

BIBLIA

BIBLIA
ADICĂ
DUMNEZEIASCA SCRIPTURĂ

LA EDIȚIA I:

BIBLIA (VECHIUL ȘI NOUL TESTAMENT), TRADUSĂ DUPĂ TEXTELE ORIGINALE EBRAICE ȘI GRECEȘTI DE PREA CUCERNICII PREOȚI PROFESORII VASILE RADU ȘI GALA GALACTION, DIN INALTA INIȚIATIVĂ A MAJESTĂȚII SALE REGELUI CAROL II, S'A PUS SUB TIPAR LA IMPRIMERIA NAȚIONALĂ DIN BUCUREȘTI ÎN ZIUA DE 8 Iunie 1937, INTR'AL UNSPREZECELEA AN DE DOMNIE A MAJESTĂȚII SALE REGELUI CAROL II, PRIN ÎNGRIJIREA DIRECTORULUI FUNDAȚIEI PENTRU LITERATURĂ ȘI ARTĂ « REGELE CAROL II », PROF. AL. ROSETTI, ȘI S'A SFÂRȘIT DE TIPĂRIT ÎN ZIUA DE 10 NOEMBRIE 1938, DOUĂ SUTE CINCIZECI DE ANI DUPĂ TIPĂRIREA, ÎN 10 NOEMBRIE 1688, A BIBLIEI LUI ȘERBAN CANTACUZINO.

TEXTUL COMPUS CU ROND-FACE, CORP 8, A FOST CULES, PAGINAT ȘI TIPĂRIT, IAR COALELE AU FOST FĂȚUITE ȘI BROȘATE DE LUCRĂTORII TIPOGRAFI GH. MARINESCU ȘI ION NICULESCU, SUB SUPRAVEGHEREA DIRECTORULUI IMPRIMERIEI NAȚIONALE, ÎNG. BUCUR MĂRĂCINE, ȘI A ȘEFILOR TIPOGRAFI, MAȘINIȘTI ȘI LĂGĂTORI: MIRCEA FLORESCU, CAROL TOMEK, ȘTEFAN BUNESCU, GH. CICERONE, MARIN SĂVULESCU, AUREL JUTARU ȘI GH. FLORESCU.

B I B L I A

ADICĂ

DUMNEZEIASCA SCRIPTURĂ A VECHIULUI ȘI A NOULUI TESTAMENT

TRADUSĂ DUPĂ TEXTELE ORIGINALE EBRAICE
ȘI GRECEȘTI DE PREOȚII PROFESORI
VASILE RADU ȘI GALA GALACTION
DIN INALTA INIȚIATIVĂ A
MAJESTĂȚII SALE REGELUI CAROL II

BUCUREȘTI
FUNDAȚIA PENTRU LITERATURĂ ȘI ARTĂ «REGELE CAROL II»
39, Bulevardul Lascar Catargi, 39

1939

Ediția II—III, 10.001—25 000

... πλὴν μόνου τοῦ ἱεροουργεῖν, τὰ λοιπὰ ἀρχιερατικὰ προνόμια σαφῶς εἰκονίζει ὁ βασιλεὺς ἐφ' οἷς πράττει νομίμως τε καὶ κανονικῶς.

(Syntagma, vol. 5, p. 429)

PREA ÎNĂLȚATULUI ȘI BINE CREDINCIOSULUI NOSTRU STĂPÂN, MAJESTĂȚII SALE REGELUI CAROL II

MAJESTATE,

Un cărturar englez, vorbind de Biblia poporului său, spune următoarele: « Când cineva mi-aduce această Biblie engleză, cumpărată cu câțiva bani, eu o văd stropită de lacrimi și tipărită nu cu slove obișnuite de tipar, ci cu viul sânge al unora dintre cei mai nobili și mai buni fii ai Angliei ».

Cugetând la Sfânta noastră Scriptură românească și la obârșiile ei, amintirile și icoanele pe care ea ni le rechemă nu urcă până la acele culmi zbuciumate și tragice ale trecutului Bibliei engleze. Printr'o deosebită binecuvântare a Dumnezeului părinților noștri, noi Românii, păstrând cu scumpătate sfințele cărți bisericești și predaniile ortodoxe, n'am cunoscut certurile și războaiele religioase. Cu toate că, bisericește, neamul nostru a fost multă vreme stăpânit întâi de limba slavonă și mai târziu de limba grecească, totuși strădania noastră de neatârnare a fost pașnică și fără silnicii. Luptătorii pentru românzirea Bisericii noastre au dus luptă de cărturari, în chiliile mănăstirilor, în cămărilor vlădicilor și în preajma întâielor tiparnițe întemeiate în țările românești. Coresi, vlădica Simion Ștefan, stolnicul Constantin Cantacuzino și frații Grecești, însuși ieromonahul unit Samuil Micu... au îndeplinit migăloasa lor lucrare în atmosfera tihnită și neștiutoare de răzvrătire a Bisericii strămoșești.

Mai târziu, Mitropolitul Gavriil Bănulescu al Basarabiei, Episcopul Filotei al Buzăului, Mitropolitul Andrei Șaguna al Ardealului au îndemnat la retipărire și au retipărit una și aceeași Biblie, moștenită de la părinți și pe care, pe ici pe colo, o mai potriveau vlădicii editori sau sfetnicii lor teologi. Poporul românesc, închinându-se de la începutul

veacului al XVIII-lea în două biserici, a trăit mai departe o viață bisericească nebântuită de turburări iscate din pricina credinței, cinstind și citind aceeași Sfântă Scriptură, și nemolipsit de propaganda sectelor protestante și neoprotestante.

După marele război, prefaceri adânci s'au arătat pe toate tărâmurile vieții popoarelor și prefaceri adânci au început să se arate și pe tărâmul sufletesc și bisericesc al obștei românești. Viața bisericească patriarhală de altădată a neamului nostru, cu una și aceeași credință ecumenică, cu aceeași constituție episcopală și cu același Jertfelnic, a rămas în amurgul istoriei. Zguduirile și schimbările aduse de marele război, revărsarea neamurilor peste neamuri și împetstrișarea credințelor (lucru de neînălțurat la glorioasa închegare a României actuale) ne-au adus o situație nouă bisericească, aprig caracterizată prin rivalitățile confessionale, prin zeloasa activitate a sectelor neoprotestante și prin pasiunea pentru citirea și răspândirea Bibliei. Noua lume, pasionată de Biblie, dar răzvrătită față de dogmele și de tradițiile Sfintei Biserici și constituită în corporații sectare protivnice, și-a jăurit o nouă traducere a Cărții Sfinte, pe care o răspândește cu mare belșug în toate straturile poporului.

Biserica națională ortodoxă, dându-și seama de schimbarea vremilor și de zămislirea primejdiilor, a căutat să stăvilească propaganda sectaroprotestantă, retipărind Biblia noastră tradițională, întemeiată pe versiunea elinească a Celor Șaptezeci, după ce a trecut-o printr'o temeinică revizuire și, în bună parte, printr'o largă muncă de traducere nouă. Patriarhul țării, Sanctitatea Sa D. D. Dr. Miron, a pus la lucru încercata destoinicie de cărturar biblic a I. P. S. Sale Mitropolitul Moldovei și Sucevei D. D. Nicodim, cum și strădania mai jos semnașilor servitori ai Majestății Voastre, și a tipărit întreaga Sfântă Scriptură (după câteva tipărituri parțiale, mai vechi) în trecutul an 1936.

În împrejurările încurcat împletite ale ceasului de față, silințele, munca și opera Sfintei noastre Biserici aveau nevoie de ajutor și de întregire. În lupta deschisă cu sectanții mai vechi și de ultimă oră, Biblia retipărită de Biserică va fi prea puțin folosită, atât de sectanți cât și de misionarii noștri ortodocși. Sectanții nu primesc cercetări și discuții decât pe baza textului biblic tălmăcit din originalul ebraic, iar misionarii noștri sunt constrânși, spre marea lor părere de rău, să se slujească tot de textul sectanților.

Majestatea Voastră, Regele drept credincios al României Mari, revărsându-și purtările de grijă, drepturile și pildele vechilor noștri voievozi iubitori de carte și iubitori de biserică, ați adus Bisericii românești sprijinul Vostru regal și i-ați dăruit un dar pe care numai Majestatea Voastră avea dreptul și puterea să-l ordone și să-l pogoare până la noi.

Ne-ați poruncit să încordăm din nou energiile noastre și să pregătim pentru Fundația pentru Literatură și Artă « REGELE CAROL II » această Biblie. Am împlinit porunca Majestății Voastre. Ne-am întors la lucru, am recercetat în amănunțime partea noastră de traducere, încăpută în Biblia din 1936, și am tradus din nou, din textul original ebraic, toate acele cărți care până acum fuseseră tâlmăcite numai din Septuaginta. Regele de azi repeta, norocos și consecvent, porunca dată de către Principele Carol, în anul 1923, la înlemnirea Fundației « Principele Carol », unuia din noi mai jos semnații, ca să-I lucreze o nouă traducere a întregii Sfinte Scripturi.

Cu Biblia de azi, dăruieți un dar cu adevărat regesc studențimii noastre teologice și îndeobște preoșilor noștri licențiați în teologie. Programul facultăților de teologie din România impune studenților învățământul limbii ebraice și exegeza Vechiului Testament, făcută după textul original. Studenții teologi se deprind de la început să vadă în Vechiul Testament ebraic depozitul cel adevărat al revelațiunii vechi-testamentare, iar pe toate celelalte versiuni (adică traduceri vechi și noi ale Vechiului Testament) să le așeze mai prejos decât Biblia Ebraică. Alcătuitoarii programului Facultăților de Teologie, adică înaltele autorități școlare, în înțelegere cu înaltele autorități bisericești, au socotit — la noi ca și aiurea — că studenții teologi trebuie să pornească, în studiul exegetic al Vechiului Testament, de la textul de obârșie. Dar știut este că în Facultățile noastre teologice studiul limbii ebraice nu este împins atât de departe, încât să facă pe studenți destul de familiari cu limba ebraică. Ieșind din facultate, tânărul teolog, chiar când are dispoziții filologice, rar se mai întoarce la gramatica ebraică și la dicționarul lui Gesenius. El rămâne încredințat că adevărata Biblie a Vechiului Testament este Biblia Ebraică, pe care învățământul teologic i-a propus-o cu întâietate, dar, în același timp, rămâne cu părerea de rău că între el și textul ebraic nu există nici legătură directă, nici tâlmaci ortodox. Mai târziu, când, în viața lui de preot sau în cariera lui de profesor de religie, va avea nevoie să stabilească starea de obârșie a vre-unui loc biblic, el va fi constrâns să alerge la una din traduceri (în circulație universală) franceză, engleză, germană sau, în cazul cel mai umil, la una din Bibliile românești, aduse nouă de prozelitismul protestant... Iar în cugetul lui va rătați mereu nedomirirea că textul ebraic al Vechiului Testament n'a găsit la noi, până astăzi, nici un traducător, teolog ortodox.

Indeplinind zi de zi porunca pe care ne-ați dat-o, am întrevăzut o perspectivă și o speranță de sub cerurile viitorului. Un gând bun și românesc, o adăstare, astăzi de abia cu lumină de candelă, au nălucit înaintea sufletului nostru. Și Majestatea Voastră ați sporit această lumină

și ați făcut să tresară de nădejde inima noastră, rostind la Blaj, la serbările « Astrei », în ziua de 20 Septembrie 1936, aceste cuvinte, vrednice să fie păstrate pe table de aramă:

« . . . toți cei ce simt românește și creștinește să-și întindă mâna peste nevoile, peste micile deosebiri ale zilei și să lucreze la plămădirea sufletului acestui popor, care, fie el ortodox, fie el unit, tot popor creștin și tot popor român este ».

Este sfoasa și negrăita năzuință a servitorilor Majestății Voastre ca această Biblie a osteneților lor să ajungă într'o zi — după ce va fi cunoscută, discutată, verificată — Biblia neamului nostru întreg și a viitoarei noastre reîntâlniri bisericești.

MAJESTATE,

Ne-ați chemat la Fundația pentru Literatură și Artă « REGELE CAROL II » și ne-ați întovărășit cu falanga culturală care se străduiește să institue în poporul nostru întâietatea cărții românești. Sfânta Scriptură este Cartea Revelațiunii Divine, Opera Sfântului Duh, însuflată marilor profeți ai Vechiului și ai Noului Testament, dar este totdeodată și un măreț monument literar, un cedru din Libanul literaturii universale, cu rădăcini înfipte în stâncile Egiptului, ale Arabiei și ale Canaanului și cu mistica-i cunună revărsată peste cetățile din primul veac al creștinătății: Ierusalimul, Antiohia și Corintul, Efesul, Alexandria și Roma. Sfânta Scriptură, prin minunată și multiplă binecuvântare, a odrăslit și odrăștește pururea, ca toiagul lui Aaron, prima frunte de flori în toate literaturile naționale creștine. Printre literaturile europene, literatura engleză și literatura germană au început primăvara lor cu traducerea Sfintei Scripturi. Biblia engleză precede opera lui Shakespeare. Biblia lui Luther deschide cale lui Klopstock și lui Goethe.

La noi Români, deși Biblia principelui Șerban Cantacuzino este cu aproape două sute de ani mai veche decât Alecsandri, Odobescu și Eminescu, Creangă, Carașiale și Coșbuc, totuși, pentru anumite pricini proprii stării noastre bisericești și culturale, nu se poate dovedi că ea a avut asupra lor o înrăurire prea statornică și hotărâtoare. Cu atât mai mare cuvânt simțim azi cu toții că Sfânta Scriptură trebuie să-și îndeplinească, la noi, rodnicia ei menire și să pătrundă ca o rețea de apă vie ogoarele inimii și ale literaturii românești.

Ați hotărât, Majestate, ca între atâtea cărți pe care Fundațiile Regale le pun la îndemâna cititorilor români să fie — ca Operă Eternă și ca Prima Carte din lume — și Sfânta Scriptură. Înțelegem prea bine că « Regele Culturii » nu putea să lase afară din amfiteatrul său cultural blocul Sfintei Scripturi, cel ce, cu altă lature a lui, formează perete în Biserica

străbună. Așteptăm cu bucurie acest dar august, dăruit neamului nostru și menit să se răspândească și în colibe și în palate, și pe mesele cărțurilor și pe pupitrele studenților, și printre iubitorii cucerniciei și printre căutătorii poeziei.

Sarcina pe care ne-ați dat-o și care a însemnat o culminație în străduințele noastre și în munca noastră știută și neștiută, începută de câteva decenii, ne-a pus statornic înaintea problema limbii literare cuvenite unei traduceri a Sfintei Scripturi. Ne-am silit să ținem, în traducerea aceasta, o cale mijlocie, nelăsându-ne înduplecați nici de cei ce doreau să regăsească în noua Biblie toate arhaismele și tot graiul traducătorilor Bibliei de la 1688, nici de progresiștii și neolatinisții de azi, care ar voi să ștergă din limba noastră toate dovezile lungului nostru trai laolaltă cu alte neamuri fără de obârșie romană. Este un adevăr pe care îl întărim cu smerenie în fața Majestății Voastre: graiul omului are în el nestatornicia și fluiditatea a tot ce este omenesc și pământesc. După cum în moravuri, în port, în traiul zilnic, în diferitele aspecte ale vieții sociale, totul se mișcă și se schimbă, cu pași de ani sau de veacuri, după amestecate și felurite înrâuriri și după mersul vieții universale, înlocmai așa este și cu graiul dintre noi. Oamenii înțelepți au observat și au spus de mult că vorba omului îndeplinește o slujbă în unele privințe asemănătoare cu slujba îndeplinită de monetă. Cuvântul este un mijloc de contact, de schimb și (ca și la bani) de adunare de comori. Cui i-a trecut prin gând, vreodată, că s'ar putea înveșnici un sistem monetar? Care om cuminte poate să ne ceară să oprim în loc și să proclamăm « Ne varietur » cutare vârstă sau cutare fază a unei limbi, încă vie și în neconținută transformare?

Dar graiul nostru cel neodihnit și evolutiv poate să fie oprit în loc și lăsat moștenire celor ce ne vor urma: pe plăci de aramă, pe ziduri de temple și de mausolee, în operele poezilor de geniu și în traducerile Sfintei Scripturi. Sfânta Scriptură are, de trei mii de ani, puterea să fixeze, pe calea popoarelor și în viața limbilor, unele etape ale lexicului și ale sintaxei. Când și când, Biblia înscrie, prin traducerea ei, în istoria neamurilor iubitoare de Christos, mari momente religioase și literare. Ne-am dat osteneala, Majestate, să umplem sacrele măsuri ale Cărții Eterne cu lamura limbii românești, așa cum am deprins-o din gura mamei, așa cum am învățat-o din cărțile clasicilor români și așa cum ne-o impune astăzi, către mijlocul secolului al XX-lea, treapta ei de dezvoltare și de îmbogățire. Pentru graiul pus de noi în Sfânta Carte, Vă aducem chezașie, Majestate, unul: Vrancea tinereții lui și lungă lui deprindere cu limba cărților bisericesti, iar celălalt: patruzeci de ani de activitate literară, încununată deunăzi chiar de mâna Majestății Voastre.

Cu voință rectilinie, necurmat aceeași de cel puțin paisprezece ani, Majestatea Voastră ați voit, ați poruncit, ați făcut să crească din sârguința noastră de cărturari bisericești, profesori de Exegeza Vechiului și Noului Testament, mobilizați la Fundația pentru Literatură și Artă « REGELE CAROL II », această nouă traducere a Cărții Eterne. Ingăduiți traducătorilor acestei Biblii să salute adânc steaua Voastră regală și să fericească pe Majestatea Voastră că V'a ajutat Domnul și Dumnezeu și Mântuitorul nostru Iisus Christos să așezați numele Vostru în rând cu numele Regilor de sfântă pomenire din Israil, cei ce citoreau și împodobeau Casa Viului Dumnezeu, cei ce porunceau ca Legea-I Sfântă să fie înprospătată în inima poporului.

MAJESTATE,

Inaintea celor de față și a celor viitori, dați-ne Augusta Voastră împuternicire să chemăm Biblia aceasta, pentru ca astfel să-i rămână numele și astfel să se pomenească, în neam de neamul nostru:

BIBLIA REGELE CAROL II.

Suntem, Majestate, ai Majestății Voastre
prea smeriți ostenitori

București, Octombrie 1937 .

Pr. VASILE RADU și GALA GALACTIION

VECHIUL TESTAMENT

FACEREA

1.

Cele șase zile ale Creațiunii.

1. La început, a făcut Dumnezeu cerul și pământul.

2. Și pământul era fără chip și pustiu și întuneric era deasupra adâncului, iar Duhul lui Dumnezeu se purta pe deasupra apelor.

3. Și a zis Dumnezeu: « Să fie lumină ! » Și s'a făcut lumină.

4. Și a văzut Dumnezeu că lumina este bună și a despărțit Dumnezeu lumina de întuneric.

5. Și a numit Dumnezeu lumina ziua și întunericul l-a numit noapte. Și a fost seară și a fost dimineață: ziua întâia.

6. Și a zis Dumnezeu: « Să fie o tărie în mijlocul apelor, care să despartă apele de ape ».

7. Și a făcut Dumnezeu tăria cerului și a despărțit apele care sunt dedesubtul tăriei de apele care sunt deasupra tăriei. Și s'a făcut așa.

8. Și a numit Dumnezeu tăria cer; și a fost seară și a fost dimineață: ziua a doua.

9. Și a zis Dumnezeu: « Să se adune apele cele de sub cer la un loc și să se ivească uscatul ». Și s'a făcut așa.

10. Și a numit Dumnezeu uscatul pământ, iar adunarea apelor a numit-o mări. Și a văzut Dumnezeu că este bine.

11. Și a zis Dumnezeu: « Să odrăslească pământul pajiște verde, ierburi având sămânță în ele și pomi roditori, care să facă, după soiul lor, roade cu sămânță în ele, pe pământ ». Și s'a făcut așa.

12. Și pământul a odrăslit pajiște verde, ierburi având sămânță în ele, după neamul lor, și pomi roditori, cu rod care are sămânță în el, după neamul lor. Și a văzut Dumnezeu că este bine.

13. Și a fost seară și a fost dimineață: ziua a treia.

14. Și a zis Dumnezeu: « Să fie luminători pe bolta cerului, ca să despartă ziua de noapte și să fie semne ale anotimpurilor, ale zilelor și ale anilor.

15. Și să fie luminători, pe bolta cerului, ca să lumineze pe pământ ». Și s'a făcut așa.

16. Deci a făcut Dumnezeu cei doi luminători mari: luminătorul cel mai mare, ca să stăpânească ziua, și luminătorul cel mai mic, ca să stăpânească noaptea, precum și stelele.

17. Și i-a pus Dumnezeu pe bolta cerului, ca să lumineze pe pământ,

18. Și să stăpânească peste zi și peste noapte și să despartă lumina de întuneric. Și a văzut Dumnezeu că este bine.

19. Și a fost seară și a fost dimineață: ziua a patra.

20. Și a zis Dumnezeu: « Să mișune apele de sumedenie de jivine cu viață în ele și păsările să zboare pe pământ și pe întinsul cerului ».

21. Și a făcut Dumnezeu chiții cei mari și toate vietățile viermuitoare de care mișună apele, după soiul lor, și toate păsările zburătoare, după soiul lor. Și a văzut Dumnezeu că este bine.

22. Și le-a binecuvântat Dumnezeu zicând: « Prășiți-vă și vă înmulțiți și um-

pleți apele mărilor și păsările să se înmulțească pe pământ ».

23. Și s'a făcut seară și s'a făcut dimineață: ziua a cincea.

24. Și a zis Dumnezeu: « Să scoată pământul ființe vie după fel și fel: dobitoace, târtoare și fiare, după soiul lor ». Și s'a făcut așa.

25. Și a făcut Dumnezeu fiarele pământului, după soiul lor, și dobitoacele după soiul lor și toate târtoarele de pe pământ, după soiul lor. Și a văzut Dumnezeu că este bine.

26. Și a zis Dumnezeu: « Să facem om, după chipul nostru și după asemănarea noastră, care să aibă stăpânire peste peștii mării și peste păsările cerului și peste dobitoace și peste tot pământul și peste toate jivinele care se târsc pe pământ ».

27. Și a făcut Dumnezeu pe om, după chipul său, după chipul lui Dumnezeu l-a făcut, bărbat și femeie i-a făcut.

28. Și i-a binecuvântat pe ei Dumnezeu și le-a zis lor Dumnezeu: « Fiți roditori și vă înmulțiți, și umpleți pământul și supuneți-l, și stăpâniți peste peștii mării și peste păsările cerului și peste toate vietățile care se mișcă pe pământ ».

29. Și a zis Dumnezeu: « Iată, vă dau vouă toate ierburile care au sămânță în ele, de pe toată fața pământului, și toți pomii care au roade cu sămânță în ele. Acestea să fie hrana voastră ».

30. Și tuturor dobitoacelor pământului și tuturor păsărilor cerului și tuturor jivinelor care se târsc pe pământ și care au în ele suflare de viață, le dau ca hrană toată iarba și toată buruiana. » Și s'a făcut așa.

31. Și a privit Dumnezeu la toate câte le făcuse și iată erau bune foarte. Și a fost seară și a fost dimineață: ziua a șasea.

2.

*Dumnezeu sfințește ziua a șaptea.
Adam și Eva în Rai.*

1. Așa s'au desăvârșit cerul și pământul și toată oștirea lor.

2. Și a sfârșit Dumnezeu în ziua a șaptea lucrarea sa pe care o făcuse și

s'a odihnit în ziua a șaptea de toată lucrarea sa pe care o făcuse.

3. Și a binecuvântat Dumnezeu ziua a șaptea și a sfințit-o, căci întru ea s'a odihnit de toată lucrarea sa pe care a făcut-o Dumnezeu.

4. Iată obârșiile cerului și ale pământului, atunci când au fost zidite. În vremea când Domnul Dumnezeu a făcut pământul și cerul,

5. Nici un copăcel nu era pe pământ și nici o buruiană nu răsărise, căci Domnul Dumnezeu nu slobozea ploaie pe pământ și nu era nici un om ca să-l lucreze,

6. Ci numai aburi se ridicau de pe pământ și adăpau toată fața pământului.

7. Atunci a zidit Domnul Dumnezeu pe om din țărâna pământului și a suflat în nările lui suflare de viață, și s'a făcut Adam, ființă vie.

8. Și a sădit Domnul Dumnezeu o grădină, în Eden, spre Răsărit, și a sălășluit acolo pe omul pe care îl zidise.

9. Apoi Domnul Dumnezeu a poruncit să răsără din pământ tot felul de pomi, frumoși la vedere și buni la mâncare; iar în mijlocul grădinii erau pomul vieții și pomul cunoștinței binelui și răului,

10. Și un fluviu ieșea din Eden, ca să ude grădina, și de acolo se despărțea în patru brațe.

11. Numele celui dintâi este Fison. Acesta înconjoară tot ținutul Havila; acolo se află aur.

12. Și aurul acestui ținut e de mare preț. Acolo se află bdeliul și onixul.

13. Și numele fluviului al doilea este Ghion; acesta înconjoară tot ținutul Cuș.

14. Și numele fluviului al treilea este Tigr, care curge la răsăritul Asiriei. Iar al patrulea fluviu este Eufratul.

15. Și a luat Domnul Dumnezeu pe Adam și l-a pus în grădina Edenului, ca s'o lucreze și s'o păzească.

16. Și a poruncit Domnul Dumnezeu lui Adam, zicând: « Din toți pomii grădinii vei mânca,

17. Dar din pomul cunoștinței binelui și răului să nu mănânci, fiindcă în ziua când vei mânca din el, vei muri! »

18. Apoi a zis Domnul Dumnezeu: « Nu este bine să fie omul singur. Îi voi face lui un ajutor de potriua lui. »

19. Căci Domnul Dumnezeu făcuse din pământ toate viețuitoarele câmpului și toate păsările cerului și le adusese la Adam, ca să vadă cum le va numi; și pe fiecare vietate, cum era s'o numească Adam, așa era să fie numele ei.

20. Și a pus Adam nume tuturor dobitoacelor și tuturor păsărilor cerului și tuturor fiarelor câmpiei, dar pentru Adam nu s'a aflat un ajutor de potrivă lui.

21. Atunci Domnul Dumnezeu a adus un somn greu peste Adam și el a adormit, iar Domnul a luat una din coastele lui și a strâns carnea la loc.

22. Și a făcut Domnul Dumnezeu coasta pe care a luat-o din Adam femeie și a adus-o către Adam.

23. Atunci Adam a grăit: «Aceasta este acum os din oasele mele și carne din carnea mea. Aceasta se va chema femeie, căci din bărbat a fost luată.»

24. Pentru aceea, va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va lipi de femeia sa, și vor fi amândoi un trup.

25. Și Adam și femeia lui erau amândoi goi și nu se rușinau.

3.

Călcarea poruncii și căderea în păcat. Făgăduința Izbăvitorului.

1. Ci șarpele era cel mai viclean dintre toate fiarele câmpului pe care le făcuse Domnul Dumnezeu. Și el a zis către femeie: «Adevărat este că a spus Dumnezeu să nu mâncați din toți pomii grădinii?»

2. Și a răspuns femeia șarpelui: «Din roadele pomilor grădinii avem voie să mâncăm,

3. Dar din rodul pomului care este în mijlocul grădinii, a spus Dumnezeu: «Să nu mâncați din el, nici să vă atingeți de el, ca să nu muriți!»

4. Atunci șarpele zise către femeie: «Nu veți muri deloc!

5. Dar Dumnezeu știe că în ziua când veți mânca din el, deschide-se vor ochii voștri și veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul.»

6. Și femeia, văzând că rodul pomului este bun de mâncare și ispititor la vedere și de dorit, ca unul care dă înțe-

lepciune, a luat din roadele lui și a mâncat și a dat și bărbatului ei care era cu ea, și a mâncat și el.

7. Atunci li s'au deschis ochii la amândoi și și-au dat seama că sunt goi și au cusut frunze de smochin și și-au făcut pestelci.

8. Și au auzit umbletul Domnului Dumnezeu, care se plimba în adierea serii prin grădină, și s'au ascuns Adam și femeia lui, de fața Domnului Dumnezeu printre pomii grădinii.

9. Și a strigat Domnul Dumnezeu pe Adam și i-a zis: «Unde ești?»

10. Atunci el a răspuns: «Auzit-am pașii tăi în grădină, și m'am temut, fiindcă sunt gol, și m'am ascuns.»

11. Și a zis Domnul: «Cine ți-a spus ție că ești gol? Nu cumva ai mâncat din pomul din care ți-am poruncit să nu mănânci?»

12. Atunci Adam a zis: «Femeia pe care mi-ai dat-o să fie cu mine, ea mi-a dat din pom și eu am mâncat!»

13. Și a întrebat-o Domnul Dumnezeu pe femeie: «Pentru ce ai făcut aceasta?» Iar femeia a răspuns: «Șarpele m'a amăgit și eu am mâncat.»

14. Zis-a Domnul Dumnezeu către șarpe: «Pentru că ai făcut aceasta, blestemat să fii tu între toate dobitoacele și între toate fiarele câmpului; pe pân-tece să te târăști și pulbere să mănânci, în toate zilele vieții tale!

15. Dușmănie voi pune între tine și femeie, între seminția ta și seminția ei; aceasta îți va zdrobi capul, iar tu îi vei împunge călcăiul.»

16. Apoi a zis femeii: «Voi înmulți foarte suferințele sarcinii tale! Intru dureri vei naște fii; și dorul tău va fi după bărbatul tău și el te va stăpâni.»

17. Iar lui Adam i-a zis: «Pentru că ai ascultat de îndemnul femeii tale și ai mâncat din pomul din care ți-am poruncit: «Să nu mănânci din el!» — blestemat să fie pământul din pricina ta! Cu trudă să te hrănești din el, în toate zilele vieții tale!

18. Spini și pălămidă să-ți aducă, și să mănânci buruienile câmpului.

19. Intru sudoarea feței tale să mănânci pâine, până când te vei întoarce

în pământ, căci din el ai fost luat. Căci pulbere ești și în pulbere te vei întoarce!»

20. Și a pus Adam femeii sale numele Eva, căci ea a fost mama tuturor celor vii.

21. Și a făcut Domnul Dumnezeu lui Adam și femeii sale veșminte de piele și i-a îmbrăcat cu ele.

22. Și a zis Domnul Dumnezeu: «Iată Adam s'a făcut ca unul dintre noi, cunoscând binele și răul. Și acum, să nu întindă mâna și să ia și din pomul vieții și să mănânce și să trăiască în vece!»

23. Deci l-a scos Domnul Dumnezeu din grădina Edenului, ca să lucreze pământul din care fusese luat.

24. Și l-a gonit pe Adam, și l-a așezat la răsăritul grădinii Edenului. Apoi a pus heruvimi cu sabie de flacără, ca să păzească drumul spre pomul vieții.

4.

Cain și Abel și urmașii lor.

1. Și Adam a cunoscut pe Eva femeia sa. Și ea a zămislit și a născut pe Cain și a zis: «Dobândit-am un om de la Dumnezeu.»

2. Apoi, a doua oară, a născut pe fratele său, Abel. Și Abel era păstor de oi, iar Cain era muncitor de pământ.

3. Și după câțeva vreme, Cain a adus din roadele pământului prinos lui Dumnezeu.

4. Și Abel a adus și el din cele întâi născute ale oilor sale și din grăsimea lor. Iar Dumnezeu a privit cu îndurare pe Abel și jertfa lui,

5. Iar la Cain și la jertfa lui nu s'a uitat. Și Cain s'a aprins de mânie și fața lui s'a posomorit.

6. Și a întrebat Domnul pe Cain: «De ce te-ai aprins de mânie și de ce s'a posomorit fața ta?»

7. Oare dacă ți-e bună inima, nu ții fruntea sus? Iar dacă ți-e inima haină, păcatul stă la pândă, la ușa ta. Și pofta lui dă năvală spre tine, dar tu pune stăpânire pe el!»

8. Și a zis Cain lui Abel, fratele său: «Să mergem pe câmp!» Iar când erau pe câmp, Cain a tăbărit pe Abel, fratele sau, și l-a omorât.

9. Atunci a grăit Domnul către Cain: «Unde este Abel, fratele tău?» Iar el a răspuns: «Nu știu! Nu cumva sunt paznicul fratelui meu?»

10. Atunci Domnul zise: «Ce-ai făcut! Glasul sângelui fratelui tău strigă către mine din pământ.

11. Și acum blestemat să fii tu pe pământul care și-a deschis gura ca să primească sângele fratelui tău, din mâna ta!

12. Când vei munci pământul, să nu-ți mai dea vlaşa lui! Zbuciumat și fugar să fii pe pământ!»

13. Și a zis Cain către Domnul: «Fără-delegea mea este prea mare, ca să mi se mai ierte!»

14. Iată, astăzi tu mă alungi de pe fața acestui pământ și trebuie să mă ascund de tine. Rătăcitor și fugar voi fi pe pământ, iar cine va da peste mine, mă va ucide!»

15. Ci i-a răspuns Dumnezeu: «Nu așa! Oricine va ucide pe Cain va cădea sub înșeptită răzbunare!» Și a pus Dumnezeu lui Cain un semn, ca nimeni care-l va găsi să nu-l omoare.

16. Și a purces Cain din fața lui Dumnezeu și s'a sălășluit în pământul Nod, la răsărit de Eden.

17. Și a cunoscut Cain pe femeia sa, și a zămislit și a născut pe Enoh. Și s'a apucat și a zidit o cetate și cetății i-a pus numele Enoh, după numele fiului său.

18. Iar lui Enoh i s'a născut Irad. Și Irad a fost tatăl lui Mehuiael și Mehuiael a fost tatăl lui Metușael, iar Metușael a fost tatăl lui Lameh.

19. Și Lameh și-a luat două femei; cea dintâi se numea Ada, iar cea de a doua se numea Țila.

20. Și Ada a născut pe Iabel; acesta a fost părintele celor ce sălășluiesc în corturi și pasc turmele.

21. Iar numele fratelui său a fost Iubal; acesta a fost părintele tuturor celor ce cântă din chitară și din flaut.

22. Și Țila a născut și ea pe Tubalcain, făurar de unelte de aramă și de fier, iar sora lui Tubalcain a fost Naama.

23. Ci Lameh zis-a către femeile sale: «Ada și Țila, ascultați de glasul meu! Femei ale lui Lameh, luați aminte la

spusa mea: Am ucis un om pentru rana mea și un băietan pentru vânătaia mea!

24. Și dacă va fi de șapte ori răzbunat Cain, atunci Lameh va fi de șaptezeci și șapte de ori.»

25. Și Adam a cunoscut iarăși pe femeia sa și ea a născut un fiu și i-a pus numele Set, «căci — a zis ea — mi-a dat Dumnezeu altă odraslă, în locul lui Abel, pe care l-a omorît Cain».

26. Și lui Set de asemeni i s'a născut un fiu, căruia i-a pus numele Enoș. Atunci au început oamenii să cheme numele Domnului.

5.

Șirul patriarhilor, de la Adam până la Noe.

1. Iată izvodul neamurilor lui Adam. În ziua când l-a făcut Dumnezeu pe om, l-a făcut după asemănarea lui Dumnezeu.

2. Bărbat și femeie făcuto-i-a și i-a binecuvântat pe ei și le-a pus numele Om, în ziua când i-a făcut.

3. Și Adam era în vârstă de o sută treizeci de ani și i s'a născut un fiu, după asemănarea și după chipul său, și i-a pus numele Set.

4. Și a mai trăit Adam, după ce i s'a născut Set, opt sute de ani, și a avut fii și fiice.

5. Deci toate zilele pe care le-a trăit Adam au fost nouă sute treizeci de ani. Apoi a murit.

6. Și Set era în vârstă de o sută cincini ani și i s'a născut Enoș.

7. Și a mai trăit Set, după ce i s'a născut Enoș, opt sute șapte ani, și a avut fii și fiice.

8. Deci toate zilele lui Set au fost nouă sute doisprezece ani. Apoi a murit.

9. Și Enoș era în vârstă de nouăzeci de ani și i s'a născut Chenan.

10. Și a mai trăit Enoș, după ce i s'a născut Chenan, opt sute cincisprezece ani, și a avut fii și fiice.

11. Deci toate zilele lui Enoș au fost nouă sute cincini ani. Apoi a murit.

12. Și Chenan era în vârstă de șaptezeci de ani și i s'a născut Mahalaleel.

13. Și a mai trăit Chenan, după ce i s'a născut Mahalaleel, opt sute patruzeci de ani, și a avut fii și fiice.

14. Deci toate zilele lui Chenan au fost nouă sute zece ani. Apoi a murit.

15. Și Mahalaleel era în vârstă de șaizeci și cincini de ani și i s'a născut Iared.

16. Și a mai trăit Mahalaleel, după ce i s'a născut Iared, opt sute treizeci de ani, și a avut fii și fiice.

17. Deci toate zilele lui Mahalaleel au fost opt sute nouăzeci și cincini de ani. Apoi a murit.

18. Și Iared era în vârstă de o sută șaizeci și doi de ani când i s'a născut Enoh.

19. Și a mai trăit Iared, după ce i s'a născut Enoh, opt sute de ani, și a avut fii și fiice.

20. Deci toate zilele vieții lui Iared au fost nouă sute șaizeci și doi de ani. Apoi a murit.

21. Și Enoh era în vârstă de șaizeci și cincini de ani când i s'a născut Matusalem.

22. Și Enoh a umblat în căile Domnului, după ce i s'a născut Matusalem, trei sute de ani, și a avut fii și fiice.

23. Deci au fost toate zilele lui Enoh trei sute șaizeci și cincini de ani.

24. Și fiindcă Enoh umbla în căile Domnului, nu s'a mai văzut, căci Dumnezeu l-a luat la sine.

25. Și Matusalem era în vârstă de o sută optzeci și șapte de ani și i s'a născut Lameh.

26. Și a mai trăit Matusalem, după ce i s'a născut Lameh, șapte sute optzeci și doi de ani și a avut fii și fiice.

27. Deci toate zilele lui Matusalem au fost nouă sute șaizeci și nouă de ani. Apoi a murit.

28. Și Lameh era în vârstă de o sută optzeci și doi de ani și i s'a născut un fiu.

29. Și i-a pus numele Noe, zicând: «Acesta ne va mângâia de munca și de truda mâinilor noastre, căsunate de pământul pe care l-a blestemat Dumnezeu!»

30. Și a mai trăit Lameh, după ce i s'a născut Noe, cincini sute nouăzeci și cincini de ani, și a avut fii și fiice.

31. Deci toate zilele vieții lui Lameh au fost șapte sute șaptezeci și șapte de ani. Apoi a murit.

32. Și Noe era în vârstă de cincini sute de ani și i s'a născut lui Noe: Seni, Ham și Iafet.

6.

*Răutatea și păcatele fiilor lui Adam în-
lărrată pe Dumnezeu. Noe singur va
scăpa de potop.*

1. Iar după ce oamenii au început să se înmulțească pe fața pământului și li s'au născut fete,

2. Atunci au văzut fiii lui Dumnezeu că fetele oamenilor sunt frumoase și și-au luat de neveste, din toate, pe acelea pe care și le-au ales.

3. Și a zis Domnul: «Nu va rămânea Duhul meu în oameni pururea, fiindcă sunt trup. Drept aceea zilele lor să fie o sută douăzeci de ani!»

4. Iar în vremea aceea erau pe pământ Uriașii, mai ales după ce fiii lui Dumnezeu intrară la fiicele oamenilor și le născură fii. Aceștia sunt vitejii cei vestiți din vechime.

5. Și când a văzut Domnul că s'a înmulțit răutatea oamenilor pe pământ și că toată închipuirea cugetelor inimii lor este numai și numai spre răutate, în toată vremea,

6. I-a părut rău lui Dumnezeu că a făcut pe om pe pământ și s'a mâhnit în inima sa.

7. Atunci a rostit Domnul: «Nimicivoi, de pe fața pământului, pe omul pe care l-am zidit, și pe om și dobitoacele și târtoarele și păsările cerului, căci îmi pare rău că le-am zidit».

8. Ci Noe a aflat har în ochii Domnului.

9. Iată istoria vieții lui Noe. Noe era om drept și fără prihană în veacul său și Noe umbla cu Dumnezeu.

10. Și i s'au născut lui Noe trei feciori: Sem, Ham și Iafet.

11. Ci pământul se stricase în fața lui Dumnezeu și se umpluse de silnicie.

12. Și s'a uitat Dumnezeu pe pământ și iată se stricase, fiindcă tot trupul își stricase rostul său pe pământ.

13. Atunci a grăit Dumnezeu către Noe: «Sfârșitul a toată făptura stă gata, în fața mea, căci pământul s'a umplut de silnicie. Deci iată, eu îi voi nimici o dată cu pământul.

14. Fă-ți o corabie din lemn de chiparos. Corabia s'o faci cu cămăruțe și

s'o ungi pe dinăuntru și pe dinafară cu smoală.

15. Iată și măsura după care s'o faci: trei sute de coți să fie lungimea corăbiei, cincizeci de coți lărgimea și treizeci de coți înălțimea ei.

16. Să faci corăbiei răsuflători și să le croiești la un cot de la acoperiș în jos, iar ușa corăbiei s'o pui într'o latură. S'o faci cu trei rânduri de cămări: rândul de jos, al doilea și al treilea.

17. Și eu iată voi aduce potopul apelor pe pământ, ca să prăpădesc tot trupul de sub cer, care are în el duh de viață, și tot ce se află pe pământ să piară.

18. Și eu voi încheia legământul meu cu tine! Iar tu intră în corabie, tu și feciorii tăi și femeia ta.

19. Și din toate viețuitoarele, din toată făptura, câte două din toate să bagi în corabie, ca să rămână în viață, cu tine; parte bărbătească și parte femeiască să fie!

20. Din tot soiul de păsări și de dobitoace, și din tot soiul de târtoare ale pământului: câte o pereche din toate să vie la tine, ca să rămâie în viață.

21. Iar tu ia cu tine din orice fel de hrană care e bună de mâncat și adun'o în corabie, ca să aveți de mâncare voi și dobitoacele.»

22. Și Noe a făcut toate întocmai așa cum i-a poruncit Dumnezeu.

7.

Corabia lui Noe și prăpădul potopului.

1. Și a zis Domnul lui Noe: «Intră tu și toată casa ta în corabie, căci numai pe tine te-am cunoscut drept, înaintea mea, în neamul acesta.

2. Din toate dobitoacele cele curate ia cu tine câte șapte perechi, parte bărbătească și parte femeiască, iar din dobitoacele necurate câte o pereche, parte bărbătească și parte femeiască.

3. Așijderea și din păsările cerului câte șapte perechi, bărbătușul și găinușa, ca să le dăinuiască sămânța pe toată fața pământului.

4. Căci peste șapte zile eu voi slobozi ploaie pe pământ, timp de patruzeci de zile și patruzeci de nopți, și voi șterge

de pe fața pământului toate făpturile pe care le-am zidit.»

5. Iar Noe a făcut întru totul, așa precum i-a poruncit Domnul.

6. Și Noe era în vârstă de șase sute de ani, când apele potopului veniră asupra pământului.

7. Și au intrat Noe și feciorii săi și femeia sa și nurorile sale, cu el în corabie, din pricina apelor potopului.

8. Din dobitoacele curate și din cele necurate și din păsări și din tot ce se târâște pe pământ,

9. Două câte două veniră la Noe în corabie, parte bărbătească și parte femeiască, așa cum îi poruncise Dumnezeu lui Noe.

10. Iar când s'au împlinit șapte zile, apele potopului au pornit pe pământ.

11. În anul șase sute al vieții lui Noe, în luna a doua, în ziua a șaptesprezecea a lunii, în ziua aceea făsniră toate izvoarele marelui adânc și stăvilarele cerului se crăpară.

12. Și a ținut ploaia pe pământ patruzeci de zile și patruzeci de nopți.

13. În ziua aceea a intrat Noe în corabie și împreună cu el: Sem, Ham și Iafet, feciorii lui Noe, femeia lui Noe și cele trei femei ale fiilor săi,

14. Apoi tot felul de fiare și tot felul de dobitoace și tot soiul de târtoare, care se târâsc pe pământ, și tot felul de păsări și tot felul de păsărele și de zburătoare.

15. Și au intrat la Noe în corabie, perechi-perechi, din toate viețuitoarele cu duh de viață în ele.

16. Și veneau, veneau parte bărbătească și parte femeiască, din toată făptura, precum poruncise Dumnezeu lui Noe. Apoi Dumnezeu a închis ușa după el.

17. Și a stăruiț potopul patruzeci de zile pe pământ și au crescut apele și au ridicat corabia, și ea plutea pe deasupra pământului.

18. Și apele au crescut mari și au sporit foarte pe pământ, și corabia plutea pe fața apelor.

19. Și apele au crescut uriașe pe pământ, afară din cale, încât toți munții cei mai înalți, de sub tot cerul, fură acoperiți.

20. Cu cincisprezece coți deasupra lor se ridicară apele și munții fură acoperiți.

21. Atunci pieri toată făptura care se mișcă pe pământ: păsări, dobitoace și fiare, cât și toate vietățile care mișună pe pământ, precum și toți oamenii.

22. Toate viețuitoarele de pe uscat cu suflare de viață în nările lor, toate pieriră.

23. Astfel au fost stârpite toate făpturile de pe fața pământului, de la om până la dobitoc, până la târtoare, până la păsările cerului; stârpite au fost de pe pământ și au rămas numai Noe și cu cei ce se aflau cu el în corabie.

24. Și au crescut apele pe pământ vreme de o sută cincizeci de zile.

8.

Noe, în corabie. Potopul încetează, apele scad. Noe iese din corabie.

1. Și Dumnezeu și-a adus aminte de Noe și de toate fiarele și de toate dobitoacele care erau cu el în corabie, și Dumnezeu a lăsat să bată vânt pe pământ și apele au început să scadă.

2. Și s'au închis izvoarele adâncului și stăvilarele cerului și ploaia din cer a conținut.

3. Și apele de pe pământ au dat înapoi, puțin câte puțin, și după o sută și cincizeci de zile au scăzut de tot.

4. Iar în luna a șaptea, în ziua a șaptesprezecea a lunii, corabia s'a oprit pe muntele Ararat.

5. Și apele au scăzut mereu, mereu, până în luna a zecea, iar în luna a zecea, în cea dintâi zi a lunii, s'au arătat vârful muntilor.

6. Iar după ce au trecut patruzeci de zile, Noe a deschis fereastra corăbiei pe care o făcuse,

7. Și a dat drumul unui corb. Acesta a ieșit, ducându-se și întorcându-se, până ce s'au uscat apele de pe pământ.

8. Și după șapte zile Noe a dat drumul unui porumbel din corabie, ca să se încredințeze dacă s'au scurs apele de pe fața pământului.

9. Ci porumbelul n'a găsit unde să-și odihnească talpa piciorului, și s'a întors la Noe în corabie, căci apele erau pe

toată fața pământului. Atunci Noe și-a întins mâna și a apucat porumbelul și l-a băgat la sine în corabie.

10. Și a așteptat încă șapte zile și a dat drumul iar porumbelului, din corabie.

11. Și a venit la el porumbelul, în faptul serii, și iată avea în ciocul său o frunză de măslin ruptă atunci. Și Noe a priceput că apele au scăzut de pe pământ.

12. Și a așteptat încă alte șapte zile, și a dat drumul porumbelului, dar el nu s'a mai întors la Noe.

13. Iar în anul șase sute și unul al vieții lui Noe, în ziua întâia din luna întâia, apele de pe pământ se uscară și Noe dădu la o parte acoperișul corăbiei și se uită: și iată se zbicise fața pământului.

14. Iar în luna a doua, în ziua a douăzeci și șaptea, pământul era uscat.

15. Atunci a grăit Dumnezeu către Noe și i-a zis:

16. « Ieși din corabie, tu și femeia ta și feciorii tăi și nurorile tale.

17. Toate viețuitoarele care sunt cu tine, din toată făptura, și păsări, și dobitoace și tot felul de târtoare, care se târăsc pe pământ, scoate-le cu tine, ca să mișune pe pământ și să se prăsească și să se înmulțească pe pământ! »

18. Deci au ieșit din corabie Noe și feciorii lui și femeia lui și nurorile lui,

19. Toate viețuitoarele, toate târtoarele și toate păsările și tot ce se mișcă pe pământ, după soiurile lor.

20. Și a zidit Noe un jertfelnic lui Dumnezeu și a luat din toate viețuitoarele curate și din toate păsările curate și le-a adus, ardere de tot, pe jertfelnic.

21. Și a mirosit Dumnezeu mirosul cu bună mirează și a zis Dumnezeu în cugetul său: « De acum înainte nu voi mai blestema pământul din pricina omului, pentru că plăsmuirile inimii omului sunt rele din tinerețea lui și nu voi mai nimici toate viețuitoarele precum am făcut.

22. De aci înainte, cât va dăinui pământul, semănatul și secerișul, frigul și căldura, vara și iarna, ziua și noaptea pu vor mai conteni! »

9.

*Noe și făgăduința lui Dumnezeu.
Feciorii lui Noe.*

1. Și Dumnezeu a binecuvântat pe Noe și pe feciorii lui și le-a zis: « Fiți roditori și vă înmulțiți și umpleți pământul,

2. Și teamă de voi și groază de voi să domnească peste toate viețuitoarele pământului și peste toate păsările cerului. Tot ce mișcă pe pământ și toți peștii mării sunt dați în mâna voastră.

3. Tot ce se mișcă și ce trăiește să vă fie vouă demâncare, precum v'am dat și totată iarba verde.

4. Numai carnea, cu puterea ei de viață, adică cu sângele ei, să n'o mâncați.

5. Și negreșit, pentru sângele vostru, pentru viața voastră, voi cere răzbunare; de la oricare fiară voi cere acest sânge, chiar și din mâna omului, din mâna fratelui său, cu răzbunare voi cere viața omului.

6. Cine varsă sânge omenesc, prin mână de om sângele lui se va varsa, căci după chipul său a făcut Dumnezeu pe om.

7. Iară voi fiți roditori și vă înmulțiți, răspândiți-vă pe pământ și-l stăpâniți! »

8. Apoi a grăit Dumnezeu către Noe și către feciorii lui și le-a spus:

9. « Iată eu voi încheia legământul meu cu voi și cu seminția voastră,

10. Și cu toate făpturile vii care sunt cu voi: cu păsările, cu dobitoacele și cu toate viețuitoarele pământului, care sunt cu voi, cu toate câte au ieșit din corabie, cu toate jivinele pământului.

11. Deci voi încheia legământul meu cu voi: Nici o făptură nu va mai fi stărpită de apele potopului și nu va mai fi potop ca să prăpădească pământul. »

12. Și a adăogat Dumnezeu: « Acesta este semnul legământului pe care îl statornesc între mine și voi, și toate viețuitoarele care sunt cu voi, spre veacuri și veacuri:

13. Pus-am în nori curcubeul meu, ca să fie semnul legământului, între mine și pământ.

14. Iar când voi grămădi nori deasupra pământului și se va arăta curcubeul în nori,

15. Atunci îmi voi aduce aminte de legământul care este între mine și voi și toate viețuitoarele de tot soiul, și apele nu se vor mai aduna în potop, ca să nimicească toată făptura;

16. Curcubeul se va arăta în nori și mă voi uita la el, ca să-mi aduc aminte de legământul veșnic dintre Dumnezeu și toate viețuitoarele cu viață în ele, din toate felurile de pe pământ!»

17. Apoi, a zis Dumnezeu lui Noe: «Acesta este legământul pe care l-am așezat între mine și toată făptura de pe pământ!»

18. Și feciorii lui Noe, care au ieșit din corabie au fost: Sem, Ham și Iafet; iar Ham este tatăl lui Canaan.

19. Aceștia trei sunt feciorii lui Noe și din ei s'a umplut de oameni tot pământul.

20. Și a început Noe să muncească pământul și a sădit vie.

21. Și a băut vin și s'a îmbătat și s'a dezvelit în cortul său.

22. Și a văzut Ham, tatăl lui Canaan, goliiciunea părintelui său și s'a dus să le spună celor doi frați ai săi, care erau afară.

23. Atunci au luat Sem și Iafet o mantie și punând-o amândoi pe umerii lor, au mers deandăratele și au acoperit goliiciunea părintelui lor, iar fețele lor erau întoarse, așa încât n'au văzut goliiciunea părintelui lor.

24. Și s'a trezit Noe din beția lui și a aflat ceea ce îi făcuse lui feciorul său cel mai tânăr.

25. Și atunci Noe a zis: «Blestemat să fie Canaan! Să fie robul robilor fraților săi!»

26. Și a adăogat: «Binecuvântat să fie Domnul, Dumnezeu lui Sem, și Canaan să fie robul lui!»

27. Dumnezeu să dea întindere lui Iafet și să locuiască în corturile lui Sem, iar Canaan să fie robul lui!»

28. Iar Noe a mai trăit, după potop, trei sute cincizeci de ani.

29. Deci toate zilele lui Noe au fost nouă sute și cincizeci de ani. Apoi a murit.

10.

Sem, Ham, Iafet și urmașii lor.

1. Iată urmașii fiilor lui Noe: Sem, Ham și Iafet. După potop li s'au născut și lor fii.

2. Fiii lui Iafet au fost: Gomer, Magog, Madai, Iavan, Tubal, Meșec și Tiras.

3. Și fiii lui Gomer: Așchenaz, Rifat și Togarma.

4. Și fiii lui Iavan au fost: Elișai, Tarșis, Chitim și Dodanim.

5. De la aceștia s'au despărțit locuitorii din ostroavele neamurilor. Aceștia sunt fiii lui Iafet după țările lor, după limbile lor, după familiile lor și după noroadele lor.

6. Și fiii lui Ham au fost: Cuș, Mițraim, Put și Canaan.

7. Și fiii lui Cuș: Seba, Havila, Sabetai, Raema și Sabteca. Și fiii lui Raema au fost: Șeba și Dedan.

8. Și Cuș a fost tatăl lui Nimrod. Acesta a fost cel dintâi stăpânitor pe pământ.

9. El a fost vajnic vânător înaintea Domnului. Pentru aceea se zice: «ca Nimrod — vajnic vânător înaintea Domnului».

10. Și începutul stăpânirii sale a fost Babilonul, Erec, Acad, Calnê și țara Șinearului.

11. Din țara aceasta, s'a dus în Asiria și a zidit Ninive, Rehobot-Ir și Calah,

12. Resen între Ninive și Calah, cetatea cea mare.

13. Și Mițraim a avut de urmași pe Ludii, pe Anamiți, pe Lehabiți și pe Naftuhiți,

14. Și pe Patrușiți și pe Casluhiți — din care au ieșit Filistenii — și pe Caftoriți.

15. Și Canaan a avut de urmași pe Sidon, întâiul său născut, și pe Het;

16. Apoi pe Iebusiți și pe Amoriți și pe Gherghesiți,

17. Și pe Heviți, pe Archiți și pe Siniți;

18. Și pe Arvadiți, pe Temariți și pe Hamatiți. Pe urmă neamurile Canaanitelor s'au răspândit.

19. Și țara Canaanitelor se întindea de la Sidon, cum vii spre Gherar, până la Gaza; cum mergi spre Sodoma, Gomora, Adma și Teboim, până la Lașai.

20. Aceștia sunt urmașii lui Ham, după familiile, după limbile, după țările și după noroadele lor.

21. Așijderea și Sem, părintele tuturor fiilor lui Eber, fratele lui Iafet cel mai mare, a avut acești fii:

22. Fiii lui Sem au fost: Elam, Asur, Arpacșad, Lud și Aram.

23. Iar fiii lui Aram au fost: Uț, Hul, Gheter și Maș.

24. Și Arpacșad a avut pe Șelah, și Șelah pe Eber.

25. Iar Eber a avut doi fii: pe unul îl chema Peleg, pentru că în zilele lui s'a împărțit pământul, iar pe fratele lui îl chema Ioctan.

26. Și Ioctan a avut pe Almodad, pe Șelef, pe Hațarmavet și pe Ierah;

27. Și pe Hadoram, pe Uzal și pe Dicla;

28. Și pe Obal, pe Abimael și pe Șeba;

29. Și pe Ofir, pe Havila și pe Iobab. Toți aceștia au fost fiii lui Ioctan.

30. Iar așezările lor începeau de la Meșă, cum te duci spre Sefar, până la muntele de la răsărit.

31. Aceștia sunt fiii lui Sem, după familiile lor, după limbile lor, după țările lor și după noroadele lor.

32. Acestea sunt familiile fiilor lui Noe, după spițele lor și după noroadele lor, iar din ei se trag neamurile care s'au împrăștiat după potop, pe pământ.

11.

Turnul Babel. Strămoșii lui Avram.

1. Și tot pământul avea un singur grai și aceleași cuvinte.

2. Și s'a întâmplat că, pornind oamenii din răsărit, au găsit un șes în ținutul Șinear și s'au sălășluit în el.

3. Și și-au zis ei între ei: « Veniți încoace! Să facem cărămizi și să le ardem în foc! » Și s'au slujit de cărămizi în loc de piatră și de catran în loc de muruială.

4. Și au zis: « Haidem să ne clădim o cetate și un turn al cărui vârf să ajungă până la cer, și să ne facem vestiți, ca să nu mai fim împrăștiați pe toată fața pământului! »

5. Atunci s'a pogorît Domnul, ca să vadă cetatea și turnul pe care îl zideau fiii oamenilor.

6. Și a zis Domnul: « Iată ei sunt un singur popor și o singură limbă au cu toții. Și acesta e numai începutul lucrărilor, dar nimic nu le va rămânea nefăcut din toate câte își vor pune în minte să facă.

7. Haidem să ne pogorim și să amestecăm pe loc graiul lor, astfel ca să nu se mai înțeleagă în limbă unii cu alții! »

8. Și i-a împrăștiat Dumnezeu pe ei de acolo pe toată fața pământului și ei au continut cu ziditul cetății.

9. De aceea i s'a pus numele Babel, de vreme ce acolo amestecat-a Dumnezeu graiul a tot pământul și de acolo i-a risipit Dumnezeu pe fața pământului întreg.

10. Iată care sunt urmașii lui Sem: Sem era în vârstă de o sută de ani și i s'a născut Arpacșad, la doi ani după potop.

11. Și a mai trăit Sem, după ce i s'a născut Arpacșad, cinci sute de ani, și a avut fii și fiice.

12. Și Arpacșad era în vârstă de treizeci și cinci de ani; și i s'a născut Șelah.

13. Și a mai trăit Arpacșad, după ce i s'a născut Șelah, patru sute și trei ani, și a avut fii și fiice.

14. Și Șelah era în vârstă de treizeci de ani și i s'a născut Eber.

15. Și a mai trăit Șelah, după ce i s'a născut Eber, patru sute trei ani, și a avut fii și fiice.

16. Și Eber era în vârstă de treizeci și patru de ani și i s'a născut Peleg.

17. Și a mai trăit Eber, după ce a avut pe Peleg, patru sute treizeci de ani, și a avut fii și fiice.

18. Și Peleg era în vârstă de treizeci de ani și a avut pe Reu.

19. Și a mai trăit Peleg, după ce a avut pe Reu, două sute nouă ani, și a avut fii și fiice.

20. Și Reu era în vârstă de treizeci și doi de ani și a avut pe Serug.

21. Și a mai trăit Reu, după ce a avut pe Serug, două sute șapte ani, și a avut fii și fiice.

22. Și Serug era în vârstă de treizeci de ani și a avut pe Nahor.

23. Și a mai trăit Serug, după ce i s'a născut Nahor, două sute de ani, și a avut fii și fiice.

24. Și Nahor era în vârstă de douăzeci și nouă de ani și a avut pe Terah.

25. Și a mai trăit Nahor, după ce a avut pe Terah, o sută și nouăsprezece ani, și a avut fii și fiice.

26. Și Terah era în vârstă de șaptezeci de ani și a avut pe Avram, pe Nahor și pe Haran.

27. Iată spița lui Terah. Terah a avut pe Avram, pe Nahor și pe Haran; Haran a avut pe Lot.

28. Dar Haran a murit în zilele lui Terah, tatăl său, în patria sa, în cetatea Ur din Caldeia.

29. Iar Avram și Nahor și-au luat soții. Pe femeia lui Avram o chema Sarai, și pe femeia lui Nahor o chema Milca, fiica lui Haran — tatăl Milcâi și tatăl Iscâi.

30. Și Sarai era stearpă și n'avea copii.

31. Și Terah a luat pe Avram, fiul său, și pe Lot, fiul lui Haran, nepotul său, și pe Sarai, nora sa, femeia lui Avram, fiul său, și a plecat cu ei din cetatea Ur a Caldeilor, ca să se ducă în pământul Canaan; dar ajungând în Haran, s'au așezat acolo.

32. Iar zilele lui Terah au fost două sute și cinci ani. Și a murit Terah în Haran.

12.

Inceputul istoriei lui Avram.

1. Și Dumnezeu a zis lui Avram: « Ieși din țara ta și din nemetul tău și din casa tatălui tău, și du-te în țara pe care ți-o voi arăta.

2. Și voi face din tine popor mare și te voi binecuvânta și voi mări numele tău. Încât vei fi binecuvântare și pentru alții.

3. Și voi binecuvânta pe cei ce te binecuvintează, iar pe cine te blestemă îi voi blestema, și se vor binecuvânta întru tine toate neamurile pământului. »

4. Deci a plecat Avram, după cum îi vorbise Domnul, și cu el a pornit și Lot.

Iar Avram era în vârstă de șaptezeci și cinci de ani când a purces din Haran.

5. Și a luat Avram pe Sarai, femeia sa, și pe Lot, nepotul său, și toată agonișita pe care o agonisiseră și slugărima pe care o dobândiseră în Haran, și au purces în țara Canaanului și au ajuns în Canaan.

6. Și a străbătut Avram țara pe indelete până la vatra Sihemului, până la stejarul More. Iar în acele zile locuiau în țară Canaaniiți.

7. Și Domnul i s'a arătat lui Avram și i-a zis: « Urmașilor tăi dăru-i-voi această țară! » Și a clădit Avram acolo un jertfelnic Domnului, care i se arăta-se.

8. Și a purces de acolo către munte, spre răsărit de Betel, și și-a întins cortul, având Betelul spre apus și Ai spre răsărit. Și a clădit pe locul acela Domnului un jertfelnic și s'a închinat Domnului.

9. Și a pornit Avram, mergând din loc în loc și îndreptându-se spre miază-zi.

10. Și s'a iscat foamete în țară; și s'a pogorit Avram în Egipt ca să se așeze acolo vremelnic, căci în țară era foamete grea.

11. Iar pe când se apropia ca să intre în Egipt, zis-a către Sarai, femeia sa « Ascultă, eu știu că tu ești femeie frumoasă la chip,

12. Iar când te-or vedea Egiptenii vor spune: « Asta e femeia lui! » Și pe mine mă vor omori, iar pe tine te vor lăsa cu viață.

13. Spune deci că ești soră-mea, ca să-mi meargă bine, în hatărul tău, și să scap cu viață, mulțămită ție! »

14. Și ajungând Avram în Egipt, Egiptenii prinseră de veste că femeia era tare mândră.

15. Și au văzut-o dregătorii lui Faraon și au lădat-o înaintea lui, și femeia a fost luată în casa lui Faraon.

16. Iar pe Avram l-au încărcat de daruri, în hatărul ei, și i-au dat turme și cirezi, asini, robi și roabe, asine și cămile.

17. Dar Dumnezeu a bătut cu pedepse grele pe Faraon și casa lui, din pricina femeii lui Avram, Sarai.

18. Atunci a chemat Faraon pe Avram și i-a zis: «Ce este aceasta ce mi-ai făcut? De ce nu mi-ai spus că ea este femeia ta?»

19. De ce ai rostit: «Este sora mea»? Și eu era s'o iau de soție! Și acum iată-ți femeia! Ia-o și du-te!»

20. Și i-a dat Faraon oameni care să-l petreacă și l-au petrecut afară din Egipt, pe el și pe femeia lui și toată averea lui.

13.

Avram se desparte de Lot; unul se așează în Hebron și celălalt în preajma Sodomei.

1. Și a purces Avram din Egipt, el și femeia sa, și tot ce avea cu el, și Lot cu el, spre miază-zi.

2. Și Avram era tare bogat: avea turme, argint și aur.

3. Și a mers din popas în popas, din-spre miază-zi până la Betel, până la locul unde fusese cortul său la început, între Betel și Ai.

4. Adică la locul jertfelnicului pe care-l zidise mai înainte și unde Avram s'a închinat Domnului.

5. Dar și Lot, care întovărășea pe Avram, avea turme, cirezi și corturi.

6. Și nu-i încăpea ținutul ca să locuiască împreună, căci averea lor era mare și nu puteau să mai locuiască împreună.

7. Și s'a iscat ceartă între ciobanii turmelor lui Avram și ciobanii turmelor lui Lot. Iar Canaanitii și Perezitii locuiau pe vremea aceea în țară.

8. Atunci Avram a zis lui Lot: «Să nu fie ceartă între mine și tine, și între ciobanii mei și ciobanii tăi, căci suntem frați!»

9. Iată tot ținutul stă înaintea ta! Desparte-te, te rog, de mine! Dacă tu apuci la stânga, eu apuc la dreapta, iar dacă tu apuci la dreapta, atunci eu apuc la stânga!»

10. Și Lot și-a ridicat ochii și a privit toată câmpia Iordanului, care, mai înainte ca să fi prăpădit Dumnezeu Sodoma și Gomora, era toată adăpată, până la Țoar, ca grădina lui Dumnezeu ori ca țara Egiptului.

11. Atunci Lot și-a ales toată câmpia Iordanului și a pornit spre răsărit; și așa s'au despărțit frate de frate.

12. Avram s'a sălășluit în pământul Canaan și Lot s'a așezat printre cetățile din valea Iordanului și și-a întins corturile până la Sodoma.

13. Dar oamenii din Sodoma erau răi și tare păcătoși înaintea Domnului.

14. Și Domnul a grăit lui Avram, după ce Lot s'a despărțit de el: «Ridică ochii tăi și te uită, din locul unde stai, către miază-noapte, către miază-zi, către răsărit și către apus,

15. Fiindcă tot pământul pe care îl vezi dăru-i-voi ție și urmașilor tăi, pe vecie.

16. Și voi înmulți pe urmașii tăi ca pulberea pământului, așa încât, dacă cineva ar putea să numere pulberea pământului, și pe urmașii tăi îi va număra.

17. Scoală-te, străbate ținutul în lung și în lat, căci ție ți-l voi da!»

18. Și Avram ridicându-și corturile a venit și s'a sălășluit la stejarul Mamre, care este lângă Hebron. Și acolo a clădit Domnului un jertfelnic.

14.

Bătălia din Valea Sidim între cei cinci și cei patru regi. Avram scoate pe Lot din mâna biruitorilor. Melchisedec binecuvintează pe Avram.

1. Și s'a întâmplat în zilele lui Amrafel, regele Șinearului, Arioc, regele Elasarului, Chedarlaomer, regele Elamului, și Tidal, regele din Gutim,

2. Că aceștia au pornit război împotriva lui Bera, regele Sodomei, și a lui Birša, regele Gomorei, și a lui Șinab, regele din Adma, și a lui Șemeber, regele din Țeboin, și a regelui din Bela sau Țoar.

3. Toți aceștia dintâi au venit ca soți de război în valea Sidim, adică Marea Sărată.

4. Timp de doisprezece ani, cei din urmă fuseseră dușuși lui Chedarlaomer, iar în anul al treisprezecelea s'au răscolat.

5. Și în anul al paisprezecelea, a venit Chedarlaomer și regii cei dimpreună cu el și au bătut pe Refaiți la

Aștarot-Carnaim și pe Zuziți la Ham, pe Emiți în câmpia Chiriataim,

6. Și pe Horiți lângă muntele lor Seir, până la El-Paran, care este în preajma pustiului.

7. Apoi au luat-o înapoi și au venit la En-Mișpat sau Cadeș, și au bătut tot ținutul Amaleciților, ca și pe Amoriții care locuiau în Hațațon-Tamar.

8. Au ieșit atunci regele Sodomei și regele Gomorei și regele din Adma și regele din Teboim și regele din Bela, adică Toar, și s'au pus în rând de bătaie în valea Sidim, împotriva celorlalți:

9. Împotriva lui Chedarlaomer, regele Elamului, și a lui Tidal, regele din Gutim, și a lui Amrafel, regele Șinearului, și a lui Arioc, regele Elasarului. Patru regi în luptă cu cinci regi.

10. Dar valea Sidim era plină cu puturi de smoală. Și au împuns la fugă regii Sodomei și Gomorei și au căzut în ele, iar câți au mai rămas au fugit în munți.

11. Iar biruitorii au luat tot ce a fost de preț în Sodoma și Gomora și toate merindele și au plecat.

12. Și au luat și pe Lot, nepotul lui Avram, și averea lui și s'au dus. Că el locuia în Sodoma.

13. Și a venit unul din fugari și a vestit pe Avram Evreul, care locuia la stejarul lui Mamre Amoritul, fratele lui Eșcol și fratele lui Aner, căci și aceștia făcuseră legământ cu Avram.

14. Auzind Avram că nepotul său a fost luat prins de război, a înarmat pe oamenii săi încercați, născuți în casă, trei sute optsprezece inși, și a urmărit pe dușmani până la Dan.

15. Și acolo, după ce și-a împărțit oamenilor în cete, noaptea el și robii săi au izbit pe regi și i-au fugărit până la Hoba, care vine la miez-noaptea Damascului.

16. Și au luat înapoi toată prada și au luat înapoi și pe Lot, nepotul său, și tot avutul lui, așijderea și pe femei și poporul.

17. Atunci regele Sodomei a venit întru întâmpinarea lui Avram, după întoarcerea lui de la înfrângerea lui Chedarla-

omer și a regilor uniți cu el, în valea Șave, adică în valea Regelui.

18. Și Melchisedec, regele Salemului, i-a ieșit înainte cu pâine și vin; iar el era preot al Dumnezeului Celui Prea Înalt.

19. Și i-a binecuvântat și a zis: « Binecuvântat fie Avram de Dumnezeul Cel Prea Înalt, făcătorul cerului și al pământului! »

20. Și « binecuvântat fie Dumnezeul Cel Prea Înalt, care a dat pe vrăjmașii tăi în mâinile tale! » Și i-a dat Avram ze-ciuală din toate.

21. Și a zis regele Sodomei către Avram: « Dă-mi numai oamenii, iar prada ia-o tu ».

22. Dar Avram a răspuns regelui Sodomei: « Ridic mâna mea înaintea lui Dumnezeu, Dumnezeul Cel Prea Înalt, făcătorul cerului și al pământului, și jur:

23. Că nici un capăt de ață, nici o curea de încălțăminte nu voi lua din tot ce este al tău, ca să nu zici: « L-am închiaburit pe Avram! »

24. Numai atâta: ce au mâncat voi-nicii și partea oamenilor care au mers cu mine: Aner, Eșcol și Mamre. Aceștia să-și ia partea lor! »

15.

Domnul se arată lui Avram și-i făgăduiește un fecior la bătrânețe. Avram a crezut și credința lui rămâne pildă veșnică.

1. După aceste întâmplări, cuvântul Domnului s'a descoperit lui Avram în vedenie și i-a zis: « Nu te teme, Avrame! Eu sunt scutul tău și răsplata ta va fi mare foarte! »

2. Atunci Avram i-a răspuns: « Doamne Dumnezeule, ce-mi vei da tu mie, fiindcă eu mă trec din viață fără copii, iar sluga mea născută în casă, Eliezer din Damasc, va fi moștenitorul meu? »

3. Și a adăugat Avram: « Iată tu nu mi-ai dat urmaș și acum un rob din casă va fi moștenitorul meu! »

4. Dar iată cuvântul Domnului către Avram, și i-a spus: « Nu acesta va fi moștenitorul tău, ci acel ce va ieși din măruntaiele tale, acela va fi moștenitorul tău! »

5. Și i-a scos din cort afară și i-a zis: « Ia uită-te la cer și numără stelele, dacă poți sa le numeri! » Și a mai zis: « Atât de mulți vor fi urmașii tăi! »

6. Și a crezut Avram pe Dumnezeu și i-a socotit lui aceasta ca dreptate.

7. Apoi a zis către el: « Eu sunt Domnul, cel ce te-a scos pe tine din Ur, cetatea Caldeilor, ca să-ți dau țara aceasta de moștenire ».

8. Și Avram a întrebat: « Doamne, Dumnezeuule, după ce voi cunoaște că va fi a mea? »

9. Atunci i-a zis Domnul: « Adu-mi o junică de trei ani, o capră de trei ani, un berbec de trei ani, o turturea și un porumbel! »

10. Și i-a adus toate acestea și le-a spintecat în două și a pus fiecare jumătate față în față cu cealaltă, dar păsările nu le-a spintecat.

11. Ci vulturii se lăsau în jos deasupra leșurilor, iar Avram îi alunga.

12. Iar când a fost la scăpătatul soarelui, un somn greu a dat peste Avram și iată spaimă și întuneric mare au căzut peste el.

13. Și Domnul a grăit lui Avram: « Cu adevărat să știi că urmașii tăi vor locui vremelnic într-o țară străină, unde vor fi robi, și aceia îi vor asupra vreme de patru sute de ani.

14. Dar și pe poporul la care ei vor fi robi, eu îl voi judeca; iar după aceea ieși-vor cu mari bogății.

15. Iar tu vei merge către părinții tăi în pace, și vei fi îngropat la adânci bătrânețe.

16. Și în al patrulea vac de oameni, urmașii tăi se vor întoarce aici, căci nu s'a implinit până acum măsura fărădelegii Amoriților! »

17. Iar după ce a asfințit soarele și s'a făcut întuneric, iată un cuptor fumegând și o văpaie de foc, care au trecut printre acele ciozvărți.

18. În ziua aceea, a încheiat Dumnezeu legământ cu Avram și a zis: « Urmașilor tăi voi da pământul acesta, de la fluviul Egiptului până la fluviul cel mare, al Eufratului:

19. Pe Cheniți, pe Cheneziti, pe Chedmoniți,

20. Și pe Hetiți, pe Pereziti și pe Refaiți.

21. Și pe Amoriți, pe Canaaniti, pe Gherghesiți și pe Iebusiți. »

16.

Sarai și Agar. Agar fuge în pustie, dar îngerul Domnului îi poruncește să vie înapoi.

1. Sarai, femeia lui Avram, nu-i născuse nici un fiu, și avea o roabă egipteană pe care o chema Agar.

2. Și Sarai i-a zis lui Avram: « Iată Dumnezeu m'a îngădit ca să nu nasc; intră deci la roaba mea. Poate că voi avea copii de la ea ». Și Avram a ascultat de îndemnul femeii sale Sarai.

3. Deci Sarai, femeia lui Avram, a luat pe Agar Egipteanca, roaba sa, când se împliniseră zece ani de când Avram locuia în pământul Canaan, și a dat-o bărbatului ei Avram, ca soție.

4. Și a intrat la Agar și ea a zămislit. Când a văzut că a rămas grea, stăpână-sa a scăzut în cinste, în ochii ei.

5. Atunci Sarai a zis către Avram: « Ocară mea să cadă asupra ta! Eu însumi am pus pe roaba mea la sânul tău, și dacă a văzut că a rămas grea, eu am ajuns de nimica toată în ochii ei! Dumnezeu să fie judecător între mine și tine! »

6. Dar Avram i-a răspuns femeii sale Sarai: « Iată roaba ta e în mâna ta! Fă cu ea cum crezi că e mai bine! » Și Sarai a strunit-o aspru și ea a fugit din fața ei.

7. Și a găsit-o îngerul lui Dumnezeu la un izvor de apă, în pustie, la izvorul de pe calea spre Șur,

8. Și a întrebat-o: « Agar, roaba stăpânei tale Sarai, dincotro vii și unde te duci? » Și ea a răspuns: « Sunt fugară din fața stăpânei mele, Sarai! »

9. Atunci i-a zis îngerul Domnului: « Intoarnă-te la stăpâna ta și smerește-te sub mâna ei! »

10. Și i-a mai zis îngerul Domnului: « Voi înmulți cu prisos sămânța ta, încât să nu se poată număra, de multă ce va fi! »

11. Și a zis iarăși îngerul Domnului: « Iată tu porți în sân și vei naște un fiu

și-i vei da numele Ismail, fiindcă au-
zit-a Domnul necazul tău.

12. Și el va fi ca un asin sălbatic:
mâna lui va lovi în toți și mâna tuturor
va lovi în el! Și va sta dârț în fața
tuturor fraților săi. »

13. Și Agar a chemat numele Dom-
nului, care vorbește cu ea: « Tu ești Dum-
nezeul Atotvăzător ». Și zicea Agar :
« L-am văzut aici pe Dumnezeu și am
rămas cu viață, după ce l-am văzut! »

14. Pentru aceea s'a numit izvorul
Beer-lahai-roi; iată-l, se află între Cadeș
și Bered.

15. Și Agar i-a născut lui Avram un
fiu și a pus Avram fiului pe care i l-a
născut Agar, numele Ismail.

16. Și Avram era în vârstă de opt-
zeci și șase de ani când Agar i-a născut
pe Ismail.

17.

*Avram se va numi Avraam. Semnul tăierii
împrejur: semnul legământului. Sarai se
va numi Sara.*

1. Și când Avram a fost în vârstă de
nouăzeci și nouă de ani, i s'a arătat
Dumnezeu și i-a grăit: « Eu sunt Dum-
nezeul cel Atotputernic; umblă întru
lumina feței mele și fii fără prihană! »

2. Voi statornici legământul meu în-
tre mine și tine și te voi înmulți din
ce în ce mai mult! »

3. Atunci a căzut Avram cu fața la pământ
și Domnul a vorbit cu el și i-a
spus:

4. « Eu însumi, iată, fac legământul
meu cu tine: vei fi părintele a mulțime
de popoare,

5. Și de aci înainte nu te va mai
chama Avram, ci va fi numele tău
Avraam, căci ți-am hărăzit să fii părin-
tele a o mulțime de popoare.

6. Și-ți voi da ție roadă trupului nu-
meroasă foarte și voi ridica din tine
noroade, și regi vor ieși din coapsele
tale.

7. Și voi statornici legământul meu,
între mine și tine și urmașii tăi de după
tine, în vacurile lor, spre veșnic legă-
mânt, ca eu să fiu Dumnezeu tău și
al seminției tale de după tine.

8. Și-ți voi da ție și urmașilor tăi,
țara pribegiei tale, tot pământul Canaan,
în stăpânire veșnică, și eu voi fi Dum-
nezeul lor! »

9. Apoi zis-a Domnul către Avraam:
« Iar tu păzește legământul meu, tu și
urmașii tăi, în vacurile lor.

10. Acesta este legământul meu, între
mine și voi și urmașii tăi de după tine,
pe care să-l păstrați: toată partea băr-
bătească să se taie împrejur.

11. Și anume să tăiați împrejur trupul
vostru și acesta să fie semnul legămân-
tului dintre mine și voi.

12. Când va fi de opt zile, orice pruno
de partea bărbătească, dintre voi, să fie
tăiat împrejur, în neam de neam, atât
robul născut în casă cât și cel cumpărat
cu argint din orice neam străin și care
nu este din seminția ta:

13. Să fie tăiat împrejur robul născut
în casa ta ca și cel cumpărat cu argintul
tău. Astfel semnul legământului meu să
fie pe trupul vostru semn al unui le-
gământ veșnic.

14. Iar bărbatul netăiat împrejur, care
nu și-a tăiat împrejur trupul său — acest
suflet să fie stărpit din poporul său, ca
unul care a stricat legământul meu! »

15. Și a zis iarăși Domnul către
Avraam: « Sarai, femeia ta, să nu se
mai cheme Sarai, ci Sara să fie numele ei.

16. Și eu voi binecuvânta-o, și-ți voi
da, din ea, un fecior; voi binecuvânta-o
și va fi matcă de noroade, și stăpânitori
de neamuri vor odrăsli din ea! »

17. Atunci Avraam a căzut cu fața
la pământ, a zămbit și a zis în inima
sa: « Oare cui va de o sută de ani să-i
mai vie fecior, și Sara, la nouăzeci de
ani, o să mai fie mamă? »

18. Și a grăit Avraam către Domnul:
« Fie ca Ismail să aibă zile în fața ta! »

19. Dar Domnul i-a răspuns: « Cu ade-
vărat, Sara, femeia ta, îți va naște un
fiu și-i vei pune numele Isaac și eu voi
încheia legământul meu cu el, legământ
veșnic, pentru urmașii lui de după el.

20. Și cu Ismail te-am ascultat! Iată,
l-am binecuvântat și-i voi da roada
trupului, și-l voi înmulți peste măsură;
și va odrăsli doisprezece veovozi și voi
face din el un popor mare.

21. Dar legământul meu îl voi încheia cu Isaac, pe care ți-l va naște Sara la anul pe vremea aceasta!»

22. Și a sfârșit de vorbit cu el și s'a înălțat Domnul de lângă Avraam.

23. Atunci a luat Avraam pe Ismail, fiul său, și pe toți robii născuți la el în casă și pe toți cei cumpărați cu argintul său, toată partea bărbătească din gloata casei lui Avraam, și a tăiat împrejur trupul lor, chiar în ziua aceea, precum vorbise Dumnezeu cu el.

24. Și Avraam era în vârstă de nouăzeci și nouă de ani când a fost tăiat împrejur.

25. Iar Ismail, fiul său, era în vârstă de treisprezece ani când a fost tăiat împrejur.

26. În una și aceeași zi, au fost tăiați împrejur Avraam și Ismail, fiul său.

27. Și toți bărbații casei sale, robi născuți în casă sau robi cumpărați cu argint de prin străini, au fost tăiați împrejur împreună cu el.

18.

Cei trei îngeri, oaspeții lui Avraam. Dumnezeu va nimici orașele păcătoase. Mijlocirea lui Avraam.

1. Domnul s'a arătat iarăși lui Avraam, la stejarul Mamre, pe când el stătea la ușa cortului, sub zăpușala zilei.

2. Și ridicându-și ochii și privind, iată trei bărbați stăteau înaintea lui; și când i-a văzut, a alergat din ușa cortului întru întâmpinarea lor și s'a închinat până la pământ,

3. Și a rostit: «Doamne, dacă am aflat har în ochii tăi, nu trece cu vederea pe robul tău!»

4. Îngăduiți să vă aducă puțină apă și spălați-vă pe picioare; apoi odihniți-vă sub copac.

5. Iar eu vă voi aduce un codru de pâine ca să vă întăriți inimile; pe urmă vedeți-vă de drum. Altfel, de ce v'ați fi abătut pe la robul vostru?» Iar ei au răspuns: «Așa să faci precum ai zis».

6. Și Avraam a intrat în sărg în cort la Sara și i-a grăit: «Ia de grabă trei sea de lamură de fâină, frământă și fă turte!»

7. Apoi Avraam a alergat la cireadă, a luat un vițel tânăr și gras și l-a dat slugii ca să dea zor să-l pregătească;

8. A luat unt și lapte și vițelul pe care-l gătesc și le-a pus înaintea drumeților, iar el a stat în picioare în fața lor, sub copac, pe când ei mâncau.

9. Ci ei l-au întrebat: «Unde este Sara, femeia ta?» Și el a răspuns: «Înlăuntrul, în cort!»

10. Atunci a zis unul: «Voi veni negreșit iar la tine, când va fi anul, și iată Sara femeia ta va avea un fiu». Dar Sara asculta din ușa cortului, în dosul lui.

11. Și Avraam și Sara erau bătrâni, înaintați în vârstă, iar cu Sara conținea rostul zămislirii.

12. Și Sara a răs în inima ei și a zis: «După ce am ajuns bătrână, să-mi mai fie a zburda? Iar stăpânul meu e un moșneag!»

13. Atunci Domnul a grăit lui Avraam: «Pentru ce a răs Sara și a zis: «Cu adevărat naște-voi eu un fiu, așa bătrână cum sunt?»

14. Este la Dumnezeu vre-un lucru cu neputință? Pe vremea aceasta, când se va împlini anul, voi veni iar la tine, și Sara va avea un fiu!»

15. Sara a tăgăduit și a zis: «N'am răs», că o apucase frica; dar el i-a răspuns: «Ba nu! Ai răs!»

16. Apoi acei oameni se sculară de acolo și-și îndreptară ochii în partea Sodomei, iar Avraam mergea cu ei, ca să-i petreacă.

17. Și Domnul a zis în sine: «Ascunde-voi de Avraam aceea ce sunt pe cale să fac,

18. O dată ce Avraam va fi negreșit un popor mare și vajnic și întru el binecuvânta-se-vor toate popoarele pământului?»

19. Căci l-am ales anume ca să lase în grijă fiilor săi și casei sale, în urma sa, ca ei să umble în căile Domnului îndeplinind dreptatea și pravila, așa încât Domnul să izbândească făgăduințele făcute lui Avraam!»

20. Atunci Domnul a grăit: «De vreme ce strigătul împotriva Sodomei și Gomorei este mare și păcatul lor grozav de greu.

21. Mă pogor acum să văd dacă faptele lor sunt înlocmai precum arată strigarea ajunsă până la mine, iar de nu, voi vedea!»

22. De acolo, ceilalți doi bărbați se îndreptară și luară calea spre Sodoma. Dar Avraam mai rămase pe loc în fața Domnului.

23. Și Avraam s'a apropiat și a grăit: «Nimici-vei tu pe cel drept odată cu cel păcătos?»

24. Poate că se află cincizeci de dreپți înlăuntru cetății; oare prăpădi-vei tu și nu vei cruța locul, pentru cei cincizeci de dreپți dinlăuntru?»

25. Departe de tine să faci un lucru ca acesta! Să ucizi pe cel drept de-a-valma cu cel rău și să-i meargă celui drept la fel cu nelegiuitului! Departe de tine! Judecătorul a tot pământul oare nu va face dreptate?»

26. Atunci Domnul a zis: «Dacă la Sodoma găsesc cincizeci de dreپți înlăuntru cetății, eu voi cruța tot ținutul, în hatărul lor!»

27. Dar Avraam a răspuns și a zis: «Iată am cutezat să vorbesc cu Domnul, deși nu sunt decât pulbere și cenușă!»

28. Poate că din cei cincizeci de dreپți vor lipsi cinci. Pierde-vei tu, pentru lipsa acestor cinci, toată cetatea?» Și Domnul a grăit: «Nu o voi pierde, dacă găsesc în ea patruzeci și cinci!»

29. Atunci Avraam vorbi Domnului din nou și zise: «Poate că se găsesc în ea patruzeci!» Răspuns-a Domnul: «Nu o voi pierde pentru cei patruzeci!»

30. Și a zis Avraam: «Să nu se mânia Domnul dacă mai vorbesc. — Poate se găsesc în ea treizeci!» Răspuns-a Domnul: «Nu o voi prăpădi dacă se află acolo treizeci.»

31. Și iar a zis Avraam: «Iată-mă cutezând să mă întind la vorbă cu Stăpânul. Poate se găsesc în cetate douăzeci!» Răspuns-a Domnul: «Nu voi nimici-o pentru cei douăzeci!»

32. Atunci a mai zis Avraam: «Să nu se întărâte Domnul meu, dar voi mai vorbi numai de data aceasta. — Poate că se vor găsi în ea zece dreپți!» Răspuns-a

Domnul: «Nu o voi pierde pentru cei zece!»

33. Și a purces Domnul, după ce a sfârșit de vorbit cu Avraam, iar Avraam s'a întors la cortul său.

19.

Cei doi îngeri găzduesc la Lot, iar a doua zi îl scot din Gomora. Nimicirea orașelor nelegiuite. Obârșia lui Moab și a lui Amon.

1. Și cei doi îngeri au sosit în Sodoma către seară. Iar Lot ședea în poarta Sodomei. Cum i-a văzut, Lot s'a sculat ca să-i întâmpine și s'a închinat până la pământ.

2. Și a grăit: «Rogu-vă, stăpânii mei, abateți-vă în casa robului vostru și mâneți noaptea și spălați-vă pe picioare, iar mâine sculați-vă și mergeți în calea voastră». Dar ei au zis: «Ba nu, ci vom mânea pe uliță».

3. Dar el a stăruit mult de ei, și s'au abătut la el și au găzduit în casa lui. Și le-a pregătit cină și le-a copt azime și ei au ospătat.

4. Nu apucaseră însă să se culce, când oamenii din cetate, adică din Sodoma, înconjurară casa de la tânărl până la bătrân, tot poporul, din toate fundurile.

5. Și au chemat pe Lot și i-au spus: «Unde sunt oamenii care au venit la tine în gazdă, acum, noaptea? Adu-i la noi ca să-i cunoaștem!»

6. Și Lot a ieșit la ei, la ușă, și ușă a tras-o după el.

7. Și a zis Lot: «Vă rog, frașilor, nu săvârșiți vre-o urgie!»

8. Iată, am două fete care nu știu de bărbat. Pe ele le voi scoate la voi și faceți cu ele ce veți vrea, numai nu pricinuiți acestor oameni nici o supărare, o dată ce au venit la umbra acoperișului meu!»

9. Iar ei strigară: «Dă-te înapoi!» Și adăogară: «Acesta, singur, care s'a aciuat la noi ca venetic, vrea să ne fie judecător! Te vom struni mai zdravăn decât pe aceia!» Și dădură buzna peste Lot și se apropiară să spargă ușa.

10. Atunci cei doi bărbați întinseră mâna și băgară pe Lot la ei în casă, și închiseră ușa.

11. Iar pe cei dela ușa casei îi loviră cu orbire, de la cel mai mic până la cel mai mare, așa încât ei se istoviră căutând ușa.

12. Atunci cei doi bărbați grăiră către Lot: «Dacă mai ai pe cineva aici — vre-un ginere, fiii tăi și fiicele tale și pe câți ai în cetate — scoate-i din acest loc,

13. Căci noi vom nimici totul acesta, fiindcă strigătul împotriva locuitorilor lui s'a întetit înaintea Domnului și Domnul ne-a trimis ca să-l pierdem!»

14. Și a ieșit Lot și a început să vorbească cu ginerii săi, care erau să ia pe fetele sale și le-a spus: «Sculați! Ieșiți din locul acesta, fiindcă Domnul e gata să prăpădească cetatea!» Dar ginerii săi credeau că Lot glumește.

15. Ci când s'au revărsat zorile, ingerii dădură zor lui Lot zicând: «Scoală-te! Ia pe femeia ta și pe cele două fiice ale tale, care se află aici, ca să nu pieri și tu, pentru fărădelegea cetății!»

16. Dar Lot zăbovindu-se, cei doi bărbați îl apucară de mână pe el și pe femeia lui și pe cele două fete ale lui, căci Dumnezeu voia să-l cruțe, și-l scoaseră afară și-l lăsară în fața cetății.

17. Iar după ce i-au scos afară, a zis unul: «Fugi ca să scapi cu viață! Nu te uita îndărăt și nu te opri nicăieri în acest timp! Fugi la munte ca să nu pieri!»

18. Dar Lot le-a grăit: «Nu așa, Stăpâne!»

19. Iată a aflat robul tău har în ochii tăi și tu ai mărit milostivirea ta, pe care mi-ai arătat-o mie, scăpându-mi viața, dar eu nu voi putea să fug la munte, fără să nu mă ajungă pieierea și să nu mor.

20. Ci iată! Cetatea aceasta aproape este ca să fug în ea, și e foarte mică. Îngăduște-mă să fug într'însa. Așa e că e mică? Și voi scăpa cu viață!»

21. Și i-a răspuns: «Iată că-ți împlinesc și această rugămintă, ca să nu prăpădesc cetatea de care mi-ai grăit.

22. Dă zor și fugi acolo, fiindcă nu pot să împlinesc porunca până când nu vei ajunge tu în cetate!» Pentru aceea s'a numit numele cetății: Țoar.

23. Când soarele a răsărit deasupra pământului, a intrat și Lot în Țoar.

24. Atunci Domnul a turnat asupra Sodomei și asupra Gomorei ploaie de pucioasă și de foc, de la Domnul din cer.

25. Și a prăpădit cetățile acelea și tot ținutul și pe toți locuitorii cetăților și tot ce creștea pe câmpie.

26. Ci femeia lui Lot s'a uitat îndărăt și s'a prefăcut în stâlp de sare.

27. Și s'a sculat Avraam a doua zi de dimineață și s'a dus la locul unde stătuse înaintea Domnului.

28. Și a căutat spre Sodoma și Gomora și spre toată câmpia ținutului și a privit și iată: fum gros se ridica de pe pământ, ca fumul dintr'un cuptor.

29. Astfel Dumnezeu, nimicind cetățile ținutului, și-a adus aminte de Avraam și a scos pe Lot din mijlocul pieirii, când a fost să piarză aceste cetăți în care sălășluise Lot.

30. Însă Lot a plecat din Țoar și s'a sălășluit în munte, împreună cu cele două fiice ale sale, căci se temea să mai locuiască în Țoar. Și s'a așezat într'o peșteră cu cele două fiice ale sale.

31. Atunci fiica cea mai mare a zis către cea mai mică: «Tatăl nostru e bătrân și nu e nici un bărbat în vecinătate, care să vie la noi, după obiceiul a tot pământul.

32. Haidem să îmbătăm cu vin pe tatăl nostru și să intrăm la el, ca să avem de la tatăl nostru urmași!»

33. Și au îmbătat cu vin pe tatăl lor în noaptea aceea și a intrat fata cea mare și s'a culcat cu tatăl său și el n'a știut nici când s'a culcat ea, nici când s'a sculat.

34. Apoi, a doua zi, fata cea mare a zis către mezina ei: «Iată m'am culcat astă noapte cu tatăl meu. Să-l îmbătăm cu vin și la noapte, și intră și tu și culcă-te cu el, ca să avem de la tatăl nostru urmași.»

35. Deci ele îmbătară cu vin și în noaptea aceea pe tatăl lor și s'a dus fata cea mai mică și s'a culcat cu el și el n'a știut nici când s'a culcat ea, nici când s'a sculat.

36. Și amândouă fetele lui Lot au rămas însărcinate de la tatăl lor.

37. Și cea mai mare a născut un fiu și i-a pus numele Moab. Acesta este părintele Moabiților de astăzi.

38. Iar cca mai mică a născut și ea un fiu și i-a pus numele Amon. Aceasta este părintele Amoniților de astăzi.

20.

Avraam la Abimelec, în Gherar. Cinstea Sarei fiind primejduită, este apărută de sus.

1. Și a pornit Avraam de acolo spre plaiurile din miază-zi și s'a oprit între Cadeș și Șur, și vremelnic și-a întins corturile în Gherar.

2. Ci Avraam zicea despre Sara, femeia sa: «Ea este sora mea!» Atunci Abimelec, regele Gherarului, a trimis și a luat-o pe Sara.

3. Dar Dumnezeu a venit la Abimelec noaptea în vis și i-a vorbit: «Iată tu vei muri, din pricina femeii pe care ai luat-o; că ea este legată cu bărbat!»

4. Ci Abimelec nu se apropiase de Sara și a răspuns: «Doamne, oare uci-de-vei tu și pe omul cel drept?»

5. Nu mi-a spus chiar el: Ea e sora mea, și ea n'a zis așijderea: El e fratele meu? Fără inimă vicleană și cu mâini curate am făcut aceasta!»

6. Atunci i-a răspuns Dumnezeu în vis. «Știi și eu că fără inimă vicleană ai făcut-o, de aceea te-am păzit să nu păcătuiești împotriva mea și nu te-am lăsat să te atingi de ea.

7. Deci acum dă înapoi pe femeie bărbatului ei, căci el este prooroc și se va ruga pentru tine ca să rămâi cu viață; iar dacă n'o vei da înapoi, să știi că vei muri fără greș, tu și toți ai tăi.»

8. Și Abimelec s'a sculat dis-de-dimineată și a chemat la sine pe toți dregătorii săi și a povestit, în auzul lor, toată această pricină. Iar acești oameni s'au spăimântat grozav.

9. Apoi Abimelec a chemat pe Avraam și i-a zis: «Ce treabă ne-ai făcut? Și cu ce am păcătuit eu împotriva ta, ca să aduci asupra mea și asupra stăpânirii mele o vină atât de mare? Fapte care nu se fac ai săvârșit față de mine!»

10. Și a mai zis Abimelec lui Avraam: «Ce ai scotit tu, când ai făcut lucrul acesta?»

11. Atunci a răspuns Avraam: «M'am gândit așa: de bună seamă că frică de

Dumnezeu nimeni nu are în ținutul acesta și mă vor omori din pricina femeii mele.

12. De altă parte, ca este cu adevărat sora mea, căci este fiica tatălui meu, dar nu și fiica mamei mele; și a putut să fie femeia mea.

13. Iar când Dumnezeu m'a mânat să pribegesc, din casa tatălui meu, atunci i-am spus ei: «Fă pentru mine această bunătate și pretutindeni pe unde vom ajunge, să zici despre mine: «El e fratele meu!»

14. Și a luat atunci Abimelec vite mici și vite mari, și robi și roabe și le-a dăruit lui Avraam și i-a dat înapoi pe Sara, femeia lui.

15. Și i-a mai zis Abimelec: «Iată, țara mea stă în fața ta; locuiește unde vei socoti că e mai bine».

16. Iar Sarei i-a spus: «Iată, dăruit-am fratelui tău o nui de sicli de argint; aceasta să-ți fie despăgubire pentru toate câte ți s'au întâmplat; și față de toți te-ai dovedit dreaptă!»

17. Atunci Avraam s'a rugat lui Dumnezeu, și Dumnezeu a tămăduit pe Abimelec și pe femeia lui și pe roabele lui; și ele au avut copii.

18. Fiindcă Dumnezeu oprise de istov orice zămislire în casa lui Abimelec, din pricina Sarei, femeia lui Avraam.

21.

Năsterea lui Isaac. Izgonirea Agarei și a lui Ismail. Legământul lui Abimelec cu Avraam.

1. Și Domnul a cercetat pe Sara, precum a fost vorbit, și a împlinit față de ea ceea ce făgăduise.

2. Deci ea a zămislit și i-a născut lui Avraam un fiu, la bătrânețe, la vremea pe care i-o sorocise Dumnezeu.

3. Și Avraam a pus fiului său care i se născuse, pe care Sara i-l născuse, numele Isaac.

4. Și Avraam a tăiat împrejur pe fiul său Isaac, când a fost în vârstă de opt zile, precum i-a fost poruncit Dumnezeu.

5. Iar Avraam era în vârstă de o sută de ani, când a avut pe Isaac fiul său.

6. Și Sara a grăit: «Dumnezeu m'a făcut prilej de petrecere. Oricine va auzi va râde pe socoteala mea!»

7. Și a mai zis: «Cine ar fi putut să spue lui Avraam că Sara va mai alăpta copiii? Și totuși i-am născut un fecior la bătrânețe!»

8. Și pruncul a crescut și a fost înțărcat. Iar Avraam a făcut un ospaț mare în ziua când a fost înțărcat Isaac.

9. Ci Sara a văzut pe fiul Agarei Egiptencei, pe care ea i-l născuse lui Avraam, cum se zbeguia cu fiul său Isaac,

10. Și a zis lui Avraam: «Izgonește pe roaba aceasta și pe fiul ei, căci nu se cuvine ca fiul roabei acesteia să fie moștenitor împreună cu fiul meu, cu Isaac!»

11. Și cuvântul acesta i-a căzut foarte greu lui Avraam, cu privire la fiul său.

12. Însă Dumnezeu i-a vorbit lui Avraam: «Nu te amarî în tine din pricina băiatului și a roabei tale. Tot ceea ce îți va spune Sara, ascultă de glasul ei, căci numai cei din Isaac se vor socoti urmașii tăi.

13. Dar și pe fiul roabei îl voi face popor, căci este tot sămânța ta.»

14. Atunci s'a sculat Avraam dis-de-dimineată și a luat pâine și un burduf de apă și i le-a dat Agarei, punându-le pe umărul ei, o dată cu copilul, și a izgonit-o. Iar ea a plecat și s'a rătăcit în pustiul Beerșeba.

15. Și când s'a sfârșit apa din burduf, a lepădat pe copil sub un stuf de mărucini,

16. Și a pornit și s'a așezat în preajma lui, depărtare ca la o bătaie de săgeată, fiindcă zicea ea: «Să nu văd cum moare copilul!» Și stând în preajma lui, a ridicat glasul și a plâns.

17. Și a auzit Dumnezeu durerea copilului și ingerul lui Dumnezeu a strigat pe Agar din cer și i-a zis: «Ce ai, Agar? Nu te teme! Căci a auzit Dumnezeu durerea copilului, acolo unde se află.

18. Scoală-te, ia copilul și ține-l bine de mână, căci voi face din el un popor mare!»

19. Și Dumnezeu deschise ochii ei și văzu un izvor de apă. Și ea se duse

și umplu burduful cu apă și dădu copilului să bea.

20. Iar Dumnezeu fu cu acest copil; și el se făcu mare și locui în pustie și fu un arcaș iscusit.

21. Și a locuit în pustia Paran; iar maică-sa i-a luat lui femeie din țara Egiptului.

22. În vremea aceea, Abimelec împreună cu Picol, căpetenia oastei sale, a grăit către Avraam și i-a spus: «Dumnezeu este cu tine în toate câte faci!»

23. Deci acum jură mie, aici pe Dumnezeu, că nu mă vei înșela nici pe mine, nici pe fiul meu, nici pe nepoții mei. Cu aceeași prietenie cu care m'am purtat față cu tine, să te porți și tu față cu mine și față cu țara în care ai petrecut ca străin.»

24. Atunci a răspuns Avraam: «Mă leg cu jurământ!»

25. Ci Avraam certase pe Abimelec din pricina unui izvor pe care-l cotropiseră slugile lui Abimelec.

26. Dar Abimelec răspunsese: «Eu n'am știință cine a săvârșit isprava aceasta; nici tu nu mi-ai dat de veste și nici eu n'am auzit până astăzi!»

27. Atunci a luat Avraam vite mari și mici și le-a dăruit lui Abimelec și au făcut amândoi legământ.

28. Și Avraam a pus șapte mioare din turmă, singure, de o parte.

29. Iar Abimelec l-a întrebat pe Avraam: «Ce sunt acele șapte mioare pe care tu le-ai pus de o parte?»

30. Răspuns-a el: «Aceste șapte mioare să le iei din mâna mea, anume ca să-mi fie mărturie cum că eu am săpat fântâna aceasta!»

31. De aceea s'a numit locul acela Beerșeba, pentru că acolo au jurat ei amândoi.

32. Deci făcut-au legământ la Beerșeba. Apoi s'au sculat Abimelec și Picol, căpetenia oastei sale, și s'au întors în țara Filistenilor.

33. Iar Avraam a sădit un chiparos la Beerșeba și s'a închinat acolo Domnului Dumnezeuului celui veșnic.

34. Și Avraam a petrecut, ca străin, în țara Filistenilor, încă multă vreme.

22.

Poruncind Dumnezeu lui Avraam, spre cercare, să-i aducă jertfă pe Isaac, fiul său, Avraam se dovedește plin de credință și de supunere.

1. Iar după acestea, Dumnezeu a pus la încercare pe Avraam și i-a grăit: «Avraame!» Iar el a răspuns: «Iată-mă!»

2. Și a rostit Domnul: «Ia pe fiul tău, pe singurul tău fiu, acela pe care îl iubești, pe Isaac, și du-te în ținutul Moria și adu-l acolo jertfă, ardere de tot, pe unul din munții pe care ți-l voi arăta.»

3. Și s'a sculat Avraam în zorii zilei și a pus samarul pe asinul său și a luat pe doi robi ai săi și pe Isaac, fiul său, și a spart lemne pentru arderea de tot și a pornit și a venit la locul pe care i l-a arătat Dumnezeu.

4. Iar a treia zi, Avraam, ridicându-și ochii, a văzut locul de departe.

5. Și a zis Avraam către oamenii săi: «Stați voi aici, lângă asin, iar eu și băiatul vom merge până acolo și ne vom închina, apoi ne vom întoarce la voi!»

6. Și a luat Avraam lemnele pentru jertfă și le-a pus în cărcă fiului său și a luat în mână sa focul și cuțitul și au pornit amândoi împreună.

7. Atunci Isaac a deschis gura către Avraam, tatăl său, și a zis: «Tată!» Și el i-a răspuns: «Da, fiul meu!» Apoi a zis Isaac: «Văd focul și lemnele, dar unde este oaia pentru jertfă?»

8. Răspuns-a Avraam: «Dumnezeu va avea grijă de oaia pentru jertfă, copilul meu!» Și au mers înainte, amândoi, împreună.

9. Și a ajuns la locul pe care i l-a arătat Dumnezeu; și a clădit Avraam acolo jertfelnic și a așezat lemnele; apoi a legat pe Isaac, fiul său, și l-a pus pe jertfelnic, deasupra lemnelor.

10. Apoi Avraam și-a întins mâna și a apucat cuțitul ca să junghie pe fiul său.

11. Dar atunci îngerul Domnului a strigat către el din cer și i-a zis: «Avraame! Avraame!» Și el a răspuns: «Iată-mă!»

12. Și i-a grăit: «Nu întinde mâna ta asupra copilului și nu-i face nici un rău!

Căci acum știu că te temi de Dumnezeu și n'ai cruțat, pentru mine, pe fiul tău, pe singurul tău fiu!»

13. Atunci Avraam, ridicându-și ochii s'a uitat și iată în dosul său: un berbec, care se prinsese cu coarnele într'o leasa de măracini; și s'a dus Avraam și a luat berbecul și l-a adus ardere de tot, în locul fiului său.

14. Și a numit Avraam locul acela: Iahveh-ire de unde se zice și astăzi: «In muntele unde Domnul se arată.»

15. Și a strigat îngerul Domnului, din cer, pe Avraam a doua oară,

16. Și i-a zis: «Mă jur pe mine însuși—grăit-a Domnul—de vreme ce tu ai făcut lucrul acesta și n'ai cruțat pe fiul tău, pe singurul tău fiu:

17. Te voi binecuvânta cu prisosința și voi înmulți peste măsură seminția ta, ca stelele cerului și ca nisipul de pe țărmul mării, și urmașii tăi vor pune stăpânire pe porțile dușmanilor lor.

18. Și se vor binecuvânta întru seminția ta toate popoarele pământului, pentru cuvântul că ai ascultat de glasul meu!»

19. Apoi s'a întors Avraam la oamenii săi și s'au sculat și au plecat cu toții până la Beerșeba. Și a locuit Avraam în Beerșeba.

20. Iar după aceste lucruri, i s'a adus lui Avraam această veste: «Iată, Milca a născut și ea copii, fratelui tău Nahor:

21. Pe Uț, întâiul său născut, și pe Buz, fratele lui, și pe Chemuel, tatal lui Aram,

22. Și pe Chesed și pe Hazo și pe Pildaș și pe Idlaf și pe Betuel.»

23. Iar lui Betuel i s'a născut Rebeca. Pe aceștia opt i-a născut Milca lui Nahor, fratele lui Avraam.

24. Iar țiitoarea lui, pe care o chema Reuma, a născut și ea pe Tebah, pe Gaham, pe Tahaș și pe Maaca.

23.

Moartea Surei și cumpărarea peșterii Macpela.

1. Și a trăit Sara o sută douăzeci și șapte de ani. Atâția au fost anii vieții Surei.

2. Și a murit Sara la Chiriati-Arba, adică Hebron, în țara Canaan. Și a pornit Avraam să jelească pe Sara și s'o plângă.

3. Apoi s'a sculat Avraam de lângă moarta sa și a deschis vorba cu fiii lui Het și le-a spus:

4. «Eu sunt străin și aciuat printre voi. Dați-mi în stăpânire un loc de îngropaciune în mijlocul vostru, ca să îngrop pe moarta mea.»

5. Și fiii lui Het au răspuns lui Avraam și i-au zis:

6. «Ascultă-ne, doamne! Tu ești, în mijlocul nostru, un principe al lui Dumnezeu; îngroapa pe moarta ta în cel mai ales dintre mormintele noastre; nici unul dintre noi nu te va ține de rau, ca să-ți îngropi pe moarta ta, în mormântul lui.»

7. Atunci s'a sculat Avraam și s'a închinat până la pământ, înaintea norodului ținutului, adică înaintea fiilor lui Het,

8. Și răspunzându-le le-a zis: «Dacă vreți din toată inima să îngrop pe moarta din casa mea, dați-mi ascultare și rugați pentru mine pe Efron, fiul lui Tohar,

9. Ca să-mi dea mie peștera Macpela, care este a lui și pe care o are la capătul țarinii lui, și să mi-o dea pe bani peșin, ca loc de îngropaciune în mijlocul vostru.»

10. Ci Efron era de față, între fiii lui Het. Atunci Efron Hcteu i-a răspuns lui Avraam, în auzul tuturor fiilor lui Het, care veniseră în poarta cetății, și i-a zis:

11. «Nu așa, doamne, ci ascultă-mă! Țarina și-o dau ție împreună cu peștera din ea, și-o dau ție în fața fiilor poporului meu, ca dar: îngroapă pe moarta ta!»

12. Atunci Avraam s'a închinat până la pământ, în fața poporului aceluia ținut,

13. Și a rostit către Efron în auzul poporului de acolo, zicând: «O, te rog ascultă-mă: îți dau prețul țarinii; primește-le de la mine, ca să îngrop pe moarta mea acolo.»

14. Efron i-a răspuns lui Avraam:

15. «Nu, doamne! Ascultă-mă! O țarină care prețuește patru sute de sicli de ar-

gint, ce poate ea să însemneze pentru noi amândoi? Deci îngroapă pe moarta ta!»

16. Atunci Avraam a ascultat de Efron și a cântărit lui Efron câțitea de argint, pe care o spusese în auzul fiilor lui Het, adică patru sute de sicli de argint, după prețuirea neguțătoarească.

17. Astfel a ajuns țarina lui Efron, cea din Macpela, la răsărit de Mamre, țarina și peștera din ea, precum și toți copacii care sunt în țarină de jur-împrejur, în tot cuprinsul ei,

18. În stăpânirea lui Avraam, cu știința fiilor lui Het, adică a tuturor care veniseră la poarta cetății.

19. Iar după acestea, a îngropat Avraam pe Sara, femeia sa, în peștera din țarina Macpela, la răsărit de Mamre, adică de Hebron, în țara Canaanului.

20. Astfel au trecut în stăpânirea lui Avraam țarina și peștera care este în ea, ca moșie de îngropare a lui Avraam, cumpărată de la Hetiți.

24.

Avraam trimite pe omul său de casă, să peștească soția lui Isaac. Întâlnirea cu Rebecca și învoirea ei.

1. Ci Avraam era bătrân și înaintat în vârstă, iar Dumnezeu îl binecuvântase pe Avraam întru toate.

2. Și Avraam a grăit către slujitorul sau, starostele casei sale și care gospodărea toată averea sa: «Pune te rog mâna ta sub coapsa mea,

3. Și jură-mi pe Domnul Dumnezeu al cerului și Dumnezeu al pământului, cum ca nu-i vei lua femeie fiului meu dintre fiicele Canaanitilor, în mijlocul cărora salășluiesc,

4. Ci te vei duce în țara mea, la neamurile mele și că de acolo peți-vei femeie fiului meu Isaac!»

5. Și robul i-a răspuns: «Poate că femeia nu va fi bucurasă să vie după mine, în țara aceasta. Să duc înapoi atunci pe fiul tău, în țara din care tu ai purces?»

6. Dar Avraam i-a răspuns: «Ia seama ca nu cumva să duci acolo înapoi pe fiul meu!

7. Domnul Dumnezeu cerului — care m'a luat din casa tatălui meu și din țara mea de obârșie și care a vorbit cu mine, și care mi s'a jurat și a spus: «Urmașilor tăi da-voi țara aceasta» — el va trimite pe ingerul său înaintea feței tale și vei peți de acolo soție fiu-lui meu,

8. Iar dacă femeia nu va fi bucurasă să vie după tine, atunci slobod să fii tu de acest jurământ al meu. Numai să nu duci acolo, înapoi, pe fiul meu!»

9. Și robul a pus mâna sa sub coapsa lui Avraam, stăpânul său, și s'a jurat în pricina aceasta.

10. Apoi robul a luat zece cămile din cămilele stăpânului său și a plecat, având cu el tot felul de odoare date de stăpânul său. Deci s'a sculat și a luat drumul spre Mesopotamia, spre cetatea lui Nahor.

11. Și a poposit cu cămilele afară din cetate, lângă o fântână, în fapt de seară, când ies femeile să scoată apă.

12. Și el s'a rugat: «Doamne Dumnezeu stăpânului meu Avraam, adă-mi-o în cale și fii milostiv cu stăpânul meu Avraam!»

13. Iată eu stau lângă fântâna aceasta și fiicele gospodarilor din cetate ies ca să scoată apă.

14. Fie ca fata căreia voi zice: «Apleacă, te rog, ulciorul ca să beau!» și ea îmi va răspunde: «Bea și voi adăpa și cămilele tale!», aceea să fie, pe care tu ai hărăzit-o robului tău Isaac. Și întru aceasta voi cunoaște că ai arătat îndurarea ta către stăpânul meu.»

15. Dar mai înainte ca el să sfârșească cu rugăciunea lui, iată că Rebeca ieșea din cetate, și ea era fata lui Betuel, feciorul Milcăi, soția lui Nahor, fratele lui Avraam; și ducea ulciorul pe umăr.

16. Și fata era foarte frumoasă la chip, fecioară și nici un bărbat nu o cunoscuse; și ea a coborît la fântână și și-a umplut ulciorul și a dat să plece.

17. Atunci robul a alergat întru întâmpinarea ei și i-a spus: «Dă-mi să beau, te rog, puțină apă din ulciorul tău!»

18. Iar ea a răspuns: «Bea, doamne». Și degrabă plecă în jos ulciorul, pe brațul ei, și-i dădu să bea.

19. Iar după ce i-a dat să bea i-a zis: «Și pentru cămilele tale voi scoate apă până când se vor sătura de băut».

20. Și sprintenă și-a vărsat ulciorul ei în teica de adăpat și a dat iar fuga la fântână, ca să scoată apă. Și a scos apă pentru toate cămilele.

21. Iar omul se uita înmărmurit la ea, fără să spună nici un cuvânt și așteptând să vază dacă Dumnezeu i-a dat izbândă în călătoria lui sau nu.

22. Iar după ce cămilele au conținut să bea, omul a scos un inel de aur în greutate de o jumătate de siclu și două brățări, pentru mâinile ei, în greutate de zece sicli de aur.

23. După aceea a întrebat-o: «A cui fiică ești tu? Spune-mi te rog! Este în casa tatălui tău loc pentru noi ca să mânem la noapte?»

24. Și fata i-a răspuns: «Eu sunt fiica lui Betuel, feciorul Milcăi, pe care ea l-a născut lui Nahor».

25. Apoi a adăogat: «Avem și paie, avem și fân mult și avem și loc pentru mas noaptea».

26. Atunci omul acela s'a închinat și a căzut la pământ în fața Domnului,

27. Și a grăit: «Binecuvântat să fie Domnul Dumnezeu stăpânului meu Avraam, care n'a depărtat mila sa și credințioșia sa de la stăpânul meu, iar pe mine m'a dus Domnul până la casa fraților stăpânului meu».

28. Iar fata a alergat și a spus acasă, la maică-sa, cele petrecute.

29. Și Rebeca avea un frate, pe care-l chema Laban. Iar Laban a alergat la omul care era afară la fântână.

30. Și a văzut și el inelul și brățările de la mâinile soriei sale și a ascultat istorisirea Rebecăi, sora sa, care zicea: «Așa a vorbit către mine omul acela!» Și a ajuns Laban la el și iată el stătea lângă cămile la fântână.

31. Și Laban i-a zis: «Intră în casă, tu cel ce ești binecuvântat de Domnul! De ce stai afară? Fiindcă eu am pregătit casa și avem loc pentru cămile.»

32. Atunci omul a intrat în casă, iar Laban a descărcat cămilele și a dat paie și nutreț cămiloror și apă de spălat pe picioare, lui și oamenilor care erau cu el.

33. După aceea i-a pus înainte de-mâncare, dar el a zis: «Nu voi mânca până ce nu voi povesti pricina mea». Iar Laban i-a zis: «Spune!»

34. Atunci el a grăit: «Eu sunt robul lui Avraam!»

35. Dumnezeu a binecuvântat cu prisos pe stăpânul meu și l-a făcut mare și i-a dat turme și cirezi, și argint și aur, și robi și roabe, și cămile și asini.

36. Iar Sara, femeia stăpânului meu, i-a născut un fecior în urmă, când era bătrână, și i-a dat lui toată averea sa.

37. Iar stăpânul meu m'a pus să-i jur și mi-a zis: «Să nu iei fiului meu soție din fetele Canaanitilor, în țara cărora eu locuiesc,

38. Ci tu să te duci la casa tatălui meu și la nemeturile mele, ca să iei de acolo soție fiului meu!»

39. Atunci am grăit către stăpânul meu: «Poate că femeia nu va voi să vie după mine.»

40. Atunci stăpânul meu mi-a zis: «Domnul, în fața căruia mi-am petrecut viața, trinite-va pe îngerul său cu tine și va da izbândă călătoriei tale, ca să iei femeie fiului meu din neamurile mele și din casa tatălui meu.

41. Atunci vei fi dezlegat de jurământul meu, dacă, ducându-te la rudele mele, nu vor voi să-ți dea pe fată. Atunci tu vei fi slobod de jurământul meu.»

42. Și am sosit astăzi la fântână și m'am rugat în gândul meu: «Doamne Dumnezeu stăpânului meu Avraam, fă să fie cu noroc calea pe care eu mă găsesc călător!»

43. Iată eu stau lângă această fântână; fă așa ca fecioara care va ieși să scoată apă și căreia eu îi voi zice: «Dă-mi să beau, te rog, puțină apă din ulciorul tău»,

44. Iar ea îmi va răspunde: «Îți voi da și ție apă și voi scoate apă și pentru cămilele tale», — aceea să fie femeia pe care Domnul a hărăzit-o fiului stăpânului meu!»

45. Iar eu încă nu isprăvisem gândul acesta în inima mea și iată Rebeca ieșea din cetate, cu ulciorul pe umăr; și s'a pogorit la fântână și a scos apă. Atunci am zis către ea: «Dă-mi să beau!»

46. Iar ea, degrabă, a plecat în jos ulciorul de pe umăr și mi-a zis: «Bea, și voi adăpa și cămilele tale!» Atunci eu am băut, iar ea a adăpat cămilele.

47. Pe urmă am întrebat-o și am zis: «A cui fată ești tu?» Și ea mi-a răspuns: «Sunt fata lui Betuel, feciorul lui Nahor, pe care i-l-a născut lui Milca». Atunci am pus inelul în nările ei și brățările în mâinile ei.

48. Și am plecat capul și am căzut la pământ înaintea lui Dumnezeu și am proslăvit pe Domnul Dumnezeu stăpânului meu Avraam, care m'a dus pe calea cea mai dreaptă ca să peșec pe fiica fratelui stăpânului meu, pentru feciorul său.

49. Și acum, dacă vă este aminte să vă purtați cu milă și cu credincioșie către stăpânul meu, spuneți-mi-o; iar de nu, spuneți-o iar, ca să știu cum să mă întorc: spre dreapta sau spre stânga!»

50. Atunci Laban și Betuel au răspuns și au grăit: «De la Domnul a purces lucrul acesta; nu suntem în stare să-ți vorbim nici rău, nici bine!»

51. Iată, Rebeca stă înaintea ta! Ia-o și du-te și să fie soția fiului stăpânului tău, așa precum a hotărît Domnul!»

52. Iar robul lui Avraam, când a auzit aceste cuvinte ale lor, s'a închinat până la pământ înaintea Domnului.

53. Apoi robul a scos odoare de argint și odoare de aur și veșminte și le-a dat Rebecăi; și alte scumpături le-a dăruit fratelui ei și maică-si.

54. Și au băut și au mâncat, el și oamenii care erau cu el, și au mas acolo. Iar dimineața, s'au sculat și robul a zis: «Dați-mi drumul să mă duc la stăpânul meu!»

55. Atunci au zis fratele Rebecăi și maică-sa: «Să mai stea fata cu noi câteva zile, așa ca vreo zece zile; pe urmă să te duci.»

56. Dar el le-a răspuns: «Nu mă zăboviți! Căci Dumnezeu a dat izbândă călătoriei mele. Dați-mi drumul să mă duc la stăpânul meu!»

57. Au zis ei: «Să chemăm pe fată și să întrebăm și să auzim chiar din gura ei!»

58. Deci au chemat-o pe Rebeca și au întrebat-o: «Vrei să te duci cu omul acesta?» Iar ea a răspuns: «Mă duc!»

59. Atunci au lăsat pe Rebeca, sora lor, și pe doica ei să plece cu robul lui Avraam și cu oamenii care erau cu el.

60. Și au binecuvântat pe Rebeca și au zis ei: «Tu, sora noastră, să fii mama a mii de zeci de mii. Și urmașii tăi să stăpânească porțile vrăjmașilor lor.»

61. Atunci s'a sculat Rebeca și roabele ei și s'au suit pe cămile și s'au dus după omul lui Avraam. Astfel robul a luat pe Rebeca și a pornit la drum.

62. Ci Isaac tocmai venea dinspre fântâna Lahai-Roi; că el locuia în ținutul de miază-zi.

63. Și el ieșise la câmp, în faptul serii, ca să se roage; și și-a ridicat ochii și s'a uitat: și iată niște cămile veneau spre el.

64. Și Rebeca ridicându-și ochii a văzut pe Isaac, și s'a dat jos de pe cămilă,

65. Și l-a întrebat pe rob: «Cine-i omul acela care vine pe câmp, intru întâmpinarea noastră?» Iar robul a răspuns: «Acesta e stăpânul meu!» Atunci ea a luat vâul și s'a acoperit.

66. Și i-a istorisit lui Isaac robul toate împrejurările prin care trecuse.

67. Și Isaac a dus-o pe Rebeca în cortul Sarei, maică-sa; și a luat-o pe Rebeca și a fost femeia lui, și a iubit-o. Și astfel s'a mângâiat Isaac, după moartea maicii sale.

25.

Moartea lui Avraam și urmașii lui din Chetura. Urmașii lui Ismail. Esau și Iacob.

1. Și Avraam și-a luat altă femeie și numele ei era Chetura.

2. Și Chetura i-a născut pe Zimran, pe Iocșan, pe Medan, pe Midian, pe Ișbac și pe Șuah.

3. Și Iocșan a fost părintele lui Șeba și al lui Dedan. Iar urmașii lui Dedan au fost Așuriții și Letușiții și Leumiții.

4. Iar urmașii lui Midian au fost: Efa, Efer, Enoh, Abida și Eldaa. Toți aceștia sunt fiii Cheturei.

5. Însă Avraam a lăsat toată avuția sa lui Isaac.

6. Și feciorilor țiitoarelor pe care le-a avut Avraam, elle-a dăruit daruri fi, fiind încă în viață, i-a depărtat de Isaac, fiul

său, trimițându-i spre răsărit, în ținuturile de la Soare-Răsare.

7. Și acestea sunt zilele anilor vieții lui Avraam, pe care i-a trăit: o sută și șaptezeci și cinci de ani.

8. Și s'a stins și a murit Avraam la bătrânețe fericite, bătrân și sătul de zile, și a fost adăogat la poporul său.

9. Și l-au îngropat Isaac și Ismail, feciorii săi, în peștera Macpela, în siliștea lui Efron, fiul lui Țohar Heteul, la răsărit de Mamre,

10. În siliștea pe care a cumpărat-o Avraam de la fiii lui Het, acolo îngropatu-s'a Avraam ca și Sara, femeia sa

11. Iar după moartea lui Avraam, Dumnezeu a binecuvântat pe Isaac, fiul lui, și Isaac a locuit la Beer-Lahai-Roi.

12. Iată urmașii lui Ismail, fiul lui Avraam pe care i-l-a născut lui Avraam Agar Egipteanca, roaba Sarei,

13. Și iată numele fiilor lui Ismail, după numele lor și după șirul nașterii lor: întâiul născut al lui Ismail a fost Nebaiot, apoi Chedar, Abdeel și Mibsam,

14. Mișma, Duma, Masa,

15. Hadad, Tema, Ietur, Nafiș și Chedema.

16. Aceștia sunt fiii lui Ismail și aceștea sunt numele lor, după așezările lor și după taberile lor: douăsprezece căpetenii, după noroadele lor.

17. Și aceștia sunt anii vieții lui Ismail: o sută treizeci și șapte de ani; și s'a stins și a murit și a fost adăogat la poporul său.

18. Și au locuit de la Havila până la Șur, la răsăritul Egiptului, când mergi către Asiria. Și el a fost mai puternic decât toți frații săi.

19. Iată acum spița neamului lui Isaac, fiul lui Avraam: Avraam a avut pe Isaac.

20. Și Isaac era în vârstă de patruzeci de ani când și-a luat de soție pe Rebeca, fiica lui Betuel Arameul din Mesopotamia, sora lui Laban Arameul.

21. Și s'a rugat Isaac Domnului pentru femeia sa, căci era stearpă, și Domnul i-a ascultat rugăciunea, lui și Rebeca, femeia lui, a zămislit.

22. Dar pruncii se împungeau în pântecetele ei, și ea a zis: «Dacă e așa, de

ce mi-a mai venit această sarcină?» Și s'a dus să caute răspuns la Domnul.

23. Atunci Domnul a grăit către ea: «Două neamuri sunt în pântecele tău și două popoare despărți-se-vor chiar din măruntaiele tale; și unul din cele două popoare va fi mai zdravăn decât celălalt, iar cel mai mare va sluji celui mai mic!»

24. Iar când s'a împlinit sorocul să nască, iată că avea în pântece doi gemeni,

25. Și a ieșit cel dintâi — roșcat, păros peste tot ca un cojoc; și i-au pus numele Esau.

26. Și după aceea a ieșit fratele său care se ținea cu mâna de călcâiul lui Esau, și i-au pus numele Iacob. Iar Isaac era în vârstă de cincizeci de ani când Rebeca i-a născut acești copii.

27. Și pruncii s'au făcut mari; și a fost Esau meșter vânător, un răscolitor al câmpiei, pe când Iacob a fost om pașnic, locuitor în corturi.

28. Ci Isaac iubea pe Esau fiindcă-i plăcea vânatul, iar Rebeca iubea mai mult pe Iacob.

29. Intr'o zi, pe când Iacob își fierbea o fiertură, Esau a venit de pe câmp sfârșit de oboseală.

30. Atunci Esau a zis lui Iacob: «Dă-mi să mănânc, te rog, din această fiertură roșcata, caci sunt sfârșit de oboseală!» Pentru aceea s'a numit el Edom.

31. Dar Iacob a răspuns: «Vinde-mi astăzi mie dreptul tău de întâi născut».

32. Esau i-a răspuns: «Iată, sunt gata să mor, căci la ce-mi folosește acest drept de întâi născut?»

33. I-a zis Iacob: «Fă-mi astăzi jurământ!» Și el s'a jurat și și-a vândut dreptul său de întâi născut lui Iacob.

34. Atunci Iacob i-a dat lui Esau pâine și fiertură de linte. Și el a mâncat și a băut și apoi s'a sculat și a plecat. Astfel a disprețuit Esau dreptul său de întâi născut.

26.

Isaac se mută la Gherar. Arătarea Domnului la Beerșeba. Legământul cu Abimelec.

1. Și s'a iscat foamete în țară, afară de foametea cea dintâi, care a fost în

zilele lui Avraam. Atunci Isaac s'a dus la Abimelec, regele Filistenilor, în Gherar.

2. Iar Domnul i s'a arătat lui și i-a zis: «Să nu te pogori în Egipt, ci locuiește în ținutul pe care ți-l voi arăta.

3. Rămâi vremelnic în țara aceasta și eu voi fi cu tine și te voi binecuvânta, pentru că ție și urmașilor tăi dăruim-voi aceste ținuturi și voi împlini jurământul cu care m'am jurat lui Avraam, părintele tău.

4. Și voi înmulți seminția ta ca stelele cerului și voi da seminției tale toate aceste lucruri și se vor binecuvânta întru seminția ta toate noroadele pământului,

5. Pentru cuvântul că Avraam a ascultat de glasul meu și a păzit orânduile mele, poruncile mele, legile mele și învățăturile mele!»

6. Deci Isaac a locuit în Gherar.

7. Și l-au întrebat oamenii din partea locului despre femeia sa, însă el a răspuns: «Ea este sora mea!», fiindcă se temea să spună: «Este femeia mea!», ca nu cumva — zicea el — oamenii locului să mă omoare din pricina Rebecăi. Pentru că ea era frumoasă la chip.

8. Iar după ce a petrecut el acolo zile îndelungate, Abimelec, regele Filistenilor, s'a uitat afară pe fereastră și iată că Isaac mângâia pe Rebeca, soția sa.

9. Atunci Abimelec a chemat pe Isaac și i-a zis: «Fără îndoială, ea este soția ta, atunci de ce mi-ai spus: Ea este sora mea? Dar Isaac i-a răspuns: «Fiindcă m'am gândit ca nu cumva să fiu ucis din pricina ei».

10. Atunci i-a zis Abimelec: «De ce ne-ai făcut una ca aceasta? Puțin ar fi lipsit ca vre-unul din popor să se culce cu femeia ta și ai fi adus peste noi o vină grea!»

11. Atunci Abimelec a dat întregului popor porunca aceasta: «Oricine se va atinge de omul acesta și de femeia lui va fi pedepsit cu moartea.»

12. Și Isaac a sămănat în ținutul acela și a scos, în acel an, de o sută de ori mai mult, fiindcă Domnul îl binecuvântase.

13. Și omul s'a îmbogățit și a sporit mereu și a tot crescut până ce a ajuns peste măsură de avut.

14. Avea turme de oi și cirezi de vite și multă slugărimă, așa încât Filistenii începuseră să-l pizmuiască.

15. De aceea, toate fântânile pe care le săpaseră slugile tatălui său, în zilele lui Avraam, tatăl său, Filistenii le închiseră și le umplură cu pământ.

16. Atunci Abimelec a zis lui Isaac: « Du-te de la noi, căci ai ajuns mult mai puternic decât noi! »

17. Deci Isaac a plecat de acolo și a tăbărit în valea Gherar și a locuit acolo.

18. Și Isaac a săpat din nou fântânile de apă, pe care le săpaseră robii tatălui său Avraam și pe care Filistenii le astupaseră chiar după moartea lui Avraam; și le-a dat iarăși numele pe care le dăduse părintele său.

19. Și oamenii lui Isaac au săpat în vale și au găsit acolo un izvor cu apă vie.

20. Atunci ciobanii din Gherar s'au luat la ceartă cu ciobanii lui Isaac, zicând: « Izvorul de apă este al nostru ». Pentru aceea, el a numit fântâna Esec, fiindcă s'au certat acolo cu Isaac.

21. Și au săpat un alt puț și s'au certat și pentru el. Pentru aceea, Isaac l-a numit Sitna.

22. Apoi a plecat de acolo și au săpat altă fântână și nu s'au mai sfădit pentru ea; de aceea, i-a pus numele Rehoboth, căci a zis el: « De acum Domnul ne-a scos la larg și ne vom întinde în țară ».

23. Apoi, de acolo, s'a suit în Beerșeba.

24. Iar Domnul i s'a arătat, în noaptea aceea, și i-a zis: « Eu sunt Dumnezeu lui Avraam, tatăl tău! Nu te teme, căci eu sunt cu tine și te voi binecuvânta și voi înmulți seminția ta, pentru Avraam robul meu ».

25. Și el a zidit acolo un jertfelnic și a chemat numele Domnului și și-a întins acolo corturile, iar slugile lui Isaac au săpat o fântână.

26. Atunci Abimelec a venit la el, din Gherar, cu Ahuzat, prietenul său, și cu Picol, căpetenia oastei sale.

27. Și Isaac a zis către ei: « Pentru ce ați venit la mine, o dată ce voi aveți ură pe mine și m'ați gonit dela voi? »

28. Dar ei au răspuns: « Noi am văzut prea bine că Domnul este cu tine și

ne-am gândit: să facem un jurământ între noi, între noi și tine. Deci vrem să încheiem un legământ cu tine.

29. Să nu ne faci nici un rău, precum nici noi nu ne-am atins de tine și nu ți-am făcut decât bine și te-am lăsat să pleci de la noi în pace. Căci binecuvântat ești tu de Domnul. »

30. Și Isaac le-a făcut ospăț și au mâncat și au băut.

31. Iar dis-de-diminează s'au sculat și s'au legat cu jurământ unul față cu altul, și Isaac i-a petrecut și au plecat de la el în pace.

32. Iar în ziua aceea, au venit oamenii lui Isaac aducându-i veste despre o fântână pe care o săpaseră și spunându-i: « Am dat de apă! »

33. Și el a numit fântâna Șibea, pentru care și numele cetății este Beerșeba, până în ziua de azi.

34. Iar Esau, când a fost în vârstă de patruzeci de ani, și-a luat de soție pe Iudita, fiica lui Beerî Heteul, și pe Basemat, fiica lui Elon Heteul.

35. Și ele au cășunat multă amărăciune lui Isaac și Rebecăi.

27.

Iacob, povățuit de maică-sa, ajunge să ia de la Isaac binecuvântarea de întâi născut. Urmările faptului.

1. Isaac ajunsese la bătrânețe și ochii lui slăbiseră, că nu mai putea să vadă; atunci a chemat pe Esau, fiul său cel mare, și i-a grăit: « Fiul meu! » Și Esau i-a răspuns: « Iată-mă! »

2. Zis-a el: « Vezi! Am ajuns la bătrânețe și nu știu ziua când voi muri.

3. Deci acum ia-ți armele tale, tolba ta cu săgeți și arcul tău și ieși pe câmp, și vânează-mi ceva vânat,

4. Și fă-mi o mâncare gustoasă, cum îmi place mie și adu-mi-o să mănânc, ca sufletul meu să te binecuvinteze mai nainte de a muri! »

5. Și Rebeca a auzit ce a vorbit Isaac cu Esau, fiul său. Și Esau a pornit pe câmp, ca să vâneze vânat și să-l aducă.

6. Atunci Rebeca a zis lui Iacob, fiu-său: « Ascultă! Am auzit pe tatăl tău

vorbind cu Esau, fratele tău, și spunându-i așa:

7. «Adu-mi vânat și pregătește-mi o mâncare gustoasă ca să mănânc și să te binecuvintez, în fața Domnului, mai înainte de a muri!»

8. Ci acum, copilul meu, ascultă de glasul meu și fă așa cum îți voi porunci!

9. Du-te la turmă și ia-mi de acolo doi iezi frumoși din care să gătesc mâncare gustoasă tatălui tău, așa cum îi place.

10. Iar tu vei duce-o tatălui tău să mănânce, ca el să te binecuvinteze, mai înainte de a muri!»

11. Dar Iacob a răspuns maicii sale Rebeca: «Vezi că Esau, fratele meu, este paros, pe când eu sunt neted.

12. Tatăl meu poate că mă va pipăi și voi trece în ochii lui drept un înșelător și voi aduce peste capul meu blestem și nu binecuvântare».

13. Dar maica lui i-a răspuns: «Blestemul tău să vie peste mine, fiule, tu numai ascultă de cuvântul meu și du-te și adu-mi!»

14. Și el s'a dus și a luat iezi și i-a adus maică-si. Iar maică-sa a gătit o mâncare gustoasă așa cum îi plăcea lui Isaac.

15. Apoi Rebeca a luat veșmintele cele mai bune ale fiului său mai mare, Esau, pe care le avea la ea în casă, și a îmbrăcat cu ele pe Iacob, feciorul ei mai mic.

16. Iar pieile iezielor le-a înfășurat pe mâinile lui și pe partea netedă a gâtului.

17. Apoi a dat în mâna fiului ei Iacob mâncarea cea gustoasă și pâinea pe care o făcuse.

18. Și el s'a dus la tată-său și i-a zis: «Tată!» Iar el i-a răspuns: «Iată-mă; cine ești tu, fiul meu?»

19. Răspuns-a Iacob tatălui său: «Eu sunt Esau, întâiul tău născut. Am făcut, precum mi-ai zis; scoală-te, acum, și mănâncă din vânatul meu, ca să mă binecuvinteze sufletul tău!»

20. Cuvântu Isaac a zis fiului său: «Cum de ai găsit așa degrabă vânat, fiul meu?» Zis-a el: «Fiindcă Domnul Dumnezeuul tău mi-a scos vânatul înainte!»

21. Și Isaac a zis lui Iacob: «Apropie-te să te pipăi, fiul meu. Oare tu, acesta, ești fiul meu Esau sau nu?»

22. Și s'a apropiat Iacob de Isaac, tatăl său, iar el l-a pipăit și a zis: «Glasul este glasul lui Iacob, dar mâinile sunt mâinile lui Esau!»

23. Astfel el nu l-a cunoscut, fiindcă mâinile lui erau păroase ca mâinile fratelui său Esau. Atunci l-a binecuvântat.

24. Și i-a zis: «Tu ești cu adevărat fiul meu Esau?» Și el i-a răspuns: «Eu sunt!»

25. Apoi a zis: «Vino aproape de mine ca să mănânc din vânatul fiului meu și ca să te binecuvinteze sufletul meu!» Și s'a apropiat de el și a mâncat. Și i-a turnat lui vin și a băut.

26. După aceea i-a zis Isaac, tatăl său: «Apropie-te și mă sărută, fiul meu!»

27. Și el s'a apropiat și l-a sărutat. Și Isaac a mirosit mirosul veșmintelor lui și l-a binecuvântat și a zis: «Iată, mirosul fiului meu este ca mirosul unei țarine pe care a binecuvântat-o Dumnezeu.

28. Dumnezeu să-ți dea ție din roua cerului și din grăsimea pământului și belșug de grâu și de vin.

29. Noroadele să-ți slujească ție și neamurile să se închine până la pământ înaintea ta. Să fii stăpân peste frații tăi și să se închine ție feciorii mamei tale. Blestemat să fie cel ce te va blestema și binecuvântat să fie cel ce te va binecuvânta!»

30. Când Isaac isprăvise cu binecuvântarea lui Iacob și Iacob de-abia ieșise din fața tatălui său Isaac, a sosit și Esau, fratele său, de la vânătoare.

31. Și a făcut și el o mâncare gustoasă și a adus-o tatălui său și i-a spus: «Să se scoale părintele meu și să mănânce din vânatul fiului său, ca să mă binecuvinteze inima ta».

32. Dar Isaac tatăl său l-a întrebat: «Cine ești tu?» Iar el i-a răspuns: «Eu sunt feciorul tău, întâiul tău născut, Esau!»

33. Atunci Isaac fu cuprins de spaimă și de cutremur mare și grăi: «Cine a fost atunci acela care a vânat vânatul și mi l-a adus și am mâncat din toate, mai înainte ca să vii tu, și eu l-am binecuvântat? — Și binecuvântat va rămânea!»

34. Auzind Esau cuvintele tatălui său, a strigat cu strigăt mare și amărit peste măsură și a zis părintelui său: «Binecuvintează-mă, tată, și pe mine!»

35. Ci el a răspuns: «Fratele tău a venit cu viclesug și a luat binecuvântarea ta!»

36. Și a zis Esau: «Cu drept cuvânt se numește el Iacob, căci m'a înșelat de două ori cu asta: mi-a luat dreptul de întâi născut și iată, acum, mi-a luat binecuvântarea mea!» Apoi a întrebat: «N'ai păstrat și pentru mine o binecuvântare?»

37. Iar Esau i-a răspuns și a zis lui Esau: «Iată, l-am pus stăpân peste tine și pe toți frații lui i-am făcut robii lui și l-am dăruit cu grâu și cu vin. Ție acum ce pot să-ți mai fac, fiul meu?»

38. Dar Esau i-a răspuns tatălui său: «Oare numai această singură binecuvântare ai tu, tată? Binecuvintează-mă și pe mine, părintele meu!» Și Esau și-a ridicat glasul și a plâns.

39. Atunci Isaac, tatăl său, i-a răspuns și a grăit: «Iată, departe de țarinile grase fi-va paloșul tău și departe de roua cerului de sus;

40. Cu sabia ta îți vei agonisi traiul, și vei fi rob fratelui tău; și va veni o vreme când, adunându-ți puterile, vei scutura jugul lui de pe grumazul tău».

41. Deci Esau a prins ură pe Iacob din pricina binecuvântării cu care-l binecuvântase tatăl său, și și-a zis Esau în gândul său: «Curând veni-vor zilele de întristare pentru tatăl meu, atunci voi ucide pe fratele meu Iacob!»

42. Și i s'au spus Rebecăi vorbele fiului său celui mai mare, Esau; iar ea a trimis și a chemat pe Iacob fiul său cel mic și i-a zis: «Iată, fratele tău Esau unblă să se răbzone pe tine și să te omoare.

43. Ci acum, fiule, ascultă cuvântul meu: Scoală și fugi la Laban, fratele meu, în Haran.

44. Și stai la el câtăva vreme, până când va trece mânia fratelui tău,

45. Până ce se va potoli urgia fratelui tău și va uita ceea ce i-ai făcut. Atunci eu voi trimite și te va lua de

acolo, căci de ce să rămân fără de voi amândoi, într'o singură zi?»

46. Și Rebeca a zis lui Isaac: «Mi s'a urit cu viața din pricina acestor fete ale lui Het. Dacă Iacob și-ar lua soție din fetele lui Het, ca aceste fete din ținut, ce rost ar mai avea viața pentru mine?»

28.

Isaac trimite pe Iacob în Mesopotamia să-și ia soție din familia lui Laban. Visul și legământul lui Iacob, la Betel.

1. După acestea, Isaac a chemat pe Iacob și l-a binecuvântat și i-a dat poruncă și i-a zis: «Să nu-ți iei femeie din fetele Canaanului.

2. Scoală-te și du-te în Mesopotamia, în casa lui Betuel, tatăl maicii tale, și ia-ți femeie de acolo, din fetele lui Laban, fratele maicii tale.

3. Iar Dumnezeu Cel Atotputernic să te binecuvinteze și să-ți dea ție rod și să te înmulțească, și să odrăslească din tine sumedenie de popoare.

4. Și să-ți dea ție binecuvântarea lui Avraam, ție și seminției tale, ca să stăpânești pământul în care ești pribeag și pe care Dumnezeu l-a dăruit lui Avraam.»

5. Astfel a trimis Isaac pe Iacob, și el a plecat în Mesopotamia, la Laban, fiul lui Betuel Arameul, fratele Rebecăi, mama lui Iacob și a lui Esau.

6. Deci a văzut Esau că Isaac a binecuvântat pe Iacob și l-a trimis în Mesopotamia să-și ia soție de acolo, și că binecuvântându-l i-a poruncit: «Să nu-ți iei soție dintre fetele Canaanului»,

7. Și a văzut că Iacob a ascultat pe tatăl său și pe mama sa și a plecat în Mesopotamia,

8. Și Esau a înțeles că fetele din Canaan au nume rău în ochii lui Isaac, tatăl său.

9. Atunci s'a dus Esau la Ismail și a luat de soție pe Mahalat, fiica lui Ismail, fiul lui Avraam, sora lui Nebaiot, peste celelalte femei pe care le avea.

10. Iar Iacob a pornit din Beerșeba și a luat drumul spre Haran.

11. Și a ajuns într'un loc și a mas acolo, căci soarele asfințise, și a luat o

stană de piatră din pietrele locului și a pus-o căpătâi și s'a culcat să doarmă în locul acela.

12. Și a visat un vis; și iată, în visul său, o scară era proptită de pământ, iar cu vârful ei atingea cerul, iar îngerii Domnului se suiau și se pogorau pe scară.

13. Și deodată Domnul a stat deasupra ei și a grăit: «Eu sunt Domnul Dumnezeuul lui Avraam, părintele tău, și Dumnezeul lui Isaac. Pământul pe care tu stai culcat ți-l voi da ție și seminției tale.

14. Iar seminția ta fi-va ca pulberea pământului și te vei răspândi spre apus și spre răsărit și spre miază-noapte și spre miază-zii și se vor binecuvânta întru tine și întru seminția ta toate neamurile pământului.

15. Și iată eu voi fi cu tine și te voi păzi în toate căile tale și te voi duce înapoi în ținutul acesta și nu te voi părăsi până ce nu voi împlini cele ce ți-am făgăduit.»

16. Și s'a deșteptat Iacob din somnul său și a zis: «Cu adevărat Domnul este în locul acesta și eu n'am știut!»

17. Și s'a cutremurat Iacob și a rostit: «Cât este de înfricoșat locul acesta! Aici este cu adevărat casa lui Dumnezeu și aici este poarta cerului!»

18. Iar dimineața Iacob s'a sculat și a luat piatra care-i slujise de căpătâi și a pus-o ca stâlp de pomenire și a turnat untdelemn în vârful lui.

19. Și a pus locului aceluia numele Betel, însă numele cetații, la început, fusese Luz.

20. Și Iacob a făcut Domnului această juruință: «Dacă Domnul Dumnezeu va fi cu mine și ma va păzi pe calea aceasta pe care merg și-mi va da pâine și veșminte să mă îmbrac,

21. Și de mă voi întoarce sănătos în casa tatălui meu, Domnul va fi Dumnezeuul meu.

22. Iar piatra aceasta pe care am înalțat-o stâlp de pomenire va ajunge locașul lui Dumnezeu și din toate cele ce îmi voi da mie, îți voi da zeciuială.»

29.

Întâlnirea lui Iacob cu Rahila. Iacob rămâne vremelnice în casa lui Laban și ia în căsătorie pe cele două fete ale lui: Lia și Rahila.

1. Apoi Iacob a pornit din nou la drum și a ajuns în țara fiilor Răsăritului.

2. Și uitându-se el, a văzut o fântână în câmpie și acolo trei turme de oi care se odihneau alături, căci din fântâna aceea adăpau ciobanii turmele și o piatră uriașă astupa gura fântânii.

3. Acolo se adunau toate turmele, și ciobanii răsturnau piatra de pe gura fântânii și adăpau oile, apoi puneau, pe gura fântânii, piatra la locul ei.

4. Și Iacob i-a întrebat: «Fraților, din ce loc sunteți voi?» Și ei au răspuns: «Din Haran suntem!»

5. Și iar i-a întrebat: «Cunoașteți oare pe Laban, feciorul lui Nahor?» Și ei au răspuns: «Il cunoaștem.»

6. Zis-a lor Iacob: «Ii merge bine?» Iară ei au răspuns: «Ii merge bine!» Și tocmai iată Rahila, fata lui, vine cu oile.

7. Și Iacob zise iar: «Uitați-vă, e încă ziua mare; nu e vremea de adunat turmele; adăpați oile și duceți-vă de le pașteți.»

8. Dar ei răspuseră: «Nu putem până ce nu se adună toate turmele; atunci ciobanii rostogolesc piatra de pe gura fântânii și adăpăm oile!»

9. Pe când vorbea el cu ei, Rahila veni cu oile tatălui său, căci era ciobăniță.

10. Deci, când văzu Iacob pe Rahila, fata lui Laban, fratele mamei sale, și oile lui Laban, fratele mamei sale, atunci el veni aproape și rostogoli piatra de pe gura fântânii și adăpă oile lui Laban, fratele mamei sale.

11. Apoi Iacob sărută pe Rahila și, dându-și drumul glasului, plânse.

12. Și Iacob spuse Rahilei că el este ruda tatălui ei, că el este fiul Rebecăi. Atunci fata a alergat și a vestit pe tată-său.

13. Iar Laban, auzind această veste despre Iacob, fiul surorii sale, a alergat întru întâmpinarea lui și l-a îmbrățișat

și l-a sărutat și l-a adus la el acasă. Atunci Iacob i-a istorisit lui Laban toate câte petrecuse.

14. Ci Laban i-a spus: «Negreșit, tu ești osul meu și carnea mea». Și a stat Iacob la el o lună de zile.

15. Apoi Laban i-a grăit lui Iacob: «Oare, fiindcă ești ruda mea, o să mă slujești degeaba? Spune-mi ce simbrie vrei?»

16. Și Laban avea două fete; pe cea mare o chema Lia, iar pe cea mică o chema Rahila.

17. Dar Lia avea ochii stinși, pe când Rahila era mândră la făptură și frumoasă la chip.

18. Iar Iacob iubea pe Rahila. Deci el a răspuns: «Îți voi sluji ție șapte ani pentru Rahila, fata ta cea mai mică».

19. Laban a răspuns: «Mai bine s'o dau după tine decât s'o dau după altul. Rămâi la mine.»

20. Și a slujit Iacob pentru Rahila șapte ani; și au părut în ochii lui acești ani numai câteva zile, atât de mult o iubea.

21. La urmă Iacob a zis lui Laban: «Dă-mi pe femeia mea, căci timpul meu s'a împlinit, ca să mă însor cu ea».

22. Atunci Laban a adunat pe toți oamenii din partea locului și a făcut ospăț.

23. Dar seara Laban a luat pe Lia fiica sa și a dus-o la Iacob; iar el a intrat la ea.

24. Și Laban i-a dat pe Zilpa, roaba sa, fetei sale Lia, ca roabă.

25. Ci făcându-se ziua, iată: era Lia. Atunci Iacob a zis lui Laban: «Ce e aceasta ce mi-ai făcut? Oare nu ți-am slujit pentru Rahila? Atunci de ce m'ai înșelat?»

26. Însă Laban i-a răspuns: «Aici la noi nu este obiceiul să mărităm pe mezina înaintea celei întâi născute.

27. Împlinește această săptămână de nuntă și îți voi da și pe cealaltă, pentru slujba pe care vei face-o la mine, încă șapte ani de aci înainte!»

28. Și Iacob a făcut așa și a împlinit acea săptămână de nuntă. Iar Laban i-a dat lui pe Rahila, fiică-sa, de femeie.

29. Și Laban i-a dat pe Bilha, roaba sa, fiicei sale Rahila, ca roabă.

30. Și Iacob a intrat și la Rahila și a iubit-o pe Rahila mai mult decât pe Lia și a slujit lui Laban încă alți șapte ani.

31. Dar văzând Domnul că Lia este oropsită, a deschis pântecul ei, pe când Rahila era stearpă.

32. Deci Lia a zămislit și a născut un fiu și i-a pus numele Ruben, căci zicea ea: «Domnul a căutat la jalea mea, că de acum mă va iubi bărbatul meu».

33. Și iarăși a zămislit și a născut alt fiu și i-a zis: «Auzit-a Domnul că sunt oropsită și mi l-a dăruit și pe acesta». De aceea i-a pus numele Simeon.

34. Și a zămislit încă o dată și a născut un fiu și i-a zis: «De astădată bărbatul meu se va lipi de mine, fiindcă i-am născut trei feciori». De aceea i-a pus numele Levi.

35. Și iarăși a zămislit și a născut încă un fiu și i-a zis: «Astădată, lauda-voi pe Domnul!» De aceea i-a pus numele Iuda. Apoi s'a oprit și n'a mai născut.

30.

Soțiile, roabele și copiii lui Iacob. Care oi vor fi ale lui Iacob și care vor rămânea lui Laban.

1. Iar când a văzut Rahila că nu face copii lui Iacob, ea a prins pizmă pe soră-sa și a zis către Iacob: «Dă-mi copii, iar de nu, eu mor!»

2. Atunci Iacob s'a aprins de mânie împotriva Rahilei și a certat-o: «Sunt eu oare în locul lui Dumnezeu, care ți-a oprit roada pântecelui?»

3. Ci ea a zis: «Iată roaba mea Bilha. Intră la ea și va naște pe genunchii mei și astfel voi avea și eu copii de la ea.

4. Și i-a dat pe Bilha roaba ei de femeie și Iacob a intrat la ea.

5. Iar Bilha a zămislit și i-a născut lui Iacob un fecior.

6. Atunci zis-a Rahila: «Dumnezeu mi-a dat dreptate și a ascultat de glasul meu și mi-a dăruit mie un fiu»; pentru aceea i-a pus numele Dan.

7. Și iar a zămislit și a născut Bilha, roaba Rahilei, al doilea fecior lui Iacob.

8. Și a zis Rahila: «Lupte pentru binecuvântarea lui Dumnezeu am dus cu soră-mea și am biruit!» Și i-a pus numele Naftali.

9. Dar văzând Lia că a stat și nu mai naște, a luat pe Zilpa, roaba sa, și a dat-o lui Iacob de femeie.

10. Și a născut Zilpa, roaba Liei, un fecior lui Iacob.

11. Iar Lia a zis: «Noroc!» Și i-a pus numele Gad.

12. Și a născut Zilpa, roaba Liei, al doilea fecior lui Iacob.

13. Iar Lia a zis atunci: «Ferice de mine căci fetele mă vor ferici!» Și i-a pus numele Așer.

14. Și Ruben s'a dus la câmp, la secerișul grâului, și a găsit merișoare de mandragoră și le-a adus mamei sale Lia. Atunci Rahila a zis către Lia: «Dă-mi te rog din mandragorele aduse de fiul tău!»

15. Ci Lia i-a răspuns: «Oare nu e destul că mi-ai luat pe bărbatu-meu? Acum vrei să iei și mandragorele fiului meu?» Dar Rahila i-a zis: «Bine atunci: să doarmă cu tine în noaptea aceasta, în schimbul mandragorelor fiului tău!»

16. Și Iacob venind seara de la câmp, Lia i-a ieșit întru întâmpinare și i-a spus: «Intră la mine, căci te-am cumpărat cu mandragorele fiului meu!» Și el a dormit cu ea în noaptea aceea.

17. Iar Dumnezeu a auzit pe Lia și ea a zămislit și i-a născut lui Iacob al cincilea fecior.

18. Și a zis Lia: «Dăruiți-mi-a Dumnezeu plata mea, fiindcă am dat bărbatului meu pe roaba mea». Și i-a pus numele Isahar.

19. Apoi Lia iarăși a zămislit și i-a născut lui Iacob al șaselea fecior.

20. Acum Lia a grăit: «Datu-mi-a Dumnezeu odor de mare preț. De data aceasta, bărbatul meu va locui la mine, fiindcă i-am născut șase feciori»; de aceea i-a pus numele Zebulon.

21. Pe urmă a născut o fată, și i-a pus numele Dina.

22. Și și-a adus aminte Dumnezeu de Rahila și a auzit-o Dumnezeu pe ea și a deschis pântecul ei.

23. Deci a zămislit și a născut un fiu și a rostit: «Luat-a Dumnezeu ocară mea!»

24. Și i-a pus numele Iosif zicând: «Să-mi mai dea Dumnezeu încă un fecior!»

25. Iar dacă a născut Rahila pe Iosif, a grăit Iacob către Laban: «Dă-mi druinul să mă duc la locul meu, în țara mea.

26. Dă-mi femeile mele, pentru care ți-am slujit, și copiii mei și lasă-mă să mă duc, fiindcă tu bine știi slujba cu care te-am slujit.»

27. Dar Laban i-a răspuns: «De am aflat har în ochii tăi, mai rămâi! Căci eu am băgat de seamă că Domnul m'a binecuvântat în hatărul tău.»

28. Și a adăogat: «Hotărăște-mi tu simbria ta și eu îți voi da-o!»

29. Atunci a zis Iacob: «Tu bine știi în ce fel te-am slujit și ce au ajuns turmele tale sub mâna mea.

30. Căci puțin era ceea ce aveai mai înainte de venirea mea, și acum s'a înmulțit peste măsură și te-a binecuvântat Domnul pe tine, de când am venit eu. Și acum când o să mai fac și eu ceva pentru casa mea?»

31. Ci Laban l-a întrebat: «Ce să-ți dau?» Și Iacob a zis: «Să nu-mi dai nimic, dar dacă îmi vei face lucrul pe care ți-l voi spune eu, atunci iarăși voi paște oile tale și le voi păzi.

32. Voi trece azi prin toate turmele tale, despărțind din ele orice oaie brumărie și târcată și orice miel sein dintre miei, și târcat și brumăriu între capre; și aceasta să fie simbria mea.

33. Astfel cinstea mea se va dovedi mâine-poimâine în fața ta, când vei veni să-mi dai simbria mea: tot ce nu va fi brumăriu și târcat între capre și sein între miei să fie socotit de furat.»

34. Iar Laban a răspuns: «Bine! Fie după cuvântul tău!»

35. Și a oșebit Iacob, în ziua aceea, țapii cei vârgați și târcați și toate caprele cele bălfate și pătate și oricare capră care avea pe ea stropitură de alb și tot ce era sein între miei, și le-a dat în mâna fiilor săi.

36. Și Laban a pus cale de trei zile între turmele sale și ale lui Iacob. Iar

Iacob păștea oile care îi rămăseseră lui Laban.

37. Atunci Iacob și-a luat nuiiele verzi de plop, de migdal și de paltin și a creat pe ele creștături albe, jupuindu-le de coaje până rămăneau albe.

38. Apoi a pus nuiiele pe care le ju-puise, înaintea oilor, în teici, în adăpă-toarele cu apă, unde veneau oile să se adape; și ele se împerecheau când veneau să se adape.

39. Și dacă se împerecheau înaintea nuiielelor, oile nașteau miei brumării, văr-gați și târcați.

40. Iar Iacob osebea acești miei și pe urmă puneau oile din turma lui Laban cu fața spre cele brumării și seine; și strângea la o parte oile sale și nu le puneau laolaltă cu turmele lui Laban.

41. Apoi de câte ori se împerecheau oile voinice, Iacob puneau nuiielele crestăte sub ochii oilor, în jghiaburi, ca să ză-mislească cu ochii la nuiiele.

42. Iar la oile cele slabe nu puneau nuiiele; așa încât miei plăpânzi erau ai lui Laban și miei cei zdraveni erau ai lui Iacob.

43. Astfel, omul acesta ajunsese tare bogat, având turme multe, și roabe și robi, și cămile și asini.

31.

Iacob pleacă din Mesopotamia fără știrea lui Laban. Laban îl urmărește, dar apoi se împacă cu el și fac împreună legământul de pe muntele Galaad.

1. Dar lui Iacob i-au ajuns la urech^e cuvintele feciorilor lui Laban, care zî-ceau: «Iacob a luat tot ce a avut pă-rintele nostru și din averea părintelui nostru el și-a înjghebat toată chiaburia aceasta».

2. Și Iacob a văzut fața lui Laban și iată nu mai era prietenos cu el ca ieri și ca alaltăieri.

3. Atunci Domnul a zis lui Iacob: «Întoarce-te în țara părinților tăi și la rudeniile tale și eu voi fi cu tine».

4. Și a trimis Iacob și a chemat pe Rahila și pe Lia la câmp, la turma sa,

5. Și a zis către ele: «Eu văd, după fața tatălui vostru, că el nu mai este

prietenos cu mine ca mai daunăzi, însă Dumnezeu tatălui meu a rămas cu mine.

6. Ci voi știți că eu am slujit pe tatăl vostru din toate puterile mele,

7. Iar tatăl vostru m'a înșelat și mi-a schimbat simbria de zece ori; dar nu l-a îngăduit Dumnezeu să mă păgu-bească.

8. Când el zicea: «miei brumării să fie simbria ta», atunci toate oile fătau miei brumării; iar când zicea: «miei văr-gați să fie simbria ta», atunci toate oile fătau miei văr-gați.

9. Astfel Dumnezeu a luat turmele tatălui vostru și mi le-a dat mie.

10. Și odată, la vremea măritului oilor, am ridicat ochii și m'am uitat — în vis — și iată țapii care săreau pe capre erau văr-gați, brumării și bălțați.

11. Și îngerul Domnului a grăit către mine, în vis: «Iacobe!» Și eu am răs-puns: «Iată-mă!»

12. Atunci mi-a zis: «Ridică-ți ochii și te uită: toți țapii care sar pe capre sunt văr-gați, brumării și bălțați, căci am văzut toate câte Laban a făcut cu tine.

13. Eu sunt Dumnezeu din Betel, unde tu ai uns stălpul de pomenire și unde te-ai legat cu juruință față cu mine! Acum scoală-te, ieși din pământul acesta și întoarce-te în țara ta de obârșie.»

14. Atunci au răspuns Rahila și Lia și i-au zis: «Mai avem noi parte de moștenire în casa tatălui nostru?

15. Oare nu ne-a socotit el pe noi străine, o dată ce ne-a vândut și a mâncat mult și bine banii de pe vânzarea noastră?

16. Negreșit, toată bogăția pe care a smuls-o Dumnezeu de la tatăl nostru este a noastră și a copiilor noștri. Deci acum fă tot ce ți-a spus ție Dumnezeu!»

17. Și Iacob s'a sculat și a suit pe fiii săi și pe femeile sale pe cămile.

18. Și a mânat din urmă toate tur-mele sale și toată averea pe care și-o agonisise — cirezile sale pe care le ago-nisise în Mesopotamia — ca să ajungă la Isaac, tatăl său, în țara Canaanului.

19. Ci Laban se dusese să tundă oile, iar Rahila a furat terafimii tatălui ei.

20. Așa Iacob înșelă inima lui Laban Arameul, întrucât nu-i dădu de veste că vrea să fugă.

21. Deci a fugit Iacob cu tot ce era al lui; și s'a sculat și a trecut Eufratul și și-a îndreptat fața spre muntele Galaad.

22. Tocmai a treia zi i s'a spus lui Laban că Iacob a fugit.

23. Atunci el a luat cu sine pe rudele sale și l-a urmărit pe Iacob cale de șapte zile și l-a ajuns la muntele Galaad.

24. Dar Dumnezeu veni la Laban Arameul noaptea în vis și-i grăi: «Păzește-te ca nu cumva să vorbești cu Iacob altfel decât prietenește!»

25. Și a ajuns Laban pe Iacob, după ce Iacob își înfipsese corturile pe munte, iar Laban cu rudele sale le înfipsese pe muntele Galaad.

26. Și a zis Laban către Iacob: «Ce ispravă e asta că m'ai înșelat și ai mânat din urmă pe fetele mele ca pe niște robite cu sabia?»

27. Pentru ce ai fugit pe ascuns și m'ai amăgit și nu mi-ai dat de veste, ca eu să te fi petrecut cu bucurie și cu cântece, din daira și din harfă?

28. Ba nici chiar nu mi-ai îngăduit să-mi sărut nepoții și fetele! De data asta te-ai purtat ca un nerod!

29. Imi stă în putere să vă asupresc, dar Dumnezeuul părintelui tău mi-a vorbit noaptea trecută și mi-a spus: «Păzește-te să vorbești cu Iacob altfel decât prietenește!»

30. Ci fie acum! Ai plecat fiindcă tânjeai după casa tatălui tău; dar de ce ai furat terafimii mei?»

31. Și a răspuns Iacob și a zis lui Laban: «Fiindcă mă temeam și mă gândeam ca nu cumva să smulgi de lângă mine pe fetele tale.

32. La oricine vei găsi terafimii tăi, acela să nu mai trăiască! De față cu rudele noastre, caută ce este al tău între lucrurile mele și ia-ți-le!» Dar Iacob nu știa că Rahila furase terafimii.

33. Deci Laban a intrat în cortul lui Iacob și în cortul Liei, și în corturile celor două roabe, dar n'a găsit nimic; și a ieșit din cortul Liei și a intrat în cortul Rahilei.

34. Ci Rahila luase idolii și-i vârise în șeaua unei cămile și se așezase pe ei. Și Laban scotoci tot cortul, dar nu dădu de nimic.

35. Și ea zise către tată-său: «Să nu fie cu bănat în ochii domnului meu că nu pot să mă scol înaintea feței tale, fiindcă tocmai acum mi-a sosit necazul obișnuit al femeilor». Și el a căutat cu de-a-măruntul, dar n'a dat peste terafimii.

36. Atunci Iacob se aprinse de mânie și a început să se certe cu Laban și i-a spus lui Laban: «Care este vina mea și care este păcatul meu, că mă urmărești cu înviersunare?»

37. Acum, după ce ai răscolit toate lucrurile mele, ce ai găsit la mine, din toate odoarele casei tale? Pune-le aici în fața rudelor mele și rudelor tale și ei să ne judece pe amândoi.

38. Iată sunt douăzeci de ani de când stau la tine! Mioarele tale și caprele tale n'au lepădat și berbecii turmei tale nu i-am mâncat!

39. Pe oaia sfâșiată de fiare nu ți-am adus-o: eu am îndurat paguba; din mâna mea cereai orice se fura ziua și orice se fura noaptea.

40. Astfel eram: ziua mă topeam de arșiță și noaptea tremuram de frig; și somnul nu se prindea de ochii mei.

41. Am stat acești douăzeci de ani în casa ta: eu am slujit paisprezece ani pentru cele două fiice ale tale, iar șase ani pentru turmele tale; și mi-ai schimbat simbria de zece ori.

42. Dacă n'ar fi fost cu mine Dumnezeuul părintelui meu, Dumnezeuul lui Avraam și de care se teme Isaac, negreșit că tu mi-ai fi dat drumul cu mâna goală. Dar Dumnezeuu a văzut obida mea și truda mâinilor mele și te-a judecat astă noapte.»

43. Atunci a răspuns Laban și a zis lui Iacob: «Aceste fete sunt fetele mele și acești copii sunt copiii mei și aceste turme sunt turmele mele și tot ceea ce vezi tu este al meu. Și ce rău aș putea să fac azi fetelor mele, ori copiilor pe care ele i au născut?»

44. Deci acum vino să facem legământ, eu cu tine, și să fie mărturie între tine și mine.»

45. Și Iacob luă o stană de piatră și o ridică stâlp de mărturie.

46. Apoi Iacob zise rudelor sale: «Adunați pietre», și ei adunară pietre și

clădiră o măgură; și mâncară acolo pe măgură.

47. Ci Laban i-a pus numele Iegar-Sahaduta, iar Iacob a numit-o Galaad.

48. Și Laban grăi: «Măgura aceasta să fie astăzi mărturie între mine și tine». De aceea i-au zis Galaad,

49. Și Mițpa, fiindcă, a zis el, Dumnezeu să vegheze între mine și tine, când ne vom despărți unul de altul.

50. Dacă vei asupri pe fetele mele, ori dacă vei lua alte femei peste fetele mele, deși nimeni nu este lângă noi, totuși cugetă că Dumnezeu este martor între mine și tine.»

51. Și mai zise Laban lui Iacob: «Iată măgura aceasta și iată acest stâlp pe care l-am ridicat între mine și tine:

52. Această măgură să fie mărturie și acest stâlp să fie mărturie, că nici eu nu voi trece spre tine de măgura aceasta și nici tu nu vei trece spre mine de această măgură și de acest stâlp, cu gând de dușmănie.

53. Dumnezeuul lui Avraam și Dumnezeuul lui Nahor, Dumnezeuul părinților lor să ne fie judecător!» Și Iacob s'a jurat pe Dumnezeul de care se temea Isaac, tatăl său.

54. Și Iacob a adus jertfe pe munte și a chemat pe rudele sale la ospăț și ei au ospătat și au mas noaptea pe munte.

32.

Teama lui Iacob de fratele său Esau și darurile pe care i le trimite, ca să-l îmbuneze. Lupta de la Peniel. Iacob se va numi de aci înainte Israel.

1. Și Laban s'a sculat dis-de-dimineață și a sărutat pe nepoții săi și pe fetele sale și i-a binecuvântat și a plecat, și s'a întors Laban la vatra sa.

2. Iar Iacob a mers mai departe în calea sa și s'au întâlnit cu el îngerii Domnului.

3. Și a rostit Iacob, când i-a văzut: «Aceasta este tabăra lui Dumnezeu!» Deci a numit locul acela Mahanaim.

4. Apoi Iacob a trimis înaintea sa soli către Esau, fratele său, în ținutul Seir, în țara Edomului.

5. Și le-a dat lor porunca aceasta: «Așa grăiește robul tău Iacob: «Am petrecut vremelnic la Laban și am stat până acum.

6. Am agonisit boi și asini și turme și robi și roabe, și trimit solie și veste domnului meu, ca să găscsc har în ochii tăi!»

7. Dar solii s'au întors la Iacob și i-au spus: «Dusu-ne-am spre fratele tău Esau, dar el tocmai vine întru întâmpinarea ta și împreună cu el sunt patru sute de oameni.»

8. Atunci Iacob s'a spăimântat foarte și a stat în mare cumpănă. Și a împărțit gloața care era cu el, turmele și cirezile și cămilele, în două tabere,

9. Căci își zicea: «Dacă Esau năvălește împotriva unei tabere și o sfărâmă, atunci tabăra care a rămas poate să scape!»

10. Apoi Iacob s'a rugat: «Dumnezeul părintelui meu Avraam și Dumnezeuul părintelui meu Isaac! Doamne, care mi-ai zis: «Întoarce-te în patria ta și în locul tău de naștere și-ți voi arăta bunătățile mele),

11. Sunt prea mic față de toate îndurările și față de toată credințioșia pe care ai dovedit-o cu robul tău, căci trecut-am Iordanul acesta numai cu toiagul meu și acum am ajuns două tabere.

12. Scapă-mă din mâna fratelui meu, din mâna lui Esau, căci mi-e frică de el, ca nu cumva să vie să mă răpună pe mine împreună cu copiii!

13. Ci tu ai făgăduit: «Voi grămădi bunătățile mele asupra ta și voi înmulți seminția ta, ca nisipul mării, care nu se poate număra de mult ce este!»

14. Și a mas acolo în noaptea aceea și a osebit din ce i-a venit sub mână un dar pentru Esau, fratele său:

15. Două sute de capre și douăzeci de țapi; două sute de mioare fătătoare și douăzeci de berbeci;

16. Treizeci de cămile mulgătoare cu puii lor; patruzeci de vaci și zece tauri; douăzeci de măgărițe și zece măgăruși.

17. Și a dat aceste vite în mâna robilor săi, fiecare turmă deosebit și le-a poruncit astfel: «Treceți înaintea mea

și lăsați ceva depărtare între turmă și turmă ».

18. Apoi i-a poruncit celui din frunte și i-a zis: « De te va întâlni Esau, fratele meu, și te va întrecu și va zice: « Al cui cști tu și încotro te duci și ale cui sunt aceste vite dinaintea ta? ».

19. Atunci tu să-i răspunzi: « Ale robului tău Iacob! Este un dar trimis domnului meu Esau; și iată și Iacob vine în urma noastră! »

20. Tot așa i-a poruncit și celui de al doilea și celui de al treilea și tuturor celor ce veneau după turme, spunându-le: « Unele ca accstea să spuneți lui Esau, când vă veți găsi cu el; »

21. Și veți adăoga: « Și iată și robul tau Iacob vine în urma noastră! ». Căci se gădea Iacob: « Il voi domoli prin acest dar care merge înaintea mea și după aceasta voi da ochii cu el; poate că se va însenina fața lui! »

22. Astfel ploconul a trecut înaintea lui, iar el a mas noaptea aceea în tabără.

23. Dar s'a sculat noaptea și a luat pe cele două femci ale sale și pe cele două roabe ale sale și pe cei unsprezece copii ai sai și i-a trecut prin vadul Iabocului.

24. Iar după ce i-a luat și i-a trecut dincolo de râu, a trecut și ce avea cu el.

25. Și Iacob a rămas singur. Atunci un om s'a luptat cu el până la revărsatul zorilor,

26. Și dacă a văzut că nu poate să-l biruiască, atunci l-a lovit peste încheietura șoldului și s'a scrântit încheietura șoldului lui Iacob, în luptă cu acel bărbat.

27. Și i-a zis acela: « Dă-mi drumul, căci se luminează de ziuă ». Ci Iacob a răspuns: « Nu-ți voi da drumul, până ce nu mă vei binecuvânta! »

28. Atunci acela l-a întrebat: « Care este numele tău? » Și Iacob a spus: « Iacob! »

29. Zis-a acela: « Numele tău nu va mai fi Iacob, ci Israil, pentru că te-ai luptat cu Dumnezeu și cu oamenii și ai biruit! »

30. Dar Iacob a întrebat și a zis: « Spune-mi, te rog, numele tău! » Răspuns-a: « De ce întrebi de numele meu? » Și l-a binecuvântat pe el, acolo.

31. Atunci Iacob a pus acelui loc numele Peniel, fiindcă, zicea el: « Am văzut pe Dumnezeu față către față și am scăpat cu viață! »

32. Și soarele răsărea în fața lui când el a trecut de Peniel, și Iacob șchiopăta din șold.

33. De aceea fiii lui Israil, până în ziua de astăzi, nu mănâncă mușchiul de pe încheietura șoldului, pentru că omul acela a lovit pe Iacob peste mușchiul de la încheietura șoldului.

33.

Pașnica întâlnire dintre Esau și Iacob. Iacob se așează la Sucot.

1. Și Iacob ridicându-și ochii s'a uitat și iată Esau venea împreună cu patru sute de inși. Atunci Iacob și-a împărțit copiii: ai Liei, ai Rahilei și ai celor două roabe.

2. Și a pus pe roabe și pe copiii lor în frunte, apoi pe Lia și pe copiii ei, iar pe Rahila și pe Iosif la urmă de tot.

3. Și Iacob a trecut înaintea lor și s'a închinat până la pământ de șapte ori, până să ajungă la frate-său.

4. Ci Esau a alergat întru întâmpinarea lui și l-a îmbrățișat și a căzut pe grumajii lui și l-a sărutat și au plâns amândoi.

5. Și ridicându-și ochii Esau, a văzut femeile și copiii lui Iacob și l-a întrebat: « Cine sunt aceștia care sunt cu tine? » Răspuns-a: « Sunt copiii cu care a miluit Dumnezeu pe robul tău! »

6. Și s'au apropiat roabele și copiii lor și s'au închinat până la pământ,

7. Apoi s'a apropiat și Lia cu copiii ei și s'au închinat până la pământ, iar la urmă s'au apropiat Iosif și Rahila și s'au închinat până la pământ.

8. Și a întrebat Esau: « Ce voiai să faci cu toată turma aceea pe care am întâlnit-o? » Zis-a Iacob: « Să aflu har în ochii domnului meu! »

9. Dar Esau a întâmpinat: « Frate, am brechet! Rămână ale tale cele ce sunt ale tale! »

10. Iacob însă a stăruit: « Nu așa, te rog! Dacă am aflat har în ochii tăi, primește darul meu din mâna mea, căci

am văzut fața ta, ca și cum aș fi văzut fața lui Dumnezeu, atât de milostiv ai fost cu mine.

11. Ia, te rog, prinosul meu, care ți-a fost adus, fiindcă Dumnezeu mi-a fost mult milostiv și am de toate!» Și a stăruit de el până ce a primit.

12. Apoi a zis Esau: «Să pornim și să mergem, și eu voi merge în pasul tău».

13. Și Iacob a răspuns: «Stăpânul meu știe că am copii plâpânzi și mai am și vaci fătate de curând; de le vor mâna slugile tare numai o zi, ele vor pieri.

14. Să treacă deci stăpânul meu înainte robului său, iară eu voi călători pe răgaz și domol, după pasul turmelor de dinaintea mea și după pasul copiilor, până ce voi ajunge la stăpânul meu, în Seir!»

15. Și a zis Esau: «Ingăduiește, atunci, să las cu tine câțiva oameni din ceata care mă însoțește!» Dar Iacob a răspuns: «Pentru ce aceasta, o dată ce am aflat har în ochii stăpânului meu?»

16. Și s'a întors, în ziua aceea, Esau pe drumul său, spre Seir.

17. Iar Iacob a pornit spre Sucot și și-a clădit locuință și turmelor sale le-a făcut târle. Pentru aceea s'a numit locul acela Sucot.

18. Și a ajuns Iacob cu pace la Sihem, în țara Canaanului, la venirea lui din Mesopotamia și și-a așezat tabăra la răsăritul ectății.

19. Iar petecul de pământ unde și-a înfipt țărâșii cortului, l-a cumpărat din mâna fiilor lui Hemor, părintele lui Sihem, pe preț de o sută de chesite.

20. Și a ridicat acolo un jertfelnic pe care l-a numit: «Dumnezeu, Dumnezeul lui Israel».

34.

Răpirea Dinei fata lui Iacob. Măcelărirea locuitorilor Sihemului de către Simeon și Levi.

1. Dina fata Liei, pe care ea o născuse lui Iacob, a ieșit într'o zi, ca să vadă pe fetele din partea locului.

2. Și văzând-o Sihem, fiul lui Hemor Heveul, stăpânul ținutului, a răpit-o și s'a culcat cu ea și a umilit-o.

3. Și inima lui s'a lipit de Dina, fata lui Iacob. și i-a căzut dragă fata și i-a vorbit copilei de la inimă.

4. Și a vorbit Sihem cu Hemor, tatăl său, astfel: «Peștește-mi de femeie pe această fată!»

5. Ci Iacob a auzit că Sihem a necinstit-o pe Dina, fata sa, dar fiindcă feciorii săi erau cu vitele pe câmp, el a tăcut din gură până la venirea lor.

6. Atunci Hemor, tatăl lui Sihem, a ieșit la Iacob să vorbească cu el.

7. Iar feciorii lui Iacob venind de la câmp și auzind vestea, s'au mâhnit oamenii și s'au aprins groaznic de mânie, că acela făptuise așa ocară în Israel, culcându-se cu fata lui Iacob, lucru care nu se cuvenea să-l săvârșească.

8. Și a intrat Hemor în vorbă cu ci și le-a spus: «Sufletul fiului meu Sihem se sfârșește după fata voastră; dați-i-o, vă rog, de femeie,

9. Și vă înscriși cu noi! Pe fetele voastre dați-ni-le nouă și pe fetele noastre luați-vi-le voi,

10. Și locuiți cu noi! Și pământul să fie la îndemâna voastră; sălășluiți-vă în el, faceți negoț în el și câștigați în el inoșii.»

11. Atunci a grăit Sihem către tatăl fetei și către frații ei: «De aș afla har în ochii voștri, și orice îmi veți spune vă voi da.

12. Cereți de la mine cât de mult preț de răscumpărare și daruri de nuntă și eu vi le voi da, întocmai cum veți spune. Însă dați-mi pe fată de femeie!»

13. Atunci fiii lui Iacob răspunseră cu vicleșug lui Sihem și lui Hemor, tatăl său, vorbind așa fiindcă Sihem necinstise pe Dina, sora lor.

14. Deci ei au zis către accia: «Noi nu putem să facem acest lucru ca să dăm pe sora noastră după un om nețâit împrejur, fiindcă ar fi o rușine pentru noi.

15. Numai într'un fel putem să ne învoim cu voi, dacă veți face ca noi și veți tăia împrejur pe toți barbații voștri.

16. Atunci vă vom da pe fetele noastre, iar pe fetele voastre le vom lua noi

și vom locui împreună cu voi și vom ajunge un singur popor.

17. Iar de nu ne veți da ascultare, ca să vă tăiați împrejur, noi vom lua pe fata noastră și vom pleca.»

18. Și cuvintele lor plăcură lui Hemor și lui Sichem, feciorul lui Hemor.

19. Și tânărul nu zăbovi să îndeplinească lucrul, căci iubea pe fata lui Iacob și era cel mai cu vază din toată casa tatălui său.

20. Deci Hemor și Sichem, fiul său, au venit în poarta cetății lor și au început să vorbească cu oamenii cetății spunându-le:

21. «Oamenii aceștia au gând bun cu noi; să locuiască deci cu noi în țară și să neguțătorească în ea, căci țara, cum vedeți, este întinsă și la dreapta și la stânga, în fața lor. Să ne însurăm cu fetele lor, iar pe fetele noastre să le mărităm cu ei!

22. Însă acești oameni se învoiesc să locuiască împreună cu noi și să facem un singur popor, numai dacă bărbații noștri se vor tăia împrejur, precum și ei sunt tăiați împrejur.

23. Turmele lor și averea lor și toate vitele lor nu vor fi oare ale noastre? Numai să ne învoim cu ei, și ei se vor sălășlui între noi!»

24. Atunci toți cei ce ieșeau la sfat în poarta cetății dădură ascultare lui Hemor și lui Sichem, fiul său, și se tăiară împrejur toți bărbații, toți câți ieșeau la sfat în poarta cetății.

25. Dar a treia zi, pe când ei se aflau în dureri, cei doi feciori ai lui Iacob, Simeon și Levi, frații Dinei, puseră mâna pe sabie și intrară cu îndrăzneală în cetate și uciseră pe toți bărbații,

26. Iar pe Hemor și pe Sichem, fiul său, îi trecu prin ascuțișul săbiei; apoi luară pe Dina din casa lui Sichem și plecară.

27. Feciorii lui Iacob tăbăriră pe cei ucși și prădară cetatea, fiindcă necinstiseră pe sora lor.

28. Deci luară turmele și cirezile lor și asinii lor și tot ce găsiră în cetate și tot ce găsiră în țarină:

29. Toata averea lor; și pe toți copiii lor și pe femeile lor îi luară robi și prădară tot ce era prin case.

30. Atunci Iacob a zis lui Simeon și lui Levi: «Ați adus pe capul meu mare pacoste, făcându-mă urit locuitorilor acestui ținut, Canaanților și Perezților, iar eu am numai o mână de oameni! Și dacă se vor aduna împotriva mea și mă vor lovi, mă vor nimici pe mine și casa mea.»

31. Dar aceia au răspuns: «Iertat, oare, i-a fost lui să se poarte cu sora noastră cum s'ar fi purtat cu o desfrănată?»

35.

Iacob primește poruncă să meargă la Betel. Acolo el ridică un jertfelnic. Altă arătare a Domnului. Nașterea lui Veniamin și moartea Rahilei.

1. Și a poruncit Dumnezeu lui Iacob: «Scoală-te, sue-te la Betel și te așează acolo și fă acolo un jertfelnic Dumnezeului care îți s'a arătat atunci când fugeai dinaintea lui Esau, fratele tău!»

2. Și Iacob a zis casnicilor săi și taturor celor ce erau cu el: «Lepădați pe dumnezeii cei străini, care sunt în mijlocul vostru, și vă curățați și vă primumeniți veșmintele voastre.

3. Apoi să ne sculăm și să ne suim la Betel și să facem acolo un jertfelnic Dumnezeului care m'a auzit în ziua strămtorării mele și a fost cu mine în călătoria pe care am săvârșit-o!»

4. Atunci ei dădură lui Iacob pe toți dumnezeii cei străini care erau în mâinile lor și cerceii care erau în urechile lor, și Iacob i-a îngropat sub un stejar de lângă Sihem.

5. Și au plecat la drum și spaima lui Dumnezeu a căzut peste cetățile care erau în jurul lor și n'au urmărit pe fiii lui Iacob.

6. Astfel Iacob a ajuns la Luz, în țara Canaanului, adică la Betel, el și toată gloata care era cu el.

7. Și a clădit acolo un jertfelnic și a pus locului numele El-Bet-El, fiindcă acolo i s'a descoperit Dumnezeu când fugea de dinaintea fratelui său.

8. Atunci a murit Debora, doica Rebecăi, și a fost îngropată mai jos de

Betel, sub un stejar pe care l-au numit « Stejarul Plângerii ».

9. Și Dumnezeu i s'a arătat lui Iacob, încă o dată, după venirea lui din Mesopotamia și l-a binecuvântat,

10. Și i-a zis Dumnezeu: « Numele tău este Iacob; dar să nu te mai chemi Iacob, ci numele tău de aci înainte să fie Israel ». Și i-a pus numele Israel.

11. Apoi a grăit Dumnezeu către Iacob: « Eu sunt Dumnezeul Cel Atotputernic! Fii rodnic și te înmulțește. Un popor, ba chiar un divan de popoare vor înflori din tine, și chiar regi vor ieși din coapsa ta.

12. Iar țara pe care am dat-o lui Avraam și lui Isaac, ți-o voi da ție și o voi da și seminției tale de după tine! »

13. Și Dumnezeu s'a înălțat de la el, în locul de unde-i vorbise.

14. Iar Iacob a ridicat un stâlp cu pisanie pe locul unde vorbise Domnul cu el, un stâlp de piatră, și a săvârșit deasupra-i jertfa de turnare și a turnat peste el untdelemn.

15. Deci Iacob a numit locul unde vorbise cu el Dumnezeu: Betel.

16. După aceea au purces de la Betel, și când mai era o palmă de loc până să ajungă la Efrata, Rahila a născut și a avut chinuri mari la facere.

17. Și pe când ea se trudea să nască, i-a zis moașa: « Nu te teme, căci ai încă un fecior! »

18. Iar când a fost să-și dea sufletul, căci a murit, i-a pus numele: Ben-Oni. Dar tatăl său l-a numit Veniamin.

19. Și a murit Rahila și a fost înmormântată pe calea către Efrata, adică la Betleem.

20. Și Iacob a ridicat un stâlp cu pisanie pe mormântul ei: stâlpul de la mormântul Rahilei, care se află și în ziua de azi.

21. Și a plecat Iacob și și-a înfipt cortul său dincolo de Migdal-Eder.

22. Iar pe când Iacob locuia în ținutul acela, s'a dus Ruben și s'a culcat cu Bilha, țiitoarea tatălui său. Și accasta a ajuns la urechile lui Israel. Ci fiii lui Iacob au fost doisprezece.

23. Feciorii Liei: Ruben, întâiul născut al lui Iacob, Simeon, Levi, Iuda, Isahar și Zebulon;

24. Feciorii Rahilei au fost: Iosif și Veniamin.

25. Feciorii Bilhei, roaba Rahilei, au fost: Dan și Neftali;

26. Și feciorii Zilpei, roaba Liei: Gad și Așer. Aceștia sunt fiii lui Iacob, care i s'au născut în Mesopotamia.

27. Și s'a dus Iacob la Isaac, părintele său, la Mamre în Chiriati-Arba, adică în Hebron, unde au vremelnicit Avraam și Isaac.

28. Și zilele lui Isaac au fost o sută și optzeci de ani.

29. Și s'a stins Isaac și a murit și a fost adăogat la poporul său, bătrân și sătul de zile, și l-au înmormântat feciorii săi Esau și Iacob.

36.

Istoria lui Esau. Soțiile lui, plecarea lui din Canaan și urmașii lui. Fiii lui Seir; regii Edomului.

1. Aceștia sunt urmașii lui Esau, care se mai numește și Edom.

2. Esau și-a luat femeile sale dintre fetele Canaanului, pe Ada, fiica lui Elon Heteul, și pe Oholibama, fiica lui Ana, fiul lui Țibeon Horitul,

3. Și pe Basemat, fiica lui Ismail, sora lui Nebaiot.

4. Și Ada a născut lui Esau pe Elifaz și Basemat i-a născut pe Reguel.

5. Iar Oholibama a născut pe Ieuș și pe Ialam și pe Core. Aceștia sunt fiii lui Esau pe care i-a avut în Canaan.

6. Și Esau a luat pe femeile sale, pe fiii și pe fetele sale și toate sufletele casei sale, și turmele sale și toate vitele sale și toată averea sa, pe care o agonisise în Canaan, și s'a dus în altă țară razna de fratele său Iacob,

7. Din pricină că averile lor erau prea multe ca să mai poată sta la un loc. și țara în care petreceau pribegi nu putea să-i mai încapă de multele lor cirezi.

8. De aceea, Esau s'a sălășluit în muntele Seir. Esau se mai cheamă și Edom.

9. Iată spița neamului lui Esau, părintele Edomiților din muntele Seir.

10. Acestea sunt numele feciorilor lui Esau: Elifaz, feciorul Adei, soția lui Esau; Reguel fiul Basematei, soția lui Esau.

11. Iar fiii lui Elifaz au fost: Teman, Omar, Tefo, Gatam și Chenaz.

12. Și Timna a fost jiiitoarea lui Elifaz, feciorul lui Esau, și i-a născut lui Elifaz pe Amalec. Aceștia sunt feciorii Adei, soția lui Esau.

13. Iată feciorii lui Reguel: Nahat, Zerah, Șama și Miza; aceștia au fost feciorii Basematei, soția lui Esau.

14. Iată feciorii Oholibamei, fata lui Ana, fiul lui Tibeon, femeia lui Esau, ea anume a născut lui Esau pe Ieuș, pe Ialam și pe Core.

15. Iată căpeteniile fiilor lui Esau. Fiii lui Elifaz, întâiul născut al lui Esau au fost principii: Teman, Omar, Tefo, Chenaz,

16. Apoi principii: Core, Gatam și Amalec. Aceștia sunt principii pogoritori din Elifaz în țara Edomului. Aceștia sunt feciorii Adei.

17. Aceștia sunt feciorii lui Reguel, fiul lui Esau: principii Nahat, Zerah, Șama și Miza. Aceștia sunt principii pogoritori din Reguel în țara Edomului. Aceștia sunt fiii Basematei, soția lui Esau.

18. Iată și fiii Oholibamei, soția lui Esau: principii Ieuș, Ialam și Core. Aceștia sunt principii pogoritori din Oholibama, fiica lui Ana, soția lui Esau.

19. Aceștia sunt fiii lui Esau și aceștia sunt voevozii lor, adică ai Edomiților.

20. Iată și fiii lui Seir Horitul, care locuiau mai înainte în această țară: Lotan, Șobal, Tibeon și Ana.

21. Dișon, Ețer și Rișon. Aceștia sunt voevozii Horiților, feciorii lui Seir, în țara Edomului.

22. Iar fiii lui Lotan au fost: Hori și Hemam, iar sora lui Lotan a fost Timna.

23. Iată fiii lui Șobal: Alvan, Manahat, Ebal, Șefo și Onam.

24. Iar fii lui Tibeon au fost: Aia și Ana. Ana este acel care a găsit izvoare de apă caldă în pustie, pe când păștea asinii lui Tibeon, părintele său.

25. Iată feciorii lui Ana: Dișon și Oholibama, fata lui Ana.

26. Iată și fiii lui Dișon: Hemdan, Eșban, Itran și Cheran.

27. Iar fiii lui Ețer sunt: Bilhan, Zaa-
van și Acan.

28. Iată fiii lui Rișon: Uț și Aran,

92. Iată căpeteniile Horiților: principii Lotan, Șobal, Tibeon și Ana,

30. Principii Dișon, Ețer, Rișon. Aceștia sunt principii Horiților, după voevodatele lor, în pământul Seir.

31. Iată acum regii care au stăpânit țara Edomului, mai înainte ca să fi stăpânit vre-un rege peste fiii lui Israel:

32. Bela, fiul lui Beor, a domnit în Edom, iar numele cetății sale domnești era Dinhaba.

33. După ce a murit Bela, a domnit în locul său Iobab, fiul lui Zerah din Boțra.

34. După ce a murit Iobab, a domnit în locul său Hușam din ținutul Tema-
niților.

35. După ce a murit Hușam, a domnit în locul său Hadad, fiul lui Bedad, care a bătut pe Madianiți în țara Moabului, iar numele cetății lui domnești era Avit.

36. După ce a murit Hadad, a domnit în locul său Samla din Masreca.

37. După ce a murit Samla, a domnit în locul său Saul din Rehobotul de pe râu.

38. După ce a murit Saul, a domnit în locul său Baalhanan, feciorul lui Acbor.

39. Iar după ce a murit Baalhanan, feciorul lui Acbor, a domnit în locul său Hadar și numele cetății lui era Pau. Și numele soției lui era Mehetabeel, fiica lui Matred, fiica lui Mezahab.

40. Iată acum numele căpeteniilor pogoritoare din Esau, după familiile lor, după ținuturile lor, după numirile lor: principii Timna, Aleva, Ietet,

41. Principii Oholibama, Ela, Pinon,

42. Principii Chenaz, Teman, Mibțar,

43. Principii Magdiel și Iram. Aceștia sunt voevozii Edomului, după așezările lor, în țara stăpânirii lor. Acesta este Esau, părintele Edomiților.

87.

Iosif este iubit de tatăl său, dar urît de frați. Visele lui Iosif și vânzarea lui. Iosif rob în Egipt.

1. Astfel a locuit Iacob în țara unde trăise ca venetic și tatăl său, în Canaan.

2. Iată istoria urmașilor lui Iacob: Iosif era în vârstă de șaptesprezece ani și împreună cu frații săi păștea oile. Și băiețandru cum era între feciorii Bilhei și feciorii Zilpei, femeile lui Israil, el aducea tatălui lor ceea ce spunea lumea rău despre ei.

3. Ci Israil iubea pe Iosif mai mult decât pe toți fiii săi, căci el era feciorul bătrânețelor sale, și îi făcuse o tunică lungă cu mâneci.

4. Iar frații săi, văzând că tatăl lor îl iubește pe el mai mult decât pe ei toți, prinseră ură pe el și nu puteau să mai aibă cu el vorbă bună.

5. Apoi Iosif visă un vis și-l povesti fraților săi; și ei prinseră și mai mult cîndă împotriva-i.

6. Și Iosif le-a povestit: «Ascultați acum visul acesta pe care l-am visat!

7. Se făcea că noi legam snopii în mijlocul țării și iată că snopul meu s'a ridicat și a stat în picioare, iar snopii voștri, stînd jur-împrejur, s'au închinat snopului meu »

8. Atunci frații lui au întâmpinat: «Vrei cumva să te faci rege peste noi și să ne stăpânești pe noi?» Deci ei îl urîră și mai mult, din pricina viselor lui și cuvintelor lui.

9. Altădată a mai visat Iosif alt vis și l-a povestit și pe acesta fraților săi zicînd: «Iată am visat încă un vis! Se făcea că soarele și luna și unsprezece stele se închinau înaintea mea!»

10. Și povestindu-și visul, tatălui său și fraților săi, tatăl său l-a certat și i-a spus: «Ce vis este acesta pe care l-ai visat tu? Nu cumva veni-vom noi, eu și maică-ta și frații tăi, să ne închinăm ție până la pămînt?»

11. Pentru aceasta, frații săi îl pizmuiau, dar tatăl său ținea minte aceste lucruri.

12. Și într'o zi, frații săi s'au dus să pască turmele tatălui lor la Sihem.

13. Și Israil a zis lui Iosif: «Vezi, frații tăi pasc turmele la Sihem. Vino. că vreau să te trimit la ei ». Și a răspuns Iosif: «Gata sunt!»

14. Și a mai zis Israil: «Du-te, rogu-te, de vezi dacă frații tăi sunt sănătoși și dacă turmelor le merge bine și să-mi aduci răspuns!» Astfel, l-a mînat pe el din valea Hebronului. Și s'a dus Iosif la Sihem.

15. Și pe când umbla el încoace și încolo pe câmpie, l-a găsit un om și l-a întrebat: «Ce cauți tu?»

16. Și a răspuns: «Caut pe frații mei! Spune-mi, te rog, pe unde pășunează ei-turmele acum?»

17. Spusu-i-a acel bărbat: «S'au dus de aici, că i-am auzit vorbind între ei: «Să mergem la Dotan!» Atunci Iosif a pornit după frații săi și i-a aflat la Dotan.

18. Și l-au zărit de departe. Și, mai înainte ca el să se apropie de ei, au uneltit împotriva lui să-l omoare.

19. Deci au zis ei unul către altul: «Iată că acel meșter visător sosește!

20. Veniți acum să-l omorîm și să-l aruncăm într'o fântână și să spunem: «L-a mâncat o fiară sălbatică!» Și vom vedea ce se va alege de visele lui!»

21. Când Ruben a auzit de una ca asta, a cîntat să-l scape din mâinile lor și a zis: «Să nu-i luăm viața!»

22. Apoi Ruben a cîntat să-i induplece și le-a zis: «Să nu vărsați sânge! Aruncați-l în fântâna aceea din pustie, dar mîna să nu v'o întindeți asupra lui!» Zicea așa, ca să-l scape din mîna lor și să-l aducă înapoi la tată-său.

23. Deci, sosind Iosif la frații săi, ei l-au dezbrăcat de tunică — de tunică lui cea lungă și cu mâneci pe care o avea —

24. Și l-au luat și l-au aruncat în fântână. Dar fântâna era deșartă și n'avea apă.

25. După aceea, au stat jos ca să mînânce și ridicîndu-și ei ochii, s'au uitat și au văzut o caravană de Ismailiți venind dinspre Galaad; iar cămilele lor erau încărcate cu tămâie, cu balsam și cu zmirnă; și mergeau, ducându-le de-vale spre Egipt.

26. Atunci Iuda a grăit către frații săi: «Ce folos vom avea dacă vom ucide pe fratele nostru și vom dosi sângele lui?»

27. Haideti să-l vindem acestor Ismailiți și să nu ne atingem de el, fiindcă este fratele nostru și carnea noastră este și el.» Atunci frații lui s'au învoit.

28. Deci trecând pe acolo neguțatori madianiți, ei l-au tras și l-au scos afară pe Iosif din fântână și l-au vândut Ismailiților pe douăzeci de arginți. Iar neguțatorii l-au dus pe Iosif în Egipt.

29. Când s'a întors Ruben la fântână, iată că Iosif nu mai era în fântână. Atunci Ruben și-a sfâșiat veșmintele,

30. Și s'a înturnat către frații săi și le-a spus: «Băiatul nu mai este! Și eu încotro s'o apuc?»

31. Atunci au luat tunica lui Iosif și au junghiat un ied și au tăvălit tunica în sânge.

32. Apoi au trimis tunica cea lungă și cu mâneci la tatăl lor și i-au spus: «Iată ce am găsit. Vezi dacă este tunica fiului tău sau nu!»

33. Și după ce s'a uitat la ea, el a rostit: «E tunica fiului meu! O fiară salbatică l-a mâncat! Iosif a fost sfâșiat, a fost sfâșiat!...»

34. Și Iacob și-a rupt veșmintele și a pus sac în jurul coapselor sale și a jelit pe fiul său zile multe.

35. Și s'au strâns toți feciorii săi și toate fetele sale ca să-l mângâie, dar el n'a voit să primească mângâierile lor, ci le-a răspuns: «Voi plânge până mă voi pogori la fiul meu, în Șeol!» Și tatăl sau l-a plâns mereu.

36. Iar Madianiții vândură pe Iosif în Egipt, lui Putifar, dregătorul lui Faraon, căpetenia gărzii împărătești.

38.

Iuda și fiii săi. Istoria Tamarei.

1. În vremea aceea, Iuda s'a despărțit de frații săi și în urmă s'a aciuat pe lângă un om din Adulam pe care îl chema Hira.

2. Și Iuda a văzut acolo pe fata unui canaanit cu numele Șua și a luat-o de femeie și a intrat la ea.

3. Și ea a zămislit și a născut un fiu pe care Iuda l-a numit Ir.

4. Și a zămislit iarăși și a născut alt fiu și maică-sa i-a pus numele Onan.

5. Și a mai născut încă un fiu și ea l-a numit Șela. Și Iuda, când femeia i-a născut acest fiu, era la Chezib.

6. Și Iuda a luat femeie întâiului său născut Ir și numele ei era Tamara.

7. Însă Ir, întâiul născut al lui Iuda, a fost rău în ochii Domnului și Domnul l-a ucis.

8. Atunci Iuda a zis lui Onan: «Intră tu la femeia fratelui tău și o ia după datoria leviratului și ridică urmași fratelui tău!»

9. Dar Onan știa că acești urmași nu vor fi ai lui, de aceea, de câte ori intra la femeia fratelui său, își rispea sămânța pe pământ, ca să nu dea urmași fratelui său.

10. Ci fapta pe care o făcea el a fost uricioasă în ochii Domnului și Domnul l-a ucis și pe el.

11. Atunci Iuda a zis către Tamara, nora sa: «Rămâi văduvă în casa tatălui tău, până când se va face mare Șela, fiul meu!» Căci se gândea el: «Nu cumva să moară și el ca frații săi!» Deci Tamara s'a dus și a locuit în casa tatălui ei.

12. Și după ce a trecut multă vreme, a murit fata lui Șua, femeia lui Iuda; iar Iuda, mângâindu-se, s'a suit la Timna, la tunzătorii oilor sale, el și Hira, prierul său din Adulam.

13. Și i s'a spus Tamarei astfel: «Iată, socrul tău se sue la Timna, la tunsul oilor!»

14. Atunci și-a dezbrăcat veșmintele de văduvie și s'a acoperit cu un văl și s'a înfășurat în el și s'a așezat la răspântia satului Enaim, care se află pe drumul spre Timna; căci ea văzuse că Șela s'a făcut mare și ea nu i-a fost dată lui ca soție.

15. Iar dacă a văzut-o Iuda, el a luat-o drept o desfrânată, fiindcă ea își acoperise fața.

16. Și el s'a abătut la ea din cale și a zis: «Haide, vreau să intru la tine!» — fiindcă el nu știa că este noră-sa. Dar ea i-a răspuns: «Ce-mi vei da mie, ca să intri la mine?»

17. Atunci el a zis: «Îți voi trimite un ied din caprele turmei mele». Ea a adăugat: «Dar să-mi lași vre-un zălog, până ce-mi vei trimite».

18. A întrebat Iuda: «Ce zălog să-ți las?» Zis-a ea: «Inelul tău cu pecetie și brăul tău și toiagul tău din mâna ta». Și el i le-a dat. Și a intrat la ea și ea a rămas grea cu el.

19. Apoi ea s'a sculat și s'a dus și lepădându-și vâlul s'a îmbrăcat iarăși în veșmintele ei de văduvie.

20. Ci Iuda a trimis iedul dându-l în mâna prietenului său Hira din Adulam, ca să ia zălogul de la acea femeie. Dar el n'a găsit-o.

21. Atunci el a întrebat pe oamenii locului zicând: «Unde este acea femeie desfrănată care ședea lângă Enaim, în drum?» Dar ei i-au spus: «Pe aici n'a fost nici o femeie desfrănată!»

22. Atunci Hira Adulamitul s'a întors la Iuda și i-a spus: «N'am găsit-o! Ba încă oamenii din partea locului m'au încredințat că pe acolo n'a fost nici o femeie desfrănată!»

23. Atunci a zis Iuda: «Să și le ție! Numai să nu mă facă de ocară, căci, iată, eu i-am trimis iedul acesta și tu nu ai găsit-o!»

24. Însă după vreo trei luni de zile, i s'a adus lui Iuda această veste: «Tamara, nora ta, a căzut în desfrănare. Și iată a rămas grea din desfrănare.» Atunci a grăit Iuda: «Scoateți-o afară, ca să fie arsă».

25. Dar pe când ea era scoasă afară, a trimis socrului său această vorbă: «Eu am rămas grea, cu omul care este stăpânul acestor lucruri». Și a mai zis: «Uită-te, te rog, bine ale cui sunt: acest inel și acest brâu și acest toiag!»

26. Și Iuda s'a uitat bine și a rostit: «Ea este mai dreaptă decât mine, de vreme ce nu am dat-o de soție lui Șela, fiul meu!» Însă el nu a mai cunoscut-o.

27. Și când a fost ea să nască, iată în pântecul ei erau doi gemeni.

28. Și în ceasul nașterii, unul dintre gemeni și-a scos mâna afară. Atunci moașa a apucat-o și a legat de ea un fir de ață roșie zicând: «Acesta a ieșit cel dintâi».

29. Iar după ce el și-a tras mâna înapoi, iată că a ieșit și frate-său. Atunci a zis moașa: «Ce spărtură ai făcut!» Și i-au pus numele Fares.

30. După aceea a ieșit fratele său, care avea la mână firul stacojiu, și i-au pus numele Zerah.

39.

Iosif în casa lui Putifar se ferește de păcat; este învinuit pe nedrept și ajunge în închisoare. Dar Dumnezeu este cu el.

1. Deci Iosif a fost dus în Egipt, și Egipteanul Putifar, dregătorul lui Faraon, căpetenia găzii împărătești, l-a cumpărat din mâna Ismailtenilor care îl aduseseră acolo.

2. Ci Domnul era cu Iosif, așa încât stând în casa stăpânului său egiptean toate îi ieșeau cu bine.

3. Și stăpânul său vedea că Domnul este cu Iosif, căci orice începea el, Domnul prin mâna lui aducea la bun sfârșit.

4. Deci Iosif a aflat har înaintea lui și slujea pe lângă el, și Putifar l-a făcut vechil peste casa sa și toate câte avea le-a încredințat în mâna lui.

5. Iar din ceasul când l-a pus pe el vechil peste casa sa și peste toate averile sale, Domnul a binecuvântat casa egipteanului din pricina lui Iosif; și binecuvântarea Domnului a fost peste toată averea lui, în casă și în țarină.

6. Astfel el a lăsat pe mâna lui Iosif tot ce avea și avându-l pe el nu se mai îngrijea de nimic altceva decât de mâncarea pe care o mânca. Iar Iosif era mândru la făptură și frumos la chip.

7. Și după toate aceste fapte petrecute, femeia stăpânului său și-a pus ochii pe Iosif și i-a spus: «Culcă-te cu mine!»

8. El însă n'a voit, ci i-a răspuns femeii stăpânului său: «Iată, stăpânul meu de când mă are pe mine, nu mai duce grijă de ce este în casa lui și toate câte are le-a dat pe mâna mea.»

9. Nu este nimeni mai mare decât mine în casa aceasta și nu m'a oprit de la nimic, doar numai de la tine, fiindcă ești femeia lui. Deci cum să săvârșesc eu această mare nelegiuire și să păcătoesc înaintea lui Dumnezeu?»

10. Și măcar că ea stăruia de Iosif, zi cu zi, el nu-i dădea ascultare să se culce lângă ea sau să stea cu ea.

11. Iar într'o zi, intrând el în casă ca să-și îndeplinească lucrul său și fiindcă nimeni dintre oamenii casei nu era acolo, înlăuntru,

12. Ea l-a apucat de haină și i-a zis: «Culcă-te cu mine!» Atunci el a lăsat haina în mâna ei și a fugit afară.

13. Dar ea, văzând că Iosif și-a lăsat haina în mâna ei și a fugit afară,

14. A strigat pe casnicii casei și le-a spus așa: «Vedeți, el ne-a adus în casă pe un evreu ca să-și bată joc de noi, fiindcă a venit la mine să se culce cu mine! Atunci am strigat din răspu-teri,

15. Și văzând el că ridic glasul și chem într'ajutor, și-a lăsat haina lângă mine, și a luat-o la fugă și a ieșit afară!»

16. Și a ținut veșmântul lui Iosif lângă ea, până când a venit bărbatu-său acasă.

17. Atunci ea i-a povestit aceeași poveste și i-a zis: «A venit peste mine robul evreu pe care ni l-ai adus în casă, voind să-și bată joc de mine,

18. Dar când am început să strig din răspu-teri și să chem ajutor, atunci el a lăsat haina lui lângă mine și a fugit afară!»

19. Deci, auzind stăpânul lui Iosif cu-vintele femeii sale, care-i spunea mereu și zicea: «Astfel s'a purtat cu mine robul tău!», el s'a aprins de mânie.

20. Și a luat Putifar pe Iosif și l-a băgat în temniță, în locul unde erau închisi întemnițații împăratului. Așa Iosif a ajuns în temniță.

21. Inșă Dumnezeu era cu Iosif și a revărsat asupra-i milostivirea sa și-i dădu să afle har în ochii mai marei închisorii,

22. Astfel încât căpetenia închisorii incredință în mâna lui Iosif pe toți osândiții care se găseau în temniță, și nimic nu se făcea acolo decât cu voia lui.

23. Iar mai marele închisorii nu mai cerceta nimic din câte treceau prin mâna lui Iosif, fiindcă Domnul era cu el, și ceea ce Iosif lucra, Domnul sporea și întărea.

Paharnicul și pitarul lui Faraon, închiși în temniță, visează câte un vis și Iosif tâlcuște visul fiecăruia.

1. Iar după acestea, paharnicul împăratului Egiptului și pitarul lui căzură în greșală față cu stăpânul lor, împăratul Egiptului.

2. Atunci Faraon se mânie greu pe cei doi dregători ai lui, pe căpetenia paharnicilor și pe căpetenia pitarilor,

3. Și-i puse sub pază în casa căpitanului gărzii împărătești, adică în temniță, unde era și Iosif închis.

4. Atunci căpitanul gărzii împărătești le rândui lor pe Iosif, și Iosif le slujea. Astfel, câțva timp stătură în temniță,

5. Când, într'o noapte, pitarul și paharnicul împăratului Egiptului, care se aflau închisi în închisoare, au visat amândoi câte un vis, dar fiecare vis era cu tâlcuirea lui.

6. Iar dimineața când Iosif a intrat și s'a uitat la ei, iată că erau turburați.

7. Atunci Iosif a întrebat pe dregătorii lui Faraon, care erau cu el sub pază în casa stăpânului său, și le-a spus: «Pentru ce fețele voastre sunt triste astăzi?»

8. Atunci ei i-au răspuns: «Am visat fiecare câte un vis și nu e nimeni care să ni le tâlcuiască!» Dar Iosif a grăit către ei: «Oare tâlcuirile nu vin de la Dumnezeu? Spuneți-mi visele voastre!»

9. Atunci căpetenia paharnicilor povesti visul său lui Iosif vorbind așa: «Se făcea, în visul meu, că în fața mea era un butuc de vie,

10. Și butucul avea trei curpeni, și mi se părea că înmugurește și dă floare, iar ciorchinii ajunseră struguri copti.

11. Și se făcea că am în mână cupa lui Faraon și luam struguri și-i storceam în cupă și dădeam cupa în mâna lui Faraon!»

12. Atunci Iosif i-a spus: «Iată tâlcul visului: Cei trei curpeni de viță sunt trei zile.

13. Peste trei zile Faraon va înălța capul tău și te va pune iar în dregătorie ta, și vei da cupa lui Faraon în mâna

lui, precum făcea mai înainte, când erai paharnicul lui.

14. Ci tu adu-ți aminte de mine, când îți va merge iarăși bine și arată-mi-te milostiv, vorbind despie mine lui Faraon, și scoate-mă din temnița aceasta;

15. Căci eu am fost furat din țara Evreilor, iar aici n'am făcut nimic rău, deși m'au vârit în această temniță.»

16. Și văzând mai marele pitarilor că tâlcuirea era bună, a grăit lui Iosif: «Și mie, în somnul meu, mi se părea că duc pe capul meu trei panere cu pâine albă.

17. Iar în panerul de deasupra erau tot felul de lucruri de mâncare pentru Faraon, făcute de pitar, iar păsările ciugneau din panerul de pe capul meu.»

18. Atunci Iosif i-a răspuns și i-a zis: «Iată tâlcuirea visului tău: Cele trei panere sunt trei zile;

19. Peste trei zile, Faraon va înălța capul tău, și te va pune în spânzurătoare, iar păsările vor sfâșia carnea de pe tine!»

20. Iar a treia zi, fiind ziua de naștere a lui Faraon, el a dat un ospăț tuturor dregătorilor săi și a înălțat capul marelui paharnic și al marelui pitar, în mijlocul curtenilor săi:

21. A pus la loc pe marele paharnic la pähărnicia lui, ca să dea cupa în mâna lui Faraon;

22. Iar pe marele pitar, l-a spânzurat, așa precum Iosif le tâlcuise lor.

23. Dar marele paharnic nu și-a mai adus aminte de Iosif, ci l-a uitat.

41.

Cele două vise ale lui Faraon. Iosif le tâlcuește. Faraon îl face întâiul dregător al Egiptului.

1. După doi ani de zile, Faraon visă un vis; și iată i se părea că stă pe malul Nilului.

2. Și se făcea că din Nil ieșeau șapte vaci, frumoase la vedere și grase la trup, și ele pășteau prin păpuriște.

3. Dar iată că alte șapte vaci au ieșit din Nil, după cele dintâi, și acestea erau urite la vedere și uscate la trup și au stătut lângă celelalte pe țărmul Nilului.

4. Și mâncară vacile cele urite la vedere și uscate la trup pe cele șapte vaci frumoase la vedere și grase! — Și Faraon se deșteptă.

5. Dar adormi din nou și visă al doilea vis, și iată i se părea că vede șapte spice, crescând din același pai, pline și frumoase,

6. Și iată că alte șapte spice, firave și părлите de vântul de răsărit, odrăsliră după cele dintâi,

7. Și înghițiră spicele cele firave pe cele șapte spice grase și pline. Atunci Faraon se deșteptă și văzu că fusese vis.

8. Iar a doua zi de dimineață, duhul lui fu în mare zbucium și trimise să cheme pe toți vracii Egiptului și pe toți înțelepții și Faraon le povesti visele sale, dar nimeni nu fu în stare să le tâlcuiască lui Faraon.

9. Atunci marele paharnic vorbi către Faraon astfel: «Astăzi trebuie să-mi aduc aminte de greșelile mele!

10. Faraon se mâniase pe robii săi și mă închisese în casa căpeteniei gărzii împărătești și împreună cu mine și pe marele pitar.

11. Și în aceeași noapte am visat eu și el câte un vis; am visat fiecare câte un vis cu tâlcuirea lui deosebită.

12. Și se afla acolo cu noi un tânăr evreu, rob al căpeteniei gărzii împărătești. Și i-am povestit ce visasem, iar el ne-a tâlcuit visele noastre dând visului fiecăruia tâlcul cuvenit.

13. Și s'a întâmplat că precum el ne-a tâlcuit, așa a și fost: pe mine m'a pus Faraon iarăși în dregătoria mea, iar pe marele pitar l-a spânzurat!»

14. Atunci Faraon a trimis să cheme pe Iosif; și l-au scos degrabă din închisoare; iar el s'a ras și și-a schimbat veșmintele și a venit înaintea lui Faraon.

15. Deci Faraon a grăit lui Iosif: «Am visat un vis și nimeni nu poate să mi-l tâlcuiască, dar eu am auzit despre tine spunându-se că dacă auzi un vis, poți să-l tâlcuești.»

16. Atunci Iosif a răspuns lui Faraon și i-a zis: «Nu eu! Dumnezeu va răspunde lui Faraon cele ce sunt de bine.»

17. Atunci a început Faraon să istorisească lui Iosif: «Se făcea, în visul meu, că stăteam pe țărmul Nilului,

18. Și am văzut ridicându-se din Nil șapte vaci grase la trup și frumoase la făptură; și ele pășteau prin păpu-riște.

19. Dar iată, alte șapte vaci au ieșit după ele și acestea erau slabe și foarte urite la vedere și atât de ogârjite, că n'am văzut mai rele decât ele în toată țara Egiptului.

20. Și vacile cele uscate la trup și urite mâncară pe cele dintâi șapte vaci grase.

21. Dar cu toate că le mâncaseră, nu se cunoștea deloc că au intrat în pân-tecele lor, fiindcă ele erau la înfățișare tot atât de urite ca și mai înainte. Atunci m'am deșteptat.

22. După aceea am văzut iar, în visul meu, șapte spice care se ridicau dintr'un singur pai, pline și frumoase.

23. Și iată șapte spice uscățive, seci și părлите de vântul de la răsărit, odrăsliră după ele.

24. Și spicele cele seci înghițiră pe cele șapte spice pline! Și am spus visele mele vracilor, dar nici unul nu mi-a dat nici un răspuns!»

25. Atunci Iosif a răspuns lui Faraon: «Visul lui Faraon este unul; Dumnezeu vestește lui Faraon ceea ce are de gând să facă.

26. Cele șapte vaci frumoase însemnează șapte ani și cele șapte spice pline însemnează tot șapte ani. Visul este unul singur.

27. Apoi cele șapte vaci slabe și urite care au venit după cele dintâi sunt și ele șapte ani și, tot așa, cele șapte spice seci, părлите de vântul de răsărit: vor fi șapte ani de foamete.

28. Acesta este cuvântul pe care i-l-am spus lui Faraon! Ceea ce Dumnezeu are de gând să facă i-a arătat lui Faraon.

29. Iată, vor veni șapte ani de mare belșug în tot Egiptul;

30. Iar pe urmă, urma-vor după ei șapte ani de foamete și tot belșugul va fi uitat în țara Egiptului, fiindcă foametea va secătui toată țara,

31. Așa încât, despre berechetul de mai înainte nu se va mai simți nimic în țară, față de foametea care va veni în urmă, căci ea va fi cumplită.

32. Iar fiindcă visul s'a arătat de două ori lui Faraon, aceasta însemnează că lucrul este hotărît în fața lui Dumnezeu și că Dumnezeu va zori ca să-l indeplinească.

33. Deci acum Faraon să caute și să aleagă un om priceput și înțelept și să-l pună peste țara Egiptului.

34. Aceasta să facă Faraon; și să așeze ispravnici în țară și să ia a cincea parte, din bucatele țării, în cei șapte ani de belșug.

35. Și să adune toată pâinea acestor ani buni care vor veni, și să strângă grâul sub mâna lui Faraon în jitnițele cetăților și să-l pună sub pază.

36. Și aceste bucate vor fi strânsură în țară în cei șapte ani secetoși care vor veni în țara Egiptului, așa încât țara să nu piară de foamete!»

37. Și deslegarea aceasta fu bine primită înaintea lui Faraon și înaintea tuturor curtenilor săi.

38. Deci Faraon grăi către curtenii săi: «Putea-vom oare să găsim un alt bărbat la fel cu acesta, întru care sălășluște Duhul lui Dumnezeu?»

39. Și s'a îndreptat Faraon către Iosif: «De vreme ce Dumnezeu ți-a descoperit ție toate aceste lucruri, nimeni nu este mai priceput și mai înțelept decât tine!

40. Tu să fii cărmuitor peste casa mea și de porunca ta să asculte tot poporul meu; numai cu tronul împărătesc voi fi mai mare decât tine!»

41. Și a zis iar Faraon către Iosif: «Iată, te pun pe tine stăpân peste tot Egiptul!»

42. Atunci a scos Faraon inelul său din deget și l-a pus în mâna lui Iosif și a dat poruncă să-l îmbrace pe el în veșminte de vison și i-a pus colan de aur împrejurul gâtului.

43. După aceea, a poruncit să-l sue pe el în a doua trăsură a sa, iar oamenii lui Faraon strigau înaintea lui: «In genunchi!» Astfel l-a pus pe el stăpân peste toată țara Egiptului.

44. Și a mai zis Faraon lui Iosif: «Eu sunt Faraon, însă fără voia ta nimeni să nu ridice mâna sa sau piciorul său în toată țara Egiptului.»

45. Și Faraon l-a numit pe Iosif: Taf-nat-Paneah, și i-a dat lui de soție pe

Asineta, fiica lui Putifar, preotul cetății On. Și a ieșit Iosif ca să cerceteze țara Egiptului.

46. Ci Iosif era în vârstă de treizeci de ani când se infățișă înaintea lui Faraon, împăratul Egiptului. Apoi Iosif purcesse din fața lui Faraon și străbătu tot Egiptul.

47. Și pământul a rodit în cei șapte ani de berechet, mare belșug de bucate.

48. Deci Iosif strânse în cei șapte ani toate bucatele care se făcură în țara Egiptului și adună pâinea în jitițele cetăților, a nume grămădind pâinea holderelor din jurul fiecărei cetăți acolo în cetate.

49. Astfel Iosif adună grâu mult foarte, ca nisipul mării, încât nu-i mai ținu socoteala, fiindcă nu se mai putea măsura.

50. Și mai nainte ca să vie întâiul an de foamete, lui Iosif i se născură doi fii, pe care îi născu Asineta, fata lui Putifar, preotul din cetatea On.

51. Și Iosif a pus celui dintâi născut al său numele Manase, căci, zicea el, Dumnezeu m'a ajutat să țin tot zburcunul meu și toată casa părintelui meu;

52. Iar pe cel de al doilea fiu l-a numit Efraim, căci, a zis Iosif, Dumnezeu mi-a dat roadă în pământul obijduirii mele.

53. Și după ce s'au isprăvit cei șapte ani de belșug care fuseseră în țara Egiptului,

54. Incepură cei șapte ani de secetă, după cum prevestise Iosif, și foametea se întechi în toate țările, însă numai în tot ținutul Egiptului era pâine.

55. Dar când și tot Egiptul inceptu să flămânzească, poporul inceptu să strige după pâine, înaintea lui Faraon. Iar Faraon zise către toți Egiptenii: « Duceți-vă la Iosif și cum vă va porunci el, așa faceți! »

56. În vremea aceea foametea băntuia pe toată fața pământului. Atunci Iosif își deschise toate jitițele și vându bucate Egiptenilor. Și foametea se întechi și mai mult în țara Egiptului.

57. Iar toată lumea porni înspre Egipt, la Iosif, ca să cumpere grâu, căci foametea băntuia crâncen peste tot pământul.

Zece frați ai lui Iosif vin în Egipt să cumpere bucate. Iosif se face că nu-i cunoaște. Simeon rămâne zălog. Ceilalți duc bucatele în Canaan.

1. Și a aflat Iacob că în Egipt este grâu. Și a zis Iacob feciorilor săi: « De ce vă uitați unul la altul? »

2. Apoi adăogă: « Iată, am auzit că în Egipt este grâu de vânzare. Duceți-vă acolo și cumparați-ne bucate, ca să ne ținem viața și să nu murim de foame! »

3. Deci zece din frații lui Iosif au pornit devala, ca să cumpere bucate din Egipt.

4. Dar pe Veniamin, fratele lui Iosif, nu l-a trimis Iacob cu frații ceilalți, căci zicea el: « Să nu i se întâmple vre-o nenorocire! »

5. Și au sosit în Egipt fiii lui Israil, ca să cumpere grâu împreună cu alții, care veneau ca și ei, căci foametea băntuia în pământul Canaan.

6. Ci Iosif, ca stăpânitor al țării, el era cel ce vindea bucate la tot poporul țării. Deci au venit frații lui Iosif și i s'au închinat lui cu fețele la pământ.

7. Și Iosif văzând pe frații săi i-a cunoscut, dar el s'a făcut străin înaintea lor și le-a vorbit cu asprime și a întrebat: « De unde veniți voi? » Iar ei au răspuns: « Din pământul Canaanului am venit să cumpărăm bucate! »

8. Ci Iosif îi cunoscuse pe frații săi, ei însă nu l-au cunoscut.

9. Și Iosif și-a adus aminte de visele pe care le visase despre ei și le-a zis: « Voi sunteți iscoade și ați venit ca să iscodiți părțile neapărate ale țării! »

10. Dar ei au răspuns: « Nu, doamne! Ci robii tăi au venit ca să cumpere bucate.

11. Noi toți suntem feciorii unui om, suntem oameni cinstiți; robii tăi nu sunt iscoade! »

12. Dar el întâmpină: « Nu! Ci ați venit să iscodiți părțile neapărate ale țării. »

13. Ci ei ziseră iar: « Noi robii tăi eram doisprezece frați, feciorii unui singur om, în țara Canaanului. Și iată cel mai mic este azi lângă părintele nostru, iar altul a murit! »

14. Iosif însă le-a răspuns: «Așa e, cum v'am spus eu: Voi sunteți iscoade!

15. De aceea veți fi puși la încercare. Pe viața lui Faraon, nu veți ieși de aici până ce fratele vostru cel mai mic nu va veni încoace!

16. Trimiteți dintre voi pe unul să aducă pe fratele vostru, iar voi rămâneți aici închiși, ca astfel cuvintele voastre să fie puse la încercare, dacă este adevăr în voi; iar dacă nu, pe viața lui Faraon, voi sunteți iscoade!»

17. Deci i-a pus pe ei sub pază trei zile.

18. Iar a treia zi, Iosif le-a zis: «Faceți așa, ca să scăpați cu viață, fiindcă eu mă tem de Dumnezeu!»

19. Dacă sunteți oameni cinstiți, unul dintre frații voștri să rămână închis în închisoarea voastră de până acum, iar voi plecați și duceți grâul, ca să potoliți foamea familiilor voastre.

20. Iar pe fratele vostru cel mai mic, aduceți-l la mine, ca să se adeverească cuvintele voastre și voi să nu muriți.» Și au făcut așa.

21. Și ei ziceau unul către altul: «De bună seamă că noi ispășim păcatul săvârșit față de fratele nostru, deoarece am văzut jalea sufletului lui, când se ruga stăruitor de noi și nu l-am ascultat; pentru aceea a venit peste noi năpasta aceasta!»

22. Atunci Ruben le-a răspuns și a zis: «Nu v'am spus eu vouă, când vă ziceam să nu faceți nici un păcat împotriva băiatului? Și nu m'ați ascultat! De aceea, iată că sângele lui cere răzbunare!»

23. Dar ei nu știau că Iosif înțelege, căci între ei era un tâlmaci.

24. Iar Iosif s'a dosit de ei și a plâns. Apoi venind, iar a vorbit cu ei și a luat dintre ei pe Simeon și l-a legat pe el sub ochii lor.

25. Apoi Iosif a poruncit să umple sacii lor cu grâu și să le dea înapoi argintul lor, fiecăruia în sacul lui, și să le mai dea și merinde ca să aibă pe drum. Și au făcut așa cu ei.

26. Apoi ei, încărcând bucatele lor pe asinii lor, au plecat de acolo.

27. Dar unul dintre ei, deslegându-și sacul ca să dea nutreț asinului său,

la un han, a dat peste argintul său, care era în gura sacului.

28. Atunci el a zis către frații săi: «Banii mi-au fost întorși, căci iată sunt în sacul meu.» Atunci le-a înghețat inima și, cuprinși de spaimă, ziceau unul către altul: «Ce e năpasta aceasta pe care ne-a trimis-o Dumnezeu?»

29. Și au ajuns la Iacob, părintele lor, în țara Canaanului și i-au istorisit lui toate cele întâmplate și i-au spus:

30. «Omul care e stăpânitorul țării a vorbit cu noi iabraș și ne-a luat pe noi drept iscoade ale țării.

31. Noi însă i-am răspuns: «Noi suntem oameni cinstiți și nu suntem iscoade!»

32. Suntem doisprezece frați, feciorii părintelui nostru; unul a murit, iar cel mai mic este astăzi lângă tatăl nostru, în țara Canaanului!»

33. Atunci omul acela, stăpânitorul țării, ne-a zis: «După aceasta voi ști că sunteți oameni cinstiți: lăsați pe unul din frații voștri la mine și voi luați grâul ca să potoliți foamea familiilor voastre și plecați!»

34. Dar aduceți-mi pe fratele vostru cel mai mic și atunci voi cunoaște că nu sunteți iscoade, ci că sunteți oameni cinstiți. Atunci voi da drumul fratelui vostru și veți fi liberi să neguțatoriți în țară.»

35. Însă când ei au deșertat sacii lor, iată că fiecare a găsit punga cu banii la el în sac; deci când ei și tatăl lor văzură pungile cu banii lor, se spăimântară.

36. Iar Iacob, tatăl lor, grăi: «Voi m'ați sărăcit de copii: Iosif nu mai este și Simeon nu mai este, și voiți să mi-l luați și pe Veniamin. Toate au venit pe capul meu!»

37. Dar Ruben a răspuns tatălui său și a zis: «Să ucizi pe cei doi fii ai mei, dacă nu voi veni cu el la tine. Dă-mi-l în seama mea și eu ți-l voi aduce înapoi!»

38. Dar Iacob a răspuns: «Nu se va pogori cu voi fiul meu, căci fratele lui este mort și acesta singur mi-a rămas; și dacă i se întâmplă vre-o nenorocire în călătoria voastră, atunci voi veți pogori cărunțețele mele cu jale în Șeol!»

43.

Fiii lui Iacob vin iarăși în Egipt, aducând cu ei și pe Veniamin. Ospățul din casa lui Iosif.

1. Și foamea băntuia strașnic în țară.
2. Și după ce au isprăvit de mâncat bucatele pe care le aduseseră din Egipt, tatal lor le-a grăit: «Duceți-vă înapoi și cumpărați ceva bucate.»
3. Atunci Iuda i-a răspuns și a zis: «Acel om ne-a încredințat cu toată tăria zicând: «Să nu dați ochi cu mine, dacă fratele vostru nu va fi cu voi!»
4. Deci, dacă vei lăsa pe fratele nostru cu noi, noi ne vom duce și-ți vom cumpăra bucate;
5. Iar dacă nu-l vei lăsa, nu ne vom duce, fiindcă omul acela ne-a spus: «Să nu dați ochi cu mine, dacă fratele vostru nu va fi cu voi!»
6. Și Israil a întrebato: «De ce mi-ați făcut acest neajuns și ați destăinuit celui om că mai aveți un frate?»
7. Răspuns-au ei: «Acel om a întrebato amănunțit despre noi și despre familia noastră, zicând: «Mai trăiește tatal vostru? Mai aveți vre-un frate?» Iar noi i-am răspuns pe potriva acestor întrebări. De unde era să știm noi că o să ne spună: «Aduceți încoace pe fratele vostru?»
8. Dar Iuda a zis către Israil, tatal său: «Lasă pe băiat cu mine! Să ne sculăm deci și să pornim la drum, ca să ne ținem viața și să nu murim, nici noi, nici tu, nici copiii noștri!»
9. Dau eu chezășie pentru el. Din mâna mea să-l ceri! Dacă nu ți-l voi aduce înapoi și nu-l voi pune în fața ta, păcat să am înaintea ta, în toate zilele vieții mele!»
10. Că de nu ne întăziam atâta, până acum am fi venit înapoi a doua oară!»
11. Atunci Israil, părintele lor, le-a răspuns: «Dacă este așa, atunci faceți astfel: luați din roadele cele mai de fală ale țării, în sacii voștri și duceți celui bărbat în dar: ceva balsam, ceva miere, tămâie și zmirnă, fisticuri și migdale.
12. Argint luați cu voi de două ori atât, iar argintul adus înapoi în gura sacilor voștri, duceți-l înapoi în mâinile voastre. Poate că a fost o greșală.

13. Și luați și pe fratele vostru și porniți și duceți-vă înapoi la omul acela.
14. Iar Dumnezeu Cel Atotputernic să vă dăruiască în fața celui om îndurare, ca să lase să vie cu voi celălalt frate al vostru cum și Veniamin. Ci eu sunt ca unul care într'adevăr a rămas fără copii!»
15. Deci oamenii au luat acele daruri, au luat de două ori pe atâta argint în mâinile lor, cum și pe Veniamin, și au purces și s'au coborât în Egipt, și acolo s'au înfățișat înaintea lui Iosif.
16. Și Iosif, când a văzut cu ei pe Veniamin, a poruncit ispravnicului casei sale: «Du pe acești oameni acasă, taie ceva pentru masă și gătește, căci ei vor ospăta cu mine la amiază!»
17. Iar acela a făcut cum i-a poruncit Iosif și a dus pe oameni acasă la Iosif.
18. Însă ei, când s'au văzut duși la Iosif acasă, s'au înfricoșat și au început să zică: «Ne-a vârit în casă din pricina banilor puși în sacii noștri, de data trecută; ei vor să ne scoată vinovați și sa tabere pe noi, ca să ne ia pe noi robi, cu asini cu tot!»
19. Deci ei s'au apropiat de ispravnicul casei lui Iosif și au deschis vorba cu el, la ușa casei,
20. Și i-au zis lui: «Rugamu-te, doamne, noi am venit întâiași dată ca să cumpărăm bucate;
21. Și s'a întâmplat că poposind la un han am deschis sacii noștri, și iată că fiecare dintre noi am găsit banii în gura sacului, argintul nostru, întocmai după cântăreala lui, și l-am adus înapoi.
22. Dar am adus cu noi și alte parale, ca să cumpărăm bucate. Noi nu suntem dumiriți cine a pus atunci argintul nostru, în sacii noștri.»
23. Însă omul le-a răspuns: «Fiți pe pace, n'aveți nici o teamă! Dumnezeuul vostru și Dumnezeuul părintelui vostru v'a pus vouă o comoara în sacii voștri. Cât despre argintul vostru, el a venit în mâna mea!» Și le-a scos lor pe Simeon.
24. Astfel ispravnicul i-a băgat pe ei în casa lui Iosif și le-a dat apă ca să se spele pe picioare și a dat și nutreț asinilor lor.

25. Iar ei au pregătit darul lor, până când să vie Iosif la amiază, căci ei aflaseră că acolo vor ospăta.

26. Deci, când a venit acasă Iosif, atunci ei i-au înfățișat, aci în casă, darul care era în mâna lor și s'au închinat lui până la pământ.

27. Și Iosif i-a întrebat pe ei de sănătate și a adăogat: «Tatal vostru cel bătrân, despre care mi-ați vorbit, o duce bine? Mai este el în putere?»

28. Răspuns-au ei: «Părintele nostru, robul tău, e sănătos și trăiește!» Și ei își plecară capetele și se închinară.

29. Și Iosif ridicându-și ochii a văzut pe Veniamin, fratele său, fiul maicii sale, și a întrebat: «Acesta este fratele vostru cel mai mic, despre care mi-ați vorbit?» Și a adăogat: «Dumnezeu să-ți fie milostiv, fiul meu!»

30. Și Iosif ieși degrabă, căci inima lui era încinsă de duioșie pentru fratele său. Și a căutat un loc unde să plângă, și a intrat în iatacul său și a plâns acolo.

31. După aceea s'a spălat pe obraz și a ieșit afară și stăpânindu-și firea a poruncit: «Puneți masa!»

32. Și i-au pus lui bucate deosebi și lor deosebi și Egiptenilor care mâncau cu el iarăși deosebi, fiindcă Egiptenii nu pot să mănânce împreună cu Evreii, căci aceasta este uriciune la Egipteni.

33. Deci au stat la masă în fața lui Iosif, dela cel dintâi născut, cu cinstea lui de întâi născut, până la cel mai tânăr, după tinerețea lui, așa încât oamenii aceia se uitau cu mirare unul la altul.

34. Și Iosif le făcea tain din bucatele care erau în fața lui, însă partea lui Veniamin era de cinci ori mai mare decât ale tuturor celorlalți. Astfel ei au ospătat și s'au veselit cu Iosif.

44.

Cupa lui Iosif este pusă și găsită în sacul lui Veniamin. Cuvântarea lui Iuda.

1. Și Iosif a poruncit ispravnicului casei sale și i-a spus: «Umple cu grâu sacii oamenilor, cât vor putea să țină, și pune banii fiecăruia în gura sacului.

2. Iar cupa mea — cupa de argint — pune-o în gura sacului celui mai tânăr dintre ei, împreună cu banii pentru grâu.» Și el a făcut întocmai după cuvântul lui Iosif.

3. Dimineața în zorii zilei, oamenii au fost lăsați să plece, ei și asinii lor.

4. Dar abia ieșiseră din cetate și nu erau prea departe, când Iosif a poruncit ispravnicului casei sale: «Scoală-te și prinde din urmă pe acei oameni și când îi vei ajunge să le vorbești așa: «Pentru ce ați răsplătit cu rău binele primit?»

5. De ce mi-ați furat cupa de argint? Cupa din care bea stăpânul meu și cu care el ghidește! Rău ați făcut ce ați făcut!»

6. Și i-a ajuns din urmă și le-a spus aceste vorbe.

7. Atunci ei au răspuns: «De ce ne spune stăpânul meu niște vorbe ca acestea? Ferească Domnul ca robii tăi să fi săvârșit o asemenea faptă!»

8. Iată, argintul pe care l-am găsit în gura sacilor noștri, ți l-am adus înăpoi din țara Canaanului; atunci cum o să furăm noi, din casa domnului tău, argint sau aur?»

9. Acela din robii tăi, la care se va găsi cupa, să moară! Și noi înșine robi să fim domnului meu!»

10. Iar el a răspuns: «Bine! Fie după cuvintele voastre! Acela la care se va găsi cupa să-mi fie rob; iar voi să fiți fără nici o vină!»

11. Atunci ei dădură zor și descărcară la pământ fiecare sacul său și desfăcură fiecare sacul său.

12. Iar acela porni să caute, începând de la cel mai mare și sfârșind cu cel mai mic. Și cupa fu găsită în sacul lui Veniamin.

13. Atunci ei își sfășiară veșmintele și, încercând fiecare asinul său, se întoarseră în cetate.

14. Și au intrat Iuda și frații săi în casa lui Iosif, și el era tot acolo, și s'au închinat în fața lui până la pământ.

15. Și Iosif a rostit către ei: «Ce ispravă e aceasta pe care ați făcut-o? Oare nu știați că un om ca mine ghidește fără greș?»

16. Atunci Iuda a vorbit: « Ce să spunem domnului meu? Ce vorbe să alegem și cum să ne dezvinovățim? Dumnezeu a scos la iveală păcatul robilor tăi. Iată-ne, robi suntem domnului meu! Și noi și acela la care s'a găsit cupa!»

17. Dar Iosif răspunde: « Ferească-mă Domnul să fac una ca aceasta! Omul la care s'a găsit cupa, acela îmi va fi rob. Cât despre voi, plecați în pace la părintele vostru!»

18. Dar Iuda s'a apropiat de Iosif și a grăit: « Rogu-te, doamne, îngăduiește să grăiască robul tău un cuvânt în auzul domnului meu și să nu se aprindă mânia ta asupra robului tău, fiindcă tu ești întocmai ca Faraon.

19. Stăpânul meu a întrebat pe robii tăi, zicând: « Mai aveți tată sau vre-un frate?»

20. Și noi am răspuns stăpânului meu: « Noi avem pe bătrânul nostru tată și un frate mai mic, copil al bătrânețelor sale. Iar fratele drept al acestuia a murit și a rămas el singur de la maică-sa, și tată-său îl iubește.»

21. Atunci tu ai zis robilor tăi: « Aduceți-l la mine, ca să-l vadă ochii mei!»

22. Dar noi am răspuns domnului meu: « Băiatul nu poate să părăsească pe tată-său, căci, de l-ar părăsi pe tată-său, acesta ar muri!»

23. Ci tu ai rostit către robii tăi: « Dacă fratele vostru cel mic nu va veni încoace cu voi, să nu mai dați ochi cu mine!»

24. Deci, când am ajuns la robul tău, tatăl meu, i-am spus lui cuvintele domnului meu.

25. Mai pe urmă ne-a zis părintele nostru: « Duceți-vă înapoi și cumpărați-ne ceva grâu!»

26. Dar noi i-am răspuns: « Nu putem să ne coborîm în Egipt. Dacă ne va însoți fratele nostru cel mic, atunci ne vom pogori, fiindcă nu putem să vedem fața aceluia om, până nu va fi cu noi fratele nostru cel mic.»

27. Atunci ne-a zis robul tău, tatăl meu: « Voi știți că femeia mea mi-a născut doi copii;

28. Unul a plecat de lângă mine și eu am zis: De bună seamă că el a fost

sfășiat de fiare, fiindcă nu l-am mai văzut până astăzi.

29. Și dacă îl veți lua și pe acesta din fața mea și i se va întâmpla vre-o nenorocire, atunci veți pogori căruntețile mele cu durere în Șeol!

30. Deci acum dacă mă voi duce la robul tău, tatăl meu, și băiatul nu ar fi cu noi, fiindcă sufletul băiatului este legat de sufletul băiatului,

31. Când va vedea că băiatul lipsește, se va întâmpla ca el să moară și astfel robii tăi vor cobori căruntețile robului tău, părintele nostru, cu jale în Șeol.

32. Fiindcă eu, robul tău, am chezășuit pentru băiat înaintea părintelui meu zicând: « Dacă nu-l voi aduce înapoi la tine, păcat să am înaintea părintelui meu, câte zile voi trăi»,

33. Să rămână acum robul tău în locul băiatului, rob domnului meu, iar băiatul să se ducă acasă cu frații săi.

34. Altfel, cum mă voi sui la părintele meu, fără ca băiatul să fie cu mine? Să nu mai apuc să văd sfășierea care ar da peste părintele meu!»

45.

Iosif se destăinuiește fraților săi și-i trimite pe frați să vestească și să aducă pe Israil.

1. Dar Iosif, nemai putând să se stăpânească înaintea tuturor celor ce erau de față, a strigat: « Scoateți-i afară pe toți de lângă mine!» Și n'a mai rămas lângă el nimeni, când Iosif s'a descoperit fraților săi.

2. Atunci el a izbucnit în hohote de plâns, așa încât auziră Egiptenii și auzi și casa lui Faraon.

3. Și Iosif grăi fraților săi: « Eu sunt Iosif! Așa dar tatăl meu e încă în viață!» Dar frații lui nu putură să-i dea nici un răspuns, ci stăteau înmărmuriți în fața lui.

4. Deci a zis Iosif către frații săi: « Apropiați-vă, vă rog, de mine!» Și ei s'au apropiat. Și a zis iar: « Eu sunt Iosif, fratele vostru, pe care l-ați vândut, ca să fie dus în Egipt.

5. Dar acum nu vă întristați, nici să vă fie necaz pe voi înșivă că m'ați vândut aici, fiindcă Dumnezeu m'a tri-

mis pe mine înaintea voastră, spre păstrarea vieții.

6. Căci iată, sunt doi ani de când seceta băntue în țară și mai sunt să vină încă cinci ani, în care nu vor fi nici aratură, nici seceriș.

7. Iar Dumnezeu m'a trimis pe mine înaintea voastră, ca sa vă păstieze rămășița pe pământ și să vă scape viața, printr'o mantuire minunată.

8. Deci nu voi m'ați adus pe mine aici, ci Dumnezeu, care m'a pus părinte lui Faraon și domn peste toată casa lui și ocărmitor peste toată țara Egiptului.

9. Grabiți-vă și duceți-vă la tatăl meu și spuneți-i: «Așa grăiește fiul tău Iosif: «Dumnezeu m'a făcut stăpân peste tot Egiptul. Vino la mine! Nu zăbovi!

10. Și vei locui în pământul Goșen și vei fi aproape de mine, tu și fiii tăi și nepoții tăi și turmele tale și cirezile tale și toate câte sunt ale tale.

11. Și eu te voi hrăni pe tine acolo — căci vor mai veni încă cinci ani de foamete — ca să nu te sfârșești de foame, tu și familia ta și toate câte sunt ale tale.

12. Și iată că ochii voștri vad, și ochii fratelui meu Veniamin tot așa, că eu însumi sunt, cel care vorbesc cu voi.

13. Deci spuneți părintelui meu toată slava mea cea din Egipt și toate câte ați văzut; dar zoriți-vă și aduceți pe tatăl meu aici!»

14. Apoi Iosif căzând pe grumajii lui Veniamin, fratele său, a plâns și Veniamin plânse și el pe grumajii lui Iosif.

15. Și el sarută pe toți frații săi și plânse de gătul lor. Și abia la urmă vorbiră și frații săi cu el.

16. Și s'a răspândit zvonul în casa lui Faraon că au venit frații lui Iosif. Și lucrul fu bine primit de Faraon și de curtenii lui.

17. Și Faraon zise lui Iosif: «Spune fraților tăi: «Faceți astfel! Încărcați dobitoacele voastre și plecați și vă duceți în țara Canaanului;

18. Și luați pe părintele vostru și familiile voastre și veniți la mine, și vă voi da vouă partea cea mai bună din pământul Egiptului și veți mânca grăsimia țării.»

19. Iar tu ai poruncă să le spui: «Luați-vă care din țara Egiptului pentru copiii voștri și pentru femeile voastre și, luând pe părintele vostru, veniți!

20. Și să nu vă pară rău după gospodăriile voastre, căci partea cea mai bună din toată țara Egiptului va fi a voastră!»

21. Deci fiii lui Israil făcură așa. Și Iosif le dadu lor care, după porunca lui Faraon, și le dadu și merinde pentru drun.

22. Apoi le dadu tuturor și fiecărui în parte veșminte de schimb, dar lui Veniamin îi dadu trei sute de arginți și cinci rânduri de haine.

23. Apoi, tatălui său îi trimise de asemenea zece asini încărcați cu bunătățile Egiptului și zece asine încărcate cu grâu, cu pâine și cu alte mâncări, ca să le aibă tatăl său pe drum.

24. Astfel Iosif a dat drumul fraților săi și ei au plecat, însă el le-a spus: «Să nu vă certați pe drum!»

25. Și au pornit din Egipt și au ajuns în țara Canaanului, la Iacob, părintele lor.

26. Și i-au istorisit lui și i-au spus: «Iosif este încă în viață și el este ocărmitor peste tot Egiptul». Însă inima lui Iacob ramase rece, fiindcă nu le dădea nici o crezare.

27. Dar după ce i-au spus lui toate cuvintele pe care Iosif le rostise către ei și a văzut carele pe care le trimesese Iosif ca să-l aducă, atunci duhul lui Iacob, tatăl lor, prinse viață.

28. Deci a rostit Israil: «E destul; Iosif, fiul meu, încă trăiește! Mă voi duce să-l văd înainte ca să mor!»

46.

Iacob se strămută în Egipt cu toată familia lui. Arătarea Domnului la Beerseba. Întâlnirea lui Iacob cu fiul său Iosif.

1. Și Israil a pornit la drun cu toate câte avea și a ajuns la Beerseba și a adus jertfe Dumnezeului părintelui său Isaac.

2. Și Dumnezeu a grăit lui Israil, în vedenie, noaptea și a zis: «Iacobe, Iacobe!» Iar el a răspuns: «Iată-mă!»

3. Și Domnul a rostit: « Eu sunt Domnul Dumnezeuul părintelui tău! Nu te teme să te pogori în Egipt, căci eu te voi face, acolo, popor mare.

4. Pogori-voi cu tine în Egipt și tot eu de acolo te voi scoate. Iar Iosif va închide ochii tăi! »

5. Apoi Iacob a pornit din Beerșeba. Deci fiii lui Israil au dus pe Iacob, părintele lor, și pe pruncii lor și pe femeile lor, în carele pe care le trimisese Faraon ca să-l aducă.

6. Și ei au luat vitele lor și agonisita lor pe care o agoniseră în Canaan și au venit în Egipt — Iacob și toată seminția lui cu el:

7. Fiii săi și nepoții săi, împreună cu el, fiicele sale și nepoatele sale și toată seminția sa o aduse cu sine în Egipt.

8. Iată acum numele fiilor lui Israil care au venit în Egipt: Iacob și fiii săi; întâiul născut al lui Iacob: Ruben.

9. Și fiii lui Ruben: Enoh, Palu, Hețron și Carmi,

10. Și fiii lui Simeon: Nemuel, Iamin, Ohad, Iachin, Tohar, apoi Saul, fiul unei canaanene.

11. Și fiii lui Levi: Gherșon, Cahat și Merari.

12. Și fiii lui Iuda: Ir, Onan, Șela, Pereț și Zerah. Însă Ir și Onan au murit în Canaan. Iar fiii lui Pereț au fost: Hețron și Hamul.

13. Și fiii lui Isahar: Tola, Pua, Iașub și Șimron.

14. Și fiii lui Zebulon: Sered, Elon și Iahleel.

15. Aceștia sunt fiii Liei, pe care i-a născut ea lui Iacob, în Mesopotamia, precum și pe Dina, fata lui Iacob. Toți împreună, fiii și fiicele lui au fost treizeci și trei de suflete.

16. Și fiii lui Gad: Teșon, Haghi, Șuni, Ețbon, Eri, Arod și Arel.

17. Și fiii lui Așer: Imna, Ișva, Ișvi, Beria și Serah, sora lor. Iar fiii lui Beria: Heber și Malchiel.

18. Aceștia sunt fiii Zilpei, pe care o dăduse Laban fiicei sale Lia. Ea a născut pe aceștia lui Iacob — șaisprezece suflete.

19. Fiii Rahilei, femeia lui Iacob: Iosif și Veniamin.

20. Și i s'au născut lui Iosif, în țara Egiptului: Manase și Efrain pe care i-a născut Asineta, fiica lui Putifar, preotul din cetatea On.

21. Iar fiii lui Veniamin au fost: Bela, Becher, Așbel, Ghera, Naaman, Ehi, Roș, Mupim, Hupim și Ard.

22. Aceștia sunt fiii Rahilei, care i-au fost născuți lui Iacob: peste tot paisprezece suflete.

23. Și fiii lui Dan: Hușim. . .

24. Și fiii lui Neftali: Iahțeel, Guni, Iețer și Șilem.

25. Aceștia sunt fiii Bilhei pe care Laban o dăduse fiicei sale Rahila; și ea a născut acești fii lui Iacob; peste tot șapte suflete.

26. Toate sufletele care au intrat cu Iacob în Egipt, urmașii icești din coapsele lui Iacob, peste tot au fost șaiszeci și șase.

27. Apoi fiii lui Iosif, care i s'au născut lui în Egipt, au fost două suflete. Toate sufletele casei lui Iacob care au intrat în Egipt au fost șaptezeci.

28. Și Iacob a trimis pe Iuda înaintea sa la Iosif, ca să-i deschidă calea către Goșen. Și au intrat în ținutul Goșen.

29. Iar Iosif a pus să înlame caii la carul său și a pornit întru întâmpinarea lui Israil, la Goșen, și s'a înfașat lui și a căzut pe grumajii lui și a plâns mult de gâtul lui.

30. Atunci a rostit Israil către Iosif: « De acum pot să mor, după ce am văzut fața ta și știu că tu trăiești! »

31. Apoi Iosif grăi către frații săi și către casa părintelui său: « Sui-mă-voi și voi vesti pe Faraon și-i voi zice: « Frații mei și casa tatălui meu, care erau în țara Canaan, au venit la mine! »

32. Și acești oameni sunt păstori de oi, căci se îndeletnicesc cu creșterea vitelor; și au adus turmele lor și cirezile lor și toate câte au. »

33. Și dacă o fi să vă cheme Faraon și va zice: « Care este îndeletnicirea voastră? », »

34. Voi să răspundeți: « Robii tăi sunt crescători de vite, din tinerețele noastre și până acum, atât noi cât și părinții noștri » — ca voi să puteți să locuiți în pământul Goșen ». Căci pentru Egipteni uriciune este orice cioban de oi.

47.

Iosif înfățișează lui Faraon pe frații și pe tatăl său. Foametea aduce în săpă de lemn pe Egipteni.

1. După aceea a venit Iosif și a dat de veste lui Faraon și i-a spus: «Părintele meu și frații mei cu turmele lor și cu cirezile lor și cu toate ale lor au sosit din țara Canaan și iată-i poposiți în ținutul Goșen!»

2. Și dintre toți frații săi, el luă cinci inși și îi duse în fața lui Faraon.

3. Și Faraon a întrebat pe frații lui Iosif: «Care este îndeletnicirea voastră?» Iar ei au răspuns lui Faraon: «Robii tai sunt păstori de oi! Așa suntem noi și așa au fost părinții noștri.»

4. Apoi au grăit iar lui Faraon: «Am venit să stăm vremelnic în țara aceasta, fiindcă nu mai este deloc pășune pentru turmele pe care le au robii tăi, căci cumplită este foametea în pământul Canaanului. Deci rugămu-te, îngăduște ca robii tăi să se așeze în pământul Goșen!»

5. Atunci Faraon a vorbit lui Iosif și i-a spus: «Tatăl tău și frații tăi au venit la tine!»

6. Pământul Egiptului stă înaintea ta. Sălășluște în partea cea mai mănoasă a țării pe tatăl tău și pe frații tăi: sălășluiască în ținutul Goșen. Și dacă știi că se află între ei oameni destoinici, pune-i scutari peste turmele de pe moșiile mele!»

7. Apoi Iosif a adus pe Iacob, părintele său, și l-a înfățișat lui Faraon. Iar Iacob a binecuvântat pe Faraon.

8. Ci Faraon a întrebat pe Iacob: «Câte sunt zilele anilor vieții tale?»

9. Răspuns-a Iacob lui Faraon: «Zilele anilor pribegiei mele sunt o sută și treizeci de ani. Puține și trudnice au fost zilele anilor vieții mele și n'au ajuns la zilele anilor vieții părinților mei, în zilele pribegiei lor!»

10. Și a binecuvântat Iacob pe Faraon și a ieșit din fața lui Faraon.

11. Astfel Iosif a așezat pe tatăl său și pe frații săi și le-a dat lor stăpânire în țara Egiptului, în partea cea mai mănoasă a țării și anume în ținutul Ramesses, precum poruncise Faraon.

12. Și Iosif hrănea pe tatăl său și pe frații săi și pe toată casa tatălui său, dându-le bucate după numărul copiilor lor.

13. Însă bucatele se isprăviseră în toată țara, fiindcă foametea era cumplită foarte, așa încât țara Egiptului, ca și țara Canaanului se istoveau de lipsă.

14. Și Iosif a adunat toți banii care se găseau în țara Egiptului și în țara Canaanului pe grâul pe care-l cumpăra lumea și el a adus argintul în casa lui Faraon.

15. Dar când banii din Egipt și din Canaan s'au isprăvit, atunci au venit toți Egiptenii la Iosif strigând: «Dă-ne pâine! De ce să murim în fața ta? Fiindcă bani nu mai avem!»

16. Dar Iosif le-a răspuns: «Aduceți vitele voastre și vă voi da vouă grâu pe vitele voastre, dacă banii s'au isprăvit!»

17. Deci au adus vitele lor la Iosif și Iosif le-a dat bucate drept prețul cailor și al turmelor și al cirezilor și al asinilor. Astfel Iosif i-a ținut cu pâine în anul acela, în schimbul vitelor lor.

18. Iar când s'a sfârșit anul acela, au venit la el, în anul al doilea, și au grăit către el: «Nu vom ascunde de stăpânul nostru că, o dată ce banii s'au isprăvit și turmele și cirezile au trecut în mâna stăpânului nostru, nu ne mai rămâne altceva în fața lui decât trupurile noastre și ogoarele noastre.»

19. De ce să pierim sub ochii tăi noi cu pământurile noastre? Cumpără-ne pe noi și ogoarele noastre, pe bucate, așa încât să fim cu țarinile noastre robi ai lui Faraon, și dă-ne sămânță de sămănat, ca să trăim în loc să murim, iar ogoarele să ne rămână pustii!»

20. Astfel Iosif a cumpărat pentru Faraon tot pământul Egiptului, căci Egiptenii vindeau fiecare ogorul său, deoarece foametea îi băntuia cumplit. Și pământul a ajuns al lui Faraon.

21. Cât despre popor, el l-a făcut iobag de la o margine până la cealaltă a Egiptului.

22. Numai moșiile preoților nu le-a cumpărat, căci preoții aveau venituri rânduite de către Faraon și se întreți-

neau din aceste venituri pe care le dăduse lor Faraon. Pentru aceea n'au vândut moșile lor.

23. Atunci Iosif a rostit către popor: «Iată, v'am cumpărat pe voi astăzi împreună cu țarinile voastre, pentru Faraon. Iată la îndemâna voastră sămânță; apucați-vă și sămânați țarinile!

24. Însă la seceriș să dați a cincea parte lui Faraon, iar patru părți să fie ale voastre, pentru sămănatul ogorului și pentru demâncarea voastră și a celor din gospodăriile voastre și pentru hrana copiilor voștri!»

25. Atunci ei au răspuns: «Tu ne-ai scapat viața! De am găsit har în ochii stăpânului meu, să fim robii lui Faraon!»

26. Și Iosif a așezat aceasta ca o pravilă, care și până azi are putere în țara Egiptului: să i se dea lui Faraon a cincea parte din rodul țarinii. Numai moșile preoților, ele singure, nu sunt în mâna lui Faraon.

27. Astfel a ajuns Israil să sălășluiască în Egipt, în ținutul Gosen. Și au câștigat stăpânire în el și au odrăslit și s'au înmulțit sumedenie mare.

28. Iar Iacob a mai trăit în Egipt șaptesprezece ani și zilele anilor vieții lui au fost o sută patruzeci și șapte de ani.

29. Și când i s'a apropiat lui Israil ceasul ca să moară, a chemat pe fiul său Iosif și i-a zis: «De am aflat har în ochii tăi, pune te rog mâna ta sub coapsa mea și arată-mi mie îndurare și credință ca să nu mă îngropi în Egipt!

30. Căci vreau să mă odihnesc lângă părinții mei! De aceea să mă duci din Egipt și să mă îngropi în înormântul lor.» Iar Iosif a răspuns: «Voi face după cuvântul tău!»

31. Dar Iacob i-a răspuns: «Fă-mi jurământ!» Și Iosif i-a făcut jurământ. Atunci Israil s'a aplecat, închinându-se, spre capătul toiagului său.

48.

Iosif cu fiii săi Manase și Efraim, lângă patul lui Iacob. Iacob binecuvântează pe fiii lui Iosif.

1. Iar după aceste împrejurări i-a venit vorbă lui Iosif: «Iată părintele tău este

bolnav!» Și Iosif a luat cu sine pe cei doi fii ai săi, pe Manase și pe Efraim.

2. Deci l-au vestit pe Iacob și i-au spus: «Iată că feciorul tău Iosif vine la tine!» Și Israil, adunându-și puterile, a șezut pe pat.

3. Și Iacob a zis lui Iosif: «Dumnezeul Cel Atotputernic mi s'a arătat mie la Luz, în țara Canaanului, și m'a binecuvântat.

4. Și mi-a grăit: «Iată eu îți voi da roadă și te voi înmulți și te voi face adunare de popoare și voi dărui acest pământ seminției tale, de după tine, ca stăpânire veșnică.

5. Și acum cei doi feciori ai tăi — care îți s'au născut ție în Egipt, mai înainte de venirea mea în Egipt — sunt ai mei. Efraim și Manase fi-vor ai mei, așa cum sunt Ruben și Simion.

6. Iar copiii pe care îi vei avea după aceștia vor fi ai tăi; dar se vor numi cu numele celor doi frați ai lor, în partea lor de moștenire.

7. Ci mie, când veneam din Mesopotamia, mi-a murit Rahila în țara Canaanului, pe drum, când mai era o palmă de loc până la Efrata, și am înmormântat-o acolo, pe drumul către Efrata, adică Betleem.»

8. Atunci Israil s'a uitat la fiii lui Iosif și l-a întrebat: «Cine sunt aceștia?»

9. Și Iosif a răspuns părintelui său: «Aceștia sunt fiii pe care mi i-a dărui Dumnezeu, aici în Egipt!» Iar Iacob a zis: «Adu-i, te rog, la mine, ca să-i binecuvîntez!»

10. Ci ochii lui Israil erau împovărați de bătrânețe și el nu mai putea să deosebească. Și Iosif i-a apropiat de el și Iacob i-a sărutat pe ei și i-a îmbrățișat.

11. Și Iacob i-a spus lui Iosif: «Eu unul nu mai credeam că voi mai vedea fața ta și iată că Dumnezeu m'a învrednicit să văd și pe urmașii tăi!»

12. Atunci Iosif i-a depărtat de la genunchii părintelui său și ei s'au închinat în fața lui până la pământ.

13. Și Iosif i-a luat pe amândoi, pe Efraim în dreapta sa, de-a stânga lui Israil, și pe Manase în stânga sa, de-a dreapta lui Israil, și i-a apropiat de el.

14. Dar Israil și-a întins mâna dreaptă și a pus-o pe capul lui Efraim, care era cel mai tânăr, iar mâna stângă a pus-o pe capul lui Manase, punându-și astfel brațele în cruce, fiindcă Manase era întâiul născut.

15. Și a binecuvântat pe Iosif și a rostit: «Dumnezeu, înaintea căruia au umblat părinții mei Avraam și Isaac, Dumnezeu, care a fost păstorul meu din tinerețile mele și până în ziua de azi,

16. Ingerul care m'a izbăvit pe mine din toate nevoile să binecuvinteze pe acești copii, ca să se pomenească întru ei numele meu și numele părinților mei Avraam și Isaac și să se înmulțească îmbelșugat pe pământ!»

17. Deci, văzând Iosif că părintele său și-a pus mâna dreaptă pe capul lui Efraim i-a părut rău și a apucat mâna părintelui său ca s'o ia de pe capul lui Efraim și s'o puna pe capul lui Manase;

18. Și a zis Iosif către tatal său: «Nu așa, tată; fiindcă acesta este întâiul născut, pune dreapta ta pe capul lui!»

19. Dar tatal său n'a voit și i-a spus: «Știu, fiul meu, știu prea bine. Și acesta fi-va un popor și acesta va ajunge mare; totuși fratele său cel mic va fi mai mare decât el și seminția lui fi-va sumedenie de popoare!»

20. Astfel Iacob i-a binecuvântat în ziua aceea și a rostit: «Cu numele tău poporul Israil va binecuvânta și va zice: «Sa te facă Dumnezeu ca pe Efraim și ca pe Manase!» Și a pus pe Efraim înaintea lui Manase.

21. După aceea, Israil a grăit lui Iosif: «Iată eu sunt la pragul morții, dar Dumnezeu va fi cu voi și vă va duce înapoi în țara părinților voștri.

22. Iar eu îți dăruesc ție mai-mulț decât fraților tai, un umar de munte pe care l-am luat din mâna Amorților, cu sabia mea și cu arcul meu.»

49.

Iacob binecuvântează pe fiii săi și arată, în grai profetic ce va face Domnul cu fiecare dintre ei. Moartea lui Iacob.

1. Apoi Iacob a chemat pe fiii săi și le-a zis: «Adunați-vă ca să vă vestesc

ce vă va întâmpina pe voi în zilele care vor veni pe urmă.

2. Strângeți-vă ca să ascultați, fii ai lui Iacob, ca să ascultați pe Israil, părintele vostru!

3. Ruben, tu ești întâi născutul meu: mândria mea și pârga puterii mele; cel dintâi în cinste și cel dintâi în vârstute!

4. Clocotitor ca marea, nu vei avea întâietatea, căci te-ai urcat în patul tatălui tău. Și atunci l-ai pângărit! — S'a suit în așternutul meu!

5. Simion și Levi — ce mai frați! Pa-loșele lor sunt sculele cruzimii.

6. Suflete al meu, nu te băga în punerile lor la cale! Nu te uni cu adunarea lor, tu slava mea! Căci în mânia lor ucis-au oameni și ca să-și facă cheful lor, au ologit tauri!

7. Blestemată fie mânia lor, căci a fost vijelioasă, și turbarea lor, căci a fost crâncenă! Impărți-i-voi pe ei întru Iacob și-i voi împărștia întru Israil!

8. Pe tine, Iudo, lăuda-te-vor frații tăi. Mâna ta va sta grea pe grumaznl dușmanilor tăi. Iar fiii tatălui tău închina-se-vor ție.

9. Pui de leu ești tu, Iudo, când te ridici de pe pradă, fiul meu! El îndoăie genunchii și se culcă aidoma leului și leoaicei. Cine îl va scula pe el!

10. Schiptrul din Iuda nu va lipsi nici toiagul cărmuirii dintre picioarele sale, până ce nu va veni Împăciitorul și de el asculta-vor popoarele.

11. El va lega de butucul de viță asinul său și de coarda viței mânăzul asinei sale; el va spăla în vin veșmântul său și mantia sa în sângele ciorehnilor.

12. Ochii săi vor fi roșii ca vinul și dinții săi albi ca laptele.

13. Zebulon locui-va la țărnul mării; el va da corăbiilor linian și hotarele lui se vor întinde până la Sidon.

14. Isahar este ca asiulul vârtos, care stă culcat între staule;

15. Văzând că odihna este bună și imășul plăcut, el își încovoăie umărul la purtatul povorilor și se face rob de corvezi.

16. Dan va judeca pe poporul său, ca pe una din semințiile lui Israil,

17. Dan fi-va, ca un șarpe în cale, ca o viperă în potecă, și care înțeapă piciorul calului, așa încât călărețul cade peste cap!

18. Spre ajutorul tău nădăjduit-am, Doamne!

19. Gad strămtorat va fi de hoarde dușmănoase, dar și el pe urmă îi va strămtora până la călcăie.

20. Așer avea-va belșug de pâine și el va da regilor mâncări alese.

21. Neftali este o cerboaică slobodă; el este rostitor de viers plăcut.

22. Iosif este un pom plin de roadă, un pom plin de roadă alături de un izvor, și ramurile lui se revarsă peste zid.

23. Dacă arcașii l-au întărit și au aruncat săgeți asupra lui și l-au prigonit,

24. Totuși arcul său a rămas neclintit și brațele sale și mâinile sale au fost întărite cu ajutorul Celui Puternic al lui Iacob, Cel Ce este păstorul și stâncea lui Israil.

25. De la Dumnezeuul părinților tăi — El să fie ajutorul tău! — și de la Cel Atotputernic — El să te binecuvinteze! — veni-vor asupra ta binecuvântări din înaltele ceruri, binecuvântări din adâncul cel de desubt, binecuvântările sânilor și ale pântecului!

26. Iar binecuvântările tatălui tău covârșesc binecuvântările strămoșilor mei, până la vârfurile colinelor celor veșnice! Fie ele asupra capului lui Iosif, asupra creștetului celui ce este principe între frații săi!

27. Veniamin este un lup răpitor; dimineața el sfășie prada sa și seara el împarte ce a hrăpit.»

28. Toți aceștia sunt cele douăsprezece seminții ale lui Israil și acestea sunt cuvințele pe care le-a rostit către ei tatăl lor, când i-a binecuvântat pe ei, binecuvântându-l pe fiecare cu binecuvântarea convenită lui.

29. Apoi le-a dat lor poruncă și le-a spus: «În curând eu voi fi adăogat la poporul meu. Ingropați-mă lângă părinții mei, în peștera din țarina lui Efron Heteul,

30. În peștera care este în siliștea Macpela la răsărit de Mamre, din țara

Canaan, și pe care a cumpărat-o Avraam, împreună cu locul, de la Efron Heteul, ca moșioară de îngropăciune.

31. Acolo au îngropat pe Avraam și pe Sara, soția lui. Acolo au îngropat pe Isaac și pe Rebeca, soția lui. Și acolo am îngropat și eu pe Lia!»

32. Siliștea și peștera care este în ca sunt stăpânire cumpărată de la fiii lui Het!

33. Și după ce a isprăvit Iacob aceste porunci către fiii săi, și-a strâns picioarele în pat și, dându-și duhul, a fost adăogat la poporul său.

50.

Înmormântarea lui Iacob în peștera Macpela. Iosif liniștește și mângâie pe frații săi. Moartea lui Iosif.

1. Atunci Iosif a căzut pe fața tatălui său și s'a tânguit și l-a sărutat.

2. Apoi Iosif a poruncit doftorilor care îl slujeau să îmbalsameze pe tatăl său și doftorii au îmbalsamat pe Israil.

3. Și după ce s'au împlinit patruzeci de zile, căci atâtea zile trebuiesc pentru îmbalsamare, l-au plăns pe el Egiptenii șaptezeci de zile.

4. Iar după ce au trecut zilele de jale, Iosif a vorbit către curtenii lui Faraon și le-a zis: «Dacă am găsit har în ochii voștri, spuneți, vă rog, aceste vorbe în auzul lui Faraon:

5. «Tatăl meu m'a legat cu jurământ și mi-a zis: «Iată, eu sunt gata să mor. În mormântul pe care mi l-am săpat în țara Canaan, acolo să mă îngropi.» Și acum îngăduie-mă să mă duc și să înmormântez pe părintele meu și după aceea voi veni înapoi!»

6. Atunci Faraon i-a răspuns: «Du-te și înmormântează pe tatăl tău, după jurământul pe care ți l-a cerut!»

7. Deci Iosif s'a suit ca să îngroape pe tatăl său și s'au suit cu el toți curtenii lui Faraon, bătrânii casei lui și toți bătrânii din țara Egiptului,

8. Și toată casa lui Iosif și frații lui și casa tatălui său. Numai pruncii lor și turmele lor și cirezile lor, le-au lăsat în ținutul Goșen.

9. Și s'au suit cu el și careșii călăreți, așa încât era o caravană uriașă.

10. Și ajungând ei la Goren-Haatad, de cealaltă parte a Iordanului, au făcut acolo o jelanie mare și de mare privilegii și Iosif a ținut acolo, tatălui său, tânguire de șapte zile.

11. Iar locuitorii din țară, Canaanii, când au văzut această jelanie la Goren-Haatad, au zis: «Iată o jale mare la Egipteni!» Pentru aceea s'a numit numele locului: Abel-Mișraim; și locul este dincolo de Iordan.

12. Iar fiii lui au făcut cu el așa cum le-a poruncit.

13. Și l-au dus pe el fiii lui în țara Canaan și l-au înmormântat în peștera din siliștea Macpela, pe care o cumpărase Avraam împreună cu locul, ca moșie de îngropăciune, de la Efron Heteul și care se află la răsărit de Mamre.

14. Apoi Iosif, după înmormântarea tatălui său s'a întors în Egipt, el și frații săi și toți cei ce veniseră cu el, ca să înmormânteze pe tatăl său.

15. Iar frații lui Iosif, dacă au văzut că tatăl lor a murit, au zis: «Poate că Iosif ne va purta ură și va căuta cu adevărat să ne rasplătească tot răul pe care noi i l-am făcut lui.»

16. Atunci ei au trimis la Iosif pe unul cu această solie: «Tatăl tău, mai înainte de a muri, a poruncit și a zis:

17. «Așa să vorbești lui Iosif: «Rogumă ție iartă greșala fraților tăi și păcatul lor, căci ei ți-au făcut ție mare neajuns; dar acum, mă rog ție, iartă păcatul robilor Dumnezeului părintelui tău.» Dar Iosif a plâns când i-au vorbit acestea.

18. Apoi au venit și frații lui și s'au închinat înaintea lui și au rostit: «Iată-ne, stăm în fața ta ca niște robi!»

19. Ci Iosif le-a răspuns: «Nu vă temeți! Sunt eu oare în locul lui Dumnezeu?

20. E drept că voi ați cugetat rele împotriva mea, însă Dumnezeu a potrivit așa ca să iasă bine, pentru ca să se îplinească aceea ce se vede astăzi, adică: să mântuiască viața a mulțime de norod.

21. Deci acum nu vă temeți! Eu vă voi hrăni pe voi și pe copiii voștri!» Și Iosif i-a îmbunat pe ei și a vorbit cu ei sufletește.

22. Astfel Iosif a locuit în Egipt, el și casa tatălui său. Și Iosif a trăit o sută și zece ani.

23. Așa încât Iosif a văzut pe urmașii lui Efraim până la al treilea neam, și fiii lui Machir, feciorul lui Manase, s'au născut pe genunchii lui Iosif.

24. La urmă, Iosif a zis către frații săi: «Mă apropii de moarte. Însă Dumnezeu vă va cerceta negreșit și vă va scoate din țara aceasta ca să vă ducă în țara pe care a făgăduit-o cu jurământ lui Avraam, lui Isaac și lui Iacob!»

25. Și Iosif a luat acest jurământ de la fiii lui Israil: «Când Dumnezeu vă va cerceta pe voi, să duceți cu voi oasele mele, de aici!»

26. Și Iosif a murit în vârstă de o sută și zece ani și l-au îmbălsămat și l-au pus într'un sarcofag acolo în Egipt.

IEȘIREA

1.

Inmulțirea fiilor lui Israil în Egipt. Urmașii vechiului Faraon încep să-i prigonească.

1. Acestea sunt numele fiilor lui Israil, care au venit în Egipt, — fiecare cu familia lui împreună cu Iacob:

2. Ruben, Simeon, Levi și Iuda,
3. Isahar, Zebulon și Veniamin,

4. Dan, Neftali, Gad și Așer.

5. Și toți care au fost purces din coapsele lui Iacob au fost șaptezeci de inși, cu Iosif care era în Egipt de mai înainte.

6. Și a murit Iosif și toți frații săi și toți cei din veacul lui Iosif.

7. Iar fiii lui Israil s'au prăsit și au sporit și s'au înmulțit și s'au făcut tari din ce în ce mai mult și țara s'a umplut de ei.

8. Atunci s'a ridicat stăpân în Egipt un împărat nou, care nu știa de Iosif.

9. Și el a grăit către poporul său: «Uitați-vă, poporul fiilor lui Israil este mai numeros și mai tare decât noi!

10. Haidem să ne purtăm cu ei cu icusință, ca să nu se înmulțească și, când s'ar întâmpla vre-un război, să nu se dea și ei de partea vrăjmașilor noștri și să lupte împotriva noastră și să plece din țară!»

11. Deci au pus pe ei vătafi de corvadă, ca să-i împleteze cu muncile lor grele. Și Israil a zidit lui Faraon cetățile-pătule: Pitom și Rameses.

12. Dar cu cât îl împilau, cu atâta el sporea și se răspândea, astfel că Egipteni ajunseră să urască pe fiii lui Israil,

13. Și să-i înjuge pe fiii lui Israil la munci silnice.

14. Și le amărîră viața cu corvezi grele, la lut și la cărămizi și la tot felul de munci ale câmpului. Și toată munca lor, pe care o robeau la ei, era cu harpicul.

15. Iar împăratul Egiptului a poruncit moașelor evreice, — una cu numele Șifra și a doua cu numele Pua, —

16. Și le-a zis: «Când veți moși femeile evreice și când le veți vedea, în scaunul de naștere, dacă va fi băiat, ucideți-l, iar de va fi fată, lăsați-o să trăiască!»

17. Dar moașele, temându-se de Dumnezeu, n'au făcut precum le poruncise împăratul Egiptului, ci au lăsat cu viață pe băieți.

18. Atunci împăratul Egiptului a chemat pe moașe și le-a certat: «De ce ați făcut isprava aceasta și ați lăsat cu viață pe băieți?»

19. Ci moașele au răspuns lui Faraon: «Fiindcă femeile evreice nu sunt ca femeile egiptence, ele sunt zdravene: mai nainte ca să vie la ele moașa, ele au și născut».

20. Și Dumnezeu le-a răsplătit cu bine, iar poporul spori și se înmulți afară din cale,

21. Și pentru că moașele fuseseră temătoare de Dumnezeu, le-a dat lor Dumnezeu case întregi de copii.

22. La urmă, Faraon a dat întregului său popor această poruncă: «Orice băiat de curând născut aruncați-l în Nil! Orice fată lăsați-o să trăiască!»

2.

Imprejurările nașterii lui Moise. Ajungând mare, Moise vede robia poporului său, ucide un egiptean și fuge în țara Madian.

1. Un om din casa lui Levi s'a dus și și-a luat soție pe o fiică a lui Levi.

2. Și femeia a zămislit și a născut un copil și, văzându-l că e frumos, l-a ținut ascuns trei luni.

3. Dar când n'a mai putut să-l ascundă, i-a făcut un paner de papură și l-a smolit cu rășină și cu smoală și a pus în el pe copil și l-a vârit în trestie, pe marginea Nilului,

4. Iar sora lui stătea mai departe, ca să vadă ce i se va întâmpla.

5. Atunci fiica lui Faraon s'a pogorit să se scalde în fluviu, și fetele care o însoțeau mergeau de-a-lungul Nilului; și ea a văzut panerul în mijlocul trestiilor și a trimis pe o roabă ca să i-l aducă.

6. Și l-a deschis și a văzut pruncul și iată era un băiat care plângea, și i s'a făcut milă de el și a zis: «Acesta trebuie să fie dintre copiii Evreilor!»

7. A zis atunci sora lui către fiica lui Faraon: «Să mă duc să-ți chem o doică din femeile Evreilor, care să-ți alăpteze acest copil?»

8. Și fiica lui Faraon i-a răspuns: «Du-te!» Iar fata s'a dus și a chemat pe mama copilului.

9. Și fiica lui Faraon i-a zis: «Ia acest copil și alăptează-mi-l, și eu îți voi da plata ce ți se cuvine!» Și femeia a luat copilul și l-a alăptat.

10. Și când copilul s'a făcut mare, l-a adus la fiica lui Faraon, care și l-a înfiat și i-a pus numele Moise, căci zicea ea: «L-am scos din apă!»

11. Și s'a întâmplat în vremea aceea, când Moise se făcuse mare, că el a ieșit la frații săi și s'a uitat la muncile lor cele grele și a văzut pe un egiptean

cum bătea pe un evreu, adică pe unul dintre frații săi.

12. Atunci el, uitându-se în toate părțile și văzând că nu e nici un om de față, a ucis pe egiptean și l-a ascuns în nisip.

13. Dar a ieșit și a doua zi și iată că doi evrei se sfădeau între ei! Și a zis asupritorului: «De ce bați pe aproapele tau?»

14. Dar acela i-a răspuns: «Cine te-a pus pe tine dregător și judecător peste noi? Gândești oare să mă ucizi precum ai ucis pe egiptean?» Atunci Moise s'a înfricoșat și și-a zis: «Cu adevărat lucrul a ajuns cunoscut!»

15. Deci Faraon, auzind de această pricină, a căutat să omoare pe Moise, dar Moise a fugit din fața lui Faraon și s'a oprit în țara Madian și a stat lângă o fântână.

16. Și preotul din Madian avea șapte fete și ele au venit să scoată apă și au umplut teicile, ca să adape turmele tatălui lor,

17. Dar alți păstori au venit și le-au ahangat. Atunci Moise s'a dus și le-a dat ajutor și a adăpat turmele lor.

18. Și venind ele la Raguel, tatăl lor, el le-a întiebat: «Pentru ce ați venit azi așa de vreme?»

19. Ci ele au răspuns: «Un egiptean ne-a luat parte împotriva ciobanilor, ba încă a scos și apă în locul nostru și a adăpat oile noastre!»

20. Atunci el a zis fiicelor sale: «Și unde este el? De ce l-ați lăsat așa pe acel om? Chemați-l, să mănânce ceva.»

21. Și Moise s'a învoit să rămână la omul acela și el i-a dat lui Moise pe fiică-sa Sefora.

22. Și a născut un fiu și el l-a pus numele Gherșom, căci zicea: «Ca un oaspe am fost eu în pământ străin!»

23. Dar în această lungă vreme, a murit împăratul Egiptului, iar fiii lui Israil gemând de atâtea munci și văitându-se, vaietul lor de atâtea munci s'a ridicat până la Dumnezeu.

24. Și a auzit Dumnezeu jelanii lor și și-a adus aminte Dumnezeu de legământul său cu Avraam, cu Isaac și cu Iacob.

25. Și Dumnezeu a căutat la fiii lui Israil și i-a văzut cu îndurare.

3.

Domnul i se arată lui Moise în desișul de mărcini care ardea și-i poruncește să scoată pe Evrei din Egipt.

1. Și Moise păștea oile soeurului său Ietro, preotul din Madian, și odată a mănânat turma în fundul pustiei și a ajuns la muntele lui Dumnezeu, adică la Horeb.

2. Atunci îngerul Domnului i s'a arătat lui în flacăra de foc din mijlocul unui desiș de mărcini: și s'a uitat Moise și iată mărcinii ardeau cu flacăra, dar nu se mistuiau.

3. Și Moise și-a zis: «Să trec în partea aceea și să privesc la această arătare năzdrăvană: de ce nu se mistuește mărcinile?»

4. Și văzând Domnul că el a pornit într'acolo ca să se uite, a strigat către el Dumnezeu din mijlocul desișului și i-a zis: «Moise! Moise!» Iar el a răspuns: «Iată-mă!»

5. Și a zis Domnul: «Nu te apropia până aici! Descalță-te de sandalele tale, fiindcă locul pe care stai tu, în fața mea, este pământ sfânt!»

6. Și a zis iar: «Eu sunt Dumnezeul părintelui tău, Dumnezeul lui Avraam, Dumnezeul lui Isaac și Dumnezeul lui Iacob!» Atunci Moise și-a ascuns fața sa, căci s'a temut să caute la Dumnezeu.

7. Rostit-a Domnul: «Am văzut prea bine obida poporului meu care este în Egipt și am auzit strigătul lor împotriva celor ce-i împilează, așa că știu nevoia lor.

8. Deci m'am pogorit, ca să-îmântuesc din mâna Egiptenilor și să-î strămutesc din țara aceea, într'o țară roditoare și largă, într'o țară unde curge lapte și miere, în țara Canaanitilor, a Hetiților, a Amoritiților, a Perezitiților, a Heviților și a Iebusiților.

9. Căci acum iată strigătul fiilor lui Israil a ajuns până la mine și am văzut destul împilarea cu care-i împilează Egiptenii.

10. Și acum vino, să te trimit la Faraon, ca să scoți pe poporul meu, pe fiii lui Israil, din Egipt»

11. Ci Moise a răspuns lui Dumnezeu: «Cine sunt eu, ca să mă duc la Faraon Și să scot pe fiii lui Israil din Egipt?»

12. Atunci a zis Domnul: «Dar eu voi fi cu tine! Și acesta îți va fi semnul că eu te-am trimis: după ce vei scoate pe poporul meu din Egipt, vă veți închina lui Dumnezeu pe muntele acesta!»

13. Și Moise a grăit către Dumnezeu: «Iată, eu mă voi duce la fiii lui Israil și le voi spune: «Dumnezeu părinților voștri ni'a trimis la voi»; și dacă mă vor întreba: «Care este numele lui?» — eu ce să le răspund?»

14. Atunci Dumnezeu a rostit către Moise: «Eu sunt cel ce sunt». Apoi a adăugat: «Așa să spui fiilor lui Israil: Cel ce se numește «Eu sunt» m'a trimis la voi.»

15. Și a zis iarăși Dumnezeu către Moise: «Așa să spui fiilor lui Israil: «Domnul Dumnezeuul strămoșilor voștri, Dumnezeul lui Avraam, Dumnezeul lui Isaac și Dumnezeul lui Iacob, m'a trimis la voi. Acesta este numele meu în veci și acesta este numele cu care mă veți chema în neam de neam!»

16. Du-te și strânge laolaltă pe bătrânii lui Israil și spune-le: «Domnul Dumnezeuul strămoșilor voștri mi s'a arătat mie, Dumnezeuul lui Avraam, al lui Isaac și al lui Iacob, și mi-a zis: «V'am cercetat pe voi de aproape și am văzut căte vi se fac vouă în Egipt.»

17. Drept aceea am hotărît să vă scot pe voi din jalea Egiptului și să vă duc în țara Canaanților, a Hetiților, a Amorriților, a Pereziiților, a Heviților și a Iebusiților, într'o țară unde curge lapte și miere.

18. Și dacă vor asculta de glasul tău, să te duci tu și bătrânii lui Israil la împăratul Egiptului și să-i vorbești așa: «Domnul Dumnezeul Evreilor ni s'a arătat nouă, deci acum îngăduie-ne să mergem în pustie cale de trei zile, ca să aducem jertfe Domnului Dumnezeului nostru.»

19. Ci eu știu că împăratul Egiptului nu vă va îngădui să plecați decât numai silit cu mână tare.

20. Pentru aceea, eu voi întinde mâna mea și voi bate Egiptul cu tot felul

de minni pe care le voi face în mijlocul lui și numai după aceea vă va da vouă drumul.

21. Și eu voi da acestui popor har în ochii Egiptenilor, așa încât veți pleca, dar nu veți pleca cu mâinile goale,

22. Ci fiecare femeie să ceara dela vecina sa și de la aceea cu care petrece în casă, odoare de argint, și odoare de aur, și îmbrăcăminte cu care să îmbrăcați, pe fiii voștri și pe fiicele voastre, și așa sa prădați pe Egipteni!»

4.

Minunile pe care le va face Moise, ca să adeverească trimiterea sa. Moise pleacă de lângă Ietro și se întâlnește cu Aaron.

1. Atunci Moise a răspuns și a zis: «Dar iată, ei nu mă vor crede și nu vor asculta de cuvântul meu, ci îmi vor spune: «Nu ți s'a arătat ție Dumnezeu!»

2. Domnul însă a zis către el: «Ce-i acela din mâna ta?» Răspuns-a Moise: «Un toiag!»

3. Zis-a Domnul: «Aruncă-l jos!» Și el l-a aruncat jos și toiagul s'a prefacut în șarpe și Moise a fugit din fața lui.

4. Dar Domnul i-a zis lui Moise: «Intinde mâna și apucă-l de coadă». Și el și-a întins mâna și l-a apucat și s'a făcut iarăși toiag, în mâna lui.

5. «Acum vor crede că ți s'a arătat ție Domnul Dumnezeuul strămoșilor lor, Dumnezeuul lui Avraam, Dumnezeul lui Isaac și Dumnezeul lui Iacob!»

6. Și a zis iarăși Dumnezeu lui Moise: «Vără mâna ta în sân!» Și Moise a vârât mâna în sân, iar când a scos-o afară, iată mâna lui era albă de lepra, ca zăpada.

7. Apoi zise Domnul: «Vără încă o dată mâna ta în sân!» Și el își vâră iară mâna în sân, iar când o scoase afară din sân, ea era din nou sănătoasă.

8. «Deci, dacă nu te vor crede și nu-ți vor da ascultare după semnul cel dintâi, atunci ei vor crede în puterea semnului al doilea.

9. Iar dacă nu vor crede nici după aceste două semne și nu vor da ascultare cuvântului tău, atunci să iei apă din Nil și s'o verși pe uscat și apa aceea pe care

o vei lua din Nil, pe uscat se va preface în sânge.»

10. Și Moise a zis către Domnul: «O, Doamne! Eu nu sunt om meșter la cuvânt; n'am fost nici altădată, mai înainte, nici de când ai început să vorbești cu robul tău, căci sunt greoi la vorbă și greoi la limbă.»

11. Inșă Domnul i-a răspuns: «Cine i-a dat omului gură, sau cine face pe om mut, sau surd, sau cu vedere, sau orb?... Oare nu eu, Domnul?»

12. Ci acum tu du-te și eu voi deschide gura ta și te voi învăța ce trebuie să vorbești.»

13. Și Moise a mai zis: «Rogu-mă, Doamne, trimite pe altul pe care vei vrea să-l trimiți!»

14. Atunci s'a aprins mânia Domnului împotriva lui Moise și a rostit Domnul: «Aaron levitul nu este el fratele tău? Eu știu că el grăiește cu îndemănare și tocmai el iată-l că iese întru întâmpinarea ta și când te va vedea se va bucura din toată inima.»

15. Și tu vei vorbi cu el și vei pune aceste cuvinte în gura lui, iar eu voi fi într'ajutorul gurii tale și într'ajutorul gurii lui și vă voi învăța pe voi ceea ce trebuie să faceți.

16. Și el va vorbi în locul tău către popor și va fi așa că el va fi gura ta și tu vei fi ca Dumnezeu lui.

17. Dar tu ia în mâna ta toiagul acesta cu care vei face semne minunate!»

18. Și s'a dus Moise înapoi la Ietro, socrul său, și i-a spus lui: «Ingăduie-mă să plec, te rog, și să mă întorc la frații mei care sunt în Egipt și să văd dacă mai sunt în viață!» Atunci Ietro i-a răspuns lui Moise: «Du-te cu sănătate!»

19. Ci Domnul i-a zis lui Moise, în Madian: «Du-te înapoi în Egipt, căci au murit toți acei oameni care căutau să-ți ridice viața!»

20. Atunci Moise a luat pe femeia sa și pe fiii săi și i-a suit călare pe asin și astfel s'a întors în țara Egiptului. Și Moise ținea toiagul lui Dumnezeu în mâna sa.

21. Și a vorbit iarăși Domnul cu Moise: «Când vei ajunge iarăși în Egipt, ia

aminte să faci înaintea lui Faraon toate minunile pe care le-am pus în mâna ta. Dar eu voi împietri inima lui și el nu va da drumul poporului să plece.

22. Atunci să-i spui lui Faraon: «Așa zice Domnul: «Israil este fiul meu, întâiul meu născut!»

23. Deci eu îți poruncesc: Dă drumul fiului meu, ca să mi se închine, iar dacă tu nu vei vrea să-l lași să plece, iată, eu voi ucide pe fiul tău, întâiul tău născut.»

24. Și pe drum s'a întâmplat că, fiind într'un han, Domnul a dat peste Moise și a căutat să-l omoare.

25. Atunci Sefora a luat o piatră ascuțită și a tăiat împrejur pe fiul său și atingând picioarele lui Moise, i-a zis: «Cu adevărat, tu ești pentru mine un soț de sânge.»

26. Atunci Domnul l-a lăsat, iar Sefora a zis: «Soț de sânge ești tu, din pricina tăierii împrejur.»

27. După aceea, Domnul a zis lui Aaron: «Du-te întru întâmpinarea lui Moise, în pustie!» Și el a pornit și s'a întâlnit cu el în muntele lui Dumnezeu și l-a sărutat.

28. Atunci i-a istorisit Moise lui Aaron toate cuvintele Domnului cu care îl trimisese și toate minunile pe care i le poruncise să le facă.

29. Și au plecat Moise și Aaron și au strâns pe toți bătrânii fiilor lui Israil.

30. Iar Aaron le-a spus lor toate cuvintele pe care le grăise Domnul către Moise și a săvârșit minunile acelea înaintea norodului.

31. Și poporul a crezut. Iar când a auzit că Dumnezeu a cercetat pe fiii lui Israil și că a luat aminte la obida lor, au căzut la pământ și s'au închinat.

5.

Faraon nu vrea să asculte și nu primește solia lui Moise și a lui Aaron. El înăsprește corvezile fiilor lui Israil.

1. După acestea, Moise și Aaron au venit și au grăit lui Faraon: «Așa zice Domnul Dumnezeu lui Israil: «Dă drumul poporului meu ca să mă prăznuiască în pustie.»

2. Dar Faraon a răspuns: «Cine este oare Domnul, ca să ascult de porunca lui și să slobozesc pe Israil? Nu cunosc pe Domnul și nici pe Israil nu-l voi lăsa să plece.»

3. Zis-au ei către Faraon: «Dumnezeu Evreilor ne-a întâmpinat pe noi! Lasă-ne, te rugăm, să mergem în pustie cale de trei zile și să aducem jertfe Domnului Dumnezeuului nostru, ca să nu trimită asupra noastră ciură sau sabie!»

4. Atunci împăratul Egiptului le-a spus: «Pentru ce voi, Moise și Aaron, stingeriți pe popor de la lucrul său? Căutați-vă de treabă!»

5. Și a mai zis Faraon: «Iată, poporul s'a înmulțit acum în țară și voi îl opriți de la corvezile lui.»

6. Atunci Faraon a poruncit, chiar în ziua aceea, ispravnicilor poporului și vătafilor lui și le-a zis:

7. «Să nu mai dați poporului paie, pentru facerea cărămizilor, ca mai dăunăzi, ci să se ducă ei să-și adune.

8. Totuși numărul cărămizilor pe care le făceau ei până acum să-l țineți același și să nu li-l micșorați, pentru că sunt leneși; de aceea striga și zic: «Să mergem și să aducem jertfe Dumnezeului nostru!»

9. Să apese din greu munca pe acești oameni, ca să se tredească cu ea și să nu se mai ia după vorbe goale!»

10. Atunci ispravnicii poporului și vătafii lui au ieșit și au zis norodului: «Așa poruncește Faraon: Paie nu vă mai dau!»

11. Voi singuri duceți-vă și luați-vă paie de unde veți găsi, dar nimic să nu scadă din munca voastră!»

12. Atunci s'a risipit poporul în tot Egiptul, ca să adune trestie în loc de paie.

13. Iar ispravnicii îi zoreau zicând: «Impliniți lucrul vostru zi cu zi, ca și atunci când erau paie.»

14. Ci vătafii fiilor lui Israil, pe care îi pusese peste ei ispravnicii lui Faraon, erau bătuiți și dojeniți: «Pentru ce n'ați împlinit sarcina voastră, nici ieri, nici astăzi, făcând atâtea cărămizi ca mai nainte?»

15. Atunci ispravnicii fiilor lui Israil veniră și strigară înaintea lui Faraon, zicând: «De ce te porți așa cu robii tăi?

16. Paie nu mai dau deloc robilor tăi și totuși ne poruncesc: «Faceți cărămizi!» Și iată că robii tai sunt bătuiți, dar vina este a oamenilor tăi.»

17. Faraon însă le-a răspuns: «Leneși sunteți, leneși! De aceea spuneți: «Să mergem și să aducem jertfe Domnului!»

18. Și acum plecați la muncă! Paie să nu vi se mai dea; totuși să faceți tot atâtea cărămizi!»

19. Și vătafii fiilor lui Israil se văzură la grea strămoare, fiindcă li se poruncea: «Să nu micșorați numărul cărămizilor rânduite zi cu zi!»

20. Și ieșind de la Faraon ei s'au întâlnit cu Moise și cu Aaron, care stăteau în drumul lor.

21. Atunci au zis către ei: «Dumnezeu să vă vadă și să vă judece, pe voi care ne-ați făcut urîți înaintea lui Faraon și a dregătorilor lui și le-ați dat sabie în mână, ca să neucidă.»

22. Atunci Moise s'a întors la Domnul și a zis: «Doamne, pentru ce aduci năpastă peste poporul acesta și de ce n'ai trimis pe mine?»

23. Căci de când am intrat la Faraon, ca să-i vorbesc în numele tău, el asuprește și mai rău acest popor și de mântuit poporul tău, tu nu l-ai mântuit!»

6.

Dumnezeu întărește către Moise făgăduințele sale de altădată. Urmașii lui Ruben Simeon și Levi.

1. Și Domnul i-a răspuns lui Moise: «Acum vei vedea ce-i voi face eu lui Faraon, căci siluit de mână puternică le va da drumul și strâns cu mână tare chiar îi va izgoni din țara sa!»

2. Apoi a rostit către Moise și a zis: «Eu sunt Domnul!»

3. Dumnezeu Cel Atotputernic care m'am arătat lui Avraam, lui Isaac și lui Iacob, iar cu numele meu de Domnul, lor nu m'am descoperit.

4. Și am încheiat legământul meu cu ei, ca să le dau eu Canaanul, țara prebегiciei lor, în care ei au petrecut vremelnic.

5. De asemenea am auzit și tânguirea fiilor lui Israil, pe care Egiptenii îi țin

în sabie, și mi-am adus aminte de legământul meu.

6. Diept aceea spune fiilor lui Israil: « Eu sunt Domnul și vă voi scoate pe voi din împilarea Egiptenilor și vă voi izbăvi din robia lor și vă voi mântui pe voi cu braț înalt și cu mari arătări ale dreptății mele.

7. Și vă voi lua pe voi ca popor al meu și eu vă voi fi Dumnezeu și veți cunoaște că eu sunt Domnul Dumnezeuul vostru, izbăvitorul vostru de sub împilarea Egiptenilor.

8. Apoi vă voi duce pe voi în pământul acela pentru care am ridicat mâna mea cu jurământ că-l voi da lui Avraam, lui Isaac și lui Iacob și-l voi da vouă ca moștenie, căci eu sunt Domnul! »

9. Când Moise a spus acestea fiilor lui Israil, ei n'au dat ascultare lui Moise din pricina desuădejdiei și a crâncenei lor robii.

10. Și iarăși a vorbit Domnul cu Moise și i-a poruncit:

11. « Du-te și spune lui Faraon, împăratul Egiptului, să slobozească din țară pe fiii lui Israil. »

12. Atunci Moise a răspuns în fața Domnului și a zis: « Dacă nici măcar fiii lui Israil n'au vrut să mă audă, cum îmi va da ascultare Faraon? Și apoi, eu sunt găugav la vorbă. »

13. Însă Domnul a grăit cu Moise și cu Aaron și le-a poruncit să se ducă la fiii lui Israil și la Faraon, împăratul Egiptului, ca să scoată pe fiii lui Israil din Egipt.

14. Iată care sunt capii familiilor lor: Fiii lui Ruben, întâiul născut al lui Israil: Enoh, Palu, Hețon și Carmi. Acestea sunt neamurile lui Ruben.

15. Și fiii lui Simeon: Nemuel, Iamin, Ohad, Iachin, Tohar și Saul, fiul canaanencci. Acestea sunt neamurile lui Simeon.

16. Iată și numele fiilor lui Levi după nașterile lor: Gherson, Cahat și Merari; iar vârsta lui Levi a fost o sută și treizeci și șapte de ani.

17. Fiii lui Gherson au fost: Libni și Șimci.

18. Iar fiii lui Cahat au fost: Amram, Ițhar, Hebron și Uziel. Și vârsta lui

Cahat a fost o sută și treizeci și trei de ani.

19. Fiii lui Merari au fost: Mahli și Muși. Acestea sunt neamurile lui Levi după nașterile lor.

20. Iar Amram a luat de soție pe Iochebed, mătușa sa, și ea i-a născut lui pe Aaron și pe Moise. Și vârsta lui Amram a fost o sută treizeci și șapte de ani.

21. Iar fiii lui Ițhar au fost: Core, Nefeg și Zicri.

22. Iar fiii lui Uziel au fost: Misail, Elțafan și Sitri.

23. Iar Aaron și-a luat de soție pe Elisabeta, fiica lui Aminadab, sora lui Naason, și ea i-a născut lui pe Nadab, pe Abiu, pe Eleazar și pe Itamar.

24. Și fiii lui Core au fost: Asir, Elcana și Ebiasaf. Acestea sunt neamurile Coreiților.

25. Și Eleazar, fiul lui Aaron, și-a luat de femeie pe una din fiicele lui Putiel și ea i-a născut lui pe Fineas. Aceștia sunt capii familiilor Leviților după neamurile lor.

26. Așa dar aceștia sunt Aaron și Moise, cărora le-a zis Domnul: « Scoateți oștirile fiilor lui Israil din Egipt! »

27. Și ei sunt care au vorbit lui Faraon, împăratul Egiptului, ca să scoată pe fiii lui Israil din Egipt; aceștia sunt Moise și Aaron.

28. Deci în ziua când a vorbit Domnul cu Moise, în țara Egiptului,

29. Zis-a lui Moise Domnul: « Eu sunt Domnul! Grăiește lui Faraon, împăratul Egiptului, toate cele ce eu voi rosti către tine! »

30. Atunci a zis Moise înaintea Domnului: « Iată eu sunt un om trudnic la vorbă, deci cum va sta cu mine de vorbă Faraon? »

7.

Minunile lui Moise înaintea lui Faraon. Vrajitorii lui Faraon fac și ei aceleași minuni. Inima lui Faraon se împietrește.

1. Ci Domnul a răspuns lui Moise: « Iată, te pun să fii Dumnezeu lui Faraon, și Aaron, fratele tău, să fie profetul tău.

2. Tu spune-i toate câte ți le voi porunci, și Aaron, fratele tău, să le spună lui Faraon, ca să dea drumul fiilor lui Israel, din țara sa.

3. Dar eu voi împietri inima lui Faraon și voi înmulți minunile și faptele mai presus de fire în țara Egiptului.

4. Și Faraon de nu va asculta de voi, eu voi întinde mâna împotriva Egiptului și voi scoate oștirile mele, pe poporul meu, pe fiii lui Israel din țara Egiptului prin mari arătări ale dreptății mele.

5. Atunci Egiptenii vor cunoaște că eu sunt Domnul, când voi întinde mâna mea împotriva Egiptului și voi scoate pe fiii lui Israel din mijlocul lor.»

6. Deci Moise și Aaron făcură precum le poruncise lor Domnul.

7. Iar Moise era în vârstă de optzeci de ani și Aaron de optzeci și trei de ani, când au stat de vorbă cu Faraon.

8. Apoi Domnul a zis lui Moise și lui Aaron:

9. «De vă va spune Faraon: «Arătați-ne nouă o minune!», atunci tu să grăiești lui Aaron: «Ia toiagul tău și aruncă-l înaintea lui Faraon» — și el se va prefăce în șarpe!»

10. Și au intrat Moise și Aaron la Faraon și au făcut așa precum le-a fost poruncit Domnul, și a aruncat Aaron toiagul său înaintea lui Faraon și înaintea dregătorilor săi și s'a prefăcut în șarpe.

11. Atunci a chemat și Faraon pe înțelepți și pe vrăjitori și făcură și ei, vracii Egiptului, la fel, cu vrăjile lor:

12. Și-și aruncară jos toiagele lor și ele se prefăcură în șerpi, dar toiagul lui Aaron înghiți toiagele lor.

13. Și se învârtoșă inima lui Faraon și nu-i ascultă, după cum le spusese de mai nainte Domnul.

14. Atunci Domnul a zis lui Moise: «Impietritu-s'a inima lui Faraon și nu vrea să lase poporul să plece,

15. Deci du-te la Faraon mâine dimineață, când tocmai iese la Nil, și stai în calea lui, pe țărnul fluviului și ia în mâna ta toiagul care s'a prefăcut în șarpe,

16. Și spune-i: «Domnul Dumnezeu al Evreilor m'a trimis la tine ca să-ți spun:

«Lasă poporul meu să mă prăznuiască în pustie, dar iată că până acum n'ai vrut să ascuți!»

17. Așa zice Domnul: «Intru aceasta vei cunoaște că eu sunt Domnul! Iată eu voi lovi cu toiagul pe care-l țin în mâna mea apele Nilului și ele se vor prefăce în sânge.

18. Și pestii din fluviu vor muri și fluviul va fi puturos și Egiptenii se vor îngrețoșa să mai bea apă din fluviu!»

19. Și Domnul a poruncit lui Moise: «Zi lui Aaron: «Ia toiagul tău și întinde mâna ta peste apele Egiptului, peste râurile lor, peste fluviile lor, peste helestaiele lor și peste toate ochiurile lor de apă, ca să se prefacă în sânge. Și va fi sânge în tot Egiptul, până și în vasele lor de lemn și în chipurile lor de piatră!»

20. Și Moise și Aaron au făcut așa precum le-a poruncit Domnul. Și Aaron, ridicând toiagul, a lovit apa Nilului înaintea ochilor lui Faraon și înaintea ochilor dregătorilor lui, și toată apa Nilului s'a prefăcut în sânge.

21. Și pestii care erau în fluviu au murit și Nilul s'a împuțit, așa încât Egiptenii nu mai putură să bea apa din fluviu și sânge fu în tot Egiptul.

22. Dar vrăjitorii Egiptului făcură la fel, cu farmecele lor, și inima lui Faraon se învârtoșă și el rămase neînduplecat, întocmai cum le spusese Domnul.

23. Iar Faraon își întoarse fața și porni spre palatul său și nu puse la inimă nimic nici din aceasta.

24. Și toți Egiptenii din preajma Nilului s'au pus să sape, ca să dea de apă de băut, fiindcă nu mai puteau să bea din apa Nilului.

25. Și s'au împlinit șapte zile, după ce Domnul a bătut Nilul.

26. După aceea, a zis Domnul lui Moise: «Intră la Faraon și spune-i: «Așa grăiește Domnul! Dă drumul poporului meu ca să mă se închine!»

27. Iar de nu vei vrea să-i dai drumul, iată eu voi bate cu broaște tot cuprinsul stăpânirii tale!

28. Și Nilul va mișuna de broaște care se vor sui și vor intra în palatul tău

și în iatacul tău de dormit, și în patul tău, și în casele dregătorilor tăi, și ale norodului tău, și în cuptoarele tale și în căpisterele tale!

29. Astfel broaștele se vor sui pe tine și pe norodul tău și pe toți slujitorii tăi! »

8.

Plaga a doua, a treia și a patra: broaște, fânțari și tăuni.

1. Și Domnul a grăit lui Moise: « Zi lui Aaron: « Intinde mâna ta, cu toiagul tău peste fluvii, peste canale și peste heleștăe și adu broaște în țara Egiptului! »

2. Deci Aaron și-a întins mâna peste apele Egiptului și s'au stărnit broaște și au acoperit țara Egiptului.

3. Dar au făcut la fel și vrăjitorii cu fermecăturile lor și au adus broaște în țara Egiptului.

4. Atunci Faraon a chemat pe Moise și pe Aaron și le-a zis: « Rugați-vă Domnului să ducă departe broaștele de la mine și de la norodul meu și eu voi da drumul norodului vostru ca să aducă jertfe Domnului! »

5. Ci Moise i-a răspuns lui Faraon: « Poruncește-mi când să mă rog Domnului pentru tine și pentru robii tăi, și pentru norodul tău, să nimicească broaștele de la tine și din casele tale și să rămână numai în Nil? »

6. Zis-a Faraon: « Măine! » Răspuns-a Moise: « Fie după cuvântul tău, ca să cunoști că nu este altul ca Domnul Dumnezeu nostru! »

7. Atunci depărta-se vor broaștele de la tine și din casele tale și de la dregătorii tăi și de la poporul tău și numai în Nil vor rămânea! »

8. Apoi Moise și Aaron au ieșit de la Faraon, și Moise a strigat către Domnul să ia broaștele pe care le adusesese peste Faraon.

9. Iar Domnul a făcut precum l-a rugat Moise și au murit broaștele de prin case, de prin curți și de prin țărini.

10. Și Egiptenii le-au strâns grămezi-grămezi și pământul s'a umplut de duhoarea lor.

11. Ci Faraon văzând că este la larg, și-a lăsat inima grea și nu le-a dat ascultare, așa precum spusese de mai nainte Domnul.

12. Atunci a zis Domnul lui Moise: « Spune lui Aaron: « Intinde toiagul tău și lovește pulberea pământului ca să se prefacă în fânțari, în tot Egiptul. »

13. Și ei au făcut așa. Și Aaron a întins mâna sa ținând toiagul și a lovit pulberea pământului și au năvălit fânțarii pe oameni și pe vite; toată pulberea pământului s'a prefăcut în fânțari, în tot Egiptul.

14. Atunci vrăjitorii cu farmecele lor încercară să facă la fel, să scoată fânțari, dar nu putură. Iar fânțarii învăluiau pe oameni și pe vite.

15. Deci vrăjitorii au grăit lui Faraon: « Acesta este degetul lui Dumnezeu! » Dar inima lui Faraon s'a împietrit și nu i-a ascultat, așa precum spusese mai nainte Domnul.

16. Și iarăși a grăit Domnul către Moise: « Scoală-te mâine dis-de-dimineață și stai în drumul lui Faraon, căci el iată va ieși la Nil și vorbește-i: « Așa rostește Domnul: « Dă drumul poporului meu ca să mi se închine! »

17. Iar de nu vei vrea să slobozești pe poporul meu, iată voi trimite peste tine și peste slujitorii tăi și peste poporul tău și în casele tale roiuri de tăuni.

18. Ci voi osebi, în ziua aceea, ținutul Goșen, în care locuiește poporul meu, ca să nu fie acolo roiuri de tăuni, iar tu să cunoști că eu Domnul sunt în acel ținut.

19. Și voi face osebirea între poporul meu și poporul tău. Măine împlini-se-va minunea aceasta! »

20. Iar Domnul a făcut întocmai și s'au stărnit roiuri dese de tăuni, în palatul lui Faraon și în casele dregătorilor săi și în toată țara Egiptului, încât s'a pustiit țara de mulțimea tăunilor.

21. Atunci a chemat Faraon pe Moise și pe Aaron și le-a zis: « Duceți-vă și jertfiți Dumnezeului vostru aici în țară! »

22. Și Moise a grăit « Nu este cu cale să facem așa, pentru că jertfele pe care le aducem noi Domnului Dumnezeului

nostru sunt grozăvie pentru Egipteni. Și iată, dacă vom jertfi înaintea ochilor lor ceea ce pentru ei este urciune, nu ne vor ucide oare cu pietre?

23. Ne vom infunda cale de trei zile în pustie și vom aduce jertfe Domnului Dumnezeului nostru, precum ne-a dat poruncă.»

24. Răspuns-a Faraon: «Eu vă voi slobози pe voi, ca să aduceți jertfe Domnului Dumnezeului vostru, în pustie, numai să nu vă duceți prea departe. Rugați-vă pentru mine!»

25. Și Moise a zis: «Iată, îndată ce voi ieși de la tine, mă voi ruga Domnului să plece mâine roiurile de tăuni de la Faraon și de la dregătorii lui și de la poporul său. Numai că Faraon să nu ne mai înșele încă o dată, nelăsând poporul să aducă jertfe Domnului!»

26. Și Moise ieșind din fața lui Faraon s'a rugat Domnului,

27. Iar Domnul a făcut după rugăciunea lui Moise și roiurile de tăuni au plecat de la Faraon, de la dregătorii lui și de la poporul lui și n'a mai rămas nici unul.

28. Dar Faraon și-a învârtoșat inima și de data aceasta, și n'a lăsat poporul să se ducă.

9.

Plaga a cincea, a șasea și a șaptea: ciuma vitelor, bubele rele și grindina.

1. După acestea Domnul a grăit lui Moise: «Intră la Faraon și vorbește-i: «Așa rostește Domnul Dumnezeul Evreilor! Dă drumul poporului meu să-mi slujească!»

2. Iar dacă nu vei vrea să-i dai drumul, ci-l vei împiedica,

3. Iată mâna Domnului va fi peste vitele tale, care sunt pe câmp: peste cai, peste asini, peste cămile, peste cirezi și peste turme, și va fi o ciumă cumplită.

4. Dar Domnul va face osebite între vitele lui Israel și vitele Egiptenilor și nu va muri nici una din toate câte sunt ale fiilor lui Israel.»

5. Și Domnul i-a hotărât un răstimp: «Măine va adeveri Domnul amenințarea aceasta, aici în țară!»

6. Și Domnul a făcut întocmai a doua zi și au murit toate vitele Egiptenilor,

iar dintre vitele fiilor lui Israel n'a murit nici una.

7. Și Faraon a trimis să-i aducă știre și iată nu murise dintre vitele lui Israel nici măcar una. Dar inima lui Faraon se împietri și nu a dat drumul poporului.

8. Și iarăși a zis Domnul către Moise și către Aaron: «Luați din cuptor un pumn de funingine și Moise s'o zvârle spre cer, înaintea lui Faraon.

9. Și se va întinde ca un colb subțire, peste tot Egiptul, care va stârni pe oameni și pe dobitoace arsuri pricinuitoare de buboae, în toată țara Egiptului!»

10. Deci ei au luat funingine din cuptor și au venit înaintea lui Faraon, iar Moise a zvârlit-o spre cer și ea a stârnit pe oameni și pe vite arsuri, care cășunau buboae.

11. Iar vrăjitorii n'au mai putut să se înfățișeze lui Moise din pricina buboaielor, căci și vrăjitorii aveau bube, ca și toți Egiptenii.

12. Ci Domnul a învârtoșat inima lui Faraon și nu i-a ascultat, așa precum Domnul spusese de mai înainte lui Moise.

13. Și iarăși a grăit Domnul către Moise: «Scoală-te mâine dis-de-dimineață și stai înaintea lui Faraon și spune-i: «Așa zice Domnul Dumnezeul Evreilor: Dă drumul poporului meu, ca să mă prăznuiască!»

14. Căci, de nu, voi trimite toate pedepsele mele peste tine și peste dregătorii tăi și peste poporul tău, ca să cunoști că nu este altul ca mine, în tot pământul.

15. Că și acum, dacă mi-aș fi întins mâna mea și te-aș fi lovit pe tine și pe poporul tău cu ciumă, ai fi pierit de pe fața pământului.

16. Ba dimpotrivă! De aceea te-am lăsat să trăiești anume ca să-mi arat vârtutea mea și să se vestească numele meu în tot pământul.

17. Dacă tu te vei grozăvi mereu împotriva poporului meu, să nu-l lași să plece,

18. Iată eu, mâine pe vremea aceasta, voi porni o grindină atât de tare, cum n'a mai fost la fel în Egipt, din ziua descălecatului și până azi.

19. Deci, acum, trimite să adune vitele tale și tot ce ai pe câmp, fiindcă

toți oamenii și toate vitele care se vor găsi pe câmp și nu vor fi aciuat pe la odăi, vor fi lovite de grindină și vor muri!»

20. Cei care dintre dregătorii lui Faraon s'au temut de amenințarea Domnului, au aciuat pe la odăi slugile și vitele,

21. Iar acei care nu și-au muiat inima la amenințarea Domnului și-au lăsat slugile și vitele în câmp.

22. Și Domnul a grăit lui Moise: «*Intinde mâna ta spre cer și va cădea grindină în toată țara Egiptului, peste oameni, peste dobitoace și peste toate fânețele de pe câmp, în țara Egiptului!*»

23. Și a întins Moise toiagul său spre cer și Domnul a slobozit tunete și grindină, și fulgere cutreerău pământul; astfel Domnul a plouat cu grindină pe pământul Egiptului.

24. Era grindină și foc și fulgere necentenite printre grindină, atât de crâncenă, cum nu mai fusese alta la fel în tot Egiptul, de când se înjghebase acolo un popor.

25. Și a bătut grindina în toată țara Egiptului, tot ce se găsea pe câmp, de la oameni și până la dobitoace; de asemenea a batut grindina toate fânețele și a dejghinat toți pomii de prin livezi.

26. Numai în pământul Goșen, unde se aflau fiii lui Israel, nu a căzut grindina.

27. Atunci a trimis Faraon și a chemat pe Moise și pe Aaron și a rostit: «*De rândul acesta am păcătuit; Domnul este drept, dar eu și poporul meu suntem vinovați.*»

28. Rugați-vă Domnului, căci acum este destul, ca să nu mai fie tunete și grindină, iar eu vă voi lăsa să plecați și nu vă voi mai ține în loc!»

29. Atunci Moise i-a răspuns: «*Indată ce voi ieși din cetate, voi întinde mâinile mele către Domnul și tunetele se vor curma și grindina nu va mai cădea, ca să cunoști că pământul este al Domnului.*»

30. Iar despre tine și despre dregătorii tăi, eu știu că voi nu vă temeți de Domnul Dumnezeu!»

31. — Ci inul și orzul au fost nimice, fiindcă orzul dăduse în spic, iar inul era în floare.

32. Inșă grâul și măzăricea nu s'au stricat, pentru că ele sunt mai târzii.

33. Deci Moise, ieșind de la Faraon și afară din cetate, și-a întins mâinile către Domnul și tunetele au conținut și grindina la fel și ploaia nu s'a mai vărsat peste pământ.

34. Dar când Faraon a văzut că ploaia și grindina și tunetele au conținut, el a păcătuit înainte și și-au împietrit inima, el și sfetnicii lui.

35. Astfel Faraon a stăruit în învârtoșarea inimii lui și n'a dat drumul fiilor lui Israel, precum vestise Dumnezeu prin gura lui Moise.

10.

Lăcuste și întuneric în țara Egiptului.

1. Și iarăși a grăit Domnul către Moise: «*Intră la Faraon, că eu am împietrit inima lui și inima sfetnicilor lui, ca să săvârșesc în mijlocul lor minunile mele,*

2. Și ca să povestiți, în auzul fiilor voștri și al nepoților voștri, cele ce am săvârșit în Egipt și minunile mele pe care le-am făcut cu ei și să cunoașteți că eu sunt Domnul!»

3. Atunci Moise și Aaron au intrat la Faraon și i-au spus: «*Așa zice Domnul Dumnezeu Evreilor: Cât vei stăruii să nu te smerești înaintea mea? Dă drumul poporului meu ca să mă prăznuiască!*

4. Iar dacă nu vei voi să slobozești poporul meu, eu voi aduce mâine stoluri de lăcuste în cuprinsul țării tale,

5. Și vor acoperi toată fața pământului, așa încât pământul nu se va mai vedea și ele vor mânca rămășița care a scăpat și v'a rămas de la bataia grindinei și vor mânca și toți copacii, care vă cresc pe câmp.

6. Și ele vor umplea palatele tale și casele tuturor robilor tăi și casele tuturor Egiptenilor, lucru pe care nu l-au văzut nici părinții tăi, nici strămoșii tăi, de când au venit pe pământ până în ziua de astăzi.» Și s'au întors și au ieșit de la Faraon.

7. Atunci dregătorii lui Faraon au grăit către el: «*Până când omul acesta va fi nouă piază rea? Dă-le drumul acestor oameni ca să se închine Dom-*

nului Dumnezeui lor. Oare tu tot nu-ți dai seama că Egiptul stă să piară?»

8. Atunci au fost aduși înapoi Moise și Aaron înaintea lui Faraon și el le-a zis: «Duceți-vă și vă închinați Domnului Dumnezeui vostru. Dar cine anume sunt aceia care vor să meargă?»

9. Atunci a răspuns Moise: «Vom pleca cu flăcâii și cu bătrânii noștri, cu feciorii și cu fetele noastre. Vom merge cu turmele noastre și cu cirezile noastre, căci prăznuim praznicul Dumnezeui nostru!»

10. Zis-a Faraon către ei: «Domnul să fie cu voi, precum vă voi lăsa eu pe voi și pe copiii voștri. Vedeți că aveți gânduri rele!»

11. Nu așa! Ci mergeți voi bărbații și-i slujiți Domnului, căci aceasta a fost și vrerea voastră.» Și i-au gonit pe ei de dinaintea lui Faraon.

12. Atunci Domnul i-a poruncit lui Moise: «Intinde mâna ta peste țara Egiptului, ca să vie stoluri de lăcuste și să năvălească asupra țării Egiptului și să roadă toate fânețele și tot ce a mai rămas de pe urma grindinei.»

13. Deci Moise a întins toiagul său peste țara Egiptului și atunci Domnul a pornit un vânt de la răsărit, care a bătut toată ziua aceea și toată noaptea; iar când s'a luminat de ziuă, vântul de la răsărit a adus stoluri de lăcuste.

14. Și au năvălit stolurile de lăcuste în tot Egiptul și s'au așezat în tot cuprinsul peste măsură de multe, cum n'au mai fost niciodată înaintea lor atâtea lăcuste și nu vor mai fi în viitor niciodată atâtea.

15. Și ele au acoperit toată fața pământului de s'a întunecat tot locul și au mâncat toate fânețele și toată roada pomilor, pe care o mai lăsase grindina, încât n'a mai rămas nici o frunză verde în copaci și nici un fir de iarbă pe ogoare, în toată țara Egiptului.

16. Atunci Faraon a chemat în grabă pe Moise și pe Aaron și le-a zis: «Păcătuit-am înaintea Domnului Dumnezeui vostru și înaintea voastră!»

17. Ci acum, te rog, iartă greșala mea numai această dată și rugați-vă Dom-

nului Dumnezeui vostru ca să alunge de la mine acest prăpăd de moarte!»

18. Atunci el a ieșit de la Faraon și s'a rugat Domnului.

19. Și Domnul înțoarse vântul, aducând un vânt de la apus, puternic foarte, care ridică stolurile de lăcuste și le aruncă în Marea Roșie, așa încât nu mai rămase nici o lăcustă în tot cuprinsul Egiptului.

20. Dar Domnul învârtosă inima lui Faraon și tot nu voi să dea drumul fiilor lui Israil.

21. Și iar a poruncit lui Moise Domnul: «Intinde mâna ta spre cer și să fie întuneric în țara Egiptului, atât de des încât să-l pipăi cu mâna.»

22. Și Moise a întins mâna sa spre cer și s'a făcut întuneric beznă în toată țara Egiptului timp de trei zile,

23. Așa încât nu se mai vedea om cu om și nimeni nu s'a mai clintit din locul său trei zile; însă toți fiii lui Israil avură lumină în casele lor.

24. Atunci Faraon chemă pe Moise și zise: «Duceți-vă și-i slujiți Domnului numai voi, iar turmele voastre și cirezile voastre să rămână pe loc. Să meargă cu voi și pruncii voștri.»

25. Însă Moise a răspuns: «Nu numai că tu însuși trebuie să ne dăruiești jertfe și arderi de tot ca să le aducem Domnului Dumnezeui nostru,

26. Dar și vitele noastre trebuie să vie cu noi, fără să rămână aici nici măcar o unghie de-a lor, fiindcă din ele vom lua jertfe ca să cinstim pe Domnul Dumnezeui nostru; însă noi nu știm în ce chip ne vom închina Domnului, până ce nu vom ajunge în locul acela.»

27. Ci Domnul înăspri inima lui Faraon și el nu se învoi să-i lase să plece.

28. Deci Faraon zise către Moise: «Fugi de dinaintea mea și ferește-te să mai dai ochi cu mine, fiindcă în ziua când vei vedea fața mea, vei muri!»

29. Dar Moise i-a răspuns: «Drept ai grăit! Nu voi mai vedea fața ta!»

11.

Vestirea pedepsei a zecea.

1. Apoi Domnul a grăit către Moise: «Aduce-voi încă o plagă asupra lui Fa-

raon și asupra Egiptului; după aceea el vă va da drumul de aici. Dar când vă va lăsa să plecați de-a-binelea, el vă va goni de aici cu îndârjire.

2. Ci îndeamnă acum, în auzul poporului, ca fiecare om să ceară cu împrumut de la vecinul său și fiecare femeie de la vecina sa scule de argint și scule de aur. »

3. Și Domnul a dat poporului har în ochii Egiptenilor, iar însuși Moise ajunsesese la mare vază în pământul Egiptului, atât în fața dregătorilor lui Faraon, cât și în fața poporului.

4. Și Moise a rostit: « Așa grăiește Domnul: « La miezul nopții trece-voi prin mijlocul Egiptului,

5. Și vor muri toți întâii născuți din țara Egiptului, de la întâiul născut al lui Faraon care stă pe tronul lui și până la întâiul născut al roabei care stă în dosul rășniței și toți întâii născuți ai dobitoacelor.

6. Și va fi jelanie mare în toată țara Egiptului, cum n'a mai fost la fel înainte și cum nu va mai fi la fel în viitor.

7. Dar împotriva tuturor fiilor lui Israel nici un câine nu va mârâi, nici la oameni, nici la dobitoace, ca să cunoașteți ce osebite va face Domnul între Egipteni și Israel.

8. Iar toți acești dregători ai tăi vor veni la mine și se vor închina până la pământ înaintea mea și vor zice: « Ieși tu și tot poporul care stă la picioarele tale și după aceea eu voi ieși. » Și astfel Moise a plecat aprins de mânie din fața lui Faraon,

9. Căci Domnul zisese către Moise: « Faraon nu vă va asculta pe voi, ca minunile mele să se înmulțească în țara Egiptului! »

10. Deci Moise și Aaron au făcut toate aceste minuni înaintea lui Faraon, însă Domnul împietrise inima lui Faraon, ca să nu dea drumul din țara sa fiilor lui Israel.

12.

Așezarea sărbătorii Paștelui și mielul pascal. Moartea întâiilor născuți ai Egiptenilor. Fiii lui Israel sunt goniți din Egipt.

1. Și Domnul a vorbit cu Moise și cu Aaron în țara Egiptului și a zis:

2. « Luna aceasta să fie la voi începutul lunilor; ea să vă fie întâia lună dintre lunile anului.

3. Spuneți la toată obștia lui Israel și grăiți: « În ziua a zecea a acestei luni să-și ia fiecare câte un miel de fiecare familie, câte un miel de fiecare casă.

4. Și dacă o casă va fi prea mică pentru un miel întreg, atunci capul familiei să se întovărășească cu vecinul său cel mai apropiat de casa sa, ținând socoteală de câte suflete sunt și de cât poate să mănânce fiecare. Așa să vă socotiți la un miel.

5. Iar mielul să fie fără racilă, parte bărbătească, de un an și să-l luați fie din oi, fie din capre.

6. Și să-l păstrați până în a paisprezecea zi a acestei luni și atunci toată adunarea obștiei lui Israel să-l înjunghie între cele două seri.

7. Apoi să ia din sângele mielului și să ungă amândoi ușorii ușii și pragul cel de sus, în casele în care îl vor mânca.

8. Și să mănânce în noaptea aceea carnea mielului friptă pe foc și anume cu azime și cu ierburi amare, așa să-l mănânce!

9. Și să nu-l mâncați nici crud, nici fiert în apă, ci fript pe foc, capul, ciobvârțile și măruntaiele lui.

10. Și să nu lăsați nimic din el pe a doua zi, și dacă va rămânea ceva din el pe a doua zi, să-l ardeți în foc.

11. Și să-l mâncați astfel: anume având coapsele voastre încinse, încălțați cu încălțăminte voastre și cu toiegele în mâna voastră și să-l mâncați în toată graba, fiindcă este Paștele Domnului.

12. Și în noaptea aceea voi trece prin țara Egiptului și voi ucide pe toți întâii născuți din țara Egiptului de la om și până la dobitoc și voi judeca pe toți dumnezeii Egiptului, căci eu sunt Domnul.

13. Și sângele acela va fi vouă semn la casele în care locuiți, iar când voi vedea sângele voi trece pe lângă voi și nu vă va ajunge plaga ucigașă, când voi lovi țara Egiptului.

14. Iar această zi să vă fie vouă spre pomenire, ca s'o prăznuiți ca sărbătoare

a Domnului; ca pravilă veșnică s'o prăznuți în neam de neam.

15. Șapte zile să mâncați azime, însă cu o zi înainte să dați la o parte din casele voastre orice dospitură, pentru că oricine va mânca pâine dospită din ziua întâia până în ziua a șaptea, sufletul acela să fie stărpit din Israil.

16. Apoi în ziua cea dintâi să țineți adunare sfântă și în ziua a șaptea să țineți iarăși adunare sfântă; nici o muncă să nu faceți în acele zile, fără numai ceea ce se trebuie să mănânce fiecare om, numai atâta să fie munca voastră.

17. Voi deci să păziți praznicul azimelor, fiindcă eu în această zi am scos oștirile voastre din țara Egiptului, și să păziți ziua aceasta pentru neaturile viitoare ca pravilă veșnică.

18. În luna întâia, în ziua a paisprezecea a lunii, începând de cu seară, să mâncați azime până în seara din ziua a douăzeci și una a acestei luni.

19. Șapte zile să nu se afle aluat în casele voastre, fiindcă oricine va mânca dospitură, sufletul acela să fie stărpit din obștia lui Israil, fie străin, fie băștinaș.

20. Nimic dospit să nu mâncați, ci în toate locuințele voastre să mâncați azime.»

21. Apoi Moise a chemat pe toți bătrânii lui Israil și le-a zis: «Grăbiți-vă și luați-vă câte un miel pentru fiecare din familiile voastre și junghiați Paștele.

22. Apoi luați un mănunchi de isop și muiati-l în sângele mielului, adunat într'un blid și ungeți pragul de sus și cei doi ușori ai ușii, cu sângele din blid, iar voi să nu ieșiți nici unul din ușa casei lui, până dimineața,

23. Căci Domnul va trece, ca să lovească pe Egipteni. Și când va vedea sângele la pragul de sus și la cei doi ușori, Domnul va trece pe lângă ușă și nu va îngădui ca îngerul pierzător să intre în casele voastre și să vă lovească.

24. Iar voi să păziți datina aceasta ca o lege pentru tine și pentru fiii tăi, pururea.

25. Iar după ce veți intra în țara pe care Domnul va dăru-i-o vouă, precum

a făgăduit, voi să păziți rânduiala aceasta.

26. Și când o fi să vă întrebe copiii voștri: «Ce este rânduiala aceasta?»,

27. Voi să le răspundeți: «Aceasta este jertfa pentru Paștele Domnului, care a trecut în Egipt pe lângă casele fiilor lui Israil, când a lovit el Egiptul, iar casele noastre le-a cruțat.» Atunci poporul a căzut la pământ și s'a închinat.

28. Și s'au dus fiii lui Israil și au făcut precum a poruncit Domnul lui Moise și lui Aaron, așa au făcut.

29. Iar la miezul nopții, Domnul a lovit pe toți întâi născuții din țara Egiptului, de la întâi născutul lui Faraon, stător pe tronul lui, până la întâinăscutul întemnițatului, care stă în temniță, și toată pârga dobitoacelor.

30. Și s'a sculat noaptea Faraon, el și toți sfetnicii săi și toți Egiptenii, și a fost jelanie mare în Egipt, căci nu era nici o casă în care să nu fie un mort.

31. Și a chemat Faraon pe Moise și pe Aaron, atunci noaptea, și a rostit: «Sculați-vă! Ieșiți din norodul meu! Și voi și fiii lui Israil! Duceți-vă și slujiiți Domnului, precum ați zis!

32. Luați-vă și turmele și cirezile voastre, cum ați cerut, dar duceți-vă! Și mă binecuvântați și pe mine!»

33. Și Egiptenii dădeau zor poporului să iasă mai degrabă din țară, căci ziceau: «Murim cu toții!»

34. Și poporul a luat, pe umeri, frământătura sa, mai înainte ca să se dosească, în căpisterele înfășurate în hainele lor.

35. Pe de altă parte, fiii lui Israil făcură după cuvântul lui Moise: cerură cu împrumut de la Egipteni vase de argint și vase de aur și veșminte.

36. Iar Domnul a dat poporului har în ochii Egiptenilor, ca să le dea ce au cerut. Și astfel au jefuit pe Egipteni.

37. Și au pornit fiii lui Israil din Rameses spre Sucot, ca la șase sute de mii de piotași, afară de copii.

38. Și a mai plecat cu ei gloată mare și amestecată, turme și cirezi, vite foarte multe.

39. Și din aluatul pe care l-au scos din Egipt, au copt turte de azimă, căci

n'apucase să dospească, iar ei fiindcă erau goniți de Egipteni n'au putut să zăbovească și nici de merinde n'au putut să facă rost.

40. Iar vremea cât au locuit fiii lui Israil în Egipt a fost de patru sute și treizeci de ani.

41. Și când s'au încheiat cei patru sute și treizeci de ani și anume chiar în ziua aceea, au ieșit din țara Egiptului toate oștirile Domnului.

42. Și aceasta a fost o noapte de veghe pentru Domnul, când i-a scos pe ei din pământul Egiptului; este noaptea pe care toți fiii lui Israil cuvine-se s'o petracă în veghe în neam și în neam.

43. Apoi a zis Domnul lui Moise și lui Aaron: « Această este rânduiala Paștelui; nici un străin să nu se înfrupte din Paște;

44. Inșă orice rob, cumpărat cu bani, dacă îl veți tăia împrejur, să mănânce.

45. Veneticul și simbriașul să nu mănânce din el.

46. In aceeași familie să fie mâncat; să nu scoți din casă afară nimic din carnea mielului și os din el să nu zdrobiți.

47. Toată obștia lui Israil să ție această pravilă.

48. Iar dacă vre-un străin va locui cu tine și va voi să prăznuiască Paștele Domnului, să se taie împrejur toți bărbații din familia lui și atunci să se apropie ca să prăznuiască Paștele și să fie ca unul dintre băștinași, însă nici un netăiat împrejur să nu mănânce Paștele.

49. Aceeași pravilă să fie pentru băștinaș ca și pentru străinul aciuat la voi!»

50. Și au făcut toți fiii lui Israil precum a poruncit Domnul lui Moise și lui Aaron; așa au făcut.

51. Și chiar în ziua aceea, Domnul a scos pe fiii lui Israil din țara Egiptului, cu toate cetele lor.

13.

Sfințirea celor întâi născuți. Inceputul călătoriei prin pustie.

1. Apoi Domnul a zis către Moise și i-a poruncit:

2. « Să-mi sfințești pe tot întâiul născuț din fiii lui Israil care va deschide întâi

pântecele, de la om până la dobitoc, căci întâiul născuț este al meu!»

3. Iar Moise a zis către popor: « Aduceți-vă aminte de ziua aceasta în care ați ieșit din Egipt, din casa robiei, căci Domnul cu mână tare v'a scos pe voi de acolo; în această zi să nu mâncați nimic dospit.

4. Astăzi voi ieșiți în luna lui Abib.

5. Iar când te va duce pe tine Domnul în țara Canaanților, a Hetiților, a Amoriților, a Heviților și a Iebusiților, pe care el cu jurământ a făgăduit-o părinților tăi, că ți-o va da ție, adică țara în care curge lapte și miere, atunci tu să păzești această rânduială în această lună:

6. Timp de șapte zile să mănânci azime, iar ziua a șaptea să fie ziua de prăznuire a Domnului.

7. Azime să mâncați în cele șapte zile și să nu se găsească la tine pâine dospită și nici măcar aluat dospit să nu se găsească în tot cuprinsul țării tale.

8. Și tu să lămurești pe fiul tău în ziua aceea și să-i spui: această datină este spre pomenirea celor ce a făcut Domnul pentru mine, când am ieșit din Egipt.

9. Și aceasta să fie ca un semn pe mâna ta și ca amintire înaintea ochilor tăi, pentru ca legea Domnului să fie în gura ta, căci cu mână tare te-a scos pe tine Domnul din Egipt.

10. Iar tu să păzești pravila aceasta la vremea hotărâtă a ei, an de an.

11. Iar când te va duce Domnul în pământul Canaan, precum ți-a jurat ție și părinților tăi, că ți-l va da ție,

12. Atunci să pui de o parte, pentru Domnul, pe toți întâii născuți care vor deschide pântecele: toată pârga pe care vei avea-o de la vitele tale, partea bărbătească să fie a Domnului.

13. Și orice întâi născuț al asinei să-l răscumperi cu un miel; și de nu-l vei răscumpăra, să-i frângi gâtul; și pe toți întâii născuți din oameni, între fiii tăi, să-i răscumperi!

14. Și în viitor, când te va întreba fiul tău și va zice: « Ce însemnează aceasta? », tu să-i răspunzi: « Cu mână tare Domnul ne-a scos pe noi din Egipt, din casa robiei.

15. Și pentru că Faraon se împotriva să ne dea drumul, atunci Domnul a ucis pe toți întâii născuți din țara Egiptului, de la întâiul născut al omului, până la întâiul născut al vitelor; pentru aceea jertfeso eu Domnului tot ce este parte bărbătească și deschide întâi pânțele. Iar pe toți întâii născuți între fiii mei îi răscumpăr!

16. Și să fie aceasta ca un semn pe mâna ta și ca un talisman între ochii tăi, căci cu mână tare ne-a scos pe noi Domnul din Egipt! »

17. Iar după ce Faraon a dat drumul poporului, Dumnezeu nu l-a îndrumat pe calea țării Filistenilor, deși ar fi fost mai aproape, căci a zis Dumnezeu: « Nu cumva poporul, când va vedea războiul, să-i pară rău și iarăși să se întoarcă în Egipt ».

18. Deci Dumnezeu a dus poporul împrejur pe calea pustiei, spre Marea Roșie. Iar fiii lui Israil au ieșit oameni liberi din țara Egiptului.

19. Atunci Moise a fost luat cu sine osemintele lui Iosif, fiindcă Iosif legase cu jurământ pe fiii lui Israil și le spusese: « Dumnezeu vă va cerceta pe voi, deci să luați cu voi de aici osemintele mele! »

20. Apoi ei au pornit cu tabăra din Sucot și au poposit la Etam, care vine la capătul pustiei.

21. Iar Domnul mergea înaintea lor, ziua în chip de stâlp de nour, ca să le arate calea, iar noaptea în chip de stâlp de foc, ca să le lumineze, așa încât ei să poată să meargă, ziua și noaptea.

22. Nu se depărta stâlpul de negură în timpul zilei, iar în timpul nopții nu se depărta stâlpul de foc de dinaintea poporului.

14.

Trecerea prin Marea Roșie.

1. Și Domnul a vorbit lui Moise și i-a poruncit:

2. « Spune fiilor lui Israil să se întoarcă înapoi și să-și așeze tabăra înaintea Pi-hahirotului, între Migdal și Mare, la răsărit de Baalțefon: « Tăbăriți în dreptul lui, lângă mare! »

3. Fiindcă Faraon va zice despre fiii lui Israil: « Ei s'au rătăcit în țară și pustiu i-a închis! »

4. Eu atunci voi învățoșa inima lui Faraon și el va porni în urmărirea lor. Iar eu îmi voi arăta slava mea împotriva lui Faraon și împotriva întregii lui oștiri, și Egiptenii vor cunoaște că eu sunt Domnul! » Și fiii lui Israil au făcut așa.

5. Când i s'a dat de știre împăratului Egiptului că poporul a fugit, inima lui Faraon și a dregătorilor lui se schimbă în privința poporului și ziseră: « Ce ispravă făcurăm noi de am dat drumul lui Israil din robia noastră! »

6. Atunci Faraon a pus să înhame carul său și luă oastea cu sine.

7. Și mai luă șase sute de care alese precum și toate celelalte care ale Egiptului și în toate erau luptători viteji.

8. Iar Domnul învățoșa inima lui Faraon, împăratul Egiptului, și porni pe urma fiilor lui Israil. Insa fiii lui Israil ieșiseră ocrotiți de mână înaltă.

9. Astfel Egiptenii îi urmăriră cu toți caii și carele lui Faraon și cu toți călăreții și armata lui și îi ajunseră acolo unde erau tăbăriți aproape de Pi-hahiro, lângă mare, în fața Baalțefonului.

10. Iar când Faraon se apropie, fiii lui Israil își ridicară ochii și văzură că Egiptenii veneau în urma lor. Atunci se spăimântară groaznic fiii lui Israil și strigară către Domnul,

11. Apoi ziseră către Moise: « Oare nu mai erau morminte în Egipt de ne-ai scos pe noi ca să murim în pustie? Ce ai făcut tu cu noi, că ne-ai scos din Egipt? »

12. Nu este acesta cuvântul pe care ți l-am spus ție în Egipt, când îți ziceam: « Lasă-ne în pace ca să slujim Egiptenilor? Căci ar fi fost mai bine pentru noi să slujim pe Egipteni decât să murim în pustia aceasta! »

13. Dar Moise a rostit către popor: « Nu vă fie frică, stați locului și priviți mântuirea cea de la Domnul, pe care vă va face-o vouă astăzi, fiindcă acești Egipteni, pe care îi vedeți astăzi, nu-i veți mai vedea în veci! »

14. Domnul se va lupta pentru voi, iar voi fiți liniștiți! »

15. Și Domnul a zis lui Moise: «De ce strigi către mine? Spune fiilor lui Israil să pornească,

16. Iar tu ridică toiagul tău și întinde mâna ta deasupra mării și despică-o în două, ca fiii lui Israil să treacă prin mijlocul mării pe pământ uscat.

17. Iar eu, iată voi învățoșa inima Egiptenilor, ca să se ia după voi. Și eu îmi voi arăta slava mea împotriva lui Faraon și împotriva întregii lui oștiri și împotriva carelor lui și călăreților lui.

18. Atunci vor cunoaște Egiptenii că eu sunt Domnul, când îmi voi arăta slava mea, împotriva lui Faraon și a carelor lui și a călăreților lui.»

19. Și îngerul lui Dumnezeu, care mergea înaintea taberei lui Israil, a purces și a mers în urma lor și stălpul de nou s'a ridicat de dinaintea lor și s'a așezat în urma lor.

20. Deci a venit între tabăra Egiptenilor și tabăra lui Israil. Și era nou și întuneric pentru unii, iar pentru ceilalți noaptea era luminată, și așa nu s'au apropiat unii de alții toată noaptea.

21. Și Moise întinse mâna sa peste mare și Domnul a împins marea înapoi printr'un vânt puternic de la răsărit, care, bătând toată noaptea, a prefăcut marea în uscat. Atunci apele s'au despicat,

22. Și fiii lui Israil au intrat prin mijlocul mării ca pe uscat, iar apele se ridicau ca un zid, de-a-dreapta și de-a-stânga.

23. Atunci Egiptenii, urmărindu-i, au intrat după ei cu toți caii lui Faraon și cu carele lui și cu călăreții lui, în mijlocul mării.

24. Iar când a fost în straja dimineții, Domnul a căutat, din stălpul de foc și de nou, spre tabăra Egiptenilor și a umplut oastea lor de spaimă.

25. Și le-a scos roatele de la care, încât le duceau cu mare greutate. Atunci Egiptenii au început să zică: «Să fugim din fața lui Israil, pentru că Domnul se luptă pentru ei împotriva Egiptenilor!»

26. Domnul atunci a poruncit lui Moise: «Întinde mâna ta asupra mării, ca apele să se întoarcă peste Egipteni, peste carele lor și peste călăreții lor.»

27. Și Moise a întins mâna deasupra mării, iar marea, în faptul dimineții, a năvălit puternic înapoi la locul ei, iar Egiptenii în fuga lor au intrat în ea; astfel Domnul i-a aruncat pe Egipteni în mijlocul mării,

28. Iar apele venind înapoi au acoperit carele și pe călăreți și toată oastea lui Faraon, care intrase după Israil în mare, și din ei toți n'a mai rămas nici unul.

29. Ci fiii lui Israil au trecut ca pe uscat prin mijlocul mării și apele stăteau ca un zid de-a-dreapta și de-a-stânga lor.

30. Așa a mântuit Domnul în ziua aceea pe Israil din mâna Egiptenilor, iar Israil i-a văzut pe Egipteni morți pe țărmul mării.

31. Și Israil a văzut minunea cea mare pe care a săvârșit-o Domnul împotriva Egiptenilor și s'a temut de Domnul și a crezut în Domnul și în Moise, slujitorul său.

15.

Cântarea lui Moise. Apele amare de la Mara. Izvoarele de la Elim.

1. Atunci Moise și fiii lui Israil au cântat Domnului cântarea aceasta și au grăit cântând: «Să cântăm Domnului că intru slavă s'a proslăvit! Pe cal și pe călăreț i-a aruncat în mare!

2. Vărtutea mea și psalmul meu este Domnul, căci el este izbăvirea mea. El este Dumnezeul meu și-l voi preamări, Dumnezeul părintelui meu și-l voi preainălța!

3. Domnul este mare războinic! Domnul este numele său!

4. Carele lui Faraon și oștirea lui le-a aruncat în mare și cei mai aleși din vitejii săi s'au cufundat în Marea Rosie.

5. Adâncurile mării i-au acoperit; s'au dus în jos în străfunduri, ca o piatră.

6. Dreapta ta, Doamne, este prea măreață prin puterea ei, mâna ta cea dreaptă, Doamne, a sfărâmat pe vrăjmaș,

7. Și cu mulțimea slavei tale ai doborât pe protivnicii tăi. Tu dai drumul mâniei tale care-i mistuește ca pe o miște.

8. La suflarea nărilor tale, apele s'au ridicat grămadă și valurile au încremenit ca un zid și puhoaietele s'au încheiat în inima mării.

9. Dușmanul zicea: «Ii voi urmări și-i voi ajunge, voi împărți prada, pofta mea se va sătura cu ei, voi trage sabia mea, mâna mea îi va stârpi!»

10. Dar ai trimis duhul tău și marea i-a acoperit; s'au dus la fund ca plumbul, în apele năprasnice.

11. Doamne, cine este asemenea cu tine între dumnezei, cine e la fel cu tine: măreț întru sfințenie, înfricoșat întru fapte slăvite și făcător de minuni?

12. Intins-ai dreapta ta și pământul i-a înghițit.

13. Călăuzit-ai cu mila ta acest popor pe care l-ai mântuit; îndreptatu-l-ai cu puterea ta, către sfântul tău locaș.

14. Auzit-au neamurile și s'au cutrenurat; frica i-a cuprins pe cei ce locuiesc în Filisteia.

15. Spăimântatu-s'au atunci căpeteniile Edomului; cutremur i-a cuprins pe voevozii Moabului; toți locuitorii Canaanului și-au pierdut cumpătul.

16. Groază și frică mare căzută-au peste ei; înaintea măreției brațului tău au stat muți ca piatra, până ce era să treacă poporul tău, o, Doamne, până ce era să treacă poporul pe care tu l-ai câștigat.

17. Duce-l-vei pe el și-l vei sădi în muntele moștenirii tale, în locul pe care l-ai gătit ție spre locuință, Doamne, în locașul sfânt, pe care, Doamne, mâinile tale l-au zidit.

18. Iar Domnul împărăți-va în veac și în veacul veacului.

19. Căci au intrat în mare ca lui Faraon, cu carele și cu călăreții lor; întors-a Domnul valurile mării asupra lor, în vreme ce fiii lui Israel au umblat pe pământ uscat, în mijlocul mării.»

20. Iar Maria proorocița, sora lui Aaron, a luat dairaua în mână, și toate femeile au ieșit după ea cu dairale și dântuind.

21. Și Maria le dădea răspuns: «Cântați Domnului că s'a proslăvit întru slavă! Pe cal și pe călăreț i-a aruncat în mare!»

22. Apoi Moise a pornit cu fiii lui Israel de la Marea Roșie și au intrat în

pustiul Sur și au mers prin pustiul trei zile, dar n'au dat de apă.

23. Și ajungând la Mara, n'au putut să bea din apa de la Mara, fiindcă apele erau amare; pentru aceea s'a numit numele locului Mara.

24. Și poporul a prins a cârți împotriva lui Moise zicând: «Ce vom bea?»

25. Atunci el a strigat către Domnul, și Domnul i-a arătat un lemn și Moise l-a aruncat în apă și apele s'au îndulcit. Acolo, Domnul a dat poporului rânduieli și porunci, și acolo l-a pus la încercare.

26. Și a rostit: «Dacă vei asculta cu luare aminte de glasul Domnului Dumnezeului tău și vei face ceea ce este drept în ochii lui, și vei asculta de poruncile lui și vei păzi toate legile lui, eu nu voi aduce asupra ta nici una din bătăile pe care le-am adus asupra Egiptului, căci eu sunt Domnul, cel ce te vindecă pe tine.»

27. Și au ajuns la Elim și erau acolo douăsprezece izvoare de apă și șaptezeci de palmieri. Și ei și-au așezat tabăra acolo lângă apă.

16.

Domnul dăruiește poporului mană și prepelețe.

1. După aceea au pornit din Elim, și toată obștia fiilor lui Israel a ajuns în pustiul Sin, care este între Elim și Sinai, în ziua a cincisprezecea a lunii a doua, de la ieșirea lor din țara Egiptului.

2. Ci toată obștia fiilor lui Israel cârți, în pustie, împotriva lui Moise și a lui Aaron.

3. Astfel fiii lui Israel ziceau către ei: «Mai bine muream de mâna Domnului, în țara Egiptului, când ședeam lângă oalele cu carne și mâncam pâine de ne săturam! Dar voi ne-ați adus în pustietatea aceasta, ca să moară de foame toată gloata.»

4. Atunci Domnul rostit-a către Moise: «Iată eu voi ploua peste voi pâine din cer, iar poporul să iasă zilnic să-și adune cât îi trebuie pentru o zi, căci voiesc să-i pun la încercare, dacă au să umble în legea mea. ori nu.

5. Iar în ziua a șasea, să măsoare ceea ce au adunat, și se va afla de

două ori mai mult decât ce adunau în fiecare zi.»

6. Și Moise și Aaron au grăit către toți fiii lui Israil: «Astă seară veți cunoaște că Domnul este cel ce v'a scos pe voi din țara Egiptului,

7. Iar mâine de dimineață veți vedea slava Domnului, fiindcă el a auzit cârtirea împotriva Domnului! Iar noi ce suntem, de cârtiți împotriva noastră?»

8. Și Moise adăogă: «Vedeți-vă mărirea Domnului, când astă seară Domnul vă va da carne să mâncați și mâine dimineață pâine să vă saturați, fiindcă Domnul a auzit cârtirile pe care voi le rostiiți împotriva lui. Dar noi ce suntem? Murmurile voastre nu sunt împotriva noastră, ci împotriva Domnului!»

9. Apoi Moise zise lui Aaron: «Spune tare către toată obștia fiilor lui Israil: «Apropiați-vă de Domnul, că el a auzit cârtirea voastră».

10. Iar pe când vorbea Aaron către toată obștia fiilor lui Israil, au căutat spre pustie și iată mărirea lui Dumnezeu s'a arătat în nou.

11. Iar Domnul a grăit lui Moise și a zis:

12. «Auzit-am cârtirea fiilor lui Israil! Vorbește cu ei și le spune: «În faptul serii mânca-veți carne și dimineața vă veți satura de pâine, și astfel veți cunoaște că eu sunt Domnul Dumnezeu vostru».

13. Iar când s'a înserat, au venit preleite și au acoperit tabăra, iar a doua zi dimineața, înprejurul taberei căzuse un strat de rouă.

14. Ci, după ce s'a ridicat stratul de rouă, iată pe fața pustiei ceva mărunțel și grăunțos, mărunțel ca chiciura, când este pe pământ.

15. Deci, văzând-o fiii lui Israil, au zis unii către alții: «Ce e aceasta?», căci nu știau ce este. Dar Moise le-a răspuns: «Aceasta este pâinea pe care Dumnezeu v'a dat-o vouă s'o mâncați!»

16. Și acesta e cuvântul pe care-l poruncește Domnul: «Strângeți din ea fiecare cât îi trebuie pentru hrana sa, câte un omer de cap de om, după numărul sufletelor voastre, câte are fiecare în cortul său, atâta să strângeți!»

17. Iar fiii lui Israil au făcut întocmai și au adunat unii mai mult și alții mai puțin.

18. Dar când au măsurat cu omerul, nici cel ce strânsese mai mult n'a avut de prisos, nici cel ce strânsese mai puțin n'a avut lipsă, ci fiecare adunase pe potrivă nevoii lui.

19. După aceea Moise i-a îndemnat: «Nimeni să nu oprească din ea pe a doua zi!»

20. Dar n'au ascultat de îndemnul lui Moise, ci unii au păstrat din ea pe a doua zi, dar a făcut viermi și a început să pută. Și Moise s'a mâniat pe ei.

21. Deci ei au strâns mană în fiecare dimineață, fiecare după gurile ce avea de săturat; dar când soarele începea să dogorească ea se topea.

22. Iar când a fost ziua a șasea, le-a ieșit la măsurătoare până de două ori mai mult, câte două omere de fiecare. Și au venit toți vovezii obștiei să-l înștiințeze pe Moise,

23. Și Moise le-a răspuns: «Iată ceea ce poruncește Domnul: Mâine este zi de odihnă, odihna cea sfântă în cinstea Domnului; coaceți ce aveți de copt și fierbeți ce aveți de fierț, și tot ceea ce va prisosi puneți de o parte, la păstrare, până mâine dimineață!»

24. Și ei au pus prisosul lor la o parte până a doua zi, precum le poruncise Moise, și nu s'a stricat și nici n'a făcut viermi.

25. Atunci Moise le-a zis: «Mâncați mana astăzi, căci azi e Sâmbătă, în cinstea Domnului, căci azi nu o veți găsi pe câmpie.

26. Șase zile să o culegeți, dar în ziua a șaptea e Sâmbătă și în ziua aceea nu va fi.»

27. Și s'a întâmplat că în ziua a șaptea au ieșit câțiva din popor ca să adune, dar n'au găsit nimic.

28. Atunci grăit-a Domnul către Moise: «Până când vă veți încăpățâna să nu ascultați poruncile mele și orânduiele mele?»

29. Vedeți că Domnul v'a dăruit ziua Sâmbetei; pentru aceea el vă dă în ziua a șasea demâncare pentru două zile. Fiecare să stea acasă; să nu iasă nimeni din cortul său în ziua a șaptea!»

30. Deci s'a odihnit poporul în ziua a șaptea.

31. Și fiii lui Israil i-au pus numele «mană», și ea semăna cu sămânța de coriandru: era albă și avea gust de turtă cu miere.

32. Și Moise a grăit iar: «Iată ceea ce poruncește Domnul: «Umpleți un omer cu mană, ca să se păstreze pentru urmașii voștri, să vadă ei pâinea cu care v'am hrănit în pustie, când v'am scos pe voi din țara Egiptului.»

33. Și a rostit Moise către Aaron: «Ia un vas și pune în el un omer plin, de mană, și așează-l înaintea Domnului, spre păstrare urmașilor voștri!»

34. Și precum a poruncit Domnul lui Moise, astfel l-a pus Aaron înaintea chivotului legii să se păstreze.

35. Iar fiii lui Israil mâncară mană patruzeci de ani, până ce au ajuns în țara locuită; mâncară mană până ce au sosit la hotarele Canaanului.

36. Iar omerul este a zecea parte dintr'o efă.

17.

Moise lovește cu toiagul stâncă din care fășnește apă. Lupta cu Amaleciții la Rafidim.

1. Apoi, după porunca Domnului, toată obștia fiilor lui Israil a pornit din pustiul Sin, mergând din popas în popas, și a tăbărit la Rafidim. Dar poporul nu avea apă de băut.

2. Și poporul a prins a se certa cu Moise și-i zicea: «Dă-ne apă să bem!» Iar Moise le răspundea: «De ce vă certați cu mine? De ce ispițiți pe Dumnezeu?»

3. Deci, fiindcă poporul însetoșa aci după apă, cârti împotriva lui Moise și-i zise: «De ce ne-ai luat din Egipt, ca să ne omori de sete pe noi și pe copiii noștri și vitele noastre?»

4. Atunci Moise a strigat către Domnul și a grăit: «Ce să mă fac cu poporul acesta? Că puțin a lipsit să nu măucidă cu pietre!»

5. Atunci Domnul a răspuns lui Moise: «Treci pe dinaintea poporului și ia cu tine câțiva din bătrânii lui Israil, iar

toiagul tău cu care ai lovit Nilul ia-l în mână și pleacă!»

6. Și iată eu voi sta în fața ta, acolo pe stâncă Horebului, iar tu lovește stâncă! Și din ea va țâșni apă și se va adăpa poporul.» Și Moise făcu întocmai, în vâzul bătrânilor lui Israil.

7. Deci s'a numit numele locului acela Masa și Meriba, din pricina gâlcevei fiilor lui Israil și din pricina ispitirii Domnului când au zis: «Este oare Domnul în mijlocul nostru sau nu?»

8. Atunci au venit Amaleciții și au început lupta cu Israil, la Rafidim.

9. Și Moise a zis lui Iosua: «Alege-ți bărbați și ieși de te luptă cu Amaleciții! Măine eu voi sta pe vârful dealului cu toiagul Domnului în mână!»

10. Și Iosua a făcut precum i-a zis Moise și a intrat în luptă cu Amaleciții; iar Moise, Aaron și Hur s'au suit pe deal.

11. Și așa era: când Moise își ridică mâinile, biruia Israil, iar când își lăsa mâinile în jos, biruia Amaleciții.

12. Dar obosind mâinile lui Moise, au luat o lespede și au pus-o sub el și el a șezut pe ea, iar Aaron și Hur îi sprijineau mâinile, unul de o parte și altul de alta, astfel că mâinile lui stătură neclintite, până la apusul soarelui.

13. Iar Iosua a trecut pe Amaleciți și pe poporul lor prin ascuțișul săbiei.

14. Apoi Domnul a rostit către Moise: «Serie aceasta într'o carte spre pomenire și vără-i în urechi lui Iosua că voi șterge cu totul pomenirea Amaleciților, de sub cer!»

15. Iar Moise a clădit un jertfelnic și i-a pus numele «Domnul este flamura inea!»

16. Și a zis: «Luați în mână flamura Domnului! Domnul se luptă împotriva Amaleciților, din neam în neam!»

18.

Ietro la Moise. Sfatul lui Ietro.

1. Ci auzind Ietro, preotul din Madian, socrul lui Moise, despre toate câte săvârșise Dumnezeu pentru Moise și pentru Israil, poporul său, cum îl scosese Domnul pe Israil din Egipt,

2. Ietro, socrul lui Moise a luat pe Sefora, femeia lui Moise, după ce el a fost trimis-o acasă,

3. Și pe cei doi fii ai ei; unul se numea Gherșom, căci Moise zisese: «Ca un oaspe am fost în țară străină!»,

4. Iar celalalt se numea Eliezer, căci zisese Moise: «Dumnezeul părintelui meu mi-a fost într'ajutor și m'a scăpat de sabia lui Faraon!» —

5. Și a venit Ietro, socrul lui Moise, cu fiii și cu femeia lui Moise, în pustiu unde își așezase tabăra, adică lângă muntele lui Dumnezeu.

6. Și i-a trimis vorbă lui Moise: «Eu, socrul tău Ietro, am venit la tine cu femeia ta și cu cei doi fii ai ei!»

7. Atunci a ieșit Moise întru întâmpinarea socrului său și i s'a închinat până la pământ și l-a sărutat și, după ce s'au întrebat unul pe altul de sănătate, au intrat în cort.

8. Apoi Moise a istorisit socrului său toate câte Domnul făcuse lui Faraon și Egiptenilor din pricina lui Israil și toate necazurile care au dat peste ei în drum și de care Domnul i-a izbăvit.

9. Și Ietro s'a bucurat de tot binele pe care Domnul îl făcuse lui Israil, scăpându-l din mâna Egiptenilor.

10. Atunci a rostit Ietro: «Binecuvântat fie Domnul care v'a scăpat pe voi din mâna Egiptenilor și din mâna lui Faraon și care a scos acest popor de sub împilarea Egiptenilor!»

11. Acum cunosc și eu că Domnul este mai mare decât toți Dumnezii, precum s'a dovedit acuma, când Egiptenii s'au purtat trufaș cu Israil.»

12. Apoi Ietro, socrul lui Moise, aduse lui Dumnezeu arderi de tot și jertfe. Și au venit Aaron și toți bătrânii lui Israil să ospăteze cu socrul lui Moise, înaintea lui Dumnezeu.

13. Iar a doua zi a stat Moise să împartă dreptate poporului și poporul a stat în fața lui Moise de dimineața până seara.

14. Deci văzând socrul lui Moise toată strădania lui cu poporul, i-a grăit: «Ce e aceasta ce faci tu cu poporul? Pentru ce stai tu singur, și tot poporul tău stă împrejurul tău de dimineața și până seara?»

15. Răspuns-a Moise socrului său: «Poporul vine la mine, ca să afle îndreptările lui Dumnezeu.

16. Când s'a iscat vre-o pricină între ei, ei vin la mine și eu judec între parte și parte și le fac cunoscute poruncile lui Dumnezeu și legile sale!»

17. Însă socrul lui Moise a zis către el: «Ceea ce faci, nu faci bine!

18. Te istovești din cale afară și tu și poporul acesta de lângă tine, căci sarcina aceasta este prea grea pentru tine și nu vei putea s'o scoți la capăt tu singur.

19. Ascultă acum ce-ți grăesc eu: eu îți voi da un sfat și Dumnezeu să fie cu tine! Fii poporului mijlocitor la Dumnezeu și adu înaintea lui Dumnezeu pricinile lor;

20. Invață-i poruncile și legile Domnului, arată-le calea pe care să meargă și faptele pe care să le facă.

21. Iar tu alege-ți, din tot poporul, oameni de nădejde, temători de Dumnezeu, oameni de credință, care să urască lăcomia, și pune-i pe ei căpetenii peste mii, căpetenii peste sute, căpetenii peste cincizeci și căpetenii peste zeci!

22. Ei să împartă dreptatea poporului în toată vremea; și numai pricinile grele să le aducă la tine, iar pe cele mai mici să le descurce ei. Astfel povara ta va fi mai ușoară, căci ei vor purta-o împreună cu tine.

23. Dacă vei face așa și Dumnezeu îți va da deslegare, atunci vei putea să rămâi teafăr și tot poporul acesta va pleca mulțumit la casa sa!»

24. Și Moise a ascultat de cuvântul socrului său și a făcut toate câte i le-a zis.

25. Astfel Moise alese din tot Israilul bărbați destoinici și i-a pus căpetenii peste popor: căpetenii peste mii, căpetenii peste sute, căpetenii peste cincizeci și căpetenii peste zeci.

26. Și aceștia judecau poporul în toată vremea și aduceau pricinile cele mai grele la Moise, iar pe toate cele mici le judecau ei.

27. Apoi Moise și-a luat rămas bun de la socrul său și acesta s'a întors în țara sa.

19.

Pregătirile pentru primirea legii.

1. În luna a treia de la ieșirea fiilor lui Israel din țara Egiptului, chiar în aceeași zi, au ajuns în pustiiul Sinai.

2. Ci ei plecaseră din Rafidim și au ajuns în pustiiul Sinai și au tăbărit în pustiu; tăbărit-a Israel acolo, în fața muntelui.

3. Și Moise s'a suit în muntele lui Dumnezeu, iar Domnul l-a strigat din munte și i-a zis: «Așa să vorbești casei lui Iacob și să dai în știre fiilor lui Israel:

4. Voi ați văzut cele ce am făcut Egiptenilor și cum v'am purtat pe voi ca pe aripi de vultur și v'am adus la mine!

5. Acum, de veți asculta întocmai de glasul meu și de veți păzi descoperirile legământului meu, dintre toate neamurile voi veți fi norodul meu, căci al meu este tot pământul!

6. Și voi îmi veți fi mie împărăție preotească și neam sfânt!» Acestea sunt cuvintele pe care să le spui fiilor lui Israel.»

7. Și după ce s'a dat jos, Moise a chemat pe bătrânii poporului și le-a împărțit lor toate poruncile pe care le poruncise Domnul.

8. Atunci tot poporul a răspuns într'un glas și a zis: «Tot ceea ce ne-a grăit Domnul vom face». Și Moise a adus Domnului cuvintele poporului.

9. Apoi Domnul a rostit către Moise: «Iată eu voi veni la tine în nour des, ca să audă poporul când voi vorbi cu tine și așijderea să aibă credință în tine pururea.» Iar Moise a spus Domnului cuvintele poporului.

10. Zis-a Domnul lui Moise: «Du-te la popor și poartă de grijă ca azi și mâine să se sfințească și să-și spele veșmintele,

11. Și să fie gata pe poimăine, căci poimăine se va pogori Domnul, în văzul poporului întreg, pe muntele Sinai.

12. Și să pui poporului hotar împrejurul muntelui și să-i spui: «Feriți-vă să nu vă suiți pe acest munte, nici să vă atingeți de poalele lui! Oricine se va atinge de munte să moară!

13. Să nu puneți mâna pe el! Cel care se va atinge de el să fie ucis cu pietre sau să fie străpuns cu săgeata: nici dobitoc, nici om să nu mai trăiască! Numai când cornul va suna prelung, să se urce pe munte!»

14. Și s'a pogorit Moise din munte, la popor, și a sfințit poporul și ei și-au spălat veșmintele.

15. Apoi a rostit către popor: «Fiți gata pe poimăine! Nu vă apropiați de femeie!»

16. Iar a treia zi, când s'a făcut ziua, s'au pornit tunete și fulgere și nouri grei au acoperit muntele și sunetul cornului a clocotit vajnic; iar tot poporul care era în tabără tremura de spaimă.

17. Atunci Moise scoase poporul din tabără, întru întâmpinarea lui Dumnezeu, și ei rămaseră la poalele muntelui.

18. Iar muntele Sinai fumea tot, căci Domnul se pogorise în foc pe munte și fum se ridica de pe el, ca fumul dintr'un cuptor, și tot muntele se cutremura grozav.

19. Și sunetul cornului răzbătea și clocotea puternic! Moise vorbea, iar Dumnezeu îi răspundea cu glas de tunet.

20. Astfel Domnul s'a pogorit pe muntele Sinai, pe vârful muntelui; și Domnul a chemat pe Moise pe vârful muntelui și Moise s'a suit la el.

21. Iar Domnul a rostit către Moise: «Pogoară-te și îndeamnă stăruitor poporul să nu năvălească spre Domnul să-l vadă, ca să nu piară cu grămada!

22. Chiar și preoții care se apropie de Domnul să se sfințească pe sine, ca nu cumva Domnul să facă prăpăd printre ei!»

23. Și Moise a grăit către Domnul: «Poporul nu poate să se sue pe muntele Sinai, căci tu ne-ai pus opreală și ne-ai spus: «Pune hotar în jurul muntelui, ca să nu se poată apropia nimeni de el!»

24. Atunci răspunsu-i-a Domnul: «Dute, coboară-te și apoi urcă-te, tu și cu Aaron; iar preoții și poporul să nu dea năvală să se sue la Domnul, ca să nu facă prăpăd în ei!»

25. Și Moise s'a coborât la popor și i-a vorbit.

20.

Darea celor zece porunci.

1. Atunci Dumnezeu a rostit toate aceste cuvinte și a zis:

2. « Eu sunt Domnul Dumnezeuul tău, care te-am scos pe tine din țara Egiptului, din casa robiei.

3. Să nu ai alți dumnezei afară de mine.

4. Să nu-ți faci ție chip cioplit și nici un fel de asemănare cu cele ce sunt în cer, sus, sau pe pământ, jos, sau în apele de sub pământ.

5. Să nu te închini lor, nici să slujești lor; căci eu sunt Domnul Dumnezeuul tău, Dumnezeu răvniitor, care pedepsesc păcatele părinților care mă urăsc pe mine, în copiii lor, până la al treilea și al patrulea neam,

6. Și mă milostivesc până la al miilea neam, către cei ce mă iubesc și păzesc poruncile mele.

7. Să nu iei în deșert numele Domnului Dumnezeuului tău, căci Domnul nu va cruța pe acela care va lua numele său în deșert.

8. Adu-ți aminte de ziua Sâmbetei, ca să o sfințești pe ea.

9. Șase zile lucrează și fă toate lucrurile tale,

10. Iar ziua a șaptea este Sâmbăta, ziua Domnului Dumnezeuului tău. Să nu lucrezi în ea, nici un lucru, nici tu, nici fiul tău, nici fiica ta, nici robul tău, nici roaba ta, nici dobitocul tău, nici străinul tău care locuiește înlăuntrul cetăților tale,

11. Că în șase zile făcut-a Domnul cerul și pământul, marea și toate câte sunt, iar în ziua a șaptea s'a odihnit. De aceea a binecuvântat Domnul ziua a șaptea și a sfințit-o.

12. Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta, ca să-ți fie ție bine și să trăiești zile multe pe pământul pe care ți-l va da Domnul Dumnezeuul tău.

13. Să nu ucizi.

14. Să nu fii desfrânat.

15. Să nu furi.

16. Să nu mărturisești strâmb împotriva aproapelui tău.

17. Să nu poțtești casa aproapelui tău, nu poțtești femeia aproapelui tău,

nici pe robul lui, nici pe roaba lui, nici boul lui, nici asinul lui și nimic din toate câte sunt ale aproapelui tău!»

18. Și tot poporul era martor la tunetele și la fulgerele și la sunetul cornului și la privescerea muntelui fumegând, și privea poporul și se cutremura și stătea departe.

19. Și au zis către Moise: « Vorbește tu cu noi și noi te vom asculta, dar să nu vorbească Dumnezeu cu noi, că ne e teamă că murim.»

20. Ci Moise a rostit către popor: « Nu vă temeți, căci Dumnezeu a venit tocmai ca să vă pună la încercare și ca frica de el să fie mereu în fața voastră și să nu păcătuți!»

21. Deci poporul a stătut departe, iar Moise s'a apropiat de întunecimea unde era Dumnezeu.

22. Și a rostit Domnul către Moise: « Spune așa fiilor lui Israel: « Voi ați văzut că eu am vorbit cu voi din cer.

23. Să nu vă faceți dumnezei afară de mine, dumnezei de argint ori de aur, să nu vă faceți.

24. Să-mi faci jertfelnic de pământ și să jertfești pe el arderile de tot ale tale, jertfele tale de pace din turmele și din erezile tale. În orișice loc unde te vei închina mie, voi veni la tine și te voi binecuvânta.

25. Iar dacă îmi vei face jertfelnic de piatră, să nu-l clădești din pietre cioplite, căci dacă întrebuițezi la ele dăți de fier, le pângărești.

26. Și să te sui la jertfelnicul meu, pe trepte, ca să nu se descopere acolo goliciunea ta!»

21.

Felurite rânduieli pentru robii și pentru ucideri.

1. « Iată acum legiurile pe care să le pui înaintea lor:

2. De vei cumpăra rob evreu, el să-ți slujească șase ani, iar în al șaptelea an să iasă slobod, fără răscumpărare.

3. Dacă a venit singur, singur să iasă; dacă a venit cu el soție, să iasă și soția lui cu el

4. Dacă stăpânul lui i-a dat femeie și aceasta i-a născut lui fii sau fiice, femeia și copiii să fie ai stăpânului ei, iar el să iasă singur.

5. Iar dacă robul va zice sus și tare: «Iubesc pe stăpânul meu, pe femeia și pe copiii mei și nu vreau să mă liberez»,

6. Atunci să-l ducă stăpânul său înaintea lui Dumnezeu și să-l pună lângă ușă, sau lângă ușor și stăpânul său să-i găurească urechea cu o sulă; iar el să-i fie rob deapururi.

7. Dacă cineva va vinde pe fiică-sa roabă, ea nu se va libera, cum se liberează robii.

8. Dacă nu va fi pe placul stăpânului ei, după ce și-a făcut-o soție, să-i încuviințeze să se răscumpere, dar să n'aibă dreptul s'o vândă la neam străin, după ce i-a fost necredincios.

9. Iar dacă se hotărăște s'o dea fiului său, să se poarte cu ea ca un părinte cu fiică-sa.

10. Dacă însă își va lua altă soție, el să nu-i scadă nimic nici din hrana ei, nici din îmbrăcămintea ei, nici din traiul împreună.

11. Iar când aceste trei lucruri nu i le va împlini, atunci să iasă de la el, în dar, fără răscumpărare.

12. De va lovi cineva un om și acesta va muri, făptuitorul să fie dat morții.

13. Dacă nu l-a pândit, ci Dumnezeu i l-a dat în mână, îți voi hotări un loc unde să fugă ucigașul.

14. Dacă însă cineva se înversunează împotriva aproapelui său și-l ucide cu viclucug, să-l smulgi chiar de la jertfelnicul meu și să-l dai morții.

15. Cel ce va bate pe tatăl său sau pe mama sa să fie omorât.

16. Cel ce va fura un om și-l va vinde sau se va găsi în mâna sa să fie dat morții.

17. Cel ce va blestema pe tatăl său sau pe mama sa să fie dat morții.

18. Dacă se vor certa doi oameni și unul va lovi pe celălalt cu o piatră sau cu pumnul, și acesta nu va muri, ci va cădea la pat,

19. Și când se va scula, va umbla pe afară rezemându-se în cârjă, cel ce l-a lovit să rămână nepedepit, dar să-l

despăgubească de timpul zăcut și să-i poarte de grijă până ce se va însănătoși.

20. Iar de va lovi careva pe robul sau pe roaba sa cu toiagul și va muri sub mâna lui, fapta trebuie negreșit răz-bunată.

21. Ci de va mai trăi o zi sau două, făptuitorul să nu fie pedepsit, fiindcă este averea lui.

22. Dacă se vor bate doi oameni și vor lovi pe o femeie însărcinată și ea va lepăda pruncul, fără altă vătămare, vinovatul să fie silit să dea ispașa pe care i-e va cere bărbatul femeii, și așa sa plătească lepădarea pruncului.

23. Iar dacă îi va fi pricinuit vătămare fără leac, atunci să dai viață pentru viață.

24. Ochi pentru ochi, dinte pentru dinte, mână pentru mână, picior pentru picior,

25. Arsură pentru arsură, rană pentru rană, vânătae pentru vânătae.

26. Și de va lovi cineva în ochi pe robul său sau va lovi în ochi pe roaba sa, și-i va prăpădi ochiul, să-l lase liber ca despăgubire pentru ochi.

27. Și de va sări dintele robului său sau dintele roabei sale, să-l lase liber ca despăgubire pentru dinte.

28. Dacă un bou va împunge un om sau o femeie și va muri, boul să fie ucis cu pietre și carnea lui să nu se mănânce, iar stăpânul bouului să rămână nepedepsit.

29. Iar dacă boul era năvălaș de mai înainte și i s'a adus la cunoștință stăpânului și el nu l-a puzit, și boul a ucis bărbat sau femeie, boul să fie ucis cu pietre, dar și stăpânul lui să fie dat morții.

30. Dacă este silit numai să plătească ispașă, el trebuie să dea răscumpărare pentru viața sa, atât la cât îl vor pune.

31. Și dacă boul va împunge un băiat sau o fată, tot după această lege să se dea deslegare.

32. Și dacă boul va împunge un rob sau o roabă să se plătească stăpânului lor treizeci de sicli de argint, iar boul să fie ucis cu pietre.

33. Dacă va lăsa cineva o fântână descoperită, sau dacă va săpa cineva o

fântână și nu va acoperi-o și va cădea în ea un bou sau un asin,

34. Stăpânul fântânii să dea ispașă; să despăgubească cu bani pe stăpânul vitei, iar vita moartă să-i rămână lui.

35. Și dacă boul cuiva va împunge boul altuia și boul va muri, stăpânii să vândă boul cel viu și prețul să-l împarta în două și tot așa să împartă și boul ucis.

36. Sau de s'a știut că boul este nă-răvaș de mai nainte și stăpânul său nu l-a păzit, el să dea ispașă bou pentru bou, iar cel ucis să-i rămână lui.

37. De va fura cineva un bou sau o oaie și o va junghia sau o va vinde, să dea ispașă cinci boi pentru bou și patru oi pentru oaie.

22.

Furtuș iguri, zăloage, împrumuturi și altele.

1. Dacă furul va fi prins la o spargere și lovit așa încât să i se tragă moartea, nu e la mijloc vărsare de sânge.

2. Iar dacă soarele era răsărit când l-au prins, atunci este vărsare de sânge. Furul trebuie să dea ispașă ispașă. Și dacă nu are avere, să fie vândut el pentru plata celor furate.

3. Și dacă dobitocul furat, fie bou, fie asin, fie oaie, se va afla încă viu în mâna furului, el să dea ispașă îndoită.

4. Dacă cineva va strica vre-o țarină sau vre-o vie, lăsând vitele slobode să pască țarina altuia, să dea ispașă ce e mai bun în țarina sa și ce e mai bun în via sa.

5. De va izbucni foc, care să cuprindă spinii și să mistuiască grăul clădit în clăi, sau încă nesecerat sau un câmp întreg, să dea despăgubire cel ce a aprins părjolul.

6. De va da careva vecinului său argint sau odoare ca să le păstreze, și au fost furate din casa omului, dacă furul se va afla, să dea îndoită ispașă.

7. Iar de nu se va afla furul, atunci stăpânul casei să se înfățișeze înaintea lui Dumnezeu, ca să se lămurească dacă nu cumva și-a întins mâna asupra lucrului apropiatului său.

8. În orice împrejurare de furtușag, fie bou, fie asin, fie oaie, fie veșmânt, fie orice lucru pierdut, despre care va zice cineva: «Acesta e al meu!» — pricina celor două părți să fie adusă înaintea lui Dumnezeu, și acela pe care Dumnezeu îl va osândi să dea îndoită ispașă apropiatului său.

9. Dacă cineva încredințează apropiatului său, spre pază, asin, sau bou, sau oaie, sau orice altă vită, și ea va muri sau se va schilodi, sau va fi hrăpită și nimeni n'a fost martor,

10. Atunci, între cele două părți să hotărăască jurământul Domnului, ca să se știe dacă nu cumva păzitorul și-a întins mâna asupra avutului apropiatului său. Stăpânul să primească jurământul, iar păzitorul să nu dea nici o ispașă,

11. Iar dacă i s'a furat din casa lui, să dea ispașă stăpânului.

12. Și dacă vita a fost sfâșiată, să aducă drept mărturie ce a rămas din ea și să nu dea ispașă.

13. Dacă va lua cineva cu împrumut o vită de la vecinul său și ea va rămânea schiloadă sau va muri, fără ca stăpânul ei să fie de față, atunci cel ce a luat-o cu împrumut să dea ispașă.

14. Iar dacă stăpânul a fost de față, să nu dea ispașă. Iar dacă vita fusese luată cu chirie, paguba intră în prețul chiriei.

15. Dacă cineva va amăgi o fecioară încă nelogodită și se va culca cu ea, să-i facă zestre și s'o ia de soție.

16. Iar dacă tatăl ei nu voește cu nici un preț să i-o dea lui, atunci el să plătească atâți bani cât este hotărit pentru zestrea fetelor.

17. Pe vrăjitoare să n'o lăsați cu viață.

18. Cel ce se va împreuna cu vită, să fie dat morții.

19. Cel ce jertfește la alți dumnezei, afară de Domnul, să fie ucis.

20. Pe străin să nu-l obiđuiești și să nu-l asuprești, căci și voi ați fost străini în țara Egiptului.

21. Pe văduvă și pe orfan să nu-i obiđuiești,

22. Iar dacă îi veți obiđuia și ei vor striga către mine, eu atunci voi auzi strigarea lor,

23. Și mânia mea se va aprinde și pe voi vă voi ucide cu sabia, iar femeile voastre rămănea-vor văduve și fiii voștri orfani.

24. De vei da bani cu împrumut poporului meu, adică săracului care stă lângă tine, să nu te porți ou el ca un cămătar și să nu-i pui nici o dobândă.

25. Dacă vei lua zălog veșmântul apropielui tău, să i-l dai înapoi, până la asfințitul soarelui,

26. Căci acesta este singurul lui acoperământ, singura haină pentru golițuina lui, și atunci în ce va dormi? Iar dacă va striga către mine, eu îl voi auzi, căci milostiv sunt eu.

27. Pe Dumnezeu să nu-l hulești și pe nici un voevod al poporului tău să nu-l defăimezi.

28. Pârğa de la aria ta și de la teascul tău să nu întârziezi să mi le aduci, iar pe întâiul născut dintre fiii tăi să mi-l hărăzești mie.

29. Cu vitele tale mari și cu vitele mici așa să faci: șapte zile să stea cu mama lor, iar în a opta zi să mi le dai mie!

30. Iară voi să-mi fiți mie popor sfânt și carnea vitei sfâșiate pe câmp să n'o mâncați, ci s'o aruncați la câini.

23.

Felurite porunci și orânduiele.

1. Să nu porți din loc în loc zvonuri mincinoase; să nu dai mâna cu cel vinovat, ca să fii martor mincinos.

2. Să nu te dai de partea celor mulți la vre-o faptă rea; și la judecător să nu mărturisești pe placul celor mulți, ca să strâmbezi dreptatea.

3. Pe boier să nu-l pârtești la judecată.

4. Dacă vei întâlni boul dușmanului tău, sau asinul lui, rătăcind pe câmp, să i-l aduci înapoi acasă.

5. Dacă vei vedea asinul dușmanului tău doborât de povară, ferește-te să-l năpustești, ci ajută-i ca să-l scoale de jos.

6. Să nu faci strâmbătate săracului la judecată.

7. Ferește-te de orice vorbă mincinoasă; pe cel nevinovat și drept să nu-l dai morții, iar pe cel vinovat să nu-l lași nepedepsit.

8. Daruri să nu primești, căci darurile orbesc pe cei ce văd și strâmbează pricina celor care au dreptate.

9. Pe cel străin să nu-l asuprești, că știți ce simte sufletul străinului, căci străini ați fost și voi în țara Egiptului.

10. Șase ani să sameni țarina ta și să aduni roadele ei,

11. Iar în anul al șaptelea s'o lași să se odihnească și să rămână pârloagă; și să mănânce din ea săracii poporului tau, iar ce va mai rămănea, să mănânce fiarele sălbătice; tot așa să faci cu via ta și cu măslinii tăi.

12. În șase zile să-ți faci munca ta, iar în ziua a șaptea să te odihnești, ca să se odihnească și boul tău și asinul tău, și ca să răsuflă fiul roabei tale și străinul care e cu tine.

13. Păziți toate câte v'am poruncit vouă, iar numele altor dumnezei să nu le pomeniți și să nu se audă diu gura voastră.

14. De trei ori pe an să ții sărbători în cinstea mea:

15. Să ții sărbătoarea azimelor. Șapte zile să mănânci azime, în timpul lunii Abib, așa cum ți-am poruncit, căci atunci ai ieșit din Egipt, și nimeni să nu vie înaintea mea cu mâna goală.

16. Să prăznuiești și sărbătoarea secerișului, adică a pârgei roadelor muncii tale din câte ai semănat pe câmp; și sărbătoarea culesului, la sfârșitul anului, când ți-ai cules roadele tale de pe câmp.

17. De trei ori pe an să se înfașeze toți cei de parte bărbătească, ai tai, înaintea Domnului Dumnezeului tău.

18. Când îmi vei aduce o jertfă, să nu-mi aduci sângele ei cu pâine dospită și să nu rămână până a doua zi grasimea jertfei aduse la praznicul meu.

19. Fruntea pârgei din țarina ta s'o aduci la casa Domnului Dumnezeului tău. Să nu fierbi iedul în laptele mamei-si.

20. Iată, eu voi trimite înaintea ta pe îngerul meu, ca să te păzească pe

tine în cale și să te ducă în pământul pe care l-am pregătit.

21. Fii cu pază în fața lui și ascultă de glasul lui, nu fi îndărătnic față de el, căci nu va ierta fărădelegile tale, de vreme ce numele meu este întru el.

22. Iar de vei asculta de glasul lui și vei face toate câte am poruncit eu, atunci voi fi dușman dușmanilor tăi și protivnic protivnicilor tăi.

23. Căci ingerul meu va merge înaintea ta și te va duce pe tine la Amoriți, la Hetiți, la Pereziti, la Canaaniti, la Heviți și la Iebusiți, și-i voi stărpi pe ei.

24. Să nu te închini la dumnezeii acestora și să nu le slujești lor și să nu faci după faptele lor, ci să-i sfărâmi cu hotărâre și să nimicești stâlpii lor cu pisanii.

25. Ci să sluiți pe Domnul Dumnezeu vostru și el va binecuvânta pâinea ta și apa ta și va îndepărta molinia din mijlocul vostru.

26. Și atunci nu va fi femeie care să lepede, sau femeie stearpă în pământul tău, și numărul zilelor vieții tale îl voi împlini.

27. Voi trimite frica mea înaintea ta și voi turbura pe toate popoarele împotriva cărora veți merge și voi pune pe fugă pe toți protivnicii tăi.

28. Trimite-voi tăuni înaintea ta, care vor alunga pe Heviți, pe Canaaniti și pe Hetiți din fața ta.

29. Dar nu-i voi alunga dinaintea ta într'un singur an, ca țara să nu ajungă pustie și să nu se înmulțească împotriva ta fiarele sălbatice.

30. Incetul tu încetul îi vei alunga de dinaintea ta, până ce tu te vei înmulți și vei lua țara în stăpânire.

31. Și voi statornici hotarele tale, de la Marea Roșie până la marea Filistenilor și de la marginea pustiei până la Eufrat, iar eu voi da în mâinile tale pe locuitorii țării și-i voi goni de dinaintea ta.

32. Să nu faci nici un legământ, nici eu ei, nici cu dumnezeii lor.

33. Să nu locuiască mai departe în țara ta, ca să te tragă pe tine la păcat, împotriva mea, căci de vei sluji dumnezeilor lor, ei îți vor fi ție cursă.

24.

Dumnezeu încheie pe muntele Sinai legământul său cu Israil.

1. Și Domnul a zis către Moise: «Sue-tu la Domnul tu și Aaron și Nadab și Abiu și șaptezeci dintre bătrânii lui Israil, și închinați-vă de departe!

2. Și Moise să se apropie singur către Domnul, iar aceia să nu se apropie și poporul să nu se sue împreună cu el!»

3. Atunci a venit Moise și a spus pe șir poporului toate cuvintele Domnului și toate legile; iar tot poporul a răspuns într'un glas și a zis: «Toate poruncile pe care le-a rostit Domnul, le vom împlini!»

4. Și Moise a scris toate cuvintele Domnului și s'a sculat dis-de-diminează și a zidit un jertfelnic la poalele muntelui și doisprezece stâlpi, după cele douăsprezece semniții ale lui Israil.

5. Și a trimis tineri dintre fiii lui Israil, care aduseră arderi de tot și jertfiră Domnului tauri drept jertfă de pace.

6. Apoi Moise luă jumătate din sânge și-l puse în vase, iar cu cealaltă jumătate din sânge stropi jertfelnicul.

7. A luat, după aceea, cartea legământului și a rostit-o în azul poporului. Iar ei au zis: «Toate câte a grăit Domnul, le vom face și le vom urma!»

8. În sfârșit, Moise a luat sângele și a stropit poporul zicând: «Acesta este sângele legământului pe care îl încheie Domnul cu voi pe temeiul tuturor acestor cuvinte.»

9. După aceea Moise și Aaron, Nadab și Abiu și șaptezeci dintre bătrânii lui Israil s'au suit în munte.

10. Și au văzut pe Dumnezeul lui Israil; și sub picioarele lui era ca un pod de strălucitoare safire și ca inima cerului celui mai senin.

11. Însă asupra acestor aleși dintre fiii lui Israil, Domnul nu și-a întins mâna lui, ci ei ei priviră pe Dumnezeu, iar după aceea au mâncat și au băut.

12. Apoi Domnul a zis către Moise: «Sue la mine în munte și stai acolo și-ți voi da table de piatră, adică legea și poruncile, pe care le-am scris pentru învățătura lor!»

13. Deci Moise sculându-se împreună cu Iosua, slujitorul său, s'au suit în muntele lui Dumnezeu.

14. Iar bătrânilor le-a zis: « Rămâneți aici până ce ne vom întoarce la voi, și iată Aaron și Hur sunt cu voi; de va avea cineva vre-o pricină, să se ducă la ei. »

15. Deci Moise s'a suit în munte și în un nou acoperit muntele.

16. Și slava Domnului s'a pogorît pe muntele Sinai, iar nourii l-au acoperit șase zile. Iar în ziua a șaptea l-a strigat Domnul pe Moise din mijlocul nourilor.

17. Iar înaintea ochilor fiilor lui Israel, chipul slavei Domnului pe vârful muntelui era ca un foc mistuitor.

18. Și Moise a intrat în mijlocul nourilor și s'a urcat pe munte și a stat Moise în munte patruzeci de zile și patruzeci de nopți.

25.

Rânduiești pentru facerea cortului descoperirii și pentru odoarele dintr'însul.

1. Atunci a grăit Domnul lui Moise și a zis:

2. « Spune fiilor lui Israel să-mi aducă daruri; de la tot omul pe care-l îndeamnă inima să dea, să primești daruri pentru mine.

3. Iată darurile pe care să le primești de la ei: aur și argint și aramă;

4. Porfiră violetă, stacojie și vișinie, vison și păr de capră;

5. Piei de berbec vopsite roșu și piei de vițel de mare și lemn de salcâm;

6. Untdelemn pentru candelă, mirezme pentru mir și pentru tămâia cea bine miroitoare;

7. Pietre de onix și pietre scumpe de pus de la efod și la hoșen.

8. Și să-mi faci locaș sfânt ca să locuiesc în mijlocul lor,

9. Intocmai cum îți voi arăta eu: chipul locașului și chipul tuturor odoarelor lui întocmai să le faci.

10. Așa dar să-mi faci un chivot de lemn de salcâm; lungimea lui să fie de doi coți și jumătate, lățimea de un cot și jumătate și înălțimea lui tot de un cot și jumătate.

11. Și să-l fereci cu aur curat, și pe dinăuntru și pe dinafară să-l fereci, iar sus să-i faci o ghirlandă de aur de jur-împrejur.

12. Și să torni pentru chivot patru verigi de aur și să le prinzi la cele patru colțuri de jos ale lui, două verigi de o parte și două verigi de cealaltă latură.

13. Și să faci pârghii de lemn de salcâm și să le îmbraci cu aur.

14. Și să vâri pârghiile prin verigile de pe laturile chivotului, așa încât să se poată duce chivotul cu ele.

15. Iar pârghiile să rămână în verigile chivotului și să nu fie scoase din ele.

16. După aceea să pui în chivot legea pe care-ți voi da-o.

17. Să faci pe urmă un capac de aur curat: lungimea lui să fie de doi coți și jumătate, iar lățimea lui de un cot și jumătate.

18. Să mai faci doi heruvimi de aur și să-i faci din aur cecănit, răsărind din cele două capete ale capacului.

19. Să faci să iasă un heruvim din capătul acesta și un heruvim din capătul celălalt; din capacul de aur să faci să iasă heruvimii la cele două capete ale lui.

20. Iar heruvimii să fie cu aripile întinse și ridicate acoperind cu ele capacul chivotului, și să stea unul în fața altuia, cu fețele înspre capacul chivotului.

21. Și să pui acest capac deasupra chivotului, iar în chivot să pui legea pe care-ți voi da-o.

22. Și acolo mă voi descoperi ție și voi grăi cu tine de sus de pe chivot, dintre cei doi heruvimi care stau pe chivotul legii, toate câte îți voi porunci cu privire la fiii lui Israel.

23. După aceea să faci o masă de lemn de salcâm, lungă de doi coți, lată de un cot și înaltă de un cot și jumătate.

24. Și s'o îmbraci cu aur curat și să-i faci împrejur o cunună din aur împletit.

25. Să mai faci împrejurul ei un ervaș lat de o palmă și pe pervaz, de jur-împrejur, să împletești o cunună de aur.

26. Și să faci și patru verigi de aur și să le prinzi în cele patru colțuri unde sunt cele patru picioare ale mesei.

27. Și aceste verigi, menite să primească pârghiile care vor duce masa, să le pui chiar lângă pervaz,

28. Iar pârgbiile să le faci din lemn de salcâm și să le îmbraci cu aur, și cu ele să se ducă masa.

29. Și să faci pentru masă talgere, năstrape, potire și cupe ca să torni cu ele, și să le faci anume din aur curat.

30. Iar pe masă să pui pâinile punerii înainte, carc să stea pururea înaintea mea.

31. Și să faci un candelabru de aur curat. Acest candelabru, cu piciorul și cu fusul lui, sa fie din aur cecănit; iar cupele lui cu caliciurile și cu florile lor să fie trup cu el.

32. Șase brațe să se desfacă din laturile lui, trei brațe ale candelabrului să fie pe o parte și trei să fie pe cealaltă parte.

33. Candelabrul să aibă la un braț trei cupe în chipul florii de migdal, cu caliciurile și cu florile lor, și la alt braț, tot așa, trei cupe în chipul florii de migdal, cu caliciurile și cu florile lor; așa să fie lucrat fiecare din cele șase brațe care se desfac din fusul candelabrului.

34. Fusul candelabrului sa aibă patru cupe în forma florii de migdal, cu caliciurile și cu florile lor:

35. Un caliciu să fie sub întâia pereche de brațe care ies din candelabru, un caliciu să fie sub a doua pereche și un caliciu să fie sub a treia pereche de brațe. Așa să fie lucrate cele șase brațe care se desfac din fusul candelabrului.

36. Caliciurile și brațele să fie dintr'o bucată cu candelabrul și tot candelabrul să fie lucrat din ciocan, dintr'o singură bucată, de aur curat.

37. Și pe urmă să-i faci șapte candelae și să le așezi într'insul, așa ca ele să arunce lumina lor înaintea candelabrului.

38. Mucările și tăvițele pentru scrum să fie din aur curat.

39. Candelabrul cu toate aceste unelte să fie dintr'un talant de aur curat.

40. Și vezi să le faci toate după chipul care și s'a arătat ție în munte. »

26.

Alcătuirea cortului descoperirii.

1. « Iar cortul să-l faci din zece covoare de vison și de porfiră violetă, stacojie

și vișinie, cu heruvimi; lucru de meșter țesător, să le faci pe ele.

2. Lungimea unui covor să fie de douăzeci și opt de coți, iar lățimea lui să fie de patru coți, și toate covoarele să aibă aceeași măsură.

3. Cinci covoare să fie încheiate într'o fâșie mare și celelalte cinci covoare să fie iarăși încheiate într'o altă fâșie mare.

4. Apoi să pui cheotori de porfiră violetă pe marginea covorului, de la capătul celei dintâi fâșii și tot așa să pui cheotori la capătul celei de-a doua fâșii.

5. Să pui cincizeci de cheotori la întâiul covor și cincizeci la capătul celui din urmă covor din fâșia a doua, așa ca cheotorile să vină una în dreptul alteia.

6. Să faci cincizeci de copci de aur și să închei cele două fâșii una cu alta, cu copci, ca astfel cortul să fie o singură bucată.

7. Și să mai faci și covoare din păr de capră pentru acoperișul cortului, și anume să faci unsprezece covoare.

8. Lungimea unui covor să fie de treizeci de coți și lățimea de patru coți; cele unsprezece covoare să aibă aceeași măsură.

9. Să coși împreună cinci covoare de o parte și celelalte șase covoare de altă parte și să îndoiști pe cel de al șaselea covor în partea de dinainte a cortului.

10. Și să faci cincizeci de cheotori pe marginea covorului de la capătul întâii fâșii și cincizeci de cheotori pe marginea covorului de la capătul celei de a doua fâșii.

11. Să mai faci cincizeci de copci de aramă și să pui copcile în cheotorile lor și să închei cele două fâșii, ca astfel cortul să fie unul singur.

12. Iar ceea ce întrece din covoarele cortului — jumătatea covorului care întrece — să acopere partea de dinapoi a cortului.

13. Și coții de la o lature și de la cealaltă lature, care vor fi de prisos din lungimea covoarelor cortului, să cadă pe cele două laturi ale cortului, într'o parte și într'alta, ca să-l acopere.

14. Și să mai faci peste cort un alt acoperiș de piei roșii de berbec și încă

un acoperiș, pe deasupra, de piei de vițel de mare.

15. Să faci apoi, pentru locaș, scânduri de lemn de salcâm, de pus în picioare.

16. Lungimea fiecărei scânduri să fie de zece coți și lățimea fiecărei scânduri să fie de un cot și jumătate.

17. Și fiecare scândură să aibă câte doi cepi care să prindă scândurile de tălpile lor; așa să faci la toate scândurile locașului.

18. Și asemenea scânduri pentru locaș să faci douăzeci, pentru laturea dinspre miază-zi.

19. Și să faci patruzeci de tălpi de argint de pus sub cele douăzeci de scânduri, câte două tălpi sub o scândură, pentru cei doi cepi ai ei, și două tălpi sub altă scândură, iarăși pentru cei doi cepi ai ei.

20. Tot așa și pentru laturea a doua a locașului, cea dinspre miază-noapte, să faci douăzeci de scânduri,

21. Cu cele patruzeci de tălpi de argint ale lor, câte două tălpi sub o scândură și două tălpi sub o altă scândură,

22. Iar pentru partea de dinapoi a locașului, care vine spre asfințit, să faci șase scânduri.

23. Și să mai faci două scânduri la cele două unghiuri din fundul locașului.

24. Ele să fie încheiate de jos și până sus, până la întâia scoabă, și amândouă așa să fie puse, ca să facă cele două unghiuri.

25. Să fie deci opt scânduri, și cele șaisprezece tălpi de argint ale lor, câte două tălpi sub fiecare scândură.

26. Și să faci manele de lemn de salcâm: cinci pentru scândurile de pe o latură a locașului,

27. Cinci manele pentru scândurile de pe cealaltă latură a locașului și cinci manele pentru scândurile din partea dinapoi a locașului, care vine spre asfințit.

28. Iar manela de la mijlocul scândurilor să treacă de la un capăt până la celălalt al locașului.

29. Și scândurile să le îmbraci cu aur și scoabele lor prin care vei petrece ma-

nelele să le faci de aur și manelele să le îmbraci tot cu aur.

30. Și astfel să înjghebezi locașul după chipul care ți s'a arătat în munte.

31. Să faci o perdea de porfiră violetă, stacojie și vișinie și din vison, țesătură măiastră, cu heruvimi cusuți pe ea.

32. Și să așezi perdeaua pe patru stâlpi de lemn de salcâm, îmbrăcați cu aur, care să aibă cârlige de aur și să stea pe patru tălpi de argint.

33. Și să prinzi perdeaua de cârlige. Chivotul legii să-l pui în dosul perdelei și perdeaua aceea să fie pentru voi ca un perete despărțitor între Sfânta și Sfânta Sfințelor.

34. Și să pui capacul pe chivotul legii, acolo în Sfânta Sfințelor,

35. Și să pui masa dincoace de perdea, iar candelaburul să-l pui în fața mesei, în partea de miază-zi a cortului, iar masa s'o pui în partea de miază-noapte a cortului.

36. Iar la ușa cortului să faci o perdea de porfiră violetă, stacojie și vișinie și de vison, țesută cu alesături.

37. Iar perdelei să-i faci cinci stâlpi din lemn de salcâm și să-i îmbraci în aur, și cârligele să fie tot de aur și să torni pentru stâlpii cinci tălpi de aramă.»

27.

Jertfelnicul și curtea sfântului locaș.

1. « Să faci un jertfelnic din lemn de salcâm, lung de cinci coți și lat de cinci coți. Jertfelnicul să fie pătrat și înălțimea lui să fie de trei coți.

2. Și să-i faci patru coarne la cele patru colțuri ale lui; coarnele să fie dintr'o bucată cu el și să-l îmbraci în aramă.

3. Apoi să-i faci cenușare de pus cenușa, lopeți, talgere, furculițe și lighene pentru jăratie; toate uneltele lui să le faci de aramă.

4. Să faci împrejurul jertfelnicului o gratie de aramă în chip de rețea și la această gratie să faci patru verigi de aramă, la cele patru colțuri ale ei.

5. Și să pui gratia aceasta jos la temelie jertfelnicului, iar grătia să ajungă până la jumătatea înălțimii jertfelnicului.

6. Să faci apoi pârgii jertfelnicului, pârgii de lemn de salcâm, și să le fereci cu aramă;

7. Și pârgiile să le vâri prin verigi și pârgiile să fie de amândouă laturile jertfelnicului, ca să poată fi dus.

8. Și jertfelnicul să-l faci din scânduri și gol pe dinăuntru, precum și s'a arătat fie în munte, așa să-l alcătuești.

9. După aceea să-i faci locașului o curte. Pe partea dinspre miază-zi a curții să-i pui perdele de vison, și lungimea unei laturi să fie o sută de coți.

10. Apoi douăzeci de stâlpi, cu douăzeci de tâlpi de aramă, iar cârligele la stâlpi și vergelele să fie de argint.

11. Tot așa să fielaturea dinspre miază-noapte: să pui perdele de o sută de coți, apoi douăzeci de stâlpi cu tâlpi de aramă, iar cârligele la stâlpi și vergelele lor să fie de argint.

12. Iar în lat, în partea dinspre apus a curții, să pui perdele de cincizeci de coți lungime, agățate pe zece stâlpi și stâlpii întăriți pe zece tâlpi.

13. Și lărgimea curții, în partea dinspre răsărit, să fie de cincizeci de coți.

14. Și anume: de o parte a ușii să agați cincisprezece coți de perdele, cu trei stâlpi și cu trei tâlpi,

15. Și de cealaltă parte a ușii, iarăși cincisprezece coți de perdele, cu trei stâlpi și cu trei tâlpi.

16. Iar la poarta curții să fie o perdea de douăzeci de coți de porfiră violetă, stacojie și vișinie și de vison, lucru de meșter țesător, cu patru stâlpi, sprijiniți pe patru tâlpi.

17. Toți stâlpii de jur-împrejurul curții să aibă vergele de argint, cârligele să fie de argint și tâlpile de aramă.

18. Lungimea curții să fie de o sută de coți și lărgimea de cincizeci de coți. Iar înălțimea ei să fie de cinci coți, și anume din perdele de vison, atârinate pe stâlpi cu tâlpi de aramă.

19. Iar toate odoarele locașului, pentru toată slujba lui, și toți țărșii lui și toți țărșii curții să fie de aramă.

20. Și tu poruncește fiilor lui Israel să-ți aducă, pentru candelabru, untdelemn curat, stors din măslina, ca să ardă candelarele pururea.

21. În cortul descoperirii, dincoace de perdea care ascunde chivotul legii, Aaron și fiii săi să așeze candelaburul care să ardă de seara până dimineața, înaintea Domnului. Aceasta să fie prăvălă veșnică, în neam de neamul lor, pentru fiii lui Israel.»

28.

Odăjdiiile sfinte.

1. Iar tu ia lângă tine pe Aaron, frațele tău și pe fiii lui împreună cu el, din mijlocul fiilor lui Israel, ca să-mi fie mie preoți, adică Aaron, Nadab și Abiu, Eleazar și Itamar, fiii lui Aaron.

2. Și să faci sfinte odăjdii lui Aaron, fratele tău, spre cinste și podoabă.

3. Și tu să vorbești cu toți cei ce au inimă înțeleaptă, pe care eu i-am umplut cu duhul înțelepciunii, ca să-i facă lui Aaron veșminte pentru ziua sfințirii lui, când va fi să-mi slujească mie ca preot.

4. Și acestea sunt veșmintele pe care să le facă: hoșen, efod, mantie, tunică, mitră și brâu; deci să le facă aceste sfinte odăjdii lui Aaron, fratelui tău și fiilor lui, ca să-mi slujească mie ca preoți.

5. Pentru aceasta să ia aur și porfiră violetă, stacojie, vișinie și vison.

6. Și să facă efodul din aur, din porfiră violetă, stacojie și vișinie și din vison țesut cu măiestrie.

7. El să aibă două umerare cu care să se lege la cele două capete de sus ale lui.

8. Și brâul care va trece peste efod, ca să-l strângă, să fie lucrat ca și efodul dintr'o bucată cu el; să fie din aur, din porfiră violetă, stacojie și vișinie și din vison.

9. Apoi să iei două pietre de onix și să sapi pe ele numele fiilor lui Israel.

10. Șase nume pe o piatră și pe cealaltă piatră alte șase, în șirul nașterii lor,

11. Așa cum fac săpătorii în piatră, ca o scriptură pe pecetie, așa să sapi numele fiilor lui Israel pe cele două pietre, și pe urmă să fereci pietrele în ferocătură de aur.

12. După aceea să pui aceste două pietre pe umerarii efodului ca pietre care să amintească pe fiii lui Israel; iar Aaron

să poarte numele lor pe cei doi umeri ai săi, înaintea Domnului, spre neîntreruptă pomenire.

13. Să mai faci sponci din fir de aur,

14. Și două lăntuțele de aur curat și să le faci ca o sfoară, adică împletite, și aceste lăntuțele împletite să le pui în sponci.

15. Să faci după aceea hoșenul judecării, țesut cu măiestrie, la fel cu efodul, din fire de aur, din porfiră violetă, stacojie și vișinie și din vison.

16. Să fie pătrat, îndoit, lungimea lui fie de o palmă și lățimea lui tot de o palmă,

17. Și să-l acoperi cu o podoabă de pietre scunpe așezate în patru șiruri. În șirul întâi să fie un rubin, un topaz și un smaragd; acesta este șirul întâi.

18. În al doilea șir să fie un carbuncle, un safir și un diamant.

19. În al treilea șir să fie un opal, o agată și un ametist,

20. Iar în al patrulea șir să fie un beril, un onix și un jaspis. Aceste pietre să fie legate în ferecături de aur.

21. Și pietrele acestea să fie în număr de douăsprezece, după numele fiilor lui Israil; la fel cu săpăturile de pe peceti, fiecare cu numele său, după cele douăsprezece semintii.

22. Apoi să faci pentru hoșen lăntuțele de aur curat și împletite ca sfoara.

23. Să mai faci pentru hoșen două verigi de aur și să le prinzi de cele două colțuri de sus ale hoșenului.

24. Apoi să petreci cele două lăntuțele de aur în cele două verigi de la colțurile hoșenului;

25. Și celelalte două capete ale lăntuțelor împletite, să le prinzi de cele două sponci și pe acestea de umerarele efodului, în partea lui de dinainte.

26. Și să mai faci două verigi de aur ca să le prinzi de colțurile de jos ale hoșenului, pe marginea dinlăuntru, întoarsă spre efod.

27. Să mai faci, iară, două verigi de aur și să le prinzi de cele două umerare ale efodului, dedesubt și în partea de dinainte, chiar la locul lor de legătură, deasupra brâului efodului.

28. Iar verigile hoșenului să le prinzi cu un șnur de porfiră violetă de veri-

gile efodului, ca să stea țapăn pe brăul efodului, așa încât hoșenul să nu se miște de pe efod.

29. Și Aaron să poarte, când va intra în cortul descoperirii, pe hoșenul judecării, deasupra inimii sale, numele fiilor lui Israil, spre neîntreruptă amintire, înaintea Domnului.

30. Apoi să pui în hoșenul judecării: Urim și Tumim, care să stea pe inima lui Aaron, când va intra în cortul descoperirii, înaintea Domnului. Astfel Aaron să poarte neîncetat pe inima sa judecata fiilor lui Israil, înaintea Domnului.

31. Apoi să faci mantia de sub efod, întreagă de porfiră violetă,

32. Și mantia să aibă la mijloc o gură pe unde să intre capul și gura să aibă de jur-împrejur o tivitură trainic țesută, ca gura unei platoșe, așa încât mantia să nu se sfâșie.

33. Iar la poalele mantiei, să pui de jur-împrejur canafi de porfiră violetă, vișinie și stacojie, și între ei clopoței de aur de jur-împrejur.

34. Să pui deci un clopoțel de aur și un canaf, pe poalele mantiei de jur-împrejur.

35. Aaron să se îmbrace cu ea când va sluji, ca să se audă sunetul clopoțelilor când va intra în cortul sfânt, înaintea Domnului, și așijderea când va ieși, ca să nu moară.

36. După aceea să faci o tăbliță de aur curat și să sapi pe ea, cum ai face o săpătură pe pecetie: « Sfințit Domnului ».

37. Și să o legi cu un șnur de porfiră violetă de mitră, așa încât să vie în partea dinainte a ei.

38. Și tăblița să stea pe fruntea lui Aaron, și Aaron să ia asupra lui toate greșelile săvârșite de fiii lui Israil, la aducerea darurilor sfinte și la toate sfințele prinoase, și tăblița să stea neconținut pe fruntea lui, ca ei să afle îndurare de la Domnul.

39. Iar tunica s'o faci de vison și tot de vison să faci și mitra, iar brăul să-l faci cu alesături.

40. Să faci de asemenea pentru fiii lui Aaron tunici și brăe, asemeni și mitre să le faci spre cinste și podoabă.

41. Și să-i îmbraci cu ele pe Aaron fratele tău și pe fiii lui, apoi să-i ungi cu mir și să-i pui în slujbă și să-i sfințești, ca să-mi fie mie preoți.

42. Și să le faci lor pantalonii de in, ca să acopere goliciunea trupului lor și să fie lungi de la coapse la genunchi.

43. Și să-i poarte și Aaron și fiii lui când vor intra în cortul descoperirii, sau când se vor apropia de jertfelnic, ca să slujească în locul sfânt, așa încât să nu se încarce de păcate și să moară. Aceasta să le fie prăvălă veșnică, pentru oi și pentru urmașii lui.»

29.

Sfințirea lui Aaron și a fiilor săi. Jertfele de fiecare zi.

1. «Iată ce trebuie să săvârșești asupra lor, când îi vei sfinți pe ei ca să-mi fie mie preoți: Să iei un vițel și doi berbeci fără cusur.

2. Apoi, pâini nedospite, azime frământate cu untdelemn și turte iarăși nedospite unse cu untdelemn. Toate acestea să le faci din lamură de făină.

3. Și pune-le într'un paner și adă-le o dată cu vițelul și cu cei doi berbeci.

4. După aceea, să aduci pe Aaron și pe fiii lui la ușa cortului descoperirii și să-i îmbăiezi,

5. Și ia odajdiile și îmbracă pe Aaron, cu tunica și cu mantia efodului și cu efodul și cu hoșenul, și-l încinge cu brăul efodului.

6. Și să pui nitra în capul lui și să-i prinzi pe nitra diadema sfântă.

7. Ia apoi mirul și toarnă-l pe capul lui și unge-l cu el.

8. Pe urmă să aduci și pe fiii lui și să-i îmbraci cu tunici.

9. Și să încingi cu brăe pe Aaron și pe fiii săi și să le pui mitre în cap, și preoția să fie a lor ca o prăvălă veșnică. Și pune pe Aaron și pe fiii săi în slujbă.

10. După aceea să aduci vițelul înaintea cortului descoperirii și să-și pună Aaron și fiii săi mâinile lor pe capul vițelului.

11. Și să junghii vițelul înaintea Domnului, la ușa cortului descoperirii.

12. Și să iei din sângele vițelului și să pui, cu degetul tău, pe coarnele jertfelnicului, iar sângele tot să-l verși la temelia lui.

13. Să iei apoi toată grăsimea care acopere măruntaiele și praporul de pe mai și amândoi rărunchii, cu grăsimea lor, și să le arzi pe jertfelnic.

14. Însă carnea vițelului, pielea lui și necurătenia lui să le arzi pe foc, afară din tabără, căci e jertfă pentru păcat.

15. Să iei apoi unul din cei doi berbeci, și Aaron și fiii săi să-și pună mâinile pe capul berbecului.

16. Și după ce ai junghiat berbecul, să iei sângele lui și să stropești jertfelnicul de jur-impjur.

17. Apoi să tai berbecul în bucăți și să-i speli măruntaiele și picioarele și să le pui lângă celelalte bucăți și lângă căpățână.

18. Și să arzi berbecul întreg pe jertfelnic, căci este ardere de tot a Domnului, jertfă cu miros de bună mireasmă, adusă Domnului.

19. Pe urmă să iei al doilea berbec și să-și pună Aaron și fiii săi mâinile lor pe capul berbecului,

20. Și junghiind berbecul să iei din sângele lui și să ungi sfărul urechii drepte a lui Aaron și sfărul urechii drepte a fiilor săi și degetul cel mare de la mâna lor dreaptă și degetul cel mare de la piciorul lor drept, iar cu sângele rămas să stropești jertfelnicul de jur-impjur.

21. Și să iei apoi din sângele de pe jertfelnic și din mir și să stropești pe Aaron și veșmintele lui și pe fiii lui și veșmintele fiilor lui, ca el și veșmintele lui și fiii lui și veșmintele fiilor lui să se sfințească.

22. Pe urmă să iei grăsimea berbecului, și anume coada lui și grăsimea care acopere măruntaiele și grăsimea de pe mai și amândoi rărunchii, cu grăsimea de pe ei, și șoldul drept — căci acesta este berbecul de înscăunare și de sfințire în slujba preoției —

23. Iar din panerul cu azime, care este înaintea Domnului, să mai iei o pâine, o azimă frământată cu untdelemn și o turtă,

24. Și pe toate acestea să le pui în mâinile lui Aaron și în mâinile fiilor lui și să le legeni ca prinos legănat înaintea Domnului.

25. Și să iei acestea din mâinile lor și să le arzi pe jertfelnic, lângă arderea de tot, întru miros de bună mirează, înaintea Domnului, căci acesta este prinos adus Domnului.

26. Să iei pe urmă și pieptul berbecului de înscăunare și sfințire, care este pentru sfințirea lui Aaron, și să-l legeni ca jertfă legănată înaintea Domnului. Aceasta să fie partea ta.

27. Și să socotești ca sfinte pieptul legănat și șoldul ridicat, care au fost legănați și au fost ridicate din berbecul de înscăunare și de sfințire, adus pentru Aaron și pentru fiii săi.

28. Și acestea să fie pentru Aaron și pentru fiii săi, din partea fiilor lui Israel, dajdie întărită prin lege veșnică, fiindcă este jertfă ridicată; și jertfa ridicată, pe care au adus-o fiii lui Israel din jertfele lor de pace, se cade să fie a Domnului.

29. Iar veșmintele sfinte ale lui Aaron, să fie ale fiilor lui, după el, ca să se îmbrace cu ele când vor fi unși și înscăunați și sfințiți preoți.

30. Timp de șapte zile să stea îmbrăcat cu ele acela dintre fiii lui care va fi preot în locul lui, și va intra în cortul descoperirii, ca să slujească în locul sfânt.

31. După aceea, să iei berbecul de sfințire și carnea lui s'o fierbi în loc sfânt.

32. Și Aaron și fiii lui să mănânce carnea berbecului precum și pâinea din paner, la ușa cortului descoperirii.

33. Să le mănânce acestea, prin care s'a făcut ispășirea când au fost înscăunați și au fost sfințiți, și nici un străin să nu mănânce din ele, pentru că sunt lucruri sfinte.

34. Și de va rămânea ceva din această carne de sfințire și din pâine, până a doua zi, să arzi rămășițele pe foc și să nu se mănânce, că este lucru sfânt.

35. Așa dar să faci cu Aaron și cu fiii lui întocmai după cele ce ți-am poruncit; timp de șapte zile să ție sfințirea lor.

36. De asemenea să aduci în fiecare zi jertfă pentru păcat un vițel, ca ispășire, ridicând astfel păcatul jertfelnicului; apoi unge-l cu mir ca să-l sfințești.

37. Șapte zile să aduci jertfe de ispășire pentru jertfelnic și să-l sfințești ca astfel jertfelnicul să fie lucru prea sfânt și tot ce se va atinge de el să se sfințească.

38. Iată acum și ceea ce trebuie să jertfești pe jertfelnic: doi miei de câte un an, zi de zi, jertfă necontenită.

39. Un miel să-l aduci dimineața și al doilea miel să-l aduci între cele două serii.

40. Și să adaogi la întâiul miel a zecea parte dintr'o efă de frunte de făină, frământată cu a patra parte dintr'un hin de untdelemn, stors din măslina, iar ca jertfă de turnare, a patra parte dintr'un hin de vin.

41. Iar pe al doilea miel să-l aduci în faptul serii, tot cu prinos de făină ca și pe cel de dimineață și tot cu turnare de vin, să-l aduci jertfă Domnului, întru miros cu bună mirează.

42. Și aceasta să fie jertfă veșnică în neam de neamul vostru, la ușa cortului descoperirii, înaintea Domnului, unde mă voi descoperi ție pentru ca să-ți dau acolo poruncile mele.

43. În acest loc mă voi descoperi fiilor lui Israel și el se va sfinți cu mărirea mea.

44. Și voi sfinți cortul descoperirii și jertfelnicul și pe Aaron și pe fiii săi sfințiți-voi, ca să-mi fie mie preoți și să-mi slujească.

45. Și mă voi sălăslui în mijlocul fiilor lui Israel și voi fi Dumnezeuul lor,

46. Iar ei vor cunoaște că eu sunt Domnul Dumnezeuul lor care i-am scos pe ei din țara Egiptului, ca să locuiesc în mijlocul lor, eu, Domnul Dumnezeuul lor!»

30.

Jertfelnicul tămâierii și alte orândviri.

1. «Să-mi mai faci un jertfelnic pentru arderea tămâii, și anume să mi-l faci din lemn de salcâm,

2. Să fie lung de un cot, să fie lat de un cot, să fie pătrat și înalt de doi cotoi, iar coarnele lui să iasă din trupul lui.

3. Și să-l îmbraci cu aur curat, atât partea de sus cât și pereții de jur-împrejur și coarnele lui; și să-i împletești împrejur o cunună de aur.

4. Apoi să-i pui sub cunună două verigi de aur pe cele două laturi, adică în două părți, ca să slujească de toarte, pentru pârgurile cu care va fi dăns.

5. Să-i faci deci două pârglii de lemn de salcâm și să le îmbraci cu aur.

6. Și să pui jertfelnicul tămâierii înaintea perdelii care acoperă chivotul legii, înaintea capacului care stă pe chivotul legii, acolo unde mă voi descoperi ție.

7. Iar Aaron să ardă pe altar tămâia bine mirositoare; și în fiecare dimineață când va aprinde candelile să ardă tămâie.

8. De asemenea, când Aaron va aprinde candelile în faptul serii, să ardă și tămâie: jertfă veșnică de tămâie înaintea Domnului, în neam de neam.

9. Pe acest jertfelnic să nu ardeți tămâie străină, nici ardere de tot, nici prinos de pâine, nici jertfă de turnare să nu turnați pe el.

10. Ci numai o dată pe an, Aaron să savârșească asupra coarnelor lui jertfa de ispășire; cu sângele jertfei pentru păcat să-l curețe o dată pe an. Așa să faceți din neam în neam. Acest jertfelnic este prea sfânt pentru Domnul.»

11. După aceea Domnul a grăit către Moise și a zis:

12. «Când vei face numărătoarea fiilor lui Israel, a acelor care trebuie să fie numărați, să dea fiecare Domnului răscumpărare pentru sufletul său, așa ca numărătoarea lor să nu le cășuneze lor vre-o nenorocire.

13. Fiecare din cei care vor veni la numărătoare să dea câte o jumătate de siclu, după siclu sfânt, care arc douăzeci de ghere, o jumătate de siclu, dajdie pentru Domnul,

14. Orice ins care vine la numărătoare, în vârstă de douăzeci de ani și mai în sus, să dea dajdie Domnului.

15. Cel bogat să nu dea mai mult și cel sărac să nu dea mai puțin decât o jumătate de siclu, când veți da dajdie

Domnului pentru răscumpărarea sufletelor voastre.

16. Deci să iei argintul de răscumpărare de la fiii lui Israel și să-l dai pentru trebuințele cortului descoperirii, ca să fie fiilor lui Israel spre pomenire înaintea Domnului și spre răscumpărarea sufletelor voastre!»

17. Și iarăși a grăit Domnul lui Moise și i-a zis:

18. «Să-mi faci o baie de aramă și scaunul ei să fie de aramă, pentru spălat, și s'o așezi între cortul descoperirii și jertfelnic și să torni apă în ea.

19. Și Aaron și fiii săi să-și spele, în baie, mâinile și picioarele lor.

20. Când vor intra în cortul descoperirii să se spele cu apă, ca să nu-i lovească moartea, sau când se vor apropia de jertfelnic, ca să slujească și ca să ardă jertfe înaintea Domnului.

21. Atunci ei trebuie să-și spele mâinile și picioarele, ca să nu-i lovească moartea. Și acestea să le fie lor pravilă veșnică, și Aaron și seminției lui, în neam de neam!»

22. Și iarăși a grăit Domnul către Moise și a zis:

23. «Ia-ți din mirodeniile de frunte cinci sute de sicli de smirnă aleasă; pe jumătate, adică două sute cincizeci de sicli scortșoară mirositoare și două sute cincizeci de sicli trestie cu bun miros.

24. Și cinci sute de sicli de casia, după siclu sfânt, și un hin de untdelemn de măslina.

25. Și să faci din acestea mir pentru ungere sfântă, mir alcătuit după meșteșugul făcătorilor de aromate; acesta să fie mirul pentru sfânta ungere.

26. Și să ungi cu el cortul descoperirii și chivotul legii,

27. Și masa cu toate vasele ei și candelabruul cu toate uneltele lui și altarul tămâierii.

28. Și jertfelnicul arderii de tot, cu toate uneltele lui și baia și temelia ei.

29. Deci să le sfînțești pe acestea, ca să fie prea sfinte. Tot ce se va atinge de ele se va sfînți.

30. Tot așa să ungi cu mir pe Aaron și pe fiii lui și să-i sfînțești pe ei ca să-mi fie mie preoți.

31. Apoi să vorbești cu fiii lui Israil și să le spui: «Acesta să fie pentru voi mirul sfintei ungeri în neam de neamul vostru.

32. Peste nici un om de rând să nu turnați din el și nici după cum este el pregătit să nu faceți vre-un mir la fel, căci el este sfânt și sfânt să fie pentru voi.

33. Oricine va face vre-un mir la fel sau oricine va da din el unui străin, acela să fie stârpit din poporul meu!»

34. Apoi Domnul a grăit lui Moise: «Ia-ți mirodenii bine miroitoare: balsam, unghișoară cu bun miros, galbanum, și pe lângă aceste mirodenii: tămâie curată, din toate aceeași măsură,

35. Și din ele toate fă tămâie de tămâiat, un amestec precum îl face meșterul de mirezme, cu adaos de sare, curat și pentru sfântă întrebuințare.

36. Și o parte din această tămâie s'o pisezi mărunț și să pui din ea înaintea chivotului, în cortul descoperirii, acolo unde mă voi descoperi ție. Și ea să fie prea sfântă pentru voi.

37. Iar tămâie pregătită după amestecătura aceasta, să nu vă faceți pentru voi, ci s'o socotești lucru sfânt al Domnului.

38. Și cine-și va face asemenea tămâie, ca să se bucure de mireazma ei, acela să fie stârpit din neamul său.»

31.

Meșterii Bețaleel și Oholiab. Prăznuirea Sâmbetei și tablele legii.

1. După aceea Domnul a vorbit cu Moise și i-a zis:

2. «Iată, eu am chemat anume pe Bețaleel, fiul lui Uri, fiul lui Hur, din seminția lui Iuda,

3. Și l-am umplut pe el cu duh dumnezeesc, dându-i înțelepciune, iscusință și știință și tot felul de îndemănare,

4. Ca să izvodească lucruri meștere, întru chipându-le în aur, în argint și în aramă,

5. Ca să șlefuiască pietre scumpe și să le ferece și ca să sape în lemn, alcătuiind tot felul de lucruri.

6. Și iată eu i-am dat lui ca ajutor pe Oholiab, fiul lui Ahisamac, din se-

minția Dan, și în inimile tuturor celor cu inimă înțeleaptă am pus pricepere, ca să aducă la îndeplinire toate câte ți-am poruncit ție:

7. Anume, cortul descoperirii și chivotul legii și capacul cu heruvimi de deasupra și toate odoarele cortului,

8. Masa cu toate sculele ei și candelaburul cel din aur curat și toate cele de trebuință ale lui și altarul tămâierii,

9. Și jertfelnicul pentru arderea de tot, cu toate uneltele lui, baia și temelia ei,

10. Și veșmintele de slujbă, adică odăjdiile sfinte ale lui Aaron, arhiereul, și veșmintele fiilor lui, cele pentru slujba preoțească,

11. Și mirul pentru ungere și tămâia bine miroitoare pentru locașul sfânt. Pe toate să le facă așa precum ți-am poruncit ție!»

12. Și Domnul a vorbit iarăși cu Moise și i-a zis:

13. «Vorbește cu fiii lui Israil și spune-le: «Luați aminte să păziți zilele de Sâmbătă ale mele, căci ele sunt semn între mine și voi în neam de neam, ca să știți că eu sunt Domnul care vă sfințește.

14. Așa dar păziți ziua Sâmbetei, fiindcă ea este sfântă pentru voi; oricine va pângări-o să fie pedepsit cu moartea, fiindcă oricine va săvârși într'însa vre-o lucrare, acela trebuie să fie stârpit din mijlocul poporului său!

15. Șase zile să fie zile de lucru, iar ziua a șaptea este Sâmbăta, zi de odihnă sfântă pentru Domnul. Oricine va face vre-o muncă în ziua Sâmbetei să fie pedepsit cu moartea.

16. Deci fiii lui Israil să păzească Sâmbăta, ziua de odihnă, în neam de neam, ca veșnic legământ.

17. Și să fie aceasta între mine și fiii lui Israil, semn veșnic, fiindcă Domnul a făcut în șase zile cerul și pământul, iar în ziua a șaptea a conținut și s'a odihnit!»

18. Și Domnul a dat lui Moise, după ce a sfârșit vorbirea cu el, pe muntele Sinai, cele două table ale legii, table de piatră, scrise cu degetul lui Dumnezeu.

32.

Vișelul de aur.

1. Iar poporul văzând că Moise zăbovește să se coboare din munte, s'a adunat în preajma lui Aaron și i-a grăit: « Scoală-te și ne fă dumnezei, care să meargă înaintea noastră, căci lui Moise accsta, omul care ne-a scos din țara Egiptului, nu știm ce i s'a întâmplat. »

2. Atunci Aaron a rostit către ei: « Scoateți cerceii de aur din urechile femeilor voastre și ale feciorilor voștri și ale fetelor voastre și aduceți-i la mine. »

3. Și tot poporul scoase cerceii de aur din urechile lor și-i aduse lui Aaron.

4. Și Aaron a luat acest aur din mâinile lor și după ce a închipuit chipul cu dalta, le-a făcut lor un vișel turnat. Atunci ei au strigat: « Iată, Israile, dumnezeul tău, care te-a scos din țara Egiptului! »

5. Și Aaron, văzând idolul, a clădit un jertfelnic în fața lui, și a strigat Aaron și a zis: « Măine va fi sârbătoare în cinstea Domnului. »

6. Și s'au sculat a doua zi dimineața și au adus ardere de tot și au jertfit jertfe de pace și apoi poporul s'a pus jos ca să mănânce și să bea, apoi s'a sculat ca să se zbenguiască.

7. Atunci Domnul a grăit lui Moise: « Coboară-te degrabă, căci poporul tău, pe care l-ai scos din țara Egiptului, a apucat pe drum greșit. »

8. Degrabă s'au abătut din calea pe care le-am fost poruncit-o eu; și și-au făcut un vișel turnat și i s'au închinat și i-au adus jertfe și au zis: « Acesta este, Israile, dumnezeul tău, care te-a scos din pământul Egiptului! »

9. Și Domnul a mai zis către Moise: « Mă uit la poporul acesta și văd că este un popor tare de cerbice! »

10. Și tu, acum lasă-mă ca mânia mea să izbucească împotriva lor și să-i prăpădească. Iar pe tine te voi face popor mare! »

11. Atunci Moise s'a rugat de Domnul Dumnezeul său și i-a zis: « De ce, Doamne, sa se aprindă mânia ta împotriva poporului tău, pe care l-ai scos din țara

Egiptului, cu putere mare și cu braț vânjos? »

12. De ce să zică Egiptenii: « I-a scos din țară cu gând rău, anume ca să-i prăpădescă în munți și să-i șteargă de pe fața pământului? » Intoarce-te de la aprinderea mâniei tale și schimbă gândul de prăpăd cu care ameninți poporul tău.

13. Adu-ți aminte de Avraam, de Isaac și de Israil, robii tăi, cărora le-ai jurat pe tine însuși și le-ai făgăduit: « Îmulți-voi seminția voastră ca stelele cerului, iar tot acest pământ despre care ți-am vorbit, îl voi da urmașilor tăi, ca să-l stăpânească pururea! »

14. Atunci Domnul s'a căit de prăpădul pe care cugetase să-l aducă peste poporul său.

15. După acestea, Moise se întoarce și se pogori de pe munte având în mână cele două table ale legii, scrise pe amândouă părțile; căci erau scrise și pe o parte și pe alta.

16. Și tablele erau lucrul lui Dumnezeu, scriptura era scriptura lui Dumnezeu săpată pe table.

17. Și auzind Iosua zarva poporului, pe când striga, a zis către Moise: « În tabără e strigăt de război! »

18. Ci Moise i-a răspuns: « Nu e nici glasul celor ce strigă că au biruit, nu e nici glasul celor ce strigă că au fost înfrânți; ce aud eu e glasul unora care zbiară. »

19. Iar când s'au apropiat de tabără și a văzut vișelul și danșurile, atunci a izbucnit mânia lui Moise și a zvrălit din mână tablele și le-a făcut țândări, la poalele muntelui.

20. Apoi a luat vișelul pe care-l făcuseră și l-a ars în foc și l-a sfărâmat până l-a făcut pulbere; după aceea l-a risipit în apă și cu apa aceea a adăpat pe fiii lui Israil.

21. În sfârșit, Moise a zis către Aaron: « Ce ți-a făcut ție acest popor de l-ai vârit într'un păcat atât de mare? »

22. Atunci Aaron a răspuns: « Să nu se aprindă mânia domnului meu; tu știi că poporul acesta este pornit spre rele. »

23. Căci ei mi-au cerut: « Fă-ne dumnezei, care să meargă înaintea noastră, căci acest Moise, omul care ne-a scos

din țara Egiptului, nu știm ce a pățit.»

24. Atunci eu le-am spus: «Cine are aur să-l scoată afară.» Și ei mi l-au adus și eu l-am turnat în foc și a ieșit vițelul acesta.»

25. Atunci Moise, văzând că poporul este fără frâu, fiindcă Aaron îi slăbise frâul, spie batjocura protivnicilor săi,

26. S'a dus Moise în poarta taberei și a rostit: «Cine este cu Domnul să vină lângă mine!» Și s'au adunat la el toți fiii lui Levi.

27. Și Moise le-a grăit: «Așa poruncește Domnul Dumnezeu lui Israel: «Fiecare din voi să-și pună sabia la șold și să străbateți și să vă învărtiți prin tabără, de la o poartă până la cealaltă, și să ucidă fiecare pe fratele său și fiecare pe aproapele său, fiecare pe ruda sa!»

28. Iar fiii lui Levi făcură după cuvântul lui Moise, și căzură din popor, în ziua aceea, ca la trei mii de oameni.

29. După aceea a zis Moise: «Intrați astăzi în slujba Domnului, ca preoți ai lui, ca astăzi să vă dea binecuvântare, căci fiecare a fost împotriva fiului sau și a fratelui său.»

30. Iar a doua zi Moise a vorbit poporului: «Voi ați săvârșit un păcat mare; ci eu acum mă voi sui la Domnul, poate voi dobândi iertare pentru păcatul vostru!»

31. Apoi Moise s'a întors la Domnul și a grăit: «O, poporul acesta a săvârșit păcat greu, căci și-a făcut un dumnezeu de aur.»

32. Și acum, te rog, iartă păcatul lor! Iar de nu, te rog, șterge-mă din cartea ta, din cartea pe care ai scris-o!»

33. Dar Domnul i-a răspuns lui Moise: «Pe acela care a păcătuit împotriva mea, pe acela îl voi șterge din cartea mea.»

34. Iar acum du-te și călăuzește poporul spre locul ce ți-am poruncit ție! Iată, înșelul meu va merge înaintea ta, însă în ziua în care îi voi cerceta, atunci voi pedepsi nelegiuirea lor!»

35. Așa a lovit Domnul pe popor, pentru că făcuseră vițelul pe care-l turnase Aaron.

*Mânia Domnului împotriva poporului.
Domnul se arată lui Moise.*

1. După acestea, Domnul a zis lui Moise: «Haide, pornește de aici, tu și poporul pe care l-ai scos din țara Egiptului, spre pământul pe care l-am făgăduit cu jurământ lui Avraam, lui Isaac și lui Iacob, când le-am spus: «Il voi dărui seminției tale.»

2. Și eu voi trimite înger înaintea ta și voi alunga pe Canaaniti, pe Amoriți și pe Hetiți și pe Pereziti și pe Heviți și pe Iebusiți.

3. Și te voi aduce în țara unde curge lapte și miere; dar eu nu voi mai merge în mijlocul vostru, ca să nu vă ninuiesc pe cale, pentru că voi sunteți un popor tare la cerbice!»

4. Și auzind poporul acest cuvânt cumplit, s'a umplut de jale și nimeni n'a mai pus pe sine podoabele ce avea.

5. Căci Domnul zisese lui Moise: «Spune fiilor lui Israel: «Voi sunteți un popor tare la cerbice; o singură clipă, dacă aș mai veni în mijlocul vostru, v'aș prăpădi. Și acum, aruncați de pe voi podoabele voastre și voi vedea ce am de făcut cu voi!»

6. Deci fiii lui Israel au aruncat podoabele de pe ei când au plecat de la Muntele Horebului.

7. Și Moise a luat cortul și și l-a întins afară din tabără, departe de tabără și i-a zis «Cortul descoperirii», și oricine voia să afle poruncile Domnului se ducea la cortul descoperirii, care era afară din tabără.

8. Iar când Moise ieșea să se ducă la cort, tot norodul se scula în picioare și stătea fiecare la ușa cortului său și se uita după Moise, până când intra în cortul descoperirii.

9. Și după ce Moise intra în cort, stâlpul de nour se pogora și stătea la ușa cortului; iar în vremea aceasta, Domnul vorbea cu Moise.

10. Și tot poporul ținea ochii la stâlpul de nour care stătea la ușa cortului, apoi tot poporul se scula în picioare și se închina până la pământ, fiecare la ușa cortului său.

11. Și Domnul vorbea cu Moise față către față, precum vorbește un om cu prietenul său. Și pe urmă Moise se întorcea în tabără. Dar Iosua cel tânăr, fiul lui Nun, slujitorul lui Moise, nu se depărta de cort.

12. După aceasta Moise a zis către Domnul: «Iată, tu mi-ai poruncit mie: «Du pe poporul acesta!» Inșă tu nu mi-ai descoperit pe acela, pe care l-ai hărăzit să mă însoțească. Și iarăși tu ai mai zis: «Te știu bine și ai aflat har în ochii mei!»

13. Și acum, dacă am aflat har în ochii tăi, descoperă-mi țelurile tale ca să te pricep și ca să aflu har înaintea ta; și ia aminte că această gloată este norodul tău!»

14. Atunci Domnul i-a răspuns: «Ochiul meu te va însoți și te voi călăuzi la ținta ta!»

15. Ci Moise a grăit: «Dacă ochiul tău nu ne călăuzește, nu ne mai porni de aici.

16. Căci după ce oare se va cunoaște că am aflat har în ochii tăi, eu și poporul tău, dacă nu după aceasta, că tu ne vei însoți pe noi, și numai așa ne vom osebi, eu și poporul tău, dintre popoarele de pe fața pământului!»

17. Atunci Domnul i-a răspuns lui Moise: «Și lucrul acesta pe care mi-l ceri, ți-l voi face, căci tu ai aflat har în ochii mei și te cunosc prea bine!»

18. Dar Moise l-a rugat: «Atunci te rog arată-mi slava ta!»

19. Domnul l-a întâmpinat cu vorba: «Desfășura-voi măreția mea în fața ta și voi striga numele Domnului înaintea ta, căci sunt îndurător cu cine vreau să fiu îndurător și miluiesc pe cel pe care vreau să-l miluiesc.»

20. Apoi a zis Domnul: «Tu nu poți să vezi fața mea, căci nu se poate om care să mă vadă și să rămână viu.»

21. Și a mai zis Domnul: «Iată aici un loc, în preajma mea. Tu să stai între stânci,

22. Și când va trece slava mea, te voi pune în crăpătura unei stânci și voi pune mâna mea în dreptul tău, până ce voi trece.

23. Iar după ce voi lua mâna mea, atunci tu mă vei vedea din spate, dar fața mea nu poate s'o vadă nimeni.»

*Al doilea rând al tablelor legii.
Poruncile și sărbătorile sunt din nou amintite.*

1. Și a grăit Domnul către Moise: «Cioplește-ți două table de piatră asemenea celor dintâi și eu voi scrie pe aceste table cuvintele care erau pe cele dintâi, pe care tu le-ai sfărâmat.

2. Și fii gata mâine dimineață, ca să te urci în faptul zilei pe muntele Sinai și să te înfațișezi înaintea mea, acolo pe vârful muntelui.

3. Inșă nimeni să nu se urce împreună cu tine, ba chiar nimeni să nu se ivească în tot cuprinsul muntelui; și nici turmă, nici cireadă să nu pască în preajma acestui munte!»

4. Și Moise a cioplit două table de piatră, la fel cu cele dintâi și s'a sculat dis-de-dimineată și s'a suit pe muntele Sinai, după porunca Domnului, și a luat în mâna sa cele două table de piatră.

5. Atunci Domnul s'a pogorît în nour și Moise a stat acolo lângă Domnul și a chemat numele Domnului.

6. Și Domnul a trecut pe dinaintea lui și a strigat: «Domnul! Domnul este Dumnezeuul îndurător și milostiv, zăbavnice la mânie și bogat în bunătate și credincioșie,

7. El păstrează mila lui la mii de neamuri; iartă greșala, păcatul și nelegiuirea, dar nu cu cruță pe nimeni, ci pedepsește fărădelegea părinților în fii și în nepoți, până la al treilea și al patrulea neam!»

8. Și Moise degrabă a căzut la pământ și s'a închinat.

9. Apoi a grăit: «Dacă am aflat har în ochii tăi, o, Doamne, binevoiască Domnul meu să vină în mijlocul nostru, căci suntem un popor tare la cerbice; ci tu ne iartă fărădelegile noastre și păcatele noastre și ne fă pe noi moștenirea ta!»

10. Atunci Domnul a zis: «Iată, voi face cu tine legământ. De față cu tot poporul tău, voi săvârși minuni care nu s'au mai săvârșit în tot pământul și la nici un alt neam, ca tot norodul, în mijlocul căruia ești tu, să vadă lu-

crării Domnului, căci înfricoșat este ceea ce eu voi săvârși cu tine!

11. Păzește ceea ce ți-am poruncit astăzi; iată eu voi alunga de dinaintea ta pe Amoriți și pe Canaaniti, și pe Hețiți, și pe Pereziti, și pe Heviți și pe lebusiți.

12. Ferește-te ca nu cumva să faci legământ cu locuitorii țării aceleia în care tu vei intra, ca să nu fie o cursă în mijlocul vostru,

13. Ci, dimpotrivă, să dărâmați jertfelnicile lor, să sfărâmați stâlpii lor și să tăiați așerele lor.

14. Că tu nu trebuie să te închini la alt Dumnezeu, fiindcă Domnul care se cheamă « Răvnitorul » într'adevăr este Dumnezeu răvnitor.

15. Nu cumva să faci vre-un legământ cu locuitorii acelei țări, fiindcă ei, desfrânând după dumnezeii lor și jertfind dumnezeilor lor, te vor chema și pe tine să mănânci din jertfele lor.

16. Iar dacă ai lua din fetele lor femei pentru fiii tăi, fetele lor, desfrânând după dumnezeii lor, ar aduce și pe fiii tăi ca să desfrâneze și ei după aceiași dumnezei.

17. Să nu-ți faci ție chipuri turnate idolești.

18. Să ții sărbătoarea azimelor; șapte zile să mănânci azime, așa precum ți-am poruncit, la vremea rânduită în luna Abib, fiindcă în luna Abib ai ieșit din Egipt.

19. Orice întâi născut, de parte bărbătească, este al meu; și tot așa cel dintâi născut de parte bărbătească din turmele și cirezile tale, fie bou, fie oaie.

20. Iar întâiul născut al asinului să-l răscumperi cu un miel, iar dacă nu-l vei răscumpăra, să-i frângi gâtul. Pe orice întâi născut dintre fiii tăi, trebuie să-l răscumperi și nimeni să nu se înfățișeze înaintea mea cu mâna goală.

21. Șase zile lucrează, iar în ziua a șaptea odihnește-te; chiar în vremea aratului și a seceratului să te odihnești.

22. Să ții de asemenea și sărbătoarea săptămânilor, sărbătoarea pârgăii, la secerișul grâului, și sărbătoarea culesului, la sfârșitul anului.

23. De trei ori pe an să se înfățișeze, înaintea Domnului Dumnezeuului lui Israel, toți cei de parte bărbătească din norodul tău,

24. Căci eu voi goni neamurile dinaintea feței tale și voi largi hotarele tale, și nimeni nu va pofți țara ta, când te vei sui ca să te înfățișezi înaintea Domnului Dumnezeuului tau, la cele trei răstimpuri de peste an.

25. Să nu aduci sângele jertfei mele cu pâine dospită și să nu fie păstrată de seara până dimineața jertfa sărbătorii Paștelui.

26. Fruntea pârgăii din țarina ta să o aduci în casa Domnului Dumnezeuului tău. Să nu fierbi iedul în laptele mamei sale.»

27. Apoi Domnul a vorbit iarăși lui Moise: « Scrie cuvintele acestea, căci pe temeiul acestor cuvinte am încheiat cu legământ cu tine și cu Israel! »

28. Și Moise a rămas acolo cu Domnul patruzeci de zile și patruzeci de nopți; și pâine n'a mâncat și apă n'a băut. Și a scris pe table de piatră cuvintele legământului: cele zece porunci.

29. Iar când Moise s'a pogorit din muntele Sinai și cele două table ale legii erau în mâna lui, pogorindu-se din munte Moise, el nu știa că obrazul lui strălucește, fiindcă vorbise Dumnezeu cu el.

30. Deci văzându-l pe Moise Aaron și toți fiii lui Israel, iată ca obrazul lui strălucea. Atunci ei s'au temut să se apropie de el.

31. Dar Moise i-a chemat și atunci Aaron și toți fruntașii obștiei s'au întors la el și Moise a început să vorbească cu ei.

32. Și s'au apropiat toți fiii lui Israel și Moise le-a poruncit tot ceea ce îi orânduise Domnul, în muntele Sinai.

33. Și după ce a isprăvit Moise de vorbit cu ei, și-a pus pe față un zăbranic.

34. Și ori de câte ori Moise intra înaintea Domnului ca să vorbească cu el, lepăda zăbranicul până când ieșea din fața Domnului, și după ce ieșea, împărtășea fiilor lui Israel ceea ce i se poruncise.

35. Și fiii lui Israel vedeau că obrazul lui Moise strălucește. Iar el își punea

vălul la loc pe obraz, până când venea vremea să intre iar, să vorbească cu Domnul.

35.

Sămbăta. Darurile aduse pentru Cortul descoperirii. Bețalele și Oholiab, meșteri iscusiți, chemați la lucrul cortului.

1. După acestea Moise a strâns toată obștia fiilor lui Israil și le-a zis: «Iată ceea ce a poruncit Dumnezeu să faceți:

2. Șase zile să lucrați, iar ziua a șaptea să o sfințiți, că este Sămbăta, zi de odihnă întru cinstea Domnului. Oricine va lucra ceva în ea, să fie dat morții.

3. Să n'aprindeți foc în ziua Sămbetei, nicăieri în locuințele voastre!»

4. Iarăși a grăit Moise către toată obștia fiilor lui Israil și a spus: «Iată ceea ce a poruncit Domnul și ce a zis.

5. Aduceți din averile voastre prinos Domnului, fiecare cât îl va lăsa inima să aducă prinos Domnului, fie aur, fie argint, fie aramă,

6. Porfiră violetă, stacojie și vișinie, vison și păr de capră,

7. Și piei de berbec vopsite cu roșu și piei de vițel de mare și lemn de salcâm,

8. Și untdelemn pentru candelabru și mirezme pentru mir și pentru pregătit tămâia cea bine mirositoare,

9. Și pietre de onix și alte pietre scumpe de pus la efod și la hoșen.

10. Iar toți cei iscusiți dintre voi să vina și să pregătească toate câte a poruncit Domnul,

11. Adică locașul sfânt, cortul lui și acoperământul lui, verigile lui și scândurile lui, pârgăile, stâlpii și tâlpile lui;

12. Chivotul legii și pârgăile lui, capacul cu heruvimi și perdeaua de dinaintea chivotului;

13. Masa cu pârgăile ei și cu toate lucrurile ei și pâinile punerii înainte;

14. Și candelabru pentru luminat și uneltele lui și candelele lui, și untdelemnul de ars în candelă;

15. Și jertfelnicul tămâierii și pârgăile lui și untdelemnul ungerii și tămâia bine mirositoare și perdeaua de la intrare pentru ușa locașului.

16. Apoi jertfelnicul arderilor de tot și grătia de aramă care-l înconjoară, și pârgăile lui și toate uneltele lui, baia de spălat și temelia ei;

17. Perdelele curții cu stâlpii și tâlpile lor și perdeaua de la poarta curții;

18. Țărușii cortului sfânt și țărușii curții și frânghiile lor;

19. Odăjdiile scunpe, pentru slujba din locașul sfânt, și veșmintele sfinte pentru Aaron, arhierul, și veșmintele fiilor săi, pentru slujba preoțească!»

20. După aceea toată obștia fiilor lui Israil s'a dat la o parte de dinaintea lui Moise.

21. Și a venit fiecare pe care-l îndemna inima și fiecare pe care-l îmbia cugetul, aducând daruri Domnului, pentru clădirea cortului descoperirii și pentru orânduirea tuturor slujbelor lui ca și pentru facerea sfintelor veșminte.

22. Și au venit bărbați ca și femei, toți pe care îi lăsa inima, și aduceau agrafe cercei, inele, sălbi și tot felul de lucruri de aur; fiecare care voia să afierosească un dar de aur Domnului, îl aducea.

23. Și toți la care se găsea porfiră violetă, stacojie și vișinie, ori vison, ori păr de capră, ori piei de berbec vopsite roșu, ori piei de vițel de mare, le aduceau.

24. Toți cei ce voiau să aducă în dar argint sau aramă, aduceau darul lor Domnului; și toți la care se afla lemn de salcâm pentru făcut vre-unul din lucrurile de trebuință, îl aduceau.

25. Și toate femeile meștere toceau cu mâinile lor și aduceau ceea ce țesuseră: porfiră violetă, stacojie și vișinie și trâmbe de vison.

26. Și iarăși toate femeile care se simțeau împinse de îndemănarea lor au țesut părul de capră.

27. Iar căpeteniile au adus pietrele de onix și alte pietre scumpe de pus la efod și la hoșen,

28. Asemenea și mirezme și untdelemn pentru candelabru, mir de ungere și tămâie bine mirositoare.

29. Astfel toți bărbații și femeile din fiii lui Israil, pe care i-a îndemnat inima să dea câte ceva pentru săvârșirea celor ce Domnul poruncise să se facă prin

mâna lui Moise, au adus daruri de bună voie Domnului.

30. Pe urmă, Moise a grăit către fiii lui Israel: «Vedeți, Domnul a chemat anume pe Bețaleel, fiul lui Uri, fiul lui Hur din seminția lui Iuda,

31. Și l-a umplut pe el cu Duhul lui Dumnezeu, dându-i înțelepciune și istețime și știință, pentru tot felul de lucrări,

32. Ca să nascocoască izvoade și să le lucreze în aur și în argint și în aramă,

33. Și să șlefuiască pietrele scumpe pentru încrustat; ca să sape în lemn și să înfiripeze tot felul de lucruri iscusit lucrate.

34. Și a mai pus în inima lui și darul de a învăța pe alții, atât lui cât și lui Oholiab, fiul lui Ahisamac din seminția lui Dan.

35. Umplutu-i-a pe ei cu măiastră iscusință ca să săvârșească toate lucrările, ale șlefuitorului, ale țesătorului în gherghel, ale izvoditorului de alesături pe porfiră violetă, stacojie și vișinie și pe vison, ca și ale țesătorului de rând, ca unii ce sunt meșteri să săvârșească orice fel de lucru și să intruchipeze iscusite zămisliiri.

36.

Inceperea lucrului la Cortul sfânt.

1. Deci Bețaleel și Oholiab și toți cei pricepuți, căroră Domnul le-a dat înțelepciune și îndemănare ca să știe să facă toate lucrările de trebuință pentru sfântul locaș, să săvârșească toate, așa cum a poruncit Domnul!»

2. Deci Moise a chemat pe Bețaleel și pe Oholiab și pe toți bărbații iscușiți, în a căror inimă Dumnezeu pusese deșteptăciune și pe toți aceia pe care fi imbia cugetul să pășească la lucru și să-l împlinească,

3. Și au luat de la Moise toate acele prinoase pe care le aduseseră fiii lui Israel pentru lucrul sfântului locaș. Și poporul le aducea mereu daruri de bună voie, în fiecare dimineață.

4. Atunci toți iscușiții meșteri, care se îndeletniceau cu felurite lucrări la locașul sfânt, lăsară fiecare îndeletnicirea cu care se nevoia,

5. Și grăiră către Moise, spunându-i: «Poporul aduce mai mult decât trebuie pentru săvârșirea lucrului pe care a poruncit Domnul să-l facem!»

6. Deci Moise a poruncit și ei au purtat porunca în tabără zicând: «Nimeni, bărbat ori femeie, să nu mai lucreze nici un lucru de dăruială pentru sfântul locaș!» Astfel poporul a conținut cu adusul prinoaselor,

7. Fiindcă ceea ce se strânsese era destul pentru toate lucrurile ce trebuiau făcute, ba încă și prisosea.

8. Atunci toți acei meșteri iscușiți, printre cei ce săvârșiseră lucrarea, au alcătuit sfântul locaș din zece covoare de vison și de porfiră violetă, stacojie și vișinie, țesând în ele heruvimi, cu meșteșug de țesător.

9. Lungimea unui covor era de douăzeci și opt de coți, iar lărgimea lui era de patru coți; toate covoarele erau de aceeași măsură.

10. Și cinci covoare le-au încheiat într'o fașie mare și cinci covoare le-au încheiat iarăși într'o fașie.

11. Apoi au făcut cheotori de porfiră violetă, pe marginea celui din urmă covor din întâia fașie și tot așa au făcut, pe marginea celui din urmă covor din a doua fașie.

12. Cincizeci de cheotori au făcut pe marginea întâiului covor și cincizeci de cheotori pe marginea celui din urmă covor, din a doua fașie, așa încât cheotorile răspundeau una cu alta.

13. Au făcut apoi cincizeci de copci de aur, și cu copcile au încheiat fașiile de covoare una cu alta, astfel că tot acoperișul s'a făcut o bucată.

14. Au mai făcut apoi cortului covoare de păr de capră, de pus deasupra sfântului locaș, anume au făcut unsprezece covoare.

15. Lungimea unui covor era de treizeci de coți, iar lărgimea unui covor de patru coți, cele unsprezece covoare aveau aceeași măsură.

16. Și au încheiat cinci covoare laolaltă și șase covoare laolaltă.

17. Și au făcut cincizeci de cheotori pe marginea celui din urmă covor din întâia fașie și cincizeci de cheotori pe mar-

ginea celui din urmă covor din a doua fâșie.

18. Au mai făcut apoi și cincizeci de copci de aramă cu care să se încheie acoperișul cortului ca să fie unul singur.

19. Pe urmă, au făcut cortului un acoperiș de piei de berbec vopsite roșu și alt acoperiș din piei de vișel de mare, ca să-l pună pe deasupra.

20. După acestea, au făcut pentru sfântul locaș scânduri din lemn de salcâm de pus în picioare.

21. Lungimea unei scânduri era de zece coți și lățimea unei scânduri era de un cot și jumătate.

22. Și fiecare scândură avea jos doi cepi, așezați unul în dreptul celuilalt. Așa au făcut la toate scândurile locașului sfânt.

23. Și au orânduit astfel scândurile locașului: douăzeci de scânduri pentru latura de miază-zi,

24. Și au făcut patruzeci de tălpi de argint ca să le pună sub cele douăzeci de scânduri, câte două tălpi sub o scândură, pentru cei doi cepi ai ei și iarăși două tălpi sub scândura următoare, pentru cei doi cepi ai ei.

25. Tot așa, pentru cealaltă latură a locașului, cea dinspre miază-noapte, au făcut douăzeci de scânduri,

26. Precum și patruzeci de tălpi de argint ale lor, câte două tălpi sub o scândură și două tălpi sub scândura următoare.

27. Iar pentru partea din fund a locașului, cea dinspre apus, au făcut șase scânduri.

28. Au mai făcut două scânduri pentru cele două unghiuri ale locașului, în partea din fund.

29. Și ele erau, atât jos cât și sus, deopotrivă întregi până la prima scoabă; astfel au făcut cu amândouă, la cele două unghiuri.

30. Erau deci opt scânduri cu cele șaisprezece tălpi de argint ale lor, câte două tălpi sub fiecare scândură.

31. Au făcut apoi manele din lemn de salcâm, cinci pentru scândurile întâii laturi a locașului,

32. Și cinci manele pentru scândurile celei de a doua laturi a locașului și cinci

manele pentru scândurile laturii dinspre apus a locașului.

33. Iar manela de la mijloc au făcut-o așa ca să treacă pe la mijlocul scândurilor peietului de la un capăt la celălalt.

34. Și scândurile le-au îmbrăcat cu aur și scoabele lor le-au făcut tot din aur, ca să se petreacă manelele prin ele, și manelele le-au îmbrăcat de asemenea cu aur.

35. Apoi au făcut perdeaua: de porfiră violetă, stacojie și vișinie și de vison, izvodind pe ea alesătură de heruvimi.

36. Iar pentru agățat perdeaua, au făcut patru stâlpi din lemn de salcâm și i-au îmbrăcat cu aur și cârligele lor erau de aur și au turnat pentru ei patru tălpi de argint.

37. Apoi, la ușa cortului, au făcut o perdea de porfiră violetă, stacojie și vișinie și de vison, lucrată cu alesături.

38. Iar pentru agățatul perdelei au făcut cinci stâlpi cu cârligele lor și au îmbrăcat capetele lor și vergelele lor cu aur; iar tălpile lor, cele cinci, le-au făcut de aramă.

37.

Cortul descoperirii, masa pâinilor punerii înainte, candelabru și jertfelnicul tămâierii.

1. După aceea, Bețaleel a făcut chivotul din lemn de salcâm; lungimea lui era de doi coți și jumătate, lățimea lui de un cot și jumătate și înălțimea lui iarăși de un cot și jumătate.

2. Și l-a îmbrăcat cu aur curat pe dinauntru și pe dinafară și l-a încins cu o cunună de aur de jur-împrejur.

3. Și i-a turnat patru verigi de aur și i le-a pus la cele patru piciorușe: două verigi pe o parte și două verigi pe cealaltă parte.

4. A făcut apoi pârghii de lemn de salcâm și le-a îmbrăcat cu aur.

5. Și a petrecut pârghiile prin verigile de pe laturile chivotului, ca să ducă chivotul cu ele.

6. A făcut apoi capacul chivotului, din aur curat, cu o lungime de doi coți și jumătate și cu o lățime de un cot și jumătate.

7. A făcut apoi doi heruvimi de aur, lucrați din ciocan și răsărind din cele două capete ale capacului,

8. Un heruvim la un capăt și un heruvim la celălalt capăt, așa încât, la cele două capete, heruvimii să facă una cu capacul.

9. Iar heruvimii aveau aripile ridicate în sus, acoperind cu aripile capacul chivotului și stând unul în fața celui alt, dar cu fețele înspre capac.

10. A făcut, pe urmă, masa din lemn de salcâm; lungimea ei era de doi coți și lățimea ei de un cot și înălțimea de un cot și jumătate,

11. Și a îmbrăcat-o cu aur curat și i-a pus de jur-împrejur o cunună de aur.

12. I-a făcut după aceea, împrejur, un pervaz lat de o palmă, iar pe pervaz a împletit o cunună de aur.

13. A turnat, pentru masă, patru verigi de aur și a prins verigile la cele patru colțuri, deasupra celor patru picioare ale mesei.

14. Și verigile veneau prinse strâns de pervaz, ca să apuce pârghiile, pentru dusul mesei.

15. Și pârghiile de dus masa le-a făcut din lemn de salcâm și le-a îmbrăcat cu aur.

16. A făcut apoi și lucrurile trebuincioase mesei: talgerele, cupele și năstrapele și ibricele pentru turnat, toate din aur curat.

17. După aceea, a făcut candelabru din aur curat; din aur cecănit, cu piciorul lui și cu fusul lui, iar cupele lui, cu caliciurile și cu florile lui, făceau trup cu el.

18. Și din laturile lui ieșeau șase brațe: trei brațe ale candelabrului dintr'o latură a lui și trei brațe ale candelabrului din cealaltă latură a lui.

19. La un braț erau trei cupe în chip de floare de migdal, cu caliciurile și cu florile lor, și la alt braț iar trei cupe în chip de floare de migdal, cu caliciurile și cu florile lor; așa era la câte șase brațele care ieșeau din candelabru.

20. Pe fusul candelabrului erau patru cupe în chip de floare de migdal, cu caliciurile și cu florile lor.

21. Venea un caliciu sub întâile două brațe ale lui, alt caliciu sub celelalte două brațe ale lui și alt caliciu sub cele din urmă două brațe ale lui; așa era la câte șase brațele care ieșeau din el.

22. Caliciurile lui și brațele lui creșteau din el și el întreg era dintr'o bucată lucrat din aur curat și cecănit.

23. Și i-a făcut și candelarele, șapte la număr, cu mucărilor lor și cu tăvițele lor pentru scrum, din aur curat.

24. Un talant de aur curat a băgat în candelabru și în toate câte mai trebuiesc la el.

25. A făcut, după acestea, jertfelnicul tămâierii, din lemn de salcâm; lungimea lui era de un cot și lățimea lui de un cot, adică era pătrat, iar înălțimea lui era de doi coți și coarneau lui erau una cu el.

26. Și le-a îmbrăcat cu aur curat, partea de deasupra și pereții lui de jur-împrejur, cum și coarneau lui, și l-a încins cu o ghirlandă de aur;

27. I-a mai făcut și două verigi de aur, dedesubtul ghirlanței, la cei doi pereți, de cele două părți ale lui, verigi de petrecut pârghiile, ca să-l poată duce.

28. Și pârghiile le-a făcut din lemn de salcâm și le-a îmbrăcat cu aur.

29. A făcut mirul ungerii sfinte și tămâia curată cea cu bun miros, după meșteșugul spițerului de mirosenii.

38.

Jertfelnicul arderilor de tot. Curtea cortului. Cum s'au întreprinsat prinoasele aduse de popor.

1. După aceea, a făcut jertfelnicul arderilor de tot din lemn de salcâm; lungimea lui era de cinci coți, și lățimea lui de cinci coți, era în patru colțuri și înălțimea lui era de trei coți.

2. Și i-a făcut coarne la cele patru colțuri ale lui și aceste coarne erau din el; apoi l-a îmbrăcat cu aramă.

3. Și a făcut și toată văsăria jertfelnicului, oalele, lopățelele, lighenele, furculițele și tigăile pentru cărbuni, toate uneltele lui le-a făcut de aramă.

4. A mai făcut pentru jertfelnic o grătie, ca o rețea de aramă, care îmbrăca partea lui de jos până la mijloc.

5. A turnat apoi patru verigi de aramă pentru cele patru colțuri ale gratiei de aramă ca să petreacă pârghiile prin ele,

6. Și pârghiile le-a făcut din lemn de salcâm și le-a îmbrăcat cu aramă.

7. Și petrecea pârghiile prin verigile de pe laturile jertfelnicului și-l ducea așa cu ele. Jertfelnicul l-a făcut de scânduri, iar pe dinăuntru era gol.

8. După aceea a făcut spălătorul de aramă și temelia lui tot din aramă și anume din oglinzile femeilor slujitoare, care făceau slujbă la ușa cortului descoperirii.

9. Apoi a făcut curtea; în partea dinspre miază-zi, curtea avea perdele de vison în lungime de o sută de coți.

10. Perdelele se agățau de douăzeci de stâlpi cu douăzeci de tălpi de aramă ale lor; iar cârligele lor și vergelele lor erau de argint.

11. La fel, în partea de miază-noapte, a făcut perdele lungi de o sută de coți agățate pe douăzeci de stâlpi cu douăzeci de tălpi de aramă, având cârligele și vergelele lor de argint.

12. În partea dinspre asfințit, a făcut perdele lungi de cincizeci de coți, agățate pe zece stâlpi cu zece tălpi de aramă, având cârligele și vergelele lor de argint.

13. În partea dinainte, dinspre răsărit, a făcut perdele lungi de cincizeci de coți.

14. Perdelele dintr'o latură erau de cincisprezece coți, cu trei stâlpi și cu trei tălpi de aramă.

15. Tot așa de cealaltă latură; așa (dar de amândouă laturile, erau agățate perdele lungi de cincisprezece coți, pe trei stâlpi și cu tălpile lor.

16. Toate perdelele curții, de jur-împrejur, erau de vison.

17. Tălpile stâlpilor erau de aramă și cârligele și vergelele lor erau de argint și capetele lor erau îmbrăcate cu argint și toți stâlpii curții de argint.

18. Iar perdeaua de la poarta curții era țesută cu alesături din porfiră violetă, stacojie și vișinie și din vison, lungimea ei era de douăzeci de coți și înălțimea ei, adică lățimea ei era de cinci coți, după măsura perdelelor curții.

19. Și stâlpii lor cei patru și cu cele patru tălpi ale lor erau de aramă, iar

cârligele lor erau de argint și tot de argint era îmbrăcătura capetelor și vergelele stâlpilor.

20. Și toți țărșii sfântului locaș și ai curții, de jur-împrejur, erau de argint.

21. Acesta este izvodul lucrurilor sfântului locaș, locașul descoperirii înjghebat după porunca lui Moise, prin osărdia leviților și cu îndrumarea lui Itamar, fiul lui Aaron, arhiereul.

22. Iar Bețaleel, fiul lui Uri, fiul lui Hur, din seminția lui Iuda, a săvârșit toate câte poruncise lui Moise Domnul.

23. Cu ajutorul lui Oholiab, fiul lui Ahisamac, din seminția lui Dan, ca săpător în pietre scumpe, meșter în gherghef și țesător de flori în porfiră violetă, stacojie și vișinie și în vison.

24. Tot aural întrebuințat pentru lucrări, pentru toate cele făcute sfântului locaș, a fost aur dăruit și anume douăzeci și nouă de talanți și șapte sute treizeci de sicli, după siclul sfânt.

25. Iar argintul dăruit de cei numărați ai obștiei a fost o sută de talanți și o mie șapte sute șaptezeci și cinci de sicli, după siclul sfânt.

26. Câte o beca de cap de om, adică o jumătate de siclu, după siclul sfânt, a fost birnic fiecare cap care a trecut prin numărătoare, de la douăzeci de ani în sus, și ei au fost șase sute trei mii și cinci sute cincizeci de oameni.

27. Și acei o sută de talanți de argint s'au întrebuințat la turnarea tălpilor cortului și a tălpilor perdelei, o sută de tălpi dintr'o sută de talanți, câte un talant de talpă.

28. Iar din cei o mie șapte sute șaptezeci și cinci de sicli au făcut cârligele stâlpilor, au îmbrăcat capitulurile lor și au făcut vergelele stâlpilor.

29. Arama adusă în dar a fost șaptezeci de talanți și două mii patru sute de sicli

30. Și din ea au făcut tălpile stâlpilor de la poarta cortului descoperirii și jertfelnicul de aramă cu gratia lui de aramă și toate uneltele jertfelnicului.

31. Asemenea și tălpile stâlpilor din jurul curții și tălpile stâlpilor de la intrarea curții și toți țărșii sfântului locaș și toți țărșii curții, de jur-împrejur.

39.

Sfintele odăjdii.

1. Iar din porfiră violetă stacojie și vișinie, au făcut odăjdii țesute măiastru, pentru slujit în sfântul locaș, și odăjdii sfinte pentru Aaron, așa precum poruncise lui Moise Domnul.

2. Au făcut efodul din fire de aur, din porfiră violetă, stacojie și vișinie și din vison.

3. Au bătut aurul în foi subțiri și le-au tăiat în fire, ca să le țasă printre firele de porfiră violetă, stacojie și vișinie și printre firele de vison, într'o iscusită țesătură.

4. Au făcut efodului umerare legate de el și anume legate de cele două capete de sus ale lui,

5. Iar brăul efodului care vine deasupra lui ieșea din el și era lucrat la fel, din fire de aur, din porfiră violetă, stacojie și vișinie și din vison, așa cum poruncise Domnul lui Moise.

6. Au pregătit apoi cele două pietre de onix, prinse în ferecături de aur și săpate, cu săpătură ca de pecetie, după numele fiilor lui Israel.

7. Și au înscăunat aceste pietre pe umerarele efodului, întru pomenirea fiilor lui Israel, așa precum poruncise lui Moise Domnul.

8. Au făcut apoi hoșenul, din țesătură cu alesături, lucrat ca și efodul, adică din fire de aur și din porfiră violetă, stacojie și vișinie și din vison.

9. Hoșenul era pătrat și l-au îndoit în două și, așa îndoit cum era, lungimea lui era de o palmă și lățimea lui tot de o palmă.

10. Și l-au înstelat cu patru rânduri de pietre scumpe, un rând: un rubin, un topaz și un smaragd; acesta era primul rând.

11. Al doilea rând: un carbuncle, un safir și un diamant.

12. Al treilea rând: un opal, o agată și un ametist.

13. Și al patrulea rând: un beril, un onix și un jaspis. Aceste pietre erau ferecate în ferecături de aur, puse în rosturile lor.

14. Și aceste pietre, cu numele fiilor lui Israel, erau douăsprezece după nu-

mele lor și săpate ca o scriptură de pecetie, fiecare cu numele ei, după cele douăsprezece seminții.

15. După aceea au făcut hoșenului lăntușele împletite ca sfoara, împletitură aleasă, din aur curat.

16. Au mai făcut două sponci și două verigi de aur și au cusut cele două verigi la cele două colțuri ale hoșenului.

17. După aceea au prins cele două lăntușele împletite de aur de cele două verigi din colțurile de sus ale hoșenului,

18. Iar celelalte două capete ale lăntușelelor împletite le-au agățat de cele două sponci, legându-le astfel de partea dinainte a umerarelor efodului.

19. Au făcut apoi încă două verigi de aur, pe care le-au prins la cele două colțuri de jos ale hoșenului, pe marginea de dinlăuntru întoarsă spre efod,

20. Apoi iarăși două verigi de aur pe care le-au prins de cele două umerare ale efodului, dedesubt și în partea dinainte, chiar la locul lor de legătură, deasupra brăului efodului.

21. Iar hoșenul cu verigile lui l-au legat cu un șnur de porfiră violetă de verigile efodului, ca să stea țapăn pe brăul efodului și ca hoșenul să nu se miște de pe efod, așa cum poruncise lui Moise Domnul.

22. Au făcut și mantia de sub efod, țesută din porfiră violetă.

23. Mantia avea la mijloc o gură asemenea cu gura unei platoșe și de jur-împrejurul gurii o tivitură tare, ca mantia să nu se sfășie.

24. Mantiei i-au pus pe poale canafi de porfiră violetă, stacojie și vișinie și de vison.

25. Au mai făcut și clopoței de aur curat și au pus clopoțeii printre canafi, pe poalele mantiei de jur-împrejur:

26. Un clopoțel și un canaf, un clopoțel și un canaf, pe poalele mantiei de jur-împrejur, pentru slujba preoțească, așa precum îi poruncise lui Moise Domnul.

27. Au făcut și tunici de vison, țesute cu alesături, pentru Aaron și fiii săi.

28. Și mitră de vison și frumoase scufii, tot de în subțire și pantaloni de vison.

29. Apoi brâu de vison și de porfiră violetă, stacojie și vișinie, țesut cu alesături, precum poruncise lui Moise Domnul.

30. După aceea au făcut o tăbliță, ca diademă sfântă, de aur curat și au scris pe ea, ca o scriptură pe pecetie: «Sfințit Domnului».

31. Și au prins de tăbliță un șnur de porfiră violetă, ca s'o lege peste mitră, așa precum poruncise lui Moise Domnul.

32. Așa s'a sfârșit toată lucrarea la sfântul locaș al cortului descoperirii, iar fiii lui Israil făcură toate întocmai cum poruncise lui Moise Domnul.

33. După acestea, au adus la Moise sfântul locaș: cortul și toate uneltele lui, cărligele lui și scândurile lui, pârghiile lui, stâlpii lui și tălpile lui;

34. Acoperământul de piei de berbec vopsite roșu, acoperământul de piei de vițel de mare și perdeaua din mijloc;

35. Chivotul legii și pârghiile lui și capacul cu heruvimii;

36. Masa și toate lucrurile de pe ea și pâinile punerii înainte;

37. Candelabru cel de aur curat, cu candelale lui, candelale puse la rând și toate cele ce mai erau de trebuință, precum și untdelemnul cel de ars;

38. Jertfelnicul cel de aur, mirul pentru ungere, mirezmele pentru tămăiere și perdeaua de la ușa cortului;

39. Jertfelnicul de aramă cu gratia lui de aramă, pârghiile lui și toate cele trebuitoare pentru el, baia și temelia ei;

40. Perdelele curții, stâlpii ei și tălpile lor, perdeaua de la poarta curții, frânghiile, țărșuși și toate sculele trebuitoare pentru slujba din locașul cortului descoperirii.

41. Veșmintele scumpe pentru slujba preoțească în sfântul locaș, odăjdiiile lui Aaron arhierul și veșmintele fiilor lui, pentru slujba preoțească.

42. Tot ceea ce poruncise lui Moise Domnul, așa au îndeplinit fiii lui Israil, făcând toată lucrarea.

43. După acestea, a privit Moise toate cele lucrate și iată ei le făcuseră așa cum poruncise Domnul, întocmai așa lefăcuseră. Atunci Moise i-a binecuvântat pe ei.

40.

Inălțarea cortului. Sfințirea lui. Așezarea lui intrică a odoarelor și a lucrurilor.

1. Apoi Domnul a vorbit cu Moise și a zis:

2. «In ziua întâia a lunii întâia să înalți locașul cortului descoperirii.

3. Și să pui într'însul chivotul legii, și dinaintea chivotului să atârni perdeaua;

4. Apoi să aduci masa și să orânduiești pe ea lucrurile care stau pe ea; după aceea să aduci candelabru și să pui candelale într'însul.

5. Și jertfelnicul de aur pentru tămăiere să-l așezi înaintea chivotului legii și să atârni perdeaua la ușa locașului,

6. Și să așezi jertfelnicul arderilor de tot în fața ușii cortului descoperirii,

7. Iar baia de spălat s'o pui între cortul descoperirii și jertfelnic, și s'o umpli cu apă.

8. După aceea să împrejmuiești curtea de jur-împrejur și să pui perdeaua la poarta curții.

9. Apoi să iei mirul ungerii și să miruești locașul și toate câte sunt în el și astfel să-l sfințești pe el și toate lucrurile lui, ca sfânt să fie.

10. Să miruești apoi jertfelnicul arderilor de tot și toate sculele lui și astfel să sfințești jertfelnicul, ca jertfelnicul prea sfânt să fie.

11. Să mai miruești baia de spălat și temelia ei și s'o sfințești și pe ea.

12. Pe urmă să-l aduci aproape pe Aaron și pe fiii lui la intrarea cortului descoperirii și să-i îmbăiezi,

13. Și să-l îmbraci pe Aaron cu sfințele odăjdii și să-l miruești și să-l sfințești, ca să-mi fie mie preot.

14. Și să aduci după aceea pe fiii lui și să-i îmbraci cu tunici,

15. Și să-i miruești precum ai miruit pe tatăl lor, ca să fie preoți ai mei, și această miruire a lor să le dea vrednicia preoțească în vecii vecilor și în neam de neam!»

16. Deci Moise a săvârșit toate precum i-a fost poruncit Domnul, întocmai așa le-a săvârșit.

17. Și în ziua întâia a lunii întâia din anul al doilea, locașul sfânt a fost pus pe picioare.

18. Moise a așezat sfântul locaș și i-a pus tălpile, i-a așezat scândurile, i-a petrecut manelele și i-a înfipt stâlpii.

19. A întins apoi cortul deasupra locașului, punând acoperămintele cortului, cum poruncise lui Moise Domnul.

20. A luat și a pus legea în chivot, a petrecut părghiile prin verigile chivotului și a pus capacul deasupra chivotului.

21. A băgat chivotul în locaș și a atârnat perdeaua care a acoperit chivotul legii, precum îi poruncise lui Moise Domnul.

22. După aceea a pus masa în cortul descoperirii, în laturea dinspre miazănoapte a locașului, dincoace de perdea;

23. Iar pe ea a așezat în rând, pâinile punerii înaintea Domnului, așa cum poruncise lui Moise Domnul.

24. A mai pus în cortul descoperirii candelabru și anume în fața mesei, în laturea locașului cea dinspre miază-zi.

25. A așezat apoi candelarele înaintea Domnului, precum poruncise lui Moise Domnul.

26. A așezat apoi jertfelnicul de aur în cortul descoperirii în fața perdelei,

27. Și a aprins pe el tămâie bine mirositoare, așa precum poruncise lui Moise Domnul

28. A atârnat perdeaua la intrarea locașului,

29. Iar jertfelnicul arderilor de tot l-a așezat la ușa locașului cortului descoperirii și a adus pe el arderi de tot și prinoase, așa precum poruncise lui Moise Domnul.

30. A așezat baia de spălat între cortul descoperirii și jertfelnic și a turnat în ea apă pentru spălat,

31. Căci din ea își spălau Moise și Aaron și fiii lui mâinile și picioarele,

32. Când intrau ei în cortul descoperirii și când se apropiau de jertfelnic; se spălau așa precum poruncise lui Moise Domnul.

33. La urmă, el a ridicat împrejurul locașului și împrejurul jertfelnicului împrejmuirea curții și a atârnat perdeaua la poarta ei. Astfel a sfârșit Moise toată lucrarea.

34. Atunci norul a acoperit cortul descoperirii și slava Domnului a umplut locașul,

35. Așa încât Moise nu putea să intre în cortul descoperirii, căci norul odihnea peste el și slava Domnului umplea sfântul locaș.

36. Iar când norul se ridica deasupra locașului, fiii lui Israel porneau din loc și așa au făcut în toată călătoria lor.

37. Iar dacă norul nu se ridica, nici ei nu porneau, așteptând până în ziua când se ridica norul.

38. Căci norul Domnului stătea ziua deasupra sfântului locaș, iar noaptea lumina în el foc, înaintea ochilor întregii case a lui Israel, în tot timpul cât a călătorit.

LEVITICUL

1.

Rânduiala aducerii jertfelor.

1. Și Domnul a chemat pe Moise și a vorbit cu el, din cortul descoperirii și i-a zis:

2. « Vorbește fiilor lui Israel și le spune: «Dacă cineva dintre voi vrea să aducă Domnului jertfă din dobitoace, să aducă jertfa din cireada sau din turma voastră.

3. Dacă darul lui va fi ardere de tot, din cireadă, să-l aducă la ușa cortului descoperirii; să fie parte bărbătească și fără cusur, să-l aducă la ușa cortului descoperirii ca să fie bine primit înaintea Domnului.

4. Și să-și pună mâna pe capul jertfei pentru ardere de tot, ca să-i fie bine primită și să i se ierte păcatele.

5. Apoi să junghie juncul înaintea Domnului, iar preoții, fiii lui Aaron, să

Prinoasele de pâine.

aducă sângele lui și să stropească cu el de jur-împrejur jertfelnicul cel de la ușa cortului descoperirii,

6. Să juipoaie jertfa arderii de tot și s'o taie în bucăți.

7. Și fiii lui Aaron, preoții, să aprindă focul pe jertfelnic și să pună lemne pe foc.

8. Pe urmă preoții, fiii lui Aaron, să așeze bucățile, capul și grăsimea, pe lemnele aprinse care ard pe jertfelnic,

9. Iar măruntaiele și picioarele jertfei să le spele cu apă și preotul să ardă totul pe jertfelnic, ca ardere de tot, jertfă cu miros de bună mireasmă, adusă Domnului.

10. Iar dacă darul pentru arderea de tot va fi din turmă, din oi sau din capre, atunci să aducă parte bărbătească, fără meteahnă,

11. Și să junghie jertfa înaintea Domnului, în partea dinspre miază-noapte a jertfelnicului și fiii lui Aaron, preoții, să stropească jertfelnicul cu sângele ei de jur-împrejur.

12. Apoi s'o taie în bucăți și preotul să le așeze împreună cu capul și cu grăsimea pe lemnele aprinse de pe jertfelnic,

13. Iar măruntaiele și picioarele să le spele cu apă și preotul să aducă toate acestea și să le ardă pe jertfelnic, ca ardere de tot, jertfă cu miros de bună mireasmă, adusă Domnului.

14. Dacă însă darul ce aduce Domnului ca ardere de tot este din păsări, atunci să aducă darul lui din turturele sau din pui de porumbel,

15. Și preotul să aducă jertfa la jertfelnic, să-i frângă gâtul și s'o ardă pe jertfelnic, iar sângele să-l stoarcă pe rețele jertfelnicului.

16. Și gușa și penele să le scoată și să le arunce lângă jertfelnic, în partea dinspre răsărit, unde e mormanul de cenușă.

17. După aceea să-i dezbarneze arile, dar fără să i le desprindă cu totul, și preotul s'o ardă pe jertfelnic, pe lemnele ce sunt pe foc, ca ardere de tot, jertfă cu miros de bună mireasmă, adusă Domnului.

1. Și dacă cineva va aduce Domnului în dar prinos de pâine, să fie darul lui din frunte de făină și să toarne peste ea untdelemn și să adauge tămâie.

2. Și s'o aducă la fiii lui Aaron, la preoți, și preotul să ia un pumn de făină amestecată cu untdelemn și toată tămâia s'o ardă pe jertfelnic, spre pomenire ca jertfă cu miros de bună mireasmă, adusă Domnului,

3. Iar ceea ce rămâne din prinos să fie partea lui Aaron și a fiilor săi, ca lucru prea sfânt între jertfele arse aduse Domnului.

4. Iar dacă vei aduce Domnului prinos de pâine care a fost coaptă în cuptor, să fie turte nedospite din frunte de făină, frământate cu untdelemn sau turte azime unse cu untdelemn.

5. Și dacă prinosul tău va fi prinos de pâine copt în tavă, să fie din frunte de făină, nedospit, frământat cu untdelemn.

6. Să-l rupi în bucăți, să torni untdelemn peste el, acesta este prinos de pâine.

7. Iar dacă prinosul tău va fi prinos de pâine prăjit în tigaie, să fie din frunte de făină, pregătit cu untdelemn.

8. Deci darul pregătit din acestea să-l aduci Domnului și să-l dai în mâna preotului ca să-l aducă pe jertfelnic;

9. Și preotul să ia din prinosul de pâine, partea spre pomenire și s'o ardă pe jertfelnic: prinos ars în foc întru miros de bună mireasmă, Domnului.

10. Iar ce a rămas din prinosul de pâine, să fie partea lui Aaron și a fiilor săi, ca lucru prea sfânt între jertfele arse aduse Domnului.

11. Nici un prinos de pâine pe care-l veți aduce Domnului, să nu-l faceți din pâine dospită, căci nimic dospit și nimic cu miere să nu ardeți ca jertfă înaintea Domnului.

12. Ca prinos de pârgă puteți să aduceți și de acestea Domnului, dar să nu le înălțați pe jertfelnic, ca jertfă cu miros de bună mireasmă.

13. Toate prinoasele tale de pâine să-ră-le cu sare, să nu lași să lipsească

sarea legământului tău cu Dumnezeu de pe prinoasele tale; la toate prinoasele tale să aduci și sare.

14. Iar dacă vei aduce Domnului prinos din cele dintâi roade ale tale, atunci să aduci, din spicele coapte, boabe prăjite la foc și sfărâmate, ca prinos din pârğa ta,

15. Iar peste ele să torni untdelemn și să adaugi tămâie: acesta este prinos.

16. Și preotul să ardă partea de pomnire din boabe și din untdelemn și toată tămâia, ca jertfă arsă Domnului.

3.

Jertfa de pace.

1. Iar dacă prinosul lui va fi jertfă de pace și dacă o va aduce din cireadă, fie parte bărbătească, fie parte femeiască, s'o aducă fără cusur, în fața Domnului.

2. Să-și pună mâna sa pe capul jertfei și s'o junghie la ușa cortului descoperirii, și fiii lui Aaron, preoții, să stropescă jertfelnicul cu sângele ei de jur-împrejur.

3. Și din această jertfă de pace, jertfă arsă în foc Domnului, să aducă grăsimea care acoperă măruntaiele și toată grăsimea dinlăuntru;

4. Și cei doi rărunchi cu grăsimea de pe ei, grăsimea de pe coapse, pătura de grăsimi de pe mai, pe care să o desprindă o dată cu rărunchii.

5. Iar fiii lui Aaron, preoții, să le ardă pe jertfelnic, lângă arderea de tot, care este pusă pe lemnele aprinse, jertfă arsă întru miros de bună mireazămă adusă Domnului.

6. Iar dacă darul pe care-l va aduce Domnului, ca jertfă de pace, este din turmă, fie parte bărbătească, fie parte femeiască, să-l aducă fiind fără nici o meteahnă.

7. Dacă ceea ce el aduce în dar va fi un miel, să-l aducă în fața Domnului,

8. Și să-și pună mâna sa pe capul jertfei și s'o junghie înaintea cortului descoperirii, iar fiii lui Aaron, preoții, să stropescă cu sângele ei jertfelnicul de jur-împrejur.

9. Și din această jertfă de pace să aducă ardere Domnului, grăsimea ei și toată coada, retezând-o chiar din osul

spinării, grăsimea de pe măruntaie și toată grăsimea dinlăuntru,

10. Apoi amândoi rărunchii, grăsimea de pe ei și cea de pe coapse, pătura de grăsimi de pe mai, pe care să o desprindă o dată cu rărunchii.

11. Și preotul să ardă acestea pe jertfelnic, ca jertfă de bucate arse în foc adusă Domnului;

12. Iar dacă darul pe care-l va aduce va fi o capră, s'o aducă înaintea Domnului.

13. Și să pună mâna pe capul jertfei și s'o junghie înaintea cortului descoperirii, iar fiii lui Aaron, preoții, să stropescă cu sângele ei jertfelnicul de jur-împrejur.

14. Iar din ea să aducă prinos ars în foc Domnului grăsimea care acoperă măruntaiele precum și toată grăsimea dinlăuntru.

15. Și cei doi rărunchi cu grăsimea lor și grăsimea de pe coapse și cea care acoperă maiul, pe care o va scoate o dată cu rărunchii.

16. Și preotul să le arză pe acestea pe jertfelnic, jertfă de bucate arse în foc cu miros de bună mireazămă. Toată grăsimea este a Domnului.

17. Pravilă veșnică să vă fie aceasta în neam de neamul vostru, în toate așezările voastre: să nu mâncați deloc nici grăsimi, nici sânge.

4.

Jertfele pentru păcat.

1. Vorbit-a Domnul către Moise și a zis:

2. « Grăiește către fiii lui Israil și spune-le: « Dacă va păcătuți cineva din neștiință, împotriva vre-uneia din poruncile Domnului și va călca una din ele, iată pravila de urmat:

3. Dacă însuși arhiereul miruit a păcătuit și a băgat pe popor în păcat, el, pentru păcatul ce l-a săvârșit, să aducă Domnului, ca jertfă pentru păcat, un vițel fără cusur.

4. Și să aducă vițelul la ușa cortului descoperirii, înaintea Domnului și să pună mâna pe capul vițelului și să junghie vițelul înaintea Domnului.

5. Apoi preotul cel miruit să ia din sângele vițelului și să-l ducă în cortul descoperirii;

6. Și preotul să-și moaie degetul în sânge și să stropească cu sânge de șapte ori, înaintea Domnului, înaintea perdelei sfântului locaș.

7. După aceea preotul să ungă cu sânge înaintea Domnului, coarnele jertfelnicului tămâierii bine mirositoare, care se află în cortul descoperirii, iar tot sângele care a mai rămas să-l toarne la temelia jertfelnicului arderilor de tot, aflător la ușa cortului descoperirii.

8. Iar toată grăsimea vițelului adus ca jertfă pentru păcat să o scoată din el: grăsimea care acoperă măruntaiele și toată grăsimea dinlăuntru.

9. Așijderea cei doi răunchi, cu grăsimea de pe ei, grăsimea de pe coapse și cea care atârnă pe mai, împreună cu răunchii, să le scoată,

10. La fel cum le-a scos din vițelul jertfei de pace, și preotul să le ardă pe jertfelnicul arderilor de tot.

11. Ci pielea vițelului și toată carnea cui împreună cu capul și cu picioarele, lu măruntaiele lui și cu necurățenia lui,

12. Așa dar tot vițelul rămas: să-l scoată afară din tabără, la un loc curat, acolo unde se aruncă cenușa, și să-l ardă pe foc de lemne. Să-l ardă acolo unde se aruncă cenușa.

13. Dacă însă toată obștia lui Israel va păcătu din neștiință și fapta va rămănea tănuită de ochii obștiei, și va călca vre-una din poruncile Domnului, și se va face vrednică de osândă,

14. Când se va afla de păcatul săvârșit împotriva poruncii, atunci obștia să aducă un vițel ca jertfă pentru păcat, să-l aducă înaintea cortului descoperirii.

15. Iar bătrânii obștiei să-și pună mâinile pe capul vițelului, înaintea Domnului, și să înjunghie vițelul, înaintea feței Domnului.

16. Apoi preotul miruit să aducă din sângele vițelului, în cortul descoperirii.

17. Și preotul să-și moaie degetul în sânge și să stropească de șapte ori, înaintea Domnului, înaintea perdelei sfinte.

18. Și pe urmă să ungă cu sânge coarnele jertfelnicului, care este înaintea

Domnului, în cortul descoperirii, iar tot sângele ce a mai rămas să-l toarne la temelia jertfelnicului arderilor de tot, de la ușa cortului descoperirii.

19. Iar toată grăsimea s'o scoată din vițel și s'o ardă pe jertfelnic.

20. Deci să facă cu vițelul întocmai cum a făcut cu vițelul adus jertfă pentru păcatul arhierelui, așa să facă și cu acesta; astfel preotul să facă ispășire pentru obștie și păcatul li se va ierta.

21. După acestea, să care afară din tabără vițelul și să-l ardă așa precum a ars vițelul cel dintâi. Aceasta este jertfă pentru păcatul obștiei.

22. Iar dacă vre-o căpetenie va păcătu și va călca din neștiință vre-una din poruncile Domnului Dumnezeui său și prin aceasta s'a făcut vrednic de osândă,

23. Dacă păcatul pe care l-a săvârșit i se va da pe față, atunci să aducă drept jertfă a lui pentru păcat, un țap fără nici o meteahnă.

24. Și să-și pună mâna sa pe capul țapului și să-l junghie în locul unde se junghie arderile de tot înaintea Domnului. Aceasta este jertfă pentru păcat.

25. Și preotul să ia cu degetul din sângele jertfei pentru păcat și să ungă coarnele jertfelnicului arderilor de tot, iar sângele care a rămas, să-l toarne la temelia jertfelnicului arderilor de tot.

26. Și toată grăsimea țapului s'o ardă pe jertfelnic întocmai ca grăsimea jertfei de pace și așa preotul să facă ispășire pentru păcatul lui, și i se va ierta.

27. Iar dacă cineva din poporul de rând va păcătu din neștiință și va călca vre-una din poruncile Domnului și se va face astfel vrednic de osândă,

28. Dacă păcatul pe care l-a săvârșit i se va da pe față, atunci el să aducă o capră fără cusur, ca jertfă, pentru păcatul pe care l-a săvârșit,

29. Și să-și pună mâna sa pe capul jertfei pentru păcat și să înjunghie jertfa la locul arderilor de tot.

30. Iar preotul să ia cu degetul din sângele jertfei și să ungă coarnele jertfelnicului arderilor de tot, iar tot sângele care a mai rămas, să-l toarne la temelia jertfelnicului.

31. Și toată grăsimea jertfei s'o scoată precum s'a scos grăsimea de la jertfa de pace și s'o ardă preotul pe jertfelnic ca miros de bună mireazmă Domnului. Astfel preotul să facă ispășire și păcatul i se va ierta.

32. Iar dacă cineva vrea să aducă o oaie ca jertfă pentru păcat, atunci să aducă o mioară fără de cusur,

33. Și să-și pună mâna sa pe capul jertfei pentru păcat și să înjunghie jertfa la locul unde se înjunghie arderile de tot.

34. Apoi preotul să ia cu degetul din sângele jertfei și să ungă coarnezle jertfelnicului arderilor de tot, iar tot sângele care a mai rămas, să-l toarne la temelia jertfelnicului.

35. Și toată grăsimea jertfei s'o dea la o parte, precum a scos grăsimea mielului pentru jertfa de pace și preotul s'o ardă pe jertfelnic, alături de celelalte jertfe arse în cinstea Domnului. Astfel preotul să facă ispășire pentru păcatul pe care l-a săvârșit și i se va ierta lui.

5.

Jertfe pentru felurite vinovății.

1. Când cineva, chemat fiind martor, a auzit cuvintele jurământului și a căzut în păcat, fiindcă n'a mărturisit ce a văzut sau ce a știut, el își va purta vinovăția sa.

2. Sau dacă cineva se va atinge de vre-un lucru spurcat, fie stârvul unei fiare necurate, fie stârvul unui dobitoc necurat, fie stârvul unei târtoare necurate, și el nu și-a dat seama, totuși el va fi necurat și vinovat.

3. Sau dacă se va atinge cineva de spurcăciune omenească și de orice fel de spurcăciune care spurcă și el nu și-a dat seama, dar pe urmă a prins de veste, el va fi vinovat;

4. Sau dacă cineva, în aprinderea mâniei, se va jura cu gura sa să facă rău sau să facă bine și orice ar putea să spună un om la mânie, cu jurământ, fără să-și dea seama, iar mai pe urmă își vine în fire, în toate aceste împrejurări el va fi vinovat.

5. Deci dacă el a căzut în păcat prin vre-unul din aceste chipuri, atunci să mărturisească păcatul săvârșit,

6. Și să aducă Domnului ca ispașă pentru păcatul săvârșit, o mioară, din turmă, sau o capră, ca jertfă pentru păcat, și preotul să facă ispășirea păcatului și păcatul îi va fi iertat.

7. Iar dacă nu-i va da mâna să aducă jertfă o oaie, atunci să aducă Domnului, pentru păcatul pe care l-a săvârșit, două turturele sau doi pui de porumbel, unul ca jertfă pentru păcat și altul ca ardere de tot.

8. Să le aducă preotului și preotul să jertfească mai întâi pe cea pentru păcat. El să-i frângă gâtul de lângă ceafă, dar fără să i-l zmulgă.

9. Și să stropescă cu sângele jertfei pentru păcat, peretele jertfelnicului, iar ce a mai rămas din sânge, să fie stors la temelia jertfelnicului; aceasta este jertfa pentru păcat.

10. Cealaltă pasăre s'o aducă ardere de tot, după rânduiala. Astfel preotul să facă ispășirea pentru păcatul săvârșit și el va fi iertat.

11. Dacă însă nu-i dă mâna să aducă două turturele sau doi pui de porumbel, atunci să aducă, pentru păcatul pe care l-a săvârșit, a zecea parte dintr'o efa de lamură de faină, ca jertfă pentru păcat, dar să nu toarne peste ea untdelemn, nici să-i adaoge tămâie, fiindcă aceasta e jertfă pentru păcat.

12. Și s'o aducă la preot și preotul să ia un pumn plin din ea, spre pomnire și s'o ardă pe jertfelnic, lângă celelalte jertfe arse Domnului. Aceasta este jertfa pentru păcat.

13. Astfel preotul să-l curățească de păcatul pe care l-a săvârșit, în vre-unul din aceste chipuri și păcatul i se va ierta. Iar ce a mai rămas din faină să fie partea preotului, ca la prinoase.

14. Apoi Domnul a vorbit către Moise și i-a zis:

15. «Dacă cineva va cădea în păcat, furând din neștiință, din cele afierosite Domnului acela să aducă Domnului ispașă, din turmă, un berbec fără cusur, jertfă pentru vină, sau, după prețuirea ta, doi sicli de argint, după prețul siclului sfânt.

16. Și fiindcă el a păcătuit și a dosit din cele convenite sfântului locaș, să întoarcă înapoi, adăogând la preț a cincea parte, și s'o dea preotului, iar preotul să-l curățească prin berbecul jertfei pentru vină și vina i se va ierta.

17. Dacă cineva va cădea în păcat călcând din neștiință vre-una din poruncile Domnului, el s'a făcut vinovat și-și poartă vina.

18. Atunci el să aducă un berbec fără cusur din turmă după prețuirea ta, ca jertfă pentru vină și să-l înfățișeze preotului și preotul să-l curățească de păcatul săvârșit din neștiință, și din nebagare de seamă și i se va ierta lui.

19. Aceasta este jertfă pentru vină, căci se făcuse vinovat în fața Domnului.»

20. Apoi iarăși a vorbit Domnul cu Moise și i-a zis:

21. «Dacă va păcătui cineva săvârșind o nelegiuire înaintea Domnului și va tăgădui față de vecinul său un lucru dat în păstrare, sau dat ca zălog, sau furat, sau luat cu jașa de la aproapele său,

22. Sau ceva care fusese pierdut l-a găsit și va tăgădui, sau va face jurământ mincinos în privința vre-unui lucru dintre toate cu câte omul poate să cadă în păcat,

23. Dacă el astfel va păcătui și se va face vinovat, atunci el să întoarcă înapoi lucrul pe care l-a furat, sau ceea ce a luat cu jașa, sau lucrul ce a fost dat în păstrare, sau odorul pierdut și pe care l-a găsit,

24. Sau orice alt lucru pentru care el a jurat strămb: să întoarcă înapoi prețul întreg și să mai pună și a cincea parte și să i-l dea aceluia care este stăpânul lucrului, în ziua când va aduce jertfa sa pentru vină.

25. Și ca jertfă pentru vină să aducă Domnului un berbec fără cusur din turmă, sau, după prețuirea ta, prețul lui în sicli, după siclul sfânt; aceasta va fi jertfă pentru vină, adusă preotului.

26. Iar preotul să-l curățească înaintea Domnului și i se va ierta lui oricare ar fi fost fapta, cu care s'a făcut vinovat.»

Rânduiala săvârșirii diferitelor jertfe.

1. După aceasta Domnul a grăit către Moise și a zis:

2. «Poruncește lui Aaron și fiilor săi următoarele: Iată rânduiala arderilor de tot! Arderea de tot să rămână pe vatra jertfelnicului toată noaptea, până dimineața și focul jertfelnicului să fie înteițit, pe el, neconținut

3. Și preotul să se îmbrace cu veșmântul său de in și cu pantalonii de in și să curățe cenușa în care focul a prefăcut arderea de tot de pe jertfelnic și s'o pună lângă jertfelnic.

4. Apoi să se dezbrace de veșmintele lui și să ia alte veșminte de rând și să care cenușa afară din tabără, într'un loc curat;

5. Iar focul de pe jertfelnic să fie înteițit mereu și să nu se stingă. Preotul să pună lemne pe foc în fiecare dimineață și să aducă arderea de tot, cea de dimineață, și să ardă pe el grăsimia jertfelor de pace.

6. Focul să stea mereu aprins pe jertfelnic și să nu se stingă.

7. Iată, acum, pravila prinosului de pâine: Fiii lui Aaron, să-l aducă de față cu Domnul, înaintea jertfelnicului.

8. Să ia preotul un pumn plin de lămura făinei acestui prinos de pâine și din untdelemnul ei și toată tămăia de pe prinos și să ardă totul pe jertfelnic, mireazmă cu bun miros, spre pomenire, înaintea Domnului.

9. Iar rămășița din prinos să o mănânce Aaron și fiii săi și anume nedospită; și s'o mănânce în loc sfânt, în curtea cortului descoperirii.

10. Dar să n'o coacă dospit. Le dau lor aceasta ca parte din jertfele mele; e lucru prea sfânt, ca și jertfa pentru păcat și ca și jertfa pentru vină.

11. Orice bărbat dintre fiii lui Aaron poate să mănânce din ea. Aceasta să fie lege veșnică în neam de neamul vostru, pentru jertfele în cinstea Domnului. Orice se va atinge de ele se va sfinți.»

12. Și iarăși a grăit Domnul către Moise și a zis:

13. « Acesta să fie prinosul lui Aaron și al fiilor săi pe care să-l aducă Domnului, în ziua când unul dintre ei va fi miruit: a zecea parte dintr'o efa de frunte de făină, ca prinos veșnic, jumătate dimineața și jumătate seara.

14. S'o pregătească în tavă, cu untdelemn și s'o aducă bine prăjită; și sfărâmând-o, să aduci prinosul în bucățele prăjite, mirează cu bun miros, Domnului.

15. Și preotul care va fi miruit în locul lui Aaron, dintre fiii lui, să pregătească acest prinos. Aceasta este pravila veșnică a Domnului. Prinosul să fie ars în întregime,

16. Căci orice prinos de pâine al preotului să fie ars în întregime și să nu se mănânce! »

17. Și iarăși a vorbit Domnul cu Moise și i-a zis:

18. « Grăiește către Aaron și către fiii săi și spune-le: « Iată și pravila jertfei pentru păcat: în locul unde se junghie jertfa pentru arderea de tot, să se junghie înaintea Domnului și jertfa pentru păcat; este lucru prea sfânt.

19. Preotul care va aduce jertfa pentru păcat, acela s'o mănânce în loc sfânt, s'o mănânce în curtea cortului descoperirii.

20. Orice se va atinge de carnea jertfei se va sfinți și dacă va țâșni din sângele ei pe un veșmânt, veșmântul care a fost stropit să fie spălat în locul sfânt.

21. Oala de lut în care s'a fiert carnea să fie spartă, iar dacă a fost fiartă într'un vas de aramă, vasul să fie frecat, apoi să fie spălat cu apă.

22. Orice bărbat din neamul preoțesc poate să mănânce din ea; este lucru prea sfânt.

23. Și orice jertfă pentru păcat, din al cărei sânge se va aduce în cortul descoperirii, spre ispășire, în sfântul locaș, să nu se mănânce, ci să fie arsă în foc.

7.

Jertfele pentru vină, jertfele de pace; sângele și grăsimea jertfelor.

1. Iată și pravila jertfei pentru vină; este lucru prea sfânt.

2. În locul unde se va junghia jertfa arderii de tot, acolo să se junghie și jertfa pentru vină; iar cu sângele ei, preotul să stropască altarul de jur-împrejur.

3. Iar cel cu jertfa să aducă toată grăsimea ei, adică coada și toată grăsimea care învește măruntaiele.

4. Apoi cei doi rărunchi cu grăsimea de pe ei, grăsimea de pe coapse și grăsimea de pe ficat, pe care să le scoată împreună cu rărunchii.

5. Și preotul să le ardă pe jertfelnic, ca jertfă arsă Domnului. Aceasta este jertfă pentru vină.

6. Tot bărbatul, dacă este preot, poate să mănânce din ea, dar în loc sfânt să o mănânce, căci este lucru prea sfânt.

7. La jertfa pentru păcat, ca și la jertfa pentru vină, este aceeași pravila, ele să fie ale preotului, care să vârstă ispășirea cu ele.

8. Și preotul care aduce arderea de tot a cui va cade-se să ia pielea jertfei de el adusă.

9. Orice prinos de pâine copt în cuptor și orice prinos gătit în tavă sau în tigaie să fie al preotului care l-a adus.

10. Dar orice prinos de pâine frământat cu untdelemn și orice prinos uscat să fie al tuturor fiilor lui Israil, deopotrivă.

11. Iată acum pravila jertfei de pace, care se aduce Domnului:

12. Dacă aducătorul o aduce ca jertfă de mulțumire, atunci să aducă, la jertfa săngeroasă de mulțumire, plăcinte nedospite frământate cu untdelemn și turte stropite cu untdelemn și turte de făină prăjită, frământate cu untdelemn.

13. Pe lângă aceste turte, să aducă și un prinos de pâine dospită, la jertfa sa săngeroasă, de mulțumire și de pace.

14. Și anume să aducă din toate aceste daruri câte o bucată Domnului, ca dar înălțat; și aceasta să fie partea preotului care stropște cu sângele jertfei de pace.

15. Și carnea jertfei de mulțumire și de pace trebuie să fie mâncată chiar în ziua aducerii ei; să nu rămână nimic din ea pe dimineața următoare.

16. Și dacă jertfa adusă este din făgăduință sau de bună voie, să fie mâncată tot în ziua aducerii ei; totuși, dacă va rămânea ceva din ea, preotul să o mănânce a doua zi.

17. Iar de va mai fi rămas din carnea jertfei pe a treia zi, să fie arsă în foc.

18. Dacă însă cineva va cuteza să mănânce din carnea jertfei sale de pace și a treia zi, nu va fi plăcut Domnului și adăcătorului nu i se va ține în seamă, căci este spurcăciune și cel ce va mânca din ea va săvârși un păcat.

19. Apoi carnea care se va atinge de ceva necurat să nu fie mâncată, ci să fie arsă în foc. Inșă carnea jertfei, oricine este curat poate s'o mănânce.

20. Dar acela care va mânca din carnea jertfei de pace a Domnului având necurăție asupra-i, acela să fie stărpit din poporul său.

21. Tot așa, acela care se va atinge de vre-un lucru spurcat, sau de spurcăciune omenească, sau de dihanie spurcată, sau de orice târtoare spurcată și va mânca din carnea jertfei de pace a Domnului, unul ca acela să fie stărpit din poporul său!»

22. Și iarăși a vorbit Domnul către Moise și a zis:

23. «Spune așa fiilor lui Israil: «Nici un fel de grăsime, nici de bou, nici de oaie, nici de capră să nu mâncați!»

24. Iar grăsimea vitei care a murit și grăsimea vitei sfâșiate de fiare să slujească la orice nevoie, dar de mâncat să n'o mâncați.

25. Deci oricine va mânca grăsimea acestor vite, care se aduc jertfă arsă în foc Domnului, acel care a mâncat să se stărpească din poporul său.

26. Asemenea să nu mâncați deloc sânge, în toate așezările voastre, nici de pasăre, nici de vită.

27. Oricine care va mânca sânge, unul ca acela să se stărpească din poporul său!»

28. După acestea Domnul a vorbit către Moise și i-a spus:

29. «Grăiește către fiii lui Israil: «Cel ce va aduce Domnului jertfă de pace, să-i aducă Domnului partea cuvenită, din jertfa sa de pace.

30. Cu inșeși mâinile sale să aducă părțile care trebuiesc arse Domnului și anume grăsimea cu pieptul împreună, ca pieptul să fie legănat: jertfă legănată înaintea Domnului.

31. Și preotul să ardă grăsimea pe jertfelnic, iar pieptul să fie al lui Aaron și al fiilor săi.

32. Și șoldul cel drept, din jertfele voastre de pace, să-l dați preotului, ca dar înălțat.

33. Acela dintre fiii lui Aaron care a adus sângele și grăsimea jertfei de pace să aibă șoldul drept ca parte a lui.

34. Iar eu voi lua de la fiii lui Israil pieptul legănat și șoldul înălțat, din jertfele lor de pace, și le voi da lui Aaron arhiereul și fiilor săi, ca venit veșnic din partea fiilor lui Israil.

35. Acesta este dreptul preoțesc al lui Aaron și dreptul preoțesc al fiilor săi, din jertfele arse Domnului, din ziua în care Moise i-a înfățișat pe ei Domnului, ca să-i fie preoți.

36. Acest venit poruncit-a Domnul să se dea lor, de către fiii lui Israil, din ziua ungerii lor, ca dajdie veșnică, în neam de neamul lor!»

37. Aceasta este pravila arderii de tot, a prinosului de pâine, a jertfei pentru păcat, a jertfei pentru vină, a jertfei pentru înscăunare și sfințire și a jertfelor de pace,

38. Pe care a dat-o Domnul cu poruncă lui Moise, în muntele Sinai, atunci când a poruncit fiilor lui Israil să aducă Domnului prinoasele lor, în pustiul Sinai.

8.

Sfințirea arhiereului Aaron și a fiilor săi.

1. După acestea, Domnul a vorbit către Moise și i-a spus:

2. «Ia pe Aaron și pe fiii săi cu el, și odăjdiile și mirul de miruit și vițelul jertfei pentru păcat și doi berbeci și panerul cu azime,

3. Și adună toată obștia, la ușa cortului descoperirii!»

4. Iar Moise a făcut așa cum i-a poruncit Domnul și obștia s'a adunat la ușa cortului descoperirii.

5. Atunci Moise a grăit către obștie: «Iată ceea ce mi-a poruncit Domnul să facem!»

6. Și a adus Moise pe Aaron și pe fiii săi și i-a spălat cu apă.

7. Apoi Moise a pus pe Aaron tunica și l-a încins cu brân și l-a îmbrăcat cu mantia, a pus pe el efodul și l-a încins cu brâul efodului, pe care l-a legat bine,

8. După aceea, i-a pus hoșenul, iar în hoșen i-a pus Urim și Tumim.

9. I-a pus apoi mitra în cap, și pe mitră, în partea dinainte, i-a prins tăblița de aur, diadema sfințeniei, după cum poruncise lui Moise Domnul.

10. Apoi Moise a luat mirul de miruit și a miruit sfântul locaș și toate câte erau înăuntru, și le-a sfințit.

11. După aceea a stropit jertfelnicul cu mir, de șapte ori, și a miruit jertfelnicul și toate lucrurile lui și baia de spălat și temelia ei și astfel le-a sfințit.

12. Apoi a turnat din mirul de miruit pe capul lui Aaron și l-a uns și l-a sfințit.

13. Pe urmă, Moise a adus pe fiii lui Aaron și i-a îmbrăcat cu stiharele și i-a încins cu brăele și le-a pus mitrele în cap, așa precum poruncise lui Moise Domnul.

14. După acestea, a adus vițelul jertfei pentru păcat, și Aaron și fiii săi și-au pus mâinile pe capul vițelului jertfei pentru păcat.

15. Și după ce Moise l-a înjunghiat, a luat cu degetul din sângele lui și a uns de jur-împrejur coarnezle jertfelnicului și a curățit jertfelnicul; iar sângele care a rămas l-a vărsat la temelia jertfelnicului, sfințindu-l astfel și curățindu-l.

16. Apoi Moise a luat toată grăsimea de pe măruntaie și cea de pe ficat și cei doi rărunchi cu seul lor, și le-a ars pe jertfelnic.

17. Iar vițelul rămas, adică pielea lui, carnea lui și necurățenia lui, le-au ars în foc, afară din tabără, așa precum poruncise lui Moise Domnul.

18. Apoi a adus berbecul arderii de tot, și Aaron și fiii săi și-au pus mâinile pe capul berbecului.

19. Iar Moise, după ce l-a înjunghiat, a stropit cu sângele lui jertfelnicul de jur-împrejur.

20. Apoi a tăiat berbecul în bucăți, și Moise a ars capul și bucățile tăiate și grăsimea berbecului.

21. Iar măruntaiele și picioarele le-a spălat cu apă și le-a ars cu tot berbecul pe jertfelnic, ca ardere de tot, întru miros de bună mirează, jertfă arsă în foc, adusă Domnului, așa precum poruncise lui Moise Domnul.

22. A adus apoi berbecul al doilea, berbecul de sfințire, și fiii lui Aaron și-au pus mâinile lor pe capul berbecului.

23. Și Moise, după ce l-a înjunghiat, a luat din sângele lui și a uns sfârcul urechii drepte a lui Aaron și degetul cel mare de la mâna lui cea dreaptă și degetul cel mare de la piciorul lui cel drept.

24. Apoi a adus Moise și pe fiii lui Aaron și le-a uns cu sângele berbecului sfârcul urechii drepte și degetul cel mare de la mâna lor cea dreaptă și degetul cel mare de la piciorul lor cel drept; iar cu sângele rămas, Moise a stropit altarul, de jur-împrejur.

25. Apoi a luat grăsimea, adică coada berbecului și toată grăsimea de pe măruntaie și grăsimea de pe ficat și cei doi rinichi cu seul lor, cum și șoldul drept.

26. Iar din panerul cu azime care era înaintea Domnului, a luat o azimă și o turtă pregătită cu untdelemn și o pânișoară și le-a pus lângă bucățile grase și lângă șoldul drept.

27. Iar toate acestea le-a dat în mâinile lui Aaron și în mâinile fiilor săi și le-a legănat, ca dar legănat, înaintea Domnului.

28. Pe urmă, Moise le-a luat din mâinile lor și le-a ars pe jertfelnic, pe lângă arderea de tot, ca dar de înscăunare și sfințire, întru miros de bună mirează, jertfă arsă în foc, adusă Domnului.

29. Pe urmă, Moise a luat pieptul și l-a legănat, ca dar legănat, înaintea Domnului. Din berbecul jertfei de intrare în slujbă, aceasta era partea cvenită lui Moise, precum poruncise lui Moise Domnul.

30. După acestea, Moise a luat din mirul de miruit și din sângele de pe jertfelnic și a stropit pe Aaron și veșmintele lui și pe fiii lui și veșmintele fiilor lui, împreună cu el, sfințind astfel pe Aaron și veșmintele lui și pe fiii lui și veșmintele fiilor lui, împreună cu el.

31. Și a mai zis Moise către Aaron și către fiii lui: « Fierbeți carnea la ușa cortului descoperirii și mâncați-o acolo, o dată cupâinea din panerul jertfei pentru intrarea în slujbă, așa precum am primit poruncă și mi s'a spus: « Aaron și fiii lui să le mănânce! »

32. Iar rămășița din carne și din pâine să fie arsă în foc.

33. Inșă de la ușa cortului descoperirii să nu vă clintiți șapte zile, până când se vor împlini zilele sfințirii voastre, pentru că sfințirea voastră ține șapte zile.

34. Așa precum s'a săvârșit astăzi, așa poruncește Domnul să se săvârșească și în zilele următoare pentru curățirea voastră.

35. Deci la ușa cortului descoperirii, stăruiți ziua și noaptea, timp de șapte zile și păziți ceea ce a poruncit Domnul să păziți, altfel veți muri, căci așa am primit poruncă! »

36. Iar Aaron și fiii săi au îndeplinit toate aceste lucruri, pe care le poruncise Domnul, prin graiul lui Moise.

9.

Jertfele lui Aaron pentru sine și pentru popor. Moise și Aaron binecuvintează poporul. Focul Domnului pogoră pe jertfelnic.

1. Iar a opta zi, Moise a chemat pe Aaron și pe fiii lui și pe bătrânii lui Israil,

2. Și a zis lui Aaron: « Ia un vițel ca jertfă pentru păcat și un berbec ca ardere de tot, amândoi fără de racilă, și adu-i înaintea Domnului.

3. Iar bătrânilor lui Israil să le spui acestea: « Luați un țap ca jertfă pentru păcat, apoi un vițel și un miel de câte un an, amândoi fără cusur, ca ardere de tot.

4. Apoi un taur și un berbec pentru jertfa de pace, ca să fie junghiați înaintea

Domnului și prinos de pâine frământată cu untdelemn, căci astăzi Domnul arăta-se-va vouă! »

5. Atunci au adus înaintea cortului descoperirii ceea ce poruncise Moise și s'a apropiat toată obștia și a stat în fața Domnului.

6. Și Moise a rostit: « Aceasta este ceea ce a poruncit Domnul să faceți: iată! Și slava Domnului se va arăta vouă! »

7. Apoi Moise a grăit lui Aaron: « Apropie-te de jertfelnic și săvârșește jertfa pentru păcat și arderea ta de tot și fă ispășire pentru tine și pentru popor; și adu și darul poporului și curățește poporul, așa precum a poruncit Domnul! »

8. Atunci s'a apropiat Aaron de jertfelnic și a junghiat vițelul pe care l-a adus pentru sine ca jertfă pentru păcat.

9. Iar fiii lui Aaron aducându-i sângele vițelului, el și-a muiat degetul în sânge și a uns cornele jertfelnicului, iar ceea ce a mai rămas din sânge, l-a vărsat la temelia jertfelnicului.

10. Pe urmă grăsimea și rinichii și grăsimea de pe ficatul jertfei pentru păcat, le-a ars pe jertfelnic, așa precum poruncise lui Moise Domnul.

11. Iar carnea și pielea le-a ars pe foc, afară din tabără.

12. După aceea, a înjunghiat jertfa arderii de tot, iar fiii lui Aaron întinzându-i sângele, a stropit jertfelnicul de jur-împrejuri.

13. I-au întins apoi și jertfa arderii de tot, tăiată în bucăți, precum și capul, și le-a ars pe jertfelnic.

14. Și spălând măruntaiele și picioarele le-a ars și pe ele pe jertfelnic, o dată cu toată jertfa arderii de tot.

15. După acestea, a adus prinosul poporului: a luat țapul cel adus pentru păcatele poporului și, înjunghiindu-l, l-a adus jertfă pentru păcat, în același fel ca mai sus.

16. A adus, la fel, și arderea de tot și a jertfit-o după rânduială.

17. După aceea, a adus prinosul de pâine și luând din el o mână plină, l-a ars pe jertfelnic, în afară de arderea de tot cea de dimineață.

18. La urmă a înjunghiat taurul și berbecul, aduși pentru popor, ca jertfă de pace, iar fiii lui Aaron i-au adus sângele jertfelor și el a stropit jertfelnicul jur-împrejur.

19. Bucațile grase, din taur, precum și coada, grăsimea de pe măruntaie, rinichii, grăsimea de pe ficat, ale berbecului,

20. Toate aceste părți grase, le-au pus deasupra piepturilor; apoi aceste părți grase le-au ars pe jertfelnic.

21. Iar pieptul și șoldul drept le-a legănat Aaron, ca dar legănat înaintea Domnului, așa precum îi poruncise lui Moise Domnul.

22. După toate acestea, Aaron și-a ridicat mâinile spre popor și i-a binecuvântat. Apoi a pogorit de la jertfelnic după ce a săvârșit jertfa pentru păcat, arderea de tot și jertfa de pace.

23. Și Moise și Aaron au intrat în cortul descoperirii, iar când au ieșit au binecuvântat poporul. Atunci slava Domnului s'a arătat întregului popor.

24. Și flacără de foc a țâșnit din fața Domnului și a mistuit jertfa arderi de tot și grăsimile de pe jertfelnic. Iar poporul, care privea, a strigat cu bucurie mare și a căzut cu fața la pământ.

10.

*Păcatul și moartea lui Nadab și Abiu.
Rânduieli pentru preoți.*

1. Și fiii lui Aaron, Nadab și Abiu și-au luat fiecare cătuia sa, au pus foc și tămâie într'însele și au adus înaintea Domnului foc străin, lucru pe care Domnul nu-l poruncise lor.

2. Atunci a ieșit foc dinaintea Domnului și i-a mistuit și au murit acolo în fața Domnului.

3. Ci Moise a zis lui Aaron: «Aceasta este ceea ce a zis Domnul, când a rostit: «Intru cei ce se apropie de mine arăta-voi sfințenia mea și în fața poporului întreg arăta-voi mărirea mea!» Iar Aaron n'a zis nici un cuvânt.

4. După aceea, Moise a chemat pe Misail și pe Elzafan, fiii lui Uziel, moșul lui Aaron, și le-a poruncit: «Aproiați-vă, duceți pe frații voștri din fața sfântului locaș, afară din tabără!»

5. Iar ei s'au apropiat și i-au scos, așa îmbrăcați în stihare cum erau, afară din tabără, după porunca lui Moise.

6. Și Moise a grăit atunci lui Aaron și lui Eleazar și lui Itamar, feciorii care îi rămăseseră lui Aaron: «Nu vă smulgeți părul din cap și nu sfâșiați veșmintele voastre, ca să nu muriți și ca Domnul să nu se întărească împotriva obștiei întregi. Inșă frații voștri, toată casa lui Israil, pot să plângă acest prăpăd, pe care l-a adus focul Domnului.

7. Ci voi să nu ieșiți din ușa cortului descoperirii, ca să nu vă lovească moartea, fiindcă aveți pe voi mirul ungerii Domnului!» Iar ei au făcut iutocmai după cuvântul lui Moise.

8. Atunci Domnul a vorbit cu Aaron și a rostit:

9. «Vin și băutura ameteitoare să nu beți, nici tu, nici fiii tăi, când intrați în cortul descoperirii, ca să nu muriți și aceasta să vă fie pravilă veșnică, în neam de neamul vostru,

10. Ca să puteți face osebire între cele sfinte și cele lumești, și între cele necurate și cele curate,

11. Și ca să dați învățătură fiilor lui Israil, despre toate legile pe care le-a grăit Domnul vouă, prin mijlocirea lui Moise!»

12. După acestea, vorbit-a Moise lui Aaron și lui Eleazar și lui Itamar, fiii care îi rămăseseră: «Luați prinosul de pâine rămas din jertfele arse Domnului și mâncați-l nedospit, lângă jertfelnic, căci este lucru prea sfânt.

13. Dar mâncați-l în loc sfânt, că aceasta este partea cuvenită ție și fiilor tăi din jertfele arse Domnului, căci așa mi s'a poruncit.

14. Iar pieptul legănat și șoldul înălțat să le mâncați la loc curat, tu și fiii tăi și fiicele tale, căci acestea-ți sunt hărăzite ție, parte din jertfele de pace ale fiilor lui Israil.

15. Acest șold înălțat și acest piept legănat, trebuie să le aducă împreună cu grăsimile jertfelor arse, ca să fie legănate, ca dar legănat, înaintea Domnului; și aceasta să fie, pentru tine și pentru fiii tăi cu tine, poruncă veșnică, după cum a poruncit Domnul!»

16. Și când Moise a întrebat de țăpul adus jertfă pentru păcat, iată că îl arsesse; atunci Moise s'a mâniat pe Eleazar și pe Itamar, fiii care îi rămăseseră lui Aaron, și a rostit:

17. « Pentru ce n'ați mâncat jertfa pentru păcat în loc sfânt? Căci este lucru prea sfânt și vi s'a dat vouă ca să ridicați păcatul obșteii și să-l ispășiți înaintea Domnului.

18. Intrucât sângele jertfei n'a fost adus înlăuntrul sfântului locaș, voi trebuia s'o mâncați negreșit, în loc sfânt, așa cum v'am orânduit! »

19. Aaron însă și-a răspuns lui Moise: « Iată, astăzi ei s-au adus jertfa lor pentru păcat și arderile lor de tot, înaintea Domnului și mi s'au întâmplat unele ca acestea! Și dacă așa fi mâncat astăzi jertfa pentru păcat, ar fi fost oare lucru plăcut înaintea Domnului? »

20. Iar Moise auzind acestea, a găsit răspunsul îndreptățit.

11.

Dobitoace curate și necurate.

1. După aceea, Domnul a grăit lui Moise și lui Aaron și le-a spus:

2. « Cuvântați astfel către fiii lui Israel: « Iată vietățile pe care puteți să le mâncați, dintre toate dobitoacele de pe pământ:

3. Orice dobitoc dintre cele cu patru picioare, care are copita despăcată, așa dar două unghii la picior, și care și rumegă, pe acesta să-l mâncați.

4. Totuși pe acelea care numai rumegă și pe acelea care au numai copita despăcată să nu le mâncați: cămila care, deși rumegă, dar nu are copita despăcată, să fie necurată pentru voi;

5. Șafanul care, deși rumegă, dar nu are copita cu totul despăcată, necurat să fie pentru voi;

6. Iepurele de câmp care, deși rumegă, dar nu are copita cu totul despăcată, necurat să fie pentru voi;

7. Porcul care, deși are copita despăcată și are piciorul înfurcat, nu rumegă, necurat să fie pentru voi.

8. Să nu mâncați din carnea lor și de stârvurile lor să nu vă atingeți. Spurcate să fie pentru voi.

9. Apoi, din toate vietățile care sunt în ape, să le mâncați pe toate câte au aripioare de înnotat și solzi, în ape, în mări și în fluvii; pe acestea să le mâncați.

10. Iar toate câțe, în mări și în fluvii, nu au aripioare și nici solzi, din tot ce foiește în ape și dintre toate jivinele din baltă, acestea spurcăciune să fie pentru voi.

11. Și spurcăciune va fi pentru voi! Din carnea lor să nu mâncați și stârvurile lor să le urgișiți!

12. Orice vietate din apă, care nu are aripioare și solzi, spurcăciune să fie pentru voi.

13. Și dintre păsări, pe acestea să le urțiți și să nu le mâncați, căci sunt spurcate: vulturul, zgripșorul și vulturul de mare,

14. Gaia, șoimul cu soiurile lor,

15. Toți corbii, cu toate neamurile lor,

16. Struțul, ciuhurezul, călifarul și toate soiurile de ereți,

17. Bufnița, pelicanul și ibisul,

18. Lebăda, bătanul și cormoranul,

19. Barza, cocostârcul, cu toate neamurile lui, pupăza și liliacul.

20. Toate jivinele cu aripi și care umblă în patru picioare spurcate să fie pentru voi.

21. Totuși, dintre toate aceste jivine cu aripi și care umblă în patru picioare, să le mâncați pe acelea care au fluierale picioarelor de dinapoi mai lungi, ca să poată sări cu ele pe pământ.

22. Pe acestea, dintre toate celelalte, puteți să le mâncați: lăcusta și soiurile ei, solamul și soiurile lui, hargolul și soiurile lui, hagabul și felurile lui.

23. Orice altă jivină cu aripi și cu patru picioare spurcată să fie pentru voi.

24. Prin acestea ajungeți necurați: oricine se atinge de mortăciunea lor va fi necurat până seara.

25. Și oricine va căra o asemenea mortăciune va trebui să-și spele veșmintele și să fie necurat până seara.

26. Așa dar toate dobitoacele care au copită, dar nu au piciorul înfurcat și nici nu rumegă, să fie spurcate pentru voi; oricine se va atinge de hoitul lor se va spurca.

27. Și din toate fiarele cu patru picioare, acele care calcă pe labe necurate

să fie pentru voi; oricine se va atinge de stârvul lor necurat va fi până seara.

28. Și cine va căra hoitul lor să-și spele veșmintele și necurat va fi până seara. Toate acestea spurcate să fie pentru voi.

29. Dintre jivinele mici care mișună pe pământ, iată care trebuie să vă fie necurate: nevăstuica și șoarecele și șopârla cu soiurile lor,

30. Ariciul, gușterul, salamandra, melcul și cameleonul.

31. Acestea să fie spurcate pentru voi, dintre toate micile jivine; oricine se va atinge de ele, după ce au murit, să fie necurat până seara.

32. Și orice lucru peste care va cădea ceva din mortăciunile lor este necurat: orice sculă de lemn, sau veșminte, sau piele, sau sac și orice vas care slujește la vre-o trebuință; el trebuie pus în apă și va fi necurat până seara și după aceea va fi curat.

33. Așijderea orice vas de lut, întru care ar cădea vre-una din ele, tot ce este în vas s'a spurcat, iar vasul trebuie să-l spargeți.

34. Orice mâncare ce poate fi mîncată, dacă nu e uscată, de cade în ea o jivină moartă, se spurcă; tot așa orice băutură care poate fi băută, oricare ar fi vasul ei, se spurcă.

35. Și orice fel de lucru pe care va cădea ceva din mortăciunea lor, va fi spurcat, chiar cuptorul de copt, chiar vatra de fiert: să fie sfărâmate, căci sunt spurcate și spurcate trebuie să fie pentru voi.

36. Totuși o fântână sau o cisternă, în care este adunată apă, de va cădea în ea o jivină moartă, va rămânea curată, dar cel ce s'a atins de mortăciunea lor ca s'o scoată va fi necurat.

37. Și dacă va cădea ceva din hoitul lor, pe orice fel de sămânță care urmează să fie semănată, ea va rămânea curată.

38. Dacă însă a turnat careva apă peste sămânță și cade pe ea ceva din hoitul lor, atunci sămânța să fie spurcată pentru voi.

39. Și dacă va muri vre-unul din dobitoacele care vă sunt spre hrană, cel ce se va atinge de hoitul lui va fi necurat până seara.

40. Iar cel ce va mânca din mortăciunea lor să-și spele veșmintele și va fi necurat până seara; tot așa cel ce va căra mortăciunea să-și spele veșmintele și va fi necurat până seara.

41. Orice târitoare, care se târăște pe pământ, este spurcăciune; să nu se mănânce.

42. Toate jivinele care se târăsc pe pântec și toate câte umblă în patru picioare și toate câte au mai multe picioare dintre toate târitoarele care se târăsc pe pământ, să nu le mâncați, căci sunt spurcăciune.

43. Să nu vă spurcați cu nici una din aceste târitoare și să nu vă întinați cu ele, luând asupra-vă necurăția lor.

44. Căci eu sunt Domnul Dumnezeuul vostru, deci sfințiți-vă, ca să fiți sfinți, căci sfânt sunt eu; nu vă pângăriți cu nici un fel din aceste târitoare care se târăsc pe pământ.

45. Căci eu sunt Domnul, cel ce v'am scos pe voi din pământul Egiptului, ca să fiu Dumnezeuul vostru; deci să fiți sfinți, fiindcă sfânt sunt eu.

46. Aceasta este pravila despre vite, despre păsări, despre toate vietățile care mișună în ape și despre toate jivinele care se târăsc pe pământ,

47. Ca să faceți osebire între ceea ce este necurat și ceea ce este curat și între viețuitoarele care sunt de mâncare și viețuitoarele care nu sunt de mâncare!»

12.

Curățirea femeilor după naștere.

1. După aceea, Domnul a grăit către Moise și i-a spus:

2. «Vorbește așa către fiii lui Israel: «Dacă o femeie va zămisli și va naște un copil de parte bărbătească, ea să fie necurată șapte zile; să fie necurată ca în zilele slăbiciunii sale femeiești,

3. Iar în ziua a opta, pruncul să fie tăiat împrejur.

4. Apoi lehuza să stea în casă treizeci și trei de zile, întru curățirea sângelui ei; să nu se atingă de nimic sfânt și în sfântul locaș să nu intre, până când nu se vor împlini zilele curățirii ei,

5. De va naște însă fată, să fie necurată două săptămâni, ca la slăbiciunea firească, și să stea acasă șazeci și șase de zile, întru curățirea sângelui ei.

6. Iar când se vor împlini zilele curățirii ei, fie după băiat, fie după fată, ea să aducă preotului, la ușa cortului descoperirii, un miel de un an, ca ardere de tot și un pui de porumbel sau o turturea, ca jertfă pentru păcat.

7. Și preotul să le aducă înaintea Domnului și să o curețe; și ea va fi curățită de curgerea sângelui ei. Aceasta este prava pentru femeiea care naște, fie băiat, fie fată.

8. Iar dacă nu-i va da mâna să aducă un miel, atunci să aducă două turturele, sau doi pui de porumbel, unul pentru arderea de tot și altul jertfă pentru păcat, și preotul să o curățească și va fi curată.»

13.

Lepra.

1. După acestea, a vorbit Domnul către Moise și către Aaron și le-a spus:

2. «Dacă la un om se va ivi pe pielea trupului o umflătură sau bubă sau pată albă, și ea, pe pielea lui, începe să semene a bubă de lepră, atunci el să fie adus la Aaron, arhiereul, sau la altul din fiii săi, preoți.

3. Și preotul să vadă rana de pe pielea trupului celui atins, și dacă părul de pe rană s'a albit și rana la vedere este mai adâncă decât pielea trupului, atunci este bubă de lepră; iar preotul după cercetare să-l dea în vileag ca necurat.

4. Dacă însă pata cea albă de pe pielea trupului lui nu este la vedere mai adâncă decât stratul pielii, iar părul de pe ea nu s'a albit, atunci preotul să-l osebească pe cel cu rana șapte zile.

5. Și cercetându-l preotul după șapte zile, dacă i se va părea că rana a stat pe loc și nu s'a întins pe piele, preotul să-l osebească pe cel atins încă o dată șapte zile.

6. Și iarăși să-l vadă preotul după șapte zile și dacă rana a pălit și nu s'a întins pe piele, atunci preotul să-l declare pe om curat. A fost numai o pe-

cingine și cel ce a avut-o să-și spele hainele și va fi curat.

7. Iar dacă bubă se va întinde pe piele, după ce el se arătase preotului și-l declarase curat, să se arate a doua oară preotului.

8. Iar preotul să se uite bine și văzând că pata s'a întins pe piele, atunci el să-l declare necurat, fiindcă este lepră.

9. Dacă se va ivi la un om boala leprei, atunci omul să fie adus la preot.

10. Iar preotul să-l cerceteze și dacă umflătura de pe piele va fi albă și părul de jur-împrejur se va fi albit, sau dacă umflătura a ajuns carne vie,

11. Atunci este lepră veche pe pielea trupului său, și preotul să-l declare necurat și să nu-l mai osebească, fiindcă necurat este.

12. Iar dacă lepra va înflori pe piele și se va întinde pe toată pielea celui atins, de la cap până la picioare, ori încotro s'ar uita preotul,

13. Preotul să-l cerceteze și dacă vede că lepra s'a întins pe tot trupul lui, atunci să-l declare curat, și fiindcă s'a albit pe de-a întregul, este curat.

14. Dar în ziua când se va ivi pe el carne vie, este necurat.

15. Și de îndată ce preotul va vedea această carne vie, să-l declare necurat, căci carnea vie este necurată; este lepră.

16. Ci dacă această carne vie se va schimba și se va albi, cel atins să se ducă la preot.

17. Și iarăși uitându-se preotul și văzând că bubă a ajuns albă, preotul să-l declare curat pe cel atins, căci curat este.

18. Apoi, dacă pe pielea trupului cuiva se va ivi o bubă și se va vindeca,

19. Și pe locul unde a fost bubă va ieși o umflătură albă, ori o pată albă care bate în roșu, să se arate preotului.

20. Și uitându-se preotul și văzând că pata e mai adâncă decât grosimea pielii, iar părul de primprejur s'a albit, preotul să-l declare necurat, căci e bubă de lepră care a înflorit în locul acelei bube.

21. Iar dacă se va uita preotul și părul n'a albit pe locul atins și nu va fi nici o gropiță în piele, ba încă pata a pălit, atunci preotul să-l osebească șapte zile.

22. Dacă însă rana se va întinde pe piele, preotul să-l declare necurat, căci este lepră.

23. Iar dacă pata va sta pe loc și nu se va mai întinde, e semn că buba se usucă, iar preotul să-l declare pe om curat.

24. Sau dacă cineva va avea pe pielea sa o arsură de foc și pe carnea vie va ieși o pată albă roșioară sau numai albă,

25. Și dacă preotul va vedea că părul de pe pată s'a albit și după înfățișarea ei e mai adâncă decât stratul pielii, atunci este lepră, care a înflorit în locul arsurii, și preotul să-l declare pe om necurat; căci a izbucnit lepra.

26. Însă dacă preotul, după ce a cercetat pata, va vedea că n'are părul alb și nici adâncitură în piele, ci dimpotrivă a pălit, atunci preotul să-l osebească pe timp de șapte zile.

27. Și uitându-se preotul la el în ziua a șaptea și dacă s'a întins pe piele, preotul să-l declare necurat, căci este buba leprei.

28. Totuși, dacă pata cea albă a stat pe loc și nu s'a întins pe piele, ba încă a și pălit, atunci e vorba de bășică din arsură și preotul să-l declare pe om curat, fiindcă este cojirea acelei arsuri.

29. Când se va întâmpla ca un om sau o femeie să aibă o rană la cap sau la bărbie,

30. Atunci preotul să cerceteze rana și dacă vede că este mai adâncă decât stratul pielii și părul de pe ea este subțire gălbui, atunci preotul să-l declare necurat, fiindcă este bolnav de chelbe, adică lepra capului, sau lepra bărbii.

31. Dacă însă preotul cercetând pata de chelbe nu i se arată nici o scobitură în piele și nici un fel de păr roșcat, atunci să-l osebească pe cel cu pata de chelbe, timp de șapte zile,

32. Iar în ziua a șaptea preotul să vadă din nou această pată și dacă pata nu s'a întins și pe ea nu este păr roșcat iar la vedere pata nu arată nici o adâncitură în piele,

33. Atunci el să se tundă, însă locul chelbos să nu-l tundă, iar preotul să osebească pe cel chelbos încă o dată pe timp de șapte zile.

34. Apoi preotul să cerceteze iarăși pata de chelbe în ziua a șaptea și, iată, dacă pata de chelbe nu s'a întins pe piele și pe cât se vede, n'are nici o adâncitură în piele, atunci preotul să-l declare pe om curat și el să-și spele hainele și curat va fi.

35. Iar dacă, după această arătare că e curat, pata se mai întinde pe piele,

36. Atunci preotul trebuie s'o cerceteze și iată, dacă pata de chelbe s'a întins pe piele, preotul să nu se mai uite la păr dacă este roșcat, căci omul este necurat.

37. Totuși, dacă, după judecata lui, pata de chelbe stă pe loc și a început să crească pe ea păr negru, atunci chelbea a trecut, omul este curat și preotul să-l declare curat.

38. Dacă un om sau o femeie va avea pe pielea trupului unele pete și anume pete albe,

39. Atunci preotul să le cerceteze și, dacă petele de pe pielea trupului lor vor fi pete albe și închise, atunci este vorba de o spuzeală, care a înflorit pe piele; omul este curat.

40. Dacă unui bărbat i-a căzut părul din cap, el este pleșuv și încolo e curat.

41. Și dacă i-a căzut părul din partea dinainte a capului, el este pleșuv din față, iar încolo e curat.

42. Iar dacă pe pleșuvia lui cea de la ceafă sau pe pleșuvia lui cea din față se va ivi o bubă albă roșiatică, atunci este lepră, care înflorește pe pleșuvia capului său, fie de la ceafă, fie de din față.

43. Preotul să-l vadă și dacă umflătura acelei bube, pe pleșuvia lui de dinapoi sau de dinainte, va arăta albă roșiatică, așa cum arată lepra de pe pielea trupului,

44. El este leproș și deci necurat; și preotul să-l declare pe dată de necurat. Are lepră la cap.

45. Iar leproșul peste care a dat lepra să se poarte cu veșmintele sfâșiate și cu părul nepieptănat și acoperindu-se până la mustăți să strige mereu: «Necurat! Necurat!»

46. Tot timpul cât va avea lepra pe el, el va fi necurat, căci necurat este;

el să stea singuratic; sălașul lui să fie afară din tabără.

47. Dacă lepra se va ivi la un veșmânt, fie veșmânt de lână, fie veșmânt de in,

48. Sau pe vre-o țesătură sau pe vre-o împletitură de in, sau de lână, sau pe vre-o piele, sau pe orice lucru de piele,

49. Și dacă pata va fi verzuie sau roșcată, pe veșmânt, sau pe piele, sau pe țesătură sau pe împletitură, sau pe orice lucru de piele: este pată de lepră și trebuie arătată preotului.

50. Iar preotul, după ce va vedea pata, să pună de o parte veșmântul pe care s'a ivit pata, șapte zile,

51. Și după șapte zile să vadă pata și dacă pata s'a întins pe veșmânt, sau pe țesătură, sau pe împletitură, sau pe piele, sau pe orice lucru de folos făcut din piele: pata este de lepră care roade; lucrul este necurat.

52. Preotul să ardă veșmântul sau țesătura, sau împletitura de lână, ori de in, sau orice fel de odor de piele, pe care s'a ivit pata, fiindcă este vorba de lepră rozătoare și lucrul să fie pus pe foc.

53. Dacă însă preotul, cercetând, va vedea că pata nu s'a întins pe veșmânt, sau pe țesătură sau pe împletitură, sau pe ael lucru de piele, oricare ar fi el,

54. Atunci preotul să poruncească să se spele lucrul pe care s'a ivit pata și să dea deoparte lucrul, încă șapte zile.

55. Și preotul va cerceta lucrul după ce pata a fost spălată, și, iată, dacă pata nu și-a schimbat culoarea, chiar dacă nu s'a mai întins, lucrul este necurat și trebuie să-l arzi în foc, fiindcă are lepră, fie pe față, fie pe dos.

56. Iar dacă preotul cercetând va vedea că pata a pălit, după ce lucrul a fost spălat, atunci el să rupă partea pătată, fie din veșmânt, fie din piele, fie din țesătură, fie din împletitură.

57. Dacă însă va ieși din nou pe veșmânt sau pe țesătură sau pe împletitură sau pe odorul de piele, oricare ar fi el, lepra a izbucnit din nou, să pui pe foc lucrul cel cu pata.

58. Iar veșmântul sau țesătura, sau împletitura, sau ael lucru de piele, oricare ar fi el, pe care-l vei spăla, dacă

lepra va pieri de pe el, să fie spălat încă o dată și apoi va fi curat.

59. Iată care este pravila, privitoare la pata de lepră, la veșmintele de lână sau de in, sau la țesături, sau la împletituri, sau la orice fel de lucru de piele, după care se pot socoti curate sau necurate. »

14.

Curățirea celor vindecați de lepră. Lepra caselor.

1. După acestea, Domnul a grăit lui Moise și a rostit:

2. « Aceasta să fie pravila celui lepros în ziua când va fi declarat curat: Întâi să fie adus la preot,

3. Și preotul să iasă afară din tabără și să cerceteze pe cel lepros, și, iată, dacă lepra s'a vindecat de pe cel lepros,

4. Atunci preotul să dea poruncă să i se aducă, pentru cel ce se curățește, două păsări curate, apoi lemn de cedru, arnici stacojiu și isop.

5. Apoi preotul să poruncească să junghie una dintre păsări deasupra unui blid de lut plin cu apă de izvor.

6. După aceea să ia pasărea cea vie și lemnul de cedru și arniciul stacojiu și isopul și să le moaie împreună cu pasărea, în sângele păsării celei junghiate, din blidul cu apă de izvor

7. Și preotul să stropască cu isopul de șapte ori, pe cel ce se curățește de lepră, și să-l declare curat; iar păsării celei vii să-i dea drumul pe câmp.

8. Și cel ce se curățește să-și spele veșmintele, să-și radă tot părul de pe el și să se scalde și atunci va fi curat. Iar după aceasta să intre în tabără, dar să stea afară din cortul lui, șapte zile.

9. Iar în ziua a șaptea, să-și radă tot părul de pe el: capul, barba, sprâncelele și tot părul să și-l radă, și să-și spele veșmintele și să se scalde; iar după aceasta va fi curat.

10. În ziua a opta să ia doi miei fără cusur și o mioară de un an, fără cusur și trei zecimi dintr'o efă de lămură de făină, frământate cu untdelemn, pentru prinosul de pâine și un log de untdelemn.

11. Și preotul care-l va curăți să aducă pe omul care se curățește și toate aceste lucruri, în fața Domnului, la ușa cortului descoperirii.

12. Apoi preotul să ia un miel și să-l aducă jertfă pentru vină, asemenea și logul de untdelemn, legându-le pe amândouă, ca dar legănat, înaintea Domnului.

13. Apoi să junghie mielul în același loc unde se junghie jertfa pentru păcat și arderea de tot, adică în locul cel sfânt, căci, precum jertfa pentru păcat, tot așa și jertfa pentru vină este a preotului, fiind lucru prea sfânt.

14. Și să ia preotul din sângele jertfei pentru vină și să ungă sfărul urechii drepte a celui ce se curățește și degetul cel mare de la mâna dreaptă și degetul cel mare de la piciorul drept.

15. Apoi preotul să ia din logul de untdelemn și să-l toarne în mâna stângă.

16. Pe urmă să-și moaie degetul de la mâna dreaptă în untdelemnul din mâna stângă și să stropească cu untdelemn, cu degetul, de șapte ori în fața Domnului.

17. Iar din untdelemnul rămas în mână să ungă preotul sfărul urechii celei drepte a celui ce se curățește și degetul cel mare de la mâna lui dreaptă și degetul cel mare de la piciorul lui stâng, peste sângele din jertfa pentru vină.

18. Iar ce a mai rămas din untdelemnul din mâna preotului, să-l toarne pe capul celui ce se curățește. Așa să facă preotul ispășirea înaintea Domnului.

19. După aceea, preotul să aducă jertfa pentru păcat și să curățească pe cel ce a venit să se curețe de necurăția lui, iar pe urmă să junghie jertfa arderii de tot.

20. Și preotul să pună pe jertfelnic jertfa arderii de tot și prinosul de pâine. Așa să-l curățească preotul, ca el să fie curat.

21. Iar dacă omul va fi sărac și nu va putea să ridice cheltuiala, să ia un miel de un an ca jertfă pentru vină, dar legănat pentru ispășire, și o zecime dintr'o efă de frunte de făină, frământată cu untdelemn, ca prinos de pâine, cum și un log de untdelemn,

22. Apoi două turturele sau doi pui de porumbel, după cum îi va da mâna, așa încât unul să fie jertfă pentru păcat și altul ardere de tot.

23. Acestea să le aducă preotului în ziua a opta, pentru curățirea sa, la ușa cortului descoperirii, în fața Domnului.

24. Și preotul să ia mielul jertfei pentru vină precum și logul de untdelemn și să le legene înaintea Domnului.

25. Apoi să junghie mielul adus jertfă pentru vină și preotul să ia din sângele jertfei și să ungă sfărul urechii celei drepte a celui ce se curățește, și degetul cel mare de la mâna-i dreaptă și degetul cel mare de la piciorul drept.

26. Iar din untdelemn, preotul să toarne în palma stângă.

27. Apoi preotul să stropească cu degetul de la mâna dreaptă, din untdelemnul din palma stângă, de șapte ori, în fața Domnului.

28. Și să ungă cu untdelemnul din palmă sfărul urechii drepte a celui ce se curățește și degetul cel mare de la mâna dreaptă și degetul cel mare de la piciorul drept acolo unde a fost mănjit cu sângele jertfei pentru vină.

29. Iar ce a mai rămas din untdelemn în palma preotului, să-l toarne pe capul celui ce se curățește, spre ispășirea lui, în fața Domnului.

30. Apoi din turturelele sau din puii de porumbel, pe care a putut să-i aducă, să jertfească:

31. Una ca jertfă pentru păcat și alta ca ardere de tot afară de prinosul de pâine. Astfel să facă preotul ispășirea înaintea Domnului, pentru care omul a venit la curățire.

32. Aceasta să fie pravila pentru leprosul care nu poate ridica cheltuielile cele pentru curățirea sa.»

33. După acestea, Domnul a grăit lui Moise și lui Aaron și le-a spus:

34. «Când veți intra în țara Canaan, pe care eu vă voi da-o vouă în stăpânire, dacă va fi să lovesc cu lepră vre-o casă din țara stăpânirii voastre,

35. Stăpânul casei să se ducă și să dea de veste preotului spunându-i: «În casa mea s'a ivit o pată!»

36. Iar preotul, înainte de a intra în casă pentru a cerceta cu luare aminte pata, să poruncească să se scoată tot de acolo, așa încât să nu fie declarate necurate lucrurile din casă, și apoi să cerceteze.

37. Și el să se uite cu luare aminte la pata aceea și dacă va vedea că pata de pe pereți are gropițe verzui sau roșiatice care par scobite în perete,

38. Preotul să iasă din casă la ușă și să închidă casa șapte zile.

39. Iar după șapte zile, preotul să vie și să se uite iar, și dacă pata s'a întins pe pereții casei,

40. Atunci preotul să dea poruncă să fie scoase pietrele pe care s'a întins pata și să le arunce afară din cetate, într'un loc necurat.

41. Apoi să dea poruncă să se răzăluască pe dinăuntru toată casa, de jur-împrejur, și să arunce molozul pe care l-au răzăluit, afară din cetate, într'un loc necurat.

42. După aceea, să ia alte pietre și să le pună în locul pietrelor scoase, și să ia altă tencuială și să tencuiască din nou casa.

43. Și dacă pata se va ivi din nou și va înflori în casă pe pereți, după ce a scos afară pietrele și după ce a răzăluit pereții și casa a fost tencuită din nou,

44. Atunci preotul să vină și să cerceteze, și, iată, dacă pata s'a întins pe pereți, atunci în casă este lepră rozătoare și casa este spurcată.

45. Și să dărâme casa, iar pietrele ei și lemnăria ei și tot molozul ei să fie duse afară din cetate într'un loc necurat.

46. Și cel ce va intra în acea casă, în vremea cât va fi închisă, necurat să fie până seara.

47. Și cel ce va dormi acolo în casă, ca și cel ce va mânca în casă, să-și spele veșmintele.

48. Și dacă preotul, venind s'o vadă, se va încredința că pata de pe zid nu s'a mai întins în casă, după ce casa a fost tencuită, atunci preotul să declare casa curată, căci pata s'a trecut.

49. Și el să ia, spre a curăți casa, două păsări și lemn de cedru și arnici roșu și isop.

50. Să taie una din păsări, deasupra unui blid de lut, cu apă de izvor.

51. Apoi să ia lemnul de cedru, isopul, arniciul roșu și pasărea cea vie și să le moaie în sângele păsării tăiate și în apa de izvor și să stropască apoi casa de șapte ori,

52. Și să curețe casa cu sângele păsării, cu apa de izvor, cu pasărea cea vie, cu lemnul de cedru, cu isop și cu arniciul cel roșu.

53. Iar păsării celei vii să-i dea drumul afară din cetate, pe câmpie. Așa să curețe el casa ca ea să fie curată.

54. Iată rânduiala pentru orice pată de lepră, ori de chelbe,

55. Pentru lepra veșmintelor și a ca-selor,

56. Pentru umflături, bube și pecin-gini,

57. Ca să știe preotul când este cineva necurat și când este curat. Aceasta să fie rânduiala pentru lepră!»

15.

Orânduielei pentru vremea când bărbații și femeile sunt necurate.

1. După acestea grăit-a Domnul lui Moise și lui Aaron și le-a zis:

2. «Spuneți fiilor lui Israel și le grăiți așa: Dacă un bărbat va avea curgere din trupul său, această curgere este necurată.

3. Și iată ce este cu necurăția de pe urma curgerii lui: ori că trupul său va curge neîncetat, ori că se va mai opri, tot necurăție este.

4. Orice pat în care se va culca cel ce are curgere va fi necurat, asemenea orice lucru pe care va ședea necurat va fi.

5. Și oricine se va atinge de patul lui să-și spele veșmintele și să se scalde în apă și va fi necurat până seara.

6. Cel ce va sta pe vre-un lucru pe care a stat cel ce are curgere să-și spele hainele și să se scalde în apă și va fi necurat până seara.

7. Cel ce se va atinge de trupul celui ce are curgere să-și spele veșmintele și să se scalde și va fi necurat până seara.

8. Și dacă cel ce are curgere va scuipa pe unul care e curat, acesta să-și spele veșmintele și să se scalde și va fi necurat până seara.

9. Orice samar pe care a încălecat cel ce are curgere va fi necurat.

10. Și oricine se va atinge de orice lucru care a stat sub el va fi necurat până seara, și cel ce va duce acest lucru să-și spele veșmintele și să se scalde și va fi necurat până seara.

11. Și oricine se va atinge de cel care are curgere, fără să se fi spălat pe mâini, acela să-și spele veșmintele și să se scalde și va fi necurat până seara.

12. Și orice vas de pământ, de care s'a atins cel care are curgere, să fie sfârâmat, iar vasul de lemn să fie spălat cu apă.

13. Când cel care are curgere se va vindeca de curgerea sa, să numere șapte zile până la curățirea sa și să-și spele veșmintele și să se scalde la râu și va fi curat.

14. Apoi, a opta zi, să-și ia două turturele sau doi pui de porumbel și să vie în fața Domnului, la ușa cortului descoperirii, și să le dea preotului.

15. Și preotul să le aducă: pe una jertfă pentru păcat și pe cealaltă a curdere de tot; și astfel preotul să-l curețo în fața Domnului, de curgerea lui.

16. Dacă un bărbat va avea pierderea sămânței, să-și scalde în apă tot trupul și necurat va fi până seara.

17. Și orice veșmânt și orice lucru de piele, pe care va cădea sămânța pierdută, să se spele cu apă și va fi necurat până seara.

18. Dacă un bărbat se va culca cu femeia sa, amândoi să se scalde în apă și vor fi necurați până seara.

19. Dacă o femeie va avea curgere, adică va curge sânge din trupul ei, să stea șapte zile în stare de necurăție. Oricine se va atinge de ea va fi necurat până seara.

20. Orice lucru pe care se va culca în timpul necurăției ei necurat va fi și, tot așa, orice lucru pe care va sta necurat va fi.

21. Și oricine se va atinge de patul ei să-și spele veșmintele și să se scalde și necurat va fi până seara.

22. Și oricine se va atinge de vre-un lucru pe care a stat ea să-și spele veșmintele și să se scalde și necurat va fi până seara.

23. Și dacă a fost vre-un lucru pe patul ei sau pe jilțul pe care ea a stat, cine se va atinge de el va fi necurat până seara.

24. Iar dacă un bărbat se va culca cu ea, atunci necurăția ei îl va atinge și pe el și el va fi necurat șapte zile, și orice așternut în care el se va culca necurat va fi.

25. Dacă o femeie va avea curgere de sânge mai multe zile, afară de vremea obișnuită a ei, ori dacă va avea curgere peste vremea obiceiului ei, atât cât dăinuște această curgere ea necurată va fi ca și în vremea obiceiului ei: necurată va fi.

26. Orice pat în care se va culca în tot timpul curgerii ei va fi ca și patul în care se va culca în vremea curgerii obișnuite a ei și orice lucru pe care va sta necurat va fi, precum este în vremea necurăției ei firești.

27. Și oricine se va atinge de aceste lucruri va fi necurat și va trebui să-și spele veșmintele și să se scalde în apă și va fi necurat până seara.

28. Și dacă va fi izbăvită de curgerea sa, să numere șapte zile și după aceea va fi curată.

29. Iar în ziua a opta, să ia două turturele sau doi pui de porumbel și să-i aducă preotului, la ușa cortului descoperirii.

30. Și preotul să aducă o pasăre ca jertfă pentru păcat și pe cealaltă ca ardere de tot și așa să facă ispașirca, înaintea Domnului, de curgerea care o făcea necurată.

31. Așa să feriiți pe fiii lui Israil de necurăția lor, ca să nu-i lovească moartea întru a lor necurăție, spurcând locașul meu, care este în mijlocul lor.

32. Aceasta este rânduiala pentru cel ce pătește de curgere, și pentru cel cu pierdere de sămânță prin care ajunge necurat,

33. Și pentru femeia cu a sa obișnuită curgere și pentru cel ce are curgere, pentru bărbat ca și pentru fe-

meie, și pentru bărbatul care se va culca cu femeia necurată. »

16.

Ziua cea mare a ispășirii sau a împăcării.

1. Apoi Domnul a grăit lui Moise, după moartea celor doi fii ai lui Aaron, care se apropiaseră de Domnul, cu foc străin, și muriseră.

2. Și Domnul a zis lui Moise: « Spune lui Aaron, fratele tău, să nu intre orișicând înăuntrul sfântului locaș, dincoace de perdeaua din fața capacului care este pe chivot, ca să nu moară, căci eu mă voi arăta în nour, deasupra capacului.

3. Iată cum să intre Aaron în sfântul locaș: cu un vițel, jertfă pentru păcat și cu un berbec, ardere de tot.

4. Și el să se îmbrace cu stiharul sfânt de in și pantalonii de in să-și ia pe sine, și să se încingă cu brâu de in, iar în cap să-și pună mitra de in. Acestea sunt veșminte sfinte; și înainte de a se îmbrăca să-și scalde trupul său.

5. Iar din partea obștiei lui Israel să ia doi țapi, jertfă pentru păcat și un berbec, ardere de tot.

6. După aceea, Aaron să aducă vițelul jertfă pentru păcat și să facă ispășire pentru sine și pentru casa sa,

7. Să ia cei doi țapi și să-i aducă înaintea Domnului, la ușa cortului descoperirii.

8. Apoi Aaron să arunce sorți pentru cei doi țapi: un sort pentru Domnul și un sort pentru Azazel.

9. Și Aaron să apropie țapul pentru care a căzut sortul Domnului și să-l aducă jertfă pentru păcat.

10. Iar țapul pentru care a căzut sortul lui Azazel să-l aducă viu înaintea Domnului, ca să săvârșească ispășirea, trimițându-l lui Azazel, în pustie.

11. După aceea, Aaron să aducă vițelul jertfă pentru păcatul său și să facă ispășire pentru sine și pentru casa sa, și să junghie vițelul, ca jertfă pentru păcatul său.

12. Să ia apoi o cățue plină de cărbuni aprinși, de pe jertfelnicul din fața Domnului, și doi pumni de tămâie bine

mirositoare, mărunță și cățuia s'o ducă dincolo de perdea,

13. Și să pună tămâia pe focul din fața Domnului, încât norul de tămâie să acopere capacul de pe chivotul legii, căci altfel ar trebui să moară.

14. Apoi să ia din sângele vițelului și să stropască cu degetul latura dinspre răsărit a capacului chivotului, stropind și înaintea capacului cu degetul, din sânge, de șapte ori.

15. Apoi, să junghie țapul de jertfă pentru păcatele poporului și sângele lui să-l ducă în dosul perdelei; și să facă cu sângele lui precum a făcut cu sângele vițelului, stropind cu el capacul chivotului și înaintea capacului chivotului.

16. Așa să facă ispășirea Sfintei Sfințelor de spurcăciunea și de fărădelegile fiilor lui Israel și de tot felul de păcate. Tot așa să facă și în cortul descoperirii, care sălășluște în mijlocul necurăției lor.

17. Iar când va intra în cortul descoperirii, ca să facă ispășire în sfântul locaș, nimeni să nu fie înăuntru, de când va intra Aaron și până când va ieși. Și după ce va săvârși ispășirea pentru sine și pentru casa sa și pentru toată obștia lui Israel,

18. Să iasă la jertfelnicul din fața Domnului și să-l curățească, luând din sângele vițelului și din sângele țapului și ungând de jur împrejur coarnele jertfelnicului.

19. Apoi să-l stropască cu degetul de șapte ori, din același sânge. Așa să-l curețe și să-l sfințească de necurăția fiilor lui Israel.

20. Iar după ce a sfârșit de curățit Sfânta Sfințelor și cortul descoperirii și jertfelnicul, să aducă țapul cel viu,

21. Și Aaron să-și pună amândouă mâinile sale pe capul țapului celui viu și să mărturisească asupra lui toate nedreptățile fiilor lui Israel și toate călcările lor de lege și toate păcatele lor și să le pună pe capul țapului și, cu un om care stă gata, să-l trimită în pustie.

22. Și țapul să ducă toate nelegiuirile lor în pământ singuratic și omul să-i dea drumul în pustie.

23. Iar Aaron să intre în cortul descoperirii și să se dezbrace de veșmintele de in cu care se îmbrăcase când a intrat în Sfânta Sfințelor și să le lase acolo.

24. Pe urmă să se scalde peste tot în apă, într'un loc sfânt, și să se îmbrace cu veșmintele lui și să iasă și să aducă arderea de tot pentru sine și arderea de tot pentru popor, făcând ispășire pentru sine cât și pentru popor.

25. Și grăsimea jertfei pentru păcat s'o ardă pe jertfelnic.

26. Iar cel ce a mânat țapul la Azazel să-și spele veșmintele și să se scalde peste tot, apoi să intre în tabără.

27. Iar vițelul jertfei pentru păcat și țapul jertfei pentru păcat, al căror sânge a fost adus pentru curățire în Sfânta Sfințelor, să se scoată afară din tabără și să se arză în foc: pieile lor, carnea lor și necurătenia lor.

28. Și cel ce le-a fost ars să-și spele veșmintele și să se scalde peste tot în apă și după aceea să intre în tabără.

29. Și acestea să vă fie vouă pravilă veșnică: In luna a șaptea, în ziua a zecea a lunii, să postiți și să nu săvârșiți nici un fel de muncă, nici băștinașul, nici străinul care petrece în mijlocul vostru.

30. Căci în această zi se va face ispășire pentru voi, ca să vă spălați de toate păcatele voastre și ca să fiți curați înaintea Domnului.

31. Și să vă fie vouă zi de odihnă de săvârșită în care să postiți; aceasta să vă fie pravilă veșnică.

32. Iar arhierul care va primi miruirea și care va fi sfințit ca să fie arhieru în locul părintelui său, să facă ispășirea, după ce se va îmbrăca în veșmintele de in, adică în sfințele odăjdii.

33. El să facă ispășirea pentru Sfânta Sfințelor și pentru cortul descoperirii și pentru jertfelnic, și tot așa să facă ispășire pentru preoți și pentru toată obștia poporului.

34. Și aceasta să vă fie vouă drept veșnică pravilă, curățind pe fiii lui Israel, de toate păcatele lor, o dată pe an!»
Și Aaron a făcut așa precum Domnul i-a poruncit lui Moise.

17.

Reguli despre înjunghierea dobitoacelor curate și despre mâncarea sângelui lor.

1. Și Domnul a vorbit lui Moise și i-a zis:

2. «Grăiește lui Aaron și fiilor săi și tuturor fiilor lui Israel și spune-le: «Iată ce ne poruncește Domnul!

3. Orice bărbat din casa lui Israel care va înjunghia, în tabără, bou sau miel, sau capră, sau care va junghia afară din tabără,

4. Și nu le va aduce la ușa cortului descoperirii, ca să le înfățișeze ca dar Domnului, înaintea locașului său, sângele să i se scotească vărsare de sânge: a săvârșit omor. Și omul acela să fie stârpit din poporul lui;

5. Pentru ca fiii lui Israel să aducă jertfele lor, pe care ei acum le junghie afară de câmpie, anume să le aducă Domnului, la ușa cortului descoperirii, prin mâna preotului, jertfind Domnului jertfă de pace,

6. Și preotul să stropească, cu sângele jertfei jertfelnicul Domnului, la ușa cortului descoperirii și să ardă grăsimea, întru miros de bună mireasmă, Domnului,

7. Așa încât să nu mai aducă demonilor jertfele lor și să se pângărească închinându-se lor. Aceasta să fie lege veșnică, pentru ei și întru neam de neamul lor.»

8. Și iarăși spune-le: «Orice om din casa lui Israel sau dintre cei străini, petrecător între voi, care va aduce vre-o ardere de tot sau altă jertfă,

9. Și nu va pune-o nainte la ușa cortului descoperirii și nu va face-o dar Domnului, omul acela să fie stârpit din poporul său.

10. Apoi orice om din casa lui Israel sau dintre cei străini, petrecător între voi, care va mânca orice fel de sânge, eu îmi voi întoarce fața cu mânie împotriva unuia ca acesta care va mânca sânge și-l voi zmulge din mijlocul poporului său,

11. Pentru că viața trupului este în sânge și eu v'am îngăduit vouă să-l aduceți pe jertfelnic pentru ispășirea sufle-

telor voastre, căci sângele este care aduce ispășire.

12. Drept aceea am poruncit fiilor lui Israil: « Nimeni din voi să nu mănânce sânge și nici veneticul care trăiește vremelnic în mijlocul vostru, nici el să nu mănânce.

13. Și orice bărbat dintre fiii lui Israil sau dintre străinii care pretrec în mijlocul vostru, care va vâna vre un vânat: dobitoc sau pasăre, dintre cele ce se mănâncă, să-i scurgă sângele și să-l acopere cu țărână,

14. Fiindcă viața fiecărui trup este în sângele lui care curge în ființa lui. Pentru aceea am poruncit fiilor lui Israil: să nu mănâncă sângele nici unui fel de făpturi, fiindcă viața oricărei făpturi este în sângele ei și oricine va mânca sânge să fie nimicit.

15. Apoi orice om, fie el băștinaș, fie străin, care va mânca din carnea unui dobitoc mort sau sfâșiat de fiare, să-și spele hainele și să se scalde în apă și va fi necurat până seara, apoi va fi iarăși curat.

16. Inșă, dacă nu-și va spăla hainele și nu se va scălda, atunci își va purta păcatul! »

18.

Sfințenia căsătoriei.

1. Și Domnul iarăși a vorbit lui Moise și i-a zis:

2. « Rostește către fiii lui Israil și spune-le: « Eu sunt Domnul Dumnezeu vostru!

3. După datinele din țara Egiptului, unde ați locuit, să nu vă luați, și după datinele din Canaan, unde vă voi duce, să nu trăiți și în obiceiurile lor să nu umblați,

4. Ci orânduilele mele să le țineți și legile mele să le păziți, umblând întru ele. Eu sunt Domnul Dumnezeu vostru.

5. Păziți deci legile mele și rânduilele mele, pentru ca acel care le va îndeplini va fi viu întru ele. Eu sunt Domnul!

6. Nimeni să nu se apropie de nici-una din rudele sale, ca să-i descopere goliciunea. Eu sunt Domnul!

7. Goliciunea părintelui tău, adică goliciunea mamei tale să n'o descoperi, că e mama ta. Să nu descoperi goliciunea ei.

8. Goliciunea femeii tatălui tău să n'o descoperi, căci este goliciunea tatălui tău.

9. Goliciunea surorii tale, fiica tatălui tău, sau fiica mamei tale, fie născută în casă sau afară din casă, să nu descopere goliciunea lor.

10. Goliciunea fetei fiului tău sau goliciunea fiicei fiicei tale, să n'o descopere, căci este goliciunea ta.

11. Goliciunea fetei femcii părintelui tău, născută din părintele tău și deci soră cu tine, goliciunea ei să n'o descopere.

12. Goliciunea surorii părintelui tău; să n'o descoperi, că este de un sânge cu părintele tău.

13. Goliciunea surorii mamei tale să n'o descopere, că este de un sânge cu mama ta.

14. Goliciunea fratelui părintelui tău să n'o descoperi și de femeia lui să nu te apropii, căci este mătușa ta.

15. Goliciunea nurorii tale să n'o descopere, căci este femeia fiului tău; să nu descopere goliciunea ei.

16. Goliciunea femeii fratelui tău să n'o descopere, căci este goliciunea fratelui tău.

17. Goliciunea unei femei și a fiicei ei să nu descopere; pe fiica fiului ei și pe fiica fiicei ei să nu le iei, ca să descopere goliciunea lor, căci sunt rude de sânge și este nelegiuire.

18. Femeie, o dată cu sora ei, să nu iei, ca să le faci dușmance, descoperind goliciunea unei lângă cealaltă, care este încă în viață.

19. De femeie, în vremea slăbiciunii ei lunare, să nu te apropii, ca să descopere goliciunea ei.

20. Și cu femeia aproapelui tău să nu te culci, ca să te întinezi cu ea.

21. Și din odraslele tale să nu dai, ca să treacă pe jertfelnicul lui Moloh și să pângărești numele Domnului Dumnezeului tău. Eu sunt Domnul!

22. Și cu bărbat să nu te culci cum te-ai culca cu o femeie, că este urciune.

23. Cu nici un fel de dobitoc să nu te spurci și femeia să nu stea la dobitoc. ca să se spurce cu el, căci este urciune.

24. Cu nimic din toate acestea să nu vă întinați, căci întru toate acestea s'au întinat păgânii, pe care eu îi voi izgoni dinaintea feței voastre,

25. Căci țara s'a întinat și eu am pedepsit-o pentru fărâdelegea ei, și țara vărsat-a din ea pe locuitorii ei.

26. Deci păziți legile mele și orânduiriile mele și nu faceți nici una din aceste blestemății; nici băstinașul, nici veneticul, care petrece între voi.

27. Fiindcă toate aceste blestemății le-au săvârșit oamenii țării acesteia, care au fost înaintea voastră, și s'a pângărit pământul,

28. Ca nu cumva să vă verse și pe voi țara, dacă o veți întina, precum a vărsat pe păgânii care au fost înaintea voastră.

29. Deci oricine va făptui vre-una din aceste grozăvii, sufletul acela care le va face să fie nimic din poporul său.

30. Păziți așa dar orânduiriile mele și nu vă luați după nici una din acele dătinii blestemate care s'au săvârșit înaintea voastră și nu vă spurcați cu ele! Eu sunt Domnul Dumnezeuul vostru!»

19.

Alte pravili.

1. Și iarăși a grăit Domnul către Moise și i-a poruncit:

2. « Vorbește către toată obștia fiilor lui Israil și spune-le: « Fiți sfinți, căci sfânt sunt eu, Domnul Dumnezeuul vostru !

3. Fiecare să cinstească pe mama sa și pe tatăl său și ziua Sâmbetei mele să o păziți. Eu sunt Domnul Dumnezeuul vostru !

4. Să nu vă întoarceți fața către idoli și dumnezei turnați să nu vă faceți. Eu sunt Domnul Dumnezeuul vostru.

5. Și când jertfiți Domnului jertfe de pace, jertfiți cu voie bună.

6. În ziua în care jertfiți, jertfa să fie mâncată, sau a doua zi, și dacă a mai rămas ceva până a treia zi, să fie ars în foc.

7. Iar dacă din jertfă va mânca cineva a treia zi, este o uriciune; jertfa nu va fi primită.

8. Și oricine va mânca își va purta

păcatul, căci a spurcat lucrurile sfinte ale Domnului și unul ca acesta să fie stârpit din poporul său.

9. Iar când veți secera lanurile din țara voastră, să nu mergeți cu secera până în colțurile ogorului tau și spicele rămase de pe urma secerei să nu le culegi.

10. Să nu culegi ciorchinii rămași pe urmă în via ta și tot așa să nu aduni poamele căzute jos, din livada ta. Acestea să le lași săracului și străinului. Eu sunt Domnul Dumnezeuul tău.

11. Să nu furați și să nu mințiți și să-nu vă înșelați unul pe altul.

12. Apoi să nu jurați strâmb întru numele meu. Deci să nu pângărești numele Dumnezeului tău. Eu sunt Domnul.

13. Să nu asuprești pe aproapele tău și să nu-l jăcmănești; simbria simbriașului să nu măie până a doua zi în mâna ta.

14. Să nu blestemi pe cel care este surd și în calea orbului să nu pui piedici, ci teme-te de Dumnezeuul tău ! Eu sunt Domnul.

15. Să nu faceți nedreptate în judecată. Să nu-i faci hatâr săracului, fiindcă e sărac, nici să măgulești pe boier, fiindcă e boier, ci să judeci pe aproapele tău cu dreptate.

16. Să nu umbli cu zăvăni în poporul tău, nici să te ridici împotriva vieții apropielui tău. Eu sunt Domnul.

17. Să nu urăști pe fratele tău în inima ta, dar dojenește pe aproapele tău ca să nu te încarci tu cu păcat.

18. Să nu fii răzbunător și să nu pizmuești pe fiii poporului tău, ci să iubesti pe aproapele tău ca pe tine însuși. Eu sunt Domnul.

19. Păziți rânduielile mele. Vitele tale, din două soiuri felurite, să nu le lași să se împerecheze și ogorul tău să nu-l semeni cu sămânță de două feluri, iar veșmânt din două feluri de fire să nu pui pe tine.

20. Dacă un bărbat se va culca cu o femeie, care este roabă și casnica altui bărbat și ea n'a fost răscumpărată și nici liberată, să fie pedepsiți, dar nu cu moarte, fiindcă n'a fost liberă.

21. Și anume: el să aducă jertfă pentru ispășire, Domnului, la ușa cortului des-coperirii, un berbec drept jertfă pentru vină.

22. Iar preotul să-l curățe prin berbecul jertfei pentru vină înaintea Domnului, de păcatul pe care l-a făcut, iar păcatul pe care l-a săvârșit i se va ierta.

23. Când veți intra în pământul făgăduit și veți sădi fel de fel de pomi roditori, să socotiți roadele lor dintâi ca un fel de netăiere împrejur: trei ani să fie pentru voi netăiați împrejur și să nu fie de mâncare,

24. Iar în anul al patrulea să fie toate roadele pomului sfinte, afierosite întru lauda Domnului.

25. Tocmai în anul al cincilea să mâncați din roada lui. Faceți așa ca să aveți mai multă roadă de la ei. Eu sunt Domnul Dumnezeu vostru.

26. Să nu mâncați nimic cu sânge! Să nu umblați după ghicit și după vrăjitori.

27. Să nu vă rotunziți pletele capului vostru și să nu-ți rezezi colțurile bărbii.

28. Să nu vă faceți scrolejituri pe trup, pentru morți, nici să vă faceți încondeieturi pe voi. Eu sunt Domnul.

29. Nu întina pe fiica ta, lăsând-o să fie desfrănată, ca să se desfrâneze țara și să se umple de destrăbălare.

30. Să păziți zilele Sămbetelor mele și sfântul meu locaș să-l cinstiți cu frică. Eu sunt Domnul.

31. Nu umblați după cei ce chiamă duhurile morților și după vraci. Nu stați cu ei de vorbă, ca să nu vă spurcați cu ei. Eu sunt Domnul Dumnezeu vostru.

32. Scoală-te înaintea unui om cu părul alb și cinstește fața celui bătrân și teme-te de Dumnezeu tău. Eu sunt Domnul.

33. Dacă vre-un străin locuște cu tine, în țara ta, să nu-l împilezi.

34. Străinul care petrece împreună cu voi să fie pentru voi ca și băstinașul vostru și să-l ubești ca pe tine însuși, căci străini ați fost și voi în țara Egiptului. Eu sunt Domnul Dumnezeu vostru.

35. Să nu faceți strâmbătate în judecări, la măsurătoare, la cântar și la măsuratul bucatelor.

36. Cântar drept, greutăți drepte, efa dreaptă și hin drept să aveți. Eu sunt Domnul Dumnezeu vostru, care v'am scos pe voi din țara Egiptului.

37. Drept aceea păziți toate legile mele și toate orânduielele mele și țineți-vă de ele. Eu sunt Domnul!»

20.

Felurite pedepse pentru diferite călcări de legi.

1. Și iarăși a vorbit Domnul către Moise zicând:

2. «Grăiește iar către fiii lui Israil și le spune: «Dacă cineva dintre fiii lui Israil, ori dintre străinii care locuiesc în Israil s'ar afla că dă din odraslele sale lui Moloh, acela să fie ucis. Poporul țării să-l ucidă cu pietre.

3. Și eu voi întoarce fața mea cu vrăjmășie spre omul acela și-l voi stărpi din mijlocul poporului lui, fiindcă a dat din odraslele sale lui Moloh, ca să spurce sfântul meu locaș și ca să pângărească numele cel sfânt al meu.

4. Iar dacă locuitorii țării și-ar închide ochii lor față de omul care a jertfit din fiii săi lui Moloh și nu l-ar omori,

5. Atunci eu voi pune ochii mei cu dușmănie pe omul acela și pe neamul lui, precum și pe toți cei ce s'au luat după desfrânarea lui, ca să desfrâneze cu Moloh, și-i voi stărpi din mijlocul poporului lui.

6. Cine va umbla după chemătorii de duhuri ale celor morți și după vraci, ca să desfrâneze cu ei, eu imi voi întoarce cu mânie fața către el și-l voi stărpi din mijlocul poporului său.

7. Sfințiți-vă și fiți sfinți, căci eu sunt Domnul Dumnezeu vostru.

8. Păziți legile mele și împliniți-le. Eu sunt Domnul care vă sfințesc pe voi.

9. Oricine va blestema pe tatăl său, sau pe mama sa să fie pedepsit cu moartea. Cine a blestemat pe tatăl său, sau pe mama sa, sângele lui să fie asupra lui.

10. Cel ce a săvârșit procurvie cu femeia altuia, cel ce a săvârșit procurvie cu femeia aproapelui său, să fie pedepsit cu moartea și bărbatul vinovat și femeia vinovată.

11. Cel ce se va culca cu femeia tatălui său, însemnează că a descoperit goliciunea tatălui său; amândoi să fie pedepsiți cu moarte. Sângele lor să fie asupra lor.

12. Asemenea cel ce se va culca cu noră-sa, cu moarte să fie amândoi pedepsiți, căci au făcut amestecare de sânge; sângele lor să fie asupra lor.

13. Dacă cineva se va culca cu bărbat, cum s'ar culca cu femeie, blestemăție au făcut amândoi; să fie pedepsiți cu moarte; sângele lor să fie asupra lor.

14. Cel ce-și va lua o nevastă și pe maică-sa pe lângă ea, este mare grozăvie, cu foc să fie ars și el și ele, ca să nu fie grozăvie în mijlocul vostru.

15. Cel ce se va culca cu dobitoc, să fie pedepsit cu moarte și să ucideți și pe dobitoc.

16. Și femcia care se va apropia de orice fel de dobitoc, spre împreunare, să uciți pe femeie și pe dobitoc; morții să fie dați; sângele lor să fie asupra lor.

17. Și care va lua pe soră-sa, sau pe fiica părintelui său, sau pe fiica mamei sale și va vedea goliciunea ei și ea va vedea goliciunea lui, ticăloșic săvârșește. Și stărpiți să fie înaintea ochilor poporului. Și fiindcă a descoperit goliciunea sorei sale, să-și ispășească fărădelegea.

18. Și cine se va culca cu o femeie care are obiceiul ei firesc și va descoperi goliciunea ei, atunci el a dezgolit curgerea ei și ea și-a dezgolit izvorul sângelui ei. Amândoi să fie stărpiți din mijlocul poporului lor.

19. Așijderea goliciunea surorii mamei tale și a surorii tatălui tău să n'o descoperi, căci unul ca acesta dezgolește pe ruda sa, și amândoi să-și ducă păcatul.

20. Cine se va culca cu femcia unchiului său, acela dezgolește goliciunea unchiului său. Să-și ispășească păcatul și să moară fără copii.

21. Și de va lua cineva pe femcia fratelui său, ticăloșie este. Goliciunea fratelui său a dezgolit. Să nu mai aibă copii.

22. Păziți deci toate legile mele și toate hotărârile mele și îndepliniți-le, ca să nu vă verse țara în care eu vă voi duce ca să locuiți.

23. Și să nu umblați după datinele popoarelor pe care eu le voi izgoni de dinaintea voastră, căci toate acestea ele le-au săvârșit, de aceea m'am scârbit de ele.

24. Ci eu v'am grăit vouă: «Voi veți moșteni țara lor, căci eu vă voi da-o vouă moștenire, țara întru care curge lapte și miere. Eu sunt Domnul Dumnezeuul vostru, cel ce v'am osebit pe voi dintre popoare.

25. Să faceți osebite între dobitoacele curate și cele necurate și între păsările necurate și cele curate și să nu vă pângăriți sufletele voastre, mâncând vite sau păsări, sau alte țărtoare care se târăsc pe pământ, pe care eu vi le-am osebit, ca necurate.

26. Deci voi sfinți să-mi fiți mie, căci sfânt sunt eu Domnul, și v'am osebit pe voi dintre popoare, ca să fiți stăpânirea mea.

27. Bărbatul sau femeia care se vor îndeletnici cu chemarea duhurilor celor morți, ori cu vrăjitoria, fără milă să fie omoriți, cu pietre să-i ucideți. Sângele lor să fie asupra lor!»

21.

Sfințenia preoților: a arhierului și a preoților. Metehnele trupești care îndepărtează pe cei din neamul lui Aaron de la preoție.

1. După aceea, Domnul a grăit lui Moise: «Vorbește preoților, fiilor lui Aaron și le spune:

2. «Preotul să nu se spurce atingându-se de vre-un mort din neamul său, afară doar de rudele sale cele mai de aproape: de maică-sa, sau de tată-său, sau de fiu-său, sau de fiică-sa, sau de fratele său,

3. Sau de soră-sa, care este fecioară și este aproape de el și care deci n'a fost măritată cu bărbat; pentru ea poate să se spurce.

4. Preotul să nu se spurce cu o femeie măritată din poporul său și să nu-și pângărească sfințenia.

5. Pentru morți să nu-și rază capul, nici să-și rotunzească marginile bărbii, nici să-și facă scrijelituri pe trup.

6. Sfinți să fie ei pentru Dumnezeu lor și să nu pângărească numele Dumnezeului lor, căci ei aduc jertfele de foc ale Domnului, pâinea Dumnezeului lor; deci, sfinți să fie.

7. Preoții să nu-și ia de soție femeie desfrănată, sau pângărită, sau femeie izgonită de bărbatu-său — să nu-și ia. Căci preotul este sfânt Dumnezeului său.

8. Cinsteste-l cu cinste sfântă, căci el aduce pâine Dumnezeului tău. Sfânt să fie pentru tine, căci sfânt sunt eu, Domnul, cel ce vă sfințesc pe voi.

9. Iar dacă fata preotului se va pângări prin desfrânare, ea necinstește pe tatăl său. In foc să fie arsă.

10. Arhiereul care stă mai sus decât frații săi, pe capul căruia s'a turnat mirul ungerii și a fost sfințit și înscăunat ca să se îmbrace cu sfintele odăjdii, să nu-și lase părul în neorânduială, în semn de jale, și veșmintele să nu și le sfășie.

11. Și la nimeni, mort, să nu se ducă; nici pentru tată-său, nici pentru maică-sa; el nu trebuie să se spurce.

12. Și din locașul sfânt să nu iasă, ca să nu spurce casa Dumnezeului său, căci cununa ungerii cu mir a Dumnezeului său este asupra-i. Eu sunt Domnul.

13. Ci să-și ia de nevastă o fecioară.

14. Femeie văduvă sau izgonită de bărbat, sau fată necinstită, sau desfrănată, de acestea să nu-și ia, ci să-și ia o fecioară din poporul său,

15. Așa încât să nu-și necinstească pe urmași în mijlocul poporului său, căci eu sunt Domnul, cel ce-l sfințesc pe el!»

16. Și iarăși a vorbit Domnul cu Moise și i-a poruncit:

17. « Spune lui Aaron astfel: « Oricine din sămânța ta, în neam de neam, care va avea vre-o meteahnă trupească, să nu se apropie ca să aducă prinos Dumnezeului său.

18. Așa dar nimeni care va avea vre-un beteșug trupestic să nu se apropie de cele sfinte, nici orbul, nici șchiopul, nici cel cu nasul turtit, nici cel cu un mădular mai lung decât trebuie,

19. Nici cel cu piciorul stălciț sau cu mâna stălciță,

20. Nici cel cocoșat, nici cel sfrijit, nici cel cu albeață în ochi, nici cel cu răie, nici cel cu pecingine, nici cel cu părțile bărbătești strivite.

21. Nici un bărbat, cu vre-o meteahnă trupească, din neamul lui Aaron arhiereul, să nu se apropie, ca să aducă jertfele arse în foc Domnului. Fiindcă are o meteahnă trupească, să nu se apropie ca să aducă pâinea Dumnezeului său.

22. Dar din prinoasele Dumnezeului său, din cele prea sfinte și din cele sfinte, poate să mănânce.

23. Dar până la perdea să nu pătrundă și de jertfelnic să nu se apropie, căci are o meteahnă în trupul lui, ca să nu spurce sfântul meu locaș, căci eu sunt Domnul, cel ce-i sfințesc pe ei.»

24. Și Moise a împărțășit acestea lui Aaron și fiilor lui și tuturor fiilor lui Israil.

22.

Imprejurări când preoții nu trebuie să mănânce din prinoase.

1. După aceea Domnul a vorbit lui Moise:

2. « Spune lui Aaron și fiilor săi să aibă mare grijă cu sfintele prinoase ale fiilor lui Israil și să nu pângărească numele cel sfânt al meu, în prinoasele pe care ei mi le afierosesc, căci eu sunt Domnul.

3. Spune-le: Oricine în neam de neamul vostru și din toți urmașii voștri, care se va apropia de sfintele prinoase, pe care le afierosesc Domnului fiii lui Israil, și ar fi întinat de vre-o necurăție, acela să fie stărpit din fața mea. Eu sunt Domnul.

4. Orice bărbat din seminția lui Aaron care va avea lepră sau curgere să nu mănânce din sfintele prinoase, până nu se va curăți. Dar și cel ce se va atinge de vre-un om pângărit, din atingerea cu un mort, sau cel ce va avea curgerea seminței,

5. Sau cel ce se va atinge de vre-o târitoare, care face pe om necurat, sau

de orişicine care l-ar spurca, prin orice fel de spurcăciune.

6. Acela care s'a atins de unele ca acestea să fie necurat până seara şi să nu mănânce din sfintele prinoase, decât după ce-şi va scâlda trupul în apă.

7. Iar după asfinţitul soarelui va fi iarăşi curat. Atunci poate să mănânce din sfintele prinoase, căci ele sunt hrana lui.

8. Mortăciune şi dobitoc sfâşiat de fiare să nu mănânce şi să nu se spurce cu ele. Eu sunt Domnul.

9. Deci să păzească poruncile mele, ca să nu cază în păcat şi să nu moară prin călcarea lor. Eu sunt Domnul care-i sfinţesc pe ei.

10. Şi nici un străin de neamul preoţesc să nu mănânce din cele sfinte; nici sluga preotului, nici simbriaşul lui să nu mănânce din cele sfinte.

11. Dacă însă preotul a cumpărat un rob, plătindu-l cu argintul său, el să mănânce din cele sfinte. Aşijderea şi cei născuţi în casa lui, pot să mănânce din demăncarea lui.

12. Fiica unui preot, dacă s'a măritat cu bărbat străin de neamul preoţesc, să nu mai mănânce din sfintele prinoase.

13. Dacă fiica unui preot va rămânea văduvă, sau se va despărţi de bărbatu-său, fără să fi avut copii, şi se va întoarce în casa tatălui şi va fi ca în tinereţea ei, atunci ea poate să mănânce din pâinea tatălui său. Însă alt străin din ea să nu mănânce.

14. Dacă cineva va mânca din cele sfinte, din neştiinţă, să dea înapoi preotului lucrul sfânt şi să dea şi pe deasupra a cincea parte din cât preţueşte.

15. Preoţii să nu spurce sfintele prinoase pe care fiii lui Israil le afierosesc Domnului,

16. Şi să nu se încarce cu păcate vrednice de pedeapsă, mâncând cele sfinte ale lor, căci eu sunt Domnul care-i sfinţeşte.»

17. Şi iarăşi a vorbit Domnul către Moise şi a zis:

18. «Grăieşte lui Aaron şi fiilor lui şi tuturor fiilor lui Israil şi spune-le așa: «Dacă cineva din casa lui Israil, sau dintre cei aciuăţi în Israil va aduce o jertfă, fie jertfă de juruinţă, fie jertfă

de bună voie, aducând-o Domnului ca ardere de tot,

19. Ca voi să aveţi har la Domnul, se cuvine ca dobitocul de jertfă să fie fără de cusur, parte bărbătească, din boi, din oi ori din capre.

20. Orice dobitoc care va avea vre-un beteşug să nu-l aduceţi jertfă, căci nu veţi găsi har în faţa Domnului.

21. Dacă cineva va aduce Domnului jertfă de pace un bou din cireadă sau o vită mică din turmă, spre împlinirea unei juruinţe sau ca jertfă de bună voie, ca să fie bine primită cuvine-se ca dobitocul să fie întreg şi fără nici un cusur.

22. Dobitoc orb, ori schilod, ori ciuntit, ori plin de bube, ori răios să nu aduceţi Domnului şi din unele ca acestea jertfe arse să nu puneţi pe jertfelnicul lui.

23. Un bou sau o oaie care va avea vre-un mădular mai lung ori mai scurt poţi s'o aduci jertfă de bună voie, dar jertfă de juruinţă nu va fi plăcută.

24. Dobitocul cu părţile bărbăteşti strivite, sfărâmate, zmulse sau tăiate, să nu-l aduceţi jertfă Domnului; nici în pământul vostru să nu faceţi așa ceva.

25. Nici din mâna străinului să nu aduceţi atari jertfe pentru Dumnezeuul vostru, căci au stricăciune, au meteahnă şi nu vor fi primite.»

26. Apoi iarăşi a vorbit Domnul lui Moise şi a zis:

27. «Viţelul, ori mielul, ori iedul, după ce s'a născut să stea şapte zile lângă mama lui, iar din ziua a opta şi mai târziu, va fi bun de adus jertfă Domnului, pe jertfelnic.

28. O vită mare, ori o vită mică, să n'o junghiaţi cu puiul ei, în aceeaşi zi.

29. Când veţi jertfi Domnului jertfe de mulţumire, jertfiţi-le așa ca să găsiţi bună primire.

30. Jertfa să fie mâncată în aceeaşi zi şi să nu lăsaţi nimic din ea pe a doua zi. Eu sunt Domnul.

31. Deci păziţi poruncile mele şi le faceţi, căci eu sunt Domnul.

32. Să nu pângăriţi numele cel sfânt al meu, ca sfânt să fiu în mijlocul fiilor lui Israil. Eu sunt Domnul, cel ce vă sfinţesc pe voi,

33. Cel ce v'am scos pe voi din țara Egiptului, ca să fiu Dumnezeuul vostru. Eu Domnul. »

23.

Despre sărbătorile de peste an.

1. Și iarăși a vorbit Domnul cu Moise și i-a zis:

2. « Grăiește către fiii lui Israil și spune-le: Iată praznicile Domnului, la care să vă adunați în sfântul meu locaș. Iată sărbătorile mele:

3. Șase zile vor fi zile de muncă, iar ziua a șaptea va fi zi de odihnă, va fi Sâmbăta, cu adunare în sfântul meu locaș. În această zi să nu faceți nici un lucru, căci este Sâmbătă, în cinstea Domnului, în toate așezările voastre.

4. Iată praznicile Domnului, cu adunări în sfântul meu locaș, pe care voi să le vestiți la vremea hotărâtă:

5. În luna întâia în ziua a paisprezecea a acestei luni, spre seară sunt Paștele Domnului,

6. Iar în ziua a cincisprezecea a aceleiași luni este sărbătoarea azimelor, în cinstea Domnului; vreme de șapte zile să mâncați azime.

7. În întâia zi să țineți adunare în sfântul meu locaș și să nu vă prindeți la nici un fel de muncă.

8. Să aduceți jertfe Domnului timp de șapte zile; iar a șaptea zi să țineți adunare în sfântul meu locaș, și nici un fel de muncă să nu faceți!»

9. Apoi Domnul a grăit iarăși către Moise și a zis:

10. « Spune fiilor lui Israil așa: Când veți intra în țara pe care eu vă voi da-o vouă și când veți începe secerișul, snopul cel dintâi din secerișul vostru să-l aduceți la preot,

11. Iar el să legene snopul înaintea Domnului ca să vă câștige bunăvoința lui. Preotul să facă legănarea a doua zi după Sâmbătă.

12. Iar în ziua legănării snopului să aduceți ardere de tot Domnului, un miel fără meteahnă, de un an de zile.

13. Și alături să fie darul de pâine: două zecimi de efă din lamură de făină, frământată cu untdelemn, jertfă arsă,

Domnului, întru miros cu bună mireasmă, iar ca turnare: vin o pătrime dintr'un hin.

14. Nici pâine, nici boabe prăjite, nici boabe din spic să nu mâncați până în ziua aceea întru care veți aduce prinos de roade noi Dumnezeului vostru. Iată o pravilă veșnică în neam de neamul vostru și în toate așezările voastre.

15. Apoi, să numărați din ziua următoare Sâmbetei, adică din ziua când ați adus snopul legănat, șapte Sâmbete, ca să fie șapte săptămâni întregi,

16. Până în ziua următoare Sâmbetei a șaptea, numărați așa dar cizce de zile și atunci să aduceți Domnului prinos nou de pâine.

17. Din sălașurile voastre să aduceți ca dar legănat, două pâini, cari să fie din două zecimi de efă din lamură de făină, coapte cu dospitură, pargă adusă Domnului.

18. Să aduceți apoi, pe lângă această pâine, șapte miei de câte un an, fără meteahnă, apoi un vițel din cireadă și doi berbeci, ca ardere de tot Domnului, cu prinosul lor de pâine și cu turnarea lor, jertfă arsă în foc, miros cu bună mireasmă Domnului.

19. Să aduceți apoi și un țap, jertfă pentru păcat și doi miei de câte un an, ca jertfă de pace,

20. Pe care, precum și pe cei doi miei, preotul să-i legene o dată cu pâinea din parga roadelor: prinos legănat înaintea Domnului. Acestea să fie daruri sfinte ale Domnului și să rămână preotului.

21. Chiar în această zi să vestiți praznicul și să țineți o adunare în sfântul meu locaș și nici un fel de muncă să nu faceți. Aceasta să vă fie pravilă veșnică, în toate așezările voastre și în neam de neamul vostru.

22. Iar când va fi să secerăți holdele în țara voastră, să nu secerăți holda până în colțișoarele câmpului, și ce a rămas de pe urma secerii să nu mai aduni, ci s'o lași celui sărac și celui străin. Eu sunt Domnul Dumnezeuul vostru!»

23. Și iar vorbit-a Domnul lui Moise și i-a zis:

24. « Spune fiilor lui Israil așa: « În luna a șaptea, în întâia zi a lunii, Sâmb-

băta s'o prăznuiți cu pomenire, cu sunet de trâmbiță și cu adunare în sfântul meu locaș.

25. Să nu săvârșiți nici un fel de muncă și să aduceți Domnului jertfe arse în foc! »

26. Și iarăși a vorbit Domnul lui Moise și i-a spus:

27. « Mai cu seamă în ziua a zecea din această lună a șaptea, este ziua ispășirii; în ea să țineți o adunare în sfântul voastre și să înfrânați cu post sufletele voastre și să aduceți Domnului jertfe arse în foc.

28. Și orice fel de muncă s'o lăsați la o parte în ziua aceasta, fiindcă este ziua de ispășire, întru care se acopăr păcatele voastre în fața Domnului Dumnezeuului vostru.

29. Iar oricine nu se va înfrâna cu post în ziua aceea să se stârpească din poporul lui.

30. Și pe oricine va lucra ceva în ziua aceea îl voi pierde din poporul lui.

31. Să nu vă îndeletniciți cu nici un fel de muncă; aceasta să vă fie pravilă veșnică, în neam de neamul vostru și în toate sălașurile voastre.

32. Să fie pentru voi Sâmbăta Sâmbetelor și să înfrânați cu post sufletele voastre, în ziua a noua a lunii, de seara până a doua zi seara, să țineți cu strășnicie această mare Sâmbăta. »

33. Și iarăși a vorbit Domnul către Moise și i-a zis:

34. « Spune astfel fiilor lui Israel: « În ziua a cincisprezecea a acestei a șaptea luni, este sărbătoarea colibelor, timp de șapte zile, în cinstea Domnului.

35. În ziua întâia, să țineți o adunare în sfântul meu locaș și nici un fel de muncă să nu faceți.

36. Timp de șapte zile să aduceți Domnului jertfe arse în foc; în ziua a șaptea să țineți o adunare în sfântul meu locaș și să aduceți Domnului jertfă arsă în foc; aceasta e odovania praznicului în care nici un fel de muncă să nu faceți.

37. Acestea sunt praznicele Domnului, pe care să le cinstiți cu adunări în sfântul meu locaș, aducând Domnului jertfe arse în foc, ardere de tot, prinos de pâine, jertfe de pace și turnări de vin, zi cu zi, după rânduiala fiecărei zile,

38. În afară de Sâmbetele Domnului și în afară de darurile voastre și de juruințele voastre și de jertfele de bună voie, pe care le afierosiți Domnului.

39. Iar în ziua a cincisprezecea a lunii a șaptea, după ce ați adunat rodirile țării, prăznuiți șapte zile praznicul Domnului. În ziua întâia este zi de odihnă și în ziua a opta tot zi de odihnă.

40. Deci în ziua întâia să luați fruntea poamelor din pomi, ramuri de finic și alte ramuri de copaci stufoși și din sălcile care cresc lângă pârae și să vă veseliți înaintea Domnului Dumnezeuului vostru, șapte zile.

41. Și să prăznuiți acest praznic în cinstea Domnului, timp de șapte zile, în fiecare an. Aceasta să vă fie pravilă veșnică, pentru toți urmașii voștri și să prăznuiți praznicul în luna a șaptea.

42. Șapte zile să locuiți în corturi. Orice om născut în Israel să locuiască în corturi,

43. Ca să știe neam de neamul vostru că am pus pe fiii lui Israel să locuiască în corturi, când i-am scos din țara Egiptului. Eu Domnul Dumnezeuului vostru! »

44. Iar Moise a vestit praznicele Domnului, fiilor lui Israel.

24.

Untdelemnul pentru candelă, pâinile purerii înainte, pedepsele pentru blestem și alte pedepse.

1. Și iarăși a vorbit Domnul cu Moise și a zis:

2. « Poruncește fiilor lui Israel să-ți aducă untdelemn curat stors din mășline, pentru candelabru, ca să fie totdeauna untdelemn în candelă.

3. Dincoace de perdeaua care ascunde chivotul legii, în cortul descoperirii, Aaron să orânduiască luminile ca să ardă neîncetat de seara până dimineața înaintea Domnului. Aceasta este o pravilă veșnică, pe care s'o păziți în neam de neamul vostru.

4. În candelabru cel de aur curat Aaron să așeze candelă, ca să lumineze pururea înaintea Domnului.

5. După aceea, să iei lamură de făină, să pregătești din ea și să coci două-

sprezece pâini, câte două zecimi de efă de fiecare pâine.

6. Și să le pui pe două rânduri, câte șase într'un rând, pe masa cea de aur curat care este înaintea Domnului.

7. Iar alături de aceste rânduri să pui tămâie curată, mireasmă de pomenire lângă pâine și jertfă arsă în foc, Domnului.

8. În fiecare Sâmbătă, Aaron să le așeze pururea înaintea Domnului, ca o veșnică îndatorire, după legământ, a fiilor lui Israel.

9. Și aceste pâini să rămână lui Aaron și fiilor săi, care să le mănânce în locul cel sfânt, căci ele sunt mare sfințenie, cuvenite lui Aaron, din jertfele arse în foc în cinstea Domnului, ca pravilă pe veci.»

10. În vremea aceea, feciorul unei femei israelite, al cărui tată era egiptean, s'a amestecat printre fiii lui Israel. Și feciorul femeii israelite cu un alt israelit au început să se certe în tabără.

11. Iar acest fecior de israelită a hulit numele Domnului și l-a blestemat. Atunci l-au adus pe el la Moise. Numele maicii sale era Șelom, fiica lui Dibri din seminția lui Dan.

12. Și l-au pus pe el sub pază, până ce Moise, din porunca Domnului, era să hotărască în pricina lor.

13. Atunci Domnul a poruncit astfel lui Moise:

14. « Scoate afară din tabără pe cel ce a blestemat și toți cei ce l-au auzit să-și pună mâinile pe capul lui; apoi toată obștia să-l omoare cu pietre ».

15. Iar către fiii lui Israel să rostești așa: « Oricine va blestema pe Dumnezeu său să-și ispășească păcatul.

16. Cel ce hulește numele Domnului, să fie pedepsit cu moarte: toată obștia să-l ucidă cu pietre. Ori de-ar fi străin, ori de-ar fi născut în țară, dacă va huli numele Domnului el trebuie să moară.

17. Și cel ce va omorî pe altul, cu moartea să fie pedepsit.

18. Iar cel ce va omorî o vită să dea alta în schimb, cap de vită pentru cap de vită.

19. Oricine va cășuna vre-o vătămare trupească aproapei său, cum i-a făcut el, așa să i se facă:

20. Schilodeală pentru schilodeală, ochi pentru ochi, dinte pentru dinte; precum el a vătămat trupul altuia, așa să i se vatăme și trupul lui.

21. Cine va omorî o vită să dea o vită în schimb, iar cine va omorî un om, cu moarte să i se răsplătească.

22. O singură legiuire să aveți, după care să fie judecat și străinul și băștinășul, căci eu sunt Domnul Dumnezeuul vostru! »

23. Și după ce Moise a împărțășit aceste porunci fiilor lui Israel, ei au scos afară din tabără pe hulitor și l-au ucis cu pietre. Și fiii lui Israel au făcut întocmai precum Domnul dăduse poruncă lui Moise.

25.

Anul sabatic și anul jubileu.

1. Apoi Domnul a vorbit cu Moise pe muntele Sinai și i-a poruncit:

2. « Grăiește către fiii lui Israel și spune-le: « Când veți intra în țara pe care vă voi da-o, pământul să-și aibă vremea lui de odihnă, în cinstea Domnului.

3. Șase ani să sameni ogorul tău și șase ani să tai cu cosorul via ta și să strângi roadele pământului,

4. Iar anul al șaptelea să fie an de odihnă desăvârșită pentru țarina, odihnă în cinstea Domnului. Ogorul tău să nu-l sameni și via ta să n'o cosorești.

5. Ceea ce va otăvi după seceriș, să nu seceri și strugurii din via ta, pe care n'ai tăiat-o, să nu-i culegi, ci pământul să aibă un an de tihnă desăvârșită.

6. Și ceea ce va crește în acest an de odihnă a pământului să vă fie vouă hrană, ție și robului tău și roabei tale și năimitului tău și veneticului care petrece la un loc cu tine,

7. Și vitelor tale și jigăniilor din țara ta; tot ce va rodi pământul să vă fie spre hrană.

8. Apoi să numeri șapte săptămâni de ani, de șapte ori câte șapte ani, astfel ca aceste șapte săptămâni de ani să-ți dea patruzeci și nouă de ani.

9. Iar în ziua a zecea a lunii a șaptea să suni din trâmbiță; în ziua ispășirii să suni din trâmbiță în toată țara voastră.

10. Și să sfințiți anul al cincizecilea și să vestiți în țară libertate tuturor locuitorilor ei; acesta să fie anul vostru jubileu: fiecare dintre voi să se întoarcă la stăpânirea moșiei sale și fiecare dintre voi să se întoarcă la familia sa.

11. Anul al cincizecilea să fie pentru voi an jubileu. Să nu sămănați nioi să secerăți ceea ce va rodi țarina de la sine și nici strugurii din via netăiată să nu-i strângeți,

12. Căci acesta este an jubileu și timp sfânt pentru voi. Deci să mâncați numai din ceea ce vă va rodi ogorul.

13. În anul acesta jubileu fiecare să ajungă iar stăpân pe moșia sa.

14. Iar când faceți o vânzare sau o cumpăratură de la aproapele vostru, să nu vă păgubiți unii pe alții.

15. Să faci socoteala anilor de la cel din urmă jubileu; numai așa să cumperi un petec de pământ dela aproapele tău, iar el, după numărul anilor de seceriș să ți-l vândă.

16. Dacă numărul anilor e mai mare, să faci și prețul țarinei mai mare, iar dacă numărul este mai mic, să faci și tu prețul mai mic, fiindcă el îți vinde ție un număr de secerișuri.

17. Nimeni dintre voi să nu păgubească pe aproapele său; teme-te de Dumnezeu tău, căci eu sunt Domnul Dumnezeul vostru.

18. Drept aceea aduceți la îndeplinire legiurile mele și păziți orânduielele mele. Atunci veți locui în țară în pace,

19. Iar pământul își va da roada sa, ca să mâncați și să vă săturați și să locuiți fără de griji în țară.

20. Și dacă întrebați: «Ce vom mânca în anul al șaptelea, fiindcă nici nu trebuie să sămănăm, nici nu trebuie să strângem roadele noastre?»

21. Să știți că eu vă voi trimete în anul al șaselea binecuvântarea mea și țarina va da roada sa pentru trei ani.

22. Cu toate că veți sămăna în anul al optulea, să mâncați din strânsura vechi până în anul al nouălea, până când veți culege roadele, să mâncați din vechi.

23. Pământul să nu se vândă pe vecie căci pământul este stăpânirea mea, iar

voi sunteți pe lângă mine străini și petrecători vremelnici.

24. Pentru aceea, în tot locul stăpânirii voastre, să îngăduiți răscumpărarea pământului.

25. Dacă fratele tău va săraci și va ajunge să vândă o parte din moșia lui, atunci să vină ruda lui cea mai de aproape și să răscumpere ceea ce va fi vândut fratele său.

26. Iar dacă cineva nu va avea nici un răscumpărător, rudă de aproape, dar îi dă mâna și găsește de ajuns pentru răscumpărare,

27. Atunci să socotească anii de când s'a făcut vânzarea, iar rămășița de preț s'o întoarcă cumpărătorului și astfel să ajungă din nou stăpân pe țarina sa.

28. Iar dacă nu va găsi de ajuns ca să dea înapoi, atunci țarina vândută să rămână în mâna cumpărătorului, până la anul jubileu, iar în anul jubileu țarina se va libera și cel ce o vânduse va ajunge iar stăpân pe moșia sa.

29. Dacă cineva va vinde o casă de locuit într-o cetate înconjurată cu zid, el va putea s'o răscumpere până la sfârșitul anului în care s'a făcut vânzarea; timp de un an de zile el va putea s'o răscumpere.

30. Dacă însă casa nu va fi răscumpărată în timp de un an întreg, această casă, care este într-o cetate înconjurată cu zid, rămâne de tot în mâna celui ce a cumpărat-o și a urmașilor săi și să nu iasă din ea în anul jubileu.

31. Iar casele de prin sate care nu sunt înconjurare cu ziduri, acelea să fie socotite la fel cu țarinile: vânzătorul are drept să le răscumpere, iar în anul jubileu ele vor ieși din mâna cumpărătorului.

32. Cât despre orașele care sunt ale leviților și despre casele din orașele lor, leviții să aibă drept de răscumpărare veșnică.

33. Și dacă un levit nu va răscumpăra casa pe care o vânduse, într'un oraș al Leviților, ea va fi liberă în anul jubileu, deoarece casele din orașele leviților sunt proprietatea lor în mijlocul fiilor lui Israel.

34. Iar imaşurile dimprejurul oraşelor lor să nu se vândă, căci acestea sunt stăpânirea lor ohavnică.

35. Dacă fratele tău va scăpăta şi nu va mai avea cu ce să trăiască lângă tine, tu să-l sprijineşti măcar ca pe un străin şi venetic, ca să trăiască şi el în preajma ta.

36. Să nu iei de la el nici cămătă, nici spor, ci teme-te de Dumnezeu, ca să trăiască şi fratele tău cu tine.

37. Baniii tăi să nu i-i împrumuţi cu dobândă, nici bucatele tale să nu i le dai ca să le iei înapoi cu spor.

38. Eu sunt Domnul Dumnezeuul vostru, care v'am scos din ţara Egiptului, ca să vă dau Canaanul şi ca să fiu Dumnezeuul vostru.

39. Dacă fratele tău va sărăci lângă tine şi se va vinde ție rob, să nu-l pui la muncă de rob,

40. Ci să-ţi fie ție ca un năimit, ca un străin, care petrece lângă tine şi până la anul jubileu să fie în slujba ta.

41. Iar atunci el să iasă de la tine, el şi fiii lui împreună cu el, şi să se întoarcă în familia lui şi să fie iar stăpân pe averea strămoşască,

42. Fiindcă ei sunt robii mei, pe care i-am scos din ţara Egiptului şi ei nu trebuie să fie vânduţi, precum se vând robii străini.

43. Să nu-l stăpâneşti cu silnicie, ci să te temi de Dumnezeuul tău.

44. Iar robii tăi şi roabele tale, pe care îi vei avea, să-i cumperi din neamurile care sunt împrejurul tău.

45. Tot aşa din fiii străinilor care petrec între voi: puteţi să cumpăraţi şi din aceştia cum şi dintre urmaşii lor aflători pe lângă voi şi care s'au născut la voi în ţară. Ei vor putea să intre în stăpânirea voastră,

46. Şi voi puteţi să-i lăsaţi pe ei moştenirea fiilor voştri de după voi, în stăpânirea lor. Pe ei să-i aveţi robi deapururi; dar când este vorba de fraţii voştri, fiii lui Israil, nici unul dintre voi să nu împileze pe celălalt cu silnicie.

47. Dacă un străin, sau un venetic, aciuat pe lângă tine, va strânge avere, iar fratele tău a sărăcit lângă el şi se vinde străinului şi veneticului aciuat lângă

tine, sau vre-unui urmaş din familia celui străin,

48. Fratele tău, după ce s'a vândut, să aibă drept de răscumpărare: unul din fraţii lui să-l răscumpere pe el;

49. Unchiul său, sau vârul său, sau altcineva din rudele sale cele de aproape, din familie cu el, poate să-l răscumpere; sau dacă el însuşi a dobândit avere, poate să se răscumpere pe sine.

50. Atunci el să facă socoteala cu cel ce l-a răscumpărat, din anul când el s'a vândut şi până în anul jubileu, şi preţul vânzării lui să fie cumpănit cu numărul anilor, iar zilele petrecute la cumpărătorul său să fie ca ale unui muncitor cu plată.

51. Dacă mai sunt mulţi ani până la anul jubileu, preţul de cumpărare pe care va trebui să-l plătească el ca preţ de răscumpărare să fie cumpănit cu numărul anilor.

52. Dacă mai sunt încă puţini ani până la anul jubileu, să-şi plătească răscumpărarea cumpănind anii cu preţul de cumpărare.

53. Ca un salahor cu simbrie, an cu an, aşa să fie el pe lângă stăpân, iar acesta să nu-şi îngăduiască să-l împileze sub ochii tăi.

54. Şi dacă nu se va răscumpăra în nici un fel, totuşi să iasă slobod în anul jubileu, împreună cu fiii săi,

55. Pentru că fiii lui Israil sunt robii mei. Ei sunt robii mei pe care i-am scos din ţara Egiptului, eu, Domnul Dumnezeuul vostru!»

26.

Răsplăţile şi pedepsele care îl aşteaptă pe Israil.

1. «Să nu vă faceţi vouă idoli, nici chipuri cioplite, nici stâlpi cu pisanii să nu vă ridicaţi şi nici pietre cu chipuri cioplite cu dalta să nu aşezaţi în ţara voastră, înaintea cărora să vă închinaţi, căci eu sunt Domnul Dumnezeuul vostru.

2. Zilele Sâmbetelor mele să le păziţi şi sfântul meu locaş să-l cinstiţi, căci eu sunt Domnul.

3. Dacă veţi umbla după rânduielile mele şi veţi păzi poruncile mele şi le veţi împlini,

4. Atunci vă voi trimite ploii la vreme și pământul va da roadele lui și livezile poamele lor.

5. Treeratul vostru se va lungi până la culesul viilor și culesul viilor până la vremea sămănatului, și veți mânca pâinea voastră până veți fi sături și veți sălăslui fără grijă în țara voastră.

6. Voi hărăzi pace în țară și veți locui într'însa fără ca nimeni să vă stingherească; voi nimici, din țară, fiarele rele și sabia nu va trece prin pământul vostru.

7. Veți urmări pe dușmanii voștri și ei vor cădea în sabie, sub ochii voștri;

8. Cinci dintre voi vor pune pe fugă o sută și o sută dintre voi vor pune pe fugă zece mii, și dușmanii voștri vor cădea în sabie sub ochii voștri.

9. Iar eu mă voi întoarce spre voi și vă voi face rodnici și vă voi înmulți și voi păstra statornic legământul meu cu voi.

10. Și vă veți hrăni din vechile roade și pe cele vechi va trebui să le scoateți afară, ca să aveți unde pune pe cele nouă.

11. Și voi statornici locașul meu în mijlocul vostru și sufletul meu nu se va scârbi de voi,

12. Și voi umbla în mijlocul vostru și voi fi Dumnezeuul vostru și voi veți fi poporul meu.

13. Eu sunt Domnul Dumnezeuul vostru, care v'am scos pe voi din țara Egiptului, ca să nu mai fiți robi, și am sfărâmat jugul vostru și v'am făcut să umblați cu fruntea sus.

14. Dar dacă voi nu veți asculta de mine și nu veți îndeplini toate aceste porunci,

15. Dacă veți lepăda legiurile mele și sufletul vostru se va scârbi de orânduile mele, așa încât să nu mai țineți toate poruncile mele și să stricați legământul cu mine,

16. Atunci, iată ce voi face și eu cu voi: vă voi pedepsi cu pedepse spaimântătoare, oțică și friguri care usucă ochii și istovesc viața. Veți sămăna zadarnic sămânța voastră, căci dușmanii voștri vor mânca roadele voastre.

17. Și voi întoarce cu dușmănie fața mea împotriva voastră și veți fi bătuți

de către dușmanii voștri și veți fi stăpâniți de cei ce vă urăsc și veți fugi chiar atunci când nimeni nu vă va fugări.

18. Și dacă nici după acestea nu veți asculta de mine, atunci vă voi pedepsi de șapte ori mai mult pentru păcatele voastre.

19. Și voi sfărâma semeția puterii voastre și voi face cerul vostru să fie ca fierul și pământul vostru ca arama.

20. Și vă veți slei în deșert silințele voastre, căci ogoarele voastre nu vor mai rodi și pomii din livezi nu vor mai face poame.

21. Și dacă vă veți pune de-a-curmezișul și nu mă veți asculta, cu alte bățai vă voi bate, de șapte ori mai mult, după cum se cuvine păcatelor voastre.

22. Atunci voi trimite peste voi fiare sălbatece, care să ia copiii voștri și să prăpădească vitele voastre și să vă împuțineze până într'atâta încât drumurile voastre să ajungă pustii.

23. Și dacă nici după acestea nu vă veți învăța minte, ci îmi veți sta mereu de-a-curmezișul,

24. Atunci și eu mă voi oțări împotriva voastră și vă voi lovi și eu de șapte ori, pentru păcatele voastre.

25. Voi aduce sabie în țara voastră care să răzbune crâncen legământul meu stricat, și dacă vă veți închide în cetățile voastre, voi trimite ciuma în mijlocul vostru și vă veți da de bună voie în mâinile dușmanilor voștri.

26. Când vă voi lua pâinea, hrana voastră, zece femei vor coace pâine într'un singur cuptor și vă vor aduce pâinea voastră cântărită cu cântarul și veți mânca, dar nu veți fi sături.

27. Și dacă și după acestea nu veți asculta de mine și veți umbla mereu ponciș cu căile mele,

28. Atunci și eu voi porni ponciș, plin de mânie, împotriva voastră și de șapte ori mai mult vă voi pedepsi și eu pentru fărădelegile voastre.

29. Mânca-veți carnea fiilor voștri și carnea ficelilor voastre veți mânca.

30. Voi nimici înălțimile voastre și voi sfărâma stâlpii voștri închinați soarelui și voi azvârli leșurile voastre peste

leşurile idolilor voştri şi sufletul meu se va scârbi de voi.

31. Oraşele voastre le voi face paragină şi voi pustii sfinţele voastre locaşuri; şi nu voi mai mirosi buna mi-reazmă a jertfelor voastre.

32. Şi astfel voi nimici ţara aceea, încât duşmanii voştri, care vor locui în-tr'însa, vor rămânea încremeniţi.

33. Iar pe voi vă voi risipi printre popoarele păgâne şi vă voi urmări cu sabia scoasă, şi ţara voastră va ajunge paragină şi oraşele voastre mormane de dărâmaturi.

34. Atunci ţara se va bucura de anii săi de odihnă, în toate zilele cât va rămânea pustie şi câtă vreme veţi fi voi în pământul duşmanilor voştri. Atunci ţara avea-va tihnă şi se va bucura de anii de odihnă pe care nu i-a avut.

35. Toată vremea cât va rămânea pă-răginită avea-va tihnă, adică tihna pe care n'a avut-o în anii voştri de odihnă, când locuiaţi în ea.

36. Iar acelora dintre voi care vor rămânea cu viaţă, prin ţările duşma-nilor voştri, le voi vârî spaima în inimă; chiar şi foşnetul unei frunze clătinate de vânt îi va prizoni şi vor fugi ca dinaintea sabiei şi vor cădea, fără să fie nici un prigonitor.

37. Vor călca unii peste alţii, ca atunci când fugi de sabie, măcar că nu va fi nimeni în spatele lor, şi nu veţi putea să staţi dârji înaintea vrăjmaşilor voştri.

38. Veţi pieri printre neamuri şi vă va mistui pământul protivnicilor voştri,

39. Iar rămăşiţa voastră se va vlăgui, din pricina fărădelegilor ei, prin ţările protivnicilor noştri, ba şi din pricina fărădelegilor părinţilor se vor sfârşi la fel cu ei.

40. Dacă însă, atunci, ei vor mărturisi nelegiuirea lor şi nelegiuirea părinţilor lor, făcută din necredinţa faţă de mine şi dacă vor mărturisi că au umblat poncis cu căile mele,

41. Şi că pentru aceea şi eu la rândul meu le-am dat războiu şi i-am strămutat în ţările duşmanilor lor, dacă atunci inima lor cea netăiată împrejur se va smeri şi-şi vor primi pedeapsa nelegiu-irii lor,

42. Atunci şi eu aduce-mi-voi aminte de legământul meu cu Iacob şi de le-gământul meu cu Isaac, de legământul meu cu Avraam, îmi voi aduce aminte şi de pământul făgăduinţei,

43. Dar ţara trebuie să rămână fără de ei şi să despăgubită de anii de odihnă, prin timpul cât va fi pustie; ei însă să-şi ispăşească păcatul lor, pentru cu-vântul că au dispreat în dreptările mele şi au urgisit legiuirile mele.

44. Ci şi atunci când vor fi în ţara duşmanilor nu-i voi lepăda şi nu mă voi îngreţoşa de ei, încât să-i stărpesco cu totul şi să stric legământul meu cu ei, căci eu sunt Domnul Dumnezeu lor.

45. Ci spre mântuirea lor, îmi voi aduce aminte de ei, de legământul în-cheiat cu străbunii lor, pe care i-am scos din ţara Egiptului, în văzul popoarelor, ca să fie Dumnezeu lor, eu, Domnul!

46. Iată, acestea sunt legiuirile, hotărârile şi legile pe care le-a aşezat Domnul între sine şi fiii lui Israil, în mun-tele Sinai, prin mijlocirea lui Moise!

27.

Juruinţe şi dijme.

1. Şi Domnul a mai vorbit lui Moise şi i-a zis:

2. « Spune fiilor lui Israil şi le dă po-runcă: Dacă cineva va face o juruinţă Domnului şi este vorba de un suflet de om, atunci acesta să fie al Domnului, după preţaluirea ta:

3. Pentru un om în vârstă de două-zeci şi până la vârsta de şaizeci de ani preţaluirea ta să fie cincizeci de sicli de argint, după siclul sfântului locaş,

4. Iar de este femeie, preţaluirea ta să fie treizeci de sicli.

5. Dacă este vorba de unul în vârstă de cinci ani şi până la douăzeci de ani, preţaluirea ta să fie pentru băiat două-zeci de sicli, iar pentru fată zece sicli;

6. Iar de este vorba de vârsta de o lună până la cinci ani, preţaluirea ta să fie pentru prunci cinci sicli de argint, iar pentru pruncă să fie trei sicli de argint.

7. Dacă este în vârstă de şaizeci de ani şi mai mult, pentru bărbat preţ-

luirea ta să fie cincisprezece sicli, iar pentru femeie să fie zece sicli.

8. Și dacă cel cu juruința va fi mai sărac decât prețaluirea ta, să fie înfățișat înaintea preotului și preotul să-l prețaluiască; și anume să-l prețaluiască după darea lui de mână.

9. Și dacă darul care se va aduce Domnului va fi din vite, orice se va aduce Domnului să fie sfânt.

10. Să n'o schimbe și să n'o înlocuiască: o vită bună cu alta proastă, sau una proastă cu alta bună; și dacă va pune o vită în locul altei vite, atât ea cât și cea pusă în locul ei, afierosite sunt amândouă.

11. Iar dacă dobitocul de juruință este din cele curate, dintre care nu se afierosesc Domnului, atunci să aducă dobitocul înaintea preotului;

12. Și preotul să-l prețaluiască de este bun sau de este rău, și după prețaluirea lui, așa să rămână.

13. Iar dacă voiește să-l răscumpere, atunci să adauge la prețul hotărît de tine încă o cincime.

14. Și dacă cineva va afierosi casa sa spre a fi închinată Domnului, s'o prețaluiască preotul de este bună sau rea, și cum va prețalui-o preotul, așa să-i rămână prețul.

15. Dacă însă dăruitorul vrea să-și răscumpere casa, atunci el să adauge peste prețaluirea ta o cincime și să rămâe a lui.

16. Dacă cineva va afierosi Domnului din ogoarele moșiei sale, atunci prețaluirea ta să se facă după sămânța trebuincioasă la sămănat, prețuind un homer de sămânță de orz cincizeci de sicli de argint.

17. Dacă își afierosește țarina, chiar din anul jubileu, prețul să fie așezat după prețaluirea ta.

18. Iar dacă își afierosește țarina după anul jubileu, atunci preotul să socotească prețul după numărul anilor care au mai rămas până la viitorul an jubileu și să facă scăzământ din prețaluirea ta.

19. Iar dacă cel ce a afierosit țarina vrea să-și răscumpere, el să adauge peste preț o cincime și să rămână a lui.

20. Dacă însă el nu-și va răscumpăra țarina, sau dacă a fost vândută

altuia, nu va mai putea să fie răscumpărată,

21. Ci, când această țarină se va libera, în anul jubileu, să rămână sfințită Domnului, ca și o țarină legată cu blestem și să treacă în stăpânirea preotului.

22. Iar dacă este o țarină cumpărată cu bani și nu din moștenirea lui, țarina pe care el voiește s'o afierosească Domnului,

23. Preotul să-i facă socoteala venitului țarinei, până la anul jubileu, și dăruitorul să dea prețul după socoteala ta, - chiar în ziua aceea, ca afierosire Domnului.

24. Dar în anul jubileu, țarina să se întoarcă la stăpânul de la care o cumpărase și din bucata căruia făcea ea parte.

25. Și toate prețaluirile tale să le facă după siclul sfânt; iar siclul sfânt este de douăzeci de ghere.

26. Cei întâi născuți însă ai dobitocelor care se nasc pargă Domnului, să nu-i afierosească nimeni: vită mare ori vită mică sunt ale Domnului.

27. Și dacă e dobitoc necurat, să-l răscumpere după prețaluirea ta și pe deasupra să mai dea și o cincime; iar de nu-l răscumpără, să se vândă după socoteala ta.

28. Peste toate acestea, dacă e la mijloc dăruială cu blestem, pe care cineva, din toate câte are, a făcut-o Domnului, fie suflet de om, fie dobitoc, fie parte din moștenire, ceea ce a fost dat cu blestem, nu se poate nici vinde, nici răscumpăra; toate aceste închinări sunt prea sfinte și sunt ale Domnului.

29. Oricine dintre oameni, a fost afierosit cu jurământ, nu poate să se răscumpere, ci trebuie să fie dat morții.

30. Toată dijma pământului, din cele semăntate în pământ și din rodul pomilor, i se cuvine Domnului; este partea lui cea sfântă.

31. Dacă cineva vrea să răscumpere o parte din dijma cuvenită Domnului, să dea pe deasupra o cincime din prețul ei,

32. Iară zeciuală, oricare ar fi ea, din turmă, ori din cireadă și din toate câte

trec pe sub cărja baciului, aceasta este: al zecilea cap de vită este partea sfântă cuvenită Domnului

33. Să nu facă alegere dacă este bună sau rea, nici s'o schimbe cu alta. Iar dacă pune alta în locul ei și cea înlo-

cuită și cea pusă în loc, amândouă vor fi sfințite Domnului; răscumpărare nu se poate face!»

34. Iată dar poruncile pe care Domnul le-a dat lui Moise, pentru fiii lui Israil, în muntele Sinai.

NUMERII

1.

Luptătorii din Israil.

1. Atunci a vorbit Dumnezeu lui Moise în pustiu Sinai, în cortul descoperirii, în ziua întâia a lunii a doua, în anul al doilea de la ieșirea din țara Egiptului, și i-a zis:

2. « Numără căpeteniile întregii obștii a fiilor lui Israil, după neamurile, după familiile lor, făcând numărătoarea tuturor bărbaților, om cu om,

3. De la douăzeci de ani și mai în sus, a tuturor celor în stare să meargă la oaste, în Israil. Tu și Aaron să faceți numărătoarea pâlci cu pâlci.

4. Și la aceasta să vă ajute câte un bărbat din fiecare seminție, și anume capii de familie din fiecare seminție.

5. Iată numele acelor bărbați care să fie alături de voi. Din Ruben: Elițur, fiul lui Ședeur;

6. Din Simeon: Șelumiel, fiul lui Țurișadai;

7. Din Iuda: Naason, fiul lui Aminadab;

8. Din Isahar: Natanail, fiul lui Țuar;

9. Din Zebulon: Eliab, fiul lui Helon;

10. Din fiii lui Iosif, pentru Efraim: Elișama, fiul lui Amihud; pentru Manase: Gamaliil, fiul lui Pedațur;

11. Din Veniamin: Abidan, fiul lui Ghedeon;

12. Din Dan: Ahiezer, fiul lui Amișadai;

13. Din Așer: Paghriel, fiul lui Ocran;

14. Din Dan: Eliasaf, fiul lui Reguel;

15. Din Neftali: Ahira, fiul lui Enan. »

16. Aceștia au fost cei chemați din obștie, voevozi ai semințiilor lor, căpetenii peste miile lui Israil.

17. Atunci Moise și Aaron au chemat la sine pe oamenii aceștia arătați pe nume,

18. Și au adunat toată obștia în ziua întâia a lunii a doua. Și au fost înscrși ei, după neamurile lor și după familiile lor, făcându-se numărătoarea dela douăzeci de ani și mai în sus, ins cu ins,

19. Precum Domnul dăduse poruncă lui Moise. Așa i-a numărat el în pustiu Sinai.

20. Fiii lui Ruben, cel întâi născut al lui Israil, vlăstarii lor, după neamurile și după familiile lor, ins cu ins, toți bărbații vrednici de oaste de la douăzeci de ani și mai în sus,

21. Cei numărați din seminția lui Ruben au fost patruzeci și șase de mii cinci sute.

22. Fiii lui Simeon, urmașii lor după neamurile și după familiile lor, ins cu ins, toți bărbații buni de oaste, de la douăzeci de ani și mai în sus,

23. Toți cei numărați din seminția lui Simeon au fost cincizeci și nouă de mii trei sute.

24. Fiii lui Gad, urmașii lor, după neamurile și după familiile lor, de la douăzeci de ani și mai în sus, toți cei în stare să meargă la oaste,

25. Toți cei numărați din seminția lui Gad au fost patruzeci și cinci de mii șase sute cincizeci.

26. Fiii lui Iuda, urmașii lor, după neamurile și după familiile lor, toți cei buni de oaste, de la douăzeci de ani și mai în sus,

27. Câți au fost numărați din seminția lui Iuda au ieșit șaptezeci și patru de mii șase sute.

28. Fiii lui Isahar, urmașii lor, după neamurile și după familiile lor, toți cei buni de oaste, de la douăzeci de ani și mai în sus,

29. Câți au fost numărați din seminția lui Isahar au ieșit cincizeci și patru de mii patru sute.

30. Fiii lui Zebulon, urmașii lor, după neamurile și după familiile lor, toți cei buni de oaste, de la douăzeci de ani și mai în sus,

31. Câți au fost numărați din seminția lui Zebulon au ieșit cincizeci și șapte de mii patru sute.

32. Fiii lui Iosif, și anume fiii lui Efraim, urmașii lor, după neamurile și după familiile lor, toți cei în stare să meargă la oaste, de la douăzeci de ani și mai în sus,

33. Cei numărați din seminția lui Efraim au fost patruzeci de mii cinci sute.

34. Fiii lui Manase, urmașii lor, după neamurile și după familiile lor, toți cei buni de oaste,

35. Cei numărați din seminția lui Manase au fost treizeci și două de mii două sute.

36. Fiii lui Veniamin, vlăstarii lor, după neamurile și după familiile lor, toți cei buni de oaste, de la douăzeci de ani și mai în sus,

37. Cei numărați din seminția lui Veniamin au fost treizeci și cinci de mii patru sute.

38. Fiii lui Dan, vlăstarii lor, după neamurile și după familiile lor, toți cei buni de oaste, de la douăzeci de ani și mai în sus,

39. Cei numărați din seminția lui Dan au fost șazeci și două de mii șapte sute.

40. Fiii lui Așer, vlăstarii lor, după neamurile și după familiile lor, toți cei vrednici de oaste, de la douăzeci de ani și mai în sus,

41. Cei numărați din seminția lui Așer au fost patruzeci și una de mii cinci sute.

42. Fiii lui Neftali, vlăstarii lor, după neamurile și după familiile lor, toți cei în stare să meargă la oaste,

43. Cei numărați din seminția lui Neftali au fost cincizeci și trei de mii patru sute.

44. Aceștia sunt cei care au fost numărați de Moise și Aaron, laolaltă cu vovezoi lui Israil, doisprezece bărbați, câte un bărbat din fiecare seminție.

45. Toți fiii lui Israil a căror numărătoare a fost făcută după familiile lor, vrednici de oaste în Israil, de la douăzeci de ani și mai în sus,

46. Au fost șase sute și trei de mii cinci sute cincizeci.

47. Iar leviții, după seminția și după familiile lor n'au fost numărați între ei.

48. Atunci a grăit Domnul cu Moise așa:

49. « Să nu faci numărătoare seminției lui Levi și să nu-i pui la socoteală cu fiii lui Israil,

50. Ci leviților încredințează-le slujba la locul descoperirii și dă-le în seamă odoarele și tot ceea ce se află într'insul. Ei să ducă locul și toate odoarele lui și ei să slujească și să stea cu tabăra în jurul lui.

51. Când va fi nevoie să plece locul, leviții să-l desfacă, iar când va fi să poposească, să-l facă la loc. Iar dacă vre-un străin ar îndrăzni să se apropie, să fie omorât.

52. Și când fiii lui Israil vor poposi fiecare la tabăra lui, lângă steagul lui, și fiecare la ceata lui,

53. Leviții să așeze tabăra în jurul locașului descoperirii, ca nu cumva mânia mea să se reverse peste obștia fiilor lui Israil. Deci leviții să facă slujbă de străjeri la cortul descoperirii. »

54. Și fiii lui Israil au făcut totul întocmai precum le poruncise Domnul prin gura lui Moise.

2.

Locul celor douăsprezece seminții în jurul cortului descoperirii.

1. Apoi a vorbit Dumnezeu cu Moise și cu Aaron într'acest chip:

2. « Fiii lui Israil să-și așeze tabăra fiecare lângă steagul lui și lângă semnele familiilor lor, înaintea cortului descoperirii și în jur, acolo să poposească.

3. Mai întâi, spre răsărit să așeze tabăra steagul taberei lui Iuda, cu oștile

sale; și Naason, fiul lui Aminadab, voevodul fiilor lui Iuda,

4. Impreună cu oștirea ieșită la numărătoare: șaptezeci și patru de mii șase sute de inși.

5. Lângă el să-și așeze tabăra seminția lui Isahar, și voevodul Natanail, fiul lui Ţuar,

6. Impreună cu oștirea ieșită la numărătoare: cincizeci și patru de mii patru sute de inși.

7. Apoi seminția lui Zebulon și voevodul fiilor lui Zebulon, Eliab, fiul lui Helon,

8. Impreună cu oștirea ieșită la numărătoare: cincizeci și șapte de mii patru sute de oameni.

9. Toți cei numărați din tabăra lui Iuda au fost o sută optzeci și șase de mii patru sute de inși. Ei să pornească cei dintâi.

10. La miază-zi să așeze tabăra steagul lui Ruben cu cetele lui și voevodul fiilor lui Ruben, Elițur, fiul lui Ședeur,

11. Impreună cu oștirea lui ieșită la numărătoare: patruzeci și șase de mii cinci sute de oameni.

12. Alături de el să așeze tabăra seminția lui Simeon, și voevodul fiilor lui Simeon, Șelumiel, fiul lui Ţurișadai,

13. Impreună cu oștirea ieșită la numărătoare: cincizeci și nouă de mii trei sute de oameni.

14. Apoi seminția lui Gad și voevodul fiilor lui Gad, Eliasaf, fiul lui Reguel,

15. Impreună cu oștirea lui în număr de patruzeci și cinci de mii șase sute cincizeci de oameni.

16. Toți cei numărați din tabăra lui Ruben au fost o sută cincizeci și una de mii patru sute cincizeci de inși, cete-cete. Ei să pornească în rândul al doilea.

17. După aceasta să pornească cortul descoperirii, tabăra leviților fiind în mijlocul celorlalte tabere, și precum au poposit așa să și pornească, fiecare la rândul și după steagul său.

18. La apus să fie cu tabăra steagul lui Efraim cu oștile sale și voevodul fiilor lui Efraim, Elișama, fiul lui Amihud,

19. Impreună cu oștirea lui în număr de: patruzeci de mii cinci sute de inși.

20. Alături, seminția lui Manase și Voievodul fiilor lui Manase, Gamaliil, fiul lui Pedafur,

21. Impreună cu oștirea lui în număr de treizeci și două de mii două sute de inși.

22. Apoi seminția lui Veniamin și voevodul fiilor lui Veniamin, Abidan, fiul lui Ghedeon,

23. Impreună cu oștirea lui în număr de treizeci și cinci de mii patru sute de inși.

24. Toți cei numărați din tabăra lui Efraim au fost o sută opt mii o sută de inși, după cetele lor. Ei să pornească în rândul al treilea.

25. La miază-noapte să fie cu tabăra steagul lui Dan cu oștile sale și voevodul fiilor lui Dan, Ahiezer, fiul lui Amișadai,

26. Impreună cu oștirea lui ieșită la numărătoare: șizeci și două de mii șapte sute de inși,

27. Alături să fie cu tabăra seminția lui Așer și voevodul fiilor lui Așer, Pa-ghiel, fiul lui Ocran,

28. Impreună cu oștirea ieșită la numărătoare: patruzeci și una de mii cinci sute de inși.

29. Apoi seminția lui Neftali și voevodul fiilor lui Neftali, Ahira, fiul lui Enan,

30. Impreună cu oștirea lui în număr de cincizeci și trei de mii patru sute de inși.

31. Toți cei numărați din tabăra lui Dan au fost o sută cinci zeci și șapte de mii șase sute de inși. Ei să pornească cei din urmă după steagurile lor.

32. Aceștia au fost fiii lui Israil care au fost numărați după familiile lor. Toți cei numărați și împărțiți în tabere și în cete au fost șase sute și trei de mii cinci sute cincizeci de inși.

33. Dar leviții n'au fost puși la socoteală cu fiii lui Israil, așa precum poruncise lui Moise Domnul.

34. Iar fiii lui Israil au făcut întocmai precum poruncise lui Moise Domnul: ei poposeau după steagurile lor și tot așa porneau la drum, fiecare după neamul și după familia sa.

3.

Leviții și slujba lor.

1. Acum iată și cartea neamului lui Aaron și al lui Moise, în vremea când a grăit Domnul cu Moise în muntele Sinai.

2. Iată și care sunt numele fiilor lui Aaron: Cel întâi născut este Nadab, apoi Abiu, Eleazar și Itamar.

3. Acestea sunt numele fiilor lui Aaron, care au fost miruiți și înscăunați ca să săvârșească slujba preoției.

4. Dar Nadab și Abiu au murit înaintea Domnului, când au adus înaintea lui foc străin în pustiul Sinai, și fiindcă nu avură copii, au rămas preoți numai Eleazar și Itamar slujind sub privegherea lui Aaron, părintele lor.

5. Atunci a vorbit Domnul cu Moise astfel:

6. « Apropie seminția lui Levi și pune-o la îndemâna lui Aaron arhiereul, ca să-l ajute la slujbă,

7. Căci ei trebuie să fie de pază în locul lui și în locul întregii obștii la cortul descoperirii, și să săvârșească slujbele din locașul sfânt.

8. Ei să fie paznicii tuturor odoarelor din cortul descoperirii, ei să facă de veghe pentru fiii lui Israil, ei să săvârșească slujba în locașul sfânt.

9. Să dai pe leviți în seama lui Aaron și a fiilor săi, ca ei să-mi fie slujitori deplin afierosiți din partea fiilor lui Israil.

10. Poruncește lui Aaron și fiilor lui să săvârșească slujba preoției, iar dacă vre-un străin ar îndrăzni să se apropie, să fie dat morții! »

11. Și a mai grăit Domnul cu Moise într'acest chip:

12. « Eu, iată, am luat pe leviți dintre fiii lui Israil în locul oricărui întâi născut care deschide pânțelele maicii sale, dintre fiii lui Israil, ca leviții să fie ai mei,

13. Căci al meu este orice întâi născut. Din ziua în care am ucis pe cei întâi născuți în țara Egiptului, mi-am ales pe toți cei întâi născuți din Israil fie om, fie dobitoc. Ai mei sunt, căci eu sunt Domnul! »

14. Și a grăit Domnul către Moise în pustiul Sinai așa:

15. « Fă numărătoarea fiilor lui Levi, după familiile lor și după neamurile lor. Numără pe toți băieții de la o lună și mai în vârstă. »

16. Și Moise i-a numărat după porunca Domnului, pe care i-o poruncise lui.

17. Iată acum pe fiii lui Levi după numele lor: Gherșon, Cahat și Merari.

18. Iată și numele fiilor lui Gherșon după neamurile lor: Libni și Șimei.

19. Fiii lui Cahat după neamurile lor sunt: Amram și Ițhar, Hebron și Uziel.

20. Fiii lui Merari după neamurile lor sunt: Mahli și Muși. Acestea sunt neamurile lui Levi după familiile lor.

21. Din Gherșon se trage spița lui Libni și spița lui Șimei. Acestea sunt spițe din Gherșon.

22. Iar cei numărați, parte bărbătească, de la o lună și mai vârstnici au fost șapte mii cinci sute de inși.

23. Spița lui Gherșon a așezat tabăra la asfințitul locașului sfânt.

24. Căpetenia neamului lui Gherșon, a fost Eliasaf, fiul lui Lael.

25. Iar sarcina fiilor lui Gherșon, la cortul descoperirii, era să păzească sfântul locaș și cortul, acoperământul și perdelele lui și perdeaua care este la ușa cortului descoperirii,

26. Asemenea și perdelele curții și perdeaua de la poarta curții dimprejurul sfântului locaș și al jertfelnicului precum și frânghiile lor, cu toată slujba lor.

27. Din Cahat se trage neamul Amramiților, al lui Ițhar, al lui Hebron și al lui Uziel. Acestea sunt spițele lui Cahat.

28. La numărătoarea celor de parte bărbătească de la o lună și mai vârstnici, au ieșit opt mii șase sute, a căror sarcină era slujba la sfântul locaș.

29. Neamul fiilor lui Cahat avea tabăra în laturea de miază-zi a locașului.

30. Voevodul spiței neamului lui Cahat era Elițafan, fiul lui Uziel.

31. Ei aveau paza chivotului și a mesei cu pâinile punerii înainte, a candelabrului, a jertfelnicelor și a sfintelor odoare trebuincioase la slujbă și paza perdelei cu tot ceea ce se ține de slujba acestora.

32. Mai marele voevod al leviților era Eleazar, fiul lui Aaron arhiereul, care

avea privegherea peste cei rânduți cu paza sfântului locaș.

33. Din Merari se trage spița lui Mahli și a lui Muși. Acestea sunt spițele lui Merari.

34. Și când s'a făcut numărătoarea celor de parte bărbătească de la o lună și mai vrâstnici, au ieșit șase mii două sute.

35. Voevodul spiței neamului lui Merari era Turiel, fiul lui Abihail. Aceștia erau să fie cu tabăra în partea de miazănoapte a locașului sfânt.

36. Grija fiilor lui Merari era să păzească scândurile sfântului locaș, zăvoarele lui, stâlpii și tălpile lor, toate lucrurile dintr'însul și tot ce era de trebuință la slujbă;

37. Apoi stâlpii curții împrejmuitoare și tălpile lor, țărșuși și funiile.

38. În fața sfântului locaș, în spre răsărit, adică înaintea cortului descoperirii spre soare-răsare, erau tăbăriți Moise și Aaron împreună cu fiii lor însărcinați cu privegherea sfântului locaș în locul fiilor lui Israil. Iar străinul care ar fi îndrăznit să se apropie, trebuia să fie omorât.

39. Și toți leviții care au fost numărați de Moise și Aaron după spița lor, din porunca Domnului, toți cei de parte bărbătească de la o lună și mai vrâstnici, au fost douăzeci și două de mii.

40. După aceasta Domnul zise lui Moise: « Numără pe toți cei întâi-născuți de parte bărbătească dintre fiii lui Israil, de la o lună și mai mari, și fă numărătoarea toată a numelor lor.

41. Și pe leviții să-i iei pentru mine, în locul celor întâi-născuți dintre fiii lui Israil, căci eu sunt Domnul. Și cei întâi-născuți ai dobitoacelor leviților, în locul celor întâi-născuți dintre dobitoacele fiilor lui Israil. »

42. Atunci a numărat Moise precum îi poruncise Domnul, pe toți cei întâi-născuți din fiii lui Israil.

43. Și toți cei întâi-născuți de parte bărbătească de la o lună și mai vrâstnici, au ieșit la numărătoare douăzeci și două de mii două sute șaptezeci și trei.

44. Și a grăit mai departe Domnul cu Moise:

45. « Ia pe leviți în locul celor întâi-născuți dintre fiii lui Israil și dobitoacele leviților în locul dobitoacelor lor, și leviții să fie ai mei, căci eu sunt Domnul.

46. Iar pentru răscumpărarea celor două sute șaptezeci și trei de întâi-născuți ai fiilor lui Israil, care întrec numărul leviților,

47. Să iei câte cinci sicli de fiecare cap — să iei ca măsură siclul sfânt, care are douăzeci de ghere —

48. Și să dai banii aceștia ca preț de răscumpărare lui Aaron și fiilor lui pentru cei ce prisosesc peste număr. »

49. Atunci a luat Moise argintul pentru răscumpărarea celor ce treceau peste numărul celor întâi-născuți răscumpărați de leviți,

50. De la fiii lui Israil, o mie trei sute cincizeci și cinci de sicli după siclul sfânt.

51. Și a dat Moise argintul de răscumpărare lui Aaron și fiilor lui, după cuvântul Domnului, — așa cum poruncise lui Moise Domnul.

4.

Deosebite slujbe ale leviților și enumerarea lor după familii.

1. Și a mai grăit Domnul lui Moise și lui Aaron așa:

2. « Numără pe fiii lui Cahat dintre fiii lui Levi după neamul și după spița lor,

3. Începând de la treizeci de ani și mai în vârstă și până la cincizeci de ani, pe toți cei care pot sluji cum se cuvine ca să facă slujbă la cortul descoperirii.

4. Iată care va fi slujba fiilor lui Cahat la cortul descoperirii — ea va privi lucrurile cele prea sfinte.

5. Când va fi să pornească tabăra la drum, Aaron și fiii lui să intre și să dea jos perdeaua care acopere vederea spre sfânta sfintelor și să învelească cu ea chivotul legii,

6. Să-l acopere cu un acoperământ de piele de vițel de mare și să întindă peste el o poală, toată de porfiră violetă și apoi să vâre pârghiile prin verigi.

7. Peste masa pâinilor punerii înainte, să aștearnă o poală de porfiră violetă,

să pună pe ea blidele, potirele, cestile și cănilile pentru jertfa cu turnare; să fie acolo pe ea și pâinea cea deapururi;

8. Să întindă peste ea o poală de porfiră vișinie, să o acopere cu un acoperământ de piele de vițel de mare și apoi să așeze pârgھیile în verigi.

9. Să ia un procovăț de porfiră violetă și să învelească candelaburul și candelarele lui, mucările, cătuile și vasele cele de untdelemn trebuincioase pentru candelabru,

10. Iar după ce toate lucrurile le vor acoperi cu un așternut de piele de vițel de mare, să-l pună pe o năsălie.

11. Așijderea și peste jertfelnicul cel de aur să întindă un așternut de porfiră violetă și să-l acopere cu o învelitoare de piele de vițel de mare, și apoi să-i așeze pârgھیile în verigi.

12. Să mai ia toate odoarele care se întrebunțează în sfântul locaș, să le pună într'o învelitoare de porfiră violetă și să le acopere cu un acoperământ de piele de vițel de mare și apoi să le pună pe năsălie.

13. Să curețe jertfelnicul de cenușă și să-l învelească într'o învelitoare de porfiră stacojie,

14. Și să așeze deasupra toate vasele care se folosesc în timpul slujbei: cățui, furculițe, lopeți, lighene și toate uneltele câte sunt ale jertfelnicului, și să întindă pe deasupra o învelitoare de piele de vițel de mare și să pună pârgھیile în verigi.

15. Iar după ce Aaron și fiii lui vor isprăvi de acoperit cortul sfânt și toate sfintele odoare dintr'însul, și tabăra va porni la drum, atunci să vină fiii lui Cahat ca să le ducă, dar să nu se atingă de cele sfinte, ca să nu moară. Acestea sunt lucrurile din cortul descoperirii pe care au să le ducă fiii lui Cahat.

16. Eleazar, fiul lui Aaron arhiereul, să aibă supravegherea peste untdelemnul din candelabru, mirezmele cele cu bun miros, prinosul cel deapururi și untdelemnul pentru miruit. Să fie supraveghetor peste sfântul locaș, peste toate odoarele și peste tot ce se află într'însul.»

17. Și Domnul a mai grăit cu Moise și cu Aaron așa:

18. « Să nu nimiciți spița neamului lui Cahat din mijlocul leviților.

19. Așa să faceți ca ei să rămână cu viață și să nu moară când se vor apropia de lucrurile cele prea sfinte. Aaron și fiii lui să vină și să pună pe fiecare din ei la slujba și la datoria lui,

20. Dar înlăuntru să nu intre și nici să nu arunce vre-o privire la sfintele lucruri, ca nu cumva să moară. »

21. Și Domnul a grăit iarăși către Moise:

22. « Fă numărătoarea fiilor lui Gherșon, după spița și după neamul lor,

23. De la treizeci de ani și mai vârstnici până la cincizeci de ani, a celor ce sunt buni de slujbă, ca să aibă vre-o îndeletnicire la cortul descoperirii.

24. Iată slujba neamurilor care se trag din Gherșon, slujba și îndatorirea lor:

25. Să ducă covoarele sfântului locaș și cortul descoperirii, acoperișul lui și acoperământul cel de vițel de mare care se pune pe deasupra și perdeaua de la ușa cortului descoperirii,

26. Perdelele curții și perdeaua de la poarta curții din jurul sfântului locaș și din jurul jertfelnicului, funiile lor și toate uneltele cele de trebuință și ei să îndeplinească orice slujbă care cade în sarcina lor.

27. Fiii lui Gherșon să săvârșească orice corvadă numai la porunca lui Aaron și a fiilor săi: poveri și îndatoriri.

28. Dați în seama lor tot ceea ce sunt datori să ducă. Aceasta este slujba la cortul descoperirii pentru familiile ce se trag din fiii lui Gherșon, și îndatoririle lor sub privegherea lui Itamar, fiul lui Aaron arhiereul.

29. Fă și numărătoarea fiilor lui Merari după neamurile și după spițele lor,

30. De la treizeci de ani și mai vârstnici și până la cincizeci de ani, numără pe toți care sunt destoinici să slujească, buni pentru orice îndeletniciri pe lângă cortul descoperirii.

31. Iată datoria lor și corvada lor pentru orice fel de slujbă pe lângă cortul descoperirii: Să ducă scândurile sfântului locaș, zăvoarele, stâlpii și talpile lui;

32. Stâlpii curții împrejmuitoare și tâlpile lor, făruișii, frânghiile și orice lucruri țin de indeletnicirea lor. Să le numărăți cu deamăruntul, pe nume, toate câte cad în sarcina lor să le ducă.

33. Aceasta este îndatorirea neamurilor feciorilor lui Merari pentru orice slujbă la cortul descoperirii, sub privegherea lui Itamar, fiul lui Aaron arhierul. »

34. Și au numărat Moise și Aaron împreună cu voevozii obștiei pe fiii lui Cahat, după neamul lor și după spițele lor,

35. De la treizeci de ani și mai vârstnici și până la cincizeci de ani, pe toți cei buni de slujbă, care să aibă vre-o indeletnicire pe lângă cortul descoperirii.

36. Și numărul lor, după neamurile lor, a fost de două mii șapte sute cincizeci.

37. Aceștia sunt cei numărați din spița lui Cahat, cei ce puteau să aibă vre-o indeletnicire la cortul descoperirii și pe care Moise și Aaron i-au numărat la porunca Domnului, prin gura lui Moise.

38. Cei numărați din fiii lui Gherson după neamurile și după spița lor,

39. De la treizeci de ani și mai în sus până la cincizeci de ani, toți care erau în stare să slujească și buni de vre-o altă indeletnicire pe lângă cortul descoperirii,

40. Au fost, după neamurile și după familiile lor, în număr de două mii șase sute treizeci.

41. Aceștia sunt cei numărați din neamul fiilor lui Gherson, care aveau câte o însărcinare la cortul descoperirii și pe care i-au numărat Moise și Aaron la porunca Domnului.

42. Cei numărați din neamurile fiilor lui Merari după neamurile și după familiile lor,

43. De la treizeci de ani și mai în vârstă, toți cei care erau destoinici de slujbă și buni să îndeplinească vre-un lucru pe lângă cortul descoperirii,

44. Au ieșit la număr, după neamurile lor, trei mii două sute.

45. Aceștia sunt cei numărați din neamurile fiilor lui Merari pe care i-au nu-

mărat Moise și Aaron, la porunca lui Dumnezeu, prin gura lui Moise.

46. Toți leviții pe care i-au numărat Moise și Aaron împreună cu voevozii lui Israil, după neamurile lor și după familiile lor,

47. De la treizeci de ani și mai vârstnici și până la cincizeci de ani, toți câți erau în stare să slujească și erau buni de corvadă pe lângă cortul descoperirii,

48. Au fost la numărătoarele opt mii cinci sute optzeci.

49. Numărătoarea a fost făcută la porunca Domnului prin gura lui Moise și fiecăruia i s'a dat slujbă și însărcinare. Astfel s'a făcut numărătoarea precum a poruncit lui Moise Domnul.

5.

Depărtarea celor necurați, din tabără.

1. Atunci a grăit Domnul cu Moise astfel:

2. « Poruncește fiilor lui Israil să gonească din tabără pe oricine are lepră, ori curgere, ori s'a întinat prin atingeri de mortăciune.

3. Fie bărbați, fie femei, goniți-i afară din tabără, ca să nu pângărească taberile în mijlocul cărora sălășluiesc eu! »

4. Și fiii lui Israil au făcut întocmai, și i-au scos afară din tabără. Precum Domnul dăduse poruncă lui Moise, așa au făcut și fiii lui Israil.

5. După aceasta a vorbit Domnul cu Moise astfel:

6. « Spune către fiii lui Israil: « Dacă vre-un bărbat sau vre-o femeie va făptui vre-un păcat față de aproapele și-și va arăta necredința față de Domnul, făcându-se vinovați,

7. Să-și mărturisească păcatele pe care le-au făptuit și să despăgubească pe cel păgubit cu lucrul întreg și încă pe deasupra o cincime.

8. Și dacă omul care a fost păgubit nu are nici o rudă de aproape căreia ar putea să-i dea înapoi lucrul cu care a fost păgubit, atunci lucrul de pagubă să se întoarcă Domnului și să fie al preotului, în afară de berbecul ispășitor cu care va ispăși păcatul.

9. Orice prinos ridicat din toate lucrurile sfinte pe care îl aduc fiii lui Israil, să fie al preotului;

10. Orice lucru adus ca să fie sfințit să fie al aceuia, iar ceea ce cineva dă preotului al lui să fie!»

11. Și a grăit iarăși Domnul către Moise:

12. «Spune fiilor lui Israil și le grăiește: Dacă o femeie măritată va ajunge desfrănată și necredincioasă față de soțul ei,

13. Și un altul se va culca cu ea și lucrul va fi tănuț față de bărbatul ei, și ea s'a întinat în ascuns, fără să fi fost vre-un martor și nici să fi fost prinsă,

14. Și dacă într'insul va intra duhul bănuiei și își va bănuia femeia lui fiindcă ea s'a desfrănat sau va intra într'insul duhul bănuiei și își va bănuia femeia cu toate că ea nu s'a întinat,

15. Atunci să vină cu femeia lui la preot și să aducă dar o zecime dintr'o efă de făină de orz, fără să toarne deasupra untdelemn și nici să presare tămâie, căci acesta este prinos de bănuială, prinos de aducere aminte pentru o călcare de lege.

16. Preotul să o apropie de jertfelnic și să o pună înaintea Domnului.

17. După aceasta, preotul să ia apă sfințită într'un vas de lut și pulbere de pe pardoseala sfântului locaș și să o pună în apă,

18. Apoi să aducă preotul pe femeie înaintea Domnului și să-i despletească părul și să-i dea în mână prinosul de aducere aminte, adică prinosul de bănuială, iar preotul să aibă în mână apa cea amară aducătoare de blestem.

19. Atunci preotul să jure pe femeie și să spună: «Dacă nu s'a culcat nimeni cu tine și dacă nu te-ai desfrănat ca să te întinezi fiind cu bărbat, să rămâi nevătămată de această apă amară aducătoare de blestem;

20. Iar dacă tu te-ai desfrănat fiind cu bărbat și te-ai spurcat, și un alt bărbat s'a culcat cu tine, decât bărbatul tău,

21. — Și preotul să o jure cu jurământul aducător de blestem și să-i spună femeii —: Să te blesteme și să te facă de batjocură Domnul în mijlocul popo-

rului tău, să-ți slăbească șoldurile, și pânțele să ți se umfle,

22. Iar apa aceasta aducătoare de blestem să intre în măruntaiele tale ca să-ți umfle pânțele și să-ți scadă șoldurile!» Iar femeia să răspundă: «Amin! Amin!»

23. Și blestemul acesta să-l scrie preotul într'o carte și să-l spele cu apa cea amară,

24. Apoi preotul să dea femeii să bea apa cea amară aducătoare de blestem, ca apa cea aducătoare de blestem să intre în ea ca să-i aducă vătămare.

25. Preotul să ia din mâna femeii prinosul de bănuială și să legene prinosul înaintea Domnului și să-l apropie de jertfelnic.

26. Și din acest prinos să ia un pumn ca aducere aminte și să-l pună să fumege pe jertfelnic, apoi să dea femeii să bea din apă.

27. Și pe când ea va bea apă, se va întâmpla, — dacă s'a întinat și n'a fost credincioasă bărbatului ei, — că apa cea aducătoare de blestem va intra într'insa ca să-i aducă vătămare: pânțele ei se va umfla, șoldurile îi vor cădea, iar ea va fi blestemată în mijlocul norodului ei.

28. Iar dacă ea nu s'a întinat, ci a rămas curată, ea va rămânea nevătămată și va avea și fii.

29. Aceasta este rânduiala slujbei pentru bănuială, când o femeie s'a desfrănat și s'a spurcat având bărbat,

30. Sau când duhul bănuiei apucă pe bărbatul ei și aduce pe femeie înaintea Domnului. Atunci preotul să facă slujba după toată rânduiala aceasta.

31. Bărbatul va rămânea nevinovat, iar femeia să-și ispășească păcatul!»

6.

Legea și rânduielele nazireatului.

1. Și a grăit Domnul către Moise într'acest chip:

2. «Vorbește fiilor lui Israil și le spune: Dacă vre-un bărbat sau vre-o femeie va face făgăduință de nazireu, ca să se afierosească Domnului,

3. Să nu bea vin și nici un fel de băutură îmbătătoare, oțet de vin, oțet făcut

din băutura îmbătătoare, nici vin înăsprit să nu bea, nici struguri proaspeți și nici stafide să nu mănânce.

4. În toată vremea nazireatului său să se ferească să mănânce orice se pregătește din rodul viței, sau din sămburi și din pojghița boabelor.

5. În toată vremea nazireatului său, să nu treacă bcriul prin părul capului său, și până la sfârșitul zilelor, pe care le-a făgăduit Domnului, sfânt este, pentru această să-și lase părul capului să crească în voie.

6. În toată vremea cât va fi nazircu al Domnului, să nu se atingă de mort,

7. Să nu se spurce nici la moartea tatălui său, nici a micii sale, nici a fratelui său, nici a surorii sale, căci poartă pe capul lui sfințirea Dumnezcului său.

8. Toată vremea nazireatului său este sfânt al Domnului.

9. Dacă va muri cineva cu totul fără de veste lângă el, și așa va întina capul său de nazireu, atunci el să-și radă părul capului în ziua curățirii sale, să-și radă în ziua a șaptea,

10. Iar în ziua a opta să aducă proctului două turturele sau doi pui de porumbel, la ușa cortului descoperirii.

11. Preotul să aducă pe una jertfă pentru păcat, iar pe cealaltă ardere de tot și să se facă ispășirea pentru păcatul atingerii de mort. În ziua aceea nazireul să-și sfințească din nou capul său.

12. Și ca să-și sfințească iarăși zilele nazireatului său, să aducă jertfă pentru vină un miel de un an. Zilele cele dintâi nu se mai pun la număr, căci nazireatul său a fost spurcat.

13. Iată rânduiala nazireului: În vremea când se vor împlini zilele nazireatului său, să fie adus la ușa cortului descoperirii.

14. Atunci să aducă Domnului darul său: un miel de un an fără cusur, ardere de tot, și o mioară de un an tot fără cusur, jertfă pentru păcat, și un berbec de un an fără cusur, jertfă de pace;

15. De asemenea un coș de azime, turte de lamură de făină frământate cu untdelemn, pâinișoare nedospite unse cu untdelemn, împreună cu prinosul și cu turnările lor.

16. Și preotul să le pună înaintea Domnului, și să aducă jertfa pentru păcat și arderea de tot.

17. Pe berbec să-l aducă jertfă de pace Domnului împreună cu coșul de azime. Și preotul să aducă prinosul și să facă și turnarea lui.

18. Pe urmă să radă capul sfințit al nazireului la ușa cortului descoperirii și să ia părul capului său de nazircu și să-l pună pe foc sub jertfa cea de pacc.

19. Să mai ia preotul spata fiartă a berbecului și o turtă nedospită din coș și o pâinișoară nedospită, și să le dea în mâna nazircului după ce acesta își va fi ras părul capului său sfințit.

20. Apoi să o legene preotul jertfă legănată înaintea Domnului. Accsta este un dar sfânt care se cuvine preotului în afară de picptul legănat și de șoldul ridicat. După aceasta, nazireul poate să bca vin.

21. Aceasta este rânduiala pentru nazireul care a făcut făgăduință, acesta este darul său făcut Domnului pentru nazireatul său în afară de ceea ce îi mai dă mâna. După temeul făgăduinței pe care a făcut-o, așa să se facă și rânduiala pentru nazireatul său.»

22. Și a vorbit Domnul către Moise zicând:

23. «Grăește lui Aaron și fiilor lui astfel: Așa să binecuvâtați pe fiii lui Israel și să le spuneți:

24. Domnul să te binecuvinteze și să te păzească!

25. Domnul să lumineze fața sa spre tine și să te miluiască!

26. Domnul să-și ridice fața sa către tine și să-ți dăruiască pacc!

27. Așa să se cheme numele meu peste fiii lui Israel și eu îi voi binecuvânta.»

7.

Darurile căpeteniilor lui Israel la târnosirea cortului.

1. Iar după ce a isprăvit Moise de înălțat sfântul locaș, l-a miruit și l-a sfințit împreună cu toate odoarele lui, jertfelnicul cu toate lucrurile lui pe care le miruise și le sfințise.

2. Atunci voevozii lui Israil, capii de familie, adică acei voevozi ai semințiilor care luaseră parte la numărătoare,

3. Aduseră darul lor înaintea Domnului: șase care cu coviltir și doisprezece boi, câte un car la câte doi voevozi și câte un bou de fiecare. Pe acestea le-au adus în fața sfântului locaș.

4. Ci Domnul a grăit lui Moise astfel:

5. «Ia-le de la ei și să fie folosite pentru slujba cortului descoperirii, iar leviților să le dai fiecăruia după nevoile slujbei lui».

6. Atunci a luat Moise carele și boii și le-a împărțit leviților.

7. Două care și patru boi le-a dăruit fiilor lui Gherson pentru nevoile slujbei lor.

8. Patru care și opt boi a dăruit fiilor lui Merari pentru nevoile slujbei lor sub supravegherea lui Itamar, fiul lui Aaron arhierul.

9. Dar fiilor lui Cahat nu le-a dăruit nimic, deoarece slujba lor este să ducă sfintele odoare pe umeri.

10. Și voevozii au adus darul lor pentru sfințirea jertfelnicului în ziua când a fost miruit, — atunci au adus voevozii darul lor înaintea jertfelnicului.

11. Și a poruncit lui Moise Domnul: «Zi cu zi, fiecare voevod să aducă darul său pentru sfințirea jertfelnicului.

12. În ziua întâi, vovodul Naason, fiul lui Aminadab din seminția lui Iuda, a adus darul său.

13. Și darul său a fost: o tupsie de argint în greutate de o sută treizeci de sicli, un talger de argint de șaptezeci de sicli, după siclul sfânt, amândouă pline cu lamură de făină frământată cu untdelemn pentru prinos;

14. Un vas de zece sicli de aur, plin cu mirezme;

15. Un vițel din cireadă, un berbec, un miel de un an ca ardere de tot;

16. Un țap, jertfă pentru păcat;

17. Doi boi, cinci berbeci, cinci țapi, cinci miei de un an ca jertfă de pace. Acesta a fost darul lui Naason, fiul lui Aminadab.

18. În ziua a doua a adus darul său Natanail, fiul lui Țuar, vovodul Isaharului.

19. El a adus o tupsie de argint grea de o sută treizeci de sicli, un talger de argint de șaptezeci de sicli, după siclul sfânt, amândouă pline cu lamură de făină frământată cu untdelemn, ca prinos;

20. Un vas de aur de zece sicli, plin cu mirezme;

21. Un vițel, un berbec de un an ca ardere de tot;

22. Un țap jertfă pentru păcat;

23. Doi boi, cinci berbeci, cinci țapi, cinci miei de un an, jertfă de pace. Acesta a fost darul lui Natanail, fiul lui Țuar.

24. În ziua a treia a adus darul său vovodul seminției fiilor lui Zebulon, Eliab, fiul lui Helon.

25. Darul lui a fost: o tupsie de argint în greutate de o sută treizeci de sicli, un talger de șaptezeci de sicli, după siclul sfânt, amândouă pline cu lamură de făină frământată cu untdelemn, ca prinos;

26. Un vas de aur de zece sicli, plin cu mirezme;

27. Un vițel, un berbec, un miel de un an ca ardere de tot;

28. Un țap jertfă pentru păcat;

29. Doi boi, cinci berbeci, cinci țapi, cinci miei de un an, jertfă de pace. Acesta a fost darul lui Eliab, fiul lui Helon.

30. În ziua a patra a adus darul său vovodul fiilor lui Ruben, Elițur, fiul lui Șeđeur.

31. Darul lui a fost: o tupsie de argint în greutate de o sută treizeci de sicli, un talger de argint de șaptezeci de sicli, după siclul sfânt, amândouă pline cu lamură de făină frământată cu untdelemn, ca prinos;

32. Un vas de aur de zece sicli, plin cu mirezme;

33. Un vițel, un berbec, un miel de un an, ardere de tot;

34. Un țap, ca jertfă pentru păcat;

35. Doi boi, cinci berbeci, cinci țapi, cinci miei de un an ca jertfă de pace. Acesta a fost darul lui Elițur, fiul lui Șeđeur.

36. În ziua a cincea, vovodul Șelumiel, fiul lui Țurisadai, a adus darul său pentru fiii lui Simeon.

37. Și darul lui a fost: o tipsie de argint în greutate de o sută treizeci de sicli, un talger de argint de șaptezeci de sicli, după siclul sfânt, amândouă pline cu lamură de făină frământată cu untdelemn, ca prinos;

38. Un vas de aur de zece sicli, plin cu mirezme;

39. Un vițel, un berbec, un miel de un an, ca ardere de tot;

40. Un țap, ca jertfă pentru păcat;

41. Doi boi, cinci berbeci, cinci țapi și cinci miei de un an, ca jertfă de pace. Acesta a fost darul lui Șelumiel, fiul lui Țurisađai.

42. În zina a șasea, voevodul Eliasaf, fiul lui Reguel, a adus darul său pentru fiii lui Dan.

43. Și darul lui a fost: o tipsie de argint în greutate de o sută treizeci de sicli, un talger de șaptezeci de sicli, după siclul sfânt, amândouă pline cu lamură de făină frământată cu untdelemn, ca prinos;

44. Un vas de aur de zece sicli, plin cu mirezme;

45. Un vițel, un berbec, un miel de un an, ca ardere de tot;

46. Un țap, ca jertfă pentru păcat;

47. Doi boi, cinci berbeci, cinci țapi și cinci miei de un an, ca jertfă de pace. Acesta a fost darul lui Eliasaf, fiul lui Reguel.

48. În zina a opta a adus darul său voevodul Elișama, fiul lui Amihud, pentru fiii lui Efraim.

49. Și darul său a fost: o tipsie de argint în greutate de o sută treizeci de sicli, un talger de argint de șaptezeci de sicli, după siclul sfânt, amândouă pline cu lamură de făină frământată cu untdelemn, ca prinos;

50. Un vas de aur de zece sicli, plin cu mirezme;

51. Un vițel, un berbec, un miel de un an, ca ardere de tot;

52. Un țap, jertfă pentru păcat;

53. Doi boi, cinci berbeci, cinci țapi și cinci miei de un an, ca jertfă de pace. Acesta a fost darul lui Elișama, fiul lui Amihud.

54. În ziua a opta, voevodul Gamaliel, fiul lui Pedațur, a adus darul său pentru fiii lui Manase.

55. Și darul lui a fost: o tipsie de argint în greutate de o sută treizeci de sicli, un talger de argint de șaptezeci de sicli, după siclul sfânt, amândouă pline cu lamură de făină frământată cu untdelemn, ca prinos;

56. Un vas de aur de zece sicli, plin cu mirezme;

57. Un vițel, un berbec, un miel de un an, ca ardere de tot;

58. Un țap, jertfă pentru păcat;

59. Doi boi, cinci berbeci, cinci țapi și cinci miei de un an, ca jertfă de pace. Acesta a fost darul lui Gamaliel, fiul lui Pedațur.

60. În ziua a noua a adus darul său Abidan, fiul lui Ghedeon, pentru fiii lui Veniamin.

61. Și darul lui a fost: o tipsie de argint în greutate de o sută treizeci de sicli, un talger de argint de șaptezeci de sicli, după siclul sfânt, amândouă pline cu lamură de făină frământată cu untdelemn, ca prinos;

62. Un vas de aur de zece sicli, plin cu mirezme;

63. Un vițel, un berbec, un miel de un an, ca ardere de tot;

64. Un țap, ca jertfă pentru păcat;

65. Doi boi, cinci berbeci, cinci țapi și cinci miei de un an ca jertfă de pace. Acesta fu darul lui Abidan, fiul lui Ghedeon.

66. În ziua a zecea a adus darul său voevodul Ahiezer, fiul lui Amișadai, pentru fiii lui Dan.

67. Și darul lui a fost: o tipsie de argint în greutate de o sută treizeci de sicli, un talger de argint de șaptezeci de sicli, după siclul sfânt, amândouă pline cu lamură de făină frământată cu untdelemn, ca prinos;

68. Un vas de aur de zece sicli, plin cu mirezme;

69. Un vițel, un berbec, un miel de un an, ca ardere de tot;

70. Un țap, ca jertfă pentru păcat;

71. Doi boi, cinci berbeci, cinci țapi și cinci miei de un an, ca jertfă de pace. Acesta a fost darul lui Ahiezer, fiul lui Amișadai.

72. În ziua a unsprezecea a adus darul său voevodul Paghieł, fiul lui Ocran, pentru fiii lui Așer.

73. Și darul lui a fost: o tipsie de argint în greutate de o sută treizeci de sicli, un talger de argint de șaptezeci de sicli, după siclul sfânt, amândouă pline cu lamură de fâină frământată cu untdelemn, ca prinos;

74. Un vas de aur de zece sicli, plin cu mirezme;

75. Un vițel, un berbec, un miel de un an, ca ardere de tot;

76. Un țap, ca jertfă pentru păcat;

77. Doi boi, cinci berbeci, cinci țapi și cinci miei de un an, ca jertfă de pace. Acesta a fost darul lui Paghriel, fiul lui Ocran.

78. În ziua a douăsprezecea, voevodul Ahira, fiul lui Enan, a adus darul său pentru fiii lui Neftali.

79. Și darul său a fost: o tipsie de argint în greutate de o sută treizeci de sicli, un talger de argint de șaptezeci de sicli, după siclul sfânt, amândouă pline cu lamură de fâină frământată cu untdelemn, ca prinos;

80. Un vas de aur de zece sicli, plin cu mirezme;

81. Un vițel, un berbec, un miel de un an, ca ardere de tot;

82. Un țap, ca jertfă pentru păcat;

83. Doi boi, cinci berbeci, cinci țapi și cinci miei de un an, ca jertfă de pace. Acesta a fost darul lui Ahira, fiul lui Enan.

84. Acesta a fost darul voevozilor lui Israil la sfințirea jertfelnicului, în ziua când a fost miruit: douăsprezece tipsii de argint, douăsprezece talgere de argint și douăsprezece vase de aur.

85. Fiecare tipsie de argint avea o sută treizeci de sicli, fiecare talger șaptezeci de sicli. Tot argintul acestor vase era două mii patru sute de sicli, după siclul sfânt.

86. Vase de aur pline cu mirezme au fost douăsprezece, fiecare de câte zece sicli, după siclul sfânt. Deci tot aurul vaselor a fost o sută douăzeci de sicli.

87. Toate vitele pentru ardere de tot au fost: doisprezece viței, doisprezece berbeci, doisprezece mei de un an, ca prinos;

88. Toate vitele pentru jertfa de pace au fost: douăzeci și patru de boi, șazeci

de berbeci, șazeci de țapi și șazeci de miei. Acesta a fost darul la sfințirea jertfelnicului după ce el a fost miruit.

89. Și când intra Moise în cortul descoperirii ca să grăiască Domnului, auzea un glas care vorbea cu el de deasupra capacului chivotului legii dintre cei doi heruvimi. Și glasul acela vorbea cu el.

8.

Sfințirea leviților.

1. Și a rostit iarăși Domnul către Moise:

2. « Vorbește lui Aaron și-i zi: Când vei-azeza candelarele, cele șapte candelare să arunce lumina lor în partea de dinainte a candelabrului. »

3. Și a făcut Aaron întocmai: el a pus candelarele în partea de dinainte a candelabrului, precum dăduse Domnul poruncă lui Moise.

4. Candelabru era făcut din aur ce-cănit; piciorul și florile lui erau tot ce-cănite, după chipul pe care Dumnezeu îl arătase lui Moise, așa a făcut el candelabru.

5. Și a grăit cu Moise Domnul și i-a poruncit:

6. « Ia pe leviți dintre fiii lui Israil și curățește-i.

7. Și când îi vei curăți să faceți astfel: stropește-i cu apa de ispășire, apoi ei să-și radă tot trupul, să-și spele veșmintele și într'acest chip să se curățească.

8. Și ei să ia un vițel din cireadă ca ardere de tot, împreună cu prinosul lui de lamură de fâină frământată cu untdelemn; și tu să jertfești un alt vițel ca jertfă pentru păcat.

9. Apoi să aduci pe leviți înaintea cortului descoperirii și să strângi întreaga obștie a fiilor lui Israil.

10. După aceea apropie pe leviți înaintea Domnului, iar fiii lui Israil să-și pună mâinile lor pe leviți.

11. Și Aaron să aducă pe leviți dar legănat, înaintea Domnului, din partea fiilor lui Israil, ca ei să fie în slujba Domnului.

12. După aceasta leviții să-și pună mâinile pe capul fiecărui vițel. Pe unul să-l aduci Domnului jertfă pentru păcat,

iar pe altul ardere de tot pentru ispășirea păcatelor leviților.

13. Să așezi pe leviți înaintea lui Aaron și a fiilor lui și să-i aduci dar legănat Domnului.

14. Și să osebești pe leviți de fiii lui Israil, ca ei leviții să fie ai mei.

15. Iar după aceasta leviții să intre în slujba cortului descoperirii, după ce-ți vei fi curățit și-ți vei fi adus dar legănat,

16. Căci ei îmi sunt slujitori deplin afierosiți mie dintre fiii lui Israil și i-am luat în locul celor întâi născuți care deschid pânțele maicii lor, dintre toți întâii născuți din fiii lui Israil.

17. Al meu este întâiul născut la fiii lui Israil, de la oameni ca și de la dobitoace. În ziua când am ucis pe toți întâii născuți din țara Egiptului, i-am sfințit pe ei pentru mine.

18. Pentru aceasta am luat pe leviți în locul tuturor întâilor născuți dintre fiii lui Israil,

19. Și am dat pe leviți dintre fiii lui Israil, lui Aaron și fiilor lui, ca să facă slujbă în locul aceluia care cortul descoperirii și să facă ispășire de păcate pentru fiii lui Israil, ca să nu se abată peste ei vre-o năprasună când se vor apropia fiii lui Israil de sfântul locaș.

20. Și au făcut Moise și Aaron și toată obștia fiilor lui Israil cu leviții așa precum a poruncit lui Moise Domnul, cu privire la leviți — întocmai așa urmară a face fiii lui Israil cu ei.

21. Leviții s'au curățit de păcate, și-au spălat hainele lor, iar Aaron i-a adus dar legănat înaintea Domnului, și Aaron a făcut ispășirea pentru ei, ca să fie curați.

22. După aceasta leviții au intrat să îndeplinească slujba lor la cortul descoperirii, înaintea lui Aaron și a fiilor lui, așa cum poruncise lui Moise Domnul, pentru leviți. Așa a făcut Moise cu ei.

23. Și a mai rostit Domnul către Moise această poruncă:

24. «Iată ce prăvilă mai trebuiește pentru leviți: De la douăzeci de ani și mai în vârstă să meargă la lucru în slujba cortului descoperirii,

25. Iar de la cincizeci de ani să iasă din slujbă și să nu o mai facă,

26. Ci numai să ajute în slujbă pe frații lor la cortul descoperirii, ca ei să aibă grijă de cele pentru rânduiala slujbei, dar slujbă să nu facă. Așa să faci cu leviții privitor la îndatoririle lor!»

9.

Paștile. Stâlpul de nor și stâlpul de foc.

1. Atunci a vorbit Domnul cu Moise în pustiiul Sinai, în anul al doilea de la ieșirea din țara Egiptului, în luna cea dintâi, așa:

2. «Să prăznuiască fiii lui Israil Paștile vremea lor,

3. În ziua a paisprezecea a lunii acesteia, între cele două seri. Să le prăznuiești vremea lor, potrivit tuturor legilor și orânduieilor în ființă.»

4. Atunci a poruncit Moise fiilor lui Israil să prăznuiască Paștile;

5. Și ei au prăznuit Paștile în ziua a paisprezecea a lunii întâia, între cele două seri, în pustiiul Sinai; și precum a poruncit lui Moise Domnul, așa au făcut fiii lui Israil.

6. Erau însă unii care se întinaseră atingându-se de morți și nu puteau să prăznuiască Paștile în ziua aceea. Atunci ei se înfățișară în ziua aceea înaintea lui Moise și Aaron,

7. Și ziseră către ei: «Noi suntem spurcați, fiindcă ne-am atins de morți. Pentru ce să fim păgubiți, ca să nu aducem dar Domnului, la vreme, în mijlocul fiilor lui Israil?»

8. Atunci Moise le-a răspuns: «Așteptați să aflu ceea ce vă va porunci vouă Domnul!»

9. Atunci a poruncit lui Moise Domnul astfel:

10. Spune fiilor lui Israil: «Dacă cineva dintre voi sau din urmașii voștri se va spurca atingându-se de un mort sau este în călătorie departe, cu toate acestea să săvârșească Paștile pentru Domnul.»

11. În luna a doua, în ziua a paisprezecea, între cele două seri, să prăznuiască Paștile și să mănânce azime cu ierburi amare;

12. Și să nu lase nimic pe a doua zi și nici un os să nu zdrobească, ci să facă

praznic după toată rânduiala cea pentru Paști.

13. Iar omul care este curat și nu se află în călătorie departe și trece cu vederea să prăznuiască Paștile, unul ca acela să fie nimicit din poporul lui, fiindcă n'a adus dar Domnului la vremea potrivită. Omul acela să-și ispășească păcatul!

14. Dacă vre-un străin care locuște în mijlocul vostru, ca străin, vrea să prăznuiască Paștile Domnului, să le prăznuiască după rânduiala și pravila Paștilor. Să fie o singură lege pentru voi: pentru străin cât și pentru băstinaș.»

15. În ziua când a fost înălțat sfântul locaș, un nor a acoperit locașul sfânt, — cortul descoperirii — și de cu seară până dimineața sfântul locaș se vedea ca o arătare de foc.

16. Așa era deapururi: ziua îl acoperea norul, iară noaptea arătarea cea de foc.

17. Când norul se ridica deasupra cortului, porneau și fiii lui Israil, și în locul în care se oprea norul acolo și fiii lui Israil așezau tabăra.

18. La porunca Domnului, fiii lui Israil porneau la drum și tot la porunca lui poposeau cu tabăra, așa că ei stăteau cu tabăra atâta vreme cât stătea și norul deasupra sfântului locaș.

19. Și când norul zăbovea mai multe zile deasupra sfântului locaș, fiii lui Israil erau luători aminte la porunca Domnului și nu porneau.

20. Iar dacă se întâmpla că norul se oprea câteva zile deasupra sfântului locaș, era la fel: la porunca lui Dumnezeu se opreau cu tabăra și tot la porunca Domnului porneau la drum.

21. Și dacă norul rămânea de cu seară și până dimineața, și norul se ridica dimineața, atunci porneau și ei; iar dacă norul se ridica după o zi și o noapte, plecau atunci.

22. Dacă norul se oprea deasupra sfântului locaș mai multe zile, o lună sau un an, fiii lui Israil se opreau și ei cu tabăra și nu plecau, iar când se ridica norul porneau și ei.

23. La porunca Domnului se opreau cu tabăra și tot la porunca Domnului

plecau; ei păzeau porunca Domnului potrivit rânduiei sale, dată prin gura lui Moise.

10.

*Trâmbițele de argint.
Călătoria de la Sinai la Paran.*

1. Și a rostit lui Moise Domnul altă poruncă:

2. « Fă două trâmbițe de argint; dar să le faci din argint cecănit. Ele să-ți slujească la chemarea obștiei și la pornirea taberilor.

3. Când vor suna toate, să se strângă la tine toată obștia la ușa cortului descoperirii,

4. Iar când va suna numai una, să se adune la tine voevozii și căpeteniile peste miile lui Israil.

5. De veți suna semnul de plecare, să pornească cei din tabăra de la răsărit,

6. Iar de veți suna semnul de plecare pentru a doua oară, să pornească cei din tabăra de la miază-zi și să se sune numai pentru pornirea lor.

7. Iar când va fi să se adune obștia, să sunați din trâmbiță ca de obicei, dar să nu sunați semnalul de plecare.

8. Dar numai fiii lui Aaron, preoții, să sune din trâmbiță. Aceste pravili să fie deapururi pentru voi în neam de neamul vostru.

9. Când voi veți porni la război în țara voastră, împotriva vrăjmașului împilător, să sunați alarma din trâmbiță și atunci veți fi pomeniți înaintea Domnului Dumnezeui vostru și veți fi mântuiți de vrăjmașii voștri.

10. Și în ziua bucuricii voastre, la sărbătorile voastre, la lunile noi, să sunați din trâmbiță la arderile de tot și la jertfele voastre de pace, ca să fie ele aducere aminte înaintea Dumnezeului vostru, căci eu sunt Dumnezeul vostru! »

11. În anul al doilea, în luna a doua, în ziua a douăzecea a lunii, s'a ridicat norul de deasupra locașului descoperirii,

12. Și au pornit la drum fiii lui Israil, din pustiul Sinai, iar norul s'a oprit în pustiul Paran.

13. Astfel ei porniră la drum întâia oară la porunca Domnului trimisă prin gura lui Moise.

14. Întâi a purces steagul taberii fiilor lui Iuda după oștile lor, iar peste oaste era Naason, fiul lui Aminadab.

15. Peste oastea fiilor lui Isahar era Natanail, fiul lui Țuar;

16. Peste oastea fiilor lui Zebulon era Eliab, fiul lui Helon.

17. Atunci locașul sfânt a fost desfăcut, iar fiii lui Gherson și ai lui Merari plecară, ducând locașul sfânt.

18. Apoi a pornit steagul taberii lui Ruben după oștile, lor iar peste oaste era Elișur, fiul lui Ședeur.

19. Peste oastea fiilor lui Simeon era Șelumiel, fiul lui Țurișadai;

20. Peste oastea fiilor lui Gad era Eliasaf, fiul lui Reguel.

21. Și au pornit Cahatiții purtând sfințele odoare pe când alții așezau locașul sfânt așteptând venirea lor.

22. Apoi a pornit steagul fiilor lui Efraim, ceată după ceată, iar peste oaste era Elișama, fiul lui Amihud.

23. Peste oastea seminției fiilor lui Manase era Gamaliil, fiul lui Pedatur;

24. Peste oastea seminției fiilor lui Veniamin era Abidan, fiul lui Ghedeon.

25. Apoi a pornit steagul taberii fiilor lui Dan, ceată după ceată, — urma tuturor taberilor, iar peste oștirea lui era Ahiezer, fiul lui Amișadai.

26. Peste oștirea seminției fiilor lui Așer era Paghriel, fiul lui Ocran;

27. Peste oștirea seminției fiilor lui Neftali era Ahira, fiul lui Enan.

28. Acesta a fost șartul de plecare în care au pornit fiii lui Israil, oștirea după oștire.

29. Atunci a îmbiat Moise pe Hobab, fiul lui Reguel, Madianitul, socrul lui Moise: « Noi pornim spre țara despre care Domnul a zis: « Eu vă voi da-o vouă! » Haide cu noi, și te vom răsplăti cu bine, căci Domnul a făgăduit bine lui Israil. »

30. Dar el i-a răspuns: « Nu merg! Ci mă voi duce în țara mea și la neamul meu ».

31. Atunci Moise i-a zis: « Nu ne lăsa! Tu cunoști locurile unde putem să po-

posim în pustie; fii ochi de călăuză pentru noi.

32. Iar dacă tu ne vei însoți, te vom face părtaș la fericirea cu care Dumnezeu ne va ferici. »

33. Și au plecat din muntele Domnului, cale de trei zile, cu chivotul legământului Domnului înaintea lor, ca să găsească loc de popas.

34. Și când porneau cu tabăra, norul Domnului era umbrind ziua deasupra lor.

35. La pornirea chivotului legii, Moise zicea: « Scoală-te, Doamne, și să se risipească vrăjmașii tăi și să fugă din fața ta cei ce te urăsc pe tine! »

36. Iar la oprire zicea: « Intoarce-te, Doamne, către zecile de mii ale semințiilor lui Israil! »

11.

Poporul tânjește după demăncarea din Egipt. Pedapsa lăcomiei lui.

1. Și a început poporul să cârtească la urechile Domnului. Atunci a auzit Domnul și s'a aprins mânia lui, și focul Domnului s'a făcut văpaie împotriva lor și a început să mistue capătul taberii.

2. Dar poporul a strigat către Moise și Moise s'a rugat Domnului și focul se stinse.

3. Și s'a chemat numele locului aceuia Tabecera, fiindcă s'a aprins focul Domnului împotriva lor.

4. Dar gloata străinilor, care se afla în mijlocul lui, își aprinse pofta. Atunci fiii lui Israil începură și ei să se tânguiască și să se jeluiască: « Cine ne va da să mâncăm carne? »

5. Ne aducem aminte de peștele pe care îl mâncam degeaba în Egipt, de castraveți, de harbuji, de praz, de ceapă și de usturoi,

6. Iar acum sufletul ni se usucă, și din tot ce aveam n'a rămas nimic, decât mana de dinaintea ochilor noștri! »

7. — Mana era ca boaba de coriandru și înfățișarea ei ca rășina de bdeliu.

8. Poporul se împărștia și o aduna, o măcina în râșniță sau o pisa în piuă, o fierbea în oale și făcea din ea turte; gustul ei era ca de plăcintă făcută cu untdelemn.

9. Și când cădea, noaptea, roua în tabără, cădea și mana. —

10. Și când a auzit Moise poporul plângând neam cu neam, fiecare la ușa cortului lui, mânia Domnului s'a aprins groaznic, iar Moise se întristă foarte.

11. Și a zis Moise către Domnul: « Pentru ce ai căsunat rău robului tău și de ce n'am aflat har în ochii tăi, ci ai pus în spinarea mea povara grijei acestui popor? »

12. Oare eu am zămislit poporul acesta? Oare eu l-am născut că-mi zici: « Ține-l la sânul tău precum ține doica pe frunc, până va ajunge în țara pe care ai dăruit-o cu jurământ părinților lui? »

13. De unde am eu carne să îndestulez tot poporul acesta, care plânge și spune: « Dă-ne carne ca să mâncăm! »

14. Nu sunt în stare să duc singur tot poporul acesta, căci el este prea greu pentru mine.

15. Iar dacă tu vrei să te porți așa cu mine, mai degrabă omoară-mă, dacă am aflat har înaintea ochilor tăi, ca să nu mai văd nenorocirea lui! »

16. Atunci Domnul răspune lui Moise: « Adună-mi șaptezeci de bărbați dintre bătrânii lui Israil, pe care-i știi că sunt bătrânii poporului și mai marii lui, și adă-i la cortul descoperirii, să stea acolo la un loc cu tine. »

17. Atunci eu mă voi pogori și voi grăi cu tine. Și voi lua din duhul care s'a pogorit peste tine și voi pune peste ei, ca să ducă cu tine povara grijei poporului și să nu o porți numai tu singur.

18. Iar poporului să-i zici: « Pregătiți-vă pentru mâine să mâncați carne, căci ați bocit în urechile Domnului și v'ați tănguit: « Cine ne va da nouă să mâncăm carne, căci ce fericiți eram noi în Egipt! » Acum Domnul vă va da carne și voi veți mânca. »

19. Și nu veți mânca o zi, sau două, sau cinci, sau zece, sau douăzeci,

20. Ci o lună, până când vă va ieși pe nas, ca astfel să vă scârbiți, din pricină că ați disprețuit pe Domnul care este în mijlocul vostru și ați plâns înaintea mea zicând: « Pentru ce am ieșit din Egipt? »

21. Dar atunci a răspuns Moise: « Norodul în mijlocul căruia sunt este de șase sute de mii de pedestrași și tu spui: « Eu îi voi îndestula cu carne și vor mânca o lună de zile. »

22. Oare se vor junghia pentru ei turmele și cirezile ca să le fie de ajuns, sau se vor pescui peștii mării ca să fie îndestulați? »

23. Și a zis Domnul către Moise: « Oare mâna Domnului este scurtă? Acum te vei încredința dacă se va împlini cuvântul meu ori nu! »

24. După aceasta a ieșit Moise și a grăit poporului cuvintele Domnului și a strâns șaptezeci de oameni dintre bătrânii poporului și i-a adus pe ei să stea în preajma cortului.

25. Și Domnul s'a pogorit în nor și a grăit către el, și a luat din duhul dăruit lui și a dat celor șaptezeci de bătrâni. Și a fost când Duhul s'a odihnit peste ei, începură să proorocească, apoi s'au oprit.

26. Doi oameni însă rămaseseră în tabără. Pe unul îl chemă Eldad, iar pe celălalt Medad. Și s'a odihnit peste ei Duhul. Ci ei erau printre cei înscrisei, dar n'au ieșit să se ducă la cort, și ei au proorocit atunci, în tabără.

27. Dar un tânăr a alergat și a dat de veste lui Moise așa: « Eldad și Medad proorocesc în tabără! »

28. Și a răspuns Iosua, fiul lui Nun, slujitorul lui Moise din tinerețile lui: « O, domnul meu Moise, împiedică-i! »

29. Atunci i-a spus Moise: « Oare tu ai duh de răvnire împotriva mea? O, dacă ar fi tot poporul numai profeți și de-ar odihni Domnul Duhul său peste ei! »

30. Și Moise împreună cu bătrânii lui Israil s'au adunat în tabără.

31. Atunci s'a pornit o viforită de la Domnul și a adus prepelițe de la mare și le-a trântit la pământ lângă tabără cale de o zi într'o parte și cale de o zi în cealaltă parte, în vecinătatea taberii, strat ca de doi coți pe fața pământului.

32. Și s'a pornit poporul și toată ziua aceea și toată noaptea aceea și a doua zi a strâns prepelițe; iar cel care strânsese mai puțin, tot strânsese zece

grămezi. După aceasta ei le-au întins împrejurul taberii.

33. Dar carnea era încă între dinții lor și nu isprăviseră încă de mâncat când mâna Domnului se aprinse împotriva poporului și bătu Domnul poporul cu bătaie mare foarte.

34. Și numele locului aceluia s'a chemat Chibrot-Hataava, căci acolo a fost îngropat poporul cel întărâtat de poftă.

35. Dela Chibrot-Hataava poporul s'a îndreptat către Hațerot și a poposit la Hațerot.

12.

Sora lui Moise pedepsită cu lepră.

1. Și Maria vorbea cu Aaron despre Moise pentru femeia etiopiană pe care el o luase, — căci își luase o femeie etiopiană, —

2. Și ziceau: « Oare numai prin Moise a grăit Dumnezeu? N'a vorbit el oare și prin noi? » Domnul însă a auzit.

3. Și Moise era blând foarte, mai mult decât toți oamenii de pe fața pământului.

4. Dar deodată Domnul a zis lui Moise, lui Aaron și Mariei: « Ieșiți câte trei la cortul descoperirii! » Și ei au ieșit tustrei.

5. Atunci s'a pogorit Domnul într'un stâlp de nor și a stătut la ușa cortului și a chemat pe Maria și pe Aaron. Și ei intrară amândoi.

6. Și le-a zis Domnul: « Ascultați cuvintele mele! Dacă este între voi cineva profet al Domnului, eu mă descopăr în vedenie și în vis vorbesc cu el.

7. Nu este tot așa și cu robul meu Moise. El s'a dovedit credincios în toată casa mea.

8. Eu îi vorbesc gură către gură, la vedere și nu în ghicitură, și el privește chipul Domnului. Pentru ce deci nu vă temeți și ponegriți pe robul meu Moise? »

9. Ci mânia Domnului s'a aprins împotriva lor și el s'a dus.

10. Și când norul s'a depărtat de deasupra cortului, iată că Maria era albă de lepră ca zăpada. Și întorcându-se Aaron spre Maria, iată că ea era leproasă.

11. Atunci a grăit Aaron către Moise: « O, doamne, să nu ispășim, păcatul pe

care l-am săvârșit și cu care ne-am făcut vinovați!

12. O, să nu fie ea ca un copil mort care iese din pânțelele maicii sale, cu trupul pe jumătate mâncat! »

13. Atunci a strigat Moise către Domnul și i-a zis: « O, Doamne, rogu-te, tă-măduște-o! »

14. Dar Domnul a răspuns lui Moise: « Dacă părintele său ar fi scuipat-o în față, n'ar fi trebuit ea să stea rușinată șapte zile? Să stea la opreală șapte zile afară din tabără, după care poate să intre! »

15. Și Maria a stat la opreală afară din tabără șapte zile. Și poporul n'a pornit la drum până când Maria a intrat din nou în tabără.

16. După aceasta poporul a plecat din Hațerot și s'a oprit cu tabăra în pustia Paran.

13.

Iscoadele trimise în Canaan.

1. Atunci a vorbit iarăși Domnul cu Moise și i-a zis:

2. « Trimite oameni ca să iscodească țara Canaanului, pe care eu voi da-o fiilor lui Israel. Să trimiți câte un om din fiecare seminție, dar toți să fie dintre voveozi! »

3. Și Moise i-a trimis, după porunca Domnului, în pustiul Paran. Aceștia toți erau voveozi ai fiilor lui Israel.

4. Iată care era numele lor. Din seminția lui Ruben: Șamua, fiul lui Zacur;

5. Din seminția lui Simeon: Safat, fiul lui Hori;

6. Din seminția lui Iuda: Caleb, fiul lui Iefune;

7. Din seminția lui Isahar: Igal, fiul lui Iosif;

8. Din seminția lui Efraim: Ozcea, fiul lui Nun;

9. Din seminția lui Veniamin: Palti, fiul lui Rafu;

10. Din seminția lui Zebulon: Gadiel, fiul lui Sodi;

11. Din seminția lui Iosif, adică din seminția lui Manase: Gadi, fiul lui Susi;

12. Din seminția lui Dan: Amiel, fiul lui Ghemali;

13. Din seminția lui Așer: Setur, fiul lui Mihail;

14. Din seminția lui Neftali: Nahbi, fiul lui Vofsi;

15. Din seminția lui Gad: Gheuel, fiul lui Machi.

16. Acestea sunt numele oamenilor pe care i-a trimis să iscodească țara Canaanului. Și Moise a numit pe Ozeea fiul lui Nun, Iosua.

17. Și i-a trimis Moise pe ei să iscodească țara Canaanului, cu poruncă: «Suiți-vă acolo prin Negheb, apoi să vă îndreptați spre munte,

18. Ca să vă dați seama de țară, ce popor locuiește într'nsa: este tare ori slab, puțin ori mult;

19. Și cum este țara în care locuiește: mănoasă sau rea; cum sunt orașele locuite: deschise sau întărite;

20. Cum este pământul: gras ori slab, dacă se află pomi sau nu. Fiți bărbătoși și luați din roadele pământului.» Acestea se petreceau pe la pârghiul strugurilor.

21. Și s'au suit ei și au iscodit pământul din pustiul Țin până la Rehob spre Hamat.

22. Și au luat-o prin Negheb și au ajuns până la Hebron, unde se aflau Ahiman, Șesai și Talmi, feciorii lui Enac. — Hebronul a fost zidit cu șapte ani înaintea Țoanului din Egipt.

23. Și când au ajuns în valea Eșcol, au tăiat de acolo o viță, cu un ciorchin uriaș de poamă și au pus-o pe o pârângă dusă de doi inși. Au mai luat și rodii și smochine.

24. Și locul acela s'a chemat valea Eșcol, din pricina ciorchinului uriaș pe care l-au tăiat de acolo fiii lui Israil.

25. Iar după patruzeci de zile s'au întors de la iscodirea pământului.

26. Ei se duseră de se înfățișară lui Moise, lui Aaron și la toată obștia fiilor lui Israil în pustiul Paran, la Cadeș. Și le-au dat de știre atât lor cât și la toată obștia de tot ceea ce au văzut și le-au arătat și roadele pământului.

27. Și le-au povestit și le-au spus: « Am intrat în țara în care ne-ați trimis, unde curge lapte și miere. Iată și roadele ei!

28. Numai că poporul care locuiește în țara aceea este puternic, iar cetățile sunt întărite și foarte mari. Am văzut de asemeni și pe feciorii lui Enac.

29. Amalec locuiește în Negheb. Hețiții, Iebusiții, Amoriții locuiesc în partea muntoasă, iar Canaanii locuiesc la mare și pe țărmul Iordanului.

30. Dar Caleb a potolit poporul care cârtea împotriva lui Moise și a zis: « Să ne suim și să-l cuprindem, căci putem! »

31. Inșă oamenii care îl însoțiseră au răspuns: « Nu îndrăznim să ne suim împotriva aceluia popor, căci el este mai vânjos decât noi ».

32. Și au răspândit ei printre fiii lui Israil faimă rea despre țara pe care au iscodit-o: « Pământul pe care l-am cutreerat ca să-l iscodim este un pământ care mistue pe locuitorii lui, și tot norodul pe care l-am văzut într'nsul este uriaș la statură.

33. Acolo am văzut uriași, pe feciorii lui Enac din neamul uriașilor. Și noi eram în ochii noștri ca și în ochii lor ca niște lăcuste! »

14.

Pedeapsa poporului pentru cărtire.

1. Atunci toată obștia a izbuinit în strigăte, iar norodul s'a tânguit toată noaptea aceea.

2. Și cârteau împotriva lui Moise și a lui Aaron toți fiii lui Israil și toată obștia și îi înfruntau: « O, de-am fi murit în Egipt sau în pustiul acesta de ne-am fi dat duhul! »

3. Și pentru ce Domnul ne duce în țara aceasta să cădem de sabie și femeile noastre și copiii noștri să ajungă pradă? Nu este mai nimerit să ne întoarcem în Egipt? »

4. Și au zis unii către alții: « Să punem o căpetenie peste noi și să ne întoarcem în Egipt! »

5. Atunci Moise și Aaron au căzut cu fața la pământ înaintea a toată obștia fiilor lui Israil,

6. Iar Iosua, fiul lui Nun, și Caleb, fiul lui Iefune, cei dintre iscoditorii pământului și-au sfâșiat veșmintele lor,

7. Și au grăit către obștia fiilor lui Israel astfel: «Pământul pe care l-am străbătut ca să-l iscodim este un pământ foarte, foarte bun.

8. De va binevoi Domnul cu noi și ne va duce în pământul acesta și ni-l va da, el este un pământ în care curge lapte și miere.

9. Deci nu vă răzvrățiți împotriva Domnului și de poporul țării aceleia să nu vă fie frică, fiindcă el va fi demâncarea noastră. Dumnezeii lor i-au părăsit! Cu noi însă este Domnul, și nu vă spăimântați!»

10. Atunci toată obștia a răspuns: «Să-i ucidem cu pietre!» Dar, iată, slava Domnului s'a arătat în cortul descoperirii, tuturor fiilor lui Israel,

11. Și atunci a grăit Domnul către Moise: «Câtă vreme mă va defăima poporul acesta și până când nu va crede în mine cu toate minunile pe care le-am săvârșit în mijlocul lui?

12. Am să-l lovesc cu ciumă, ca să-l pierd, iar pe tine te voi face neam mai mare și mai puternic decât el!»

13. Atunci a răspuns Moise Domnului: «Dar vor auzi de aceasta Egiptenii, din mijlocul cărora tu ai scos pe poporul acesta, cu puterea ta,

14. Și vor spune și locuitorilor acestei țări, care au auzit și ei, că tu, Doamne, sălășluiești în mijlocul poporului, căruia te descoperi ochi către ochi, și că tu, Doamne, mergi înaintea lui ziua în stâlp de nor, iar noaptea în stâlp de foc.

15. Și dacă tu vei omori pe poporul acesta ca pe un om, vor spune neamurile care au auzit de faima ta, așa:

16. «Domnul n'a putut să ducă poporul acesta în țara pe care le-a făgăduit-o cu jurământ, de aceea l-a nimicit în pustie!»

17. Și acum, Doamne, arată-te atotputernic, precum tu ai făgăduit și ne-ai zis:

18. «Domnul este îndelung răbdător și mult milostiv, el iartă fărădelegea și păcatul, dar nu cruță pe nimeni, ci pedepsește fărădelegea părinților în fii până la al treilea și al patrulea neam».

19. Iartă, te rog, fărădelegea acestui popor după mărima milostivirii tale, precum ai fost îndurător cu poporul acesta din Egipt și până acum!»

20. Și Domnul a răspuns: «Iată, l-am iertat după cuvintele tale!

21. Dar eu sunt viu și de slava mea plin este tot pământul.

22. Toți care au văzut slava mea și minunile mele pe care le-am săvârșit în Egipt și în pustie, și m'au pus la încercare de zece ori și n'au ascultat de glasul meu

23. Nu vor vedea țara pe care m'am jurat s'o dau părinților lor, așijderea și toți cei ce m'au hulit nu o vor vedea.

24. Dar pe robul meu Caleb, care a fost stăpânit de alt duh și s'a lipit cu credință de mine, îl voi duce în țara în care a intrat o dată și pe care urmașii lui o vor stăpâni.

25. Măine întoarceți-vă și porniți în spre pustie, pe drumul Mării Roșii.»

26. Și Domnul grăi lui Moise și lui Aaron într'acest chip:

27. «Până când voi fi îndurător pentru această obștie ticăloasă care cărtește împotriva mea? Auzit-am cărtirea fiilor lui Israel, cu care ei cărtesc împotriva mea.

28. Spune-le: «Viu sunt eu, zice Domnul, voi face cu voi precum ați grăit în urechile mele!

29. Lesurile voastre să cadă în pustia aceasta, și toți cei care ați fost socotiți la numărătoare de la douăzeci de ani și mai vrâstnici, care ați cărtit împotriva mea,

30. Să nu intrați în pământul pentru care am ridicat mâna mea ca să vă așez într'însul, fără numai Caleb, fiul lui Iefune, și Iosua, fiul lui Nun.

31. Ci numai copiii voștri, despre care ați zis că vor fi pradă, îi voi duce într'însul, ca ei să cunoască pământul pe care voi l-ați disprețuit.

32. Dar lesurile voastre să cadă în pustia aceasta!

33. Și fiii voștri să fie rătăcind în pustie patruzeci de ani și să ispășească desfrânarea voastră până când trupurile voastre vor fi pierit în pustie.

34. După numărul celor patruzeci de zile în care ați iscodit pământul, câte o zi de fiecare an, să ispășiți fărădelegile voastre patruzeci de ani, ca să știți ce este răzvrătirea împotriva mea.

35. Eu Domnul am grăit! Așa voi face cu toată obștia cea ticăloasă care s'a răsculat împotriva mea! În pustiul acesta să se sfârșească și să moară!»

36. Și așa oamenii pe care i-a trimis Moise ca să iscodească pământul și s'au întors și au atârnat la cârtire toată obștia, defăimând țara,

37. Au murit de bătaia lui Dumnezeu, fiindcă au întărâtat obștia spre defăimarea țării.

38. Numai Iosua, fiul lui Nun, și Caleb, fiul lui Iefune, au rămas cu viață dintre cei care plecaseră ca să iscodească țara.

39. Și după ce Moise sfârși de spus cuvintele acestea către toți fiii lui Israil, poporul tare începu a se jeli.

40. Și s'au sculat ei dis-de-diminează și s'au suit în creasta muntelui cuge-tând: «Iată, ne suim în locul despre care Domnul ne-a grăit, căci noi am păcătuit!»

41. Dar Moise le-a spus: «Pentru ce vreți să călcați porunca Domnului? Asta nu vă va da izbândă!»

42. Nu vă suiți, fiindcă Domnul nu este în mijlocul vostru, ca să nu fiți nimiciți de vrăjmașii voștri,

43. Căci Amaleciții și Canaanii sunt acolo în fața voastră, și voi veți cădea de sabie și, fiindcă v'atți dat înapoi de la Domnul, el nu va fi într'ajutorul vostru!»

44. Însă ei se îndărătniciră vrând să se sue în munte, dar chivotul legământului Domnului și Moise nu s'au clintit din tabără.

45. Atunci Amaleciții și Canaanii, care locuiau în muntele acela, s'au pororit înaintea lor, i-au bătut și i-au împrăștiat până la Horma.

15.

Rânduiești privitoare la jertfe. Pedepsă pentru călcarea Sâmbetei.

1. Și Domnul a grăit iarăși lui Moise:

2. «Vorbește fiilor lui Israil și le spune: După ce veți intra în țara în care veți sălășlui, pe care eu o voi da vouă,

3. Și veți vrea să aduceți jertfă arsă în foc Domnului, fie ardere de tot, fie jertfă pentru plinirea unei făgăduințe sau

de bunăvoie sau la sărbătorile voastre, să aduceți din turmele și din cirezile voastre jertfă întru miros de bună mireazăm Domnului.

4. Cel care va aduce darul său să pună înaintea Domnului prinos de lamură de făină a zecea parte dintr'o efi, frământată cu un sfert de hin de untdelemn,

5. Și vin pentru jertfa de turnare un sfert de hin la arderea de tot sau la jertfă, pentru fiecare miel.

6. Pentru un berbec să aduci prinos două zecimi de lamură de făină frământată cu o treime dintr'un hin de untdelemn,

7. Și vin pentru jertfa de turnare, o treime dintr'un hin să pui înaintea Domnului întru miros de bună mireazăm.

8. Dacă vei aduce Domnului jertfă un juncan, fie ardere de tot, fie jertfă pentru plinirea unei făgăduințe sau jertfă de pace,

9. Să aduci cu juncanul trei zecimi prinos de lamură de făină frământată cu o jumătate de hin de untdelemn,

10. Și vin pentru jertfa de turnare să aduci o jumătate de hin ca jertfă arsă în foc întru miros de bună mireazăm Domnului.

11. Așa să fie rânduiala pentru fiecare taur, berbec, miel sau ied.

12. După numărul capetelor de vită pe care le aduceți, rânduiala să fie potrivit cu fiecare din ele.

13. Orice băstinaș să facă după această rânduială, când va aduce jertfă întru miros de bună mireazăm Domnului;

14. Și dacă sălășluște cu voi un străin, sau cineva se află în mijlocul vostru în neam de neamul vostru, să săvârșească tot după această rânduială, când va vrea să aducă jertfă Domnului întru miros de bună mireazăm.

15. Obștia să aibă o singură lege, pentru voi cât și pentru străinul care sălășluște în mijlocul vostru, lege veșnică să aveți în neam de neam, iar înaintea Domnului străinul să fie socotit la fel ca și voi.

16. Aceeași lege și aceeași socotință să aibă putere și pentru voi și pentru străinul care stă la un loc cu voi!»

17. Și Domnul a mai grăit cu Moise într'acest chip:

18. « Vorbește cu fiii lui Israil și le zi: Când veți intra în țara în care vă voi duce,

19. Și când veți mânca din pâinea țării, să înălțați Domnului jertfă ridicată.

20. Ca pargă din aluatul vostru să înălțați Domnului o turtă, așa cum înălțați prinosul de la arie.

21. Din pargă aluatului vostru să aduceți prinos ridicat Domnului în neam de neamul vostru.

22. Dacă veți păcătuți din neștiință și veți călea toate aceste porunci pe care Domnul le-a vestit lui Moise,

23. Adică tot ce v'a poruncit Domnul vouă prin gura lui Moise, din ziua în care Domnul v'a dat porunci și mai departe în neam de neamul vostru,

24. Dacă păcatul a fost săvârșit de obștie din neștiință, toată obștia să aducă un vițel din cireadă ca ardere de tot Domnului întru miros de bună mireasmă, cu prinosul și jertfa de turnare rânduite și un țap jertfă pentru păcat.

25. Și preotul să facă ispășirea pentru toată obștia fiilor lui Israil, și li se va ierta păcatul, fiindcă a fost săvârșit din neștiință. Și ei să aducă darul lor: jertfă arsă în foc Domnului, apoi jertfa pentru păcat din neștiință.

26. Atunci toată obștia fiilor lui Israil va fi iertată, asemeni și străinul care locuiește în mijlocul ei, fiindcă tot poporul a păcătuț din neștiință.

27. Dacă cineva a păcătuț din neștiință, să aducă o capră de un an ca jertfă pentru păcat,

28. Și preotul să facă ispășirea înaintea Domnului pentru cel ce a săvârșit păcatul din neștiință. O dată ispășirea făcută, el va fi iertat.

29. Băstinașul cât și străinul care locuiește în mijlocul fiilor lui Israil să aibă aceeași lege când vre-unul din ei păcătuiește din neștiință.

30. Dacă vre-unul dintre băstinași sau dintre străini hulește cu bună știință pe Domnul, sufletul acela să fie stărpit din poporul lui,

31. Căci a disprețuit cuvântul Domnului și poruncile lui le-a călcat. Acela

să fie stărpit cu totul, iar păcatul să fie asupra lui.»

32. Când erau fiii lui Israil în pustie, au găsit un om strângând lemne în ziua Sâmbetei,

33. Și l-au adus cei ce l-au găsit strângând lemne la Moise și la Aaron și la toată obștia,

34. Și l-au pus ei sub pază, fiindcă nu era hotărît ce pedeapsă i se cuvine.

35. Atunci a zis Domnul către Moise: « Omul acela să fie omorît, toată obștia să-l ucidă cu pietre afară din tabără! »

36. Și toată obștia l-a scos afară din tabără și au aruncat cu pietre într'insul, precum poruncise Domnul, și el a murit.

37. Și a mai rostit Domnul lui Moise:

38. « Vorbește către fiii lui Israil și spune-le să-și pună canafi la poalele veșmintelor lor, în neam de neamul lor, și mai sus de canafi să pună un găetan de porfiră violetă.

39. Și când vă veți uita la canafi, să vă aduceți aminte de poruncile Domnului ca să le faceți și să nu vă lăsați ispițiți de inima și de ochii voștri prin care voi râvniți la desfrânare.

40. Ci să vă aduceți aminte și să împliniți toate poruncile mele și să fiți sfinți înaintea Dumnezeului vostru.

41. Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru care v'am scos din țara Egiptului ca să fiu Dumnezeul vostru. Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru! »

16.

Răscoala lui Core, Datan și Abiram.

1. Atunci Core, fiul lui Ișhar, fiul lui Cahat, fiul lui Levi, împreună cu Datan și Abiram, fiii lui Eliab, și On, fiul lui Palu, fiul lui Ruben,

2. S'au răzvrătit împotriva lui Moise având de partea lor două sute cincizeci de oameni, vovezi ai obștiei lui Israil, chemați mereu la sfat, oameni cu trecere.

3. Și s'au strâns împotriva lui Moise și a lui Aaron și se rostiră: « Destul! Toată obștia, toți fărăosebire sunt sfinți, căci Domnul sălășluiește în mijlocul lor. Pentru ce deci vă ridicați voi mai presus decât obștia Domnului? »

4. Și când a aflat Moise, a căzut cu fața la pământ,

5. Și și-a îndreptat cuvântul către Core și către toată ceata lui într'acest chip: «Măine Domnul vă va face știut cine este al lui, și cine este sfânt îl va apropia de el. Și pe acel pe care îl va alege, îl va lua lângă sine.

6. Dar să faceți așa: «Tu, Core, și toată ceata, luați cățui,

7. Puneți foc într'insele mâine, iar deasupra presărați tămâie înaintea Domnului, și pe cine va osebi Domnul, acela sfânt va fi. Destul, fii ai lui Levi!»

8. Apoi a grăit mai departe Moise lui Core: «Ascultați, acum, fii ai lui Levi!

9. Oare e puțin pentru voi că Dumnezeu lui Israel v'a osebit pe voi din obștia lui Israel și v'a apropiat de sine ca să-i faceți slujbă în sfântul lăcaș al Domnului și să stați înaintea cortului ca să-i serviți?

10. El te-a chemat aproape și împreună cu tine pe toți frații tăi, fiii lui Levi. Și acum voi năzuți și la preoție!

11. Pentru aceasta, tu și toată ceata v'ați strâns hotărât împotriva Domnului!... Dar Aaron cine este, de cârtiți împotriva lui?»

12. Deci a trimis Moise ca să cheme pe Datan și pe Abiram, fiii lui Eliab, dar aceia au răspuns: «Nu vrem să venim!

13. Puțin lucru este oare că ne-ai scos dintr'o țară unde curge lapte și miere, ca să ne omori în pustie? Și acum mai vrei să fii și domn peste noi?

14. O, nu! Tu nu ne-ai dus în țara în care curge lapte și miere și nici nu ne-ai dat în stăpânire nici ogoare, nici podgorii! Vrei să chiorăști pe oamenii aceștia? Nu vrem să venim!»

15. Atunci Moise s'a aprins de mânie și a rostit către Domnul: «Să nu te întorci spre prinosul lor! Nici măcar nu le-am luat lor vre-un asin și nici nu le-am pricinuit vre-un rău!»

16. Și a zis Moise lui Core: «Tu și părtașii tăi să fiți mâine înaintea Domnului, tu și ei și cu Aaron.

17. Și să ia fiecare cățuia lui, să puneti tămâie într'insele și să vă apropiați cu cățuia înaintea Domnului: două sute

cincizeci de cățui, — și tu și Aaron, fiecare cu cățuia lui.»

18. Și fiecare a luat cățuia lui, au pus foc și tămâie și au stat la ușa cortului descoperirii împreună cu Moise și Aaron.

19. Core însă strânsese toată ceata împotriva lor, la ușa cortului descoperirii. Atunci s'a arătat slava Domnului la toată ceata.

20. Și Domnul a grăit lui Moise și lui Aaron:

21. «Dați-vă la o parte din ceata aceasta, căci o voi pierde într'o clipită!»

22. Atunci ei au căzut cu fața la pământ și au zis: «Doamne, Dumnezeul Dhururilor și a tot trupul, unul a păcătuit și tu vrei să-ți deslănțuești mânia peste toată ceata!»

23. Atunci a răspuns Domnul lui Moise: «Spune cetei:

24. Depărtați-vă din preajma locuinței unde se află Core, Datan și Abiram.»

25. Și Moise s'a sculat și s'a îndreptat spre Datan și Abiram, iar după el au mers bătrânii lui Israel,

26. Și a grăit către ceată: «Dați-vă în lături de lângă corturile acestor oameni nelegiuți și nu vă atingeți de nimic din ceea ce este al lor, ca nu cumva să pieriți din pricina tuturor păcatelor lor!»

27. Și ei s'au ferit de locașul lui Core, Datan și Abiram, iar Datan și Abiram ieșiseră și stătură în ușa corturilor lor împreună cu femeile lor, fiii lor și pruncii lor.

28. Atunci a grăit Moise: «Prin aceasta veți cunoaște că Domnul m'a trimis să fac toate lucrurile acestea, fiindcă eu nu lucrez nimic din voia mea!

29. Dacă toți bărbații aceștia vor muri precum mor toți pământeni și vor avea soarta tuturor oamenilor, atunci nu m'a trimis Domnul,

30. Iar dacă el va face un lucru mai presus de fire, poruncind ca pământul să-și deschidă gura sa și să-i înghită cu tot avutul lor și să se pogoare de viu în Șeol, să știți atunci că oamenii aceștia au disprețuit pe Domnul.»

31. Și după ce a isprăvit de spus toate cuvintele acestea, pământul s'a crăpat sub ei,

32. Și și-a deschis gura sa și i-a înghițit cu casele lor, împreună cu părtașii lui Core și toată averea lui.

33. Și s'au pogorît ei, — și tot ce aveau ei, — de vii în Șeol, și pământul s'a tras la loc peste ei, și ei au pierit din mijlocul obștiei.

34. Și tot Israilul care se afla împrejurul lor a fugit la strigătul lor, fiindcă zicea: «Să nu ne înghită și pe noi pământul!»

35. Atunci foc a ieșit de la Domnul și a mistuit pe cei două sute cincizeci de oameni, care veniseră cu jertfa de tămâie.

17.

Adevărarea preoției lui Aaron.

1. Și a grăit Domnul cu Moise așa:

2. «Spune lui Eleazar, fiul lui Aaron arhiereul, să scoată căuțile din mijlocul vâpăii și să împărtășie focul departe, căci căuțile s'au sfințit.

3. Și din căuțile celor care au păcătuit împotriva lor înșiși să se facă foi subțiri pentru îmbrăcat jertfelnicul, căci ei le-au adus înaintea Domnului și au fost sfințite. Și ele să fie semn pentru fiii lui Israil!»

4. Atunci a luat Eleazar preotul căuțile de aramă pe care le aduseseră cei arși de foc și le-a făcut foi pentru îmbrăcat jertfelnicul:

5. Pomenire pentru fiii lui Israil, ca să nu se apropie nimeni străin, care nu este din seminția lui Aaron, să aducă jertfă de tămâie și să nu i se întâmple ca lui Core și celor din ceata lui, precum a rostit Domnul prin gura lui Moise.

6. Iar a doua zi întreaga obștie a fiilor lui Israil a cârtit împotriva lui Moise și a lui Aaron și i-au învinuit: «Voi ați omorât norodul Domnului!»

7. Și pe când obștia se adunase împotriva lui Moise și a lui Aaron și ei se îndreptau spre cortul descoperirii, iată că norul l-a acoperit și s'a arătat slava Domnului.

8. Și după ce Moise și Aaron au ajuns în fața cortului descoperirii,

9. Domnul a vorbit cu Moise și Aaron astfel:

10. «Dați-vă într'o parte din obștia aceasta, căci am să o mistuesc pe loc!» Dar ei au căzut cu fața la pământ.

11. Și a zis Moise către Aaron: «Ia cățuia și pune într'insa foc de pe jertfelnic, presară și tămâie și du-te degrabă la obștie și ispășește-i păcatul, căci mânia a ieșit dinaintea Domnului și a început bătaia».

12. Atunci a luat Aaron tot ce-i spusese Moise și a alergat în mijlocul obștiei, dar iată că începuse bătaia norodului. Și el a pus tămâie și a făcut rugăciune de ispășire pentru norod.

13. Și s'a așezat la locul între cei morți și cei vii, și bătaia s'a curmat.

14. Și au murit atunci din bătaia aceea paisprezece mii șapte sute de oameni, afară de cei morți din pricina lui Core.

15. Apoi Aaron, după ce se curmase bătaia, s'a întors la Moise la ușa cortului descoperirii.

16. Și a grăit cu Moise Domnul și i-a zis:

17. «Spune fiilor lui Israil și ia de la toți voevozii, seminție după seminție, câte un toiag, adică douăsprezece toiage, și fiecare să-și scrie numele pe toiagul său.

18. Însă numele lui Aaron să-l scrii pe toiagul lui Levi, căci fiecare căpetenie de seminție să aibă numai un toiag.

19. Și să le pui în cortul descoperirii înaintea chivotului, acolo unde mă descopăr ție,

20. Și toiagul bărbatului pe care eu îl voi alege, va odrăsi. Astfel voi pune capăt cârtirii fiilor lui Israil, care cărtesc împotriva voastră.»

21. Și a împărțit Moise lucrul acesta fiilor lui Israil, și toți voevozii i-au dat lui câte un toiag de fiecare seminție, adică douăsprezece toiage, cu toiagul lui Aaron între toiagele lor,

22. Și le-a așezat Moise înaintea Domnului, în cortul descoperirii.

23. Iar a doua zi, au intrat Moise și Aaron în cortul descoperirii și iată că odrăslise toiagul lui Aaron, cel din seminția lui Levi, îmbobocise, înflorise și rodise migdale.

24. După aceasta a scos Moise toate toiagele de dinaintea Domnului în văzul

tuturor fiilor lui Israil, și ei au văzut și fiecare și-a luat toiagul său.

25. Atunci a poruncit Domnul lui Moise: «Du înapoi toiagul lui Aaron înaintea chivotului, să fie păstrat ca semn pentru fiii cei răzvrățiți, ca să sfârșească o dată cu cârțirile și să nu moară!»

26. Și a făcut Moise întocmai, precum poruncise Domnul. Așa a făcut!

27. După aceasta au zis fiii lui Israil lui Moise: «Iată murim, pierim, ne sfărșim cu toții!»

28. Oricine se apropie de locașul Domnului trebuie să moară! Să pierim oare cu toții?»

18.

Slujba și veniturile preoțești.

1. Atunci a zis Domnul către Aaron: «Tu și fiii tăi și casa tatălui tău să purtați fărâdelegea pentru locașul sfânt, iar tu și fiii tăi cu tine să luați asupra voastră fărâdelegea pentru cinul preoțesc.

2. Și tu apropie pe frații tăi, seminția lui Levi, neamul părintelui tău, de tine și lipește-i de tine ca să fie în slujba ta. Insa tu și fiii tăi să sluiți laolaltă înaintea cortului descoperirii.

3. Și ei să poarte de grijă de cele trebuitoare pentru slujirea ta și pentru slujirea la întregul cort, numai de odoarele sfinte și de jertfelnic să nuse apropie, ca să nu muriți și voi, și ei.

4. Să fie cât mai aproape de tine, ca să aibă grijă de cele trebuitoare pentru slujirea la cortul descoperirii și pentru oricăre slujbă la cort, și nimeni din altă seminție să nu se apropie de voi.

5. Să aveți grijă de slujirea în locașul sfânt și la jertfelnic, ca mânia Domnului să nu se aprindă împotriva fiilor lui Israil.

6. Și iată că eu am luat pe leviți, frații voștri, din mijlocul fiilor lui Israil și i-am adus dar Domnului, ca să facă slujbă la cortul descoperirii,

7. Iar fii tăi și tu aveți grijă de preoția voastră, de toate lucrurile jertfelnicului și de cele ce sunt dincolo de catapetează: slujba aceasta s'o faceți!

Și ca dar deosebit vă dau preoția. Orice străin ar îndrăzni să se apropie să fie omorât!»

8. Și Domnul a grăit mai departe cu Aaron: «Iată eu îți voi da ție grijă pentru prinosul meu din pârgă; din toate darurile sfinte ale fiilor lui Israil îți voi da ție, pentru miruirea pe care ai primit-o, cât și fiilor tăi, prin lege veșnică.

9. Iată ce ți se cuvine ție din prea sfintele daruri, în afară de cele ce se dau focului: orice dar, orice prinos, orice jertfă pentru păcat, orice jertfă pentru vină care se aduce, să fie prea sfinte daruri pentru tine și pentru fiii tăi.

10. Să le mănânci în locul cel prea sfânt. Cei de parte bărbătească pot să mănânce din ele. Pentru tine să fie sfinte!

11. Iată ce se mai cuvine ție: prinosul din pârgă și darurile legănate toate le-am dat ție, fiilor și fiicelor tale, prin lege veșnică. Oricine din casa ta se simte curat să mănânce din ele.

12. Din tot ce este mai ales: din vin, din untdelemn și din grâu, pârga pe care ei o aduc prinos Domnului, ți-o dau ție.

13. Orice pârgă din pământul lor pe care o vor aduce Domnului, să fie a ta. Tot cel curat din casa ta poate să mănânce din ea.

14. Orice este afierosit în Israil să fie al tău!

15. Orice întâi născut care deschide pântecul dintre oameni și dintre dobitoace, pe care îl aduci jertfă, să fie al tău. Dar întâiul născut al omului să-l răscumperi, să răscumperi și întâiul născut al dobitoacelor necurate.

16. Răscumpărarea să se facă de la o lună și după prețului ta: cinci sicli de argint, după sicliul sfânt, care prețuește douăzeci de ghere.

17. Întâiul născut al vitelor, sau întâiul născut al oilor, sau al caprelor să nu-i răscumperi: ei sunt sfinți. Cu sângele lor să stropești jertfelnicul, iar grătimea lor s'o fumege jertfă arsă pe foc, întru miros de bună mirează Domnului.

18. Carnea lor să fie a ta: pieptul legănat și soldul drept ale tale să fie.

19. Orice prinos sfânt din pârgă pe care fiii lui Israil îl înalță Domnului,

ți-l dau ție, fiilor și fiicelor tale, prin lege veșnică: acesta să fie un legământ deapururi sărbătoreșc și veșnic înaintea Domnului pentru tine și pentru seminția ta.»

20. Și a mai zis Domnul către Aaron: «In țara lor, tu să nu ai moștenire, nici parte să nu ai în mijlocul lor, căci eu sunt partea ta și moștenirea ta în mijlocul fiilor lui Israil.

21. Și fiilor lui Levi iată eu le-am dat toată zeciuiala din Israil, ca moștenire pentru slujba pe care ei o îndeplinesc, slujba de la cortul descoperirii,

22. Ca să nu mai facă slujbă fiii lui Israil la cortul descoperirii și să se încarce de păcate și să moară,

23. Ci numai leviții să slujească la cortul descoperirii și ei să se încarce cu păcatul lor: această rânduială este hotărâre veșnică în neam de neamul vostru. Și între fiii lui Israil ei să nu aibă moștenire,

24. Căci zeciuiala pe care fiii lui Israil o înalță Domnului le-am dat-o lor moștenire, pentru aceasta hotărât-am lor ca în mijlocul fiilor lui Israil să nu aibă moștenire!»

25. Și Domnul a mai rostit către Moise și i-a zis:

26. «Vorbește leviților și spune-le: «Când veți lua zeciuiala de la fiii lui Israil pe care eu v'am dat-o de la ei ca moștenire, să înalțați ca zeciuială Domnului o zecime din ea.

27. Și prinosurile acestea înălțate vi se vor socoti vouă ca grâul din arie și ca ceea ce dă afară din teasc.

28. Așa să înalțați și voi prinos Domnului din toate zeciuielele voastre pe care le veți lua de la fiii lui Israil și din ele să aduceți dar Domnului, lui Aaron arhiereul.

29. Din toate darurile dăruite vouă, înalțați prinos Domnului din tot ce este mai bun, ca o datorie sfântă pe care s'o împliniți!»

30. Și să le mai zici: «Când veți lua partea cea mai bună, zeciuiala se va socoti vouă ca ceea ce vine de la arie ori de la teasc,

31. Și veți putea-o mânca în orișice loc, voi și familia voastră, căci aceasta

este plata voastră pentru slujba voastră la cortul descoperirii.

32. De aceea voi nu vă veți încăerca de păcat când veți lua partea cea mai bună și nici nu veți pângări sfințele daruri ale fiilor lui Israil și nici nu veți muri.»

19.

Juncana roșie și apa de curățire.

1. Și a vorbit din nou Domnul către Moise și către Aaron așa:

2. «Iată porunca legii pe care Dumnezeu a poruncit-o zicând: Spune fiilor lui Israil să aducă o juncană roșie, fără cusur și fără racilă și care să nu fi fost înjugată.

3. Pe aceasta să o dați lui Eleazar preotul, să o scoată afară din tabără și să o junghie înaintea lui.

4. Și să ia Eleazar preotul cu degetul din sângele ei și să stropească cu sângele ei de șapte ori partea de dinainte a cortului descoperirii,

5. Apoi să ardă juncana sub ochii lui: pielea, carnea, sângele ei, până și necurătenia ei.

6. Pe urmă să ia preotul lemn de cedru, esop și ață vișinie și să le arunce în mijlocul văpăii care mistue juncana.

7. Să-și spele preotul veșmintele sale, să-și scalde trupul cu apă și în urmă să intre în tabără, dar până seara va fi spurcat.

8. Asemenea și cel ce a ars juncana să-și spele veșmintele lui cu apă, să-și spele și trupul, dar până seara va fi spurcat.

9. Un om curat să strângă cenușa juncanei și s'o ducă undeva afară din tabără, într'un loc curat și să fie păstrată pentru fiii lui Israil spre pregătirea apei curățitoare: această juncană este jertfă pentru păcat.

10. Așijderea și cel care a adunat cenușa juncanei să-și spele veșmintele, dar până seara va fi spurcat. Aceasta să fie lege veșnică pentru Israil și pentru pri-pășii care trăiesc în mijlocul lor.

11. Cel ce se va atinge de un mort, de vre-un hoit omeneșc, să fie spurcat șapte zile.

12. Acela să se curățe cu apă în ziua a treia și a șaptea și va fi curat, iar dacă nu se va curăți în ziua a treia și a șaptea, nu va fi curat.

13. Oricine se atinge de un mort, de vre-un hoit omenesc, și nu se va curăți, va spurca sfântul locaș al Domnului. Sufletul aceluia să fie stârpit din Israil, fiindcă nu s'a stropit cu apă curățitoare, fiind spurcat și spurcăciunea rămâne în-tr'însul.

14. Iată rânduiala: Dacă va muri cineva într'o casă, oricine va intra în casa aceea și orice se va afla într'însa spurcat va fi șapte zile.

15. Și orice vas descoperit și fără capac spurcat va fi.

16. Oricine se va atinge pe câmp de un om ucis de sabie sau de mort, sau de oase de om, sau de mormânt, va fi spurcat șapte zile.

17. Pentru cel spurcat, să se ia din cenușa juncanei arse ca jertfă pentru păcat și peste ea să se toarne apă vie într'un vas,

18. Pe urmă un om curat să ia isop, să-l înmoaie în apă și să stropească locuința și vasele și pe cei ce sunt într'însa și pe cel ce s'a atins de vase, sau de cel ucis de sabie, sau de mort, sau de mormânt.

19. Și omul curat să stropească pe cel spurcat în ziua a treia și în ziua a șaptea, și el va fi curat în ziua a șaptea. Apoi să-și spele veșmintele și să-și scalde trupul cu apă și seara va fi curat.

20. Și dacă un om spurcat nu se va curăți, sufletul aceluia să fie stârpit din obștie, căci a spurcat sfântul locaș al Domnului, și, fiindcă nu a fost stropit cu apă curățitoare, el este spurcat.

21. Aceasta să fie pentru voi lege veșnică. Cel ce a stropit cu apă curățitoare să-și spele veșmintele sale, iar cel ce s'a atins de apa curățitoare să fie necurat până seara.

22. Și orice va atinge omul cel spurcat va fi spurcat, iar omul care-l va atinge va fi necurat până seara. »

20.

Apă din stâncă. Moartea lui Aaron.

1. In luna întâia a ajuns toată obștia fiilor lui Israil în pustiul Țin și poporul

a poposit la Cadeș. Și a murit acolo Maria și acolo a și fost îngropată.

2. Și fiindcă obștia nu avea apă, s'a răzvrătit împotriva lui Moise și a lui Aaron.

3. Și poporul se sfădea cu Moise și zicea: « O, dacă am fi murit și noi când au murit frații noștri înaintea Domnului !

4. Pentru ce ai adus obștia Domnului în pustiul acesta, ca să murim noi și dobitoacele noastre ?

5. Și pentru ce ne-ai scos din Egipt, să ne aduci pe noi în locul acesta sălbatec, unde nu se poate semăna, unde nu e nici vie, nici smochini, nici rodii și nici apă de băut ? »

6. Atunci Moise și Aaron s'au dus din fața obștiei la ușa cortului descoperirii și au căzut cu fețele la pământ și slava Domnului s'a arătat lor.

7. Și Domnul a vorbit cu Moise și i-a zis:

8. « Ia toiagul tu și Aaron, fratele tău, și adunați obștia și dă poruncă stâncii care este înaintea ochilor voștri să vă dea apă. Și tu vei scoate apă din stâncă pentru ei și vei adăpa obștia și dobitoacele lor ! »

9. Atunci Moise a luat toiagul de dinaintea Domnului, precum el îi poruncise.

10. Și Moise și Aaron au strâns obștia în fața stâncii și i-a zis: « Ascultați, voi răzvrățiților ! Oare din stâncă aceasta vă vom scoate noi apă ? »

11. Și a ridicat Moise mâna sa și a lovit stâncă de două ori cu toiagul și a ieșit apă multă din care a băut obștia și dobitoacele.

12. Atunci Domnul a grăit lui Moise și lui Aaron: « Din pricină că n'ați avut credință în mine ca să mă sfințiți în ochii fiilor lui Israil, pentru aceasta nu veți duce obștia aceasta în pământul pe care vi l-am dat vouă ».

13. Aceasta este apa Meribei, pentru că fiii lui Israil s'au certat cu Domnul. Și el s'a sfințit întru ei.

14. Iar din Cadeș Moise a trimis soli către regele Edomului zicând: « Așa grăiește fratele tău Israil: Tu știi nevoile pe care noi le-am întâmpinat !

15. Părinții noștri s'au pogorît în Egipt și noi am sălășluit în-tr'însul vreme în-

delungată, iar Egiptenii s'au purtat rău cu noi și cu părinții noștri.

16. Atunci am strigat către Domnul și el a auzit glasul nostru; el a trimis un înger și ne-a scos din Egipt, și acum iată-ne la Cadeș, cetate în graniță cu tine.

17. Fii îngăduitor ca să trecem prin țara ta, fără să ne abatem nici în țărini, nici pe la vii și nici să bem apă din pufurile tale, ci să mergem pe drumul cel împărătesc, fără să cărmim nici la dreapta, nici la stânga, până ce vom trece peste granițele tale!»

18. Atunci Edom i-a răspuns: «Să nu treci pe la mine, ca nu cumva să fiu nevoit să ies cu sabia întru întâmpinarea ta!»

19. Dar fiii lui Israil i-au zis: «Vom apuca pe drumul cel mare, și dacă vom bea apa ta noi și turmele noastre, îți vom plăti prețul. Aceasta nu înseamnă nimic! Nu voi trece decât cu piciorul!»

20. Și el a răspuns: «Să nu treci!» Și Edom a ieșit întru întâmpinarea lui cu mult norod războinic și cu oștire tare.

21. Astfel Edom n'a îngăduit lui Israil să treacă peste granița sa, iar Israil l-a ocolit.

22. Și au pornit din Cadeș și toată obștia fiilor lui Israil a ajuns la muntele Hor.

23. Și a zis Domnul către Moise și către Aaron în muntele Hor, la granița Edomului:

24. «Aaron să se adauge la poporul lui, căci el nu va intra în țara pe care eu o voi da fiilor lui Israil, fiindcă v'ați răzvrătit împotriva poruncii Domnului la apa Merabei.

25. Ia pe Aaron și pe Eleazar, fiul lui, și sue-te cu ei în muntele Hor,

26. Dezbracă pe Aaron de veșmintele lui și îmbracă pe Eleazar, fiul lui, și Aaron să se adauge la poporul lui și să moară acolo.»

27. Și Moise a făcut precum i-a poruncit Domnul, și l-a urcat în muntele Hor în ochii întregii obștii.

28. Și l-a dezbrăcat Moise pe Aaron de veșmintele lui și cu ele a îmbrăcat pe Eleazar, fiul lui. Și Aaron a murit acolo pe piscul muntelui, iar Moise și Eleazar s'au pogorit din munte.

29. Și când toată obștia a văzut că Aaron a murit, toată casa lui Israil a plâns pe Aaron treizeci de zile.

21.

Șarpele de aramă.

1. Când a prins de veste regele canaanian din Arad, care domnea în Negheb, că Israil înaintează pe drumul dinspre Atanim, s'a războit cu Israil și i-a luat câțiva robi.

2. Dar Israil a făcut făgăduință Domnului și a zis: «Dacă tu vei da poporul acesta în mâna mea, atunci eu îți voi afierosi cetățile lui.»

3. Și Domnul a ascultat de glasul lui Israil și i-a supus pe Canaanii, iar el i-a trecut prin ascuțișul săbiei și a dărâmat cetățile lor. Și s'a numit locul acela Horma.

4. Și au pornit de la muntele Hor pe drumul Mării Roșii, ca să ocolească țara Edomului, dar pe cale norodul a început să-și piardă cumpătul,

5. Și norodul hulea pe Dumnezeu și pe Moise: «Pentru ce ne-ai scos din Egipt, să murim în pustie? Căci n'avem nici pâine și nici apă și sufletul nostru s'a scărbit de această hrană sărăcicioasă!»

6. Atunci a slobozit Domnul asupra poporului șerpi veninoși, care au mușcat poporul și mulțime de lume a murit din Israil.

7. Atunci poporul a venit la Moise și a zis: «Păcătuit-am fiindcă am hulit pe Domnul și pe tine! Roagă-te Domnului ca să ducă aiurea de la noi șerpii!» Și Moise s'a rugat pentru popor.

8. Și Domnul a grăit către Moise: «Fă un șarpe și-l atârână de un stâlp! Oricine va fi fost mușcat de șarpe și se va uita la el, va rămânea cu viață.»

9. Atunci Moise a făcut un șarpe de aramă pe care l-a atârnat de un stâlp, iar când cineva era mușcat de șarpe și se uita la șarpele cel de aramă, rămânea cu viață.

10. Și fiii lui Israil au pornit de acolo și au tăbărit la Obot.

11. Apoi au plecat și din Obot și i-au așezat tabăra la Iie-ha-Abarim în pustie, în fața Moabului, către răsăritul soarelui.

12. De acolo au pornit și au poposit în valea Zered.

13. Au pornit ei și de acolo și au tăbărit în pustie dincolo de Arnon, care iese din hotarele Amoriților, fiindcă Arnonul este granița dintre Moab și Amoriți,

14. Pentru aceasta se spune în Cartea Războaielor Domnului: «Vahebul din Sufa și șivoaiele Arnonului,

15. Și povârnișul curgerilor de apă care se întinde până în ținutul Arului și se sprijină în granița Moabului.»

16. De acolo a apucat spre Beer. Aceasta este fântâna despre care Domnul a zis lui Moise: «Strânge poporul și eu îi voi da să bea apă!»

17. Atunci Israil a cântat această cântare: «Înalță-te, fântână! Cântați-i ei!

18. Fântâna pe care vovezii au săpat-o, pe care căpeteniile poporului au sfredelit-o cu sriptrul, cu toiegele lor!» Din pustie ei se îndreptară spre Matana.

19. Din Matana spre Nahaliel, de la Nahaliel la Bamot,

20. De la Bamot în valea din plaiul Moabului, lângă vârful Pisga, care stăpânește pustiu.

21. Apoi Israil a trimis soli la Sihon, regele Amoriților, să-i zică:

22. «Îngăduște-mi să trec prin țara ta! Noi nu vom năvăli în țarine și nici în vii, apă din fântâni nu vom bea, ci merge-vom pe drumul împărătesc până vom ieși din granițele tale!»

23. Însă Sihon n'a dat învoire ca Israil să treacă peste hotarele lui, ci Sihon a adunat tot poporul său și a ieșit întru întâmpinarea lui Israil în pustie, și când a ajuns la Iahaț, s'a ciocnit cu Israil.

24. Dar Israil l-a biruit trecându-l prin ascuțișul săbiei și a luat în stăpânire țara lui de la Arnon și până la Iaboc, până la fiii lui Amon, căci granița fiilor lui Amon era întărită.

25. Atunci a cuprins Israil toate orașele acestea și a locuit Israil în toate așezările care țineau de el,

26. Căci Heșbonul era cetatea domnească a lui Sihon, regele Amoriților.

El se războise cu regele de dinainte al Moabului și i-a cuprins țara lui de la Aroer și până la Arnon.

27. Pentru aceasta poezii alcătuit-au cântece: «Veniți la Heșbon! Zidită și întărită să fie cetatea lui Sihon!

28. Căci foc a ieșit din Heșbon, o flacără din cetatea lui Sihon, ea a mistuit Ar-Moabul, și a prăpădit dealurile Arnonului!

29. Vai ție, Moabe; ești nimic, tu popor al lui Chemos! El a lăsat pe fiii săi fugari și pe fiicele sale în robie la Sihon, regele Amoriților.

30. Aruncat-am după ei cu săgețile noastre; Heșbonul este nimic până la Dibon. Noi am pustiiat până la Nofa; focul s'a întins până la Medba.»

31. Și Israil a locuit în țara Amoriților.

32. Atunci Moise a trimis să fie iscodit Iazerul. Și ei au cuprins așezările care țineau de el și au gonit pe Amoriții care locuiau acolo.

33. Și cârmind din drum, au apucat drumul Basanului. Atunci a ieșit Og, regele Basanului, întru întâmpinarea lor, la Edrei, el și tot poporul lui de luptă ca să se războiască.

34. Atunci a îmbărbătat Domnul pe Moise: «Nu te teme, căci îl voi da în mâna ta pe el și pe tot poporul lui și țara lui, și te vei purta cu el cum te-ai purtat cu Sihon, regele Amoriților, care domnea în Heșbon!»

35. Și l-au înfrânt pe el și pe fiii lui și pe tot poporul războinic al lui până n'a mai rămas nimeni, și au cuprins țara lui.

22.

Regele Moabului și profetul Bileam.

1. Și fiii lui Israil au pornit la drum și au oprit tabăra în bărganul Moabului, dincolo de Iordan, în fața Ierihonului.

2. Când a văzut Balac, fiul lui Țipor, cum s'a purtat Israil cu Amoriții,

3. L-a cuprins spaima pe Moab în fața poporului acestuia, căci el era tare numeros și s'a îngrozit Moab în fața fiilor lui Israil.

4. Atunci a grăit Moab către bătrânii Madianiților: « Această mulțime va mistui împrejurimile noastre, precum vitele mănâncă iarba câmpului! » Și Balac, fiul lui Țipor, era în vremea aceea rege al Moabului.

5. Deci a trimis el soli la Bileam, fiul lui Beor, la Petor pe Eufrat, în țara fiilor poporului său, ca să-l cheme și să-i zică: « Iată că un popor a ieșit din Egipt și acopere fața pământului. El s'a așezat în fața mea! »

6. Și acum vino, te rog, și blestemă poporul acesta, căci el este mai puternic decât mine; poate așa îl voi birui și-l voi goni din țară, fiindcă eu știu că pe cine binecuvintezi este binecuvântat, și pe cine blestemi este blestemat. »

7. Bătrânii Moabului porniră la drum cu bătrânii Madianului, după ce luaseră daruri pentru vrăjitor, și sosind la Bileam, i-au vorbit lui despre solia din partea lui Balac.

8. Atunci el le-a spus: « Mâneți aici peste noapte și eu vă voi da vouă răspuns, precum îmi va grăi mie Domnul! » Și voveozii Moabului maseră la Bileam.

9. Atunci a venit Domnul la Bileam și l-a întrebat: « Cine sunt bărbații aceștia de la tiue? »

10. Bileam a răspuns lui Dumnezeu: « Balac, fiul lui Țipor, regele Moabului, i-a trimis la mine cu solia aceasta: »

11. Iată că un popor a ieșit din Egipt și acopere fața pământului. Vino acum și-l blestemă, poate așa voi putea să-l înving și să-l alung. »

12. Atunci Dumnezeu zise lui Bileam: « Să nu pleci cu ei ca să blestemi poporul, căci el este binecuvântat! »

13. Bileam s'a sculat de dimineață și a spus voveozilor lui Balac: « Plecați în țara voastră, căci Domnul nu mă lasă ca să viu cu voi! »

14. Și s'au pornit voveozii Moabului și au venit la Balac spunând: « Bileam n'a vrut să vină cu noi! »

15. Atunci Balac a trimis alți soli mai numeroși și mai cu vază decât cei dintâi.

16. Și ajungând ei la Bileam, i-au spus: « Așa zice Balac, fiul lui Țipor, să nu te oprească nimic să nu vii la mine,

17. Căci cu mare cinste te voi primi și tot ceea ce vei cere voi plini, numai vino, te rog, și blestemă poporul acesta! »

18. Ci Bileam a răspuns și a zis către voveozii lui Balac: « Dacă Balac mi-ar da casa sa plină de argint și de aur, tot n'aș putea să calc porunca Domnului Dumnezeului meu, fie vorba despre orice lucru mic ori mare. »

19. Și acum mâneți și voi la mine, ca să știu ceea ce-mi va vorbi Domnul. »

20. Iar Dumnezeu a venit noaptea la Bileam și i-a spus: « Dacă bărbații aceștia au venit să te cheme, du-te cu ei, însă să faci ceea ce îți voi spune — aceea să faci! »

21. Și s'a sculat Bileam de dimineață, și punând samarul pe asina sa a plecat cu voveozii Moabului.

22. Dar mânia Domnului s'a aprins din pricină că el a plecat, iar îngerul Domnului i-a stat în drum ca un protivnic. — Ci el călărea pe asina sa însoțit de doi servitori. —

23. Asina însă a văzut pe îngerul Domnului stând în drum cu sabia scoasă și s'a abătut din cale și a apucat-o pe câmp. Atunci Bileam a lovit asina ca să se întoarcă iar pe drum.

24. Însă îngerul i-a ieșit înainte pe un drumeac îngust între vii, cu zid de o parte și de alta.

25. Și când asina a văzut pe îngerul Domnului s'a împins în perete și a strâns piciorul lui Bileam de perete; iar el a început s'o bată.

26. Atunci îngerul Domnului a trecut mai departe și a stătut într'un loc și mai strâmt, fără potecă de cârmă nici la dreapta, nici la stânga.

27. Asina însă când a văzut pe îngerul Domnului, s'a cinchit sub Bileam. Și Bileam s'a aprins de mânie și a început să lovească asina cu toiagul.

28. Domnul atunci a deschis gura asinei și ea a zis către Bileam: « Ce ți-am făcut ție de m'ai bătut de trei ori? »

29. Și Bileam a răspuns asinei: « Fiindcă ți-ai arătat zburdălnicia cu mine, de-aș fi avut o sabie în mână te-aș fi omorât! »

30. Asina a zis lui Bileam: « Oare eu nu sunt asina ta pe care ai călărit din tinerețile tale și până în ziua de azi? »

Fost-am eu deprinsă să mă port așa cu tine?» Și el a răspuns: «Nu!»

31. Atunci Domnul a deschis ochii lui Bileam și când a văzut pe îngerul Domnului stând în drum, cu sabia scoasă în mână, a căzut în genunchi și s'a închinat cu fața la pământ.

32. Și îngerul Domnului a zis către el: «Pentru ce ai bătut asina ta de trei ori? Iată eu ți-am ieșit înainte ca un protivnic, ca să-ți tai drumul.

33. Dar asina ta m'a văzut și s'a dat în lături din fața mea de trei ori. De nu s'ar fi dat în lături te-aș fi omorît pe tine, iar pe ea aș fi lăsat-o cu viața!»

34. Și Bileam a zis către îngerul Domnului: «Păcătuit-am fiindcă n'am știut că tu stai înaintea mea în drum. Și acum, dacă acesta este lucru rău, mă voi întoarce.»

35. Și îngerul Domnului a spus lui Bileam: «Du-te cu bărbații aceia și numai ce-ți voi spune ție, aceea să grăiești!» Și Bileam a plecat cu voevozii Moabului.

36. Și a auzit Balac că sosește Bileam și i-a ieșit întru întâmpinare la Ar-Moab, care este pe râul de graniță, Arnonul, la marginea țării.

37. Și a zis Balac către Bileam: «Iată eu am trimis la tine ca să te cheine. Pentru ce n'ai venit? Socotit-ai cu adevărat că eu nu pot să te răsplătesc cu cinste?»

38. Atunci Bileam i-a răspuns lui Balac: «Iată că am sosit! Dar putea-voi acum să-ți spun ceva? Ci numai ce-mi va pune Dumnezeu în gura mea, aceea voi grăi!»

39. Și a plecat Bileam împreună cu Balac și au ajuns la Chiriati-Huțot.

40. Și Balac a adus jertfă vite mari și mici și i-a trimis din ele lui Bileam și voevozilor care îl însoțeau.

41. Iar dis-de-dimineață a luat Balac pe Bileam și s'a suit cu el la Bamot-Baal, de unde se putea vedea marginea cea mai depărtată a taberii lui Israel.

23.

Bileam binecuvintează pe Israel.

1. Și a zis Bileam lui Balac: «Clădește-mi aci șapte jertfelnice și pregătește-mi șapte viței și șapte berbeci.»

2. Și a făcut Balac după zisa lui Bileam, și a pus deasupra fiecărui jertfelnic câte un vițel și câte un berbec.

3. Apoi a zis Bileam către Balac: «Stăi lângă arderea de tot a ta, căci eu mă duc mai încolo, poate Domnul va ieși în întâmpinarea mea și ceea ce-mi va descoperi el, îți voi vesti ție». Și el s'a suit pe o colină pleșuvă.

4. Și Dumnezeu a ieșit înaintea lui Bileam și Bileam i-a grăit: «Am pregătit șapte jertfelnice și am pus deasupra fiecărui jertfelnic câte un vițel și câte un berbec.»

5. Atunci Domnul a pus cuvânt în gura lui Bileam și i-a zis: «Întoarce-te la Balac și așa să-i grăiești!»

6. Și s'a întors la el și l-a aflat stând lângă arderea sa de tot împreună cu toți voevozii Moabului.

7. Atunci el și-a rostit parabola sa și a zis: «Din Aram m'a îmbiat să viu Balac, regele Moabului, din munții Răsăritului: Vino și blestemă pe Iacob, vino și te umple de mânie împotriva lui Israel!»

8. Cum să blestem ceea ce Domnul nu blestemă, și cum să mă umplu de mânie, când Domnul nu se umple de mânie!

9. Căci iată îl văd de pe piscul stâncilor, și de pe vârful colinelor mă uit la el: El este popor care locuiește singur, și nu se numără la un loc cu celelalte neamuri.

10. Cine e în stare să socotească pulbera lui Iacob și facă numărătoarea unui sfert din Israel? Dorire-aș să mă sfârșesc eu de moartea acestor drepti, și sfârșitul meu să fie ca al lor!»

11. Atunci a întrebat Balac pe Bileam: «Ce mi-ai făcut? Eu te-am adus să blestemi pe dușmanii mei, iar tu îi binecuvintezi!»

12. Dar el a răspuns și a zis: «Să nu am oare grijă să grăiesc ceea ce Domnul pune în gura mea?»

13. Și Balac a zis: «Hai cu mine, te rog, într'altă parte, de unde nu poți vedea decât o margine a lui, dar întreg nu-l vei vedea! Și de acolo să-l blestemi!»

14. Atunci l-a dus pe el în «câmpul străjerilor», pe vârful muntelui Pisga, și a zidit șapte altare și a pus deasupra

fiecărui altar câte un vițel și câte un berbec.

15. Și a zis către Balac: «Stai așa lângă arderea ta de tot și aici să te găsească!»

16. Și Domnul a ieșit înaintea lui Bileam și i-a pus cuvânt în gura lui și i-a zis: «Intoarce-te la Balac și așa să-i grăiești!»

17. Și el a venit înapoi și iată că acela stătea lângă arderea sa de tot, împreună cu voevozii Moabului. Și Balac l-a întrebat: «Ce ți-a zis Domnul?»

18. Atunci el a rostit pilda sa și a zis: «Scoală, Balac, și ascultă, și tu, fiule al lui Țipor, ia în urechi:

19. Dumnezeu nu este om care să mintă, nici fiu de om ca să se căiască. Oare el zice și nu face, făgăduiește și nu-și ține spusa?

20. Iată, el mi-a dat poruncă să binecuvintez! Și ceea ce el a binecuvântat, eu nu pot să schimb!

21. Nu se zărește fărădelege în Iacob și nici nu se vede silnicie în Israel. Domnul Dumnezeu lui este cu el, iar în mijlocul lui: alai și strigă ca pentru împărat.

22. Dumnezeu care l-a scos din Egipt are putere ca de zimbru.

23. Nici vrăjitoria pentru Iacob, nici fermecătoria pentru Israel nu sunt de vre-un folos! Acum se poate spune despre Iacob și despre Israel: «Câte lucruri minunate a făcut Dumnezeu!»

24. Iată, poporul se scoală ca o leoaică și ca un leu se ridică în picioare, și nu stă jos până când nu isprăvește de mîncat prada și până nu bea sângele celor uciiși!»

25. Atunci a grăit Balac către Bileam: «Acum dacă nu poți să-l blestemi, cel puțin să nu-l binecuvintezi!»

26. Și a răspuns Bileam și a zis lui Balac: «Oare nu ți-am spus ție: Tot ce-mi va spune Domnul, aceea voi face!»

27. Și a zis Balac lui Bileam: «Hai să te duc în alt loc, poate va fi cu cale în ochii lui Dumnezeu, ca de acolo să-l blestemi!»

28. Și a dus Balac pe Bileam pe piscul Peor, care caută spre pustie.

29. Atunci a zis Bileam către Balac: «Zidește-mi aici șapte altare și pregătește-mi șapte vițeli și șapte berbeci.»

30. Și a făcut Balac după cum i-a cerut și a pus deasupra fiecărui altar câte un vițel și câte un berbec.

24.

Profeția lui Bileam.

1. Și dacă s'a încredințat Bileam că este bine în ochii Domnului să fie binecuvântat Israel, n'a mai socotit să alerge la vrăjitorii ca altădată, ci și-a îndreptat fața către pustie.

2. Când și-a ridicat ochii și a văzut pe Israel stând în tabără după semințiile sale, s'a pogorit peste el Duhul lui Dumnezeu.

3. Atunci și-a rostit parabola și a zis: «Așa zice Bileam, fiul lui Beor, așa zice omul al cărui ochi a fost deschis!

4. Așa zice cel care ascultă cuvintele lui Dumnezeu, și cunoaște cugetul Celui Preaînalt, și vede descoperirile celui Atotputernic, și ai cărui ochi sunt deschiși măcar că s'a poticnit:

5. Cât de frumoase sunt corturile tale, Iacobe, sălaşurile tale Israile!

6. Ca luncile care se întind până departe, ca grădinile pe țărmul unui râu, ca stejarii pe care i-a sădit Domnul, ca mărății cedrii pe malul apelor!

7. Din vadra lui curge apă și sămănătura lui este adăpată din belșug. Împăratul lui este mai tare decât Agag, și împărăția lui se înalță mândră!

8. Dumnezeul care l-a scos pe el din Egipt are putere de zimbru. El prăpădește mîncând popoarele dușmane lui, le face oasele fărăme și cu săgețile sale le prăbușește la pământ.

9. El stă tolănit ca un leu și ca o leoaică: cine ar putea să-l zădărească? Binecuvântat să fie cel ce te va binecuvânta, și cel ce te va blestema blestemat să fie!»

10. Atunci Balac s'a aprins de mânie împotriva lui Bileam și bătând din palme a zis Balac către Bileam: «Eu te-am chemat să blestemi pe dușmanii mei, dar iată că tu i-ai binecuvântat până acum de trei ori!

11. Fugi deci în ținutul tău! Am zis că te voi încărca de cinste, dar iată că Domnul te-a lipsit de ea!»

12. Atunci a răspuns Bileam lui Balac: «Oare n'am spus și solilor tăi pe care i-ai trimis la mine:

13. «De mi-ar da Balac casa sa plină de argint și de aur, tot n'aș putea să calc porunca Domnului, ca să fac bine sau rău din voia mea, ci ceea ce-mi va spune Domnul aceea voi grăi?»

14. Și acum iată că plec la poporul meu! Ci să-ți spun ce va face poporul acesta cu poporul tău în vremea cea de apoi!»

15. Atunci și-a rostit parabola sa și a zis: «Așa zice Bileam, fiul lui Beor, așa zice omul al cărui ochi a fost deschis.

16. Așa zice cel ce ascultă cuvintele lui Dumnezeu și cunoaște cugetul Celui Preaînalt și vede descoperirile Celui Atotputernic, căci, deși poticnindu-se, i s'au deschis ochii:

17. Îl văd, însă nu acum; îl privesc, dar nu este aproape! O stea va răsări din Iacob, și un toiag se va ridica din Israil, care va zdrobi tâmpelile Moabului și pe toți fiii lui Set îi va doborî la pământ.

18. Edomul va fi moștenirea sa și Seirul va fi moșia sa, iar ei, dușmanii săi. Și Israil va face fapte vitejești.

19. Din Iacob va ieși un stăpânitor care va nimici în cetăți ceea ce a mai rămas din Edom!»

20. Iar când s'a uitat la Amaleciți, și-a rostit parabola sa și a zis: «Amalec este pârga neamurilor, dar sfârșitul lui va fi pieirea!»

21. Când a văzut și pe Cheniți, a urmat rostirea parabolei sale și a zis: «Tare este sălașul tău, Caine, și cuibul tău e sus pe stâncă,

22. Dar Cain va fi sortit pierzării. Până când? Până ce Asur te va lua în robie!»

23. Apoi el își urmă parabola sa zicând: «Vai de acel care va fi în viață când Dumnezeu va aduce toate acestea!

24. Căci vor veni corăbii din părțile Chiteilor și vor smeri pe Asur, și pe Eber îl vor pogori, dar și el va fi sortit pieirii!»

25. Atunci s'a sculat Bileam și a pornit la drum și s'a întors în țara sa; așijderea și Balac s'a dus în calea sa.

25.

Pedeapsa idolatriei și a desfrânării.

1. După ce Israil s'a așezat în Șitim, a început poporul să se desfrâneze cu fiicele Moabului.

2. Ele poșteau poporul la jertfele dumnezeilor lor, iar el mânca și se închina dumnezeilor lor.

3. Și când Israil a început să slujească lui Baal-Peor, mânia Domnului s'a aprins împotriva lui Israil,

4. Așa că Domnul zise lui Moise: «Ia din fiii tuturor căpeteniilor poporului și-i spânzură cu fața la soare, înaintea Domnului, ca să se întoarcă iuțimea mâniei Domnului de la Israil.»

5. Israil a zis Moise către judecătorii lui Israil: «Fiecare să ucidă din oamenii săi pe cei care s'au închinat lui Baal-Peor.»

6. Dar iată că unul dintre fiii lui Israil a adus la frații săi o madianită, în ochii lui Moise și în văzul întregii obștii a fiilor lui Israil, pe când ei se jeleau la ușa cortului descoperirii.

7. La această privedește, Fineas, fiul lui Eleazar, fiul lui Aaron arhiereul, s'a sculat din mijlocul obștiei, a luat o lance în mână,

8. Și a intrat după israilitean în cămara cea pentru femei, și i-a străpuns pe amândoi în pânțece, pe israilitean și pe femeia lui. Atunci s'a curmat bătaia fiilor lui Israil.

9. Și cei care au murit din pricina bătăii acesteia, au fost douăzeci și patru de mii de inși.

10. Atunci a vorbit Domnul din nou cu Moise:

11. «Fineas, fiul lui Eleazar, fiul lui Aaron arhiereul, a abătut mânia mea de la fiii lui Israil, arzând în râvna lui de râvna mea, așa că întru mânia mea n'am prăpădit pe fiii lui Israil.

12. Pentru aceasta dă-i de știre că iată voi încheia cu el legământ de pace,

13. Care va fi, pentru el și pentru urmașii lui, legământul preoției veșnice,

fiindcă el a fost râvnitor pentru Dumnezeu lui și a făcut ispășire pentru fiii lui Israil.»

14. Și numele israiliteanului care a fost ucis împreună cu madianita este Zimri, fiul lui Salu, căpetenia unei familii din seminția lui Simeon,

15. Iar numele femeii madianite ucise este Cozbi, fiica lui Țur, voevodul unei seminții din Madian.

16. Și a mai grăit Domnul către Moise:

17. «Socotiți pe Madianiți dușmani și omorâți-i;

18. Căci ei sunt dușmanii voștri, de vreme ce v'au înșelat cu Peor și cu Cozbi, sora lor, fiica unui voevod madianit ucisă cu prilejul bătăii pentru Peor.»

26.

A doua numărare a poporului.

1. Iar după această bătaie, a rostit Domnul către Moise și către Eleazar, fiul lui Aaron arhiereul:

2. «Faceți numărătoarea căpeteniilor întregii obștii a fiilor lui Israil, de la douăzeci de ani și mai în vârstă, după familiile lor, toți cei destoinici pentru oaste!»

3. Iar Moise și Eleazar arhiereul i-au numărat pe ei în bărăganul Moabului, peste Iordan, în fața Ierihonului,

4. De la douăzeci de ani și mai vârstnici, după cum Domnul poruncise lui Moise, asemenea și pe fiii lui Israil care ieșiseră din Egipt:

5. Ruben cel întâi născut al lui Israil. Fiii lui Ruben, după neamurile lor: din Enoh, neamul lui Enoh, din Falu, neamul lui Falu,

6. Din Hețron, neamul lui Hețron, din Carmi, neamul lui Carmi.

7. Acestea sunt neamurile fiilor lui Ruben, care la numărătoarea lor au ieșit patruzeci și trei de mii șapte sute treizeci de inși.

8. Fiul lui Falu: Eliab,

9. Fiii lui Eliab: Nemuel, Datan și Abiram. Aceștia sunt Datan și Abiram părtași ai obștiei, care s'au răzvrătit împotriva lui Moise și a lui Aaron, în ceata lui Core, când cu răscoala lui împotriva Domnului,

10. Și pământul și-a deschis gura și i-a înghițit pe ei și pe Core, și a pierit și ceata, când focul a mistuit pe cei două sute cincizeci de oameni, ca să fie aceasta semn.

11. Dar fiii lui Core n'au murit.

12. Fiii lui Simeon după neamurile lor: din Nemuel, neamul lui Nemuel, din Iamin, neamul lui Iamin, din Iachin, neamul lui Iachin,

13. Din Zerah, neamul lui Zerah, din Saul, neamul lui Saul.

14. Acestea sunt neamurile lui Simeon, atâți câți au fost numărați: douăzeci și două de mii două sute de inși.

15. Fiii lui Gad, după neamurile lor: din Țefon, neamul lui Țefon, din Haghi, neamul lui Haghi, din Șuni, neamul lui Șuni,

16. Din Ozni, neamul lui Ozni, din Adi, neamul lui Adi,

17. Din Arod, neamul lui Arod, din Ariel, neamul lui Ariel.

18. Acestea sunt neamurile fiilor lui Gad, care au ieșit la numărătoarea lor patruzeci de mii cinci sute de inși.

19. Fiii lui Iuda: Er și Onan. Dar Er și Onan au murit în țara Canaanului.

20. Fiii lui Iuda, după neamurile lor, din Șela, neamul lui Șela, din Pereți, neamul lui Pereț, din Zerah, neamul lui Zerah.

21. Fiii lui Pereț au fost: din Hețron, neamul lui Hețron, din Hamul, neamul lui Hamul.

22. Acestea sunt neamurile lui Iuda, care la numărătoarea lor au ieșit șaptezeci și șase de mii cinci sute de oameni.

23. Fiii lui Isahar, după neamurile lor: din Tola, neamul lui Tola, din Fua, neamul lui Fua,

24. Din Iașub, neamul lui Iașub, din Șimron, neamul lui Șimron.

25. Acestea sunt neamurile lui Isahar, care la numărătoarea lor au ieșit șaizeci și patru de mii trei sute de inși.

26. Fiii lui Zebulon, după neamurile lor: din Sered, neamul lui Sered, din Elon, neamul lui Elon, din Iahleel, neamul lui Iahleel.

27. Acestea sunt neamurile lui Zebulon, care la numărătoarea lor au ieșit șaizeci de mii cinci sute de oameni.

28. Fiii lui Iosif, după neamurile lor, sunt: Manase și Efraim.

29. Fiii lui Manase: din Machir, neamul lui Machir, Machir a avut pe Galaad, din care a ieșit neamul lui Galaad.

30. Iată fiii lui Galaad: din Iezer, neamul lui Iezer, din Helec, neamul lui Helec,

31. Din Asriel, neamul lui Asriel, din Șechem, neamul lui Șechem,

32. Din Șemida, neamul lui Șemida, din Hefer, neamul lui Hefer.

33. Țelofhad, fiul lui Hefer, n'a avut băieți, ci numai fete. Iată numele fetelor lui Țelofhad: Mahla, Noa, Hogla, Milca și Tirța.

34. Acestea sunt neamurile lui Manase, care la numărătoarea lor au ieșit cincizeci și două de mii șapte sute.

35. Fiii lui Efraim, după neamurile lor, iată-i: din Șutelah, neamul lui Șutelah, din Becher, neamul lui Becher, din Tahan, neamul lui Tahan.

36. Fiii lui Șutelah: din Eran, neamul lui Eran.

37. Acestea sunt neamurile fiilor lui Efraim, care la numărătoarea lor au ieșit treizeci și două de mii cinci sute de oameni. Aceștia sunt fiii lui Iosif, după neamurile lor.

38. Fiii lui Veniamin, după neamurile lor: din Bela, neamul lui Bela, din Așbel, neamul lui Așbel, din Ahiram, neamul lui Ahiram,

39. Din Șefufam, neamul lui Șefufam, din Hufam, neamul lui Hufam.

40. Și fiii lui Bela sunt: Ard și Naaman, din care au ieșit neamurile lui Ard și Naaman.

41. Aceștia sunt fiii lui Veniamin, după neamurile lor, care la numărătoarea lor au ieșit patruzeci și cinci de mii șase sute de inși.

42. Iată și fiii lui Dan, după neamurile lor: din Șuham, neamul lui Șuham. Acestea sunt neamurile lui Dan, după neamurile lor.

43. Toate neamurile lui Șuham la numărătoarea lor au fost șazeci și patru de mii patru sute de oameni.

44. Fiii lui Așer, după neamurile lor: din Imna, neamul lui Imna, din Ișva, neamul lui Ișva, din Beria, neamul lui Beria.

45. Fiii lui Beria: din Heber, neamul lui Heber, din Malchiel, neamul lui Malchiel.

46. Și pe fiica lui Așer o chema Sarah.

47. Acestea sunt neamurile fiilor lui Așer, care la numărătoarea lor au fost cincizeci și trei de mii patru sute de oameni.

48. Fiii lui Neftali, după neamurile lor: din Iașteel, neamul lui Iașteel, din Guni, neamul lui Guni,

49. Din Ieșer, neamul lui Ieșer, din Șilem, neamul lui Șilem.

50. Acestea sunt neamurile lui Neftali, după neamurile lor, care la numărătoarea lor au fost patruzeci și cinci de mii patru sute de oameni.

51. Și tot numărul fiilor lui Israil a fost șase sute una de mii șapte sute treizeci de inși.

52. După aceasta a grăit Domnul cu Moise:

53. « Aceștia să li se împartă țara ca moștenire după numărul numelor.

54. Celor mai numeroși să le dai mai multă moșie, iar celor mai puțini, mai puțină, fiecăruia să i se dea după numărul ieșit la numărătoare.

55. Dar pământul să se împartă prin tragere la sorți și să-și ia moștenirea după numele semințiilor.

56. Prin sorți să le împarți moștenirea, atât celor mulți, cât și celor puțini. »

57. Iată și numărătoarea leviților, după neamurile lor: din Gherson, neamul lui Gherson, din Cahat, neamul lui Cahat, din Merari, neamul lui Merari.

58. Acestea sunt neamurile leviților: neamul lui Libni, neamul lui Hebron, neamul lui Mahli, neamul lui Muși, neamul lui Core. Și Cahat a avut pe Amram.

59. Pe femeia lui Amram o cheamă Iochebed, fiica lui Levi, pe care a născut o femeia lui Levi în Egipt, și ea a născut lui Amram pe Aaron, pe Moise și pe Maria, sora lor.

60. Și lui Aaron i s'a născut Nadab, Abiu, Eleazar și Itamar.

61. Iar Nadab și Abiu au murit când aduceau foc străin înaintea Domnului.

62. Și s'a făcut numărătoarea lor: douăzeci și trei de mii, toți copii de parte bărbătească de la o lună și mai în

vârstă, căci nu fuseseră socotiți la un loc cu fiii lui Israil, fiindcă nu li s'a dat moștenire în mijlocul fiilor lui Israil.

63. Aceștia sunt cei numărați de Moise și de Aaron, care au numărat pe fiii lui Israil în bărăganul Moabului, pe țărmul Iordanului, în fața Ierihonului.

64. Și între aceștia nu se afla nimeni pe care să nu-l fi numărat Moise și Aaron, când au numărat pe fiii lui Israil în pustiul Sinai,

65. Căci le spusese lor Domnul: « Vor muri în pustie », și n'a scăpat nimeni dintre ei, decât Caleb, fiul lui Iefune, și Iosua, fiul lui Nun.

27.

*Legea pentru moștenirea fetelor.
Iosua, căpetenie în locul lui Moise.*

1. Atunci s'au apropiat fiicele lui Țelofhad, fiul lui Hefer, fiul lui Galaad, fiul lui Machir, fiul lui Manase, din neamul lui Manase, fiul lui Iosif, — numele fiicelor lui erau: Mahla, Noa, Hogla, Milca și Tirța.

2. Și s'au înfățișat lui Moise și lui Eleazar arhiereul și tuturor voevozilor obștiei, la ușa cortului descoperirii zicând:

3. « Părintele nostru a murit în pustie și el n'a fost din ceata celor care se răzvrătiseră împotriva lui Dumnezeu în ceata lui Core, ci el a murit pentru păcatul lui, fără să aibă băieți!

4. Pentru ce numele părintelui nostru să fie scos din neamul lui, fiindcă n'a avut fii? Dă-ne și nouă pământ de stăpânire între frații tatălui nostru! »

5. Atunci Moise a adus pricina lor înaintea Domnului,

6. Iar Domnul a zis către Moise: 7. « Drept au grăit fiicele lui Țelofhad. Dă-le lor moștenire între frații tatălui lor, și moștenirea tatălui lor, trece-o la ele.

8. Iar fiilor lui Israil să le spui: « Dacă cineva va muri fără să aibă băiat, atunci moștenirea lui să o treceți la fata lui,

9. Și dacă nu are nici fată, moștenirea să o dați fraților lui,

10. Și dacă nu are nici frați, să dați moștenirea lui unchilor lui,

11. Iar dacă nici tatăl său nu are frați, să treceți moștenirea lor rudelor apro-

piate din neamul lor, ca să o moștenească. Aceasta să fie pentru fiii lui Israil rânduială de pravilă, precum a poruncit lui Moise Domnul. »

12. După aceasta a zis Domnul către Moise: « Sue-te în muntele acesta Abarim și vezi pământul pe care am hotărât să-l dau fiilor lui Israil.

13. Și după ce te vei fi uitat la el, te vei adăoga și tu la poporul tău, în-tocmai ca și Aaron, fratele tău,

14. Fiindcă v'ați răzvrătit în pustiul Țin, când obștia se certa cu mine pentru apă și n'ați vrut să mă sfințiți pe mine în ochii ei. » — Aceasta este apa Meribei de la Cadeș în pustiul Sinai.

15. Dar Moise a răspuns Domnului grăind:

16. « Dumnezeuul duhurilor și a tot trupul să pună căpetenie peste obștia aceasta,

17. Care să iasă înaintea ei și să intre cu ea, s'o ducă și s'o aducă, și să nu rămână obștia Domnului ca oile fără cioban. »

18. Atunci a rostit Domnul către Moise: « Ia-ți pe Iosua, fiul lui Nun, om cu duh în el, și peste el pune mâna ta,

19. Adă-l înaintea lui Eleazar arhiereul și înaintea întregii obștii și pune-l căpetenie în văzul lor.

20. Și dă-i din slava ta, ca să-l asculte toată obștia fiilor lui Israil.

21. Apoi să stea în fața lui Eleazar arhiereul care să întrebe pentru el Urmul înaintea Domnului: după povața lui să iasă și tot după povața lui să intre fiii lui Israil cu el, cum și toată obștia. »

22. Și a făcut Moise după porunca Domnului și a luat pe Iosua și l'a adus înaintea arhiereului Eleazar și înaintea întregii obștii. Și și-a pus mâinile peste el, după cum poruncise Domnul prin gura lui Moise.

28.

Jertfa cea de toate zilele și alte jertfe.

1. Și a grăit iarăși Domnul către Moise într'acest chip:

2. « Poruncește fiilor lui Israil și le spune: « Aveți grijă să mi se aducă la sărbătorile mele, darurile mele, jertfele

mele de pâine, arse în foc întru miros de bună mireasmă.»

3. Și să le mai spui: «Iată jertfa arsă pe foc pe care să o aduceți Domnului: doi miei de un an fără cusur, în fiecare zi ardere de tot deapurarea.»

4. Un miel să-l aduci dimineața, iar pe cel de-al doilea între cele două seri;

5. Iar ca prinos: o zecime de efă de lamură de făină, frământată cu un sfert de hin de untdelemn de măsline.

6. Așa este arderea de tot cea deapurarea, care a fost rânduită pe muntele Sinai, jertfă arsă pe foc, întru miros de bună mireasmă Domnului.

7. Turnarea să fie: un sfert de hin de fiecare miel. Turnarea de vin curat pentru Domnul s'o faci în locașul cel sfânt.

8. Mielul al doilea să-l aduci între cele două seri, cu prinosul de dimineață și cu turnarea trebuitoare: aceasta este jertfă arsă pe foc cu miros de bună mireasmă pentru Domnul,

9. Iar în ziua Sâmbetei, doi miei de un an fără cusur cu două zecimi de lamură de făină, ca prinos, frământată cu untdelemn și cu turnarea ei.

10. Așa să fie arderea de tot a Sâmbetei pentru fiecare Sâmbătă, în afară de arderea de tot cea deapurarea și turnarea ei.

11. La zi-întâi a fiecărei luni să aduceți ardere de tot Domnului: doi viței din cireadă, un berbec și șapte miei de un an fără racilă,

12. Trei zecimi de lamură de făină frământată cu untdelemn de fiecare vițel, ca prinos, și două zecimi de lamură de făină frământată cu untdelemn pentru fiecare berbec;

13. Apoi câte o zecime de lamură de făină frământată cu untdelemn, ca prinos, pentru fiecare miel. Aceasta-i ardere de tot întru miros de bună mireasmă Domnului.

14. Și turnările pentru ele să fie: o jumătate de hin de vin pentru fiecare vițel, o treime de hin pentru berbec și un sfert de hin pentru fiecare miel. Așa să fie arderea de tot a lunii, în fiecare lună, pentru lunile anului.

15. Să mai aduceți Domnului: un țap jertfă pentru păcat, în afară de arderea de tot cea deapururi și turnarea ei.

16. Iar în luna întâia, în ziua a paisprezecea a lunii, sunt Paștele Domnului.

17. În ziua a cincisprezecea a lunii este praznic. Șapte zile să mâncați azime.

18. În ziua cea dintâi să fie adunare în sfântul locaș și să nu faceți nici un lucru,

19. Ci să aduceți jertfă arsă în foc, ardere de tot Domnului: doi viței din cireadă și un berbec și șapte miei de un an fără racilă.

20. Apoi prinos: lamură de făină frământată cu untdelemn, trei zecimi de fiecare vițel și două zecimi pentru berbec,

21. Și câte o zecime de fiecare miel din cei șapte.

22. Apoi un țap ca jertfă pentru păcat, pentru ispășirea păcatelor voastre.

23. Acestea să le faceți în afară de arderea de tot cea de dimineață, adică arderea de tot cea deapururi.

24. Așa să aduceți în fiecare zi din cele șapte ca o jertfă de mâncare arsă în foc întru miros de bună mireasmă Domnului, în afară de arderea de tot cea deapururi și turnarea ei.

25. În ziua a șaptea să fie adunare în sfântul locaș și nici un lucru să nu lucrați.

26. În ziua pargilor, când voi veți aduce prinos nou Domnului, la praznicul săptămânilor, să fie adunare în sfântul locaș și nimic să nu lucrați,

27. Ci să aduceți ardere de tot întru miros de bună mireasmă Domnului: doi viței din cireadă, un berbec și șapte miei de un an,

28. Și prinos, lamură de făină frământată cu untdelemn, trei zecimi de fiecare vițel și douăzeci pentru berbec,

29. Câte o zecime pentru fiecare miel din cei șapte,

30. Un țap, pentru ispășirea păcatelor,

31. În afară de arderea de tot cea deapururi și prinosul pentru ea. Vitele să fie fără meteahnă. Să se facă și turnările pentru fiecare din ele.

29.

Jertfe la diferite sărbători.

1. Și în luna a șaptea în ziua întâia a lunii, să fie adunare în sfântul locaș și să nu săvârșiți nici un lucru, căci este o zi pe care s'o vestiți prin sunetul trâmbiței.

2. Atunci să aduceți Domnului ardere de tot întru miros de bună mireasmă: un vițel, un berbec, și șapte miei de un an fără meteahnă,

3. Cu prinosul lor: lamură de faină frământată cu untdelemn, trei zecimi pentru fiecare vițel, două zecimi pentru berbec,

4. O zecime pentru fiecare miel din cei șapte,

5. Un țap ca jertfă pentru păcat, jertfă de ispășire,

6. În afară de arderea de tot pentru lună și prinosul ei, pe lângă arderea de tot cea deapururi și prinosul și turnările ei după rânduială, întru miros de bună mireasmă, jertfă arsă pe foc pentru Domnul.

7. În ziua a zecea a lunii a șaptea să fie adunare în sfântul locaș, să poștiți și nimic să nu lucrați,

8. Ci să aduceți Domnului ardere de tot întru miros de bună mireasmă: un vițel, un berbec, șapte miei de un an fără meteahnă,

9. Împună cu prinosul lor: lamură de faină frământată cu untdelemn, trei zecimi de fiecare vițel, două zecimi pentru berbec,

10. Câte o zecime de fiecare miel din cei șapte,

11. Un țap jertfă pentru păcat, în afară de jertfa de ispășire și arderea de tot cea deapururi, împreună cu prinosul și turnările ei.

12. În ziua a cincisprezecea a lunii a șaptea să fie adunare în sfântul locaș și să nu lucrați nimic, ci să prăznuiți praznicul Domnului șapte zile,

13. Aducând Domnului ardere de tot, jertfă arsă în foc întru miros de bună mireasmă: treisprezece viței din cireadă, doi berbeci, paisprezece miei de câte un an, fără racilă,

14. Împună cu prinosul lor: lamură de faină frământată cu untdelemn, trei

zecimi pentru fiecare vițel din cei treisprezece, două zecimi pentru fiecare berbec din cei doi,

15. Și câte o zecime de fiecare miel din cei paisprezece,

16. Un țap jertfă pentru păcat, în afară de arderea de tot cea deapururea, cu prinosul și turnarea ei.

17. A doua zi: doisprezece viței din cireadă, doi berbeci, paisprezece miei de un an, fără cusur,

18. Împună cu prinoasele și turnările lor pentru viței, pentru berbeci și pentru miei, după numărul lor și după rânduială,

19. Un țap, jertfă pentru păcat, în afară de arderea de tot cea deapururea, cu prinosul și cu turnarea ei.

20. A treia zi: doisprezece viței, doi berbeci, paisprezece miei de un an, fără meteahnă.

21. Împună cu prinosul și turnările lor pentru viței, pentru berbeci și pentru miei, după numărul lor și după rânduială,

22. Un țap jertfă pentru păcat, în afară de arderea de tot cea deapururea, împreună cu prinosul și cu turnarea ei.

23. A patra zi: zece viței, doi berbeci, paisprezece miei de un an fără cusur,

24. Împună cu prinosul și turnările lor pentru viței, pentru berbeci și pentru miei, după numărul lor și după rânduială,

25. Un țap jertfă pentru păcat, în afară de arderea de tot cea deapururea, cu prinosul și turnarea ei.

26. A cincea zi: nouă viței, doi berbeci, paisprezece miei de un an fără cusur,

27. Cu prinosul și cu turnările lor pentru viței, pentru berbeci și pentru miei, după numărul lor și după rânduială,

28. Un țap jertfă pentru păcat, în afară de arderea de tot cea deapururea, cu prinosul și cu turnarea ei.

29. A șasea zi: opt viței, doi berbeci, paisprezece miei de un an fără meteahnă,

30. Împună cu prinosul și cu turnările lor, pentru viței, pentru berbeci și pentru miei, după numărul lor și după rânduială,

31. Un țap jertfă pentru păcat, în afară de arderea de tot cea deapurare, cu prinosul și cu turnarea ei.

32. A șaptea zi: șapte viței, doi berbeci, paisprezece miei de un an, fără meteahnă,

33. Cu prinosul și cu turnările lor pentru viței, berbeci și miei, după numărul lor și după rânduială,

34. Un țap jertfă pentru păcat, în afară de arderea de tot cea deapurare, cu prinosul și turnarea ei.

35. A opta zi: adunare de praznic să faceți și nimic să nu lucrați,

36. Ci să aduceți Domnului ardere de tot, jertfă arsă pe foc intru miros de bună mireasmă: un vițel, un berbec, șapte miei de un an fără meteahnă,

37. Cu prinosul și cu turnările lor pentru vițel, berbec, și pentru miei, după numărul lor și după rânduială,

38. Un țap jertfă pentru păcat, în afară de jertfa cea deapurare, cu prinosul și cu turnarea ei.

39. Iată dar jertfele pe care să le aduceți Domnului la praznicele voastre, în afară de făgăduințele și darurile de bună voie: arderile de tot, prinoasele, turnările și jertfele voastre de pace. »

30.

Legi pentru juruințe.

1. Atunci a grăit Moise către fiii lui Israel precum îi poruncise lui Moise Domnul.

2. Și Moise a spus voevozilor semințiilor fiilor lui Israel: «Iată care este porunca Domnului:

3. Dacă un bărbat va face făgăduință înaintea Domnului sau va face jurământ, ca să se înfrâneze pe sine, să nu-și calce cuvântul său, ci tot ce a ieșit din gura lui, să îndeplinească.

4. Dacă o femeie, chiar din tinerețea ei, va face o făgăduință înaintea Domnului și se va înfrâna pe sine, câtă vreme este în casa tatălui său,

5. Și tatăl său află de făgăduința cu care s'a înfrânat pe sine și nu va spune nimic, făgăduințele ei sunt teineice și cu orice s'a legat pe sine să rămână îndatorată.

6. Iar dacă tatăl său nu-i va da incuviințarea, în ziua când va afla, toate făgăduințele ei cu care s'a legat pe sine nu mai au temeii, și Domnul o va ierta, fiindcă tatăl ei nu i-a incuviințat.

7. Și dacă ea se va mărita după ce a făcut făgăduințele sau vre-un cuvânt necugetat a ieșit de pe buzele ei, cu care s'a legat pe sine,

8. Și va auzi bărbatul ei și va tăcea, toate făgăduințele sunt în ființă și cu ceea ce s'a legat pe sine să rămână datoare.

9. Iar dacă în ziua în care află bărbatul ei el nu-i dă incuviințare, atunci făgăduința ei să rămână fără temeii împreună cu vorba nesăbuită de pe buzele ei cu care s'a legat pe sine, iar Domnul o va ierta.

10. Făgăduința unei femei văduve sau despărțite rămâne teineică, cu tot ce s'a legat pe sine.

11. Dacă o femeie va făgădui ceva fiind în casa bărbatului ei, sau se va lega pesine cu jurământ,

12. Iar bărbatul ei când va auzi, va tăcea și-i va da incuviințare, toate făgăduințele ei vor rămânea în ființă și cu tot ce s'a legat pe sine să rămână datoare.

13. Dar dacă bărbatul ei, în ziua când va afla despre ele, le zădărnicește, tot ceea ce a ieșit de pe buzele ei, făgăduinți sau legăminte nu pot fi teineice, deoarece bărbatul ei le-a zădărnicit și Domnul o va ierta.

14. Orice făgăduință și orice jurământ cu care se va lega să-și înfrâneze sufletul, bărbatul ei le poate incuviința, ori zădărnici,

15. Iar dacă bărbatul ei va tăcea zi de zi, înseamnă că incuviințează toate făgăduințele ori toate legămintele ei, fiindcă a tăcut în ziua când a știut de ele.

16. Și dacă el le va zădărnici după ce de multă vreme a auzit de ele, atunci săvârșește păcat. »

17. Iată dar legile pe care le-a poruncit Domnul lui Moise, pentru bărbat și femeia lui, pentru tată și fiica lui, în vremea tinereței ei, câtă vreme este ea în casa tatălui ei.

31.

Infrângerea Madianiților.

1. Și Domnul rosti lui Moise și-i zise:

2. « Răzună pe fiii lui Israil împotriva Madianiților și apoi te vei adăoga la poporul tău! »

3. Atunci Moise a spus poporului: « Pregătiți dintre voi voinici de luptă împotriva Madianiților, ca Domnul să săvârșească răzburarea împotriva Madianiților,

4. Și să trimiteți la luptă câte o mie de inși din fiecare seminție, din toate semințiile lui Israil ».

5. Atunci, din miriadele lui Israil au fost trimiși câte o mie de oșteni de fiecare seminție, adică de toți douăsprezece mii.

6. Și pe aceștia i-a trimis Moise la luptă, câte o mie de fiecare seminție, împreună cu Fineas, fiul arhierelui Eleazar, care luase cu sine sfintele odoare și trâmbițele de sunat.

7. Și au pornit la război împotriva lui Madian, precum poruncise lui Moise Domnul, și au ucis pe toți bărbații.

8. Iar peste cei uciși în luptă, ei uciseră pe regii Madianiților, pe Evi, Rechem, Ţur, Hur, Reba, cinci regi madianiți, iar pe Bileam, fiul lui Beor, îl omorîră cu sabia.

9. Apoi fiii lui Israil au luat în robie pe femeile și pe copiii Madianiților, iar vitele, turmele și toată bogăția lor le-au jefuit.

10. Orașelor din așezările lor și taberilor lor de corturi le-au dat foc.

11. Au luat după aceasta toată prada și jaful, oameni și vite,

12. Și au adus robii, prada și jaful la Moise și la arhierul Eleazar și la obștia fiilor lui Israil în tabără în bărgădanul Moabului, pe țărmul Iordanului, în dreptul Ierihonului.

13. Și au ieșit Moise și arhierul Eleazar și toții voevozii obștiei întru înțămpinarea lor, afară din tabără.

14. Atunci s'a mâniat Moise pe căpeteniile oștirii, pe voevozii cei peste mii și pe sutaiși, care se întorceau de la luptă,

15. Și i-a întrebat Moise: « Sunt vii toate femeile? »

16. Tocmai ele au fost acelea care după sfatul lui Bileam au abătut pe fiii lui Israil de la Domnul în pricina cu Peor, pentru care a și fost bătaie în obștia Domnului.

17. Acum omoriți toți copiii precum și toate femeile care au cunoscut bărbat,

18. Iar toate fetele care n'au cunoscut bărbat, să le lăsați cu viață pentru voi.

19. Iar care din voi a omorît om, ori s'a atins de vre-un leș să se curețe în ziua a treia și în ziua a șaptea, și să stați afară din tabără, voi și robii voștri.

20. Să curățiți veșmintele, lucrurile de piele, cele făcute din păr de capră, precum și toate vasele de lemn. »

21. Atunci arhierul Eleazar a zis către oștenii care se întorseseră de la luptă: « Iată ce este rânduit în legea pe care a poruncit-o Domnul prin Moise:

22. Aurul, argintul, arama, fierul, coșitorul și plumbul,

23. Orice poate fi trecut prin foc, să le treceți prin foc, ca să fie curate, și să le curățiți și cu apă curățitoare, iar ceea ce nu poate fi trecut prin foc, să le treceți prin apă.

24. Iar în ziua a șaptea să spălați veșmintele voastre ca să fiți curați, apoi să intrați în tabără. »

25. Și a mai zis Domnul către Moise:

26. « Fă numărătorea a tot ce a fost luat rob: oameni și vite, tu și Eleazar arhierul, precum și voevozii semințiilor obștiei,

27. Și împarte prada între oștenii care au luat parte la război și între toată obștia.

28. Să iei dajdie pentru Domnul de la oștenii care au mers la război, una la cinci sute, din oameni, din cirezi, din măgari și din turme.

29. Jumătate din ce li se cuvine să iei și să dai arhierului Eleazar ca jertfă înălțată pentru Domnul,

30. Iar din jumătatea cuvenită fiilor lui Israil să dai de o parte una la cincizeci, din oameni, din cirezi, din măgari, din turme și din toate dobitoacele, și să le dai leviților, cei ce au grijă de străjuirea sfântului locaș al Domnului. »

31. Moise și Eleazar arhiereul au îndepărtat toate, precum poruncise lui Moise Domnul.

32. Iar prada, ceea ce a mai rămas din ceea ce jefuiseră oștenii, a fost: turme, șase sute șaptezeci și cinci de mii de capete,

33. Cirezi de vite, șaptezeci și două de mii de capete,

34. Măgari, șazeci și una de mii de capete,

35. Suflete omenesti, adică femei care nu cunoscuseră bărbat, treizeci și două de mii de suflete.

36. Deci jumătate din partea oștenilor care fuseseră la război a fost trei sute treizeci și șapte de mii cinci sute de capete de vite mici,

37. Iar dijma din vitele mici pentru Domnul a fost șase sute șaptezeci și cinci de capete.

38. Vitele mari au fost treizeci și șase de mii, iar dijma pentru Domnul șaptezeci și două de capete.

39. Măgari, treizeci de mii cinci sute de capete, iar dijma pentru Domnul șazeci și unu de capete.

40. Oameni, șaisprezece mii, iar dijma pentru Domnul: treizeci și două de suflete.

41. Și Moise a dat dijma lui Eleazar arhiereul, ca jertfă înălțată pentru Domnul, precum Domnul poruncise lui Moise.

42. Jumătatea cuvenită fiilor lui Israel a oșebit-o Moise de aceea a oștenilor,

43. Căci jumătatea cuvenită obștiei a fost: turme, trei sute treizeci și șapte de mii cinci sute de capete.

44. Cirezi de vite, treizeci de mii de capete,

45. Măgari, treizeci de mii cinci sute de capete,

46. Și oameni, șaisprezece mii de suflete.

47. Din această jumătate cuvenită fiilor lui Israel, Moise a luat una la cinci zeci, din oameni și din dobitoace, și le-a dat leviților care au grijă să străjuiască locașul Domnului, așa precum poruncise lui Moise Domnul.

48. Și au venit la Moise voevozii peste marile oștiri, căpeteniile peste mii și suțașii,

49. Și au zis lui Moise: « Robii tăi au numărât oștenii care au fost sub porunca noastră, și n'a lipsit nici unul din ei.

50. Pentru aceasta noi aducem dar Domnului sculele de aur pe care fiecare din noi le-a prădat: brățări, lăntuțele, inele, cercei și sălbi, pentru ispășirea noastră înaintea Domnului. »

51. Atunci au luat Moise și Eleazar arhiereul aurul de la ei și toate sculele lucrute din el.

52. Și tot aurul pe care l-au adus ca prinos înălțat Domnului a fost de șaisprezece mii șapte sute cincizeci de sicli, de la căpeteniile peste mii și de la suțași.

53. Oștenii au luat pradă fiecare pentru el.

54. Atunci Moise și Eleazar arhiereul au luat aurul de la căpeteniile peste mii și peste sute, și l-au dus în cortul descoperirii, ca pomenire pentru fiii lui Israel, înaintea Domnului.

32.

Primele cuceriri și primele așezări în Canaan.

1. Seminția lui Ruben și a lui Gad aveau sumedenie de turme. Și când au văzut ținutul Iazer și cel al Galaadului, că este loc bun pentru pășunat turmele,

2. Au venit fiii lui Ruben și ai lui Gad și au zis lui Moise și lui Eleazar arhiereul și voevozilor obștiei așa:

3. « Atarot, Dibon, Iazer, Nimra, Heșbonul, Eleale, Sibma, Nebo și Baal-Meon,

4. Ținutul pe care l-a supus Domnul obștiei lui Israel, este pământ de pășune pentru turme, iar robii tăi au turme. »

5. Și au mai zis: « Dacă am aflat har în ochii tăi, să se dea robilor tăi ținutul acesta ca stăpânire, și nu ne porunci să trecem Iordanul. »

6. Atunci a grăit Moise fiilor lui Gad și fiilor lui Ruben: « Frații voștri să plece la război, și voi să rămâneți aici? »

7. Pentru ce să stricați inima fiilor lui Israel ca să nu treacă în țara pe care Domnul a hotărât să le-o dea? »

8. Așa au făcut părinții voștri când i-am trimis din Cadeș-Barnea ca să isco-dească țara:

9. Ei s'au suit până în valea Eşcol, au văzut ţara şi au stricat inima fiilor lui Israil, ca să nu intre în ţara pe care Domnul hotărîse să le-o dea.

10. Şi s'a aprins mânia Domnului în ziua aceea şi s'a jurat astfel:

11. «Bărbaţii aceştia care au pornit din Egipt, de la douăzeci de ani şi mai în sus. să nu vadă pământul pe care eu l-am dat cu jurământ lui Avraam, lui Isaac, şi lui Iacob, căci nu m'au urmat cu credinţă,

12. Afară de Caleb, fiul lui Iefune Chezevitul, şi de Iosua, fiul lui Nun, care au urmat cu credinţă pe Domnul.»

13. Atunci s'a aprins mânia Domnului împotriva lui Israil şi l-a făcut să răţacească în pustie patruzeci de ani, până a nimicit tot neamul care săvârşise rele în ochii Domnului.

14. Dar iată că în locul părinţilor voştri v'aţi sculat voi, sănănţă de păcătoşi, ca să sporîţi şi mai mult văpaia mîniei Domnului împotriva lui Israil.

15. Dacă voi vă veţi răzleţi de el, el va lăsa şi mai mult poporul acesta să răţacească în pustie şi aşa îl veţi nimici pe de-a'ntregul!»

16. Atunci ei s'au apropiat de Moise şi au răspuns: «Vrem să ne zidim aici numai ţările pentru turme şi oraşe pentru copiii noştri,

17. Iar noi vom fi gata de luptă în fruntea fiilor lui Israil, până ce-i vom duce la locul lor, iar copiii noştri să stea în cetăţi întărite, la adăpost de locuitorii ţării.

18. Şi nu ne vom întoarce la casele noastre până ce fiii lui Israil nu vor lua în stăpânire fiecare partea lui de moştenire,

19. Căci noi nu vrem moştenire cu ei dincolo de Iordan şi nici într'alt loc, fiindcă moştenirea noastră ne-a căzut dincoace de Iordan, la răsărit.»

20. Dar Moise a zis către ei: «Dacă vă veţi ţine de cuvânt şi veţi fi gata de luptă după voia Domnului,

21. Şi dacă toţi oştenii vor trece Iordanul cu ajutorul Domnului, până ce el va alunga pe duşmanii săi,

22. Şi nu vă veţi întoarce, până când pământul nu va fi supus cu ajutorul Dom-

nului, nu veţi fi de vină nici înaintea Domnului, nici înaintea lui Israil, şi acest pământ va fi bunul vostru după voia Domnului.

23. Iar dacă nu vă veţi ţine de cuvânt, iată, veţi păcătui împotriva Domnului, şi să ştiţi că păcatele voastre vă vor ajunge.

24. Clădiţi dar oraşe pentru copiii voştri şi ţările pentru turmele voastre, şi ceea ce a ieşit din gura voastră să faceţi!»

25. Atunci fiii lui Gad şi ai lui Ruben au răspuns: «Robii tăi vor face după porunca domnului nostru.

26. Copiii, femeile, turmele şi toate dobitoacele noastre să rămână aici, în cetăţile Galaadului.

27. Iar robii tăi, oştenii gata de luptă, vor pleca la război cu ajutorul Domnului, precum spune domnul nostru!»

28. Şi Moise i-a pus sub porunca lui Eleazar arhiereul, a lui Iosua, fiul lui Nun, şi a voevozilor seminţiilor lui Israil.

29. Şi le-a spus Moise: «Dacă fiii lui Gad şi ai lui Ruben vor trece cu voi Iordanul — toţi oşteni luptători cu voia Domnului — şi pământul va fi supus înaintea voastră, să le daţi în stăpânire ţinutul Galaadului,

30. Iar dacă oştenii nu vă vor însoţi, să le daţi parte de moştenire între voi, în pământul Canaan »

31. Atunci fiii lui Gad şi ai lui Ruben au răspuns: «Vom face precum a poruncit domnul nostru, robilor tăi!

32. Vom trece gata de luptă cu ajutorul Domnului în pământul Canaan, ca partea noastră de moştenire să fie dincolo de Iordan.»

33. Şi Moise a dat seminţiei lui Gad, seminţiei lui Ruben şi unei jumătăţi din seminţia lui Manase, fiul lui Iosif, regatul lui Sihon, regele Amoriţilor, şi regatul lui Og, regele Basanului, ţara cu oraşele dintr'însa şi cu ţinuturile învecinate.

34. Şi au zidit fiii lui Gad: Dibonul, Atarotul şi Aroerul,

35. Atarot-Şofam, Iazerul, Iogbeha,

36. Bet-Nimra, Bet-Haran, cetăţi întărite şi ţările pentru turme.

37. Iar fiii lui Ruben au zidit: Heşbonul, Eleale, Chiriataim,

38. Nebo, Baal-Meon, ale căror nume au fost schimbate, apoi Sibma, și cetăților pe care le-au zidit, le-au pus nume.

39. Iar Machir, fiul lui Manase, a plecat și a cuprins Galaadul, iar pe Amoriții dintr'însul i-a gonit.

40. Atunci Moise a dat Galaadul lui Machir, fiul lui Manase, și el s'a așezat într'însul.

41. Și Iair, fiul lui Manase, s'a dus și a cuprins așezările lor și le-a numit « așezările lui Iair »

42. Nobah s'a dus și a luat în stăpânire Chenatul și așezările megicșe și l-a numit Nobah, după numele lui.

33.

Călătoriile și popasurile poporului.

1. Iată popasurile fiilor lui Israel după ce au ieșit din țara Egiptului cu păcurile lor de oștire, sub porunca lui Moise și a lui Aaron.

2. Și Moise a scris după porunca Domnului locurile de pornire și cele de poposire. Iată popasurile și locurile de pornire ale lor:

3. Ei au pornit din Ramses în luna întâia, în ziua a cincisprezecea. A doua zi de Paști, fiii lui Israel ieșiră cu mână înaltă, în văzul tuturor Egiptenilor,

4. În vreme ce Egiptenii își îngropau întâii născuții pe care îi ucisese Domnul, căci Domnul făcuse judecată dumnezeilor lor.

5. Fiii lui Israel au pornit din Ramses și au tăbărit la Sucot.

6. Și au pornit din Sucot și au tăbărit la Etan, în marginea pustiului.

7. Și au pornit din Etan, apoi au cârmuit către Pi-Hahiroț, în fața Baal-Tefonului și au poposit în fața Migdolului.

8. Apoi au pornit din Pi-Hahiroț și au trecut prin mijlocul mării în pustie, și după ce au străbătut pustiul Etam cale de trei zile, au așezat tabăra la Mara.

9. Și de la Mara au pornit și au ajuns la Elim. Dar fiindcă în Elim erau douăsprezece izvoare de apă și șapte finici, au tăbărit acolo.

10. Apoi au pornit din Elim și și-au așezat tabăra lângă Marea Roșie.

11. Și au plecat de la Marea Roșie și au poposit în pustiul Sin.

12. Apoi au plecat din pustiul Sin și au poposit la Dofca.

13. Purces-au de la Dofca și au făcut popas la Aliș.

14. Și au pornit de la Aliș și au făcut popas la Refidim, dar acolo nu era apă de băut pentru popor.

15. Din Refidim au pornit și au poposit în pustiul Sinai.

16. Și din pustiul Sinai au pornit și au făcut popas la Chibrot-Hataava.

17. Din Chibrot-Hataava au pornit și au făcut popas la Hațerot.

18. Și au pornit din Hațerot și au tăbărit la Ritma.

19. Și din Ritma au pornit și au tăbărit la Rimon-Peretș.

20. Din Rimon-Peretș au pornit și au poposit la Libna.

21. Din Libna au pornit și au făcut popas la Risa.

22. Și au pornit din Risa și au tăbărit la Chehelata.

23. Și au pornit din Chehelata și au tăbărit la muntele Șefer.

24. De la muntele Șefer au plecat și au tăbărit la Harada.

25. Și au pornit de la Harada și au tăbărit la Machelot.

26. Din Machelot au pornit și au poposit la Tahat.

27. Și au pornit din Tahat și au poposit la Tarah.

28. Și din Tarah au pornit și au poposit la Mitca.

29. Și au pornit din Mitca și au poposit la Hașmona.

30. Din Hașmona au pornit și au poposit la Moserot.

31. Din Moserot au pornit și au poposit la Bene-Iaacan.

32. Din Bene-Iaacan au pornit și au poposit la Hor-Haghidgad.

33. Din Hor-Haghidgad au pornit și au poposit la Iotbata.

34. Din Iotbata au pornit și au tăbărit la Abrona.

35. De la Abrona au pornit și au poposit la Etion-Gheber.

36. De la Etion-Gheber au pornit și au poposit în pustiul Tin. Și au plecat din

pustiul Țin și și-au așezat tabăra la Cadeș.

37. Apoi au pornit din Cadeș și s'au oprit la muntele Hor, la granița Edomului.

38. Și s'a suit Aaron arhiereul în muntele Hor după porunca Domnului și a murit acolo, în anul al patruzecilea de la ieșirea fiilor lui Israel din țara Egiptului, în luna a cincea, în ziua întâia.

39. Și era Aaron de o sută douăzeci ani când a murit în muntele Hor.

40. Și a auzit regele canaaneian al Aradului, care locuia în Negheb, în țara Canaanului, că vin fiii lui Israel.

41. Și ei au pornit din muntele Hor și au tăbărit la Țalmona.

42. Și din Țalmona au pornit și au poposit la Punon.

43. Și din Punon au pornit și au făcut popas la Obot.

44. Din Obot au pornit și au tăbărit la Iie-Haabarim în granița Moabului.

45. Și au pornit din Iie-Haabarim și au tăbărit la Dibon-Gad.

46. Și din Dibon-Gad au pornit și au făcut popas la Almon-Diblataim.

47. Din Almon-Diblataim au pornit și au făcut popas în muntele Abarim în dreptul lui Nebo.

48. Și din muntele Abarim au pornit și au făcut popas în bărăganul Moabului, pe țărmul Iordanului, în dreptul Ierihonului.

49. Și s'au așezat cu tabăra pe țărmul Iordanului de la Bet-Ieșimot până la Abel-Șitim, în bărăganul Moabului.

50. Atunci a vorbit Domnul către Moise în stepele Moabului, pe țărmul Iordanului, în dreptul Ierihonului.

51. « Grăiește fiilor lui Israel și le spune: « Când veți trece Iordanul în țara Canaanului,

52. Să goniți pe toți locuitorii țării din fața voastră și să doborâți la pământ toate pietrele cioplite și toate chipurile turnate, și toate înălțimile lor să le pustiți;

53. Și să puneți stăpânire pe pământ și să locuiți într'insul, căci vouă v'am dat pământul ca să-i fiți stăpâni.

54. Și să împărțiți pământul prin sorți după semințiile voastre: celui mai nu-

meros să-i măriți moștenirea lui, iar celui mai puțin. să-i împuținați moștenirea lui; fiecare, încotro i-au căzut sorții, acolo să aibă partea. Să-l împărțiți ca moștenire după seminții.

55. Dacă însă nu veți goni pe locuitorii țării din fața voastră, cei rămași între voi vor fi spini în ochii voștri și țăpuși în coastele voastre, și vă vor socoti ca dușmani în țara pe care o locuiți.

56. Și precum am vrut să le fac lor, același lucru îl voi face vouă! »

34.

Hotarele pământului făgăduinței și împărțirea lui.

1. Și a mai zis Domnul lui Moise:

2. « Poruncește fiilor lui Israel și le spune: Iată că veți intra în țara Canaanului, pământul care v'a căzut vouă ca moștenire, Canaanul în hotarele sale!

3. La miază-zi granița să fie: de la pustiul Țin, de-a-lungul Edomului, astfel ca granița de miază-zi să înceapă de la capătul Mării Sărate către răsărit.

4. Granița să cârmească spre înălțimea Acrabim, să treacă prin Țin și să iasă la miază-zi de Cadeș-Barnea, și să tot meargă prin Hațar-Adar și să se îndrepte către Ațmon.

5. Apoi de la Ațmon să pornească spre Râul Egiptului și să iasă la Mare.

6. Granița dinspre apus să fie Marea cea mare. Aceasta să fie granița voastră spre apus.

7. Iată care va fi granița spre miază-noapte. De la Marea cea mare să însemnați drept până la muntele Hor,

8. De la muntele Hor să ieșiți la Intrarea Hamatului și sfârșitul graniței să fie Țedadul,

9. Apoi granița să iasă la Zifron și să se isprăvească la Hațar-Enan. Aceasta să fie granița voastră dinspre miază-noapte.

10. Apoi să trageți granița la răsărit de la Hațar-Enan la Șefam,

11. Iar de la Șefam, granița să coboare la Ribla la răsărit de Ain, apoi să coboare și să se întindă de-a-lungul dealurilor Mării Ghenizaretului spre răsărit,

12. Apoi să se lase granița spre Iordan, și să iasă la Marea Sărată. Acestea să fie granițele țării voastre de jur-împrejur!»

13. Atunci a poruncit Moise fiilor lui Israil zicând: «Acesta este pământul pe care-l veți împărți prin sorți și pe care a poruncit Domnul să-l dea la nouă seminții și la jumătate din Manase,

14. Căci seminția lui Ruben cu familiile ei, a lui Gad cu familiile ei și jumătate din Manase și-au luat partea lor de moștenire.

15. Deci două seminții și jumătate și-au luat partea lor de moștenire dincolo de Iordan, la răsărit, în dreptul Ierihonului.»

16. Atunci a grăit Domnul către Moise astfel:

17. «Iată numele bărbaților care vă vor împărți pământul: Eleazar arhiereul și Iosua, fiul lui Nun.

18. Să mai luați câte un voevod din fiecare seminție, ca să vă împartă pământul.

19. Iată numele bărbaților: Caleb, fiul lui Iefune, din seminția lui Iuda,

20. Samuel, fiul lui Amihud, din seminția lui Simeon,

21. Eliad, fiul lui Chislon, din seminția lui Veniamin,

22. Buchi voevodul fiul lui Iogli, din seminția lui Dan,

23. Haniel voevodul, fiul lui Efod, din fiii lui Iosif, din seminția lui Manase,

24. Chemuel voevodul, fiul lui Șifan, din seminția lui Efraim,

25. Elișafan voevodul, fiul lui Parnac, din seminția lui Zebulon,

26. Paltiel voevodul, fiul lui Azan, din seminția lui Isahar,

27. Ahihud voevodul, fiul lui Șelomi, din seminția lui Așer,

28. Pedahel voevodul, fiul lui Amihud, din seminția lui Neftali.» Aceștia sunt cei cărora Domnul le-a poruncit să împartă pământul Canaan fiilor lui Israil.

35.

Cetățile leviților și cetățile de scăpare.

1. Și a grăit Domnul cu Moise în câmpiile Moabului, lângă țărmul Iordanului, în fața Ierihonului:

2. «Poruncește fiilor lui Israil să dea leviților, din moștenirea pe care o vor lua în stăpânire, cetăți de locuit, și să le mai dea leviților și izlazuri împrejurul cetăților,

3. Ca cetățile să fie pentru locuit și izlazarile să fie pentru dobitoacele lor de povară, pentru turmele lor și pentru celelalte vite.

4. Izlazarile cetăților pe care le veți da leviților să se întindă afară din zidul cetății, până la două mii de coți în jur.

5. Dar iată cât să fie de mari izlazarile cetăților: măsurăți afară din zidul cetății două mii de coți la răsărit, două mii la miază-zi, două mii la apus și două mii la miază-noapte, iar cetatea să fie în mijloc.

6. Și din cetățile pe care le veți da leviților să dați șase cetăți de scăpare, în care să fugă ucigașul. Și pe deasupra să le mai dați patruzeci și două de cetăți.

7. Deci toate cetățile pe care să le dați leviților să fie patruzeci și opt, cu izlazarile lor.

8. Și cetățile să le dați din bunul fiilor lui Israil: de la cel ce are mai mult să dați mai mult și de la cel ce are mai puțin să dați mai puțin, fiecare să dea leviților din cetățile lui după întinderea moștenirii pe care a moștenit-o.»

9. Și a grăit Domnul cu Moise așa:

10. «Vorbește fiilor lui Israil și le spune: După ce veți trece Iordanul în țara Canaanului,

11. Să vă alegeți din cetățile voastre cetăți de scăpare, în care să fugă ucigașul care a ucis pe cineva din greșală.

12. Acestea să fie cetăți de scăpare împotriva răzbunătorului de sânge, ca ucigașul să nu fie omorât până când nu va fi judecat înaintea obștiei.

13. Iar cetățile de scăpare pe care le veți da să fie șase la număr:

14. Trei cetăți dincoace de Iordan și trei cetăți să le dați în Canaan. Să fie cetăți de scăpare.

15. Aceste șase cetăți de scăpare să fie pentru fiii lui Israil, pentru străini și pentru cei ce locuiesc în mijlocul lor, ca să fugă într'însele oricine va fi ucis pe cineva din greșală.

16. Dacă cineva a fost lovit cu o unealtă de fier, și acela a murit, făptuitorul este ucigaș, și ucigașul trebuie să fie pedepsit cu moartea.

17. Dacă cineva a fost lovit de piatra zvrălită cu mâna și a murit, cel care a zvrălit este ucigaș, și ucigașul să fie pedepsit cu moartea.

18. Sau a fost lovit cu o unealtă de lemn pe care făptuitorul o avea în mână, din care pricină lovitul a și murit, cel dintâi este ucigaș, și ucigașul trebuie să fie omorât.

19. Răzbnătorul sângelui săucidă pe ucigaș, să-lucidă oriunde l-ar întâlni.

20. Dacă l-a izbit din ură sau a aruncat într'insul cu ceva fără gând rău și a murit.

21. Ori din vrăjmășie l-a lovit cu mâna și a murit, cel ce i-a pricinuit moartea este ucigaș. Răzbnătorul sângelui să-l omoare oriunde l-ar întâlni.

22. Iar dacă cineva a lovit din întâmplare și fără vrăjmășie și a aruncat într'insul cu vre-o unealtă fără gând rău,

23. Ori cu vre-o piatră din pricina căreia a murit, fără să-i fi fost dușman și fără să-i fi vrut răul,

24. Obștia să judece pe ucigaș și pe răzbnătorul sângelui, după pravila aceasta.

25. Și obștia să scape pe ucigaș din mâna răzbnătorului de sânge și să-l întoarcă obștia în cetatea de scăpare în care a fugit, și el să stea acolo până la moartea arhierelui cel miruit cu mirsfânt.

26. Iar dacă ucigașul va ieși din cuprinsul cetății de scăpare în care a fugit,

27. Și răzbnătorul sângelui îl va afla afară din hotarul cetății de scăpare, răzbnătorul să omoare pe ucigaș fără teamă de vinovăție,

28. Căci el trebuie să stea în cetatea de scăpare până la moartea arhierelui și numai după moartea arhierelui, ucigașul poate să se întoarcă în pământul moștenirii lui.

29. Aceste rânduieli de pravilă să aibă trănicie pentru voi în neam de neamul vostru, în toate așezările voastre.

30. Când cineva va omorî un om, ucigașul să fie omorât după mărturia mai multor martori, căci mărturia unuia nu este de ajuns pentru osândirea unui om la moarte.

31. Să nu luați preț de răscumpărare pentru sufletul unui ucigaș osândit la moarte, ci să fie omorât.

32. Și nici să nu luați preț de răscumpărare ca cel ce a fugit într'o cetate de scăpare să se întoarcă în pământul său mai înainte de moartea arhierelui.

33. Să nu întinați pământul în care sunteți, căci sângele întinează pământul și nu se poate ispăși nici un păcat cu sângele vărsat, ci numai cu sângele celui ce l-a vărsat.

34. Să nu pângăriți țara în care locuiți și în mijlocul căreia locuiesc eu, căci eu sunt Domnul care sălășluiește în mijlocul fiilor lui Israel!»

36.

Lege pentru neînstrăinarea moșțiilor la măritișul fetelor.

1. Atunci voevozii din neamurile fiilor lui Galaad, fiul lui Machir, fiul lui Manase, din neamul fiilor lui Iosif, s'au apropiat și au vorbit înaintea lui Moise și înaintea voevozilor, căpeteniile ale fiilor lui Israel,

2. Și au zis: «Domnul a poruncit domnului nostru să împartă pământul prin sorți, moștenire fiilor lui Israel, și Domnul a poruncit domnului nostru să împartă moștenirea lui Țelofhad, fratele nostru, fiicelor sale.

3. Dacă ele se vor mărita după unul din fiii unei alte seminții a lui Israel, moștenirea lor va fi scoasă din moștenirea părinților noștri și va fi adăogată la moștenirea seminției în care vor intra, astfel că ea va fi scoasă din partea noastră de moștenire.

4. Iar când va veni anul jubileu pentru fiii lui Israel, moștenirea lor se va adăoga la moștenirea seminției în care ele vor intra și va fi scoasă din partea de moștenire a seminției părinților noștri.

5. Și Moise porunci fiilor lui Israel, după porunca Domnului, așa: «Drept a grăit seminția fiilor lui Iosif!

6. Iată ce poruncește Domnul pentru fiicele lui Țelofhad: De vor socoti de bine în ochii lor să se mărite, să fie soții numai celor din neamul seminției părinților lor,

7. Ca astfel moștenirea fiilor lui Israil să nu treacă din seminție în seminție, ci fiecare să fie lipit de moștenirea seminției părinților săi.

8. Și orice fată, care stăpânește o parte de moștenire în una din semințiile fiilor lui Israil, să fie soția unuia din neamul seminției părintelui său, ca astfel fiecare din fiii lui Israil să stăpânească moștenirea părintelui său,

9. Iar partea de moștenire să nu treacă de la o seminție la alta, ci fiecare om din semințiile fiilor lui Israil să fie lipit de moștenirea lui. »

10. Fiicele lui Țelofhad făcură după cum a poruncit lui Moise Domnul.

11. Mahla, Tirța, Hogla, Milca și Noa, fiicele lui Țelofhad, au ajuns soțiile fiilor unchiului lor.

12. Ele au ajuns soții ale celor din neamul fiilor lui Manase, fiul lui Iosif, iar moștenirea lor a rămas în neamul seminției părinților lor.

13. Acestea sunt poruncile și rânduielile pe care le-a poruncit Domnul, fiilor lui Israil, prin gura lui Moise, când erau ei în câmpiile Moabului, pe țărmul Iordanului, în dreptul Ierihonului.

DEUTERONOMUL

1.

Moise curîntează poporului.

1. Cuvintele pe care le-a spus Moise către tot Israilul dincolo de Iordan, în pustie, în Araba, în fața Mării Roșii, între Paran, Tofel, Laban, Hațerot și Dizahab.

2. — Ci este cale de unsprezece zile de la Horeb spre muntele Seir până la Cadeș-Barnea.

3. În anul al patruzecilea, în luna a unsprezecea, în ziua întâia a lunii, a vorbit Moise către fiii lui Israil, întocmai precum îi poruncise Dumnezeu.

4. După ce a învins pe Sihon, regele Amoriților, care avea curtea domnească în Heșbon, și pe Og, craiul Basanului, care avea curtea în Aștarot și în Edrei,

5. Dincolo de Iordan, în țara Moabului, a început Moise să tâlcuiască legea aceasta astfel:

6. « Domnul Dumnezeuul nostru ne-a grăit nouă în Horeb: « E mult de tot de când locuiți voi în muntele acesta!

7. Indreptați-vă și porniți ca să ajungeți în țara muntoasă a Amoriților și la toate popoarele vecine, în câmpia Iordanului în munte, în șes, în Negeb, pe țărmul mării, în țara Canaanului și în ținutul Libanului, care se întinde până la fluviul cel mare al Eufratului.

8. Iată, vă pun înaintea ochilor voștri țara! Veniți și luați în stăpânire țara pentru care s'a jurat Domnul părinților

voștri, lui Avraam, lui Isaac și lui Iacob, să o dea lor și seminției lor de după ei. »

9. În vremea aceea v'am spus vouă: « Nu pot singur să vă mai port de grijă!

10. Domnul Dumnezeuul vostru v'a sporit numărul și iată că acum sunteți mulți ca stelele de pe cer.

11. Domnul Dumnezeuul părinților voștri să vă înmulțească de o mie de ori mai mult și să vă binecuvinteze precum v'a făgăduit!

12. Dar cum aș mai putea să port eu singur greutatea, povara și judecarea pricinilor voastre?

13. Aduceți dar din semințiile voastre bărbați înțelepți, pricepuți și cunosători pe care să-i pun căpetenii peste voi. »

14. Ci voi mi-ați răspuns și ați zis: « Nimerit este ceea ce ne îmbii să facem! »

15. Atunci am luat pe vovezii semințiilor voastre, bărbați înțelepți și cunosători, și i-am pus căpetenii peste voi: peste o mie, peste o sută, peste cincizeci, peste zece, precum și dregători în semințiile voastre.

16. Și în vremea aceea le-am poruncit judecătorilor voștri așa: « Ascultați pe frații voștri și judecați drept atât pe frații voștri cât și pe străini,

17. La judecată să nu căutați la fața nimănui; pe cei de rând ca și pe cei de frunte să-i ascultați, și de fața nimănui să nu vă temeți, căci hotărîrea la judecată este a lui Dumnezeu; însă pricinile

prea grele pentru voi să le înfățișați înaintea mea spre cercetare.»

18. Și v'am mai poruncit în vremea aceea tot ceea ce era să faceți.

19. După ce am pornit din Horeb, am umblat noi prin acel pustiu mare și înfricoșat pe care l-ați văzut, îndreptându-ne spre țara muntoasă a Amoriților, precum ne-a poruncit nouă Domnul, și am ajuns la Cadeș-Barnea,

20. Și v'am spus: «Ați ajuns în țara muntoasă a Amoriților, pe care Domnul Dumnezeuul nostru ne-o va da nouă.

21. Vezi, Domnul Dumnezeuul tău ți-a dat țara care este înaintea ta. Sue-te și o ia în stăpânire așa cum Domnul Dumnezeuul tău a făgăduit părinților tăi! Nu te teme și nu te spăimânta!»

22. Atunci v'ați apropiat toți cu toții de mine și mi-ați răspuns: «Vrem să trimitem într'acolo pe cineva să isco-dească țara și să ne aducă vorbă despre calea pe care o avem de străbătut și despre cetățile pe care o să le întâlnim în cale.»

23. Și fiindcă mi s'a părut nimerit cuvântul acela, am ales dintre voi doisprezece bărbați, câte unul de fiecare seminție,

24. Și au pornit-o spre țara cea muntoasă, și au ajuns până în valea Eșcol, pe care au iscodit-o.

25. Ba au luat cu ei din roadele pământului și ni le-au adus nouă, și s'au întors și cu răspuns și ne-au spus: «Pământul pe care ni-l va da Domnul Dumnezeuul nostru este mănos!»

26. Dar voi n'ați voit să plecați într'acolo, ci v'ați răzvrătit împotriva poruncii Domnului Dumnezeuului vostru,

27. Ați cârtit în corturile voastre și ați zis: «Din ură ne-a scos pe noi Domnul din țara Egiptului, ca să ne dea în mâna Amoriților și să ne prăpădească.

28. Incotro să apucăm? Frații noștri ne-au topit inima în noi zicând: «Poporul acela este mai numeros și mai înalt la stat decât noi, cetățile lor sunt mari și întărite cu ziduri până la cer. Ba am mai văzut acolo și pe feciorii lui Enac!»

29. Atunci v'am spus: «Nu vă pierdeți cumpătul și nu vă îngroziți!

30. Domnul Dumnezeuul vostru, care merge în fruntea voastră, este cel ce se va lupta pentru voi, întocmai cum a făcut în Egipt în văzul vostru,

31. Și în pustie, unde, precum v'ați încredințat, Domnul Dumnezeuul vostru v'a dus cu sine, — cum își duce un părinte pe fiul său, — tot drumul pe care l-ați străbătut, până ați ajuns în locul acesta;

32. Iar în pustia aceasta n'ați crezut în Domnul Dumnezeuul vostru,

33. Care merge în fruntea voastră să vă găsească un loc unde să poposiți cu taberile: noaptea în stâlp de foc, ca să vedeți drumul pe care mergeți, iar ziua în nor!

34. Când însă Domnul a auzit huetul cuvintelor voastre, s'a întăritat și s'a jurat zicând:

35. «Nimeni dintre bărbații aceștia, din acest neam ticălos, să nu vadă pământul cel mănos pentru care m'am jurat să-l dau părinților voștri,

36. Afară de Caleb, fiul lui Iefune, care îl va vedea. Numai lui și fiilor lui voi da pământul pe care a umblat, fiindcă el a fost credincios Domnului.»

37. Chiar și pe mine s'a mâniat Dumnezeu din pricina voastră zicând: «Nici tu să nu intri într'insul,

38. Ci numai Iosua, fiul lui Nun, slujitorul tău, să intre; pe el îmbărbătează-l, căci el va împărți lui Israel pământul.»

39. Iar pruncii voștri, de care ați spus că «vor fi pradă», și fiii voștri, care nu știu nici binele nici răul, vor intra într'insul și lor li-l voi da și ei îl vor stăpâni.

40. Voi însă porniți iarăși în pustie, pe drumul Mării Roșii!»

41. Atunci mi-ați răspuns și mi-ați zis: «Păcăuit-am înaintea Domnului! Noi ne vom sui și vom lupta întocmai precum ne-a poruncit Domnul Dumnezeuul nostru». Și fiecare v'ați încins cu armele de război și ca o nimica ați socotit pornirea în spre țara cea muntoasă.

42. Dar Domnul a zis către mine: «Spune-le lor: «Nu vă suiți și nu vă războiți — căci eu nu sunt în mijlocul vostru — ca să nu vă doboare vrăjmașii voștri!»

43. Eu v'am zis, dar voi nu m'ați ascultat, ci v'ați răzvrătit împotriva poruncii Domnului și v'ați încumetat să vă suiți în țara cea muntoasă.

44. Atunci Amoriții care locuiau țara cea muntoasă au ieșit întru întâmpinarea voastră și v'au fugărit, precum fac albinele, și v'au bătut de la Seir și până la Horma,

45. Și v'ați întors și ați plăns înaintea Domnului, fără ca Domnul să audă glasul vostru și fără să ia aminte la voi.

46. Și așa ați fost nevoiți să stați multă vreme în Cadeș — vremea pe care ați petrecut-o acolo!

2.

Biruințele asupra primilor protivnici.

1. Și am pornit iarăși spre pustie în drumul spre Marea Roșie, precum îmi poruncise Domnul, și multă vreme am dat ocol muntelui Seir.

2. Atunci a zis Domnul către mine:

3. «V'ați învărtit destul în jurul acestui munte! Luați-o spre miez-noapte,

4. Iar poporului poruncește-i astfel: «Să treceți prin țara fraților voștri, fiii lui Esau, care locuiesc în Seir, căci ei se tem de voi, dar voi să vă păziți tare,

5. Ca nu cumva să vă războiți cu ei, fiindcă eu nu vă voi da vouă din țara lor nici un pas, deoarece muntele Seir l-am dat în stăpânire lui Esau.

6. Cumpărați hrană de la ei cu bani, și mâncați, asemenea și apă tot cu bani să cumpărați, și beți,

7. Căci Domnul Dumnezeuul tău ți-a binecuvântat tot lucrul mâinilor tale, el a știut calea ta de străbătut în pustiul acesta; timp de patruzeci de ani Domnul Dumnezeuul tău a fost cu tine și nu ți-a lipsit nimic!»

8. Și noi am trecut pe lângă frații noștri, fiii lui Esau, care locuiau în Seir, alături de drumul spre Araba, alături de Elat și de Ețion-Gheber, și am cărmît îndreptându-ne calea spre pustiul Moabului.

9. Atunci a zis Domnul către mine: «Nu strămtora Moabul și nici nu te război cu el, căci din țara lui nu-ți voi

da stăpânire, fiindcă stăpânirea am dat-o fiilor lui Lot».

10. — Mai înainte vreme au locuit într'însa Emiții, popor mare, numeros și de statură înaltă ca și Enachiții.

11. Și ei au fost socotiți ca și Enachiții, drept Refaiți, iar Moabiții îi numesc Emiți.

12. Iar în Seir au locuit înainte vreme Horiții, însă urmașii lui Esau i-au izgonit și i-au nimicit și s'au așezat în locul lor, așa cum a făcut Israil cu țara pe care o stăpânește, pe care Domnul i-a dat-o. —

13. «Acum sculați-vă și treceți peste apa Zeredului.» Și noi am trecut Zeredul.

14. Vremea cât am mers noi de la Cadeș-Barnea până am trecut peste apa Zeredului, a fost treizeci și opt de ani, până când au murit din tabără toți oamenii de luptă, precum se jurase Domnul.

15. Căci mâna Domnului a fost împotriva lor ca să-i nimicească din tabără până la unul.

16. Și după ce au pierit din popor toți cei destoinici de luptă,

17. Domnul mi-a zis așa:

18. «Treci acum Arul, granița Moabului,

19. Și apropie-te de fiii lui Amon, dar nu navăli peste ei și nici nu te război, fiindcă nu-ți voi da stăpânire din țara Amoniților, căci stăpânirea am dat-o fiilor lui Lot».

20. — Și această țară era socotită a Refaiților, căci Refaiții locuiau mai înainte vreme într'însa, iar Amoniții îi numeau Zamzumiți,

21. Popor mare, numeros și înalt la statură ca și Enachiții. Domnul însă i-a nimicit din fața lor și i-a izgonit, iar ei locuiesc în locul lor,

22. Intocmai precum a făcut Domnul pentru fiii lui Esau care locuiesc în Seir: a nimicit pe Horiții din fața lor și i-a izgonit, iar ei locuiesc acolo până în ziua de astăzi.

23. Și Horiții care locuiau în sate până la Gaza au fost nimiciți de Caftoriți, care, venind din Caftor, s'au așezat în locul lor. —

24. «Sculați-vă, porniți și treceți apa Arnonului! Iată că voi da în mâna ta pe amoreul Sihon, regele Heșbonului, și

țara lui. Pornește să-l cucerești și războiește-te cu el!

25. De azi încolo voi începe să răspândesc spaimă cumplită de tine în toate popoarele de sub tot cerul. Acei care vor auzi de numele tău vor tremura și își vor pierde cumpătul în fața ta.»

26. «Și am trimis soli din pustiuul Chedemot la Sihon, regele Heșbonului, cu cuvinte de pace, ca să-i spună:

27. «Vreau să trec prin țara ta, pe drumul cel împărătesc. Îngăduiește-mi să merg fără să cotesc nici la dreapta, nici la stânga,

28. Vînde-mi hrană pe bani ca să înănc și apă dă-mi tot pe bani, ca să beau, căci vreau să trec numai pe jos de-a-curmezișul,—

29. Căci fiii lui Esau care locuiesc în Seir și Moabiții din Ar mi-au dat voie, — până voi trece dincolo de Iordan, în țara pe care Domnul Dumnezeuul nostru ne-o va da nouă.»

30. Dar Sihon, regele Heșbonului, nu ne-a îngăduit să trecem pe la el, fiindcă Domnul Dumnezeuul tău îi învățosase duhul și îi împietrise inima, ca să-l dea în mâinile tale ca în ziua de azi.

31. Și Domnul mi-a spus: «Vezi, am început să dau în mâna ta pe Sihon și țara lui; începe să cucerești, ca să stăpânești țara.»

32. Dar Sihon a ieșit la luptă în întâmpinarea noastră, la Iahaș, el și cu tot poporul cel războinic.

33. Și Domnul l-a dat în mâna noastră și l-am biruit pe el, pe fiii lui și pe tot poporul.

34. În vremea aceea am cucerit toate cetățile lui și am prăpădit din toate cetățile, pe bărbați, pe femei și pe copii, și n'am lăsat pe nici unul viu.

35. Ci pentru noi am luat ca pradă numai vitele, pe lângă cealaltă pradă din cetățile pe care le cucerisem.

36. De la Aroer, care se află pe țărîmul râului Arnon, și până la cetatea din vale, până la Galaad, n'a rămas oraș pe care să nu-l fi cucerit, fiindcă Domnul Dumnezeuul nostru ni le dăduse pe toate în stăpînirea noastră.

37. Totuși de țara Amoniților nu te-ai atins, va să zică de așezările de dincolo

de Iaboc și de cetățile din munte, și de tot ceea ce ne poruncise Domnul Dumnezeuul nostru ca să nu ne atingem.

3.

Biruința asupra lui Og, regele Basanului.

1. Când însă am pornit iarăși la drum în spre Basan, iar Og, regele Basanului, a ieșit întru întâmpinarea noastră împreună cu tot poporul cel războinic să se lupte cu noi la Edrei,

2. Atunci Domnul mi-a spus: «Nu te teme, căci îl voi da în mâna ta, pe el și pe tot poporul și țara lui, și tu să te porți cu el cum te-ai purtat cu Sihon, regele Amoniților, care și-a avut curtea domnească în Heșbon.»

3. Deci Domnul Dumnezeuul nostru a dat în mâna noastră și pe Og, regele Basanului, cu tot poporul lui cel războinic și l-am înfrânt de n'a mai rămas nimeni.

4. Și am cucerit în vremea aceea toate cetățile lui, de n'a rămas cetate pe care să n'o fi cuprins — șaizeci de cetăți, tot ținutul Argob, regatul lui Og al Basanului.

5. Toate cetățile acestea erau întărite cu ziduri înalte, și cu porți cu zăvoare, în afară de număratele localități ale Perezitilor.

6. Și le-am dărâmat precum am făcut cu Sihon, regele Heșbonului, când am prăpădit toate cetățile, femeile și copiii.

7. Însă vitele și prada din cetăți le-am luat pentru noi.

8. În vremea aceasta, am cucerit țările din mâna celor doi regi amoniți, de dincolo de Iordan, de la râul Arnon și până la muntele Hermonului,

9. — Sidonienii numesc Hermonul Siron, iar Amoniții Senir —

10. Toate cetățile din câmpie, tot Galaadul și Basanul până la Salca și Edrei, cetăți din regatul lui Og al Basanului.

11. — Căci numai Og, regele Basanului, mai rămăsese din rămășița Rafaiților; patul lui, un pat de fier, se află și acum în Rabat, în ținutul Amoniților: lung de nouă coți și lat de patru coți, cotul de rînd.

12. Și țara aceasta am luat-o atunci în stăpînire, începînd de la Aroer, care

se află pe apa Arnonului, împreună cu jumătate din muntele Galaadului și cetățile lui, și le-am dat lui Ruben și lui Gad.

13. Și ceea ce a mai rămas din Galaad și tot Basanul, regatul lui Og, întreg ținutul Argobului, l-am dat unei jumătăți din seminția lui Manase. Acest ținut întreg al Basanului se cheamă țara Refațiilor.

14. Iair, fiul lui Manase a cuprins întreg ținutul Argobului până în granița Gheșuriților Maacatiților și a numit localitățile cu numele său: « așezările lui Iair », care se numesc astfel până în ziua de azi.

15. Lui Machir i-am dat Galaadul,

16. Iar semințiilor lui Ruben și Gad, le-am dat o parte din Galaad, până la apa Arnonului — granița trecând prin mijlocul văii — și până în valea Iabocului, hotarul Amoniților,

17. Apoi Araba și Iordanul ca hotar, de la lacul Ghenizaretului și până la Marea Araba, adică Marea Sărată, până la povârnișurile muntelui Pisga, în răsărit.

18. Și atunci v'am mai poruncit vouă: « Domnul Dumnezeuul vostru v'a dat pământul acesta în stăpânire, dar voi toți oștenii gata de luptă să mergeți în fruntea fraților voștri, fiii lui Israel,

19. Iar femeile, copiii și turmele voastre — căci știu că aveți multe turme — să rămână în cetățile pe care vi le-am dat,

20. Până când Domnul Dumnezeuul vostru va hărăzi și fraților voștri, ca și vouă, locaș de odihnă, până când și ei vor pune stăpânire pe pământul pe care Domnul Dumnezeuul vostru îl va da lor peste Iordan. Atunci să vă întoarceți fiecare la partea lui de stăpânire pe care v'am hărăzit-o. »

21. În vremea aceea i-am poruncit și lui Iosua: « Ochii tăi au văzut tot ceea ce Domnul Dumnezeuul vostru a făcut cu cei doi regi și întocmai așa va face și tuturor regatelor prin care tu vei trece!

22. Nu vă temeți, căci Domnul Dumnezeuul vostru se va lupta pentru voi. »

23. Atunci am rugat fierbinte pe Domnul așa:

24. « Doamne Dumnezeule, tu ai început să arăți slugii tale, slava ta și

mâna ta cea tare, — căci care Dumnezeu în cer și pe pământ face fapte și minuni ca tine!

25. Ajută-mă să ajung și să văd pământul cel mănos de peste Iordan, această țară muntoasă și frumoasă, precum și Libanul. »

26. Dar Domnului s'a întărit pe mine, din pricina voastră, și nu m'a ascultat, ci mi-a zis: « Destul, să nu-mi mai vorbești de lucrul acesta!

27. Sue-te în vârful muntelui Pisga și rotește-ți ochii spre asfințit, spre miez-noapte, spre miez-zi și spre răsărit, și privește cu ochii, căci nu vei trece Iordanul acesta;

28. Dă porunci lui Iosua, și îmbărbătează-l și-l însuflețește, căci el va trece în fruntea poporului acestuia și el va împărți pământul pe care tu îl vezi. »

29. Atunci, noi eram poposiți în vale, în fața Bet-Peorului. »

4.

Supunerea față de lege.

1. « Și acum. Israile, ascultă de legile și îndreptările pe care te învăț să le îndeplinești! Păziți-le ca să fiți vii și să intrați să moșteniți țara pe care Domnul Dumnezeuul vostru o va da vouă.

2. Peste ceea ce eu vă poruncesc, nu adăugați nimic și nici nu tăiați, ci păziți poruncile Domnului Dumnezeului vostru pe care eu vi le dau.

3. Ochii voștri au văzut ceea ce Domnul vostru a făcut cu Baal-Peor! Pe oricine a umblat după Baal-Peor l-a nimicit Domnul Dumnezeuul tău din mijlocul tău!

4. Inșă voi care v'ați lipit de Domnul Dumnezeuul vostru sunteți cu toții vii și astăzi.

5. Cugetați dar. Eu v'am învățat pe voi legi și îndreptări, precum mi-a poruncit mie Domnul Dumnezeuul meu, ca să le împliniți întocmai în țara în care voi intrați să o luați în stăpânire.

6. Deci țineți-le și împliniți-le, și din aceasta să se vadă înțelepciunea și priceperea voastră în ochii popoarelor, care vor auzi de aceste legi și vor zice:

«Numai neam înțelept și priceput poate să fie acest popor puternic!»

7. Căci, într'adevăr, care este neamul puternic de care dumnezeii lui să fie așa de aproape ca Domnul Dumnezeuul nostru, ori de câte ori îl chemăm?

8. Și unde se află vre-un neam puternic care să aibă legi și drepte rânduieli ca legea pe care eu astăzi v'o pun înaintea?

9. Dar păzește-te pe tine și sufletul tău ferește-l tare, să nu uiți cele ce ochii tăi au văzut și să nu piară din inima ta în toată vremea vieții tale, ci să le împărtășești și fiilor și nepoților tăi.

10. Când stăteai în Horeb înaintea Domnului Dumnezeului tău, când Domnul mi-a spus: «Strânge poporul ca să-i dau în auz poruncile mele, ca să învețe să se teamă de mine în toată vremea cât vor fi vii pe pământ, și să învețe și pe copiii lor».

11. V'ați apropiat și ați stat la poalele muntelui, în vreme ce muntele ardea cu văpaie până în inima cerului, înconjurat de întuneric, de nori și de beznă.

12. Atunci Domnul v'a vorbit din mijlocul focului. Huetul cuvintelor lui l-ați auzit, dar chip, afară de glas, n'ați văzut.

13. Și v'a vestit el legământul său, cele zece porunci, pe care vi le-a poruncit să le păziți și pe care le-a scris pe două table de piatră.

14. Atunci mi-a poruncit Domnul și mie să vă învăț pe voi legile și îndreptările, ca să vă purtați după ele în țara în care veți trece s'o stăpâniți.

15. Și fiindcă atunci când v'a vorbit Domnul în Horeb, din mijlocul focului, n'ați văzut nici un chip, păziți-vă cu grijă sufletele voastre,

16. Ca să nu păcătuiți și să vă faceți chip cioplit, și orice fel de chip de idol, bărbat sau femeie,

17. Chip de dobitoc de pe pământ, chip de orice fel de pasăre zburătoare, care zboară sub cer,

18. Chip de orice fel de târtoare de pe pământ, chip de orice fel de pește care trăiește în ape sub pământ,

19. Ca nu cumva să ridici ochii spre cer și să vezi soarele, luna, stelele și

toată oastea cerească, să te lași ispășit și să te închini și să slujești acestor făpturi pe care Domnul Dumnezeuul tău le-a lăsat pentru toate popoarele de sub tot cerul,

20. Iar pe voi v'a ales și v'a scos din cuptorul cel de fier, din Egipt, ca să-i fiți poporul moștenirii sale, ca în ziua de azi.

21. Și Domnul și-a aprins mânia împotriva mea, din pricina voastră, și s'a jurat să nu trec Iordanul și să nu intru în țara cea frumoasă, pe care Domnul Dumnezeuul tău ți-o va da ție ca moștenire.

22. Căci, iată, eu voi muri în ținutul acesta și nu voi trece Iordanul, ci numai voi îl veți trece și veți stăpâni această frumoasă țară.

23. Fiți cu băgare de seamă să nu uitați legământul pe care Domnul Dumnezeuul vostru l-a încheiat cu voi și să nu vă faceți chipuri cioplite, pe care le-a oprit Domnul Dumnezeuul tău,

24. Fiindcă Domnul Dumnezeuul tău este foc mistuitor, Dumnezeu plin de răvnă.

25. După ce veți avea fii și nepoți și veți îmbătrâni în țară, dacă vă veți ticăloși ca să faceți idoli ciopliți și orice fel de chip și dacă veți săvârși fapte rele în ochii Domnului Dumnezeului tău, ca să-l mâniati, —

26. Pentru aceasta iau ca martor împotriva voastră cerul și pământul, — degrabă veți pieri de pe pământul în care treceți Iordanul ca să-l stăpâniți, și nu vă veți mai prelungi viața, ci veți fi nimiciți cu desăvârșire,

27. Și vă va risipi Domnul printre neamuri, și veți rămâne puțini la număr între popoarele unde vă va surghiuni pe voi Domnul.

28. Acolo veți cinsti dumnezeii, făpturi de mâini omenesti, de lemn și de piatră, care nu văd, nu aud, nu mănâncă și nu miros.

29. Și acolo vei căuta pe Domnul Dumnezeuul tău și îl vei afla, dacă îl vei căuta din toată inima ta și din tot sufletul tău.

30. Când vei fi în strâmtoare și toate acestea vor da peste tine în vremea cea

de apoi, te vei întoarce la Domnul Dumnezeu tău și vei asculta de glasul lui,

31. Căci Domnul Dumnezeu tău este Dumnezeu milostiv, care nu te va lăsa, nici nu te va nimici, și nici nu va uita legământul cu părinții tăi, cărora li s'a jurat.

32. Cercetează în vremurile străvechi de dinaintea ta, din ziua când a făcut Dumnezeu pe om pe pământ, de la un capăt și până la celălalt capăt al cerului, și vezi dacă s'a mai petrecut vre-o faptă mare ca aceasta, ori de s'a mai auzit ceva la fel!

33. Oare a mai auzit vre-un popor glasul Domnului, vorbind din foc, precum l-ai auzit tu și să rămână cu viață?

34. Sau a mai încercat vre-un Dumnezeu să vină pe pământ ca să-și alegă luiși popor din mijlocul altui popor prin încercări, prin minuni și fapte mai presus de fire, prin luptă, cu mână tare și cu braț întins, cu arătări înfricoșate, precum a făcut în ochii tăi, în Egipt, Domnul Dumnezeu tău?

35. Ție ți-a fost dat să vezi și să te încredești că Domnul este Dumnezeu, și nu este altul afară de el.

36. Auzit-ai glasul lui din cer, ca să te învețe, și pe pământ ți-a arătat focul lui cel mare, și din mijlocul focului ai auzit poruncile lui.

37. Din pricină că a iubit pe părinții tăi, a ales și seminția lor de după ei, și te-a scos el însuși din Egipt cu puterea lui nemărginită,

38. Ca să izgonești de dinaintea ta popoare mai mari și mai tari decât tine și să te aducă să-ți dea ca acum țara lor ca moștenire;

39. Pentru aceasta să știi și să ții cu scumpătate în inima ta, că Domnul este Dumnezeu în cer sus și pe pământ jos, și nimeni nu este afară de el!

40. Păzește dar legile și poruncile lui, pe care ți le dau astăzi, ca să-ți meargă bine ție și fililor tăi de după tine și să ai viață lungă pe pământul pe care Dumnezeu tău ți-l va da pe veci.»

41. Atunci a osebit Moise trei cetăți dincolo de Iordan, spre răsărit,

42. — Ca să fugă într'însele ucigașul care a omorât pe aproapele lui din ne-

băgare de seamă, fără ca mai nainte să-i fi purtat pică. Și dacă va fugi într'una din cetățile acestea, să scape cu viață. —

43. Beșer în pustie, în ținutul câmpoș al lui Ruben, Ramot din Galaad, în Gad, și Golan în Basan, în seminția lui Manase.

44. Iată dar legea pe care Moise a pus-o înaintea fiilor lui Israil!

45. Iată și descoperirile, poruncile și îndreptările pe care le-a poruncit Moise fiilor lui Israil, când au ieșit ei din Egipt,

46. Dincolo de Iordan în valea din fața Bet-Peorului, în țara lui Sihon, regele Amoriților, care își avea scaunul domnesc în Heșbon, pe care l-au înfrânt Moise și fiii lui Israil, după ieșirea lor din Egipt,

47. Și au pus stăpânire pe țara lui, ca și pe țara lui Og, regele Basanului, cei doi regi Amoriți de dincolo de Iordan, la răsărit;

48. De la Aroer care se află pe țărmul Arnonului și până la muntele Sionului, adică al Hermonului,

49. Precum și toată câmpia de dincolo de Iordan, de la răsărit și până la Marea Araba, la poalele povârnișurilor muntelui Pisga.

5.

Crăinicirea a doua a Celor Zece Porunci.

1. Atunci a chemat Moise pe tot Israilul și i-a spus: « Ascultă, Israile, poruncile și îndreptările pe care ți le voi porunci astăzi în auzul tău! Invățați-le și sârguiți-vă să le faceți!

2. Domnul Dumnezeuul nostru a încheiat legământul cu noi în Horeb,

3. Și legământul acesta l-a încheiat Domnul nu cu părinții noștri, ci cu noi cu toții care suntem acum vii.

4. Domnul a vorbit cu voi față către față în munte, din mijlocul focului,

5. Iar eu stăteam atunci între Domnul și între voi ca să vă vestesc vouă poruncile Domnului, — căci vă era frică de fața focului, și de aceea nu v'ați suit în munte. — Și Domnul a rostit:

6. « Eu sunt Domnul Dumnezeuul tău, care te-am scos din țara Egiptului și din casa robiei.

7. Să nu ai alți dumnezei afară de mine.

8. Să nu-ți faci ție chip cioplit și nici orice alt chip, care se află sus în cer și jos pe pământ, în apă și sub pământ.

9. Să nu te închini lor și nici să le slujești, căci eu sunt Domnul Dumnezeuul tău, Dumnezeu râvnitor, care pedepsește fără-delegea părinților în copii până la al treilea și până la al patrulea neam, față de cei ce mă urăsc,

10. Dar mă arăt îndurător până la al miilea neam, față de cei ce mă iubesc și păzesc poruncile mele.

11. Să nu iei numele Domnului Dumnezeuului tău în deșert, căci Domnul nu cruță pe cel care ia numele său în deșert.

12. Păzește ziua Sâmbetei, ca să o sfințești, precum ți-a poruncit Domnul Dumnezeuul tău.

13. Șase zile să lucrezi și să-ți isprăvești toate lucrurile tale,

14. Iar ziua a șaptea este Sâmbăta Domnului Dumnezeuului tău, în care tu să nu lucrezi nimic, nici fiul tău, nici fiica ta, nici robul tău, nici roaba ta, nici boul tău, nici asinul tău, nici vitele tale, nici străinul din așezările tale, așa ca să aibă odihnă cu și tine robul tău și roaba ta.

15. Adu-ți aminte că ai fost slugă în țara Egiptului și Domnul Dumnezeuul tău te-a scos dintri'nsa cu mână tare și cu braț întins; pentru aceasta Domnul Dumnezeuul tău îți dă poruncă să prăznuiești ziua Sâmbetei.

16. Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta, precum ți-a poruncit Domnul Dumnezeuul tău, ca să trăiești mult și să-ți meargă ție bine pe pământul pe care Domnul Dumnezeuul tău ți-l va da ție.

17. Să nu uciți.

18. Să nu fii desfrânat.

19. Să nu furi.

20. Să nu mărturisești strâmb împotriva aproapelui tău.

21. Să nu poțtești femeia aproapelui tău, să nu poțtești nici casa lui, nici ogorul lui, nici sluga lui, nici boul lui, nici asinul lui și orice ar fi având aproapele tău.»

22. Aceste porunci le-a rostit Domnul către toată obștia voastră în munte, din mijlocul focului, al norilor și al întunericului, cu mare glas. Apoi le-a scris pe două table de piatră și mi le-a dat mie.

23. Iar când ați auzit glasul din mijlocul întunericului, pe când muntele ardea, v'ati apropiat de mine toți voezii semințiilor și bătrânii voștri,

24. Și ați zis: « Iată, Domnul Dumnezeuul nostru ne-a arătat slava sa, măreția sa, iar glasul său l-am auzit din mijlocul focului. Astăzi am văzut că Dumnezeu a vorbit cu omul și el a rămas cu viață.

25. Și acum de ce să murim? Focul acesta mare ne va mistui, și dacă vom mai auzi glasul Domnului Dumnezeuului nostru atunci vom muri.

26. Căci cine din oameni a auzit, ca noi, glasul Dumnezeuului celui viu vorbind din mijlocul focului și să fi rămas viu?

27. Apropie-te și ascultă ceea ce va vorbi Domnul Dumnezeuul nostru și tu să ne spui nouă ceea ce îți va grăi Domnul Dumnezeuul nostru, ca să auzim și să facem.»

28. Și Domnul a auzit glasul cuvintelor lor când ei vorbeau cu mine și a zis Domnul către mine: « Auzit-am glasul cuvintelor poporului acestuia care vorbea cu tine. Socotesc că ei au vorbit bine!

29. O, de-ar fi inima lor să se teamă de mine și să păzească deapururi toate poruncile mele, ca să le meargă bine lor și fiilor lor în veac!»

30. Du-te și le grăiește: « Intoarceți-vă în corturile voastre!»

31. Tu însă stai cu mine, căci am să-ți spun toate poruncile, legile și îndreptările pe care să-i înveți ca să le împlinească în pământul pe care li-l voi da în stăpânire.

32. Să fiți cu grijă ca să împliniți ceea ce v'a poruncit vouă Domnul Dumnezeuul vostru, fără să cărmîți nici la dreapta, nici la stînga.»

33. Mergeți pe calea pe care v'a poruncit Domnul Dumnezeuul vostru, ca să fiți vii, să vă fie bine și să trăiți îndelung în țara pe care voi o veți stăpâni!»

6.

Tălmăcirea poruncii înțlia. Dragostea către Dumnezeu.

1. Iată poruncile, legile și îndreptările pe care le-a poruncit Domnul Dumnezeu vostru, ca să vă învăț să le țineți în pământul în care intrați să-l stăpâniți!

2. Teme-te de Domnul Dumnezeuul tău, păzește toate legile lui și poruncile lui pe care ți le-am poruncit: tu, fiii tăi și nepoții tăi, în toate zilele vieții tale, ca să trăiești zile multe.

3. Ascultă, Israile, și sârguește-te să le împlinești, ca să-ți meargă bine și să sporești la număr, după făgăduința Domnului Dumnezeului părinților tăi, în țara în care curge lapte și miere.

4. Ascultă, Israile, Domnul este Dumnezeul nostru, Domnul, el unul!

5. Să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău din toată inima, din tot sufletul tău și din toată vârtutea ta!

6. Poruncile pe care ți le dau astăzi, să le păstrezi în inima ta,

7. Să le sădești în sufletul fiilor tăi și să vorbești de ele când stai în casa ta, când călătorești, când te culci și când te scoli.

8. Leagă-le ca pe un semn pe mâinile tale, poartă-le ca pe un talisman între ochii tăi;

9. Scrie-le pe ușorii casei tale și pe porțile tale!

10. Când te va duce Domnul Dumnezeuul tău în țara pentru care s'a jurat strămoșilor tăi, lui Avraam, lui Isaac și lui Iacob, să ți-o dea, țara cu cetăți mari și frumoase pe care nu tu le-ai zidit,

11. Cu case pline de toate bunătățile pe care nu tu le-ai umplut, cu fântâni săpate pe care nu tu le-ai săpat, cu podgorii și măslini pe care nu tu i-ai sădit, și vei mânca și te vei sătura,

12. Stai de pază, ca să nu uiți pe Domnul care te-a scos din țara Egiptului și din casa robiei.

13. Cinstește pe Domnul Dumnezeuul tău, lui să-i slujești și pe numele lui să te juri.

14. Nu umblați după alți dumnezei, dumnezeii popoarelor din vecinătatea voastră,

15. Căci Domnul Dumnezeuul vostru este Dumnezeuul râvnitor. Nu cumva să se aprindă împotriva ta mânia Domnului Dumnezeului tău și să te piarză de pe fața pământului.

16. Nu ispitii pe Domnul Dumnezeuul vostru precum l-ați ispitit la Masa.

17. Păziți cu grijă poruncile Domnului Dumnezeului vostru, descoperirile și îndreptările pe care vi le-a dat cu poruncă.

18. Săvârșește fapte bune și frumoase înaintea Domnului, ca să-ți meargă bine și să ajungi să stăpânești pământul cel mănos pentru care s'a jurat Domnul către strămoșii tăi,

19. Să izgonească pe toți dușmanii tăi din fața ta, după cum ți-a făgăduit Domnul.

20. Și dacă mai târziu te va întreba fiul tău: «Ce tâlc să aibă descoperirile, legile și îndreptările pe care ni le-a poruncit Domnul Dumnezeuul nostru?»

21. Tu să răspunzi fiului tău: «Robi am fost la Faraon în Egipt, și Domnul ne-a scos din Egipt cu mână tare».

22. Atunci a săvârșit Domnul minuni și fapte mari, mai presus de fire și lucruri de prăpăd împotriva lui Faraon și a casei lui, în văzul nostru,

23. Iar pe noi ne-a scos Domnul Dumnezeuul nostru, ca să ne dea țara pentru care s'a jurat strămoșilor noștri că ne va da-o.

24. Pentru aceasta ne-a poruncit Domnul să împlinim toate legile acestea în frica Domnului Dumnezeului nostru, ca să ne meargă bine în toată vremea, ca în ziua de azi.

25. Și ni se va socoti ca fapte de dreptate dacă vom împlini toate poruncile înaintea Domnului Dumnezeului nostru, întocmai cum ne-a poruncit.

7.

Oprirea prieteniei cu păgânii.

1. După ce Domnul Dumnezeuul tău te va fi dus în țara în care vei intra ca să o stăpânești și va izgoni dinaintea ta neamuri multe: pe Hetiți, pe Gherghesiți, pe Amoriți, pe Canaaniti, pe Pereziti, pe Heviti și pe Ebusiti, șapte

neamuri mai numeroase și mai tari decât tine,

2. Și le va da Domnul Dumnezeuul tău în mâinile tale și le vei înfrânge, să le nimicești, să nu închei cu ele legământ, nici să-ți fie milă de ele.

3. Să nu te încuscrești cu ele: pe fiica ta să nu o măriți după fiul lui și pe fiica lui să n'o iei pentru fiul tău,

4. Căci ea va depărta pe fiul tău de mine și va sluji la alți dumnezei, și degrabă se va aprinde mânia mea împotriva ta și te va prăpădi.

5. Dimpotrivă, iată ce să faceți: jertfelnicele lor să le doborâți, stâlpii lor să-i sfărâmați, așerele lor să le tăiați și chipurile turnate să le ardeți în foc,

6. Căci tu ești popor sfânt al Domnului tău și pe tine te-a ales Domnul Dumnezeuul tău ca să fii popor al său, din toate popoarele de pe fața pământului.

7. Domnul nu v'a îndrăgit și nu v'a ales dintre toate popoarele pământului din pricina numărului vostru, căci sunteți cel mai mic dintre toate popoarele,

8. Ci fiindcă vă iubește Domnul și ca să țină jurământul pe care l-a jurat strămoșilor voștri, v'a scos cu mână tare și v'a mântuit din casa robiei, din mâna lui Faraon, împăratul Egiptului.

9. Deci să știi că Domnul Dumnezeuul tău este Dumnezeu, Dumnezeu credincios care păstrează până la al mililea neam legământul și mila față de cei ce-l iubesc pe el și păzesc poruncile sale;

10. El răsplătește pe față celor ce-l urăsc și-i nimicește; el nu întârzie cu aceia care îl urăsc, ci-i pedepsește pe văzute.

11. Pentru aceasta păzește poruncile, legile și îndreptările pe care eu astăzi vi le poruncesc ca să le împliniți.

12. Și dacă veți asculta de îndreptările acestea, dacă le veți păzi și dacă le veți face, în schimb și Domnul Dumnezeuul tău va păzi legământul și îndurarea drept care s'a jurat străbunilor tăi,

13. Și te va iubi, te va binecuvânta, te va înmulți și va binecuvânta rodul pântecului tău, rodul pământului: grâul, vinul, untdelemnul, fătutul vitelor și fătutul turmelor tale, pe pământul pe

care s'a jurat Domnul către părinții tăi că ți-l va da.

14. Binecuvântat vei fi între toate popoarele, nu va fi nimeni sterp sau stearpă în neamul tău și nici între vietele tale.

15. Și Domnul te va feri de orice boală și toate bătăile cele rele din țara Egiptului, pe care le știi, nu se vor atinge de tine, ci le va îndrepta spre toți cei ce te urăsc pe tine.

16. Să prăpădești toate neamurile pe care Domnul ți le dă în mâna ta, ochii tăi să nu se milostivească de ele și să nu cinstești cumva pe dumnezeii lor, căci aceasta-i cursă pentru tine!

17. Dacă însă vei cugeta în inima ta: «Popoarele acelea sunt mai numeroase decât mine, — cum voi putea să le izgonesc?»,

18. Nu te teme! Ci amintește-ți de ceea ce a săvârșit Domnul împotriva lui Faraon și a tot Egiptul,

19. De marile încercări pe care le-au văzut ochii tăi, de minunile și faptele cele mai presus de fire, de mâna cea tare și de brațul cel întins, cu care te-a scos Domnul Dumnezeuul tău! Așa se va purta Domnul Dumnezeuul tău cu toate popoarele de fața cărora te temi.

20. Domnul Dumnezeuul tău va trimite împotriva lor chiar și viespi, așa că vor pieri cei ce au mai scăpat ori s'au pitit din fața ta.

21. Nu te înfricoșa de ele, căci Domnul Dumnezeuul tău, care este în mijlocul tău, este Dumnezeu mare și înfricoșat.

22. Dar Domnul Dumnezeuul tău va goni neamurile acestea de dinaintea ta, puțin câte puțin, iar tu să nu le nimicești dintr'o dată, ca nu cumva fiarele sălbatică să se prăsească în dauna ta.

23. Domnul Dumnezeuul tău le va da în mâna ta și mare turburare va băga în ele până ce le va pierde.

24. El va da pe regiul lor în mâinile tale și tu vei nimici numele lor de sub cer; nimeni nu va fi în stare să se împotrivească ție, căci tu îi vei pierde.

25. Chipurile lor turnate să le arzi în foc, să nu poftesti să iei nici aur, nici argint, în schimb, ca nu cumva să cazi

în cursă, căci aceasta este faptă groaznică înaintea Domnului Dumnezeului tău.

26. Și urciunea aceasta idolească să n'o bagi în casa ta, căci vei fi nimicit ca și ea; să te scârbești și să-ți fie ca ceva groaznic, căci este hotărîță pierzării.

8.

Indemnuri către popor să nu uite binefacerile lui Dumnezeu.

1. Fiți sărguincioși la îndeplinirea tuturor poruncilor pe care eu vi le poruncesc astăzi, ca să rămâneți cu viață, să vă înmulțiți și să vă luați în stăpânire țara pentru care Domnul Dumnezeuul tău s'a jurat părinților tăi.

2. Adu-ți aminte de tot drumul pe care te-a dus Domnul Dumnezeuul tău prin pustie timp de patruzeci de ani, ca să te smerească și să te ispitească spre a cunoaște ceea ce este în inima ta, de vei ține poruncile lui sau nu.

3. El te-a smerit și te-a lăsat flămând, apoi ți-a dat să mănânci mană, de care n'ai știut nici tu, nici părinții tăi, ca să te încredințezi că nu numai cu pâine va trăi omul, ci și cu tot ceea ce iese din gura lui Dumnezeu poate omul să trăiască.

4. Veșmintele tale nu s'au învechit și picioarele tale nu s'au bobotit vreme de patruzeci de ani.

5. Dar să fii încredințat în inima ta că Domnul este povățuitorul tău, precum omul povățuiește pe fiul său.

6. Deci fii următor poruncilor Domnului Dumnezeului tău, ca să mergi pe căile lui și în frica lui,

7. Fiindcă Domnul Dumnezeuul tău te va duce să intri în țara cea mănoasă, țară cu apă de apă, cu bălți și cu izvoare, care țâșnesc în câmpie și la munte;

8. Țară cu grâu, cu orz, cu podgorii, cu smochini, cu rodii, țară cu măslini, cu untdelemn și cu miere;

9. Țară în care tu vei simți belșugul de pâine nu vei duce lipsă de nimic, țară în pietrele căreia stă ascuns fierul și din munții căreia se scoate arama.

10. După ce vei mânca și te vei sătura, să binecuvințezi pe Domnul Dum-

nezeul tău pentru țara cea îmbelșugată pe care el ți-a dăruit-o!»

11. Sărgueste-te deci să nu uiți pe Domnul Dumnezeuul tău și să treci cu pază poruncile, îndreptările și legile lui pe care ți le-am poruncit astăzi.

12. Nu lăsa inima ta, când mănânci și te saturezi, când îți clădești case frumoase ca să le locuiești,

13. Când cirezile și turmele tale se prădesc, când aurul și argintul tău și toată averea ta sporește,

14. Nu o lăsa să se îngâmfe ca să uiți pe Domnul Dumnezeuul tău, care te-a scos din Egipt și din casa robiei,

15. Care te-a purtat prin pustia cea nemărginită și înfricoșată, cu șerpi veninoși și balauri, prin ținuturi uscate de soare și fără apă, care ți-a scos apă din stânca de cremene,

16. Care te-a hrănit în pustie cu mana pe care n'o cunoșteau părinții tăi, ca să te smerească, să te ispitească și la urmă să-ți arate fericirea.

17. Să nu cugeți cumva în inima ta: «Puterea și vârtoșia mâinii mele mi-au hărăzit această bună stare!»

18. Ci mai vârtos adu-ți aminte de Domnul Dumnezeuul tău, care ți-a dăruit putere să-ți agonisești această bogăție, ca să întărească legământul pentru care s'a jurat părinților tăi, ca în ziua aceasta.

19. Dar dacă vei uita pe Domnul Dumnezeuul tău și vei umbla după alți dumnezei, îi vei cinsti și te vei închina lor, vă mărturisesc cu tot dinadinsul că veți fi cu totul nimiciți.

20. Și precum pe neamurile cele de dinaintea voastră le-a prăpădit Domnul, tot așa veți fi și voi prăpădiți, dacă nu veți asculta de glasul Domnului Dumnezeului vostru!»

9.

Moise amintește poporului fărădelegile săvârșite în trecut.

1. «Ascultă, Israile! Astăzi vei trece Iordanul ca să intri și să stăpânești popoare mai mari și mai tari decât tine: cetăți mari întărite cu ziduri până la cer,

2. Un popor puternic și uriaș la sta-tură, pe Enachiți, pe care tu îi știi și despre care tu ai auzit spunându-se: «Cine poate să se măsoare cu feciorii lui Enac?»

3. Și astăzi să mai știi că Domnul Dumnezeuul tău va trece înaintea ta; el este foc mistuitor, el îi va nimici și îi va doborî în fața ta, ca să-i cuprinzi și degrabă să-i pierzi, precum ți-a făgăduit Domnul.

4. Și după ce-i va goni Domnul Dum-nezeul tău din fața ta, să nu cugeți în inima ta: «Pentru dreptatea mea, mi-a dat Domnul să stăpânesc țara aceasta», ci din pricina fărâdelegilor pe care le-au săvârșit aceste popoare, el le-a alungat din fața ta.

5. Nu pentru faptele tale bune și nici pentru credințioșia inimii tale tu intri să ieși în stăpânire țara lor, ci pentru fărâdelegea popoarelor acestora Dom-nul Dumnezeuul tău le-a alungat din fața ta, întărind făgăduința pentru care Domnul s'a jurat străbunilor tăi, lui Avraam, lui Isaac și lui Iacob.

6. Și să știi că nu pentru dreptatea ta, Domnul Dumnezeuul tău îți va da ție în stăpânire această frumoasă țară,— cu atât mai vărtos cu cât ești tare la cerbice!

7. Adu-ți aminte și nu uita de câte ori ai întăritat pe Domnul Dumnezeuul tău în pustie; din clipa când ai ieșit din țara Egiptului până când ai ajuns în locul acesta, răzvrățiți ai fost împotriva Domnului.

8. Și la Horeb ai întăritat pe Domnul și s'a oțărît Domnul împotriva voastră, ca să vă prăpădească.

9. Când m'am suit în munte ca să iau tablele de piatră, tablele legământului pe care Domnul le-a încheiat cu voi, am stat în munte patruzeci de zile și patruzeci de nopți, fără să mănânc pâine și fără să beau apă.

10. Apoi Domnul mi-a încredințat cele două lespezi de piatră, scrise cu degetul lui Dumnezeu, și pe ele erau săpate cuvintele pe care le-a grăit Dom-nul cu voi pe munte din mijlocul fo-cului, în ziua adunării.

11. Și la capătul celor patruzeci de zile și patruzeci de nopți, mi-a dat Dom-nul cele două table de piatră, tablele legământului,

12. Și mi-a zis: «Scoală-te și degrabă te coboară de aici, căci poporul tău pe care l-ai scos din Egipt s'a ticăloșit! Repede a cotit de pe calea pe care i-am poruncit-o și și-a făcut chip turnat.»

13. Și Domnul mi-a grăit iarăși: «M'am uitat la poporul acesta și iată că este un popor îndărătnic!

14. Curmă cu ruga, căci vreau să-l pedepsesc și să șterg numele lui de sub cer; iar pe tine te voi face popor mai tare și mai numeros decât el!»

15. Atunci m'am coborât din munte și m'am întors — iar muntele pâlăia în flăcări — cu cele două table ale legămân-tului în mână,

16. Și m'am uitat, și iată voi păcă-tuiserăți împotriva Domnului Dumne-zeului vostru, căci vă făcuserăți vițel turnat, și repede vă abătuserăți din calea pe care Domnul vă poruncise să mergeți.

17. Atunci am apucat cele două table, le-am zvrălit și le-am spart în ochii voștri.

18. Apoi am căzut înaintea Domnului ca la început, cu rugăciune, patruzeci de zile și patruzeci de nopți, fără să mănânc pâine și fără să beau apă, pentru toate păcatele pe care le-ați făptuit să-vârșind lucruri rele înaintea Domnului, ca să-l întăritați.

19. Căci înmărmuriseram de iuțimea ur-giei cu care se mâniase Domnul împo-triva voastră, ca să vă prăpădească. Dar Domnul m'a ascultat și de data aceasta.

20. Ba și împotriva lui Aaron tare se mâniase Domnul ca să-l piarză, dar eu m'am rugat atunci și pentru Aaron.

21. Și păcatul vostru pe care l-ați să-vârșit, vițelul, l-am ars în foc, l-am zdru-micat și l-am pisat bine până l-am pre-făcut în pulbere, iar pulberea am arun-cat-o în pâraul care pogora din munte.

22. — La Tabera, la Masa și la Chi-brot-Hataava, ai întăritat pe Domnul.

23. Și când v'a trimis Domnul din Cadeș Barnea cu porunca: «Suiți-vă și cuprindeți țara pe care eu v'am dat-o», atunci v'ați răzvrătit împotriva poruncii

Domnului Dumnezeuului vostru, n'ați rămas credincioși lui și nici de glasul lui n'ați ascultat!

24. Răzvrățiți ați fost mereu împotriva Domnului, din ziua când v'am cunoscut!

25. Și am căzut din nou la rugăciune înaintea Domnului patruzeci de zile și patruzeci de nopți, căci Domnul vrusese să vă nimicească;

26. Și atunci m'am rugat Domnului și i-am zis: «Doamne Dumnezeule, nu pierde poporul tău și moștenirea ta, pe care ai mântuit-o prin puterea ta și pe care cu mâna ta cea tare ai scos-o din Egipt.

27. Adu-ți aminte de robii tăi, de Avraam, de Isaac și de Iacob! Nu căuta la cerbicia poporului acestuia, la fărădelegea și la păcatul lui,

28. Ca nu cumva poporul țării din care ne-ai scos să zică: «Domnul n'a putut să-i bage în țara pe care le-a făgăduit-o și din ură împotriva lor i-a scos ca să-i piarză în pustie.»

29. Dar ei sunt poporul și moștenirea ta pe care ai scos-o cu puterea ta cea mare și cu brațul tău cel întins!»

10.

Al doilea rând de table ale legii. Alegerea lui Levi.

1. În vremea aceea a rostit Domnul către mine: «Cioplește două table de piatră la fel cu cele dintâi, și suc-te la mine în munte. Fă-ți însă și un chivot de lemn!

2. Eu voi scrie pe tablele acestea poruncile care au fost pe cele dintâi table pe care tu le-ai spart. Apoi să le pui în chivot.»

3. Și așa am făcut un chivot de lemn de salcâm, am cioplit cele două table de piatră la fel cu cele dintâi, și m'am suit în munte cu cele două table în mână.

4. Și Domnul a scris pe table, cu scrisul cel de la început, cele zece porunci pe care vi le rostise din mijlocul focului în ziua adunării și mi le dăduse mie.

5. Apoi m'am pogorât iarăși din munte și am pus tablele în chivotul pe care îl făcusem, și au rămas într'însul, precum a poruncit Domnul.

6. Și fiii lui Israil au pornit din Beerot-Bene-Iaacan spre Mosera. Acolo a murit Aaron, unde a și fost îngropat, iar în locul lui a fost preoțit feciorul său, Eleazar.

7. De acolo, fiii lui Israil au pornit la Gudgod, și din Gudgod, la Iotba, ținut cu pârae de apă.

8. În acea vreme a osebit Domnul semniția lui Levi ca să ducă chivotul legământului, să stea înaintea Domnului ca să-i slujească și să-l proslăvească, ceea ce se face până în ziua de azi.

9. Pentru aceasta n'a avut Levi parte și moștenire cu frații săi, căci Domnul este moștenirea lui, așa cum i-a făgăduit Domnul Dumnezeuul tău.

10. Și eu am stat în munte patruzeci de zile și patruzeci de nopți, ca în zilele cele dintâi, și Domnul m'a ascultat și de astădată, fiindcă Domnul n'a vrut să te piarză,

11. Ci mi-a zis: «Scoală-te și pornește în fruntea poporului acestuia, ca să intre și să ia în stăpânire țara pentru care m'am jurat părinților lui că o voi da.»

12. Și acum, Israile, ce cere Domnul Dumnezeuul tău de la tine? Să te temi de Domnul Dumnezeuul tău, să umbli în căile lui, să-l iubești, să-l cinstești pe Domnul Dumnezeuul tău din toată inima ta și din tot cugetul tău,

13. Să păzești poruncile Domnului și legile lui, pe care eu ți le dau astăzi spre fericirea ta.

14. Vezi! Al Domnului Dumnezeuului tău este cerul și cerurile cerurilor, al lui este pământul cu tot ce se află într'însul;

15. Însă numai pe părinții tăi i-a dorit și i-a iubit Domnul și pe voi v'a ales ca urmași ai lor, dintre toate neamurile, precum se vede astăzi.

16. Tăiați dară împrejur inima voastră și cerbicea și nu mai fiți îndărătnici,

17. Căci Domnul Dumnezeuul vostru este Dumnezeuul Dumnezeilor și Domnul Domnilor, Dumnezeu mare, viteaz și înfricoșat, care nu cată la fața nimănui, și nemitarnic,

18. Care face dreptate orfanului și văduvei, care iubește pe străin ca să-i dea lui hrană și veșmânt.

19. Și voi să iubiți pe străin, căci și voi ați fost străini în țara Egiptului.

20. Cinstește pe Domnul Dumnezeuul tău și lui să-i slujești, lângă el să te aciezi și în numele lui să te juri!

21. El este mândria ta și el este Dumnezeuul tău, care pentru tine a săvârșit acele fapte mari și înfricoșate pe care ochii tăi le-au văzut.

22. Odinioară părinții tăi s'au pogorît în Egipt numai șaptezeci de suflete, iar acum Domnul Dumnezeuul tău ți-a sporit numărul ca stelele de pe cer.

11.

Indemnuri la supunerea către poruncile Domnului.

1. Pentru aceasta să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău și să păzești pravila lui, legile, orânduielele și poruncile lui în toată vremea.

2. Și să mai știți astăzi: Dumnezeu n'a încheiat legământ cu feciorii voștri, care nu știu nimic despre aceasta și care n'au văzut mustrarea Domnului Dumnezeuului vostru, Atotputernicia sa, mâna sa cea tare și brațul său întins,

3. Minunile lui, săvârșirile lui în mijlocul Egiptului, împotriva lui Faraon, împăratul Egiptului, și împotriva țării lui,

4. Ceea ce a pricinuit el oștirii lui Faraon, cailor lui și carelor lui pe care le-a înecat în văzul vostru, în apele Mării Roșii, când vă urmăreau ei, și Domnul i-a dat pierzării, până în ziua de azi,

5. Apoi cum s'a purtat cu voi în pustie, până când ați ajuns în locul acesta,

6. Cum a pedepsit pe Datan și pe Abiram, fiii lui Eliab, fiul lui Ruben, sub care pământul și-a deschis gura și i-a înghițit pe ei, casele, corturile lor și i-a toată averea lor, în mijlocul lui Israel.

7. Ci fiindcă ochii voștri au văzut toate faptele cele mari ale Domnului pe care el le-a săvârșit,

8. Păziți toate poruncile pe care eu vi le dau astăzi, ca să fiți tari, să intrați și să luați în stăpânire țara în care voi veți intra ca să fie a voastră,

9. Și ca să trăiți vreme îndelungată pe pământul pentru care Domnul s'a jurat părinților voștri că-l va da lor și

vâstarilor lor, țară în care curge lapte și miere.

10. Țara aceasta în care intri ca să o iei în stăpânire nu este ca țara Egiptului, din care ați ieșit, în care sameni sămânța și apoi o uzi cu o roată învârtită cu piciorul, ca pe o grădină de verdețuri,

11. Ci țara în care intrați ca să o luați în stăpânire este țară cu munți și văi și este udată de ploaia din cer,

12. Țara de care Domnul Dumnezeuul tău poartă de grijă și spre care ochii Domnului tău sunt ațintiți deapururi de la începutul și până la sfârșitul anului.

13. Și dacă veți fi ascultând poruncile mele pe care vi le poruncesc astăzi, ca să iubiți pe Domnul Dumnezeuul vostru și să-l cinstiți, din toată inima voastră și din tot sufletul vostru,

14. Voi da pământului vostru ploaie la vreme, ploaie timpurie și târzie, ca să poți aduna grâul, vinul și untdelemnul tău;

15. Voi da și iarbă pe câmp pentru vitele tale, pe care să le hrănești și să le sature.

16. Păziți-vă dar ca inima voastră să nu innebunească, și să vă răzlețiți de Domnul și să slujiți la dumnezei străini și să vă închinați lor,

17. Căci mânia Domnului se va aprinde împotriva voastră și va închide cerul, ca să nu mai dea ploaie și pământul să nu mai dea rodul său, ca astfel să pieriți degrabă din țara cea mănoasă, pe care Domnul o va dăruii vouă.

18. Puneți deci aceste cuvinte în inima și în cugetul vostru, legați-le ca semn la mâna voastră și ca pe un talisman între ochii voștri.

19. Învățați și pe feciorii voștri să vorbească de ele când stai acasă, când călătorești pe cale, când te culci și când te scoli;

20. Scrie-ți-le pe ușorii casei și pe porțile tale,

21. Ca zilele vieții voastre și ale fiilor voștri să dăinuiască pe pământul pentru care s'a jurat Domnul să-l dea părinților voștri, atât cât stă cerul deasupra pământului.

22. Dacă veți păzi toate poruncile acestea pe care eu vi le poruncesc astăzi vouă, ca să le urmați: să iubiți pe Domnul Dumnezeuul vostru, să umblați în căile lui și să stați sub ocrotirea lui,

23. Domnul va izgoni din fața ta pe toate neamurile acestea și veți stăpâni popoare mai mari și mai tari decât voi.

24. Fiecare colț de pământ pe care va călca talpa piciorului vostru să fie al vostru; din pustie până în Liban, de la fluviul Eufratului și până la Marea Asfințitului, să se întindă hotarele voastre!

25. Nimeni să nu se poată împotrivi vouă! Frică și groază de voi va răspândi Domnul Dumnezeuul vostru peste tot pământul pe unde veți călca, precum Domnul v'a spus vouă.

26. Iată, eu vă pun înaintea voastră binecuvântare și blestem!

27. Binecuvântare, dacă veți asculta de poruncile Domnului Dumnezeuului vostru, pe care vi le poruncesc vouă astăzi,

28. Și blestem, dacă nu veți asculta de poruncile Domnului Dumnezeuului vostru și vă veți abate din calea pe care v'o poruncesc astăzi, și veți umbla după alți dumnezei pe care nu-i cunoașteți.

29. Iar când te va duce Domnul Dumnezeuul tău în țara în care vei intra ca să o iei în stăpânire, să pui binecuvântarea pe muntele Garizim, și blestemul pe muntele Ebal.

30. — Ei se află dincolo de Iordan în spatele drumului ce duce spre asfințitul soarelui în țara Canaanților, care locuiesc în câmpia Iordanului, în fața Ghilgalului, lângă stejarul More. —

31. Acum, iată că veți trece Iordanul ca să intrați să stăpâniți țara pe care Domnul Dumnezeuul vostru v'o dă, căci trebuie s'o stăpâniți și să locuiți într'nsa.

32. Sârguiți-vă dar să păziți toate legile și îndreptările pe care eu vi le pun acum înaintea voastră! »

12.

Locul adevăratei slujiri a lui Dumnezeu.

1. « Iată legile și îndreptările după care să vă călăuziți în țara pe care Domnul Dumnezeuul părinților voștri v'a hotăr-

rit-o vouă s'o stăpâniți cât veți trăi pe pământ:

2. Să dărâmați din temelie toate locașurile unde popoarele a căror stăpânire o luați voi se închină dumnezeilor lor, pe munți înalți, pe dealuri și sub orice copac verde.

3. Să doborâți la pământ jertfelnicile lor și să sfărâmați stâlpii lor cu pisani, așerele lor să le ardeți în foc, idolii turnați să-i faceți fărâme și să stărpiți numele lor din locul acela.

4. Cu Domnul Dumnezeuul vostru să nu faceți așa!

5. Ci locul pe care îl va alege Domnul Dumnezeuul vostru din toate semințiile, în care să-și așeze numele său ca să sălășluiască într'nsul, să-l cercetați și să veniți la el,

6. Să aduceți ardere de tot și jertfe, zeciuielele voastre, ridicarea mâinilor voastre, juruințele, prinoasele de bună voie, întâii născuți din cirezile și din turmele voastre.

7. Acolo să ospătați înaintea Domnului Dumnezeuului vostru și să vă bucurați de agoniseala mâinilor voastre, voi și familiile voastre, fiindcă Domnul Dumnezeuul tău te-a binecuvântat.

8. Să nu faceți așa cum facem noi acum aici, fiecare după dreapta lui socotință;

9. Până acum încă n'ați intrat în odihna și în moștenirea pe care Domnul Dumnezeuul nostru o va da vouă.

10. Dar când veți trece Iordanul și veți locui în pământul pe care Domnul Dumnezeuul vostru vi-l va da ca moștenire, vă veți odihni de dușmanii voștri cei din jur și veți locui fără de grijă,

11. Să aduceți, în locul pe care-l va alege Domnul Dumnezeuul vostru ca să sălășluiască într'nsul numele său, tot ceea ce v'am poruncit vouă: arderile de tot, jertfele, zeciuielele, ridicarea mâinilor voastre, și tot ce e mai de frunte din ceea ce ați făgăduit Domnului.

12. Și să faceți ospăț de bucurie înaintea Domnului Dumnezeuului vostru, voi, fiii și fiicele voastre, roabele voastre și leviii din orașele voastre, căci ei n'au parte și moștenire cu voi.

13. Păzește-te să nu aduci arderea ta de tot în orice loc ți s'ar părea,

14. Ci numai în locul pe care-l va alege Domnul într'una din semințiile voastre, acolo să aduci arderile de tot ale tale și acolo să săvârșești tot ceea ce eu îți poruncesc.

15. Dar, după pofta sufletului tău, junghe și mănâncă jertfă de carne după binecuvântarea pe care Domnul Dumnezeuul tău ți-o va da în toate așezările tale. Cel curat și cel necurat să mănânce din ea, ca din carnea de căprioară și cea de cerb.

16. Numai sângele să nu-l mănânci, ci să-l verși pe pământ ca pe apă.

17. Să nu mănânci în așezările tale zeciuiala de la grâul, de la vinul și untdelemnul tău, întâii născuți ai cirezilor și ai turmelor tale, toate făgăduințele pe care le-ai făgăduit, darurile de bunăvoie și ridicarea mâinilor tale,

18. Ci dimpotrivă să le mănânci înaintea Domnului Dumnezeului tău, în locașul pe care-l va alege Domnul Dumnezeuul tău: tu, fiul și fiica ta, robul și roaba ta și levitul din așezările tale, și să te bucuri de toată agoniseala mâinilor tale!

19. Păzește-te ca nu cumva să treci cu vederea pe levit, în toate zilele vieții tale de pe pământul tău!

20. Când Domnul Dumnezeuul tău va lărgi hotarul tău, precum ți-a făgăduit, și vei spune: «Vreau să mănânc carne» — căci ți-e poftă să mănânci carne — ți-e îngăduit să mănânci carne după dorul sufletului tău.

21. Și dacă locul pe care Domnul Dumnezeu îl va alege ca să sălășluiască numele său într'insul va fi prea departe de tine, junghe din cirezile și din turmele tale, pe care ți le-a dat Domnul Dumnezeuul tău, precum ți-am dat poruncă, și mănâncă în așezările tale tot după dorul sufletului tău.

22. Intocmai cum se mănâncă vânatul de căprioară și de cerb, așa să mănânci. Cel curat și cel necurat să mănânce la fel.

23. Dar ține cu tărie să nu mănânci sânge, căci sângele are în el viață și nu se cade să mănânci viața laolaltă cu trupul.

24. Să nu-l mănânci, ci să-l verși pe pământ ca pe apă.

25. Să nu-l mănânci, ca să-ți meargă bine ție și fiilor tăi de după tine, fiindcă tu faci ceea ce este drept în ochii Domnului.

26. Numai darurile sfinte care se cuvine să le dai și făgăduințele tale, ia-le și adă-le în locul pe care Domnul îl va alege.

27. Când vei aduce arderile de tot ale tale să pui carnea și sângele pe jertfelnicul Domnului Dumnezeului tău; la jertfele tale, să verși sângele pe jertfelnic, iar carnea să o mănânci.

28. Fii cu grijă și ia aminte la toate poruncile acestea pe care eu ți le poruncesc, ca să-ți meargă bine ție și fiilor tăi de după tine deapururi, fiindcă tu săvârșești ceea ce este bun și plăcut în ochii Domnului Dumnezeului tău.

29. După ce Domnul Dumnezeuul tău va nimici din fața ta popoarele pe care le vei cuprinde ca să le stăpânești și să locuiești în țara lor,

30. Ferește-te ca nu cumva să te lași înșelat, ca după ce au fost nimicite nu cumva să umbli după dumnezeii lor cugetând: «Cum au slăvit neamurile acelea pe dumnezeii lor, vreau să fac și eu întocmai.»

31. Dar tu să nu faci la fel cu Domnul Dumnezeuul tău, căci toate grozăviile pe care le urăște Domnul le-au săvârșit ele pentru dumnezeii lor, ba chiar pe fiii și pe ficele lor i-au ars în foc pentru dumnezeii lor.

13.

*Legi împotriva ispititorilor la idololatrie.
Regulă pentru mâncarea celor sfinte.*

1. Toate poruncile pe care ți le poruncesc astăzi să le implinești aiudoma, fără să adaogi, nici să tai ceva din ele!

2. Dacă se va scula în mijlocul tău profet sau văzător de vise și va săvârși înaintea ta minuni și fapte mai presus de fire,

3. Și dacă minunea sau fapta cea mai presus de fire se va adevăra și el te va înbăia: «Să mergem după alți dumnezei!»

— dar pe care tu nu i-ai cunoscut — «și să ne închinăm lor».

4. Să nu ascultați de cuvintele îmbietoare ale proorocului aceluia sau ale văzătorului de vise, căci Domnul Dumnezeuul vostru vrea să vă pună la încercare, să vă știe dacă voi iubiți pe Domnul Dumnezeuul vostru din toată inima voastră și din tot sufletul vostru.

5. Numai după Domnul Dumnezeuul vostru să mergeți, de el să vă temeți, poruncile lui să le păziți, de glasul lui să ascultați, pe el să-l cinștiți și de el să vă lipiți.

6. Iar proorocul acela, sau văzătorul acela de vise, să fie omorât, căci v'a îndemnat să părăsiți pe Domnul Dumnezeuul vostru, care v'a scos pe voi din țara Egiptului și din casa robiei v'a mântuit, ca să te depărtezi de calea pe care ți-a poruncit să mergi Domnul Dumnezeuul tău. Nimicește deci răul din mijlocul tău!

7. Dacă fratele tău, fiul mamei tale, sau fiul tău, fiica ta și femeia de la sânul tău, sau prietenul tău care-ți este scump ca sufletul tău ar voi să te înșele în ascuns cu îndemnul: «Să mergem și să ne închinăm altor dumnezei», pe care nu i-ai știut nici tu, nici părinții tăi,

8. Dumnezei ai popoarelor din vecinătatea voastră, apropiate ori depărtate, de la o margine până la cealaltă margine a pământului,

9. Să nu vrei, nici să ascuți de el, să nu te înduri de el, nici să-l cruți, nici să-l tăinuiești,

10. Ci să-l omori. Mâna ta să fie cea dintâi care să-l omoare și apoi mâna întregului popor.

11. Să arunci într'insul cu pietre până îl vei omori, căci a căutat să te depărteze de Domnul Dumnezeuul tău, care te-a scos din țara Egiptului și din casa robiei!

12. Și tot Israilul să audă și să se teamă și de aci înainte să nu mai săvârșească în mijlocul tău o astfel de fărădelege!

13. Dacă vei dovedi că în vre-o cetate pe care ți-a dat-o Domnul Dumnezeuul tău ca să locuiești într'insa,

14. S'au ivit oameni nelegiuiți care îmbie pe locuitorii cetății la necredință: «Haidem să ne închinăm la alți dumnezei pe care voi nu-i cunoașteți»,

15. Cercetează, socotește bine și întreabă, și dacă se adevărește că faptul este adevărat, că s'a petrecut ticăloșia aceasta în mijlocul tău,

16. Să treci prin ascuțișul săbiei pe locuitorii cetății aceleia, să o dărâmi, și tot ce este într'insa, oameni și dobitoace, să le dai în gura săbiei.

17. Toată prada din ea s'o strângi în piață și s'o arzi în foc, iar cetatea și toată prada din ea să fie ardere de tot pentru Domnul Dumnezeuul tău. Morman de dărâmături să fie deapururi și să nu se mai zidească în veci!

18. Și de nimic din ceea ce a fost hotărât pieirii să nu se lipească mâna ta, ca Domnul să-și întoarcă iuțimea urgiei lui, să-ți dăruiască îndurările și milostivițiile sale, să te înmulțească, precum s'a jurat părinților tăi,

19. Dacă vei asculta de glasul Domnului Dumnezeuului tău, ca să păzești poruncile lui pe care ți le poruncesc astăzi și să săvârșești ceea ce este plăcut în ochii Domnului Dumnezeuului tău. »

14.

Rânduieli pentru jale. Mâncări și zeciuieli.

1. «Voi sunteți fiii ai Domnului Dumnezeuului vostru! Să nu faceți scrijilituri pe trup și să nu vă tundeți părul de pe frunte spre jelirea unui mort,

2. Căci tu ești sfânt pentru Domnul Dumnezeuul tău și pe tine te-a ales Domnul ca să-i fii lui popor al său dintre toate popoarele de pe fața pământului.

3. Să nu mâncați din tot ceea ce este urciune.

4. Iată dobitoacele pe care să le mâncați: boul, oaia și capra,

5. Cerbul, căprioara, căpriorul, țapul, antilopa, boul sălbatic și capra de munte.

6. Toate dobitoacele cu copita despicată în două și care rumegă, să le mâncați.

7. Dintre cele care numai rumegă și dintre acelea care au numai copita despicată, să nu mâncați: cămila, iepu-

rele, șafanul. Rumegătoarele cu copita nedespăcată, pentru voi sunt necurate.

8. Porcul, deși are copita despăcată, dar nefiind rumegător, este spurcat pentru voi. Din carnea lor să nu mâncați și de hoiturile lor să nu vă atingeți!

9. Dintre vietățile care trăiesc în apă, să mâncați pe cele care au aripi și solzi.

10. Dimpotrivă, cele fără aripi și solzi să nu le mâncați, căci sunt spurcate pentru voi.

11. Să mâncați orice fel de pasăre curată.

12. Dar iată pe care să nu le mâncați: vulturul, vulturul răpitor, vulturul pleșuv,

13. Eretele, gârvanul, șoimul cu toate soiurile lui,

14. Toți corbii, oricare le-ar fi soiul.

15. Struțul, rândunica, pescarul, uliul cu soiurile lui,

16. Cucuveaua, bufnița și huhurezul,

17. Pelicanul, gaia și pelicanul răpitor,

18. Cocostârcul, prundărelul de orice fel, pupăza și liliacul.

19. Toate găngăniile sunt necurate pentru voi. Să nu le mâncați!

20. Toate păsările curate să le mâncați.

21. Să nu mâncați mortăciuni, ci să le dați străinului care trăiește în așezările voastre, să le mănânce el, sau să le vindeți la străini, căci tu ești popor sfânt al Domnului Dumnezeuului tău. Să nu fierbi iedul în laptele mamei lui.

22. Să osebești zeciuială din tot rodul sămănăturii tale, care îți iese an de an din ogorul tău.

23. Și să te ospătezi înaintea Domnului Dumnezeuului tău, — în locul pe care el îl va alege să-și sălășluiască numele său într'însul, — din zeciuiala grâului, vinului și untdelemnului tău, din cei întâi născuți din cirezile și din turmele tale, ca să învești să te temi de Domnul Dumnezeuul tău în toate zilele vieții tale.

24. Și dacă drumul într'acolo va fi prea lung și nu le vei putea duce cu tine, fiindcă locul pe care l-a ales Domnul ca într'însul să sălășluiască numele său va fi prea departe, și Domnul Dumnezeuul tău te va fi binecuvântat cu prisos,

25. Vinde-le pe bani, pune banii în pungă și te du la locul pe care l-a ales Domnul Dumnezeuul tău,

26. Și cumpără cu argintul tău tot ceea ce dorește sufletul tău; vite mari și mici, vin, băutură îmbătătoare și orișice răvnește sufletul tău, fă ospăț acolo înaintea Domnului Dumnezeuului tău și te veselește tu și casa ta.

27. Iar pe levitul care locuiește în așezările tale să nu-l treci cu vederea, căci el nu are nici parte, nici moștenire cu tine.

28. La fiecare trei ani să pui deoparte toată zeciuiala din veniturile tale din anul acela, și s'o lași în așezările tale,

29. Ca levitul, care n'are nici parte, nici moștenire cu tine, și străinul și orfanul și văduva din așezările tale, să vină să mănânce și să se sature, ca astfel să binecuvinteze Domnul Dumnezeuul toate lucrurile mâinilor tale pe care vei începe să le faci!»

15.

Anul al șaptelea. Săracii robi și întâii născuți.

1. «La fiecare șapte ani să faci iertarea datoriei.

2. Și iată cum să se facă iertarea datoriei: Oricine va fi împrumutat pe aproapele său să-i ierte datoria. Să nu strămtoreze pe aproapele său și pe fratele său când se va vesti iertarea cea pentru Domnul.

3. Pe străin să-l silești la plată, însă ceea ce vei avea să iei de la fratele tău, să-i ierți.

4. — Numai așa Domnul te va binecuvânta cu prisosință, și nu vei avea sărac în țara pe care Domnul Dumnezeuul tău îți-o va da și să stăpânești ca moștenire,

5. Dacă vei asculta de glasul Domnului Dumnezeuului tău sărguindu-te la împlinirea tuturor poruncilor pe care eu îți le poruncesc astăzi,

6. Căci Domnul Dumnezeuul tău te va binecuvânta precum ți-a făgăduit; tu vei împrumuta multe neamuri, dar tu nu te vei împrumuta de la ele, vei stăpâni

multe neamuri, dar pe tine ele nu te vor stăpâni. —

7. Iar dacă vre-unul din frații tăi va fi sărac într-una din așezările din țara ta, pe care Domnul Dumnezeuul tău ți-o va da, nu-ți împietri inima și nu închide mâna, față de fratele tău sărman,

8. Ci deschide mâna ta cu dărnicie, și împrumută-l pentru acoperirea nevoii pe care o îndură.

9. Păzește-te ca să nu se strecoare în inima ta vre-un gând necuvios și să zici: « Anul al șaptelea, anul iertării datoriei se apropie », și ca nu cumva ochiul tău să fie pătimaș față de fratele tău cel sărman și să nu-i dai nimic, și el să strige către Domnul și să porți povara păcatului!

10. Dă-i din belșug și inima ta să nu se zgârcească atunci când îl împrumuți, căci în schimb va binecuvânta Domnul Dumnezeuul tău orice lucrare și pe orice vei pune mâna.

11. Și fiindcă nu vor lipsi niciodată sărmani din țara ta, pentru aceasta îți dau poruncă: « Deschide mâna ta cu dărnicie fratelui tău, săracului și sărmanului din pământul tău! »

12. Dacă fratele tău, evreu sau evreică, va fi vândut ție, șase ani să fie robul tău, iar în al șaptelea să-l liberezi.

13. Iar când îi vei da libertatea, nu-l lăsa să plece cu mâna goală,

14. Ci răsplătește-l cu daruri din oile tale, din aria ta și din teascul tău, cu care te-a binecuvântat Domnul Dumnezeuul tău,

15. Și amintește-ți că ai fost rob în țara Egiptului din care te-a liberat Domnul Dumnezeuul tău, pentru aceasta eu îți poruncesc astăzi lucrul acesta.

16. Iar dacă el îți va spune: « Nu ies de la tine », fiindcă el te iubește pe tine și casa ta și că se simte bine la tine,

17. Să iei sula și să-i străpungi urechea lipind-o de ușă, ca apoi să-ți fie rob pe veci. La fel să faci și cu roaba ta.

18. Să nu socotești povară când va fi să-l liberezi, căci cât ai plăti de două ori simbria unui simbriaș ți-a făcut slujbă în șase ani. Atunci te va binecuvânta Domnul Dumnezeuul tău în tot ceea ce vei face.

19. Orice întâi născut din cirezile și din turmele tale de parte bărbătească, să-l sfințești Domnului Dumnezeuul tău! Să nu muncești cu întâiul născut al bouului tău și să nu tunzi întâiul născut din turmele tale,

20. Ci să le mănânci an de an înaintea Domnului Dumnezeuului tău, în locul pe care el și-l va alege, tu și casa ta.

21. Și dacă vre-unul va avea beteșug, va fi șchiop sau orb, sau orice altă răcică, să nu-l aduci jertfă Domnului Dumnezeuului tău,

22. Ci să-l mănânci în așezările tale, cel curat ca și cel necurat laolaltă, ca pe căprioară și pe cerb.

23. Numai sângele lui să nu-l mănânci, ci să-l verși pe pământ ca pe apă. »

16.

Cele trei mari sărbători de peste an.

1. « Păzește luna Aviv și prăznuiește Paștile Domnului Dumnezeuului tău, căci în luna Aviv te-a scos Domnul Dumnezeuul tău, noaptea, din Egipt.

2. Junghie pentru Paștile Domnului Dumnezeuului tău din cirezii și din turme în locul pe care îl va alege Domnul să sălășluiască numele său într'insul.

3. Șapte zile să nu mănânci pâine dospită, ci să mănânci azime — « pâinea durerii » — căci în grabă ai ieșit din pământul Egiptului și ca să-ți aduci aminte de ieșirea ta din Egipt în toată vremea vieții tale.

4. Șapte zile să nu se vadă dospitură în ținutul tău, iar din carnea pe care ai jertfit-o în seara zilei dintâi, să nu rămână nimic pe a doua zi dimineața.

5. Nu poți să junghii mielul pentru Paști în nici una din așezările tale pe care ți le va da Domnul Dumnezeuul tău,

6. Ci numai în locul pe care îl va alege Domnul ca să sălășluiască numele său, — să junghii mielul pentru Paști seara la asfințit de soare, vremea ieșirii tale din Egipt.

7. Frige mielul și-l mănâncă în locul pe care-l va alege Domnul Dumnezeuul tău, iar dimineața întoarce-te la vatra ta.

8. Șase zile mănâncă azime, iar în ziua a șaptea fiind praznicul Domnului Dumnezeuului tău, să nu lucrezi.

9. Să numeri șapte săptămâni de la pornitul secerișului, — de atunci să începi numărătoarea celor șapte săptămâni.

10. După aceasta să prăznuești praznicul săptămânilor Domnului Dumnezeuului tău, să dai dar de bunăvoie, din aceea cu ce te-a binecuvântat Domnul Dumnezeuul tău,

11. Și să te bucuri înaintea Domnului Dumnezeuului tău, — tu, și fiul tău și fiica ta, robul tău și roaba ta, precum și levitul care locuște în așezările tale, străinul, orfanul și văduva, care locuiesc în mijlocul tău, — în locul pe care Domnul și-l va alege ca într'insul să-și sălășuiască numele său.

12. Să-ți amintești apoi că rob ai fost în Egipt, și deci să păzești și să împlinești toate orânduirile acestea.

13. Șapte zile să prăznuești sărbătoarea corturilor, după strângerea rodului de pe arie și din teascul tău.

14. Și la praznic să fii vesel tu, fiul tău și fiica ta, robul tău și roaba ta, precum și levitul, străinul, orfanul și văduva care locuiesc în așezările tale.

15. Șapte zile să prăznuești sărbătoarea Domnului Dumnezeuului tău în locul pe care îl va alege Domnul, căci Domnul Dumnezeuul tău îți va binecuvânta toată strănsura rodurilor tale și orice lucru al mâinilor tale; pentru aceasta să fii voios.

16. De trei ori pe an să vină înaintea Domnului, în locul pe care el și-l va alege, toți cei de parte bărbătească: la sărbătoarea azimelor, la sărbătoarea săptămânilor și la sărbătoarea corturilor; dar să nu se înfățișeze înaintea Domnului cu mâna goală,

17. Ci fiecare să vină cu câte un dar, după binecuvântarea cu care l-a binecuvântat Domnul Dumnezeuul tău.

18. În toate așezările tale, pe care ți le va da Domnul Dumnezeuul tău în semințiile tale, să pui judecători și dregători care să judece poporul cu dreaptă judecată.

19. Să nu judeci strâmb, să nu cauți la fața nimănui, să nu iei mită,

căci mita orbește ochii celor înțelepți și strâmbează hotărârile judecătorilor drepți.

20. Să urmărești dreptatea și iar dreptatea, ca să fii viu și să iei în stăpânire pământul pe care Domnul Dumnezeuul tău ți-l va da ție.

21. Nici un fel de copac nu sădi ca așeră lângă jertfelnicul Domnului Dumnezeuului tău pe care ți-l vei clădi.

22. Și nici un stâlp cu pisanie, pe care îl urăște Domnul Dumnezeuul tău, să nu ridici.»

17.

Judecățile grele. Regii.

1. «Să nu jertfești pentru Domnul Dumnezeuul tău bou ori oaie cu racilă sau orice alt beteușug, căci aceasta este grozăvie înaintea Domnului Dumnezeuului tău.

2. Dacă se va dovedi în vre-una din așezările tale, pe care Domnul Dumnezeuul tău ți le va da ție, bărbat ori femeie, care să fi făptuit fărădelege înaintea Domnului Dumnezeuului tău și să fi călcat legământul lui,

3. Care să se fi dus să cinstească alți dumnezei și să se fi închinat lor: la soare, la lună, ori la toată oștirea cerului, ceea ce eu nu am poruncit,

4. Și de se va ști, și vei afla și tu, să cercetezi cu deamăruntul, și dacă faptul se va adevăra, că această ticăloșie s'a făptuit în Israil,

5. Să scoți la judecată pe bărbatul ori pe femeia care a săvârșit ticăloșia aceasta în așezările tale și să-i bați cu pietre ca să fie omorâți.

6. Dar să fie omorâți cu mărturia a doi sau trei martori, iar cu mărturia unuia să nu fie osândiți la moarte.

7. Mai întâi martorii să ridice mâna împotriva lui ca să-l omoare, apoi să ridice mâna tot poporul. Așa să stărpești fărădelegea din mijlocul tău!

8. Dacă vre-un proces va fi încurcat, când e vorba de omor, de o pricină de judecată, de rănire, în sfârșit de orice altă judecată în așezările tale, să vii îndată la locul pe care îl va alege Domnul Dumnezeuul tău,

9. Să te înfățișezi preoților, leviților și oricărui judecător va fi în vremea

aceea, și întreabă-i, ca ei să-ți dea răspuns cum este cu cale să judeci.

10. Iar tu urmează după sfatul pe care ți-l vor da ei din locul pe care Domnul și-l va alege, și sărguește-te să aduci la îndeplinire tot ceea ce te vor învăța.

11. Și după dreptarul pravilei pe care te vor învăța și după hotărîrea pe care ei o vor da, să te călăuzești fără să te abatăi de la povața pe care ți-a dat-o, nici la dreapta, nici la stînga.

12. Iar cel care va lucra ca un trufaș nesăbuit, fără să asculte de judecător sau de preotul care stă la slujbă înaintea Domnului Dumnezeuului tău, acela să moară și așa să stărpești răul din Israel.

13. Poporul întreg să asculte și să se teamă și să nu se trufească!

14. După ce vei intra în țara pe care Domnul Dumnezeuul tău ți-o va da s'oi stăpânești și să locuești într'însa și vei cugeta: «Vreau să pun peste mine rege, cum au toate popoarele vecine»,

15. Pune rege pe acel care îl va alege Domnul Dumnezeuul tău. Să pui rege pe unul dintre frații tăi, căci nu-ți este îngăduit să pui rege pe un străin care nu e dintre frații tăi!

16. Dar să nu ție mulți cai și să nu întorcă poporul în Egipt ca să aibă mulți cai, căci Domnul v'a poruncit: «Să nu vă mai întoarceți pe calea aceasta!»

17. Să nu-și sporească femeile, să nu-și depărteze de Dumnezeu inima sa; prea mult argint și aur să nu strângă.

18. Când va șede pe tronul regatului să scrie pentru sine cartea legii acesteia din cartea care se află înaintea preoților din seminția lui Levi,

19. Pe care s'o aibă cu sine mereu și să o citească în toate zilele vieții sale, ca să învețe să cinstească pe Domnul Dumnezeuul său, să păzească toate poruncile legii și să împlinească toate hotărîrile acestea,

20. Ca să nu-și trufească inima față de frații săi, să nu se abată de la porunci nici la dreapta, nici la stînga, ci ca mult să domnească peste țara lui, în Israel, el și fiii lui.»

Drepturile preoților. Vrăji. Mesia.

1. «Preoții leviți și toată seminția lui Levi să nu aibă parte și moștenire cu Israel, ci să-și agonisească demăncarea din jertfele Domnului arse pe foc și să fie moștenirea lui.

2. — Moștenire să nu aibă în mijlocul fraților lui, căci Domnul este moștenirea lui, precum i-a făgăduit. —

3. Iată partea pe care să o ia preoții de la popor, de la cei ce aduc jertfă boi sau oi: spata, făclele și stomacul.

4. Pârگا ta din grâu, vin și untdelemn precum și tunsora cea dintâi a oilor să i-o dai lui,

5. Căci pe el l-a ales Domnul Dumnezeuul tău din toate semințiile tale, ca să facă slujbă în numele Domnului, el și fiii lui în toată vremea.

6. Dacă va porni levitul din vre-una din așezările tale din tot Israelul în care locuiește și va ajunge după dorul sufletului său în locul pe care îl va alege Domnul,

7. El să fie primit să facă slujbă întru numele Domnului Dumnezeuului tău ca toți frații lui leviți, care stau la slujbă înaintea Domnului,

8. Și să se bucure și ei de aceeași parte din venitori, — fără să se țină seamă dacă mai are vre-un venit al lui.

9. Când vei intra în pământul pe care Domnul Dumnezeuul tău ți-l va da, să nu te deprinzi să săvârșești grozăviile acelor popoare.

10. Să nu se dovedească la tine vre-unul care arde în foc pe fiul sau pe fiica sa, nici superstițios, nici tâlcuitor de semne, nici prezicător, nici fermecător,

11. Nici vrăjitor, nici descântător, nici mag, nici din cei ce întreabă morții,

12. Căci este grozăvie înaintea Domnului cel ce săvârșește acestea, și din pricina acestei urciuni Domnul Dumnezeuul tău îi va gonii din fața sa.

13. Tu fii fără prihană înaintea Domnului Dumnezeuului tău,

14. Fiindcă popoarele acestea pe care le vei alunga ascultă de tâlcuitorii de semne și de vrăjitori, iar pe tine te oprește Domnul Dumnezeuul tău.

15. Prooroc ca și mine va ridica Domnul Dumnezeuul tău din mijlocul fraților tăi; pe acela să-l ascultați!

16. Și întocmai cum ai cerut de la Domnul Dumnezeuul tău în ziua adunării în Horeb: «Să nu mai aud glasul Dumnezeului meu și să nu mai văd acest foc mare ca să nu mor!»,

17. Atunci a răspuns mie Domnul: «Bine au zis ei!

18. Prooroc ca și tine voi ridica din mijlocul fraților lor și voi pune cuvintele mele în gura lui, ca să le spună tot ce îi voi porunci.

19. Iar dacă vre-unul nu va asculta de cuvintele mele pe care proorocul le va propovădui în numele meu, eu însumi îi voi cere socoteală.

20. Și proorocul care se va încumeta să vorbească în numele meu ceea ce eu nu i-am poruncit să vorbească, și care va vorbi în numele altor dumnezei, un asemenea prooroc să moară.

21. Și de vei cugeta în inima ta: «Cum să cunoaștem cuvântul pe care nu l-a spus Domnul?»,

22. Să știi că ceea ce vorbește un profet în numele Domnului și nu se va întâmpla sau nu se va adevări, acela este un cuvânt pe care nu l-a grăit Domnul, ci l-a grăit profetul din îndrăzneala lui; nu te spăimânta!»

19.

Cetățile de scăpare. Pedepsa martorilor mincinoși.

1. «Iar după ce Domnul Dumnezeuul tău va nimici popoarele a căror țară Domnul Dumnezeuul tău ți-o va da ție, și după ce le vei lua în stăpânire și vei locui în orașele și în casele lor, -

2. Să osebești trei cetăți în țara pe care Domnul Dumnezeuul tău ți-o va da în stăpânire,

3. Să faci drumuri și să împarți în trei cuprinsul țării pe care ți-l va da ca moștenire Domnul Dumnezeuul tău, ca acolo să se adăpostească orice ucigaș.

4. Iată care ucigaș se poate adăposti acolo ca să scape cu viață: acel care va omorî pe aproapele său din greșală, fără ca mai înainte să-i fi fost dușman;

5. Acela care va intra în pădure cu aproapele său ca să taie lemne și, învârtind securea ca să taie un copac, va scăpa securea din coadă și va nimeri pe prietenul său și-l va omorî, să fugă într-una din cetățile acelea ca să scape cu viață,

6. Ca nu cumva răzbunătorul sângelui să urmărească pe ucigaș în iuțea inimii lui și să-l ajungă, fiindcă drumul este prea lung, și să-l omoare, fără vină de omor, fiindcă mai înainte nu-i fusese dușman.

7. Pentru aceasta îți poruncesc: osebește trei cetăți,

8. Iar dacă Domnul Dumnezeuul tău va mări țara ta, precum s'a jurat părinților tăi, și-ți va da ție tot pământul pe care a făgăduit părinților tăi că-l va da,

9. Dacă vei păzi și vei împlini toate poruncile pe care eu ți le poruncesc astăzi și vei iubi pe Domnul Dumnezeuul tău și vei umbla în căile lui în toată vremea, să mai adaugi la aceste trei cetăți încă trei,

10. Ca să nu se verse sânge nevinovat în pământul tău, pe care Domnul Dumnezeuul tău ți-l va da ție moștenire, și să nu se săvârșească vărsări de sânge.

11. Dacă cineva va urî pe aproapele său, îl va pândi și va tăbări pe el, îl va lovi și va muri, și ucigașul va fugi într-una din cetățile acelea,

12. Bătrânii cetății să trimită să-l aducă de acolo și să-l dea în mâna răzbunătorului de sânge ca să-l omoare.

13. De unul ca acesta să nu-ți fie milă! Spală sângele nevinovat vărsat din Israel, ca să-ți meargă bine!

14. Să nu strămuți hotarul aproapelui tău, pe care l-au pus strămoșii pe moștenirea ta, în țara pe care Domnul Dumnezeuul tău ți-o va da în stăpânire.

15. Să nu fie ascultat împotriva cuiva numai un martor, pentru orice vină ori greșală și pentru orice păcat pe care cineva îl face! Ci din gura a doi sau trei martori să iasă adevărul.

16. Dacă se va scula un martor mincinos împotriva unui om ca să-l învinovățească de călcare de lege,

17. Cei doi împiricinați să se infățiseze înaintea lui Dumnezeu, înaintea preoților și a judecătorilor din vremea aceea.

18. Și judecătorii să facă cercetare cu deamăruntul, și dacă se adevărește că martorul mincinos a jurat strâmb împotriva fratelui său,

19. Să-i faceți ceea ce pusese de gând să facă fratelui său. Și așa să curmi răul din mijlocul tău.

20. Ceilalți să audă și să se teamă ca nu cumva să se încumeată să săvârșească o asemenea ticăloșie în mijlocul tău.

21. Și tu să n'ai milă: viață pentru viață, ochi pentru ochi, dintre pentru dintre, mână pentru mână, picior pentru picior! »

20.

Legile războiului.

1. « Când vei ieși la război împotriva vrăjmașilor tăi și vei vedea cai și care de război și mai multă oaste decât a ta, să nu te temi, căci Domnul Dumnezeuul tău care te-a scos din țara Egiptului este cu tine.

2. Iar înainte de a începe voi lupta, să vină preotul să propovăduiască poporului,

3. Și să-i spună: « Ascultați, voi cei din Israel! Se apropie vremea să vă războiți cu vrăjmașii voștri. Să nu se înmoaie inima voastră! Nu vă temeți, nu pierdeți cumpătul și nu vă spăimântați,

4. Căci Domnul Dumnezeuul vostru va merge să se războiască pentru voi cu vrăjmașii voștri ca să vă izbăvească! »

5. Iar voveozii oștirii să grăiască poporului: « Cine este bărbatul care a clădit casă nouă și n'a sfințit-o să se întorcă acasă, ca nu cumva să moară în luptă și altul să i-o sfințească.

6. Cine a sădit vie și n'a cules rodul ei să se întorcă acasă, ca nu cumva să moară în luptă și altul să i-o culeagă.

7. Cine s'a logodit cu femeie și nu s'a însurat cu ea să se întorcă acasă, ca nu cumva să moară în bătălie și altul să o ia de nevastă. »

8. Și căpeteniile să mai adauge a grăi poporului și să zică: « Cine este fricos

și cu inima slabă să se întorcă la vatră, ca să nu înmoaie inima fratelui său ca și pe a lui! »

9. Iar după ce vor sfârși de vorbit poporului, căpeteniile oștirii să stea în fruntea poporului războinic.

10. Când te vei apropia de o cetate ca să te războiești cu ea, îndeamnă-o să încheie pace cu tine.

11. Și dacă îți va da răspuns pentru pace și se va lăsa cuprinsă, tot poporul care se va găsi într'însa să-ți plătească dajdie și să-ți slujească,

12. Iar dacă nu va încheia pace cu tine, ci se va război cu tine, s'o împresori.

13. Și dacă Domnul Dumnezeuul tău o va da în mâna ta, toată partea bărbătească s'o treci prin ascuțișul săbiei.

14. Însă femeile și copiii, dobitoacele și tot ce se va afla în cetate, toată prada s'o iei pentru tine, și să trăiești din prada vrăjmașilor pe care ți i-a dat Domnul Dumnezeuul tău.

15. Așa să te porți cu toate cetățile care sunt prea departe de tine și nu fac parte din cetățile popoarelor din Canaan.

16. Din cetățile popoarelor acestora pe care Domnul Dumnezeuul tău ți le va da ca moștenire, să nu scape cu viață nici o suflare,

17. Ci să le pierzi: pe Hetiți, Amoriți, Canaaniți, Perezitiți, Heviți și pe Ebusiți, precum a poruncit Domnul Dumnezeuul tău,

18. Ca să nu vă învețe să săvârșiți toate ticăloșiile pe care le-au săvârșit ei pentru dumnezeii lor și să păcătuți împotriva Domnului Dumnezeului vostru.

19. De vei împresura vreme îndelungată o cetate ca să te războiești și s'o cucerești, să nu strici pomii, tăindu-i cu securea, ci să mănânci din ei și să nu-i tai! Oare copacul de pe câmp este om, ca să se pitească de tine în loc întărit?

20. Numai copacii pe care-i știi că nu sunt pomi roditori, să-i strici și să-i tai, ca să-ți ridici întărirea împotriva cetății care face război cu tine, până ce ea va cădea. »

21.

Ispășirea unui omor, când făptuitorul este necunoscut. Felurile legi.

1. « Dacă se va găsi pe câmp vre-un om omorît în țara pe care Domnul Dumnezeu tău ți-o va da ție ca s'o stăpânești și nu se va putea ști cine este ucigașul,

2. Să iasă bătrânii și judecătorii tăi și să măsoare la ce depărtare este cel omorît de cetățile vecine,

3. Și bătrânii cetății celei mai apropiate de cel ucis să ia o junică diu citreadă, nepusă la muncă și care n'a fost înjugată,

4. Și bătrânii cetății aceleia să pogoare junica la un râu, într'un loc nearat și nesămănat, și să junghie gâtul junicei ca sângele ei să pice în apă.

5. Atunci preoții, fiii lui Levi, să se apropie, fiindcă pe ei Domnul Dumnezeu i-a ales ca să-i slujească și să-i binecuvinteze în numele său, și după hotărârea lor să se călăuzească în orice pricină de judecată și în orice vătămare trupească.

6. Și toți bătrânii cetății celei mai apropiate de cel omorît, să-și spele mâinile deasupra junicei junghiate în râu,

7. Și să mărturisească: « Măinile noastre n'au vărsat sângele acesta și ochii noștri n'au văzut!

8. Iartă pe poporul tău Israil, pe care tu, Doamne, l-ai liberat și nu lăsa sânge nevinovat în mijlocul poporului tău Israil! » Așa să facă ei ispășirea pentru vărsarea de sânge.

9. Iar tu spală sângele nevinovat din mijlocul tău, săvârșind ceea ce este plăcut în ochii Domnului.

10. Când vei porni la război împotriva vrăjmașilor tăi, și Domnul Dumnezeu tău ți-i va da în mâna ta și-i vei duce în robie,

11. Dacă printre roabe vei vedea o femeie frumoasă la chip și te vei îndrăgi de ea ca s'o iei de nevastă,

12. Adă-o în casa ta și ea să-și tundă părul și să-și taie unghiile,

13. Să-și lepede haina de roabă de pe ea și să locuiască în casa ta. Apoi să plângă pe tatăl său și pe mama sa o

lună de zile, după care să intri la ea și tu să fii soțul ei, iar ea să-ți fie soție.

14. Și dacă nu-ți va mai fi dragă, să-i dai drumul, dar să n'o vinzi pe argint, nici să te porți rău cu ea, fiindcă ai umilit-o.

15. Dacă un bărbat va avea două femei, una pe care o iubește și alta pe care o urăște, și atât cea iubită cât și cea urită îi vor naște fii, și cea urită va avea un fiu întâi născut,

16. La vremea când el le va împărți averea, nu va putea să dea dreptul de întâi născut fiului celei iubite în paguba dreptului de întâi născut al femeii pe care o urăște,

17. Ci să recunoască dreptul de întâi născut fiului celei pe care n'o iubește și să-i dea lui două părți din toată averea lui, fiindcă fiul este pârğa puterii lui, și lui i se cuvine dreptul de întâi născut.

18. Dacă va avea cineva un fiu zurbagiu și îndărătnic, care nu ascultă de povața tatălui său și a mamei sale, și cu toate că l-au pedepsit, tot nu ascultă de ei,

19. Să-l ia tatăl său și mama sa și să-l aducă înaintea bătrânilor cetății, la poarta locului aceluia,

20. Și să se jeluască bătrânilor cetății: « Fiul nostru acesta este zurbagiu și îndărătnic și nu ascultă de îndemnul nostru, este risipitor și bețiv! ».

21. Atunci toți oamenii cetății să arunce cu pietre în el și să-l omoare. Așa să curmi ticăloșia din mijlocul tău. Și tot Israilul să auză și să-i fie frică!

22. Dacă cineva va săvârși o faptă rea, vrednică de pedeapsa cu moartea, și va fi omorît și spânzurat va fi,

23. Trupul lui să nu mai rămână peste noapte spânzurat, ci să-l îngropi în ziua aceea, căci este blestemat de Dumnezeu cel spânzurat pe lemn, și să nu întinezi pământul pe care Domnul Dumnezeu tău ți-l va da moștenire. »

22.

Alte orânduiele și porunci.

1. « Când vei vedea boul sau oia fratelui tău rătăcind pe câmp, să nu te uiți nepăsător, ci adă-le la fratele tău.

2. Și dacă fratele tău nu stă aproape sau nu-l știi, mână vita la tine acasă, ca să stea la tine până când o va căuta fratele tău, și atunci să i-o dai.

3. Așa să faci cu asinul lui, cu haina lui și cu orice lucru va fi pierdut fratele tău și l-ai găsit tu.

4. Să nu te uiți la asinul fratelui tău sau la boul lui care au căzut în drum, și să fii nepăsător, ci să ajuți pe fratele tău să-i scoale din drum.

5. Femeia să nu se îmbrace cu haină bărbătească, iar bărbatul să nu se îmbrace cu haină femeiască, fiindcă oricine săvârșește toate acestea este uriciune înaintea Domnului Dumnezeuului tău.

6. Dacă vei găsi pe cale, în vre-un copac sau pe pământ, un cuib de pasăre cu pui sau ouă, și mama stând pe pui sau pe ouă, să nu iei mama împreună cu puii,

7. Ci pe mamă s'o izgonești și puii să-i iei pentru tine, ca să-ți meargă bine și să trăiești mult.

8. Când vei zidi casă nouă, să faci zid de împrejmuire pe acoperișul tău, ca să nu-ți încarci casa ta cu vre-o nenorocire, dacă cineva ar cădea de pe el.

9. Să nu sădești în via ta două feluri de plante, ca nu cumva planta pe care ai sădit-o, precum și rodul viței să se prăpădească.

10. Să nu injugi la arat un bou și un măgar;

11. Să nu te îmbraci cu haină făcută din două feluri de fire: de lână și de in;

12. Să faci canafi în cele patru colțuri ale mantiei tale, cu care te îmbraci.

13. Dacă un bărbat își va lua femeia și va intra la ea și o va urî,

14. Și-i va pune în seamă fapte urite, care sunt numai vorbe, și-i va scorni nume rău și va spune: «M'am înșurat cu femeia aceasta și m'am apropiat de ea, dar n'am găsit semnele fecioriei»,

15. Atunci tatăl și mama fetei să ia semnele fecioriei și să le aducă la bătrânii cetății, la poarta cetății.

16. Și tatăl fetei să spună bătrânilor: «Am dat pe fiica-mea de femeie acestui bărbat și el a urît-o,

17. Și iată că-i pune în seamă fapte grele, care sunt numai vorbe și zice:

«N'am aflat la fiica ta semnele fecioriei», — «dar iată semnele fecioriei fiicei mele», și ei să întindă haine înaintea bătrânilor cetății.

18. Atunci bătrânii cetății să ia pe omul acela și să-l pedepsească,

19. Să-l pună la o gloabă de o sută de sicli de argint pe care să-i dea tatălui fetei, fiindcă bărbatul a scornit nume rău despre o fecioară israeliteană, și să o ia de femeie și să n'o poată lăsa toată viața lui.

20. Și dacă învinovățirea s'ar adevăra, că nu i s'au găsit semnele fecioriei,

21. Să scoată pe fată la poarta tatălui său și oamenii cetății s'o bată cu pietre până o vor omori, fiindcă a săvârșit ticăloșie în Israel: s'a desfrânat în casa tatălui ei. Și așa să curmi răul din mijlocul tău!

22. Dacă se va găsi bărbat culcat cu femeie măritată, să fie omoriți amândoi: și bărbatul și femeia. Și așa să stărpiți răul din Israel!

23. Dacă pe vre-o fată fecioară logodită o va întâlni cineva în cetate și se va culca cu ea,

24. Să-i scoateți pe amândoi la poarta cetății aceleia, să-i bateți cu pietre și să moară, pe fată fiindcă n'a strigat în cetate și pe bărbat din pricină că a umilit pe femeia apropielui său. Și așa să curmi răul din mijlocul tău!

25. Dacă un om va întâlni pe câmp o fecioară logodită și omul acela o va sili și se va culca cu ea, să fie omorât numai omul care s'a culcat cu ea.

26. Fetei să nu-i faceți însă nimic, căci nu-i păcat de moarte. Aceasta ar veni ca și cum ar tăbări cineva pe aproapele său ca să-l omoare;

27. Căci s'a întâlnit cu ea pe câmp. Fata logodită dacă ar fi împat, nimeni nu i-ar fi sărit în ajutor.

28. Dacă un bărbat se va întâlni cu o fată nelogodită și ar apuca-o cu sila și se va culca cu ea, și vor fi prinși,

29. Bărbatul care s'a culcat cu ea să dea tatălui fetei cincizeci de sicli de argint și să o ia de femeie, fiindcă a umilit-o, și toată viața lui să n'o poată lăsa.»

23.

Cei ce sunt primiți în adunarea Domnului.

1. « Nimeni să nu ia de soție pe femeia tatălui său și să nu tragă așternutul de pe satul tatălui său.

2. Famenul și scopitul să nu intre în obștia Domnului.

3. Copilul din flori să nu intre în obștia Domnului, nici măcar la al zecilea neam să nu intre în obștia Domnului.

4. Amonitul și Moabitul să nu intre în obștia Domnului, nici măcar la al zecilea neam să nu intre ei în obștia Domnului în veac,

5. Fiindcă nu v'au întâmpinat pe cale cu pâine și cu apă când ați ieșit din Egipt și din pricină că au tocmit împotriva ta pe Bileam, fiul lui Beor, din Petorul Mesopotamiei, ca să te blesteme.

6. Dar n'a voit Domnul Dumnezeuul tău să asculte pe Bileam, căci a prefăcut Domnul Dumnezeuul tău blestemul în binecuvântare, fiindcă Domnul Dumnezeuul tău te-a iubit.

7. Să nu te îngrijești de pacea și bună starea lor cât vei trăi și deapururi.

8. Să nu urăști pe Edomit, căci el este fratele tău, pe Egiptean să nu-l pizmuești, căci străin ai fost în Egipt.

9. Fiii pe care îi vor avea ei la al treilea neam vor putea să intre în obștia Domnului.

10. Când vei ieși cu oastea împotriva vrăjmașilor tăi, să te păzești de orice lucru rău.

11. Când se va afla cineva din ai tăi necurat din pricina unei întâmplări de noapte, să iasă afară din tabără și să nu mai intre în ea,

12. Iar când va da în deseară să se spele cu apă, și la asfințitul soarelui să intre în tabără.

13. La o parte din tabără să fie un loc unde să te duci afară.

14. Să ai la îndemână o lopată și când te vei duce afară să sapi undeva și acolo să acoperi necurăția ta,

15. Căci Domnul Dumnezeuul tău cutreeră tabăra ta ca să te ocrotească și să dea pe vrăjmașii tăi în mâna ta; de aceea tabăra ta să fie sfântă și să

nu se vadă într'însa nimic de ocară, ca să nu-și întoarcă fața de la tine.

16. Să nu dai în mâna stăpânului său pe robul care a căutat scăpare la tine,

17. Ci să locuiască într'una din așezările tale pe care și-o va alege, oriunde îi va plăcea, dar să nu-l asuprești.

18. Să nu se afle desfrânată dintre fiicele lui Israil, și nici desfrânat dintre fiii lui Israil.

19. Plata desfrânatei și prețul unui câine să nu intre în casa Domnului Dumnezeuului tău pentru nici o făgăduință, fiindcă amândouă sunt grozăvie pentru Domnul Dumnezeuul tău.

20. Să nu iei camătă de la fratele tău, nici camătă pentru bani, nici pentru hrană, nici pentru orice s'ar putea lua camătă.

21. Celui străin să-i iei camătă, dar fratelui tău să nu-i iei, ca să binecuvinteze Domnul ori pe ce vei pune mâna în țara în care vei intra ca să o stăpânești.

22. Dacă vei făgădui ceva lui Dumnezeu, nu zăbovi să-l împlinești, căci Domnul Dumnezeuul tău îl va cere la tine și vei fi de vină.

23. Și dacă te vei opri să faci făgăduință, nu vei avea vină.

24. Cuvântul care va ieși din gura ta să te silești să-l împlinești după făgăduința de bunăvoie pe care ai făcut-o Domnului Dumnezeuului tău și pe care ai grăit-o cu gura ta.

25. Când vei trece prin via aproapei lui tău, mănâncă struguri până ce te vei sătura, dar în traistă să nu bagi.

26. Când vei trece prin lanul aproapei lui tău, culege spice cu mâna, dar seceră să n'o vâri în lanul aproapei lui tău. »

24.

Legiuri casnice.

1. « Dacă va lua cineva femeie și se va însura cu ea, dar nu va afla har în ochii lui, fiindcă el a descoperit în ea ceva de ocară, și-i va scrie carte de despărțenie și i-o va da în mână și-i va da drumul din casa lui,

2. Și după ce va ieși din casa lui, se va mărita după alt bărbat,

3. Dacă soțul ei din urmă o va urî și-i va scrie și el carte de despărțenie și i-o va da în mână și-i va da drumul din casa lui, sau bărbatul ei de-al doilea care și-a luat-o ca femeie va muri,

4. Bărbatul cel dintâi de care s'a despărțit nu poate s'o ia ca să-i fie femeie, după ce ea a fost necurată pentru el, fiindcă faptul acesta ar fi urcicune înaintea Domnului, și să nu încarci cu păcate pământul pe care Domnul Dumnezeu tău ți-l va da ca moștenire.

5. Dacă cineva s'a înșurat cu o femeie tânără, să nu plece la oaste și să nu i se pună nici o îndatorire, ci să fie liber pentru casa lui timp de un an ca să bucare pe femeia cu care s'a înșurat.

6. Nimeni să nu ia zălog rășnița sau piatra cea de deasupra, căci ar fi să ia zălog viața datormicului.

7. Când cineva va fi prins că fură pe unul din frații lui dintre fiii lui Israel, și-l va asupra și-l va vinde, furul acela să moară. Așa să curmi răul din mijlocul tău!

8. Pentru boala leprei ia măsuri bune de pază întocmai după ceea ce vă vor povățui preoții leviți, și precum le-am dat poruncă așa să faceți și voi.

9. Adu-ți aminte ceea ce a făcut Domnul Dumnezeu tău Mariei pe cale, după ce voi ieșiserăți din Egipt.

10. Dacă vei da aproapei lui vre-un împrumut, să nu intri în casa lui ca să-i iei zălog,

11. Ci stai afară, și omul căruia i-ai dat împrumutul să scoată zălogul afară.

12. Și dacă acela este om sărac, să nu te culci și să te învelești cu zălogul lui,

13. Ci dă-i înapoi zălogul la asfințitul soarelui ca să se culce cu haina lui și să te binecuvinteze, iar fapta ta să fie socotită faptă bună înaintea Domnului Dumnezeului tău.

14. Să nu asupraști pe simbriașul sârman și pe cel obișnuit din frații sau din străinii care locuiesc în așezările din țara ta.

15. Dă-i simbria lui în fiecare zi, și soarele să nu asfințească peste el, căci este sârman și el duce dor de ea, altfel

el ar începe să strige către Domnul împotriva ta și tu ai rămânca împovărat de păcate.

16. Părinții să nu fie dați morții din pricina copiilor și copiii să nu fie omorâți din pricina părinților, ci fiecare să moară pentru păcatul lui.

17. Nu strâmba dreptatea străinului și a orfanului și nu lua zălog haina văduvei,

18. Ci amintește-ți că ai fost rob în Egipt de unde te-a liberat Domnul Dumnezeu tău, pentru aceasta eu îți poruncesc să faci așa.

19. Când vei secera holda de pe ogorul tău și vei uita un snop pe câmp, să nu te întorci să-l iei, ci să fie al străinului, al orfanului și al văduvei, ca să te binecuvinteze Domnul întru strădania mâinilor tale.

20. Când vei bate măslinul tău, să nu scotocești apoi prin crângi, ci să lași ce-a mai rămas pentru străin, pentru orfan și pentru văduvă.

21. Când vei culege via ta, să nu aduni de pe urmă, ci să rămâni pentru străin, pentru orfan și pentru văduvă.

22. Amintește-ți că rob ai fost în țara Egiptului; pentru aceea îți poruncesc să faci așa. »

25.

Măsura în pedepse, mila către dobitoace, căsătoria de levirat. Nimicirea Amaleciților.

1. « De se va ivi vre-o pricină între oameni, să fie aduși la judecată și să fie judecați: cel drept să capete dreptate, iar cel vinovat osândă.

2. Dacă cel vinovat va fi să fie bătut, judecătorul să-l pună jos și să fie lovit în fața lui, după potrița vinei lui.

3. Să nu-i dea mai mult de patruzeci de lovituri, ca nu cumva din pricina mai multelor lovituri, fratele tău să scadă în cinste în ochii tăi.

4. Nu lega gura bouului când treeră.

5. Dacă frații vor trăi împreună și va muri unul din ei fără să aibă copii, femeia celui mort să nu se mărite în altă parte după bărbat străin, ci cumnatul ei să intre la ea și s'o ia de soție,

și într'acest chip să-și îndeplinească datoria de cumnat,

6. Iar întâiul născut să poarte numele fratelui celui mort, ca numele să nu se șteargă din Israel.

7. Dacă el nu va avea plăcere să se însoare cu cumnată-sa, atunci cumnata lui să se ducă la poarta cetății și să spună bătrânilor: «Cumnatul meu nu vrea să păstreze numele fratelui său în Israel și nu vrea să-și facă datoria de cumnat».

8. Atunci bătrânii cetății să-l cheme și să-l îndemne, dar dacă el stăruiește și spune: «Nu-mi este voia să o iau!»,

9. Să se apropie cumnata lui de el în văzul bătrânilor și să-i scoată sandala din picior, să-l scuie în față și să strige: «Așa să pățească oricine nu va zidi casa fratelui său în Israel!»

10. Și să-i meargă numele în Israel: neamul descultului.

11. Când se vor lua la harță doi oameni, oarecine cu fratele său, și femeia unuia se va apropia să scape pe bărbatul ei din mâna celui care-l bate, și va întinde mâna și-l va apuca de partea rușinoasă,

12. Să-i tai mâna fără milă.

13. Să nu ai în săculețul tău două feluri de pietre pentru cântar: mare și mică.

14. Să nu ai în casa ta două feluri de efa: mare și mică.

15. Să ai greutăți adevărate și drepte, și efa ta să fie adevărată și dreaptă, ca să trăiești mult în țara pe care Domnul Dumnezeuul tău ți-o va da ție,

16. Dacă uriciune este înaintea Domnului Dumnezeului tău tot cel ce face așa, cel ce umblă cu strămbul.

17. Adu-ți aminte de ceea ce ți-a făcut Amalec pe cale, după ce ai ieșit din Egipt,

18. Cum te-a întâlnit pe cale și ți-a căzut în spate, lovind pe cei ce veneau pe urmă, când erai obosit și sleit, fără să se teamă de Dumnezeu.

19. Când însă Domnul Dumnezeuul tău fți va da tihnă de toți dușmanii tăi din vecinătate, în pământul pe care Domnul Dumnezeuul tău ți-l va da să-l stăpânești ca moștenire, nu uita să nimicești numele lui Amalec de sub soare! Nu uita!»

26.

Prinoase și zeciuieli.

1. «Și când vei intra în țara pe care Domnul Dumnezeuul tău ți-o va da ca moștenire, și o vei stăpâni și vei locui într'însa,

2. Să iei din pârğa rodului, pe care o vei aduce din pământul pe care Domnul Dumnezeuul tău ți-l va da ție, s'o pui într'un coș și să pleci la locul pe care îl va alege Domnul Dumnezeuul tău ca să-și sălășluiască într'însul numele său,

3. Să te duci la preotul care va fi în vremea aceea și să-i spui: «Mărturisesc astăzi înaintea Domnului Dumnezeului tău, că am intrat în țara pentru care s'a jurat Domnul că o va da strămoșilor noștri!»

4. Și preotul să ia coșul din mâna ta și să-l așeze înaintea jertfelnicului Domnului Dumnezeului tău,

5. Iar tu să răspunzi și să zici înaintea Domnului Dumnezeului tău: «Tatăl meu a fost arameian pribeag și s'a pogorât în Egipt și cu puținii oameni s'a așezat într'însul, și acolo s'a făcut popor mare, puternic și numeros.

6. Și fiindcă prietenii ne-au obijduit, ne-au umilit și ne-au pus la muncă grea,

7. Noi am strigat către Dumnezeuul părinților noștri, el ne-a auzit glasul nostru și a văzut obida, truda și asuprirea noastră.

8. Și Domnul ne-a scos din Egipt cu mână tare și cu braț întins, cu arătări înfricoșate, cu minuni și fapte mai presus de fire,

9. Și ne-a adus în locul acesta și ne-a dat nouă țara aceasta în care curge lapte și miere.

10. Și acum am adus pârğa din rodul ogorului pe care mi l-ai dat mie, Doamne!» Și tu să pui coșul înaintea Domnului Dumnezeului tău și să te închini înaintea Domnului Dumnezeului tău,

11. Și să te bucuri, tu și casa ta, de tot bunul pe care ți l-a dăruit Domnul Dumnezeuul tău, împreună cu levitul și străinul care au sălăș în mijlocul tău.

12. În anul al treilea, după ce vei fi sfârșit de pus la o parte din holda ta

zeciuiala pe care ai dat-o levitului, străinului, orfanului și văduvei, din sălașurile tale, ca să mănânce și să se sature,

13. Să te spovedești înaintea Domnului Dumnezeuului tău: « Am luat zeciuiala sfântă din casa mea și am dăruit-o levitului, străinului, orfanului și văduvei, după porunca cu care mi-ai poruncit, fără să calc sau să uit nici una din îndreptările tale.

14. Când eram în jale după mort, n'am mâncat din ea, nu am pus-o deoparte când eram necurat, nici n'am dat din ea pentru pomană la mort, ci am ascultat de glasul Domnului Dumnezeuului meu și am făcut cum mi-ai poruncit.

15. Privește din sfântul tău locaș, din ceruri, și binecuvintează pe poporul tău Israel și pământul pe care mi l-ai dat precum te-ai jurat străbunilor noștri, pământ în care curge lapte și miere! »

16. În ziua aceasta îți poruncește Domnul Dumnezeuul tău să împlinești rânduielile și poruncile acestea, să le păzești și să le plinești din toată inima ta și din tot sufletul tău.

17. Astăzi te-ai spovedit înaintea Domnului că el îți va fi Dumnezeu și vei umbla în căile lui, vei păzi legile, poruncile și îndreptările lui și că vei asculta de glasul lui.

18. Iar Domnul ți-a dat răspuns că tu vei fi poporul său, precum ți-a făgăduit, dacă vei păzi poruncile lui.

19. Și te va ridica mai presus de toate popoarele pe care le-a făcut, cu slava, cu faima și cu cinstirea, ca să fii popor sfânt al Domnului Dumnezeuului tău, după făgăduință. »

27.

Legea să fie scrisă pe lespezi. Impărțirea poporului pe cei doi munți: Ebal și Garizim.

1. Atunci Moise împreună cu bătrânii lui Israel au poruncit poporului așa: « Păziți toate poruncile pe care vi le poruncesc eu astăzi.

2. Iar în ziua când veți trece Iordanul în țara pe care Dumnul Dumnezeuul tău ți-o va da ție, să pui pietre mari pe care să le vărești cu var,

3. Și, la trecerea ta, când vei intra în țara pe care Domnul Dumnezeuul tău ți-o va da ție, țară în care curge lapte și miere, precum ți-a făgăduit Domnul Dumnezeuul părinților tăi, să scrii pe ele toate poruncile acestei legi.

4. Când vei trece Iordanul, să așezi pietrele acestea pe care ți le poruncesc eu astăzi, în muntele Ebal, și să le vărești cu var.

5. Atunci să zidești un jertfelnic Domnului Dumnezeuului tău, jertfelnic de piatră, fără să folosești unelte de fier:

6. Să zidești jertfelnicul Domnului Dumnezeuului tău din pietre necioplite și să aduci ardere de tot pentru Domnul Dumnezeuul tău.

7. Să aduci jertfe de pacc, să mănânci acolo și să te veselești înaintea Domnului Dumnezeuului tău,

8. Și să scrii lămurit pe pietre toate poruncile acestei legi! »

9. Atunci Moise și profeții leviți au vorbit către tot Israelul: « Taci și ascultă, Israele! Astăzi ai ajuns să fii popor al Domnului Dumnezeuului tău.

10. Ascultă de glasul Domnului Dumnezeuului tău și împlinește poruncile, și legile lui pe care ți le poruncesc astăzi. »

11. Și Moise a mai poruncit poporului în ziua aceea:

12. « Aceste seminții să stea, când veți trece Iordanul, pe muntele Garizim, ca să rostească binecuvântările: Simeon, Levi, Iuda, Isahar, Iosif și Veniamin,

13. Iar celelalte: Gad, Așer, Zebulon, Dan și Neftali, să stea pe muntele Ebal ca rostească blestemele.

14. Atunci Leviții să-și ridice glasul și să strige tare către toți bărbații din Israel:

15. « Blestemat să fie cel care-și va face chip cioplit ori turnat — uriciunța Domnului, lucru de mână de meșter — și-l va tăinui! » Și tot poporul să zică și să răspundă: « Amin! »

16. « Blestemat să fie cel ce va blestema pe tatăl său și pe mama sa! » Și tot poporul să răspundă: « Amin! »

17. « Blestemat să fie cel ce va strămuta hotarul aproapelui său! » Și tot poporul să răspundă: « Amin! »

18. «Blestemat să fie cel ce va rătați pe un orb din cale!» Și tot poporul să răspundă: «Amin!»

19. «Blestemat să fie cel ce va judeca strâmb pe străin, pe orfan și pe văduvă!» Și tot poporul să răspundă: «Amin!»

20. «Blestemat să fie cel ce se va culca cu femeia tatălui său și va trage așternutul de pe patul tatălui său!» Și tot poporul să răspundă: «Amin!»

21. «Blestemat să fie cel ce se va culca cu dobitoac!» Și tot poporul să răspundă: «Amin!»

22. «Blestemat să fie cel ce se va culca cu sora sa, fiica tatălui său, sau fiica maicii sale!» Și tot poporul să răspundă: «Amin!»

23. «Blestemat să fie cel ce se va culca cu soacră-sa!» Și tot poporul să răspundă: «Amin!»

24. «Blestemat să fie cel ce va bate pe aproapele său în ascuns!» Și tot poporul să răspundă: «Amin!»

25. «Blestemat să fie cel ce va lua mită ca să ucidă suflet și să verse sânge nevinovat!» Și tot poporul să răspundă: «Amin!»

26. «Blestemat să fie cel ce nu va ține și nu va împlini poruncile acestei legi!» Și tot poporul să răspundă: «Amin!»

28.

Binecuvântări și blesteme.

1. «Dacă vei asculta de glasul Domnului Dumnezeuului tău, ca să păzești cu scumpătate toate poruncile lui pe care eu astăzi ți le poruncesc, Domnul Dumnezeuul tău te va înălța peste toate popoarele pământului.

2. Dacă vei asculta de glasul Domnului Dumnezeuului tău, să vină peste tine și să te ajungă toate binecuvântările acestea:

3. Binecuvântat să fii tu în cetate și binecuvântat să fii în țarină.

4. Binecuvântat să fie rodul pântecelui tău, rodul pământului, rodul dobitoacelor, fătutul vitelor și al oilor tale.

5. Binecuvântat să fie coșul tău de strâns grâne și albia de frământat pâine.

6. Binecuvântat să fii tu când vii și când pleci.

7. Să înfrângă Domnul înaintea ta pe vrăjmașii care se scoală împotriva ta: pe o cale să vină împotriva ta și pe șapte să fugă din fața ta.

8. Să binecuvinteze Domnul hambarele tale și toată agonisita mâinilor tale și să binecuvinteze și țara care ți-o vada ție.

9. Să te înalțe pe tine Domnul popor sfânt, precum s'a jurat ție, dacă vei păzi poruncile Domnului Dumnezeuului tău și vei umbla în căile lui.

10. — Atunci toate popoarele pământului vor vedea că tu te rogi Domnului și se vor teme de tine. —

11. Să-ți dea Domnul Dumnezeuul tău belșug: din rodul pântecului tău, din rodul dobitoacelor și al țarinii, în pământul pentru care s'a jurat Domnul Dumnezeuul tău, părinților tăi, că-l va da ție.

12. Să-ți deschidă Domnul Dumnezeuul tău cerul, comoara sa cea bună, ca să-ți dea ploaie la vreme pe pământ, și să binecuvinteze toate lucrurile mâinilor tale, ca să împrumuți popoare multe, dar tu să nu te împrumuți.

13. Să te pună Domnul cap, și nu coadă, să fii numai sus, și nu jos, dacă vei asculta de poruncile Domnului Dumnezeuului tău, pe care ți le poruncesc astăzi ca să le ții și să le faci,

14. Și nu te vei depărta de poruncile pe care ți le poruncesc astăzi, nici la dreapta, nici la stânga.

15. Iar dacă nu vei asculta de glasul Domnului Dumnezeuului tău, ca să ții cu scumpătate poruncile toate și legile pe care ți le poruncesc eu astăzi, să vină peste tine toate blestemele acestea și să te ajungă:

16. Blestemat să fii tu în cetate și blestemat să fii tu în țarină.

17. Blestemat să fie coșul tău de strâns bucate și albia ta de frământat pâine.

18. Blestemat să fie rodul pântecelui tău, rodul pământului, fătutul vitelor și fătutul oilor tale.

19. Blestemat să fii când vii și când pleci.

20. Să trimită Domnul peste tine blestem, aiurire și amenințare în tot lu-

crul pe care-l vei începe, până ce vei pieri și curând nu vei mai fi, din pricina faptelor tale, căci m'ai părăsit.

21. Să te lovească pe tine Domnul cu ciumă până te va pierde de pe pământul în care vei intra ca să-l stăpânești.

22. Să te bată Domnul cu otică, cu friguri, cu aprindere, cu arșiță, cu război, cu tăciune și cu îngălbenirea holdelor, și să te urmărească până te vor nimici.

23. Cerul de deasupra capului tău să fie ca arama, și pământul de sub picioarele tale să se prefacă în fier.

24. Să plouă Domnul peste pământul tău cu pulbere mărunță, și să se pogoare din cer peste tine, până te va prăpădi.

25. Să te dea Domnul spre bătaia vrăjmașului tău; pe o cale să pornești împotriva lui și pe șapte să fugi din fața lui. ca să fii sperietoare pentru împărățiile pământului.

26. Leșurile tale să fie demăncarea turtor păsărilor cerului și fiarelor sălbătice de pe pământ, fără ca nimeni să le sperie.

27. Să te bată Domnul cu buboalele Egiptului, cu trânji, cu lepră, cu rapăn, de care să nu te poți tămădui.

28. Să te bată Domnul cu nebunie, cu orbire și cu înțepenirea inimii,

29. Ca să umbli dibuind în miez de zi, cum dibue orbul în întuneric, și să nu mai poți ajunge la țintă, să fii asuprit și jefuit în toate zilele vieții tale, fără ca nimeni să te poată mântui.

30. Să te logodești cu femeie și altul să o ia de soție, casă să zidești, dar să nu locuiești într'nsa, să sădești vie, dar să n'ai parte de rod,

31. Boul tău să fie junghiat în văzul tău și din el să nu mănânci, asinul tău să fie răpit în ochii tăi și să nu se mai întoarcă la tine, oile tale să cadă în mâinile vrăjmașilor tăi și nimeni să nu te poată ajuta.

32. Fiii și fiicele tale să fie date altui popor și tu să privești și să te săfrșești de durere după ei, dar mâinile tale să nu aibă nici o putere.

33. Rodul pământului tău și toată strădania ta să le mănânce un neam

pe care nu-l știi, și să fii asuprit și jăcmănit în toată vremea,

34. Iar de ceea ce vor vedea ochii tăi să-ți pierzi mintea.

35. Să te bată Domnul cu bube rele peste genunchi și peste șolduri, din tălpi și până în creștet, ca să nu te poți tămădui.

36. Să te ducă Domnul în robie pe tine și pe regele pe care-l va pune peste tine, la un neam pe care nu l-ai cunoscut nici tu, nici părinții tăi, și acolo să slujești altor dumnezei, de lemn și de piatră,

37. Să fii de spaimă. de poveste și de batjocură pentru toate neamurile la care te va duce Domnul.

38. Să sameni multă sămânță pe ogor, dar să aduni puțin, și lăcustele să aibă parte de ea.

39. Vii să sădești și să le muncești, dar vin să nu bei, nici să le strângi rodul, ci să-l mănânce viermii.

40. Să ai măslini în tot ținutul tău, dar cu untdelemn să nu te ungi și măslinile tale să cadă înainte de vreme.

41. Fii și fiice să ai, dar să nu fie ai tăi, ci să se ducă în robie.

42. Toți pomii tăi și rodul țarinii tale să-i roadă forficarul.

43. Străinul din mijlocul tău să se sue mai sus și mai sus, decât tine, iar tu să te scobori tot mai jos, mai jos;

44. El să te împrumute, dar tu să nu-l împrumuți, el să fie fruntea și tu să fii coada.

45. Să vie peste tine toate blestemele acestea, să te urmărească și să te ajungă până te vor prăpădi, căci n'ai ascultat de glasul Domnului Dumnezeului tău, să păzești poruncile și legile pe care ți le-am poruncit,

46. Și pentru tine să fie ele minuni și fapte mai presus de fire, cât și pentru seminția ta până în veac.

47. Fiindcă n'ai slujit pe Domnul Dumnezeuul tău cu bucurie și cu inimă bună pentru tot belșugul pe care ți l-a dăruit,

48. Slugă să fii la vrăjmașul tău pe care-l va trimite Domnul împotriva ta, bântuit de sete, de foame, de golătate și de lipsă de toate, și el să-ți pună jug de fier pe grumaz până te va pierde.

49. Să pornească Domnul împotriva ta un neam de departe, de la marginile pământului, precum vine vulturul în zbor, neam a cărui limbă n'o înțelegi,

50. Neam crunt, care să nu-și ridice ochii spre bătrân, iar de cel tânăr să nu-i fie milă,

51. Să mănânce rodul vitelor tale și rodul pământului tău până te va prăpădi, și să nu-ți lase nimic, nici grâu, nici vin, nici untdelemn, nici din cirezile și din turmele fătate, până nu te va prăpădi.

52. Să te impresoare în toate cetățile tale până se vor prăbuși, în tot pământul tău, zidurile cele înalte și întăriturile tale în care ți-ai pus nădejdea; să te impresoare în toate cetățile tale din țara ta, pe care ți le va da Domnul,

53. Iar tu să mănânci rodul pântecului tău, carnea fiilor și fiicelor tale pe care ți i-a dat Domnul Dumnezeuul tău, în vremea impresurării și împilării cu care te va strămtora dușmanul tău.

54. Bărbatul cel mai dezmiertat și mai răsfățat se va uita cu ochi cruzi la fratele său și la femeia de la sânul său și la ceilalți fii care i-au mai rămas,

55. Și nu va da nimănui din carnea fiilor săi pe care-i va mânca el, căci nu-i va mai rămânea nimic în vremea impresurării și a împilării cu care te va împila vrăjmașul tău în toate așezările tale.

56. Femeia cea mai dezmiertată și mai răsfățată, al cărei picior gol n'a atins pământul din pricina dezmiertării și a răsfățului, se va uita cu ochi cruzi la bărbatul de la sânul ei, la fiul și la fiica ei,

57. Și nu le va da nimic din fătul care a a ieșit din coapsele ei și pe care, din lipsă de hrană, îl va mânca în ascuns, în vremea impresurării și a strămtorării cu care te va apăsa dușmanul tău în cetățile tale.

58. Dacă nu vei păzi și nu vei împlini toate poruncile acestei legi, scrise în cartea aceasta, ca să te temi de numele cel slăvit și vrednic de cinstire al Domnului Dumnezeului tău,

59. Să aducă Domnul peste tine și peste urmașii tăi bătăi mari și neconținute, boli rele și lungi,

60. Să te potopească pe tine cu boala Egiptului, de care te-ai spăimântat, și să se lipească de tine.

61. Așijderea orice boală și orice bătaie care nu este scrisă în cartea legii acesteia, să le atată Domnul peste tine până te va prăpădi,

62. Și să rămâneți puțini, în loc să fiți ca stelele cerului de mulți, fiindcă n'ați ascultat de glasul Domnului Dumnezeul tău.

63. Și după cum s'a bucurat Domnul de voi, ca să înfloriți și să vă înmulțiți, așa să se bucure Domnul de voi ca să vă nimicească și să vă prăpădească și să fiți duși în robie de pe pământul în care tu intri ca să-l stăpânești.

64. Să te imprăștie Domnul în toate neamurile de la un capăt până la altul al lumii, și să slujești la alți dumnezei, pe care nu i-ai cunoscut nici tu, nici părinții tăi, idoli de lemn și de piatră.

65. Dar între acele neamuri să nu ai pace, nici odihnă pentru picioarele tale, și acolo să-ți dea ție Domnul inimă sărită, lacrimi pentru dorul de țară și jale în suflet.

66. Și zilele victjii tale să fie mereu în primejdie. ziua și noaptea s'o duci într-o spaimă și să nu fii sigur de viața ta:

67. Ziua să zici: « O, de s'ar face seară! », iar seara ză zici: « O, de s'ar lumina de ziua! »

68. Și să te întoarcă Domnul în Egipt în corăbii, pe drumul pe care ți-a zis: « Să nu-l mai vezi! », și acolo să fiți rânduiți robi și roabe la dușmanii voștri, dar să nu se găsească nici măcar un cumpărător! » Iată dar poruncile legământului pe care l-a poruncit lui Moise Domnul, ca să-l încheie cu fiii lui Israil, în țara Moabului, afară de legământul pe care l-a încheiat cu ei în Horeb.

29.

Intărirea legământului.

1. Apoi a chemat Moise pe toți Israiliții și le-a zis: « Ați văzut tot ceea ce a săvârșit Domnul înaintea ochilor voștri în țara Egiptului, împotriva lui Faraon și a tuturor dregătorilor lui și împotriva țării lui;

2. Marile încercări pe care le-au văzut ochii tăi, minunile și acele fapte fără seamăn.

3. Și cu toate acestea Domnul nu v'a dat, până în ziua de azi, pricepere ca să știți, ochi ca să vedeți și urechi ca să auziți!

4. Patruzeci de ani v'a dus el prin pustie, fără ca veșmintele voastre să se fi învechit și fără ca încălțăminta voastră să se fi rupt.

5. Pâine n'ați mâncat, și vin ori altă băutură îmbătătoare n'ați băut, ca să știți că eu sunt Domnul Dumnezeuul vostru.

6. Dar când ați ajuns până în locul acesta, au ieșit întru întâmpinarea voastră Sihon, regele Heșbonului, și Og, craul Basanului, ca să se lupte, însă noi i-am înfrânt,

7. Și le-am cuprins noi țara pe care am dat-o ca moștenire, lui Ruben, lui Gad și la jumătate din seminția lui Manase.

8. Pentru aceasta, păziți poruncile legământului acestuia și le împliniți, ca să vă meargă bine în toate câte le veți face.

9. Voi cu toții stați de față astăzi înaintea Domnului Dumnezeului vostru: vovezorii voștri, toți bărbații lui Israel,

10. Copiii, femeile voastre și străinul din tabără, până și tăietorul de lemne și cărătorul de apă,

11. Ca să intri în legământul cu Domnul Dumnezeuul tău și în jurământul pe care îl va întări cu tine astăzi,

12. Și să te înalți astăzi popor al lui și el să-ți fie Dumnezeu, precum ți-a făgăduit și după cum s'a jurat străbunilor tăi: lui Avraam, lui Isac și lui Iacob.

13. Dar acest legământ și acest jurământ nu le închei numai cu voi,

14. Ci cu cei ce se află stând cu noi astăzi înaintea Domnului Dumnezeului nostru și cu cei care nu sunt cu noi aici.

15. Voi știți cum am stat noi odinioară în țara Egiptului și cum am străbătut neanurile pe unde ați trecut;

16. Ați văzut urciunile și idoliilor lor de lemn și de piatră, de argint și de aur.

17. Să nu se pomenească între voi bărbat sau femeie, neam sau seminție care să-și întoarcă inima astăzi de la Domnul Dumnezeuul nostru și să se ducă să cinstească pe dumnezeii lor. Să nu se afle în voi rădăcină care să odrăslească otravă și pelin.

18. Și dacă va fi vre-unul care, când va auzi cuvintele jurământului acestuia, să se fericească în inima sa și să zică: « Imi va merge bine, cu toate că mă călăuzesc după împietrirea inimii mele », — ca din vina lui să fie smulse plantele ccle udate ca și cele uscate, —

19. Nu-l va ierta Domnul, ci văpaia urgiei lui se va aprinde împotriva bărbatului acestuia și se va nărui peste el tot blestemul scris în această carte, și Domnul va șterge numele lui de sub cer,

20. Și-l va despărți Domnul spre pierzare din toate semințiile lui Israel, potrivit cu toate blestemele legământului, scrise în cartea acestei legi.

21. Și când neamul care va fi, fiii lor care se vor ridica după ei și străinul care va veni din țară îndepărtată, vor vedea bătăile pământului acestuia și molima trimisă de Domnul,

22. Pucioasă și sare și tot pământul în văpaie, că nici nu se samănă, nici nu odrăslește și nici nu crește pe el vre-o buruiană, ca la pieirea Sodomei și Gomorei, Admei și Ţeboimului, pe care le-a nimicit Domnul întru văpaia urgiei lui,

23. Și vor întreba toate popoarele: « Pentru ce Domnul a abătut urgia peste țara aceasta? Cât de mare a fost văpaia mâniei lui! »

24. Atunci vor răspunde: « Fiindcă ei au părăsit legământul Domnului Dumnezeului părinților lor, pe care l-a încheiat cu ei când i-a scos din țara Egiptului,

25. Și au început să cinstească pe alți dumnezei și să se închine lor, la dumnezei pe care nu i-au cunoscut și pe care el nu i-a hotărât.

26. De aceea s'a aprins mânia Domnului împotriva acestei țări, ca să aducă peste ea tot blestemul scris în cartea aceasta,

27. Și i-a izgonit Domnul din pământul lor cu mânia, cu urgie și cu ciudă mare,

și i-a aruncat în altă țară, cum se vede acum. »

28. Cele ascunse stau în puterea Domnului Dumnezeuului nostru, iar cele descoperite sunt pentru învățătura noastră deapururi și a fiilor noștri, ca să împlinim toate poruncile legii acesteia. »

30.

Indurările făgăduite celor ce se pocăiesc.

1. « Când toate cuvintele acestea își vor afla împlinirea în tine, binecuvântarea și blestemul pe care ți le-am pus înainte, și le vei primi în inima ta, în mijlocul neamurilor printre care te va fi azvârlit Domnul,

2. Și te vei întoarce iarăși la Domnul Dumnezeuul tău, așa precum îți poruncesc astăzi, tu și fiii tăi, și vei asculta de glasul lui, din toată inima ta și din tot sufletul tău,

3. Atunci Domnul Dumnezeuul tău te va întoarce din robie și se va îndura de tine și te va aduna iarăși din toate popoarele printre care te-a risipit Domnul Dumnezeuul tău.

4. Și dacă te va fi izgonit până la capătul cerului, de acolo te va aduna și te va aduce Domnul Dumnezeuul tău,

5. Și Domnul Dumnezeuul tău te va aduce în pământul pe care l-au stăpânit părinții tăi și-l vei stăpâni și tu, și te va binecuvânta și te va înmulți mai mult decât pe părinții tăi.

6. Atunci Domnul Dumnezeuul tău va tăia împrejur inima ta și inima urmașilor tăi, ca să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău din toată inima ta și din tot sufletul tău și să fii viu.

7. Și toate aceste blesteme le va arunca Domnul Dumnezeuul tău împotriva vrăjmașilor tăi și a celor ce te-au urât pe tine și te-au prigonit.

8. Dacă însă te vei pocăi și vei asculta de glasul Domnului și vei împlini toate poruncile pe care ți le poruncesc astăzi,

9. Și Domnul Dumnezeuul tău îți va da belșug în toate lucrările mâinilor tale, la rodul pântecelui tău, la al vitelor și

la rodul pământului, căci Domnul Dumnezeuul tău se va bucura de tine precum și-a arătat bucuria față de părinții tăi,

10. Dacă vei asculta de glasul Domnului Dumnezeuului tău și vei păzi poruncile și rânduielile lui scrise în cartea legii acesteia și te vei pocăi înaintea Domnului Dumnezeuului tău din toată inima ta și din tot sufletul tău.

11. Căci porunca aceasta pe care ți-o poruncesc eu astăzi nu este neînțeleasă pentru tine și nici nu este departe.

12. Nu este în ceruri ca să spui: « Cine se va sui în cer ca să ne-o aducă, să o auzim și s'o împlinim? »

13. Și nici dincolo de mare ca să zici: « Cine va trece peste mare ca să o aducă, să ne-o vestească și s'o facem? »

14. Ci porunca aceasta e tare aproape de tine: ea este în gura ta și în inima ta, ca să o împlinești!

15. Cugetă dar: astăzi ți-am pus înainte viața și fericirea, moartea și nenorocirea!

16. Iată ceea ce-ți poruncesc astăzi: Să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău, să umbli în căile lui, să păzești poruncile, legile și îndreptările lui, ca să fii viu și să te înmulțești și să te binecuvințeze Domnul pe pământul în care vei intra ca să-l iei în stăpânire.

17. Și dacă inima ta se va întoarce și nu vei asculta, ci te vei lăsa înșelat ca să te închini și să cinstești pe alți dumnezei,

18. Vă vestesc astăzi că veți fi nimicți și nu veți trăi zile multe în pământul în care veți trece peste Iordan ca să intrați în stăpânirea lui.

19. Martori îmi sunt astăzi împotriva voastră cerul și pământul! Viața și moartea ți-am pus dinainte, binecuvântare și blestem! Alege viața ca să trăiești și tu și seminția ta!

20. Iubește pe Domnul Dumnezeuul tău, ascultă de glasul lui și lipește-te de el. Aceasta este viața ta, și aceasta este lungimea zilelor tale, dacă vrei să locuiești în pământul strămoșilor tăi, pentru care Domnul s'a jurat lui Avraam și lui Isaac și lui Iacob că li-l va da. »

31.

Iosua va fi urmașul lui Moise.

1. Și Moise a început să rostească fiilor lui Israil aceste cuvinte,

2. Și le-a zis: «Sunt astăzi de o sută douăzeci de ani și, fiindcă nu pot să mai stau în fruntea voastră, Domnul mi-a poruncit: «Tu să nu treci Iordanul acesta!

3. Ci Domnul Dumnezeuul tău, el îl va trece înaintea ta și va nimici din fața ta toate neamurile acestea pe care tu le vei stăpâni. — Iosua, el va trece dincolo înaintea ta precum a hotărât Domnul.—

4. Și se va purta cu ele precum s'a purtat cu Sihon și cu Og, craii Amoriților, și cu țara lor, și pe care i-a nimicit.

5. Și Domnul îi va da pe ei în mâna voastră și le veți face după rânduiala pe care v'am poruncit-o vouă.

6. Fiți viteji, fiți bărbătoși, nu vă temeți și înaintea lor nu vă înfricoșați, căci Domnul Dumnezeuul vostru te va însoți: nu te va lăsa, nici nu te va părăsi!»

7. După aceasta a chemat Moise pe Iosua și i-a zis în văzul întregului Israil: «Fiți tare și fii viteaz, căci tu vei duce poporul acesta în țara pentru care s'a jurat Domnul că o va da părinților lor și tu o vei împărți lor.

8. Domnul însuși va merge înaintea ta, el te va însoți, nu te va lăsa, nici nu te va părăsi; nu te teme și nici nu-ți pierde cumpătul!»

9. Atunci a scris Moise legea aceasta și a dat-o preoților, fiilor levitilor, care duceau chivotul legământului Domnului și tuturor bătrânilor lui Israil,

10. Și le-a poruncit Moise așa: «La sfârșitul celor șapte ani, în anul iertării datorilor, la sărbătoarea corturilor,

11. Când tot Israilul va veni să vadă fața Domnului Dumnezeuului tău, în locul pe care-l va alege, să citești legea aceasta în urechile întregului Israil.

12. Strânge atunci poporul: bărbații, femeile, copiii și străinii din așezările tale, ca să se deprindă să cinstească pe Domnul Dumnezeuul lor și să se sâruiască la împlinirea tuturor poruncilor legii acesteia.

13. Asemenea și fiii lor, care nu-și dau seama încă, să asculte și să învețe să cinstească pe Domnul Dumnezeuul lor, atât cât vor trăi pe pământul în care voi treceți Iordanul ca să-l stăpâniți.»

14. Și a mai zis Domnul lui Moise: «Iată s'a apropiat vremea să mori! Chiamă pe Iosua și intrați amândoi în cortul descoperirii și eu îi voi da poruncă!» Și atunci s'a dus Moise și cu Iosua și au stat în cortul descoperirii.

15. Și Domnul s'a arătat în stâlp de nour și stâlpul de nour stătea la ușa cortului descoperirii.

16. Atunci a zis Domnul lui Moise: «Iată că tu vei adormi cu părinții tăi, dar acest popor se va scula și se va desfrâna după alți dumnezei străini, ai țării în care va intra, și mă va părăsi și va strica legământul pe care eu l-am încheiat cu el.

17. Și în ziua aceea se va aprinde mânia mea împotriva lui, îi voi părăsi și-mi voi ascunde fața mea de el și vor fi nimiciți. Atunci vor da peste el multe nenorociri și strămtorări, și va zice: «Oare nenorocirile acestea au dat peste mine fiindcă nu este Dumnezeuul meu în mijlocul meu?»

18. Dar îmi voi ascunde fața mea de el în ziua aceea, pentru toată fărădelegea pe care a săvârșit-o, căci s'a întors spre alți dumnezei.

19. Și acum scrie cântarea aceasta, ca să o învețe fiii lui Israil, pune-o în gura lor ca să-mi fie această cântare mărturie împotriva lui Israil,

20. Când îl voi aduce în pământul pentru care m'am jurat părinților lui, pământ în care curge lapte și miere, și va mânca, se va sătura și se va îngrășa și se va întoarce spre alți dumnezei pe care îi va cinsti, iar pe mine mă vor disprețui și vor strica legământul meu.

21. Dar când vor da peste el rele multe și strămtorări, să cânte cântarea aceasta ca mărturie împotriva lui; și nici din gura urmașilor lui să nu se piardă, căci eu cunosc gândul lui pe care mi l-a dat pe față astăzi înainte de a-l băga în țara pe care i-am dat-o cu jurământ.»

22. Atunci a scris Moise cântarea aceasta, și i-a învățat pe fiii lui Israel.

23. Iar Domnul i-a poruncit lui Iosua, fiul lui Nun, și i-a zis: « Fii viteaz și bărbătos, căci tu vei duce pe fiii lui Israel în țara pentru care m'am jurat lor, și eu voi fi cu tine! »

24. Și după ce a sfârșit Moise să scrie în carte toate cuvintele cântării acesteia,

25. Moise a poruncit leviților care duceau chivotul legământului Domnului astfel:

26. « Luați cartea cu cântarea aceasta, și o puneți lângă chivotul legământului Domnului Dumnezeuului vostru, ca să-ți fie mărturie împotriva ta,

27. Căci eu știu îndărătnicia și cerbicia ta! Și dacă, atâta vreme cât sunt cu voi, voi vă răzvrățiți împotriva Domnului, cu atât mai vartos după moartea mea!

28. Strângeți la mine pe toți bătrânii semințiilor voastre și pe dregătorii voștri, ca să le grăiesc în urechile lor toate cuvintele acestea, iar cerul și pământul să-mi fie martori împotriva lor,

29. Căci știu bine că după moartea mea vă veți strica și vă veți depărta de calea pe care v'am poruncit să mergeți, și în vremea cea de apoi vor da peste voi nevoi, fiindcă ați săvârșit fapte rele în ochii Domnului, întărâtându-l cu faptele mâinilor voastre. »

30. Apoi a rostit Moise în anul obștiei întregi toate cuvintele acestei cântări.

32.

Cântarea lui Moise.

1. « Ascultați, cerurilor, ce vreau să spun! Și pământul să audă rostirea gurii mele!

2. Să curgă ca ploaia învățătura mea! Să picure ca roua viersul meu, ca bura de ploaie pe iarba tânără, ca ropotul de ploaie pe maldărele ierbi!

3. Căci numele Domnului îl strig puternic: proslăviți pe Dumnezeul nostru!

4. Că stâncă este! Desăvârșită este lucrarea sa! Și toate căile sale sunt prea drepte! El este Dumnezeu credincios, fără de strămbătate, drept și adevărat.

5. Săvârșit-au fărădelegi împotriva lui, nu fiii lui, ci cei ce s'au pângărit: neam destrămat și ticălos.

6. Oare astfel răsplătești tu Domnului, popor nebul și fără minte? Nu este el părintele tău, ziditorul tău, cel ce te-a făcut și te-a întocmit?

7. Amintește-ți de zilele străvechi, privește anii vârstelor care au trecut. Întreabă pe tatăl tău, ca să-ți spună și pe moșnegii tăi ca să-ți istoricescă ce-a fost:

8. Când Cel Prea Înalt a dat neamurilor părțile lor de moștenire și când a osebit pe fiii lui Adam unii de alții, el a hotărât ținuturile popoarelor după numărul îngerilor lui Dumnezeu.

9. Căci partea Domnului este poporul său, Iacov este ogorul moștenirii sale.

10. El l-a găsit în țară pustie și în loc singuratic plin de urletele pustietății; și l-a apărât și l-a ocrotit și l-a păzit ca pe lumina ochiului.

11. Asemenea vulturului care și îndeamnă puii și se rotește în zbor pe deasupra lor, așa ține el aripile întinse și îi ia la el și-i duce pe aripile sale.

12. Astfel Domnul singur călăuzește poporul și nu e lângă el nici un dumnezeu străin.

13. Domnul l-a ajutat să încalce înălțimile pământului, și i-a dat să mănânce roadele câmpiei și să sugă miere din stâncă și untdelemn din cremene.

14. Cu smântâna vacilor și cu laptele oilor, cu grăsimea mieilor și a berbecilor și a țapilor din Basan și cu lamura grăului, cu acestea l-a hrănit, și sângele strugurelui, vin șumos, ai băut.

15. Dar Iesurun s'a îngrășat și a început să azvârle din picioare — te-ai îngrășat, te-ai făcut rotofei și nu te mai încape pielea — și a părăsit pe Dumnezeuul care l-a făcut și a disprețuit stâncă mântuirii sale.

16. Și au întărâtat pe Domnul, închinându-se la dumnezei străini, și l-au mâniau cu nelegiuirile lor.

17. Au adus jertfe demonilor care nu sunt Dumnezeu și unor dumnezei pe care mai înainte ei nu-i cunoșteau, niște dumnezei de curând veniți și de care părinții lor nu se temeau.

18. Iar stâncă, Dumnezeu care te-a născut, ai lepădat-o. Pe Dumnezeu care te-a adus pe lume l-ai uitat.

19. Și Dumnezeu a văzut acestea și i-a urgisit, plin de mânie împotriva fiilor săi și fiicelor sale.

20. Și a rostit: «Ascunde-voi fața mea de ei și voi vedea ce va fi cu ei pe urmă, pentru că sunt un neam sucit, copii întru care nu este credincioșie.»

21. Ei m'au întărit la gelozie prin cei ce nu sunt Dumnezeu și au aprins mânia mea cu deșertii lor idoli; tot așa și eu îi voi face geloși printr'un popor care nu e popor, printr'un popor nerod le voi aprinde mânia.

22. Căci focul mâniei mele s'a aprins și arde până jos în împărăția morții, mistuind pământul și roadele lui și prefăcând în flăcări temelile munților.

23. Grămădi-voi asupra lor nenorociri și voi zvrâli în ei cu toate săgețile mele.

24. Vor fi pustiiți de foamete și nimiciri de friguri rele și de ciumă, ba încă voi asmuți asupra lor și fiarele sfâșietoare și jivinele veninoase care se târăsc în pulbere.

25. Afară va pustii sabia și în odăi spaima, secerând laolaltă pe tânăr și pe fecioară, pe pruncul care sugă și pe omul cărunt.

26. M'as fi hotărât să-i spulber și să nimicesc pomenirea lor dintre oameni,

27. Dacă nu m'as fi temut de sfidarea dușmanului, ca nu cumva dușmanii lor să se orbească pe sine și să zică: «Mâna noastră este puternică și nu este Domnul cel ce a făcut toate acestea».

28. Fiindcă sunt un popor care n'are nici o pătrundere și nu e la ei nici o pricepere.

29. Căci, dacă ar fi înțelepți, ar înțelege aceasta, s'ar gândi la ce se întâmplă cu ei și ar zice:

30. «Cum poate unul singur să fugă-rească o mie și cum pot doi inși să pună pe fugă zece mii, dacă n'ar fi adevărat că stâncă tăriei lor i-a vândut și Domnul i-a dat în mâna dușmanilor?»

31. Pentru că stâncă lor nu este la fel cu stâncă noastră și chiar dușmanii noștri pot judeca aceasta.

32. Căci vinul lor este din vițele Sodomei și din podgoriile Gomorei; strugurii lor sunt struguri otrăviți și ciorchinii lor sunt amari.

33. Vinul lor este venin de balaur, este grozavă otravă de viperă.

34. Dar aceasta e taină ținută în păstrarea mea și pecetluită în vistierile mele.

35. Ale mele sunt răzbunarea și răsplătirea, la ceasul când piciorul lor se va poticni, căci ziua prăpădului lor este aproape și cele hotărâte pentru ei vin cu iuțeală.

36. Ci Domnul va judeca pe poporul său și pentru robii săi va avea păreri de rău când va vedea că vлага lor a pierit și că n'a mai rămas nimeni dintre ei, nici rob, nici liber.

37. Atunci el va întreba: «Unde sunt dumnezeii voștri, stâncă întru care ați pus nădejdea voastră?»

38. Dumnezeii care mâncau grăsimea jertfelor voastre și beau vinul turnărilor voastre? Să se scoale acum și să vă ocrotească!»

39. Ci înțelegeți că eu singur sunt Dumnezeu și nu este alt Dumnezeu lângă mine. Eu aduc moartea și eu dăruiesc viața, eu rănesc și eu vindec rana și nimeni nu poate să scape de sub puterea mea.

40. Căci ridic mâna mea la cer și zic: «Viu sunt eu în vecii vecilor!»

41. Și când voi ascuți fulgerul săbiei mele și mâna mea va apuca frânele judecării, atunci mă voi răzbuna împotriva vrăjmașilor mei și voi răsplăti celor ce mă urăsc.

42. Voi îmbăta cu sânge săgețile mele și sabia mea se va sătura de carne: cu sângele celor răpuși și celor prinși și cu căpătâniile căpeteniilor vrăjmașului.

43. Neamuri, cântați laude în cinstea poporului său, pentru că Domnul răzbună sângele robilor săi și-i platește pe protivnicii săi și ispășire aduce țării și poporului său.»

44. Astfel a venit Moise și a rostit toate cuvintele acestei cântări, în auzul poporului, fiind lângă el Iosua, fiul lui Nun.

45. Și când Moise a sfârșit de grăit toate aceste cuvinte către întregul Israil,

46. Le-a mai spus: « Puneți la inimă toate aceste cuvinte, pe care eu vi le poruncesc astăzi vouă și pe care voi să le lăsați cu poruncă fiilor voștri, ca să împlinească întocmai toate poruncile acestei legi.

47. Căci acest cuvânt nu este o vorbă goală pentru voi, ci el este pentru voi viață și prin acest cuvânt voi veți dăinui multă vreme în țara unde veți intra, trecând Iordanul, ca s'o luați în stăpânire. »

48. Iar în aceeași zi Domnul a spus iarăși lui Moise:

49. « Sue-te în muntele Abarim, pe vârful Nebo, care este în țara Moabului, în dreptul Ierihonului, și privește țara Canaanului, pe care eu o voi da moștenire fiilor lui Israil.

50. Și acolo să mori, pe muntele pe care te sui, precum și Aaron, fratele tău, a murit pe muntele Hor și a fost adăogtat nemului său,

51. Fiindcă voi ați păcătuit împotriva mea, în mijlocul fiilor lui Israil, la izvoarele Meribat-Cadeș, în pustiuul Țin, și nu mi-ați dat cinstea cuvenită sfințeniei mele în mijlocul fiilor lui Israil.

52. Ci numai de aproape să vezi țara, dar să nu intri în țara pe care eu o voi da fiilor lui Israil! »

33.

Cuvintele cele din urmă și binecuvântarea lui Moise asupra semințiilor lui Israil.

1. Iată și binecuvântarea cu care Moise, omul lui Dumnezeu, a binecuvântat pe fiii lui Israil înaintea morții sale.

2. Zis-a Moise: « Domnul venit-a din Sinai și din Seir a strălucit pentru poporul său; s'a arătat din muntele Paran și s'a îndreptat spre Meribat-Cadeș. Din dreapta lui ieșea foc pălpăitor.

3. Mânia ta nimicea popoarele, și toți sfinții tăi sunt sub mâna ta și ei stau la picioarele tale și culeg cuvintele tale.

4. El ne-a rânduit legea, și obștia lui Iacob este moștenirea lui.

5. El ajuns-a rege în Ieșurun, când s'au adunat principii popoului și au venit laolaltă semințiile lui Israil.

6. Trăiască Ruben, și moartea să n'o vadă! Și bărbații din el să ajungă fără număr! »

7. Iar despre Iuda grăit-a acestea: « Ascultă, Doamne, glasul lui Iuda și pe el adu-l către poporul său; cu mâinile tale luptă-te pentru el și împotriva celor ce-l împilează dă-i ajutorul tău ».

8. A zis și despre Levi: « Ale tale Tummim și Urim sunt ale omului tău cucernic, pe care tu, la Massa, l-ai pus la încercare și pentru care ai avut ceartă la apele Meribeii.

9. El este acela care a zis de tatăl său și de mama sa: « nu i-am văzut » și pe frații săi nu i-a cunoscut și de feciorii săi n'a voit să știe, fiindcă fiii lui Levi au păzit cuvântul tău și s'au ținut de legământul tău.

10. Ei învață pe Iacov rânduielile tale și pe Israil legea ta; ei aduc mirosul jertfelor până în nările tale și pun pe altarul tău ardere de tot.

11. Binecuvintează, Doamne, puterea lui și primește cu îndurare lucrul mâinilor sale, sfărâmă coapsele protivnicilor săi și ale celor ce-l urăsc, ca să nu poată să mai stea drept. »

12. Zis-a despre Veniamin: « Cel iubit de Domnul locuiește în bună pace, Cel Prea Înalt să-l ocrotească în toate zilele și între umerii lui să odihnească! »

13. Despre Iosif a zis: « Binecuvântat de Domnul fie jurământul lui, cu darurile cele mai bune ale cerului de sus și cu ale mării care odihnește în adâncime,

14. Și cu roadele de frunte pe care le coace soarele și care odrălesc în fiecare lună,

15. Și cu ce au mai scump în ei veșnicii munți și cu ce au mai de preț în ele colinele străvechi,

16. Și cu ce are mai scump pământul în plinătatea lui! Harul Celuia ce stătea în rug să pogoare pe capul lui Iosif, pe creștetul celui ce este principe între frații săi!

17. El e măreț ca întâi-născutul tau-rului, coarnele lui sunt coarnele bou-

rului; cu ele el răstoarnă popoarele și toate hotarele pământului. Acestea sunt miile de mii ale lui Efraim, acestea sunt miile lui Manase.»

18. Iar despre Zebulon a zis: «Bucură-te, Zebulon, în călătoriile tale, și tu, Isahar, în corturile tale!

19. Ei vor chema popoarele pe munte și acolo vor aduce jertfe cucernice, căci vor suga belșugul mării și comorile cele ascunse ale nisipului.»

20. A zis apoi despre Gad: «Binecuvântat fie Cel Ce i-a dat lui Gad lărgime; el stă culcat ca un leu și sfarmă și brațul și țeasta capului.

21. El și-a ales ce a fost mai bun din țară, căci acolo i-a dat lui parte legiuitorului, și el merge în fruntea poporului și îndeplinește lucrul sfânt al Domnului și judecățile sale cu Israel.»

22. Rostit-a despre Dan: «Dan e un pui de leu, care dă năvală din Basan.»

23. Despre Neftali a zis: «Neftali, tu cel sătul de har și plin de binecuvântarea Domnului, stăpânește marea și ținutul de miazăzi!»

24. Despre Așer a zis: «Binecuvântat între feciori să fie Așer, bine plăcut să fie el fraților săi și să-și scalde piciorul său în untelelemn!

25. De fier și de aramă să fie zăvoarele tale și vârtutea ta să ție în toate zilele tale!»

26. Nimeni, Ieșurun, nu este asemenea lui Dumnezeu, care străbate cerul ca să vie într'ajutorul tău și în măreția sa călărește pe nori.

27. Dumnezeul cel veșnic e adăpostul tău și brațele lui cele veșnice sunt părgăhiile tale. El alungă înaintea ta pe protivnic și-ți poruncește: «Dă-l pieirii!»

28. Drept aceea, Israel locuiește fără grijă și fântâna lui Iacob stă tihnită, pe plaiul plin de holde și de podgorii, pe când cerul său picură rouă.

29. Fericit ești tu, Israele! Care alt popor a fost ca tine mântuit de către Domnul, scutul izbăvirii tale și sabia mării tale? Protivnicii tăi se vor smeri înaintea ta, pe când tu vei călca biruitoare peste înălțimile lor!

*Priveștița profetică de pe muntele Nebo.
Moartea lui Moise.*

1. Și s'a suit Moise din bărăganul Moabului în muntele Nebo, pe vârful Pisga, în dreptul Ierihonului, și Domnul i-a arătat tot pământul de la Galaad și până la Dan,

2. Intregul Neftali, pământul lui Efraim și al lui Manase și tot pământul lui Iuda până la Marea Asfințitului;

3. Neghebul, câmpia Iordanului și șesul Ierihonului, cetatea palmierilor, până la Toar.

4. Și zis-a Domnul: «Pentru această țară am jurat lui Avraam, lui Isaac și lui Iacob astfel: «Seminții tale o voi da!» Ți-am arătat-o înaintea ochilor tăi, dar într'însa nu vei intra!»

5. Și a murit Moise, robul lui Dumnezeu, în țara Moabului, după porunca Domnului,

6. Și a fost îngropat în vale, tot în țara Moabului, în dreptul Bet-Peorului, și nimeni nu știe mormântul lui până în ziua de azi.

7. Și când a murit, Moise era de o sută douăzeci de ani, dar ochii lui nu slăbiseră și puterea lui n-l părăsise.

8. Și fiii lui Israel au plăns pe Moise în bărăganul Moabului treizeci de zile. Și după ce au sfârșit zilele de jelire pentru Moise,

9. Iosua, fiul lui Nun, s'a umplut de duhul înțelepciunii, fiindcă Moise își pusese mâinile peste el. Și au ascultat de el fiii lui Israel și s'au purtat precum poruncise lui Moise Domnul.

10. Și nu s'a mai sculat în Israel profet ca Moise, pe care să-l fi cunoscut Domnul față către față,

11. Și să fi săvârșit toate minunile și faptele cele mai presus de fire cu care l-a trimis Domnul în țara Egiptului, împotriva lui Faraon, împotriva dregătorilor lui și a țării lui,

12. Și care cu mână tare și cu minuni înfricoșate să fi săvârșit ceea ce a săvârșit Moise înaintea fiilor lui Israel.

CARTEA LUI IOSUA

1.

Iosua e orânduit de Domnul urmaș al lui Moise. Poporul Israel se pregătește să intre în Canaan.

1. Iar după moartea lui Moise, slujitorul Domnului, a grăit Domnul către Iosua, fiul lui Nun, sfetnicul lui Moise, și a zis:

2. « Moise, robul meu, a murit; ci tu scoală-te și treci acest Iordan, împreună cu tot poporul, în țara pe care eu voi da-o fiilor lui Israel.

3. Tot ținutul pe care-l va călca talpa piciorului vostru, vi-l voi da vouă, precum am făgăduit lui Moise;

4. Din marginea pustiului și a acestui Liban, până la fluviul cel mare al Eufrațului, toată țara Hetiților și până la uriașa mare, spre Soare Apune: acestea vor fi hotarele voastre.

5. Nimeni nu va putea să-ți stea ție împotriva, în toate zilele vieții tale! Precum am fost cu Moise, voi fi și cu tine; nu te voi lăsa și nici nu te voi părăsi.

6. Fii tare și bărbătos, pentru că tu vei da în stăpânire acestui popor țara pe care, cu jurământ, am făgăduit părinților lor că le voi da-o.

7. Numai fii tare și hotărât îndestul ca să păzești și să împlinești toate, după legea pe care ți-a dat-o cu poruncă robul meu Moise! Nu coti nici la dreapta, nici la stânga, ca să-ți meargă ție bine în tot ce vei începe.

8. Să fie aproape cartea legii acesteia de gura ta; cugetă la ea ziua și noaptea, ca să păzești și să împlinești tot ce este scris în ea, căci numai atunci vei izbui în planurile tale și îți va merge bine.

9. Așa este porunca mea: fii tare și plin de bărbăție! Nu te teme și nu-ți pierde cumpătul, căci Domnul Dumnezeuul tău cu tine este, ori încotro te vei îndrepta! »

10. Atunci Iosua a poruncit căpeteniilor ostirii și le-a zis:

11. « Treceți prin mijlocul taberii și dați poporului această poruncă: « Pregătiți-vă merinde, căci de azi peste trei

zile veți trece peste acest Iordan, ca să intrați și să luați în stăpânire pământul pe care Domnul Dumnezeuul vostru vi-l va da vouă să-l stăpâniți. »

12. Iar celor din seminția lui Ruben și celor din seminția lui Gad și unei jumătăți din seminția lui Manase, Iosua le-a vorbit astfel:

13. « Aduceți-vă aminte de ceea ce v'a poruncit Moise, robul Domnului, când v'a spus: « Domnul Dumnezeuul vostru v'a dat tihnă și v'a dăruit țara aceasta. »

14. Femeile voastre, copiii voștri și turmele și cirezile voastre să rămână în ținutul pe care vi l-a dat Moise dincoace de Iordan, iar voi, toți voinicii de nădejde, să treceți cu arma în mână înaintea fraților voștri și să le dați ajutor.

15. Până ce Domnul va liniști pe frații voștri, cum v'a liniștit și pe voi, și vor lua și ei în stăpânire țara pe care Domnul Dumnezeuul vostru le-o dăruiește lor. Numai atunci să vă întoarceți în țara stăpânirii voastre, ca să fiți stăpâni pe locul pe care vi l-a hotărât Moise, robul Domnului, dincoace de Iordan, către Soare-Răsare. »

16. Ci ei au răspuns așa lui Iosua: « Tot ceea ce ne-ai poruncit vom face și oriunde ne trimiți ne vom duce! »

17. După cum am ascultat pe Moise întru toate, tot așa te vom asculta și pe tine; numai să fie Domnul Dumnezeuul tău cu tine, precum a fost cu Moise.

18. Oricine se va îndărătnici împotriva poruncii tale și nu va da ascultare cuvintelor tale, în toate câte vei porunci, să fie dat morții. Numai fii tare și plin de bărbăție! »

2.

Cele două iscoade găzduite de Rahab în Ierihon și legământul făcut.

1. După aceea, Iosua, fiul lui Nun, a trimis în taină din Șitim, doi oameni, iscoade, și le-a poruncit așa: « Duceți-vă și iscodiți țara și Ierihonul! » Iar ei s'au dus și au intrat în casa unei femei des-

frânate pe care o chema Rahab și au mas acolo.

2. Și s'a răspândit vestea până la regele Ierihonului și i s'a spus: «Iată, niște oameni au sosit aici astă noapte, din partea fiilor lui Israel, ca să iscodească țara!»

3. Atunci regele Ierihonului i-a trimis femeii Rahab această poruncă: «Scoate afară pe oamenii care au venit la tine și au intrat în casa ta, căci ei au venit să iscodească toată țara!»

4. Atunci femeia aceea a luat pe cei doi oameni și i-a ascuns, apoi a zis: «Adevărat este că acești oameni au venit la mine, dar n'am știut de unde sunt,

5. Iar când a venit vremea să se închidă porțile și s'a întunericit, oamenii au plecat, însă încotro au apucat acești oameni, nu știu; luați-vă după ei degrabă, căci îi veți ajunge!»

6. Ci ea i-a fost suit pe acoperiș și i-a fost ascuns una niște mănunchiuri de in pe care le avea întinse pe acoperiș.

7. Iar oamenii regelui au pornit în urmărire pe drumul Iordanului până la vaduri și îndată ce au eșit urmăritorii, poarta cetății s'a închis în urma lor.

8. Iar cei ascunși n'au apucat să se culce și Rahab s'a suit la ei pe acoperiș,

9. Și le-a vorbit acestor oameni: «Eu știu că Domnul v'a dăruit vouă această țară, că spaima de voi a căzut peste noi și că înaintea voastră toți locuitorii țării și-au pierdut cumpătul,

10. Fiindcă noi am auzit cum a secat Domnul apele Mării Roșii în fața voastră, când ați ieșit din Egipt și ceea ce ați făcut voi celor doi regi ai Amoriților, care erau dincolo de Iordan, adică lui Sihon și lui Og, pe care i-ați sfărâmat de istov.

11. Iar de când am aflat acestea, inima noastră s'a muiat și în nimeni n'a mai rămas duhul bărbătesc ca să stea împotriva, fiindcă Domnul Dumnezeuul vostru este Dumnezeu în ceruri sus și pe pământ jos.

12. Iar acum, vă rog, jurați-mi mie pe Domnul că, precum mie mi-a fost milă de voi, tot așa și vouă să vă fie milă de casa tatălui meu și dați-mi un zălog de nădejde,

13. Că adică veți lăsa cu viață pe tatăl meu și pe mama mea, pe frații mei și pe surorile mele și pe toți ai lor! Scăpați deci sufletele noastre de la moarte!»

14. Atunci oamenii i-au răspuns: «Viața noastră vom da-o pentru tine! Dacă nu vei destăinui fapta noastră, când Domnul va da țara în mâna noastră ne vom purta cu tine cu dragoste și cu credință!»

15. Atunci ea le-a dat drumul de vale pe fereastră cu o funie, căci casa ei era în zidul cetății și ea locuia chiar deasupra zidului.

16. Apoi le-a zis: «Luați-o spre munte, ca să nu dea peste voi cei ce vă urmăresc și ascundeți-vă acolo trei zile, până ce se vor întoarce gonacii, și după aceea plecați în calea voastră!»

17. Iar oamenii aceia i-au răspuns: «Iată cum ne vom deslega de acest jurământ al tău, pe care ne-ai pus să-l jurăm!»

18. Iată cum: Când vom pătrunde în țară, să legi le fereastră pe care ne-ai dat drumul această jurubiță de fire stacojii, apoi să strângi la tine în casă pe tatăl tău și pe mama ta și pe frații tăi și toată casa tatălui tău.

19. Și atunci oricine va ieși afară în uliță, din ușile casei tale, sângele aceleia să fie asupra capului lui: noi vom fi slobozi de jurământ; iar oricine va fi cu tine în casă, sângele lui să fie asupra capului nostru, dacă își va întinde cineva mâna asupra lui.

20. Însă dacă tu vei dezvăli această taină, atunci noi vom fi delegați de jurământul tău pe care ne-ai pus să-l jurăm!»

21. Iar ea a răspuns: «Așa să fie după cuvântul vostru!» Apoi le-a dat drumul și ei au pornit, iară ea a legat jurubița cea stacojie la fereastră.

22. Și iscoadele au plecat și au intrat în munți și au stat acolo trei zile, până ce s'au întors gonacii; iar gonacii i-au căutat pe toate drumurile, dar n'au dat de urma lor.

23. După acestea, cei doi oameni s'au întors, s'au coborât din munte și, trecând Iordanul, au venit la Iosua, fiul

lui Nun, și i-au istorisit toate câte li se întâmplaseră.

24. Apoi au zis către Iosua: « Cu adevărat Domnul a dat în mâinile noastre toată această țară, așa încât toți locuitorii ei se topec de frică în fața noastră ».

8.

Iosua și poporul ajung la Iordan, pe care îl trec în chip minumat.

1. Și s'a sculat Iosua dis-de-dimineață, el și toți fiii lui Israil, și au pornit din Șitim și au ajuns la Iordan și au mas noaptea acolo, mai nainte de a trece râul.

2. Iar după trei zile, căpitanii au trecut prin toată tabăra,

3. Și au dat poporului porunca aceasta: « Când veți vedea chivotul legământului Domnului Dumnezeuului vostru și pe preoți și pe Leviți ducându-l pe umăr, să porniți și voi din locul vostru și să mergeți după chivot.

4. Dar să fie între voi și chivot o bucată bună ca de două mii de coți; să nu vă apropiați prea mult de chivot, ca să puteți să vedeți bine drumul pe care trebuie să mergeți, fiindcă voi n'ați mai umblat pe acest drum până acum. »

5. Apoi Iosua a grăit către popor: « Sfințiți-vă, căci Domnul va săvârși mâine, în mijlocul vostru, fapte minunate ».

6. Pe urmă Iosua a vorbit preoților și le-a poruncit: « Ridicați pe umeri chivotul legământului și treceți înaintea poporului »; iar ei au pus pe umeri chivotul legământului și au pornit în fruntea poporului.

7. Atunci Domnul a grăit cu Iosua: « Astăzi voi începe să te preamăresc în ochii tuturor fiilor lui Israil, ca să știe că, precum am fost cu Moise, așa fi-voi și cu tine.

8. Ci tu să poruncești preoților care duc chivotul legământului și să le spui: « Când veți ajunge la țărnel apelor Iordanului, să vă opriți acolo lângă Iordan! »

9. Și Iosua a rostit către fiii lui Israil: « Veniți mai aproape și ascultați cuvintele Domnului Dumnezeuului vostru! »

10. Și a zis iarăși Iosua: « După aceasta veți cunoaște că Dumnezeuul cel viu este în mijlocul vostru și că el va goni de istov, dinaintea noastră, pe Canaanii, pe Hetiți pe Heviți, pe Perezii, pe Gherghesiți, pe Amoriți și pe Iebusiți.

11. Vedeți, chivotul legământului stăpânului a tot pământul va trece în fruntea voastră peste Iordan.

12. Deci acum luați-vă doisprezece bărbați din semințiile lui Israil, câte un bărbat din fiecare seminție,

13. Iar când picioarele preoților care duc pe umeri chivotul legii Domnului, stăpânul a tot pământul, vor intra în apele Iordanului, atunci apele Iordanului se vor despica: apele care pogoară din sus se vor despărți de celelalte și vor sta drept ca un zid! »

14. Și când poporul a pornit din coriturile sale, ca să treacă Iordanul, preoții cu chivotul legământului pe umeri mergeau în fruntea poporului,

15. Și au ajuns la Iordan, ducând așa chivotul pe umeri; iar îndată ce picioarele lor s'au cufundat în apa de la margine — fiindcă Iordanul iese din matcă în tot timpul secerișului —

16. Apele care veneau din sus au stat drept și au făcut zid, pe o mare întindere, până la Adam, oraș vecin cu Zaretan; iar apele care coborau către Marea Araba, adică Marea Sărată, s'au despicat de celelalte și s'au scurs cu totul, iar poporul a trecut prin dreptul Ierihonului.

17. Deci preoții care duceau chivotul legământului Domnului au stătut pe loc uscat, în mijlocul Iordanului și toți fiii lui Israil au trecut pe uscat, până ce tot poporul a isprăvit să treacă Iordanul.

4.

Pietre amintitoare despre trecerea Iordanului.

1. Iară după ce tot poporul a sfârșit de trecut Iordanul, Domnul a vorbit lui Iosua și i-a spus:

2. « Luați-vă din popor doisprezece bărbați, câte unul din fiecare seminție,

3. Și poruncește-le astfel: « Luați-vă de aici, din mijlocul Iordanului, și anume din locul unde au stat picioarele preoților, douăsprezece pietre și duceți-le cu voi și puneți-le în tabăra unde veți mânea în noaptea aceasta ».

4. Atunci Iosua a chemat pe cei douăsprezece bărbați, pe care îi hotărîse dintre fiii lui Israil, câte unul din fiecare seminție,

5. Și le-a zis: « Treceți prin fața chivotului Domnului Dumnezeuului nostru în mijlocul Iordanului și ridicați pe umeri fiecare dintre voi câte o piatră, după numărul semințiilor lui Israil,

6. Ca acesta să fie un semn în mijlocul vostru, așa încât, când vor întreba copiii voștri în viitor și vor zice: « Ce va să zică aceste pietre? »,

7. Voi să le răspundeți: « Apele Iordanului s'au despicat înaintea chivotului legământului Domnului. La trecerea chivotului prin Iordan, apele s'au despicat și pietrele acestea sunt ca pomenire pentru fii lui Israil, în vecii vecilor! »

8. Iar fiii lui Israil au făcut precum le-a poruncit Iosua și au luat douăsprezece pietre din mijlocul Iordanului, după cuvântul Domnului către Iosua și după numărul semințiilor lui Israil, și le-au dus cu ei unde tăbăriseră și le-au pus acolo.

9. Și Iosua ridică aceste douăsprezece pietre luate din mijlocul Iordanului, din locul unde stătuseră picioarele preoților, care duceau pe umeri chivotul legământului, și ele se află acolo până în ziua de azi.

10. Iar preoții care purtau chivotul au stat în picioare în mijlocul Iordanului, până ce s'au isprăvit toate câte poruncise lui Iosua Domnul, ca să le împărțasească poporului și potrivit cu poruncile lui Moise către Iosua. Și poporul a dat zor și a trecut Iordanul.

11. Iar după ce a trecut toată gloata, a trecut și chivotul Domnului și preoții în fruntea poporului.

12. Și fiii lui Ruben, fiii lui Gad și jumătate din seminția lui Manase au trecut înarmați, înaintea fiilor lui Israil, după cum le poruncise Moise.

13. Aproape patruzeci de mii de oameni gata de luptă au trecut cu ajutorul

Domnului să se lupte, în șesul Ierihonului.

14. În ziua aceea, Domnul a proslăvit pe Iosua, în ochii întregului Israil și s'au temut de el, în toate zilele vieții lui, cum se temuseră și de Moise.

15. Apoi Domnul a grăit lui Iosua și i-a zis:

16. « Poruncește preoților, care duc chivotul legii, să iasă din Iordan! »

17. Și Iosua a poruncit preoților așa: « Ieșiți din Iordan! »

18. Iar când preoții care duceau chivotul legământului Domnului au ieșit din albia Iordanului și tălpile picioarelor preoților abia au ajuns la uscat, apele Iordanului s'au întors la locul lor și au dat peste toate malurile, ca și mai înainte.

19. Ci poporul a ieșit din Iordan, în ziua a zecea a întâii luni și au poposit la Ghilgal în hotarul de răsărit al Ierihonului.

20. Iar cele douăsprezece pietre pe care le-au fost luat din Iordan, le-a așezat Iosua la Ghilgal.

21. Și către fiii lui Israil a grăit așa: « Când vor întreba copiii voștri, în viitor, pe părinții lor și vor zice: « Ce rost au aceste pietre? »,

22. Atunci voi să deslușiți pe copiii voștri și să le spuneți: « Ele amintesc că Israil a trecut Iordanul acesta, pe uscat ».

23. Căci Domnul Dumnezeuul vostru a uscat apele Iordanului înaintea voastră, până ce l-ați trecut, precum Domnul Dumnezeuul vostru a făcut și cu Marea Roșie, pe care a secat-o înaintea noastră, până ce am trecut,

24. Ca să cunoască toate popoarele pământului cât de puternică este mâna Domnului și să se teamă de Domnul Dumnezeuul vostru, deapuri.»

5.

Iosua taie împrejur pe toți bărbații și serbează Paștile.

1. Și când toți regii Amoriților, de dincolo de Iordan, înspre apus, și toți regii Canaanților de pe lângă mare au auzit că Domnul a secat apele Iorda-

nului înaintea fiilor lui Israel până ce au trecut, inima lor s'a muiat și nu mai aveau în ei duh bărbătesc ca să înfrunte pe fiii lui Israel.

2. În această vreme Domnul a grăit lui Iosua: «Fă-ți cuțite de cremene și taie împrejur pe fiii lui Israel!

3. Deci Iosua și-a făcut cuțite de cremene și a tăiat împrejur pe fiii lui Israel, la locul ce se numește Ghibeat-Aralot.

4. Și iată pentru ce Iosua i-a tăiat împrejur: Tot poporul care ieșise din Egipt, adică toți bărbații destoinici pentru război, muriseră în pustie, pe drum, după ieșirea lor din Egipt,

5. Inșă poporul care ieșise din Egipt era tăiat împrejur, pe când tot poporul care se născuse în pustie, pe când veneau pe drum, după ce ieșiseră din Egipt, era netăiat împrejur.

6. Într'adevăr, timp de patruzeci de ani fiii lui Israel tot colindaseră prin pustie, până când s'a stins tot neamul bărbaților luptători care ieșiseră din Egipt și care nu ascultaseră de glasul Domnului și căroră Domnul se jurase că nu vor vedea țara de Domnul făgăduită cu jurământ, părinților lor, ca să le-o dea, țara unde curge lapte și miere.

7. Deci pe feciorii pe care îi ridicase Domnul în locul celorlalți, pe aceștia i-a tăiat împrejur Iosua, fiind netăiați împrejur, fiindcă erau născuți pe cale.

8. Iar după ce s'a sfârșit cu tăierea împrejur a tot poporul, rămas-au la locul lor în tabără, până ce s'au vindecat.

9. Atunci Domnul a grăit cu Iosua: «Astăzi am ridicat de pe voi rușinea Egiptului», pentru aceea se cheamă numele acelui loc Ghilgal, până în ziua de astăzi.

10. Și fiii lui Israel au stat în tabără, la Ghilgal, și au prăznuit Paștile în ziua a paisprezecea a lunii, seara, în lunca Ierihonului.

11. Și au mâncat din roadele pământului, a doua zi de Paști, azime și boabe prăjite.

12. Chiar din ziua când au început să mănânce din roadele țării, s'a oprit și mana, astfel că fiii lui Israel n'au mai avut mană, ci au mâncat, în anul acela, roadele Canaanului.

13. Iar pe când se afla Iosua aproape de Ierihon, ridicându-și ochii și uitându-se, a văzut un bărbat stând în picioare, în fața lui, și ținând în mână o sabie. Atunci Iosua s'a îndreptat spre el și l-a întrebat: «Ești tu dintre ai noștri sau dintre vrăjmașii noștri?»

14. Iar el i-a răspuns: «Nu, ci sunt voevod al oștirii Domnului și am venit acum!» Și Iosua a căzut cu fața la pământ și s'a închinat și a grăit către el: «Ce poruncește stăpânul meu robului său?»

15. Atunci voevodul oștirii Domnului a grăit lui Iosua: «Descalță-te de sandalele din picioarele tale, căci locul pe care stai este sfânt». Și Iosua a făcut așa.

6.

Inconjurarea Ierihonului și dărâmarea zidurilor lui.

1. Iar Ierihonul ținea porțile închise și zăvorite din pricina fiilor lui Israel: nimeni nu ieșea din el și nimeni nu intra.

2. Și Domnul a zis lui Iosua: «Iată, voi da în mâinile tale Ierihonul și pe regele lui și pe războinicii lui!

3. Inconjurați cetatea, toți oamenii de luptă, și dați ocol cetății o singură dată. Așa să faceți timp de șase zile.

4. Și șapte preoți să meargă înaintea chivotului, cu șapte trâmbețe din coarne de berbec; iar în ziua a șaptea să ocoliți de șapte ori cetatea și preoții să sune din trâmbețe.

5. Și când preoții vor suna prelung din trâmbețe de corn de berbec și voi veți auzi răsunetul trâmbeței, tot poporul să izbucnească în strigăt zguduitor și atunci zidurile cetății se vor prăbuși pe loc, iar poporul lui dea năvală, fiecare drept înaintea lui!»

6. Deci Iosua, fiul lui Nun, a chemat pe preoți și le-a poruncit: «Luați chivotul legământului și șapte preoți să pornească cu șapte trâmbețe din corn de berbec, înaintea chivotului Domnului».

7. Apoi a mai poruncit poporului: «Porniți și dați ocol cetății, iar toți câți poartă arme să păsească înaintea chivotului Domnului!»

8. Și după ce Iosua a vorbit astfel poporului, șapte preoți, cu șapte trâm-

bițe din corn de berbec, au purces înaintea Domnului, suflând în trâmbițe, în vreme ce chivotul legământului Domnului venea în urma lor.

9. Și voinicii care purtau arme mergeau în fruntea preoților trâmbițași, iar coada oștirii venea după chivot, pe când preoții mergeau și sunau mereu din trâmbițe.

10. Iar Iosua mai poruncise poporului astfel: «Să nu strigați și să nu auză nimeni glasul vostru și să nu iasă nici un cuvânt din gura voastră, până în ziua când vă voi spune: «Strigați!», și atunci să izbucniți în strigăte.»

11. Deci au înconjurat cu chivotul Domnului cetatea, dându-i ocol o singură dată și după aceea au intrat în tabără și au mas acolo noaptea.

12. Iar a doua zi, Iosua s'a sculat dis-de-dimineată și preoții au ridicat pe umeri chivotul Domnului.

13. Și șapte preoți cu șapte trâmbițe din corn de berbec mergeau înaintea chivotului Domnului, suflând din trâmbițe, iar în fruntea lor mergeau voinicii înarmați, pe când coada venea în urma chivotului Domnului. Și în mersul acesta trâmbițele sunau neconținut.

14. Deci au înconjurat cetatea și în ziua a doua, numai o singură dată, și s'au întors în tabără. Și au făcut așa timp de șase zile.

15. Iar în ziua a șaptea s'au sculat la răvârsatul zorilor și au înconjurat cetatea după aceeași rânduială, de șapte ori. Numai în ziua a șaptea au ocolit cetatea de șapte ori.

16. Iar la al șaptelea ocol, pe când preoții sunau în trâmbițe, Iosua a poruncit poporului: «Strigați tare, căci Domnul v'a dat în mână cetatea!»

17. Și cetatea să fie nimicită, iar tot ce se află într'însa să fie al Domnului, numai Rahab desfrânata să rămână cu viață împreună cu toți cei ce vor fi la ea în casă, fiindcă ea a pitit iscoadele pe care eu le-am trimis.

18. Voi însă păziți-vă de ceea ce este hotărît pieirii, nu doriți și nu luați nimic din ce va fi dat pieirii, căci altfel veți duce tabăra lui Israil la pieire și veți isca prăpădul ei.

19. Tot argintul și tot aurul și sculele de aramă și de fier să fie afierosite Domnului și să intre în vistieria Domnului!»

20. Atunci poporul a început să strige și trâmbițele să răsunе. Și când poporul a auzit răsunetul trâmbiței, a pornit să strige zguduitor, iar zidurile s'au prăbușit îndată și gloatele au dat năvală în cetate, fiecare drept înaintea lui. Și astfel au cuprins cetatea.

21. Și au dat pieirii tot ce au găsit în cetate: bărbați și femei, tineri și moșnegi, boi și asini, tot au trecut prin ascuțitul săbiei.

22. După aceea, Iosua a grăit către cei doi bărbați care spionaseră țara: «Duceți-vă în casa acelei femei desfrânate și scoateți afară pe femeie și tot ce are cu ea, după jurământul pe care i l-ați făcut!»

23. Deci acei tineri spioni s'au dus și au scos afară pe Rahab și pe tatăl ei și pe mama ei și pe frații ei și pe toți câți mai erau cu ea, așa dar tot neamul ei, și scoțându-i i-au sălășluit afară din tabăra lui Israil.

24. Iar cetatea au ars-o cu foc împreună cu tot ce era într'însa, afară de argint și de aur și de sculele de aramă și de fier pe care le-au vărsat în vistieria casei Domnului.

25. Ci pe Rahab desfrânata și casa tatălui ei și pe toți câți erau pe lângă ea, Iosua i-a lăsat cu viață și ei au rămas în mijlocul lui Israil până în ziua de astăzi, fiindcă Rahab pitise iscoadele trimise de Iosua, ca să iscodească Ierihonul.

26. Tot în vremea aceea, Iosua a dat poporului acest jurământ și a zis: «Blestemat să fie în fața Domnului omul care se va încumeta să clădească din nou această cetate, a Ierihonului! Pe oasele întâiului său născut să-i pue temelile și pe capul fiului său celui mai mic să așeze porțile ei!»

27. Astfel Domnul era cu Iosua și faima lui s'a răspândit în toată țara.

7.

Nelegiuirea și pedeapsa lui Acan.

1. Dar fiii lui Israil au săvârșit o călcare în privința lucrurilor sortite pieirii,

fiindcă Acan, fiul lui Carmi, fiul lui Zabdi, fiul lui Zerah, din seminția lui Iuda, a luat din lucrurile sortite pieirii, așa că mânia Domnului s'a aprins împotriva fiilor lui Israil.

2. Și Iosua a trimis, din Ierihon, oameni la Ai, care vine lângă Betaven, la răsărit de Betel, și le-a dat această poruncă: « Duceți-vă și iscodiți ținutul! » Și oamenii s'au dus și au spionat cetatea Ai.

3. Apoi întorcându-se la Iosua, i-au adus vorbă: « Să nu plece tot poporul, ci numai vreo două, trei mii de oameni, ca să lovească cetatea Ai. Nu osteni tot norodul până acolo, căci sunt puțini la număr! »

4. Și au pornit într'acolo, din popor, ca la trei mii de oameni, dar în fața celor din Ai, au luat-o la fugă.

5. Și oamenii din Ai omorâră dintre ei vreo treizeci și șase de inși și-i fugăriră din dreptul porții cetății, până la Șebarim și-i înfrâseră la un loc prăvălatic; iar inima poporului se topi și se făcu ca apa.

6. Atunci Iosua și-a sfâșiat veșmintele și a căzut cu fața la pământ înaintea chivotului Domnului, stând așa până seara împreună cu bătrânii lui Israil și presărându-și capetele cu pulbere.

7. Și s'a tânguit Iosua: « O, Doamne, Dumnezeule! De ce ai împins acest norod să treacă Iordanul, ca să ne dai în mâna Amoriților și să ne prăpădești? Mai bine ne hotărâam să rămânem de cealaltă parte a Iordanului! »

8. Rogu-mă, Doamne, ce să zic eu acum, după ce Israil a împuns la fugă dinaintea dușmanilor săi?

9. Când vor auzi Canaanii și toți locuitorii țării, ne vor înconjura și vor nimici numele nostru de pe pământ. Și atunci ce vei face tu cu marele tău nume? »

10. Ci Domnul i-a poruncit lui Iosua: « Scoală-te! De ce stai doborât la pământ? »

11. Israil a păcătuit! Nu numai că au călcat legământul pe care l-am poruncit lor, dar au luat și din lucrurile afierosite; nu numai că au furat, dar au și ascuns cele furate, vârîndu-le printre lucrurile lor!

12. Pentru aceea fiii lui Israil nu vor putea să se împotrivescă vrăjmașilor lor și vor da dosul dinaintea lor, fiindcă au luat din lucrurile sortite pieirii. Nu voi mai fi cu voi dacă nu veți stărpi din mijlocul vostru pe cei care au luat din lucrurile afierosite.

13. Scoală-te! Sfințește poporul și spune-le: « Sfințiți-vă pe ziua de mâine! Căci așa grăiește Domnul Dumnezeuul lui Israil: « Israile, cei ce au luat din cele afierosite sunt în mijlocul tău! Nu vei putea să stai dârz în fața dușmanilor tăi, până ce nu veți stărpi dintre voi pe cei care au pus mâna pe cele afierosite. »

14. Deci, mâine de dimineață, să vă apropiați după semințiile voastre, și seminția pe care Domnul o va arăta să se apropie după familii și familia pe care o va arăta Domnul să se apropie după case și casa pe care va arăta-o Domnul să se apropie om cu om.

15. Iar cel care va fi dat în vileag că a luat din cele afierosite, acela să fie ars cu foc, împreună cu toate ale lui, fiindcă a călcat legământul Domnului și a făcut zmintea în Israil! »

16. Deci Iosua s'a sculat dis-de-dimineață și a apropiat pe Israil după semințiile lui și a fost dată pe față seminția lui Iuda.

17. Apoi a apropiat familiile lui Iuda și a fost dată pe față familia lui Zerah, și a poruncit să se apropie familia lui Zerah după case și a fost dată în vileag casa lui Zabdi.

18. Și a poruncit să se apropie casa lui, bărbat cu bărbat, și a fost arătat Acan, fiul lui Carmi, fiul lui Zabdi, fiul lui Zerah din seminția lui Iuda.

19. Atunci Iosua a grăit lui Acan: « Fiul meu, dă astăzi slavă Domnului Dumnezeului lui Israil și mărturisește înaintea lui și spune mie ce ai făcut și nu ascunde nimic de mine! »

20. Iară Acan a răspuns lui Iosua și a mărturisit: « Cu adevărat, am păcătuit înaintea Domnului Dumnezeului lui Israil și iată cele ce am săvârșit: »

21. Am văzut, între prăzi, o zeghe frumoasă de Șinear și două sute de sicli de argint și un drug de aur, greu de

cinoizeci de sicli, și le-am pofțit și le-am luat, și iată sunt ascunse în pământ, în mijlocul cortului meu și argintul este pus dedesubt. »

22. Atunci Iosua a trimis vătășei care au alergat la cort și iată toate erau ascunse în cortul lui și argintul era dedesubt.

23. Și le-au luat din mijlocul cortului și le-au adus lui Iosua și la obștia fiilor lui Israel și le-au pus înaintea Domnului.

24. Atunci Iosua, împreună cu tot Israelul, a luat pe Acan, fiul lui Zerah, și argintul și zeghea și drugul de aur și pe fiii lui Acan și pe fetele lui și boii lui și asinii lui și oile lui și cortul lui și toate câte mai avea și le-au dus în valea Acor.

25. Iar Iosua a zis: « De ce ai adus acest prăpăd asupra noastră? Domnul să te prăpădească pe tine, astăzi! » Și tot Israelul l-a omorât cu pietre. Și i-au ars cu foc, după ce i-au omorât cu pietre.

26. Apoi au înălțat deasupra lui o movilă mare de pietre, care a rămas până în ziua de astăzi. Iară Domnul și-a întors arșița mâniei lui. Pentru aceea numele locului aceluia se cheamă până în ziua de astăzi valea Acor.

8.

Cucerirea și nimicirea cetății Ai.

1. După acestea, Domnul a vorbit cu Iosua: « Nu te teme și nu-ți pierde cum-pătul! Ia cu tine tot poporul iscusit la luptă, scoală-te și pornește la Ai! Iată, voi da în mâinile tale pe regele din Ai, pe poporul lui, cetatea lui și ținutul lui.

2. Și să te porți cu Ai și cu regele lui precum te-ai purtat cu Ierihonul și cu regele lui; numai că prada cetății și vitele ei puteți să le luați pentru voi. Pune pândăși la apusul cetății! »

3. Apoi a purces Iosua împreună cu tot poporul iscusit la luptă, ca să se urce la Ai. În același timp, Iosua a ales treizeci de mii de voinici pe care îi trimise în miez de noapte,

4. Și le dădu această poruncă: « Băgați de seamă să vă așezați la pândă înspre apus de cetate; dar să nu vă

depărtați prea mult de cetate și să fiți toți gata.

5. Iar eu împreună cu tot poporul care este cu mine ne vom apropia de cetate. Și când cei dinlăuntru vor ieși în întâmpinarea voastră, precum a fost mai dăunăzi, atunci noi vom lua-o la fugă de dinaintea lor,

6. Ca ei să iasă din cetate după noi, până ce-i vom răzeți de cetate; căci ei vor cugeta: « Fug din fața noastră, ca și întâia oară! », deci noi vom fugi din fața lor.

7. Atunci voi să ieșiți din ascunzătoarea voastră și să puneți mâna pe cetate; căci Domnul Dumnezeuul vostru va da-o în mâinile voastre.

8. Iar după ce ați cuprins cetatea, dați-i foc și ardeți-o! Precum a poruncit Domnul, așa să faceți! Luați aminte la ce v'am poruncit! »

9. Și Iosua i-a trimis și ei s'au dus la locul de pândă și s'au așezat între Betel și Ai, spre apus de Ai, iar Iosua a mas în noaptea aceea în mijlocul văii.

10. Apoi Iosua s'a sculat dis-de-dimineață și a cercetat poporul, și au pornit el și bătrânii lui Israel, în fruntea poporului, în sus spre Ai.

11. Și tot poporul, adică toți voinicii care erau cu el, s'au apropiat încet-încet și au ajuns în fața cetății Ai și au tăbărit spre miez-noapte de cetate; și era o vale între tabără și Ai.

12. Apoi a luat ca la cinci mii de oameni și i-a pus la pândă între Betel și Ai, înspre partea de apus a cetății.

13. Și după ce au așezat poporul, adică toată tabăra, care era la miez-noapte de cetate, iar partea din urmă era spre apusul cetății, Iosua a mas în noaptea aceea în mijlocul văii.

14. Iar când regele din Ai a prins de veste, atunci au dat toți zor, și sculându-se voinicii cetății au ieșit împotriva lui Israel la luptă, el și tot poporul lui, pe povârnișul din fața pustiei, dar fără să bănuiască cum că oamenii stăteau la pândă împotriva-i, la apusul cetății.

15. Atunci Iosua și tot Israelul se prefăcură înfrânți în fața lor și o rupseră de fugă înspre pustie.

16. Și tot poporul din cetate fu zădărit ca să-i urmărească și astfel, urmărind pe Iosua, ei s'au răzlețit de cetate.

17. Și nu mai rămase nici un om în Ai sau în Betel, care să nu iasă, gonind pe urma lui Israil, așa încât ei au lăsat cetatea deschisă, în goana lor după Israil.

18. Atunci Domnul a grăit către Iosua: «Intinde sulița din mâna ta înspre Ai, căci voi da cetatea în mâna ta!» Iar Iosua a întins sulița înspre cetate.

19. Tot atunci pândașii s'au sculat grabnic din locul lor și au alergat, când și-a întins Iosua mâna, și au năvălit în oraș și, cuprinzându-l, fără nici o întârziere i-au dat foc.

20. Iar oamenii din Ai întorcându-și privirea, iată că fumul cetății se ridica spre cer și ei nu mai aveau încotro fugi, pentru că poporul care o luase la fugă spre pustie se întorcea acum împotriva urmărilor.

21. Deci Iosua și tot Israilul, văzând că pândașii cuprinseseră cetatea și că fumul cetății se ridica în sus, se întoarseră pe loc și bătură pe oamenii din Ai.

22. Iar pândașii ieșind din cetate împotriva lor, se găsiră în mijlocul lui Israil, unii de o parte și alții de alta, și Israil îi bătu, așa încât nu mai rămase nici un om cu viață și nici un fugar.

23. Iar pe regele din Ai îl prinseră de viu și-l aduseră lui Iosua.

24. Apoi, când Israil isprăvi de măcelărit pe toți locuitorii cetății, în câmp deschis și pe povârnișul unde-i urmăriseră și unde toți căzuseră în ascuțișul săbiei până la cel din urmă, atunci tot Israilul se întoarse în Ai și poporul rămas îl trecu prin ascuțișul săbiei.

25. Iar toți cei ce au căzut în ziua aceea, și bărbați și femei, au fost douăsprezece mii, toți oameni din Ai.

26. Ci Iosua nu și-a tras înapoi mâna cu care ținea sulița întinsă, până ce n'au fost dați pieirii toți locuitorii cetății Ai.

27. Numai vitele și prada cetății și le-a luat pradă Israil, după porunca pe care Domnul o dăduse lui Iosua.

28. Apoi Iosua a ars cetatea Ai și a prefăcut-o în morman de dărâmaturi, veșnică pustietate, până în ziua de azi.

29. Și pe regele cetății Ai l-a spânzurat de un copac și l-a lăsat până seara; iar când a asfințit soarele, Iosua a poruncit să-i dea jos trupul din copac. Și l-au aruncat într-o groapă la poarta cetății și deasupra lui au făcut o movilă uriașă de pietre, care se vede până în ziua de azi.

30. Atunci a clădit Iosua un jertfelnic Domnului Dumnezeuului lui Israil, pe muntele Ebal,

31. Așa precum poruncise Moise, slujitorul Domnului, fiilor lui Israil, cum este scris în cartea legii lui Moise: un jertfelnic din pietre necioplite, peste care nimeni n'a ridicat unealta de fier. Și acolo au jertfit Domnului ardere de tot și au adus jertfe de pace.

32. Apoi Iosua a scris acolo pe pietre încă o dată legea lui Moise, scriind-o de față cu fiii lui Israil.

33. Și întregul Israil, cu bătrânii lui, cu căpitanii și cu judecătorii lui stăteau de o parte și de alta a chivotului, în fața preoților leviți, care duceau chivotul legământului Domnului, deopotrivă veneticii ca și băștinașii, o jumătate din ei spre muntele Garizim și jumătate spre muntele Ebal, precum poruncise Moise, slujitorul lui Dumnezeu de mai înainte, ca să se binecuvinteze poporul lui Israil.

34. După acestea, Iosua a citit toate cuvintele legii, binecuvântările ca și blestemele, întocmai precum este scris în cartea legii.

35. Și nici un cuvânt n'a rămas din tot ce a poruncit Moise, pe care să nu-l fi citit Iosua, în auzul întregii obștii a lui Israil, a femeilor și a copiilor și a străinilor care petreceau vremelnice în mijlocul lor.

9.

*Canaaniiți se împotrivesc lui Iosua.
Vidlenia Ghibeonitilor.*

1. Când au auzit despre aceste lucruri, toți regii care se aflau dincolo de Iordan, cei din munte și cei din șes și de pe tot țărmul mării celei mari până în spre Liban — Hetiți, Amoriti, Canaaniiți, Pezeziți, Heviți și Iebusiți —

2. S'au adunat toți laolaltă, ca să se războiască cu Iosua și cu Israil, toți într'o înțelegere.

3. Inșă locuitorii din Ghibeon, când au aflat cele ce făcuse Iosua cu Ierihonul și cu Ai,

4. Au pus la cale un vicleșug și au purces și și-au pregătit merinde și au luat saci vechi și i-au pus pe măgarii lor, și burduri vechi de vin plesnite și cărpocite.

5. Au luat apoi sandale vechi și peticeite în picioare și haine trențaroase pe ei; iar toată pâinea luată ca merinde era uscată și sfărâmată.

6. Astfel, au pornit la Iosua, în tabăra de la Ghilgal, și au zis către el și către bărbații din Israil: « Sosit-am dintr'un ținut depărtat; încheiați acum legământ cu noi! »

7. Iar oamenii din Israil au răspuns Heviților: « Poate că voi locuiți pe aici pe lângă noi, și atunci cum vom încheia noi legământ cu voi? »

8. Dar ei au răspuns lui Iosua: « Noi suntem robii tăi ». Ci Iosua le-a spus: « Cine sunteți voi și de unde veniți? »

9. Iar ei au zis către el: « Robii tăi vin dintr'o țară depărtată foarte, în cinstea Domnului Dumnezeuului tău, căci am auzit de fama lui și de toate câte a făcut în Egipt,

10. Și despre toate câte a făcut cu cei doi regi ai Amoriților, de dincolo de Iordan: lui Sihon, regele Heșbonului, și lui Og, regele Basanului, care era în Aștarot.

11. Drept aceea, bătrânii noștri și toți locuitorii ținutului nostru ne-au spus și ne-au îndemnat: « Luați merinde în mâinile voastre pentru călătorie și duceți-vă și-i întâmpinați și spuneți-le așa: « Suntem robii voștri, deci acum încheiați legământ cu noi ».

12. Uitați-vă la pâinea noastră! Noi am luat-o caldă, când am luat merinde din casele noastre, în ziua când am pornit ca să venim la voi; și acum iată, a ajuns uscată și sfărâmată.

13. Și aceste burduri de vin erau noi când le-am umplut, și acum i-au plesnit; și aceste haine de vin erau noi și aceste încălțăminte s'au învechii, de atâta lungă călătorie! »

14. Atunci bărbații israiliți luară din merindele lor, dar pe Domnul nu-l mai întrebară.

15. Deci Iosua a făcut pace cu ei și a încheiat cu ei legământ că-i va lăsa cu viață, iar voevozii obștiei se legară față de ei cu jurământ.

16. Dar după trei zile după ce au încheiat acest legământ, aflară că aceia sunt vecini cu ei și că locuiesc în mijlocul lor.

17. Și au pornit fiii lui Israil și au ajuns la cetățile lor în ziua a treia și aceste cetăți erau: Ghibeonul, Chefira, Beerotul și Chiriat-Iearim.

18. Inșă fiii lui Israil nu i-au bătut, fiindcă voevozii se juraseră în fața lor, pe Domnul Dumnezeuul lui Israil. Inșă toată obștia cârtea împotriva voevozilor.

19. Drept aceea, toți voevozii ziseră către obștia poporului: « Ne-am jurat față de ei pe Domnul Dumnezeuul lui Israil; deci acum nu putem să ne mai atingem de ei ».

20. Iată ce vom face cu ei: le vom dărui viața, ca să nu întărâtăm asupra noastră mânia Domnului din pricina jurământului cu care ne-am jurat față de ei! »

21. Atunci voevozii au zis către ei: « Dăruiată să le fie viața; dar să fie tăietori de lemne și cărători de apă, pentru toată obștia! », după cum hotăriseră în privința lor voevozii obștiei.

22. După aceea Iosua i-a chemat și le-a vorbit așa: « De ce ne-ați înșelat și ne-ați spus: « Noi locuim foarte departe de voi », pe când voi locuiți în mijlocul nostru? »

23. Deci, acum, să fiți blestemați și robia să nu se despartă de voi, ci să fiți tăietori de lemne și cărători de apă, pentru casa Dumnezeuului meu! »

24. Ci ei au răspuns lui Iosua și au zis: « Din pricină că robii tăi știau prea bine ceea ce poruncise Domnul Dumnezeuul tău, lui Moise, robul său, anume să vă dea vouă țara și să stârpească pe toți locuitorii țării dinaintea voastră, de aceea, temându-ne grozav pentru viațele noastre, am pus la cale această viclenie.

25. Și acum, iată, suntem în mâna ta; cum vei crede că e mai nimerit și mai

cu cale, în ochii tăi, așa să te porți cu noi!»

26. Iar Iosua a făcut cu ei așa: el i-a izbăvit din mâna fiilor lui Israel ca să nu fie omorâți.

27. Deci Iosua i-a pus, din ziua aceea, tăietori de lemne și cărători deapă pentru oștie și pentru jertfelnicul Domnului, și așa sunt până în ziua de astăzi — la locul pe care era să-l aleagă Domnul.

10.

Iosua cucerește partea de miază-zi a Palestinei.

1. Deci când Adoni-Țedec, regele Ierusalimului, a auzit că Iosua a cuprins cetatea Ai și a nimic-it-o, căci, precum făcuse cu Ierihonul și cu regele lui, făcuse și cu Ai, și cum că locuitorii din Ghibeon făcuseră pace cu Israel și că au rămas în mijlocul lor,

2. Adoni-Țedec s'a spăimântat grozav, pentru că cetatea Ghibeonului era cetate mare ca una dintre cetățile domnești și era mai mare decât Aiul, și toți oamenii din ea erau viteji.

3. Atunci Adoni-Țedec, regele Ierusalimului, a trimes la Hoham, regele Hebronului, și la Piram, regele Iarmutului, la Iafia, regele Lachișului, și la Debir, regele Eglonului, cu această solie:

4. « Suiți până la mine și dați-mi ajutor, ca să batem Ghibeonul, fiindcă a căzut la pace cu Iosua și cu fiii lui Israel! »

5. Deci s'au adunat și s'au suit cu cei cinci regi ai Amoriților, regele Ierusalimului, regele Hebronului, regele Iarmutului, regele Lachișului și regele Eglonului, împreună cu toată oastea lor și au tăbărit în fața Ghibeonului și au pornit luptă cu el.

6. Atunci Ghibeonii au trimis vorbă la Iosua, în tabăra de la Ghilgal, și i-au spus: « Să nu-ți iei mâna ta de pe robii tăi! Vino la noi în toată graba și ne mântuește! Ajută-ne! Fiindcă s'au strâns împotriva noastră toți regi Amoriților, care își au sălaşul în munte! »

7. Atunci Iosua a pornit din Ghilgal, împreună cu tot poporul bun de luptă și cu toți oștenii viteji.

8. Iar Domnul a grăit lui Iosua: « Nu te teme de ei, căci îi voi da în mâinile tale. Nici unul dintre ei nu va putea să îți se împotrivescă ție! »

9. Și Iosua a năvălit peste ei fără de veste, după ce toată noaptea tot merse-se, pornind din Ghilgal.

10. Iar Domnul i-a învâlmășit înaintea fiilor lui Israel și i-a înfrânt cu grea înfrângere la Ghibeon și i-a urmărit pe drumul de costișe către Bethoron și i-a măcelărit până la Azeca și până la Macheda.

11. Și, pe când ei fugeau de dinaintea fiilor lui Israel, pe povârnișul de la Bethoron, Domnul a pornit peste ei grindină mare din cer, până la Azeca, așa încât cei care au murit, au murit mai mulți de grindină decât cei pe care fiii lui Israel i-au ucis cu sabia.

12. Atunci a grăit Iosua către Domnul — adică în ziua când Domnul a dat pe Amoriți în mâna fiilor lui Israel — grăit-a în fața lui Israel: « Soare, stai în loc deasupra Ghibeonului și tu, lună, în valea Aialonului! »

13. Și soarele s'a oprit și luna a stat în loc, până ce poporul s'a răzburat împotriva dușmanilor săi! Oare acestea nu stau scrise în « Cartea Dreptului »? Deci soarele a stat în loc, în mijlocul cerului și nu s'a zorit să apună, aproape o zi întregă.

14. Și n'a mai fost altă zi ca aceea, nici mai înainte, nici pe urmă, ca Domnul să dea ascultare unui glas de om. Vezi că Domnul se lupta pentru Israel.

15. După acestea, Iosua cu toți din Israel s'au întors în tabăra de la Ghilgal,

16. Iară cei cinci regi au fugit și s'au ascuns într'o peșteră la Macheda.

17. Și i s'a adus lui Iosua această știre: « Aflatu-s'au cei cinci regi ascunși în peștera de la Macheda ».

18. Atunci Iosua a poruncit: « Rostogoliți pietre mari la gura peșterii și puneți oameni s'o păzească ».

19. Dar voi nu stați pe loc, ci urmăriți pe dușmanii voștri și zdrobiți pe cei ce au rămas pe urmă și nu le dați răgaz să intre în cetățile lor, fiindcă Domnul Dumnezeuul vostru i-a dat în mâinile voastre! »

20. Iar după ce Iosua și fiii lui Israil au biruit de istov pe dușmanii lor, zdrobindu-i în această mare bătălie și nimicindu-i, — doar câțiva scăpaseră din mâna lor și fugiseră în cetățile întărite, —

21. Atunci tot poporul s'a întors la Iosua în tabără, lângă Macheda, în toată pacea, fără ca nimeni să cuteze să-și ascuță limba împotriva fiilor lui Israil.

22. Apoi Iosua a poruncit: « Deschi-deți gura peșterii și scoateți-mi încoace pe cei cinci regi din peșteră! »

23. Și au făcut așa și i-au scos pe cei cinci regi din peșteră: pe regele Ierusalimului, pe regele Hebronului, pe regele Iarmutului, pe regele Lachișului și pe regele Eglonului.

24. Iar după ce i-au adus pe acei regi la Iosua, Iosua chemă pe toți bărbații lui Israil și vorbește către căpitaniii oștenilor care îl însoțiseră: « Apropiați-vă și puneți picioarele voastre pe grumajii acestor regi! » Și ei s'au apropiat și au pus picioarele lor pe grumajii regilor.

25. Și le-a spus iar Iosua: « Nu vă temeți și nu vă speriați! Fiți tari și plini de bărbăție; căci așa va face Domnul cu toți vrăjmașii voștri cu care vă veți război! »

26. Iar după acestea, Iosua i-a lovit și i-a ucis și a pus să-i spânzure în cinci copaci și au rămas spânzurați în copaci până seara.

27. Iar când a fost vremea să apună soarele, Iosua a poruncit să-i dea jos din spânzurători și să-i arunce în peștera în care se ascuseseră. După aceea a pus pietre mari la gura peșterii, care sunt și până în ziua de astăzi.

28. Și a cuprins Iosua Macheda în ziua aceea și i-a trecut pe toți prin ascuțișul săbiei, împreună cu regele lor, dând pieirii toate sufletele care se aflau în cetate și fără să scape nici unul. Și s'a purtat cu regele Machedei așa precum se purtase cu regele Ierihonului.

29. După aceea a pornit Iosua, împreună cu tot Israilul, de la Macheda spre Libna și a început război cu Libna.

30. Iar Domnul a dat și Libna în mâna lui Israil, împreună cu regele ei, și au trecut-o prin ascuțișul săbiei cu toate sufletele care se găseau în ea, fără

ca nici unul să scape; iar cu regele ei s'a purtat așa precum se purtase cu regele Ierihonului.

31. Apoi Iosua și tot poporul Israil au pornit de la Libna împotriva Lachișului, în fața căruia au tăbărit și i-au împresurat.

32. Iar Domnul a dat Lachișul în mâna lui Israil, care l-a cuprins a doua zi și l-a trecut prin ascuțișul săbiei, împreună cu toate sufletele din cetate, la fel cum făcuse cu Libna.

33. Atunci Horam, regele Ghezerului, a venit să dea ajutor celor din Lachiș, dar Iosua l-a înfrânt pe el și pe oastea lui, astfel că n'a mai scăpat nici un fugar cu viață.

34. Apoi Iosua și tot Israilul cu el au trecut de la Lachiș la Eglon și au tăbărit în fața lui și au pornit război împotriva-i.

35. Și l-au cuprins în ziua aceea și l-au trecut prin ascuțișul săbiei cu toate sufletele care erau în cetate, nimicindu-i pe toți în aceeași zi, întocmai precum făcuseră și cu Lachișul.

36. În urmă Iosua împreună cu tot Israilul s'au suit de la Eglon la Hebron și au pornit lupta cu el.

37. Și au pus mâna pe cetate și au trecut-o prin ascuțișul săbiei împreună cu regele ei și toate târgurile și toate sufletele care se găseau în ea, nelăsând să scape nimeni, întocmai precum făcuseră cu Eglonul și dând-o pieirii împreună cu toate sufletele care trăiau în ea.

38. După toate acestea, Iosua s'a întors înapoi împreună cu tot Israilul și a năvălit asupra Debirului și a pornit lupta cu el.

39. Și a pus mâna pe cetate și pe regele ei și pe toate târgurile ei; și au trecut prin ascuțișul săbiei și au dat pieirii toate sufletele de acolo, nelăsând pe nimeni să scape; precum făcuseră cu Hebronul așa au făcut și cu Debirul și cu regele lui, și precum făcuse cu Libna și cu regele ei.

40. Astfel Iosua a supus tot ținutul, muntele, Neghebul, șesul, poalele munților și pe toți regii lor, nelăsând pe nimeni să scape și nimicind toată su-

flarea, așa precum poruncise Domnul Dumnezeuul lui Israil.

41. Și Iosua cuprinse tot ținutul de la Cadeș-Barnea până la Gaza, precum și tot ținutul Goșen până la Ghibeon.

42. Iar pe toți acești regi și ținuturile lor, Iosua le cuprinse într'un singur război, fiindcă Domnul Dumnezeuul lui Israil se lupta de partea lui Israil.

43. După toate acestea, Iosua împreună cu tot Israilul au purces înapoi, în tabăra de la Ghilgal.

11.

Cucerirea părții de miază-noapte a Palestinei.

1. Iabin, regele Hațorului, auzind despre acestea, a trimis soli la Iobab, regele Madonului, și la regele Șimronului și la regele Acașafului,

2. Apoi la regii dinspre miază-noapte din părțile muntoase și din câmpia Iordanului la miază-zi de Chinerot și din părțile șese și din podișul Dorului dinspre apus,

3. La Cănaaniții din răsărit și de la apus, la Amoriți, la Heviți, la Pereziti, la Iebusiții din munte și la Hetiții de la poalele Hermonului, în ținutul Mițpa.

4. Și au ieșit și ei împreună cu toate oștile lor, popor mult, atât de mult ca nisipul de pe fărmul mării, și cai și care de război, afară din cale de multe.

5. Și s'au întâlnit toți acești regi și au venit și au tăbărit împreună, lângă apele Meromului, ca să se războiască cu Israil.

6. Ci Domnul a grăit cu Iosua: « Nu te teme de ei, că mâine pe vremea aceasta eu îi voi da pe toți răpuși în fața lui Israil. Cailor lor să le tai vinele picioarelor, iar carelor lor de război să le dai foc.

7. Atunci Iosua împreună cu tot poporul de luptă au năvălit fără de veste peste ei, la apele Meromului, și au tăbărit pe ei.

8. Iar Domnul i-a dat pe ei în mâna lui Israil, care i-a bătut și i-a fugărit până la marele Sidon și până la Misrefot-Maim și până la Bicheat-Mițpe, spre ră-

sărit; și i-a înfrânt, încât n'a scăpat nici unul cu viață.

9. Și Iosua a făcut cu ei așa cum îi poruncise Domnul: cailor le-a tăiat vinele de la picioare, iar carelor le-a dat foc.

10. Apoi, Iosua s'a întors înapoi și a cuprins Hațorul, iar pe regele lui l-a ucis cu sabia. — Hațorul mai înainte fusese orașul de frunte din toate acele regate. —

11. Și au trecut prin ascuțișul săbiei toate sufletele din cetate, dându-le pieirii, fără să mai rămăe nici o suflare, iar cetatea Hațorului a nimicit-o cu foc.

12. Deci Iosua cuprinse toate cetățile acelor regi și ucise pe toți regii lor, trecându-i prin ascuțișul săbiei și pierzându-i, precum poruncise Moise, robul Domnului.

13. Însă Israil n'a ars nici unul din toate orașele clădite pe coline, ci numai Hațorul singur, pe care l-a ars Iosua.

14. Toată prada acestor cetăți și vitele, și le-au luat fiii lui Israil, iar pe toți locuitorii i-au trecut prin ascuțișul săbiei, până ce i-au prăpădit pe toți, nemai lăsându-se nici unul în viață.

15. Precum Domnul poruncise lui Moise, robul său, așa și Moise poruncise lui Iosua și așa a făcut Iosua, și n'a lăsat nimic neimplinit dintre toate câte Domnul îi poruncise lui Moise.

16. Astfel a cuprins Iosua toată țara — partea muntoasă și tot ținutul Negeb, tot ținutul Goșen, șesul, câmpia Iordanului, munții lui Israil și plaiurile lor:

17. De la șirul pleșuv de munți care se ridică spre Seir, până la Baal-Gad, în lunca Libanului, la poalele muntelui Hermon; și pe toți regii lor i-a răpus, i-a înfrânt și i-a ucis.

18. Multă vreme a dus Iosua război cu regii aceștia.

19. Nu a fost nici o cetate care să încheie pace cu fiii lui Israil, — afară doar de Heviții care locuiau în Ghibeon. Pe toate celelalte le-au răpus cu războiul.

20. Fiindcă era hotărît de Domnul, să-și împietrească inima și să înfrunte în luptă pe Israil, ca să fie nimiciți și să n'aibă parte de îndurare, așa încât

dați să fie pieirii, după cum poruncise lui Moise Domnul.

21. Tot atunci a purces Iosua și a stârpiț pe Enachiți de la munte, din Hebron, din Debir, din Anab și din toți munții lui Iuda și din toți munții lui Israel: Iosua i-a dat pieirii cu cetățile lor cu tot.

22. Și n'au mai rămas Enachiți în țara fiilor lui Israel, — atât câți au mai rămas acolo, — decât numai în Gaza, în Gat și în Așdod.

23. Așa dar Iosua a cuprins toată țara întru totul, după cum vorbise Domnul cu Moise, și Iosua a dat-o în stăpânire lui Israel, făcând-o părți-părți și împărțind-o semințiilor. Apoi țara și-a dobândit tihna după atâta război.

12.

Catagrafia regiilor biruiți.

1. Iată și regii țării pe care i-au înfrânt fiii lui Israel și pe a căror țară au luat-o în stăpânire dincolo de Iordan, spre răsăritul soarelui, din lunca Arnonului până la muntele Hermonului, și tot șesul răsăritean al Iordanului:

2. Pe Sihon, regele Amoriților, care avea curtea în Heșbon și a cărui stăpânire se întindea de la Aroer, din lunca de pe țărmul Arnonului, și de la mijlocul văii peste jumătate din Galaad, până în valea Iabocului, care este granița Amoriților,

3. Și peste partea răsăriteană a șesului Iordanului, până la Marea Ghenisaretului și până la Marea din câmpia Iordanului, care este Marea Sărată, spre răsărit, și până spre Bethaieșimot, iar spre miază-zi până sub poalele povârnișului muntelui Pisga.

4. Apoi pe Og, regele Basanului, din rămășița Refaiților. El avea curte domnească în Aștarot și în Edrei.

5. Și domnea peste muntele Hermonului și peste Salca și peste tot Basanul, până în ținutul Gheșuriților și al Maacatiților și peste jumătate din Galaad, hotarul lui Sihon, regele Heșbonului.

6. Moise, robul Domnului, și fiii lui Israel îi înfrânaseră pe aceștia, iară Moise, robul Domnului, dăduse stăpânirea lor urmașilor lui Ruben, urmașilor lui Gad și unei jumătăți din seminția lui Manase.

7. Iată regii țării pe care Iosua și fiii lui Israel i-au înfrânt dincolo de Iordan, înspre apus, de la Baal-Gad, în lunca Libanului, și până la șirul pleșur de munți care se ridică spre Seir. Și Iosua a dat ținutul în stăpânirea semințiilor lui Israel, făcându-l părți-părți,

8. La munte și la șes, în câmpia Iordanului și pe pripoare, în pustie și în Negheb, ținuturi ale Hetiților, ale Amoriților, ale Canaanților, ale Perezților, ale Heviților și ale Iebusiților și ale regiilor lor.

9. Regele Ierihonului, regele Aiului, de lângă Betel,

10. Regele Ierusalimului, regele Hebronului,

11. Regele Iarmutului, regele Lachisului,

12. Regele Eglonului, regele Ghezerului,

13. Regele Debirului, regele Ghederului,

14. Regele Hornei, regele Aradului,

15. Regele Libnei, regele Adulamului,

16. Regele Machedei, regele Betelului,

17. Regele Tapuahului, regele Heferului,

18. Regele Afecului, regele Șaronului,

19. Regele Madonului, regele Hațorului,

20. Regele Șimron-Meronului, regele Acșafului,

21. Regele Taanacului, regele Meghidonului,

22. Regele Chedeșului, regele Iocneanului din Carmel,

23. Regele Dorului, din plaiul Dor, regele neamurilor din Galilea,

24. Regele Tirței; peste tot: treizeci și unu de regi.

13.

Impărțirea pământului de la răsărit de Iordan.

1. Ci Iosua era bătrân și înaintat în vârstă; și Domnul a grăit către el: «Tu ai îmbătrânit și ești înaintat în vârstă și a rămas mult pământ de luat în stăpânire.

2. Iată țara care a rămas de cotropit: toate părțile Filistenilor și tot Gheșurul,

3. Pornind de la Șihor, care este la răsărit de Egipt, până la ținutul Ecronului, la miez-noapte, care se socotește ca făcând parte din Canaan; cele cinci căpetenii filistene ale cetăților Gaza, Așdod, Ascalon, Gat și Ecron, precum și Aviții,

4. Spre miez-zii; apoi toată țara Canaanitelor, de la Gaza care este a Sidonienilor, până la Afec, până în hotarele Amoriților,

5. Apoi părțile Biblosului și tot Libanul — la răsărit — de la Baal-Gad, la poalele muntelui Hermon, până spre Hamat;

6. Pe toți locuitorii din părțile muntoase ale Libanului până la Misrefot-Maim, pe toți Sidonienii și voi alunga dinaintea fiilor lui Israil. Ci acum tu împarte lui Israil țara ca pământ de moștenire, precum ți-am poruncit.

7. Deci împarte acum acest ținut, ca moștenire, celor nouă seminții și la jumătate din seminția lui Manase.»

8. Căci cealaltă jumătate din seminția lui Manase, împreună cu Rubeniții și Gaditii și-au primit moștenirea pe care le-a hărăzit-o Moise în partea de răsărit a Iordanului, atunci când le-a dat-o Moise, robul Domnului,

9. Adică ținutul care începe de la Aroer, din lunca de pe țărmul Arnonului și de la cetatea care este la mijlocul luncii, tot plaiul de la Medeba până la Dibon,

10. Și toate orașele lui Sihon, regele Amoriților, care domnea în Heșbon, până la granița Amoriților,

11. Galaadul și ținutul Gheșuriților și Maacatiților și tot muntele Hermon și tot Basanul până la Salca;

12. Tot regatul lui Og, în Basan, care domnea în Astarot și în Edrei, ceea ce mai scăpase din rămășița Refaiților, pe care Moise îi bătuse și-i izgonise.

13. Dar fiii lui Israil n'au alungat pe Gheșuriți și pe Maacatiți, așa încât Gheșur și Maacat au rămas în mijlocul lui Israil, până în ziua de azi.

14. Numai seminției lui Levi, Iosua nu i-a dat nici o moștenire, întrucât jertfele aduse Domnului Dumnezeuului lui Israil, acelea sunt moștenirea lui Levi, așa precum le-a făgăduit lor.

15. Iar Moise făcuse parte seminției fiilor lui Ruben, după familiile lor.

16. Și granița lor se întindea de la Aroer, din lunca de pe țărmul Arnonului și de la cetatea din mijlocul luncii peste toată câmpia până la Medeba;

17. Heșbonul și toate orașele lui care sunt în șes; Dibon și Bamot-Baal și Bet-Baal-Meon;

18. Iahața, Chedemot, Mefaat;

19. Chiriataim, Sibma și Teret-Șahar, în munții văii,

20. Bet-Peor, prapoarele muntelui Pisga Bethaieșimot,

21. Și toate orașele din șes și tot regatul lui Sihon, regele Amoreilor, care domnea în Heșbon și pe care l-a înfrânt Moise, cât și pe voevozii Madianiților, Evi, Rechem, Tur, Hur și Reba, voevozii lui Sihon care locuiau în țară.

22. Asemenea ucis-au cu sabia fiii lui Israil, printre cei uciși de ei, și pe Bileam vrăjitorul, fiul lui Beor.

23. Astfel Iordanul și țărmul lui a ajuns hotarul fiilor lui Rubin după familiile lor, cu orașele și cu satele lor.

24. Și Moise a mai făcut parte seminției lui Gad și fiilor lui Gad, după familiile lor.

25. Și granița lor era: Iazerul și toate orașele din Galaad, jumătate din țara Amoniților, până la Aroer, care vine la răsărit de Raba,

26. Și anume: de la Heșbon până la Ramat-Mițpe și Betonim și Mahanaim până în ținutul Lodebar.

27. Iar în vale: Bet-Haram, Bet-Nimra Sucot și Tafon, rămășița regatului lui Sihon, regele Heșbonului. Iordanul și lunca lui, până la capătul lacului Ghenisaret, pe țărmul răsăritean al Iordanului.

28. Aceasta a fost moștenirea fiilor lui Gad, după familiile lor: orașele și satele care țineau de ele.

29. Apoi Moise a făcut parte și unei jumătăți din seminția lui Manase, dând acestei jumătăți de seminție a fiilor lui Manase, părți de pământ, după familiile lor.

30. Și granița lor începea de la Mahanaim, cuprinzând tot Basanul, adică tot regatul lui Og, regele Basanului, toate

așezările lui Iair din Basan și șaizeci de orașe.

31. Și jumătate din Galaad, Aștarot și Edrei — cetățile regatului lui Og al Basanului — care au fost hărăzite fiilor lui Machir, fiul lui Manase, adică unei jumătăți din fiii lui Machir, după familiile lor.

32. Acestea sunt locurile de moștenire pe care le-a dat Moise în țara Moabului, dincolo de Iordan și la răsărit de Ierihon.

33. Iar seminției lui Levi nu i-a dat Moise nici o moștenire, întrucât Domnul Dumnezeu lui Israil era moștenirea lui Levi, așa precum le făgăduise Domnul.

14.

Moștenirea lui Caleb.

1. Iată părțile pe care fiii lui Israil le-au primit ca moștenire în Canaan și pe care le-au împărțit lor preotul Eleazar și Iosua, fiul lui Nun, și voevozii semințiilor fiilor lui Israil.

2. Și această împărțeală la cele nouă seminții și jumătate s'a făcut prin sorți, precum poruncise Domnul prin gura lui Moise.

3. Căci Moise a dat pământ de moștenire la două seminții și jumătate, dincolo de Iordan, însă leviților nu le-a făcut parte de moștenire printre ceilalți.

4. Iar fiii lui Iosif alcătuiau două seminții: Manase și Efraim. Și nu le-au dat pământ leviților în țară, ci numai orașe ca să locuiască în ele, cu subaturile lor, pentru turmele și pentru agonișala lor de vite.

5. Astfel precum poruncise lui Moise Domnul, așa au făcut fiii lui Israil, când au împărțit țara.

6. Atunci fiii lui Iuda s'au apropiat de Iosua în Ghilgal, iar Caleb, fiul lui Iefune Chenezitul, i-a vorbit astfel: « Tu știi făgăduința pe care Domnul a făcut-o lui Moise, omul lui Dumnezeu, mie și ției, la Cadeș-Barnea.

7. Eram în vârstă de patruzeci de ani, când Moise, robul lui Dumnezeu, m'a trimis de la Cadeș-Barnea, ca să iscolesc țara și i-am adus lui știri, după inima mea.

8. În vreme ce frații mei, care au purces cu mine, topeau de spaimă inima poporului, eu am îndeplinit porunca Domnului Dumnezeului meu.

9. Și Moise s'a jurat în ziua aceea și a zis: « Cu adevărat, țara pe care a călcat piciorul tău va fi spre moștenire ție și urmașilor tăi, în veac, fiindcă tu ai îndeplinit porunca Domnului Dumnezeului meu! »

10. Și acum, iată, Dumnezeu m'a învrednicit să trăiesc după făgăduința sa. Sunt patruzeci și cinci de ani de când Domnul a rostit acest cuvânt lui Moise, și în acest timp Israil a cutreerat pustia.

11. Sunt și azi tot atât de tare ca și în ziua când m'a trimis Moise, și cum era puterea mea atunci tot așa este și azi, fie pentru luptă, fie pentru drumurile vieții.

12. Deci, acum, dăruiește-mi muntele acesta, despre care a vorbit Domnul în ziua aceea. Și după cum ai auzit și tu atunci, sunt acolo Enachiți și cetăți mari și întărite. Poate că Domnul fi-va cu mine și eu îi voi alunga, precum a fost cuvântul Domnului! »

13. Atunci Iosua a binecuvântat pe Caleb, fiul lui Iefune, și i-a dat Hebronul spre moștenire.

14. Astfel, Hebronul a ajuns moștenirea lui Caleb, fiul lui Iefune Chenezitul, până în ziua de azi, fiindcă a îndeplinit porunca Domnului Dumnezeului lui Israil.

15. Iar numele Hebronului se numea mai înainte Chiriât-Arba. — Și Arba era cel mai uriaș dintre Enachiți. — Și țara și-a dobândit tihna după atâta război.

15.

Moștenirea seminției lui Iuda.

1. Și partea de moștenire a seminției fiilor lui Iuda, după familiile lor, a căzut la sorți la granița Edomului, spre pustia Ținului la miază-zi, în partea cea mai dinspre miază-zi a Canaanului,

2. Și hotarul lor spre miază-zi începea de la capătul Mării Sărate, de la sânul ce caută spre miază-zi,

3. Și ieșea spre miazăzi de suișul Acra-bim, se îndrepta spre Țin și, urcând de la miază-zi spre Cadeș-Barnea, mergea mai

departe spre Hebron, spre Adar și se încovoia către Carcaa.

4. Se îndrepta apoi către Așmon, răzbea până la pâraul Egiptului și venea hotarul de se isprăvea la Mare. Acesta era hotarul lor dinspre miază-zi.

5. Hotarul răsăritean era Marea Sărată, până la gura Iordanului. Hotarul dinspre miază-noapte începea din sânul de miază-noapte al Mării Sărate, de la gura Iordanului.

6. Apoi hotarul urca spre Bet-Hogla, trecea spre nord de Bet-Araba și urca până la Piatra lui Bohan, fiul lui Ruben.

7. După aceea, hotarul se urca spre Debir, din valea Acor și se îndrepta înspre miază-noapte către Ghilgal, în fața urcușului lui Adumim, care vine spre miază-zi de râu. Pe urmă hotarul trecea spre apele En-Semeș și mergea de se isprăvea la Cișmeaua Roghel.

8. De aci hotarul apuca în sus pe valea Ben-Hinom, trecând prin laturea de miază-zi a Iebusiților, adică spre miază-zi de Ierusalim și apoi urca până în culmea muntelui, dinspre apus, în fața văii Hinom, la capătul câmpiei Refaim spre miază-noapte.

9. Din vârful muntelui, hotarul se încovoia spre izvoarele de apă de la Neftoah și mergea mai departe spre cetățile muntelui Efron și se prelungea până la Baala, adică până la Chiriati-Iearim.

10. De la Baala hotarul se întorcea spre apus către munții Seir, trecea prin povârnișul dinspre miază-noapte al muntelui Iearim, adică prin Chesalon, se pogora la Bet-Șomeș și ajungea până la Timna.

11. Apoi hotarul se îndrepta spre laturea de miază-noapte a Ecronului, se încovoia către Sicron, trecea prin muntele Baala și ajungea până la Iabneel, ca să se isprăvească la țărnul mării.

12. Hotarul spre asfințit era Marea cea Mare. Acestea sunt hotarele fiilor lui Iuda, de jur-împrejur, după familiile lor.

13. Lui Caleb, fiul lui Iefune, Iosua i-a dat o parte de pământ în mijlocul fiilor lui Iuda, după porunca Domnului către Iosua, adică Chiriati-Arba — Arba era tatăl lui Enac — adică Hebronul.

14. Iar Caleb a alungat de acolo pe cei trei fii ai lui Enac: pe Șeșai și pe Ahiman și pe Talmai, feciorii lui Enac.

15. După aceea, s'a urcat de acolo împotriva locuitorilor Debirului, iar numele Debirului mai înainte era Chiriati-Sefer.

16. Și Caleb a zis: «Aceluia care va birui cetatea Chiriati-Sefer și o va cuprinde, eu îi voi da de soție pe Acsa, fiica mea!»

17. Atunci Otniel, fiul lui Chenaz, fraatele lui Caleb, a luat cetatea și el i-a dat de soție pe fiica sa Acsa.

18. Dar după ce a intrat în casa lui, el a pus-o la cale să ceară de la tată-său o țarină. Deci când ea s'a dat jos de pe asin și Caleb a întrebat-o: «Ce poștești?»

19. Ea a răspuns: «Dăruiește-mi un dar; de vreme ce m'ai măritat în Negheb, dă-mi un iaz!» Și el i-a dat atunci iazul de sus și iazul de jos.

20. Aceasta a fost moștenirea seminției fiilor lui Iuda după familiile lor.

21. Cetățile așezate la marginea cea mai depărtată a seminției fiilor lui Iuda, spre hotarul Edomului, în partea din spre miază-zi erau acestea: Cabțeel, Eder și Iagur;

22. China, Dimona și Adada;

23. Chedeș, Hațor și Itnan;

24. Zif, Telem și Bealot;

25. Hațor-Hadata și Cheriati-Hebron, adică Hațor;

26. Amam, Șema și Molada;

27. Hațar-Gada, Heșmon și Bet-Pelet;

28. Și Hațar-Șual, Beerșeba cu orașele care țineau de ea;

29. Baala, Iim și Ețem

30. Eltolad, Chesil și Horma,

31. Tielag, Madmana și Sansana,

32. Lebaot, Șilhim și En-Rimon: peste tot douăzeci și nouă de orașe cu satele care țineau de ele.

33. Iar în Șefela erau: Eștaol, Țora și Așna,

34. Zanoa, En-Ganim, Tapuah și Enam,

35. Iarmut, Adulam, Soco și Azeca,

36. Șaaraim și Aditaim și Ghedera și conacele care țineau de ele: paisprezece orașe cu satele lor.

37. Țenan, Hadașa și Migdal-Gad,

38. Dilan, Miþpe și Iocteel,
39. Lachiș, Boþcat și Eglon,
40. Cabon, Lahmas și Chitliș,
41. Ghederot, Bet-Dagon, Naama și Macheda: șaisprezece orașe cu satele lor;
42. Libna, Eter și Așan,
43. Iftah, Așna și Neþib,
44. Și Cheila, Aczib și Mareașă: nouă orașe cu satele lor.
45. Ecronul cu orașele care țineau de el și cu satele lui;
46. De la Ecron înspre mare, toate vecinătățile Așdodului și cu satele lor;
47. Așdodul cu orașele și cu satele sale; Gaza cu orașele și cu satele ei până la râul Egiptului. Iar hotarul de apus este Marea cca Mare și cu țărmul ei.
48. Iar în partea muntoasă erau: Șamir, Iatir și Soco,
49. Dana și Chiriat-Sana care se zice și Debir,
50. Anab, Eștemoa și Anim,
51. Goșen, Holon și Ghilo: unsprezece orașe cu satele lor.
52. Arab, Duma și Eșan,
53. Ianum, Bet-Tapuah și Afeca,
54. Și Humta și Chiriat-Arba, zis și Hebron, și Þior: nouă orașe cu satele lor.
55. Maon, Carmel, Zif și Iuta,
56. Izreel, Iocdeam și Zanoah,
57. Cain, Ghibeea și Timna: zece orașe și cu satele lor.
58. Halhul, Bet-Þur și Ghedor,
59. Maarat, Bet-Anot și Eltecon: șase orașe și cu satele lor.
60. Chiriat-Baal, adică Chiriat-Iearim, și Raba: două orașe cu satele lor.

61. În pustie erau: Bet-Araba, Midin și Secaca,

62. Niþșan, Cetatea Sării și Enghedî: șase orașe și cu satele lor.

63. Cât despre Iebusiți, care locuiau în Ierusalim, fiii lui Iuda n'au putut să-i alunge; așa încât Iebusiții locuiesc împreună cu fiii lui Iuda, în Ierusalim, până în ziua de azi.

16.

Moștenirea fiilor lui Efraim.

1. Și a ieșit la sorți partea hotărâtă fiilor lui Iosif, și hotarul lor pornea de la Iordan, de lângă Ierihon, la răsărit de

apele Ierihonului, și din Ierihon se ridica în munte în pustiul Betel, către Luz.

2. Hotarul mergea mai departe de la Betel spre Luz și ajungea până la ținutul Archiților, la Atarot;

3. Apoi se cobora spre apus până la hotarul Iafletitilor și până la hotarul Bethoronului de Jos și până la Ghezer, ca de acolo să ajungă la Mare.

4. Și fiii lui Iosif, Manase și Efraim, au primit fiecare partea sa.

5. Și hotarul fiilor lui Efraim, după familiile lor, era acesta: hotarul părții lor de moștenire era, la răsărit, Atarot-Adar, până la Bethoronul de Sus;

6. Apoi ieșea spre apus, pe la miazănoapte de Micmetat, și se întorcea pe la răsărit spre Taanat-Șilo și trecea mai departe spre răsărit de Janoha.

7. Pe urmă, de la Janoha se lăsa în jos la Atarot și la Naarat, atingea Ierihonul și ieșea la Iordan.

8. De la Tapuah, hotarul înainta spre asfințit până în lunca pârăului Cana și venea de se isprăvea la Mare. Aceasta este partea de moștenire a seminții fiilor lui Efraim, după familiile lor,

9. Ca și orașele care au fost puse deoparte pentru fiii lui Efraim, în mijlocul părții de moștenire a fiilor lui Manase, toate acele orașe cu satele care țineau de ele.

10. Dar ei n'au alungat pe Canaaniiți care locuiau în Ghezer, ci Canaaniiții au rămas în mijlocul lui Efraim, până în ziua de azi și sunt robi de corvezi.

17.

Partea moștenirii lui Manase.

1. Aceasta este partea căzută la sorți seminției lui Manase, fiindcă el era întâiul născut al lui Iosif. Machir, întâiul născut al lui Manase, era tatăl lui Galaad și el primise Galaadul și Basanul, ca mare războinic ce era.

2. Le-a venit parte și celorlalți fii ai lui Manase, după neamurile lor: fiilor lui Abiezer, fiilor lui Helec, fiilor lui Asriel, fiilor lui Sicheim, fiilor lui Hefer, fiilor lui Șemida, care sunt urmași de parte bărbătească ai lui Manase, fiul lui Iosif, după neamurile lor.

3. Dar Țelofhad, fiul lui Hefer, fiul lui Galaad, fiul lui Machir, fiul lui Manase, n'a avut feciori, ci numai fete, și acestea sunt numele fetelor lui: Mahla, Noa, Hogla, Milca și Tirța.

4. Și ele au venit înaintea arhiereului Eleazar și a lui Iosua, fiul lui Nun, și înaintea voevozilor și le-au spus: « Domnul a poruncit lui Moise să ne dea și nouă parte de moștenire, între frații noștri! » Atunci Iosua le-a dat lor după porunca Domnului, parte de moștenire între frații tatălui lor.

5. Deci i-au căzut lui Manase zece părți, fără a socoti ținutul Galaadului și Basanului, care sunt dincolo de Iordan,

6. Fiindcă fetele lui Manase au primit parte, în mijlocul fiilor săi. Iar Galaadul a fost partea celorlalți fii ai lui Manase.

7. Hotarul lui Manase se întindea de la Așer până la Micmetat, care e la răsărit de Sihem, apoi o lua spre miază-zi, spre ținutul locuitorilor din En-Tapuah.

8. Ținutul Tapuah era al lui Manase, dar cetatea Tapuah, care este lângă hotarul lui Manase, era a fiilor lui Efraim.

9. Apoi hotarul se pogora spre pârăul Cana, până la miazăzi de viroagă. Iar cetățile de acolo, care sunt ale lui Efraim, se găsesc în mijlocul cetăților lui Manase; și de acolo hotarul trecea la miază-noapte de pârău și ieșea și se sfârșea la mare.

10. Partea dinspre miază-zi este a lui Efraim; partea dinspre miază-noapte este a lui Manase, și Marea era hotarul lui; și se întâlneau cu Așer spre miază-noapte și cu Isahar spre răsărit.

11. Și Manase mai avea în ținutul lui Isahar și Așer aceste cetăți: Bet-Șean și cu așezările lui, Ibleam cu așezările lui, pe locuitorii din Dor și cu așezările care țineau de el și locuitorii din Taanac cu așezările care țineau de el și locuitorii din Meghido cu așezările care țineau de el, așa dar ținutul celor trei plaiuri înalte.

12. Însă fiii lui Manase n'au putut să alunge pe locuitorii acestor cetăți, și Canaanii au izbutit să locuiască în țară.

13. Iar când fiii lui Israel au prins putere, i-au făcut pe Canaanii robi de corvezi, dar de alungat nu i-au alungat.

14. Ci fiii lui Iosif au grăit lui Iosua

și i-au spus: « Pentru ce mi-ați hărăzit mie ca moștenire un singur sort și o singură parte, câtă vreme eu sunt popor numeros și atât de mult m'a binecuvântat Domnul? »

15. Atunci Iosua le-a răspuns: « Dacă într'adevăr ești popor numeros, urcă-te în ținutul păduros și taie-ți acolo loc de locuit, în ținutul Perezților și al Refaiților, dacă muntele Efraim e prea strâmt pentru tine! »

16. Fiii lui Iosif i-au răspuns: « Muntele nu mai ajunge, iar toți Canaanii care locuiesc în câmpia de jos au căruțe de fier, atât cei ce se află în Betșean și în așezările lui, cât și cei ce locuiesc în șesul Izreel! »

17. Însă Iosua a rostit către casa lui Iosif — către Efraim și către Manase — și i-a zis: « Tu ești popor numeros și ai vlagă multă! Nu vei avea numai un singur sort, »

18. Ci vei avea un munte întreg; dar fiindcă este acoperit cu pădure, trebuie s'o tai și atunci împrejurimile ei vor fi ale tale, căci vei alunga pe Canaanii, măcar că au căruțe de fier și măcar că sunt puternici! »

18.

Partea lui Veniamin.

1. După acestea, s'a strâns toată obștia fiilor lui Israel la Șilo și au așezat acolo cortul descoperirii, căci țara era acum supusă lor.

2. Ci mai rămăseseră între fiii lui Israel încă șapte seminții, care nu-și împărțiseră moștenirea.

3. Drept aceea a grăit Iosua către fiii lui Israel: « Până când veți fi zăbavnici să mergeți și să vă luați țara pe care v'a hărăzit-o Domnul Dumnezeuul părinților voștri? »

4. Dați dintre voi câte trei oameni de fiecare seminție! Și eu le voi da poruncă să pornească la drum și să străbată toată țara și să-i facă un plan de împărțire și apoi să vie iar la mine.

5. Și să împărțească țara în șapte părți; Iuda să rămână în ținutul său spre miază-zi, și casa lui Iosif să rămână în ținutul său spre miază-noapte.

6. Iară voi întocmiți un plau al țării, împărțind-o în șapte părți, și aduceți-l aici la mine și eu voi arunca sorți pentru voi, aici în fața Domnului Dumnezeuului vostru.

7. Cât despre leviți, ei nu vor avea parte în mijlocul vostru, fiindcă preoția Domnului este partea lor de moștenire. Iar Gad și Ruben și jumătate din Manase și-au primit partea lor de moștenire la răsărit de Iordan, unde le-a dat-o lor Moise, robul Domnului.»

8. Atunci oamenii pe care îi aleseseră s'au sculat și au purces; iar Iosua a poruncit celor ce plecau să ridice planul țării, următoarele: «Duceți-vă și străbateți țara și faceți după ea un plan și apoi întoarceți-vă la mine, iar cu aici în Șilo voi arunca sorți pentru voi, înaintea Domnului.»

9. Și acei oameni au plecat și au străbătut țara și au însemnat într'o carte orașele ei, împărțindu-le în șapte părți, și apoi s'au întors la Iosua, în tabăra de la Șilo.

10. Atunci Iosua a aruncat în Șilo sorți pentru ei înaintea Domnului și a împărțit acolo țara între fiii lui Israil, după cum erau împărțiți și ei.

11. Și a ieșit sorțul seminției fiilor lui Veniamin cu familiile lor și anume a căzut ținutul sorțului lor între fiii lui Iuda și între fiii lui Iosif.

12. Dar granița lor începea, dinspre miază-noapte, de la Iordan și se urca pe povârnișul de la miază-noapte al dealului Ierihonului, apoi trecea peste munte în sus spre apus și venea de se isprăvea în pustia Betaven.

13. De acolo hotarul trecea către Luz și anume prin spinarca dealului dinspre miază-zi a Luzului, adică a Betelului, apoi hotarul se lăsa în jos la Atarot-Adar, către muntele de la miază-zi de Bethoronul de Jos.

14. Apoi hotarul se încovoia și se întorcea spre miază-zi, închizând latură apuseană a ținutului, plecând de la muntele care este în fața Bethoronului, la miază-zi și isprăvindu-se la Chiriati-Baal, adică Chiriati-Iearim, cetate a fiilor lui Iuda. Aceasta era latură dinspre apus.

15. Latură de miază-zi începea de la cetatea de hotar Chiriati-Iearim și se prelungea spre izvoarele de apă de la Nef-toah.

16. Pe urmă, hotarul se pogora până la poalele muntelui care vine la răsărit de valea Ben-Hinom și la miază-noapte de șesul Refaim; se lăsa în jos pînă valea Hinom, strecurându-se prin poalele dinspre miază-zi ale plaiului Iebusiților și atingea Cișmeaua Roghel.

17. Ocoala apoi spre miază-noapte, se îndrepta către En-Șemcș și către Ghelilot, în fața sușului Adumim, se pogora la Piatra lui Bohan, fiul lui Ruben,

18. Trecea pe la miază-noapte de dealul Bet-Araba și pogora în câmpia Iordanului.

19. Apoi hotarul se strecura pe la miază-noapte de dealurile Bet-Hogla și ajungea la șanul dinspre miază-noapte al Mării Sărate, la gura Iordanului. Acesta era hotarul dinspre miază-zi.

20. Iar Iordanul făcea hotar în partea de răsărit. Aceasta este partea moștenirii fiilor lui Veniamin, după hotărnicia ei, de jur-împrejur și după neamurile lor.

21. Cetățile seminției fiilor lui Veniamin, după neamurile lor, erau acestea: Ierihonul, Bet-Hogla și Emec-Chețiț,

22. Bet-Araba, Temaraim și Betel,

23. Avim, Para și Ofra,

24. Chefar-haamoni, Ofni și Ghoba: douăsprezece cetăți și cu satele lor;

25. Ghibcon, Rama și Becrot,

26. Mițpe, Chefira și Moța,

27. Rechem, Irpeel și Tarala,

28. Țela, Elef și Iebus, adică Ierusalimul, Ghibeat și Chiriati: paisprezece cetăți și cu așezările lor. Aceasta este partea moștenirii fiilor lui Veniamin, după neamurile lor.

19.

Părțile celorlalte seminții și partea lui Iosua.

1. Al doilea sorț care a ieșit a fost pentru Simeon, adică pentru seminția fiilor lui Simeon, după neamurile lor, și partea lor de moștenire a căzut în mijlocul părții fiilor lui Iuda.

2. Și partea lor a fost aceasta: Beer-seba, Sema și Molada,

3. Hațar-Sual, Bala și Ețem,

4. Eltolad, Betul și Horma,

5. Tlclag, Bet-Marcabot și Hațar-Susa,

6. Bet-Lebaot și Șaruhen: treisprezece orașe și cu așezările lor;

7. Ain, Rimon, Eter și Așan: patru orașe și cu așezările lor;

8. Precum și toate satele care se găseau în jurul acestor orașe, până la Baalat-Beer și până la Rama din Negheb. Aceasta este partea de moștenire a seminției fiilor lui Simeon, după neamurile lor.

9. Partea fiilor lui Simeon a fost despărțită din moșia fiilor lui Iuda, pentru că partea fiilor lui Iuda era prea mare pentru ei, pentru aceea fiii lui Simeon au primit moștenirea lor în mijlocul părții celorlalți.

10. Al treilea sorț a ieșit pentru fiii lui Zebulon, după familiile lor, iar hotarul moșiei lor se întindea până la Șadud.

11. Apoi hotarul se ridica în sus spre apus până la Marala, atingea Dabeșet și venea până la mâncătura de apă de la răsărit de Ioceanm;

12. Iar de la Șadud se întorcea spre răsărit până la hotarul ținutului Chislot-Tabor, mergea mai departe până la Daberat și urca până la Iafia,

13. De acolo se îndrepta către răsăritul soarelui spre Gat-Hefer și Et-Cațin, se prelungea până la Rimon și se încovoia spre Nea.

14. În urmă se întorcea spre miez-noapte de Hanaton și ajungea de se isprăvea în valea Iftahel;

15. Și cuprindea Catatul, Nahalalul, Șimronul, Idala și Betleemul: douăsprezece cetăți cu satele lor.

16. Aceasta este partea fiilor lui Zebulon, după neamurile lor: arătatele cetăți și locurile care țineau de ele.

17. Lui Isahar i-a ieșit sorțul al patrulea, adică fiilor lui Isahar, după familiile lor.

18. În ținutul lor intrau: Izreel, Cheslot și Șunem,

19. Hafaraim, Șion și Anaharat,

20. Rabbit, Chișion și Ebeț,

21. Remet, En-Ganim, En-Hada și Bet-Pateț;

22. Și hotarul lor atingea Taborul, Șahațima și Bet-Șemeș; iar isprăvitul lui era la Iordan; pste tot șaisprezece cetăți cu așezările care țineau de ele.

23. Aceasta este partea seminției fiilor lui Isahar, după familiile lor, și acestea sunt cetățile lor, cu satele care țineau de ele.

24. Al cincilea sorț a căzut seminției fiilor lui Așer, după familiile lor,

25. Și ținutul lor cuprindea: Helcat, Hali, Beten și Acșaf,

26. Alamelco, Amad și Mișal; iar hotarul lor atingea, spre asfințit, Carmelul și pârăul Libna,

27. Pe urmă, hotarul se întorcea spre răsărit, spre Bet-Dagon, atingea ținutul lui Zebulon și valea de la miez-noapte Iftahel, Bet-Emec și Neiel și trecea pe la nordul Cabulului,

28. Atingând Abdon, Rehob, Hamon și Cana, până către marele Sidon.

29. Apoi hotarul se înturna spre Rama și până la cetatea întărită a Tirului, și înapoiindu-se spre Hos se isprăvea la Mare. Iar cetățile ținutului erau: Mehebel, Aczib,

30. Aco, Afec și Rehob, — douăzeci și două de cetăți cu satele care țineau de ele.

31. Aceasta a fost partea seminției fiilor lui Așer, după familiile lor, cu arătatele cetăți și cu așezările lor.

32. Al șaselea sorț a ieșit fiilor lui Neftali, familiilor fiilor lui Neftali.

33. Și hotarul lor pornea de la Helef, de la stejarul din Țaananim, se întindea spre Adami-Necheb și Jabneel până la Lacum și se isprăvea la Iordan.

34. După aceea, se întorcea spre asfințit, înspre Aznot-Tabor și se prelungea până la Hucoc; atingea la miez-zi ținutul lui Zebulon, atingea la asfințit ținutul lui Așer și al lui Iuda, iar la răsărit se rezema pe Iordan.

35. Și cetățile lor întărite erau: Țidim, Țer, Hamat, Racat și Chineret,

36. Adama, Rama și Hațor,

37. Chedeș, Edrei și En-Hațor,

38. Iron și Migdal-El, Horem, Bet-Anat și Bet-Șemeș: nouăsprezece cetăți și cu așezările lor.

39. Aceasta este partea de moștenire a seminției fiilor lui Neftali, după familiile lor, cu cetățile și cu așezările care țineau de ele.

40. Al șaptea sorț a ieșit seminției fiilor lui Dan, după familiile lor.

41. În ținutul căzut lor se cuprindeau: Tora, Eștaol și Ir-Şemes,

42. Şaalabin, Aialon și Ithla,

43. Elon, Timna și Ecron,

44. Elteche, Ghibeton și Baalat,

45. Iehud, Bene-Berac și Gat-Rimon,

46. Mc-Iarcon și Racon și cu ținutul care este în dreptul Iafei.

47. Ci ținutul lor fiind prea strâmt pentru ei, de aceea s'au ridicat fiii lui Dan și s'au războit cu Leșemul și au luat cetatea și au lovit-o cu ascuțișul săbiei și s'au făcut stăpâni pe ea și s'au așezat acolo și i-au pus Leșemului numele Dan, după numele lui Dan, părintele lor.

48. Aceasta e partea de moștenire a seminției fiilor lui Dan, după familiile lor, arătatele cetăți și așezările lor.

49. Când au sfârșit de împărțit țara de moștenire, în aceste cuprinsuri, atunci fiii lui Israil au dăruit lui Iosua, fiul lui Nun, o parte de moștenire în mijlocul lor,

50. Dându-i, după porunca Domnului, cetatea pe care o ceruse: Timnat-Serah, în muntele Efraim. Și el a clădit-o din nou și a locuit în ea.

51. Acestea sunt moșiile pe care Eleazar arhiereul și Iosua, fiul lui Nun, și voevozii semințiilor lui Israil le-au împărțit prin sorți în Şilo, înaintea feței Domnului, la ușa cortului descoperirii. Așa au isprăvit împărțitul țării.

20.

Cele șase cetăți de scăpare, pentru ucigașii fără voie.

1. După acestea, Domnul a grăit lui Iosua și i-a spus:

2. « Vorbește așa către fiii lui Israil: « Hotărâți-vă cetățile de scăpare despre care am vorbit cu voi, prin graiul lui Moise,

3. Ca să poată fugi în ele ucigașul care a ucis om din greșală, fără precu-

getare, și să vă fie loc de scăpare de dinaintea răzbunătorului sângelui.

4. Cine va fugi în una din aceste cetăți să stea la poarta cetății și să spună împrejurarea sa în auzul bătrânilor cetății; iar ei să-l ia la ei în cetate și să-i dea lui sălaş, ca să sălășluiască împreună cu ei.

5. Și când răzbunătorul sângelui îl va urmări, ei să nu dea pe ucigaș în mâinile lui, fiindcă el a omorât fără precugetare pe aproapele său și fără să-l fi urât mai înainte.

6. Ci el să rămână în cetatea aceea până ce se va înfățișa înaintea obștiei, ca să-l judece, și până la moartea arhiereului care va fi fost în acele zile. Atunci ucigașul să se întoarcă și să viună în cetatea sa și în casa sa, în cetatea de unde a fost fugit. »

7. Și ei au oșebit Chedeșul în Galilea, în ținutul muntos al lui Neftali, și Sihemul, în ținutul muntos al lui Efraim, și Chiriata-Arba, adică Hebronul, în munții lui Iuda.

8. Iar dincolo de Iordan, spre răsărit de Ierihon, au oșebit Bețerul, în pustie, pe podișul din ținutul seminției lui Ruben, și Ramot în Galaad, în ținutul seminției lui Gad, și Golan, în Basanul seminției lui Manase.

9. Acestea au fost cetățile hotărâte pentru toți fiii lui Israil, ca și pentru veneticul care trăiește printre ei, ca să fie locuri de scăpare, pentru oricine a ucis pe cineva din greșală, așa încât să nu moară de mâna răzbunătorului sângelui vărsat, până ce nu se va înfățișa la judecată, în fața obștiei.

21.

Cele patruzeci și opt de cetăți ale preoților și ale leviților.

1. După acestea, capii familiilor Leviților au venit la arhiereul Eleazar și la Iosua, fiul lui Nun, și la căpeteniile semințiilor fiilor lui Israil,

2. Și au grăit către ei, în Şilo, în Canaan, următoarele: « Domnul a poruncit prin gura lui Moise să ni se dea cetăți de locuit, cu suhaturi primprejur, pentru vitele noastre ».

3. Deci fiii lui Israil dădură leviților din moștenirea lor, după cuvântul Domnului, aceste cetăți cu suhaturile lor.

4. Și a ieșit la sorți întâi familia lui Cahat, și le-au căzut la sorți leviților, urmașii lui Aaron arhiereul, treisprezece cetăți de la semințiile Iuda, Simeon și Veniamin.

5. Celorlalți fii ai lui Cahat, după neamurile lor, le-au căzut la sorți zece cetăți în seminția lui Efraim, în seminția lui Dan și în jumătate din seminția lui Manase.

6. Fiilor lui Gherșon, după neamurile lor, le-au căzut prin sorți treisprezece cetăți în Basan, în seminția lui Isahar, a lui Așer, în seminția lui Neftali și în jumătate din seminția lui Manase.

7. Iar fiilor lui Merari, după neamurile lor, le-au căzut la sorți douăsprezece cetăți, în seminția lui Ruben, în seminția lui Gad și în seminția lui Zebulon.

8. Așa dar fiii lui Israil au dat leviților prin sorți aceste cetăți, împreună cu suhaturile lor, așa precum poruncise Domnul prin graiul lui Moise.

9. Anume au dat, din partea seminției fiilor lui Iuda și din partea seminției fiilor lui Simeon, următoarele cetăți, care se numesc pe nume:

10. Fiilor lui Aron din familia lui Cahat, dintre fiii lui Levi, fiindcă lor le-a căzut întâiul sorț, li s'a convenit,

11. Și li s'a dat Chiriat-Arba — Arba era părintele Enachiților — adică Hebronul, în munții Iuda și cu locurile ei de pășune de jur-împrejur.

12. Înșă țarina cetății și satele ei le-au dat lui Caleb, fiul lui Iefune, ca stăpânire a lui.

13. Apoi, au dat fiilor lui Aron arhiereul cetatea de scăpare pentru ucigași, Hebronul cu suhaturile ei, precum și Libna tot cu suhaturile ei.

14. Mai departe, Iatirul cu suhaturile ei, Eștemoa cu suhaturile ei,

15. Holonul și suhaturile ei, Debirul și suhaturile ei.

16. Așanul și suhaturile ei, Iuta cu suhaturile ei și Bet-Șemeș cu suhaturile ei, adică nouă cetăți din aceste două seminții.

17. Apoi, din seminția Veniamin: Ghibeonul cu suhaturile ei, Gheba cu suhaturile ei,

18. Anatot cu suhaturile ei și Alemet cu suhaturile ei, așa dar patru cetăți.

19. Toate cetățile preoților, fiilor lui Aron, au fost treisprezece, cu suhaturile lor.

20. Cât despre celelalte familii ale fiilor lui Cahat, din neamul leviților, cetățile care le-au căzut la sorți erau din ținutul seminției lui Efraim.

21. Și le-au dat lor cetatea de scăpare pentru ucigași Sihemul, cu suhaturile ei, în munții Efraim, și Ghezerul cu suhaturile ei,

22. Chibțaim cu suhaturile ei și Bethoron cu suhaturile ei, așa dar patru cetăți.

23. Iar în ținutul seminției Dan, cetatea Elteche cu suhaturile ei, Ghibeton cu suhaturile ei,

24. Aialon cu suhaturile ei și Gat-Rimon de asemenea cu suhaturile ei, așa dar patru cetăți.

25. Și în jumătatea seminției Manase, Taanac cu pășunile ei și Ibleam cu pășunile ei, așa dar două cetăți.

26. Toate cetățile pe care le-au primit familiile celorlalți urmași ai lui Cahat au fost zece cetăți, împreună cu locurile lor de pășune.

27. Au primit, apoi, fiii lui Gherșon — alte neamuri ale leviților — în jumătatea de seminție a lui Manase, cetatea de scăpare pentru ucigași Golan, în Basan, cu locurile ei de pășune și Aștarot cu locurile ei de pășune, așa dar două cetăți.

28. Iar în ținutul seminției lui Isahar, Chișion cu pășunile ei, Daberat cu pășunile ei,

29. Iarmut cu pășunile ei, așa dar patru cetăți.

30. În ținutul seminției Așer, Mișal cu suhaturile ei, Abdon cu suhaturile ei,

31. Helcat cu suhaturile ei și Rehob cu suhaturile ei, așa dar patru cetăți.

32. În ținutul seminției Neftali, cetatea de scăpare pentru ucigași Chedeș din Galilea cu suhaturile ei, Hamot-Dor

cu suhaturile ei și Cartan cu suhaturile ei, așa dar trei cetăți.

33. Toate cetățile Gherșoniților, după neamurile lor, au fost treisprezece, cu suhaturile lor.

34. Familiile urmașilor lui Merari, care mai rămăseseră dintre leviți au primit din ținutul seminției lui Zebulon, Iocneam cu suhaturile ei, Carta cu suhaturile ei,

35. Rimon cu suhaturile ei, Nahalal cu suhaturile ei, așa dar patru cetăți.

36. Iar de cealaltă parte a Iordanului, în dreptul Ierihonului, au primit în ținutul seminției Ruben, cetatea de scăpare pentru ucigași Befer, cu suhaturile ei, Iahța cu suhaturile ei,

37. Chedemot cu suhaturile ei și Mefaat cu suhaturile ei, așa dar patru cetăți.

38. Iar în ținutul seminției Gad au primit cetatea de scăpare pentru ucigași Ramot, în Galaad, cu suhaturile ei și Mahanaim cu suhaturile ei,

39. Heșbon cu suhaturile ei, Iazer cu suhaturile ei, așa dar patru cetăți.

40. Peste tot, cetățile hărăzite prin sorți fiilor lui Merari, după neamurile lor, care mai rămăseseră pe lângă celelalte neamuri ale leviților, au fost douăsprezece la număr.

41. Iar toate cetățile hărăzite leviților, în cuprinsul stăpânit de fiii lui Israil, au fost patruzeci și opt cu locurile lor de pășune.

42. Cetățile acestea erau fiecare cu locul ei de pășune, împrejur; așa erau ele toate.

43. Astfel Domnul dat-a lui Israil toată țara pe care o făgăduise cu jurământ părinților lor să le-o dea, și ei au luat-o în stăpânire și s'au sălășluit într'însa.

44. Și Domnul le-a dat tihnă de jur împrejur, întru totul, cum se jurase părinților lor, și nimeni nu li s'a putut împotrivi dintre toți dușmanii lor; căci pe toți dușmanii lor i-a dat Domnul în mâinile lor.

45. N'a căzut nici un cuvânt din toate făgăduințele pe care le rostise Domnul către casa lui Israil, ci toate s'au împlinit.

22.

Ruben, Gad și jumătate din Manase se întorc în cuprinsul stăpânirii lor la răsărit de Iordan.

1. Atunci Iosua a chemat pe Rubeniți, pe Gaditi și pe jumătate din seminția lui Manase,

2. Și le-a grăit: «Voi ați păzit toate câte v'a poruncit Moise, robul Domnului, și ați ascultat de glasul meu în tot ce v'am poruncit.

3. Voi n'ați părăsit pe frații voștri în toată această lungă vreme, până în ziua de astăzi, și ați ținut după cuviință porunca Domnului Dumnezeului vostru.

4. Ci acum, Domnul Dumnezeul vostru a hărăzit tihnă fraților voștri, după cum i-a fost cuvântul către voi. Deci acum întoarceți-vă și duceți-vă la corturile voastre, în pământul stăpânirii voastre, pe care Moise, robul Domnului, vi l-a dat vouă dincolo de Iordan.

5. Numai luați bine seama să impliniți porunca și legea pe care Moise, robul Domnului, v'a rânduit-o, să iubiți adică pe Domnul Dumnezeul vostru și să umblați în toate căile lui și să păziți poruncile lui și să vă țineți strâns de el și să-l slujiți din toată inima voastră și din tot sufletul vostru!»

6. Apoi Iosua i-a binecuvântat și le-a dat drumul, iar ei s'au dus la corturile lor.

7. Unei jumătăți din seminția Manase îi dăduse Moise parte de stăpânire în Basan, iar celeilalte jumătăți i-a dat Iosua parte cu ceilalți frați ai lor, dincoace de Iordan, spre asfințit; iar când Iosua le-a dat drumul la corturile lor și i-a binecuvântat,

8. A rostit către ei așa: «Voi vă întoarceți la sălașurile voastre cu multe bogății, cu turme multe foarte, cu argint și cu aur și cu aramă și cu fier și cu belșug de veșminte. Împărțiți prada luată de la dușmanii voștri cu frații voștri!»

9. Deci fiii lui Ruben și fiii lui Gad și jumătate din seminția lui Manase s'au întors și au plecat de lângă fiii lui Israil, din Șilo, care se află în țara Canaan, ca să ajungă în ținutul Galaad, în țara stăpânirii lor, unde erau ei în-

stăriți, după porunca Domnului dată prin gura lui Moise.

10. Și ajungând ei în ținutul Iordanului, dincoace, în pământul Canaan, fiii lui Ruben și fiii lui Gad și jumătate din seminția lui Manase au clădit acolo un jertfelnic, pe țărmul Iordanului, un jertfelnic uriaș, care se vedea de departe.

11. Și au auzit fiii lui Israil zvonul acesta: «Iată, fiii lui Ruben și fiii lui Gad și jumătate din seminția lui Manase au clădit un jertfelnic la răsăritul Canaanului, în ținutul Iordanului, de cealaltă parte a fiilor lui Israil».

12. Când au auzit aceasta fiii lui Israil, toată obștia fiilor lui Israil s'a strâns la Șilo, ca să se ridice împotriva lor cu război.

13. Și fiii lui Israil au trimis la fiii lui Ruben și la fiii lui Gad și la jumătatea seminției lui Manase, în ținutul Galaad, pe Fineas, fiul lui Eleazar, arhiereul.

14. Și împreună cu el zece principii, câte un principe de fiecare ramură, adică de fiecare din semințiile lui Israil, și fiecare dintre ei era căpetenie în spița părintească, între miile lui Israil.

15. Și aceștia au venit la fiii lui Ruben și la fiii lui Gad și la acea jumătate din seminția lui Manase și au vorbit cu ei și le-au spus:

16. «Așa grăiește toată obștia Domnului: Ce este această nelegiuire pe care ați săvârșit-o față de Dumnezeuul lui Israil? Căci v'ați întors de la Domnul și v'ați zidit vouă jertfelnic, răzvrătindu-vă astăzi împotriva Domnului!

17. Post-a oare, pentru noi, prea puțin fărâdelegea de la Peor, de care nu ne-am curățit nici până în ziua de astăzi, cu toată bătaia care a venit peste obștia Domnului?

18. Și voi astăzi vă abateți de la Domnul! Și se va întâmpla că, răzvrătindu-vă voi astăzi împotriva Domnului, el va fi mâine mânios pe toată obștia lui Israil.

19. Dacă totuși țara stăpânirii noastre vi se pare necurată, treceți în pământul stăpânirii Domnului, unde e sălășluit locașul Domnului și luați-vă locuri printre noi, dar nu vă răzvrătiți împotriva Domnului și nu ne faceți pe

noi răzvrățiți, zidindu-vă vouă jertfelnic, osebit de jertfelnicul Domnului Dumnezeuului vostru.

20. N'a fost oare Acan, fiul lui Zerah, cel ce a săvârșit fărâdelegea cu lucrurile afierosite? Și mânia a venit peste toată obștia lui Israil! Și omul acela n'a pierit singur, pentru nelegiuirea lui!»

21. Atunci fiii lui Ruben și fiii lui Gad și jumătatea aceea din seminția lui Manase au răspuns astfel către principii neamurilor lui Israil:

22. «Cel Atotputernic, Dumnezeu Domnul, da! Cel Atotputernic Dumnezeu Domnul, el este cel ce știe și s'o știe și Israil: dacă am făcut aceasta din răzvrătire și din trădare față de Domnul, să nu ne mai ajute astăzi!

23. Dacă ne-am zidit jertfelnic cu gând săne întoarcem de la Domnul, fie aducând arderi de tot și prinoase de pâine, fie jertfind pe el jertfe de pace, Domnul însuși să ne ceară socoteală!

24. Dar jurăm că nu e așa! Căci din teamă și pentru anume cuvânt am făcut aceasta, ca adică nu cumva, în viitor, fiii voștri să zică fiilor noștri: «Ce aveți voi cu Domnul Dumnezeuul lui Israil?

25. Căci Domnul a pus între noi și voi, — voi fii ai lui Ruben și ai lui Gad, — Iordanul drept hotar. Voi n'aveți nici o legătură cu Domnul!» Și astfel fiii voștri vor face pe fiii noștri să contenească a mai sluji pe Domnul.

26. De aceea, am zis noi: «Haidem să ne clădim un jertfelnic, dar nu pentru arderi de tot, nici pentru jertfe,

27. Ci ca să fie o mărturie între noi și voi și între urmașii noștri de după noi, dovedind că noi săvârșim slujirea Domnului înaintea lui cu arderile noastre de tot, cu jertfelnicele noastre și cu arderile noastre pentru pace, așa încât fiii voștri în viitor să nu mai poată să spună fiilor noștri: «Voi nu aveți nici o legătură cu Domnul!»

28. Și am mai zis noi: «Dacă se va întâmpla să ne spună astfel, nouă sau urmașilor noștri celor din viitor, atunci noi să le răspundem: «Vedeți întruchiparea jertfelnicului Domnului pe care l-au făcut părinții noștri, nu pentru arderi

de tot, nici pentru jertfe, ci ca să fie mărturie între noi și voi!»

29. Ferească-ne pe noi Domnul să ne răzvrătim împotriva Domnului și să ne abatem astăzi de la Domnul, zidind un jertfelnic pentru arderi de tot, pentru prinos de pâine și pentru jertfe, osebit de jertfelnicul Domnului Dumnezeului nostru cel ce sălășluiește înaintea locului său!»

30. Când Fineas preotul și căpeteniile obștii și vooezii neamurilor lui Israil, care erau cu el, auziră aceste cuvinte rostite de fiii lui Ruben și de fiii lui Gad și de fiii lui Manase, s'au arătat mulțumiți de ele.

31. Deci a zis Fineas, feciorul lui Eleazar, arhiereul, fiilor lui Ruben și fiilor lui Gad și fiilor lui Manase: «Astăzi, știm bine că în mijlocul nostru este Domnul, fiindcă voi n'ați săvârșit această călcare de credință față de Domnul; astfel voi ați măntuit pe fiii lui Israil din mâna Domnului!»

32. După aceea, Fineas, feciorul lui Eleazar, arhiereul, și ceilalți fruntași se întoarseră de la fiii lui Ruben și de la fiii lui Gad, adică din ținutul Galaad, în țara Canaan la fiii lui Israil, aducându-le acest răspuns.

33. Și răspunsul a plăcut fiilor lui Israil și fiii lui Israil au binecuvântat pe Dumnezeu și n'a mai fost vorba să pornească ei cu război împotriva lor și să pustiească țara în care locuiau fiii lui Ruben și fiii lui Gad.

34. Iar fiii lui Ruben și fiii lui Gad au numit ael jertfelnic Ed, adică mărturie, căci — ziceau ei — este mărturie între noi, cum că Domnul este Dumnezeu.

23.

Iosua dă povețe poporului.

1. Și după multe zile, după ce Domnul dăduse tihnă lui Israil din partea tuturor dușmanilor săi de jur-împrejur, iar Iosua era bătrân și încărcat de ani,

2. A chemat Iosua pe tot Israilul, pe bătrânii lui, pe vooezii lui, pe judecătorii lui și pe dregătorii lui și a rostit către ei: «Eu am îmbătrânit și sunt înaintat în vârstă!

3. Ci voi ați văzut toate câte a săvârșit Domnul Dumnezeul vostru cu toate acele popoare pe care le-a gonit din fața voastră, căci Domnul Dumnezeul vostru, el însuși s'a luptat pentru voi.

4. Vedeți, eu v'am împărțit vouă, prin sorți, ca moștenire semințiilor voastre, pământul tuturor popoarelor pe care eu le-am nimicit, începând de la Iordan până la Marea cea Mare, la Soare-Apune. Iar popoarele care au mai rămas,

5. Domnul Dumnezeul vostru le va izgoni el însuși și le va alunga din fața voastră și voi veți ajunge stăpâni peste țara lor, precum v'a făgăduit Domnul Dumnezeul vostru.

6. Drept aceea siliți-vă din răputeri să păziți și să împliniți tot ce este scris în cartea legii lui Moise, fără să vă abateți de la ea nici la dreapta, nici la stânga,

7. Și fără să vă amestecați cu aceste popoare care au rămas printre voi, iar numele dumnezeilor lor să nu le pomeniți și să nu jurați pe ele și să nu le slujiți lor nici să vă închinați lor,

8. Ci țineți-vă strâns de Domnul Dumnezeul vostru, precum ați făcut până în ziua de astăzi,

9. Fiindcă Domnul a izgonit din fața voastră popoare mari și tari, și nimeni până astăzi n'a putut să vă stea vouă împotriva.

10. Un singur om dintre voi a fugărit o mie de inși, căci Domnul Dumnezeul vostru s'a luptat pentru voi, precum i-a fost cuvântul către voi.

11. Păziți-vă deci cu strășnicie, spre binele sufletelor voastre, să iubiți pe Domnul Dumnezeul vostru.

12. Iar de vă veți abate și vă veți alipi de rămășița acestor popoare, care a mai rămas cu voi, și vă veți încuscri cu ei și veți intra între ei și ei între voi,

13. Atunci bine să știți că Domnul Dumnezeul vostru nu va mai goni aceste neamuri din fața voastră și ele vor ajunge pentru voi laț și prinzătoare și bici pe spetele voastre și spini în ochii voștri, până ce veți pieri de pe acest pământ mănös, pe care vi l-a dăruit Domnul Dumnezeul vostru.

14. Iată, eu unul pornesc astăzi în calea pe care merg toți pământeni, dar

voi trebuie să mărturisiți din toată inima voastră și din tot sufletul vostru, că nici un cuvânt din toate făgăduințele pe care vi le-a făgăduit Domnul Dumnezeuul vostru n'a căzut fără împlinire; toate v'au mers în plin; nimio din ele n'a rămas sterp.

15. Dar, după cum s'au împlinit cu voi toate făgăduințele pe care le-a grăit vouă Domnul Dumnezeuul vostru, tot așa aduce-va peste voi toată urgia lui, până ce vă va stârpi din acest pământ mănos pe care vi l-a dăruit Domnul Dumnezeuul vostru.

16. Dacă veți călca legământul pe care Domnul Dumnezeuul vostru l-a poruncit vouă și vă veți duce să slujiți altor dumnezei și să vă închinați lor, atunci mânia Domnului se va aprinde împotriva voastră și veți pieri degradă, din acest pământ mănos pe care el vi l-a dăruit. »

24.

Iosua adună poporul și reînnoește legământul Domnului cu poporul.

1. Apoi Iosua a strâns la Sihem toate semințele lui Israel și a chemat pe bătrânii lui Israel, pe voevozii lui, pe judecătorii lui și pe dregătorii lui, ca să se înfățișeze înaintea Domnului.

2. Și a grăit Iosua la tot poporul: « Iată ce zice Domnul Dumnezeuul lui Israel: Străbunii voștri, odinioară, Terah, tatăl lui Avraam și tatăl lui Nahor, locuiau dincolo de Euftrat și slujeau altor dumnezei.

3. Ci eu am luat pe strămoșul vostru, pe Avraam, de dincolo de Euftrat, și l-am împins să străbată țara Canaan și am înmulțit neamul lui și i-am dăruit pe Isaac.

4. Și i-am dat lui Isaac pe Iacob și pe Esau; iar lui Esau i-am dat muntele Seir să-l stăpânească, pe când Iacob și fiii lui s'au pogorit în Egipt și au ajuns acolo popor mare și numeros și puternic, iar Egiptenii au prins să-i asuprească.

5. Pentru aceea am trimis pe Moise și pe Aaron și am lovit Egiptul cu minuni înfricoșate, pe care le-am făcut în mijlocul lui, și pe urmă v'am scos de acolo.

6. Scoțând pe părinții voștri din Egipt, ați venit până la Marea Roșie; iar Egiptenii au urmărit pe părinții voștri cu care și cu călăreți până la Marea Roșie.

7. Atunci, strigat-au către Domnul părinții voștri și el a pus întuneric între voi și între Egipteni și a prăvălit marea peste ei și i-a acoperit, și înșiși ochii voștri au văzut cele ce am făcut în Egipt; apoi ați rămas în pustie vreme îndelungată.

8. Pe urmă, v'am adus în țara Amoriților, care locuiau de cealaltă parte a Iordanului, și ei au intrat cu voi în luptă, dar eu i-am dat în mâinile voastre și ați luat în stăpânire țara lor și eu i-am stărpit de dinaintea voastră.

9. Și s'a sculat Balac, fiul lui Țipor, regele Moabului, ca să se lupte cu Israel și a trimis să cheme pe Bileam, fiul lui Beor, ca să vă blesteme pe voi.

10. Însă eu n'am vrut să ascult de Bileam și el v'a binecuvântat și eu v'am scos din mâna lui.

11. După aceea, ați trecut Iordanul și ați venit la Ierihon și locuitorii din Ierihon, Amoriții, Perezii, Canaanii, Hetiții, Gherghesiții, Heviții și Iebusiții, au pornit război cu voi, însă eu i-am dat în mâinile voastre.

12. Și am trimis înaintea voastră tăuni, care i-au gonit de dinaintea voastră, cum a fost cu cei doi regi ai Amoriților, fără să fi fost nevoie nici de sabia, nici de arcul vostru.

13. Și v'am dat o țară pentru care nu v'ați trudit și cetăți pe care nu le-ați zidit voi, în care n'ați sălășluit, și podgorii și livezi de maslini, din care vă înfruptați, fără să le fi sădit voi!

14. Ci acum temeți-vă de Domnul și slujiți lui cu toată inima și cu credință. Depărtați de la voi pe dumnezeii căroră au slujit strămoșii voștri dincolo de Euftrat și în Egipt și slujiți Domnului.

15. Iar dacă nu găsiți cu cale să slujiți Domnului, atunci alegeți-vă astăzi pe cine vreți să slujiți, ori pe dumnezeii căroră se închinau strămoșii voștri dincolo de Euftrat, ori pe dumnezeii Amoriților în a căror țară sălășluit; iar eu și neamul meu, noi vom sluji Domnului!»

16. Atunci poporul a răspuns și a zis: « Ferească-ne Dumnezeu să părăsim pe Domnul, ca să slujim altor dumnezei,

17. Căci Domnul este Dumnezeu nostru, cel ce ne-a scos pe noi și pe părinții noștri din țara Egiptului, din casa robiei și care a făcut în văzul nostru aceste minuni mari și ne-a păzit pe noi în toată calea pe care am umblat-o și printre toate popoarele prin mijlocul cărora am răzbit.

18. Și Domnul a alungat de dinaintea noastră toate popoarele și pe Amoriții care locuiau în țară, deci și noi slujim-vom Domnului, căci el este Dumnezeul nostru! »

19. Atunci Iosua a grăit poporului: « Nu veți fi în stare să slujiți Domnului, fiindcă el e Dumnezeu sfânt, Dumnezeu răvniitor care nu va răbda nelegiuirile și păcatele voastre.

20. Iar când veți părăsi pe Domnul, ca să slujiți unor dumnezei străini, atunci el se va întoarce împotriva voastră și va aduce peste voi prăpăd și vă va stârpi pe voi, după ce v'a făcut atâta bine! »

21. Însă poporul a răspuns lui Iosua: « Nicidecum, căci noi vom sluji Domnului! »

22. Zis-a iară Iosua către popor: « Martori sunteți voi împotriva voastră înșivă, că v'ați ales pe Domnul ca să-i slujiți! » Iar ei au răspuns: « Martori suntem! »

23. Și Iosua a zis iar: « Atunci lepădați pe dumnezeii străini, care sunt în mijlocul vostru, și vă îndreptați inima voastră către Domnul Dumnezeul lui Israel! »

24. Atunci poporul a răspuns lui Iosua: « Domnului Dumnezeului nostru îi vom sluji și de glasul lui vom asculta! »

25. Astfel Iosua, în ziua aceea, a încheiat legământ cu poporul și i-a pus pravilă și rânduială, la Sihem.

26. După aceea, Iosua a scris aceste lucruri în cartea legii lui Dumnezeu și a luat o stană de piatră și a pus-o în picioare acolo sub stejarul care era lângă sfântul locaș al Domnului.

27. Și a vorbit Iosua către tot poporul: « Iată piatra aceasta fi-va mărturie împotriva noastră, căci ea a auzit toate cuvintele pe care Domnul le-a grăit către noi; drept aceea ea va mărturisi împotriva voastră, ca să nu tăgăduiți pe Dumnezeul vostru! »

28. Apoi Iosua a dat drumul poporului, să se ducă fiecare la moșia lui.

29. Iar după toate aceste fapte, Iosua, fiul lui Nun, robul Domnului, a murit, fiind în vârstă de o sută și zece ani.

30. Și l-au îngropat în ținutul moștenirii sale, la Timnat-Serah, în munții Efraim, spre miază-noapte de piscul Gaaș.

31. Și Israil a slujit Domnului în toate zilele lui Iosua și cât au trăit bătrânii a căror viață s'a prelungit dincolo de vârsta lui Iosua și care fuseseră martori la toate lucrurile Domnului, săvârșite pentru Israil.

32. Și oasele lui Iosif pe care le-au fost adus fiii lui Israil din Egipt, le-au îngropat la Sihem, în acea bucată de țarină pe care o cumpăraseră Iacob de la fiii lui Hemor, părintele lui Sihem, cu o sută de chesite, și care căzuse moștenire fiilor lui Iosif.

33. Și a murit și Eleazar, fiul lui Aaron, și l-au îngropat în Ghibeat-Fineas, cetate care fusese dată fiului său Fineas, în munții Efraim.

CARTEA JUDECĂTORILOR

1.

Cuceriri făcute de semnițiile lui Israil, după moartea lui Iosua.

1. Iar după moartea lui Iosua, fiii lui Israil au întrebat pe Domnul și au zis: « Care dintre noi să pornească mai întâi

împotriva Canaanților, ca să se lupte cu ei? »

2. Și Domnul a răspuns: « Iuda să pornească, fiindcă iată am dat țara în mâna lui! »

3. Atunci Iuda a zis lui Simion, frațele său: « Scoală-te și vino cu mine în

ținutul care mi-a căzut la sorți și luptavom împotriva Canaanitilor și așijderea și eu voi merge cu tine în ținutul tău!» Și Simion s'a dus cu el.

4. Deci a pornit Iuda, iar Domnul a dat în mâinile lor pe Canaaniti și pe Pereziti, astfel că ei uciseră la Bezece zece mii de inși.

5. Și au aflat pe Adoni-Bezec în Bezec și s'au luptat cu el și au zdrobit pe Canaaniti și pe Pereziti.

6. Iar Adoni-Bezec a fugit; dar ei s'au luat după el și l-au prins și i-au tăiat degetele cele mari de la mâini și de la picioare.

7. Atunci Adoni-Bezec a zis: «Șaptezece de regi cu degetele cele mari tăiate, de la mâini și de la picioare, strângeau fărâmituri sub masa mea! După cum am făcut eu, așa mi-a răsplătit și mie Dumnezeu.» Apoi l-au dus în Ierusalim și a murit acolo.

8. După acestea fiii lui Iuda s'au războit cu Ierusalimul și l-au cuprins, și pe locuitorii i-au trecut prin ascuțișul săbiei și cetății i-au dat foc.

9. Apoi fiii lui Iuda s'au pogorit să se lupte cu Canaaniti care locuiesc în părțile muntoase și în Negheb și în Șefela.

10. Și Iuda a pornit împotriva Canaanitilor sălășluiți în Hebron — iar numele Hebronului era mai înainte Chiriatarba — și au ucis pe Șesai, pe Ahiman și pe Talmai.

11. Iar de acolo a pornit împotriva locuitorilor Debirului — iar numele Debirului era mai înainte Chiriatar-Sefer.

12. Atunci Caleb a zis: «Cine va bate cetatea Chiriatar-Sefer și o va cuprinde, îi voi da de soție pe Acsa, fiica mea!»

13. Iar Otniel, fiul lui Chenaz, fratele cel mai mic al lui Caleb, a luat cetatea; și el-i a dat de soție pe Acsa, fiica sa.

14. Iar când ea a ajuns lângă bărbatu-său, el a pus-o la cale să ceară de la tată-său o țarină; și când s'a dat jos de pe asin, Caleb a întrebat-o: «Ce vrei tu?»

15. Iar ea a răspuns: «Dăruiește-mi un dar: fiindcă tu m'ai măritat în Negheb, acum dă-mi un iaz cu apă.» Atunci i-a dat iazul de sus și iazul de jos.

16. Iară fiii lui Hobab Cheneul, sorcul lui Moise, au purces din Cetatea Palmierilor, împreună cu fiii lui Iuda, în pustiu Judei din Negheb, pe povârnișul Aradului, și s'au așezat la un loc cu Amaleciții.

17. Pe urmă, Iuda s'a dus cu Simion, fratele său, și au bătut pe Canaaniti care locuiau în Țefat și au dat această cetate pieirii; pentru aceea cetatea s'a numit Horma.

18. De asemeni, Iuda a cucerit Gaza cu ținutul ei și Ascalonul cu ținutul lui și Ecronul cu ținutul lui.

19. Iar Domnul era cu Iuda, și el a pus stăpânire pe partea muntoasă, dar pe locuitorii din șes n'a putut să-i gonească, fiindcă ei aveau căruțe de fier.

20. Și au dat lui Caleb Hebronul, după cum le poruncise Moise, și el a izgonit de acolo pe cei trei fii ai lui Enac.

21. Însă pe Iebusiții care locuiau în Ierusalim, fiii lui Veniamin n'au putut să-i izgonească, așa încât Iebusiții locuiesc cu fiii lui Veniamin în Ierusalim până în ziua de azi.

22. Și au pornit apoi și cei din casa lui Iosif împotriva Betelului și Domnul a fost cu ei.

23. Și cei din casa lui Iosif au trimis iscoade la Betel — iar numele cetății mai înainte era Luz;

24. Și iscoadele au văzut pe un om care ieșea din cetate și i-au zis: «Arată-ne, te rugăm, pe unde poți să intri în cetate și noi ne vom îndura de tine!»

25. Atunci el le-a arătat pe unde pot să intre în cetate și ei au lovit cetatea cu ascuțișul săbiei, iar pe omul acela și pe tot neamul lui l-au cruțat.

26. Iar omul s'a dus în țara Hetiților și a clădit o cetate și i-a pus numele Luz, și așa i-a rămas numele până astăzi.

27. Și nici Manase n'a alungat pe locuitorii din Betșean și din satele dimprejur, nici pe locuitorii din Taanac și din satele dimprejur, nici pe locuitorii din Dor și din satele dimprejur, nici pe locuitorii din Ibleam și din satele dimprejur, nici pe locuitorii din Meghido și din satele dimprejur, așa încât Canaanitiții au izbutit să locuiască în acest ținut.

28. Însă după ce Israil s'a imputernicit, a pus pe Canaanii la corvezi, dar de alungat nu i-a alungat.

29. Efraim iarăși n'a alungat pe Canaanii sălășluiți în Ghezer; deci au rămas Canaanii în mijlocul lui Efraim în Ghezer.

30. Tot așa Zebulon n'a alungat pe locuitorii din Chitron și pe cei din Nahalor; și au locuit Canaanii în mijlocul lor, însă au fost siliți la corvezi.

31. Nici Așer n'a alungat pe locuitorii din Aco, nici pe cei din Sidon, precum nici pe cei din Mahaleb, din Aczib, din Helba, din Afic și din Rehob.

32. Așa încât Așerii au locuit în mijlocul Canaanților, locuitorii țării, căci n'au putut să-i alunge.

33. Neftali n'a alungat pe locuitorii din Betșemeș, nici pe locuitorii din Bet-Anat și deci a locuit în mijlocul Canaanților, locuitorii țării, însă locuitorii din Betșemeș și din Bet-Anat au fost supuși la munci și la corvezi.

34. Pe de altă parte, Amoriții au împins în munți pe fiii lui Dan și nu le-au îngăduit să se pogore la șes.

35. Astfel Amoriții au izbutit să locuiască în Har-Heres, în Aialon și în Șaalbim, dar când mâna celor din casa lui Iosif a ajuns puternică, ei au fost supuși la corvezi.

36. Ținutul Edomiților începea de la sușul Acrabim, se întindea spre Sela și mergea tot ridicându-se.

2.

Ingerul Domnului dojenește pe poporul lesne uitător. Cum era poporul în zilele judecătorilor.

1. Și ingerul Domnului s'a suit din Ghilgal la Bochim și a rostit: « Eu v'am scos pe voi din Egipt și v'am adus în pământul pe care cu jurământ l-am făgăduit părinților voștri și am zis: « In veac nu voi strica legământul meu cu voi!

2. Dar nici voi să nu faceți nici un legământ cu locuitorii acestei țări, ci altarele lor să le sfărâmați!» Voi însă n'ați dat ascultare glasului meu. De ce ați făcut așa?

3. De aceea vă spun și eu: « Nu-i voi alunga din fața voastră, ci ei vor fi pentru voi lațuri și dumnezeii lor vor ajunge pentru voi cursă!»

4. Și când ingerul Domnului a rostit aceste vorbe către toți fiii lui Israil, atunci poporul și-a ridicat glasul și a plâns.

5. De aceea, au numit locul acela Bochim. Și au adus acolo jertfe Domnului.

6. Iar după ce Iosua a dat drumul poporului, fiii lui Israil s'au dus fiecare la partea sa de moștenire, ca să ia pământul în stăpânire;

7. Și poporul a slujit Domnului în toate zilele lui Iosua și în toate zilele bătrânilor care au mai trăit după Iosua și care văzuseră toate mărețele fapte ale Domnului, făcute pentru Israil.

8. Apoi Iosua, fiul lui Nun, robul Domnului, a murit în vârstă de o sută și zece ani.

9. Și l-au îngropat în ținutul care-i căzuse moștenire, la Timnat-Heres în munții Efraim, spre miază-noapte de piscul Gaaș.

10. Iar când tot acel neam de oameni a adormit lângă părinții lor, s'a ridicat după ei alt neam, care nu cunoaștea nici pe Domnul și nici faptele pe care le făcuse Domnul pentru Israil.

11. Și au făptuit fiii lui Israil ticăloșii în ochii Domnului și au slujit Baalilor.

12. Ei au părăsit pe Domnul Dumnezeuul părinților lor, care îi scosese din țara Egiptului, și au pornit după alți dumnezei dintre dumnezeii popoarelor vecine și s'au închinat acestora și au în-tăritat pe Domnul.

13. Deci au năpustit pe Domnul și au slujit lui Baal și Astartelor.

14. De aceea mânia Domnului s'a aprins împotriva lui Israil și i-a dat în mâna prădătorilor care i-au jefuit și Domnul i-a vândut în mâna dușmanilor lor de primprejur, așa încât ei n'au mai putut să se țină dârji în fața protivnicilor lor.

15. Ori încotro ieșeau, mâna Domnului era împotriva lor, ca să-i vatăme, așa precum rostise Domnul și precum Domnul îi încredințase cu jurământ. Deci erau acum în mare strămtorare.

16. Însă atunci Domnul a ridicat pe judecători, care i-au mântuit din mâna jefuitoarelor lor.

17. Dar nici de judecătorii lor n'au ascultat, ci ei s'au pângărit cu dumnezeii străini și li s'au închinat lor, răzlețindu-se degrabă din calea pe care merseseră părinții lor, ascultători de poruncile Domnului; ei însă n'au făcut așa.

18. Iar când Domnul ridica între ei judecători, Domnul era cu judecătorul și-i mântuia din mâna vrăjmașilor, cât timp trăia judecătorul, căci Domnul se lăsa înduplecat de gemetele lor, în fața celor ce îi împilau și-i apăseau.

19. Însă după ce murea judecătorul, ei se întorceau la răutățile lor și se stricau mai grozav decât părinții lor, umblând după dumnezeii străini, slujindu-le și închinându-se lor, așa încât nu se lăsau de faptele lor și de îndărătnicia lor.

20. Atunci mânia Domnului s'a aprins împotriva lui Israil și Domnul a rostit: « Fiindcă poporul acesta a călcat în picioare legământul pe care l-am dat cu poruncă părinților lor și n'au mai ascultat de glasul meu,

21. Atunci, nici eu nu voi mai alunga de dinaintea lor pe nici unul din popoarele pe care Iosua le-a lăsat, când a murit ».

22. Numai pentru cuvântul ca să pună pe Israil la încercare și să vadă dacă vor păzi sau nu calea Domnului, umblând pe ea, precum s'au ținut de ea și au păzit-o părinții lor.

23. Astfel Domnul le-a păstrat la locul lor pe acele popoare, fără să le alunge cu degrabă și nu le-a dat în mâna lui Iosua.

3.

Judecătorii Otniel, Ehud și Șamağar.

1. Acestea sunt popoarele pe care Domnul le-a lăsat să dăinuiască, spre a pune la încercare, prin ele, pe Israil, adică pe toți aceia care nu văzuseră nici una din toate luptele Canaanului, —

2. Numai pentru cuvântul ca să cunoască neamurile fiilor lui Israil și să învețe cum se duce războiul, în deosebi

pentru cei ce nu văzuseră luptele de mai înainte, —

3. Anume: cei cincii voievozi ai Filiștenilor și toți Canaaniiții și Sidonienii și Hetiții, care locuiau în munții Libanului, de la muntele Baal-Hermon până spre Hamat.

4. Și rostul lor a fost ca prin ei Israil să fie pus la încercare, să se vadă dacă ei stau să asculte poruncile Domnului, pe care el le-a poruncit părinților lor, prin graiul lui Moise.

5. Astfel, fiii lui Israil au locuit în mijlocul Canaanților și Hetiților și Amoriților și Perezitilor și Heviților și Iebușiților;

6. Și au luat fetele acestora loruși de femei și pe fetele lor le-au dat feciorilor acestora și s'au închinat dumnezeilor lor.

7. Deci fiii lui Israil au săvârșit urciune în ochii Domnului și au uitat pe Domnul Dumnezeul lor și au slujit Baalilor și Astartelor.

8. Atunci aprinsu-s'a mânia Domnului împotriva lui Israil și i-a dat vânduți în mâna lui Cușan-Rișataim, regele Mesopotamiei, și au robii fiii lui Israil lui Cușan-Rișataim timp de opt ani.

9. Iar când fiii lui Israil au strigat către Domnul, atunci Domnul a ridicat un mântuitor fiilor lui Israil, care i-a liberat, anume pe Otniel, fiul lui Chenaz, fratele mai mic al lui Caleb.

10. Și Duhul Domnului s'a pogorît peste el și el a fost judecător al lui Israil și a pornit la luptă; iar Domnul a dat în mâna lui pe Cușan-Rișataim, regele Mesopotamiei, și mâna lui a zdrobit pe Cușan-Rișataim.

11. Apoi țara s'a odihnit timp de patruzeci de ani, iar Otniel, fiul lui Chenaz, a murit.

12. Însă fiii lui Israil n'au conținut să facă rele în ochii Domnului. Atunci Domnul a dat putere lui Eglon, regele Moabului, împotriva lui Israil, fiindcă ei săvârșeau urciune în ochii Domnului.

13. Și Eglon a strâns pe fiii lui Amon și ai lui Amalec și a purces și a bătut pe Israil și a pus mâna pe Cetatea Palmierilor.

14. Și au robii fiii lui Israil lui Eglon, regele Moabului, timp de optsprezece ani.

15. Și au strigat fiii lui Israil către Domnul și Domnul le-a ridicat lor un mântuitor, pe Ehud, fiul lui Ghera, din neamul lui Veniamin, și care era stângaci; iar fiii lui Israil au trimis prin el dajdia, lui Eglon, regele Moabului.

16. Atunci Ehud și-a făcut un pumnal cu două tășuri, lung de un cot, și s'a încins cu el pe sub veșmânt, pe șoldul drept.

17. Și el a înfățișat dajdia adusă lui Eglon, regele Moabului; iar Eglon era un om gras peste măsură.

18. Iar când Ehud a isprăvit cu înfățișarea dajdiei, a dat drumul oamenilor care o aduseseră.

19. Iar el s'a întors înapoi de la Pesilim de lângă Ghilgal și a zis: « Un cuvânt de taină am, o rege, către tine! » Și regele a grăit: « Tăcere! » Și au ieșit de la el toți câți stăteau în preajmă-i.

20. Atunci Ehud a intrat la rege; iar regele stătea într'un foisor răcoros făcut numai pentru el. Și a zis Ehud: « Am pentru tine, rege, un cuvânt de la Domnul! » Iar el s'a ridicat din jilț.

21. Și Ehud a dus mâna stângă și a apucat pumnalul de la șoldul drept și l-a înfiput în pânțele regelui,

22. Atât de tare încât a intrat și prăseaua după ascuțișul pumnalului, iar osâzna sa s'a strâns peste el, fiindcă Ehud n'a mai tras pumnalul din pânțele regelui, și pumnalul îi răzbise prin spate.

23. Apoi Ehud a închis ușile foisorului, a tras zăvorul și pogorîndu-se a ieșit în pridvorul cu pilaștri.

24. Iar după ieșirea lui, venind slujitorii regelui se uitară și, iată, ușile foisorului erau zăvorâte. Atunci ei se gândiră: « De bună seamă, el e pentru vre-o nevoie în cămăruța cea răcoroasă! »

25. Iar după ce au așteptat până li s'a urît, fiindcă nimeni nu deschidea ușile foisorului, au adus o cheie și au descuiat și iată stăpânul lor zăcea mort pe pardoseală.

26. Ehud însă fugise și scăpase, din pricina zăbovei lor, căci el trecuse de Pesilim și ajunsese teafăr la Seira.

27. Iar după ce a ajuns în pământul lui Israil, a sunat din trâmbiță pe muntele Efraim, iar fiii lui Israil s'au pogorît cu el din munte, iar el era în fruntea lor.

28. Și el a rostit către ei: « Pogoriți-vă după mine, căci Domnul a dat pe vrămașii voștri Moabiți în mâinile voastre ». Iar ei s'au pogorît după el și au pus mâna pe vadurile Iordanului, împotriva Moabiților, și n'au mai lăsat pe nimeni să treacă.

29. Și au zdrobit atunci pe Moabiți, ca la zece mii de oameni, toți zdraveni, toți bărbați de luptă, și n'a scăpat nici unul.

30. Și astfel Moabul s'a plecat în ziua aceea sub mâna lui Israil, iar țara s'a odihnit timp de optzeci de ani.

31. Iar după el a fost Șamgar, fiul lui Anat, care a ucis șase sute de Filistenii cu o tânjală de boi. Și a fost și el un liberator al lui Israil.

4.

Debora și Barac.

1. Ci fiii lui Israil n'au conținut să facă rele în ochii Domnului, după ce Ehud a murit.

2. Pentru aceea Domnul i-a dat vânduți în mâna lui Iabin, regele Canaanului, care domnea în Hațor; iar vodul oștirii sale era Sisera, care locuia în Haroșet-Hagoim.

3. Și fiii lui Israil au strigat către Domnul, căci Iabin avea nouă sute de care de fier și timp de douăzeci de ani a împilat crâncen pe fiii lui Israil.

4. Și era o prorociță cu numele Debora, soția lui Lapidot, și ea judeca pe Israil în vremea aceea.

5. Și ea stătea sub Fincul Deborei, între Rama și Betel, în munții Efraim, iar fiii lui Israil se urcau la ea, ca să le judece pricinile.

6. Și Debora a trimis să cheme pe Barac, feciorul lui Abinoam, din Chedeșul lui Neftali și a grăit către el: « Să știi că așa poruncește Domnul Duninczeul lui Israil: « Pornește și ia-o spre Muntele Tabor, luând cu tine zece mii de oameni din fiii lui Neftali și din fiii lui Zebulon.

7. Și eu voi mâna spre tine la râul Chișon, pe Sisera, căpetenia oștilor lui Iabin, cu carele lui și cu gloatele lui, și-l voi da în mâna ta.»

8. Dar Barac i-a răspuns: «Dacă vii cu mine, atunci mă duc; dacă însă nu vii cu mine, nu mă duc!»

9. A zis Debora: «Hotărît că merg cu tine; numai că slava nu va fi de partea ta în drumul pe care mergi, fiindcă Domnul va da prins pe Sisera în mâna unei femei!» Atunci s'a sculat Debora și s'a dus cu Barac la Chedeș.

10. Și Barac a chemat pe Zebulon și pe Neftali la Chedeș, și au pornit după el zece mii de oameni și Debora a purces și ea cu el.

11. Iar Heber Cheneul se despărțise de ceilalți Cheniți, adică de fiii lui Hobab, socrul lui Moise, și-și întinsese cortul până la stejărișul Taananim, aproape de Chedeș.

12. Și i-au adus veste lui Sisera că Barac, feciorul lui Abinoam, s'a suit pe muntele Tabor.

13. Atunci Sisera a poruncit să-i vie toate carele sale, nouă sute de care de fier, și toată oastea care era cu el, de la Haroșet-Hagoim la râul Chișon.

14. Iar Debora a zis lui Barac: «Pornește, căci aceasta este ziua întru care Domnul va da pe Sisera în mâna ta! Cu adevărat, Domnul va merge înaintea ta!» Atunci Barac a pornit la vale, din muntele Tabor, cu cei zece mii de oameni după el.

15. Iar Domnul învălmăși pe Sisera cu toate carele lui și cu toată oastea lui, aruncându-i în ascuțișul săbiei în fața lui Barac, așa încât Sisera a sărit din carul lui de război și a luat-o la fugă pe jos.

16. Iar Barac a urmărit carele și oștirea până la Haroșet-Hagoim și toată oștirea lui Sisera a trecut-o prin gura săbiei, de n'a mai rămas nimeni.

17. Și Sisera a fugit pe jos spre cortul Iaelei, femeia lui Heber Cheneul, fiindcă între Iabin, regele Hațorului, și casa lui Heber Cheneul era pace.

18. Atunci a ieșit Iaela în întâmpinarea lui Sisera și i-a spus: «Intră, stăpâne, intră la mine, fii fără teamă!» Și el s'a abătut la ea în cort și l-a acoperit cu o velință.

19. Apoi el i-a zis: «Dă-mi, te rog, puțină apă să beau, că mi-este sete». Și ea a desfăcut un burduf cu lapte și i-a dat să bea și l-a acoperit din nou.

20. Iar el i-a zis: «Stai la ușa cortului și dacă va fi să vie cineva și să te întrebe și să-ți zică: «Este cineva aici?», tu să răspunzi: «Nimeni!»

21. Dar Iaela, femeia lui Heber, a apucat un făruș de cort, apoi a pus mâna pe un ciocan și s'a apropiat tiptil de Sisera pe când el dormea adânc și i-a bătut fărușul în tâmplă și a răzbit fărușul în pământ; și Sisera s'a zbătut și a murit.

22. Atunci iată s'a ivit Barac, care urmărea pe Sisera, și Iaela a ieșit întru întâmpinarea lui și i-a zis: «Vino să-ți arăt pe omul pe care-l cauți». Atunci el a intrat la ea în cort și, iată, Sisera zăcea mort, cu fărușul în tâmplă.

23. Astfel Dumnezeu a smerit în ziua aceea pe Iabin, regele Canaanului, înaintea fiilor lui Israel.

24. Iar mâna fiilor lui Israel apăsă din ce în ce mai grea asupra lui Iabin, regele Canaanului, până ce l-au nimicit cu totul.

5.

Cântarea Deborei.

1. În vremea aceea, Debora și Barac, fiul lui Abinoam, au cântat și au rostit:

2. «Fiindcă războinicii din Israel și-au lăsat părul să fluture și poporul merge de bună voie la război: Bindecuvântați pe Domnul!

3. Ascultați, voi regi, și luați aminte, vovezoi, căci eu cânta-voi Domnului cântare; Domnului Dumnezeului lui Israel psalmodia-voi.

4. O, Doamne, când ieșea tu din Seir, din ținutul Edomului când tu porneași, pământul se cutremura și cerurile se zguduiau, și nourii se topeau deodată în ploaie!

5. Munții se clătinau în fața Domnului — însuși Sinai! — în fața Domnului Dumnezeului lui Israel.

6. În vremea lui Șamgar, feciorul lui Anat, în zilele Iaelei, caravane nu se mai vedeau, și cei ce aveau drumuri de făcut umblau pe cărări întortochiate.

7. Satele erau pustii în Israil, erau pustii de tot, până când ridicatu-te-ai tu, Debora, ridicatu-te-ai tu, mamă în Israil.

8. Fiindcă își aleg zei străini, atunci și războiul e la porți. — Dar de abia de mai vedeai un scut, o lance, la cele patruzeci de mii de suflete din Israil!

9. Inima mea se îndreaptă către cărmuitorii lui Israil, cei porniți de voie din popor: Binecuvâtați pe Domnul!

10. Voi cei ce călăriți pe măgărițe murge, voi cei ce odihniți pe covoare, voi cei ce cutreerați cărările: spuneți-mă rea întâmplare!

11. Ascultați fecioarele voioase, la fântâni, povestind acolo izbânzile Domnului, izbânzile lui, pentru plaiul lui Israil. — Atunci poporul Domnului se pogori la porți.

12. Deșteaptă-te! Deșteaptă-te, Debora! Deșteaptă-te, deșteaptă-te și izbucnește în cântec! Sus, Barac! Tărăște în robie pe cei ce te-au robit, fecior al lui Abinoam!

13. Atunci ieșiră la porți fruntașii, și poporul Domnului năvăli pentru el, de-a valma cu vitejii.

14. Din Efraim, principii purces-au către vale. În urma ta, Veniamin venea cu ale sale gloate; veneau de vale și cărmuitorii din Machir, și din Zebulon căpitanii de oști.

15. Și principii din Isahar au fost alături cu Debora, și Neftali fu credincios către Barac, și pe urmele lui se năpusti de vale. Dar printre cetele lui Ruben, sunt grele cumpene sufletesti!

16. Pentru ce ai rămas tu între țărcuri? Ca să ascuți cum fluieră cavatul ciobănesc? Nu, ci fiindcă între cetele lui Ruben sunt grele cumpene sufletesti.

17. Galaad stă la el acasă, dincolo de Iordan. Și Dan — de când s'a înstrăinat el, pe corăbii? Așer s'a sălășluit la țărmul mării și stă tihnit lângă limanuri.

18. Zebulon e seminția care sfidează moartea și Neftali la fel — pe înaltele podișuri ale țării.

19. Și regii au venit și s'au încins la luptă; încinsu-s'au la luptă regii cana-

niți, la Taanac, la apele Meghidonului. Dar pradă de argint: nici pomeneală!

20. De sus din cer se războiră stelele; din cereștile lor cărări, luptară cu Sisera.

21. Puhoiul Chișonului i-a măturat de vale, puhoiul războaielor străvechi, puhoiul Chișonului! Binecuvântează, suflete al meu, puterea Domnului!

22. Cum loveau pământul în ropot copitele cailor, când fugeau, fugă neună, călăreții!

23. Blestemați Merozul! — zice ingerul Domnului. Blestemați amar pe cei ce-l locuesc, că n'au sărit într'ajutorul Domnului, într'ajutorul Domnului și al vitejilor săi!

24. Dar binecuvântată să fie între femei Iaela, soția lui Heber Cheneul, între femeile care au sălaş în corturi, binecuvântată fie ea!

25. Apă cerea Sisera și lapte i-a dat ea. Într'o mândră năstrapă i-a adus lapte proaspăt.

26. Cu mâna stângă a apucat țărșul, și cu dreapta ciocanul de dulgher și a izbit pe Sisera cu ciocanul și țeasta i-a zdrobit; i-a sfărâmat tâmpla și a străpuns-o.

27. Și s'a frânt la picioarele ei Sisera și a căzut și s'a lungit. La picioarele ei s'a frânt, s'a năruit! Unde s'a frânt, s'a prăbușit trăsmit.

28. La fereastră, mama lui Sisera tot pândeste și se uită printre gratii: « Pentru ce carul său de luptă întârzie să vină? Și de ce tromptul cailor lui este zăbavnic? »

29. Cea mai înțeleaptă între domnițe fi răspunde; și ea însăși își dă răspunsul ei:

30. « De sigur că au dat de pradă și acum o împart: o fecioară, două fecioare, de războinic; pradă de țesături vopsite lui Sisera; pradă de veșminte în fel de fel de fețe; un șal și două, cu flori pe ele — pe umerii reginei... »

31. Așa să piară toți vrăjmașii tăi, o Doamne! Iar cei ce te iubesc pe tine ca soarele să fic, când se ridică întru puterea lui! » Și după acestea, țara a fost în tihnă timp de patruzeci de ani.

6.

*Fiii lui Israil sunt împilați de Madianiți.
Chemarea lui Ghedeon.*

1. Și fiii lui Israil iarăși au săvârșit fapte rele în ochii Domnului, și Domnul i-a dat pe ei în mâna lui Madian timp de șapte ani.

2. Și mâna lui Madian a împilat pe Israil; iar de răul Madianiților, fiii lui Israil se ascundeau în ponoarele munților, în peșteri și prin stâncile cugreu de răzbătut.

3. Și se întâmpla, când Israil își făcea sămănăturile, că porneau Madianiții și Amaleciții și Fiii Răsăritului și veneau cu război.

4. Și năvăleau pe moșia lor și prăpădeau toate roadele ogoarelor, până în apropiere de Gaza și nu mai lăseau nici o hrană pentru Israil, nici oaie, nici bou, nici măgar,

5. Căci năvăleau cu turmele lor și cu corturile lor și veneau puhoi ca lăcustele; și ei și cămilele lor erau nenumărați și tăbărau să pustiească țara.

6. Și fiindcă Israil ajunsese la mare sărăcie, din pricina Madianiților fiii lui Israil începură să strige către Domnul.

7. Deci când fiii lui Israil au strigat către Domnul de răul Madianiților,

8. Domnul le-a trimis fiilor lui Israil un prooroc, care le-a grăit: «Iată ce rostește Domnul Dumnezeuul lui Israil: «Eu v'am scos pe voi din Egipt, eu v'am scos pe voi din casa robiei,

9. Și v'am scăpat din mâna Egiptenilor și din mâna tuturor asupritorilor voștri; și i-am alungat pe ei de dinaintea voastră și v'am dat vouă țara lor,

10. Și v'am spus vouă: Eu sunt Domnul Dumnezeuul vostru! Să nu vă închinați dumnezeilor Amoriților în țara căroră locuiți! Dar voi n'ați ascultat de glasul meu.»

11. Și a venit îngerul Domnului și a stat sub stejarul din Ofra, care era al lui Ioasă, din neamul lui Abiezer. În vremea aceasta Ghedeon, fiul lui Ioasă, bătea grâul într'un jghiab ca să-l ascundă de Madianiți.

12. Și i s'a arătat îngerul Domnului și i-a spus: «Domnul este cu tine, vi-teaz plin de putere!»

13. Dar Ghedeon i-a răspuns: «Doamne, iartă-mă de vorbă! Dacă Domnul este cu noi, de ce au dat peste noi toate acestea? Și unde sunt toate faptele sale minunate pe care ni le povestesc părinții noștri când ne spun: «Domnul ne-a scos pe noi din Egipt»? Dar acum Domnul ne-a năpustit și ne-a dat în mâna Madianiților!»

14. Atunci Domnul s'a întors către el și a zis: «Du-te, cu puterea aceasta pe care o ai, și mântuește pe Israil din mâna Madianiților, căci eu însumi te trimit!»

15. Ci Ghedeon a zis: «Rogu-mă, Doamne, în ce chip mântui-voi eu pe Israil? Iată, neamul meu este cel mai sărac din Manase, iar eu unul sunt cel mai tânăr din casa tatălui meu!»

16. Zis-a Domnul către el: «Dar eu voi fi cu tine și tu vei zdrobi pe Madianiți, ca pe un singur om.»

17. Răspuns-a Ghedeon Domnului: «Dacă într'adevăr am aflat har în ochii tăi, atunci dă-mi un semn de încredințare că tu ești cel ce vorbești cu mine.

18. Mă rog să nu pleci de aici, până ce nu voi veni la tine și-ți voi scoate darul meu și-l voi pune înaintea ta.» Și a zis Domnul: «Rămânea-voi, până ce te vei întoarce!»

19. Și Ghedeon s'a dus acasă și a gătit un ied și azime dintr'o eafă de făină. Și carnea a pus-o într'un paner, iar zeama a turnat-o într'o oală și le-a adus la el, acolo sub stejar, și i le-a pus dinainte.

20. Atunci îngerul Domnului a rostit către el: «Ia carnea și azimele și pune-le pe stânca aceasta, iară zeama vars-o peste ele.» Și el a făcut întocmai.

21. Atunci îngerul Domnului a întins vârful toiagului care era în mâna lui și a atins cu el carnea și azimele. Și a izbucnit foc din stâncă și a mistuit carnea și azimele, iar îngerul Domnului a pierit din ochii lui.

22. Deci s'a încredințat Ghedeon că acela fusese îngerul Domnului și a strigat Ghedeon: «Vai mie, Doamne Dumnezeu, că am văzut pe îngerul Domnului față către față!»

23. Dar Domnul i-a răspuns: «Pace ție, nu te teme, nu vei muri!»

24. Atunci Ghedeon a clădit acolo un jertfelnic Domnului, și i-a dat numele: Iahve-Șalom. Și se află până în ziua de astăzi, în Ofra, cetatea Abiezriților.

25. Iar în noaptea aceea Domnul a rostit către Ghedeon: «Ia zece oameni dintre slugile tale și un taur din cireada tatălui tău și încă un taur de șapte ani și dă-rămă jertfelnicul lui Baal, care este al tatălui tău, și stâlpul Așerei de alături taie-l.

26. Apoi clădește un jertfelnic Domnului Dumnezeului tău pe acest vârf de stâncă, din pietre bine rânduite și să iei taurul al doilea și să-l aduci ardere de tot cu lemnele din stâlpul pe care l-ai tăiat.»

27. Și Ghedeon a luat zece oameni dintre slugile lui și a făcut precum i-a poruncit lui Domnul. Iar fiindcă se temea de cei din neamul tatălui său și de oamenii din cetate să săvârșească lucrul ziua, de aceea l-a săvârșit noaptea.

28. Deci când s'au deșteptat dimineața oamenii cetății, iată că jertfelnicul lui Baal era dărâmat, iar stâlpul Așerei de lângă el era tăiat și taurul al doilea adus ardere de tot pe jertfelnicul nou clădit.

29. Și se întrebau oamenii ei între ei: «Cine a făcut fapta aceasta?» Și pe când se tot frământau și-și băteau capul, i-au dat de rost: «Ghedeon, fiul lui Ioasă, a săvârșit această faptă!»

30. Atunci oamenii din cetate i-au spus lui Ioasă: «Scoate încoace pe feciorul tău, ca să fie omorât, fiindcă a dărâmat jertfelnicul lui Baal și a tăiat stâlpul Așerei care era alături!»

31. Dar Ioasă a răspuns gloatei care tăbărise pe el: «Vreți voi să apărați pe Baal? Vreți voi să-i săriți într'ajutor? Cine îl va apăra să moară până dimineața. Dacă este Dumnezeu, să se apere singur, fiindcă i s'a dărâmat altarul.»

32. De aceea i-au pus atunci lui Ghedeon numele Ierubbaal, adică Baal să se apere împotriva lui, fiindcă i-a dărâmat altarul.

33. Iar toți Madianiții și Amaleciții și Fiii Răsăritului s'au legat între ei și

au trecut Iordanul și au tăbărit în șesul Izreel.

34. Ci Duhul Domnului l-a întărit pe Ghedeon și el a sunat din trâmbiță și Abiezriții cu strigăte de război au pornit după el.

35. Apoi a trimis vestitori în toată seminția lui Manase, și la glasul lui au pornit după el; și a mai trimis vestitori în Așer și în Zebulon și în Neftali, care s'au ridicat întru întâmpinarea lor.

36. Iar Ghedeon a grăit către Dumnezeu: «Dacă, într'adevăr, tu vrei să măntuești prin mâna mea pe Israil, după cum ai rostit,

37. Iată eu voi pune pe arie un braț de lână. Dacă roua va cădea numai pe brațul de lână și tot pământul va fi uscat, atunci voi ști că tu vrei să măntuești prin mâna mea pe Israil, după cuvântul tău!»

38. Și așa s'a întâmplat: Când el se sculă dimineața și strănse brațul de lână și stoarse roua din lână, ieși o cupă plină de apă.

39. Atunci Ghedeon grăi către Dumnezeu: «Să nu se aprindă mânia ta împotriva mea, dacă voi mai vorbi încă o dată și dacă voi mai face încă o încercare cu lâna: să rămâie uscată numai lâna, iar pe tot pământul să cadă rouă.»

40. Iar Dumnezeu, în noaptea aceea, a făcut întocmai și brațul de lână a rămas uscat, el singur, iar pe tot pământul căzuse rouă.

7.

Ostașii lui Ghedeon, visul profetic și lupta cu Madianiții la Ain-Harod.

1. Și Ierubbaal, adică Ghedeon, și tot norodul care era cu el s'au sculat dimineața și au tăbărit la Ain-Harod, iar tabăra Madianiților venea spre miez-noapte de el, la poalele culmii More, în largul văii.

2. Atunci Domnul a zis lui Ghedeon: «Norodul care este cu tine e prea mult, ca să-ți dau în mână pe Madianiți; căci Israil ar putea să se semețească împotriva mea și să spună: «Mâna mea a fost măntuitoarea mea!»

3. Deci acum strigă tare în urechile mulțimii și glăsuște: « Cui îi este frică și tremură să se întoarcă și să se depărteze de muntele Ghilboa! » Atunci douăzeci și două de mii, din gloată, s'au întors înapoi și zece mii au rămas.

4. Ci iar a zis Domnul către Ghedeon: « Tot e prea mult norod. Adu-i jos la izvor, ca să îți aleg acolo. Și despre care îți voi spune: acesta să meargă cu tine — acela să meargă cu tine! Iar toți aceia despre care îți voi spune: acesta să nu meargă cu tine — acela să nu meargă. »

5. Și a adus pe oameni jos la izvor, iar Domnul a grăit către Ghedeon: « Pe toți cci ce vor linchi apă cu limba, precum linchește câinele, să-i pui la o parte; pe toți cei ce se vor pune în genunchi, ca să bea, să-i pui iarăși laoparte. »

6. Și numărul celor ce au linchit apa, din pumnii duși la gură, a fost trei sute de inși, pe când toți ceilalți din gloată, ca să bea apă, s'au pus în genunchi.

7. Ci Domnul a rostit către Ghedeon: « Cu cei trei sute de inși care au linchit apa vă voi mântui pe voi și eu voi da pe Madian în mâna ta; iar tot norodul celălalt, ducă-se fiecare la vatra sa! »

8. Atunci Ghedeon a luat din mâinile mulțimii ulcioarele și buciumele lor și pe toți ceilalți oameni din Israel i-a trimis pe fiecare la cortul său, iar pe cei trei sute de inși i-a oprit. Și tabăra Madianiților venea dedesubtul lui, în câmpie.

9. Și în noaptea aceea, Domnul a grăit lui Ghedeon: « Scoală-te! Cazi peste tabără, căci o voi da în mâinile tale. »

10. Iar dacă îți-e frică să năvălești, pogoară-te în tabără mai întâi tu și cu Pura, robul tău,

11. Și ascultă ce se vorbește și pe urmă mâinile tale fi-vor tari. Apoi dă năvală asupra taberei! » Și a pornit de valc el și cu Pura, robul său, până la întâia strajă a taberei.

12. Ci Madianiții și Amaleciții și toți Fiii Răsăritului tăbăriseră în câmpie, mulți ca lacustele, iar cămilele lor erau nenumărate, ca nenumăratul nisip de pe țărmul mării.

13. Când sosi Ghedeon, un om din strajă tocmai povestea tovarășului său un vis și spunea: « Am visat un vis și iată o turtă de pâine de orz venea de-a rostogolul peste tabăra Madianiților și a ajuns la cortul nostru și l-a izbit și l-a trântit și l-a făcut vraște și năruit a rămas cortul! »

14. Atunci soțul său i-a răspuns și a zis: « Aceasta nu însemnează altceva fără numai sabia lui Ghedeon, feciorul lui Ioasă, israelteanul: Dumnezeu va da în mâna lui pe Madianiți, cu toată tabăra. »

15. Iar Ghedeon auzind istorisirea visului și tâlcuirea lui, s'a închinat Domnului și s'a întors în tabăra lui Israel și a strigat: « Sus cu toții, căci Domnul va da în mâinile voastre tabăra Madianiților! »

16. Apoi a împărțit pe cei trei sute de oameni în trei cete și le-a dat la toți în mână buciume și ulcioare goale, iar înlăuntrul ulcioarelor torțe aprinse.

17. Și Ghedeon le-a spus: « Uitați-vă la mine și faceți întocmai; și iată când eu voi ajunge la capătul taberii, atunci precum voi face eu, întocmai faceți și voi. »

18. Când eu voi suna din bucium, cu toți cei de lângă mine, și voi să sunați la fel din bucium de jur-împrejurul taberii și să strigați: « Pentru Domnul și pentru Ghedeon! »

19. Iar când Ghedeon și cei trei sute de bărbați care îl însoțeau pătrunseră până la marginea taberii, la începutul străzii celei de mijloc, tocmai când se schimbau străjării, atunci ei au sunat din buciume și au spart ulcioarele pe care le țineau în mâini.

20. Și câte trele cetele sunară din buciume și sparseră ulcioarele și, strângând în mâna stângă torțele și ținând în mâna dreaptă buciumele, sunau de zor și strigau: « Sabia Domnului și a lui Ghedeon! »

21. Și au stat așa fiecare la locul lui de jur-împrejurul taberii, pe când în tabără toți alergau în toate părțile și țipau și o rupcau de fugă.

22. Și pe când cele trei sute de buciume răsunau, în toată tabăra Madi-

niților, întors-a Dumnezeu sabia fiecăruia împotriva tovarășului său. Și ceaștea a fugit până la Bet-Hașita spre Tereda și până la țărmlul râului Abel-Mehola, înspre Tabat.

23. Atunci au fost chemați fiii lui Israil din Neftali și din Așer și din Manase întreg și au fugărit pe Madianiți.

24. Și Ghedeon a trimis vestitori în tot ținutul muntos al lui Efraim cu chemarea: « Pogoriți să întâmpinați pe Madianiți și puneți stăpânire pe vaduri până la Bet-Bara, adică pe Iordan ». Și strângându-se la chemare toți bărbații din Efraim, au pus mâna pe vaduri până la Bet-Bara, adică pe Iordan.

25. Atunci au luat prinși pe doi prinși ai Madianiților, pe Oreb și pe Zeeb; și pe Oreb l-au ucis la stânca Oreb, iar pe Zeeb l-au ucis la teascul Zeeb. Și au fugărit pe Madianiți, iar capetele lui Oreb și Zeeb le-au adus la Ghedeon, de cealaltă parte a Iordanului.

8.

Celelalte fapte ale lui Ghedeon și sfârșitul lui.

1. Însă cei din Efraim i-au zis lui: « Ce însemnează fapta asta, că nu ne-ai chemat și pe noi când ai purces la luptă împotriva Madianiților? » Și au început cu el o ceartă înverșunată.

2. El însă le-a răspuns: « Se potrivește oare ce-am făcut eu cu ce-ați făcut voi? Oare nu este mai de folos să culegi ciorchini de pe urmă în Efraim, decât să culegi via lui Abiezer? »

3. Doar în mâinile voastre a dat Dumnezeu pe voevozii madianiți Oreb și Zeeb! Deci se potrivește ce-am făcut eu cu ce-ați făcut voi? » Atunci, la rostirea acestui răspuns, duhul lor s'a potolit.

4. Și când Ghedeon a ajuns la Iordan și l-a trecut el, și cei trei sute de inși care erau cu el, flămânzi, dar fugărind pe Madianiți,

5. A grăit către locuitorii din Sucot: « Dați vă rog ceva pâine oamenilor care sunt împreună cu mine, căci sunt flămânzi, iar eu urmăresc pe Zebah și pe Țalmuna, regii Madianiților ».

6. Însă căpeteniile din Sucot au răspuns: « Oare capetele lui Zebah și Țal-

muna sunt acum în mâna ta, ca să dăm oștirii tale pâine? »

7. Atunci a zis Ghedeon: « Prea bine! Când Domnul îmi va da pe Zebah și pe Țalmuna în mână, atunci vă voi rupe spinările cu măracini din pustie și cu scaieți. »

8. Și a pornit de acolo la Penuel și le-a spus celor din cetate la fel; iar locuitorii din Penuel i-au răspuns precum îi răspunseseră și locuitorii din Sucot.

9. Și Ghedeon a rostit și către oamenii din Penuel și le-a zis: « Când mă voi întoarce cu izbândă, voi dărâma turnul acesta! »

10. Iar Zebah și Țalmuna erau în Carcor împreună cu oștirile lor, ca la cincisprezece mii de oameni, toți câți mai rămăseseră din toată tabăra Fiilor Răsăritului, căci căzuseră o sută douăzeci de mii de oameni purtători de sabie.

11. Și Ghedeon a luat-o pe calea celor ce sălășluesc în corturi, spre răsărit de Nobah și de Iogboha, și a căzut asupra taberii, tocmai când tabăra era mai fără de grijă.

12. Atunci Zebah și Țalmuna au fugit, dar Ghedeon i-a urmărit și a prins pe cei doi regi madianiți, Zebah și Țalmuna, iar oastea întreagă a nimic-it-o.

13. Și întorcându-se Ghedeon, fiul lui Ioasă, din bătălie de pe povârnișul Heres,

14. A prins pe un tânăr dintre locuitorii din Sucot și l-a întreat, și acesta i-a dat în scris numele căpeteniilor din Sucot și numele bătrânilor, șaptezeci și șapte de inși.

15. După aceasta, a venit la locuitorii din Sucot și le-a spus: « Iată pe Zebah și pe Țalmuna, pentru care m'ați luat în răs și mi-ați spus: « Oare capetele lui Zebah și lui Țalmuna sunt acum în mâna ta, ca să dăm pâine oamenilor tăi sfârșiți de oboseală? »

16. Și a pus mâna pe bătrânii cetății și a luat apoi măracini din pustie și scaieți cu care le-a rupt spinarea locuitorilor din Sucot.

17. Apoi a dărâmat turnul din Penuel și a ucis pe locuitorii cetății.

18. După acestea a întreat pe Zebah și pe Țalmuna: « Cum erau bărbații pe

care i-ați omorât la Tabor?» Iar ei au răspuns: «Erau așa ca tine, fiecare din ei avea chip de fecior de rege!»

19. Și Ghedeon a grăit: «Erau frații mei, fiii maicii mele. Pe Dumnezeu cel viu! Dacă i-ați fi lăsat cu viață, nu v'aș fi omorât!»

20. Apoi a poruncit lui Icter, întâiul său născut: «Scoală-te și omoară-i!» Inșă tânărul n'a tras sabia, necutezând, căci era de-abia un copilandru.

21. Atunci Zebah și Țalmuna au zis: «Scoală-te tu și lovește-ne, căci precum e omul așa e și puterea lui!» Și s'a sculat Ghedeon și a ucis pe Zebah și pe Țalmuna. Apoi a luat colanele de leneșoare de la gâtul cămilelor lor.

22. Și oamenii din Israil au grăit lui Ghedeon: «Stăpânește peste noi tu și fiul tău precum și nepotul tău, pentru că ne-ai scăpat din mâna Madianiților!»

23. Ci Ghedeon le-a răspuns: «Nu voi domni eu peste voi și nu va domni nici fiul meu, ci Domnul să domnească peste voi!»

24. Și a mai zis Ghedeon către ei: «Un lucru voi cere de la voi: dați-mi fiecare cerceii pe care i-ați luat pradă, căci dușmanii aveau cerceii de aur, întrucât erau și Ismailiți».

25. Și ei au răspuns: «Dăm bucuros!» Și au întins pe pământ o mantie și au aruncat fiecare cerceii dușmanilor prădați.

26. Și greutatea cerceilor de aur pe care îi ceruse Ghedeon a fost de o mie și șapte sute de sicli de aur, în afară de lnișoarele și de cerceii de urechi și de veșmintele de porfiră luate de la regii Madianului și în afară de colanele de leneșoare de la gâtul cămilelor.

27. Și Ghedeon a pus să facă din acest aur un efod și l-a așezat în cetatea sa, adică în Ofra; însă toți din Israil au căzut, din pricina efodului de acolo, la închinare idolească, așa încât el a ajuns cursă pentru Ghedeon și pentru casa lui.

28. Și Madianiții au fost umiliți înaintea fiilor lui Israil și n'au mai ridicat capul, astfel că țara a stat în tihnă patruzeci de ani, cât a trăit Ghedeon.

29. După acestea, Ierubbaal, fiul lui Ioaș, s'a dus și a locuit în casa sa.

30. Și a avut Ghedeon șaptezeci de copii, ieșiți din coapsele sale, fiindcă el a avut mai multe femei.

31. Iar țiitoarea lui, care stătea în Sihem, i-a născut și ea un fecior și i-a pus numele Abimelec.

32. Apoi Ghedeon, fiul lui Ioaș, a murit la adânci bătrânețe și a fost îngropat în mormântul lui Ioaș, tatăl său, în Ofra, cetatea Abiezriților.

33. După moartea lui Ghedeon, fiii lui Israil s'au întors iar și s'au pângărit, înclinându-se Baalilor și și-au pus dumnezeu al lor, pe Baal-Berit.

34. Astfel fiii lui Israil nu și-au mai adus aminte de Domnul Dumnezeu lor, cel ce îi mântuise din mâna tuturor dușmanilor care locuiau în jurul lor.

35. Și n'au arătat nici o iubire către casa lui Ierubbaal, adică Ghedeon, pentru tot binele pe care-l făcuse lui Israil.

9.

Fărădelegile lui Abimelec, înălțarea, căderea și moartea lui.

1. Abimelec, fiul lui Ierubbaal, s'a dus la Sihem, la frații mamei sale și la celelalte neamuri din casa unchiului său și le-a grăit așa:

2. «Rostiți, vă rog, în auzul tuturor gospodărilor din Sihem: «Ce este mai bine: să domnească peste voi șaptezeci de inși, adică toți fiii lui Ierubbaal, sau să domnească peste voi un singur om? Apoi aduceți-vă aminte că eu sunt osul vostru și carnea voastră!»

3. Atunci frații mamei sale puseră cuvânt pentru el la toți gospodarii din Sihem și le spusă toate aceste cuvinte și inima lor se plecă spre Abimelec, căci ei cugetau: «E fratele nostru!»

4. Apoi îi dădură șaptezeci de sicli de argint din templul lui Baal-Berit și cu ei Abimelec își tocni oameni fără căpătăi și golani care se țineau după el.

5. Atunci el s'a dus în casa tatălui său la Ofra și a măcelărit pe frații săi, fiii lui Ierubbaal, cei șaptezeci, pe aceeași piatră și n'a mai rămas decât Iotam, fiul cel mai mic al lui Ierubbaal, fiindcă se ascunsese.

6. Și s'au adunat toți locuitorii Sihemului și toți locuitorii cetății și s'au dus și au pus rege pe Abimelec, la stejarul care se află în Sihem.

7. Când i-au spus această veste lui Iotam, atunci el s'a dus și a stat pe vârful muntelui Garizim și ridicându-și glasul a strigat și le-a vorbit: « Ascultați încoace, gospodari din Sihem, și Dumnezeu să vă asculte: »

8. Copacii au plecat odată să-și ungă împărat care să stăpânească peste ei, și au zis măslinului: « Fii împărat peste noi! »

9. Inșă măslinul le-a răspuns: « Să mă lipsesc eu oare de untdelemnul meu, întru care se cinstesc dumnezeii și oamenii, și să mă duc să mă legăn pe deasupra copacilor? »

10. Atunci copacii grăiră către smochin: « Vino tu și fii împărat peste noi! »

11. Dar smochinul le răspunse: « Să mă lipsesc eu oare de dulceața mea și de prea gustoasele mele roade, și să viu să mă legăn peste copaci? »

12. Atunci copacii au grăit către vița: « Vino tu și fii împărăteasa noastră! »

13. Inșă vița le-a răspuns: « Să mă lipsesc eu oare de mustul meu, care învescește pe dumnezei și pe oameni, și să viu să mă legăn printre copaci? »

14. Atunci toți copacii s'au îndreptat către măcăcine: « Vino tu și fii împăratul nostru! »

15. Și măcăcinele a rostit către copaci: « Dacă într'adevăr voiți să mă ungeți împărat peste voi, veniți și adăpostiți-vă la umbra mea; iar de nu, foc să izbucnească din măcăcine și să mistue cedrii Libanului! »

16. Și acum vedeți dacă voi cu bună credință și cu cuget curat ați lucrat și ați făcut rege pe Abimelec și dacă ați făcut bine ce-ați făcut cu Ierubbaal și cu casa lui și dacă i-ați răsplătit după faptele sale.

17. Căci părintele meu s'a luptat pentru voi și și-a primejduit viața și v'a scos pe voi din mâna Madianiților.

18. Inșă voi v'ați sculat astăzi împotriva casei tatălui meu și ați omorât pe fiii săi, șaptezeci de inși pe același tocă-

tor de piatră, și ați ridicat rege pe Abimelec, fiul roabei sale, stăpân peste gospodarii Sihemului, fiindcă el este rudă cu voi.

19. Dacă v'ați purtat cu Ierubbaal și cu familia lui cu bună credință și cu cuget curat, bucurați-vă astăzi de Abimelec și să se bucure și el de voi.

20. Iar de nu, foc să izbucnească din Abimelec și să mistuiască pe locuitorii din Sihem și casa Milo și foc să iasă din gospodarii Sihemului și din casa Milo și să mănânce de istov pe Abimelec! »

21.- Apoi Iotam s'a dat în lături și a fugit și s'a dus la Beerșeba și a locuit acolo de frica fratelui său Abimelec.

22. Iar Abimelec a domnit peste Israel trei ani.

23. Dumnezeu însă a trimis un duh de răutate între Abimelec și gospodarii Sihemului, și gospodarii Sihemului își călcară credința față de Abimelec,

24. Ca să răzbune cruzimea făptuită cu acei șaptezeci de fii ai lui Ierubbaal și sângele vărsat să cadă asupra lui Abimelec, fratele lor, care-i ucisese, și asupra gospodarilor Sihemului, care îl ajutaseră să-și omoare frații.

25. Atunci gospodarii Sihemului, ca să-i facă rău, au pus oameni la pândă pe culmile munților, să jefuiască pe toți călătorii care treceau pe drumul caravanelor. Și vestea i-a fost adusă lui Abimelec.

26. Atunci s'a ivit Gaal, fiul lui Ebed, împreună cu frații săi, călători prin Sihem, și gospodarii din Sihem prinseră încredere în el.

27. Apoi ei ducându-se în podgorii culeseră vilele și călcând strugurii se puseră pe petrecere. Intrară apoi în templul dumnezeului lor și mâncară și băură și blestemeră pe Abimelec.

28. Iar Gaal, fiul lui Ebed, rosti: « Cine este Abimelec și ce este Sihem, ca să fim noi robii lui? Oare nu este el feciorul lui Ierubbaal, și Zebul slugerul lui? El ar fi să fie slugă oamenilor lui Hemor, tatăl lui Sihem! Și atunci pentru ce să fim noi robii lui? »

29. De așa avea eu acest popor sub

mâna mea, aş goni pe Abimelec!» Şi a zis un cuvânt cu tălc în pofida lui Abimelec: «Sporeşte-ţi oştirea şi ieşi la luptă!»

30. Când a auzit Zebul, voevodul cetăţii, aceste cuvinte ale lui Gaal, fiul lui Ebed, s'a mâniat foarte,

31. Şi a trimis vestitori la Abimelec, la Aruma, cu această ştire: «Iată că Gaal, fiul lui Ebed, împreună cu fraţii săi au venit în Sihem şi iată răzvrătesc cetatea împotriva ta.

32. Deci acum porneşte de cu noapte cu gloata care este lângă tine şi aţine-te la pândă în câmpie.

33. Iar mâine dimineaţă la răsăritul soarelui, năvăleşte împotriva cetăţii. Iar când Gaal cu oastea lui vor ieşi să te întâmpine, fă cu el cum îţi va veni mai bine.»

34. Şi s'a sculat Abimelec şi toată oastea care era cu el, în puterea nopţii, şi s'au aţinut la pândă, lângă Sihem, împărţiţi în patru cete.

35. Iar când a ieşit Gaal, fiul lui Ebed, şi a făcut popas dinaintea porţii cetăţii, Abimelec şi oastea lui s'au ridicat din ascunzătoarea unde pândeau.

36. Şi văzând Gaal gloata aceea, a zis lui Zebul: «Iată niste oameni care se pogoară de pe culmile munţilor». Inşă Zebul i-a răspuns: «Tu vezi umbra munţilor şi ţi se năzare că sunt oameni!»

37. Inşă Gaal zise a doua oară: «Nu, oi este oaste, care se pogoară dinspre Buricul pământului, şi o altă ceată vine prin dreptul Stejarului Vracilor!»

38. Atunci a rostit către el Zebul: «Unde este acum gura ta cea spartă, când ziceai: Cine este Abimelec ca să-i slujim lui? Iată într'adevăr oştirea pe care o dispreţuiai. Ieşi acum şi te luptă cu ea!»

39. Atunci a purces Gaal în fruntea gospodarilor Sihemului şi s'a luptat cu Abimelec.

40. Dar Abimelec l-a pus pe fugă şi Gaal a fugit din faţa lui şi mulţi dintre oamenii lui căzură răpuşi, până să ajungă la poarta cetăţii.

41. După acestea, Abimelec s'a întors la Aruma, iar Zebul a alungat pe Gaal şi pe fraţii lui şi i-a dat afară din Sihem.

42. A doua zi, norodul a ieşit în ţarină şi Abimelec a prins de veste.

43. Şi a luat oştirea şi a împărţit-o în trei cete şi s'a aţinut la pândă în câmp. Şi când a văzut că poporul iese din cetate, a tăbărit pe el şi l-a măcelărit.

44. În vreme ce Abimelec şi ceata lui năvăleau şi puneau stăpânire pe poarta cetăţii, celelalte două cete cădeau în spinarea tuturor celor din ţarină şi-i măcelăreau.

45. Şi Abimelec a împresurat cetatea toată ziua aceea şi a pus stăpânire pe ea, iar pe norodul din cetate l-a omorât şi cetatea a dat-o la pământ şi a presărat vatra ei cu sare.

46. Auzind despre acestea, toţi gospodarii din Migdal-Sihem s'au vârit sub turnul templului lui Baal-Berit.

47. Şi i-au adus veste lui Abimelec că toţi gospodarii din Migdal-Sihem s'au adunat acolo.

48. Atunci Abimelec s'a suit pe muntele Talmon cu toată oastea lui; şi Abimelec a luat o secure în mână şi a început să taie crângi de copac şi le-a pus pe umăr, apoi a poruncit oştenilor care erau cu el: «Ce m'aţi văzut că fac, faceţi şi voi degrabă!»

49. Atunci, la fel, tot poporul a început să taie fiecare câte o crosnă de crângi şi au pornit pe urma lui Abimelec şi le-au grămădit sub turn şi au dat foc turnului, încât toţi gospodarii din Migdal-Sihem care erau înlăuntru, aproape o mie de bărbaţi şi de femei, pieriră în flăcări.

50. După acestea, Abimelec a pornit spre Tebeţ şi a împresurat Tebeţul şi l-a cuprins.

51. Dar în mijlocul oraşului era un turn puternic şi au fugit acolo toţi gospodarii oraşului şi bărbaţi şi femei; şi au închis porţile după ei şi s'au urcat pe acoperişul turnului.

52. Iar Abimelec a răzbit până la turn şi l-a împresurat şi s'a apropiat până la uşa turnului ca să-i dea foc.

53. Atunci o femeie a aruncat o piatră de râşniţă în capul lui Abimelec şi i-a sfărâmat ţeasta.

54. Iar el, chemând degrabă pe scu-

tierul care-i ducea armele, i-a poruncit: « Scoate sabia și ucide-mă, ca să nu zică lumea despre mine: « L-a omorît o femeie! » Și scutierul l-a străpuns cu sabia, și Abimelec a murit.

55. Văzând fiii lui Israil că Abimelec a murit, s'a dus fiecare la vatra sa.

56. Astfel, Dumnezeu a răsplătit lui Abimelec fărădelegea pe care o săvârșise față de părintele său, omorînd pe cei șaptezeci de frați ai săi.

57. Așijderea, toată ticăloșia gospodarilor din Sihem a întors-o Dumnezeu în capul lor, și astfel s'a adevărit cu ei blestemul lui Iotam, fiul lui Ierubbaal.

10.

Judecătorii Tola și Iair. Filistenii și Amoniții asupresc pe Israil.

1. După Abimelec s'a ridicat, ca să măntuiască pe Israil, Tola, fiul lui Pua, fiul lui Dodo, bărbat din seminția lui Isahar; și el locuia în Șamir, în munții Efraim.

2. Tola a fost judecător în Israil douăzeci și trei de ani; și a murit și a fost înmormântat în Șamir.

3. În urma lui s'a sculat Iair din Galaad și a fost judecător în Israil douăzeci și doi de ani.

4. El avea treizeci de fii, care călăreau pe treizeci de asini, și avea treizeci de orașe care se numesc așezările lui Iair până în ziua de azi și sunt în ținutul Galaad.

5. Apoi Iair a murit și a fost înmormântat în Camon.

6. Și fiii lui Israil făcură iarăși fapte rele în ochii Domnului și slujiră Baalilor și Astartelor și dumnezeilor Siriei și dumnezeilor Sidonului și dumnezeilor Moabului și dumnezeilor fiilor lui Amon și dumnezeilor Filistenilor și părăsiră pe Domnul și nu-i mai slujiră.

7. Atunci izbueni mânia Domnului împotriva lui Israil și-i dădu vânduți în mâna Filistenilor și în mâna Amoniților.

8. Și aceștia împilară și asupriră pe fiii lui Israil, din anul acela optsprezece ani în șir, pe toți fiii lui Israil, care erau de cealaltă parte a Iordanului, în ținutul Amoriților, adică în Galaad.

9. Iar Amoriții treceau Iordanul ca să se lupte chiar cu Iuda și cu Veniamin și cu seminția lui Efraim, așa încât Israil se găsea în mare strâmtoare.

10. Atunci fiii lui Israil strigară către Domnul și se tânguiră: « Păcătuit-am înaintea ta, fiindcă am părăsit pe Dumnezeul nostru și am slujit Baalilor ».

11. Dar Domnul a răspuns fiilor lui Israil: « Oare nu v'am scăpat eu de Egipteni și de Amoriți și de fiii lui Amon și de Filistenii? »

12. Și Sidonienii și Amaleciții și Madianiiți v'au asuprit pe voi și ați strigat către mine și v'am măntuit din mâna lor.

13. Inșă voi m'ați năpustit și ați slujit altor dumnezei. Pentru aceea nu vreau să vă mai măntuesc.

14. Duceți-vă și strigați la dumnezeii pe care vi i-ați ales; ei să vă măntuiască în ceasul strâmtorării voastre! »

15. Dar fiii lui Israil au zis către Domnul: « Păcătuit-am; fă cu noi cum vei crede că e mai bine, numai scapă-ne, rugămu-te, și de data aceasta! »

16. Și ei au dat la o parte pe dumnezeii cei străini din mijlocul lor și au slujit Domnului și Domnul n'a putut să mai rabde jalea lui Israil.

17. Iar când fiii lui Amon au fost chemați la luptă, tăbărîră în Galaad, și se adunară și fiii lui Israil și tăbărîră și ei în Mițpa.

18. Atunci voveozii poporului din Galaad grăiră fiecare către ai săi: « Care este bărbatul care va începe lupta lui cu fiii lui Amon? Acela să fie căpetenia tuturor gospodarilor Galaadului! »

11.

Istoria judecătorului Ieftae și jertfirea fiicei sale.

1. Ieftae Galaaditul era viteaz mare, dar era feciorul unei femei desfrânate. Și Galaad era tatăl lui Ieftae.

2. Inșă și femeia lui Galaad îi născuse lui feciori; și când feciorii ei se făcură mari, alungară pe Ieftae, spunându-i: « Tu nu vei mai avea parte de moștenire în casa tatălui nostru, fiindcă tu ești feciorul altei femei! »

3. Atunci Ieftae fugi din fața fraților

săi și se sălășlui în ținutul Tob; și se aciuară lângă Ieftae oameni fără căpătâi, care ieșeau cu el după plească.

4. Și după câtăva vreme, Amoniții intrară în luptă cu Israel.

5. Deci pornind război Amoniții împotriva lui Israil, bătrânii din Galaad se duseră să aducă pe Ieftae, din ținutul Tob.

6. Și grăiră către Ieftae: «Vino și fii căpitanul nostru, ca să ne luptăm cu fiii lui Amon!»

7. Ieftae răspunse bătrânilor Galaadului: «Nu sunteți voi cei ce m'ați urgisit și m'ați gonit din casa tatălui meu? Atunci cum veniți voi la mine, azi când sunteți la ananghie?»

8. Ci bătrânii Galaadului întoarseră lui Ieftae cuvântul: «Tocmai pentru aceea ne întoarcem acum la tine, ca să mergi cu noi și să te lupti cu fiii lui Amon și să fii căpitanul nostru, al tuturor locuitorilor din Galaad!»

9. Atunci Ieftae răspunse bătrânilor Galaadului: «Așa dar, dacă mă aduceți înapoi ca să mă lupt cu Amoniții și dacă Domnul mi-i dă pe mână, atunci fi-voi căpetenia voastră?»

10. Iar bătrânii Galaadului ziseră lui Ieftae: «Domnul este martor între noi și el să ne pedepsească dacă noi nu vom face după cuvântul tău».

11. Atunci Ieftae a pornit cu bătrânii Galaadului, iar poporul l-a ridicat căpitan peste ei și principe, și el a rostit toate cuvintele pe care le spusese bătrânilor, acum înaintea Domnului, la Mițpa.

12. După aceea Ieftae a trimis soli la regele Amoniților cu această solie: «Ce pricină este între mine și tine, că vii împotriva mea ca să te bați cu mine, în țara mea?»

13. Ci regele Amoniților a dat acest răspuns solilor lui Ieftae: «Este pricina că Israil, când a ieșit din Egipt, a cotropit țara mea de la Arnon până la Iaboc și până la Iordan. Deci acum dă-mi-o înapoi fără gâlceavă!»

14. Dar Ieftae a trimis a doua oară soli la regele Amoniților,

15. Ca să-i spue așa: «Iată răspunsul lui Ieftae: Israil n'a cotropit țara Moabului și nici țara fiilor lui Amon.

16. Când a ieșit din Egipt, Israil a călătorit prin pustie până la Marea Roșie și a ajuns la Cadeș.

17. Apoi Israil a trimis soli la regele Edomului, cu această solie: «Lasă-mă să trec, te rog, prin țara ta». Inșă regele Edomului n'a voit să-l auză. Tot așa a trimis Israil o solie la regele Moabului și nici el n'a voit. Și Israil a rămas în Cadeș.

18. Atunci a pornit prin pustie și a ocolit țara Edomului și țara Moabului și a ieșit în partea de răsărit a Moabului. Și a tăbărit dincolo de Arnon, dar n'a intrat în țara Moabului, de vreme ce Arnonul este hotarul Moabului.

19. Pe urmă Israil trimis-a soli la Sihon, regele Amoriților, regele Heșbonului, cu această solie: «Îngăduște-mi să trec, te rog, prin țara ta, ca să ajung la locul hărăzit mie».

20. Ci Sihon nu i-a îngăduit lui Israil să treacă prin țara lui, ci Sihon a strâns toată oastea lui și a tăbărit la Iahța și a intrat în luptă cu Israil.

21. Dar Domnul Dumnezeuul lui Israil a dat pe Sihon, cu toată oastea lui, în mâna lui Israil și Israil îl bătu și cuprinse toată țara Amoreilor, sălășluți în acest ținut.

22. Astfel a luat în stăpânire tot ținutul Amoriților de la Arnon până la Iaboc și din marginca pustiei până la Iordan.

23. Iar acum când Domnul Dumnezeuul lui Israil a alungat pe Amoriți din fața poporului său Israil, cum te faci tu stăpân în țara lui?

24. Oare ceea ce îți dă să stăpânești Chemoș, dumnezeul tău, nu stăpânești tu cu adevărat? Tot așa, moșia celor pe care îi alungă Domnul Dumnezeuul nostru dinaintea noastră, o luăm și noi în stăpânire.

25. Oare ești tu mai iscusit decât Balac, fiul lui Țipor, regele Moabului? S'a luptat el cumva cu Israil, sau a purtat vre-un război cu el?

26. Câtă vreme a locuit în Heșbon și în satele învecinate și în Aroer și în satele vecine cu el, precum și în toate cetățile de pe malul Iordanului, timp

de trei sute de ani, pentru ce nu le-ai luat înapoi în vremea aceasta?

27. Eu nu ți-am greșit cu nimic, dar tu îmi faci strâmbătate, voind război cu mine. Domnul, judecătorul, să judece azi între fiii lui Israil și fiii lui Amon!»

28. Însă regele Amoniților n'a dat nici o ascultare cuvintelor pe care i le-a trimis Ieftae.

29. Atunci Duhul Domnului s'a pogorit peste Ieftae și el a trecut prin Efraim și prin Manase și a trecut prin Mițpa Galaadului și de la Mițpa Galaadului a pornit împotriva Amoniților.

30. Și Ieftae a făcut Domnului o juruință și a zis: «Dacă tu cu adevărat îmi vei da în mână pe fiii lui Amon,

31. Atunci oricine va ieși din ușa casei mele întru întâmpinarea mea, când mă voi întoarce cu izbândă din lupta cu Amoniții, acela va fi sfiosit Domnului și-l voi aduce ardere de tot!»

32. Și a pornit Ieftae împotriva Amoniților, să se războiască cu ei, și Domnul îi dădu în mâna lui.

33. Și îi bălu de la Aroer până spre Minit — douăzeci de cetăți — și până la Abel-Cheramim, într'o bătălie cumplită. Și astfel fiii lui Amon fură înfrânți de fiii lui Israil.

34. Ci Ieftae înturnându-se la Mițpa, în casa sa, iată că fiica sa îi ieși întru întâmpinare, cu chimvale și dănțuind în horă; și ea îi era singura odraslă; afară de ea nu mai avea nici un fecior și nici o fată.

35. Și când o văzu Ieftae, își sfășie veșmintele și strigă: «Vai, fiica mea, tu m'ai zdrobit de istov și tu singură ți-ai căsunat nenorocire, căci eu am deschis gura cu juruință către Domnul și acum nu pot să mi-o mai iau înapoi!»

36. Dar fata i-a răspuns: «Părintele meu! Deschis-ai gura ta în fața Domnului, fă cu mine după cuvântul care a ieșit din gura ta, o dată ce Domnul ți-a dat să te răzbumi împotriva dușmanilor tăi, fiii lui Amon!»

37. Apoi zise iarăși tatălui ei: «Hărăzește-mi mie numai atâta: îngăduie-mi un răgaz de două luni ca să mă duc și să rătăcesc prin munți și să plâng fecioria mea, eu și cu suratele mele!»

38. Ieftae i-a răspuns: «Du-te!» Și i-a dat drumul două luni. Și ea s'a dus împreună cu suratele ei ca să-și plângă fecioria prin cei munți.

39. Iar după ce s'au sfârșit cele două luni, ea s'a întors la tatăl său și el a îndeplinit cu ea juruința cu care se jurase. Iar ea n'a știut de bărbat. Și s'a făcut datină în Israil:

40. În fiecare an, fiicele din Israil se duc să jelească pe fiica lui Ieftae Galaaditul și anume patru zile pe an.

12.

Războiul dintre Galaad și Efraim. Judecătorii Ibtan, Elon și Abdon.

1. Efraimiții, după aceea, s'au adunat, au trecut Iordanul pe la Țefi și au zis către Ieftae: «Pentru ce te-ai dus să te războiești cu Amoniții și pe noi nu ne-ai chemat să mergem cu tine? Da-vom foc casei tale să arză peste tine!»

2. Ci Ieftae le-a răspuns: «Eu eram certat cu poporul meu și Amoniții îl jăcmăneau. Și a strigat la voi, iar voi l-ați mântuit din mâna lor.

3. Și când au văzut că nu este nici un mântuitor, mi-am pus viața în primejdie și am pornit împotriva Amoniților și Domnul i-a dat în mâna mea. Pentru ce veniți acum împotriva mea să luptați cu mine?»

4. Și a strâns Ieftae pe toți Galaadiții și a început războiul cu Efraimiții, și cei din Galaad răpuseră pe cei din Efraim. Și fugarii efraimiții ziceau: «Noi suntem Galaadiții, în cuprinsul lui Efraim și în cuprinsul lui Manase!»

5. Apoi Galaadiții au pus stăpânire, în partea Efraimiților, pe vadurile Iordanului; și când unul din fugarii efraimiți zicea: «Lasă-mă să trec dincolo», atunci îl întrebau Galaadiții: «Ce ești tu? Efraimit?» Dacă el zicea: «Nu sunt!»,

6. Ei îi spuneau: «Atunci, ia zi: «Șihbolet»; iar acela zicea: «Sibbolet», fiindcă nu putea să rostească întocmai. Atunci puneau mâna pe el și-l junghiau la vadurile Iordanului. Astfel au căzut în zilele acelea dintre Efraimiți patruzeci și două de mii de oameni.

7. Ieftae a fost judecător în Israel timp de șase ani; și a murit Ieftae Galaaditul și a fost înmormântat în cetatea sa, în Mițpa Galaadului.

8. După el a fost judecător în Israel, Ibțan din Betleem.

9. El avea treizeci de feciori și a măritat și a scos din casă treizeci de fete, și iarăși treizeci de nurori a adus în casă, femei feciorilor săi, și a fost judecător în Israel șapte ani.

10. Apoi Ibțan a murit și a fost înmormântat în Betleem.

11. Și după el a fost judecător în Israel, Elon din Zebulon, care a judecat pe Israel zece ani.

12. Și a murit și Elon Zebulonitul și a fost înmormântat în Aialon, în ținutul Zebulon.

13. După el a fost judecător în Israel, Abdon, fiul lui Hilel din Piraton.

14. Și el avea patruzeci de feciori și treizeci de nepoți, care umblau călare pe șaptezeci de asini. Și a fost judecător în Israel opt ani.

15. Apoi Abdon, fiul lui Hilel din Piraton, a murit și a fost înmormântat în Piraton, în ținutul Efraim, pe muntele Amaleciților.

13.

Israel sub jugul Filistenilor. Imprejurările nașterii lui Samson.

1. Și fiii lui Israel iarăși făcură răutăți în ochii Domnului și Domnul îi dădu în mâna Filistenilor timp de patruzeci de ani.

2. Și era un bărbat din Țora, din seminția lui Dan, numit Manoe, iar femeia lui era stearpă și nu făcea copii.

3. Și îngerul Domnului s'a arătat femeii și a zis către ea: «Iată, tu ești stearpă și nu faci copii, însă tu vei zămisi și vei naște un fecior.

4. Și acum păzește-te și nu bea vin și nici băutură îmbătătoare și nu mânca nimic necurat,

5. Că iată, tu vei rămânea grea și vei naște un fecior. Briciul nu se va atinge de capul lui, căci copilul va fi nazireu al Domnului din pânțelele maicii sale; și el este cel ce va începe să mân-

tuască pe Israel de sub jugul Filistenilor!»

6. Și s'a dus femeia și i-a istorisit bărbatului ei și i-a spus: «Un om al lui Dumnezeu a venit la mine, și chipul lui era ca chipul unui înger al lui Dumnezeu, minunat foarte, însă nu l-am înțeles de unde este el și nici el nu mi-a spus cum îl cheamă.

7. Ci el a rostit către mine: «Iată-te, vei zămisi și vei naște un fecior. Tu, acum, să nu bei vin, nici băuturi îmbătătoare și nici să mănânci ceva spurcat, fiindcă copilul tău va fi nazireu al lui Dumnezeu, din pânțelele maicii sale și până la moarte.»

8. Atunci Manoe s'a rugat Domnului și a zis: «Te rog, o Doamne! Să mai vie încă o dată la noi omul lui Dumnezeu pe care l-ai trimis, ca să ne învețe ce să facem cu pruncul care se va naște!»

9. Și Dumnezeu a auzit glasul lui Manoe și îngerul lui Dumnezeu veni încă o dată la femeie, pe când ea se afla în țărină, iar Manoe, bărbatul ei, nu era cu ea.

10. Atunci femeia a dat zor și a alergat și a vestit pe bărbatu-său spunându-i: «Iată, mi s'a arătat omul care a venit dăunăzi la mine.»

11. Manoe s'a sculat și a mers după femeia sa, și sosind la omul acela i-a grăit: «Tu ești omul care ai vorbit cu femeia mea?» Și el a răspuns: «Eu sunt!»

12. Manoe a urmat: «Acum, dacă se împlinește cuvântul tău, ce pravilă să aibă pruncul și ce trebuie să fac cu el?»

13. Răspuns-a îngerul Domnului lui Manoe: «De toate câte le-am spus femeii trebuie să se păzească.

14. Din toate câte ics din viața de vie să nu mănânce; vin și băutura îmbătătoare să nu bea. Și nimic necurat să nu mănânce. De toate câte am poruncit femeii, să se păzească!»

15. Zis-a iarăși Manoe către îngerul Domnului: «Am vrea să te mai ținem și să-ți pregătim un ied!»

16. Ci îngerul Domnului a răspuns lui Manoe: «Chiar dacă mă oprești, nu voi mânca din demâncarea ta. Dacă

însă pregătești o ardere de tot, atunci adu-o Domnului!» Căci Manoe nu știa cum că acela este îngerul Domnului.

17. Deci Manoe l-a întrebat pe îngerul Domnului: «Cum te cheamă? Că de se va împlini făgăduința ta, noi vrem să te cinstim.»

18. Atunci i-a răspuns îngerul Domnului: «De ce întrebi tu de numele meu? Căci el este minunat!»

19. Și Manoe a luat iedul și prinosul de pâine și le-a adus ardere de tot, pe stâncă, Domnului, celui ce săvârșește minuni; iar Manoe și femeia lui stăteau și se uitau.

20. Și pe când flacăra se ridica de pe jertfelnic, la ceruri, îngerul Domnului s'a înălțat în flacăra jertfelnicului, și Manoe și femeia lui, care priviseră, au căzut cu fețele la pământ.

21. Și îngerul Domnului nu s'a mai arătat lui Manoe și femeii sale. Atunci a înțeles Manoe că acela fusese îngerul Domnului.

22. Ci a zis Manoe către femeia sa: «Fără îndoială că noi vom muri, căci am văzut pe Dumnezeu!»

23. Dar femeia lui i-a răspuns: «Dacă i-ar fi fost Domnului voia să ne omoare, n'ar fi luat din mâna noastră arderea de tot și prinosul de pâine și nu ne-ar fi arătat câte ne-a arătat și nici nu ne-ar fi vestit acum un lucru ca acesta!»

24. După accestea, femeia a născut un prunc și i-au pus numele Samson; și pruncul s'a făcut mare și Domnul l-a binecuvântat.

25. Și Duhul Domnului a început să-l împingă spre Mahane-Dan, dintre Ţora și Eștaol.

14.

Samson se însoară cu o filisteancă; nunta lui și cele petrecute la nunță

1. Și Samson s'a coborât la Timna și a văzut o femeie, acolo în Timna, dintre fetele Filistenilor.

2. Apoi când s'a întors a spus tatălui său și mamei sale: «Am văzut o femeie din fetele Filistenilor în Timna, deci acum pețiți-o mie de soție!»

3. Dar tatăl său și mama sa i-au zis: «Oare nu se găsește nici o femeie între fetele fraților tăi și în tot poporul tău, ca să te duci să-ți iei soție de la Filistenii cei netăiași împrejur?» Însă Samson a răspuns tatălui său: «Pe aceasta să mi-o iei de soție, fiindcă ea îmi place!»

4. Ci tatăl său și mama sa nu știau că acest lucru era de la Domnul și că Samson căuta prilej împotriva Filistenilor. În vremea aceea Filistenii erau stăpâni în Israil.

5. Și Samson s'a coborât, împreună cu tatăl său și cu mama sa, la Timna și când a ajuns la viile de la Timna, iată că i-a ieșit înainte un pui de leu răcnind.

6. Atunci Duhul Domnului a năvălit peste Samson și el a rupt puilul de leu, cum ai rupe un ied, măcar că nu avea nimic în mâna lui. Însă el n'a spus tatălui său și mamei sale isprava sa.

7. Apoi s'a coborât și a stat de vorbă cu femeia, și ea plăcu mult lui Samson.

8. După câtăva vreme, a venit înapoi ca s'o ia de soție; dar s'a abătut din drum să vadă locul unde căzuse leul și iată, un roi de albine era în stârvul leului și un fagure de miere.

9. Și l-a răsturnat în mână și mergând pe cale mânca din el și când a ajuns la tatăl său și la mamă-sa, le-a dat și lor și au mâncat, dar lor nu le-a spus că scosese figurele din stârvul leului.

10. Pe urmă tatăl său a venit de vale la acea femeie; și Samson a făcut acolo un ospăț, precum au tinerii obiceiul să facă.

11. Și văzându-l Filistenii, au luat treizeci de nuntași ca să fie cu el.

12. Atunci Samson le-a grăit: «Am să vă spun o ghicitoare, și, dacă veți putea să mi-o ghiciți în cele șapte zile ale ospățului și veți putea să dați de rostul ei, atunci eu vă voi da treizeci de veșminte scumpe de în și treizeci de veșminte de sărbătoare.

13. Însă dacă nu veți putea să mi-o ghiciți, să-mi dați voi mie treizeci de veșminte scumpe de în și treizeci de veșminte de sărbătoare!» Nuntașii i-au răspuns: «Zi ghicitoarea ta, s'o auzim!»

14. Și Samson le-a spus: «Din cel hlupav a ieșit mâncare și din cel tare a ieșit dulceață». Dar ei n'au putut să ghicească ghicitoarea timp de trei zile.

15. Iar în ziua a șaptea au grăit către femeia lui Samson: «Induplecă pe bărbatul tău să ne spună ghicitoarea, că dacă nu, îți dăm foc și ție și casei părintelui tău. Oare ne-ați poftit pe noi ca să ne jăcmăniți? Da ori ba?»

16. Atunci femeia lui Samson a început să-i plângă și să-i spună: «De bună seamă, tu mă urăști și nu niă iubești, fiindcă ai spus o ghicitoare fiilor poporului meu și mie nu mi-ai destăinuit-o». El însă i-a răspuns: «Dacă tatălui meu și mamei mele nu le-am spus-o, cum o să ți-o spun ție?»

17. Ea însă a plâns mereu în fața lui șapte zile în șir, cât a ținut ospățul. Iar în ziua a șaptea el i-a spus ghicitoarea, fiindcă îl tot silea. Dar ea a spus ghicitoarea celor din poporul ei.

18. Și oamenii din cetate îi spuseră a șaptea zi mai nainte de asfințitul soarelui: «Ce este mai dulce decât miera și ce este mai tare decât leul!» Ci Samson le-a răspuns: «Dacă n'ați fi arat cu junca mea, n'ați fi ghicit ghicitoarea mea!»

19. Atunci Duhul Domnului s'a pogorât peste Samson și el a venit de vale la Ascalon și a ucis treizeci de gospodari de acolo și le-a luat veșmintele lor de sărbătoare și le-a dat aceluia care ghiciseră ghicitoarea. Și s'a mâniat foarte și s'a suit în munte, în casa tatălui său.

20. Iar femeia lui Samson s'a măritat cu nuntașul care-i fusesse ei vornicel la nuntă.

15.

Samson dă foc holdelor Filistenilor. Samson ucide o mie de Filistenii la Ramat-Lehi.

1. După câțva timp, în vremea secerișului grâului, Samson s'a dus să vadă pe femeia sa, ducându-i un ied și zicând: «Vreau să intru la femeia mea, în odaia ei». Însă tatăl ei nu l-a lăsat să intre.

2. Ci el i-a zis: «Am gândit cu temei în mintea mea că n'o mai iubești și atunci am dat-o de soție vornicelului

tău de la nuntă. Dar sora ei mai mică nu este oare mai frumoasă decât ea? Să fie soția ta în locul ei!»

3. Însă Samson i-a răspuns: «De țăta aceasta voi fi fără vină față de Filistenii dacă le voi face rău!»

4. Și a pornit Samson și a prins trei sute de vulpi, a luat apoi torțe și punând vulpile coadă la coadă, a legat câte o torță, la mijloc, între cozi.

5. Apoi a aprins torțele și a dat drumul vulpilor în holdele Filistenilor și a părjolit astfel și snopii și grâul încă nesecerat, ba și viile și măslinii.

6. Și au întrebat Filistenii: «Cine a făcut isprava aceasta?» Și au zis: «Samson, ginerele gospodarului din Timna, fiindcă acesta i-a luat femeia și a dat-o vornicelului de la nuntă». Atunci Filistenii s'au pornit într'acolo și au ucis-o cu foc și pe ea și pe tatăl ei.

7. Iar Samson le-a zis: «Fiindcă ați făcut una ca asta, nu mă voi astâmpăra până când nu mă voi răzbuna pe voi».

8. Apoi, după ce-i bătu crâncen peste fluier, peste coapse, s'a pogorât și și-a făcut sălaș în peștera stâncii Etam.

9. După acestea, au pornit Filistenii și au tăbărit în Iuda și s'au împrăștiat în ținutul Lehi.

10. Atunci i-au întrebat oamenii din Iuda: «De ce ați venit împotriva noastră?» Iar ei au răspuns: «Ca să legăm pe Samson, de aceea am venit, și să facem cu el precum a făcut și el cu noi!»

11. Și s'au pogorât trei mii de bărbați din Iuda la peștera stâncii Etam și i-au spus lui Samson: «Nu știi tu că Filistenii sunt stăpâni peste noi? De ce ne-ai făcut isprava aceasta?» Răspuns-a Samson: «Cum mi-au făcut ei mie, așa le-am făcut și eu lor!»

12. Zis-au către el: «Am venit aici jos, ca să te legăm și să te dăm pe mâna Filistenilor». Dar Samson le-a zis: «Legați-vă cu jurământ că nu mă veți omori chiar voi!»

13. Răspunsu-i-au: «Nu, deloc! Ci numai vrem să te legăm și să te dăm pe mâna lor. Dar de ucis nu te vom ucide!» Atunci ei l-au legat cu două funii noi și l-au scos afară din peștera,

14. Când a ajuns la Lehi și Filistenii veneau cu strigăte de bucurie înainte-i, atunci Duhul Domnului dădu năvală peste el și funiile care erau înnodate pe brațele lui se făcură și ca niște fire de in la para focului și legăturile de pe mâinile lui se mistuiră.

15. Și găsim o falcă de asin proaspătă, a pus mâna și a luat-o și a ucis cu ea o mie de inși.

16. Și a rostit Samson: «Cu o falcă de măgar i-am dat grămadă peste grămezi; cu o falcă de măgar am ucis o mie de inși!»

17. Iar după ce a spus acestea, a aruncat falca din mână. Drept aceea s'a numit locul acela Ramat-Lehi.

18. Ci Samson murea de sete. Și a strigat către Domnul și s'a tânguit: «Dăruit-ai prin mâna robului tău această mare izbăvire și acum să mor de sete și să cad în mâna celor netăiați împrejur?»

19. Atunci Dumnezeu despică peștera din Lehi și din ea țâșni apă și Samson își stămpără setea și duhul lui se învioră și el prinse putere. De aceea s'a numit numele locului: «Izvorul celui ce strigă» și care izvor se află în Lehi până în ziua de azi.

20. Și Samson a judecat pe Israil în zilele Filistenilor vreme de douăzeci de ani.

16.

*Samson și Dalila filisteanca, soția lui.
Răzbunarea împotriva Filistenilor.
Moartea lui Samson.*

1. Și de acolo Samson s'a dus la Gaza și a văzut acolo o femeie desfrântată și a intrat la ea.

2. Și ea a spus locuitorilor din Gaza: «Samson a venit aici!» Iară ei l-au înconjurat de toate părțile și s'au aținut toată noaptea aceea la poarta cetății și au stat liniștiți toată noaptea, zicând în gândul lor: «Când s'o lumina de ziuă, să-l omorim!»

3. Însă Samson a dormit până la miezul nopții, iar la miezul nopții s'a sculat și a înhățat cele două canatui ale porții cetății, împreună cu amândoi

stâlpii lor și, scoțându-le cu zăvor cu tot, le-a pus pe umar și le-a dus pe vârful muntelui din fața Hebronului și le-a lăsat acolo.

4. Iar după acestea, Samson s'a îndrăgostit de o femeie din valea Sorec, pe care o chema Dalila.

5. Atunci căpeteniile Filistenilor au venit la ea și i-au zis: «Induplecă-l și află în ce stă puterea lui cea mare și în ce chip am putea să-l biruim, ca să-l legăm și să-l domolim, și noi îți vom da fiecare câte o mie și o sută de sicli de argint!»

6. Atunci Dalila a grăit către Samson: «Spune-mi, te rog, în ce stă puterea ta cea mare și cu ce ar trebui să fii legat ca să te domolești?»

7. Și Samson i-a răspuns: «Dacă m'ar lega cu șapte coarde crude și încă neuscate, aș pierde puterea și aș ajunge ca orișicare om!»

8. Atunci căpeteniile Filistenilor i-au adus șapte coarde proaspete și încă neuscate și ea l-a legat cu ele.

9. Și dușmanii care îl pândeau ședeau la ea într'o odaie. Atunci ea i-a strigat «Samsioane, Filistenii dau peste tine!» Dar el rupse coardele, cum se rupe o soară de călți, când dă de para focului. Astfel puterea lui rămase necunoscută.

10. Zis-a Dalila lui Samson: «Iată tu m'ai amăgit și mi-ai spus minciuni. Spune-mi, te rog, acum, cu ce ar trebui să te lege?»

11. Răspunsu-i-a Samson: «Dacă m'ar lega cu funii noi, care n'au slujit încă la nimic, aș ajunge fără putere și m'aș face ca orice om.»

12. Atunci Dalila a luat funii noi și l-a legat cu ele și i-a strigat: «Samsioane, Filistenii dau peste tine!» Iar dușmanii stăteau la pândă într'o odaie. Dar el le-a rupt de pe brațele sale ca pe o ață.

13. Zis-a iar Dalila lui Samson: «Până acum m'ai amăgit și mi-ai spus minciuni; spune-mi, te rog, cu ce ar trebui să te lege?» Răspuns-a el: «Dacă ai țese în pânza ta cele șapte șuvițe din capul meu și le-ai bate cu vătalele, aș pierde puterea mea și aș ajunge ca orice om.» Și ea l-a adormit și a țesut cele șapte șuvițe din capul lui în pânza ei,

14. Și le-a bătut cu vâtalecile și pe urmă i-a strigat: « Samsioane, Filistenii dau peste tine! » Ci el s'a deșteptat din somnul lui și a smuls și războiul și țesătura. Iar puterea lui a rămas necunoscută.

15. Atunci i-a zis Dalila: « Cum zici tu: « Eu te iubesc », când inima ta nu este a mea? Iată că de trei ori până acum m'ai amăgit și nu mi-ai spus în ce stă puterea ta cea mare! »

16. Deci ea hărțuindu-l cu vorbele ei în toate zilele și chinuindu-l, sufletul lui s'a amărit de moarte,

17. Și-i deschise toată inima lui și-i spuse: « Briciul n'a trecut peste capul meu, fiindcă eu sunt nazireu al lui Dumnezeu din pânțelele maicii mele; dacă mi-ar rade cineva părul capului, atunci puterea mea s'ar duce de la mine și aș slăbi și aș ajunge ca orișicare om! »

18. Deci văzând Dalila că el i-a dezvăluit toată inima lui, a trimis și a chemat pe voevozii Filistenilor, spunându-le: « De data aceasta veniți încoace, căci mi-a destăinuit toată inima lui! » Și au venit la ea voevozii Filistenilor și i-au adus, în mâinile lor, siclii de argint.

19. Apoi ea a adormit pe Samson pe genunchii ei și a chemat pe un om care a ras cele șapte șuvițe de pe capul lui Samson. Și Samson prinse a slăbi și puterea lui îl părăsi.

20. Atunci a strigat Dalila: « Samsioane, Filistenii dau peste tine! » Și el s'a deșteptat din somnul lui și s'a gândit: « Voi scăpa din capcană și de astădată și mă voi libera! » Dar el nu știa că Domnul îl părăsise.

21. Deci Filistenii au pus mâna pe el și i-au scos ochii și l-au pogorit la Gaza și l-au ferecat în lanțuri de aramă. Și el acum învățea la o rășniță în închisoare.

22. Însă părul capului său, după ce fusese ras, a început să crească.

23. Și odată voevozii Filistenilor s'au strâns să aducă o jertfă uriașă lui Dagon, dumnezeul lor, și să se veselească, de vreme ce ei ziceau: « Dumnezeul nostru a dat în mâinile noastre pe Samson, dușmanul nostru! »

24. Și poporul când văzu pe Samson, începu să laude pe dumnezeul lor și să

strige: « Dat-a dumnezeul nostru în mâinile noastre pe dușmanul nostru și pe pustiitorul ținutului nostru și pe ucigașul multora dintre noi! »

25. Și pe când petreceau ei, au început să strige: « Chemați pe Samson să joace ». Și au adus pe Samson din închisoare și el a jucat înaintea lor și pe urmă l-au pus să stea între pilaștrii templului.

26. Atunci Samson a grăit către băiatul care-l ducea de mână: « Du-mă aproape ca să pipăi pilaștrii pe care e clădit templul, că vreau să mă razim de ei! »

27. Și templul era plin de bărbați și de femei; erau acolo toți frunțașii Filistenilor, iar pe acoperiș ca la trei mii de suflete, bărbați și femei, care stăteau și se uitau la jocul lui Samson.

28. Și Samson a chemat pe Domnul și a zis: « Stăpâne, Doamne, adu-ți aminte de mine și dă-mi putere, numai de data aceasta, Dumnezeule, ca să mă răzbun împotriva Filistenilor, măcar pentru unul din cei doi ochi ai mei! »

29. Și Samson apucă pilaștrii cei doi, de la mijloc, pe care era clădit templul și s'a proptit în ei, de unul cu mâna dreaptă și de altul cu mâna stângă,

30. Și a strigat Samson: « Piară viața mea o dată cu Filistenii! » Și cu toată puterea a dat brânci stâlpilor și templul s'a prăbușit peste voevozi și peste tot norodul care se afla acolo, așa încât morții pe care i-a ucis la moartea sa au fost mai mulți decât aceia pe care i-a ucis pe când era în viață.

31. Și frații lui Samson și toată familia sa s'au coborât și l-au luat și l-au dus de l-au îngropat între Țora și Eștaol, în mormântul tatălui său Manoe. Și el a fost judecător peste Israil timp de douăzeci de ani.

17.

Idolii lui Miheia și ai mamei sale.

1. În munții Efraim trăia un om pe care-l chema Miheia.

2. Și el a zis către mamă-sa: « Cei o mie și o sută de sicli de argint, care ți-au fost luați și pentru care tu ai rostit blesteme și le-ai rostit chiar în urechile

mele: iată acești bani sunt la mine, eu i-am luat!» Atunci mama lui a zis: «Binecuvântat fie fiul meu de Domnul!»

3. Și el a dat înapoi cei o mie și o sută de sicli de argint, mamei sale. Iar mama lui a zis: «Cu adevărat am afierosit acest argint din mâna mea Domnului, pentru fiul meu, ca să facă din el un idol îmbrăcat cu argint; așa dar tot ție ți-l dau!»

4. Și el a dat înapoi mamei sale siclii de argint și mama sa a luat două sute de sicli de argint și i-a dat argintarului și-a făcut din ei un idol îmbrăcat cu argint, care a fost așezat în casa lui Miheia.

5. Apoi Miheia și-a făcut un templu, a înfiripat un efod și terafimi și a pus pe unul dintre feciorii săi ca să-i fie preot.

6. Iar în zilele acelea nu era rege în Israel și fiecare făcea ceea ce găsea în mintea sa că este cu cale.

7. Acum, era un om tânăr levit din Betleemul lui Iuda și din neamul lui Iuda, pripășit în părțile acelea.

8. Ci el plecase din Betleemul lui Iuda, ca să se aciuze oriunde va găsi și, tot umblând pe drumuri, a ajuns în munții Efraim, la casa lui Miheia.

9. Și l-a întrebat Miheia: «De unde vii?» Răspuns-a el: «Sunt levit din Betleemul lui Iuda și caut să mă aciuze oriunde voi găsi!»

10. Atunci Miheia l-a îmbiat: «Ră-mâi la mine și fii părintele și preotul meu și-ți voi da zece sicli de argint pe an și un rând de veșminte și cele de trai». Și el a stăruit pe lângă levit,

11. Și levitul s'a hotărît să rămână la acest om și a fost pentru el ca unul din feciorii lui.

12. Și Miheia sfinți pe levit preot și tânărul fu preot și rămase în casa lui Miheia.

13. Și a grăit Miheia: «Acum știu că Domnul se va arăta bun cu mine, căci am pe lângă mine un levit preot!»

18.

Seminția Dan cucerește cetatea Laiș și ridică un altar al lor.

1. În vremea aceea, nu era nici un rege în Israel; în vremea aceea seminția Da-

niților își căuta o moșie unde să se să-lăsluiască, fiindcă până atunci nu le căzuse încă parte de moștenire între celelalte seminții ale lui Israel.

2. Deci fiii lui Dan au trimis, din neamul lor și din cuprinsul seminției lor, cinci inși, oameni curajoși, din Ţora și din Eștaol, ca să iscodească țara și s'o cerceteze. Și le-a poruncit: «Duceți-vă și ispițiți ținutul!» Și ei au venit în munții Efraim, până la casa lui Miheia și au mas noaptea acolo.

3. Și fiind ei în preajma casei lui Miheia, au cunoscut glasul tânărului levit și s'au abătut acolo și l-au întrebat: «Cine te-a adus aici? Și ce treabă faci tu aici? Și cum îți merge?»

4. Și el le-a răspuns: «Cutare și cutare a făcut Miheia pentru mine și m'a tocmit în slujba lui și am ajuns preotul lui!»

5. Atunci i-au spus aceia: «Te rugăm întreabă pe Dumnezeu, ca să știm: fi-va oare cu noroc drumul pe care pornit-am noi?»

6. Preotul le-a dat acest răspuns: «Mergeți sănătoși! Plăcut ti este Domnului drumul pe care ați pornit!»

7. Și au plecat cei cinci oameni și au ajuns la Laiș și văzură că locuitorii din cetate trăiau fără frică, în felul Sidonienilor, tihniți și siguri, neavând nici o lipsă din roadele pământului și stăpânind averi, și apoi erau departe de Sidonieni și n'aveau nici o legătură cu Siria.

8. Când au venit înapoi la frații lor, la Ţora și la Eștaol, frații lor i-au întrebat: «Ce ați adus?»

9. Răspuns-au ei: «Sculați-vă și să năvălim peste ei, fiindcă am văzut ținutul și este foarte bun. Ci voi stați cu mâna în sân! Nu zăboviți să porniți și să vă duceți să luați acest ținut în stăpânire!»

10. Când veți intra, veți da peste un popor care trăiește fără grijă. Și țara lor se întinde în toate părțile. Iar Dumnezeu o va da în mâinile voastre. Este un loc unde nu lipsește nimic din toate câte sunt pe pământ.»

11. Și au pornit de acolo din neamul Daniților, din Ţora și din Eștaol, șase sute de inși înarmați de luptă.

12. Și s'au dus și au tăbărit la Chiriati-Iearim, în ținutul Iuda; de aceea i-au zis aceluia loc Mahane-Dan, până în ziua de azi. El este la apus de Chiriati-Iearim.

13. Și au trecut de acolo în munții Efraim și au ajuns la casa lui Miheia.

14. Atunci au luat vorba cei cinci bărbați, care veniseră să iscodească ținutul Laiș, și au grăit către frații lor: «Știți oare că în aceste case se află un efod și terafimi și un idol îmbrăcat cu argint? Gândiți-vă acum ce aveți de făcut!»

15. Și ei s'au abătut într'acolo și au ajuns la casa tânărului levit, adică la casa lui Miheia și l-au întrebat de sănătate.

16. Iar cei șase sute de inși dintre fiii lui Dan, purtând arme de luptă, stăteau dinaintea porții.

17. Și cei cinci inși care veniseră să iscodească țara s'au urcat și au intrat acolo și au luat efodul și terafimii și idolul cel îmbrăcat cu argint pe când preotul stătea dinaintea porții cu cei șase sute de oameni purtători de arme de luptă.

18. Iar aceia au intrat în casa lui Miheia și au luat efodul și terafimii și idolul cel îmbrăcat cu argint. Atunci preotul le-a spus: «Ce faceți voi?»

19. Dar ei i-au răspuns: «Taci! Pune-ți mâna la gură și vino cu noi și fii părintele și preotul nostru. Ce este mai bine: să fii preot al casei unui singur om, sau să fii preotul unei seminții și al unui neam din Israel?»

20. Și s'a îmbunătățit inima preotului și a luat efodul și terafimii și idolul cel îmbrăcat cu argint și s'a dus în mijlocul poporului.

21. Și s'au întors și au plecat și au pus pe femei și pe prunci și turmele și averile înaintea lor.

22. Și aceștia deabia se depărtaseră de casa lui Miheia și iată că oamenii care locuiau în gospodăriile vecine cu gospodăria lui Miheia s'au adunat și au ajuns din urmă pe fiii lui Dan,

23. Și au strigat la fiii lui Dan, iar aceștia s'au întors la ei și au rostit către Miheia: «Ce-ți este? Și ce-ai adunat atâta lume?»

24. El a răspuns: «Pe dumnezeul pe care mi-l făcusem, mi l-ați luat, cu preot

cu tot, și v'ați dus! Și acum mie ce mi-a rămas? Și iată că voi mă întrebați ce-mi este!»

25. Dar fiii lui Dan i-au zis: «Să nu ți se mai auză glasul aici la noi, ca nu cumva să se năpustească împotriva voastră unii dintre ai noștri, întărâtați, și să-ți pierzi viața ta și viața casnicilor tăi».

26. Și Danișii au pornit în drumul lor, iar Miheia, văzând că aceia sunt mai tari decât el, și-a întors fața și a venit înapoi acasă.

27. Și Danișii, după ce-au luat idolul făcut de Miheia și preotul care-i slujea, au năvălit asupra Laișului, împotriva unui norod pașnic și fără bănuială de primejdie, și l-au trecut prin ascuțișul săbiei, iar cetății i-au dat foc.

28. Și nimeni n'a sărit într'ajutor, căci era departe de Sidon și cu Siria nu avea nici o legătură. Și vatra cetății era în valea Bet-Rehob. Apoi au clădit la loc cetatea și s'au așezat în ea.

29. Și au pus cetății numele Dan, după numele lui Dan, părintele lor, feciorul lui Israel, însă la început numele cetății era Laiș.

30. Iar fiii lui Dan au ridicat pentru ei chipul idolului, și Ionatan, fiul lui Gherșom, fiul lui Moise, el și urmașii săi au fost preoții seminției Dan, până în ziua când chivotul a fost dus în robie.

31. Astfel ei și-au pus idol chipul pe care-l făcuse Miheia. Și a stat tot timpul, cât a stat și casa Domnului, la Șilo.

19.

Nelegiuirea locuitorilor din Ghibea lui Veniamin.

1. În vremea aceea, când nu era încă rege în Israel, era un om, levit, care petrecea ca străin în latura cea mai depărtată a munților Efraim și care își luase ca țiitoare o femeie din Betleemul Iudei.

2. Ci țiitoarea lui supărându-se pe el, a plecat de la el și s'a dus acasă la tatăl ei, la Betleemul Iudei și a stat acolo patru luni de zile.

3. Și s'a sculat bărbatu-său și a pornit după ea, ca s'o îmbuneze și s'o ducă înapoi acasă; și avea cu el pe sluga sa și o

pereche de asini. Și femeia l-a dus în casa tatălui ei, iar părintele tinerei femeii văzându-l l-a întâmpinat cu bucurie.

4. Și socrul său, tatăl femeii, l-a ținut pe loc, și a stat la el trei zile, și au mâncat și au băut și au găzduit acolo.

5. A patra zi, s'au sculat dis-de-dimineață și el era gata să pornească, dar tatăl tinerei femeii a grăit către ginerele său: «Intăriți-vă inima cu o bucată de pâine și pe urmă plecați!»

6. Și au stat și au mâncat amândoi împreună și au băut. Apoi tatăl femeii a zis către bărbat: «Invoiește-te, te rog, și mâi și noaptea aceasta și desfătează-te în voie!»

7. Dar omul s'a sculat să plece și socrul său a stăruit de el și el a mai rămas o noapte acolo.

8. Ci el s'a sculat dis-de-dimineață, în ziua a cincea, gata de drum. Și tatăl femeii a zis iarăși: «Te rog, întărește inima ta». Și ei au zăbovit până ce a dat în deseară și au ospătat amândoi.

9. Atunci omul s'a sculat să plece, el și țiitoarea lui și sluga lui; dar socrul său, tatăl tinerei femeii, a grăit către el: «Vezi, te rog, că ziua a dat în deseară. Mâneți aici. Vedeți că ziua e pe sfârșite; mâi la noapte aici și veselește-te. Și sculați-vă mâine și porniți la dium. Și tu vei ajunge la vatra ta.»

10. Însă omul n'a mai voit să măie acolo, ci s'a sculat și a plecat și a ajuns până în dreptul cetății Iebus, adică Ierusalimul, împreună cu doi asini cu sarmarele pe ei, cu țiitoarea și cu sluga lui.

11. Când au ajuns la Iebus, iar ziua era pogorită de tot spie seara, grăit-a sluga către stăpânul său: «Haide, rogu-te, să ne abatem în această cetate a Iebuseilor și să mânem într'însa».

12. Dar stăpânul său i-a răspuns: «Să nu ne abatem într'o cetate locuită de străini care nu sunt dintre fiii lui Israil, ci să mergem mai departe la Ghibeea».

13. Deci a zis către sluga sa: «Mergi înainte! Să ne apropiem de unul din aceste locuri și să găzduim în Ghibeea ori în Rama.»

14. Și ei au călătorit mai departe. Și când soarele era în asfințit, ei ajunseseră lângă Ghibeea, din ținutul lui Veniamin.

15. Și s'au abătut din drum acolo, ca să intre, să măie noaptea în Ghibeea. Și au intrat și s'au oprit în piața cetății, dar nimeni nu i-a imbiat în casă, să măie noaptea acolo.

16. Atunci, iată că un moșneag venea de la munca sa, din țarină, în amurg; iar moșneagul era din munții Efraim și trăia pripașit în Ghibeea, pe când oamenii locului erau Veniaminiți.

17. Și el ridicându-și ochii, a văzut pe călător în piața cetății și bătrânul l-a întrebat: «Incotro te duci și de unde vii?»

18. Iar acela a răspuns: «Pornit-am din Betleemul Iudei și mergem spre fundul munților Efraim. Eu sunt de acolo. Am făcut un drum până la Betleemul Iudei. Și acum călătoresc spre casă. Dar nimeni nu mă imbie la el în casă,

19. Deși avem paie și grăunte pentru asinii noștri și tot așa pâine și vin pentru mine și pentru roaba ta și pentru sluga care însoțește pe robul tău și de nimic nu ducem lipsă!»

20. Atunci zis-a moșneagul: «Fii pe pace! Iau asupra mea tot ce-ți va lipsi. Numai să nu măi noaptea în piață!»

21. Și el i-a adus în casa sa și a dat nutreți asinilor. Iar după ce se spălăra pe picioare, mâncară și baură.

22. Dar pe când ei își veseleau inima, iată că locuitorii cetății, oameni spurcați, au înconjurat casa și, izbind în ușă, au prins să strige către bătrân, stăpânul casei: «Scoate afară pe omul care a venit în casa ta, ca să-l cunoaștem!»

23. Atunci stăpânul casei a ieșit la ei și le-a vorbit: «Nu așa, fraților, vă rog, nu săvârșiți această blestemăție. De vreme ce omul acesta a intrat în casa mea, nu săvârșiți asemenea ticăloșie!»

24. Iată, fata mea care e fecioară și țiitoarea lui, le voi scoate afară, să le smeriți și să faceți cu ele ce veți vrea; dar cu omul acesta să nu faceți această nelegiuire!»

25. Însă acei oameni nu voră să-l asculte. Atunci omul a luat pe țiitoarea sa și a scos-o afară la ei; și ei au cunoscut-o și au batjocorit-o toată noaptea până dimineața. Și când s'au revărsat zorile, au lăsat-o.

26. Și a venit femeia, în faptul dimineții și a căzut la ușa omului unde se afla stăpânul ei și a rămas acolo până la ziua.

27. Iar dimineața, când s'a sculat stăpânul ei și a deschis ușa casei și a ieșit ca să pornească la drum, iată țiitoarea lui zăcea la ușă cu mâinile pe prag.

28. Și el i-a zis: « Hai să mergem ». Dar nu i-a răspuns nimeni. Atunci el a pus-o pe măgar și a plecat și s'a dus omul în ținutul său.

29. Ajungând în casa sa, a luat cuțitul și punând mâna pe leșul țiitoarei sale a îmbucătățit-o mădular cu mădular, în douăsprezece bucăți și a trimis-o în tot cuprinsul lui Israil.

30. Și oamenilor pe care i-a trimis le-a poruncit: « Așa să spuneți tuturor bărbaților din Israil: S'a mai întâmplat oare așa ceva de când au purces fiii lui Israil din țara Egiptului și până în ziua de astăzi? Frământați-vă mintea și rostiți-vă! » Și cine vedea, zicea: « Nu s'a întâmplat și nu s'a văzut una ca asta, din vremea ieșirii fiilor lui Israil din țara Egiptului și până în ziua de față! Cugetați, chibzuiți și hotărâți! »

20.

Răzvrătirea lui Israil împotriva nelegiuitorilor din Ghibee și crâncena pedeapsă dată seminției lui Veniamin.

1. Atunci au ieșit toți fiii lui Israil și obștia s'a adunat toată ca un singur om, din Dan până în Beerșeba și ținutul Galaad, înaintea Domnului la Mițpa.

2. Și s'au înfățișat înaintea Domnului toți vovezii poporului — toate semințiile lui Israil — în adunarea poporului lui Dumnezeu, patru sute de mii de pedestrași mânători de sabie.

3. Și au auzit fiii lui Veniamin că fiii lui Israil s'au adunat la Mițpa. Și au zis fiii lui Israil: « Povestiți cum s'a întâmplat această nelegiuire! »

4. Atunci a răspuns levitul, bărbatul femeii ucise așa: « M'am dus la Ghibee, în Veniamin, eu și țiitoarea mea, ca să măi noaptea.

5. Și gospodarii din Ghibee s'au pornit împotriva mea și au înconjurat casa

în timpul nopții, cu gândul să mă omoare, iar pe țiitoarea mea au chinuit-o, încât a și murit.

6. Atunci am luat leșul țiitoarei mele și l-am făcut bucăți pe care le-am trimis în tot cuprinsul moștenirii lui Israil, căci ei au săvârșit o nelegiuire și o ticăloșie în Israil.

7. Iată, voi toți, fii ai lui Israil, rostiți-vă acum și țineți sfat aici! »

8. Atunci s'a sculat tot poporul ca un singur om și a zis: « Să nu plece nimeni la cortul său și nimeni dintre voi să nu se întoarcă la vatră,

9. Căci iată acum ceea ce voim să facem împotriva Ghibeei: vom porni asupra-i după sorți.

10. Și anume vom lua zece inși dintr'o sută din toate semințiile lui Israil și o sută de inși dintr'o mie și o mie de inși din zece mii, ca să aducă merinde pentru ceilalți oameni veniți ca să pedepsească pe Veniaminiții din Ghibee, pentru toată fărădelegea pe care au săvârșit-o în Israil! »

11. Deci s'au strâns toți bărbații din Israil împotriva cetății, uniți laolaltă ca un singur om.

12. Și au trimis semințiile lui Israil soli prin toată seminția lui Veniamin, cu această vorbă: « Ce faptă rea este aceasta, care s'a întâmplat la voi? »

13. Deci acum dați-ne pe fiii celui viclean din Ghibee, ca să-i ucidem și să stărpim răutatea din Israil! » Inșii lui Veniamin n'au vrut să asculte glasul celorlalți frați ai lor din Israil.

14. Astfel Veniaminiții s'au strâns la Ghibee, de prin cetățile lor, ca să iasă la război cu fiii lui Israil.

15. Și s'au numărat în ziua aceea Veniaminiții din cetățile lor și au fost douăzeci și cinci de mii de inși, purtători de sabie, osebit de locuitorii din Ghibee, care la numărătoare au ieșit șapte sute de inși, oameni pe ales.

16. Din tot acest norod erau șapte sute de inși osebiți și anume stângaci; toți aceștia nimereau cu piatra din praștie firul de păr și nu dădeau greș.

17. Iar fiii lui Israil, numărați, în afară de Veniaminiți, erau patru sute de mii de oameni mânători de sabie și toți războinici.

18. Și au pornit și s'au suit la Betel și au întrebat voința lui Dumnezeu și au grăit: «Cine dintre noi să pornească mai întâi la luptă cu Veniaminiții?» Și Domnul a răspuns: «Iuda mai întâi!»

19. Deci fiii lui Israil s'au sculat de cu noapte și au tăbărit în jurul Ghibeei.

20. Și bărbații din Israil au ieșit la luptă cu Veniamin și s'au rânduit în linie de bătaie împotriva celor din Ghibea.

21. Atunci au dat năvală Veniaminiții din Ghibea și au doborât la pământ din Israil, în ziua aceea, douăzeci și două de mii de inși.

22. Însă oastea bărbaților din Israil se îmbărbătă și din nou se rânduiră în linie de bătaie, în același loc unde se rânduiseră în ziua cea dintâi.

23. Ci fiii lui Israil se suiseră la Betel și plânseseră în fața Domnului până seara și întrebaseră astfel pe Domnul: «Să pornesc iar la luptă cu fiii lui Veniamin, fratele meu?» Și Domnul a răspuns: «Porniți împotriva lui!»

24. Deci cei din Israil s'au apropiat de fiii lui Veniamin, în ziua a doua;

25. Și a ieșit Veniamin, din Ghibea, în ziua a doua, întru întâmpinarea lor, și au doborât la pământ, din fiii lui Israil, încă optsprezece mii de inși, toți purtători de sabie.

26. Și toți fiii lui Israil și tot poporul s'au urcat și au venit iarăși la Betel, și plângând și stând acolo în fața Domnului au postit în ziua aceea până seara și au adus arderi de tot și jertfe de pace înaintea Domnului,

27. Și au întrebat fiii lui Israil pe Domnul — căci acolo se găsea chivotul legii, în acele zile;

28. Și Fineas, fiul lui Eleazar, fiul lui Aaron, slujea Domnului în vremea aceea — și au zis: «Să mai ies la luptă cu fiii lui Veniamin, fratele meu, sau să contenesc?» Dar Domnul a răspuns: «Dați năvală, căci mâine îl voi da în mâna ta!»

29. Și Israil a pus oameni la pândă împrejurul Ghibeei.

30. Iar a treia zi au pornit fiii lui Israil împotriva Veniaminiților și s'au

asezat în șir de bătălie împotriva Ghibeei, ca mai deunăzi.

31. Și au ieșit Veniaminiții să înfrunte oastea, dar ei se răzlețiră de cetate. Și au început, ca și mai înainte, să lovească și să ucidă din popor — pe drumurile care duc, unul spre Betel și altul spre Ghibeon — în șes, omorînd ca la treizeci de inși din Israil.

32. Atunci și-au zis Veniaminiții: «Sunt bătuți de noi ca și mai înainte!» Însă fiii lui Israil ziceau: «Să fugim, ca să-i răzlețim de cetate pe drumurile cele mari».

33. Și toți bărbații din Israil s'au sculat din locul lor și s'au rânduit în Baal-Tamar, pe când cei dintre ei care stăteau la pândă au ieșit din ascunzișul lor de la apus de Ghibea.

34. Și au venit împotriva Ghibeei zece mii de bărbați aleși din tot Israilul și lupta a fost crâncenă; și Veniaminiții n'au simțit că prăpădul dă năvală peste ei.

35. Căci Domnul bătu pe Veniamin înaintea lui Israil și Israiliții nimiciră din Veniamin, în ziua aceea, douăzeci și cinci de mii și o sută de inși, toți mânduitori de sabie.

36. Atunci au văzut Veniaminiții că sunt înfrânți. Însă când Israiliții au lăsat și mai mult loc Veniaminiților, fiindcă se bizuiau pe ceata pusă de ei la pândă în coastele Ghibeei,

37. Cei puși la pândă năvaliră pe neașteptate asupra Ghibeei, răzbiră înlăuntru și trecură pe toți cei din cetate prin ascuțișul săbiei.

38. Și a fost un semn de înțelegere între Israiliții și oamenii lor puși la pândă: când vor ridica ei din cetate un fum gros, ca semn,

39. Israiliții să pornească la luptă. Căci Veniaminiții începuseră să taie și să ucidă dintre Israiliți, ca vro treizeci de inși, și cugetau: «Fără doar și poate sunt bătuți, în fața noastră, ca și în lupta cea dintâi!»

40. Atunci a pornit să se ridice semnul din cetate, norul de fum; și când și-au întors fața Veniaminiții, iată toată cetatea ardea până la cer!

41. Atunci bărbații din Israil se întoarseră îndărăt, iar Veniaminiții răma-

seră incremeniți, căci vedeau că i-a ajuns prăpădul.

42. Și din fața Israiliților au rupt-o la fugă spre cărările pustiei, dar luptătorii îi urmăriră pas cu pas, căci ieșind din cetăți, îi măcelăriră la mijloc,

43. Și astfel înconjurară pe Veniamin și-l vânăară, zdobindu-l de la Menoha până pe dealurile Ghebei, spre răsărit.

44. Și au căzut din Veniamin optsprezece mii de inși, toți oameni de luptă.

45. Și câți au mai rămas au dat dosul și au fugit în pustie spre stânca Rimon, dar Israiliții secerară din ei, pe căi, încă cinci mii de inși, și-i goniră de la spate până la Ghideon și mai ucisera dintre ei încă două mii.

46. Deci toți cei care au căzut din Veniamin, în ziua aceea, au fost douăzeci și cinci de mii de bărbați mânuitori de sabie, toți oameni viteji.

47. Totuși șase sute de inși au dat dosul și au fugit în pustie până la stânca Rimon și au rămas pe stânca Rimon patru luni.

48. Iar bărbații din Israil au venit înapoi spre Veniaminiți și i-au tăiat cu ascuțișul săbiei, locuitorii ca și vitele și tot ce au găsit. Și tuturor orașelor pe care le-au întâlnit, le-au dat foc.

21.

Israil jelește nimicirea lui Veniamin. Veniamin se înfiripează din nou.

1. Ci bărbații din Israil se juraseră la Mițpa cu acest jurământ: «Nimeni dintre noi să nu-și dea fata lui, de soție, celor din Veniamin!»

2. Și poporul a venit la Betel și au stat acolo până seara, înaintea lui Dumnezeu, și au ridicat glasurile lor și s'au tânguit cu tânguire mare,

3. Și au grăit: «Pentru ce, Doamne Dumnezeul lui Israil, s'a întâmplat aceasta în Israil, ca să lipsească astăzi din Israil o seminție!»

4. Iar a doua zi s'a sculat poporul și au clădit acolo un jertfelnic și au adus ardere de tot și jertfe de pace.

5. Apoi fiii lui Israil au întrebat: «Cine n'a venit la această adunare din toate semințiile lui Israil, la Mițpa, în-

aintea Domnului?» Fiindcă ei se legaseră cu mare jurământ împotriva celor ce n'ar fi venit în fața Domnului la Mițpa și ziseră: «Moartea să-i mănânce!»

6. Iar acum fiilor lui Israil le părea rău de Veniamin, fratele lor, și ziceau: «O seminție a fost astăzi retezată din Israil».

7. Ce vom face cu cei care au rămas fără femei, o dată ce noi ne-am jurat înaintea Domnului să nu le dăm femei din fetele noastre?»

8. Apoi au întrebat: «Este vre-una din semințiile lui Israil care să nu fi venit la Mițpa, în fața Domnului?» Și iată nimeni nu venise, în tabără, la adunare, din Iabeșul Galaadului.

9. Atunci făcându-se numărătoarea poporului, s'a văzut că nu era de față nici un bărbat din locuitorii din Iabeșul Galaadului.

10. Atunci obștia a mânat într'acolo douăsprezece mii de oameni, dintre cei mai viteji, cu această poruncă: «Duceți-vă și treceți pe locuitorii din Iabeșul Galaadului prin ascuțișul săbiei cu soții și cu copiii cu tot!»

11. Dar iată cum săi faceți: să dați pieirii pe toți bărbații și pe orice femeie care a cunoscut bărbat!»

12. Și ei au găsit, între locuitorii Iabeșului din Galaad, patru sute de fecioare care nu cunoscuseră bărbat și le-au adus în tabăra de la Șilo, din țara Canaanului.

13. Apoi obștia întreagă a trimis soli să vorbească cu Veniaminiții care se aflau pe stânca Rimon, și le-au vestit pacea.

14. În vremea aceea Veniaminiții s'au întors acasă și și-au luat soții din femeile din Iabeșul Galaadului care scăpaseră cu viață, dar nu s'au găsit deajuns.

15. Iar poporului i se făcuse milă de Veniamin, fiindcă Domnul făcuse spărtură în semințiile lui Israil.

16. Atunci au zis bătrânii obștiei: «Ce vom face cu cei ce au rămas fără femei, fiindcă femeile din Veniamin au fost nimicite?»

17. Apoi au zis iar: «Pământul de moștenire să rămână acelor Veniaminiți care au scăpat, ca să nu piară o seminție din Israil,

18. Însă noi nu putem să le dăm soții fetele noastre, fiindcă fiii lui Israil s'au jurat și au zis: «Blestemat să fie cel care va da femeie lui Veniamin!»

19. Și s'au chibzuit: «Iată, în fiecare an se prăznuște o sărbătoare a Domnului la Șilo — care vine spre miază-noapte de Betel și la răsărit de calea care suie de la Betel la Sihem și la miază-zi de Lebona».

20. Apoi au poruncit Veniaminiților și le-au zis: «Duceți-vă și stați la pândă în vii;

21. Și când veți vedea că fetele din Șilo au ieșit ca să se prindă în horă, să ieșiți din vii și fiecare să-și răpească soția lui dintre fetele din Șilo și să le ducă la voi în Veniamin.

22. Iar când părinții lor sau frații lor vor veni la voi ca să se jeluiască, atunci să le spuneți: «Iertați-i pe ei, că și-a luat fiecare pe soția sa cu iureșul. Căci dacă le-ați fi dat voi de bună voie, atunci ați fi fost vinovați.»

23. Și fiii lui Veniamin au făcut întocmai așa: și-au răpit femeii după numărul lor din fetele care jucau la horă și s'au dus înapoi în cuprinsul moștenirii lor, unde au zidit orașe în care au locuit.

24. În vremea aceea, fiii lui Israil s'au despărțit unii de alții și de acolo a apucat fiecare la seminția și la neamul lui, fiecare la moștenirea lui.

25. În vremea aceea când nu se pomenea de rege în Israil, fiecare făcea ce i se părea drept în ochii lui!

CARTEA RUT

1.

Noemina și noră-sa Rut.

1. În zilele când cârmuiau judecătorii, întâmplându-se foamete în țară, un om din Betleemul lui Iuda s'a dus să locuiască în țara Moabului, el și femeia lui și cei doi feciori ai lui.

2. Și numele omului era Elimelec și numele soției sale era Noemina, iar numele celor doi feciori ai săi: Mahlon și Chilion. Ei erau Efrateni din Betleemul lui Iuda și au venit în țara Moabului și au trăit acolo.

3. Însă Elimelec, bărbatul Noeminei, a murit și a rămas ea cu cei doi fii ai ei.

4. Și aceștia și-au luat soții moabitențe, și numele uneia era Orfa, iar numele celeilalte era Rut. Și au locuit acolo timp de vreo zece ani.

5. Dar au murit și aceștia doi: Mahlon și Chilion, și rămase femeia fără cei doi feciori ai ei și fără bărbatu-său.

6. Atunci ea s'a sculat împreună cu cele două nurori ale ei, ca să se întoarcă din țara Moabului, fiindcă auzise, aci în țara Moabului, cum că Domnul cercetase pe poporul său și-i dăduse pâine.

7. Deci a ieșit din locul unde stătuse, și împreună cu ea cele două nurori ale ei, și au pornit la drum, ca să se întoarne în ținutul lui Iuda.

8. Și Noemina a grăit către cele două nurori ale ei: «Duceți-vă și întoarceți-vă fiecare în casa mamei sale. Domnul să se arate milostiv cu voi, precum voi v'ați arătat cu cei morți și cu mine.

9. Dăruiască-vă Domnul să găsiți odihnă, fiecare în casa soțului său!» Și ea le-a sărutat. Atunci ele au ridicat glasurile lor și au plâns.

10. Apoi au vorbit către ea: «Cu tine voim să ne întoarcem înapoi către poporul tău».

11. Ci Noemina le-a răspuns: «Duceți-vă înapoi, copilele mele. De ce să mergeți cu mine? Mai am eu oare copii în pântecul meu, ca să ajungă bărbații voștri?

12. Întoarceți-vă, copilele mele! Duceți-vă, deoarece sunt prea bătrână ca să mai am bărbat. Și chiar dacă v'aș spune că mai am nădejde și chiar dacă la noapte aș avea bărbat și ar fi să nasc feciori,

13. Ați putea voi oare să așteptați până ce se vor face mari? Și să vă înfrânați ca să nu fiți ale altor bărbați?

Nu, fetele mele, căci îmi este inima grozav de amară din pricina voastră, căci mâna Domnului apasă asupra mea.»

14. Și iarăși au ridicat glasurile și iarăși au plâns. Apoi Orfa a sărutat pe soacră-sa și s'a întors înapoi. Inșă Rut a rămas nedeslipită de ea.

15. Atunci Noemina i-a zis: «Iată, cumnată-ta s'a întors către poporul ei și către dumnezeii ei; du-te înapoi și tu după cumnată-ta.»

16. Ci Rut i-a răspuns: «Nu mă sili să te părăsesc și să mă întorc din preajma ta, căci încotro vei merge tu, voi merge și eu și unde vei mânea tu, voi mânea și eu; poporul tău va fi poporul meu și dumnezeul tău, dumnezeul meu.»

17. Unde vei muri tu, voi muri și eu și acolo voi fi îngropată. Așa să faci Dumnezeu cu mine și mai mult să faci decât atâta, dar numai moartea mă va deslipi de tine.»

18. Deci când a văzut că este hotărîtă să meargă cu ea, Noemina n'a mai stăruit să se întoarcă.

19. Astfel au făcut drumul amândouă până au ajuns la Betleem, iar după ce au ajuns la Betleem, toată cetatea a început să zvonească din pricina lor. Și ziceau femeile: «Oare nu este aceasta Noemina?»

20. Ci ea le răspundea: «Nu-mi ziceți Noemina, ci ziceți-mi Mara, fiindcă Cel Atotputernic mi-a dat multă amărăciune.»

21. Plină m'am dus și deșartă m'a adus înapoi Domnul. De ce să-mi mai ziceți Noemina, o dată ce Domnul a mărturisit împotriva mea și Cel Atotputernic a adus asupra-mi nenorocire?»

22. Astfel Noemina și cu Rut moabiteanca, nora ei, s'au întors venind din țara Moabului și au ajuns în Betleem la începutul secerișului orzului.

2.

Rut adună spice în țarina lui Booz și câștigă ocrotirea lui.

1. Acum, Noemina avea o rudă după bărbatu-său, un om cu bună stare din neamul lui Elimelec, și numele lui era Booz.

2. Și Rut moabiteanca a zis către Noemina: «Să mă duc în țarină ca să adun spice de pe urma vre-unuia care-mi va îngădui.» Și Noemina i-a răspuns: «Du-te, fata mea.»

3. Și a plecat și a intrat în țarină, și aduna pe secerătură spicele rămase de la scerători. Și întâmplarea a dus-o într'o latură a țării care era a lui Booz, cel din neamul lui Elimelec.

4. Și tocmai atunci Booz venea din Betleem și a rostit către secerători: «Domnul să fie cu voi!» Și ei i-au răspuns: «Domnul să te binecuvânteze!»

5. Apoi a întrebat Booz pe sluga sa, care era pusă peste secerători: «A cui este această tânără femeie?»

6. Iar sluga care era pusă peste secerătorii i-a răspuns astfel: «Moabiteanca cea tânără este, care s'a întors cu Noemina, din țara Moabului.»

7. Și ea mi-a spus: «Aș vrea să culeg și să adun printre snopi, pe urma secerătorilor.» Și a venit și stă în picioare de azi de dimineață și până acum nu s'a dat la umbră decât puțin de tot.»

8. Atunci Booz a zis către Rut: «Auzi tu, fata mea, să nu te duci să strângi în altă țarină și să nu te depărtezi de aici, ci ține-te de fetele care seceră la mine.»

9. Ține ochii pe țarina în care seceră și mergi pe urma lor; iar eu să știu că am poruncit slugilor mele să nu se atingă de tine. Și dacă îți este sete, du-te la ulcioare și bea din apa pe care au scos-o slugile.»

10. Atunci ea a căzut cu fața la pământ și s'a închinat în fața lui și a grăit către el: «Cum am aflat eu har în ochii tăi ca să mă bagi în seamă, câta vreme eu sunt străină?»

11. Dar Booz i-a răspuns și a zis: «Mi s'a spus cu deamăruntul tot ceea ce ai făcut pentru soacră-ta, după moartea soțului tău, și cum ai lăsat pe tatăl tău și pe mama ta și țara în care te-ai născut și ai venit în mijlocul unui popor pe care nu-l cunoșteai mai înainte.»

12. Domnul să încununeze fapta ta și deplină să-ți fie răsplata de la Domnul Dumnezeu lui Israil, la care ai venit ca să te adăpostești sub aripile lui.»

13. Și a zis Rut: « Fie să gădesc mereu, doamne, har în ochii tăi, căci tu m'ai mângâiat și cuvintele tale au mers la inima roabei tale, cu toate că eu nu sunt nici cât una din slujitoarele tale! »

14. Apoi, la vremea prânzului, Booz a zis către ea: « Vino aici aproape și mănâncă la masa mea și întinge bucătura ta în oțet ». Și Rut șezu alături de secerători și Booz îi dădu grăunțe prăjite și ea mănăcă și se sătură și îi mai prisosi, iar ceea ce i-a mai rămas a pus deoparte.

15. Și s'a sculat ca să mai strângă, iar Booz a dat poruncă slugilor sale și le-a spus: « Poate să strângă spice și de printre snopi; voi să nu o dojeniți ».

16. Ba chiar scoateți pentru ea câte ceva din mănunchiuri și lăsați-o să adune; și n'o ocăriți. »

17. Așa a strâns ea spice de pe secerătură până seara și a bătut ce strânsese și a ieșit aproape o efă de orz.

18. Și luându-l s'a dus în cetate; și a văzut soacră-sa ce culesese. Apoi Rut a scos și i-a dat ceea ce-i mai rămăsese după ce se săturase.

19. Atunci soacră-sa a întrebat-o: « Unde ai cules astăzi și unde ai lucrat? Binecuvântat să fie cel ce a avut grijă de tine! » Atunci ea, spunând soacrei sale la cine muncise, a grăit: « Numele omului la care am muncit astăzi este Booz ».

20. Ci Noemina a răspuns norei sale: « Binecuvântat să fie el de Domnul! Căci mila lui n'a părăsit nici pe cei vii, nici pe cei răposaji. » Apoi Noemina i-a spus iar: « Omul acesta ne este rudă; este unul din neamurile cu drept de răscumpărare față de noi ».

21. Rut moabiteanca zise: « El mi-a mai spus: « Ține-te de slugile mele, până ce vor isprăvi cu tot secerișul meu! »

22. Și a răspuns Noemina norei sale Rut: « Este mai bine, fata mea, să ieși cu fetele care slujesc la el, decât să te întâmpine alții cu supărare în altă țarină ».

23. Deci Rut s'a ținut de slujitoarele lui Booz, culegând mereu, până ce s'a sfârșit secerișul orzului și secerișul grăului. Și stătea la soacră-sa.

3.

Rut la aria lui Booz. El se recunoaște rudă.

1. După acestea, soacra ei, Noemina, i-a zis: « Se cuvine să-ți caut un adăpost, ca să-ți fie bine ».

2. Ci acum, Booz, cu ale cărui slujitoare ai fost, este negreșit rudă cu noi. Și iată că el vântură în noaptea aceasta orzul la arie.

3. Tu deci spală-te și unge-te cu mirezme, ia pe tine veșmintele cele frumoase și coboară-te la arie. Nu te arăta omului, până ce nu va sfârși de mântac și de băut.

4. Iar când se va culca, tu să bași de seamă unde s'a culcat și du-te și ridică pătura de pe picioarele lui și culcă-te acolo. Și el îți va spune ce să faci. »

5. Și Rut a zis către ea: « Tot ce mi-ai spus, voi îndeplini ».

6. Și s'a pogorît la arie și a făcut în totul cum i-a poruncit soacră-sa.

7. Ci Booz, după ce mănăcuse și băuse și inima lui se înveselise, s'a dus să se culce lângă o movilă de boabe. Și Rut a venit tiptil și a ridicat pătura de pe picioarele lui și s'a culcat acolo.

8. Însă, spre miezul nopții, Booz a tresărit de frică și dibuind cu mâna, iată că o femeie era culcată la picioarele lui.

9. Și a întrebat: « Cine ești tu? » Răspuns-a ea: « Eu sunt Rut, roaba ta. Întinde poala veșmântului tău peste roaba ta, căci tu îmi ești rudă cu drept de răscumpărare. »

10. Zis-a el: « Binecuvântată să fii tu de Domnul, fiica mea! Dragostea ta cea din urmă covârșește pe cea de la început, fiindcă nu te-ai dus după oameni tineri, nici săraci, nici cu stare ».

11. Ci acum, fiica mea, nu te teme; toate câte ai spus îți voi face, căci toată lumea știe, în obștia poporului meu, că tu ești o vrednică femeie ».

12. Este prea adevărat că eu îți sunt rudă de aproape cu drept de răscumpărare, dar mai este încă o rudă, și mai aproape decât mine.

13. Rămâi noaptea aceasta aici, iar mâine dimineață, dacă el va voi să te răscumpere, bine, să te răscumpere; iar dacă

nu-l îndeamnă inima să te răscumpere, atunci eu te voi răscumpăra, pe Dumnezeu cel viu! Odihnește-te până mâine.»

14. Și ea a dormit la picioarele lui până dimineața și s'a sculat mai înainte de a se cunoaște la față om pe om. Căci zicea Booz: «Să nu se știe că femeia a venit la arie!»

15. Însă a grăit: «Adu șalul care este pe tine și ține-l!» Și ea l-a ținut. Și el i-a măsurat șase sea de orz și i le-a pus în cărocă. Apoi ea a intrat în cetate.

16. Și a venit la soacră-sa și ea a întrebat-o: «Ce aduci tu, fata mea?» Atunci Rut i-a povestit toate câte făcuse acelu om, pentru ea.

17. Apoi a zis: «Aceste șase sea de orz mi le-a dat, fiindcă a socotit: Să nu te duci cu mâna goală la soacră-ta!»

18. Și Noemina a zis: «Stai liniștită, fiica mea, până ce vei ști cum va ieși acest lucru. Fiindcă omul nu va avea tihnă până ce nu va sfârși, chiar astăzi, pricina.»

4.

Ruda a doua se lipsește de dreptul de răscumpărare. Booz ia pe Rut.

1. Și Booz s'a suit la poarta cetății și a șezut acolo. Și iată că tocmai trecea ruda cea cu drept de răscumpărare de care vorbea Booz. Și a strigat Booz: «Vino încoace și oprește-te aici, tu cutare». Și acela s'a abătut din drum și s'a oprit.

2. Atunci Booz a luat zece bărbați dintre bătrânii cetății și a zis: «Ședeți aici!» Și ei au șezut.

3. Apoi a grăit Booz către rudenii sa: «Noemina, care s'a întors din ținutul Moabului, vinde partea de țarină a fratelui nostru Elimelec.

4. Și eu m'am gândit să mă destăinuesc fie și să-ți spun: «Cumpără-o, în fața celor ce șed aici și în fața bătrânilor norodului meu. De voiești să fii răscumpărător, fii răscumpărător. Dacă însă nu voiești să răscumperi, spune-mi ca să știu. Căci nu este nimeni, afară de tine, ca să răscumpere; și după tine vin eu.» Și acela a zis: «Eu voi fi răscumpărător!»

5. Atunci a răspuns Booz: «În ziua când vei cumpăra țarina din mâna Noeminei, va trebui să cumperi și pe Rut moabiteanca, femeia celui mort, ca să se păstreze numele celui mort, în moștenirea sa.

6. Dar cel cu drept de răscumpărare l-a întâmpinat: «Nu pot s'o răscumpăr pentru mine, fiindcă stric moștenirea mea. Ia tu asupra ta dreptul meu de răscumpărare, căci eu unul nu pot s'o răscumpăr!»

7. Și, în vechime, în Israil, când se făcea vre-o răscumpărare ori vre-un schimb, pentru întărirea lucrului era acest obicei: unul își scotea încălțăminte și o dădea celui alt. Și aceasta era mărturie în Israil.

8. Deci rudenii a zis către Booz: «Cumpără-o pentru tine!» Și și-a scos încălțăminte.

9. Iar Booz a rostit către bătrâni și către tot poporul: «Voi astăzi sunteți martori că am cumpărat din mâna Noeminei tot ce a avut Elimelec și tot ce au avut Chilion și Mahlon.

10. Așijderea și pe Rut moabiteanca, soția lui Mahlon, am cumpărat-o de soție, ca să se păstreze numele celui mort în moștenirea lui și să nu i se piardă numele dintre frații lui și din poarta cetății lui. Voi sunteți astăzi martori!»

11. Și tot poporul care era în poartă și bătrânii au răspuns: «Martori suntem! Să dea Domnul ca femeia care intră în casa ta să fie ca Rahila și ca Lia, care, amândouă, au clădit casa lui Israil. Și tu prinde puteri în Efrata, și numele tău să fie pomenit în Betleem.

12. Iar casa ta să fie casei lui Fares asemenea, pe care Tamara l-a născut lui Iuda, prin urmașii pe care Domnul ți-i va hărăzi, din această femeie tânără!»

13. Astfel, Booz a luat pe Rut, și a fost femeia lui; și a intrat la ea și Domnul i-a dat sarcină și a născut un fecior.

14. Atunci au grăit femeile către Noemina: «Binecuvântat să fie Domnul care nu te-a lăsat, astăzi, fără răscumpărător! Pomenit să fie numele lui în Israil!»

15. El să-ți împrăștăze sufletul și să aibă grijă de tine, la bătrânețea ta;

căci pe el l-a născut nora ta, care te iubește și care e mai bună pentru tine decât șapte feciori.»

16. Și Noemina a luat pruncul și l-a ținut la sânul ei și a fost dădaca lui.

17. Iar vecinele i-au pus numele, zicând: «Noeminei i s'a născut un fecior.» Și i-au pus numele Obed. El este tatăl lui Iesei, tatăl lui David.

18. Și iată care este spița neamului lui Fares: Lui Fares i s'a născut Esron;

19. Lui Esron i s'a născut Ram și lui Ram i s'a născut Aminadab;

20. Și lui Aminadab i s'a născut Naason și lui Naason i s'a născut Salmon;

21. Și lui Salmon i s'a născut Booz și lui Booz i s'a născut Obed;

22. Și lui Obed i s'a născut Iesei și lui Iesei i s'a născut David.

CARTEA ÎNTÂIA A LUI SAMUIL

1.

Nașterea lui Samuil și afierosirea lui, Domnului, în Șilo.

1. Era un om de fel din Ramataim, din neamul lui Țuf, din munții Efraimului, care se numea Elcana, fiul lui Ieroham, fiul lui Elihu, fiul lui Tohu, fiul lui Țuf Efrateanul.

2. Și el avea două femei; numele uneia era Ana și numele celei de a doua era Penina. Penina avea copii, dar Ana nu avea copii.

3. Și acest om se suia, din cetatea sa, din an în an, ca să se închine și să aducă jertfă Domnului Savaot, în Șilo; și acolo erau cei doi fii ai lui Eli, Ofni și Fineas, preoți ai Domnului.

4. Și în ziua în care Elcana aducea jertfă, avea obiceiul de dădea părți din jertfă femeii sale Penina și tuturor fiilor și fiicelor ei.

5. Însă Anei îi dădea numai o parte, și totuși el o iubea pe Ana mai mult, cu toate că Domnul închisese pântecul ei.

6. Iar protivnica ei îi cășuna mereu necaz ca s'o scoată din răbdări, fiindcă Domnul închisese pântecul ei.

7. Și așa se întâmpla în fiecare an. Ori de câte ori se ducea la casa Domnului, cealaltă până într'atâta o ațâța, încât ea plângea și nu mai mânca.

8. Însă Elcana, bărbatul ei, îi zicea: «Ano, de ce plângi și de ce nu mă-nâncoi? Și de ce ți-e inima rea? Oare nu sunt eu mai de preț pentru tine decât zece feciori?»

9. Și odată Ana, după ce mâncase și după ce băuse în Șilo, s'a sculat și a venit în fața Domnului. Iar Eli, arhierul, ședea pe scaun, lângă unul din ușorii casei Domnului.

10. Și cum era cu sufletul amărit, se ruga înaintea Domnului vărsând lacrimi.

11. Și ea a făcut o juruință și a zis: «Doamne Savaot! Dacă vei căuta spre jalea roabei tale și-ți vei aduce aminte de mine și nu vei uita pe roaba ta și vei da roabei tale o mlădiță de parte bărbătească, eu îl voi sfinți Domnului pentru toate zilele vieții lui și brierul nu se va atinge de capul lui.»

12. Dar pe când ea stăruia în rugăciunea ei înaintea Domnului, Eli a luat seama la gura ei.

13. Însă fiindcă Ana se ruga în gândul ei și numai buzele ei se mișcau, iar glasul ei nu se auzea, Eli a crezut că este beată.

14. De aceea Eli a grăit către ea: «Câtă vreme va mai ține beția ta? Du-te și trezește-te!»

15. Însă Ana a răspuns și a zis: «O! nu, doamne! Sunt femeie amărită; n'am băut nici vin, nici băutură îmbătătoare, ci-mi dezvăluiesc inima mea înaintea Domnului.

16. Nu crede că roaba ta este femeie netrebnică, fiindcă din pricina obidei mele și a necazului meu care mă copleșește, am stărut în rugăciunea mea!»

17. Atunci Eli i-a răspuns: «Mergi în pace și Dumnezeuul lui Israil să adeverească cererea ta pe care ai cerut-o de la el!»

18. Iar ea a zis: « Să afle roaba ta har în ochii tăi! » Apoi femeia a plecat întru ale sale și a mâncat, și fața ei n'a mai fost abătută.

19. Și ei s'au sculat dis-de-dimineață și, după ce s'au închinat în fața Domnului, s'au întors iarăși la casa lor, la Rama. Și Elcana a cunoscut pe Ana, femeia sa, și Domnul și-a adus aminte de ea.

20. Iar după trecere de vreme, Ana, fiind grea, a născut un fecior și i-a pus numele Samuil, fiindcă zicea ea: « De la Domnul l-am cerut! »

21. Și a plecat iarăși Elcana, bărbatul ei, și toată casa lui, ca să jertfească Domnului jertfa de ficcare an și să îndeplinească juruința făcută.

22. Însă Ana n'a voit să meargă și ea, ci a zis către soțul ei: « Nu voi merge până ce pruncul nu va fi înțărcat. Și atunci îl voi duce ca să se arate în fața Domnului și să rămână acolo pururea! »

23. Atunci Elcana, bărbatul ei, i-a răspuns: « Fă așa cum crezi că este bine. Stai acasă până când îl vei înțărca. Și Domnul să adeverească cuvântul său! » Astfel femeia a stat acasă și a alăptat pe prunc până ce l-a înțărcat.

24. Iar după ce l-a înțărcat, l-a luat cu sine și a mai luat un juncan de trei ani, o efa de lamură de faină și un burduf de vin și s'au dus ei în casa Domnului din Șilo, împreună cu pruncul.

25. Iar după ce au junghiat juncul, mama pruncului s'a dus la Eli.

26. Și i-a grăit: « Rogu-te, doamne! Viu să fie sufletul tău, stăpâne. Eu sunt femeia care stătea aici lângă tine rugându-se Domnului. »

27. Pentru acest prunc stăruiam în rugăciunea mea și Domnul mi-a împlinit cererea cu care mă rugam la el

28. Pentru aceea și eu l-am hărăzit Domnului. Toate zilele vieții lui, Domnului să fie hărăzit. » Și s'au închinat ei acolo înaintea Domnului.

2.

*Cântarea Anei. Păcatele fiilor lui Eli.
Pedeapsa care va lovi casa lui Eli.*

1. Atunci Ana s'a rugat și a grăit: « Inima mea se veselește foarte întru

Domnul! Sus stă cornul meu, prin puterea Domnului meu! Și gura mea s'a deschis largă împotriva dușmanilor mei, căci mă bucur de ajutorul tău.

2. Nimeni nu este sfânt precum e Domnul, căci afară de tine nu este altul și nu este stâncă de scăpare la fel cu Dumnezeuul nostru.

3. Nu mai vorbiți neconținut vorbe trufașe; din gura voastră să nu mai iasă graiuri nesăbuite. Căci Domnul este Dumnezeuul a toate știutor și de el toate faptele se cântăresc.

4. Arcul celor viteji se sfărâmă, pe când cei ce se poticnesc se înclină cu putere.

5. Cei sătui se tocmesc slugi pentru pâine, iar cei ce flămânzeau curmă cu foamea. Cea stearpă naște de șapte ori, iar cea cu mulți copii este smerită.

6. Domnul aduce moartea și Domnul dă viața; el pogoară și tot el înalță din mormânt;

7. Domnul face pe om sărac și Domnul îl îmbogățește. El smerește, dar tot el îl înalță.

8. El ridică din pulbere pe cel sărman, el înalță din gunoi pe nevoiaș, ca să-l pună alături cu voevozii și să le dea moștenire jilț de slavă, căci stâlpii pământului sunt în mâna Domnului și pe ei el i-a întemeiat lumea.

9. El păzește pașii cuvioșilor săi, iar necredincioșii pier în întuneric, căci nu prin puterea lui biruște omul.

10. Domnul sfărâmă pe cei ce se pun în pricină cu el. Cel Prea Înalt din ceruri îi va nimici. Domnul judeca-va marginile pământului și el va da putere regelui său și va înalță cornul unsului său! »

11. Apoi Elcana s'a dus acasă, la Rama, iar copilul slujea Domnului sub privegherea arhierului Eli.

12. Însă feciorii lui Eli erau oameni vicleni, care nu voiau să știe de Domnul,

13. Nici de îndatoririle preoților față de popor. Ori de câte ori cineva aducea o jertfă, venea sluga preotului, în vreme ce carnea fierbea, cu o furculiță cu trei dinți, în mână,

14. Și o înfigea în cazan, sau în oală, sau în tîngire, sau în blid și cât scotea furculița lua preotul pentru

sine. Și astfel se purtau ei cu toți Israliții care veneau să aducă jertfă acolo în Silo.

15. Ba chiar mai înainte ca să arză grăsimea, venea sluga preotului și imbia pe cel care aducea jertfă: «Dă-i preotului carne de fript, fiindcă el nu vrea să ia de la tine carnea fiartă, ci crudă».

16. Și dacă omul îi răspundea: «Stai să ardă mai întâi grăsimea și pe urmă ia-ți cât îți pofteste sufletul», celălalt îi lua vorba: «Nu, ci să-mi dai acum, iar dacă nu-mi dai, iau cu sila!»

17. Astfel păcatul acestor tineri era grozav de mare înaintea Domnului, fiindcă ei disprețuiau prinoasele Domnului.

18. Ci Samuel slujea înaintea Domnului, copil fiind, încins cu efod de in.

19. Și maică-sa îi făcea, în fiecare an, un veșmânt mic, de pus pe deasupra, și i-l aducea când venea cu bărbatu-său, ca să aducă jertfa de fiecare an.

20. Și Eli a binecuvântat pe Elcana și pe soția lui, zicând: «Dăruiască-ți Domnul copii din femeia aceasta, în locul celui afierosit, pe care tu l-ai împrumutat Domnului». Și ei au plecat, pe urmă, acasă.

21. Domnul însă a cercetat pe Ana și ea a zămislit și a născut încă trei feciori și două fete. Iar copilul Samuil creștea sub paza Domnului.

22. Eli ajunsese la adânci bătrânețe și el auzea de toate câte săvârșeau feciorii săi în tot Israilul și cum ei se culcau cu femeile care făceau de slujbă la ușa cortului descoperirii.

23. De aceea el le zicea: «Pentru ce faceți asemenea fapte? Căci eu aud despre voi vorbe rele din partea întregului popor.

24. Nu așa, copiii mei! Că nu este de nici o bucurie zvonul pe care îl aud! Voi împingeți la păcat pe poporul Domnului.

25. Dacă un om păcătuște față de alt om, judecătorul lui este Dumnezeu; dacă însă omul păcătuște împotriva lui Dumnezeu, cine se va ruga pentru el?» Însă ei nu ascultau de glasul părintelui lor, căci Domnul hotărîse să-i nimicească.

26. În vremea aceasta, copilul Samuil se făcea mare și era iubit și de Domnul și de oameni.

27. Atunci a venit la Eli un om al lui Dumnezeu și i-a grăit: «Iată ce spune Domnul: «Adevărat este că m'am descoperit casei străbunului tău, pe când ei erau în Egipt, robi în casa lui Faraon,

28. Și l-am ales pe el din toate semințiile lui Israil, ca să-mi fie mie preot, ca să aducă jertfe la jertfelnicul meu, să-mi ardă jertfe de tămâie, să poarte efodul în fața mea; și am dăruit casei străbunului tău toate jertfele care trec prin foc, aduse de fiii lui Israil?»

29. Atunci pentru ce te uiți cu ciudă la jertfele mele și la prinoasele mele pe care le-am orânduit în locașul meu? Pentru ce cinstești pe feciorii tăi mai mult decât pe mine și vă îngrășați cu fruntea tuturor prinoaselor poporului meu, Israil?»

30. Drept aceea așa zice Domnul Dumnezeu lui Israil: «Măcar că am spus odinioară: «Casa ta și casa străbunului tău să-mi slujească mie deapururi!», însă acum, așa rostește Domnul: «Departă de mine cuvântul acesta! Căci eu cinstesc pe cei ce mă cinstesc pe mine, iar cei ce mă disprețesc să rămână de ocară!»

31. Că iată, vor veni zile când voi tăia brațul tău și brațul casei străbunului tău, încât să nu mai fie nici un bătrân în casa ta.

32. Și atunci te vei uita cu ciudă la toate binefacile pe care Domnul le va dărui lui Israil, însă în casa ta nu va mai fi nici un bătrân în veac de veac.

33. Și dacă pe vre-unul din ai tăi nu-l voi stărpi de la jertfelnicul meu, va fi pentru cuvântul ca ochii săi să se topească și ca inima lui să tânjească. Ci tot vâstarul casei tale va pieri în ascuțișul săbiei.

34. Și iată care-ți va fi semnul, care va veni peste cei doi feciori ai tăi, Ofni și Fineas: amândoi muri-vor în aceeași zi!

35. Și eu îmi voi ridica arhiereu credincios, care îmi va sluji după inima mea și după gândul meu și casa lui va dăinui și el va umbla deapururi înaintea unsului meu.

36. Iar cel care va mai rămânea din casa ta să vie și să se închine în fața

lui pentru un ban de argint sau un codru de pâine și să se roage: « Rânduște-mă, te rog, în vre-una din dregătoriile preoțești, ca să mănânc și eu o bucată de pâine! »

3.

*Domnul se destăinuiește copilului Samuil.
Casa lui Eli va pieri.*

1. Și copilul Samuil slujea Domnului sub ochii lui Eli. Iar în zilele acelea, cuvântul Domnului era scump și arătările erau singuraticе.

2. Și, odată, Eli stătea culcat în culcușul său. Și ochii lui începuseră să se întunece, astfel că nu putea să mai vadă bine.

3. Candelabru Domnului încă nu se stinsese și Samuil dormea în locașul Domnului, unde se afla chivotul lui Dumnezeu.

4. Atunci Domnul strigă: « Samuile! Samuile! » Iar el răspunde: « Iată-mă! »

5. Și a alergat la Eli și a zis: « Iată-mă! M'ai strigat? » Dar Eli a zis: « Nu te-am chemat. Intoarce-te și te culcă! » Și el s'a dus și s'a culcat.

6. Însă Domnul iarăși l-a strigat. « Samuile! » Și s'a sculat Samuil și s'a dus la Eli și i-a zis: « Iată-mă! M'ai chemat? » Ci răspuns-a Eli: « Nu te-am chemat, fiul meu; întoarce-te și te culcă! »

7. Dar Samuil nu cunoștea încă pe Domnul, și cuvântul Domnului până atunci nu i se descoperise.

8. Și Domnul a strigat a treia oară pe Samuil și el s'a sculat și a alergat la Eli și i-a zis: « Iată-mă! M'ai chemat? » Atunci și-a dat seama Eli că Domnul era cel care striga pe copil.

9. Deci zis-a Eli către Samuil: « Du-te și te culcă! Și dacă te va mai chema, tu să zici: « Vorbește, Doamne, că robul tău ascultă! » Și Samuil s'a dus și s'a culcat în culcușul său.

10. Și a venit Domnul și a stat în dreptul lui și l-a strigat ca și mai înainte: « Samuile! Samuile! » Ci Samuil i-a răspuns: « Vorbește, căci robul tău ascultă! »

11. Și Domnul a zis către Samuil: « Iată, eu sunt gata să fac în Israel un lucru pe care oricine îl va auzi îi vor țui amândouă urechile.

12. În ziua aceea voi adevăra cu Eli tot ceea ce am vorbit despre casa lui, de la început și până la sfârșit.

13. Iar tu să-i dai de știre că eu voi pedepsi casa lui în veșnicie, pentru fărădelege, fiindcă a știut că fiii săi huleau pe Dumnezeu și el nu i-a ținut de rău.

14. Pentru aceea m'am jurat pentru casa lui Eli, că nelegiuirea casei lui Eli nu se va ierta în veac nici cu jertfe, nici cu prinoase! »

15. Și Samuil a dormit până a doua zi, apoi s'a sculat de cu noapte și a deschis ușile casei Domnului. Însă Samuil s'a temut să spună lui Eli vedenia.

16. Ci Eli a chemat pe Samuil și i-a zis: « Samuile, fiul meu! » Și el a răspuns: « Iată-mă! »

17. Și l-a întrebat Eli: « Care a fost cuvântul pe care Domnul ți l-a grăit? Nu-mi tăinuî nimic! Așa și așa, și încă și mai mult să-ți faci ție Domnul, dacă vei ascunde ceva din ceea ce Domnul ți-a vorbit ție! »

18. Atunci Samuil i-a împărtășit lui toată descoperirea, fără să-i tănuiască ceva. Iar Eli i-a zis: « El este Domnul; făcă ceea ce va socoti cu cale! »

19. Și Samuil creștea și Domnul era cu el și nu lăsa să cadă pe pământ nici unul din cuvintele lui.

20. Și a fost cuvântul lui Samuil către tot Israelul, și tot Israelul din Dan până în Beerșeba știa că Samuil a fost adevărat să fie prooroc al Domnului.

21. Și Domnul i s'a arătat mereu în Șilo, fiindcă Domnul se descoperă în Șilo lui Samuil, prin cuvântul său dumnezeesc.

4.

Israel este bătut de Filistenii : chivotul sfânt cade în mâna dușmanilor. Bătrânul Eli, auzind această veste, cade și-și frânge gâtul.

1. Și a ieșit Israel întru întâmpinarea Filistenilor ca să se lupte și au întins tabăra lor lângă Eben-Haezer, iar Filistenii își întinseseră tabăra lor la Afec.

2. Atunci Filistenii s'au rânduit în șir de luptă împotriva lui Israel și încingându-se lupta, Israel fu bătut de Fili-

steni, care uciseră din oastea desfășurată în câmpie ca la patru mii de inși.

3. Când poporul se întoarse în tabără, bătrânii lui Israil întrebă: « De ce oare ne-a înfrânt Domnul astăzi prin mâna Filistenilor? Să ne aducem din Șilo chivotul legământului Domnului, ca să vie în mijlocul nostru și să ne mântuiască din mâna vrăjmașilor noștri! »

4. Deci poporul a trimis la Șilo și au adus de acolo chivotul legământului Domnului Savaot, cel ce șade pe heruvimi. Și cei doi feciori ai lui Eli, Ofni și Fineas, erau acolo lângă chivotul legământului lui Dumnezeu.

5. Iar când chivotul legământului Domnului sosi în tabără, toți fiii lui Israil porniră un strigăt de bucurie atât de mare, încât se zguduia pământul.

6. Când Filistenii auziră zgomotul acestui strigăt de bucurie, ei întrebă: « Ce înseamnă strigătul acesta mare de bucurie, în tabăra Evreilor? » Și aflară că chivotul Domnului a sosit în tabără.

7. Atunci Filistenii se înfricoșară, căci cugetau: « A venit Dumnezeu în tabără la ei! » Și mai ziceau: « Vai de noi! Căci niciodată nu s'a mai întâmplat una ca asta! »

8. Vai de noi! Cine ne va mântui din mâna acestui Dumnezeu Atotputernic? Acesta este acel Dumnezeu care a bătut pe Egipteni cu tot felul de pedepse și cu ciumă!

9. Fiți dârji, Filistenilor, și bărbătoși, ca să nu ajungeți robi la Evrei, cum au ajuns ei robi la voi. Fiți bărbați și luptați-vă!»

10. Și Filistenii se luptară și Israil fu învins și dădu fuga fiecare la cortul său și măcelul fu cumplit, căci din Israil căzură treizeci de mii de pedestrași.

11. Chivotul lui Dumnezeu fu luat și cei doi feciori ai lui Eli, Ofni și Fineas, muriră.

12. Atunci un om din Veniamin alergă fuga de pe câmpul de bătaie și ajunse la Șilo, în aceeași zi, cu veșmintele sfășiate și cu pulbere pe cap.

13. Și ajungând el, iată că Eli stătea pe scaun lângă poartă și iscodea ulița, căci inima lui tremura de grijă pentru chivotul lui Dumnezeu. Și când intră

acel om în cetate și spuse vestea, toată cetatea începu să strige cumplit.

14. Și a auzit Eli cumplitul strigăt și a întrebat: « Ce va să zică această zarvă? » Atunci omul veni pe fugă și-i spuse lui Eli ce se întâmplase.

15. Ci Eli era în vârstă de nouăzeci și opt de ani și ochii lui erau stinși, așa încât nu putea să mai vadă.

16. Omul acela i-a spus lui Eli: « Eu sunt care am venit astăzi de-a-fuga de la bătălie! » Și Eli l-a întrebat: « Ce veste aduci tu, fiul meu? »

17. Atunci vestitorul i-a răspuns așa: « Israil a fugit din fața Filistenilor și poporul a trecut printr'un măcel cumplit; chiar cei doi fii ai tăi, Ofni și Fineas, au murit, iar chivotul lui Dumnezeu a fost luat pradă. »

18. Dar când omul a pomenit de chivotul lui Dumnezeu, Eli s'a răsturnat din jilțul său peste cap, acolo lângă poartă, și frângându-și gâtul, a murit, căci Eli era bătrân și greoi. Și fusese judecător peste Israil patruzeci de ani.

19. Nora lui Eli, soția lui Fineas, era însărcinată și gata să nască; și când a auzit vestea că chivotul lui Dumnezeu a fost luat și că socrul ei și bărbatul ei au murit, a îngenunchiat și a născut, căci durerile nașterii o năpădiseră.

20. Iar în ceasul morții, femeile care stăteau în preajma ei, îi ziceau: « Nu te teme, căci ai născut un fecior ». Însă ea nu răspundea și nu lua aminte.

21. Și i-a pus copilului numele Icabod, căci zicea ea: « S'a dus slava din Israil », pentru pierderea chivotului lui Dumnezeu, a socrului ei și a bărbatului ei.

22. Și ea mai zise: « S'a dus slava din Israil, căci luat a fost chivotul lui Dumnezeu! »

5.

Filistenii pun chivotul Domnului în templul zeului Dagon. Semne și pedepse.

1. După aceea, Filistenii au luat chivotul lui Dumnezeu și l-au adus din Eben-Haezer, la Așdod.

2. Și luând Filistenii chivotul lui Dumnezeu, l-au vârit în templul lui Dagon și l-au așezat lângă Dagon.

3. Dar sculându-se Așdodeni a doua zi de cu noapte și intrând în templu, iată că Dagon stătea trântit cu fața la pământ, înaintea chivotului Domnului. Atunci ei l-au luat pe Dagon și l-au așezat la locul lui.

4. Și iarăși sculându-se ei a doua zi de dimineață, iată că Dagon zăcea trântit cu fața la pământ, înaintea chivotului Domnului, iar capul lui Dagon și amândouă mâinile lui zăceau pe prag, tăiate, așa încât rămăsese din Dagon numai trunchiul.

5. Pent-u aceea, până în ziua de astăzi preoții lui Dagon și toți cei ce intră în templul lui Dagon nu calcă pe pragul lui Dagon din Așdod.

6. Iar mâna Domnului s'a lăsat grea peste Așdodeni și i-a înspăimântat, fiindcă a bătut cu bube rele, și Așdodul și ținutul din jurul lui.

7. Deci văzând oamenii din Așdod unele ca acestea, au grăit: « Să nu mai rămăie la noi chivotul Dumnezeului lui Israil, fiindcă mâna lui apasă greu peste noi și peste Dagon, dumnezeul nostru! »

8. Deci au trimis și au strâns la ei pe toți veevozii Filistenilor și au zis: « Ce să facem cu chivotul Dumnezeului lui Israil? » Și ei au răspuns: « Chivotul Dumnezeului lui Israil să fie dus la Gat! » Și au dus acolo chivotul Dumnezeului lui Israil.

9. Dar s'a întâmplat că, după ce l-au dus acolo, mâna Domnului căzu asupra cetății, cu spaimă cumplită. Și el lovi pe oamenii cetății, de la mic până la mare, așa încât izbucniră pe ei bube rele.

10. Atunci ei trimiseră chivotul lui Dumnezeu la Ecron. Dar sosind chivotul lui Dumnezeu la Ecron, locuitorii din Ecron strigară și se jeliură: « Au adus la noi chivotul Dumnezeului lui Israil, ca să ne omoare cu tot poporul nostru! »

11. Atunci ei au trimis și au adunat din nou pe toți veevozii Filistenilor și le-au grăit: « Lăsați chivotul Dumnezeului lui Israil, să se întoarne la locul său și să nu neucidă pe noi cu tot poporul nostru! » Căci o spaimă de moarte intrase în toată cetatea, întrucât mâna lui Dumnezeu apăsa din greu asupra lor.

12. Iar oamenii care nu mureau erau chinuți de buboai și tânguirea cetății se ridica până la cer.

6.

Chivotul Domnului este trimis în Israil.

1. Și a stat chivotul Domnului în ținutul Filistenilor timp de șapte luni.

2. Apoi Filistenii au chemat pe preoți și pe vraci și i-au întrebat: « Ce să facem cu chivotul Domnului? Invățați-ne cum să-l trimitem la locul lui! »

3. Și ei au răspuns: « Dacă veți trimite înapoi chivotul Dumnezeului lui Israil, să nu-l trimiteți fără nici un dar, ci aduceți-i jertfă pentru vină; atunci vă veți lecu și veți afla de ce mâna lui nu se trage înapoi de la voi! »

4. Ei au întrebat: « Ce fel de jertfă pentru vină să-i aducem? » Și ei au răspuns: « După numărul veevozilor Filistenilor: cinci buboai de aur și cinci șoareci de aur, căci bătaia a fost una peste toți, și peste norod, și peste veevozii voștri. »

5. Faceți deci chipurile buboaielor voastre și chipurile șoarecilor voștri care vă strică țarina și dați mărire Dumnezeului lui Israil; poate că își va lua mâna de peste voi, de peste dumnezeii voștri și de peste țara voastră.

6. Căci de ce ați împietrit inima voastră, precum Egiptenii și Faraon își împietriseră inima lor? Și numai după ce s'a răz bunat pe ei, au dat drumul popoului și el s'a dus.

7. Deci acumă puneți mâna și faceți un car nou și luați două juncane, care alăptează, neînjugate încă, apoi înjuगाți juncanele la car; și viteii care se țin după ele aduceți-i înapoi în țarc.

8. Pe urmă, luați chivotul Domnului și-l puneți în car, iar lucrurile de aur pe care i le dați ca jertfă pentru vină, puneți-le într-o lădiță, alături de chivot, și dați-i drumul să se ducă.

9. Și uitați-vă: dacă chivotul apucă în sus pe drumul către țara lui, adică spre Betșemeș, el este cel ce ne-a pricinuit nouă acest mare prăpăd, iar de nu, vom ști că nu mâna sa ne-a lovit, ci a fost cu noi numai o întâmplare! »

10. Și oamenii așa au făcut și au luat două juncane care alăptau și le-au înjugat la car, iar vițeii lor i-au închis în țarc.

11. Și au pus în car chivotul Domnului, împreună cu lădița în care erau șoarecii de aur și chipurile buboaielor lor.

12. Iar juncanele au pornit de-a-dreptul către drumul care duce la Betșemeș și mergeau întins pe același drum și mugeau fără să se abată, nici la dreapta, nici la stânga. Iar vocozii Filistenilor au mers în urma lor până în ținutul Betșemeșului.

13. Iar cei din Betșemeș erau tocmai la secerișul grâului, în vale. Și ei ridicându-și ochii lor au văzut chivotul și i-au ieșit cu bucurie înainte.

14. Și carul a venit până în țarina lui Iosua din Betșemeș și s'a oprit acolo. Iar acolo era o piatră mare; și ei au despicat lemnele carului, iar juncanele le-au adus ardere de tot Domnului.

15. Iar leviții dăduseră jos chivotul Domnului și lădița de lângă el, în care erau lucrurile de aur, și le puseseră pe piatra cea mare. Și în aceeași zi, oamenii din Betșemeș au adus ardere de tot și au jertfit jertfe Domnului.

16. Iar cei cinci voevozi ai Filistenilor, când văzură acestea, se întoarseră la Ecron, în aceeași zi.

17. Și acestea sunt buboaiile de aur pe care Filistenii le-au adus Domnului ca jertfă pentru vină pentru Așdod: unul, pentru Gaza: unul, pentru Ascalon: unul, pentru Gat: unul și pentru Ecron: unul.

18. Iar șoarecii de aur erau după numărul tuturor cetăților filistene ale celor cinci voevozi, de la cetățile întărite și până la satele din șes. Și piatra cea mare pe care au așezat chivotul Domnului stă mărturie până în ziua de astăzi, în țarina lui Iosua din Betșemeș.

19. Însă Domnul bătu pe locuitorii din Betșemeș, fiindcă se uitaseră la chivotul Domnului, lovind din popor șaptezeci de inși, iar poporul se tângui, fiindcă Domnul îl lovise cu această lovitură mare.

20. Deci ziceau locuitorii din Betșemeș: «Cine poate să slujească înaintea Domnului Dumnezeuului celui sfânt? Și la cine vrea să plece el de la noi?»

21. Atunci ei au trimis soli la locuitorii din Chiriati-Iearim, spunându-le: «Filistenii au adus înapoi chivotul Domnului. Veniți la vale și luați-l la voi!»

7.

Chivotul Domnului în casa lui Abinadab. Israil se pocăște și biruște pe Filistenii.

1. Atunci oamenii din Chiriati-Iearim au venit și au ridicat chivotul Domnului și l-au dus în casa lui Abinadab, pe deal, iar pe Eleazar, fiul lui, l-au sfințit ca să păzască chivotul Domnului.

2. Și din ziua când s'a sălășluit chivotul în Chiriati-Iearim au trecut multe zile și s'au făcut douăzeci de ani, și toată casa lui Israil s'a întors cu pocăință către Domnul.

3. Iar Samuil îndemna toată casa lui Israil, zicând: «Dacă, din toată inima voastră, voiți să vă întoarceți la Domnul, depărtați din mijlocul vostru dumnezeii străini și Astartele și îndreptați cu hotărâre cugetul vostru spre Domnul și slugiți-i numai lui. Atunci el vă va scăpa din mâna Filistenilor!»

4. Și fiii lui Israil îndepărtară Baalii și Astartele și slujiră numai Domnului.

5. Apoi a zis Samuil: «Strângeți tot Israilul la Mițpa și eu mă voi ruga Domnului pentru voi!»

6. Și s'au strâns la Mițpa, și au scos apă și au vărsat-o jos înaintea Domnului, și au postit în ziua aceea și s'au mărturisit acolo: «Păcătuit-am înaintea Domnului!» Și Samuil judeca și făcea dreptate fiilor lui Israil la Mițpa.

7. Dar când Filistenii au auzit că fiii lui Israil s'au strâns la Mițpa, voevozii Filistenilor au pornit împotriva lui Israil. Și auzind fiii lui Israil de aceasta, i-a prins frica de Filistenii.

8. Și au zis fiii lui Israil către Samuil: «Stăruie pentru noi cu rugăciunea ta la Domnul Dumnezeuul nostru, ca să ne mântuiască din mâna Filistenilor!»

9. Și Samuil a luat un miel de lapte și l-a adus întreg ardere de tot Domnului și cu glas mare s'a rugat Domnului pentru Israil, și Domnul l-a auzit.

10. Pe când Samuil aducea arderea de tot, Filistenii s'au apropiat ca să

bată pe Israil, însă Domnul a tunat cu bubuit puternic, în ziua aceea, deasupra Filistenilor și i-a umplut de groază, încât au fost înfrânți de Israil.

11. Și au ieșit Israelii din Mițpa și au fugărit pe Filistenii și i-au bătut, până ce au ajuns în jos de Bet-Car.

12. Atunci Samuil a luat o piatră și a pus-o între Mițpa și Ieșana și i-a dat numele Eben-ha-ezer și a zis: «Până aici ne-a ajutat nouă Domnul!»

13. Astfel au fost smeriți Filistenii și n'au mai dat năvală în ținutul lui Israil, iar mâna Domnului a stat împotriva Filistenilor în toate zilele vieții lui Samuil.

14. Iar cctățile pe care Filistenii le luaseră de la Israil au fost date înapoi lui Israil, de la Ecron până la Gat. Dar și ținuturile lor, Israil le-a smuls din mâna Filistenilor. Intre Israil și Amoriți era pace.

15. Astfel Samuil a fost judecător peste Israil în toate zilele vieții lui.

16. Și din an în an se ducea și dădea ocol prin Betel, Ghilgal și Mițpa, și judeca pe Israil în toate aceste locuri.

17. Apoi se întorcea la Rama, căci într'însa era casa lui și acolo judeca pe Israil. Și a clădit acolo un jertfelnic Domnului.

8.

Israil este nemulțumit de feciorii lui Samuil și cere rege.

1. Ajungând Samuil bătrân, a pus pe feciorii săi judecători peste Israil.

2. Numele fiului său întâi născut era Ioil, iar numele fiului său al doilea era Abia, și ei erau judecători în Beerșeba.

3. Dar fiii săi nu umblau în căile sale, ci se lăsau înduplecați de pofta de câștig, luau mită și judecau strâmb.

4. Atunci toți bătrânii din Israil s'au strâns laolaltă și au venit la Samuil în Rama,

5. Și au grăit către el: «Iată, tu ai îmbătrânit, iar feciorii tăi nu umblă în căile tale. De aceea pune peste noi rege, ca să ne cârmuiască, precum este datina la toate popoarele!»

6. Dar cuvântul acesta pe care l-au rostit ei i-a căzut greu în ochii lui Samuil,

adică: «Dă-ne nouă un rege care să ne cârmuiască!» Atunci Samuil s'a rugat Domnului.

7. Ci Domnul i-a răspuns lui Samuil: «Ascultă deglasul frunțașilor poporului în tot ceea ce-ți vor rosti ție, căci nu pe tine te-au disprețuit, ci pe mine m'au disprețuit, ca să nu mai domnesc peste ei.

8. Și după cum s'au purtat cu mine, din ziua când i-am scos din Egipt și până în ziua aceasta, când m'au părăsit și au slujit altor dumnezei, tocmai așa se poartă astăzi și cu tine.

9. Drept aceea, ascultă acum glasul lor, numai lămurește-le și înșiră-le drepturile regelui, care va să domnească peste ei!»

10. Deci Samuil a spus poporului, care-i cerea rege, toate cuvintele Domnului.

11. Și a zis: «Iată drepturile regelui care va domni peste voi: el va lua pe feciorii voștri și-i va pune la carul lui și-i va face călăreții săi, ca să alerge înaintea carului său,

12. Și-i va pune căpitani peste mii și peste câte cincizeci, să are ogoarele sale și să secere holdele sale și să-i pregătească arme de război și arme pentru carele sale.

13. Și va lua pe fetele voastre ca să-i pregătească mirezme, să gătească bucatele și să coacă pâinea.

14. Și el va lua cele mai bune din țarinile, din viile și din măslinișurile voastre și le va dăruii slujitorilor săi.

15. Apoi va lua zeciuială din sâmnăturile voastre și din podgoriile voastre și le va dăruii curtenilor săi și robilor săi.

16. Va lua iarăși pe robii voștri și pe roabele voastre și pe feciorii voștri cei mai buni și pe asinii voștri și-i va întrebuința la lucrul său.

17. Va lua zeciuială din turmele voastre și voi veți fi robii lui.

18. Și dacă veți striga în ziua aceea de răul regelui vostru, pe care vi l-ați ales, Domnul nu vă va răspunde în ziua aceea!»

19. Dar poporul n'a voit să asculte de glasul lui Samuil și a strigat: «Nu! Ci vrem să avem și noi un rege,

20. Ca să fim și noi ca toate popoarele, și regele nostru să ne judece și să

iasă în fruntea noastră și să se lupte în războaiele noastre!»

21. Iar Samuil a ascultat toate cuvintele poporului și le-a spus în auzul Domnului.

22. Ci Domnul a grăit lui Samuil: «Ascultă de cuvântul lor și pune rege peste ei». Și Samuil a poruncit fruntașilor lui Israel: «Să plece fiecare în cetatea sa!»

9.

Saul Veniaminitul, căutând asinele tatălui său Chiș, ajunge până la Samuil.

1. Era un om din seminția lui Veniamin, care se numea Chiș, fiul lui Abiel, fiul lui Teror, fiul lui Becorat, fiul lui Afiuah, bărbat din Veniamin, cu bună stare.

2. Și el avea un fiu al cărui nume era Saul, fecior prea frumos, încât nimeni din fiii lui Israel nu era mai frumos decât el. De la umărul său în sus el covârșea cu înălțimea tot poporul.

3. Și s'au rătăcit asinele lui Chiș, tatăl lui Saul; atunci Chiș a grăit către Saul, feciorul său: «Ia cu tine pe unul din argați și scoală-te și du-te de caută asinele!»

4. Și Saul a străbătut munții Efraim, a trecut prin ținutul Șalișei, dar nu le-a găsit; au trecut apoi prin ținutul Șaalim, dar zadarnic; au străbătut latimea lui Veniamin, dar n'au dat de ele.

5. Sosind ei în ținutul Țuf, Saul a zis argatului care era cu el: «Haide să ne întoarcem acasă, ca nu cumva tatăl meu, lăsându-și grija de măgărițe, să intre în grija pentru noi».

6. Acela i-a răspuns: «Iată, în cetatea aceasta se află un om al lui Dumnezeu, un om cu mare vază; tot ce spune el se întâmplă fără greș. Să mergem acolo! Poate că el ne va arăta pe ce cale trebuie să apucăm».

7. Atunci a zis Saul slugii sale: «Bine, să mergem! Dar ce-i vom duce acestui om? Căci merindele s'au sfârșit în traiatele noastre și nici un dar nu avem ca să-l ducem omului lui Dumnezeu. Ce avem la noi?»

8. Ci argatul, răspunzând lui Saul, i-a zis: «Iată, se găsește în mâna mea un

sfert de siclu de argint; îl voi da omului lui Dumnezeu, ca să ne spună ce trebuie să facem.»

9. În vechime, în Israel, când se ducea cineva ca să întrebe care este voința lui Dumnezeu, zicea așa: «Haidem să mergem la văzător»; căci «proorocul» de astăzi se numea în vechime «văzător».

10. Atunci Saul a zis către sluga sa: «Sfatul tău este bun! Haide să mergem!» Deci s'au dus în cetatea unde se afla omul lui Dumnezeu.

11. Dar pe când se urcau ei pe costiștea cetății, au găsit niște fete care ieșiseră să aducă apă și le-au întrebato: «Aici este, oare, văzătorul?»

12. Iar ele au răspuns astfel: «Este aici, iată-l în fața ta. Dar grăbește-te, că chiar astăzi a venit în cetate, pentru că astăzi poporul aduce jertfă sus pe deal.»

13. Dacă intrați în oraș, tocmai dați peste el, mai înainte de-a se sui pe deal ca să mănânce. Căci poporul nu mănâncă, până ce nu sosește el, iar el trebuie să binecuvinteze jertfa și după aceea încep să mănânce cei poftiți. Deci suiți-vă, căci acum îl veți găsi!»

14. Și s'au suit spre cetate. Dar tocmai când au ajuns să intre pe poartă, iată că Samuil ieșea, chiar în dreptul lor, ca să se urce pe deal.

15. Însă Domnul, cu o zi mai înainte de sosirea lui Saul, înștiințase pe Samuil și-i spusese:

16. «Măine, pe vremea aceasta, trimite-voi la tine un bărbat din ținutul lui Veniamin; iar tu să-l ungi voevod peste poporul meu, Israel. El va scăpa pe poporul meu din mâna Filistenilor. Căci am văzut jalea poporului meu și strigătul lui a ajuns până la mine!»

17. Iar când Samuil văzu pe Saul, Domnul zise către Samuil: «Iată omul despre care ți-am vorbit; acesta va stăpâni peste poporul meu!»

18. Și Saul s'a apropiat de Samuil care era în poartă și l-a întrebato: «Spune-mi, te rog, unde este pe aici casa văzătorului?»

19. Atunci Samuil răspunzând lui Saul i-a zis: «Eu sunt văzătorul. Sue-te înaintea mea pe deal și astăzi veți ospăta

cu mine, iar mâine dimineață te voi lăsa să pleci și-ți voi da răspuns la tot ce se frământă în inima ta.

20. Cât despre măgărițele pe care le-ai pierdut acum trei zile, nu-ți mai bate capul cu ele, căci s'au găsit. Și ale cui sunt toate bunătățile lui Israil, dacă nu ale tale și ale tuturor celor din casa tatălui tău?»

21. Dar Saul răspunde: «Nu sunt eu, oare, din seminția lui Veniamin, adică din cea mai mică din semințiile lui Israil, și familia mea nu este ea, oare, cea mai prizărită dintre toate familiile seminției lui Veniamin? Pentru ce, atunci, îmi spui mie asemenea lucruri?»

22. Ci Samuil luă pe Saul și pe argatul lui și-i duse în camera de ospăț și le dădu lor loc de frunte între musafirii care erau ca la treizeci de bărbați.

23. Apoi Samuil a poruncit bucătarului: «Adu bucata pe care ți-am dat-o și de care ți-am spus: «pune-ți-o de o parte!»

24. Iar bucătarul a adus coapsa, cu coada cea grasă și a pus-o înaintea lui Saul. Iar Samuil a zis: «Iată ceea ce a fost pus la o parte; pune-o dinainte și ospătează, căci la timp potrivit a fost păstrată pentru tine, când ți-am spus că am chemat poporul!» Și Saul a ospătat cu Samuil în ziua aceea.

25. După ce s'au coborât de pe deal în cetate, i-au așternut lui Saul în foisorul de deasupra casei, și el s'a culcat.

26. Când s'a revărsat de ziuă, Samuil a chemat pe Saul din foisor, zicând: «Scoală-te, căci te las să te duci». Deci s'a sculat Saul și a ieșit amândoi, el și Samuil, afară din casă.

27. Și coborînd ei până la capătul cetății, Samuil i-a zis lui Saul: «Zi argatului să treacă înaintea noastră, iar tu stai o clipă locului, să-ți destăinuiesc porunca Domnului».

10.

Saul este uns rege de către Samuil.

1. Și Samuil a luat cornul cu mir și l-a turnat pe capul lui Saul; apoi l-a sărutat și i-a spus: «Iată că Domnul te-a uns pe tine voevod peste moștenirea sa.

2. Când vei pleca astăzi de lângă mine, te vei găsi către amiază cu doi bărbați lângă mornântul Rahilei, în hotarul lui Veniamin, și aceia îți vor spune: «Găsit-u-s'au măgărițele după care umbli căutându-le și iată tatăl tău a uitat pricina cu măgărițele și a intrat în grijă pentru voi zicându-și: «Ce să mă fac eu cu feciorul meu?»

3. Iar după ce vei porni de acolo mai departe și vei ajunge la stejarul Deborei, te vor întâmpina acolo trei bărbați suindu-se spre locașul Domnului la Betel. Unul duce în spinare trei iezi, altul duce trei pâini și cel de al treilea duce un burduf de vin.

4. Și ei îți vor da binețe și îți vor dăruia două pâini, iar tu să le iei din mâna lor.

5. După acestea, vei ajunge la Ghibea-Elohim, unde se află un cârmuitor al Filistenilor. Iar când vei intra tu acolo în cetate, te vei întâlni cu o ceată de prooroci, care se pogoară de pe culme, având în frunte harfe, tobe, cavale și chitare, și care vor fi stăpâniți de duhul prorociei.

6. Și Duhul Domnului va da năvală peste tine și vei prooroci și tu cu ei și te vei preface în alt om.

7. Iar când ți se vor întampla toate aceste semne, fă cum îți va fi îndemână, căci Dumnezeu este cu tine.

8. Apoi să te cobori înaintea mca la Ghilgal, și iată mă voi coborî și eu la tine ca să aduc arderi de tot și să jertfesc jertfe de pace. Șapte zile să aștepți până ce voi veni la tine și-ți voi arăta ce trebuie să faci!»

9. Iar cum și-a întors Saul spatele, ca să plece de la Samuil, Dumnezeu i-a prefăcut inima într'alta și toate acele semne s'au petrecut în ziua aceea.

10. Și când au ajuns la Ghibea, iată o ceată de prooroci i-a ieșit în cale și Duhul Domnului a năvălit asupra lui, și între ei înșuflet a fost și el cu înșuflet de prooroc.

11. Deci când toți cei ce îl cunoscuseră mai nainte se uitau la el și-l vedeau cum proorocește cu prorocii, atunci lumea zicea, unul către altul: «Ce s'a întâmplat cu feciorul lui Chiș? Oare și Saul este printre prooroci?»

12. Însă unul, de acolo, a dat acest răspuns: « Dar tatăl celorlalți cine este? » De aceea a ieșit zicala: « Oare și Saul este printre prooroci? »

13. Și după ce a sfârșit cu însuflarea sa de prooroc, a venit acasă.

14. Și unchiul lui Saul l-a întrebat pe el și pe argatul lui: « Pe unde ați umblat? » Și i-a răspuns Saul: « Am căutat măgărițele; și dacă am văzut că nu sunt nicăieri, atunci ne-am dus la Samuil. »

15. Și iarăși a zis unchiul lui Saul: « Spune-mi, te rog, ce-a vorbit cu voi Samuil? »

16. Dar Saul a răspuns unchiului său: « El ne-a încredințat că măgărițele s'au găsit. » Dar cu privire la domnie, el nu i-a spus nimic din cele ce-i vorbise Samuil.

17. Ci Samuil a chemat poporul înaintea Domnului, la Mițpa,

18. Și a rostit către fiii lui Israil: « Așa grăiește Domnul, Dumnezeuul lui Israil: « Eu am scos pe Israil din Egipt și v'am mântuit pe voi din mâna Egiptenilor și din mâna tuturor împăraților care vă asupreau. »

19. Dar voi astăzi ați disprețuit pe Dumnezeul vostru, care v'a scăpat din toate nenorocirile și strămtorările voastre, și ați rostit către el: « Nu! Ci pune un rege în capul nostru! » Hai! Înfățișați-vă înaintea Domnului după semințiile voastre și după neamurile voastre! »

20. Și Samuil apropie toate semințiile lui Israil și seminția lui Veniamin căzu la sorț.

21. Apoi a apropiat seminția lui Veniamin după familiile ei și a căzut la sorț familia Matritților. Pe urmă, a apropiat familia lui Bicri, îns cu îns, și sorțul a căzut pe Saul, feciorul lui Chiș. Dar l-au căutat pretutindeni și nu s'a găsit.

22. Atunci ei au întrebat încă o dată pe Domnul: « Omul acesta a venit aici? » Iar Domnul a răspuns: « Iată-l, el s'a ascuns între poverile de drum. »

23. Atunci ei au alergat și l-au adus de acolo și stând el în mijlocul poporului, era mai înalt decât tot poporul de la umărul său în sus.

24. Și Samuil a rostit către tot poporul: « Uitați-vă la acela pe care și l-a ales Domnul, că nu e nici unul la fel cu el, în tot poporul! » Atunci tot poporul a strigat de bucurie și a zis: « Trăiască regele! »

25. Apoi Samuil a arătat poporului care sunt drepturile regești și le-a scris într'o carte și a pus-o înaintea Domnului. După acestea, Samuil a dat drumul la tot poporul, trimițându-l pe fiecare acasă.

26. Și a plecat și Saul acasă la Ghibea și s'au dus cu el oamenii viteji a căror inimă o atinsese Domnul.

27. Dar unii netrecnici ziceau: « Ce ajutor să ne dea acesta? » Și l-au disprețuit și nu i-au adus nici un plocon; dar el s'a făcut că nu bagă de seamă.

11.

Saul biruește pe Amoniți și este primit de toți rege.

1. După acestea, Nahaș Amonitul a venit și a împresurat Iabeș-Galaad. Atunci toți locuitorii din Iabeș au spus lui Nahaș: « Fă legământ cu noi și noi vom fi supușii tăi! »

2. Dar Nahaș Amonitul le-a răspuns: « Numai așa voi încheia legământ cu voi, anume: să-i scot fiecareuia ochiul drept și să ponosesc cu această ocară tot Israilul. »

3. Atunci bătrânii din Iabeș au zis: « Dă-ne răgaz de șapte zile, ca să trimitem soli în tot cuprinsul lui Israil, și dacă nu va fi nimeni care să ne scape, atunci ne vom supune ție. »

4. Și au venit solii la Ghibea lui Saul și au istorisit toată pricina în auzul poporului și tot poporul înălțându-și glasul a plâns.

5. Dar tocmai atunci Saul venea din țarină, în urma boilor. Și a întrebat Saul: « Ce are poporul, de plânge? » Și i-au povestit lui solii oamenilor din Iabeș.

6. Atunci Duhul lui Dumnezeu a năvălit peste Saul, la auzul acestei solii, și mânia lui s'a aprins grozav.

7. Și a luat o pचेche de boi și i-a făcut bucați și le-a trimis, prin mâna solilor, în tot cuprinsul lui Israil, cu

această vorbă: «Așa vor fi ciopârțiți boii celui care nu va veni după Saul și după Samuil!» Și spaima Domnului a căzut peste popor și au purces ca un singur om.

8. Și Saul i-a numărat la Bezec, și fiii lui Israil erau trei sute de mii, iar bărbații din Iuda treizeci de mii.

9. Apoi a grăit către solii care veniseră: «Așa să spuneți celor din Iabeș-Galaad: «Măine, când soarele va arde, vă va sosi mântuirea.» Și au venit solii și au înștiințat pe oamenii din Iabeș; și ei s'au bucurat.

10. Și cei din Iabeș au trimis vorbă lui Nahaș: «Măine ne dăm în mâna voastră și faceți cu noi cum veți găsi de cuviință.»

11. Iar a doua zi Saul a împărțit poporul în trei tabere și au pătruns în mijlocul taberei Amoniților, la straja dimineții, și au zdrobit pe Amoniți până ce s'a infierbântat ziua. Și câți au mai rămas s'au risipit, așa încât n'au mai rămas dintre ei doi laolaltă.

12. Atunci poporul a strigat către Samuil: «Cine sunt aceia care zic: «Fi-va Saul rege peste noi»? Dați-ne pe acești oameni, ca să-i ucidem!»

13. Dar Saul a zis: «Nimeni să nu fie ucis în ziua aceasta, căci astăzi Domnul a săvârșit mântuirea lui Israil!»

14. Apoi Samuil a rostit către popor: «Haidem să mergem la Ghilgal, ca să punem acolo început domniei.»

15. Și tot poporul s'a dus la Ghilgal și au încăunat acolo pe Saul rege înaintea Domnului, în Ghilgal, și au jertfit acolo jertfe de pace în fața Domnului, și Saul și toți bărbații din Israil s'au veselit acolo cu veselie mare.

12.

Samuil lasă cârmuirea în Israil și se dă la o parte.

1. Apoi Samuil a rostit către tot poporul Israil: «Iată am ascultat de glasul vostru la toate câte mi le-ați cerut și v'am pus rege.

2. Și iată acum regele merge în fruntea voastră. Eu am îmbătrânit și am încărunțit, iar feciorii mei, iată-i, sunt

printre voi și eu v'am călăuzit din tinerețea mea, până în ziua de față.

3. Iată-mă, sunt aici; mărturișiți împotriva mea în fața Domnului și în fața unsului său: Ai cui boi i-am luat eu? Sau al cui asin l-am luat? Sau pe cine l-am jăcmănit? Pe cine l-am apăsat? Sau din mâna cui luat-am mită, ca să închid ochii asupra lui? Spuneți, ca să vă dau înapoi!»

4. Atunci ei au strigat: «Nu ne-ai jăcmănit! Nici nu ne-ai apăsat și nimic n'ai luat din mâna nimănui.»

5. Și el le-a zis lor: «Martor să fie Domnul în fața voastră și martor să fie unsul său în ziua aceasta, că n'ați găsit nimic în mâna mea!» Răspuns-au ei: «Martor este!»

6. Și Samuil a vorbit mai departe poporului: «Martor să fie Domnul, care a ridicat pe Moise și pe Aaron și care a scos pe strămoșii voștri din țara Egiptului.

7. Deci acum, înfățișați-vă, ca să mă judec cu voi înaintea Domnului, pentru toate facerile de bine pe care Domnul vi le-a făcut vouă și strămoșilor voștri.

8. Când Iacob și fiii săi au venit în Egipt și Egiptenii au început să-i asuprească, atunci străbunii voștri au strigat către Domnul, și Domnul a trimis pe Moise și pe Aaron și ei au scos pe străbunii voștri din Egipt și i-au așezat în țara aceasta.

9. Dar ei au uitat pe Domnul Dumnezeu lor și el i-a dat vânduți în mâna lui Sisera, voevodul oastei regelui Iabin din Hațor și în mâna Filistenilor și în mâna regelui Moabului, cu care ei s'au războit.

10. Atunci au strigat către Domnul și s'au tânguit: «Păcătuit-am, fiindcă am părăsit pe Domnul și am slujit Baalilor și Astartelor; însă acum scapă-ne din mâna dușmanilor noștri, și-ți vom sluji ție.»

11. Și Domnul a trimis pe Ierubbaal și pe Barac și pe Ieftae și pe Samuil și v'a scos pe voi din mâna dușmanilor voștri de jur-împrejur și ați putut să locuiți fără de grijă.

12. Iar când ați văzut că Nahaș, regele Amoniților, vine împotriva voastră,

mi-ați spus: «Nu! Ci un rege trebuie să ne stăpânească!» — măcar că Domnul Dumnezeu vostru este regele vostru!

13. Și acum iați regele pe care l-ați ales, pe care l-ați cerut; căci, iați, Domnul a pus peste voi un rege.

14. Dacă vă veți teme de Domnul și-i veți sluji lui și veți asculta de glasul lui și nu vă veți răzvrăti împotriva poruncii Domnului și dacă și voi și regele care domnește peste voi veți umbla după Domnul Dumnezeu vostru, atunci bine va fi de voi!

15. Dacă însă nu veți asculta de glasul Domnului și vă veți răzvrăti împotriva poruncii Domnului, atunci mâna Domnului va fi împotriva voastră și împotriva regelui vostru, ca să vă nimicească.

16. Ci acum stați locului și priviți acest lucru năpraznic pe care Domnul îl va săvârși înaintea ochilor voștri.

17. Nu suntem acum la scerșul grăului? Ci eu voi striga către Domnul ca să trimită tunete și ploaie. Și voi veți cunoaște și veți vedea cât de mare este înaintea Domnului greșala pe care ați săvârșit-o, când ați cerut rege pentru voi!»

18. Și Samuil a strigat către Domnul, și Domnul a slobozit tunete și ploaie în ziua aceea și s'a spăimântat foarte întreg poporul, înaintea Domnului și înaintea lui Samuil.

19. Și tot poporul a zis lui Samuil: «Roagă-te Domnului Dumnezeului tău pentru robii tăi, ca să nu murim, căci pe lângă toate păcatele noastre, am adăogat și răutatea aceasta ca să cerem rege pentru noi!»

20. Ci Samuil a rostit către popor: «Nu vă temeți! E adevărat că voi ați săvârșit toată această răutate, însă acum nu vă mai răzlețiți de lângă Domnul, ci slujiți Domnului din toată inima voastră.

21. Și anume nu vă mai răzlețiți de el umblând după idoli deșerți, care nu folosesc și nu aduc mântuire, pentru că sunt deșertăciuni.

22. Fiindcă Domnul, pentru numele său cel mare, nu va năpusti poporul său, o dată ce i-a plăcut Domnului să vă facă pe voi poporul său.

23. Tot așa și eu: departe fie de mine să păcătoesc înaintea Domnului și să nu mai stăruiesc cu rugăciunea mea. Ci eu vă voi învăța pe voi și mai departe calea cea bună și cea dreaptă.

24. Atâta numai: temeți-vă de Domnul și slujiți-i lui cu credință și din toată inima voastră, căci ia priviți ce lucruri mărețe a făcut cu voi!

25. Dacă însă veți stăruii în răutățile voastre, atunci și voi și regele vostru veți pieri!»

13.

Luptele cu Filistenii. Saul cade în prima greșală.

1. Și Saul era în vârstă de treizeci de ani când a început să domnească, și a domnit patruzeci de ani peste Israel.

2. Saul și-a ales trei mii de bărbați din Israel. Dintre ei erau cu Saul două mii în Micmas și pe muntele Betel, iar o mie erau cu Ionatan în Gheba din Veniamin, iar tot poporul celălalt îl trimisese pe fiecare la cortul său.

3. Și atunci Ionatan a omorât pe cărmuitorul Filistenilor care era în Gheba. Și când au auzit Filistenii că Evreii au scuturat jugul și că Saul a sunat din trâmbiță în toată țara,

4. Și când întregul Israel a aflat că Saul a ucis pe cărmuitorul Filistenilor, și Israel a ajuns să fie urît de Filistenii, poporul a fost chemat să vie după Saul la Ghilgal.

5. Atunci Filistenii s'au strâns și ei ca să se războiască cu Israel, având trei mii de care și șase mii de călăreți și popor numeros ca nisipul de pe fărmul mării. Și ei au pornit și au tăbărit la Micmas, spre răsărit de Bet-Aven.

6. Când au văzut Israeliții că au ajuns la strâmtoare, căci poporul era strâns din toate părțile, atunci au început să se ascundă în peșteri și în gaurile pământului și în crăpăturile stâncilor și în ocașe și în fântâni fără apă.

7. Iar mult popor a trecut Iordanul în ținutul Gad și Galaad; însă Saul stătea pe loc în Ghilgal, iar tot poporul, de frică, fugise de lângă el.

8. Și el a așteptat șapte zile, până la vremea pe care i-o hotărîse Samuil. Dar Samuil n'a venit la Ghilgal și poporul s'a împrăștiat de lângă el.

9. Atunci Saul a zis: « Aduceți la mine jertfa pentru arderea de tot și jertfele de pace. » Și el a adus arderea de tot.

10. Dar abia isprăvise de adus arderea de tot, când iată, veni și Samuil. Atunci Saul ieși ca să-l întâmpine și să-i zică bun sosit.

11. Dar Samuil îi zise: « Ce ai făcut tu? » Saul i-a răspuns: « Când am văzut că poporul se risipește de lângă mine și tu n'ai sosit la vremea hotărîtă, iar Filistenii se strânseseră în Micmas,

12. Atunci mi-am zis: Acum Filistenii se vor coborî peste mine în Ghilgal și eu n'am cerut încă îndurarea Domnului. Drept aceea m'am silit pe mine însumi și am adus arderea de tot. »

13. Ci Samuil i-a spus lui Saul: « Ai lucrat nebunește! N'ai păzit porunca Domnului Dumnezeu lui tău pe care ți-o dăduse. Căci acum Domnul ar fi întărit domnia ta peste Israel, în veac de veac.

14. Iar acum domnia ta nu va dăinui, că Domnul și-a căutat un bărbat după inima sa și Domnul l-a hotărît să fie domn peste poporul său, fiindcă tu n'ai păzit ceea ce ți-a poruncit Domnul.

15. Apoi Samuil s'a sculat și s'a pornit din Ghilgal și s'a dus în drumul său. Iar rămășița oștirii a mers după Saul, ca să întâmpine ostirea dușmană. Și când a ajuns în Gheba, în Veniamin, Saul a numărat poporul care se afla lângă el, și era ca la șase sute de oameni.

16. Și Saul și Ionatan, feciorul său, și poporul care se găsea cu ei stăteau în Gheba din Veniamin, pe când Filistenii aveau tabăra lor în Micmas.

17. Și a ieșit din tabăra Filistenilor o hoardă de jefuitori, care s'a desfăcut în trei părți: o ceată a luat-o pe calea către Ofra, în ținutul Șual;

18. Altă ceată a luat-o pe calea către Bethoron; iar a treia ceată a apucat înspre Gheba, de unde peste valea Teboim se vedea pustia Iordanului.

19. Și în tot pământul Israel nu se găsea nici un fierar, pentru că Filistenii

chibzuiseră: « Nu cumva să-și facă Evreii săbii sau sulife! »

20. Așa încât toți Israiliții se coborau la Filistenii ca să-și ascută care fierul plugului, care toporul, care securea, care boldul pentru boi,

21. Când li se tocise fierul plugului, sau gura toporului, sau gura securii, sau când era vorba să facă vârf boldului de mânat boii.

22. Așa se face că în ziua bătăliei de la Micmas nu se găsea nici o sabie și nici o lance în mâna nici unuia din poporul războinic care era cu Saul și cu Ionatan; ci aveau numai Saul și feciorul său Ionatan.

23. Și un pâlce de Filistenii a ieșit la trecătoarea Micmas.

14.

Vitejia lui Ionatan și urmările jurământului nechibzuit al lui Saul.

1. Intr'o zi, Ionatan, fiul lui Saul, zise către scutierul său: « Vino să trecem dincolo la straja Filistenilor, care este de partea cealaltă a trecătoarei. » Însă tălulii său nu i-a spus nimic.

2. Și Saul stătea la capătul celălalt al Ghebei, sub rodiul din arie, iar oastea lui era de vreo șase sute de inși.

3. Ahia, fiul lui Ahitub, fratele lui Icabod, feciorul lui Fineas, feciorul lui Eli arhiereul Domnului în Șilo, purta efodul. Iar poporul nu știa despre plecarea lui Ionatan.

4. În mijlocul trecătorii prin care Ionatan căuta să se strecoare, ca să ajungă la straja Filistenilor, era un colț de stâncă de o parte și un colț de stâncă de cealaltă parte; unuia îi zicea Boțet și altuia îi zicea Sene.

5. Un colț de stâncă se ridica spre miază-noapte, în dreptul Micmasului, iar celălalt se ridica spre miază-zi, în dreptul Ghebei.

6. Deci Ionatan a zis către scutierul său: « Vino să trecem spre straja acestor nețâiați împrejur. Poate că Domnul va săvârși lucrul său prin noi, căci la Domnul nu e nici o piedică să dea izbăvirea, ori cu mulți, ori cu puțini. »

7. Ci scutierul i-a răspuns: « Fă tot ce te îndeamnă inima ta. Iată, eu sunt lângă tine. Cum simți tu, simt și eu! »

8. Zis-a Ionatan: «Iată, noi vom trece spre acei oameni și ne vom arăta lor.

9. Dacă ne vor zice așa: «Așteptați până ce vom veni la voi», atunci noi vom sta locului și nu ne vom urca spre ei.

10. Dar de vor zice așa: «Urcați-vă la noi», atunci ne vom urca, fiindcă Domnul i-a dat în mâinile noastre și aceasta să fie semn pentru noi!»

11. Când se arătară amândoi strajei Filistenilor, Filistenii strigară: «Iată, Evreii ies din vizuinile în care stăteau ascunși!»

12. Și au grăit oamenii din strajă către Ionatan și către scutierul său și le-au strigat: «Suiți-vă la noi, să vă spunem ceva!» Atunci Ionatan a rostit către scutierul său: «Urcă-te după mine, căci Domnul i-a dat în mâna lui Israel!»

13. Și Ionatan s'a urcat de-a-bușile, cu scutierul după el, iar Filistenii o rupseră la fugă, în fața lui Ionatan, și el îi lua în sabie și scutierul, în urma lui, îi ucidea.

14. Și aceasta a fost întâia luptă crâncenă pe care au dat-o Ionatan și scutierul său, doborând ca la douăzeci de oameni pe o întindere cât o jumătate de pogon, adică atât cât poate ara o pereche de boi într'o zi.

15. Și s'a iscat spaimă în tabără și în câmp și în tot poporul războinic; straja și cei ce umblau după pradă se spăimântară și ei. Și pământul se cutremură și fu groaza lui Dumnezeu.

16. Atunci iscoadele lui Saul din Gheba lui Veniamin aruncându-și ochii, iată că tabăra era în mare vălmășag și lumea fugea încoace și încolo.

17. Saul a zis oastei sale care era cu el: «Numărați-vă și vedeți cine s'a dus de la noi.» Și au făcut numărătoarea și iată că lipseau Ionatan și armașul lui.

18. Apoi Saul a zis către Ahia: «Adu efodul încoace». Căci efodul era atunci cu Israelii.

19. Dar pe când Saul vorbea cu preotul, vuetul din tabăra Filistenilor se făcea tot mai mare. Atunci Saul a zis către preot: «Strânge-ți mâna!»

20. Și Saul și toată oastea care era cu el se adună și intrară în tabără.

Dar iată că între Filistenii fiecare trăgea cu sabia în celălalt, într'o învălmășală cumplită.

21. Iar Evreii care erau cu Filistenii mai dinainte și care plecaseră cu ei la bătălie au fugit și ei, ca să se unească cu Israelii din jurul lui Saul și lui Ionatan.

22. Iar toți acei Israelii care se ascuseră prin munții Efraim, când prinseră de veste că Filistenii fug, se luară și ei după Filistenii și se încăierară la luptă.

23. Astfel Domnul a mântuit pe Israel în ziua aceea, iar lupta s'a întins până la Bethoron.

24. Și toată oastea care era cu Saul se urcase până la zece mii de oameni, iar bătălia s'a întins în tot muntele Efraim. Însă Saul a săvârșit în ziua aceea o mare nebulie, căci el a legat poporul cu blestem zicând: «Blestemat să fie acela care va pune în gură demăncare până diseară și până nu-mi voi răzbuna împotriva dușmanilor mei!» Și nimeni din popor n'a gustat demăncare.

25. Dar pe câmp se aflau faguri de miere.

26. Și a ajuns gloata la faguri și iată miera curgea din ci. Însă nimeni nu și-a adus mâna la gură, fiindcă poporul se temea de jurământ.

27. Ionatan însă nu auzise de jurământul cu care tatăl său legase poporul; și el a întins vârful toiașului, din mâna sa, și l-a vârit într'un fagure de miere și apoi și-a adus mâna la gură. Atunci ochii săi s'au luminat înviorați.

28. Dar un oștean a deschis gura și a zis: «Tatăl tău a legat poporul cu jurământ zicând: «Blestemat să fie acela care va pune astăzi demăncare în gură!» Iar poporul era sleit de oboseală.

29. Răspuns-a Ionatan: «Tatăl meu turbură țara. Ia uitați-vă cum s'au luminat ochii mei, fiindcă am gustat puțin din miera aceasta.

30. O, dacă poporul ar fi mâncat astăzi să se sature, din prada dușmanilor săi pe care a găsit-o! Pe când acum, înfrângerea Filistenilor n'a ieșit prea mare.»

31. Deci au bătut pe Filistenii, în ziua aceea, de la Micmas până la Aialon, dar

poporul care luptase era sfârșit de obo-seală.

32. Atunci poporul războinic a năvălit asupra prăzilor și au înșfăcat oi, boi, viței și i-au înjunghiat acolo pe loc și poporul a mâncat carnea cu sânge.

33. Și i-au dat de veste lui Saul și i-au spus: «Iată poporul a păcăuit înaintea Domnului, fiindcă a mâncat carne cu sânge». Ci el a grăit: «Ați săvârșit nelegiuire! Rostogoliți spre mine, acum, o piatră mare!»

34. Și iarăși a zis Saul: «Imprăstiați-vă în popor și spuneți-le: Aduceți la mine fiecare boul său și fiecare oaia sa și înjunghiați-le aici și mâncați-le și nu păcăuți împotriva Domnului, mâncând carnea împreună cu sângele!» Și tot poporul aduse, în noaptea aceea, fiecare vita pe care o avea la îndemână și o junghie acolo.

35. Și Saul a zidit un jertfelnic Domnului; acesta era întâiul jertfelnic pe care l-a zidit Domnului.

36. Apoi zis-a Saul: «Să ne coborim la noapte și să urmărim pe Filistenii și să-i nimicim până se va lumina de ziua și să nu lăsăm din ei nici unul». Iar ei au răspuns: «Fă tot ce ți se pare că este bine.» Dar arhierul a zis: «Să ne apropiem, întâi, aici de Dumnezeu!»

37. Deci Saul a întrebat pe Dumnezeu: «Să mă pogor, oare, ca să urmăresc pe Filistenii? Li vei da tu în mâna lui Israel?» Însă Domnul nu i-a dat răspuns în ziua aceea.

38. Atunci a zis Saul: «Apropiați-vă aici toate căpeteniile poporului. Cercețați și vedeți prin cine s'a săvârșit azi acest păcat.»

39. Căci viu este Domnul, cel ce mântuiește pe Israel! Chiar dacă ar fi la mijloc Ionatan, fiul meu, să moară pe loc! Dar nimeni nu i-a răspuns din tot poporul.

40. Atunci a grăit el către întregul Israel: «Voi să stați de această parte, iar eu cu Ionatan, fiul meu, de cealaltă parte.» Și poporul i-a răspuns lui Saul: «Fă cum crezi că este bine!»

41. Apoi Saul s'a rugat Domnului: «Dumnezeule al lui Israel, de ce n'ai răspuns astăzi robului tău? Dacă vina

aceasta o am eu sau fiul meu Ionatan, fă să iasă Urim, iar dacă păcatul acesta l-a săvârșit poporul tău Israel, atunci fă să iasă Tumim». Și sorțul căzu pe Ionatan și pe Saul, iar poporul ieși din bănuială.

42. Și zise iarăși Saul: «Aruncați sorțul între mine și Ionatan, fiul meu», și sorțul căzu pe Ionatan.

43. Atunci Saul grăi către Ionatan: «Spune-mi ce ai făcut?» Iar Ionatan i-a spus și i-a mărturisit: «Drept e că am gustat puțină miere, cu vârful toiagului ce era în mâna mea. Iată-mă! Sunt gata să mor!»

44. Ci răspuns-a Saul: «Așa să-mi facă mie Dumnezeu și mai rău decât atât, dacă nu vei muri, Ionatane!»

45. Dar poporul a strigat către Saul: «Să moară Ionatan, care a adus această mare mântuire în Israel? Ferească Dumnezeu! Viu e Domnul! Nici un păr din capul lui să nu cadă pe pământ! Căci doar cu ajutorul lui Dumnezeu a biruit el astăzi!» Astfel poporul scăpă pe Ionatan de la moarte.

46. Iar Saul a conținat cu urmărirea Filistenilor și Filistenii s'au întors la vetrele lor.

47. Și Saul ajungând la domnie peste Israel, s'a luptat cu toți vrăjmașii săi vecini: împotriva Moabului, împotriva Amoniților, împotriva Edomului, împotriva regelui din Ţoba, împotriva Filistenilor, și pe toți cu care a dat piept i-a biruit.

48. A arătat mare vitejie, a bătut pe Amaleciți și a scăpat pe Israel din mâna celor ce-l prădau.

49. Iar fiii lui Saul au fost: Ionatan, Ișvi și Malchișua; și numele celor două fete ale sale au fost: Merab, numele celei mai mari, și Micol, numele celei mai mici;

50. Iar numele femeii lui Saul era Ahinoam, fiica lui Ahimaaz; și numele voevodului oastei sale era Abner, feciorul lui Ner, onchiul lui Saul.

51. Atât Chiș, tatăl lui Saul, cât și Ner, tatăl lui Abner, erau feciorii lui Abiel.

52. Ci războiul cu Filistenii a fost aprig, cât a trăit Saul; de aceea ori

de câte ori Saul vedea un om voinic și războinic viteaz, îl lua lângă el.

15.

Nimicirea Amaleciților și marea greșală a lui Saul.

1. După acestea, Samuil a grăit lui Saul: « Trimis-u-m'a Domnul să te ung pe tine rege peste poporul său Israil. Deci acum ascultă rostul cuvintelor Domnului.

2. Așa grăiește Domnul Savaot: « Ținut-am minte ceea ce a făcut Amalec lui Israil, cum i s'a pus piedică în cale, atunci când a ieșit din Egipt.

3. Pentru aceea du-te și lovește pe Amalec și nimicește-i toate câte are și nu-l cruța deloc și ucide tot: și bărbat și femeie, și copil și fătul care sugă, bou și oaie, și cămilă și asin. »

4. Atunci Saul a chemat poporul cel războinic și l-a numărat în Telam, și au fost două sute de mii de pedestrași și zece mii de călăreți.

5. Apoi Saul a purces spre cetatea domnească a Amaleciților și a pus oamenii la pândă jos în vale.

6. Și Saul a trimis vorbă Cheniților: « Duceți-vă înapoi, depărtați-vă și coboriți-vă din mijlocul Amaleciților, ca să nu vă prăpădesc împreună cu ei, fiindcă voi v'ați purtat cu dragoste cu toți fiii lui Israil, atunci când au ieșit din Egipt ». Atunci Cheniții s'au depărtat din cunștinșii Amaleciților.

7. Iar Saul a bătut pe Amaleciți de la Havila până la Șur, care vine la răsăritul Egiptului.

8. Și a prins de viu pe Agag, regele Amaleciților, și pe tot poporul lui l-a trecut prin ascuțișul săbiei.

9. Însă Saul și poporul au cruțat pe Agag și tot ce a fost mai bun din turme și din cirezi și vitele cele îngrășate și miei și tot ce era de preț, și n'au voit să le stărpească. Iar tot ceea ce era netrebnic și de lepădat, au dat pieirii.

10. Atunci a fost cuvântul Domnului către Samuil și i-a zis:

11. « Imi pare rău că am pus pe Saul rege, fiindcă el nu mai umblă după mine și poruncile mele nu le-a îndeplinit ». Și

s'a mâhnit Samuil și s'a tânguit Domnului toată noaptea.

12. Și Samuil a purces de cu noapte ca să întâlnească pe Saul; însă i s'a adus această veste: « Saul s'a dus la Carmel și iată a pus acolo un stâlp de pomenire, apoi a luat drumul înapoi și a mers mai departe și a coborît în Ghilgal! »

13. Deci Samuil s'a dus la Saul și Saul a grăit lui Samuil: « Binecuvântat fii tu de Domnul! Îndeplinit-am porunca Domnului! »

14. Ci Samuil a răspuns: « Dar ce este acest behăit de oi care ajunge la urechile mele și acest muget de vite pe care-l aud eu? »

15. Zis-a Saul: « Le-a adus poporul de la Amaleciți, fiindcă poporul a cruțat ce a fost mai bun din turme și din cirezi, ca să aducă jertfă Domnului Dumnezeuului tău; iar ceea ce a rămas, am nimicit ».

16. Samuil a răspuns lui Saul: « Stai să-ți spun ceea ce mi-a grăit Domnul astă-noapte. » Și Saul i-a zis: « Spune! »

17. Atunci Samuil a rostit: « Iată că, deși erai mic chiar în ochii tăi, ai ajuns căpetenia semințiilor lui Israil și Domnul te-a uns rege peste Israil! »

18. Și acum Domnul te-a trimis la bătaie și ți-a poruncit: « Pornește și nimicește pe păcătoșii de Amaleciți și războiește-te cu ei până ce îi vei stărpi cu totul ».

19. De ce n'ai ascultat de glasul Domnului, ci ai tăbărit pe pradă și ai săvârșit ceea ce este uricios înaintea Domnului? »

20. Răspuns-a Saul lui Samuil: « Ba eu am ascultat de glasul Domnului și am pornit pe calea pe care Domnul m'a trimis și am prins pe Agag, regele Amaleciților, iar pe Amaleciți i-am nimicit. »

21. Dar poporul a luat din pradă oi și vite, fruntea celor hărăzite pieirii, ca să le aducă jertfă Domnului Dumnezeuului tău în Ghilgal. »

22. Grăit-a Samuil: « Ține Domnul la arderile de tot și la jertfe, atât cât ține la ascultarea cuvântului său? Iată, ascultarea este mai bună decât jertfa și supunerea mai bună decât grăsimea berbecilor! »

23. Căci răzvrătirea este la fel cu păcatul vrăjitoriei și neascultarea este la fel cu închinarea la idoli și la terafimi, și pentru că tu ai pus puțin preț pe cuvântul Domnului atunci și el te-a coborît pe tine din vrednicia ta de rege peste Israel.»

24. Ci Saul a răspuns lui Samuil: «Păcătuit-am, căci am călcat porunca Domnului și sfaturile tale. dar pentrucă mă temeam de popor, m'am supus glasului său.»

25. Dar acum, te rog, iartă păcatul meu și întoarce-te cu mine ca să mă închin Domnului!»

26. Samuil însă a zis lui Saul: «Nu mă voi întoarce cu tine, fiindcă tu ai prețuit puțin cuvântul Domnului și Domnul te-a coborît pe tine din vrednicia ta de rege peste Israel!»

27. Și Samuil s'a întors ca să plece. Atunci Saul l-a apucat de poala mantiei și mantia se rupse.

28. Zisu-i-a Samuil: «Rupt-a Domnul domnia lui Israel astăzi de la tine și a dat-o unui aproape al tău, care este mai bun decât tine.»

29. Și cel ce este slava lui Israel nu minte și n'are părere de rău, fiindcă nu este un om, căruia să-i pară rău.»

30. A zis Saul: «Păcătuit-am, dar totuși dă-mi cinstă în fața bătrânilor poporului meu și în fața lui Israel, și întoarce-te cu mine ca să mă închin Domnului Dumnezeuului tău!»

31. Și s'a întors Samuil cu Saul, iar Saul s'a închinat Domnului.

32. Apoi Samuil a rostit: «Aduceți la mine pe Agag, regele Amaleciților», și Agag s'a apropiat de el tremurând, dar Agag zicea: «De buză scamă amărăciunea morții a trecut.»

33. Samuil însă a rostit: «Precum sabia ta a lăsat pe femeii fără de copii, tot așa mama ta să fie între femeii lipsită de copii!» Și Samuil a tăiat pe Agag în bucăți înaintea Domnului în Ghilgal.

34. Apoi Samuil s'a dus la Rama, iar Saul a pornit la casa lui, în Ghibeaa lui Saul.

35. Și Samuil n'a mai ajuns să vadă pe Saul, până în ceasul morții sale, iar Samuil era măhnit pentru Saul, fiindcă Domnului îi părea rău că-l făcuse pe Saul rege peste Israel.

Samuil unge pe David rege. David e chemat la curtea lui Saul.

1. Ci Domnul a rostit către Samuil: «Până când te vei jeli pentru Saul, o dată ce eu l-am scoțit nevrednic să mai fie rege peste Israel? Uplete cornul tău cu mir și pornește, căci te trimit la Iesei din Betleem, fiindcă mi-am ales rege pe unul din feciorii lui!»

2. Atunci a zis Samuil: «Cum să mă duc? Căci dacă aude Saul mă va ucide!» Zis-a Domnul: «Ia cu tine o juncă și spune: «Am venit să aduc jertfă Domnului.»

3. Și chemă pe Iesei la jertfă și eu te voi învâța ce să faci. Fiindcă trebuie să-mi ungi pe acela pe care îți voi spune!»

4. Iar Samuil a făcut cum a poruncit Domnul și a venit în Betleem, iar bătrânii cetății, întâmpinându-l cu frică, l-au întrebat: «Cu pace este venirea ta, văzătorule?»

5. Răspuns-a el: «Cu pacc! Venit-am ca să jertfesc Domnului. Curățiți-vă și veniți la jertfă cu mine.» Și Samuil a curățit pe Iesei și pe feciorii lui și i-a chemat la jertfă.

6. Iar când ei au venit și Samuil văzu pe Eliab, el își zise: «De bună scamă, înaintea Domnului stă unsul său!»

7. Însă Domnul i-a zis lui Samuil: «Nu te uita la chipul lui, nici la înălțimea staturii lui, căci eu l-am lepădat. Fiindcă nu la ceea ce se uită omul se uită Domnul, de vreme ce omul caută la fața, pe când Domnul caută la inimă.»

8. Atunci Iesei a chemat pe Abinadab și l-a adus în fața lui Samuil, dar el a rostit: «Nici pe acesta nu l-a ales Domnul!»

9. Și Iesei a adus pe Șama; și Samuil a zis: «Nici pe acesta nu l-a ales Domnul!»

10. Astfel Iesci a adus șapte feciori ai săi înaintea lui Samuil; și Samuil a zis către Iesei: «Domnul n'a ales din aceștia!»

11. Apoi Samuil a întrebat pe Iesei: «Atâția sunt toți flăcăii tăi?» Zis-a Iesei: «Ba a mai rămas mezinul, dar iată că paște oile!» Atunci Samuil a poruncit

lui Iesei: « Trimite să-l aducă, pentru că nu vom sta la masă până ce nu va veni aici. »

12. Deci a trimis și l-a adus. Și el era bălan, cu ochi frumoși și mândru la vedere. Atunci i-a zis Domnul: « Scoală-te și-l unge, că acesta este! »

13. Și Samuil a luat cornul cu mir și l-a uns în mijlocul fraților săi și Duhul Domnului a venit năvalnic peste David din ziua aceea și de aci înainte. Iar Samuil s'a sculat și s'a dus la Rama.

14. După acestea, Duhul Domnului s'a dus de la Saul și un duh rău de la Domnul îl chinuia.

15. Atunci slujitorii lui Saul i-au zis: « Iată un duh rău de la Domnul te turbură! »

16. Deci Măria Ta să poruncească slujitorilor tăi, care sunt în fața ta, să caute pe cineva care să știe să cânte din harfă. Și ori de câte ori duhul cel rău de la Dumnezeu va veni peste tine, acela va cânta cu mâna sa și ție îți va fi mai bine! »

17. Și Saul a zis către slujitorii săi: « Căutați-mi un meșter în harfă și aduceți-l la mine. »

18. Atunci unul dintre copiii de casă răspunzând a zis: « Iată, eu cunosc un fiu al lui Iesei Betleemitul, meșter în harfă, viteaz și voinic, îndemânat în luptă și iscusit la vorbă și bărbat chipeș, și Domnul este cu el. »

19. Atunci Saul a trimis crainici la Iesei și i-au spus: « Trimite-mi pe David, fiul tău, care păzește oile. »

20. Iar Iesei a luat un asin încărcat cu pâine și un burduf de vin și un ied și le-a trimis lui Saul prin David, fiul său.

21. Astfel veni David la Saul și se înfățișă înaintea lui și-i fu foarte drag lui Saul și ajunse scutierul lui.

22. Și Saul i-a trimis lui Iesei această vorbă: « Să rămână, te rog, David lângă mine, căci a aflat har în ochii mei! »

23. Și atunci când duhul cel rău de la Dumnezeu venea peste Saul, David își lua harfa și cânta cu degetele sale, și Saul se răcorea și-i era mai bine și duhul cel rău se ducea de la el.

17.

Infruntarea lui Goliat. David îl biruiește.

1. În vremea aceasta Filistenii și-au strâns laolaltă oștirile pentru luptă și s'au adunat la Soco din Iuda și au tăbărit între Soco și Azeca, la Efes-Damim.

2. Atunci Saul și războinicii din Israil s'au adunat și au tăbărit în « Valea Stejarului » și s'au așezat în șir de bătaie, ca să dea piept cu Filistenii.

3. Și Filistenii stăteau pe muntele din partea aceasta, iar Israiiții stăteau pe muntele din partea cealaltă, iar la mijloc era o vale.

4. Și a ieșit din rândul Filistenilor un luptător al cărui nume era Goliat, din Gat, și care era înalt de șase coți și o palmă.

5. Și în cap avea un coif de aramă și era îmbrăcat într'o platoșă de solzi, iar greutatea platoșei era de cinci nui de sici de aramă.

6. Peste fluiercele picioarelor avea tureci de aramă și o sulită de aramă pe umerii săi.

7. Și toporaștea sulitei sale era cât un drug de țesător, iar vârful sulitei cântărea șase sute de sici de fier. Și scutierul lui mergea înainte.

8. Apoi s'a oprit și a început să strige spre rândurile Israiiților, zicându-le: « De ce ieșiți și vă așezați în șir de bătaie? Nu sunt eu Filistean și voi robii lui Saul? Alegeți-vă un bărbat care să coboare la mine. »

9. Dacă vă putea să se lupte cu mine și să mă ucidă, atunci noi să vă fim robi; iar dacă eu îl voi birui pe el și-l voi uicide, atunci voi să ne fiți robi și să ne slujiți nouă! »

10. Și mai zicea Filisteanul: « Eu am rușinat astăzi rândurile războinicilor lui Israil. Dați-mi mie un bărbat, ca să ne războim împreună! »

11. Și auzind Saul și tot Israilul aceste cuvinte ale Filisteanului, au rămas încremeniți și au fost cuprinși de mare frică.

12. Și David era feciorul lui Iesei Efratitul, din Betleemul lui Iuda, om cu opt feciori, care, în zilele lui Saul, era bătrân și înaintat în vârstă.

13. Și cei trei feciori mai mari ai lui Iesei porniseră după Saul, la război. Iar numele celor trei feciori plecați la război erau: Eliab, cel dintâi născut, Abinadab, al doilea, și al treilea era Șama.

14. Iar David era cel mai mic, și cei trei frați mai mari ai lui plecaseră după Saul.

15. David însă se ducea și se întorcea de lângă Saul, ca să pască oile tatălui său, la Betleem.

16. Iar Filisteanul se apropia în fiecare dimineață și în fiecare seară, și s'a arătat așa patruzeci de zile.

17. Zis-a Iesei către David, fiul său: «Ia pentru frații tăi o efă din aceste boabe prăjite și aceste zece pâini și du-le degrabă în tabără la frații tăi;

18. Iar aceste gogoloaie de caș du-le căpeteniei din mia lor. Și întrebă de sănătatea fraților tăi și adu un zălog de la ei.»

19. Ci Saul și ei și toți bărbații din Israil erau în «Valea Stejarului», prinși în luptă cu Filistenii.

20. Deci David s'a sculat dis-de-dimineață, a lăsat oile în seama unui paznic, a pus povara pe spate și a plecat, precum îi poruncise Iesei. Și a sosit în tabăra carelor de război, tocmai când oastea, ieșind în șiruri de bătaie, clo-cotea de strigăte războinice.

21. Și Israil și Filistenii s'au întocmit de luptă, stând oștile față în față.

22. Atunci David a dat în grijă povara din spate-i paznicului poverilor și a alergat în rândurile luptătorilor, și ajungând a întreat pe frații săi de sănătate.

23. Dar pe când vorbea el cu ei, iată că ieși din rândurile Filistenilor uriașul Goliat, Filisteanul din Gat, și spuse aceleași cuvinte ca mai înainte; și David le auzi.

24. Iar toți oamenii din Israil, când l-au văzut pe Goliat, au fugit de dinaintea lui spăimântându-se grozav.

25. Și oamenii din Israil ziceau: «Văzut-ați pe acest om care a ieșit din rând? El iese ca să facă de rușine pe Israil, însă pe acela care îl va omorî, regele îl va dărui cu mari averi și-i va da de soție pe fiica sa și va scuti casa tatălui său de orice dajdie în Israil.»

26. Atunci David a întrebat pe cei din preajma lui și a zis: «Ce se va întâmpla cu omul care va ucide pe Filisteanul acesta și va ridica ocară lui Israil? Cine este acest Filistean netăiat împrejur, ca să facă de răs oștile Dumnezeului celui viu?»

27. Și poporul i-a răspuns în același chip zicând: «Așa parte va avea omul care-l va ucide!»

28. Însă când fratele său cel mare, Eliab, auzi ce vorbea el cu oamenii, mânia lui Eliab se aprinse împotriva lui David și-l dojeni: «De ce te-ai coborît aici și în grija cui ai lăsat tu, în bărăgan, cele câteva oi? Eu cunosc trufia ta și viclenia inimii tale, căci ai venit ca să te uști la bătălie!»

29. Răspuns-a David: «Dar ce am făcut eu acum? Au fost doar numai vorbe!»

30. Apoi el se întoarse la altul și-l întrebă același lucru și oamenii îi răspunseră cu aceleași cuvinte ca mai înainte.

31. Și auzindu-se cuvintele pe care le vorbea David, au fost spuse înaintea lui Saul, și Saul a zis să i-l aducă.

32. Atunci David a grăit către Saul: «Curajul stăpânului meu să nu se prăbusească! Robul tău se va duce să se lupte cu acest Filistean!»

33. Dar Saul i-a răspuns lui David: «Tu nu poți să te duci împotriva acestui Filistean să te bați cu el, fiindcă tu ești băietan, pe când el este războinic din tinerețea lui.»

34. David însă i-a zis lui Saul: «In vremea când robul tău păștea oile tatălui său și când venea leul ori ursul și răpea o oaie din turmă,

35. Eu tăbăram pe el și-l loveam și-i smulgeam prada din gură, iar dacă se ridica împotriva mea, îl apucam de gât și-l loveam până ce îl omoram.

36. Robul tău a omorât și lei și urși, și acest Filistean netăiat împrejur va fi ca unul dintre ei, fiindcă el a defăimat oștirea viului Dumnezeu!»

37. Și a zis iarăși David: «Domnul cel ce m'a scăpat din ghiarele leului și din labele ursului, el mă va scăpa din mâna acestui Filistean!» Atunci Saul

a rostit către David: « Du-te, și Domnul să fie cu tine ».

38. Și Saul îmbracă pe David cu veșmintele sale și-i puse în cap coif de aramă și-i dădu o platoșă.

39. Apoi David se încinse cu sabia lui Saul peste veșminte și se încercă să umble, căci nu era deprins cu ele. Și a zis David către Saul: « Nu pot să umblu cu platoșa asta, căci nu sunt deprins cu ea ». Deci David a lepădat-o de pe el.

40. După aceea și-a luat toiagul în mână și și-a ales cinci pietre netede din pârâu și le-a pus în traista-i ciobănească — tolba lui — și cu praștia în mână s'a apropiat de Filistean.

41. Iar Filisteanul venea întins și se tot apropia de David, iar omul care-i ducea scutul mergea înaintea lui.

42. Și Filisteanul uitându-se și văzând pe David l-a disprețuit, fiindcă era un băietan, bălan și frumos la chip.

43. Și Filisteanul a strigat la David: « Căine sunt eu de vii tu la mine cu toiege? » Și Filisteanul blestemă pe David în numele dumnezeilor săi.

44. Apoi Filisteanul rosti către David: « Vino la mine, căci am să dau carnea ta păsărilor cerului și fiarelor câmpiei! »

45. Însă David răspunse Filisteanului: « Tu vii împotriva mea cu sabia, cu sulia și cu țapoi, dar eu viii împotriva ta în numele Domnului Savaot, Dumnezeul oștirilor lui Israil pe care tu le-ai defăimat.

46. În ziua aceasta Domnul te va da în mâna mea și eu te voi răpune și-ți voi lua capul și voi da stârvul tău și stârvurile oștirii Filistenilor, chiar astăzi, păsărilor cerului și fiarelor pământului, așa încât tot pământul să știe că în Israil este Dumnezeu.

47. Și toată această lume adunată să înțeleagă că nu cu sabia și cu sulia măntuiește Domnul, fiindcă războiul acesta este lucrul Domnului și El vă va da pe voi în mâinile noastre. »

48. Și când Filisteanul se porni și merse și se apropie ca să înfrunte pe David, David cu grabire alergă din rândurile oștirii, ca să dea piept cu Filisteanul.

49. Și David vârî mâna în traistă și luând de acolo o piatră o învarti cu praștia și izbi pe Filistean în frunte, așa încât piatra îi pătrunse în frunte și el căzu cu fața la pământ.

50. Astfel David birui pe Filistean, cu praștia și cu piatra, izbindu-l pe Filistean și omorându-l, și fără să fi avut David sabie în mâna lui.

51. Apoi David a alergat și stând deasupra Filisteanului a pus mâna pe sabia lui, a scos-o din teacă și l-a isprăvit, tăindu-i capul cu ea. Iar Filistenii văzând că uriașul lor a murit, au luat-o la fugă.

52. Atunci bărbații lui Israil și ai lui Iuda au năvălit, cu strigăte războinice, și au urmărit pe Filistenii până la Gat și până la porțile Ecronului, așa încât raniții Filistenilor au căzut pe calea de la Șaaraim până la Gat și până la Ecron.

53. Iar după ce fiii lui Israil au venit înapoi de la urmărirea Filistenilor, au prădat tabăra lor.

54. Și David a luat capul Filisteanului și l-a adus la Ierusalim, iar armele lui le-a pus în cortul Domnului.

55. Ci Saul, când a văzut pe David ieșind întru întâmpinarea Filisteanului, a întrebat pe Abner, căpetenia oștirii: « Abner, al cui fecior este tânărul acesta? » Dar Abner i-a răspuns: « Pe viața Măriei Tale dacă știu! »

56. Zis-a regele: « Intreabă tu al cui fecior este băietanul acesta! »

57. Și întorcându-se David de la înfrângerea Filistenilor, l-a luat Abner și l-a dus înaintea lui Saul, și David ținea în mână capul Filisteanului.

58. Atunci l-a întrebat Saul: « Al cui ești tu, flăcăule? » Și David i-a răspuns: « Sunt feciorul robului tău Iesei Betleemiteanul. »

18.

Ionatan iubește pe David, dar Saul începe să-l urască.

1. Iar când David a isprăvit de vorbit cu Saul, sufletul lui Ionatan s'a lipit de sufletul lui David, așa încât Ionatan îl iubea ca pe sine însuși

2. Și Saul l-a luat pe David în ziua aceea și nu l-a mai lăsat să se întoarcă în casa tatălui său.

3. Și Ionatan a legat cu David legământ de prietenie, căci îl iubea ca pe sine însuși.

4. Astfel Ionatan s'a dezbrăcat de mantia care era pe el și i-a dat-o lui David, asemenea și zaul sa, sabia sa, arcul său și brăul său.

5. Și David ieșea la război și, oriunde îl trimitea Saul, biruia; iar Saul l-a pus mai mare peste ostași, și era bine văzut în ochii întregului popor precum și în ochii curtenilor lui Saul.

6. Și venind ei cu David care se întorcea de la înfrângerea Filistenilor, au ieșit femeile de prin toate cetățile lui Israel, cântând și dănțuind, întru întâmpinarea regelui Saul, cu timpane, cu chioțe de veselie și cu chimvale.

7. Și femeile răspundeau una alteia, cântând, dănțuind și grăind: «Saul a bătut miile sale, însă David ale sale zeci de mii!»

8. Atunci Saul se aprinse foarte de mânie, căci acest cuvânt îl jignea. Și el zise: «Lui David îi dau zecile de mii, iar mie numai miile. Îi mai lipsește doar domnia.»

9. Și din ziua aceea înainte, Saul privi pe David cu ochi pizmași.

10. Dar a doua zi, năvăli spre Saul duhul cel rău, trimis de Dumnezeu, și el umbra prin casă zbciumându-se. Ci David cânta din harfă, ca în toate zilele, iar Saul avea sulița în mână.

11. Și Saul a azvârlit cu sulița, gândind: «Voi pironi pe David de perete!» David însă se feri, din fața lui, de două ori.

12. Acum Saul se temea de David, fiindcă Domnul era cu el, pe când de la Saul se depărtase.

13. Și l-a depărtat Saul de lângă el și l-a pus căpitan peste o mie. Astfel David pleca și venca, în fruntea oamenilor săi.

14. Și David avea noroc, în tot lucrul său, fiindcă Domnul era cu el.

15. Iar Saul văzând că îi ieșeau toate foarte bine, se temea de el.

16. Însă întregul Israel și Iuda țineau la David, fiindcă el era totdeauna în fruntea lor.

17. Și Saul a zis lui David: «Iată, vreau să-ți dau de soție pe Merab, fata mea cea mai mare, numai să-mi fii viteaz și să duci războaiele Domnului!» Dar Saul se gândea: «Să nu-l doboare mâna mea, ci sa-l doboare mâna Filistenilor.»

18. David însă a răspuns lui Saul: «Cine sunt eu și care este spița neamului tatălui meu în Israel, ca să fiu eu ginerele regelui?»

19. Dar așa s'a făcut, că la vremea când era s'o dea pe Merab, fiica lui Saul, lui David de soție, fu măritată cu Adriel Meholatitul.

20. Și Micol, fata lui Saul, iubea pe David și, când lucrul îi fu adus la cunoștință lui Saul, el găsi vestea pe plac.

21. Căci Saul se gândea: «Îi voi da-o lui de soție, dar va fi pentru el o cursă și va cădea în mâna Filistenilor.» Deci Saul zise lui David a doua oară: «Acum tu vei fi ginerele meu!»

22. Iar slujitorilor săi, Saul le dădu această poruncă: «Vorbiți cu David în taină și spuneți-i: «Iată, regele ține la tine și toți curtenii lui te iubesc. Fii atunci ginerele regelui!»

23. Și slujitorii lui Saul aduseră aceste vorbe la urechea lui David; însă David le răspunde: «Ușor lucru este în ochii voștri să fii ginerele regelui? Eu sunt doar un om sărac și prizărit.»

24. Iar slujitorii lui Saul îl înștiințară și-i spuseră: «Acestea au fost cuvintele lui David.»

25. Saul a zis atunci: «Așa să-i spuneți lui David: Regele nu ține la darurile de nuntă, ci voicște o sută de tăieri împrejur de Filistenii, ca să se războie împotriva vrăjmașilor regelui.» Însă Saul avea în gând să-l piardă pe David prin mâna Filistenilor.

26. Și slujitorii i-au spus lui David cuvintele acestea, iar David le-a încuviințat, pentru cuvântul ca să ajungă ginerele regelui. Și mai nainte ca să se împlinească zilele,

27. David s'a sculat și s'a dus el cu ostașii lui și a omorât două sute dintre

Filistenii, și David a adus ce-a fost tăiat împrejur și le-a dat regelui, toate la număr, ca să ajungă ginerele regelui. Iar Saul dădu pe fiica sa Micol lui David de soție.

28. Atunci Saul văzu și cunoscă că Domnul era cu David și că tot Israelul îl iubește.

29. Drept aceea, Saul se temu de David și mai mult și Saul ajunsese dușmanul de toate zilele al lui David.

30. Și voevozii Filistenilor năvăleau mereu, dar când năvăleau ei, David avea mai mare izbândă decât toți curtenii lui Saul, astfel că numele său ajunsese la mare slavă.

19.

Saul caută să ridice viața lui David. Ionatan și Micol țin parte lui David.

David fuge la Samuil.

1. Totuși Saul a spus lui Ionatan, fiul său, și tuturor slujitorilor săi că voiește să omoare pe David. Ci Ionatan, fiul lui Saul, avea mare dragoste către David.

2. Atunci Ionatan a dat de veste lui David, zicând: « Părintele meu Saul caută să teucidă. Deci acum fii pe pază până dimineața și stai într'un loc dosit și ascunde-te.

3. Iar eu voi ieși și voi sta lângă părintele meu, acolo în câmpul unde vei fi tu, și voi vorbi cu părintele meu despre tine și dacă voi vedea ceva îți voi da de veste.

4. Astfel Ionatan vorbi de bine pe David, către Saul, tatăl său, și-i spuse: « Să nu păcătuiescă regele împotriva robului său David, căci el n'a păcătuțit împotriva ta, iar faptele lui au fost de mare folos pentru tine,

5. Fiindcă el și-a pus viața în primejdie și a răpus pe Filistean și astfel Domnul a dăruit, prin mâna lui, o mare izbândă întregului Israel. Tu ai văzut și te-ai bucurat. Atunci de ce vrei să-ți faci păcat cu sânge nevinovat, și să omori pe David, fără nici un temei? »

6. Și Saul a dat ascultare graiului lui Ionatan și Saul s'a jurat: « Pe Domnul cel viu, că nu va fi ucis! »

7. Și Ionatan a chemat pe David și i-a împărțit toate aceste vorbe. Apoi

Ionatan a dus pe David la Saul și el a slujit în fața lui ca și mai înainte.

8. Și iarăși a izbucnit războiul, și David a ieșit la luptă și s'a luptat cu Filistenii și i-a biruit într'o bătălie crâncenă, așa încât au luat-o la fugă de dinaintea lui.

9. Dar duhul cel rău, de la Domnul, a venit iar peste Saul. Și el stătea în palatul său, cu sulița în mână, pe când David cânta din harfă.

10. Și Saul a căutat să pierească cu sulița pe David, de perete, dar el s'a ferit din fața lui Saul, așa încât el a înfipt sulița în zid. Iar David a fugit și a scăpat. În noaptea aceea însă,

11. Trimis-a Saul oameni, acasă la David, ca să-l pândescă și să-l omoare până dimineața. Micol însă, soția lui David, l-a vestit și i-a spus: « Dacă nu-ți scapi viața în noaptea aceasta, mâine vei fi omorât. »

12. Atunci Micol l-a slobozit pe David pe fereastră în jos și el s'a dus și a fugit și a scăpat.

13. Apoi Micol a luat un terafim și l-a pus în pat și i-a pus la cap un smoc de păr de capră și l-a învelit cu o mantie.

14. Trimifând deci Saul pe oamenii săi ca să ia pe David, ea a spus: « Este bolnav! »

15. Și iarăși a trimis Saul pe soli, ca să vadă pe David, poruncindu-le: « Aduceți-l la mine cu pat cu tot, ca să-l omori! »

16. Dar când solii veniră, iată, în pat era terafimul și la cap avea smocul de păr de capră.

17. Atunci Saul a întrebat pe Micol: « De ce m'ai amăgit într'acest chip și ai dat drumul dușmanului meu, ca să scape? » Dar Micol i-a răspuns lui Saul: « El mi-a zis: « Lasă-mă să mă duc, că de nu, te omori! »

18. Astfel David a fugit și a scăpat și s'a dus la Samuil, la Rama, și i-a istorisit toate câte îi făcuse Saul. Apoi s'a dus cu Samuil și au locuit la frăția proorocilor în Rama.

19. Și i-au adus lui Saul această veste: « Iată, David este la frăția proorocilor în Rama! »

20. Atunci Saul a trimis soli ca să prindă pe David, dar când ei văzură

ceata proorocilor care prooroceau și pe Samuil care stătea în fruntea lor, duhul lui Dumnezeu veni peste trimișii lui Saul și se simțiră și ei profeți.

21. Și i-au spus lui Saul acest lucru și el a trimis alt rând de soli și duhul proorocește i-a insuflat și pe aceia. Dar Saul a mai trimis încă odată al treilea rând de soli și au profețit și aceștia.

22. Atunci Saul s'a aprins de mânie și s'a dus el însuși la Rama și a ajuns la fântâna cea mare care este pe aria de pe colina pleșuvă și a început să întrebe: « Unde sunt Samuil și David? » Și unul i-a răspuns: « Iată, sunt la frăția proorocilor în Rama! »

23. Însă, pe când se ducea de acolo spre frăția proorocilor în Rama, Duhul lui Dumnezeu a năvălit și asupra lui, și mergând pe cale proorocea, până când a ajuns la frăția proorocilor în Rama.

24. Și aruncându-și și el hainele de pe el, se zbcuimea ca un profet înaintea lui Samuil și a zăcut gol la pământ toată ziua aceea și toată noaptea. Pentru aceea a rămas vorba: « Oare și Saul este printre prooroci? »

20.

Prietenia dintre David și Ionatan. Saul rămâne neînduplecat.

1. David a fugit atunci de la frăția proorocilor din Rama și a venit la Ionatan și a vorbit cu el: « Ce am săvârșit eu? Care este vina mea și care este păcatul meu în fața tatălui tău, de umblă să-mi ridice viața? »

2. Ionatan i-a răspuns: « Ferească Domnul, tu nu vei muri! Iată, tatăl meu nu face nici un lucru, fie mare, fie mic, fără să mi-l destăinuască; atunci, pentru ce tatăl meu ar ascunde de mine planul acesta? Nu e deloc așa! »

3. Însă David se jură iar și zise: « Tatăl tău știe bine că eu am aflat har în ochii tăi și el s'a gândit: « Să nu știe despre aceasta Ionatan, ca să nu se mâhnească ». Însă, pe Domnul cel viu și pe viața ta, adevăr spun că e numai un pas între mine și moarte. »

4. Atunci Ionatan a grăit lui David: « Oricе va dori sufletul tău, eu voi face pentru tine! »

5. Zis-a David către Ionatan: « Iată, mâine este lună nouă, însă eu nu voi putea să stau cu regele la masă. De aceea îngăduiește-mi să mă duc ca să mă ascund pe câmp până poimăine seara. »

6. Dacă tatăl tău va întreba de mine, tu să zici: « David și-a cerut voie de la mine să se repeadă la Betleem, cetatea sa, căci acolo se jertfește jertfa de fiicare an pentru toată familia ». »

7. Dacă el va zice atunci: « Foarte bine! » robul tău este pe pace; dacă însă îl apucă mânia, să știi că s'a hotărît să facă rău. »

8. Ci tu fii îndurător față de robul tău, fiindcă ai încheiat cu robul tău legământul Domnului. Iar dacă am vre-o vină, omoară-mă tu însuși, și nu mă mai duce la părintele tău! »

9. Răspuns-a Ionatan: « Ferească-te Domnul! Dacă aș ști eu bine că tatăl meu a pus împotriva ta la cale vre-o urgie, nu ți-aș fi spus-o eu ție? »

10. Întrebat-a David pe Ionatan: « Cine-mi va da de veste dacă tatăl tău îți va da răspuns aspru? »

11. Atunci a zis Ionatan către David: « Haide să ieșim la câmp! » Și au ieșit amândoi la câmp. »

12. Și Ionatan a grăit lui David: « Domnul Dumnezeu lui Israil este martor: voi iscodi pe tatăl meu în aceste trei zile și, iată, dacă are gând bun pentru David, atunci negreșit voi trimite la tine și-ți voi destăinui cum este, »

13. Iar dacă tatăl meu o fi găsit cu cale să-ți facă rău, așa să facă Domnul cu Ionatan și încă și mai mult, de nu-ți voi destăinui și nu-ți voi da drumul, ca să te duci în pace. Iar Domnul va fi cu tine precum a fost și cu tatăl meu. »

14. Și să dea Domnul, atâta timp cât voi fi în viață să arăți față de mine îndurarea Domnului. Iar dacă voi muri,

15. Să nu retezi niciodată dragostea ta dinspre partea casei mele. Chiar atunci când Domnul va da pieirii pe dușmanii lui David, unul câte unul, de pe fața pământului, »

16. Numele lui Ionatan să nu fie stărpit de casa lui David, fiindcă Dom-

nul va cere răzbunare din mâna lui David.»

17. Și Ionatan se jură încă o dată lui David pe dragostea sa către el, căci îl iubea ca pe sufletul său.

18. Apoi Ionatan îi zise: «Mâine este lună nouă și lipsa ta va fi luată aminte, căci locul tău va rămâne gol;

19. Dar poimâine lipsa ta va sări și mai mult în ochi. Atunci tu să te duci la locul unde te ascunseseși în ziua cu pricina și stai acolo lângă movila de pietre.

20. Iar eu a treia zi voi azvârli săgeți, în preajma ei, ca și când aş trage la țintă.

21. Și iată, voi trimite pe băiat poruncindu-i: «Du-te de-mi găsește săgețile!» Dacă voi zice băiatului: «Iată săgețile sunt de la tine mai încoace, ia-le!», atunci tu vino, căci pricina ta stă bine și nu e nici o primejdie, pe Domnul cel viu!

22. Dacă însă voi zice băiatului așa: «Iată săgețile sunt de la tine înainte», atunci pleacă, fiindcă Domnul te mână la drum!

23. Iar despre ceea ce am vorbit între noi, eu și tu, iată Dumnezeu stă martor între mine și tine, pururea!»

24. Și David s'a ascuns pe câmp. Iar când a fost lună nouă, regele a stat la masă, ca să mănânce.

25. Și regele a stat la locul său, ca și alte dăți, adică în jilțul de lângă perete, iar Ionatan ședea în fața lui, pe când Abner ședea alături de Saul; și locul lui David era gol.

26. Și Saul nu zise nimic în ziua aceea, căci se gândea el: «Este o întâmplare; el n'a fost curat, și n'a putut să se curățească.»

27. Dar a doua zi după lună nouă, adică în ziua cealaltă, locul lui David fiind tot gol, atunci Saul întrebă pe fiul său Ionatan: «De ce n'a venit fiul lui Iesei la masă, nici ieri, nici astăzi?»

28. Răspuns-a Ionatan lui Saul: «David s'a cerut de la mine, ca să se ducă la Betleem,

29. Rugându-mă: «Dă-mi drumul, te rog, căci este o jertfă a familiei noastre în cetate și, iată, frații mei m'au poftit

și pe mine. Deci acum, dacă am găsit har în ochii tăi, lasă-mă să mă duc ca să-mi văd frații.» Pentru aceea n'a venit David la masa regelui.»

30. Atunci mânia lui Saul izbucni împotriva lui Ionatan și Saul strigă la el: «Tu, fecior de femeie ticăloasă și nărăvașă, oare nu știi eu că tu ești prieten cu feciorul lui Iesei, spre rușinea ta și spre rușinea goliciumii mamei tale?

31. Căci atâta timp cât va trăi fiul lui Iesei pe pământ, nu vei avea tărie nici tu, nici regalul tău. Iar acum trimite și adu-l la mine, căci l-am hărăzit morții!»

32. Dar Ionatan a răspuns lui Saul, tatăl său, zicând: «Pentru ce trebuie să moară? Ce a săvârșit el?»

33. Atunci Saul a zvrălit cu sulița după el, ca să-l ucidă, și Ionatan înțelese că dinspre partea tatălui său era lucru hotărât să ucidă pe David.

34. Deci Ionatan s'a sculat de la masă infierbântat de mânie și nu gustă de-mâncare a doua zi după lună nouă, căci era mâhnit din pricina lui David și pentru ocară pe care i-o făcuse tatăl său.

35. Iar a doua zi dimineața, Ionatan a ieșit pe câmp cu un băietan, la vremea hotărâtă cu David.

36. Și a zis către băiat: «Aleargă și găsește săgețile pe care eu le arunc!» Și pe când băiatul alerga, Ionatan țintea cu săgeata dincolo de băiat.

37. Și ajungând băiatul la locul săgeții pe care o zvrălise Ionatan, el a strigat în urma băiatului zicând: «Iată că săgeata e dincolo de tine!»

38. Și iarăși strigă Ionatan după băiat: «Grăbește-te! Nu sta locului!» Iar slujitorul lui Ionatan a ridicat săgeata și a adus-o stăpânului său.

39. Ci băiatul nu știa nimic, numai Ionatan și David știau tălcul acesta.

40. Apoi Ionatan a dat arcul său băiatului care era cu el, poruncindu-i: «Du-te și-l du în cetate».

41. Plecând băiatul, David se ridică din dosul mobilei de pietre și căzând cu fața la pământ se închină de trei ori. Apoi cei doi prieteni se sărutară unul pe altul și plânseră unul în brațele

celuilalt, David mai cu seamă plângând cu hohote.

42. Pe urmă Ionatan zise lui David: « Mergi în pace! Rămâne cum ne-am jurat noi amândoi întru numele Domnului, când am zis: Domnul să fie între tine și mine, între seminția mea și seminția ta, pururea! »

21.

David în pribegie.

1. Și David s'a sculat și s'a dus, iar Ionatan s'a întors în cetate.

2. Și David a mers la Nobe, la arhiereul Ahimelec, și Ahimelec a ieșit speriat înaintea lui David și l-a întrebat: « De ce ești tu singur și n'ai pe nimeni cu tine? »

3. Ci David i-a răspuns lui Ahimelec arhiereul: « Regele mi-a dat astăzi o poruncă și mi-a spus: « Să nu știe nimeni nimic despre pricina pentru care te trimiț și despre cele ce ți-am poruncit ». Iar cu oamenii mei m'am înțeles să ne găsim în cutare și cutare loc.

4. Și acum, de ai la îndemână vreo cinci pâini, dă-le în mâna mea, sau orice se găsește. »

5. Atunci arhiereul i-a răspuns lui David, zicând: « N'am deloc la îndemână pâine obișnuită, ci numai pâine sfințită, numai dacă oamenii tăi s'au ferit de femeile lor ».

6. Ci David a răspuns arhiereului cu aceste vorbe: « Negreșit am ținut înfrânarea de la neveste, ca și altădată, când porneam la război. Trupurile oamenilor mei sunt curate, măcar că este vorba de un lucru lusc. Cu atât mai mult fi-vor ei astăzi curați cu trupul! »

7. Și arhiereul i-a dat pâinea sfințită, căci nu avea acolo altă pâine, fără numai pâinile punerii înainte, care sunt luate dinaintea Domnului, ca să pună în loc pâinea proaspătă, în ziua când cealaltă este ridicată.

8. Dar în ziua aceea era acolo unul dintre slujitorii lui Saul, poprit înaintea Domnului, și numele lui era Doeg, de neam edomit, baciul ciobanilor lui Saul.

9. Și David a întrebat pe Ahimelec: « N'ai tu pe aici la îndemână vre-o su-

liță sau vre-o sabie? Că n'am luat cu mine nici sabia mea, nici celelalte arme ale mele, fiindcă porunca regelui a fost zornică. »

10. Răspuns-a arhiereul: « Sabia lui Goliat Filisteanul pe care tu l-ai răpus în Valea Stejarului, iată-o, e învelită într'un veșmânt și pusă în dosul efo-dului; de voiești s'o iei, ia-o, căci alta decât aceasta nu se află aici. » Iar David a răspuns: « Nu mai este alta la fel cu ea; dă-mi-o! »

11. După acestea David s'a sculat și a fugit în ziua aceea din fața lui Saul și s'a dus la Achis, regele din Gat.

12. Atunci oamenii lui Achis i-au spus: « Oare acesta nu este David, omul lui Saul, regele țării? Și nu este el acela despre care cântau dântuind și zicând: « Saul a ucis miile sale, David însă ale sale zeci de mii! »? »

13. Aceste cuvinte l-au pătruns pe David la inimă și se temu foarte de Achis, regele Gatului.

14. De aceea el s'a prefăcut nebun înaintea lor și se slăuea ca un smintit în mâinile lor și bătea toba în porți și lăsa să-i curgă scuipatul în barbă.

15. Ci regele Achis a zis către curtenii săi: « Vedeți bine că este un om nebun! De ce l-ați adus la mine? »

16. Duc eu oare lipsă de nebuni, de mil-ați adus și pe acesta ca să se schimonosească înaintea mea? Acesta trebuie să intre în palatul meu? »

22.

David pribegeste mai departe. Saul ucide pe preoții din Nobe.

1. Și a plecat David și de acolo și și-a găsit adăpost în cetățuia Adulam și, auzind frații săi și toată casa tatălui său, s'au pogorit acolo la el.

2. Apoi s'au strâns lângă el tot felul de obișduiți și toți câți aveau cămătari pe capul lor și toți câți erau cu inima amărită, iar David era căpetenia lor; așa încât se adunară în jurul lui ca la patru sute de inși.

3. Apoi, de acolo, David s'a dus la Mițpe din țara Moabului și a grăit către regele Moabului: « Îngăduie, te rog, să locuiesc

tatăl meu și muma mea cu voi, până ce voi ști ce va face cu mine Dumnezeu.»

4. Și i-a lăsat la regele Moabului și au sălășluit la el tot timpul cât David a stat în cetățue.

5. Însă proorocul Gad i-a zis lui David: «Nu mai sta în această cetățue, ci pleacă și te du în pământul Iuda.» Și David a purces și s'a dus la Iaar-Heret.

6. Și a auzit Saul că s'a aflat unde este David și oamenii care îl însoțeau. Iar Saul tocmai ședea în Ghibea sub stejarul de pe deal, ținând lancea în mână; iar toți curtenii lui stăteau în preajmă-i.

7. Și Saul a început să spună dregătorilor lui: «Ascultați, fii ai lui Veniamin: oare fiul lui Iesei vă va da, la toți câți sunteți, moșii și podgorii și pe toți vă va face căpitani peste mii și peste sute?

8. Căci voi toți ați uneltit împotriva mea și nimeni nu mi-a descoperit când fiul meu s'a legat cu fiul lui Iesei, și nimănui dintre voi nu i-a păsat de mine și nimeni nu mi-a dat pe față cum că fiul meu a răsculat împotriva-mi pe sluga mea, dușman, precum este astăzi!»

9. Atunci Doeg Edomitul, care stătea cu slujitorii lui Saul, a deschis gura și a zis: «Am văzut pe fiul lui Iesei când a venit la Nobe, la Ahimelec, feciorul lui Ahitub,

10. Și acesta a întrebat pe Domnul pentru David și i-a dat merinde, ba i-a dat și sabia lui Goliat Filisteanul.»

11. Și regele a trimis să-i cheme pe Ahimelec arhiereul, fiul lui Ahitub, cu toată casa tatălui său, adică pe preoții din Nobe, și ei veniră cu toții la rege.

12. Și Saul a rostit: «Ascultă încoace, fecior al lui Ahitub!» Ci el a răspuns: «Iată-mă, stăpâne!»

13. Zis-a Saul către el: «De ce ați uneltit împotriva mea, tu și feciorul lui Iesei, dându-i demânare și sabie și întrebând pe Dumnezeu pentru el, ca să se răscoare împotriva-mi dușmănește, precum se vede astăzi?»

14. Însă Ahimelec răspunse regelui astfel: «Dar cine între toți slujitorii tăi este credincios ca David? Ginerele re-

gelui, căpitanul paznicilor tăi și cu mare cinste în casa ta!»

15. Oare în ziua aceea început-am eu să întreb pentru el pe Dumnezeu? Departe de mine una ca aceasta! Să nu scoată regele nici o vină robului său, nici întregii case a tatălui meu, fiindcă robul tău nu știe nimic din toată această pricină, nici puțin, nici mult!»

16. Dar regele a rostit: «Ahimelec, vei muri fără nici o vorbă, tu și toată casa tatălui tău.»

17. Și regele a poruncit paznicilor care stăteau în preajma lui: «Apropiați-vă și omoriți pe preoții Domnului, căci ei sunt în cărd cu David, ca unii care au știut că el este fugăr și nu mi-l-au descoperit.» Dar paznicii regelui nu voiră să-și întindă mâna și să se atingă de preoții Domnului.

18. Atunci regele a poruncit lui Doeg: «Apropie-te tu și lovește pe preoți.» Și Doeg Edomitul s'a apropiat și a tăbărit asupra preoților și a omorit în ziua aceea optzeci și cinci de inși care purtau efodul de in.

19. Asemenea și Nobe, cetatea preoților, o trecu prin ascuțișul săbiei, și bărbat și femeie și copil și prunc de țată și boi și asini și oi, toate prin ascuțișul săbiei.

20. Numai un fecior al lui Ahimelec, fiul lui Ahitub, a putut să scape, și numele lui era Abiatar și el a fugit la David.

21. Și Abiatar i-a adus lui David vetea, cum că Saul a ucis pe preoții Domnului.

22. Și David a răspuns lui Abiatar: «Am știut din ziua aceea, fiindcă Doeg Edomitul se afla acolo, că el va da de știre lui Saul. Eu port vina că au murit toate aceste suflete din casa tatălui tău.

23. Rămâi la mine și nu te teme, fiindcă cine umblă să-ți ia viața ta, umblă să-mi ia și viața mea. Lângă mine ești în bună pază!»

23.

Cetatea Cheila. Domnul ocrotește pe David. Trădarea Zifeilor.

1. După acestea, i-au adus lui David această veste: «Iată, Filistenii au

impresurat Cheila și jăfuesc arile cu grâu. »

2. Atunci David a întrebat pe Domnul și a zis: « Să mă duc oare și să bat pe acești Filistenii? » Și Domnul a răspuns lui David: « Du-te și bate pe Filistenii și scapă Cheila! »

3. Însă oamenii lui David i-au spus: « Iată, noi suntem aici în Iuda și ne e teamă, dărmite când ne vom duce la Cheila împotriva oștirii Filistenilor! »

4. Și David întreabă încă o dată pe Domnul, și Domnul îi răspunde: « Scoală-te și coboară la Cheila, căci voi da pe Filistenii în mâna ta! »

5. Deci a pornit David cu oamenii săi la Cheila și se război cu Filistenii și le luă turmele și-i înfrânse într'o mare bătălie. Și astfel David izbăvi pe locuitorii din Cheila.

6. Iar când Abiatar, feciorul lui Ahimelec, a fugit la David, s'a coborât cu David la Cheila și a luat efodul cu el.

7. Și a ajuns la Saul știrea că David s'a dus la Cheila. Atunci Saul a zis: « Dumnezeu mi l-a dat în mână, căci el s'a închis singur, venind într'o cetate cu porți cu zăvoare! »

8. Și Saul a chemat tot poporul războinic să meargă la luptă și să coboare la Cheila, impresurând pe David și pe oamenii săi.

9. David însă, când află că Saul uneltește această viclenie împotriva sa, a zis lui Abiatar arhierul: « Adu încoace efodul! »

10. Și David a strigat: « Doamne Dumnezeu lui Israil, robul tău a auzit că Saul are de gând să vie la Cheila și să dărâme cetatea din pricina mea. »

11. Oare gospodarii din Cheila mă vor da în mâna lui? Oare Saul va veni de vale precum a auzit robul tău? Doamne Dumnezeule al lui Israil, dă răspuns robului tău! » Răspuns-a Domnul: « Va veni de vale! »

12. Atunci a întrebat David: « Mă vor da gospodarii din Cheila pe mine și pe oamenii mei în mâna lui Saul? » Răspuns-a Domnul: « Te vor da! »

13. Atunci David și oamenii săi, ca la șase sute de inși, s'au sculat și au ieșit din Cheila și s'au dus care încotro. Și Saul, când i s'a spus că David a fugit

din Cheila, s'a lăsat de gândul lui războinic.

14. Și a stat David în pustie prin creerii munților, petrecându-și zilele în ținutul muntos din pustiul Zif, iar Saul îl căuta mereu, însă Domnul nu voia să i-l dea în mână.

15. Deci David văzând că Saul a pornit și umblă să-i ia viața, a rămas în pustietatea Zif, la Horeșa.

16. Iar Ionatan, fiul lui Saul, s'a sculat și s'a dus la David la Horeșa și a îmbărbătat vârtutea lui întru numele Domnului,

17. Și i-a zis: « Nu te teme, fiindcă mâna lui Saul, tatăl meu, nu te va găsi, iar tu vei stăpâni peste Israil, și eu voi fi al doilea după tine; și însuși Saul, tatăl meu, știe că este așa! »

18. Și amândoi se legară la Horeșa cu jurământ în fața Domnului. Apoi David rămase la Horeșa, iar Ionatan se duse acasă.

19. Atunci Zifeii au venit la Saul în Ghibea și i-au spus: « Iată, David s'a ascuns la noi în creerii munților la Horeșa, la Ghibeat-Hachila, care vine spre miază-zi de pustie. »

20. Deci acum, Măria Ta, fiindcă sufletul tău dorește cu putere să se coboare, coboară-te și noi vom avea în grijă să-l dăm în mâinile regelui! »

21. Răspuns-a Saul: « Bindecuvântați să fiți voi de Domnul, că sunteți părtași cu mine în necazul meu. »

22. Mergeți dar, luați și mai mult aminte, dovediți și iscodiți ascunzătoarea pe unde calcă piciorul lui și cine l-a mai văzut pe acolo, căci mi s'a spus că este grozav de viclean.

23. Cercetați deci și dați de toate ascunzișurile pe unde se pitește, iar când vă veți întoarce, dați-mi știri adevărate; și eu atunci voi merge cu voi și dacă se va afla în țară eu îl voi căuta între toate neamurile lui Iuda. »

24. Atunci ei au pornit și s'au dus la Zif înaintea lui Saul; David însă și oamenii săi se pitiseră în pustiul Maon, adică în bărganul dinspre miază-zi de pustie.

25. Deci, când au venit Saul și oamenii săi ca să-l caute pe David, i-au dat de veste lui David și el s'a dat

mai devale, spre muntele stâncos din pustiul Maon. Iar când a aflat Saul, s'a luat după David în pustiitatea Maonului.

26. Și Saul cu oamenii lui mergea pe o coastă a muntelui, iar David și oamenii lui pe cealaltă coastă a muntelui, și David se zorea să fugă din fața lui Saul, iar Saul și oamenii lui erau gata să înconjure pe David și pe oamenii săi și să-i prindă.

27. Atunci un sol sosi la Saul spunându-i: «*Intoarce-te grabnic, căci Filistenii au năvălit în țară!*»

28. Și Saul s'a întors de la urmărirea lui David și s'a dus să dea piept cu Filistenii. Pentru acest cuvânt au numit locul acela: «*Stânca despărțirii*».

24.

David în Enghedi.

1. Apoi David a plecat de acolo și a poposit în locurile întărite și muntoase de la Enghedi.

2. Iar când s'a întors Saul, după izgonirea Filistenilor, i-au adus această știre: «*Iată, David se află în pustiul Enghedi.*»

3. Și Saul a luat trei mii de bărbați aleși din tot Israilul și a pornit în urmărirea lui David și a oamenilor lui, până la răsărit de stâncile caprelor sălbatece.

4. Și în drum a dat de o stână de oi. Acolo era o peșteră. Și Saul a intrat înlăuntru ca să-și facă nevoile; iar David cu oamenii săi erau poposiți în fundul peșterii.

5. Atunci însoțitorii lui David îi ziseră: «*Iată ziua despre care ți-a vorbit Domnul: «Iată eu îți voi da în mână pe dușmanul tău, ca să faci cu el cum vei crede de cuviință.»*» Iar David s'a sculat și a tăiat pe furis poala mantiei lui Saul.

6. Dar pe urmă, inima lui David se zbătea în el, fiindcă tăiasc poala mantiei lui Saul.

7. Și zicea către oamenii săi: «*Fe-rească-mă Domnul să fac una ca aceasta stăpânului meu, unsului Domnului, ca*

să ridic mâna mea împotriva lui, fiindcă el unsul Domnului este.»

8. Și David dojeni pe oamenii săi cu cuvinte aspre și nu-i lăsă să tabere asupra lui Saul. Iar Saul a ieșit din peșteră și și-a văzut de drum.

9. Inșă după acestea David se ridică și ieși din peșteră și, strigând după Saul, îi zise: «*Doamne, Măria Ta!*» Și Saul s'a uitat în urmă-i, iar David a căzut cu fața la pământ și s'a închinat.

10. Atunci David a grăit lui Saul: «*De ce ascuți tu vorbele oamenilor care spun: «Iată că David caută să-ți facă rău?»*»

11. Iată, astăzi văd ochii tăi că Domnul te-a dat pe tine în mâna mea, acolo în peșteră, dar, la îndemnul ca să te omor, eu te-am cruțat pe tine și am răspuns: «*Nu voi întinde mâna mea împotriva stăpânului meu, căci el este unsul Domnului.*»

12. Ci acum, părinte, privește și vezi poala mantiei tale în mâna mea! Fiindcă am tăiat poala mantiei tale și nu te-am omorât. Înțelege și vezi, prin urmare, că din partea mea nu e nici o răutate și nici o neleguire și că eu n'am păcătuit împotriva ta, pe când tu pândești viața mea ca s'o iei.

13. Domnul să judece între mine și tine și Domnul să mă răzbune împotriva ta, dar mâna mea nu se va ridica împotriva ta.

14. Precum spune zicala din bătrâni: «*Din cei fără de legeiese fărădelegea*», dar mâna mea nu se va ridica împotriva ta.

15. După cine a pornit cu război regele lui Israil? Pe cine urmărești tu? Un câine mort, un purice.

16. Domnul să fie judecător și să judece între mine și tine și să cerceteze și să apere pricina mea și să-mi scoată dreptatea din mâna ta!»

17. Iar după ce David a sfârșit de vorbit aceste vorbe către Saul, grăit-a Saul: «*Nu este oare acesta glasul tău, Davide, fiule?*» Și Saul a început să plângă cu hohote.

18. Apoi a zis către David: «*Tu ești mai drept decât mine, fiindcă mi-ai răsplătit cu bine, pe când eu ți-am răsplătit cu rău.*»

19. Și tu ai dovedit azi binele pe care mi l-ai făcut, întrucât Domnul m'a dat în mâna ta și tu nu m'ai omorît.

20. Căci dacă găsește cineva pe vrăjmașul său, îl va lăsa oare să-și meargă drumul cu bine? Ci Domnul să te norocească pentru ceea ce astăzi tu ai săvârșit față de mine.

21. Și acum, iată, știu că tu într'adevăr vei fi rege și că regatul lui Israil va propăși în mâna ta.

22. Drept aceea, jură-mi înaintea Domnului, că nu vei stărpi pe urmașii mei după moartea mea și că nu vei nimici numele meu din casa părintelui meu!»

23. Și David făcu acest jurământ lui Saul. După aceea, Saul s'a dus la casa sa, iar David și oamenii săi s'au suit în creasta muntelui.

25.

Moartea lui Samuil. David, Nabal și Abigail.

1. După acestea, Samuil muri; și s'a adunat tot Israilul și l-au jelit și l-au îngropat la moșia lui, în Rama. Iar David s'a pogorît în pustiul Maon.

2. Și era în Maon un bărbat care avea o gospodărie în Carmel; și omul era foarte bogat: avea trei mii de oi și o mie de capre. Și tocmai se afla în Carmel, la tunsul oilor.

3. Il chema Nabal, și pe soția lui o chema Abigail. Dar pe când femeia era ageră la minte și frumoasă la înfățișare, bărbatul era iabraș și desmetic în faptele sale. Și era din neamul lui Caleb.

4. Și David auzind în pustie că Nabal își tundeau oile,

5. A trimis zece voinici și a vorbit voinicilor astfel: « Suiți-vă în Carmel și duceți-vă la Nabal și spuneți-i multă sănătate din partea mea,

6. Apoi să ziceți: « Să trăiești! Pace ție și pace casei tale și noroc în toate câte ai!

7. Ci am auzit acum că ești la tunsul oilor. Deci să știi că ciobanii tăi au fost împreună cu noi și noi nu le-am pricinuit nici un neajuns și nu le-a lipsit nimic, în toată vremea cât au fost în Carmel.

8. Intrebă pe oamenii tăi și ei îți vor spune. De aceea aște voinicii mei har în ochii tăi, fiindcă am venit la tine într'o zi de bucurie. Dăruște, te rog, robilor tăi și fiului tău David ceea ce te lasă inima! »

9. Deci venind voinicii lui David, au grăit lui Nabal toate aceste cuvinte în numele lui David, apoi au așteptat.

10. Dar Nabal a răspuns oamenilor lui David următoarele: « Cine este David? Și cine este fiul lui Iesei? Astăzi sunt multe slugi care au fugit de la stăpânii lor.

11. Nu cumva am să iau eu pâinea mea și vinul meu și carnea pe care am junghiat-o pentru tunzătorii mei, ca s'o dau unor oameni despre care nu știu de unde sunt? »

12. Atunci voinicii lui David făcură calea întoarsă și veniră înapoi și-i spuseră lui David toate aceste vorbe.

13. Iar David a poruncit oamenilor săi: « Incegeți-vă fiecare cu sabia! » Și toți s'au încins cu săbiile lor. Și David la fel s'a încins cu sabia. Și s'au suit după David ca la patru sute de inși; iar două sute au rămas lângă poverile lor.

14. Însă unul dintre slujitori a vestit pe Abigail, soția lui Nabal, și i-a spus: « Iată, David a trimis din pustie niște soli ca să spună multă sănătate stăpânului nostru, și el i-a luat la goană.

15. Și acești oameni au fost tare buni cu noi, n'am fost păgubiți cu nimic și nu ne-a lipsit nimic în toată vremea cât am umblat cu ei pe când eram la pășune.

16. Zid au făcut pentru noi și noaptea și ziua în toate zilele cât am fost cu ei și cât am păscut oile.

17. Deci acum chibzuește și vezi ce este de făcut, fiindcă prăpăd s'a hotărît împotriva stăpânului nostru și împotriva casei lui întregi. Iar el este un om sucit cu care nimeni nu poate să vorbească. »

18. Atunci Abigail porni degrabă și luă două sute de pâini și două burdufuri cu vin, cinci oi pregătite, cinci sea de boabe prăjite, o sută de ciorchini de struguri uscați și două sute de șiruri de smochine, și pe toate le încărcă pe asini.

19. Apoi a zis către slujitorii ei: « Porniți înaintea mea, că eu, iată, viu în

urma voastră.» Dar bărbatului ei, lui Nabal, nu i-a spus nimic.

20. Și pe când ea mergea călare pe asin și cobora printr'o văgăună a muntelui, tocmai atunci David și oamenii săi veneau înaintea ei, astfel că s'a pomenit cu ei în față.

21. Iar David zisese: «Atunci zadarnic am păzit eu în pustie întreaga avere a acestui om, astfel că n'a lipsit nimic din toate câte avea, căci el mi-a întors acum răul în locul binelui.

22. Așa să facă Dumnezeu cu dușmanii lui David și mai mult decât atât, dacă voi mai lăsa până mâine dimineață, din tot ce are omul acesta, măcar un pui de om!»

23. Văzând Abigail pe David, s'a pogorît de grabă de pe asin și s'a plecat înaintea lui David și i s'a închinat până la pământ.

24. Apoi aruncându-se la picioarele lui a grăit: «A mea să fie vina, doamne! Îngăduie pe roaba ta să vorbească în auzul tău și ascultă dezvinovățirea roabei tale.

25. Rogu-mă domniei tale, să nu-ți pui mintea cu acest om deșuchiat, adică cu Nabal, căci precum îi este numele așa este și el. Nabal îl chiamă și nebulnie e în capul lui. Însă eu, roaba ta, n'am văzut pe voinicii stăpânului meu, pe care i-ai trimis.

26. Iar acum, stăpâne, înaintea Domnului lui viu și pe viața ta, drept este că Domnul te-a oprit să ajungi la vărsare de sânge și să-ți faci dreptate tu singur. Iar dușmanii tăi și toți cei ce uneltesc rele împotriva stăpânului meu să ajungă ca Nabal.

27. Cât despre ploconul acesta, pe care l-a adus stăpânului meu roaba ta, să fie dăruit voinicilor care însoțesc pe stăpânul meu în bătăliile lui.

28. Iartă, te rog, păcatul roabei tale, iar Domnul va întemeia stăpânului meu o casă statornică, fiindcă stăpânul meu duce războaiele Domnului și nici o răutate nu se va dovedi în tine în toate zilele tale.

29. Iar dacă se va mai scula cineva ca să te prigonească și să-ți caute viața, atunci viața stăpânului meu să fie le-

gată în mănunchiul celor vii de lângă Domnul Dumnezeuul tău. Iar viața vrăjmașilor tăi să o azvârle ca din leagănul unei praștii.

30. Și când Domnul va da stăpânului meu tot norocul pe care ți l-a făgăduit și te va pune domn peste Israil,

31. Să nu fie aceasta, pentru tine, pricină de poticnire și monstrare de cuget pentru stăpânul meu, că a vărsat sânge fără dreptate și că stăpânul meu s'a răzrunat singur. Iar când Domnul îți va da roaba ta!»

32. Atunci David a grăit către Abigail: «Binecuvântat fie Domnul Dumnezeuul lui Israil care te-a trimis pe tine astăzi întru întâmpinarea mea.

33. Și binecuvântată fie înțelepciunea ta și binecuvântată fii tu, că m'ai oprit în ziua aceasta, ca să n'ajung la vărsare de sânge și să-mi scot dreptatea singur.

34. Dar viu este Domnul Dumnezeuul lui Israil, care m'a împiedicat să-ți fac vre-un neajuns! Dacă nu te-ai fi grăbit să-mi vii înainte întru întâmpinare, n'ar mai fi rămas din casa lui Nabal, până când se lumina de ziuă, nici un pui de om!»

35. Apoi David a luat din mâna ei ceea ce îi adusese și a zis către ea: «Du-te cu pace la casa ta. Vezi, am ascultat de glasul tău și m'am uitat la obrazul tău!»

36. Dar când a ajuns Abigail la Nabal, iată el avea praznic în casă, bogat ca un praznic regesc, și inima lui Nabal era plină de desfătare, căci băuse de se îmbăta-se, astfel încât ea nu i-a spus lui nimic până în faptul dimineții.

37. Iar a doua zi dimineața, când îi trecuse lui Nabal beția, i-a spus soția lui toată împrejurarea. Atunci inima lui îi amorți în piept și el încremeni.

38. Iar după vreo zece zile, Domnul lovi pe Nabal și el muri.

39. Și auzind David despre moartea lui Nabal, a strigat: «Binecuvântat fie Domnul, care m'a răzrunat de ocara adusă mie de Nabal, iar pe robul său l-a oprit ca să facă rău și răutatea lui Nabal i-a întors-o lui în cap!» Apoi David

a trimis cuvânt către Abigail că și-o va lua lui de soție.

40. Deci slujitorii lui David au venit la Abigail în Carmel și i-au spus astfel: «David ne-a trimis către tine ca să te peșim lui de soție!»

41. Și ea s'a sculat și apoi s'a închinat cu fața la pământ și a rostit: «Iată, roaba ta vrea să fie slujitoarea ta, ca să spele picioarele robilor stăpânului meu!»

42. Și s'a sculat degrabă și Abigail a încălecat pe asin și cinci dintre roabele sale au pornit după ea. Și a mers după trimișii lui David și a ajuns soția lui.

43. Și pe Ahinoam din Izreel, David și-o luase de soție, și au fost amândouă soțiile lui.

44. Iar Saul măritase pe fiica sa Micol, femeia lui David, cu Palti, fiul lui Laiș din Galim.

26.

Saul prigonește din nou pe David și ajunge încă o dată în mâna lui David, dar acesta îi cruță viața.

1. După acestea Zifei au venit la Saul în Ghibeea, spunându-i: «David stă ascuns la Ghibeat-Hachila în marginea pustiei!»

2. Și s'a sculat Saul și s'a pogorît în pustia Zifului, având cu el trei mii de inși aleși unul și unul din Israil, ca să caute pe David în bărăganul Zifului.

3. Și Saul a tăbărit la Ghibeat-Hachila, chiar lângă pustie, în coasta drumului. În vremea asta David stătea în pustie. Și când a prins de veste că Saul a venit după el, în pustie,

4. David, trimițând iscoade, a aflat că Saul este în apropiere.

5. Atunci David s'a sculat și a venit până la locul unde era tabăra lui Saul. Și David a văzut unde anume odihneau Saul și Abner, feciorul lui Ner, căpetenia oștilor. Ci Saul stătea culcat în ocolul carelor, pe când oștirea era tăbărită de jur-împrejur.

6. Apoi David a deschis gura și a grăit către Ahimelec Heteul și către Abișai, fiul lui Teruia, fratele lui Ioab: «Cine se pogoară cu mine la Saul în tabără?» Iar Abișai a zis: «Eu mă voi pogorî cu tine!»

7. Și s'au pogorît David și Abișai în tabără pe întuneric și iată Saul stătea și dormea în ocolul carelor, iar lancia lui stătea înfiptă în pământ la căpătâiul lui, în vreme ce Abner și ostașii dormeau în jurul lui.

8. Abișai atunci a zis către David: «Dumnezeu ți-a dat astăzi în mână pe dușmanul tău, deci acum lasă-mă să-l pironesc în pământ, cu lancia lui, dintr'o singură izbitură, căci de a doua nu mai am nevoie!»

9. Însă David a răspuns lui Abișai: «Să nu-l omori, căci cine ar putea să-și întindă mâna împotriva unsului Domnului și să rămână nepedepsit?»

10. Și David a adăogat: «Pe Domnul cel viu, că Domnul îl va lovi: sau îi va sosi ziua și va muri, sau va porni în război și va pieri.

11. Să mă păzească Domnul, să ridic mâna mea împotriva unsului Domnului. Dar ia, te rog, sulița de la căpătâiul lui și ulciorul cu apă și să plecăm.»

12. Astfel David luă sulița și ulciorul cu apă de la căpătâiul lui Saul și plecară. Și nimeni n'a văzut și nimeni n'a știut și nimeni nu s'a deșteptat, pentru că toți erau adormiți, întrucât un somn greu de la Domnul căzuse peste ei.

13. Apoi David a trecut de cealaltă parte și a stat pe vârful muntelui la mare depărtare, așa încât un loc larg era între ei.

14. Și David a strigat către ostași și către Abner, fiul lui Ner, și a început să le zică: «Nu răspunzi nimic, Abner?» Ci Abner a răspuns și a zis: «Cine ești tu care zbieri la rege?»

15. Însă David a urmat vorba cu Abner: «Tu ești bărbat, și cine mai este ca tine în Israil! Atunci de ce n'ai păzit pe stăpânul tău, pe regele? Căci a venit cineva din popor ca să omoare pe regele, stăpânul tău.

16. Nu e de nici o laudă pentru tine acest lucru pe care l-ai făcut. Pe Domnul cel viu, voi sunteți vrednici de moarte ca unii care, n'aveți păzit pe stăpânul vostru, pe unsul Domnului. Căci ia te uită și vezi unde se află sulița regelui și ulciorul cu apă, care erau la căpătâiul lui!»

17. Atunci Saul a cunoscut glasul lui David și a zis: «Nu este oare acesta glasul tău, fiule David?» Răspuns-a David: «Glasul meu este, doamne, Măria Ta!»

18. Și a adăogat: «De ce oare stăpânul meu prigonește pe robul său? Ce am făcut eu? Ce nelegiuire se află în mâna mea?»

19. Ci acum ai bă bunătațe să asculte stăpânul meu regele, cuvintele robului său: Dacă Domnul este cel ce te în-tărită, atunci primească el mirosul cel cu bună mireazămă al prinosului; iar dacă sunt oameni, atunci blestemați să fie ei înaintea Domnului, fiindcă m'au alun-gat azi ca să nu mai am parte la moștenirea Domnului, spunându-mi: «Du-te de slujește dumnezeilor străini!»

20. Ci acum să nu cadă sângele meu pe pământ, departe de fața Domnului! Fiindcă regele lui Israil a ieșit să-mi vâneze viața, cum se vânează potârni-chea prin munți.»

21. Atunci Saul a răspuns: «Am pă-cătuit! Vino înapoi, fiule David, căci nu-ți voi mai face nici un rău, întrucât astăzi viața mea a fost de mare preț în ochii tăi. Intra'adevăr, m'am purtat nebunește și am greșit peste măsură!»

22. Răspuns-a David și a zis: «Iată sulița regelui. Să treacă încoace unul din oșteni și s'o ia.

23. Iar Domnul să răsplătească fie-căruia după dreptatea și după credin-cioșia lui, căci Domnul te-a dat azi în mâna mea, și eu n'am voit să întind mâna mea împotriva unsului Domnului.

24. Și precum viața ta a fost azi de mare preț în ochii mei, tot așa de mare preț să fie viața mea în ochii Domnului și el să mă mântuiască din toată strâm-torarea!»

25. Atunci Saul a strigat către David: «Binecuvântat să fie tu, fiule David! Vei lucra lucrul tău cu spor și-l vei is-prăvi cu biruință.» Și David a mers în calea sa, iar Saul s'a întors acasă.

27.

David se duce la Filistenii și poposește în Tîclag.

1. Inșă David și-a zis în gândul său: «De bună seamă că, într'o zi, voi pieri

de mâna lui Saul. Nu rămâne nimic mai bun pentru mine decât să fug în ținutul Filistenilor. Atunci Saul va pierde orice nădejde și va conțeni cu goana lui după mine prin tot cuprinsul lui Is-rail. Și așa voi scăpa din mâna lui.»

2. Astfel David se sculă și trecu, el și cu cei șase sute de inși care erau cu el, la Achiș, fiul lui Maoc, regele Gatului.

3. Și David s'a sălășluit la Achiș, în Gat, el și oamenii săi, fiecare cu fa-milia lui, iar David cu cele două neveste ale sale, Ahinoam din Izreel și Abigail din Carmel, soția lui Nabal.

4. Ci Saul, când a aflat cum că David a fugit la Gat, a conțenit cu prigoana.

5. Apoi David a zis lui Achiș: «Dacă am aflat har în ochii tăi, să mi se dea un loc într'una din cetățile țării, ca să stau acolo. De ce să locuiască robul tău împreună cu tine în cetatea dumnească?»

6. Și Achiș îi dăruî în ziua aceea ce-tatea Tîclag. Pentru acest cuvânt, Tî-clagul a rămas în stăpânirea regilor din Iuda până în ziua de azi.

7. Și timpul petrecut de David în țin-utul Filistenilor a fost un an și patru luni.

8. Și David și oamenii săi porneau în sus și năvăleau asupra Gheșurităilor și Perezităilor și Amaleciților, căci aceștia sunt locuitorii ținutului care se întinde de la Telam până către Sur și până către Egipt.

9. Iar ori de câte ori David bătea acest ținut, nu lăsa în viață nici bărbat, nici femeie, și le lua turmele și cirezile și asini și cămilele și veșmintele și apoi se întorcea iarăși la Achiș.

10. Și dacă Achiș întreba: «Incotro ați năvălit azi?» atunci David răspun-dea: «În laturea de miază-zi din Iuda» sau «în laturea de miază-zi a Ierahmeiților» sau «peste Cheniții din miază-zi.»

11. Deci David nu lăsa în viață nici bărbați, nici femei, ca să nu fie nevoie să-i aducă la Gat. Fiindcă își zicea: «Nu cumva să ne vâdească și să spună: așa a făcut David!» Aceasta a fost chib-zuiala lui în toată vremea, cât a stat în ținutul Filistenilor.

12. Iar Achiș avea încredere în David și cugeta: «El a ajuns să fie urit de către

poporul său, de către Israil; astfel va rămânea pururea sluga mea!»

28.

Saul la vrăjitoarea din Endor.

1. În zilele acelea, Filistenii adunat-au oştirile lor, ca să pornească război împotriva lui Israil. Și Achiș a zis către David: «Bine să știi că vei ieși cu mine în câmp de luptă, tu și oamenii tăi.»

2. Ci David i-a răspuns lui Achiș: «Prea bine! Acum vei vedea ce poate să facă robul tău. «Atunci grăit-a Achiș către David: «Tocmai de aceea te fac paznicul meu, pe viață!»

3. Murind în vremea aceasta Samuil, l-au jelit toți fiii lui Israil și l-au îngropat la Rama, în cetatea sa. Și Saul gonise din țară pe chemătorii de duhuri și pe vraci.

4. Deci Filistenii s'au adunat și au venit și au tăbărit la Șunem, în vreme ce Saul, adunând întregul Israil, a tăbărit pe muntele Ghilboa.

5. Dar Saul, văzând tabăra Filistenilor, a fost cuprins de frică și inima lui s'a cutremurat foarte.

6. Și Saul a întrebat pe Domnul, însă Domnul nu i-a dat răspuns, nici prin vise, nici prin Urim, nici prin prooci.

7. Atunci Saul a poruncit oamenilor săi: «Căutați-mi o femeie care chiamă duhurile, ca să mă duc la ea și să o întreb.» Iar oamenii săi i-au răspuns: «Iată, o femeie care chiamă duhurile se află în Endor».

8. Atunci Saul și-a schimbat înfățișarea și s'a îmbrăcat cu alte haine și a pornit întovărașit de doi oameni. Și au ajuns la femeie în ceas de noapte. Și Saul a zis: «Te rog ghicește-mi chemând duhurile și scoate-mi pe acela pe care ți-l voi spune.»

9. Femeia însă a răspuns: «Tu trebuie să știi ceea ce a făcut Saul, cum adică a stărpit pe chemătorii de duhuri și pe vracii din țară. Atunci de ce îmi întinzi cursă și vrei să mă omori?»

10. Dar Saul i se jură pe Domnul zicând: «Pe Domnul cel viu, nu vei avea nici o vină din pricina aceasta!»

11. Și femeia a zis: «Și pe cine vrei să ți-l aduc?» Răspuns-a Saul: «Pe Samuil să mi-l aduci!»

12. Dar când femeia zări pe Samuil, a scos un țipăt groaznic și a zis către Saul: «De ce m'ai amăgit? Fiindcă tu ești Saul.»

13. Ci regele a zis către ea: «Nu te teme! Ce vezi?» Răspuns-a femeia către Saul: «Văd o arătare dumnezeiască ieșind din pământ!»

14. Și a întrebat-o Saul: «Cum arată la față?» Răspuns-a femeia: «E un om bătrân care se ridică și este înfășurat într-o mantie.» Atunci a înțeles Saul că este Samuil și a căzut cu fața la pământ și s'a închinat.

15. Atunci Samuil a rostit către Saul: «De ce îmi turburi liniștea, ca să mă aduci încoace?» Iar Saul a răspuns: «Sunt în mare cumpănă, pentru că Filistenii au pornit război împotriva mea și Dumnezeu s'a depărtat de la mine și nu-mi mai răspunde nimic, nici prin prooci, nici prin vise. Pentru aceea te-am chemat, ca să mă înveți ce trebuie să fac!»

16. Grăit-a Samuil: «Dar de ce mă mai întrebi, o dată ce Domnul s'a depărtat de la tine și a ajuns vrăjmașul tău?»

17. Căci Domnul a făcut așa precum a spus prin graiul meu, adică Domnul a smuls domnia din mâna ta și a dat-o aproapelui tău, lui David.

18. De vreme ce tu n'ai ascultat porunca Domnului și n'ai adus la îndeplinire hotărîrea crâncenei lui mâinii împotriva lui Amalec, pentru acest cuvânt Domnul ți-a făcut acestea, astăzi.

19. Ba încă Domnul va da și pe Israil, o dată cu tine, în mâna Filistenilor. Iar mâine tu și feciorii tăi veți fi la mine; și oștirea lui Israil va da-o Domnul în mâna Filistenilor.»

20. Atunci Saul îngrozindu-se foarte s'a prăbușit deodată la pământ, cât era el de lung, și din pricina cuvintelor lui Samuil și din pricină că era vlăguit de putere, întrucât nu mâncase nimic o zi întreagă și o noapte întreagă.

21. Atunci femeia aceea s'a apropiat de Saul, și văzându-l atât de cuprins de spaimă, i-a grăit: «Iată, roaba ta a ascultat de glasul tău și mi-am pus viața

în primejdie și am îndeplinit porunca pe care mi-ai dat-o.

22. Deci acum, te rog, ascultă și tu glasul roabei tale și îngăduie să-ți pun dinaintea puțină demâncare să mănânci, ca să ai putere în tine când vei porni la drum.»

23. Ci el nu se învoia și zicea: «Nu vreau să mănânc!» Inșă slujitorii săi precum și femeia au stăruit de el și el le-a ascultat sfatul și s'a sculat de la pământ și a șezut pe pat.

24. Iar femeia avea la casa ei un vițel îngrășat, și ea l-a junghiat degrabă, apoi a luat făină și frământând-o a făcut din ea azime,

25. Și le-a pus înaintea lui Saul și înaintea slujitorilor lui; iar ei, după ce au mâncat, s'au sculat și au plecat chiar în noaptea aceea.

29.

David nu este văzut cu ochi buni de căpeteniile Filistenilor și pleacă dintre ei.

1. Filistenii și-au adunat toate oștile lor la Afec, iar Israil a tăbărit la Ain din Izreel.

2. Și voveozii Filistenilor veneau în cetele lor de sute și de mii de oameni, iar David și cu oamenii lui veneau la urmă împreună cu Achis.

3. Dar voveozii filistenii au întrebat: «Ce rost au acești Evrei?» Atunci Achis a răspuns voveozilor filistenii: «Doar acesta este David, slujitorul lui Saul, regele Israilului, și care stă lângă mine nu numai de câteva zile, dar de ani de zile, și eu n'am găsit într'însul nici o viclenie din ziua când s'a aciutat la mine și până astăzi!»

4. Inșă voveozii Filistenilor se mâniară pe Achis și grăiră către el: «Trimitte pe om înapoi! Să se întoarcă la locul pe care i l-ai hotărît și să nu se pogoare cu noi la luptă, ca să nu ne fie protivnio în război. Căci cu ce mijloc ar putea el să îmbuneze mai bine pe stăpânul său, dacă nu cu capetele acestor oameni?»

5. Oare nu e acesta David despre care spun și cântă în danțurile lor: «Saul a ucis ou miile, iar David cu zecile de mii?»

6. Atunci Achis a chemat pe David și a vorbit cu el: «Pe Domnul cel viu, tu ești un om de ispravă și mi-ar fi părut bine să fii părtaș cu mine la război, fiindcă n'am găsit în tine vicleșug, din ziua când ai venit la mine și până astăzi; dar tu ești rău văzut de ceilalți căpitani.

7. Drept aceea întoarce-te și du-te cu pace, ca să nu faci ceva neplăcut în ochii voveozilor Filistenilor.»

8. Și David a zis lui Achis: «Dar ce prilej am dat eu și ce cusur ai găsit tu robului tău din ziua când am intrat în slujba ta, până în ziua de față, ca să nu-mi fie îngăduit să pornesc la luptă împotriva dușmanilor stăpânului meu, regele?»

9. Răspuns-a Achis astfel lui David: «Tu știi că ești scump în ochii mei, ca un înger al lui Dumnezeu, însă principii Filistenilor au rostit: «Să nu meargă cu noi la război!»

10. Deci acum scoală-te devreme, împreună cu oamenii stăpânului tău, care au venit cu tine și, sculându-vă de cu noapte, când se va crăpa de ziua porniți!»

11. Astfel s'a sculat David și oamenii săi ca să pornească în zori și să se întoarcă în ținutul Filistenilor, iar Filistenii au pornit și ei spre Izreel.

30.

Amaleciții jăfuesc Țiclagul și-i dau foc. David îi urmărește și le smulge prada.

1. Când sosi David și cu ceata sa în Țiclag, a treia zi, iată că Amaleciții năvăliseră în Negheb și în Țiclag și prădaseră Țiclagul și-i dăduseră foc.

2. Și luaseră în robie femeile și ce era în cetate, de la mic până la mare, dar nu omoriseră pe nimeni, și mânăndu-i din urmă porniseră la drum.

3. Deci, ajungând David și oamenii săi la cetate, iată că fusese mistuită de foc și femeile lor și feciorii lor și fecioarele lor erau luați în robie.

4. Atunci David și poporul care era cu el au început să se jelească și au plâns până ce n'au mai avut în ei putere să mai plângă.

5. Și fuseseră luate roabe și cele două femei ale lui David, Ahinoam din Izreel și Abigail, soția lui Nabal din Carmel.

6. Iar David era la grea cumpănă, căci poporul voia să-lucidă cu pietre, deoarece fiecare om din popor avea sufletul amărît, de pe urma fiilor și a fiicelor. Ci David s'a îmbărbătat, bizuindu-se pe Domnul Dumnezeuul său.

7. De aceea, David a grăit lui Abiatar arhiereul, fiul lui Ahimelec: «Te rog adu-mi efodul». Și Abiatar a adus lui David efodul.

8. Și David a întrebat pe Domnul astfel: «Să pornesc pe urma acestor jefuitori? Ajunge-i-voi, oare? » Și i-a răspuns Domnul: «Ia-te după ei, căci îi vei ajunge și vei mântui pe cei robiți.»

9. Și a pornit David, el și cei șase sute de oameni care erau cu el, și au ajuns în valea pâraului Besor, unde cei ce rămăneau în urmă se opriră,

10. Iar David cu patru sute de inși goniră înainte, iar două sute rămăseră pe loc, căci erau prea sleiți de puteri, ca să mai treacă lunca Besorului.

11. Și au găsit un egiptean în câmpia largă și l-au dus la David și i-au dat demăncare să mănânce și i-au dat apă să bea.

12. Apoi îi mai dădură o bucată dintr'o turtă de smochine și doi ciorchini de struguri uscați. Și el a mâncat și i-a venit iarăși sufletul, căci nu mai mâncase pâine și nu mai băuse apă de trei zile și trei nopți.

13. Și i-a întrebat David: «Al cui ești tu și de unde vii? » Și el a răspuns: «Sunt un rob egiptean, sluga unui amalecit. Și stăpânul meu m'a năpustit, fiindcă acum trei zile am căzut bolnav.

14. Noi am năvălit în Neghebul Cretanilor și în ținutul lui Iuda și în Neghebul lui Caleb și am dat foc Țiclagului.»

15. Atunci David i-a zis: «Vrei să mă duci până la ceata lor? » Ci el a răspuns: «Jură-mi, înaintea lui Dumnezeu, că nu mă vei ucide și că nu mă vei da pe mâna stăpânului meu și atunci te voi duce devala la ceata lor.»

16. Și l-a dus devala. Și iată Amaleciții erau risipiți pe toată fața căm-

piei, mâncând, bând și petrecând de bucuria atâtor prăzi bogate pe care le luaseră din țara Filistenilor și din ținutul Iudei.

17. Și David i-a măcelărit din zori de ziuă și până a doua zi seara și n'a scăpat nici unul dintre ei, fără numai patru sute de robi, care au încălecat pe cămile și au fugit.

18. Astfel David mântui tot ceea ce hrăpiseră Amaleciții și liberă și pe cele două femei ale sale.

19. Și nimic nu le-a ieșit lipsă, de la ce-a fost mai mic până la ce-a fost mai mare, nici din feciori, nici din fete, nici din pradă și din tot ce luaseră Amaleciții de la ei; toate le-a adus David înapoi.

20. Și au luat toate turmele și cirezile și le mânau înaintea lui și strigau: «Aceasta este prada lui David!»

21. Apoi venind David spre cei două sute de inși, care, de multă boseală, nu se putuseră ținea după David și pe care îi lăsase la viroaga Besorului, aceștia au ieșit întru întâmpinarea lui David și a mulțimii care era cu el și s'au apropiat de el și de ostașii lui și le-au urât multă sănătate.

22. Dar atunci au ridicat glasul tot felul de netrebniți și de zavistnici dintre oamenii care merseseră cu David și au început să zică: «De vreme ce n'au mers cu noi, să nu le dăm nimic din prada pe care am câștigat-o, ci fiecăruia: soția și copiii. Pe aceștia să și-i ia și să se ducă!»

23. Însă David a grăit: «Să nu faceți una ca aceasta, după cele ce Domnul ne-a dăruit și după ce a păzit pe ai noștri și a dat în mâinile noastre ceata care a năvălit peste noi.

24. Și cine vă va da vouă ascultare în pricina aceasta? Fiindcă, precum este partea celui ce intră în luptă, așa să fie și partea celui ce a rămas lângă poveri: amândoi să împartă deopotrivă!»

25. Și așa a rămas din ziua aceea înainte; că el a făcut aceasta așezământ și pravila lui Israil, până în ziua de astăzi.

26. Apoi David, întorcându-se în Țiclag, a trimis din pradă, bătrânilor din Iuda, după cetățile lor, spunându-le:

«Iată, acesta este un dar pentru voi, din prada luată de la vrăjmașii Domnului!»

27. Celor din Betuel și celor din Ramat în Negheb, și celor din Iatir;

28. Și celor din Arara și celor din Sifnot și celor din Eștemoa;

29. Și celor din Carmel și celor din cetățile Ierahmeeliților și celor din cetățile Cheniților;

30. Și celor din Horma și celor din Bor-Asan și celor din Atac;

31. Și celor din Hebron și de prin toate locurile pe care David le cutreerăse cu oamenii săi.

31.

Israiliții sunt învinși de Filistenii. Moartea lui Saul și a fiilor săi.

1. Și Filistenii au început lupta cu cei din Israel, dar Israiliții au luat-o la fugă din fața Filistenilor și au căzut ucși, pe muntele Ghilboa.

2. Ci Filistenii au urmărit de aproape pe Saul și pe fiii săi, și au ucis Filistenii pe Ionatan și pe Abinadab și pe Malchișua, feciorii lui Saul.

3. Și lupta împotriva lui Saul a fost crâncenă, căci arcașii cu săgețile lor l-au nimerit și a fost greu rănit în vin-tre.

4. Atunci Saul a grăit către scutierul său: «Trage sabia și străpunge-mă cu ea, ca să nu sosească acești păgâni și să mă străpungă ei și să-și facă râs de mine!» Dar scutierul său n'a voit, căci

era plin de spaimă. Și Saul a luat sabia și s'a aruncat în ea.

5. Iar când scutierul a văzut cum a murit Saul, s'a aruncat și el în sabie și a murit lângă Saul.

6. Astfel murit-a Saul și cei trei feciori ai săi și scutierul său și toți oamenii săi, cu toții, în ziua aceea.

7. Iar când Israiliții din cetățile șesului și din cetățile de lângă Iordan au prins de veste că ostașii din Israel au fugit și că Saul și cu feciorii lui au murit, ei au năpustit cetățile lor și au pornit în bejenie. Și au venit Filistenii și s'au așezat în ele.

8. Ci a doua zi, când au venit Filistenii ca să jăfuiască pe cei ucși, au găsit pe Saul și pe cei trei feciori ai lui zăcând pe muntele Ghilboa.

9. Atunci i-au tăiat capul și l-au despuiat de arme și au trimis soli ca să le plimbe prin ținutul Filistenilor și să vestească, prin capiștile idolilor lor și poporului, această veste de bucurie.

10. Și au pus armele lui în capiștea Astartei, iar leșul lui l-au spânzurat pe zidul Betșeanului.

11. Inșă auzind locuitorii din Iabeș-Galaad cele ce făcuseră Filistenii lui Saul,

12. Au purces cu toții, câți erau oameni de luptă, și au mers toată noaptea și au luat leșul lui Saul și leșurile feciorilor lui de pe zidurile Betșeanului și s'au întors la Iabeș, și acolo le-au ars.

13. Apoi le-au adunat oasele și le-au îngropat subt stejarul din Iabeș și au ținut post de șapte zile.

CARTEA A DOUA A LUI SAMUIL

1.

Un amalecîț vine și spune lui David că el a ucis pe Saul, greu rănit. David răsplătește pe sol cu moartea.

1. Iar după moartea lui Saul, întorcându-se David de la înfrângerea Amaleciților, a rămas două zile în Țielag.

2. Și iată că, a treia zi, un om sosi din tabără, de la Saul, cu hainele sfâșiate și cu pulbere pe cap și, ajungând înaintea

lui David, căzu la pământ și se închină.

3. «De unde vii?» — l a întrebat David, și acela i-a răspuns: «Am fugit din tabăra Israiliților!»

4. L-a întrebat iarăși David: «Cum stau lucrurile? Te rog spune-mi!» Răspuns-a el: «Oastea a fugit din luptă și mulți din oaste au căzut și au murit. Și însuși Saul și feciorul său Ionatan sunt morți!»

5. Ci David a zis către tânărul care-i aducea această veste: «De unde știi tu că Saul și Ionatan feciorul său sunt morți?»

6. Tânărul cel cu vestea i-a spus atunci: «Mă aflu din întâmplare pe muntele Ghilboa și iată pe Saul, sprijinindu-se în sulia, dar iată și care și călăreți care îl ajungeau din urmă.»

7. Iar el, căutând înapoi și zărindu-mă, m'a strigat; i-am răspuns: «Iată-mă!»

8. M'a întrebat: «Cine ești tu?» Și i-am răspuns: «Sunt amalecit.»

9. Atunci mi-a zis: «Vino încoace la mine și omoară-mă, căci împăienjeneala morții m'a cuprins, dar viața mea este încă în mine!»

10. Și m'am apropiat de el și l-am ucis, căci îmi dădeam seama că, după prăbușirea lui, nu putea să mai trăiască. Apoi am luat coroana care era pe capul lui și brățara de pe brațul lui și adu-le-am stăpânului meu.

11. Atunci David și-a apucat veșmintele și le-a sfâșiat și la fel au făcut și oamenii care erau cu el.

12. Și au jelit și au plâns și au ținut post până seara, pentru Saul și pentru Ionatan, feciorul său, și pentru poporul lui Iuda și pentru casa lui Israel, pentru că de sabie căzuseră.

13. După aceea, a întrebat David pe tânărul care-i adusese vestea: «De unde ești tu?» Răspuns-a el: «Sunt feciorul unui amalecit, aciuat în Israel!»

14. Și David a rostit către el: «Cum nu te-ai temut să întinzi mâna ta și să omori pe unsul lui Dumnezeu?»

15. Atunci David a chemat pe unul din voinici și i-a poruncit: «Apropie-te și doboară-l». Și l-a lovit și a murit.

16. Iar David a rostit asupra lui: «Sângele tău să fie asupra capului tău! Căci gura ta a mărturisit împotriva ta, când ai zis: «Omorît-am pe unsul Domnului!»

17. După aceea, David alcătuit-a acest cântec de jale, pentru Saul și pentru feciorul său Ionatan,

18. Și a poruncit ca fiii lui Iuda să învețe «Cântecul Arcului», care se află scris în «Cartea Celui Drept»:

19. «Pe dealurile tale, Israile, doborâtă a fost podoaba ta! O, căzut-au cei viteji!

20. Dar nu duceți vestea în Gat, și în Ascalon pe uliți n'o roștiți, ca să nu se veselească fetele Filistenilor, ca să nu zburde fecioarele păgânilor!

21. O, munților Ghilboa, plaiuri amăgitoare, nici roua, nici ploaia să nu se mai pogoare peste voi! Căci acolo a fost zdrobit scutul vitejilor, scutul lui Saul, cel ce nu era uns cu untdelemn,

22. Ci cu sângele celor răpuși, ci cu osânza celor voinici! Arcul lui Ionatan nu dădea niciodată înapoi și sabia lui Saul nu se întorcea în teacă fără ispravă.

23. Saul și Ionatan! Atât de dragi, atât de scumpi unul altuia! În viață ca și în moarte ei nu s'au despărțit; mai rezezi ca vulturii și mai vârtoși ca leii!

24. Fecioare din Israel, jeliți pe Saul, cel ce vă înveșmânta în porfiră și în veșminte de în subțire, cel ce puneă gâteli de aur pe mantiiile voastre!

25. O, căzut-au cei viteji, în toiul bătaliei! Doborât a fost Ionatan pe dealurile tale!

26. Jale grea este în mine, după tine, frate-meu Ionatane! Căci mult mi-ai fost tu drag. Mai de preț mi-era iubirea ta decât dragostea femeilor.

27. O, căzut-au cei viteji și țândări sunt armele de luptă!»

2.

*David domnește în Iuda și Ișboșet în Israel.
Războiul dintre ei.*

1. După acestea, David a întrebat pe Domnul și a zis: «Să mă duc, oare, în vre-una din cetățile lui Iuda?» Iar Domnul i-a răspuns: «Du-te». — «Unde să mă duc?» — a zis David. Răspunsu-i-a: «La Hebron».

2. Deci David s'a dus acolo, împreună cu cele două femei ale sale, Ahinoam din Izreel și Abigail din Carmel, care fuseseră soția lui Nabal;

3. Asemenea și pe oamenii care erau cu el i-a luat David, pe fiecare cu familia lui, și au locuit în vecinătatea Hebronului.

4. Și au venit oamenii din Iuda și l-au uns acolo pe David rege peste casa lui Iuda. Apoi i-au adus lui David știre:

« Oamenii din Iabeș-Galaad sunt aceia care au îngropat pe Saul ».

5. Iar David a trimis soli către locuitorii din Iabeș-Galaad cu această solie: « Binecuvântați să fiți voi de Domnul, că ați arătat această dragoste pentru stăpânul vostru, Saul, și l-ați înmormântat.

6. Drept aceea Domnul să vă arăte vouă iubirea și credințioșia sa; iar eu de partea mea vă voi răsplăti această bunătate, pe care ați dovedit-o cu fapta aceasta.

7. Ci acum întărească-se brațele voastre și fiți cu inimă vitează, că s'a săvârșit din viață stăpânul vostru Saul, iar pe mine unsu-m'au cei din casa lui Iuda rege peste ei ».

8. Inșă Abner, fiul lui Ner, căpetenia oștirii lui Saul, a fost luat pe Ișboșet, fiul lui Saul, și l-a adus la Mahanaim,

9. Și l-a făcut rege peste Galaad, peste Așer, peste Izreel, peste Efraim, peste Veniamin și peste întregul Israel.

10. Iar Ișboșet, feciorul lui Saul, era în vârstă de patruzeci de ani când a ajuns rege în Israel, și a domnit doi ani. Ci casa lui Iuda a mers după David.

11. Și timpul cât David a stat rege în Hebron, stăpânind peste casa lui Iuda, a fost șapte ani și șase luni.

12. Și a ieșit Abner, fiul lui Ner, cu robii lui Ișboșet, fiul lui Saul, din Mahanaim înspre Ghibeon,

13. Iar Ioab, fiul lui Ţeruia, cu robii lui David au pornit și ei și s'au întâlnit cu ceilalți la heleșteul din Ghibeon; și s'au așezat unii de partea aceasta a heleșteului, iar alții de partea cealaltă a heleșteului.

14. Și Abner a zis către Ioab: « Să se scoale flăcăii și să se bată în săbii în fața noastră ». Răspuns-a Ioab: « Să se scoale! »

15. Și s'au sculat și s'au potrivit la număr: doisprezece din Veniamin, adică de ai lui Ișboșet, fiul lui Saul, și doisprezece din oamenii lui David.

16. Și s'au înhățat de păr unul cu altul și și-au înfipt sabia în coastă unul altuia și s'au prăbușit cu toții; de aceea locul acela, care este lângă Ghibeon, se numește « Poiana Vrăjmașilor ».

17. Și a fost în ziua aceea o luptă crâncenă foarte și Abner și oamenii din Israel au fost bătuți de părtașii lui David.

18. Și erau acolo trei feciori ai lui Ţeruia: Ioab și Ahișai și Asael; iar Asael era iute de picior ca o gazelă din câmpie.

19. Ci Asael a urmărit de aproape pe Abner și nu s'a abătut din mersul lui, nici la dreapta, nici la stânga, ținându-se pe urmele lui Abner.

20. Atunci Abner s'a uitat înapoi și a întreat: « Tu ești oare, Asael? » Și acesta a răspuns: « Eu sunt! »

21. Zis-a către el Abner: « Abate-te ori la dreapta, ori la stânga și pune mâna pe unul din flăcăi și ia-ți armele de pe el! » Dar Asael n'a voit să se abată și să nu-l mai urmărească.

22. Și Abner a mai zis încă o dată către Asael: « Dă-te la o parte de dinapoia mea! De ce vrei să te dobor la pământ? Și pe urmă cum voi ridica ochii mei către Ioab, fratele tău? »

23. Inșă el n'a voit să se dea în lături. Atunci Abner întorcând sulita l-a lovit în pânțele și sulita i-a ieșit prin spate și a căzut acolo și a murit unde a căzut. Și toți câți soseau la locul unde se prăbușise și murise Asael se opreau locului.

24. Iar Ioab și Ahișai au urmărit pe Abner și când soarele era în asfințit au ajuns la Ghibeat-Ama, care este drept în drept cu Ghiah, pe calea dinspre pustia Ghibeonului.

25. Dar Veniaminiții s'a adunat în jurul lui Abner și au alcătuit o singură ceată și au stat pe vârful unui deal.

26. Atunci Abner a strigat către Ioab și a zis: « Să nu se sature oare sabia niciodată? Nu știi tu oare că sfârșitul va fi amărăciune? Și câtă vreme vei mai îngădui oștirii să urmărească pe frați? »

27. Răspuns-a Ioab: « Pe viul Dumnezeu, dacă n'ai fi vorbit tu, oastea ar fi stăruit până mâine de dimineață să urmărească pe frații săi! »

28. Și Ioab a sunat din bucium și toată oastea s'a oprit și n'a mai urmărit pe Israel, și n'au mai pornit lupta din nou.

29. Apoi Abner și oamenii săi au străbătut șesul toată noaptea aceea și au trecut Iordanul, au tăiat de-a-curmezișul lunca Iordanului și au ajuns la Mahanaim.

30. Ioab, de altă parte, întorcându-se de la urmărirea lui Abner și-a adunat toată oastea, și a lipsit de la număr dintre oamenii lui David nouăsprezece inși precum și Asael.

31. Însă părtașii lui David au bătut și au ucis din Veniamin și din oastea lui Abner trei sute șazeci de inși.

32. La urmă, au ridicat pe Asael și l-au înmormântat în mormântul părintelui său, din Betleem. Și au mers Ioab și oamenii săi toată noaptea și li s'a luminat de ziuă la Hebron.

3.

*Feciorii lui David născuți în Hebron.
Moartea lui Abner.*

1. Și lupta între casa lui Saul și casa lui David a dăinuit multă vreme și, pe când David se întărea din ce în ce mai mult, casa lui Saul slăbea necontenit.

2. Și i s'au născut lui David în Hebron acești feciori: întâiul său născut a fost Amon din Ahinoam cea din Izreel.

3. Al doilea fecior a fost Chileab, născut de Abigail, soția lui Nabal din Carmel. Al treilea a fost Absalom, născut de Maaca, fata lui Talmai, regele Gheșurului.

4. Al patrulea a fost Adonia, fiul Haghitei, și al cincilea a fost Șefatia, născut de Abital.

5. Iar al șaselea a fost Itream, născut de Eglă, femeia lui David. Acești fii s'au născut lui David în Hebron.

6. Și pe vremea luptei dintre casa lui Saul și casa lui David, Abner ținea cu credință la casa lui Saul.

7. Ci Saul avusese o fiitoare anume Rițpa, fiica lui Aia, și odată Ișboșet a zis către Abner: « De ce ai intrat la fiitoarea tatălui meu? »

8. Atunci Abner s'a umplut de mânie pentru aceste cuvinte ale lui Ișboșet și a zis: « Ce sunt eu azi? Cap de câine în slujba lui Iuda? Eu care m'am purtat cu credință față de casa lui Saul, pă-

rintele tău, față de frații lui și de prietenii lui, și nu te-am lăsat să cazi în mâinile lui David! Și tu astăzi mă găsești vinovat din pricina unei femei! »

9. Așa să facă Dumnezeu lui Abner și atâtea să-i mai adauge, dacă nu voi lucra pentru David, așa precum i s'a jurat Dumnezeu,

10. Adică să înlătur stăpânirea de la casa lui Saul și să ridic tronul lui David peste Israil și peste Iuda, de la Dan și până la Beerșeba. »

11. Iar Ișboșet n'a putut să-i mai răspundă nici un cuvânt lui Abner, fiindcă îi era frică de el.

12. Și Abner a trimis soli la David, la Hebron, cu întrebarea: « A cui e țara? » și să-i spună: « Fă legământ cu mine și iată mâna mea va fi cu tine, ca să aduc tot Israilul de partea ta. »

13. Răspuns-a David: « Prea bine; voi încheia legământ cu tine. Însă cer de la tine un lucru, anume: tu nu vei vedea fața mea, până ce nu vei aduce pe Micol, fiica lui Saul, atunci când vei veni să te înfățișezi înaintea mea. »

14. Apoi David a trimis soli la Ișboșet, fiul lui Saul, zicând: « Dă-mi pe femeia mea, pe Micol, pe care am dobândit-o cu o sută de tăieri împrejur filistene. »

15. Iar Ișboșet a trimis și a luat-o de la bărbatul ei, de la Paltiel, fiul lui Laiș.

16. Și bărbatul ei a mers cu ea și mergând plângea în urma ei, până ce-au ajuns la Bahurim. Atunci Abner a rostit către el: « Pleacă! întoarce-te acasă! » Și s'a întors acasă.

17. Apoi Abner a intrat în vorbă cu bătrânii lui Israil și le-a spus: « Din zile vechi voi ați tot căutat să faceți pe David rege peste voi. »

18. Acum mișcați-vă! Căci Domnul a rostit către David: « Prin mâna lui David, robul meu, mantui-voi pe poporul meu Israil din mâna Filistenilor și din mâna tuturor vrăjmașilor săi. »

19. Tot așa vorbi Abner la urechea celor din Veniamin și pe urmă Abner se duse să împărtășească lui David, la Hebron, tot ce găsește cu cale atât Israil, cât și întreaga casă a lui Veniamin.

20. Și a venit Abner la David, la Hebron, și avea cu el douăzeci de ostași, iar David a pregătit ospaț lui Abner și ostașilor care erau cu el.

21. Și a rostit Abner către David: «Scula-mă-voi și mă voi duce și voi întruni tot Israelul în jurul stăpânului meu, regele, ca să încheie cu tine legământ și tu să domnești întru totul precum dorește inima ta.» Apoi David a lăsat pe Abner să plece și el s'a dus cu pace.

22. Tocmai atunci robii lui David, împreună cu Ioab, se întorceau de la o năvălire aducând cu ei multă pradă. Iar Abner nu se mai afla la David în Hebron, fiindcă îl lăsase să plece și el plecase cu pace.

23. Deci Ioab și toată oastea care era cu el au sosit. Și i-au adus lui Ioab această veste: «A venit Abner, fiul lui Ner, la rege și regele i-a dat drumul și el a purces cu pace!»

24. Atunci Ioab a intrat la rege și i-a zis: «Ce-ai făcut? Iată că Abner a venit la tine. Pentru ce i-ai dat drumul ca să plece cu pace?»

25. Tu cunoști doar pe Abner, fiul lui Ner. El a venit să te amăgească și să afle cărările tale și să știe tot ceea ce ai de gând să faci!»

26. Apoi Ioab, ieșind de la David, a trimis crainici pe urma lui Abner, și aceștia l-au adus înapoi de la fântâna Sira, fără ca David să știe ceva.

27. Astfel Abner s'a întors la Hebron și Ioab l-a luat laoparte, lângă poartă, ca să-i grăiască nestingherit și acolo l-a lovit în pânțege; și Abner a murit din pricina sângelui lui Asael, fratele lui Ioab.

28. Și când a aflat David, în urmă, despre aceasta, a rostit: «Nevinovat sunt eu și stăpânirea mea în fața Domnului, în veac de veac, de sângele lui Abner, fiul lui Ner;

29. Să cadă în capul lui Ioab și peste toată casa tatălui său și să nu se curme din casa lui Ioab cei ce pătinesc de curgere, leproșii, slăbănogii, cei omorîți de sabie și cei lipsiți de pâine!»

30. Ci Ioab și Abişai, fratele lui, omoriseră pe Abner, fiindcă acesta ucisese

pe fratele lor Asael în lupta de la Gibeon.

31. După aceea, a poruncit David lui Ioab și tuturor oștenilor lui: «Sfâșiați-vă veșmintele și încingeți-vă cu saci și jeliți pe Abner.» Și regele David mergea în urma sicriului.

32. Și au înmormântat pe Abner în Hebron, și regele și-a ridicat glasul și a izbucnit în plâns la mormântul lui Abner și plângea tot poporul cu el.

33. Iar regele a cântat acest cântec de jale lui Abner și a grăit: «A fost să moară Abner de moarte de mișel?

34. Legate nu au fost nicicând a tale mâini și n'au fost ferecate picioarele-ți în lanțuri! Ucis ai fost ca unul răpus de ucigași!» Și tot poporul se tânguia și mai vârtos de moartea lui.

35. Apoi tot poporul a venit la David să-l îndemne să mănânce cât mai era ziuă. Dar David s'a jurat cu jurământ: «Așa să facă Dumnezeu cu mine și atâtea și atâtea să mai adogă, dacă voi gusta pâine sau altceva, până ce nu va apune soarele!»

36. Și tot poporul a luat aminte și i-a părut bine, deoarece tot ceea ce făcea regele era pe placul întregului popor.

37. Astfel știură toată oastea și tot Israelul, în ziua aceea, că n'a pornit din partea regelui uciderea lui Abner, fiul lui Ner.

38. Și regele a grăit către slujitorii săi: «Vă dați voi seama că un principe și un mare căpitan s'a prăbușit astăzi în Israel?»

39. Ci eu astăzi sunt slab și deabia miruit rege, iar oamenii aceia, feciorii lui Teruia, sunt mai iabrași decât mine. Domnul să răsplătească făptuitorului răutății după răutatea lui!»

4.

Baana și Recabucid pe Ișboșet, însă David răzbură moartea lui.

1. Și auzind Ișboșet, fiul lui Saul, că a murit Abner, i se tăiară mâinile de grijă și Israelul tot se turbură.

2. Iar Ișboșet, fiul lui Saul, avea doi căpitani peste cetele sale; pe unul îl chema Baana și pe al doilea îl chema

Recab, feciorii lui Rimon Veniaminitul din Beerot. Căci și Beerotul era socotit al lui Veniamin,

3. Deși oamenii din Beerot au fugit la Ghitaim și s'au aciuat acolo până în ziua de azi.

4. Ionatan, fiul lui Saul, avea un fecior care era olog de picioare. El era în vârstă de cinci ani, când sosi din Izreel vestea morții lui Saul și a lui Ionatan. Atunci doica sa l-a luat și a fugit, însă grăbindu-se ea să fugă, copilul a căzut și a rămas ologit. Numele lui era Mefiboșet.

5. Iar feciorii lui Rimon din Beerot, Recab și Baana, s'au dus și au intrat, în arșița zilei, în casa lui Ișboșet, care-și dormea somnul de după amiază.

6. Și iată că portărița casei, care alegea grâul, picase de somn și adormise. Atunci Recab și Baana, fratele său, se strecurară pe furiș.

7. Deci intrară în casă și, pe când el dormea în pat, în iatacul său, îl loviră în pânțele de moarte, apoi tăindu-i capul, îl luară cu ei și bătură drum toată noaptea prin câmpia Iordanului.

8. Și au adus capul lui Ișboșet lui David la Hebron și au grăit către rege: «Iată aici capul lui Ișboșet, fiul lui Saul, dușmanul tău, care umblă să-ți ridice viața. Însă Domnul a dăruit astăzi regelui, stăpânul meu, răzbuiră împotriva lui Saul și a urmașilor lui.»

9. Atunci David a răspuns lui Recab și lui Baana, fratele acestuia, feciorii lui Rimon din Beerot, așa: «Pe Domnul cel viu, care a mântuit viața mea din toate necazurile!»

10. Pe acela care mi-a adus vestea: «Iată Saul a murit», și el se socotea: «sine aducător de veste bună, eu l-am prins și l-am ucis, la Tîclag, ca să-l răsplătesc pentru veste.»

11. Cu atât mai mult, când niște oameni mișei au ucis pe un om nevinovat la el în casă și în patul lui, să nu cer eu sângele lui din mâna voastră și să nu vă stârpesc de pe pământ?»

12. Iar David a dat poruncă voinicilor săi și i-au omorât; apoi le-au tăiat mâinile și picioarele și le-au spânzurat pe țărmul heleșteului de lângă Hebron.

Apoi au luat capul lui Ișboșet și l-au îngropat în mormântul lui Abner din Hebron.

5.

David ajunge rege peste tot Israelul, cucerește Sionul și bate pe Filistenii.

1. Atunci au venit toate semințiile lui Israel la David în Hebron și i-au spus astfel: «Iată-ne, noi suntem osul tău și carnea ta,

2. Și chiar și mai înainte vreme, pe când Saul era rege peste noi, tot tu erai cel ce scotea pe Israel la luptă și-l aducea înapoi, căci Domnul ți-a zis ție: «Tu vei paște pe poporul meu Israel și tu vei fi căpetenie peste Israel!»

3. Astfel veniră la rege în Hebron toți bătrânii lui Israel, și regele David făcu cu ei legământ la Hebron, înaintea Domnului. Iar ei unseră pe David rege peste Israel.

4. David era în vârstă de treizeci de ani când a fost ales rege, și a domnit patruzeci de ani.

5. În Hebron a domnit peste Iuda șapte ani și șase luni, iar în Ierusalim a domnit peste tot Israelul și Iuda treizeci și trei de ani.

6. Apoi regele a pornit cu oastea spre Ierusalim împotriva Iebusiților, care locuiau în țară. Și îi spunea lui David: «Nu vei pătrunde aici; căci orbii și ologii te vor pune pe fugă», adică voiau să spună că David nu va intra în cetate.

7. Totuși David a cucerit cetatea Sionului, adică cetatea lui David.

8. Iar în ziua aceea David a zis: «Cine va bate pe Iebusiți și va pune mâna pe hruba de apă și pe ologii și pe orbii urgisiți de sufletul lui David, să fie mare căpitan». De aceea a ieșit vorba: «Orbul și ologul să nu intre în casa Domnului!»

9. Pe urmă, David s'a așezat în cetate și i s'a zis «Cetatea lui David». Iar el a clădit întărituri de jur-împrejur, de la Milo și până înlăuntru.

10. Și David mergea tot crescând și întărindu-se, iar Domnul Dumnezeu-l Savaot era cu el.

11. Atunci Hiram, regele Tirului, trimis-a soli la David cu lemn de cedru

și dulgheri și cioplitori în piatră, ca să-i clădească palat lui David.

12. Ci David a înțeles că Domnul l-a întărit pe el rege peste Israil și că a ridicat sus domnia lui din pricina poporului său Israil.

13. După acestea, David și-a mai luat alte fiitoare și femei în Ierusalim, după ce s'a strămutat de la Hebron. Și lui David i se mai născură băieții și fete.

14. Iată și numele copiilor care i s'au născut în Ierusalim: Șamua, Șobab, Natan și Solomon.

15. Apoi Ibhar, Elișua, Nefeg și Iafia,

16. Elișama, Eliada și Elifelet.

17. Iar când Filistenii au auzit că David a fost uns rege al lui Israil, s'au ridicat cu toții ca să pună mâna pe David, însă David aflând vestea s'a pororit în cetatea lui întărită.

18. Deci Filistenii au venit și s'au răs-pândit în valea Refaim.

19. Atunci David a întrebat pe Domnul și a zis: « Să pornesc împotriva Filistenilor? Ii vei da tu oare în mâna mea? » Iar Domnul i-a răspuns lui David: « Pornește, căci îi voi da pe Filistenii în mâna ta! »

20. Și David a venit la Baal-Perațim și a înfrânt acolo pe dușmanii și a zis: « Dumnezeu a rupt pe dușmanii mei înaintea mea, cum se rupe un stăvilar de ape ». Pentru aceea s'a numit locul acela Baal-Perațim.

21. Și Filistenii au năpustit acolo idolii lor și i-au luat David și oamenii săi.

22. Apoi iarăși au purces Filistenii și au pătruns în valea Refaim.

23. Atunci David a întrebat pe Domnul, și Domnul i-a răspuns: « Nu-i lua în piept, ci ocolește prin spatele lor și tabără pe ei dinspre lăstărișul cu molifiți. »

24. Iar când vei auzi zgomot ca de pași prin vârful molifiților, grăbește-te, căci atunci Domnul a purces înaintea ta, ca să zdrobească oștirea Filistenilor! »

25. Și David a făcut așa precum i-a poruncit Domnul și a bătut pe Filistenii de la Ghibeon până către Ghezer.

6.

David aduce chivotul legii la Ierusalim.

1. După acestea, David a adunat încă o dată pe toți frunțașii din Israil, în număr de treizeci de mii.

2. Și s'a sculat David și a purces cu tot poporul războinic care era cu el la Baalat în Iuda, ca să aducă de acolo chivotul lui Dumnezeu, care se numește cu numele Domnului Savaot, cel ce șade pe heruvimi.

3. Și a încărcat chivotul lui Dumnezeu într'un car nou, ridicându-l din casa lui Abinadab, care era în vârful dealului. Iar Uza și Ahio, feciorii lui Abinadab, însoțeau carul cel nou.

4. Deci, ridicând din casa lui Abinadab, din vârful dealului, chivotul lui Dumnezeu, Ahio mergea înaintea chivotului.

5. Iar David și toată casa lui Israil dănțuiau înaintea Domnului din toate puterile și cântau cântece din chitare și din harfe și din timpane și din flaute și din chimvale.

6. Iar când au ajuns la aria lui Nacon, Uza și-a întins mâna către chivotul lui Dumnezeu și l-a ținut bine, căcii boii erau să-l răstoarne.

7. Inșă mânia Domnului s'a aprins împotriva lui Uza și Dumnezeu l-a răpus acolo, pentru nechibzuința lui, și a murit lângă chivotul lui Dumnezeu.

8. Ci David s'a mâhnit că Domnul a sfărâmat astfel pe Uza, de aceea locul acela s'a numit Peret-Uza, până în ziua de astăzi.

9. Și s'a înfricoșat David înaintea Domnului în ziua aceea și a grăit: « Cum va mai putea ajunge la mine chivotul Domnului? »

10. Deci David n'a vrut să aducă la el chivotul Domnului, în cetatea lui David, ci l-a adus în casa lui Obededom din Gat.

11. Și chivotul Domnului a rămas în casa lui Obededom din Gat vreme de trei luni; și Domnul a binecuvântat pe Obededom și toată casa lui.

12. Și i-au spus regelui David acest cuvânt: « Domnul a binecuvântat casa lui Obededom și toate câte are, pentru chivotul lui Dumnezeu! » Atunci David

s'a dus și a ridicat chivotul lui Dumnezeu din casa lui Obededom, aducându-l în cetatea lui David cu bucurie.

13. Și când cei ce purtau chivotul Domnului făceau șase pași, el jertfea un bou și un vițel gras.

14. Iar David dănuia din toate puterile înaintea Domnului și era încins cu eford de în subțire.

15. Astfel David și toată casa lui Israel aduceau chivotul Domnului cu strigăte de bucurie și în sunetul trâmbiței.

16. Iar când chivotul Domnului pătrundea în cetatea lui David, Micol, fiica lui Saul, s'a uitat pe fereastră și a văzut pe regele David sărind și dănuind înaintea Domnului și ea l-a disprețuit în inima ei.

17. Apoi au adus chivotul Domnului și l-au așezat la locul lui, în mijlocul cortului pe care i-l întinsese David, și David a jertfit arderi de tot și jertfe de pace înaintea Domnului.

18. Iar când a isprăvit de adus arderile de tot și jertfele de pace, a binecuvântat poporul în numele Domnului Savaot.

19. Și a împărțit la tot poporul, la toată mulțimea lui Israel și la bărbați și la femei, la fiecare câte o pâine, câte o bucată de carne și câte o turtă de struguri. Apoi tot poporul s'a dus fiecare la casa lui.

20. Și s'a întors David să-și binecuvinteze casa, iar Micol, fiica lui Saul, i-a ieșit în întâmpinare și i-a spus: «Câtă cinste și-a făcut astăzi regele lui Israel dezgolindu-se înaintea ochilor roabelor robilor săi precum s'ar dezgoli un om de nimic!»

21. Grăit-a David către Micol: «Dănuț-voi înaintea Domnului! Viu este Domnul, care m'a ales pe mine în locul tatălui tău și în locul casei lui întregi, așezându-mă căpetenie peste poporul Domnului, peste Israel; drept aceea dănuț-voi înaintea Domnului!»

22. Și mă voi smeri și mai mult decât atât și voi fi josnic în ochii tăi; dar față de roabele de care ai vorbit, voi fi în mare cinste!»

23. Și Micol, fiica lui Saul, n'a avut nici un copil până când a murit.

7.

Cuvântul Domnului adus de proorocul Natan, lui David, cel ce se gândea să zidească templu.

1. Iar după ce regele s'a sălășluit în casa sa și Domnul i-a dat tihnă din partea tuturor dușmanilor săi din vecinătate,

2. Grăit-a regele lui Natan proorocul: «Ia privește: eu locuiesc într'un palat de lemn de cedru, pe când chivotul lui Dumnezeu stă sub pânze de cort».

3. Și Natan a răspuns regelui: «Tot ceea ce ai în cugetul tău, apucă-te și îndeplinește, fiindcă Domnul este cu tine!»

4. Dar în noaptea aceea, cuvântul Domnului rosti astfel către Natan:

5. «Du-te și vorbește cu sluga mea, cu David. Așa grăiește Domnul: «Vrei să-mi zidești templu, ca să locuiesc în el?»

6. Doar eu n'am locuit niciodată în templu, din ziua când am scos pe fiii lui Israel din Egipt și până în ziua de azi, ci am călătorit în adăpostul cortului.

7. Pretutindeni pe unde am umblat, cu toți fiii lui Israel, grăit-am eu un cuvânt către vre-unul din judecătorii lui Israel, cărora le dădeam poruncă să păstorească pe poporul meu Israel? Zis-am eu: «De ce nu-mi clădiți mie templu din lemn de cedru?»

8. Drept aceea spune așa slugii mele, lui David: «Astfel grăiește Domnul Savaot: «Te-am luat de la târlă, de dindărătul oilor, ca să te fac principe peste poporul meu, peste Israel;

9. Și am fost cu tine în toate căile tale și am stărpit din fața ta pe toți dușmanii tăi. Și voi face ca numele tău să fie mare ca numele celor mai mari stăpânitori de pe pământ.

10. Și voi statornici un loc poporului meu Israel și-l voi sădi, ca să locuiască acolo și să nu se mai zbuciume, iar asupritorii vrăjmași să nu-l mai împileze ca odinioară,

11. Ca în vremea când puneam judecători peste poporul meu Israel. Ci fi voi da odihnă din partea tuturor vrăjmașilor săi. Și pe tine Domnul te va mări, căci Domnul îți va întemeia casă domnitoare.

12. Iar după ce zilele tale se vor împlini și vei adormi lângă părinții tăi, ridică-voi pe urmașul tău, de după tine, care va ieși din măruntaiele tale și voi statornici domnia lui.

13. Acesta va clădi templu închinat numelui meu și eu voi întări pe veci tronul stăpânirii lui.

14. Eu voi fi părintele lui și el va fi fiul meu; și dacă va greși, eu îl voi muștra cu toiagul «ca oamenii» și cu bătaia ca pe copii.

15. Și nu voi depărta milostivirea mea de la el precum am depărtat-o de la Saul, pe care l-am izgonit mai înainte de tine,

16. Ci casa ta și stăpânirea ta vor fi să rămână întemeiate în veac de veac și tronul tău statornic deapărura!»

17. Intocmai cu aceste vorbe și cu această descoperire, grăit-a Natan lui David.

18. După aceea venit-a regele David și a stat înaintea Domnului și a grăit: «Cine sunt eu, Stăpâne Doamne, și ce este casa mea, că m'ai adus până aici?

19. Și aceasta este încă prea puțin în ochii tăi, Doamne Dumnezeule, dar tu mai vorbești despre casa robului tău și pentru vremuri îndepărtate. Este oare aceasta prăvilă omenească, Doamne Dumnezeule?

20. Și atunci ce poate să-ți mai zică David? Atâta doar: tu cunoști pe robul tău, Doamne Dumnezeule!

21. De dragul robului tău și după inima ta făcut-ai această măreață întocmire și ai dezvăluit-o robului tău.

22. Drept aceea, mare ești tu, Doamne Dumnezeule, și nimeni nu este ca tine și nu este alt Dumnezeu afară de tine, după toate câte le-am auzit cu urechile noastre.

23. Și unde s'a pomenit vre-un alt popor pe pământ ca poporul tău, ca Israil, ca să pornească Dumnezeu să și-l cumpere de popor și să-i facă nume mare și fapte mari și înfricoșate să săvârșească, gonind, de dinaintea poporului tău, pe care și l-ai răscumpărat din Egipt, neamuri și dumnezei!

24. Tu și-ai întemeiat pe poporul tău Israil, popor întru vecie și tu, Doamne, făcându-te-ai Dumnezeu lui.

25. Ci acum, Doamne Dumnezeule, făgăduința pe care ai făcut-o robului tău și casei lui împlinește-o în veac de veac și adeverește-o precum ai zis.

26. Și numele tău mărit să fie în veac și să se zică: «Domnul Savaot este Dumnezeul lui Israil». Iar casa robului tău David va fi întemeiată înaintea ta.

27. Căci tu, Doamne Savaot, Dumnezeul lui Israil, ai descoperit la urechea robului tău: «Casă îți voi zidi ție!» De aceea robul tău și-a luat îndemnul să se îndrepteze spre tine cu această rugăciune.

28. Deci acum, Doamne Dumnezeule, tu ești Dumnezeu și cuvintele tale adevărul, și tu ai făgăduit robului tău aceste bunătați.

29. Binevoiește acum și binecuvintează casa robului tău, și să dăinuiească deapăruri înaintea ta, după făgăduința ta și prin binecuvântarea ta, binecuvântată va fi pururea casa robului tău!»

8.

Alte războaie ale lui David. Dregătorii lui David.

1. Iar după acestea, David a bătut pe Filistenii și i-a supus, și David a cuprins Gatul cu așezările lui din mâna Filistenilor.

2. Apoi a înfrânt pe Moabiții și, după ce i-a doborât la pământ, i-a măsurat cu funia și anume cu două funii, cu una ca să fie ucși și cu altă funie ca să rămâie în viață. Astfel Moabiții au ajuns robii lui David și birnici.

3. Pe urmă David a bătut pe Hadadezer, feciorul lui Rehob, regele din Ţoba, când acesta pornise să-și întărească stăpânirea la Eufrat.

4. Și David i-a luat o mie șapte sute de călăreți și douăzeci de mii de potași. Și David tăie vinele tuturor cailor de la carele de război și nu lăsă decât o sută.

5. Când Sirienii din Damasc au sărit într'ajutorul lui Hadadezer, regele Ţobei, David a înfrânt douăzeci și două de mii de Sirieni.

6. Și David a pus cârmuitori peste Sirienii din Damasc și Sirienii au ajuns robi lui David și aducători de dajdie.

Astfel Domnul îi dădea lui David izbândă, ori încotro se îndrepta.

7. Atunci a luat David scuturile de aur pe care le aveau ostașii lui Hadadezer și le-a adus la Ierusalim.

8. Iar din Tebah și din Berot, orașele lui Hadadezer, regele David a luat aramă multă afară din cale.

9. Și Tou, regele Hamatului, aflând că David înfrânt toată oștirea lui Hadadezer,

10. A trimis pe feciorul său Ioram la regele David, cu tot felul de odoare de aur, de argint și de aramă, ca să-i spună multă sănătate și să-i facă urări pentru că s'a luptat cu Hadadezer și l-a biruit; fiindcă Tou era mereu în luptă cu Hadadezer.

11. Ci și pe acestea regele David le-a afierosit Domnului împreună cu argintul și cu aurul afierosit și luat de la toate popoarele pe care le subjugase:

12. Edomul, Moabul, Amoriții, Filitenii, Amaleciții, precum și din prada luată de la Hadadezer, feciorul lui Rehob, regele din Ţoba.

13. Și David își făcu și mai mare nume, întorcându-se de la înfrângerea Sirienilor, căci bătu optsprezece mii de Edomiți în Valea Sării.

14. Apoi el a pus cărmuitori peste Edom, peste tot Edomul a pus el cărmuitori, și toți Edomiții au ajuns robii lui David. Astfel Domnul dăduse izbândă lui David, ori încotro se îndreptase.

15. Și David a domnit peste tot Israelul și David a fost judecător și împărțitor de dreptate pentru tot poporul său.

16. Iar Ioab, feciorul lui Teruia, era general peste oștire; Ţosafat, fiul lui Ahilud, era cronicar.

17. Ţadoc, fiul lui Ahitub, și Abiatar, feciorul lui Ahimeleo, erau arhierii, iar Şauşa era mare scriitor al țării.

18. Benaia, feciorul lui Ioiada, era căpitan peste Creti și peste Pleti. Iar fiii lui David erau cei mai de seamă sfetnici ai lui.

9.

Bunătațea lui David față de feciorul lui Ionatan.

1. După acestea, David a întrebat: «Mai este oare cineva care să fi rămas din

casa lui Saul, ca să fiu milostiv cu el de dragul lui Ionatan?»

2. Ci în casa lui Saul era un rob, pe care-l chema Ţiba, și pe acesta l-au chemat la David. Și regele David l-a întrebat: «Tu ești Ţiba?» Răspuns-a el: «Eu, robul tău!»

3. Zis-a regele: «Mai este cineva din casa lui Saul, ca să mă port cu el cu milostivirea lui Dumnezeu?» Răspuns-a Ţiba regelui: «Mai este un fiu al lui Ionatan, olog de amândouă picioarele!»

4. Atunci regele l-a întrebat: «Unde este el?» Ţiba i-a dat răspuns regelui: «Iată, el stă în casa lui Machir, feciorul lui Amiel, în Lodebar.»

5. Atunci a trimis regele David și l-a luat din casa lui Machir, feciorul lui Amiel, din Lodebar.

6. Și a venit Mefiboșet, feciorul lui Ionatan, feciorul lui Saul, la David și a căzut cu fața la pământ și s'a închinat; iar David a strigat: «Mefiboșet!» Și el a zis: «Iată robul tău!»

7. Atunci David a grăit către el: «Nu te teme, căci vreau să fiu îndurător cu tine de dragul lui Ionatan, părintele tău. Drept aceea îți voi da înapoi toată moșia lui Saul, tatăl tău, iar tu vei mânca pururea la masa mea.»

8. Și Mefiboșet s'a închinat și a zis: «Ce este robul tău, că tu te întorci cu îndurare la un câine mort precum sunt eu?»

9. După aceasta a chemat regele pe Ţiba, sluga lui Saul, și i-a zis: «Toată moșia lui Saul și tot ceea ce a avut casa lui le-am dăruit feciorului stăpânului tău.

10. Deci lucrează-ți țarina, tu și feciorii tăi și robii tăi, și adună roadele ca să aibă hrană oasa stăpânului tău. Iar Mefiboșet, fiul stăpânului tău, se va înfrupta pururea din masa mea.» Și Ţiba avea cincisprezece feciori și douăzeci de robi.

11. Atunci Ţiba a grăit către rege: «Intocmai precum a poruncit Măria Sa Regele slugii sale, așa va face sluga ta.» Iar Mefiboșet a fost părtaș la masa lui David, ca unul dintre feciorii regelui.

12. Și Mefiboșet avea un prunc pe care-l chema Mica, și toți câți locuia în casa lui Ţiba erau slugile lui Mefiboșet.

13. Astfel, Mefiboșet s'a sălășuit în Ierusalim, fiind pururea oaspele regelui la masă, măcar că era olog de amândouă picioarele.

10.

Război cu Amoniții și cu Sirienii.

1. Iar după acestea, Nahaș, regele Amoniților, a murit și a ajuns rege în locul său, fiul său Hanun.

2. Atunci David s'a gândit: «Mă voi purta prietenos cu Hanun, fiul lui Nahaș, pentru prietenia pe care mi-a arătat-o tatăl său.» Deci David i-a trimis prin solii săi cuvinte de mângâiere pentru tatăl lui. Și când dregătorii lui David intrară în țara Amoniților,

3. Principii Amoniților ziseră lui Hanun, domnul lor: «Crezi tu oare că David îți-a trimis mângâietori în cinstea tatălui tău? Nu! Ci David trimis-a pe dregătorii săi ca să iscodească orașul, ca să-l ispitească și să-l nimicească.»

4. Atunci Hanun a prins pe dregătorii lui David și le-a tuns bărbile pe jumătate și le-a retezat veșmintele pe jumătate până la coapse și apoi le-a dat drumul.

5. Când i s'a dat de veste lui David, el a trimis întru întămpinarea lor, căci solii erau foarte rușinați, crainici cu această poruncă din partea regelui: «Stați în Ierihon până când vă va crește barba, după aceea veniți acasă.»

6. Deci, când au văzut Amoniții că s'au făcut urțiți în ochii lui David, au trimis să tocmească de la Sirienii din Bet-Rehob și de la Sirienii din Ţoba, douăzeci de mii de pedestrași, apoi pe regele din Maaca, cu o mie de ostași, și pe cei din Tob, douăsprezece mii de oameni.

7. Dar când a aflat David despre acestea, a trimis pe Ioab cu toată oastea sa de viteji.

8. Și au ieșit Amoniții și s'au rânduiri în sir de bătălie la poarta cetății, în vreme ce Sirienii din Ţoba și din Rehob și cei din Iștob și Maaca erau rânduiri osebit pe câmpie.

9. Când văzu Ioab că ar putea fi strâns și din față și din spate, alese din toți fruntașii lui Israil o oștire pe care o

puse în rând de luptă în fața Sirienilor.

10. Iar cealaltă oștire o puse sub porunca lui Ahișai, fratele său, și o înșiră în fața Amoniților.

11. Apoi a zis: «Dacă Sirienii mă vor birui, să-mi sari într'ajutor, iar dacă Amoniții te vor dovedi, atunci eu voi sari în ajutorul tău.

12. Fii bărbătos și bărbătoși să ne vedim pentru poporul nostru și pentru cetățile Dumnezeului nostru. Iar Domnul să facă ceea ce este cu cale în ochii săi.»

13. Atunci Ioab și oastea care era cu el s'au apropiat să se încaiere la luptă cu Sirienii, dar ei au rupt-o la fugă de dinaintea lui.

14. Iar când Amoniții văzură că Sirienii au fugit, fugiră și ei de dinaintea lui Ahișai și intrară în cetate. Și Ioab se întoarse de la înfrângerea Amoniților iarăși la Ierusalim.

15. Când Sirienii văzură că au fost înfrânți de Israil, se strânsă împreună,

16. Și Hadadezer trimise soli și aduse pe Sirienii de dincolo de Eufurat. Și ei au venit până la Helam, în fruntea lor cu Șobac, căpitanul oștirii lui Hadadezer.

17. Când această veste îi fu adusă lui David, el adună tot Israilul și trecând Iordanul înaintă până la Helam. Iar Sirienii se orânduiră să dea piept cu David și începură lupta cu el.

18. Însă Sirienii fugiră din fața lui Israil și David nimici șapte sute de care ale Sirienilor împreună cu caii lor și patruzeci de mii de pedestrași; așijderea răpuse pe Șobac, căpitanul oștirii, care muri acolo.

19. Deci când toți regii care fuseseră supuși lui Hadadezer văzură că au fost înfrânți de Israil, ei încheiară pace cu Israil și ajunseră supușii lui. Astfel Sirienii se temură să mai sară în ajutorul Amoniților.

11.

David, Bațseba și uciderea lui Urie.

1. Iar după ce a trecut anul, pe vremea când regii pornesc la război, trimis-a David pe Ioab și pe ostașii săi cu el și tot Israilul și au pustiit țara Amoniților

și au impresurat Raba; iar David stătea în Ierusalim.

2. Și, odată, în faptul serii, sculându-se David din crivatul său și plimbându-se pe terasa palatului domnesc, văzu, de pe terasă, o femeie care se scălda. Și femeia era la vedere tare frumoasă.

3. Atunci David trimise ca să cerceze în privința femeii. Dar el își zise: «Aceasta este Batșeba, fiica lui Eliam, soția lui Urie Heteul.»

4. Ci David trimise soli ca s'o aducă. Și ea veni la el și el se culcă cu ea. Iar ea tocmai se curățise de necurățenia ei. Apoi s'a întors acasă.

5. Iar femeia a rămas grea și a trimis și a vestit pe David și i-a spus: «Am rămas grea!»

6. Apoi David i-a trimis lui Ioab poruncă: «Trimite-mi pe Urie Heteul.» Și Ioab trimise pe Urie la David.

7. Sosind Urie la el, David îl întrebă ce face Ioab, cum se luptă oastea și cum merge războiul.

8. Apoi David i-a poruncit lui Urie: «Pogoară-te în casa ta și spală-te pe picioare!» Și Urie a ieșit din palatul domnesc și după el porni un dar de la masa lui Vodă.

9. Dar Urie se culcă la poarta palatului domnesc, împreună cu toți casnicii stăpânului său și nu se pogori la el acasă.

10. Și i-au spus lui David vestea: «Urie nu s'a dus la el acasă!» Atunci David a zis lui Urie: «Ai venit de pe drum; de ce nu te-ai pogorit în casa ta?»

11. Răspuns-a Urie lui David: «Când chivotul și Israel și Iuda locuiesc în corturi și generalul meu Ioab și oștenii stăpânului meu stau tăbăriți în câmp deschis, cum o să mă duc eu la mine acasă, să mănânc, să beau și să mă culc cu nevastă-mea? Pe viața ta și pe viața sufletului tău, că treaba aceasta nu voi face-o!»

12. Grăit-a David lui Urie: «Mai stai și astăzi aici și mâine îți voi da drumul.» Deci Urie rămase în Ierusalim și în ziua aceea.

13. Iar a doua zi David îl chemă la masă și Urie mănăcă și bău înaintea lui și David îl îmbătă. Inșă seara Urie ieși

să se culce în culcușul său împreună cu casnicii stăpânului său, dar acasă nu se duse.

14. A doua zi de dimineață, David scrisse o scrisoare lui Ioab și o trimise prin mâna lui Urie.

15. Iar în scrisoare el scria așa: «Du pe Urie unde va fi lupta cea mai aprigă, apoi dați înapoi din spatele lui, ca să fie lovit și să moară!»

16. Când Ioab impresură cetatea, puse pe Urie în locul unde știa că sunt luptători mai viteji.

17. Atunci ostașii din cetate făcură un iureș și se încăierară cu Ioab și din oastea lui David căzură câțiva ostași, iar Urie Heteul muri și el.

18. Pe urmă Ioab trimise veste lui David cu toate amănunțele luptei.

19. Atunci el dădu această poruncă trimisului: «După ce vei isprăvi de spus regelui toate împrejurările luptei,

20. Dacă va izbucni mânia regelui și va striga la tine: «De ce v'afți apropiat de cetate ca să vă luptați? Nu știați voi că vă vor arunca pietre în cap?»

21. Că doar cine a omorît pe Abimelec, fiul lui Ierubaal? Nu i-a zvrălit oare o femeie o piatră de râșniță de pe zid și a murit la Tebeș? Atunci de ce v'afți apropiat de ziduri?» Tu însă să răspunzi: «Robul tău Urie Heteul a murit și el!»

22. Deci s'a dus solul și a intrat și i-a povestit lui David tot ceea ce-i dăduse în grijă Ioab și tot șirul bătăliei.

23. Și solul a istorisit lui David: «Ostașii din cetate au fost mai viteji decât noi și au dat un iureș împotriva noastră, în câmp deschis. Atunci noi am tăbărit pe ei și am ajuns până la poarta cetății.

24. Iar arcașii slobozeau de pe zid săgeți împotriva ostașilor tăi, și din ostașii regelui și-au găsit moartea vreo optsprezece inși, și a murit și robul tău Urie.»

25. Rostit-a David către sol: «Așa să spui lui Ioab: «Nu-ți fie inima rea din această pricină, fiindcă așa mănâncă sabia, când pe unul, când pe altul. Indărjește-te la luptă împotriva cetății și dă-o la pământ.» — Așa să-l îmbărbătezi!»

26. Și femeia lui Urie a auzit că Urie, soțul ei a murit și și-a jelit soțul.

27. Iar după ce zilele de jale au trecut, a trimis David și a luat-o la el în casă. Astfel a ajuns soția lui și a născut un fecior. Dar această faptă, pe care o săvârșise David, a fost faptă rea în ochii Domnului.

12.

Dumnezeu muștră pe David prin proorocul Natan. Pedepșa lui David și pocăința lui.

1. Deci Domnul a trimis pe Natan la David. Și el a venit la David și i-a grăit: «Era odată doi oameni într-o cetate, unul bogat și altul sărac.

2. Bogatul avea turme și cirezi afară din cale de multe.

3. Săracul însă n'avea altceva decât o singură oiță mică, pe care o cumpăraseră. Și el o crescuse și o făcuse mare împreună cu copiii săi. Și mânca din îmbucătura lui și bea din năstrapa lui și dormea la sânul lui, așa încât era ca și copila lui.

4. Și a venit un drumeț la omul cel bogat, și lui i-a venit peste mână să ia din turmele ori din cirezile sale, ca să gătească ospaț drumețului care venise la el, și atunci a luat oița omului celui sărac și a gătit-o omului venit la el în gazdă!

5. Atunci David s'a aprins strașnic de mânie împotriva celui om și a zis lui Natan: «Pe Dumnezeul cel viu, vrednic de moarte este omul care a săvârșit această faptă!

6. Iar pentru oiță să dea o ispașă de șapte ori mai mare, fiindcă a săvârșit această faptă și pentru că a fost fără cruțare.»

7. Atunci David a grăit lui David: «Tu ești omul acela! Așa rostește Domnul Dumnezeul lui Israil: «Eu te-am uns pe tine rege al lui Israil și eu te-am scăpat din mâna lui Saul.

8. Datu-ți-am casa domnului tău și la sânul tău pe femeile stăpânului tău. Datu-ți-am casa lui Israil și a lui Iuda și dacă aceasta ar fi fost prea puțin așa mai fi adăogat atâtea și atâtea!

9. Pentru ce ai disprețuit cuvântul Domnului și ai făcut ceea ce urgisese

ochii mei? Pe Urie Heteul l-ai ucis cu sabia, l-ai omorât cu sabia fiilor lui Amon, iar pe femeia lui ți-ai luat-o ție de femeie.

10. De aceea sabia nu se va depărta niciodată de casa ta, căci pe mine m'ai disprețuit, iar pe femeia lui Urie Heteul ți-ai luat-o ție femeie.

11. Dar iată ce rostește Domnul: Iată îți voi urzi prăpădul chiar din casa ta, căci voi lua sub ochii tăi pe femeile tale și le voi da aproapelui tău, care se va culca cu femeile tale în văzul soarelui acestuia.

12. Și dacă tu ai săvârșit fapta în ascuns, eu voi săvârși-o la arătare înaintea a tot Israilul și la lumina soarelui.»

13. Atunci a grăit David lui Natan: «Păcătuiu-am înaintea Domnului!» Răspuns-a Natan lui David: «Și totuși Dumnezeu a iertat păcatul tău: Nu vei muri.

14. Ci, fiindcă prin fapta aceasta tu ai disprețuit pe Domnul, pruncul ce ți s'a născut va trebui să moară.»

15. Apoi Natan a plecat acasă, iar Domnul lovi pe pruncul pe care i-l născuse lui David femeia lui Urie și el se îmbolnăvi.

16. Și David chemă în sfântul locaș milostivirea lui Dumnezeu pentru prunc. Și jinu post și intrând în casă mase noaptea jos, învelit în sac.

17. Iar bătrânii de la curtea lui veniră îndată la el ca să-l scoale de jos, însă el nu voi și nici nu puse nimic în gură.

18. A șaptea zi pruncul muri. Și curtenii lui David se temeau să-i spună că pruncul a murit, ci chibzuiau: «Ia vedeți! Când pruncul era în viață, noi i-am vorbit și el n'a ascultat de glasul nostru. Cum îi vom spune acum: «pruncul a murit»? Ar putea săvârși vre-o nenorocire.»

19. Însă David a băgat de seamă că slujitorii săi șoptesc între ei și David a înțeles că pruncul a murit. Atunci David a întrebat pe slujitorii săi: «Așa e că pruncul a murit?» Iar ei răspunseră «A murit!»

20. După acestea, David s'a sculat de jos și s'a spălat și și-a uns părul și și-a schimbat veșmintele. Apoi s'a dus în casa Domnului și s'a închinat. Pe urmă

s'a întors acasă și a poruncit să i se dea de mâncare și a mâncat.

21. Atunci slujitorii săi i-au grăit: «Ce va să zică această purtare a ta? Când copilul mai era în viață, ai postit și ai plâns, iar acum când a murit, te-ai sculat și ai cerut de mâncare!»

22. Răspuns-a el: «Când pruncul mai trăia, am postit și am plâns, căci mă gândeam: Cine știe? Poate că Domnul se va îndura de mine și va lăsa copilul cu viață.

23. Iar acum, după ce a murit, de ce să mai postesc. Pot oare să-l mai aduc înapoi? Eu mă voi duce la el, dar el nu se va mai întoarce la mine!»

24. Pe urmă David a mângâiat pe Batșeba, soția lui, și a intrat la ea și ea a zămislit și ea a născut un fecior și el i-a pus numele Solomon, și Domnul îl iubea.

25. Și Domnul i-a trimis vorbă prin Natan proorocul și i-a pus numele Iedidia, după cuvântul Domnului.

26. După acestea, Ioab a bătut Raba, orașul domnesc al fiilor lui Amon, și a cuprins cetatea apelor.

27. Și Ioab a trimis vestitori lui David spunând: «M'am războit cu Raba și am cuprins cetatea apelor.

28. Deci acum tu adună oastea care a mai rămas și impresoaară cetatea, cucereste-o, ca să nu cuceresc eu cetatea și să poarte numele meu.»

29. Atunci David a strâns toată oastea și a pornit împotriva Rabei, pe care a impresurat-o și a cuprins-o.

30. Și a luat cununa idolului Milcom de pe capu-i, și din ea David și-a făcut una pe capul lui; și ea cântărea un talant de aur și avea pe ea o piatră nestimată, care a fost pusă pe capul lui David. Și el a scos din cetate mare mulțime de pradă.

31. Iar poporul din cetate, l-a scos afară și l-a pus la corvezi, cu fierăstrăul și cu îmblăcia de fier și cu securea, și să lucreze la cuptoarele de cărămidă. Și așa a făcut cu toate cetățile Amoniților. Apoi David, împreună cu toată oastea, s'a întors la Ierusalim.

13.

Tamara, Amnon și Absalom.

1. Iar după acestea, Absalom, fiul lui David, având o soră prea frumoasă, care se chema Tamara, Amnon, tot fiul lui David, s'a îndrăgostit de ea.

2. Și Amnon era chinut greu și gata să cază bolnav, de dragul soră-si Tamara, căci ea era fecioară și lui Amnon i se părea lucru cu neputință să apuce pe vre-o cale cu ea.

3. Ci Amnon avea un prieten, anume Ionadab, fiul lui Șimea, fratele lui David, și Ionadab era om tare iscusit.

4. Deci el zise lui Amnon: «De ce ești tu, o principe, atât de abătut, zi de zi? Nu vrei să-mi spui mie?» Răspuns-a lui Amnon: «Iubesc pe Tamara, sora lui Absalom, fratele meu.»

5. Atunci i-a spus Ionadab: «Culcă-te în patul tău, și fă-te că ești bolnav. Și când tatăl tău va veni să te vază, să-l rogi: «Aș vrea să vină Tamara, soră-mea, ca să-mi dea ceva de mâncare. Și să gătească mâncare înaintea ochilor mei, ca să văd și eu și să mănânc din mâna ei!»

6. Și Amnon s'a culcat și s'a făcut că e bolnav și, venind regele să-l vază, zis-a Amnon către rege: «Să vie Tamara, sora mea, și să-mi pregătească sub ochii mei două turte, să mănânc din mâna ei!»

7. Atunci David a trimis în palat, după Tamara și i-a poruncit: «Să te duci în casa fratelui tău Amnon și să-i faci ceva de mâncare.»

8. Și astfel Tamara a venit în casă la Amnon, fratele ei, și el era culcat. Ci ea a luat cocă și a frământat-o și a făcut turte înaintea ochilor lui și a pus turtele la foc.

9. Apoi a luat tigiua și a răsturnat-o înaintea lui. Însă el n'a voit să mănânce și a strigat: «Să iasă toți din fața mea!» Și au ieșit toți de la el.

10. Zis-a Amnon către Tamara: «Adu-mi de mâncare în iatac, să mănânc din mâna ta.» Și Tamara a luat turtele pe care le făcuse și le-a dus fratelui ei, Amnon, în iatac.

11. Dar când a venit lângă el să-i dea să mănânce, el a prins-o și i-a spus: «Vino! Culcă-te cu mine, sora-mea!»

12. Răspuns-a ea: «Nu așa, frate-meu! Nu mă lua cu sila, căci nu se face așa în Israel! Nu săvârși această ticăloșie!»

13. Căci încotro mă voi duce eu cu ocară mea? Iar tu vei fi în Israel ca unul dintre netrebnici. Ci vorbește acum cu regele, căci el nu se va împotrivi să mă dea după tine.»

14. Însă el n'a voit să asculte de rugămintele ei, ci fiind mai vărtos decât ea, a luat-o cu de-a-sila și s'a culcat cu ea.

15. Și Amnon simți pentru ea o ură mare din cale afară, că era mai mare ura cu care o ura, decât dragostea cu care o iubise. Și atunci Amnon a strigat la ea: «Scoală-te! Du-te!»

16. Și ea a zis către el: «Nu, fratele meu, căci, dacă mă gonești, mai mare este nelegiuirea aceasta decât cealaltă pe care ai săvârșit-o cu mine». Dar el n'a voit să-i dea nici o ascultare,

17. Ci a chemat pe copilul său de casă, care-l slujea, și i-a poruncit: «Alungă-o pe aceasta de la mine, afară, și închide ușa după ea.»

18. Și Tamara avea pe ea o haină lungă, cu mâneci, fiindcă așa se îmbrăcau înaintea vremei fiicele regelui, cât erau fecioare. Deci slujitorul a dat-o afară și a închis ușa după ea.

19. Atunci Tamara și-a pus cenușă pe cap și haina cea lungă de pe ea, cea cu mâneci, a sfâșiat-o și s'a apucat cu mâinile de cap și a pornit să meargă și să țipe pe când mergea.

20. Ci a întrebă-o Absalom, fratele ei: «Nu cumva Amnon, fratele tău, a fost cu tine? Dar acum, sora mea, liniștește-te, căci e fratele tău. Nu-ți fie inima rea pentru aceasta.» Deci Tamara rămase nemângâiată în casa fratelui ei Absalom.

21. Și auzind regele David de toată această întâmplare, se mânie foarte.

22. Absalom însă nu vorbi cu Amnon nici în rău, nici în bine, dar Absalom ura pe Amnon, pentru cuvântul că smerise pe soră-sa Tamara.

23. După doi ani de zile, Absalom puse să-i tundă oile, la Baal-Hațor lângă Efraim, și Absalom pofti pe toți fiii regelui,

24. Anume ducându-se la rege și spunându-i: «Iată că robul tău are tunză-

zători la tunsul oilor. Binevoiască regele să vie cu curtenii săi, la robul său.»

25. Însă regele i-a răspuns lui Absalom: «Ba nu, fiul meu! Să nu mai venim toți, ca să te împovăram.» Totuși Absalom a stăruit pe lângă rege, dar regele n'a voit să meargă și l-a binecuvântat să plece.

26. Atunci grăit-a puțin: «Dacă nu, să meargă cu noi cel puțin Amnon, fratele meu!» Ci regele răspunse: «De ce să meargă cu tine?»

27. Dar Absalom s'a ținut de rege până când i-a dat voie lui Amnon și tuturor fiilor regelui să vie la el.

28. Și Absalom a poruncit slugilor sale și le-a spus: «Băgați de seamă: când Amnon va începe să se înveselească de vin și eu voi rosti către voi: «Loviți pe Amnon!», voi să-l omoriți. Să nu vă fie teamă! Căci eu sunt cel ce vă poruncesc. Fiți curajoși și dovediți-vă viteji!»

29. Și slugile lui Absalom făcură cu Amnon precum le poruncise Absalom. Atunci toți fiii regelui se sculară și încălecară fiecare pe cătărul său și fugiră.

30. Și pe când ei erau încă pe drum, sosi la David zvonul acesta: «Absalom a înjunghiat pe toți fiii regelui și n'a mai rămas dintre ei nici unul!»

31. Și s'a sculat regele și și-a sfâșiat veșmintele și s'a culcat la pământ; și toți casnicii din jurul lui stăteau cu veșmintele sfâșiate.

32. Dar Ionadab, fiul lui Șimea, fratele lui David, se ridică și grăi: «Să nu gândească stăpânul meu că au fost omoriți, toate odraslele, fiii regelui, fiindcă numai Amnon trebuie să fi murit, căci după capul lui Absalom nenorocirea aceasta era hotărâtă, din ziua când Amnon a umilit pe soră-sa Tamara.

33. Deci acum, stăpânul meu, regele să nu pună la inimă gândul acesta și să creadă că au murit toți principii, ci numai Amnon singur trebuie să fi murit!»

34. Însă Absalom fugise. Și ridicându-și ochii ostașul care era de strajă și uitându-se, iată că gloată multă venea pe povârnișul de la Horonaim la vale.

35. Atunci Ionadab zise către rege: «Iată, fiii regelui sosesc. Precum a zis robul tău așa s'a și întâmplat!»

36. De abia isprăvisse cuvântul și, iată,

fiii regelui sosiră și ridicând glasurile lor plâneră, și la fel și regele și toți curtenii lui au pornit să plângă cu jale mare.

37. În vremea aceasta Absalom fugise; și s'a dus la Talmai, feciorul lui Amihud, regele din Gheșur. Însă David era în mare tristețe toată vremea, din pricina feciorului său.

38. Astfel Absalom fugind și ajungând la Gheșur a stat acolo trei ani;

39. Iar duhul regelui conteni cu mânia lui împotriva lui Absalom, căci se mângâiasă acum de moartea lui Amnon.

14.

Intoarcerea lui Absalom și împrejurările însoțitoare.

1. Ci Ioab, fiul lui Teruia, a înțeles că inima regelui tânjește după Absalom.

2. Drept aceea Ioab a trimis la Tecoa și a adus de acolo o femeie iscusită și a vorbit cu ea: « Fă-te că ești cu mare jale și îmbracă-te în veșminte cernite, și nu te unge cu untdelemn și fii ca o femeie care de multe zile plânge după un mort.

3. Și intră la rege și vorbește-i așa. » Și Ioab a învățat-o cuvintele pe care avea să le spună.

4. Deci femeia din Tecoa a intrat la rege și a căzut cu fața la pământ și s'a închinat și a grăit: « Măria Ta, ajută-mă! »

5. Zis-a regele către ea: « Care este păsul tău? » Răspuns-a ea: « Vai, sunt o femeie văduvă, căci bărbatul meu a murit!

6. Și roaba ta avea doi feciori și s'au încăierat amândoi, pe câmp, și nefiind nimeni care să-i despartă, unul a lovit pe celălalt și l-a omorât.

7. Și iată s'a sculat tot neamul împotriva roabei tale și strigă: « Dă-ne pe cel ce a omorât pe fratele său, ca să-l isprăvim, răzbunând viața fratelui său, pe care l-a ucis; și vom nimici și pe moștenitor! » Astfel ei vor să stingă tăciunile care mi-a mai rămas, ca să nu-i mai lase soțului meu nici nume, nici urmași pe fața pământului! »

8. Atunci regele a grăit către femeie: « Du-te la casa ta, căci eu voi da porunci spre binele tău! »

9. Dar femeia din Tecoa a răspuns regelui: « Asupra mea, stăpâne, Măria Ta, să rămână vina și asupra casei tatălui meu! Iar regele și tronul său să fie fără vină! »

10. Zis-a regele: « Cine îți va căuta pricină, să-l aduci la mine și nu se va mai lega de tine! »

11. Răspuns-a femeia: « Aducă-și aminte regele de Domnul Dumnezeu său, ca răzbunătorul sângelui să nu săvârșească acest mare prăpăd și să nu piardă pe feciorul meu! » Atunci regele grăi: « Viu este Domnul! Nici un fir de păr al fiului tău nu va cădea pe pământ. »

12. Vorbit-a iar femeia: « Îngăduie roabei tale să mai spună un cuvânt stăpânului meu, regele. » Răspunsu-i-a: « Vorbește! »

13. Atunci a zis femeia: « De ce, dar, cugeți tu una ca aceasta împotriva popoului lui Dumnezeu? Căci rostind regele cuvântul acesta, el este de-a-dreptul vinovat, pentru că nu aduce înapoi pe izgonitul său.

14. Ci noi vom muri fără îndoială și suntem ca apa vărsată pe pământ și care nu se mai adună. Dar Dumnezeu nu va lua viața celui care își bate capul și face planuri ca să nu lase în surghiun pe cel surghiunit de lângă sine.

15. Iar acum am venit ca să spun acest cuvânt regelui, domnului meu, fiindcă gloata m'a speriat și atunci s'a gândit roaba ta: « Ia să vorbesc cu Măria Sa! Poate că regele va împlini rugămintea roabei sale. »

16. De bună seamă regele va da ascultare și va izbăvi pe roaba sa din mâna omului care umblă să mă piardă, pe mine împreună cu fiul meu, din moștenirea lui Dumnezeu.

17. Apoi s'a gândit roaba ta: « Cuvântul stăpânului meu, regele, să-mi aducă liniște! Căci întocmai ca fingerul lui Dumnezeu, așa este stăpânul meu, regele, ca să asculte și binele și răul. Ci Domnul Dumnezeu tău să fie cu tine! »

18. Atunci răspunzând regele a zis către femeie: « Te rog să nu ascunzi de mine nimic din cele ce te voi întreba ». Grăit-a femeia: « Poruncească stăpânul meu, regele! »

19. Deci a întrebat regele: «Nu cumva mâna lui Ioab este cu tine, în toată această pricină?» Atunci femeia a răspuns astfel: «Pe viața ta, stăpâne, Măria Ta, dacă poate să cârmească cineva la dreapta ori la stânga, din tot ce a spus stăpânul meu regele! Într'adevăr, robul tău Ioab, el este cel ce mi-a dat poruncă și care a pus în gura roabei tale toate aceste cuvinte.

20. Robul tău Ioab a urzit această poveste, ca să schimbe, prin pildă, înfățișarea lucrului, însă stăpânul meu este înțelept, cu înțelepciunea ingerilor lui Dumnezeu, așa încât știe toate câte se întâmplă pe pământ.»

21. Atunci regele a rostit către Ioab: «Iată că tu ai pus la cale treaba aceasta. Deci du-te, adu înapoi pe băiat, pe Absalom!»

22. Și Ioab a căzut cu fața la pământ și s'a închinat și a binecuvântat pe rege și a zis mai departe: «Azi a cunoscut robul tău, doamne, Măria Ta, că am aflat har în ochii tăi, întrucât Măria Ta a îndeplinit rugămintea robului său.»

23. Apoi Ioab s'a sculat și s'a dus la Gheșur și a adus pe Absalom la Ierusalim.

24. Ci regele a poruncit: «Întorcă-se la el acasă, dar fața mea să n'o vază!» Astfel Absalom s'a întors la el acasă, fără să vadă fața regelui.

25. Și bărbat frumos ca Absalom și foarte de lăudat nu se afla altul în tot Israilul. De la talpa piciorului până în creștetul capului, nu găseai la el nioi un cusur.

26. Iar când își tundeia părul, și se tundeia din an în an, căci îl împovăra părul, și de aceea îl tundeia, greutatea părului capului său era de două sute de sicli, după cântarul regelui.

27. Și i s'au născut lui Absalom trei fii și o fiică, pe care a numit-o Tamara și care era tare mândră la vedere.

28. Și a stat Absalom în Ierusalim doi ani, dar fața regelui n'a văzut-o.

29. După aceea, Absalom a trimis să cheme pe Ioab, ca să-l îndemne să se ducă la rege; însă Ioab n'a voit să vie la el. Deci a trimis și a doua oară și tot n'a voit să vie.

30. Atunci Absalom a zis slujitorilor

săi: «Vedeți că țarina lui Ioab este vecină cu mine și are pe ea holde de orz. Duceți-vă și dați-i foc.» Și slujitorii lui Absalom au dat foc lanului.

31. Și au venit robii lui Ioab la el cu veșmintele sfâșiate și i-au spus: «Oamenii lui Absalom au aprins o parte din holdă.» Deci atunci s'a sculat Ioab și a venit la Absalom acasă și l-a întrebat: «De ce au dat foc oamenii tăi holdei de pe țarina mea?»

32. Răspuns-a Absalom lui Ioab: «Iată, am trimes la tine oameni caresă-ți spună: «Vino încoace», ca să te trimit la rege și să-l întreb de ce am venit din Gheșur. Mi-ar fi fost mai îndemână să fi rămas acolo! Ci acum vreau să văd fața regelui; și dacă îmi găsește vre-o vină, să mă dea morții!»

33. Deci Ioab s'a dus la rege și i-a împărțit toate acestea. Apoi regele l-a chemat pe Absalom și el a venit la rege și el s'a închinat, cu fața la pământ, înaintea regelui. Atunci regele a sărutat pe Absalom.

15.

Răscoala lui Absalom și fuga lui David.

1. După acestea, Absalom și-a înjghebat car și armăsari și cincizeci de voinici, care alergau înaintea lui.

2. Pe urmă Absalom se scula de cu vreme și stătea lângă drumul care ducea în poartă. Și pe orișicine avea vre-o pricină de judecată și trebuia să se ducă la rege ca să-l judece, Absalom îl chema și-i vorbea: «Din care cetate ești tu?» Și omul răspundea: «Robul tău este din cutare seminție a lui Israil.»

3. Atunci Absalom îi spunea: «Vezi, pricina ta este bună și dreaptă, dar, dinspre partea regelui, nu este nimeni care să te asculte!»

4. Și Absalom adăoga: «Dacă m'ar pune cineva judecător în țară, oricine ar veni la mine cu vre-o cărșenie de judecată, eu i-aș face dreptate.»

5. Iar când omul se apropia ca să se închine lui, el întindea mâna și-l apuca și-l săruta.

6. În așa chip se purta Absalom cu toți cei din Israil, care veneau să-și

scoată dreptatea de la Vodă, și fura inima bărbaților israeliți.

7. Când s'au împlinit patru ani, Absalom a grăit către rege: «Duce-m'aș să îndeplinesc, la Hebron, juruința cu care m'am legat cu Domnul.

8. Căci robul tău a făcut o juruință pe când locuiam la Gheșur, în Siria, și am zis: Dacă Domnul mă va aduce înapoi la Ierusalim, atunci voi sluji Domnului, în Hebron.»

9. Și regele i-a răspuns: «Du-te cu pace!» Și el s'a sculat și s'a dus la Hebron.

10. Și a trimis Absalom iscoade în toate semințiile lui Israil cu această ștafetă: «Când veți auzi glasul trâmbiței, atunci să strigați: «Absalom s'a ridicat rege în Hebron!»

11. Iar împeună cu Absalom au purces din Ierusalim două sute de bărbați, care fuseseră poftiți și mergeau în toată nevinovăția lor, și care nu știau de această punere la cale.

12. Și pe când Absalom aducea jertfele, a trimis să cheme din Ghilo, cetatea sa, pe Ahitofel Ghilonitul, sfetnicul lui David. Astfel răzvrătirea s'a întărit și gloata venea și sporea în jurul lui Absalom.

13. Și a venit un vestitor la David și i-a spus: «Inima Israelitilor s'a întors spre Absalom.»

14. Atunci David a strigat către toți curtenii săi, care se aflau cu el în Ierusalim: «Sculați-vă să fugim, căci nu va fi pentru noi altă scăpare din fața lui Absalom. Zoriți-vă și plecați ca nu cumva, zorindu-se el, să ne ajungă și să aducă prăpăd peste noi și să treacă cetatea prin ascuțitul săbiei!»

15. Curtenii regelui au grăit către rege: «Orice cale ar alege stăpânul nostru, regele, iată, robii tăi stau la poruncă!»

16. Și a ieșit regele pe jos și toată casa lui și a lăsat zece jiiitoare să păzească palatul.

17. Astfel a ieșit regele afară, cu toți curtenii săi după el și s'au oprit la casa cea de la margine.

18. Și toată oastea lui mergea pe lângă el, precum și toți Cretii și Pletii, pe când toți cei din Gat, șase sute de

oameni, care veniseră pe jos după el din Gat, mergeau înaintea regelui.

19. Atunci regele a zis către Itai din Gat: «De ce vii și tu cu noi? întoarce-te și rămâi cu regele, fiindcă tu ești străin, ba încă și surghiunit din patria ta.

20. Ieri ai venit și astăzi să mergi cu mine în bejenie? Dar nici eu nu știu unde! întoarce-te și ia și pe frații tăi cu tine, iar harul și credințioșia Domnului să fie cu voi!»

21. Însă Itai a răspuns regelui și a zis: «Pe Domnul cel viu și pe viața ta, doamne, Măria Ta, în locul unde va fi stăpânul meu, regele, ori la moarte, ori la viață, acolo va fi și robul tău.»

22. Răspuns-a David lui Itai: «Atunci haide și treci.» Și a trecut Itai din Gat cu toți oamenii săi și cu toată familia sa.

23. Și toată țara s'a jelit cu glas mare și tot poporul tot trecea, în vreme ce regele stătea în lunca Chedronului, și toată gloata se scurgea pe dinaintea lui, pe drumul care duce în pustie.

24. Și apoi iată că Țadoc și Abiatar, care duceau chivotul lui Dumnezeu, au pus jos chivotul lui Dumnezeu, până ce tot poporul a conținut și a ieșit afară din cetate.

25. Atunci regele a rostit lui Țadoc și lui Abiatar: «Duceți înapoi chivotul lui Dumnezeu în cetate, ca să rămână la locul său. Dacă voi găsi har înaintea Domnului, atunci el mă va aduce înapoi și mă va lăsa să văd iarăși chivotul și locașul său.

26. Însă dacă el îmi va spune astfel: «Nu mai am nici o îngăduință pentru tine», atunci iată-mă: facă el cu mine cum va găsi cu cale în socotința sa!»

27. Deci zis-a regele lui Țadoc arhierul: «Vedeți, tu și Abiatar, întoarceți-vă cu pace în cetate împreună cu amândoi feciorii voștri, anume cu Ahimaaf, fiul tău, și cu Ionatan, fiul lui Abiatar.

28. Uitați-vă, eu voi zăbovi pe la vadurile pustiei, până ce îmi va sosi de la voi vre-un cuvânt, ca să-mi aducă știri.»

29. Atunci Țadoc și Abiatar au dus înapoi în Ierusalim chivotul lui Dumnezeu și au rămas acolo.

30. Și David s'a urcat pe suișul Muntelui Măslinilor și urca plângând și cu capul acoperit și mergea cu picioarele goale. Așijderea și tot poporul care era cu el, fiecare era cu capul acoperit și tot urcau și urcând plângeau.

31. Atunci îi sosi lui David această veste: «Ahitofel este printre răzvrățiți împreună cu Absalom!» Ci David a răspuns: «Doamne Dumnezeule, zădărnicește sfatul lui Ahitofel!»

32. Iar când David a ajuns pe vârful muntelui unde se rugau lui Dumnezeu, iată că îi iese înainte Hușai Architul, prietenul lui David, cu veșmântul sfâșiat și cu pulbere pe cap.

33. Atunci David i-a zis: «Dacă vei merge cu mine, îmi vei fi o povară,

34. Dacă însă te vei întoarce în cetate, să vorbești așa lui Absalom: «Vreau să fiu sluga ta, Măria Ta; am fost altădată sluga tatălui tău, voi fi de aci înainte sluga ta!» În felul acesta tu vei zădărnici spre binele meu sfatul lui Ahitofel.

35. Căci, hotărît, vor fi acolo cu tine arhierii Ţadoc și Abiatar, astfel încât orice știre pe care vei auzi-o din palatul regelui împărtășește-o arhierilor Ţadoc și Abiatar.

36. Iată, acolo se află împreună cu ei cei doi fii ai lor: Ahimaaf al lui Ţadoc și Ionatan al lui Abiatar; și prin mijlocirea lor trimiteți la mine toate veștile pe care le veți auzi.»

37. Astfel Hușai, prietenul lui David, a intrat în cetate, tocmai când Absalom sosea în Ierusalim.

16.

David pribegeste. Absalom se urcă pe tron.

1. După ce David trecuse cu ceva dincolo de vârful muntelui, iată că îi iese înainte Ţiba, robul lui Mefiboșet, cu doi măgari cu samarele pe ei, încărcăți cu două sute de pâini, o sută de ciorchini de struguri uscați, o sută de șiruri de smochine și un burduf de vin.

2. Și regele a întrebat pe Ţiba: «Ce vrei să faci cu aceste lucruri?» Răspuns-a Ţiba: «Măgarii sunt pentru familia regelui, ca să încalce pe ei. Pâinea și smochinele sunt de mâncare pentru

slugărite, iar vinul este băutura pentru cei sfârșiți de oboseală, în pustie!»

3. Și l-a mai întrebat regele: «Dar unde este fiul domnului tău?» Răspuns-a Ţiba către rege: «Iată a rămas în Ierusalim, căci zicea: «Astăzi cei din casa lui Israel îmi vor da înapoi domnia tatălui meu!»

4. Zis-a regele către Ţiba: «Iată, al tău să fie tot avutul lui Mefiboșet!» Zis-a Ţiba: «Mă închin până la pământ! De așa afla har în ochii tăi, stăpâne, Măria Ta!»

5. Când regele a sosit la Bahurim, a ieșit de acolo un om din neamul și din casa lui Saul, anume Șimei, fiul lui Ghera. Și pe când venea încoace, blestema neconținut.

6. Apoi a început să arunce cu pietre după David și după toți slujitorii regelui, măcar că toată oastea și toți voinicii mergeau pe dreapta și pe stânga lui David.

7. Și printre blestemele lui, Șimei striga astfel: «Cară-te, cară-te, ucigașule și om de nimic!

8. A întors Domnul împotriva-ți tot sângele vărsat în neamul lui Saul, în locul căruia ai ajuns tu rege, și a dat Domnul stăpânirea în mâna lui Absalom, fiul tău; și iată-te acum încolțit de nenorocirea ta, fiindcă ești un vărsător de sânge!»

9. Atunci Abișai, fiul lui Ţeruia, a grăit către rege: «Pentru ce această morțăciune de căine blestemă într'una pe stăpânul meu, regele? Lasă-mă să mă reped la el și să-i retez capul.»

10. Însă regele i-a răspuns: «Voi, fii ai lui Ţeruia, ce am de descurcat eu cu voi? Lăsați-l să blesteme, fiindcă Domnul i-a zis lui: «Blestemă pe David!»; și atunci cine îl va ține de rău, spunând: «De ce faci una ca asta?»

11. Apoi rostit-a David lui Abișai și către toți curtenii săi: «Iată fiul meu, care a ieșit din măruntaiele mele, umblă să-mi ridice viața, darmite acest fiu al lui Veniamin! Lăsați-l să blesteme, căci Domnul i-a poruncit!

12. Poate că Domnul va căuta la ticăloșia mea și Domnul îmi va răsplăti cu bine în locul blestemului său de astăzi!»

13. Astfel David și oamenii săi au mers în calea lor, în vreme ce Șimei mergea pe coasta din față, în dreptul lui David, și blestema necontenit și arunca cu pietre înspre David și zvrălea cu țărână după el.

14. Și a ajuns regele și toată gloata care era cu el, sleiți de putere, până la Iordan și acolo au răsuflat.

15. Ci Absalom cu toți bărbații lui Israil au sosit în Ierusalim, însoțit de Ahitofel.

16. Și când Hușai Architul, prietenul lui David, ajunsese lângă Absalom, Hușai a strigat către Absalom: «Trăiască regele! Trăiască regele!»

17. Atunci Absalom l-a întrebat pe Hușai: «Aceasta este dragostea ta către prietenul tău? De ce nu te-ai dus cu prietenul tău?»

18. Dar Hușai a răspuns lui Absalom: «Nu așa, ci acela pe care l-a ales Domnul și poporul acesta și toți Israiliții, al aceluia sunt și eu și lângă acela rămân.»

19. Afară de aceasta, pe cine voi sluji eu? Oare nu pe fiul său? Precum am slujit înaintea tatălui tău, tot așa și înaintea ta!»

20. După aceea, Absalom a grăit lui Ahitofel: «Dați-ne un sfat! Ce trebuie să facem?»

21. Răspuns-a Ahitofel către Absalom: «Intră la țitoarele tatălui tău, pe care el le-a lăsat ca să păzească palatul. Și când va auzi tot Israilul că ai întărit urgia tatălui tău, prinde-vor curaj toți cei ce s'au dat de partea ta.»

22. Atunci au întins pentru Absalom un cort pe terasă palatului și a intrat Absalom la țitoarele tatălui său, în fața întregului Israil.

23. Iar sfaturile lui Ahitofel pe care i le dădea în acele zile, erau luate în seamă ca și cum ar fi fost povață cerută de la Dumnezeu. Așa erau toate sfaturile lui Ahitofel, prețuite și de David și de Absalom.

17.

*Uneltirile lui Ahitofel sunt nimicite.
Moartea lui.*

1. După aceea Ahitofel a zis lui Absalom: «Vreau să-mi aleg douăsprezece

mii de bărbați și să pornesc și să urmăresc pe David în noaptea aceasta.

2. Voi tăbări pe el, când va fi ostentit și vlăguit, și voi băga spaima în el. Iar toată gloata care este cu el va lua-o la fugă, așa încât voi omori numai pe rege.

3. Atunci voi aduce înapoi tot poporul la tine ca și când ar veni înapoi un singur om. Căci ție îți trebuie numai viața unui om și pe urmă tot norodul va fi pe pace.»

4. Acest cuvânt a plăcut lui Absalom, ca și tuturor bătrânilor din Israil.

5. Însă Absalom a zis: «Chiamă, te rog, și pe Hușai Architul, ca să auzim și sfat din gura lui!»

6. Intrând Hușai la Absalom, Absalom i-a spus: «Acesta este sfatul pe care l-a rostit Ahitofel. Să îndeplinim planul lui? Dacă nu, vorbește tu!»

7. Atunci Hușai a grăit către Absalom: «De data asta, sfatul pe care l-a dat Ahitofel nu este bun.»

8. Și Hușai a adăogat: «Tu știi bine că tatăl tău și voinicii lui sunt viteji și le este inima oțărîtă, ca a unei ursoaice din pustie, ai cărei pui au fost răpiți. Apoi tatăl tău este viteaz care n'are astâmpăr când doarme oastea.»

9. Iată, în această clipă ai tău ascuns în vre-o văgăună sau în vre-un alt loc ferit și dacă se întâmplă că, chiar de la început, cad câțiva din oastea ta și se va auzi și va ieși vorba: «Oștirea care merge după Absalom a pășit o înfrângere!»,

10. Atunci chiar cel mai viteaz, chiar cel cu inimă de leu, își va pierde curajul, că doar tot Israilul știe cum că tatăl tău este vajnic războinic și oștenii lui viteji încercați.

11. Drept aceea, iată sfatul meu: Să se adune în jurul tău tot Israilul, de la Dan până la Beerșeba, mult de tot ca nisipul de pe țărmul mării, iar tu însuși să pornești la luptă în mijlocul lor.

12. Și de vom da peste el în vre-un loc unde se găsește, vom tăbări pe el, precum cade roua pe fața pământului, ca nici el și nici unul din oamenii lui să nu scape cu viață!

13. Iar dacă se va da înapoi în vre-o cetate, atunci tot Israilul să lege cu funii

cetatea aceea și s'o târim devale, ca să nu mai rămână dintr'nsa nici măcar o piatră.»

14. Atunci Absalom și toți oamenii din Israel strigară: «Sfatul lui Hușai Architul este mai bun decât sfatul lui Ahitofel». «Domnul anume hotărîse să zădărnicească sfatul cel bun al lui Ahitofel, ca să aducă prăpăd peste Absalom.

15. După acestea, Hușai a spus arhierilor Ţadoc și Abiatar: «Așa și așa a sfătuit Ahitofel pe Absalom și pe bătrânii lui Israel, eu însă i-am sfătuit așa și așa.

16. Deci acum trimiteți în sărg și dați de veste lui David și spuneți-i: «Să nu măi noaptea aceasta în vadurile pustiei, ci treci numaidecât înainte, ca să nu dea pieirea peste rege și peste tot poporul care este cu el».

17. Ci Ionatan și Ahimaț stăteau lângă Cișmeaua Roghel. O roabă a venit și le-a dat de veste ca ei să se ducă și să înștiințeze pe regele David, căci nu puteau să se dea în vileag și nici să intre în cetate.

18. Dar un băiat i-a văzut și i-a spus lui Absalom. Atunci amândoi au pornit la fugă și au ajuns la casa unui om din Bahurim, care avea în curte o fântână. Și ei s'au pogorit în fântână.

19. Iar gospodina a luat o scoarță, a întins-o peste gura fântânii și deasupra a presărat poame de pe jos, așa încât nu se cunoștea nimic.

20. Deci când au sosit oamenii lui Absalom în casa femeii și au întrebat-o: «Unde sunt Ahimaț și Ionatan?», femeia le-a răspuns: «Au trecut spre apa Iordanului»; iar ei au căutat și, negăsind nimic, s'au întors la Ierusalim.

21. După plecarea lor, cei doi au ieșit din fântână, s'au dus și au dat de veste regelui David. Spus-au lui David: «Sculați-vă și treceți degrabă apa Iordanului, căci iată ce s'at a dat împotriva voastră Ahitofel».

22. Atunci David a pornit împreună cu toată gloata care îl însoțea și au trecut Iordanul. Până la revărsatul zorilor nu mai rămăsese nici unul care să nu fi trecut Iordanul.

23. Ci Ahitofel văzând că sfatul său n'a fost urmat, a pus samarul pe măgar și a plecat și s'a dus acasă în cetatea sa. Apoi și-a orânduit casa și s'a spânzurat. Deci murind, a fost înmormântat în mormântul părintelui său.

24. Și David sosise la Mahanaim când Absalom trecea Iordanul, împreună cu toți bărbații din Israel.

25. Absalom făcuse pe Amasa voevodul oștirii sale în locul lui Ioab; iar Amasa era fiul unuia pe care îl chema Itra, Ismailit, și care trăise cu Abigal, fiica lui Ișai, sora lui Ţeruia, muma lui Ioab.

26. Și Israel cu Absalom au tăbărit în ținutul Galaad.

27. După ce a sosit David în Mahanaim, Șobi, fiul lui Nahaș din Raba, capitala Amoniților, și Machil, fiul lui Amiel din Lodebar, și Barzilai Galaditul, din Roghelim,

28. Au adus paturi, macaturi, năstrape, vase de pământ, precum și grâu, orz, făină, boabe prăjite, bob și linte,

29. Apoi miere, unt, oi și brânză de vaci. Și le-au adus lui David și poporului care îl însoțise, ca să mănânce, căci cugeta: «Poporul flămânzise și era sleit de puteri și pătimise de sete în pustie».

18.

Moartea lui Absalom.

1. Apoi David a făcut număratoarea oamenilor care îl însoțeau și a pus peste ei căpitani la câte o mie și căpitani la câte o sută.

2. Și David și-a împărțit oastea în trei cete: o treime a pus-o sub porunca lui Ioab, o treime sub a lui Abișai, fiul lui Ţeruia, fratele lui Ioab, și o treime sub porunca lui Itai din Gat. Și regele a zis ostașilor: «Vreau și eu să pornesc cu voi la luptă!»

3. Atunci ostașii i-au răspuns: «Nu ți se cade să pornești cu noi, căci, dacă am lua-o la fugă, nu s'ar băga de seamă; de-am muri jumătate din noi, tot nu s'ar băga de seamă. Dar tu prețuești cât zece mii ca noi. Drept aceea e mai de folos să stai în cetate, ca să ne sai în ajutor!»

4. Atunci regele a răspuns: « Voi face așa cum chibzuîți că e mai bine ». Astfel regele a stat în dreptul porții, iar toată oastea ieșea rânduită pe sute și pe mii.

5. Dar regele a poruncit lui Ioab și lui Abisai și lui Itai astfel: « Purtați-vă blând cu băiatul, cu Absalom ». Și toată oastea a auzit ce a poruncit regele tuturor căpitanilor cu privire la Absalom.

6. Și oastea a ieșit în câmp deschis ca să dea piept cu Israil, și lupta s'a desfășurat în codrul lui Efraim.

7. Atunci Israiliții fură bătuți acolo de ostașii lui David și a fost în ziua aceea o înfrângere mare, căzând douăzeci de mii de inși.

8. Și luptele de acolo s'au întins în tot ținutul și codrul a mâncat mai mult norod decât a mâncat sabia, în ziua aceea.

9. Atunci Absalom a dat întâmplător peste oamenii lui David, și Absalom mergea călare pe un catâr și catărul a intrat sub rămurișul unui stejar bătrân și chica lui Absalom s'a încalcit în stejar, așa încât el a rămas spânzurat între cer și pământ, pe când catărul de sub el s'a tot dus înainte.

10. Văzând aceasta, un ostaș a vestit pe Ioab și i-a spus: « Văzui acum pe Absalom spânzurat de un stejar ».

11. Răspuns-a Ioab omului care-i adusesse vestea: « Ei! Dacă l-ai văzut, de ce nu l-ai doborât atunci acolo, la pământ? Și eu ți-aș fi dat zece sicli de argint și un brâu! »

12. Dar ostașul a răspuns lui Ioab: « Chiar dacă mi-ar fi numărât cineva în palmă o mie de sicli de argint, n'aș fi întins mâna mea împotriva fiului regelui, de vreme ce în auzul nostru regele ți-a dat ție și lui Abisai și lui Itai această poruncă: « Fiți de strajă, pentru băiat, pentru Absalom ».

13. Și dacă cu primejdia vieții mele tot aș fi fost viclean, fapta mea n'ar fi rămas tănuită în fața regelui, iar tu te-ai fi dat în lături de la mine.

14. Ioab însă a întâmpinat: « Nicidcum! Il voi străpunge cu tine de față. » Și a luat atunci trei sulite în mână și le-a înfipt în pieptul lui Absalom. Și fiindcă el tot mai trăia între crengile stejarului,

15. S'au apropiat zece tineri, scutierii lui Ioab, și au lovit de istov pe Absalom și l-au omorât.

16. Atunci Ioab a sunat din bucium și oastea s'a întors de la urmărirea Israiliților, căci Ioab a voit să cruțe norodul.

17. Și au luat pe Absalom și l-au aruncat în codru, într'o prăpastie adâncă și au grămădit peste el un morman mare de pietre. Apoi toți Israiliții au dat fuga fiecare la vatra lui.

18. Dar Absalom încă din viață își ridicase columna de pomeneire care este în Valea Regelui, căci zicea el: « N'am nici un copil care să-mi pomenească numele! » Astfel și-a legat numele de această columnă. Și i se zice Columna lui Absalom până în ziua de azi.

19. Dar Ahimaaf, fiul lui Țadoc, a grăit: « Vreau să alerg și să-i duc regelui vestea cea bună, că Domnul i-a dat izbândă împotriva vrăjmașilor lui ».

20. Răspunsu-i-a Ioab: « Nu ești omul care să ducă astăzi vestea. Ai putea să duci vestea într'altă zi, astăzi însă nu ești bun de dus vestea, fiindcă a murit chiar fiul de regelui! »

21. Atunci Ioab a poruncit unui rob etiopian: « Du-te și spune regelui aceea ce ai văzut ». Și robul etiopian s'a închinat înaintea lui Ioab și a pornit în fugă.

22. Dar Ahimaaf, fiul lui Țadoc, vorbi din nou și zise lui Ioab: « Orice se va întâmpla, mă voi repezi și eu după etiopian ». Zis-a Ioab: « De ce vrei să alergi și tu, fiul meu? Nu vei avea nici o răsplată pentru asemenea veste! »

23. El totuși a răspuns: « Orice ar fi, eu voi da o fugă ». Deci i-a zis Ioab: « Aleargă ». Și Ahimaaf a pornit la fugă pe calea din lunca Iordanului și l-a întrecut pe etiopian.

24. Ci David ședea între cele două porți, iar străjărul se urcase pe coperișul porții, deasupra zidului și, ridicându-și ochii și uitându-se, iată că un om venea în goană singur.

25. Atunci străjărul, strigând tare, a dat de veste regelui și regele a zis: « Dacă este singur, atunci are o veste de adus ». Iar acela alerga întins și se apropia.

26. Ci străjărul a văzut încă un om care alerga și străjărul a strigat spre

poartă și a zis: « Iată încă un om « singur » care vine în fugă ». Și regele a spus: « Și acesta este un binevestitor ».

27. Dar străjărul a adăogat: « Mă uit la alergătura celui dinainte și văd că seamănă cu alergătura lui Ahimaat, fiul lui Țadoc ». Și regele a întâmpinat: « Acesta este un om de ispravă și el vine cu o veste bună! »

28. Și Ahimaat a strigat întâmpinând pe rege: « Bună pace! » Și s'a închinat înaintea regelui cu fața până la pământ și a grăit: « Binecuvântat fie Domnul Dumnezeuul tău, care a vârit în mare strămoșii pe cei ce și-au ridicat mâna lor împotriva stăpânului meu, regele! »

29. Însă regele a întrebat: « Este sănătos flăcăul meu Absalom? » Ahimaat l-a întâmpinat: « Am văzut un vămășag mare când Ioab trimetea pe robul tău la Măria Ta, dar robul tău n'a văzut ce s'a întâmplat. »

30. Atunci regele a dat poruncă: « Treci laoparte și rămâi aici ». Și s'a dat laoparte și a stat în picioare.

31. Și iată că sosește și etiopianul și etiopianul rosti: « Primească veste bună Stăpânul meu, regele, căci Domnul ți-a făcut astăzi dreptate împotriva tuturor celor ce s'au răzvrătit asupra-ți! »

32. Ci regele a întrebat pe etiopian: « Este oare sănătos flăcăul meu Absalom? » Atunci a răspuns etiopianul: « Ca acestui flăcău, să le meargă dușmanilor Stăpânului meu, regele, și tuturor celor care se ridică împotriva ta, cu gând să-ți facă rău. »

19.

David este iarăși rege; pacea la curte și în popor.

1. Și regele s'a cutremurat de durere și s'a urcat în foisorul de deasupra porții și s'a pornit pe plâns și plimbându-se se tânguia astfel: « Fiul meu Absalom! Copilul meu! Fiul meu Absalom, de ce n'a fost să fi murit eu în locul tău? Absalom! Copilul meu! Copilul meu! »

2. Atunci a fost înștiințat Ioab: « Iată că regele plânge și se tânguește după Absalom! »

3. Astfel izbânda din ziua aceea s'a prefăcut în jale pentru toată oștirea, căci oștirea a auzit în ziua aceea această știre: « Regele e greu mâhnit din pricina fiului său ».

4. Și oastea s'a întors pe furie în ziua aceea în cetate, precum se furizează o oaste copleșită de rușine, când a fugit din luptă.

5. În vremea aceasta regele își acoperise fața și se văita cu glas mare: « Copilul meu Absalom! Absalom, copilul meu! Copilul meu! »

6. Ci Ioab s'a dus la rege acasă și i-a spus: « Tu ai umplut de rușine astăzi fața tuturor slujitorilor tăi, care totuși ți-au scăpat viața și viața fiilor tăi și a fetelor tale și viața femeilor tale și viața țiitoarelor tale, »

7. Fiindcă tu iubești pe cei ce te urăsc și urăști pe cei ce te iubesc. Că tu dovedești astăzi că și principii și robi, pentru tine n'au nici un preț; ba eu înțeleg astăzi că, dacă Absalom ar fi în viață, iar noi cu toții am fi astăzi morți, în ochii tăi ar fi foarte bine.

8. Dar acum, scoolă-te și ieși și vorbește prieteneste cu robii tăi, căci, mă jur ție pe Domnul, dacă nu vei ieși, nu va mai mânea nici un om cu tine în noaptea aceasta și aceasta fi-va pentru tine o nenorocire mai mare decât toate nenorocirile care au venit peste tine din tinerețile tale și până acum! »

9. Și s'a sculat regele și a șezut în poartă și au dat de veste la tot poporul spunând: « Iată, regele stă în poartă! » Și tot poporul s'a perindat pe dinaintea regelui. Însă toți Israiliții fugiseră ficcare la vatra sa.

10. Atunci poporul din toate semințiile lui Israil a început să cârtească și să zică: « Regele ne-a mântuit din mâna dușmanilor noștri și ne-a izbăvit din mâna Filistenilor, însă acum a fugit din țară, de dinaintea lui Absalom. »

11. Dar Absalom, pe care l-am fost uns rege peste noi a murit în luptă. Deci, acum, de ce zăboviți voi ca să aduceți pe rege înapoi? »

12. Atunci regele David a trimis acest cuvânt către arhierii Țadoc și Abiatar: « Spuneți așa bătrânilor din Iuda: « De

ce sunteți voi cei din urmă când e vorba să aduceți înapoi pe rege în palatul său? » Căci ceea ce se vorbea în tot Israelul ajunsese până în palatul regelui.

13. « Voi sunteți frații mei; voi sunteți osul meu și carnea mea. Atunci de ce să fiți cei din urmă când e vorba de întoarcerea regelui? »

14. Iar lui Amasa să-i spuneți: « Tu ești osul meu și carnea mea! Așa să-mi faci mie Dumnezeu și să mai și adoage, dacă tu nu vei fi la curtea mea dcapururi căpitanul oastei în locul lui Ioab! »

15. Astfel el a înduplecat inima tuturor celor din Iuda ca inima unui singur om, așa încât ei au trimis vorbă regelui: « Vino înapoi tu și toți dregătorii tăi! »

16. Deci s'a întors regele spre casă și a venit până la Iordan, în timp ce Iudcii veniseră la Ghilgal ca să întâmpine pe rege și să-l petreacă pe rege peste Iordan.

17. Asemenea și Șimei, fiul lui Ghera, Veniaminitul din Bahurim, a pornit degrabă și s'a pogorît cu oamenii din Iuda întru întâmpinarea regelui David.

18. Și erau cu el o mie de bărbați din Veniamin. Și era și Țiba, vechiul casei lui Saul, cu cei cincisprezece fii ai săi și cu douăzeci de robi care alergeră la Iordan înaintea regelui.

19. Și se puseră pe lucru, ca să treacă familia regelui și să facă toate în placul regelui. Iar Șimei, fiul lui Ghera, a căzut înaintea regelui, după ce a trecut Iordanul.

20. Și a grăit către rege: « Să nu-mi ia în seamă stăpânul meu nelegiuirea și să nu-și aducă aminte și să nu pună regele la inimă cele ce a păcăuit robul tău, în acea zi, când domnul meu, Măria Ta, a ieșit din Ierusalim.

21. Căci robul tău știe că am greșit foarte. De aceea, iată, venit-am astăzi cel dintâi, din toată casa lui Iosif, pogorîndu-mă, ca să ies întru întâmpinarea stăpânului meu, regele.

22. Dar Ahișai, fiul lui Țeruaia, a deschis gura și a zis: « Oare pentru fapta aceasta, că a blestemat pe unsul Domnului, nu se cade ca Șimei să moară? »

23. Răspuns-a David: « Ce pricină este între mine și voi, fii ai lui Țeruaia, că vă faceți astăzi protivnicii mei? Poate să

moară astăzi cineva, în Israel? Oare nu știți că astăzi sunt rege peste Israel? »

24. Și regele a adăogat către Șimei: « Nu vei muri! » Și regele a întărit cuvântul cu jurământ.

25. Mefiboșet, fiul lui Saul, s'a pogorît și el ca să întâmpine pe rege. Ci Mefiboșet nu-și mai spălase nici picioarele, nu-și mai pieptănase nici barba și nici nu-și mai spălase veșmintele din ziua plecării regelui până în ziua sosirii lui cu sănătate.

26. Și când a venit din Ierusalim, ca să întâmpine pe rege, l-a întrebat regele: « De ce n'ai mers cu mine, Mefiboșet? »

27. Răspuns-a el: « Doamne, Măria Ta, sluga mea m'a amăgit, căci eu, robul tău, i-am poruncit: « Pune-mi samarul pe măgar, ca să încălec și să plec cu regele », fiindcă robul tău este olog.

28. Apoi el a defăimat pe robul tău la domnul meu, Măria Ta; însă domnul meu, regele, este ca un finger al lui Dumnezeu. Deci fă ceea ce vei găsi că este mai bine în socotința ta.

29. Deși toată casa tatălui meu este alcătuită din oameni care așteaptă moartea de la stăpânul meu, regele, tu însă ai pus pe robul tău în rând cu mesenii de la masa ta. Atunci ce drept mai am eu? » Și el tot striga la regc.

30. Însă regele i-a răspuns: « De ce cheltuești atâtea vorbe? Am hotărît: tu și Țiba veți împărți moșia! »

31. Ci Mefiboșet a răspuns regelui: « Poate s'o ia chiar întreagă, de vreme ce stăpânul meu, Măria Ta, a venit sănătos acasă! »

32. Barzilai din Galaad s'a pogorît din Roghelim și a trecut cu regele Iordanul, ca să-l petreacă până dincolo de râu.

33. Iar Barzilai ajunsese la adânci bătrânețe, fiind în vârstă de optzeci de ani. Și el adusese regelui de ale mâncării, când se găsea la Mahanaim, căci era om chiabur.

34. Și regele a grăit lui Barzilai: « Vino cu mine în Ierusalim, căci voi avea grijă de bătrânețele tale ».

35. Dar Barzilai a răspuns regelui: « Câți vor mai fi anii vieții mele, ca să mă sui cu regele, în Ierusalim? »

36. Sunt de optzeci de ani, în clipa aceasta. Mai pot eu să fac osebire între bine și rău? Mai are robul tău gust pentru mâncare și pentru băutura? Mai am eu auz pentru glasul cântăreților și al cântărețelor? Atunci, de ce să mai fie robul tău povară domnului meu, regele?

37. Robul tău voit-a să petreacă pe rege, o palmă de loc, peste Iordan. De ce să-mi răsplătească regele cu asemenea răsplată?

38. Îngăduie robului tău să se întoarcă și să mor în cetatea mea, și să fiu îngropat în mormântul tatălui meu și al maicii mele. Ci iată, robul tău Chimham să meargă cu domnul meu, regele, și să faci pentru el ceea ce socotești că este bine!»

39. Atunci regele a zis: «Chimham să treacă cu mine și eu voi face pentru el ceea ce vei socoti că este bine, și tot ceea ce ai pofti de la mine voi împlini!»

40. Atunci toată oastea a trecut Iordanul, iar regele stătea și se uita. Apoi regele a sărutat pe Barzilai, și după ce l-a binecuvântat, Barzilai s'a întors în patria sa.

41. Și regele a ajuns la Ghilgal, iar Chimham venea cu regele, și tot poporul din Iuda petrecuse pe rege, cum și jumătate din poporul lui Israil.

42. Dar iată că toți bărbații din Israil au venit la rege și au grăit către el: «Pentru ce frații noștri, oamenii din Iuda, te-au furat și au trecut peste Iordan pe rege și familia lui, că doar toți oamenii lui David sunt poporul lui?»

43. Atunci toți oamenii din Iuda au răspuns celor din Israil: «Pentru că regele este rudă cu noi. Și de ce să vă faceți supărare din pricina aceasta? Nu cumva avut-am ceva de mâncare din partea regelui? Sau datu-s'au nouă ceva plocoane?»

44. Dar cei din Israil au răspuns așa celor din Iuda: «Noi avem zece părți din rege și noi suntem întâi născuți față de voi. Atunci de ce ne-ați disprețuit? Și n'a fost oare cuvântul nostru cel dintâi, când a fost vorba ca să aducem înapoi pe regele nostru?» Dar cuvintele celor din Iuda erau mai aspre decât cuvintele celor din Israil.

20.

Răzvrătirea și moartea lui Șeba.

1. Dar era acolo un om mișel, pe care-l chema Șeba, fiul lui Bicri, din neamul lui Veniamin, și acesta a sunat din buciom și a început să spună: «Cu David noi n'avem parte! Cu feciorul lui Iesei nimic de moștenit! Israiliți, fiecare la cortul său!»

2. Și astfel porniră toți Israiliții de lângă David și se luară după Șeba, fiul lui Bicri, însă oamenii din Iuda rămăseseră credincioși regelui lor, de la Iordan până la Ierusalim.

3. Ajungând David în palatul său din Ierusalim, a luat pe cele zece țiitoare pe care le lăsase să-i păzească gospodăria și le-a pus într'o casă străjuită și le-a purtat de grijă, dar la ele nu s'a mai dus, și au rămas închise până la ceasul morții lor, trăind în văduvie.

4. Apoi regele a poruncit lui Amasa: «Să-mi chemi pe bărbații din Iuda până în trei zile și să vii și tu aici de față.»

5. Și Amasa a plecat ca să cheme pe cei din Iuda, dar a întârziat peste timpul care i se hotărise.

6. Atunci David a zis lui Abișai: «De data aceasta Șeba, fiul lui Bicri, ne va fi mai de primejdie decât Absalom; deci acum ia pe robii stăpânului tău și urmărește-l, ca nu cumva să-și găsească cetăți întărite și să ne scape din ochi!»

7. Și au pornit în urma lui Abișai ostașii lui Ioab și Creții și Pletii și toți voinicii și au ieșit din Ierusalim, ca să urmărească pe Șeba, fiul lui Bicri.

8. Când au ajuns la piatra cea mare care se află în Ghibeon, Amasa sosise înaintea lor. Dar Ioab era încins pe sub veșminte cu o sabie băgată în teacă și care atârna la coapsa lui. Și el a scos sabia înțetșor.

9. Și Ioab a întrebat pe Amasa: «Cum mergi cu sănătatea, frate?» Și Ioab l-a apucat pe Amasa cu mâna dreaptă de barbă ca să-l sărute.

10. Ci Amasa n'a băgat de seamă sabia care era în mâna stânga a lui Ioab. Și Ioab l-a lovit cu ea în pânțece și i-a vărsat măruntaiele pe pământ și, fără ca să-l mai lovească a doua oară, Amasa a

murit. După aceea, Ioab și Abișai, fratele lui, au urmărit pe Șeba, fiul lui Bicri.

11. Ci unul dintre ostașii lui Ioab stătea lângă Amasa și striga: « Cine ține la Ioab și cine este de partea lui David să urmeze pe Ioab ».

12. Și Amasa se rostogolise plin de sânge în mijlocul drumului. Deci acel om văzând că toți ostașii stăteau locului, a târît pe Amasa laoparte din drum, pe câmp, și a aruncat o mantie peste el, căci vedea că toți care treceau se opreau în loc.

13. Iar când a fost tras din drum, au pornit toți oamenii după Ioab, ca să urmărească pe Șeba, fiul lui Bicri.

14. Ci Ioab trecu prin toate semințiile lui Israil până la Abel-Bet-Maaca și adună pe toți oamenii de nădejde după el.

15. Și au sosit ei și l-au impresurat în Abel-Bet-Maaca și au ridicat un val împotriva cetății. Și tot poporul care era cu Ioab săpa la zid ca să-l prăbușească.

16. Atunci o femeie cu minte a strigat din cetate: « Ascultați! Ascultați! Spuneți vă rog lui Ioab: « Apropie-te până aici, că vreau să vorbesc cu tine! »

17. Și când el s'a apropiat, femeia l-a întrebat: « Tu iești Ioab? » Răspuns-a el: « Eu sunt ». Zis-a ea către el: « Ascultă cuvintele roabei tale ». « Stau și ascult », a zis Ioab.

18. « Se spunea altădată zicala aceasta: « Întrebă în Abel și în Dan dacă mai are putere

19. Cutare datină pe care au orândit-o credincioșii din Israil », și tu cauți să ucizi o cetate-mună în Israil! De ce vrei tu să dărâmi moștenirea Domnului? »

20. Ioab a răspuns așa: « Să mă ferească, să mă ferească Domnul! Nu vreau nici să nimicesc, nici să dărâm.

21. Nu stă lucrul așa! Ci un om din munții Efraim, cu numele Șeba, fiul lui Bicri, a ridicat mâna-i împotriva regelui David. Predați-l numai pe el, și eu mă depărtez de cetate. » Zis-a femeia către Ioab: « Iată, capul lui ți se va arunca peste zid! »

22. Și s'a dus femeia în cetate și a vorbit, în înțelepciunea ei, poporului întreg, astfel că ei tăiară capul lui Șeba, fiul

lui Bicri, și îl aruncară lui Ioab. Atunci el a sunat din bucium și toți s'au împrăștiat din fața cetății, ducându-se fiecare la vatra lui. Iar Ioab s'a întors în Ierusalim, lângă rege.

23. Și Ioab era mai mare peste toată oastea lui Israil, iar Benaiă, fiul lui Iehoiada, era căpitanul peste Creti și Pleti.

24. Adoniram era peste corvezile obștești, și Iosafat, fiul lui Ahilud, era cronicar.

25. Șeva era scriitor; Ţadoc și Abiatar erau arhierei.

26. Așjderea și Ira din Iair era sfetnic de seamă la curtea lui David.

21.

Urmașii lui Saul ispășesc uciderea Ghibeonților. Alte lupte cu Filistenii.

1. Și a fost, în zilele lui David, foamete, trei ani, unul după altul. Atunci David a căutat fața Domnului. Iar Domnul a răspuns: « Sânge vărsat apasă asupra lui Saul și asupra casei lui, fiindcă Saul a măcelărit pe Ghibeonți ».

2. Deci regele a chemat pe Ghibeonți și a grăit către ei. Ghibeonții nu erau din fiii lui Israil, ci din rămășița Amoriților și, măcar că Israiliții li se legaseră cu jurământ că îi vor cruța, Saul căuta să-i stărpească, în răvna lui pentru fiii lui Israil și pentru Iuda.

3. Și a întrebat David pe Ghibeonți: « Ce să fac pentru voi și ce ispașă să vă dau, ca să binecuvântați moștenirea Domnului? »

4. Zis-au lui Ghibeonții: « Nu e vorba de argint ori de aur între noi și Saul și casa lui, și nu stă în putința noastră să ucidem pe nimeni din Israil ». Ci el a zis: « Ceea ce veți spune voi, aceea vă voi îndeplini ».

5. Răspuns-au ei regelui: « Omul care ne-a stăpînit și a năzuit să ne nimicească, așa încât să nu mai hălăduim în tot cuprinsul lui Israil,

6. Din urmașii lui să ni se dea șapte oameni, ca să-i spânzurăm înaintea Domnului, în Ghibeon, pe muntele Domnului. » Și regele a rostit: « Ii voi da! »

7. Însă regele a cruțat pe Mefiboșet, fiul lui Ionatan, fiul lui Saul, din pricina

jurământului făcut în numele Domnului, care era între ei, între David și Ionatan, fiul lui Saul.

8. Ci regele a luat pe cei doi feciori ai Rișpei, fiica lui Aia, pe care îi născuse lui Saul, pe Armoni și pe Mefiboșet, cum și pe cei cinci feciori ai lui Merab, fiica lui Saul, pe care ea îi născuse lui Adrid, feciorul lui Barzilai din Abel-Mehola.

9. Și i-a dat în mâna Ghibeonitilor și ei i-au spânzurat înaintea Domnului, pe munte. Și au căzut, câte șapte, împreună. Și au murit în cele dintâi zile ale secerișului, când începe secerișul orzului.

10. Atunci Rișpa, fiica lui Aia, a luat un veșmânt de jale pe care l-a întins pe stâncă, de când a început secerișul orzului până când apele din cer s'au revărsat peste cei uciși. Astfel ea n'a îngăduit ca păsările cerului să dea peste ei, în timpul zilei, nici fiarele câmpului, în timpul nopții.

11. Și i s'a spus lui David ceea ce făcuse Rișpa, fiica lui Aia, țiitoarea lui Saul.

12. Atunci David a purces și a adunat osemintele lui Saul și osemintele fiului său Ionatan, de la gospodarii din Iabeș-Galaad, care le dosiseră din maidanul Betșeanului, unde le spânzuraseră Filistenii, când Filistenii înfrânseră pe Saul pe muntele Ghilboa.

13. Deci a ridicat de acolo osemintele lui Saul și osemintele fiului său Ionatan și au adunat și oasele celor spânzurați.

14. Apoi au îngropat osemintele lui Saul și ale fiului său Ionatan, ca și rămășițele celor spânzurați, în ținutul lui Veniamin, la Sela, în groznița lui Chiș, tatăl său. Astfel implinit-au toate câte poruncise regele și după acestea Dumnezeu și-a revărsat îndurarea peste țară.

15. Și Filistenii au pornit iarăși război cu Israil. Și s'a pogorit David împreună cu ostașii săi și s'au întărit la Gob și s'au războit cu Filistenii. Și David n'a mai putut de oboseală.

16. Atunci s'a sculat Dodo, fiul lui Ioas, unul din neamul Refaiților. Sulița lui cântărea trei sute de sicli de aramă și era încins cu o sabie nouă. Și se lăuda să doboare pe David.

17. Ci Abișai, fiul lui Țeruia, i-a sărit întrajutor și a lovit pe Filisteian și l-a omorât. Atunci ostașii lui David i-au făcut jurământ și au zis: « Tu să nu mai ieși cu noi la luptă, ca să nu stingi sfeșnicul lui Israil! »

18. După acestea, iarăși a fost război, la Gob, cu Filistenii. Atunci Sibecai Hușatit al răpus pe Saf, unul din neamul Refaiților.

19. Și încă o dată a fost la Gob război cu Filistenii. Și Elhanan, fiul lui Iair din Betleem, a doborât pe Lahmi, fratele lui Goliat din Gat, care avea o lance groasă ca un sul de la războiul de țesut.

20. Și apoi iarăși a mai fost război la Gat. Și era acolo un bărbat grozav de înalt, care avea la mâini și la picioare câte șase degete, peste tot douăzeci și patru de degete. Și era și el urmaș al Refaiților.

21. Și tot ocăra pe Israil. Dar l-a răpus Ionatan, fiul lui Șimei, fratele lui David.

22. Aceștia patru erau urmașii Refaiților din Gat și au căzut de mâna lui David și de mâna oștenilor săi.

22.

David cântă cântare de mulțumită Domnului.

1. Și David a îndreptat către Domnul cuvintele acestei cântări, atunci când Domnul l-a mântuit pe el din mâna tuturor dușmanilor săi și din mâna lui Saul.

2. Atunci a zis: « Pe tine te iubesc, o, Doamne, vârtutea mea! Domnul este stâncă mea și întăritura mea și mântuitorul meu.

3. Dumnezeuul meu este stâncă de adăpost întru care găsesc scăparea mea, este scutul meu și izvorul mântuirii mele, cetatea mea și ascunzătoarea mea, izbăvitorul meu, care mă izbăvește de silnicie.

4. Pe cel prea vrednic de laudă, pe Domnul, îl chem și de dușmanii mei sunt mântuit.

5. Când mă înconjuraseră valurile morții și șuvoaiele celui viclean mă spăimântau,

6. Și lanțurile Șeolului mă prinseseră la mijloc și cursele morții dădeau peste mine,

7. Atunci, în strămtoarea, mea am chemat pe Domnul și către Dumnezeu am înălțat strigarea mea. Și el a auzit, din al său palat, glasul meu, și strigătul meu ajuns-a la urechile sale.

8. Ci pământul s'a mișcat din loc și s'a zguduit, iar temeliele munților s'au cutremurat și s'au cumpănit încoace și încolo, căci aprinsă era mânia lui.

9. Din nările sale se ridica fum, și foc mistuitor ieșea din gura sa; jăratec viu zburcea din el.

10. El aplecă cerurile și scobori, în vreme ce nouri întunecoși stăteau sub picioarele sale.

11. Și purcese pe un cherub și-și luă vânt și pluti pe aripile vântului.

12. Și se înfășură în întuneric, de jur-împrejur, ca într'un cort, în întunecimi de ape și în nouri deși.

13. Din strălucirea din fața lui răzbăteau grindină și cărbuni aprinși.

14. Și din ceruri Domnul porni să tune și Cel Prea Înalt slobozi glasul său.

15. Și slobozi fulgerele sale și risipi pe dușmani și prăvăli trăsnetele sale și-i învălmăși.

16. Atunci se dezgoliră zăcătoarele mării și tălpile pământului se dădură pe față, din pricina dojenei tale, Doamne, din pricina viforului răsuflării nărilor tale!

17. El își întinse de sus din înălțime mâna sa și mă apucă și mă scoase afară din puhoiul apelor.

18. El mă izbăvi de năprazniciei mei dușmani și de cei ce mă urau, tocmai când erau mai tari decât mine.

19. Năvăliseră peste mine în ziua restriții mele, dar Domnul a fost sprijinitorul meu.

20. Și m'a scos la loc larg și m'a izbăvit, căci bună plăcerea lui era de partea mea.

21. Domnul mi-a răsplătit după dreptatea mea, după curăția mâinilor mele mi-a plătit dreaptă răsplătit.

22. Căci am păzit căile Domnului, și n'am lepădat niciodată legea Dumnezeului meu.

23. Toată pravila lui stă sub ochii mei și poruncile lui nu le-am lepădat de la mine.

24. Și am fost fără prihană în fața lui și m'am ferit de prihana cea din mine însumi.

25. Întru aceea, Domnul mi-a întors după dreptatea mea, după curăția mâinilor mele, așa cum se arată ea înaintea ochilor săi.

26. Cu cel cucernic, cucernic ești; cu cel desăvârșit, tu ești desăvârșit.

27. Cu cel ce e curat și tu ești prea curat, însă cu cel viclean, viclean te arăți și tu.

28. Tu izbăvești norodul dosădit, iar ochii trufași îi umilești.

29. Tu ești lumina mea din sfeșnic, Doamne, și Dumnezeuul meu care luminează întunericul meu.

30. Cu ajutorul tău răzbesc oștirile dușmane și cu Dumnezeul meu trec peste ziduri,

31. Dumnezeu, ale cărui căi sunt prea curate, ale cărui cuvinte sunt lămurite, pavază este pentru toți care își pun nădejdea în el.

32. Căci cine este Dumnezeu, fără numai Domnul, și cine este stâncă de scăpare, dacă nu Dumnezeul nostru?

33. Dumnezeuul care mă încinge cu putere și face fără prihană calea mea,

34. Cel ce face picioarele mele agere ca ale cerboaicelor și sus de tot mă ridică,

35. Cel ce deprinde mâinile mele cu iscusința războiului, ca brațul meu să încordeze arcul de aramă.

36. Dăruiți-mi-ai scutul mântuirii tale și pogorământul tău m'a făcut să fiu mare.

37. Tu ai dat pasului meu lărgime și avânt și gleznelile mele n'au știut de șovăială.

38. Am urmărit pe dușmanii mei și i-am ajuns și nu m'am întors înapoi până ce nu i-am zdrobit.

39. I-am sfârșit, i-am nimicit, ca să nu se mai scoale, și sub picioarele mele s'au prăbușit.

40. Tu m'ai încins cu putere pentru luptă, tu ai frânt sub mine pe cei ce s'au ridicat împotriva mea.

41. Pe dușmanii mei i-ai pus pe fugă înaintea mea și pe cei ce mă urăsc i-am spurberat.

42. Ei strigară, dar nu le ajută nimeni; ei strigară către Domnul, dar el nu le răspuse.

43. Măcinatu-i-am ca pe pulberea pământului, rănitui-i-am ca pe noroiul de pe uliți.

44. Tu m'ai mântuit de vrăjibile norodului, tu m'ai pus în fruntea neamurilor; popoare pe care nu le cunoștem, au ajuns să mă slujească.

45. Oamenii din țări străine mă curtesc; numai că au auzit cu urechile, și ascultă de mine.

46. Străinii sunt sleiți de puteri și din castelele lor ies tremurând.

47. Viu este Dumnezeu și binecuvântată este stâncă mea de scăpare și prea înalt este Domnul, stâncă mântuirii mele:

48. Dumnezeuul care m'a răzbunat a pogorit neamurile sub picioarele mele!

49. Dumnezeuul care m'a izbăvit de vrăjmași și care m'a ridicat deasupra potrivnicilor mei: izbăvitu-m'ai de omul silnicilor.

50. Drept aceea, preamări-te-voi, Doamne, printre neamuri și numele tău îl voi slăvi în cântece:

51. El este cel ce dărucește regelui său mari biruințe și-și revărsa îndurarea peste unsul său, peste David, și peste seminția lui, până în veac».

23.

*Cuvintele de pe urmă ale lui David.
Războiul vitejilor lui.*

1. Iată și cuvintele lui David cele din urmă: Rostirea lui David, fiul lui Iesei, și rostirea omului ridicat în slavă de Cel Prea Înalt, unsul Dumnezeuului lui Iacob și cântărețul psalmilor lui Israel.

2. « Duhul Domnului grăit-a prin mine și cuvântul lui este pe limba mea.

3. Dumnezeuul lui Iacob a vorbit, stâncă lui Israel rostit-a către mine: Cine stăpânește cu dreptate peste oameni, cine stăpânește întru frica lui Dumnezeu,

4. Este ca lumina dimineții când răsare soarele și dimineața e fără nori și zămislește după ploaie verdeață pe pământ.

5. Cu adevărat întărită este casa mea lângă Domnul, căci el a legat cu mine un veșnic legământ care este întărit și bine păzit, căci toată mântuirea mea și toată dorirea mea, nu le-a făcut el să odrăsească?

6. Iară vrăjmașii înverșunați sunt ca măcăcinii din pustie pe care nimeni nu-i apucă cu mâna,

7. Și nu se atinge de ei decât cu fierul sau cu coada suliiții, sau, când li se dă foc, să ardă acolo pe loc!»

8. Iată numele vitejilor lui David: Ișbaal din Bet-Chemon, căpetenia celor trei: el a învățit sulița împotriva celor opt sute pe care i-a omorât dintr'o dată.

9. După el vine Eleazar, fiul lui Dodo Ahohitul, unul din cei trei viteji. El se afla cu David la Pasdanim, când Filistenii se adunaseră acolo să se războiască și Israiliții dăduseră înapoi.

10. Însă el s'a ținut dârș și a lovit în Filisteni până când i-a obosit mâna și i s'a lipit de sabia. Astfel Domnul i-a hărăzit în ziua aceea o mare biruință, iar poporul veni în urma lui, dar numai ca să prade.

11. Apoi după el vine Șama, fiul lui Ela Hararitul. Ci Filistenii se adunaseră la Lehi și era acolo o fâsie de țarină sămănată cu linte. Iar poporul a luat-o la fugă în fața Filistenilor.

12. Însă el s'a ținut bine în mijlocul ogorului cu linte și l-a apărât și a bătut pe Filistenii. Și iarăși Domnul i-a făcut parte de mare biruință.

13. Altădată au pogorit trei dintre cei treizeci de căpitani, la începutul secerii-sului, și au venit la David, în întărirea Adulam, pe când o ceată de Filistenii era tăbărită în valea Refaim.

14. Și David era atunci în cetățuia, iar o strajă a Filistenilor străjuia la Betleem.

15. Și lui David i-a venit un dor și a zis: « O, de mi-ar da cineva să beau apă din fântâna dela Betleem, care este lângă poartă!»

16. Atunci cei trei viteji au pătruns în tabăra Filistenilor și au scos apă din fântâna din Betleem, care este lângă poartă, și au adus-o la David; însă el

n'a voit să bea, ci a turnat apa înaintea Domnului,

17. Zicând: « Ferească-mă Domnul să fac așa ceva! Că este sângele voinicilor care s'au dus punându-și viața în primăjdie! » Și David n'a voit să bea. Iată ce au săvârșit cei trei viteji!

18. Abișai, fratele lui Ioab și fiul lui Teruia, era voevodul celor treizeci; el a răpus cu sulia trei sute și era vestit între cei treizeci.

19. Dintre cei treizeci el fu cel mai slăvit și fu căpetenia lor, dar n'a ajuns pe cei trei.

20. Apoi Benaia, fiul lui Iehoiada, bărbat viteaz, cu multe fapte vitejești, de felul lui din Cabețel; el a răpus pe cei doi fii ai lui Ariel din Moab. Tot el a coborât și a răpus leul din fundul unei fântâni, într-o zi când ninge.

21. Tot el a ucis un egiptean, o namilă de om; și măcar că egipteanul avea o sulia în mână, el s'a dus la egiptean, cu un toiag, și i-a smuls egipteanului sulia din mână și l-a omorât cu sulia lui.

22. Aceste fapte săvârșit-a Benaia, fiul lui Iehoiada, și era vestit între cei treizeci de viteji.

23. El a întrecut în slavă pe cei treizeci, dar n'a ajuns pe cei trei; și David l-a pus căpitan peste garda sa.

24. Asael, fratele lui Ioab, era între cei treizeci. Tot astfel Elhanan, fiul lui Dodo din Betleem.

25. Șama din Harod; Elica din Harod;

26. Heleț din Pałti; Hira, fiul lui Icheș din Tecoa;

27. Abiezer din Anatot; Sibecai din Hușa;

28. Țalmon din Ahoh; Maharai din Netofa;

29. Heled, fiul lui Baana din Netofa; Itai, fiul lui Ribai din Ghibea lui Veniamin;

30. Benaia din Piraton; Hidai din Nahale-Gaaș;

31. Abibaal din Araba; Azmavet din Bahurim;

32. Eliahba din Șaalbim; Iașen din Gun; Ionatan,

33. Fiul lui Șama Hararitul; Ahiam, fiul lui Sarar din Harod;

34. Elifelet fiul lui Ahasbai din Bet-Maaca; Eliam, fiul lui Ahitofel din Ghilo;

35. Hețro din Carmel; Paarai din Arba;

36. Ioil, fiul lui Natan din Țoba, Bani din Gad;

37. Țelec Amonitul; Naharai din Beerot, scutierul lui Ioab, fiul lui Teruia;

38. Ira din Iatir; Gareb din Iatir;

39. Urie Heteul. Peste tot, treizeci și șapte.

24.

David numără poporul. Mânia și pedeapsa lui Dumnezeu.

1. Dar mânia Domnului s'a aprins încă o dată împotriva lui Israil și a întârâtat pe David împotriva lor, zicând: « Haide, numără pe Israil și pe Iuda ».

2. Atunci regele a poruncit lui Ioab și căpitanilor oștirii, care erau cu el: « Străbateți, rogu-vă, toate semințiile lui Israil, din Dan până în Beerșeba, și numărați poporul, ca să știu și eu numărul! »

3. Atunci Ioab a grăit către rege: « Domnul Dumnezeuul tău să înmulțească poporul încă de o sută de ori pe atâta și ochii Mariei Sale, stăpânului meu, să vadă aceasta. Dar pentru ce stăpânul meu, regele, nutrește acest gând? »

4. Totuși porunca regelui a biruit pe Ioab și pe căpitanii oștirii, iar Ioab și căpitanii oștirii au ieșit din fața regelui ca să numere poporul Israil.

5. Și au trecut Iordanul și au început cu Aroerul și cu cetatea care se află în luncă. Apoi, au străbătut seminția lui Gad până la Iazer.

6. Au ajuns după aceea în Galaad și în țara Hetiților, la Cadeș, și s'au îndreptat spre Dan și de aci spre Sidon.

7. Apoi au sosit la cetatea Tirului și în toate cetățile Heviților și ale Canaanților, apoi au mers întins la Beerșeba, la miază-zi de Iuda.

8. Astfel, au cutrecut toată țara și după nouă luni și douăzeci de zile s'au întors la Ierusalim.

9. Atunci Ioab a încredințat regelui numărul care ieșise la numărătoarea poporului, și în Israil erau opt sute de mii

de războinici mânuitori de sabie, iar în Iuda erau cinci sute de mii de inși.

10. Însă inima lui David s'a zbatut în el după ce a numărat poporul. Apoi David a grăit către Domnul: «Păcătuit-am foarte întru ceea ce am făptuit! Ci acum, Doamne, iartă fărădelegea robului tău, căoi nerozie mare am săvârșit!»

11. Și s'a sculat David a doua zi de dimineață, iar cuvântul Domnului s'a îndreptat către Gad văzătorul, și i-a zis:

12. «Du-te și grăiește lui David: Așa rostește Domnul! Trei lucruri îți pun înaintea. Alege-ți unul dintre ele, ca să îți-l adevăresc!»

13. Deci Gad a venit la David și i-a dat de veste și i-a spus: «Ce vrei? Să bântue șapte ani foamea în țară, ori să fugi trei luni dinaintea dușmanului tău și el să te urmărească, ori să se abată peste țară trei zile de ciură? Acum, gândeste-te și vezi ce răspuns să duc celui ce m'a trimis?»

14. Răspuns-a David lui Gad: «Sunt la mare cumpănă! Să cădem mai bine în mâna Domnului, căci mari sunt îndurările lui, dar în mâna oamenilor să nu mai cad!»

15. Astfel alese David ciurma, și era tocmai vremea secerișului de grâu, când începu bătaia în popor. Deci Domnul slobozi ciurma în Israel, de dimineață până la vremea hotărâtă. Și au murit din popor, din Dan până în Beerșeba, șaptezeci de mii de oameni.

16. Și Domnul trimise un înger la Ierusalim ca să-l pustiască. Însă Domnului i-a părut rău de acest prăpăd și a poruncit îngerului care ucidea poporul: «Destul acum! Trage-ți mâna înapoi!» Iar îngerul Domnului se găsea la aria lui Aravna Iebuseul.

17. Ci David, văzând pe îngerul care prăpădea poporul, a rostit către Domnul și s'a tânguit: «Iată, eu am păcătuit și fărădelege am făcut. Dar aceste oi ce au făcut? Pornească mâna ta împotriva mea și împotriva familiei mele!»

18. Și în aceeași zi venit-a la Gad David și i-a spus: «Du-te și clădește Domnului un jertfelnic, pe aria lui Aravna Iebuseul!»

19. Și s'a dus David, după cuvântul lui Gad și după porunca Domnului.

20. Și când s'a uitat Aravna și a văzut pe rege și pe curtenii săi că vin spre el, atunci le-a ieșit Aravna înaintea și s'a închinat regelui cu fața până la pământ.

21. Și a grăit Aravna: «Pentru ce a venit Măria Ta, stăpânul meu, la robul său?» Răspuns-a David: «Ca să cumpăr de la tine aria și să clădesc un jertfelnic Domnului, ca să se curme bătaia norodului.»

22. Dar Aravna a zis lui David: «Iee-și-o și să jertfească Măria Sa, stăpânul meu, ce va socoti că este bun în ochii săi. Iată boii, pentru arderea de tot, și treerătoarea și jugul boilor în loc de lemne.»

23. Toate acestea, Măria Ta, le dăruiește Aravna Măriei Tale!» Apoi a mai zis Aravna către rege: «Domnul Dumnezeuul tău să-ți fie ție milostiv!»

24. Însă regele i-a răspuns lui Aravna: «Nu așa, oi vreau să o cumpăr cu bani peșin și nu voi jertfi Domnului Dumnezeuului meu arderi de tot, luate pe degeaba». Deci a cumpărat David aria și boii pe preț de cincizeci de sicli de argint.

25. Și a zidit acolo David jertfelnic Domnului și a adus arderi de tot și jertfe de pace. Și astfel s'a milostivit Domnul de țară, și bătaia a fost curmată din Israel.

CARTEA ÎNTÂIA A REGILOR

1.

Solomon.

1. Și regele David era bătrân, bătrân de zile, și cu toate că-l înveleau cu veșnițe tot nu-i mai era cald.

2. Atunci dregătorii i-au spus: «Să cautăm pentru stăpânul nostru rege, o tânără fecioară, care să-l slujească pe rege și să-i fie îngrijitoare, iar când se va culca la pieptul său, să-i fie cald domnului meu rege!»

3. Și au căutat în toată țara lui Israel o fată frumoasă, și au găsit pe Abișag Șunamita, pe care au adus-o la rege.

4. Și fata era tare mândră! Și a fost îngrijind de rege și-i slujea lui, dar regele nu a cunoscut-o.

5. Însă Adonia, fiul Haghitei, s'a trufit, și cugeta: « Eu voi fi rege! » Și și-a pregătit car și călăreți, și cincizeci de oameni care să alerge înaintea lui,

6. Fiindcă tatăl său nu-l ținuse de rău în vremea vieții lui și nici nu-i zisese: « De ce faci așa? » Dar și el era tare frumos la chip și fusese născut după Absalom.

7. El se înțelesese cu Ioab, fiul lui Teruia, și cu Abiatar arhiereul, care erau de partea lui Adonia,

8. Pe când Tadic arhiereul, împreună cu Benaia, fiul lui Iehoiada, profetul Natan, Șimei și Rei, vitejii lui David, nu țineau cu Adonia.

9. Și Adonia a făcut ospăț la « piatra șarpelui », care se află lângă Cișmeaua Roghel, cu vite mici și mari și viței grași, și a poftit pe toți frații lui, feciorii regelui, și pe toți bărbații din Iuda, care slujeau pe rege,

10. Iar pe profetul Natan, pe Benaia, pe viteji și pe Solomon, fratele lui, nu i-a poftit.

11. Atunci a zis Natan către Batșeba, mama lui Solomon: « Ai auzit, cred, că Adonia, fiul Haghitei, s'a făcut rege, fără ca domnul nostru David să știe ceva? »

12. Și iată acum, vino să te sfătuesc cum să-ți scapi viața ta și viața fiului tău Solomon.

13. Intră îndată la regele David și-i spune: « Oare nu te-ai jurat tu, Măria Ta, roabei tale și nu mi-ai făgăduit: « Fiul tău va fi după mine rege și va ședea pe tronul meu »? Pentru ce a ajuns rege acum Adonia? »

14. Și în vreme ce tu vei grăi cu regele, eu voi intra după tine și-ți voi întări spusele tale! »

15. Și a intrat Batșeba în iatacul regelui. Și regele era tare bătrân, iar Abișag Șunamita căuta de el.

16. Și când Batșeba s'a plecat la pământ și i s'a închinat regelui, regele a întrebat-o: « Care este pricina ta? »

17. Ea i-a răspuns: « Tu, Măria Ta, ai făcut jurământ pe Domnul Dumnezeuul tău, roabei tale: « Solomon fiul tău va domni după mine și el va sta pe scaunul meu ».

18. Dar iată că acum Adonia a ajuns rege, fără ca tu, Măria Ta, să știi nimic.

19. Ba el a mai junghiat boi, vite grase și mulțime de oi și a poftit pe toți fiii regelui, pe Abiatar arhiereul și pe Ioab generalul oștirii, iar pe Solomon, robul tău, nu l-a poftit.

20. Și acum, Stăpâne, Măria Ta, ochii întregului Israel stau așteptați spre tine, ca să arăți cine se va sui pe tron, după tine, Stăpâne, Măria Ta!

21. Altfel, după ce Măria Sa regele va adormi cu părinții săi, eu și fiul meu Solomon vom fi socotiți ca mari inovatori.»

22. Dar pe când ea vorbea cu regele, iată că a sosit și profetul Natan.

23. Și i s'a dat de veste regelui: « Iată profetul Natan! » Și el a intrat înaintea regelui și i s'a închinat până la pământ.

24. Și i-a zis Natan: « Tu, Stăpâne, Măria Ta, trebuie să fi zis: « Adonia să fie rege după mine și să se suie pe tronul meu ».

25. De vreme ce el s'a pogorit astăzi și a junghiat boi, viței grași și multe oi și a poftit pe feciorii regelui și pe Ioab generalul oștirii și pe Abiatar arhiereul. Și iată-i că ei mănâncă și beau înaintea lui și strigă: « Trăiască regele Adonia! »

26. Iar pe mine, sluga ta, pe Tadic arhiereul, pe Benaia, fiul lui Iehoiada, și pe Solomon, robul tău, nu ne-a poftit.

27. Oare lucrul acesta s'a făcut cu învoirea ta, o, Stăpâne, Măria Ta, fără ca tu să vestești pe servii tăi cine se va sui după el pe tronul Măriei Tale, stăpânul meu? »

28. Atunci a răspuns regele David și a zis: « Chemați la mine pe Batșeba! » Și Batșeba a intrat și a stat înaintea regelui.

29. Și regele s'a jurat și a zis: « Viu este Domnul care a mântuit sufletul meu din toate strămtorările! »

30. Precum m'am jurat pe Domnul Dumnezeuul lui Israel că fiul tău Solomon va domni în locul meu și el se va sui pe tronul meu, așa voi face astăzi! »

31. Atunci s'a plecat și s'a închinat Batșeba cu fața la pământ înaintea regelui și a zis: «Viu să fie în veci regele meu David!»

32. Pe urmă regele David a poruncit: «Chemați pe Țadoc arhiereul, pe profetul Natan și pe Benaia, fiul lui Iehoiada!» Și ei au intrat înaintea regelui.

33. Atunci regele le-a poruncit: «Luați cu voi pe dregătorii stăpânului vostru și suiți călare pe Solomon, fiul meu, pe catărul meu și să vă duceți cu el până jos la Ghihon.

34. Și acolo Țadoc arhiereul și profetul Natan să-l ungă rege peste Israil și să sunați din trâmbiță și să strigați: «Trăiască regele Solomon!»

35. Apoi să veniți împreună cu el, ca să se suie pe tronul meu și el să domnească în locul meu, căci pe el l-am pus stăpânitor peste Israil și peste Iuda.»

36. Atunci a răspuns Benaia, fiul lui Iehoiada, și a zis: «Așa să fie! Domnul Dumnezeu stăpânitorului meu rege să-i adeverească spusa!»

37. Și precum a fost Domnul cu Măria Ta, stăpânul meu, așa să fie și cu Solomon, să înalțe tronul lui mie mult decât tronul stăpânului meu David!»

38. Atunci Țadoc arhiereul, profetul Natan și Benaia, fiul lui Abiatar, împreună cu Creti și Pleti, s'au pogorit și au suit călare pe Solomon pe catărul regelui David și l-au dus până la Ghihon.

39. Acolo, Țadoc arhiereul a luat cornul cu mir din cortul descoperirii și a uns pe Solomon. Apoi au dat poruncă să sune trâmbițele, și tot poporul a strigat: «Trăiască regele Solomon!»

40. Și tot poporul a pornit în urma lui. Și poporul se prinsese în horă și se veselea cu veselie mare, încât pământul se cutremura de chiotele lui.

41. Și a auzit Adonia și toți mesenii lui, căci ei isprăviseră de mâncat, și a auzit și Ioab glasul trâmbiței și a zis: «Ce este zarva aceasta în cetate?»

42. Și pe când vorbea el, iată că a sosit Ionatan, fiul lui Abiatar. Și a zis Adonia: «Intră, că tu ești om bun și de ispravă, aducător de veste bună!»

43. Dar Ionatan i-a răspuns lui Adonia: «Dimpotrivă! Domnul nostru, David, a făcut rege pe Solomon.

44. Și regele a trimis cu el pe Țadoc arhiereul, pe profetul Natan, pe Benaia, fiul lui Iehoiada, pe Creti și pe Pleti, și l-au suit călare pe catărul regelui.

45. Iar Țadoc arhiereul, împreună cu profetul Natan l-au uns rege în Ghihon și au purces de acolo înapoi cu bucurie. Aceasta este zarva pe care ați auzit-o în cetate!»

46. Și Solomon chiar s'a suit pe tronul regatului.

47. Apoi au venit și dregătorii regelui și i-au urat regelui David, domnului nostru, așa: «Să dea Dumnezeuul tău ca numele lui Solomon să fie mai vestit decât al tău și scaunul lui să fie mai presus decât scaunul tău!» Și regele s'a plecat în patul lui cu fața spre pământ.

48. În urmă, regele a cuvântat astfel: «Binecuvântat să fie Domnul Dumnezeuul lui Israil, care mi-a dat astăzi un urmaș la tronul meu și pot să-l văd cu ochii mei!»

49. Atunci toți cei poftiți, care erau cu Adonia, cuprinși au fost de spaimă și fiecare a apucat care încotro.

50. Dar și pe Adonia l-a cuprins spaima de Solomon, de aceea s'a sculat și s'a dus și s'a prins cu mâinile de coarnele jertfelnicului.

51. Dar când i s'a dat de știre lui Solomon: «Adonia se teme de regele Solomon, și iată că s'a apucat cu mâinile de coarnele jertfelnicului și zice: «Să-mi jure acum regele Solomon că nu va omorî pe robul său cu sabia»,

52. Solomon a răspuns: «Dacă va fi om de ispravă, nici un fir de păr nu i se va clinti, iar dacă va fi ticălos, sabia îl va ajunge și va muri!»

53. Apoi a dat poruncă să-l ia de la jertfelnic și să-l aducă la sine. Și Adonia s'a închinat înaintea regelui Solomon, iar regele i-a zis: «Pleacă la casa ta!»

2.

Moartea lui David.

1. Când s'a apropiat vremea morții lui David, el i-a dat fiului său Solomon aceste povețe:

2. « Eu pornesc pe calea pe care toți pământeni merg. Fii bărbătos și fii om ! »

3. Păzește credința către Domnul Dumnezeuul tău ca să umbli în căile lui și să ții cu tărie legile lui, poruncile lui, îndreptările lui și descoperirile lui, precum sunt scrise în legea lui Moise, ca să izbutești în tot lucrul de care te vei apuca și ori încotro te vei întoarce,

4. Ca Domnul să-și țină făgăduința pe care mi-a făcut-o mie: « Dacă fiii tăi vor păzi fără prihană calea vieții lor, umblând înaintea mea cu credință, din toată inima lor și din tot sufletul lor, urmașii tăi nu se vor curma de pe tronul lui Israel. »

5. Tu știi ce mi-a făcut mie Ioab, fiul lui Teruia, cum și celor doi căpitani ai oștirilor lui Israel, lui Abner, fiul lui Ner, și lui Amasa, fiul lui Ieter, cum i-a ucis și cum a vărsat în vreme de pace sânge ca în război și s'a răzburat și a pătat cu sânge nevinovat brâul de pe coapsele mele și încălțăminte din picioarele mele.

6. Să te porți cu el după socotința ta, ca să nu se pogoare cu pace în Șeol căruntețea lui.

7. Cu fiii lui Barzilai din Galaad să fii îndurător și să fie laolaltă cu musafirii care mănâncă la masa ta, căci tot așa m'au întâmpinat și ei pe mine când am fost silit să fug din fața lui Absalom, frațele tău.

8. Dar iată că tu ai lângă tine pe Șimei, fiul lui Ghera, Veniaminitul din Bahurim. El m'a blestemat cu crunt blestem în ziua când pornisem spre Mahanaim. Și mi-a ieșit în întâmpinare la Iordan, de aceea m'am legat cu jurământ în fața Domnului și am zis: « Nu te voi omori cu sabia ! »

9. Dar tu să nu-l cruți, căci ești om înțelept și vei ști ce să-i faci ca să pogoari căruntețea lui cu sânge în Șeol. »

10. Apoi David a adormit cu părinții săi și a fost îngropat în cetatea lui David.

11. Vremea cât a domnit David peste Israel a fost de patruzeci de ani: șapte ani în Hebron și treizeci și trei de ani în Ierusalim.

12. Și Solomon s'a suit pe tronul lui David, părintele său, și domnia lui s'a întărit foarte.

13. Atunci Adonia, fiul Haghitei, a venit la Batșeba, mama lui Solomon. Și ea l-a întrebat: « Cu gând bun vii tu ? » Și el i-a răspuns: « Cu gând bun ! »

14. Și el i-a zis: « Am o vorbă cu tine ! » Și ea i-a răspuns: « Spune ! »

15. « Tu știi că a mea a fost domnia și spre mine erau așintiți ochii întregului Israel ca să mă facă rege, dar domnia a trecut la fratele meu, căci de la Domnul i-a fost dat așa. »

16. Acum am să-ți fac o rugămintă; să nu-ți întorci fața ta de la mine ! » Și ea a zis: « Spune ! »

17. Și el i-a spus: « Roagă-l pe regele Solomon să nu-și întoarcă fața și să-mi dea pe Abișag Șunamita de femeie. »

18. Și ea i-a răspuns: « Bine ! Am să vorbesc cu regele pentru tine ! »

19. Dar când a intrat Batșeba la regele Solomon ca să-i vorbească pentru Adonia, s'a sculat regele și s'a dus înaintea ei și i s'a închinat, și a stătut pe tronul său. Și a fost pus un tron și pentru mama regelui, și ea a stat de-a dreapta lui.

20. Și ea a început să zică: « Am să-ți fac o mică rugămintă, să nu-ți întorci fața ! » Și regele a răspuns: « Cere, maica mea, căci nu-mi voi întoarce fața ! »

21. Și ea a urmat cu vorba: « Să-i dai de femeie lui Adonia, fratele tău, pe Abișag Șunamita ! »

22. Atunci regele Solomon a răspuns mamei sale așa: « De ce ceri tu pentru Adonia pe Abișag Șunamita ? Cere mai degrabă domnia, căci el este frate mai mare decât mine, fiindcă de partea lui este și Abiatar arhierul și Ioab, fiul lui Teruia ! »

23. Și s'a jurat regele Solomon pe Domnul și a zis: « Așa să-mi facă mie Dumnezeu, și așa să am parte, dacă ceea ce a grăit Adonia, n'a grăit spre pierzarea lui ! »

24. Dar viu este Domnul, care m'a întărit și m'a suit pe tronul lui David, tatăl meu, care mi-a întemeiat casă precum mi-a făgăduit; astăzi Adonia va muri ! »

25. Și îndată a trimis regele Solomon pe Benaia, fiul lui Iehoiada, care l-a lovit și l-a omorât.

26. Iar arhierului Abiatar i-a spus regele: « Du-te la moșia ta în Anatot, căci ești vrednic de moarte, dar astăzi

nu te voi omori, fiindcă ai purtat chivotul Domnului Dumnezeu înaintea lui David, tatăl meu, și ai pățimit tot ceea ce a pățimit și tatăl meu!»

27. Și l-a izgonit Solomon pe Abiatar să nu mai fie arhieru al Domnului, ca să se împlinească cuvântul rostit de Domnul, pe care l-a rostit pentru casa lui Eli, în Șilo.

28. Când vestea despre aceasta a ajuns la Ioab — căci Ioab trecuse de partea lui Adonia și nu ținuse cu Solomon — a fugit Ioab la cortul Domnului și s'a apucat de coarnele jertfelnicului.

29. Și i-au dat de știre lui Solomon: «Ioab a fugit la cortul Domnului și iată-l lângă jertfelnic!» Atunci a trimis Solomon pe Benaia, fiul lui Iehoiada, cu porunca: «Du-te de-l omoară!»

30. Și s'a dus Benaia la cortul Domnului și i-a zis: «Așa zice regele: Ieși!» Și el a răspuns: «Nu ies, ci aici vreau să mor!» Atunci s'a întors Benaia la rege cu răspunsul acesta: «Iată ce grăiește Ioab și iată ce mi-a răspuns!»

31. Atunci regele i-a spus: «Fă-i precum a grăit. Omoară-l și îngroapă-l, ca să depărtezi de mine și de casa tatălui meu sângele pe care l-a vărsat Ioab!»

32. Și să întorcă Domnul în capul lui sângele vărsat în zadar, fiindcă a omorât pe cei doi bărbați mai drepti și mai buni decât el, și i-a ucis cu sabia fără știrea tatălui meu: pe Abner, fiul lui Ner, căpitanul oștirii lui Israel, și pe Amasa, fiul lui Ieter, căpetenia oștirii lui Iuda.

33. Și sângele lor vărsat să cadă în capul lui Ioab și al seminției lui în veci, iar David, seminția lui, neamul lui și tronul lui să aibă deapururi pace de la Domnul!»

34. Și a plecat Benaia, fiul lui Iehoiada, și l-a lovit și a murit. Și el a fost îngropat la conacul lui, în pustie.

35. Atunci regele Solomon a pus pe Benaia, fiul lui Iehoiada, peste oștire și pe Tadoc arhieru, în locul lui Abiatar.

36. Pe urmă regele a trimis să cheme pe Șimei și i-a zis: «Zidește-ți casă în Ierusalim și locuiește într'nsul, iar de aici să nu mai ieși nicăieri!»

37. Iar în ziua când vei ieși și vei trece apa Chedronului, să știi că vei fi omorât, și sângele vărsat de tine se va întoarce în capul tău!»

38. Atunci Șimei a răspuns regelui: «Bun este cuvântul, și precum a poruncit stăpânul meu, așa va face robul tău!» Și a locuit Șimei în Ierusalim multă vreme.

39. Iar după un răstimp de trei ani, doi din robii lui Șimei au fugit în Gat la Achiș, fiul lui Maaca, regele din Gat. Și i s'a adus veste: «Iată, robii tai sunt în Gat!»

40. Atunci s'a sculat Șimei și a pus samarul pe asinul lui și a plecat în Gat la Achiș, ca să-și caute robii. Și după ce a plecat Șimei și și-a adus robii din Gat,

41. I s'a spus lui Solomon că Șimei a plecat din Ierusalim și s'a dus în Gat și s'a întors.

42. Atunci a trimis regele să cheme pe Șimei și i-a zis: «Nu m'am jurat eu oare pe Domnul și nu ți-am hotărât: «În ziua când vei ieși și vei pleca încotrova, să știi că vei fi omorât»? Și atunci tu mi-ai răspuns: «Bun este cuvântul! Am auzit!»

43. Pentru ce deci n'ai păzit jurământul Domnului și porunca pe care ți-am poruncit-o?»

44. Atunci a rostit regele către Șimei: «Tu singur știi, și inima ta îl știe, răul pe care l-ai făcut lui David, tatăl meu. Dar Dumnezeu să întorcă răul tău în capul tău!»

45. Și Regele Solomon să fie binecuvântat și tronul lui David să stea neclintit înaintea Domnului în veac!»

46. Apoi regele a poruncit lui Benaia, fiul lui Iehoiada. Acela a ieșit și l-a omorât.

3.

Căsătoria lui Solomon. Marea lui înțelepciune.

1. Și după ce regatul s'a întărit sub stăpânirea lui Solomon, s'a înrudit Solomon cu Faraon, împăratul Egiptului, și s'a căsătorit cu fiica lui Faraon și a adus-o în cetatea lui David, până ce și-a sfârșit de zidit palatul sau și templul Domnului, precum și zidul din jurul Ierusalimului.

2. Însă poporul aducea jertfe pe înălțimi, fiindcă până în zilele acelea nu fusese încă zidit templu închinat Domnului.

3. Și Solomon iubea pe Domnul, fiindcă umbla după povețele tatălui său David, dar aducea jertfe și tămâieri pe înălțimi.

4. Odată regele s'a dus ca să aducă jertfă la Ghibeon, pe cea mai de seamă înălțime, și pe același jertfelnic a adus o mie de arderi de tot.

5. În Ghibeon, Domnul i s'a arătat lui Solomon în vis de noapte și i-a zis Dumnezeu: «Cere ce să-ți dau!»

6. Atunci Solomon i-a răspuns: «Tu ți-ai arătat îndurările tale cele mari către David, părintele meu, fiindcă el a umblat înaintea ta în adevăr, în cucernicie și întru neprihănirea inimii, și i-ai păstrat mereu îndurările tale, și i-ai dat un fecior care astăzi stă pe tronul lui.

7. Și acum, Doamne Dumnezeul meu, tu ai pus pe robul tău rege în locul lui David, tatăl meu. Dar eu sunt om tânăr și nu știu calea vieții mele.

8. Și fiindcă robul tău se află în mijlocul poporului tău pe care l-ai ales, popor mare, care nu se poate număra, nici socoti din pricina mulțimii,

9. Pentru aceasta dă inimă înțelegătoare robului tău, ca să stăpânească poporul tău și să osebească binele de rău, căci cine ar putea să domnească peste poporul tău cel afară din cale de mare?»

10. Și i-a plăcut Domnului cuvântul, că Solomon i-a cerut tocmai acest lucru.

11. De aceea Dumnezeu i-a răspuns: «Fiindcă ai cerut numai acest lucru și n'ai cerut viață lungă, nici bogăție și nici viața vrăjmașilor tăi, ci ai cerut înțelepciune ca să faci dreptate,

12. Iată că-ți implinesc cuvântul tău! Iată că-ți voi da înțelepciune și pricepere, ca să fii cum n'a mai fost altul înaintea ta și cum nici nu se va mai ivi după tine.

13. Dar și ceea ce n'ai cerut îți voi da: bogăție și mărire, încât nici unul dintre împărații din vremea ta nu va fi ca tine.

14. Iar dacă vei umbla în căile mele și vei păzi legile și poruncile mele, precum a umblat David, părintele tău, îți voi da și viață lungă.»

15. Când s'a deșteptat Solomon din somn, iată că fusese vis cu tâlc. Apoi

s'a întors în Ierusalim, a stat înaintea chivotului legământului Domnului și a adus arderi de tot, jertfe de pace și a făcut ospăț pentru dregătorii săi.

16. Atunci au venit la rege două femei desfrânate și s'au infățșat înaintea lui.

17. Și una a zis: «Rogu-te, doamne, eu și femeia aceasta stăm în aceeași casă și eu am născut cu ea în casă.

18. Și după trei zile de la nașterea copilului meu, a născut și femeia aceasta. Și eram noi singure. Nimeni străin nu se afla cu noi în casă, ci numai noi amândouă eram în casă.

19. Dar noaptea a murit fiul femeii acesteia, fiindcă în somn s'a dat peste el.

20. Și în puterea nopții s'a sculat și mi-a luat pe fiul meu de lângă mine, pe când roaba ta dormea, și l-a pus la pieptul ei, iar pe fiul ei cel mort, l-a pus la pieptul meu.

21. Iar când m'am sculat să-mi alăptez copilul, iată că era mort, și dimineața când m'am uitat mai cu luare aminte la el, nu era el copilul pe care îl născusem.»

22. Dar cealaltă femeie a răspuns: «Nu! Fiul meu este cel viu, iar fiul tău este cel mort!» Iar ea îi spunea: «Al tău este cel mort și al meu este cel viu!» Și pe când ele vorbeau înaintea regelui,

23. Regele a prins a grăi: «Una zice: «Cel viu este fiul meu, și cel mort al tău», iar cealaltă: «Nu! Cel mort este fiul tău și cel viu al meu!»

24. Apoi regele a poruncit: «Aduceți-mi o sabie!» Și după ce au adus o sabie înaintea regelui,

25. Regele a poruncit: «Tăiați copilul cel viu în două și dați jumătate la una și jumătate la alta!»

26. Atunci femeia al cărei copil era viu a răspuns regelui — căci fierbea inima ei pentru copilul ei — și i-a zis: «O, Doamne! Dați-i ei copilul cel viu și nu-l omorâți!» Iar cealaltă zicea: «Să nu fie nici al meu, nici al tău! Tăiați-l!»

27. Atunci regele a prins a grăi: «Dați-i ei copilul cel viu și nu-l omorâți! Ea este mama lui!»

28. Și a auzit tot Israelul de judecata pe care a făcut-o regele și toți îl cinsteau

pe rege, fiindcă vedeau că într'însul este înțelepciunea lui Dumnezeu ca să facă dreptate.

4.

Dregătorii și mărirea lui Solomon.

1. Și regele Solomon a fost rege peste tot Israilul.

2. Iată marii dregători ai săi: Azaria, fiul lui Țadoc, arhiereul sfetnic;

3. Elihoref și Ahia, fiii lui Șișa, erau scriitorii regelui; Iosafat, fiul lui Ahilud, era cronicar;

4. Benaia, fiul lui Iehoiada, generalul oștirii; Țadoc și Abiatar erau arhierei.

5. Azaria, fiul lui Natan, era vistiernicul regelui, iar Zebud, fiul lui Natan, era omul apopiat al regelui;

6. Ahîșar era ispravnicul palatului; Adoniram, fiul lui Abda, era marele supraveghetor peste lucrările obștești.

7. Și Solomon avea doisprezece ispravnici peste tot Israilul, care îngrijeau de hrana regelui și de casa lui. Și anume fiecare, câte o lună pe an, trebuia să-i aducă mîrde.

8. Iată numele lor: Ben-Hur în muntele Efraim.

9. Ben-Decher în Macaș și în Șaalebim, Bet-Șemeș, Elon și Bet-Hanan.

10. Ben-Hesed în Arubot. El mai avea ținutul Soco și Hefer.

11. Ben-Abinadab peste tot plaiul Dor. Tafat, fiica lui Solomon, era femeia lui.

12. Baana, fiul lui Ahilud, peste Taanac și Meghido, peste tot Bet-Șeanul, lângă Țartan, mai jos de Izreel, de la Bet-Șean și până la Abel-Mehol, până dincolo de Iocmeam.

13. Ben-Gheber peste Ramot-Galaad; ale lui erau și «așezările lui Iair», fiul lui Manase, care sunt în Galaad. Al lui era plaiul Argob care este în Basan: șaizeci de cetăți mari înconjurate cu ziduri și porți cu manele de aramă.

14. Ahinadab, fiul lui Ido, la Mahanaim.

15. Ahimaș în Neftali. Și el a luat pe Basemat, fiica lui Solomon, de soție.

16. Baana, fiul lui Hușai, în Așer și Bealot.

17. Iosafat, fiul lui Paruah, în Isahar.

18. Șimei, fiul lui Ela, în Veniamin.

19. Gheber, fiul lui Uri, în ținutul Galaadului, țara lui Sihon, regele Amoriților, și a lui Og, craiul Basanului. El era singur ispravnic peste acest ținut.

20. Iuda și Israilul erau mulți ca nisipul mării; mâncau, beau și se vedeau.

5.

Pregătiri pentru clădirea templului.

1. Și Solomon stăpânea toate regatele de la fluviul Eufratului până în țara Filiștenilor, și până la granița Egiptului, care îi aduceau daruri și au fost supuse lui Solomon, în tot timpul vieții lui.

2. Solomon avea nevoie pentru hrană pe fiecare zi de treizeci de cori de lamură de făină și de șaizeci de cori de făină de rând,

3. Zece vite mari, îngrășate, douăzeci de vite de suhat, o sută de oi, în afară de cerbi, căprioare, căpriori și găște îngrășate.

4. Căci el își întindea stăpânirea peste tot ținutul de dincolo de Eufrat, de la Tifsah până la Gaza, și peste toți regii de dincolo de Eufrat și se bucura de pace din partea vecinilor săi.

5. Și așa, în toată vremea domniei lui Solomon, Israil și Iuda au trăit în pace, fiecare sub vița lui și sub smochinul lui, de la Dan și până la Beerșeba.

6. Solomon avea patru mii de iesle de cai pentru carele lui și douăsprezece mii de călăreți.

7. Și ispravnicii aveau grijă de hrana regelui Solomon și de toți cei care erau poftiți la masa regelui, fiecare în câte o lună, și nu lăsau să-i lipsească nimic.

8. Cât despre orz și fân pentru caii de trăsură și cei de la carele de război, fiecare aducea cu rîndul, în locul în care se aflau.

9. Și Dumnezeu i-a dat lui Solomon înțelepciune, mare istețime și bogăția duhului, ca nisipul de pe țărmul mării.

10. Înțelepciunea lui Solomon întrecea înțelepciunea Răsăritenilor și era mai presus decât toată înțelepciunea Egiptului.

11. El era mai înțelept decât orșicine dintre Edomiți, decât Etan Ezhrahitul,

decât Heman, Calcol și Darda, fiii lui Mahol, iar numele lui era vestit la toate neamurile vecine.

12. Solomon a rostit trei mii de proverbe, iar cântări, cinci mii.

13. Și el a mai vorbit despre copaci, începând cu cedrul Libanului și sfârșind cu esopul care crește pe lângă ziduri; el a mai grăit despre dobitoace, despre păsări, despre târtoare și despre pești.

14. Și din toate neamurile veneau care mai de care să asculte înțelepciunea lui Solomon, precum și acei dintre regii pământului care auziseră de înțelepciunea lui.

15. În vremea aceea a trimis Hiram, regele Tirului, dregători din partea sa la Solomon, fiindcă aflase că fusese un rege în locul tatălui său, — căci Hiram fusese prieten cu David în toată vremea.

16. După aceasta a trimis cuvânt Solomon către Hiram:

17. «Tu știi că David, părintele meu, n'a putut să zidească templu întru slava numelui Domnului Dumnezeu lui său, din pricina războaielor cu popoarele vecine, până când Domnul nu le-a supus sub picioarele lui.

18. Dar acum, când Domnul Dumnezeu meu mi-a dat liniște de jur-împrejur, fără dușmani și fără întâmplări neașteptate,

19. Iată că mi-am pus în gând să zidesc templu întru slava Domnului Dumnezeu meu, precum a rostit Domnul către David, tatăl meu: «Fiul tău pe care ți-l voi da urmaș la tron în locul tău, el să zidească templu pentru proslăvirea numelui meu!»

20. Poruncește deci ca să mi se taie cedri din Liban, și slugile mele să fie cu slugile tale. Și simbria lor ți-o voi plăti cât zici, fiindcă tu știi că la noi nu se găsesc oameni pricepuți ca Sidonienii la tăiatul copacilor.»

21. Când a auzit Hiram cuvintele lui Solomon, tare s'a bucurat și a zis: «Bine-cuvântat să fie astăzi Domnul care a dat lui David fiu înțelept peste poporul acesta mare!»

22. Apoi Hiram a trimis lui Solomon cuvânt: «Știu pentru ce ai trimis la

mine! Eu țiți voi face voia ta, atât pentru cedri cât și pentru chiparoși!

23. Slugile mele îi vor pogori din Liban la mare, iar eu voi da poruncă să-i ducă pe plute până la limanul pe care mi-l vei hotărî. Acolo eu îi voi descărca, iar tu să-i primești. În schimb, și tu să-mi faci voia mea: să-mi dai pâine pentru curtea mea!»

24. Atunci Hiram i-a dat lui Solomon lemn de cedru și de chiparos, atât cât i-a fost voia,

25. Și Solomon i-a dat lui Hiram douăzeci de mii de cori de grâu pentru hrana casei lui și douăzeci de mii de bați de untdelemn de măsline. Așa îi dădea Solomon lui Hiram an de an.

26. Și Dumnezeu i-a dat, după cum îi făgăduise, înțelepciune lui Solomon, și între Hiram și Solomon a fost pace, iar amândoi au încheiat legământ.

27. Și Solomon a hotărît zile de clacă în tot Israelul. Și cei care trebuiau să facă zile de clacă erau treizeci de mii de oameni.

28. Pe aceștia i-a trimis în Liban câte zece mii pe lună cu rândul: o lună stăteau în Liban și două acasă. Iar Adoniram era căpetenie peste clăcași.

29. Și mai avea Solomon în munte șaptezeci de mii de salahori și optzeci de mii de pietrari.

30. Afară de trei mii și trei sute de logofeți peste lucru și care îndemnau poporul la muncă.

31. Și regele le-a dat poruncă să scoată pietre mari, pietre alese, pe care apoi le ciopleau, pentru temelia templului

32. Dulgherii lui Solomon și zidarii lui Hiram, împreună cu cei din Biblos au tăiat și au cioplit lemnul și piatra pentru zidirea templului.

6.

Solomon ridică templul Domnului.

1. În anul patru sute optzeci de la ieșirea fiilor lui Israel din Egipt, în anul al patrulea, în luna Zif, adică luna a doua a domniei lui Solomon peste Israel, a fost zidit templul Domnului.

2. Și templul pe care l-a zidit regele Solomon pentru Domnul era lung de șaizeci de coți, lat de douăzeci și înalt de treizeci de coți.

3. Pridvorul templului era lung de douăzeci de coți în lătul templului și lat de zece coți în lungul templului.

4. Și a făcut templului ferestre cu gratii dese de fier.

5. Apoi a înălțat lângă zidul templului o clădire cu caturi în jurul pereților templului, în jurul Sfintei Sfințelor.

6. Catul de jos era de cinci coți de larg, cel de la mijloc de șase coți și cel de al treilea de șapte coți, și s'au făcut prichiciuri pe dinafară de jur-împrejur, așa ca grinzile să nu străpungă pereții templului.

7. La zidirea templului au folosit piatră cioplită gata, iar de ciocan, de secure și de orice unealtă de fier nici nu s'a pomenit la zidire.

8. Intrarea la catul de jos se găsea în dreapta templului, iar de jos te suia pe scări: învârtite la rândul din mijloc și apoi sus la rândul al treilea.

9. După ce templul a fost isprăvit de zidit, au acoperit templul cu grinzi și cu scânduri de cedru.

10. Și caturile pe care le-au zidit lângă templu erau înalte de cinci coți, iar clădirea au îmbrăcat-o cu lemn de cedru.

11. Atunci a fost cuvântul Domnului către Solomon:

12. «Dacă vei umbla în legile mele și vei împlini îndreptările mele, și vei păzi toate poruncile mele ca să te călăuzești de ele, și vei ține cu tărie cuvintele pe care le-am spus lui David, tatăl tău. atunci în templul acesta pe care mi-l zidești,

13. Eu voi sălășlui în mijlocul fiilor lui Israil și nu voi părăsi pe poporul meu Israil.»

14. Și a zidit Solomon templul și l-a isprăvit de făcut.

15. Mai departe, el a acoperit pe dinlăuntru pereții templului cu scânduri de cedru. De la pardosea și până la podină a îmbrăcat el templul pe dinlăuntru cu lemn, iar pardoseaua templului a făcut-o din scânduri de chiparos.

16. Tot așa a îmbrăcat el douăzeci de coți, pornind din fundul templului, cu scânduri de cedru de la pardosea și până sus la podina acoperișului. Așa a făcut Sfânta Sfințelor.

17. Sfânta era de patruzeci de coți lungime.

18. Lăuntru templului era numai din cedru, sculptat cu flori îmbobocite și ghirlande de flori. Tot era cedru, iar piatră nici că se zărea.

19. Sfânta Sfințelor, tocmai în fundul templului, era întocmită ca să se așeze într'însa chivotul legământului Domnului.

20. Sfânta Sfințelor era lungă de douăzeci de coți, lată de douăzeci și înaltă de douăzeci de coți. Solomon a făcut un jertfelnic din lemn de cedru,

21. Înaintea Sfintei Sfințelor, și l-a îmbrăcat cu aur curat. Apoi Solomon a îmbrăcat templul pe dinăuntru cu aur curat și înaintea Sfintei Sfințelor a așezat o perdea pe un lanț de aur.

22. Templul l-a îmbrăcat peste tot cu aur, împreună cu jertfelnicul de dinaintea Sfintei Sfințelor.

23. În Sfânta Sfințelor a făcut doi heruvimi din lemn de măslin, fiecare având zece coți înălțime.

24. Aripa unui heruvim era de cinci coți, iar aripa celuilalt era de cinci coți; deci, de la un vârf al aripii până la celălalt, erau zece coți.

25. Cel de al doilea heruvim avea și el zece coți. Amândoi heruvimii aveau aceeași măsură și același chip.

26. Înălțimea unui heruvim era de zece coți și tot așa era și al doilea heruvim.

27. El a pus heruvimii în mijlocul Sfintei Sfințelor. Aripile heruvimilor stăteau întinse: aripa unuia ajungea la un perete și aripa celui de al doilea atingea alt perete, iar aripile lor se loveau în mijlocul Sfintei Sfințelor, una de alta.

28. Și heruvimii i-a îmbrăcat cu aur.

29. Toți pereții templului înlăuntru și afară, de jur-împrejur, au fost sculptați cu heruvimi, cu palmieri și cu ghirlande de flori.

30. Toată pardoseaua templului, Sfânta Sfințelor și Sfânta, a îmbrăcat-o cu aur,

31. La intrarea în Sfânta Sfințelor a făcut ușori de lemn de măslin, în cinci muchii.

32. Ușile aveau două canaturi de lemn de măslin cu sculpturi de heruvimi, de palmieri și de ghirlande de flori pe care le-a îmbrăcat cu aur, adică a poleit heruvimii și palmierii cu aur.

33. Tot așa și la intrarea în Sfânta a făcut ușori de lemn de măslin în patru muchii,

34. Cu două uși de lemn de chiparos. Canaturile fiecăreia din cele două uși se deschideau și într'o parte și în cealaltă în fățâni.

35. Pe canaturi el a sculptat heruvimi și ghirlande de flori, iar sculptura a îmbrăcat-o cu foi subțiri de aur.

36. În sfârșit, el a împrejmuț și curtea cea dinlăuntru, cu trei rânduri de piatră cioplită și un rând de grinzii de cedru.

37. În anul al patrulea, în luna Zif, a pus el temelia templului Domnului,

38. Iar în anul al unsprezecelea, în luna Bul, adică în luna a opta, a sfârșit de zidit templul cu toată zestrea dintr'însul și cu toate clădirile de pe lângă el. Și templul a fost zidit în șapte ani.

7.

Alte zidiri. Zestrea și odorele templului.

1. La clădirea palatului său a lucrat Solomon treisprezece ani, după care a isprăvit tot palatul său.

2. Și anume el a făcut casa « Pădurea Lihanului » de o sută de coți lungime și cincizeci de coți lățime și treizeci de coți înălțime, cu trei șiruri de colonne de cedru, și toate columnele aveau capiteliuri de cedru.

3. Deasupra grindăriei care se rezema pe colonne, era acoperământul din lemn de cedru. Columnele se înșirau, patruzeci și cinci la număr, în trei șiruri de câte cincisprezece.

4. Deci și grinzii erau numai trei șiruri. Clădirea avea trei rânduri de ferestre unele în fața altora,

5. În trei rânduri de uși unele în dreptul altora. Toate ușile și ferestrele aveau ușori pătrați.

6. Apoi a clădit sala cu pilaștri, lungă de cincizeci de coți și lată de treizeci de coți, cu un cerdac la față, având stâlpi și streășină.

7. În sfârșit, a zidit sala tronului, în care el făcea judecata, adică divanul, pe care l-a îmbrăcat cu lemn de cedru de la pardosea și până la tavan.

8. Palatul în care el avea să locuiască a fost zidit în același chip, într'o altă curte, îndărătul cerdacului. Și după felul cerdacului acstuia a făcut o casă și fiicei lui Faraon pe care o luase do soție.

9. Toate aceste clădiri au fost făcute din piatră lucrată, piatră tăiată pătrat, tăiată cu ferestraul și în partea dinlăuntru și în cea din afară, de la temelio și până la ciubucul de la streășină, întinzându-se de la curtea templului până la curtea cea mare.

10. Temelia a fost pusă din pietre alese, pietre foarte mari, de zece și de opt coți,

11. Iar deasupra pietre alese tăiate pătrat și bârne de cedru.

12. Curtea cea mare era împrejmuțată cu trei rânduri de pietre tăiate pătrat și un rând de bârne de cedru; la fel erau curtea cea dinlăuntru a templului precum și curtea palatului.

13. Pentru aceasta, Solomon a trimis să aducă pe meșterul Hiram din Tir.

14. El era fiu de văduvă din seminția Neftali. Tatăl său era din Tir, meșter în lucratul aramei. Hiram era priceput, îndemânat și destoinic să facă orice lucru de aramă. El a venit la regele Solomon și i-a făcut toate lucrurile de aramă.

15. El a turnat în fața pridvorului templului două colonne de aramă înalte de optsprezece coți fiecare, iar rotundul fiecăreia de jur-împrejur era de doisprezece coți. Grosimea era de patru degete, iar pe dinlăuntru era goală. Așa era și columna a doua.

16. El a făcut două capiteliuri de aramă turnată pentru capetele columnelor, de cinci coți unul și de cinci celălalt.

17. El a mai făcut două horbote, adică împletituri, și înflorituri în formă

de lanț pentru capitelul de la vârful columnelor, șapte la un capitelu și șapte la celălalt capitelu.

18. Apoi a făcut rodii, două șiruri pentru fiecare horbotă, ca să acopere capitelul de la vârful columnelor. Tot așa a făcut și pentru columna a doua.

19. Capitelul de pe vârful columnelor era în formă de floare de lotus.

20. Capitelul fiecăreia din cele două colonne avea deasupra încheieturii ciubucite și peste împletitura de horbotă, două sute de rodii așezate în șiruri împrejurul fiecăruia. Rodiile celor două capiteluri erau în total patru sute.

21. El a așezat cele două colonne în fața pridvorului templului. O columnă a așezat-o la dreapta și i-a pus numele Iachin, iar o altă columnă a așezat-o la stânga și i-a dat numele de Boaz.

22. Iar deasupra columnelor era o înfloritură în formă de lotus. Și așa s'a isprăvit cu alcătuirea columnelor.

23. Apoi a făcut marca, de aramă turnată, rotundă de jur-împrejur, de zece coți de la o margine până la cealaltă și de cinci coți înaltă, iar rotundul ei de jur-împrejur era de treizeci de coți.

24. Sub buza ei de jur-împrejur erau flori îmbobocite puse pe două șiruri — marea avea treizeci de coțide jur-împrejur. Ele erau turnate dintr'o bucată cu ea.

25. Ea se sprijinea pe doisprezece boi: trei căutau spre miază-noapte, trei spre apus, trei spre miază-zi și trei spre răsărit, iar marea era deasupra lor. Ei însă stăteau cu trupurile înlăuntru.

26. Grosimea era de un lat de mână, buza ei era răsfrântă în afară ca buza unei cupe, ca o floare de lotus. Ea ținea două mii de bați.

27. Apoi a mai făcut zece cărucioare cu cazane de aramă. Un cărucior era lung de patru coți, lat de patru coți și înalt de trei.

28. Iată cum era făptura lor: ele aveau tăblii, și tăbliile erau prinse în pervazuri.

29. Pe tăbliile dintre pervazuri erau sculptați lei, boi și heruvimi, tot așa și pe pervazuri; deasupra și dedesuptul leilor și boilor și heruvimilor erau ghirlande, lucru de turnător iscusit.

30. Fiecare cărucior avea patru roate de aramă, și osiile erau tot de aramă. La cele patru colțuri erau stinghii de reazim pentru cazan și ele erau turnate.

31. De jur-împrejurul gurii cazanului erau înflorituri scoase în afară și cazanul era rotund ca un vâlătuc, iar lucrătura de pe el era ca pusă pe deasupra, și nu era mai nalt ca o jumătate de cot. Cutia de tăblii nu era rotundă, ci în patru colțuri.

32. Cele patru roate erau așezate sub tăblii, iar osiile roților erau prinse de cărucior. Înălțimea unei roți era de un cot și jumătate.

33. Infățisarea roților era ca a roților unui car. Totul era turnat: osiile, obezile, spițele și butucii.

34. Cele patru stinghii erau puse la cele patru colțuri ale fiecărui cărucior. Stinghiile erau dintr'o bucată cu căruciorul.

35. Așa dar, deasupra căruciorului, la o jumătate de cot înălțime, era o ieșitură rotundă de jur-împrejur; iar căruciorul de jos și până sus, osiile și tăbliile alcătuiau un întreg.

36. Pe tăblii a sculptat heruvimi, lei și palmieri, atât cât loc era pe fiecare tăblie, și înflorituri de jur-împrejur.

37. Și ca acesta a turnat el zece cărucioare. Toate erau turnate dintr'o bucată și făcute după același tipar.

38. Apoi a făcut el zece cazane de aramă, fiecare cazan de patruzeci de bați, de patru coți înălțime, câte un cazan de fiecare cărucior din cele zece.

39. Și a așezat cinci cărucioare la miază-zi de templu și cinci cărucioare la miază-noapte. Marea a așezat-o în partea de miază-zi a templului, înspere miază-zi și răsărit.

40. Apoi Hiram a mai făcut oale, lopeți și ibrice de stropit. Astfel a sfârșit Hiram tot lucrul pe care l-a avut de făcut regele Solomon în templul Domnului:

41. Două colonne cu cele două capiteluri rotunde în capul celor două colonne, cele două împletituri ca de horbotă ca să acopere capetele rotunde ale capitelurilor de deasupra columnelor,

42. Cele patru sute de rodii pentru cele două horbote, câte două şiruri de rodii pentru fiecare din ele, ca să acopere cele două capiteliuri rotunde de pe capătul columnelor,

43. Cele zece cărucioare împreună cu cele zece cazane,

44. Marea şi cei doisprezece boi de sub ea,

45. Oalele, lophele şi ibricele de stropit. Toate aceste odoare pe care le-a făcut Hiram lui Solomon, pentru templul Domnului, au fost făcute din aramă lustruită.

46. Regele a poruncit să le toarne în ţinutul Iordanului, la vadul Adama, între Sucot şi Tartan.

47. Toate aceste odoare le-a aşezat Solomon în templu. Dar fiindcă mulţimea lor era nemăsurată nu s'a mai scotit greutatea aramei.

48. Şi a mai făcut Solomon toată zestrea care se află în templul Domnului: jertfelnicul de aur, masa de aur a punerii înainte a pâinilor,

49. Cele cinci candelabre de aur curat de-a dreapta şi celelalte cinci de-a stânga înaintea Sfintei Sfințelor, florile, candelele şi cleştiile de aur,

50. Lighenele, cuţitele, ibricele de stropit din ele, piuliţele şi căţuile de aur curat. Chiar şi ţăţânile canatelor uşilor de la Sfânta Sfințelor şi ale uşilor din Sfânta erau de aur.

51. Şi când s'a sfârşit tot lucrul pe care îl poruncise Solomon pentru templul Domnului, a adus Solomon toate darurile sfinte ale lui David, tatăl său: aurul, argintul precum şi toate odoarele şi le-a dat la vistieria templului.

8.

Târnosirea sfântului locaş.

1. Atunci a strâns Solomon pe bătrânii lui Israel şi pe toţi voveozii seminţiilor, capii familiilor fiilor lui Israel, la regele Solomon, în Ierusalim, ca să aducă chivotul legământului Domnului din cetatea lui David, din Sion.

2. Şi s'au strâns la regele Solomon toţi bărbaţii lui Israel, la sărbătoarea corturilor în luna Etanim, adică în luna a şaptea.

3. După ce s'au strâns toţi bătrânii lui Israel, preoţii au ridicat chivotul,

4. Şi au dus chivotul legii Domnului şi cortul descoperirii şi toate odoarele sfinte care se aflau în cort, şi pe care le duceau preoţii şi levii.

5. Regele Solomon şi toţi din obştia lui Israel, adunaţi împreună cu el, au adus jertfe înaintea chivotului, boi şi oi, care din pricina numărului mare nu se puteau scoti şi nici număra.

6. Şi preoţii au dus înlăuntru chivotul legământului Domnului la locul lui, şi l-au pus în Sfânta Sfințelor sub aripile heruvimilor.

7. Iar heruvimii stăteau cu aripile întinse peste locul unde se afla chivotul şi heruvimii acopereau chivotul şi pârguile lui.

8. Pârguile erau lungi şi capetele lor se vedeau din Sfânta, care era în faţa Sfintei Sfințelor, dar de afară nu se zăreau. Şi au rămas acolo până în ziua de azi.

9. În chivot nu se aflau decât cele două table de piatră pe care Moise le aşezase acolo în Horeb, când Domnul a făcut legământ cu fiii lui Israel după ce-i scosese din pământul Egiptului.

10. Şi când au ieşit preoţii din templu, norul a umplut templul Domnului,

11. Aşa că preoţii nu puteau să-şi facă slujba, din pricina norului, căci slava Domnului umpluse templul.

12. Atunci a grăit Solomon: « Domnul a făcut soarele pe cer, dar el însuşi s'a hotărît să-şi aibă sălaş în întuneric!

13. M'am încumetat să-ţi zidesc templu ca să te odihneşti, lăcaş în care să petreci, casă deapururi!» Acestea sunt scrise în cartea cântărilor.

14. Apoi s'a întors Solomon cu faţa şi a binecuvântat toată obştia lui Israel, iar în vremea aceasta toată obştia stătea în picioare.

15. Şi a zis: « Slăvit să fie Domnul Dumnezeu lui Israel, care a adus la îndeplinire şi în faptă ceea ce a făgăduit prin gura sa părintelui meu David:

16. « Din ziua când am scos pe poporul meu Israel din Egipt, n'am ales o cetate din seminţiile lui Israel ca să zidesc templu şi să sălăşluiesc numele

meu într'însul, ci am ales pe David ca să păstorească pe poporul meu Israil, — dar acum am ales Ierusalimul ca să sălăşluesc numele meu într'însul!»

17. Şi când lui David, părintele meu, fi intrase la inimă să zidească templu întru slava numelui Domnului Dumnezeu lui Israil,

18. Domnul a zis lui David, tatăl meu: «Făcând ți-ai pus în gând să zidești templu întru slava numelui meu, bine ai făcut că ți-ai pus în gând!

19. Dar nu tu vei zidi templul, ci fiul tău care va ieși din coapsele tale, acela îmi va zidi templu întru slava numelui meu.»

20. Şi acum, Domnul și-a împlinit făgăduința pe care a rostit-o! Eu m'am ridicat în locul tatălui meu David și m'am suit pe tronul lui Israil, precum i-a făgăduit Domnul, și am înălțat templu întru slava numelui Domnului Dumnezeului lui Israil.

21. Și am gătit într'însul loc pentru chivotul legământului Domnului, pe care l-a încheiat cu străbunii noștri când el i-a scos din pământul Egiptului!»

22. Apoi Solomon a stat înaintea jertfelnicului Domnului, în fața întregii obștii a lui Israil, și și-a întins mâinile spre cer,

23. Și a zis: «Doamne Dumnezeul lui Israil, nu este Dumnezeu ca tine nici sus în cer, nici jos pe pământ! Tu păzești legământul și-ți arăți îndurarea ta către servii tăi, care umblă înaintea ta din toată inima!

24. Tu ai avut grijă de robul tău David, părintele meu, și ceea ce i-ai făgăduit lui și prin gura lui ai grăit, ai împlinit cu mâna ta în vremea de acum.

25. Și acum, Doamne Dumnezeul lui Israil, ține ceea ce ai făgăduit robului tău David, părintele meu, când i-ai spus: «Nu va lipsi bărbat din tine care să stea înaintea mea pe tronul lui Israil, decât fiii tăi vor lua aminte la calea lor, ca să meargă înaintea mea precum și tu ai mers înaintea mea!»

26. Acum, Doamne Dumnezeul lui Israil, să se adeverească făgăduința pe care tu ai făcut-o robului tău, lui David, părintele meu!

27. Să fie oare cu putință ca Dumnezeu să aibă locaș pe pământ? Vezi, cerul și cerurile cerurilor nu sunt în stare să te cuprindă, cu atât mai mult acest templu pe care eu l-am zidit!

28. Deci întoarce-te ca un îndurat la rugăciunea robului tău și la ruga lui fierbinte, Doamne Dumnezeul meu, și să ascuți strigarea și rugăciunea pe care robul tău ți-o înalță astăzi înaintea ta,

29. Ca să fie ochii tăi ațintiți zi și noapte spre templul acesta și spre locul pentru care tu ai făgăduit: «Aici să fie numele meu», ca să ascuți rugăciunea cu care robul tău se roagă în locul acesta.

30. Ascultă rugăciunea fierbinte a robului tău și a poporului tău Israil, ori de câte ori se vor ruga ei în locul acesta! Ascultă din locul sălășluirii tale, din ceruri, ascultă și iartă!

31. Când va greși cineva împotriva apropielii său și-l va pune să jure și va veni să jure înaintea jertfelnicului din templul acesta,

32. Ascultă din ceruri și fă dreptate robilor tăi, pedepsește pe cel fără de lege, ca fapta lui să i se întoarcă în capul lui, și pe cel drept să-l răsplătești după dreptatea lui.

33. Când poporul tău Israil va fi înfrânt de vrăjmași, fiindcă ei au păcătuit, și se vor întoarce la pocăință și vor lauda numele tău și se vor ruga și vor înălța rugăciuni din inimă în templul acesta,

34. Ascultă din ceruri și iartă păcatul poporului tău Israil și-i întoarce în pământul pe care l-ai dat strămoșilor lor.

35. Când vei închide cerul și nu va mai ploua, fiindcă au păcătuit înaintea ta, și se vor ruga în locul acesta și vor proslăvi numele tău și se vor căi de păcatul lor, pentru că i-ai pedepsit,

36. Ascultă din ceruri și iartă păcatul robilor tăi și pe poporul tău Israil și povățuiește-l să meargă pe calea cea bună, și dă ploaie pe pământul tău pe care l-ai dat moștenire poporului tău!

37. Când va fi să fie foamete pe pământ, când va fi să fie ciumă, tăciune în grâne, îngălbenire în holde, stoluri de lăcuste, când îl va înpresura vrăjmașul în vre-una din așezările lui, ori de va izbucni vre-o molimă ori vre-o boală,

38. Orice rugăciune, orice rugă fierbinte, care se va face din locul acesta de orice om pentru tot poporul tău Israil — căci fiecare știe necazul inimii lui — și va întinde mâinile sale către templul acesta,

39. Ascultă din ceruri, din locul sălășluirii tale, și iartă și răsplătește fiecăruia după faptele lui, căci tu îi știi inima lui, fiindcă tu singuri pătrunzi cu privirea inima fiilor oamenilor,

40. Ca să se teamă în toate zilele vieții lor pe pământul pe care tu l-ai dat străbunilor noștri!

41. Când un strein care nu face parte din poporul tău Israil va veni dintr'o țară îndepărtată pentru cinstirea numelui tău, —

42. Căci se va auzi de numele tău mare, de mâna ta cea tare și de brațul tău întins, — va veni și se va ruga în templul acesta,

43. Ascultă din ceruri, din locul sălășluirii tale, și împlinește-i străinului toată cererea lui, ca să știe toate popoarele pământului de numele tău și să te cinstească pe tine ca poporul tău Israil și să fie încredințate că numele tău este chemat în templul acesta pe care l-am zidit!

44. Când va ieși poporul tău la bătălie împotriva vrăjmașilor lui, pe calea pe care-l vei trimite, și se va ruga Domnului cu fața spre cetatea pe care ți-ai ales-o și spre templul pe care l-am zidit pentru slava numelui tău,

45. Ascultă din ceruri rugăciunea lor și cererea lor fierbinte, și fă-le dreptate!

46. Când vor păcătui înaintea ta — căci nu este om care să nu păcătuiască — și te vei întărâta împotriva lor, și-i vei da în mâna vrăjmașului, care-i va duce robi în țara lui îndepărtată sau apropiată,

47. Și se vor căi în inima lor în pământul în care au fost duși robi și se vor pocăi și te vor ruga pe tine în pământul robiei lor și vor zice: « Am greșit, am păcătuțit și fărădelege am făcut »,

48. Și se vor întoarce către tine cu pocăință din toată inima și din tot cugetul lor, în țara vrăjmașilor lor care i-au fost dus în robie, și se vor ruga ție

cu fața spre pământul pe care l-ai dat strămoșilor și spre cetatea pe care ai ales-o și spre templul pe care l-am zidit întru slava numelui tău,

49. Ascultă din ceruri, din locul sălășluirii tale, rugăciunea lor și cererea lor din inimă și fă-le dreptate!

50. Iartă pe poporul tău de orice a greșit, de toate păcatele pe care le-a făcut înaintea ta, și dă-le îndurările tale în fața dușmanilor lor, ca să se milostivească spre ei,

51. Căci ei sunt poporul tău și moștenirea ta pe care ai scos-o din Egipt, din cuptorul cel de fier.

52. Fie ochii tăi ațintiți spre cererea robului tău și spre ruga fierbinte a poporului tău Israil și să-i ascuți oricând te vor chema pe tine,

53. Căci tu i-ai ales ca moștenire din toate popoarele pământului, precum ai făgăduit prin gura lui Moise, servul tău, când i-ai scos din Egipt pe strămoșii noștri, Doamne Dumnezeu!

54. Când Solomon a sfârșit această rugăciune de cerere către Domnul, s'a sculat din fața jertfelnicului, unde stătuse în genunchi cu mâinile întinse spre cer,

55. A stat apoi în picioare și a binecuvântat toată obștia lui Israil, cu glas tare și a zis:

56. « Slăvit să fie Domnul care a dat poporului său Israil tihnă pentru tot ce i-a fost făgăduit, încât nici una din minunatele lui făgăduinți pe care le-a făcut prin gura lui Moise, sluga sa, n'a rămas neîmplinită!

57. Domnul Dumnezeu nostru să fie cu noi precum a fost și cu părinții noștri, să nu ne părăsească și să nu ne lase!

58. Să întoarcă inimile noastre spre el, ca să umblăm în toate căile lui, să păzim poruncile lui, legile lui și îndreptările lui pe care le-a poruncit părinților noștri!

59. Să fie cuvintele acestea cu care m'am rugat fierbinte înaintea Domnului, aproape de Domnul Dumnezeu nostru, ziua și noaptea, ca să facă dreptate robului său și poporului său Israil deapururi,

60. Ca să știe toate popoarele pământului că Domnul este Dumnezeu și nu este altul ca el!

61. Și inima voastră să fie neprihănită lângă Domnul Dumnezeu nostru, ca să umblați în legile lui și să păziți poruncile lui, ca în ziua de acum!»

62. Atunci regele și tot Israilul au adus jertfă înaintea Domnului.

63. Solomon a adus jertfă de pace Domnului, douăzeci și două de mii de vite mari și o sută douăzeci de mii de vite mici. Regele și fiii lui Israil au sfințit templul în felul acesta.

64. În aceeași zi, regele a sfințit mijlocul curții care este înaintea templului. Acolo a adus arderea de tot, prinosul, grăsimea jertfelor de pace, căci jertfelnicul de aramă de dinaintea Domnului era prea mic ca să poată cuprinde arderea de tot, prinosul și grăsimea jertfelor de pace.

65. În vremea aceea Solomon împreună cu tot Israilul au făcut prăznuirea sărbătorii corturilor, mare adunare, de la intrarea Hamatului și până la râul Egiptului, înaintea Domnului Dumnezeului nostru, timp de șapte zile și iar șapte zile, de toate paisprezece zile.

66. Iar în ziua a opta Solomon a dat drumul poporului. Și ei și-au luat rămas bun de la rege și s'au dus la vetrele lor, bucueroși și cu inimă bună pentru tot binele pe care Domnul îl arătase robului său David și poporului său Israil.

9.

Dumnezeu răspunde la rugăciunea lui Solomon.

1. Iar după ce a sfârșit Solomon zidirea templului Domnului și palatul regal, precum și toate planurile pe care Solomon dorise să le înfăptuiască,

2. Domnul s'a arătat, lui Solomon a doua oară, așa cum i se arătase la Gibeon,

3. Și i-a zis: « Am ascultat rugăciunea ta și ruga ta din suflet, pe care ai înălțat-o către mine, și am sfințit templul acesta pe care l-ai zidit ca să-mi sălăș-

luesc numele meu pe veci într'insul, și ochii mei și inima mea să vegheze în el în toată vremea.

4. Tu, dacă vei umbla înaintea mea precum a umblat David, părintele tău, întru neprihănirea inimii și întru desăvârșire, ca să împlinești tot ceea ce ți-am poruncit fie, și vei păzi legile mele și îndreptările mele,

5. Atunci, eu voi întări tronul regatului tău peste Israil deapauri, precum am făgăduit lui David, părintele tău, și i-am zis: « Nu se va curma din tine bărbat pe tronul lui Israil ».

6. Iar dacă voi și fiii voștri vă veți răzleți de mine și nu veți păzi poruncile și legile mele pe care vi le-am dat, și vă veți îndupleca să cinstiți alți dumnezei și să vă închinați lor,

7. Eu voi curma pe Israil de pe fața pământului pe care i l-am dat, împreună cu templul pe care l-am sfințit pentru numele meu și-l voi arunca de la mine. Și Israil va ajunge la toate popoarele de poveste și de ocară!

8. Iar acest templu va fi prefăcut în morman de dărâmaturi și cine va trece pe lângă el se va minuna, va fluera și va zice: « Din care pricină Domnul a urgisit astfel țara și acest templu? »

9. Și i se va răspunde: « Fiindcă au părăsit pe Domnul Dumnezeu lor, care a scos pe strămoșii lor din țara Egiptului, și s'au aciuat lângă alți dumnezei, lor li s'au închinat și pe ei i-au cinstit! Din această pricină Domnul a abătut peste ei toată nenorocirea aceasta. »

10. La capătul celor douăzeci de ani, în care timp Solomon a sfârșit cele două zidiri, templul și palatul regal,

11. Solomon a dat lui Hiram, regele Tirului — adică Hiram, regele Tirului, care ajutase pe Solomon cu lemn de cedru, de chiparos și cu aur după voia lui — i-a dăruit douăzeci de orașe în ținutul Galileei.

12. Când însă Hiram a venit din Tir, ca să vadă orașele pe care i le dăruise Solomon, nu i-au plăcut,

13. Și a zis: « Ce fel de orașe sunt acestea pe care mi le-ai dat, frate? » Și le-a rămas numele: ținutul Cabul, până în ziua de azi.

14. Și a trimis Hiram regelui Solomon o sută douăzeci de talanți de aur.

15. Iată cum a fost cu corvezile pe care le-a rânduit Solomon pentru zidirea templului Domnului și a palatului său și ca să ridice Milo, zidul Ierusalimului, Hațor, Meghido și Ghezerul, —

16. Căci Faraon, împăratul Egiptului, venise și cuprinsese Ghezerul, și-l prefăcuse în cenușă, iar pe Canaanii, locuitorii ai cetății, i-a omorât, și cetatea a făcut-o dar fiicei sale, soția lui Solomon;

17. Din această pricină Solomon a zidit din nou Ghezerul — apoi Bethoronul de Jos,

18. Maalat, Tadmor în ținutul pustiu de la miază-zi,

19. Toate cetățile pătule ale lui Solomon, cetățile pentru carele de război, cetățile pentru călăreți, și tot ce plănuise Solomon să clădească în Ierusalim, în Liban și în tot cuprinsul stăpânirii sale:

20. Anume corvodarii au fost tot poporul care mai scăpase dintre Amoriți, Hetiți, Pereziti, Iebusiti, și care nu făceau parte din fiii lui Israil,

21. Fiii lor, care mai rămăseseră în țară și pe care Israiliții n'au putut să-i nimicească, Solomon i-a pus la corvadă, până în ziua de azi.

22. Iar din fiii lui Israil n'a făcut pe nimeni Solomon rob, ci i-a făcut oșteni, dregători, voevozi, căpitani și supraveghetori mai mari peste carele și călăreții săi.

23. Marii supraveghetori peste lucrările lui Solomon, care supravegheau poporul împovărat cu lucrul, au fost cincisute sute cincizeci.

24. Solomon a zidit Milo, în vremea când fiica lui Faraon a trecut din cetatea lui David în palatul care i-a fost zidit pentru ea.

25. Solomon își făcuse pravilă ca de trei ori pe an să aducă ardere de tot și jertfe de pace pe jertfelnicul pe care îl înălțase pentru Domnul, și tămâieri înaintea Domnului. — În vremea aceasta el a dres și palatul său. —

26. Solomon regele a alcătuit un stol de corăbii la Ețion-Gheber, lângă Elat, pe țărmul Mării Roșii, în țara Edomului.

27. Hiram a trimis pe corăbiile lui Solomon oamenii săi, corăbierii săi, de prinși cu marea, să însoțească oamenii lui Solomon,

28. Și ei au ajuns la Ofir și au adus de acolo aur, patru sute douăzeci de talanți, pe care îl dădura regelui Solomon.

10.

Regina din Saba.

1. Când a auzit regina din Saba despre faima lui Solomon, cum și despre templul în numele Domnului, a venit ca să-l ispitească prin cimiturii.

2. Și ea a pornit la Ierusalim cu o foarte mare suită: cu cămile încărcate cu mirezme, cu mult aur și cu pietre nestimate. Și s'a dus la Solomon ca să-i spună tot ce avea pe inimă.

3. Și regele Solomon i-a dat răspuns la toate întrebările ei, și nici o întrebare, oricât de învăluită, n'a rămas pentru ea fără de răspuns.

4. Și când a văzut regina din Saba toată înțelepciunea lui Solomon și palatul pe care îl zidise,

5. Măncările de la masa lui, ținuta dregătorilor lui, purtarea slugilor lui și îmbrăcămintea lor, paharnicii lui, precum și arderile lui de tot pe care le aducea de obicei în templul Domnului, n'a mai putut să-și înfrângă duhul,

6. Și a zis către Solomon: «Adevărată este faima pe care am auzit-o în țara mea, despre povețele tale și despre înțelepciunea ta,

7. Dar n'am crezut spuselor, până n'am venit și n'am văzut cu ochii mei. Iată însă că nici măcar pe jumătate nu este din ceea ce ajunsese până la mine! Înțelepciunea și bogăția ta întrec cu mult faima despre care am auzit eu!

8. Fericiți sunt supușii tăi! Fericiți sunt dregătorii tăi, care slujesc deapururi înaintea ta și aud cuvintele tale înțelepte!

9. Slăvit să fie Domnul care a binevoit să te sue pe tronul lui Israil! Și fiindcă Domnul iubește pe Israil în toată vremea, te-a suit pe tron ca rege, ca să judeci și să împarți dreptatea. »

10. Și i-a dăruit ea regelui o sută douăzeci de talanți de aur și foarte multe mirezme și pietre prețioase. Niciodată n'au intrat în țară atâtea mirezme, câte i-a dat regina din Saba regelui Solomon.

11. Chiar și corăbiile lui Hiram, care aduceau aur din Ofir, n'au adus niciodată atât de mult lemn de stirax și atâtea pietre prețioase!

12. Și regele a făcut din lemnul de stirax, odoare de lemn în templul Domnului și în palatul regal, țitere și harfe pentru cântăreți. Lemnul acesta de stirax nu s'a văzut niciodată în atâta belșug, până în ziua de azi.

13. Regele Solomon i-a dat reginei din Saba tot ceea ce a dorit și a cerut, afară de ceea ce după dărnicia regească i-a dăruit ei. Apoi ea împreună cu dregătorii ei a pornit și s'a întors în țara ei.

14. Greutatea aurului pe care Solomon îl primea în fiecare an era de șase sute șazeci și șase de talanți de aur,

15. Afară de dările neguțătorilor mari, de birul negustorilor mici și ceea ce intra de la toți craii Beduinilor și satrapilor țării.

16. Apoi a făcut regele Solomon două sute de scuturi mari de aur cecănit, — fiecare scut avea șase sute de sicli de aur, —

17. Și trei sute de scuturi de rând de aur cecănit, — fiecare scut avea trei mine de aur, — pe care le-a pus în casa «Pădurea Libanului».

18. Și a mai făcut regele un tron mare de fildeș, pe care l-a îmbrăcat cu aur lămurit.

19. Tronul avea șase trepte, iar deasupra spătarului, în dreapta și în stânga, erau două capete de taur; avea rezemători într' o parte și într' alta, iar lângă rezemători erau doi lei.

20. Pe cele șase trepte, de o parte și de alta, erau așezați doisprezece lei, ceea ce nu se găsea în nici o împărăție.

21. Toate cupele de băut ale regelui Solomon erau de aur, și toate odoarele din casa «Pădurea Libanului» erau de aur curat, fiindcă argintul în vremea lui Solomon n'avea preț.

22. Regele avea pe mare corăbii multe, la fel cu cele care mergeau la Tarșis și cărmuite de corăbierii lui Hiram. O dată la trei ani corăbiile lui cele mari soseau încărcate cu aur și cu argint, cu fildeș, cu maimuțe și cu păuni.

23. Așa a întrecut regele Solomon pe toți împărații pământului în bogăție și în înțelepciune.

24. Toată lumea căuta să vadă fața lui Solomon, să asculte înțelepciunea lui, pe care Dumnczeu i-o pusese în inimă;

25. Fiecare din ei aducea darul său, odoare de argint, de aur, veșminte, arme, mirezme, cai, catări, an de an,

26. Și și-a sporit Solomon carele și călăreții. Și a avut o mie patru sute de care și douăspre ece mii de călăreți, și i-a pus parte în cetățile pentru care și parte cu regele în Ierusalim.

27. El, regele, a adus atât argint în Ierusalim ca pietrele, și cedri mulți ca sicomorii care cresc pe câmpie.

28. Solomon aducea caii din Muțri și din Coa. Geambașii regelui îi cumpărau cu bani din Coa.

29. Carul din Muțri costa șase sute de sicli de argint, și un cal o sută cincizeci de sicli. Cu aceeași geambași se făcea cumpărătura și pentru regii Hetiților și ai Sirienilor.

11.

Moartea lui Solomon.

1. Regele Solomon a iubit pe lângă fiica lui Faraon multe femei străine: moabite, amonite, edomite, sidoniene și hetite,

2. Din neamurile despre care Domnul zisese fiilor lui Israel: «Să nu vă amestecați cu ele și nici ele să nu se amestece cu voi, ca să nu ademenească inima voastră către dumnezeii lor!» Dar Solomon tocmai pe acestea le-a îndrăgit.

3. Și a avut el șapte sute de domnițe și trei sute de fiitoare. Și femeile lui i-au ademinit inima.

4. În vremea bătrâneții lui Solomon, femeile i-au înduplecat inima după alți dumnezei, încât el nu mai era cu toată

inima alături de Domnul Dumnezeu lui, cum fusese cu toată inima David, părintele său.

5. Atunci Solomon a început să cinstească pe Astarte, zeița Sidonienilor, și pe Milcom, idolul uricios al Amonitilor.

6. Și Solomon a făcut fapte rele în ochii Domnului și n'a avut credință în Domnul, ca David, tatăl său.

7. Atunci a zidit Solomon capişte pentru adus jertfe lui Chemos, dumnezeu Moabiților, în muntele de la răsăritul Ierusalimului, cât și lui Milcom, idolul fiilor lui Amon.

8. Așa a făcut el pentru toate femeile cele străine ale lui, care aduceau tămâieri și jertfe dumnezeilor lor.

9. Atunci s'a întăritat Domnul împotriva lui Solomon, fiindcă și-a lăsat inima înduplecată de la Domnul Dumnezeu lui Israel, care ise arătase de două ori,

10. Și care îi dăduse poruncă într'adins să nu se ia după alți dumnezei. Dar el n'a ținut socoteală de ceea ce Domnul îi poruncise.

11. Și Domnul i-a spus lui Solomon: «Fiindcă te-ai răzlețit până într'atât și nu mai păzești legământul meu și legile mele pe care ți le-am poruncit, voi sfâșia regatul tău și-l voi da slugii tale.

12. Dar în vremea vieții tale nu voi face-o, pentru David, părintele tău, ci îl voi sfâșia din mâna fiului tău.

13. Dar nu tot regatul îl voi sfâșia. O seminție o voi da fiului tău pentru David, sluga mea, și pentru Ierusalimul pe care l-am ales.»

14. Atunci a sculat Domnul un vrăjmaș împotriva lui Solomon, pe Hadad Edomitul. Acesta era de viță de domn din Edom.

15. Când David a înfrânt Edomul și Ioab, căpitanul oștirii s'a dus ca să scotocească peșterile și a măcelărit pe toți vitejii Edomului,

16. — Căci Ioab împreună cu tot Israelul stătuseră acolo șase luni, până când au nimicit pe toți cei viteji din Edom, —

17. Atunci a fugit Hadad împreună cu câțiva Edomiți dintre dregătorii tatălui său, ca să se ducă în Egipt. Pe atunci Hadad era în floarea vârstei.

18. Și a pornit din Madian și a ajuns în Paran. Și din Paran a luat oameni și s'a dus la Faraon, împăratul Egiptului, care i-a dat hrană și adăpost, precum și moșie.

19. Și a aflat Hadad har mult în ochii lui Faraon, și i-a dat lui ca femeie pe cumnata sa Ano, sora cea mai mare a reginei Tahpenes.

20. Și Ano, sora lui Tahpenes, a născut pe Ghenubat, fiul său, pe care Tahpenes l-a crescut mare în casa lui Faraon, și a stat Ghenubat în casa lui Faraon, împreună cu feciorii lui.

21. Când a aflat Hadad care era în Egipt că David a adormit cu părinții lui și că Ioab, voevodul oștirii, a murit, atunci el, Hadad, l-a rugat pe Faraon: «Îngăduște-mi să mă întorc în țara mea!»

22. Și Faraon i-a răspuns: «Ce-ți lipsește ție la mine, de cauți să te duci în țara ta?» Iar Hadad i-a spus: «Dă-mi drumul!» Și Hadad a plecat în țara sa. Și acesta este răul pe care i l-a făcut Hadad lui Israel: el a urgisit pe Israel și s'a făcut rege în Edom.

23. Apoi Domnul a mai ridicat împotriva lui un alt vrăjmaș, pe Rezon, fiul lui Eleiada, care fugise de la Hadadezer, stăpânul său din Țoba.

24. Și s'au strâns împrejurul lui oameni fără căpătâi și s'a făcut capul unei cete în vremea când David măcelărise pe Sirieni. El a cuprins Damascul, s'a așezat în el și s'a făcut rege în Damasc,

25. Și a fost dușmanul lui Israel în toată vremea domniei lui Solomon.

26. Asemenea și Ieroboam, fiul lui Nabat Efrateanul din Țereda, dregător al lui Solomon, s'a răzvrătit împotriva regelui. — Pe mama lui Ieroboam o chema Țerua și era văduvă. —

27. Iată din care pricină a ridicat el mâna împotriva regelui: Solomon începuse să zidească Milo și a astupat spărturile cetății lui David, părintele său.

28. Ieroboam însă era om de ispravă și, fiindcă Solomon a văzut că tânărul este îndemânat la lucru, l-a pus supraveghetor peste cei ce făceau corvadă din seminția lui Iosif.

29. În vremea aceea Ieroboam a ieșit din Ierusalim și profetul Ahia din Șilo l-a întâlnit pe drum. Ahia era îmbrăcat cu haină nouă. Și pe câmp erau numai ei doi.

30. Atunci Ahia s'a dezbrăcat de haina lui cea nouă și a sfâșiat-o în douăsprezece bucăți,

31. Și a zis lui Ieroboam: «Ia-ți zece bucăți, fiindcă așa zice Domnul Dumnezeu lui Israel: Iată eu voi sfâșia regatul din mâna lui Solomon și-ți voi da ție zece seminții,

32. Și numai o seminție să-i rămână lui, pentru David, robul meu, și pentru Ierusalim, cetatea pe care am ales-o din toate semințiile lui Israel,

33. Pentru că m'a părăsit și s'a închinat Astartei, zeța Sidonienilor, lui Chemoș, dumnezeul Moabului, și lui Milcom, dumnezeul Amoniților, și n'a umblat în căile mele ca să săvârșească ceea ce este drept în ochii mei și să pună în faptă legile mele și îndreptările mele, întocmai ca David, părintele său.

34. Și nu voi lua regatul din mâna lui, ci îl voi lăsa rege în toate zilele vieții lui, pentru David, sluga mea, pe care l-am ales deoarece el a păzit poruncile și legile mele.

35. Ci voi lua regatul din mâna feciorului lui și-ți voi da ție zece seminții.

36. Iar fiului său numai o seminție, ca să rămână pentru robul meu David o făclie deapururi în Ierusalim, în cetatea pe care am ales-o ca să-mi sălășluiesc numele meu.

37. Și te voi lua pe tine și te voi face stăpânitor peste tot ce pofteste sufletul tău, și vei fi rege peste Israel.

38. Și dacă vei asculta de tot ce-ți voi porunci și vei umbla în căile mele și vei săvârși ceea ce este drept în ochii mei, spre paza poruncilor și legiuirilor mele, întocmai cum a făcut David, robul meu, te voi ocroti și-ți voi întemeia spiță trainică, precum i am întemeiat lui David, și-ți voi da Israelul.

39. De aceea voi umili seminția lui David, dar nu deapururi.»

40. Iată pricina pentru care căuta Solomon să omoare pe Ieroboam!

Pentru aceasta a purces Ieroboam și a fugit în Egipt la Șişac, împăratul Egiptului și a stăt acolo în Egipt până la moartea lui Solomon.

41. Cealaltă istorie a vieții lui Solomon, toate faptele lui și înțelepciunea lui sunt scrise în «Cronica lui Solomon». Solomon a domnit în Ierusalim peste tot Israelul patruzeci de ani și a adormit cu părinții săi și a fost îngropat în cetatea lui David, părintele său. Iar Roboam, fiul său, a ajuns rege în locul său.

12.

Dezbinarea regatului.

1. Apoi Roboam s'a dus la Sihem, fiindcă la Sihem venise întreg Israelul, ca să-l aleagă rege.

2. Indată ce Ieroboam, fiul lui Nabat, a auzit, — căci el se afla încă în Egipt, unde fugise din fața lui Solomon, — s'a întors din Egipt.

3. Și din pricină că au trimis să-l cheme, atunci Ieroboam împreună cu toată obștia lui Israel au venit și au stat de vorbă cu Roboam și au zis:

4. «Părintele tău a pus jug greu pe noi. Ușurează munca cea grea și jugul greu care l-a pus pe grumazul nostru, și-ți vom sluji ție!»

5. Atunci el le-a răspuns: «Dați-mi răgaz de trei zile, apoi veniți înapoi!» Și poporul s'a dus.

6. În vremea aceea s'a sfătuit regele Roboam cu bătrânii, dregătorii tatălui său Solomon, de pe când era el în viață, și i-a întrebat: «Ce mă sfătuiți să răspund acestor oameni?»

7. Atunci i-au răspuns: «Dacă te vei duce înaintea poporului și te vei arăta binevoitor și-i vei asculta plângerea, și-l vei lua cu vorbă bună, îți va fi supus în toată vremea!»

8. Dar el a pus puțin preț pe povața bătrânilor care îl îndemnaseră și s'a sfătuit cu tinerii de vârsta lui, sfetnicii lui,

9. Și i-a întrebat: «Ce sfat îmi dați ca să răspund poporului acestuia care îmi spune: «Ușurează jugul pe care tatăl tău l-a pus pe grumazul nostru!»

10. Atunci tinerii, cei care crescuseră cu el, i-au răspuns: «Așa să răspunzi poporului acestuia, care ți-a grăit: «Tatăl tău a îngreuiat jugul nostru, și tu ușurează-ni-l!» și așa să le spui: «Dcgetul meu cel mic este mai greu decât coapsele tatălui meu!»

11. Și dacă tatăl meu v'a pus jug greu, eu vă voi pune unul și mai greu; tatăl meu v'a bătut cu bice, iar eu vă voi bate cu harapnice!»

12. Apoi Ieroboam împreună cu tot poporul au venit la Roboam a treia zi, după cum le spusese regele: «După trei zile de răgaz, veniți înapoi la mine!»

13. Și regele a răspuns aspru poporului și n'a luat aminte la sfatul bătrânilor,

14. Ci le-a vorbit după îndemnul celor tineri și le-a zis: «Tatăl meu v'a îngreuiat jugul vostru, iar eu îl voi îngreui și mai mult; tatăl meu v'a bătut cu bice, iar eu vă voi bate cu harapnice!»

15. Și regele n'a dat ascultare poporului, căci era voința Domnului, ca să se adeverească cuvântul pe care-l vorbise prin gura lui Ahia din Șilo, către Ieroboam, fiul lui Nabat.

16. Și când tot Israilul a văzut că regele nu ascultă, poporul i-a întors regelui cuvânt și i-a răspuns: «Ce avem noi de împărțit cu David? N'avem nimic de moștenit de la fiul lui Iesei! La vetrele tale, Israile! Și acum vezi-ți de casa ta, Davide!» Și Israil s'a întors fiecare la vatra sa.

17. După aceasta fiii lui Israil, care locuiau în cetățile seminției lui Iuda, au pus rege peste ele pe Roboam.

18. Și regele Roboam a trimis pe Adoniram, ispravnicul corvezilor, și tot Israilul l-a bătut cu pietre și l-a omorât, iar regele Roboam abia a avut vreme să se urce în carul său și a fugit la Ierusalim.

19. Și a rămas rupt Israil de casa lui Iuda, până în ziua de azi.

20. Și când a aflat tot Israilul că Ieroboam s'a întors, a trimis și l-a chemat la obștie și l-au pus rege peste tot Israilul, iar cu casa lui David n'a mai rămas nimeni decât singură seminția lui Iuda.

21. Apoi Roboam a venit la Ierusalim și a adunat toată seminția lui Iuda și seminția lui Veniamin, o sută optzeci de mii de oșteni, ca să pornească cu război împotriva casei lui Israil și să întoarcă regatul de partea lui Roboam, fiul lui Solomon.

22. Atunci a fost cuvântul Domnului către Șemaia, omul lui Dumnezeu, așa:

23. «Spune lui Roboam, fiul lui Solomon, regele Iudei, și la toată casa lui Iuda și Veniamin și la tot poporul care a mai rămas!

24. Așa zice Domnul: «Nu plecați și nu vă războiți cu frații voștri, fiii lui Israil! Să se întoarcă fiecare la casa sa, căci de la mine a pornit hotărârea aceasta!» Și când au auzit cuvântul Domnului, s'au întors acasă după cuvântul lui.

25. Ieroboam a întărit Sihemul de pe muntele Efraim și l-a făcut cetatea sa domnească. Apoi a plecat de acolo și a întărit Penuelul.

26. Și cugeta Ieroboam în inima lui: «În felul acesta regatul se va întoarce iar la casa lui David!

27. Dacă poporul se va sui în Ierusalim ca să aducă jertfe în templu, inima poporului acestuia se va îndupleca spre stăpânul lor Roboam, regele din Iuda, și atunci mă vor omorî și vor trece de partea lui Roboam, regele din Iuda.»

28. Și după ce s'a sfătuit regele cu sfetnicii săi, a făcut doi viței de aur și a zis poporului: «Destul v'ați dus la templul din Ierusalim! Iată dumnezeii tăi, Israile, care te-au scos din țara Egiptului!»

29. Și a așezat pe unul în Betel și pe altul în Dan.

30. Această împrejurare a fost pricină pentru păcat, fiindcă poporul se ducea la templul din Dan.

31. Și el a mai clădit temple pe înălțimi și a așezat preoți din popor care nu erau dintre fiii lui Levi.

32. Și a făcut Ieroboam prăznuire în luna a opta, în ziua a cincisprezecea, care cădea în aceeași zi ca și sărbătoarea de la templul din Iuda. Și el însuși se ducea la jertfelnic. Același lucru l-a făcut și în Betel, ca să aducă jertfe

vițeilor pe care îi făcuse. Asemenea pe preoții pentru înălțimi pe care i-a așezat, i-a pus să slujească în Betel.

33. El însuși s'a suit la jertfelnicul pe care-l făcuse din scotința sa în luna a opta, în ziua a cincisprezecea, când a așezat praznic pentru fiii lui Israel.

13.

Pedeapsa lui Ieroboam.

1. Și când s'a suit la jertfelnic să aducă tămâieri, iată că a venit un om al lui Dumnezeu din Iuda, cu poruncă de la Domnul, în Betel, tocmai când Ieroboam stătea la jertfelnic ca să aducă tămâieri.

2. Atunci el a predicat din porunca Domnului împotriva jertfelnicului și a zis: «Jertfelnice, jertfelnice! Așa rostește Domnul: Iată că se va naște un vlăstar casei lui David, care se va chema Iosia, și va jertfi deasupra ta pe toți preoții templelor de pe înălțimi, care aduc tămâieri deasupra ta, și oase de oameni vor fi arse pe tine!»

3. În același timp a dat și un semn și a rostit: «Acesta va fi semnul pentru ceea ce a zis Domnul: «Iată, jertfelnicul acesta va crăpa, iar cenușa cea grasă de pe el se va risipi!»

4. Și când regele Ieroboam a auzit cuvântul profetului pe care l-a strigat împotriva jertfelnicului de la Betel, și-a întins mâna de la jertfelnic și a zis: «Prindeți-l! Dar mâna pe care o întinse s'a uscat și nu putea s'o mai tragă înapoi.

5. Și a crăpat și jertfelnicul și s'a risipit de pe el cenușa cea grasă, adică acesta era semnul pe care-l dăduse omul lui Dumnezeu din porunca Domnului.

6. Atunci a început regele să spună omului lui Dumnezeu: «Imbunează-l pe Domnul Dumnezeuul tău și roagă-te pentru mine ca să pot strânge mâna la loc!» Atunci omul lui Dumnezeu a chemat îndurarea Domnului, și mâna regelui s'a tras la loc, ca mai înainte.

7. Apoi regele a zis omului lui Dumnezeu: «Intră la mine înlăuntru și înviorează-te și-ți voi da un dar!»

8. Și omul lui Dumnezeu i-a răspuns regelui: «Chiar dacă mi-ai da jumătate din stăpânirea ta, nu voi veni la tine, căci nu-mi este îngăduit să mănânc pâine și nici să beau apă în locul acesta.

9. Fiindcă așa mi s'a poruncit prin cuvântul Domnului: «Să nu mănânci pâine, nici să nu bei apă și nici să te întorci pe drumul pe care ai venit!»

10. Atunci el a apucat pe alt drum și nu s'a întors pe drumul pe care venise la Betel.

11. Dar în Betel locuia un profet bătrân. Și au venit fiii lui la el și i-au povestit tot ceea ce făcuse omul lui Dumnezeu în văzul tuturor în Betel, precum și cuvintele pe care i le-a spus regelui. Pe când ei povesteau tatălui lor,

12. Tatăl lor i-a întrebat: «Incotro a apucat?» Și fiii lui i-au arătat calea pe care apucase omul lui Dumnezeu, care venise din Iuda.

13. Atunci el a dat poruncă fiilor său: «Puneți samarul pe asin!» Și ei l-au pus, iar el a încălecat pe asin.

14. Și s'a luat după omul lui Dumnezeu pe care l-a găsit stând sub un stejar, și l-a întrebat: «Tu ești omul lui Dumnezeu care a venit din Iuda?» Și el i-a răspuns: «Eu!»

15. Atunci l-a îmbiat pe el: «Hai cu mine acasă, ca să te ospătez!»

16. Și el i-a răspuns: «Nu pot să mă întorc cu tine, căci nu-mi este îngăduit să mănânc pâine, nici să beau apă cu tine în locul acesta,

17. Fiindcă mi s'a spus prin porunca Domnului: «Să nu mănânci, nici să nu bei acolo apă și nici să nu te întorci pe drumul pe care ai venit!»

18. Dar el i-a zis: «Și eu sunt profet ca și tine, și îngerul mi-a spus prin cuvântul Domnului așa: «Întoarce-l din drum la tine acasă, ca să mănânce și să bea!» Inșă el îl mințea.

19. Atunci el s'a întors, a mâncat și a băut în casa lui.

20. Dar pe când ei stăteau la masă, a fost cuvântul Domnului către profetul care îl întorsese din drum.

21. Și acesta a strigat către omul lui Dumnezeu care venise din Iuda: «Așa zice Domnul: «Fiindcă te-ai răzvrătit împotriva poruncii Domnului și n'ai păzit porunca pe care ți-a poruncit-o Domnul Dumnezeuul tău,

22. Și te-ai întors și te-ai ospătat și ai băut în locul acela în care ți-a poruncit să nu mănânci pâine, nici să nu bei apă, trupul tău nu va fi pus în mormântul părinților tăi!»

23. După ce el a mâncat și a băut, profetul care îl întorsese din cale i-a pus samarul pe asin.

24. Și el a pornit la drum. Dar pe drum i-a ieșit înainte un leu și l-a omorât, și hoitul lui sta aruncat în drum cu asinul și cu leul lângă el.

25. Din întâmplare câțiva drumeți care treceau pe acolo, văzând trupul lui aruncat în drum și leul stând lângă el, au venit și au dat de veste în cetatea în care locuia profetul cel bătrân.

26. Dar când a auzit profetul care îl întorsese din drum, a zis: «Acela este omul lui Dumnezeu care a nesocotit porunca Domnului și pentru aceasta Domnul l-a dat în ghiarele leului care l-a sfârșamat și l-a omorât întocmai cum i-a zis Domnul».

27. Apoi a spus feciorilor săi: «Puneți samarul pe asin!» Și ei l-au pus.

28. Și el a plecat și a găsit hoitul lui aruncat în drum, iar leul și asinul stând alături de el. Leul nu mâncase hoitul și nici nu sfâșiasse pe asin.

29. Atunci profetul a ridicat trupul omului lui Dumnezeu, l-a pus pe asin și l-a dus în cetatea bătrânului profet, ca să-l jlească și să-l îngroape.

30. Și i-a pus trupul în mormântul lui și ei l-au plâns: «O, fratele meu!»

31. Iar după ce l-au îngropat, el a zis fiilor săi: «La moartea mea, să mă îngropați în mormântul în care a fost îngropat omul lui Dumnezeu, și oasele mele să le puneți lângă oasele lui, ca oasele mele să rămână neatînse ca și oasele lui!»

32. Așa se va împlini cuvântul pe care l-a predicat el din porunca Domnului împotriva jertfelnicului din Betel și a capiștilor de pe înălțimi, care se află în cetățile Samariei.»

33. După această întâmplare, Ieroboam tot nu s'a întors cu pocăință de la calea lui cea rea, ci a făcut iarăși din poporul de jos preoți pentru capiștile de pe înălțimi, căci pe oricare voia își punea mâna ca să fie preoți pentru capiștile de pe înălțimi.

34. Această împrejurare a cășunat căderea în păcat a casei lui Ieroboam, deci pierderea și nimicirea ei de pe fața pământului.

14.

Profeția lui Ahia despre Ieroboam și casa sa.

1. În vremea aceea s'a îmbolnăvit Ahia, feciorul lui Ieroboam.

2. Atunci a zis Ieroboam către femeia sa: «Hai, îmbracă-te cu alte haine, ca să nu știe nimeni că ești femeia lui Ieroboam, și du-te la Șilo. Acolo se află profetul Ahia, cel care mi-a profetit că voi fi rege peste acest popor.

3. Dar ia în mână zece pâini, câteva turte și un ulcior cu merdenchi și du-te la el, și el îți va spune ce va fi cu băiatul!»

4. Și femeia lui Ieroboam a făcut întocmai. Ea a pornit și s'a dus la Șilo și a intrat în casa lui Ahia. Și Ahia nu putea să vadă fiindcă ochii îi slăbiseră de bătrânețe.

5. Dar Domnul îi spusese lui Ahia: «Iată, femeia lui Ieroboam vine să te întrebe pe tine, căci fiul ei este bolnav. Când va veni să-i spuși așa și așa, căci ea vine în haine schimbate.

6. Și abia a auzit Ahia zgomotul pașilor ei, și în clipa când a intrat pe ușă i-a zis: «Intră, femeie a lui Ieroboam! Pentru ce te-ai îmbrăcat în haine streine? Sunt trimis să-ți vestesc fapte crâncene!»

7. Du-te și spune lui Ieroboam: «Așa zice Domnul Dumnezeuul lui Israel: «Deoarece te-am ridicat din mijlocul poporului și te-am făcut rege peste poporul meu Israel,

8. Și am rupt regatul de la casa lui David și ți l-am dat ție și n'ai fost ca servul meu David, care a păzit poruncile mele și a umblat după mine din toată inima lui, ca să săvârșească numai ceea ce este drept în ochii mei.

9. Ci ai făptuit rele mai mult decât înaintașii tăi, și ai umblat și ți-ai făcut alți dumnezei și chipuri turnate ca să mă întărăți și m'ai aruncat la spate,

10. De aceea, iată că voi aduce nenorociri asupra casei lui Ieroboam și voi curma din neamul lui Ieroboam pe toți cei de parte bărbătească, robi și liberi, și voi mătura casa lui Ieroboam cum se mătură gunoii de nu mai rămâne nimic.

11. Pe cel care din casa lui Ieroboam va muri în cetate, câinii îl vor mânca, și pe cel care va muri pe câmp, îl vor mânca păsările cerului, căci gura Domnului a grăit aceasta.»

12. Acum, scoală și pleacă acasă! Și când picioarele tale vor păși în cetate, copilul va muri

13. Și tot Israilul îl va plânge și-l va îngropa, căci numai el singur din neamul lui Ieroboam se va duce în mormânt, fiindcă numai el din casa lui Ieroboam s'a aflat bun înaintea Domnului Dumnezeuului lui Israil.

14. Și Domnul va ridica împotriva lui Israil un rege care va nimici casa lui Ieroboam.

15. Și Domnul va lovi Israilul, și el se va pleca într'o parte și într'alta, precum se mlădie trestia pe fața apei, și va izgoni pe Israil din pământul acesta mânos pe care l-a dat părinților lui și-l va imprăștiă dincolo de Eufrat, pentru că și-a făcut Așere ca să mănîe pe Domnul.

16. Și va părăsi Israilul, pentru păcatele lui Ieroboam pe care le-a făptuit el însuși și fiindcă a îndemnat și pe Israil să păcătuiască.»

17. Atunci s'a sculat femeia lui Ieroboam și a pornit și a ajuns la Tirța, și când a pășit pragul casei, copilul murise.

18. Și l-au îngropat și l-a bocat tot Israilul, după cuvântul Domnului pe care îl vestise prin gura servului său, profetul Ahia.

19. Iar cealaltă istorie a domniei lui Ieroboam, cum s'a războit și cum a domnit sunt scrise în «Cronicile regilor lui Israil».

20. Ieroboam a domnit douăzeci și doi de ani. Și a adormit el împreună cu părinții lui, iar fiul său Nadab s'a suit pe tron în locul lui.

21. Roboam, fiul lui Solomon, a domnit în Iuda. El era în vârstă de patruzeci și unu de ani când a ajuns rege, și șaptesprezece ani a domnit în Ierusalim, cetatea pe care și-a ales-o Domnul ca să-și sălășluiască numele său înfrînsa, dintre toate semințiile lui Israil. Pe mama sa o chema Naama. Ea era amonită de neam.

22. Și a făcut Roboam fapte rele în ochii Domnului și a zădărit răvna lui, mai mult decât au făcut părinții lui, prin păcatele pe care el le-a săvârșit.

23. Căci și ei și-au zidit jertfelnice pe înălțimi și stâlpi cu pisanii idolești, și Așere pe orice colină mai înaltă și sub orice copac verde.

24. Erau de asemenea și desfrânate în țară, și ei se luau după toate ticăloșiile neamurilor pe care Domnul le izgonise din fața fiilor lui Israil.

25. În anul al cincilea al domniei lui Roboam, Șișac, împăratul Egiptului, s'a suit cu război împotriva Ierusalimului,

26. Și a luat vistierile templului Domnului precum și comorile curții domnești; deci el a prădat tot. Și a mai luat și toate scuturile cele de aur pe care le făcuse Solomon.

27. Iar regele Roboam a făcut în locul lor scuturi de aramă și le-a dat în seama căpeteniilor celor care alergau înaintea regelui și care făceau de pază la ușa palatului domnesc.

28. Ori de câte ori regele se ducea la templul Domnului, alergătorii le luau și le aduceau iarăși la cămara de gardă.

29. Celelalte fapte din istoria domniei lui, precum și ce a mai făcut el, sunt scrise în «Cronicile regilor lui Iuda».

30. Intre Roboam și Ieroboam a fost neîncetat război.

31. Și Roboam a adormit cu părinții lui și a fost îngropat cu ei în cetatea lui David. Pe mama sa o chema Naama. Ea era amonită de neam. În locul său a ajuns rege Abia, fiul său.

15.

Regii următori în Iuda și în Israil.

1. În anul al optsprezecelea al lui Ieroboam, fiul lui Nabat, Abia a început să domnească în Iuda.

2. El a domnit trei ani în Ierusalim. Numele mamei sale era Maaca, fiica lui Absalom.

3. Și el s'a terfelit în toate păcatele tatălui său, pe care le făcuse în văzul lui, și inima lui n'a fost nedespărțită de Domnul Dumnezeu lui, precum fusese inima lui David, moșul său.

4. Numai pentru David, Domnul Dumnezeu lui lăsase o făclie în Ierusalim, și întărise pe urmașii lui de după el și cruțase Ierusalimul,

5. Fiindcă David făcuse fapte bune în ochii Domnului și nu se depărtase niciodată în toată viața lui de ceea ce tot el îi poruncise, afară de pricina cu Urie Heteul.

6. Intre Roboam și Ieroboam a fost război în toate zilele vieții lor.

7. Și celelalte fapte istorice ale lui Abia, împreună cu ceea ce a mai săvârșit el, sunt scrise în «Cronicile regilor lui Iuda». Intre Abia și Ieroboam a fost război atât cât au trăit ei.

8. Și a dormit Abia cu părinții lui și a fost îngropat în cetatea lui David. Și după el a domnit fiul său Asa.

9. În anul al douăzecilea al lui Ieroboam, regele lui Israel, s'a suit pe tron Asa, regele lui Iuda.

10. El a fost rege patruzeci de ani în Ierusalim. Pe bunică-sa o chema Maaca, fiica lui Absalom.

11. Și Asa a făcut fapte bune în ochii Domnului, întocmai ca și David, strămoșul său.

12. El a alungat pe toți desfrânații din țară și a nimicit toți idolii pe care îi făcuseră părinții săi.

13. Ci a făcut mai mult, căci și pe mama sa a coborît-o de la vrednicia de regină, fiindcă făcuse pentru Așera un chip de ocară. Asa a sfărâmat acest chip de ocară și l-a ars în lunca Chedronului.

14. Numai locașurile de închinare de pe înălțimi nu le-a stricat. Inima lui Asa a fost nedespărțită de Domnul în toată viața lui.

15. El a mutat în templul Domnului toate darurile sfinte ale tatălui său și ale sale : aur, argint și odoare sfinte.

16. Intre Asa și Baesa a fost război în toate zilele vieții lor.

17. Baesa, regele lui Israel, a pornit împotriva lui Iuda și a întărit Rama, ca să împiedice trecerea lui Asa, regele lui Iuda.

18. Atunci a luat Asa tot aurul și tot argintul care mai rămăsese în vistierile din templul Domnului și toată vistieria curții domnești, și le-a dat în mâna dregătorilor lui. Și regele Asa le-a trimis la Benhadad, fiul lui Tabrimon, nepotul lui Hezion, regele Siriei, care avea scaunul său de domnie în Damasc, cu acest cuvânt :

19. « Să încheiem legământ între mine și tine, ca cel încheiat între tatăl meu și tatăl tău. Iată, îți trimit un dar de aur și de argint! Strică legământul pe care l-ai încheiat cu Baesa, regele lui Israel, ca el să plece de la mine! »

20. Și Benhadad a ascultat de regele Asa și a trimis pe căpitaniii armatelor sale împotriva cetăților lui Israel. În felul acesta a pustit el Iion, Dan, Abel-Bet-Maaca, întregul Chineret, împreună cu ținutul Neftali.

21. Când Baesa a aflat de una ca asta, a părăsit cetatea Rama și s'a întors în Tirța.

22. Atunci regele Asa a dat de știre în tot regatul lui Iuda fără osebire și a ridicat din Rama pietrele și lemnele pe care Baesa le întrebuințase la întărire și cu ele regele Asa a întărit Ghibeea din Veniamin și Mișpa.

23. Și toate celelalte fapte din vremea domniei lui Asa, precum și faptele lui vitejești pe care le-a săvârșit el, și cetățile pe care le-a zidit sunt scrise în «Cronicile regilor lui Iuda». La vreme de bătrânețe însă el s'a îmbolnăvit de picioare.

24. Și Asa a adormit cu părinții săi și a fost îngropat la un loc cu ei în cetatea lui David, strămoșul său. Iar după el a ajuns rege Iosafat, fiul său.

25. Nadab, fiul lui Ieroboam, a ajuns rege în Israel în anul al doilea al lui Asa, regele lui Iuda. Și el a domnit peste Israel doi ani.

26. El a făcut fapte rele în ochii Domnului și a umblat pe calea tatălui său și s'a terfelit în păcatul lui cu care a făcut să păcătuiască pe Israel.

27. Atunci Baeşa, fiul lui Ahia din casa lui Isahar, a uneltit împotriva lui Nadab şi, pe când Nadab împreună cu tot Israilul impresurau Ghibetonul, Baeşa l-a ucis la Ghibeton, cetatea Filistenilor.

28. Şi Baeşa l-a omorît în anul al treilea al lui Asa, regele lui Iuda, şi s'a făcut rege în locul lui.

29. Şi îndată ce a ajuns rege, a nimicit toată casa lui Ieroboam, de n'a mai rămas nici un suflet din neamul lui. Aşa a nimicit el pe toţi, după cuvântul Domnului, pe care-l vestise prin gura robului său Ahia din Şilo,

30. Din pricina păcatului lui Ieroboam pe care şi el îl făptuise, şi îndemnase şi pe Israil să-l săvârşească, mâniind pe Domnul Dumnezeu lui Israil.

31. Iar celelalte fapte istorice şi tot ceea ce a mai săvârşit el sunt scrise în «Cronicile regilor lui Israil».

32. Intre Asa şi Baeşa, regele lui Israil, a fost război necurmat, în toată viaţa lor.

33. În anul al treilea al lui Asa, regele lui Iuda, a ajuns rege peste tot Israilul, în Tirişa, Baeşa, fiul lui Ahia, la vârsta de douăzeci şi patru de ani.

34. Şi el a făcut fapte rele în ochii Domnului şi a mers pe calea lui Ieroboam şi s'a pângărit cu păcatul lui, cu care l-a ademenit şi pe Israil să-l săvârşească.

16.

Patru regi în Israil.

1. Şi a fost cuvântul Domnului către Iehu, fiul lui Hanani, împotriva lui Baeşa astfel:

2. «Fiindcă te-am ridicat din ţărână şi te-am pus rege peste poporul meu Israil, dar tu ai umblat pe calea lui Ieroboam şi ai ademenit la păcat pe poporul meu Israil, ca să mă întărăţi cu păcatul lui,

3. Iată că voi mătura pe Baeşa şi toată casa lui şi voi nimici casa ta, ca şi pe a lui Ieroboam, fiul lui Nabat.

4. Pe cel care va muri din neamul lui Baeşa în cetate, căinii îl vor mânca, şi pe cel care va muri pe câmp, îl vor mânca păsările cerului.

5. Celelalte fapte istorice ale lui Baeşa pe care le-a făcut el, precum şi vitejia lui sunt scrise în «Cronicile regilor lui Israil».

6. Şi a adormit Baeşa cu părinţii lui şi a fost îngropat în Tirişa, iar după el a ajuns rege fiul său.

7. Cuvântul Domnului care a fost prin profetul Iehu, fiul lui Hanani, împotriva lui Baeşa şi împotriva casei lui s'a adeverit, nu numai fiindcă el a făcut fapte rele în ochii Domnului şi l-a întărat cu faptele mâinilor sale, ca să se asemene cu casa lui Ieroboam, ci şi din pricină că a nimicit casa lui.

8. În anul al douăzeci şi şaselea al lui Asa, regele lui Iuda, a domnit Ela, fiul lui Baeşa, peste Israil, în Tirişa, timp de doi ani.

9. Împotriva lui a uneltit dregătorul său Zimri, voevod peste jumătate din carele lui de război. Şi pe când el se afla ospătând în Tirişa, în casa lui Arta, marele supraveghetor peste palatul din Tirişa,

10. Zimri a pătruns la el, l-a lovit şi l-a omorît în anul al douăzeci şi şaptelea al domniei lui Asa, regele Iudei, şi i-a luat domnia.

11. Şi de îndată ce s'a suit pe tron, a nimicit toată casa lui Baeşa, încât n'a mai rămas nimeni de parte bărbătească, nici rude, nici prieteni.

12. Zimri a nimicit tot neamul lui Baeşa, după cuvântul Domnului pe care îl grăise împotriva lui Baeşa, prin gura profetului Iehu,

13. Din pricina tuturor păcatelor lui Baeşa şi ale lui Ela, feciorul lui, care nu numai că au păcătuit ei, ci au înduplecat la păcat pe Israil, şi cu idolii lor au întărat pe Domnul Dumnezeu lor.

14. Celelalte fapte din vremea domniei lui Ela, împreună cu ceea ce a mai săvârşit el sunt scrise în «Cronicile regilor lui Israil».

15. În anul al douăzeci şi şaptelea al lui Asa, regele lui Iuda, a domnit Zimri în Tirişa şapte zile. Poporul în vremea aceea stătea în tabără la Ghibeton, cetate filisteiană.

16. Când a aflat poporul care se afla în tabără, că Zimri a uneltit şi oă a şi

omorît pe rege, întregul Israil a făcut rege în aceeași zi, în tabără, pe căpitanul oștirii, pe Omri.

17. Apoi Omri și cu tot Israilul au pornit din Ghibeton și au împresurat Tirța.

18. Dar când a văzut Zimri că cetatea a fost încercuită, a intrat în cetățuia palatului domnesc și a pus foc palatului domnesc, pe când se afla înlăuntru, și a murit,

19. Numai pentru păcatul pe care îl săvârșise, făcând fapte rele înaintea Domnului și umblând pe calea lui Ieroboam și spurcându-se în păcatul lui pe care l-a făcut, și ademenind și pe Israil să păcătuiască.

20. Celelalte fapte istorice ale lui Zimri, precum și uneltirea pe care a pus-o la cale sunt scrise în «Cronicile regilor lui Israil».

21. În vremea aceea, poporul Israil s'a împărțit în două tabere: o tabără era de partea lui Tibni, fiul lui Ghinat, ca să-l facă rege, și cealaltă tabără de partea lui Omri.

22. Poporul care trecuse de partea lui Omri a biruit pe cei ce trecuseră de partea lui Tibni, fiul lui Ghinat. Și după ce a murit Tibni, Omri a ajuns rege în locul lui.

23. În anul al treizeci și unulea al domniei lui Asa, regele lui Iuda, Omri a ajuns rege în Israil. El a domnit doisprezece ani; numai în Tirța a domnit șase.

24. El a cumpărat muntele Samariei de la Șemer, cu doi talanți de argint, și a întărit muntele, iar cetatea pe care a zidit-o a numit-o Samaria, după numele lui Șemer, stăpânul muntelui.

25. Și Omri a făptuit nelegiuiri în ochii Domnului și a fost mai rău decât toți înaintașii lui.

26. El a umblat pe toate căile lui Ieroboam, fiul lui Nabat, și s'a terfelit în păcatul lui, cu care a ademenit și pe Israil ca să fie păcătos și să întărească cu idoli lor pe Domnul Dumnezeul lui Israil.

27. Cealaltă istorie a domniei lui Omri, săvârșirile lui, precum și faptele lui vitejești pe care le-a făcut sunt scrise în «Cronicile regilor lui Israil».

28. Și Omri a adormit cu părinții săi și a fost îngropat în Samaria, iar în locul său a ajuns rege Ahab, fiul său.

29. Ahab, fiul lui Omri, a ajuns rege al Israilului în anul al treizeci și optulea al domniei lui Asa, regele lui Iuda, și a domnit peste Israil timp de douăzeci și doi de ani, în Samaria.

30. Și Ahab, fiul lui Omri, a săvârșit fapte rele în ochii Domnului, mai multe decât toți înaintașii lui.

31. Dar nu s'a mulțumit numai că s'a tăvălit în păcatele lui Ieroboam, fiul lui Nabat, ci și-a luat de soție pe Izabela, fiica lui Etbaal, regele Sidonului, și a început să se închine lui Baal și să-l cinstească.

32. Pentru aceasta a înălțat un jertfelnic în templul lui Baal pe care îl zidise în Samaria.

33. Dar a mai făcut Ahab și o Așeră și a mai săvârșit Ahab și alte ticăloșii cu care a infuriat pe Domnul Dumnezeul lui Israil, mai mult decât toți regii, înaintașii săi.

34. În vremea lui, Hiel din Betel a zidit din nou Ierihon. Cu prețul vieții lui Abiram, fiul său cel întâi născut, i-a pus temelcia, iar cu prețul vieții celui din urmă fiu al lui i-a așezat porțile, după cuvântul Domnului pe care îl vestise prin gura lui Iosua, fiul lui Nun.

17.

Proorocul Ilie.

1. Atunci Ilie Tesbiteanul, din Tesba Galaadului, a zis lui Ahab: «Viu este Domnul Dumnezeul lui Israil, înaintea căruia slujesc, că nu va fi în anii aceștia rouă ori ploaie decât prin cuvântul gurii mele!»

2. Și a fost cuvântul Domnului către Ilie și i-a spus:

3. «Pleacă de aici și pornește spre răsărit și acolo ascunde-te în zăvoiiul pârului Cherit, care curge la răsărit de Iordan.

4. Acolo să bei apă din pârâu, iar corbilor le-am dat poruncă să-ți aducă demâncare!»

5. Și a pornit de acolo și a făcut după cuvântul Domnului: el s'a adăpostit în zăvoiiul pârului Cherit, care curge la răsărit de Iordan,

6. Unde corbii îi aduceau dimineața și seara pâine și carne, iar apă bea el din pârâu.

7. Iar după un răstimp pârâu a secat, fiindcă nu mai căzuse ploaie pe pământ.

8. Atunci a fost cuvântul Domnului către el și i-a poruncit:

9. «Scoală și pornește spre Sarepta Sidonului și locuște acolo, căci iată am poruncit unei femei văduve să-ți dea demâncare!»

10. Și el s'a sculat și a pornit spre Sarepta Sidonului. Și când a ajuns la poarta cetății, s'a întâlnit cu o femeie care aduna lemne. Atunci el a chemat-o și i-a spus: «Adă-mi puțină apă din ulciorul tău,

11. Ca să beau!» Și când ea se pornise să aducă, el a strigat și i-a zis: «Adă-mi și o bucată de pâine!»

12. Dar ea i-a răspuns: «Viu este Domnul Dumnezeuul tău, că nu am nimic copt în cuptor! Mi-a rămas numai o mână de făină într'un chiup și puțin untdelemn într'un ulcior. Și iată că după ce voi strânge vreo două lemne mă voi duce acasă să gătesc ceva demâncare pentru mine și pentru fiul meu, și apoi să mâncăm și să murim!»

13. Dar Ilie i-a răspuns: «Nu te teme! Du-te și fă după cum ai zis, dar din ceea ce ai fă-mi și mie o turtă mică și adă-o încoace, iar pentru tine și pentru fiul tău fă la urmă,

14. Căci așa zice Domnul Dumnezeuul lui Israil: «Făina cea din chiup să nu se sfârșească și untdelemnul din ulcior să nu lipsească, până în ziua când Domnul va da ploaie pe fața pământului!»

15. Și ea a plecat și a făcut după cuvântul lui Ilie, și ea și fiul ei și casa ei au avut demâncare multă vreme:

16. Făina din chiup nu s'a sfârșit și nici untdelemnul din ulcior n'a secat, după cuvântul Domnului, pe care îl grăise prin gura lui Ilie.

17. Ci după toate acestea, fiul femeii, stăpâna casei, s'a îmbolnăvit de o boală tare grea, încât și-a dat suflatul.

18. Atunci ea i-a spus lui Ilie: «Ce să fac cu tine, omule al lui Dumnezeu? Ai venit la mine să-mi aduci aminte de păcatul meu și să omori pe fiul meu?»

19. Dar el i-a răspuns: «Dă-mi pe fiul tău!» Și el l-a luat de la pieptul ei și l-a dus în odaia de sus în care locuia el și l-a pus pe patul lui,

20. Și a strigat către Domnul și a zis: «Doamne Dumnezeuu meu, vrei să faci rău chiar femeii acesteia văduve, unde locuiesc eu, de ai îngăduit să moară fiului?»

21. Apoi s'a întins de trei ori peste copil și a strigat către Domnul și a zis: «Doamne Dumnezeuu meu, întoarce suflatul acestui copil într'însul!»

22. Și Domnul a ascultat de glasul lui Ilie și a întors suflatul copilului într'însul și el a înviat.

23. Apoi Ilie a luat copilul cu el și l-a coborât din odaia de sus și l-a dat mamei lui și i-a zis: «Iată, fiul tău este viu!»

24. Atunci femeia i-a răspuns lui Ilie: «Acum cred că tu ești omul lui Dumnezeu și cuvântul lui Dumnezeu, care este în gura ta, este adevărat!»

18.

Jertfa lui Ilie.

1. Și după alt răstimp, a fost cuvântul Domnului către Ilie în anul al treilea: «Du-te și te înfățișează înaintea lui Ahab, căci voi trimite ploaie pe pământ!»

2. Și Ilie s'a dus să se înfățișeze lui Ahab. Și când foametea ajunsese năpraznică în Samaria,

3. Ahab a chemat la sine pe Obadia, căpetenie peste casa sa. — Obadia era tare cinstitor de Dumnezeu.

4. Când Izabela a omorât pe profeții Domnului, Obadia a luat o sută de profeți și a ascuns câte cincizeci într'o peșteră, unde le-a dat de mâncare pâine și apă. —

5. Și Ahab i-a zis lui Obadia: «Caută cu deamăruntul în țară, la toate izvoarele de apă și la toate pâraiele, poate se află ceva iarbă ca să scăpăm cu viață caii și catării și să nu rămânem fără vite».

6. Și și-au împărțit țara ca să o cutreere: Ahab umbra singur într'o parte, iar Obadia tot singur într'altă parte.

7. Și când Obadia mergea pe drum, iată că s'a întâlnit cu Ilie. Și fiindcă l-a

cunoscut, a căzut cu fața la pământ și i-a zis: «Oare tu ești cu adevărat domnul meu Ilie?»

8. Și el i-a răspuns: «Eu! Du-te și spune stăpânului tău: «Iată am dat de Ilie!»

9. Și el a răspuns: «Cu ce ți-am păcătuit de vrei să dai pe servul tău în mâna lui Ahab, ca să mă omoare?»

10. Viu este Domnul Dumnezeuul tău, că nu se află neam sau împărăție în care să nu fi trimis domnul meu după tine să te caute, și când i s'a răspuns: «nu-i!» a pus împărăția sau neamul acela să jure că nu te-a găsit.

11. Și acum tu mă îmbii: «Du-te și dă de veste domnului tău: «Iată-l pe Ilie!»

12. Dar dacă după ce mă voi fi despărțit de tine, Duhul Domnului te va duce Dumnezeu știe încotro, și când eu mă voi înfățișa să dau de știre lui Ahab și nu te va găsi aici, atunci voi fi omorât! Robul tău însă cinstește pe Domnul din tinerețile sale.

13. N'a aflat oare domnul meu ce am făcut eu când Izabela a omorât pe profeții Domnului, că am ascuns o sută din profeții Domnului, câte cincizeci într'o peșteră, și le-am dat de mâncare pâine și apă?»

14. Și acum tot mai spui: «Du-te și dă de veste domnului tău: «Iată-l pe Ilie!»... Ca să mă omoare!»

15. Atunci Ilie i-a răspuns: «Viu este Domnul Savaot înaintea căruia slujesc, chiar astăzi mă voi înfățișa eu însumi înaintea lui Ahab!»

16. Și s'a dus Obadia înaintea lui Ahab și i-a dat de veste. Și Ahab a pornit în întâmpinarea lui Ilie.

17. Când Ahab a dat cu ochii de Ilie i-a zis: «Tu ești oare cel ce aduci nenorocire peste Israel?»

18. Dar Ilie i-a răspuns: «Nu eu sunt cel ce aduce nenorocire peste Israel, ci tu și casa tatălui tău, fiindcă ați părăsit poruncile Domnului și umblați după Baali.

19. Și acum trimite și strânge tot Israelul la mine, în muntele Carmel, precum și pe profeții lui Baal, patru sute cincizeci, și pe cei patru sute de profeți ai Așerei, care mănâncă la masa Izabelei!»

20. Atunci Ahab a trimis în tot cuprinsul lui Israel și a adunat pe toți profeții în muntele Carmel.

21. Apoi Ilie s'a apropiat de tot poporul și a cuvântat: «Câtă vreme veți umbla șchiopătând de amândouă picioarele? Dacă Domnul este Dumnezeu, umblați după el, iar dacă este Baal, atunci umblați după el!» Dar poporul nu i-a dat nici un răspuns.

22. Atunci Ilie a zis poporului: «Eu singur am rămas profet al Domnului, iar profeții ai lui Baal sunt patru sute cincizeci.

23. Aduceți aici doi viței. Să-și alegă ei un vițel pe care să-l taie bucăți și să-l pună pe lemne, dar foc să nu pună. Și eu voi lua pe celălalt, îl voi tăia bucăți și-l voi pune pe lemne, iar foc nu voi pune.

24. Voi să vă rugați la dumnezeii voștri și eu mă voi ruga Domnului. Și dumnezeul care va răspunde cu foc, acela să fie Dumnezeu.» Și tot poporul a răspuns: «Bun este cuvântul!»

25. Atunci Ilie a zis către profeții lui Baal: «Alegeți un vițel și pregătiți-l mai întâi voi pentru jertfă, fiindcă voi sunteți mai mulți. Apoi să chemați pe dumnezeul vostru, dar să nu puneți foc.»

26. Și ei au luat vițelul care li s'a adus, l-au gătit pentru jertfă și au chemat numele lui Baal de dimineață și până la amiază: «Baale, auzi-ne!» Dar nu se auzea nici glas, nici mișcare. Atunci ei au început să joace împrejurul jertfelnicului pe care îl făcuseră.

27. Dar la amiază, Ilie a început să-și bată joc de ei și zicea: «Strigați cu glas tare, căci el este dumnezeu! Poate se îndeletnicește cu ceva, sau s'a dus încotrova, sau călătorește, sau doarme, ca să se trezească din somn!»

28. Și ei au început să strige cu glas tare și-și făceau scrijilituri după rânduală cu săbii și cu lănci până când sângele țâșnea din ei.

29. Iar după amiază au început să strige din toate puterile până la vremea prinosului de seară. Dar nu s'a auzit nici glas, nici mișcare, nici semn de luare aminte.

30. Atunci Ilie Tesbiteanul a zis poporului întreg: «Apropiati-vă!» Și tot poporul s'a dat lângă el. Și el a dres jertfelnicul cel dărămat al Domnului.

31. Și Ilie a luat douăsprezece pietre, după numărul celor douăsprezece seminții ale fiilor lui Iacob, către care fusese cuvântul Domnului: «Israil să-ți fie numele!»

32. Și cu pietrele a clădit un jertfelnic în numele Domnului și a făcut un șanț lat ca un răzor pentru două sea de sămânță, împrejurul jertfelnicului.

33. Apoi a rânduit lemnele, a tăiat vițelul bucăți și l-a pus deasupra lemnelor,

34. Și a zis: «Umpleți patru ciubere cu apă și turnați peste arderea de tot și peste lemne». Și au făcut întocmai. Apoi le-a mai zis: «Încă o dată!» Și au turnat și a doua oară. Apoi: «A treia oară!» Și au turnat și a treia oară.

35. Iar apa a înconjurat jertfelnicul, și șanțul era și el plin de apă.

36. Însă pe la vremea prinosului de seară profetul Ilie s'a apropiat și a zis: «Doamne Dumnezeu lui Avraam, al lui Isaac și al lui Israil, descopere-te astăzi că tu ești Dumnezeu în Israil și eu sunt servul tău, iar tot ceea ce am făcut astăzi este după porunca ta!

37. Auzi-mă, Doamne! Auzi-mă, ca să cunoască poporul acesta că tu ești Domnul Dumnezeu și că tu ești acela care le întorci inima înapoi!»

38. Atunci a căzut foc de la Domnul, care a mistuit arderea de tot, lemnele, pietrele și pământul, și a sorbit și apa care era în șanț.

39. Și când a văzut poporul, a căzut cu fața la pământ și a zis: «Domnul, el este Dumnezeu! Domnul, el este Dumnezeu!»

40. Iar Ilie a zis: «Prindeți pe profeții lui Baal! Nici unul din ei să nu scape!» Și i-au prins. După aceasta Ilie i-a porosit la apa Chișonului, și acolo i-a junghiat.

41. Apoi Ilie a zis lui Ahab: «Du-te, mănâncă și bea, căci se aude ropot de ploaie!»

42. Și Ahab a plecat să mănânce și să bea, iar Ilie s'a suit pe vârful Carmelului și s'a cinchit, încât capul i-a ajuns între genunchi.

43. Și i-a poruncit slugii sale: «Urcă-te și aruncă-ți privirea spre mare!» Și el s'a dus și s'a uitat în zare și a zis: «Nimic!» Dar el i-a poruncit: «Întoarce-te de șapte ori!»

44. Dar la a șaptea oară, a venit cu răspuns: «Iată că se ivește din mare un nor mic cât podul palmei!» Atunci Ilie i-a spus: «Du-te degrabă și spune lui Ahab: «Inhamă și te pogoară ca să nu te apuce ploaia!»

45. Dar într'o clipă, cerul s'a întunecat de nouri și s'a pornit furtună și ploaie mare. Și Ahab s'a suit în carul său și a pornit spre Izreel.

46. Mâna Domnului însă era cu Ilie. Și el și-a încins coapsele și a alergat înaintea lui Ahab până la cotitura spre Izreel.

19.

Ilie în sihăstrie.

1. Și Ahab a împărțait Izabelei tot ceea ce făcuse Ilie, și cum el omorise cu sabia pe toți profeții lui Baal.

2. Atunci Izabela a trimis un sol la Ilie să-i spună: «Așa să-mi facă mie zeii, dacă mâine pe vremea asta nu voi face cu viața ta la fel cum ai făcut și tu cu fiecare din ei!»

3. Din această pricină l-a prins frica și a pornit de acolo, ca să-și scape viața, și a ajuns la Beerșeba în Iuda, unde a și lăsat pe sluga sa,

4. Iar el a pătruns în pustie cale de o zi. După ce a ajuns acolo, s'a pus jos sub un jneapăn și își ruga moartea și zicea: «Destul, Doamne! Ia-mi sufletul, căci nu sunt mai bun decât părinții mei!»

5. Și s'a culcat și a adormit sub jneapăn. Dar iată că un inger s'a atins de el și i-a zis: «Scoală și mănâncă!»

6. Și când s'a întors cu ochii spre căpătâiul lui, iată o turtă rumenită și un ulcior cu apă. Și a mâncat și a băut, apoi iarăși s'a culcat.

7. Ingerul Domnului s'a întors însă a doua oară și s'a atins de el și i-a zis: « Scoală și mănâncă, fiindcă vei porni la drum lung! »

8. Și s'a sculat, a mâncat și a băut și cu demăncarea aceea a prins putere pentru patruzeci de zile și patruzeci de nopți, până a ajuns în Horeb, muntele Domnului.

9. Acolo a intrat într'o peșteră, unde a și mas. Și cuvântul Domnului a fost către el și i-a zis: « Ce faci aici, Ilie? »

10. Și el a răspuns: « Sunt înfierbântat de mare râvnă pentru Domnul Dumnezeu Savaot, fiindcă fiii lui Israil au părăsit legământul tău, au dărâmat jertfelnicele tale, au ucis cu sabia pe profeții tăi, de n'am rămas decât eu, și acum ei mă caută să-mi ia sufletul! »

11. Și el i-a zis: « Ieși și te aține în munte înaintea Domnului! » Și iată Domnul trecea! Înaintea Domnului mergea o furtună mare și vajnică să crape munții și să se despică stâncile, dar Domnul nu era în furtună. Și după furtună un cutremur, dar Domnul nu era nici în cutremur.

12. Și după cutremur, un foc, dar Domnul nu era nici în foc, și după foc un murmur ușor și dulce.

13. Și când l-a auzit Ilie, și-a acoperit fața cu mantia sa și a ieșit și stătea la gura peșterii. Iar un glas l-a întrebat: « Ce faci aici, Ilie? »

14. El însă i-a răspuns: « Sunt înfierbântat de mare râvnă pentru Domnul Savaot, fiindcă fiii lui Israil au părăsit legământul tău, au dărâmat jertfelnicele tale și pe profeții tăi cu sabia i-au omorât. Și am rămas numai eu singur, și acum ei caută să-mi ia sufletul. »

15. Atunci Domnul a zis către el: « Pleacă și te întoarce pe drumul pustiei Damascului și intră acolo și unge pe Hazael, rege al Siriei, »

16. Și pe Iehu, fiul lui Nimși, să-l ungi rege peste Israil, iar pe Eliseu, fiul lui Șafat din Abel-Mehola, să-l ungi profet în locul tău!

17. Și așa va fi: pe cel care va scăpa de sabia lui Hazael să-l omoare Iehu; pe cel care va scăpa de sabia lui Iehu să-l omoare Eliseu!

18. Căci în Israil voi lăsa șapte mii cu viață: adică toți cei care nu și-au plecat genunchii înaintea lui Baal și a căror gură nu l-a sărutat! »

19. Și după ce a pornit de acolo, s'a întâlnit cu Eliseu, fiul lui Șafat, care tocmai ara ogorul cu douăsprezece perechi de boi, iar el ara cu a douăsprezece pereche. Și când a trecut Ilie pe lângă el, a aruncat mantia peste el,

20. Iar Eliseu a lăsat vitele și a alergat după Ilie și i-a spus: « Îngăduște-mi să mă duc să sărut pe tatăl meu și pe mama mea, apoi te voi urma! » Dar el i-a răspuns: « Întoarce-te! Ce am să fac cu tine? »

21. Atunci Eliseu s'a întors înapoi, a luat o pereche de boi și a tăiat-o, apoi a fiert-o cu lemnul plugului, și a dat-o oamenilor s'o mănânce. Apoi s'a dus să urmeze pe Ilie și să-i slujească lui.

20.

Războiul lui Ahab cu Sirienii.

1. Benhadad, regele Siriei, și-a strâns toată oștirea lui. Trezeci și doi de regi s'au însoțit cu el, cu cai și cu care de război. Și el a pornit împotriva Samariei și a împresurat-o și s'a războit cu ea.

2. Și el a trimis soli la Ahab, regele lui Israil, în cetate,

3. Și ei i-au spus: « Așa zice Benhadad: « Argintul tău și aurul tău, femeile și copiii tăi sunt toate ale mele! »

4. Atunci regele lui Israil a răspuns: « Fie după cuvintele domnului meu rege! Al tău sunt eu împreună cu toată averea mea! »

5. Și solii s'au întors încă o dată și au zis: « Așa zice Benhadad: « Ți-am trimis vorbă: argintul tău, aurul tău, femeile și copiii tăi să mi le dai! »

6. Deci mâine pe vremea asta voi trimite slugile mele la tine, să-ți scotocească toată casa și caselă dregătorilor tăi; pe tot ceea ce va fi plăcut înaintea ochilor lor să pună mâna și să ia! »

7. Atunci regele lui Israil a chemat pe toți bătrânii țării și le-a zis: « Să știți și să fiți încredințați că el este cel care îmi caută cărcioab. Când a trimis la mine

să-i dau femeile și copiii, aurul și argintul, eu nu l-am îndepărtat cu vorba!»

8. Dar toți bătrânii și tot poporul i-au răspuns: «Să nu ascuți de el și nici să-i dai ce-ți cere!»

9. Și el a răspuns solilor lui Benhadad: «Spuneți domnului meu rege: Tot ceea ce ai cerut la început de la servul tău, voi îndeplini, dar această cerință nu pot s'o îndeplinesc!» Și solii au plecat și au întors răspunsul.

10. Atunci Benhadad a trimis să-i zică: «Așa să-mi facă mie zeii, dacă pământul Samariei va fi deajuns să umple pumnii întregului popor războinic care se află la picioarele mele!»

11. Dar regele lui Israil i-a răspuns: «Un proverb spune: Să nu se laude cel ce se încinge cu brăul ca unul care, după izbândă, se descinge de brâu!»

12. Când a auzit de cuvântul acesta — căci el ospăta și bea cu regiș sub un cort — a zis către dregătorii săi: «Dați navală!» Și ei au tăbărit pe cetate.

13. Dar iată că un profet s'a apropiat de Ahab, regele lui Israil, și a zis: «Așa zice Domnul: Văzut-ai oare acea oaste mare? Iată că o voi da în mâna ta astăzi, ca să cunoști că eu sunt Domnul!»

14. Și a întrebat Ahab: «Prin ce?» Și el a răspuns: «Așa zice Domnul: Prin scutierii satrapilor!» Și a mai întrebat: «Cine va începe lupta?» Și a luat răspuns: «Tu!»

15. Atunci el a numărat pe toți scutierii satrapilor și a găsit două sute trei zeci și doi de inși. Apoi a numărat toată oastea, pe toți fiii lui Israil, și a aflat șapte mii de inși.

16. Și au ajuns ei la amiază, iar Benhadad se chefulse în cort împreună cu cei treizeci și doi de regi, aliații săi.

17. Și au pornit întâi la luptă scutierii satrapilor. Atunci a sosit o solie la Benhadad care îl înștiința: «Oameni din Samaria au ieșit la luptă!»

18. El însă a răspuns: «Dacă au ieșit cu gând de pace, să-i prindeți de vii, iar dacă au ieșit cu gând de război, tot să-i prindeți de vii!»

19. Și au ieșit din cetate scutierii satrapilor în fruntea oștirii, care venea după ei,

20. Și au început să se încaiere unii cu alții. Sirienii au scăpat cu fuga, iar Israil îi urmărea. Și Benhadad, regele Siriei, a scăpat pe un cal însoțit de călăreții săi.

21. Atunci a ieșit regele lui Israil și a luat pradă caii și carele de război și cu măcel năpraznic a măcelărit pe Sirieni.

22. În vremea aceasta s'a apropiat profetul de regele lui Israil și i-a zis: «Du-te și pregătește întăriri de oștire și chibzuește bine ce vei face, căci, în răstimp de un an, regele Siriei va porni cu război împotriva ta!»

23. Însă dregătorii regelui Siriei i-au zis: «Dumnezeul lor este dumnezeul munților, din această pricină ei ne-au biruit. Poate, dacă ne vom lupta cu ei în șes, nu ne vor birui.

24. Deci iată ce să faci! Dă la o parte pe regi, iar în locul lor pune pe satrapi,

25. Și tu ridică o armată ca aceea pe care ai pierdut-o, de asemenea și cai și care de război ca mai înainte, apoi să ne luptăm cu ei în șes și fără îndoială că îi vom învinge.» Și el a ascultat de îndemnul lor și a făcut întocmai.

26. După trecerea anului, Benhadad a numărat pe Sirieni și a pornit să se lupte împotriva lui Israil, la Afec.

27. Dar fiii lui Israil au fost și ei chemați în război și au fost având hrană din destul. Deci au ieșit în întâmpinarea lor. Și fiii lui Israil s'au așezat în tabără înaintea lor, ca două cârduri de capre, în vreme ce Sirienii umpleau pământul.

28. Atunci s'a apropiat un om al lui Dumnezeu și a zis către regele lui Israil: «Așa zice Domnul: «Fiindcă Sirienii au spus că Domnul este Dumnezeul munților, și nu al șesurilor, iată că eu voi da toată această mare oaste în mâna ta, ca să știi că eu sunt Domnul!»

29. Și au stat așa în tabără unii în fața altora, timp de șapte zile, iar în ziua a șaptea a început lupta. Și Israil a omorât într'o singură zi o sută de mii de oameni.

30. Cei rămași au fugit la Afec, în cetate. Și zidul a căzut peste cei douăzeci și șapte de mii de inși care mai

rămăseseră. Benhadad însă a fugit și a intrat în cetate și își căuta adăpost dintr'o odaie într'alta.

31. Atunci dregătorii lui i-au spus: « Am auzit că regi casei lui Israil sunt regi îndurători. Să ne îmbrăcăm cu veșminte de jale și să împletim funii împrejurul capetelor noastre, și așa să ieșim înaintea regelui lui Israil, poate te va lăsa cu viață! »

32. Atunci ei s'au îmbrăcat cu haine de jale și și-au împletit funii împrejurul capetelor lor și au ieșit înaintea regelui lui Israil, și i-au spus: « Robul tău Benhadad zice: « Lasă-mă cu viață! » Dar el a răspuns: « Mai trăiește? El este fratele meu! »

33. Atunci solii au socotit aceasta ca o bună veste și, ca el să nu-și ia cuvântul înapoi, i-au răspuns în grabă: « Benhadad este fratele tău? » El însă a zis: « Aduceți-l la mine! » Și Benhadad a ieșit înaintea lui, iar el l-a suit cu el în car.

34. Și Benhadad i-a spus: « Cetățile pe care le-a cucerit tatăl meu de la tatăl tău, ți le voi întoarce înapoi; de asemenea poți să deschizi prăvălii în Damasc, precum și tatăl meu deschisese în Samaria. . . » Atunci Ahab i-a răspuns: « În schimbul acestei învoieli te las liber! » Și a încheiat cu el un legământ și i-a dat drumul.

35. În vremea aceasta, unul dintre fiii profetilor a zis către prietenul său, la cuvântul Domnului: « Lovește-mă! » Dar el n'a vrut să-l lovească.

36. Atunci i-a zis: « Fiindcă n'ai ascultat de glasul Domnului, iată că după ce vei pleca de la mine, te va omorî un leu! » Și cum s'a depărtat de el, i-a ieșit înainte un leu și l-a omorât.

37. Și când a întâlnit pe altcineva, i-a zis: « Lovește-mă! » Și omul acela l-a bătut până l-a stornit în bătaie.

38. Atunci profetul s'a dus și a stat în calea regelui și s'a legat la ochi cu un bariz, ca să nu-l cunoască.

39. Și când a trecut pe acolo regele, el a început să strige către rege și i-a zis: « Robul tău a ieșit din lupț. Și iată cineva lângă mine mi-a adus un rob și mi-a zis: « Păzește robul acesta!

Dacă va fugi vei răspunde pentru sufletul lui cu sufletul tău, sau vei plăti un talant de argint. »

40. Pe când însă servul tău era prins cu altceva, iată că nu l-am mai văzut! » Atunci regele lui Israil i-a răspuns: « Singur ți-ai hotărît sentința! »

41. Atunci el și-a luat degrabă barizul de pe ochi, și regele lui Israil l-a cunoscut că era dintre profeti.

42. Atunci profetul i-a zis: « Așa zice Domnul: Fiindcă ai lăsat să-ți scape din mână omul sortit pierii, sufletul tău să fie în locul sufletului lui și poporul tău în locul poporului lui! »

43. Și regele lui Israil s'a dus acasă aprins de mânie, apoi de acolo a pornit în spre Samaria.

21.

Tirania lui Ahab și a Izebelei.

1. Dar iată ce s'a mai petrecut: Nabot din Izreel avea o vie care se megieșea în Izreel cu palatul regelui Ahab, regele Samariei.

2. Și Ahab i-a zis odată lui Nabot: « Dă-mi via ta ca să fac din ea o grădinarie, căci este chiar lângă palatul meu, iar în schimb îți voi da o vie mai bună, sau, dacă socotești cu cale, îți voi plăti prețul ei în bani ».

3. Însă Nabot a răspuns lui Ahab: « Doamne, păzește! Eu nu-ți vând moștenirea părinților mei! »

4. Și a intrat Ahab în palatul lui, întărat și mânios, din pricina răspunsului pe care i-l dăduse Nabot din Izreel, fiindcă îi spusese: « Nu-ți vând moștenirea rămasă de la părinții mei! » Apoi s'a întins pe pat, s'a întors la perete și n'a vrut să mănânce nimic.

5. Atunci a intrat la el Izabela, soția lui, și l-a întrebat: « De ce ți-e sufletul zburciat și nu vrei să mănânci nimic? »

6. Dar el i-a răspuns: « Am vorbit cu Nabot cel din Izreel și i-am zis: « Vinde-mi via ta pe bani sau, dacă îți este cu voie, să-ți dau în schimb altă vie! » Și el mi-a întors vorba: « Nu-ți vând ție via mea! »

7. Atunci Izabela, soția sa, l-a luat cu vorba și i-a zis: « Așa este stăpânirea

ta peste Israil! Scoală, mănâncă și fii cu inimă bună, căci via lui Nabot din Izreel ți-o voi da eu!»

8. Atunci ea a scris scrisori în numele lui Ahab și le-a pecetluit cu inelul lui. Și ea a trimis scrisorile la bătrânii și la cei mai cu vază oameni din cetatea în care locuia Nabot.

9. Și iată ce scria în scrisori: «Țineți post și puneți pe Nabot la loc de cinste, în fruntea poporului.

10. Aduceți apoi doi oameni de nimic înaintea lui care să mărturisească împotriva lui așa: «Ai hulit pe Dumnezeu și pe rege». Apoi să-l scoateți afară, să-l bateți cu pietre și astfel să moară!»

11. Și oamenii cetății, bătrânii și fruntașii din cetatea în care locuia el, au făcut după îndemnul Izabelei și după cuprinsul scrisorilor pe care ea le trimisese.

12. Ei au vestit post și au pus pe Nabot la loc de cinste, în fruntea poporului,

13. Apoi au adus doi martori ticăloși pe care i-au pus în fața lui, iar oamenii aceia de nimic au mărturisit împotriva lui Nabot în auzul poporului astfel: «Tu ai defăimat pe Dumnezeu și pe rege!» Apoi l-au scos afară din cetate și l-au bătut cu pietre până când a murit.

14. Pe urmă au trimis știre Izabelei: «Nabot a fost bătut cu pietre și a murit!»

15. Când a auzit Izabela că Nabot a fost omorât cu pietre, a zis lui Ahab: «Scoală și ia în stăpânire via lui Nabot din Izreel, cel care nu voia să ți-o dea nici pe bani, căci Nabot nu mai este viu; el a murit!»

16. Indată ce a auzit Ahab că Nabot a murit, s'a sculat și s'a pogorit înspre via lui Nabot din Izreel, că să o ia în stăpânire.

17. Atunci a fost cuvântul Domnului către Ilie Tesbiteanul:

18. «Scoală și te pogoară în întâmpinarea lui Ahab, regele lui Israil, care are curtea domnească în Samaria! Iată, el se află la via lui Nabot, unde s'a pogorit ca să o ia în stăpânire.

19. Și așa să-i grăiești: «Așa zice Domnul: «Ai omorât ca să pui mâna pe moștenire!» Și să-i mai spui: «Așa

zice Domnul: «În locul în care câinii au lins sângele lui Nabot, să lingă câinii și sângele tău!»

20. Și Ahab a zis lui Ilie: «Și aici ai dat peste mine, vrăjmașule?» Dar el i-a răspuns: «Te-am aflat și aici, fiindcă tu năzuiești mereu să faci rău în ochii Domnului!»

21. Iată, voi aduce peste tine nenorociri și te voi mătura și voi nimici din casa lui Ahab pe toți cei de parte bărbătească, fără deosebire, din Israil.

22. Și mă voi purta cu casa ta ca și cu casa lui Ieroboam, fiul lui Nabat, ca și cu casa lui Baesa, fiul lui Ahia, din pricina ticăloșilor cu care m'ai întărâtat și ai ademenit pe Israil la păcat.

23. Și pentru Izabela, Domnul spune: «Câinii vor mânca pe Izabela în câmpia lui Izreel.

24. Pe cel care va muri din casa lui Ahab în cetate, câinii îl vor mânca, iar pe cel care va muri pe câmp, îl vor mânca păsările cerului!»

25. — Și n'a mai fost altul ca Ahab care să se fi lăsat biruit să facă rău în ochii Domnului, fiindcă femeia sa Izabela îl înduplecase la aceasta.

26. Și el a săvârșit multe ticăloșii, deoarece el a umblat după idoli, precum făceau Amoriții pe care i-a alungat Domnul din fața fiilor lui Israil. —

27. Când a auzit Ahab cuvintele acestea, și-a rupt veșmintele și și-a pus sac pe capul lui și a postit. Și se culca învelit în veșmântul său de jale și umbla abătut.

28. Atunci a fost cuvântul Domnului către Ilie și i-a zis: «Ai văzut cum s'a umilit Ahab înaintea mea? Și fiindcă s'a umilit într'atâta, nu voi abate în zilele lui nenorociri, ci în zilele fiului său voi prăvăli nenorociri peste casa lui!»

22.

*A treia bătălie între Israil și Sirieni.
Moartea lui Ahab.*

1. Și au trecut trei ani fără război între Siria și Israil.

2. Iar în anul al treilea a venit Iosafat, regele lui Iuda, la regele lui Israil.

3. Și regele lui Israil a zis către dregătorii săi: «Știți voi oare că Ramot-

Galaadul este al nostru? Și noi stăm cu mâinile în sân, fără să-l luăm din mâna regelui Siriei?»

4. Apoi a întrebat pe Iosafat: «Să pornesc oare cu război împotriva Ramot-Galaadului?» Și Iosafat i-a răspuns regelui lui Israil: «Eu sunt ca tine, poporul meu ca poporul tău și caii mei ca și caii tăi!»

5. Atunci Iosafat l-a mai îndemnat pe regele lui Israil: «Întrebă acum și ce zice Domnul!»

6. Și regele lui Israil a strâns pe cei patru sute de profeți și i-a întrebat: «Să pornesc eu cu război împotriva Ramot-Galaadului, sau să mă opresc?» Și ei i-au răspuns: «Sue-te, căci Domnul îl va da în mâna ta!»

7. Dar Iosafat a zis: «Mai este aici vre-un profet al Domnului, ca să-l întrebăm și pe el?»

8. Regele lui Israil însă i-a răspuns lui Iosafat: «Mai este unul prin care am putea să întrebăm pe Domnul, dar eu îl urăsc, fiindcă niciodată nu-mi profetește de bine, ci numai de rău. El este Miheia, fiul lui Imla.» Dar Iosafat a zis: «Să nu spună regele una ca asta!»

9. Atunci regele lui Israil a chemat pe unul din eunuci și i-a zis: «Aleargă repede la Miheia, fiul lui Imla!»

10. Dar pe când regele lui Israil împreună cu Iosafat, regele lui Iuda, stăteau, fiecare pe tronul lui, înveșmântați, pe o arie de la poarta Samariei, iar toți profesii profeteau înaintea lor,

11. Sedechia, fiul lui Chenaana, și-a făcut coarne de fier și a zis: «Așa zice Domnul: «Cu acestea vei împunge pe Sirieni, până fi vei prăpădi».

12. Și toți profesii profeteau într'un glas: «Pornește împotriva Ramot-Galaadului și vei avea izbândă, fiindcă Domnul îl va da în mâinile tale!»

13. Solul care fusese trimis să întălească pe Miheia l-a îndemnat așa: «Iată, cuvintele profesilor sunt într'un cuget pentru izbânda regelui. Să fie deci cuvântul tău ca al unuia din ei și profetește pentru izbândă!»

14. Apoi Miheia i-a răspuns: «Viu este Domnul! Ceea ce-mi va spune Domnul, aceea voi grăi și eu!»

15. Și când a intrat el la rege, regele l-a întrebat așa: «Miheia! Oare să pornim noi cu război împotriva Ramot-Galaadului sau să ne oprim?» Miheia însă a răspuns: «Pornește și vei izbândi, căci Domnul îl va da în mâna regelui!»

16. Atunci regele l-a întrebat iarăși: «De câte ori să te jur ca să-mi spui numai adevărul, în numele Domnului?»

17. Și el i-a răspuns: «Văd tot Israilul împărțiat în munți, ca oile care nu au cioban». Și Domnul a zis: «Acești oameni n'au căpetenii și fiecare să se întoarcă în pace la casa sa!»

18. Atunci regele lui Israil a zis lui Iosafat: «Nu ți-am spus oare că nu-mi profetește de bine, ci numai de rău?»

19. Acela însă și-a urmat vorba: «Ascultă deci cuvântul Domnului! Am văzut pe Domnul stând pe tronul său, și toată ostea cerească stătea de-a-dreapta și de-a-stânga lui».

20. Atunci a zis Domnul: «Cine este în stare să strice mintea lui Ahab, ca să pornească și să năvălească în Ramotul din Galaad?» Și unul spunea una, altul spunea alta.

21. Dar iată că a ieșit un duh protivnic și s'a oprit înaintea Domnului și a zis: «Eu îi voi fura mintea!» Și Domnul l-a întrebat: «Cu ce?»

22. Și el a răspuns: «Voi ieși și mă voi preface duh mincinos în gura tuturor profesilor lui!» Iar Domnul i-a zis: «Fură-i mintea, căci ești în stare. Ieși și fă așa!»

23. Și acum, iată că Domnul a pus duh mincinos în gura tuturor acestor profeți ai tăi, fiindcă Domnul a hotărât pieirea ta.

24. Atunci s'a apropiat Sedechia, fiul lui Chenaana, și l-a lovit pe Miheia peste obraz și i-a zis: «Cum de a fugit de la mine Duhul Domnului, ca să vorbească prin tine?»

25. Iar Miheia i-a răspuns: «Vei vedea în ziua când vei umbla dintr'o oadaie într'alta ca să te ascunzi!»

26. Atunci a poruncit regele lui Israil: «Luați-l pe Miheia și-l duceți la Amon, căpetenia cetății, și la Ioaș, fiul regelui,

27. Și-i spuneți: «Așa poruncește regele: Aruncați-l în temniță și dați-i de

mâncare pâine și apă, cu țărâita, până când mă voi întoarce teafăr!»

28. Atunci Miheia i-a zis: «Dacă te vei întoarce sănătos, n'a grăit Domnul prin mine!» Și a mai zis: «Ascultați această toate popoarele!»

29. Cu toate acestea, regele lui Israel împreună cu Iosafat, regele lui Iuda, au pornit împotriva Ramotului din Galaad.

30. Și regele lui Israel a zis lui Iosafat: «Eu mă voi îmbrăca în haine străine și voi intra în luptă, iar tu stai îmbrăcat cu hainele tale!» Și regele lui Israel și-a luat alte haine și a intrat în focul luptei.

31. Dar regele Siriei poruncise căpitanilor carelor de luptă — căci el avea treizeci și două — așa: «Nu vă luptați cu oricine, ori de rând, ori de frunte, ci numai cu regele lui Israel!»

32. Și când căpitanii carelor de luptă au văzut pe Iosafat, și-au închipuit că el este regele lui Israel și s'au înșirat împrejurul lui ca să se lupte cu el, dar Iosafat a început să strige.

33. Iar dacă au văzut căpitanii carelor de luptă că el nu este regele lui Israel, și-au căutat de treabă.

34. Un oștean însă și-a încredat arcul și a nimerit din întâmplare pe regele lui Israel, drept la încheietura platoșei. Atunci el a zis căpitanului: «Cărmește și mă scoate din învălmășeala luptei, căci sunt rănit».

35. Și fiindcă lupta era din ce în ce mai aprigă în ziua aceea, regele a fost silit să stea în carul de luptă în fața Sirienilor, iar seara a murit din pricină că sângele lui s'a scurs din rană înăuntrul carului de luptă.

36. Pe la asfințitul soarelui însă, s'a auzit strigăt în tabără: «Fiecare să se întoarcă în cetatea lui și în ținutul lui,

37. Căci regele a murit!» Apoi ei au pornit spre Samaria și l-au îngropat pe rege în Samaria.

38. Iar când carul de luptă a fost spălat în iazul Samariei, căinii au lins sângele lui și desfrânatele s'au scaldat acolo, după cuvântul pe care îl spusese Domnul.

39. Celelalte fapte ale domniei lui Ahab și ceea ce a mai făcut el, palatul de fildeș pe care l-a zidit și toate cetățile

pe care le-a clădit, sunt scrise în «Cronicile regilor lui Israel».

40. Și a adormit Ahab cu părinții săi, iar în locul lui a domnit Ahazia, fiul lui.

41. Iosafat, fiul lui Asa, a domnit în Iuda în anul al patrulea al lui Ahab, regele lui Israel.

42. Iosafat era de treizeci și cinci de ani când a ajuns rege și a domnit douăzeci și cinci de ani în Ierusalim. Pe mama sa o chema Azuba și era fiica lui Șilhi.

43. El a umblat în calea tatălui său Asa și nu s'a depărtat de ea, făcând ceea ce este plăcut în ochii Domnului.

44. Dar înălțimile nu le-a desființat, iar poporul tot mai aducea jertfe și tămâieri pe înălțimi.

45. Iosafat a trăit în pace cu regele lui Israel.

46. Celelalte fapte ale lui Iosafat, vitejia lui și războaiele lui sunt scrise în «Cronicile regilor din Iuda».

47. Și pe desfrânării care mai rămăseseră de pe vremea lui Asa, tatăl său, i-a nimicit din țară.

48. În Edom însă nu era rege, ci numai un satrap.

49. Iosafat a făcut multe corăbii ca acelea de la Tarșis, care să meargă după aur la Ofir, — dar n'au ajuns, căci s'au sfărâmat la Ețion Gheber.

50. Atunci Ahazia, fiul lui Ahab, a zis lui Iosafat: «Îngăduie ca oamenii mei să însoțească pe corăbii pe oamenii tăi», dar el n'a vrut.

51. Și Iosafat a adormit cu părinții săi și a fost îngropat cu ei în cetatea lui David, strămoșul său. Și după el a ajuns rege Ioram, fiul său.

52. Ahazia, fiul lui Ahab, s'a suit pe tron în Samaria, în anul al șaptesprezecelea al lui Iosafat, regele lui Iuda. Și el a domnit în Israel doi ani.

53. El a săvârșit fapte rele în ochii Domnului, umblând pe calea tatălui său și a maicii sale și pe calea lui Iero-boam, fiul lui Nabat, care a împins pe Israel la păcat.

54. El a cinstit pe Baal și i s'a închinat lui și a întărâtat pe Domnul Dumnezeu lui Israel, tocmai cum făcuse și tatăl său.

CARTEA A DOUA A REGILOR

1.

Ahazia și Ilie.

1. Iar după moartea lui Ahab, Moabul a scuturat jugul lui Israil.

2. Odată, Ahazia a căzut de pe fe-reastră cea cu gratii din catul de sus al palatului său din Samaria și s'a îmbolnăvit greu. Atunci a trimis el soli cu poruncă: « Porniți și întrebați pe Baalzebub, dumnezeul cel din Ecron, dacă din boala mea voi mai scăpa cu viață! »

3. Dar îngerul Domnului a zis lui Ilie Tesbiteanul: « Scoală și ieși în întâmpinarea solilor regelui Samariei și le spune: « Oare nu este Dumnezeu în Ierusalim, de ați pornit să întrebați pe Baalzebub, dumnezeul cel din Ecron? »

4. Pentru aceasta, așa zice Domnul: « Nu te vei mai da jos din patul în care zaci, ci vei muri! » Și Ilie a plecat.

5. Și s'au întors înapoi solii, iar el i-a întrebat: « Din care pricină ați venit înapoi? »

6. Ei au răspuns atunci: « Un om a ieșit în întâmpinarea noastră și ne-a spus: « Intoarceți-vă la regele care v'a trimis și-i spuneți: « Așa zice Domnul: Nu se află Dumnezeu în Israil, de ați pornit să întrebați pe Baalzebub, dumnezeul cel din Ecron? Pentru aceasta, din patul în care zaci nu te vei mai da jos, ci vei muri! »

7. Și el i-a întrebat: « Ce înfățișare avea omul acela care s'a suit întru întâmpinarea voastră și v'a spus aceste cuvinte? »

8. Atunci ei i-au răspuns: « El era păros și încins cu o curea de piele peste mijloc! » Și regele a zis: « El este Ilic Tesbiteanul! »

9. Îndată a trimis la el un căpitan peste cincizeci, cu cei cincizeci de inși ai lui. Și când s'a suit la el, — căci Ilie stătea pe piscul muntelui, — i-a zis: « Omule al lui Dumnezeu, regele a poruncit să te pogori! »

10. Atunci Ilie i-a răspuns căpitanului peste cincizeci și i-a zis: « Dacă eu sunt omul lui Dumnezeu, să se pogoare foc din cer și să te mistue pe tine și pe cei cincizeci de inși ai tăi! » Și îndată s'a pogorît foc din cer și l-a mistuit pe el și pe cei cincizeci de inși ai lui.

11. Și iarăși a trimis la el un alt căpitan cu cincizeci de inși. Acela s'a suit în munte și i-a zis: « Omule al lui Dumnezeu, așa poruncește regele: pogoară-te degrabă! »

12. Atunci Ilie le-a răspuns cu aceste cuvinte: « Dacă eu sunt omul lui Dumnezeu, să se pogoare foc din cer și să te mistue pe tine și pe cei cincizeci de inși ai tăi! » Și îndată s'a pogorît foc de la Dumnezeu din cer și l-a mistuit pe el și pe cei cincizeci de inși ai lui.

13. Și iarăși a trimis un căpitan, a treia oară, cu cincizeci de inși. Și s'a suit acest de al treilea căpitan, a venit la el și a căzut în genunchi înaintea lui Ilie și l-a rugat stăruitor și i-a zis: « Omule al lui Dumnezeu, fii milostiv pentru viața mea și pentru viața celor cincizeci de servi ai tăi! »

14. Foc din cer a căzut și a mistuit pe cei doi căpitani dintâi, împreună cu cei cincizeci de inși ai lor. Și acum fii îndurător pentru viața mea! »

15. Atunci îngerul Domnului a zis lui Ilie: « Pogoară-te la el, nu te teme de fața lui! » Atunci el s'a sculat și s'a pogorît cu el la rege,

16. Căruia i-a zis: « Așa zice Domnul: Fiindcă ai trimis soli ca să întrebe pe Baalzebub, dumnezeul cel din Ecron — ca și când n'ar fi Dumnezeu în Israil ca să-l întrebi pe el — pentru aceasta, din patul în care te-ai suit nu te vei mai da jos, ci vei muri! »

17. Și el a murit după cuvântul Domnului, pe care l-a vorbit prin Ilie. Și frațele său Ioram a fost ales rege în locul lui, — în anul al doilea al lui Ioram, fiul lui Iosafat, regele lui Iuda, — fiindcă el nu avea fiu.

18. Celelalte fapte pe care le-a făcut Ahazia sunt scrise în «Cronicile regilor lui Israil».

2.

Înălțarea lui Ilie în carul de foc.

1. Și când Domnul a voit să sue pe Ilie la cer în vârtej de vânt, Ilie și Eliseu plecaseră din Ghilgal,

2. Și Ilie i-a spus lui Eliseu: «Rămâi aici, fiindcă Domnul m'a trimis la Betel». Dar Eliseu i-a răspuns: «Viu este Domnul și viu să fie sufletul tău, dar eu nu mă las de tine!» Și amândoi s'au pogorît spre Betel.

3. Și ucenicii profeților care erau în Betel au ieșit înaintea lui Eliseu și l-au întrebat: «Știi tu oare că astăzi Domnul va lua pe domnul tău pe deasupra capului tău?» Și el le-a răspuns: «Și eu știu. Fiți pe pace!»

4. Apoi Ilie i-a zis: «Elisee, rămâi aici, fiindcă Domnul m'a trimis la Ierihon!» Dar el i-a răspuns: «Viu este Domnul și viu să fie sufletul tău, dar eu de tine nu mă las!» Și au ajuns la Ierihon.

5. Atunci ucenicii profeților cei din Ierihon s'au apropiat de Eliseu și l-au întrebat: «Știi tu oare că astăzi Domnul va lua pe domnul tău de la tine pe deasupra capului tău?» Dar el le-a răspuns: «Și eu știu. Fiți pe pace!»

6. Apoi iarăși i-a spus Ilie: «Rămâi aici, fiindcă Domnul m'a trimis la Iordan!» Atunci el i-a răspuns: «Viu este Domnul și viu să fie sufletul tău, dar eu nu mă las de tine!» Și au plecat amândoi.

7. Și cincizeci dintre ucenicii profeților s'au luat după ei și s'au oprit la o depărtare oarecare în fața lor, când ei amândoi stăteau pe malul Iordanului.

8. Atunci a luat Ilie mantia sa și a sucit-o vălătuc, și a lovit apa care s'a despărțit în două, într'o parte și într'alta, și ei amândoi au trecut ca pe uscat.

9. Când ei au ajuns de partea cealaltă, Ilie i-a spus lui Eliseu: «Cere de la mine ce să-ți dau înainte de a fi luat de la tine». Și el a zis: «Două părți din duhul tău să treacă asupra mea!»

10. Atunci el i-a răspuns: «Cererea ta este greu de împlinit! Dacă mă vei vedea când voi fi luat de la tine, să fie așa, iar dacă nu, să nu fie!»

11. Dar pe când ei mergeau vorbind, iată că pe neașteptate un car de foc cu cai de foc a trecut printre ei, și Ilie s'a suit la cer într'un vârtej de vânt.

12. Când a văzut Eliseu, el a început să strige: «Părintele meu, părintele meu, carul lui Israil și călărețul lui!» Și apoi nu l-a mai văzut. Apoi și-a apucat hainele și și le-a rupt în două.

13. După aceasta a luat de jos mantia lui Ilie care căzuse de pe el și s'a întors din nou pe țărmul Iordanului.

14. Și a luat mantia lui Ilie care căzuse în urma lui și a lovit apa zicând: «Unde este Domnul Dumnezeu lui Ilie?» Și îndată ce a lovit apa, s'a despărțit în două, de o parte și de alta, și Eliseu a trecut prin mijloc.

15. Când ucenicii profeților care se aflau în fața Ierihonului au văzut aceasta, au zis: «Duhul lui Ilie sălășluște în Eliseu!» Și ei au ieșit în întâmpinarea lui și i s'au închinat până la pământ,

16. Și i-au zis: «Aici la servii tăi se află cincizeci de oameni viteji; să se ducă și să caute pe domnul tău, poate că l-o fi luat duhul Domnului și l-o fi aruncat în vre-un munte sau într'o vale!» Dar el a răspuns: «Nu trimiteți!»

17. Și fiindcă l-au tot silit până i-a fost rușine de ei, a zis: «Trimiteți!» Și ei au trimis cincizeci de oameni și l-au căutat trei zile, dar nu l-au găsit.

18. Și s'au întors la el, iar el sta în Ierihon, și le-a zis: «Nu v'am spus eu oare să nu vă duceți?»

19. Atunci au zis locuitorii cetății către Eliseu: «Iată, cetatea noastră este bine așezată, după cum vede și domnul nostru, dar apa este rea și pământul sterp».

20. Atunci el le-a zis: «Aduceți-mi un blid nou cu sare!» Și i l-au adus.

21. Apoi a ieșit la izvorul apei și a aruncat sare într'însul și a zis: «Așa zice Domnul: Am tămăduit apa aceasta! Să nu iasă dintr'însa nici moarte, nici sterpicune!»

22. Și apa a rămas bună până în ziua de azi, după cuvântul pe care l-a grăit Eliseu.

23. Și a pornit de acolo la Betel. Și pe când suia la deal, au ieșit o seamă de copii din cetate, care-și băteau joc de el și ziceau: « La deal, pleșuvule, la deal pleșuvule! »

24. Și el s'a întors și i-a văzut și i-a blestemat în numele Domnului. Și îndată au ieșit două ursoaice din pădure și a rupt din ei patruzeci și doi de copii.

25. De acolo s'a îndreptat spre muntele Carmel, apoi s'a întors în Samaria.

3.

Războiul lui Ioram cu Meșa, regele Moabului.

1. Ioram, fiul lui Ahab, a ajuns rege peste Israil în Samaria în anul al optsprezecelea al lui Iosafat, regele lui Iuda. Și a fost rege doisprezece ani.

2. Și el a făcut fapte rele în ochii Domnului, dar nu ca tatăl său și nici ca mama sa. El a răsturnat stâlpii cu pisanii în cinstea lui Baal, pe care-i făcuse tatăl său.

3. Însă a rămas lipit de păcatul lui Ieroboam, fiul lui Nabat, care împinse pe Israil la păcat, și nu s'a depărtat de el.

4. Meșa, regele Moabului, se îndeletnicea cu păstoria și-i dădea regelui lui Israil o sută de mii de miei și lâna de pe o sută de mii de berbeci.

5. Dar îndată după moartea lui Ahab, regele Moabului a scuturat jugul regelui lui Israil.

6. Atunci a ieșit regele Ioram din Samaria și a chemat la luptă pe tot Israilul,

7. Apoi a trimis și la Iosafat, regele lui Iuda, vorbă: « Regele Moabului a scuturat jugul meu! Vrei tu oare să pornești cu mine cu război împotriva Moabului? » Și el a răspuns: « Pornesc! Eu sunt cu tine, poporul meu e ca și poporul tău și caii mei sunt ca și caii tăi! »

8. Și a mai întrebat: « Pe ce drum să apucăm? » Și el a răspuns: « De-a dreptul prin pustiul Edomului! »

9. Și așa au pornit regele lui Israil, regele lui Iuda și regele Edomului. Și după ce au ocolit timp de șapte zile cu oștirea, nu mai aveau apă pentru oștire și nici pentru vitele care veneau de pe urmă.

10. Atunci regele lui Israil a zis: « O, Domnul a chemat pe acești trei regi, ca să-i dea în mâna Moabiților! »

11. Și Iosafat a întrebat: « Se află aci oare vre-un profet al Domnului, ca printr'insul să întrebăm pe Domnul? » Atunci a răspuns unul din dregătorii regelui lui Israil și a zis: « Aici se află Eliseu, fiul lui Șafat, care turna apă pe mâini lui Ilie. »

12. Și Iosafat a răspuns: « Intr'insul sălășluiește cu adevărat cuvântul Domnului! » Și s'au îndreptat către el regele lui Israil împreună cu Iosafat și craiul Edomului.

13. Atunci Eliseu a zis către regele lui Israil: « Ce pricină este între noi? Du-te la profetii părintelui tău și la profetii maicii tale! » Dar regele lui Israil i-a răspuns: « Deloc! Oare Domnul a chemat pe acești trei regi ca să-i dea în mâna lui Moab? »

14. Și Eliseu a răspuns: « Viu este Domnul Savaot, înaintea căruia slujesc, că dacă nu aș fi căutat la obrazul lui Iosafat, regele Iudei, nici nu m'aș fi uitat la tine și nici nu te-aș fi băgat în seamă. »

15. Și acum aduceți-mi un cântăreț din chitară! » Iar după ce cântărețul din chitară a început să miște coardele, mâna Domnului a fost peste el,

16. Și a zis: « Așa zice Domnul: Săpați în valea acestui râu groapă lângă groapă,

17. Căci așa zice Domnul: Nu veți vedea nici vânt și nu veți vedea nici ploaie, și cu toate acestea valea aceasta se va umplea de apă și veți putea adăpa turmele și dobitoacele voastre. »

18. Dar acest lucru nu-i de-ajuns în ochii Domnului! Ci și pe Moabiți îi va da prinși în mâinile voastre!

19. Și veți cuprinde toate cetățile întărite și toate cetățile însemnate, și toți pomii roditori îi veți doborî la pământ și veți astupa toate izvoarele de

apă și toate câmpiile roditoare le veți nimici cu pietre.»

20. Iar a doua zi de dimineață, la vremea înălțării prinosului, iată că s'a pornit apă dinspre Edom, de s'a umplut ținutul acela.

21. Și când a aflat tot Moabul că regii au pornit cu război împotriva lui, au fost chemați la luptă toți cei buni de luptă și chiar și mai mulți decât atât și s'au grămădit la graniță.

22. Și când s'au sculat dis-de-dimineață și când au văzut Moabiții soarele oglinindu-se în apă, li s'a părut că apa este roșie ca sângele,

23. Și au zis în sine: «Acesta-i sânge! Regii de bună seamă că s'au luat la harță și s'au măcelărit unii pe alții. Și acum la pradă, Moabe!»

24. Și când au intrat ei în tabăra lui Israel, s'au ridicat Israelii și au bătut pe Moabiți, încât au luat-o la fugă, iar ei i-au fugărit până i-au nimicit pe Moabiți.

25. Orașele lor le-au dărâmat, în mănoasele lor ogoare fiecare a aruncat cu pietre până le-au umplut, toate izvoarele de apă le-au astupat și toți pomii roditori i-au doborât la pământ, până n'a mai rămas decât Chirhareșet. Dar și pe acesta l-au înconjurat praștiașii și l-au bătut cu pietre.

26. Și când regele Moabului și-a dat seama că izbânda războiului nu-i de partea lui, a luat cu sine șapte sute de oameni iscusiți în mânuirea săbiei, ca să-l dovedească pe craiul Edomului, dar n'a izbutit.

27. Atunci a luat pe fiul său cel întâi născut, care avea să fie rege în locul lui, și l-a adus ardere de tot pe zid. Din această pricină fiii lui Israel s'au întărit de mânie, iar ei au pornit de acolo și s'au întors în țara lor.

4.

Proorocul Eliseu și minunile lui.

1. O femeie dintre femeile ucenicilor de profeți a strigat către Eliseu și a zis: «Omul meu, robul tău a murit. Și tu știi că robul tău era cernic și cinstitor de Dumnezeu. Și iată acum că a venit

datornicul ca să ia pe cei doi copii ai mei, robi!»

2. Atunci Eliseu i-a răspuns: «Ce să-ți fac? Spune-mi ce ai la tine în casă!» Și ea i-a spus: «În toată casa, roaba ta nu are decât un ulcior de untdelemn.»

3. Și el i-a zis: «Du-te și cere vase de la alții, de la toți vecinii tăi, vase goale, dar nu puține,

4. Apoi să intri în casă, să zăvorăști ușa după tine și după feciorii tăi și să torni în toate vasele acelea, și cum se va umplea unul, pune-l laoparte!»

5. Și a plecat de la el și a făcut întocmai așa. Apoi a închis ușa după ea și după fiii ei. Și ei îi dădeau vase, iar ea le umplea.

6. Iar după ce a umplut vasele, a zis către fiii săi: «Adă încă unul!» Și ei au răspuns: «Nu mai este nici unul!» Și îndată a stat untdelemnul.

7. Atunci ea a venit și a spus omului lui Dumnezeu ceea ce se întâmplase. Și el i-a răspuns: «Du-te și vinde untdelemnul și plătește datoria ta, iar cu ceea ce va rămănea trăește tu și feciorii tăi!»

8. Intr-o zi a trecut Eliseu pe lângă Șunem. Și acolo era o femeie de neam. Și ea l-a silit să stea la masă, și ori de câte ori trecea, se oprea acolo ca să mănânce.

9. Și ea a zis bărbatului ei: «Știu că omul lui Dumnezeu care trece mereu pe la noi este sfânt.

10. Să-i facem sus o odaie cu pereți subțiri, să punem într'însa un pat, o masă, un scaun și un sfeșnic, ca ori de câte ori va veni, să se odihnească acolo.»

11. Dar într'o zi iată că a sosit, s'a retras în odaia cea de sus și s'a culcat.

12. Și a zis către Ghehazi, ucenicul său: «Cheamă pe Șunamita încoace!» Și el a chemat-o și ea a venit în fața lui.

13. Și el i-a zis lui Ghehazi: «Spune-i: Iată tu te strădănuiești cu toată grija pentru noi. Ce să-ți facem în schimb? Vrei să vorbim cu regele sau cu căpitănelul oștirii?» Dar ea i-a răspuns: «Sunt în mijlocul rudeniilor mele!»

14. Și el a zis: «Cu ce am putea să o mulțumim?» Atunci Ghehazi a răspuns: «Ea n'are copii, iar bărbatul ei este bătrân.»

15. Atunci el i-a spus: «Cheamă-o!»
Și el a chemat-o și ea s'a oprit în ușă.

16. Și Eliseu i-a spus: «La anul pe vremea asta, vei ține în brațe un băiat!»
Și ea a răspuns: «Nu, domnul meu! Omul lui Dumnezeu, nu amăgi pe roaba ta!»

17. Dar femeia a luat în pânțece și a născut fiu tocmai la vremea despre care Eliseu îi spusese.

18. Și copilul a crescut. Dar într'o zi, s'a dus la tatăl său, care avea secerători la lucru.

19. Și deodată a zis tatălui său: «Capul meu, capul meu mă doare!»
Și tatăl său a poruncit unui servitor: «Du-l la maică-sa!»

20. Atunci l-a luat în brațe și l-a dus la mama sa. Și a stat pe genunchii ei până la amiază, când a și murit.

21. Atunci ea s'a suit în odaia de sus, l-a culcat în patul omului lui Dumnezeu, a închis ușa după ea și apoi a ieșit.

22. Și a chemat pe bărbatul său și i-a zis: «Trimite-mi un servitor cu o asină, căci vreau să mă duc repede la omul lui Dumnezeu și mă întorc!»

23. Dar el i-a răspuns: «De ce să te duci la el acum? Nu-i nici lună nouă, nici Sâmbătă!»
Dar ea a zis: «Fii pe pace!»

24. Apoi a pus samarul pe asină și a poruncit servitorului său: «Mână repede și nu mă opri din mers, decât când îți voi porunci eu!»

25. Și ea a pornit și a ajuns la omul lui Dumnezeu, pe muntele Carmelului. Și când a zărit-o omul lui Dumnezeu de departe, a zis către Ghehazi, ucenicul său: «Vezi, asta-i Șunamita!»

26. Aleargă deci în întâmpinarea ei și o întreabă: «Ești sănătoasă? Dar bărbatul tău? Dar copilul tău? Sunt sănătoși?»
Și ea a răspuns: «Da!»

27. Dar când a ajuns la omul lui Dumnezeu, sus în munte, i-a cuprins picioarele lui. Și îndată s'a apropiat lui Ghehazi ca s'o dea laoparte. Inșă omul lui Dumnezeu i-a zis: «Las'o, căci sufletul ei este îndurerat, și Domnul mi-a ascuns aceasta și nu mi-a dat de știre».

28. Atunci ea a început să zică: «Am cerut eu oare fiu de la domnul meu? N'am spus eu oare: «Nu mă amăgi!»?

29. Și el a zis lui Ghehazi: «Incinge-te peste mijloc și ia toiagul meu în mână și pornește la drum, — iar dacă te vei întâlni cu cineva nu-i da bună ziua, și dacă cineva îți va da bună ziua să nu-i mulțumești, — și pune toiagul pe fața copilului».

30. Atunci a luat cuvântul mama copilului: «Viu este Domnul și viu să fie sufletul tău, dacă mă voi lăsa de tine!»
Și el s'a sculat și a pornit după ea.

31. În vremea aceasta, Ghehazi se dusesese înaintea lor, pusese toiagul pe fața copilului, dar n'a simțit nici glas, nici mișcare. Și acum se întorcea în întâmpinarea lui, ca să-i spue că băiatul nu s'a deșteptat.

32. Atunci a intrat Eliseu în casă, dar iată că băiatul era mort, culcat în patul lui.

33. Și el a intrat înlăuntru, a închis ușa după ei amândoi și s'a rugat lui Dumnezeu.

34. Apoi s'a sculat și s'a culcat peste copil și a pus gura sa peste gura copilului, ochii săi peste ochii lui, palmele sale în palmele lui, și, pe când sta așa plecat peste el, a început să se încălzească trupul copilului.

35. Și a început să se plimbe prin casă încoace și încolo. Și s'a suit iarăși și s'a plecat peste copil. Atunci copilul a început să strănute de șapte ori și a deschis ochii.

36. Atunci el a strigat pe Ghehazi și i-a zis: «Cheamă pe Șunamita asta!»
Și el a chemat-o și ea a intrat la el, și el i-a zis: «Ia pe fiul tău!»

37. Atunci ea a intrat înlăuntru, a căzut la picioarele lui și s'a închinat până la pământ, apoi și-a luat pe fiul ei și a ieșit.

38. De acolo Eliseu s'a întors la Ghilgal. Și era foamete în țară. Și pe când ucenicii profesilor stăteau înaintea lui, el a zis ucenicului său: «Pune o căldare mare și fierbe ceva pentru ucenicii profesilor!»

39. Și unul din ei a ieșit la câmp ca să culeagă verdețuri. Dar a nimerit o plantă agățătoare și a cules din ea o poală plină de castraveți sălbateci, și s'a

întors și i-a tăiat mărunț ca pe verdețuri în căldarea cu fierțură, fără să-și dea seama.

40. Când s'a pus în blide oamenilor ca să mănânce și pe când mâncau ei din fierțură, au început să strige și să zică: «Moartea e în căldare, omul lui Dumnezeu!» și n'au mai putut mânca.

41. Atunci el a zis: «Aduceți făină!» Și el a aruncat făină în căldare și a zis: «Toarnă oamenilor ca să mănânce!» Și n'a mai fost nimic vătămător în căldare.

42. Un om din Baalșalișa a venit la omul lui Dumnezeu și a adus pârgă douăzeci de pâni de orz și grâu nou în desaga lui. Și a zis: «Dă oamenilor să mănânce!»

43. Și sluga lui a zis: «Cum să dau acestea la o sută de oameni?» Și el i-a răspuns: «Dă oamenilor să mănânce, căci așa zice Domnul: Să mănânce și să mai și rămână!»

44. Și le-a pus dinainte și au mâncat și a mai și rămas, după cuvântul Domnului.

5.

Vindecarea lui Naaman. Pedapsa lui Ghehazi.

1. Naaman, voevodul oștirii regelui Siriei, era om cu nume și cu vază înaintea stăpânului său, căci prin el Domnul dăduse biruință Sirienilor. Omul acesta viteaz era leproș.

2. Odată pătrunseseră cete de Sirieni și răpiseră din țara lui Israil o copilă, care acum slujea pe soția lui Naaman.

3. Și ea a zis către stăpâna sa: «Dacă s'ar duce stăpânul meu la profetul din Samaria, l-ar vindeca de lepra lui!»

4. Și Naaman a intrat la stăpânul său și i-a spus ce străie «Așa și așa a spus fata cea din țara lui Israil».

5. Atunci regele Siriei i-a răspuns: «Hai, du-te! Căci eu voi trimite o scrisoare către regele lui Israil.» Și el a plecat și a luat cu el zece talanți de argint, șase mii de sicli de aur și zece schimburi de străie de sărbătoare.

6. Și a dus și scrisoarea regelui lui Israil cu următorul cuprins: «O dată cu

această scrisoare, trimit la tine pe Naaman, dregătorul meu, ca să-l tămăduiești de lepra lui!»

7. Când regele lui Israil a citit scrisoarea, și-a sfâșiat veșmintele lui și a zis: «Oare eu sunt Dumnezeu ca să omor și să dau viață, de l-a trimis el la mine să-l tămăduiesc de lepra lui? Dar să știți și să fiți încredințați că el îmi caută cărcioab!»

8. Și când a auzit Eliseu, omul lui Dumnezeu, că regele lui Israil și-a sfâșiat veșmintele, a trimis vorbă la rege: «Pentru ce ți-ai rupt veșmintele tale? Să vie la mine, ca să afle că mai este un profet în Israil!»

9. Atunci a venit Naaman în trăsură cu cai și s'a oprit la ușa casei lui Eliseu.

10. Și Eliseu a trimis la el un sol cu vorba aceasta: «Du-te și te scaldă de șapte ori în Iordan și trupul tău se va curăți!»

11. Dar Naaman s'a supărat și s'a dus cugetând în sine: «Credeam că va ieși el însuși la mine, va sta înaintea mea și va chema numele Domnului Dumnezeului său, va întinde mâna spre temple și mă va curăța de lepră.

12. Oare Abana și Farfar, apele Damascului, nu sunt mai bune decât apele lui Israil? Oare nu m'aș fi putut scălda în ele și să mă vindec?» Și s'a întors și a plecat mânios.

13. Atunci s'au apropiat de el slugile sale și i-au zis: «Dacă ți-ar fi spus profetul să faci un lucru mare, l-ai fi făcut. Cu atât mai vârtos că ți-a spus numai: «Scaldă-te și te vei curăți!»

14. Atunci el s'a pogorît și s'a afundat de șapte ori în Iordan, după cum spusese omul lui Dumnezeu, și trupul lui s'a făcut curat ca trupul unui copil.

15. Și s'a întors el la omul lui Dumnezeu cu toată suita lui, a intrat la el și a stat înaintea lui și i-a zis: «Iată, acum știu că în tot pământul nu este Dumnezeu decât numai în Israil! Și acum ia o mulțămită de la robul tău!»

16. Și el a răspuns: «Viu este Domnul înaintea căruia slujesc, că nu iau nimic!» Și cu toate că l-a tot îmbiat să ia, el însă n'a vrut.

17. Atunci Naaman a zis: «Dacă nu, atunci să dai servului tău o povară de pământ cât duce o pereche de catări, căci servul tău nu va mai aduce ardere de tot și jertfă altor dumnezei, ci numai Domnului.

18. Dar numai acest lucru să ierte Domnul robului tău: Când va intra stăpânul meu în templul lui Rimon, ca să se închine, și când se va sprijini de brațul meu, atunci sunt nevoit și eu să mă închin în templul lui Rimon, în clipa când el îngenunchie acolo în templu. Acest lucru să-l ierte Domnul robului tău!»

19. Și el i-a zis: «Mergi în pace!» Și după ce se depărtase o bucată bună,

20. Și-a zis în sine Ghehazi, ucenicul lui Eliseu, omul lui Dumnezeu: «Iată, domnul meu n'a vrut să oprească nimic de la Naaman Sirianul și nici să ia din mâna lui ceea ce i-a adus. Viu este Domnul, dar eu voi alerga după el, ca să-mi dea și mie ceva!»

21. Și Ghehazi a zorit după Naaman. Iar când Naaman l-a zărit alergând, s'a dat jos din trăsură în întâmpinarea lui și l-a întrebat: «Ce este?»

22. Și el i-a răspuns: «Bine, pace! Dar domnul meu m'a trimis să-ți spun: «Iată chiar acum au venit la mine doi ucenici dintre fiii profetilor, din muntele Efraim! Dă-le lor un talant de argint și două schimburi de haine bune.»

23. Și Naaman i-a zis: «Te rog, ia doi talanți». Și nu l-a lăsat pe el, ci i-a legat cu sila doi talanți de argint în două pungi și două schimburi de haine bune și le-a dat la două slugi ca să le ducă mergând înaintea lui.

24. Și când au ajuns ei la «colină», el le-a luat din mâna lor și le-a dus în casă, și oamenilor le-a dat drumul să plece,

25. Iar el a intrat și a stat lângă stăpânul său. Dar Eliseu l-a întrebat: «De unde vii, Ghehazi?» Și el i-a răspuns: «Robul tău nu s'a dus nicăieri!»

26. Atunci Eliseu i-a spus: «Duhul meu n'a mers oare cu tine, când s'a întors înapoi în întâmpinarea ta omul din trăsură? Cu banii pe care i-ai luat, poți să-ți cumperi haine, măslinișuri, podgorii, turme și cirezi, robi și roabe.

27. Dar lepra lui Naaman să se lipească de tine și de neamul tău deapururi!» Și a ieșit de la el, alb de lepră ca zăpada.

6.

Eliseu dă ajutor lui Israil împotriva Siriei.

1. Și ucenicii profetilor au zis lui Eliseu: «Iată că locul în care suntem așezați este prea strâmt pentru noi!

2. Am vrea să ne ducem la Iordan și să aducem fiecare câte o bărnă, ca să ne facem sălaş de locuit.» Și el a zis: «Duceți-vă!»

3. Dar unul din ei a zis: «Fii bun și hai cu servii tăi!» Și el a răspuns: «Hai!»

4. Și a pornit cu ei și a ajuns la Iordan și au început să taie copaci.

5. Dar pe când unul doboră un copac, fierul securii a sărit în apă, și ucenicul a început să strige și să spună: «O, domnul meu, securea era împrumutată!»

6. Atunci omul lui Dumnezeu a întrebat: «Unde a sărit?» Și el i-a arătat locul. Apoi Eliseu a tăiat o bucată de lemn și, aruncând-o acolo, securea a plutit deasupra apei.

7. Și el a zis: «Ia-o!» Și el a întins mâna și a apucat-o.

8. Și Regele Siriei se războia cu Israil și s'a sfătuit cu dregătorii săi astfel: «In cutare ori cutare loc să ne punem la pândă».

9. Dar omul lui Dumnezeu a trimis vorbă la regele lui Israil: «Păzește-te să nu treci prin locul acela, căci acolo Sirienii stau la pândă!»

10. Atunci regele lui Israil a trimis la locul despre care-i spusese și îl arătase omul lui Dumnezeu și a stat cu bună pază nu numai o dată sau de două ori.

11. Atunci inima regelui Siriei s'a turburat din pricina aceasta și a chemat el pe dregătorii săi și le-a zis: «Spuneți-mi cine m'a trădat la regele lui Israil?»

12. Atunci unul din dregătorii lui a răspuns: «Nimeni din noi, stăpânul meu, Măria Ta, ci profetul Eliseu, care este în Israil, i-a dat de știre regelui lui

Israil, chiar și cuvintele pe care tu le grăiești în odaia în care te culci ».

13. Și el a poruncit: « Porniți și aflați unde este el, ca să trimit pe cineva și să-l prind ». Și i-au spus: « Iată, el este în Dotan ».

14. Îndată el a trimis cai și care și oștire multă, care ajungând noaptea au împresurat cetatea.

15. Când s'a sculat sluga omului lui Dumnezeu a doua zi și a ieșit afară, iată că cetatea era înconjurată de oștire cu cai și cu care de luptă. Atunci sluga a zis: « O, stăpâne! Ce să facem? »

16. Atunci el i-a zis: « Nu-ți fie frică, fiindcă cei ce sunt cu noi sunt mai mulți decât cei ce sunt cu ei! »

17. Și s'a rugat Eliseu și a zis: « Doamne, deschide ochii lui ca să vadă! » Și Domnul a deschis ochii slugii lui și a văzut. Și iată că muntele din vecinătatea lui Eliseu era plin de cai și de care de foc.

18. Și când ei au început să se pogoare, Eliseu s'a rugat la Domnul și a zis: « Lovește neamul acesta cu orbire! » Și i-a lovit cu orbire după cuvântul lui Eliseu.

19. Atunci Eliseu le-a zis: « Nu este acesta drumul, nici cetatea. Porniți după mine și eu vă voi îndrepta spre omul pe care-l căutați! » Și i-a băgat în Samaria.

20. Și după intrarea lor în Samaria, a zis Eliseu: « Deschide-le, Doamne, ochii ca să vadă! » Și Domnul le-a deschis ochii și au văzut, și iată erau în mijlocul Samariei.

21. Dar regele Samariei, când i-a văzut, l-a întrebat pe Eliseu: « Să-i omor, părintele meu? »

22. El însă a răspuns: « Nu-i omori! Oare i-ai prins tu cu arcul și cu sabia ta, de vrei să-i omori? Pune-le dinainte pâine și apă, să mănânce și să bea și să se întoarcă la stăpânul lor! »

23. Și le-a făcut ospăț mare și ei au mâncat și au băut, apoi le-a dat drumul și ei s'au întors la stăpânul lor. Și n'au mai năvălit cete de Sirieni în pământul lui Israil.

24. Iar după acestea, Benhadad, regele Siriei, a strâns toată oastea și s'a suit și a împresurat Samaria.

25. Și băntuia foamete mare în Samaria. Și ei au ținut-o împresurată, încât un homer de vin costa optzeci desicli de argint și un sfert de cab de fâină albă costa cinci sicli de argint.

26. Și pe când regele lui Israil trecea pe zid, o femeie a strigat către el și i-a zis: « Ajută-mă, Stăpâne, Măria Ta! »

27. Atunci el i-a răspuns: « Dacă nu te ajută Domnul, cum aș putea eu să te ajut? Cu ceva din arie sau cu ceva din teasc? »

28. Și a mai întrebat-o regele: « Ce ai? » Și ea i-a răspuns: « Femeia aceasta m'a îndemnat: « Dă-mi copilul tău, ca să-l mâncăm astăzi, iar pe copilul meu să-l mâncăm mâine! »

29. Noi am fiert pe fiul meu și l-am mâncat. Și când i-am spus a doua zi: « Dă acum pe fiul tău ca să-l mâncăm », ea a ascuns pe fiul ei. »

30. Și când a auzit regele cuvintele femeii, și-a rupt veșmintele sale, și pe când trecea el pe zid, poporul a văzut că pe dinlăuntru trupul său era îmbrăcat în haină de jale.

31. Și a zis: « Așa să-mi dea Dumnezeu și să-mi facă ce va vrea el, dacă astăzi capul lui Eliseu, fiul lui Șafat, va mai sta în locul lui! »

32. Și când Eliseu stătea în casa lui împreună cu bătrânii, el a trimis un om înainte. Și înainte de a ajunge solul la el, le-a spus bătrânilor: « Vedeți, regele a trimis un călău care să-mi ia capul! Luați aminte: când va sosi solul, închideți ușa și-l siliți să stea afară. Dar iată că se aud și pașii stăpânului său după el. »

33. Și pe când el mai vorbea, iată că regele s'a pogorît la el și i-a spus: « Această nenorocire este de la Domnul! De ce să mai nădăjduesc în Domnul? »

7.

Profeția lui Eliseu se îndeplinește.

1. Și Eliseu a zis: « Ascultați cuvântul Domnului! Așa zice Domnul: Măine pe vremea asta o sea de lamură de fâină va fi vândută la poarta Samariei cu un siclu și două sea de fâină de orz tot cu un siclu.

2. Atunci a răspuns scutierul pe brațul căruia se sprijinea regele, către omul lui Dumnezeu, următoarele: «Domnul a făcut cu adevărat cerului stăvilare; însă cum va fi cu putință acest lucru?» Dar Eliseu i-a zis: «Iată, tu vei vedea cu ochii tăi, dar din ele nu vei mânca!»

3. Pe atunci stăteau la poarta cetății patru oameni leproși. Și se îmbiau unul pe altul: «Ce să stăm noi aici până vom muri?»

4. Dacă am zice să intrăm în cetate, acolo e foamete și murim, și dacă stăm aici tot murim. Cu toate acestea, haidem să trecem în tabăra Sirienilor; dacă va fi să ne lase să trăim, vom trăi, iar de va fi să ne omoare, vom muri.»

5. Și în amurg au pornit spre tabăra Sirienilor și au intrat în ea, dar când au ajuns până la capătul taberei Sirienilor, iată că nu mai era nimeni,

6. Căci Domnul făcuse să se audă în tabăra Sirienilor duruit de care, nechezat de cai și huet ca de oaste mare. Și atunci au zis unii către alții: «Regele lui Israil a tocmit să vină împotriva noastră pe regii Hetiților și pe regii din Muțri.»

7. Din această pricină s'au sculat și au luat-o la fugă în amurg, și au părăsit corturile lor, caii lor, asinii lor, tabăra așa cum era ea, ca să-și scape viața.

8. Atunci acești leproși au străbătut tabăra până la capăt, au intrat într'un cort unde au mâncat și au băut, și au luat de acolo argint, aur și straie pe care le-au ascuns. Apoi s'au întors și au intrat în alt cort și au luat și de acolo ce-au găsit, și s'au dus să le ascundă.

9. Dar într'o vreme, au zis unul către altul: «Nu se cuvine să facem așa. Astăzi este zi de veste bună. Dacă noi tăcem și așteptăm până se luminează de ziuă, suntem vrednici de pedeapsă. Pentru aceasta haidem să ne ducem și să dăm de veste la palatul regelui!»

10. Și ei s'au dus și au strigat pe portarii cetății și le-au dat de veste: «Am pătruns în tabăra Sirienilor și iată că nu se zărea nimeni și nu se auzea nimic, ci numai cai și măgari legați, iar corturile lor stau așa neatînse.»

11. Atunci portarii au început să strige și s'a dat de veste înlăuntrul palatului.

12. Și regele s'a sculat noaptea și a zis către slujitorii săi: «Vreau să vă spun ce ne-au făcut nouă Sirienii! Ei știau bine că la noi este foamete, și au ieșit din tabără să se ascundă pe câmp, crezând că «atunci când oamenii vor ieși din cetate fi vom prinde de vii și apoi vom pătrunde în cetate.»

13. Dar unul din slujitorii săi i-a răspuns așa: «Să încalce oștenii pe cinci cai din care au mai rămas aici — iată ce mai rămăsese din toată tabăra lui Israil, căci toată cealaltă parte pierise — și să-i trimitem ca să vadă ce este.»

14. Și au luat două care de război cu cai și i-a trimis regele înspre tabăra Sirienilor cu poruncă: «Duceți-vă și vedeți!»

15. Și s'au dus după ei până la Iordan, și iată că tot drumul era plin de straie și de lucruri pe care le aruncaseră Sirienii în graba lor!» Și solii s'au întors și au înștiințat pe rege.

16. După aceasta a ieșit poporul cel războinic și a prădat tabăra Sirienilor, și s'a vândut sea de lamură de făină cu un siclu, iar două sea de făină de orz tot cu un siclu, după cuvântul Domnului.

17. Și regele a rânduit pe scutierul de care își sprijinea brațul său, la poarta cetății. Și poporul l-a călcat în picioare la poartă și a murit, precum spusese omul lui Dumnezeu, care profețise când regele s'a pogorit la cl.

18. Iată ce zisese omul lui Dumnezeu către rege: «Două sea de făină de orz se vor vinde cu un siclu și o sea de lamură de făină va fi la poarta Samariei, mâine pe vremea asta, un siclu.»

19. Dar scutierul răspunsese omului lui Dumnezeu: «Intr'adevăr Domnul a făcut cerului stăvilare; însă cum va fi cu putință acest lucru?» Și el îi spusese: «Tu vei vedea cu ochii tăi, dar din ele nu vei mânca!»

20. Și așa s'a și întâmplat. Oamenii l-au călcat în picioare la poarta cetății și el a murit.

8.

Alte profeții.

1. Odată Eliseu sfătuipe pe femeia al cărei fiu îl înviase: «Scoală și du-te tu și familia ta și locuște aiurea, căci Domnul a hotărît să fie foamete, iar ea va bântui în țară timp de șapte ani».

2. Și s'a sculat femeia și a făcut după cum îi zisese omul lui Dumnezeu, și a plecat ea și familia ei și a locuit în țara Filistenilor, șapte ani.

3. Iar la sfârșitul celor șapte ani s'a întors femeia din țara Filistenilor și a venit să ceară de la rege înapoi casa și pământul ei.

4. Și regele tocmai stătea de vorbă cu Ghehazi, slujitorul omului lui Dumnezeu, și-i spunea: «Povestește-mi toate minunile pe care le-a săvârșit Eliseu!»

5. Și pe când el îi povestea regelui cum el a înviat mortul, iată că femeia al cărei fiu el îl înviase a venit să ceară de la rege casa și ogorul ei. Atunci a zis Ghehazi: «Stăpâne, Măria Ta! Iată femeia și iată fiul ei pe care Eliseu l-a înviat!»

6. Și regele a întrebat pe femeie și ea i-a povestit lui tot. Atunci regele i-a dat un eunuc cu poruncă: «Dă-i înapoi tot ceea ce a fost al ei, împreună cu venitul țarinii, din ziua de când a părăsit țara și până acum».

7. Odată a intrat Eliseu în Damasc, și Benhadad, regele Siriei, era bolnav. Și el a fost înștiințat: «Omul lui Dumnezeu a sosit aici!»

8. Atunci a rostit regele către Hazael: «La în mână ta un dar și du-te în întâmpinarea omului lui Dumnezeu, și prin el întreabă pe Domnul astfel: «Oare mai scap cu viață din boala mea?»

9. Și Hazael a pornit în întâmpinarea lui și a luat cu sine un dar și tot felul de bunătăți din Damasc, povară cât pentru patruzeci de cămile, și a venit și s'a înfățișat înaintea lui și i-a spus: «Fiul tău, Benhadad, regele Siriei, m'a trimis la tine cu întrebarea: «Oare mai scap eu cu viață din boala mea?»

10. Și Eliseu i-a răspuns: «Du-te și-i spune: «Vei trăi!» Dar Domnul mi-a descoperit că el va muri.»

11. Și Hazael a stat nemișcat în fața lui și l-a cuprins frica, iar omul lui Dumnezeu a început să plângă.

12. Atunci a întrebat Hazael: «De ce plânge domnul meu?» Dar el i-a răspuns: «Fiindcă știu răul pe care îl vei pricinui fiilor lui Israil! Cetățililor întărite le vei da foc, pe flăcăii îi vei omorî cu sabia, pe prunci îi vei zdrobi, iar pe femeile care au în pânțele le vei spinteca!»

13. Atunci a zis Hazael: «Oare robul tău este câine să săvârșească asemenea faptă silnică?» Dar Eliseu i-a luat vorba: «Domnul mi te-a descoperit rege al Siriei!»

14. După aceasta a plecat de la Eliseu și, ajungând la stăpânul său, l-a întrebat: «Ce ți-a spus Eliseu?» Și el i-a răspuns: «Vei trăi!»

15. Dar la amiază Hazael a luat o pânză, pe care a înmuiat-o în apă, și a întins-o pe fața lui, iar el a murit. Și Hazael a ajuns rege în locul lui.

16. În anul al cincilea al lui Ioram, fiul lui Ahab, regele lui Israil, a ajuns rege Ioram, fiul lui Iosafat, regele Iudei.

17. El era de treizeci și doi de ani când a început să domnească, și a domnit opt ani în Ierusalim.

18. Și el a mers pe calea regilor lui Israil, precum făcuse casa lui Ahab, căci fiica lui Ahab îi era soție. Și a făcut fapte rele în ochii Domnului.

19. Dar Domnul n'a vrut să nimească pe Iuda, pentru David, robul său, precum îi făgăduise că îi va da o făclie, lui și urmașilor lui, în toată vremea.

20. În timpul domniei lui, Edomul a scuturat jugul stăpânirii lui Iuda. Și ei atunci au pus un rege.

21. Și a pornit Ioram cu toate carele de luptă la Seira, și fiindcă a îndrăznit să navălească noaptea, Edomiții, care îl impresurară împreună cu căpitanii carelor, l-au înfrânt, iar oastea a fugit în patrie.

22. Așa a rămas Edomul, neatârnat de Iuda până în ziua de azi. Tot pe vremea aceea a mai scuturat jugul și Libna.

23. Și celelalte fapte ale lui Ioram, pe care le-a făcut, sunt scrise în «Cronicile regilor lui Iuda».

24. Și a adormit Ioram cu părinții săi și a fost îngropat cu ei în cetatea lui David, iar Ahazia, fiul lui, a fost pus rege în locul lui.

25. În anul al doisprezecelea al lui Ioram, fiul lui Ahab, regele lui Israel, a ajuns rege Ahazia, fiul lui Ioram, regele Iudei.

26. Și când a ajuns rege, Ahazia era de douăzeci și doi de ani, și a domnit un an în Ierusalim. Numele mamei sale era Atalia, nepoata lui Omri, regele lui Israel.

27. Și el a mers pe calea casei lui Ahab și a săvârșit fapte rele în ochii Domnului, ca și casa lui Ahab, căci el era ginerele lui Ahab.

28. Atunci Ioram, fiul lui Ahab, a pornit la război împotriva lui Hazael, regele Siriei, la Ramotul Galaadului, și Sirienii au învins pe Ioram.

29. Și regele Ioram s'a întors ca să se tămăduiască de rănilor ce i le făcuseră Sirienii la Ramot, în vremea când se lupta el cu Hazael, regele Siriei. Și Ahazia, fiul lui Ioram, regele Iudei, s'a pogorât să vadă pe Ioram, fiul lui Ahab, care se afla bolnav în Izreel.

9.

Iehu ajunge rege. Moartea lui Ioram. Uciderea Izebelei.

1. Și profetul Eliseu a chemat pe unul din ucenicii profeților și i-a zis: «Încinge-ți coapsele și ia cornul acesta cu mir în mână și du-te la Ramotul Galaadului.

2. O dată ajuns acolo, uită-te la Iehu, fiul lui Iosafat, fiul lui Nimși, apoi du-te spre el, scoate-l dintre frații lui și-l bagă în odaia cea mai din dos.

3. Ia apoi cornul cu mir, toarnă-l pe capul lui și-i spune: «Așa zice Domnul: Iată, te miruesc rege al lui Israel!» După aceasta deschide ușa și fugi fără să mai aștepti nimic!»

4. Și ucenicul, ucenicul profetului, a pornit la Ramotul Galaadului.

5. Când a ajuns el acolo, căpeteniile oștirii țineau tocmai atunci sfat. Și i-a zis: «Căpitane, am să-ți spun ceva!» Atunci Iehu l-a întrebat: «Căruia dintre

noi toți?» Și el a răspuns: «Ție, căpitane!»

6. Atunci el s'a sculat și a intrat în casă. Și profetul i-a turnat mirul pe cap și i-a zis: «Așa zice Domnul Dumnezeul lui Israel: Te miruesc rege peste poporul Domnului, peste Israel!»

7. Dar să stârpești neamul lui Ahab, stăpânul tău, ca astfel eu să răzbun sângele vărsat al slujitorilor mei profeți, și omorirea de către Izabela a tuturor închinătorilor Domnului.

8. Toată casa lui Ahab să fie stârpită! Vreau să nimicesc din ai lui Ahab pe toți cei de parte bărbătească, rob și liber din Israel,

9. Și toată familia lui Ahab vreau să o prăpădesc ca pe aceea a lui Ieroboam, fiul lui Nabat, și ca pe a lui Baesa, fiul lui Ahia.

10. Și pe Izabela s'o mănânce câinii în câmpul Izreel și nimeni să n'o îngroape!» Și a închis ușa și a fugit.

11. Când Iehu a ieșit la slujitorii stăpânului său, ei l-au întrebat: «Iți stă frumos? Pentru ce a venit acest nebun la tine?» Și el le-a răspuns: «Voi cunoașteți omul și felul lui».

12. Dar ei au zis iarăși: «Minciună! Dă-ne lucrul pe față!» Atunci el a spus: «Așa și așa mi-a spus! Așa zice Domnul: Te miruesc rege al lui Israel!»

13. Și ei au așternut în grabă fiecare veșmântul său sub picioarele lui, pe treptele cele goale și au sunat din trâmbiță și au strigat: «Iehu este rege!»

14. Apoi Iehu, fiul lui Iosafat, fiul lui Nimși, a ucelit împotriva lui Ioram — și Ioram luase parte la apărarea Ramotului din Galaad, împreună cu tot Israelul împotriva lui Hazael, regele Siriei,

15. Și acum regele Ioram se întorsese, ca să se vindece în Izreel de rănilor cu care fusese rănit în războiul cu Sirienii, împotriva lui Hazael, regele Siriei.—Și Iehu a zis: «Dacă găsiți cu cale, să nu iasă și nici să nu fugă nimeni din cetate ca să dea de veste în Izreel!»

16. Apoi Iehu a încălecat și a pornit spre Izreel, unde zăcea Ioram, unde și Ahazia, regele lui Iuda, venise ca să-l vadă pe Ioram.

17. În Izreel însă un străjer stătea de strajă în turn. Și când a zărit el că vine ceata lui Iehu, a zis: «Zăresc o ceată!» Dar Ioram a răspuns: «Un călăreț să pornească în întâmpinarea lor și să-i întrebe: «Veniți cu gând bun?»»

18. Și așa a pornit un călăreț înaintea lui Iehu și i-a spus: «Așa zice regele: Vii cu gând de pace?» Și Iehu i-a răspuns: «Ce te privește gândul meu? Dă-te înapoi! Și straja a spus iarăși: «Solul a ajuns la ei, dar nu se întoarce!»

19. Atunci a trimis un alt călăreț, care a ajuns până la ei și l-a întrebat: «Așa zice regele: Cu gând de pace vii?» Și Iehu i-a răspuns și lui: «Ce te privește gândul meu? Dă-te înapoi! Și straja a dat de știre: «Și acesta a ajuns până la ei, dar nu se întoarce. Dar el mână voinicește, cum mână Iehu, fiul lui Nimși. Ba chiar, el mână nebunește!»

20. Atunci Ioram a poruncit: «Inhamă!» Și au înhamat caii la carul lui. Și a pornit Ioram, regele lui Israel, împreună cu Ahazia, regele lui Iuda, fiecare în carul lui de luptă, și s'au dus în întâmpinarea lui Iehu și l-au întâlnit în țarina lui Nabot cel din Izreel.

21. Când Ioram a văzut pe Iehu, l-a întrebat: «Cu gând de pace vii, Iehu?» Dar el i-a răspuns: «Ce gând de pace, atâta vreme cât se mai săvârșesc desfrânările Izabelei, mama ta, și multele ei fermecătorii!»

22. Când Ioram a întors și a vrut să fugă, și i-a zis lui Ahazia: «Trădare, Ahazia!»

23. Atunci Ioram a întors și a vrut să fugă, și i-a zis lui Ahazia: «Trădare, Ahazia!»

24. Îndată Iehu și-a încordat arcul și a lovit pe Ioram în spate, iar săgeata i-a ieșit prin inimă, și el s'a prăbușit în car.

25. Și Iehu a zis către Bidcar, scutierul regelui: «Ia-l și-l aruncă pe ogorul lui Nabot Izreeliteanul, căci și tu și eu ne aducem aminte cum amândoi eram călări în urma lui Ahab, părintele lui, când Domnul a glăsuț împotriva lui această porfție:

26. «Intr'adevăr, ieri am văzut sângele lui Nabot și sângele fiilor lui, zice Domnul! Și-ți voi plăti ție în ogorul acesta, zice Domnul!» Și acum, ia-l și-l aruncă pe ogor, după cuvântul Domnului.

27. Și dacă a văzut Ahazia, regele lui Iuda, ceea ce s'a întâmplat, a luat-o la fugă în spre Betganin, iar Iehu s'a luat după el și a zis: «Și pe el! Uci-deți-l în car!» Și ajungându-l l-au lovit rău pe povârnișul Gur, lângă Ibleam. Și regele a tot fugit până la Meghido, unde a și murit.

28. Slujitorii săi însă l-au dus într'un car la Ierusalim și l-au îngropat în gropnița sa, la un loc cu părinții săi, în cetatea lui David.

29. În anul al unsprezecelea al lui Ioram, fiul lui Ahab, Ahazia a ajuns rege în Iuda.

30. După acestea, Iehu a intrat în Izreel. Când a auzit Izabela, și-a sulemenit ochii și și-a împodobit capul și s'a pus la fereastră să privească.

31. Și când Iehu a intrat pe poarta palatului, ea l-a întâmpinat: «Cu gând de pace vine Zimri, ucigașul stăpânului său?»

32. Și el a ridicat ochii spre fereastră și i-a răspuns: «Cine ești tu, de vrei să te pui în pricină cu mine?» În acest timp vreo doi, trei eunuci se uitau la el.

33. Și el le-a poruncit: «Aruncați-o jos!» Și ei au aruncat-o jos și sângele ei a împroșcat peretele și caii, care au călcat-o în picioare.

34. Apoi Iehu a intrat înăuntru și a mâncat și a băut și a zis: «Căutați pe blestemata aceea și o îngropați, căci este fiică de rege!»

35. Și s'au dus s'o îngroape, și n'au mai găsit dintr'însa decât țeasta, picioarele și podul palmelor.

36. Atunci s'au întors ei înapoi și i-au spus ceea ce se întâmplase. Și el a zis: «Acesta este cuvântul Domnului pe care l-a grăit prin gura lui Ilie Tesbiteanul, slujitorul său: «Pe câmpul din Izreel câinii vor mânca trupul Izabelei!»

37. Și hoitul Izabelei să fie pe câmpul din Izreel, ca gunoiul cel de pe ogor, încât nimeni să nu poată spune: «Iată pe Izabela!»

10.

Stărpirea neamului lui Ahab și a preoților idolatri.

1. Ahab avea în Samaria șaptezeci de feciori. Atunci Iehu a scris scrisori și

le-a trimis în Samaria, către căpetenia cetății, către bătrânii și către cei ce se îndelctniceau cu croșterea feciorilor lui Ahab, cu porunca aceasta:

2. « Când va sosi scrisoarea aceasta la voi — fiindcă acolo se află feciorii stăpânului vostru și în grija voastră sunt caii, carele de luptă, cetatea cu întăriturile, precum și armele —

3. Alegeți pe cel mai vrednic și pe cel mai în stare dintre feciorii stăpânului vostru și suiți-l pe tronul tatălui său și luptați pentru casa stăpânului vostru ! »

4. Dar ei tare s'au temut și au zis: « De vreme ce nu i s'au putut împotrivi doi regi, cum o să ne împotrivim noi ? »

5. Atunci căpitanul palatului, căpetenia cetății, bătrânii și cei ce purtau grija feciorilor i-au trimis vorbă lui Iehu: « Noi suntem servii tăi și facem tot, orice ne poruncești. Noi nu vrem să alegem pe nimeni rege. Fă ce crezi că este bun în ochii tăi ! »

6. Și el le-a scris a doua scrisoare cu acest cuprins: « Dacă țineți cu mine și ascultați de porunca mea, luați capetele feciorilor stăpânului vostru și le aduceți mâine pe vremea asta la mine în Izrael ! » Feciorii regelui se aflau, șaptezeci la număr, la frunțașii cetății, care se îndelctniceau cu creșterea lor.

7. Și cum a ajuns scrisoarea la ei, au prins pe cei șaptezeci de voevozi, i-au omorât și capetele lor le-au pus în coșuri pe care le-au trimis la Izrael.

8. Atunci a intrat un sol la el și l-a vestit: « Au adus capetele voevozilor ! » Și el a răspuns: « Până mâine dimineață faceți cu ele la poarta cetății două grâncezi ».

9. Dimineața, când a ieșit el, a venit înaintea poporului și a zis: « Voi sunteți oameni dreți ! Iată, eu am uneltit împotriva stăpânului meu și l-am omorât, dar pe toți aceștia cine i-a măcelărit ? »

10. Să știți deci că nimic din ceea ce a spus Domnul împotriva casei lui Ahab n'a rămas fără să se împlinească ! Și acum Domnul a împlinit ceea ce a grăit prin gura slujitorului său Ilie ! »

11. Apoi Iehu a omorât pe toți cei care mai rămăseseră din casa lui Ahab în Izrael, toate rudele apropiate, toți prie-

tenii și toți preoții lui, de n'a mai rămas nici unul.

12. După toate acestea, Iehu a pornit de acolo și a venit în Samaria. Și pe când era pe la stâna ciobanilor,

13. A întâlnit el pe rudele lui Ahazia, regelui Iuda, pe care le-a întrebato: « Cine sunteți voi ? » Și ele au răspuns: « Noi suntem rudele lui Ahazia, și ne pogorim ca să întrebăm de sănătate pe principii din casa regească ».

14. Atunci el a poruncit: « Prindeți-i de vii ! » Și i-au prins de vii și au fost înjunghiați pe fântâna stănei ciobabilor, patruzeci și do de inși, fără să scape nici unul din ei.

15. Și s'a dus mai departe și a întâlnit pe Ionadab, fiul lui Recab, care venea înspre el. Și l-a binecuvântat și l-a întrebato: « Ai inimă bună pentru mine, precum inima mea este pentru inima ta ? » Și Ionadab i-a răspuns: « Am ! » « Dacă ai, dă mâna încoace ! » Și Ionadab i-a dat mâna și el l-a suit în carul lui,

16. Și i-a zis: « Hai cu mine, să vezi strădania mea pentru Domnul ! » Și a mers cu el în carul lui.

17. Îndată ce a intrat în Samaria, a omorât pe toți cei care mai rămăseseră din casa lui Ahab în Samaria, până când a stârpit-o cu totul, după cuvântul pe care Domnul îl grăise lui Ilie.

18. Și Iehu a strâns tot poporul și i-a zis: « Ahab s'a închinat puțin lui Baal, însă Iehu se va închina mult.

19. Și acum chemați pe toți profeții lui Baal, pe toți slujitorii lui și pe toți preoții lui la mine. Nimeni să nu lipsească, fiindcă vreau să aduc o mare jertfă lui Baal. Oricine va lipsi nu va rămânea cu viață ! » Iehu însă făcuse așa cu gând viclean, ca să stârpească pe închinătorii lui Baal.

20. Și a zis Iehu: « Prăznuiți praznic mare în cinstea lui Baal ! » Și a început chemarea la praznic.

21. Atunci Iehu a trimis în tot Izraelul, și au venit toți închinătorii lui Baal, de n'a rămas măcar unul care să nu fi venit. Și au intrat în templul lui Baal, încât templul lui Baal era ticsit de lume.

22. Și el a poruncit veșmântarului: « Scoate odăjdii pentru toți slujitorii lui Baal! » Și el le-a scos odăjdii.

23. Indată Iehu și Ionadab, fiul lui Recab, au intrat în templul lui Baal și au zis către slujitorii lui Baal: « Cercetați și vedeți să nu fie aici cu voi nimeni dintre slujitorii Domnului, ci numai slujitorii lui Baal singuri! »

24. Apoi el a intrat înlăuntru ca să aducă jertfe și arderi de tot. Dar Iehu pusese afară la îndemână optzeci de oameni și le dăduse poruncă: « Cel care va lăsa să scape vre-un om din oamenii pe care vi i-am dat în mâna voastră, va plăti cu viața! »

25. Iar după ce Iehu a isprăvit aducerea jertfelor, a poruncit înainte-alerghătorilor și scutierilor: « Intrați și hăcuiți, nimeni să nu scape! » Și i-au trecut prin ascuțișii săbiei, iar pe Așere le-au doborât la pământ. Apoi au pătruns până în Sfânta Sfințelor templului lui Baal,

26. Și au scos Așerele din el și le-au ars.

27. Chipurile cu scripturi ale lui Baal le-au sfărâmat, au dărâmat templul lui Baal și l-au prefăcut în loc necurat până în ziua de azi.

28. Și așa a stărpit Iehu cinstirea lui Baal din Israil.

29. Dar Iehu nu s'a dezbărat de păcatul lui Ieroboam, fiul lui Nabat, cu care a împins pe Israil la păcat, adică de vițeei de aur din Betel și din Dan.

30. Atunci a rostit Domnul către Iehu: « Fiindcă ai săvârșit cu voie bună ceea ce este drept în ochii mei și te-ai purtat cu familia lui Ahab după inima mea, urmașii tăi vor sta pe tronul lui Israil până la al patrulea neam! »

31. Dar Iehu n'a umblat cu tot cugetul său în legea Domnului Dumnezeuului lui Israil și nu s'a dezbărat de păcatul lui Ieroboam, cu care el adenimează pe Israil.

32. În vremea aceea a început Domnul să se mânie împotriva lui Israil. Și Hazael l-a lovit pe Israil în toate hotarele,

33. La răsărit de Iordan, tot ținutul Galaadului, Gadul, Rubenul și Manase, de la Aroer, care este așezat pe apa Arnoului, până în Galaad și Basan.

34. Celelalte întâmplări și fapte ale lui Iehu și toată vitejia lui sunt scrise în « Cronicile regilor lui Israil ».

35. Și a adormit Iehu cu părinții săi și l-au îngropat în Samaria, iar în locul lui a ajuns rege fiul său Ioahaz.

36. Iehu a fost rege peste Israil, în Samaria, douăzeci și opt de ani.

11.

Atalia. Ungerea lui Ioah.

1. Când a văzut Atalia, mama lui Ahazia, că fiul ei a murit, a purces și a stărpit toată familia regească.

2. Atunci Ioșeba, fiica regelui Ioram, sora lui Ahazia, a furat pe Ioah, nepotul său, dintre vovezii care trebuiau să fie omorâți și l-a ascuns de Atalia, ca să scape de moarte, împreună cu doica lui, într'un iatac.

3. Și timp de șase ani a stat ascuns la ea în templu, în vreme ce Atalia domnea în țară.

4. Iar în anul al șaptelea a trimis Iehoiada și a poftit pe sutași, pe Creți și pe alergători la sine în templu și a făcut cu ei legământ, și i-a jurat pe ei în templul Domnului și le-a arătat lor pe fiul regelui.

5. Și le-a poruncit zicând: « Așa să faceți! O treime din voi să vină Sâmbăta și să stea de strajă la palatul domnesc,

6. Iar celelalte două cete să plece Sâmbăta de la palat și să străjuiască pe rege la templul Domnului:

7. O treime la poarta Sur și o treime la poarta Alerghătorilor, în dosul casei Masah,

8. Să faceți de strajă împrejurul regelui, fiecare cu arma în mână, iar cel care va pătrunde prin rândurile voastre să fie omorât! Să străjuiți pe rege deapuri!»

9. Și au făcut sutașii așa precum le-a poruncit arhiereul Iehoiada. Fiecare și-a luat oamenii care veneau sau care plecuseră Sâmbăta și au venit la arhiereul Iehoiada.

10. Și arhiereul Iehoiada le-a dat sutașilor lăncile și scuturile regelui David din templul Domnului.

11. Și după ce alergătorii au luat loc, fiecare cu arma în mână, de la miază-

noapte până în partea de miază-zi a templului, între templu și jertfelnic, de jur-împrejurul regelui,

12. Atunci a scos el pe fiul regelui și i-a pus coroana pe cap și i-a dat cartea legii; l-au făcut rege și l-au miruit. Apoi au bătut din palme și au strigat: «Trăiască regele!»

13. Când a auzit Atalia zgomotul poporului care alerga, a intrat la popor în templu.

14. Și când a văzut pe rege, care stătea lângă pilastru după rânduială, și cum căpitanii și cei ce sunau din trâmbiță se aflau lângă el, și tot poporul țării se bucura și suna din trâmbițe, și-a rupt veșmintele și a strigat: «Trădare, trădare!»

15. Atunci arhiereul Iehoiada a poruncit sutașilor, căpeteniile oștirii, și le-a zis: «Scoateți-o afară din templu între două rânduri de ostași! Și cel care va merge după ea s'o omoare cu sabia!» Căci arhiereul hotărîse să n'o omoare în templul Domnului.

16. Și i-au făcut loc și după ce au scos-o prin poarta cailor și ajunsesse la palatul domnesc, au omorît-o acolo.

17. Atunci Iehoiada a încheiat legământ între Domnul și între rege și popor, ca să fie ei popor al Domnului, precum și între popor și rege.

18. Apoi tot poporul țării a intrat în templul lui Baal și l-a dărâmat, jertfelnicile lui și statuile lui le-au sfărâmat cu desăvârșire, iar pe Matan, preotul lui Baal l-au omorît înaintea jertfelnicului. După aceasta, arhiereul a rânduit străji la templul Domnului,

19. Și a luat pe sutași și pe Creti și pe alergători și pe tot poporul țării, și l-au însoțit pe regele de la templul Domnului și au trecut prin poarta Alergătorilor la palatul domnesc. Acolo s'a suit pe tron.

20. Tot poporul țării s'a bucurat și cetatea s'a liniștit. Iar pe Atalia au omorît-o în palat, cu sabia.

12.

Domnia lui Ioasă.

1. Ioasă era de șapte ani când a ajuns rege.

2. În anul al șaptelea al lui Iehu a început să domnească și a domnit în Ierusalim patruzeci de ani. Numele mamei sale era Tîbia din Beerseba.

3. Și a făcut Ioasă fapte bune în ochii Domnului atîta vreme cît l-a îndrumat arhiereul Iehoiada.

4. Dar închinarea pe înălțimi n'a desființat-o, și poporul tot mai aducea jertfe și tămăieri în capiştele de pe înălțimi.

5. Și Ioasă a dat poruncă preoților: «Toți banii templului care se vor aduce în templul Domnului, adică banii pe care cineva îi va aduce pentru răscumpărarea sa după prețaluire, în sfârșit banii pe care cineva de bunăvoie îi va aduce în templul Domnului,

6. Să-i ia preoții de la poporul cucernic și apoi să dreagă stricăciunile templului Domnului, ori în ce loc s'ar afla vre-una!»

7. În anul al douăzeci și treilea al regelui Ioasă, preoții tot nu dreseseră stricăciunile templului.

8. Atunci a chemat regele Ioasă pe arhiereul Iehoiada și pe preoții ceilalți și i-a dojenit: «Pentru ce n'ați dres stricăciunile templului? De aci încolo să nu mai primiți bani de la poporul cucernic și să-i opriți pentru voi, ci să fie întrebuințați pentru dregerea templului!»

9. Și preoții s'au învoit: nici să mai primească bani de la popor și nici să dreagă stricăciunilor templului.

10. Deci arhiereul Iehoiada a luat o ladă, căreia i-a făcut o gaură în capac, și a așezat-o lângă un pilastru cu scriptură, la dreapta ușii cum intri în templul Domnului, și în care preoții, străjării de la ușă, trebuiau să arunce înlăuntru toți banii care se aduceau pentru templul Domnului.

11. Și când vedeau că s'au strâns mulți bani în ladă, veneau scriitorul regelui și arhiereul, îi numărau și îi legau în saci.

12. Apoi banii cântăriți îi dădeau în mâna meșterilor care aveau grijă de lucrări, iar aceștia plăteau pe dulgherii și pe salahorii care lucrau la templul Domnului,

13. Cum și pe zidari și pe pietrari; apoi cumpărau lemnăria și pietrele de trebuință la dresul templului Domnului

și, în sfârșit, tot ce se cerea la această prefacere.

14. Dar în templul Domnului nu se făceau cupe de argint, cuțite, ibrice de stropit sau trâmbițe, cu un cuvânt nici un odor de aur sau de argint, din banii aduși la templul Domnului,

15. Ci se întrebunțau pentru lucrătorii care în schimb dregeau templul.

16. Și nu se făcea socoloală cu oamenii în mâna căroră se încredințau banii ca să plătească pe lucrători, ci se lucra pe bună credință și omenie.

17. Banii pentru jertfa pentru vină și pentru păcat nu se aduceau la templul Domnului, ci aceștia erau ai preoților.

18. În vremea aceasta a pornit Hazael, regele Siriei, cu război împotriva Gatului și l-a împresurat. Și când Hazael s'a îndreptat să pornească împotriva Ierusalimului,

19. Ioaș, regele Iudei, a luat toate sfintele daruri pe care le dăduseră Iosafat, Ioram și Ahazia, străbunii și înaintașii lui, regi ai lui Iuda, precum și toate darurile sfinte ale lui, aurul care se afla în vistieria templului Domnului și în palatul domnesc, și le-a trimis lui Hazael, regele Siriei, care în schimb lui, a plecat din jurul Ierusalimului.

20. Cealaltă parte de istorie și faptele lui sunt scrise în «Cronicile regilor lui Iuda».

21. Atunci au purces dregătorii lui și au uneltit împotriva lui, și au omorât pe Ioaș, pe când el se îndrepta spre casa din Milo.

22. Și anume dregătorii săi: Iozacar, fiul lui Șimeat, și Iozabad, fiul lui Șomer, l-au lovit și el a murit. Și l-au îngropat lângă părinții săi, în cetatea lui David. Și Amația, fiul său, a fost ales rege în locul său.

13.

Domnia regilor Ioaș și Ioaș în Israil.

1. În anul al douăzeci și treilea al lui Ioaș, fiul lui Ahazia, regele lui Iuda, a ajuns Ioaș, fiul lui Iebu, rege al lui Israil, în Samaria. El a fost rege șaptesprezece ani.

2. Și el a făcut fapte rele în ochii Domnului, și s'a terfelit în păcatele lui Ieroboam, fiul lui Nabat, care a împins pe Israil la păcat și nu s'a dezbărat de ele.

3. Atunci s'a aprins mânia Domnului împotriva lui Israil și l-a dat în mâna lui Hazael, regele Siriei, și apoi în mâna lui Benhadad, fiul lui Hazael, pentru toată vremea.

4. Și când Ioaș a început să se roage, ca să îmbuneze pe Domnul, Domnul l-a auzit, căci văzuse împilarea lui Israil, cu care îl împilase regele Siriei.

5. Și Domnul i-a trimis lui Israil un mântuitor, care să-l scape din mâna Sirienilor, iar fiii lui Israil au locuit iarăși în corturile lor ca mai înainte,

6. Dar nu s'au dezbărat de păcatele casei lui Ieroboam, care a momit pe Israil spre păcat, ci a umblat tot pe calea aceea. Și Așera a rămas tot în Samaria.

7. Lui Ioaș nu-i mai rămăseseră oșteni, decât cincizeci de călăreți, zece care de luptă și zece mii de pedestrași, fiindcă regele Siriei îi nimicise și-i făcuse una cu pulberea.

8. Cealaltă istorie a lui Ioaș, toate faptele lui și toată vitejia lui sunt scrise în «Cronicile regilor lui Israil».

9. Și a adormit Ioaș cu părinții săi, și l-au îngropat în Samaria. Și în locul lui a ajuns rege Ioaș, fiul lui.

10. În anul al treizeci și șaptelea al lui Ioaș, regele lui Iuda, a ajuns Ioaș, fiul lui Ioaș, rege al lui Israil, în Samaria. El a domnit șaisprezece ani.

11. El a săvârșit fapte rele în ochii Domnului, și nu s'a dezbărat de toate păcatele lui Ieroboam, fiul lui Nabat, care a împins pe Israil la păcat, ci a umblat în ele.

12. Cealaltă istorie a lui Ioaș, toate faptele lui și vitejia lui cu care s'a războit cu Amația, regele lui Iuda, sunt scrise în «Cronicile regilor lui Israil».

13. Și a adormit Ioaș cu părinții săi, iar Ieroboam s'a suit pe tron. Ioaș a fost îngropat în Samaria, la un loc cu regii lui Israil.

14. Și Eliseu zăcea de o boală de care mai târziu a murit. Atunci s'a pogorât

la el Ioaș, regele lui Iuda, și l-a jelit așa: «Părintele meu, părintele meu, carul lui Israil și călărețul lui!»

15. Atunci i-a zis Eliseu: «Adă arcul și săgețile!» Și el i-a adus un arc și câteva săgeți.

16. Apoi i-a spus regelui lui Israil: «Incordează mâna ta pe arc!» Și el și-a încordat mâna pe arc, iar Eliseu și-a pus mâna deasupra mâinilor regelui.

17. Și i-a zis: «Deschide fereastra de la răsărit!» Și el a deschis-o. Și Eliseu i-a spus: «Trage!» Și el a tras. Atunci Eliseu a zis: «Aceasta este o săgeată de izbândă a Domnului, adică o săgeată de izbândă împotriva Sirienilor. Să lovești pe Sirieni la Afec, până îi vei nimici!»

18. Și el i-a mai zis: «La săgeți în mână!» Și el le-a luat. Și el i-a poruncit: «Bate pământul!» Și el a bătut în pământ de trei ori, apoi s'a oprit.

19. Omul lui Dumnezeu însă s'a necăjit pe el și l-a dojenit: «Ar fi trebuit să bați în pământ de cinci, șase ori! Atunci ai fi bătut pe Sirieni până i-ai fi nimicit, dar acum vei birui pe Sirieni numai de trei ori!»

20. Și a murit Eliseu și l-au îngropat. Pe atunci, cete de Sirieni năvăleau în țară în fiecare an.

21. Odată, pe când îngropau pe un om, au zărit o ceată și în grabă au aruncat pe omul acela în groapa lui Eliseu și au plecat. Când însă omul s'a atins de oasele lui Eliseu, a înviat și a început să meargă.

22. Hazael, regele Siriei, a împilat pe Israil în tot timpul domniei lui Ioaș.

23. Atunci Domnul s'a milostivit și s'a arătat îndurător, și s'a întors spre ei, pentru legământul făcut cu Avraam, cu Isaac și cu Iacob, și n'a vrut să-i prăpădească, și nici nu i-a aruncat de la fața sa, până în vremea de acum.

24. Când a murit Hazael, regele Siriei, iar în locul său s'a suit pe tron Benhadad, fiul său,

25. El a cucerit din mâna lui Benhadad, fiul lui Hazael, cetățile pe care acesta le cucerise cu război din mâna lui Ioaș, tatăl său. Pentru ca să ia înapoi cetățile lui Israil, Ioaș l-a biruit de trei ori.

Domnia regelui Amația al Iudei și al lui Ieroboam peste Israil.

1. În anul al doilea al lui Ioaș, fiul lui Ioaș, regele lui Israil, Amația, fiul lui Ioaș, a început să domnească în Iuda.

2. Când a ajuns rege, era de douăzeci și cinci de ani, iar în Ierusalim a domnit douăzeci și nouă de ani. Numele mamei sale era Ioadin, de fel din Ierusalim.

3. El a săvârșit fapte bune în ochii Domnului, dar nu ca David, străbunul său, ci a făcut tot ceea ce a făcut și Ioaș, tatăl său.

4. Nici înălțimile nu le-a desființat, iar poporul tot mai aducea jertfe și tămâieri pe înălțimi.

5. Și de îndată ce a ajuns stăpân pe domnie, a omorât pe dregătorii săi care omoriseră pe rege, părintele său,

6. Dar pe fiii ucigașilor nu i-a omorât, ca să se îplinească ceea ce este scris în legea lui Moise, unde Domnul a dat această poruncă: «Să nu moară părinții pentru fii și nici fiii să nu moară pentru părinți, ci fiecare să moară pentru păcatul lui!»

7. El a biruit pe Edomiți cu zece mii de inși în Valea Sărată și prin luptă a cuprins «Petra», pe care a numit-o Ioc-teel, până în ziua de azi.

8. Atunci Amația, fiul lui Ioaș, regele lui Israil, a trimis soli cu vorbă: «Haidem, să ne măsurăm unul cu altul!»

9. Atunci Ioaș, regele lui Israil, a trimis lui Amația, regele lui Iuda, răspuns: «Spinul Libanului a trimis la cedrul Libanului să-l imbie: «Dă-mi pe fata ta de soție pentru fiul meu!» Atunci a trecut o fiară din Liban și a călcat spinul.

10. Tu ai învins Edomul, din această pricină inima ta s'a trufit. Fii bucurosi de trufia ta, dar stai acasă! Pentru ce vrei să te prindă nenorocirea și să cazi tu și Iuda împreună cu tine?»

11. Dar Amația n'a vrut să audă. Atunci a purces Ioaș, regele lui Israil, și s'au măsurat unul cu altul, el și Amația, regele lui Iuda, la Betșemeș, care ține de Iuda.

12. Și Iuda a fost înfrânt de Israil, și fiecare a fugit în patria sa.

13. Atunci Ioasă a prins pe Amația, regele lui Iuda, fiul lui Ioasă, fiul lui Ahația, la Betșemeș și când a sosit la Ierusalim a făcut o spărtură în zidul Ierusalimului, de la poarta lui Efraim până la poarta cea din colț, lungime de patru sute de coți.

14. Și a luat tot aurul, tot argintul precum și toate odoarele care se aflau în templul Domnului și în vistieria palatului domnesc, precum și pe ostateci, și s'a întors în Samaria.

15. Cealaltă istorie a domniei lui Ioasă, faptele lui și izbânda lui, războiul pe care l-a făcut împotriva lui Amația, regele lui Iuda, sunt scrise în «Cronicile regilor lui Israil».

16. Și a adormit Ioasă cu părinții săi și a fost îngropat în Samaria cu regii lui Israil, iar Ieroboam, fiul său, a ajuns rege în locul său.

17. Și Amația, fiul lui Ioasă, regele lui Iuda, a trăit după moartea lui Ioasă, fiul lui Ioahaz, regele lui Israil, cincisprezece ani.

18. Cealaltă istorie a lui Amația este scrisă în «Cronicile regilor lui Iuda».

19. Și au făcut uneltire în Ierusalim împotriva lui, și el a fugit la Lachiș, și au trimis după el la Lachiș și l-au omorât acolo.

20. Și l-au adus pe cai și a fost îngropat în Ierusalim cu părinții săi, în cetatea lui David.

21. Atunci întregul popor a luat pe Azaria, care avea numai șaisprezece ani, și l-au făcut rege în locul tatălui său Amația.

22. Și după ce părintele său, regele, a adormit cu părinții săi, el a întărit Elatul și l-a întors iarăși în stăpânirea lui Iuda.

23. În anul al cincisprezecelea al lui Amația, fiul lui Ioasă, regele lui Iuda, s'a suit pe tron în Samaria Ieroboam, fiul lui Ioasă, regele lui Israil, și a domnit patruzeci și unu de ani.

24. El a făcut fapte rele în ochii Domnului și nu s'a dezbatat de păcatele lui Ieroboam, fiul lui Nabat, care a momit pe Israil să cadă în păcat.

25. El a adus la loc hotarul lui Israil de la intrarea Hamatului și până la Marea Araba, după cuvântul Domnului Dumnezeuului lui Israil, pe care îl grăise prin gura profetului Iona, fiul lui Anitai din Gat Hefer,

26. Căci Domnul văzuse obida fiilor lui Israil, și că nu se mai afla nimeni care să-i poată veni întru'ajutor,

27. Și fiindcă Domnul nu se hotărîse să șteargă numele lui Israil de sub cer, l-a mântuit prin Ieroboam, fiul lui Ioasă.

28. Cealaltă istorie a lui Ieroboam, faptele lui, izbânda în război, cum s'a răsbeit cu Damascul și cum a oprit mânia Domnului să se reverse împotriva lui Israil sunt scrise în «Cronicile regilor lui Israil».

29. Și a adormit Ieroboam cu părinții săi și a fost îngropat în Samaria cu regii lui Israil, iar în locul său a ajuns rege Zaharia, fiul său.

15.

Regii urmași în Iuda și în Israil.

1. În anul al douăzeci și șaptelea al lui Ieroboam, regele lui Israil, a început să domnească Azaria, fiul lui Amația, regele lui Iuda.

2. El era de șaisprezece ani când a ajuns rege, și a domnit în Ierusalim cincizeci și doi de ani. Pe mama sa o chema Iecolia și era de fel din Ierusalim.

3. Și el a făcut fapte bune în ochii Domnului, ca și părintele său Amația,

4. Dar n'a desființat închinăciunea de pe înălțimi, și poporul încă mai aducea jertfe și tămâieri pe înălțimi.

5. Și pentru aceasta, Domnul a lovit pe rege cu lepră și el a rămas leproș până la moarte. Și locuia într'o casă osebită, în vreme ce Iotam, fiul regelui, cârmuia ca un rege și judeca tot poporul țării.

6. Cealaltă istorie a lui Azaria și toate faptele lui sunt scrise în «Cronicile regilor lui Iuda».

7. Și a adormit Azaria cu părinții săi și a fost îngropat cu părinții săi în cetatea lui David, iar în locul lui a ajuns rege fiul său Iotam.

8. In anul al treizeci și optulea al lui Azaria, regele lui Iuda, a ajuns rege al lui Israil, în Samaria, Zaharia, fiul lui Ieroboam. El a domnit șase luni,

9. Și a săvârșit fapte rele în ochii Domnului, precum săvârșiseră și strămoșii săi. El nu s'a dezbărat de păcatele lui Ieroboam, fiul lui Nabat, care a împins pe Israil la păcat.

10. Atunci Șalum, fiul lui Iabeș, a uneltit împotriva lui și l-a omorît la Ibleam și s'a făcut rege în locul lui.

11. Cealaltă istorie a lui Zaharia este scrisă în «Cronicile regilor lui Israil».

12. Așa s'a împlinit ceea ce a rostit Domnul către Iehu: «Până la al patrulea neam vor sta pe tronul lui Israil urmașii tăi!» Și așa a fost.

13. Șalum, fiul lui Iabeș, a început să domnească în anul al treizeci și nouălea al lui Uzia, regele lui Iuda. Și a domnit o lună de zile în Samaria.

14. Atunci a pornit Menahem, fiul lui Gadi, din Tirța și a venit în Samaria, și a omorît pe Șalum, fiul lui Iabeș, în Samaria, și s'a făcut rege în locul lui.

15. Cealaltă istorie a lui Șalum și uneltirea pe care a pus-o la cale sunt scrise în «Cronicile regilor lui Israil».

16. Atunci a pustiit Menahem Tapuahul și tot ce era acolo, precum și împrejurimile Tirței, fiindcă nu-i deschisese nimeni. El l-a pustiit cu totul, iar pe femeile care aveau în pânțele le-a spintecat.

17. În anul al treizeci și nouălea al lui Azaria, regele lui Iuda, a început să domnească în Israil, și anume în Samaria, Menahem, fiul lui Gadi. Și el a domnit zece ani.

18. Și el a făcut fapte rele în ochii Domnului și nu s'a dezbărat de păcatele lui Ieroboam, fiul lui Nabat, cu care a împins pe Israil la păcat.

19. În vremea lui a năvălit în țară Ful, împăratul Asiriei. Și Menahem i-a dat lui Ful o mie de talanți de argint, ca să-l ajute să-și întărească domnia.

20. Și Menahem a pus biruri pe spatele lui Israil, adică pe spatele bogăților care puteau să plătească împăratului Asiriei, câte cincizeci de sicli de argint, de cap. Și împăratul Asiriei a purces și n'a mai stat în țară.

21. Cealaltă istorie a lui Menahem și toate faptele lui sunt scrise în «Cronicile regilor lui Israil».

22. Și a adormit Menahem cu părinții săi, iar Pecahia, fiul său, a ajuns rege în locul său.

23. În anul al cincizeci și doilea al lui Azaria, regele Iudei, a domnit Pecahia, fiul lui Menahem, în Israil, și anume în Samaria, doi ani.

24. Și a săvârșit fapte rele în ochii Domnului și nu s'a dezbărat de păcatele lui Ieroboam, fiul lui Nabat, care a momit pe Israil spre păcat.

25. Atunci Pecah, fiul lui Remalia, scutierul său, a uneltit împotriva-i și l-a omorît în Samaria în turnul palatului, ajutat de Argob și de Arie, cu cincizeci de Galaadiți. Și după ce l-a omorît s'a făcut rege în locul lui.

26. Cealaltă istorie a lui Pecahia și toate faptele lui sunt scrise în «Cronicile regilor lui Israil».

27. În anul al cincizeci și doilea al lui Azaria, regele Iudei, a domnit Pecah, fiul lui Ramalia, în Israil, și anume în Samaria, doi ani.

28. Și a făcut fapte rele în ochii Domnului și nu s'a dezbărat de păcatele lui Ieroboam, fiul lui Nabat, care a împins pe Israil la păcat.

29. În zilele lui Pecah, regele lui Israil, a năvălit Tiglatfalaras, împăratul Asiriei, și a cuprins Ionul, Abel-Bet-Maaca, Ianoah, Chedeș, Hațor, Galaadul, Galileea, tot ținutul lui Neftali, iar pe locuitori i-a dus robi în Asiria.

30. Atunci Ozeea, fiul lui Ela, a uneltit împotriva lui Pecah, fiul lui Remalia, și l-a omorît, iar după ce l-a omorît s'a suit pe tron în locul lui, în anul al douăzecilea al lui Iotam, fiul lui Uzia.

31. Cealaltă istorie a lui Pecah și toate faptele lui sunt scrise în «Cronicile regilor lui Israil».

32. În anul al doilea al lui Pecah, fiul lui Remalia, regele lui Israil, a ajuns rege Iotam, fiul lui Uzia, regele lui Iuda.

33. El era în vârstă de douăzeci și cinci de ani când a început să domnească. Șaisprezece ani a domnit în Ierusalim. Pe mama sa o chema Ierușa și era fiica lui Țadoc.

34. Și el a săvârșit fapte bune în ochii Domnului, precum săvârșise și Uzia, tatăl său,

35. Dar închinăciunea de pe înălțimi nu a desființat-o și poporul încă mai jertfea și mai aducea tămâieri pe înălțimi. El a zidit poarta de sus a templului Domnului.

36. Cealaltă istorie și toate faptele lui sunt scrise în «Cronicile regilor lui Iuda».

37. În vremea aceea a început Domnul să trimită împotriva lui Iuda pe Rațon, regele Siriei, și pe Pecah, fiul lui Remalia.

38. Și a adormit Iotam cu părinții săi și a fost îngropat cu părinții săi în cetatea lui David, străbunul său, iar în locul său a ajuns rege Ahaz, fiul său.

16.

Regatul lui Ahaz.

1. În anul al șaptesprezecelea al lui Pecah, fiul lui Remalia, a început să domnească Ahaz, fiul lui Iotam, regele Iudei.

2. Când a ajuns rege, Ahaz era de douăzeci de ani, și șaisprezece ani a domnit în Ierusalim. Și n'a făcut fapte bune în ochii Domnului Dumnezeuului său, ca David, strămoșul său,

3. Ci a umblat în calea regilor lui Israil, ba și pe fiul său l-a ars în foc după spurcatul obicei al păgânilor, pe care i-a gonit Domnul de dinaintea fiilor lui Israil.

4. Și a jertfit și a adus tămâieri pe înălțimi și pe culmi și sub orice copac verde.

5. Atunci Rațon, regele Siriei, și Pecah, fiul lui Remalia, regele lui Israil, s'au pornit cu luptă împotriva Ierusalimului, și, deși l-au împresurat pe Ahaz, nu s'au încumetat să dea vre-o bătălie.

6. În vremea aceea regele Edomului a adus înapoi Elatul la Edom și a gonit pe Iudei din Elat. Și în locul lor au venit Edomiții în Elat și au rămas acolo până în ziua de astăzi.

7. Atunci Ahaz a trimis soli la Tiglat-falasar, împăratul Asiriei, și i-a zis: «Robul tău și fiul tău sunt eu! Vino

și mă scapă din mâna regelui Edomului și din mâna regelui lui Israil, vrăjmașii mei!»

8. Tot atunci Ahaz a luat argintul și aurul care se afla în templul Domnului și în vistierile palatului domnesc și le-a trimis plocon împăratului Asiriei.

9. Și împăratul Asiriei l-a ascultat. Și a pornit împăratul Asiriei împotriva Damascului și l-a cuprins, pe locuitorii i-a dus în robie la Chir, iar pe Rațon l-a omorât.

10. Atunci regele Ahaz a ieșit întru întâmpinarea lui Tiglatfalasar, împăratul Asiriei, la Damasc, și a văzut jertfelnicul din Damasc. Și îndată a trimis la arhiereul Urie măsura jertfelnicului și chipul după care trebuiește făcut.

11. Și arhiereul Urie a înălțat un jertfelnic întocmai după arătările pe care le trimisese regele Ahaz din Damasc, așa că arhiereul Urie, până să se întoarcă regele Ahaz din Damasc, a făcut unul la fel.

12. Când a sosit regele din Damasc și a văzut jertfelnicul, s'a apropiat și a adus jertfe.

13. El a adus ardere de tot, prinos, jertfă cu turnare, și a stropit jertfelnicul cu sângele jertfei lui de pace;

14. Iar jertfelnicul de aramă, care era înaintea Domnului, l-a scos din locul de dinaintea templului, dintre jertfelnicul cel nou și templul Domnului, și l-a așezat spre miază-noapte lângă jertfelnicul cel nou.

15. Și regele Ahaz i-a dat poruncă arhiereului: «Pe jertfelnicul cel mare să aduci arderea de tot de dimineață și prinosul de seară, tot așa arderea de tot pentru rege și prinosul lui, precum și arderea de tot pentru poporul țării și prinosul turnărilor lor, și tot sângele arderii de tot și tot sângele jertfei să-l verși pe el. Cât despre jertfelnicul de aramă, voi cugeta eu ce este de făcut cu el!»

16. Și arhiereul Urie a făcut precum i-a poruncit regele Ahaz.

17. Apoi regele Ahaz a desfăcut tăbliile crucioarelor și a luat cazanele de pe ele, a dat jos marea de pe boii cei de aramă care erau sub ea și a pus-o pe o temelie de piatră.

18. De asemenea și pridvorul Sâmbetei care fusese clădit în templu, împreună cu intrarea regelui cea de dinafară, le-a desființat din templu de hatărul împăratului Asiriei.

19. Cealaltă istorie a lui Ahaz și faptele lui sunt scrise în «Cronicile regilor lui Iuda».

20. Și a adormit Ahaz cu părinții săi și a fost îngropat lângă ei în cetatea lui David, iar fiul său Iezechia a ajuns rege în locul său.

17.

Căderea Samariei.

1. În anul al doisprezecelea al lui Ahaz, regele Iudei, a domnit Ozeea, fiul lui Ela, în Israil, în Samaria, nouă ani.

2. El a săvârșit fapte rele în ochii Domnului, dar nu ca regii lui Israil, înaintașii săi.

3. Impotriva lui a pornit Salmanasar, împăratul Asiriei. Și Ozeea i s'a supus și i-a plătit dajdie.

4. Și împăratul Asiriei descoperi o uneltire a lui Ozeea, care trimisese soli la Scve, regele din Muțri, și nu mai plătea tribut împăratului Asiriei în fiecare an. Atunci împăratul Asiriei îl prinse și-l aruncă în temniță ferecat în lanțuri.

5. Apoi împăratul Asiriei cutreeră toată țara și se îndreptă împotriva Samariei, pe care o ținu impresurată timp de trei ani.

6. În anul al nouălea al lui Ozeea, împăratul Asiriei cuprinse Samaria și duse pe Israil rob în Asiria, și-l așeză în ținutul Halah, pe râul Habor, în orașul Gozan și în munții Mediei.

7. Ci așa a fost, pentru că fiii lui Israil au păcătuțit împotriva Domnului Dumnezeului lor, care îi scosese din țara Egiptului de sub stăpânirea lui Faraon, împăratul Egiptului, și au cinstit alți dumnezei,

8. Și s'au purtat după obiceiurile păgânilor, pe care Domnul i-a gonit din fața fiilor lui Israil și a regilor lui Israil, care îi deprinseseră cu cle,

9. Și au nutrit în cugetul lor fiii lui Israil gânduri inchipuite despre Domnul Dumnezeul lor, și și-au clădit înălțimi

cu jertfelnice în toate cetățile, începând cu turnul de strajă până la cetatea cea întărită,

10. Și au așezat stâlpi cu pisanii idolești și Așere pe orice culme înaltă și sub orice copac verde,

11. Și au adus tămâieri pe orice înaltime ca păgâni pe care îi alungase Domnul din fața lor, și au săvârșit fapte rele ca să-l întărate pe Domnul,

12. Au cinstit idoli despre care Domnul zisese: «să nu faceți lucrul acesta!»

13. Domnul însă se descoperise în Israil și în Iuda prin grainul tuturor profetilor și al tuturor văzătorilor, zicându-le: «Intoarceți-vă cu pocăință din căile voastre cele rele și păziți poruncile mele și așezările melc, după legea pe care am poruncit-o părinților voștri și pe care v'am dat-o vouă prin gura slujitorilor mei profeti».

14. Dar ei n'au ascultat, ci și-au învârtoșat grumazul, ca și grumazul părinților lor, care n'au crezut în Domnul Dumnezeul lor,

15. Și au aruncat legile lui și legământul lui pe care îl încheiase cu părinții lor și descoperirile pe care el le descoperise lor, și au umblat după idoli deșerti întocmai ca și popoarele păgâne cu caro se învecinau, deși Domnul le poruncisc să nu se asemene lor.

16. Și au părăsit toate poruncile Domnului Dumnezeului lor și și-au făcut chipuri turnate, doi viței, și-au făcut Așere și s'au închinat la toată oastea cerească și au cinstit pe Baal;

17. Au jertfit în foc pe fiii și pe fiicele lor, au făcut profetii mincinoase și ferecătarii, și s'au nevoit să facă fapte rele în ochii Domnului, ca să-l mânîe.

18. Pentru aceasta Domnul s'a întăritat cumplit împotriva lui Israil și l-a dat într'o parte din fața lui, de n'a mai rămas decât singură seminția lui Iuda.

19. Dar nici Iuda n'a păzit poruncile Domnului Dumnezeului lui, ci dimpotrivă s'a purtat după năravurile lui Israil care se înrădăcinaseră într'însul.

20. Și de aceea și Domnul a aruncat tot neamul lui Israil, l-a smerit și l-a dat în mâna pustiitorilor, până când l-a aruncat de la sine.

21. Când Israil s'a despărțit de casa lui David și a făcut rege pe Ieroboam, fiul lui Nabat, Ieroboam a abătut pe Israil de la Domnul și l-a împins la mare păcat,

22. Și Israil a săvârșit toate păcatele pe care le-a săvârșit și Ieroboam, și nu s'a dezbărat de ele,

23. Până când Domnul nu l-a lepădat de la sine, precum a făgăduit prin gura robilor săi profeți și l-a dus pe Israil rob, de pe pământul lui, în Asiria, până în ziua de azi.

24. Atunci împăratul Asirici a adus locuitori din Babilon, din Cuta, din Ava, din Hamat și din Sefarvaim și i-a așezat în cetățile Samarici, în locul fiilor lui Israil, și ei au pus stăpânire pe Samaria și s'au așezat în orașele ei,

25. Iar din pricină că, la începutul șederii lor acolo, nu au cinstit pe Domnul, a trimis Domnul împotriva lor lei, care i-au omorât.

26. Și împăratului Asiriei i s'a spus: «Popoarele pe care le-ai strămutat și le-ai așezat în cetățile Samariei nu cunosc pravila Domnului Dumnezeuului țării; pentru aceasta cl a trimis împotriva lor lei care le-au omorât din pricină că nu cunosc cinstirea Dumnezeuului țării».

27. Atunci împăratul Asirici a poruncit așa: «Duceți acolo pe unul din preoții pe care i-ați adus robi, care să meargă să se așeze acolo și să le învețe să se închine Dumnezeuului țării!»

28. Și unul din preoții care fuseseră duși în robie, din Samaria, venit și s'a așezat în Betel și le-a învățat cum să se închine Domnului.

29. Însă fiecare popor strămutat aici își avea dumnezeul său pe care îl așeza în templele de pe înălțimile pe care le zidiseră Samaritenii, fiecare popor în orașele în care locuia.

30. Babilonienii își făceau dumnezeu pe Sucotbenot, locuitorii din Cnta pe Nergal, cei din Hamat pe Așima,

31. Cei din Ava pe Nibhaz și pe Tartac, cei din Sefarvaim jertfeau în foc pe fiii lor în cinstea lui Adramelec și Anamelec, zei Sefarvaimului.

32. Pe lângă aceasta ei mai cinsteau și pe Domnul și rânduiau dintre ei preoți pentru capitele de pe înălțimi.

Și aceștia săvârșeau pentru ei slujbe în templele de pe înălțimi.

33. Așa că ei se închinau și cinsteau pe dumnezeii lor după închinarea nămurilor dintre care fuseseră strămutați.

34. Și până în ziua de azi ei au aceleași chipuri de închinare ca la început, și nu mai cinstesc pe Domnul și nu mai păzesc îndreptările și rânduielile, legea și poruncile pe care le-a poruncit Domnul fiilor lui Iacob, pe care apoi l-a numit Israil,

35. Cu toate că Domnul încheiase cu ei legământ și le poruncise: «Să nu cinstiți pe alți dumnezei, nici să vă închinați lor. nici să le sluiți lor și nici să le aduceți jertfe lor,

36. Ci numai pe Domnul care v'a scos din țara Egiptului cu mare putere și cu braț întins, pe acela să-l cinstiți, lui să vă închinați și lui să-i sluiți;

37. Iar orânduirile, îndreptările, legea și poruncile pe care vi le-a poruncit în scris, să le păziți și să le împliniți în toată vremea, iar pe dumnezeii străini să nu-i cinstiți!

38. Și legământul pe care eu l-am încheiat cu voi să nu-l uitați, și să nu vă închinați altor dumnezei,

39. Ci să cinstiți pe Domnul Dumnezeuul vostru, căci el v'a mântuit din mâna tuturor vrăjmașilor voștri!»

40. Dar ei n'au ascultat, ci s'au purtat după datinele cele de la început.

41. Astfel toate noroadele acestea cu copiii și cu nepoții lor cinstesc pe Domnul, dar se închină și la idolii cei ciopliți, și, precum s'au deprins părinții lor, așa se închină și copiii și nepoții lor până în ziua de azi.

18.

Domnia lui Iezechia. Asirienii împresoară Ierusalimul.

1. În anul al treilea al lui Ozeaa, regele lui Israil, a început să domnească Iezechia, fiul lui Ahaz, regele lui Iuda.

2. Și când a ajuns rege era de douăzeci și cinci de ani și a domnit în Ierusalim douăzeci și nouă de ani. Pe mama sa o chema Abia, fiica lui Zaharia.

3. Și el a săvârșit fapte bune în ochii Domnului, precum săvârșise David, străbunul său.

4. El a desființat închinarea de pe înălțimi și a sfărâmat stâlpii cu pisanii idolești. Așerele și șarpele cel de aramă pe care îl făcuse Moise, căci până în vremea aceea fiii lui Israil îi aduceau tămădieri și-l numeau « Nehuștan ».

5. El a nădăduit în Domnul Dumnezeu lui Israil, și între toți regii lui Iuda nimeni n'a fost ca el, nici între înaintașii lui, nici între urmașii lui.

6. Și el s'a lipit de Domnul și nu s'a răzlețit de el, ci a păzit poruncile lui pe care Domnul le dăduse prin Moise.

7. Și Domnul era cu el, iar în tot ceea ce făcea, el izbutea. El s'a răscolat împotriva împăratului Asiriei și n'a mai vrut să fie supus.

8. Pe Filistenii el i-a bătut la Gaza și în tot cuprinsul țării lor și a cucerit atât turnurile întărite, cât și cetățile lor.

9. În anul al patrulea al lui Iezechia, care cade în anul al șaptelea al lui Ozeea, fiul lui Ela, regele lui Israil, Salmanasar, împăratul Asiriei, a pornit împotriva Samariei pe care a împresurat-o,

10. Iar după trei ani a cuprins-o, adică în anul al șaselea al lui Iezechia, sau în anul al nouălea al lui Ozeea, regele lui Israil, Samaria a fost cucerită.

11. Și împăratul Asiriei a dus pe Israil rob în Asiria și pe locuitorii i-a așezat în ținutul Halah, pe râul Habor, în orașul Gozan și în munții Mediei,

12. Fiindcă nu ascultaseră de glasul Domnului Dumnezeuii lor și stricaseră legământul lui, și tot ceea ce poruncise Moise, robul Domnului, nici n'au ascultat, nici n'au împlinit

13. În anul al paisprezecelea al regelui Iezechia a pornit Sanherib, împăratul Asiriei, împotriva tuturor cetăților întărite ale regatului Iuda și le-a cuprins.

14. Atunci Iezechia, regele lui Iuda, a trimis solie la împăratul Asiriei în Lachiș și i-a zis: « Păcătuit-am înaintea ta! Pleacă de la mine! Și ce tribut vei cere, voi plăti! » Și împăratul Asiriei l-a pus pe Iezechia, regele Iudei, să plătească trei sute de talanți de argint și treizeci de talanți de aur.

15. Și Iezechia a dat tot argintul care se afla în templul Domnului și în vistieria palatului domnesc.

16. În vremea aceea Iezechia a desfăcut aurul de pe ușile templului Domnului și de pe scuturile pe care le îmbrăcase cu aur însuși Iezechia, regele Iudei, și l-a dat împăratului Asiriei.

17. Și împăratul Asiriei a trimis pe Tartan, pe Rabsaris și pe Rabșache, din Lachiș la Ierusalim cu o puternică oștire. Și ei au pornit și au ajuns la Ierusalim și au poposit cu tabăra la canalul iazului de sus, pe drumul care duce la țarina piuarului,

18. Și au întrebat de rege. Atunci au ieșit la ei Eliachim, fiul lui Hilchia, supraveghetorul palatului, Șebna scriitorul, și Ioah cronicarul, fiul lui Asaf!

19. Și Rabșache le-a vorbit așa: « Spuneți lui Iezechia: « Așa zice marele împărat, împăratul Asiriei: Ce însemnează nădejdea aceasta pe care o ai? »

20. Crezi că vorba ieșită din gură însemnează pricepere și vitejie în luptă? Și pe cine te bizui de te-ai răzvrătit împotriva mea? »

21. Știu! Tu nădăduști în ajutorul acestei trestii frânte, — în Egipt! De se rezazăm cineva într'însa îi intră în mână și i-o sparge. Așa este Faraon, împăratul Egiptului, pentru toți cei ce-și pun nădejdea în el.

22. Și dacă îmi spuneți: În Domnul Dumnezeuii nostru ne-am pus nădejdea, oare Iezechia n'a desființat înălțimile lui și jertfelnicile lui și n'a spus el Iudei și Ierusalimului: « Înaintea acestui jertfelnic să vă închinați în Ierusalim? »

23. Și acum ia-te la rămășag cu stăpânul meu, împăratul Asiriei! Iată îți voi da două mii de cai și pun rămășag că nu vei putea să ai atâția călăreți!

24. Cum vrei tu oare să te împotrivești fie chiar celui mai neînsemnat dintre dregătorii stăpânului meu? Dar tu te bizui pe Egipt, pe cai și pe călăreți!

25. Și crezi tu că fără voia Domnului m'am îndreptat eu spre locul acesta, ca să-l pustiesc? Nu! Ci Domnul mi-a poruncit: « Pornește împotriva acestei țări și o pustiește! »

26. Atunci Eliachim, fiul lui Hilchia, Șebna și Ioah i-au răspuns lui Rabșache: « Vorbește robilor tăi în limba arameiană, căci înțelegem; nu vorbi cu noi în limba

evreiască în urechile poporului de pe zid!»

27. Și Rabsache le-a spus: «Oare la stăpânul tău și la tine m'a trimis domnul meu, ca să spun aceste cuvinte? Dimpotrivă, la oștenii care stau pe ziduri, și vor ajunge să-și mănânce scârna și să-și bea udul cu voi!»

28. Apoi s'a arătat în văzul lor și a strigat cu glas tare în limba evreiască și a zis: «Ascultați cuvântul marelui împărat, împăratul Asiriei!»

29. Așa zice împăratul: «Să nu vă înșele pe voi Iezechia, căci nu poate să vă scape din mâna mea!»

30. Și să nu vă înduplece Iezechia cu nădejdea în Domnul și să zică: «Domnul ne va mântui și nu va da această cetate în mâna împăratului Asiriei!»

31. Nu ascultați pe Iezechia, căci așa zice împăratul Asiriei: «Incheiați pace cu mine și ieșiți la mine ca să mănânce fiecare din via lui și din smochinul lui, și să bea apă din fântâna lui,

32. Până când voi veni să vă duc într-o țară la fel cu țara voastră, țară cu grâu și cu vin, țară cu pâine și cu podgorii, țară cu măslinișuri și cu miere, căci voi n'aveți zor să muriți. Și nu mai ascultați de Iezechia, căci va năucește și va făgăduște: «Domnul ne va izbăvi!»

33. Oare vre-unul din zeii popoarelor și-a mântuit țara lui din mâna împăratului Asiriei?

34. Unde sunt zeii Hamatului și ai Arpadului? Unde sunt zeii Sefarvaimului, cei din Hena și din Iva? Unde sunt zeii ținutului Samariei? Au izbăvit ei oare Samaria din mâna mea?

35. Care dintre toți zeii, țărilor sunt aceia care au mântuit țara lor din mâna mea, ca la fel și «Domnul» să mântuiască Ierusalimul din mâna mea?»

36. Dar oștirea a tăcut și nu i-a răspuns nimic, căci regele dăduse poruncă: «Să nu le răspundeți!»

37. După aceasta, Eliachim, fiul lui Hilchia, supraveghetorul palatului, Șebna scriitorul și Ioah cronicarul, fiul lui Asaf, s'au întors la Iezechia cu veșminte sfășiate și i-au dat de știre toate spusele lui Rabsache.

19.

Rugăciunea lui Iezechia și înfrângerea Asirienilor.

1. Și când a auzit Iezechia, și-a sfășiat veșmintele, s'a înveșmântat în haină de jale și a intrat în templul Domnului.

2. Iar pe Eliachim, supraveghetorul palatului, pe Șebna scriitorul și pe cei mai bătrâni dintre preoți, i-a trimis îmbrăcați în haine de jale, la profetul Isaia, fiul lui Amos.

3. Și ascestia i-au grăit: «Iată ce spune Iezechia! Zi de strămtorare și de certare și de rușine este ziua de azi, căci fiii sunt gata să iasă din sânul maicii lor, dar ea nu are putere să-i nască!»

4. Poate Domnul Dumnezeuul tău a auzit toate vorbele lui Rabsache, pe care l-a trimis stăpânul lui, împăratul Asiriei, ca să defaima pe Dumnezeuul cel viu și să-l probezească cu vorbe ca acelea pe care le-a auzit Domnul Dumnezeuul tău. Înaltă dar rugă pentru cei ce au mai rămas!»

5. Și când dregătorii regelui Iezechia au venit la Isaia,

6. El le-a dat următorul răspuns: «Așa să spuneți stăpânului vostru! Așa zice Domnul: «Nu vă fie frică de cuvintele pe care le-ați auzit, cu care m'au hulit dregătorii împăratului Asiriei!»

7. Iată îi voi insufla un duh și va auzi o veste în urma căreia se va întoarce în țara lui, iar în țara lui îl voi doborî cu sabia!»

8. Și s'a întors Rabsache și l-a găsit pe împăratul Asiriei luptând împotriva Libnei, deoarece aflase că pornise din Lachiș.

9. Și când a auzit despre Tirhaca, împăratul Etiopiei, că «El a ieșit să se lupte împotriva ta», el a trimis din nou soli la Iezechia cu vorbă:

10. «Așa să spuneți lui Iezechia, regele lui Iuda: «Să nu te înșele Dumnezeuul tău în care nădăjduiești și să cugeți: Ierusalimul nu va cădea în mâna împăratului Asiriei!»

11. Cred că ai auzit cum s'au purtat împărații Asiriei cu toate țările și cum le-au pustiit. Și tu vrei să scapi!

12. Oare zeii neamurilor pe care strămoșii mei le-au nimicit au putut să măntuiască pe locuitorii din Gozan, din Haran, din Rețef, din Bit-Eden, din Tilbașer?

13. Unde sunt regii din: Hamat, din Arpad, din cetatea Sefarvaim, din Hena și din Iva? »

14. Și a luat Iezechia scrisoarea din mâna solilor și a citit-o, apoi s'a suit în templul Domnului și a întins-o înaintea Domnului,

15. Și s'a rugat Iezechia înaintea Domnului și a zis: « Doamne Dumnezeul lui Israil, cel care șezi pe heruvimi, singur tu ești Dumnezeu peste toate împărățiile pământului. Tu ai făcut cerul și pământul!

16. Pleacă, Doamne, urechca ta și auzi, deschide, Doamne, ochii tăi și vezi, și auzi cuvintele lui Sanherib pe care el le-a trimis, ca să hulească pe Dumnezeul cel viu!

17. Drept este, Doamne, că împărății Asiriei au pustiit popoarele și țările lor,

18. Iar pe dumnezeii lor i-au dat pradă focului, fiindcă ei nu sunt Dumnezeu, ci lucruri de mână de om, de lemn ori de piatră, și de aceea au putut să-i nimicească.

19. Și acum, Doamne Dumnezeul nostru, măntuește-ne din mâna lui, ca să știe împărățiile pământului că tu singur ești Domnul Dumnezeu! »

20. Atunci Isaia, fiul lui Amos, a trimis vorbă lui Iezechia: « Așa zice Domnul Dumnezeul lui Israil! Fiindcă te-am rugat mie în pricina cu Sanherib, te-am auzit.

21. Iată hotărîrea pe care Domnul a rostit-o pentru el: « Te disprețuește și-și bate joc de tine fecioara, fiica Sionului, și după tine clatină din cap fiica Ierusalimului!

22. Pe cine ai batjocorit și ai hulit tu? Și împotriva cui ți-ai înălțat glasul și trufaș ți-ai ridicat ochii tăi? Împotriva Sfântului lui Israil.

23. Prin solii tăi ți-ai răs de Domnul și ai cugetat: « Prin puterea carelor melc m'am suit pe vârfurile munților, pe piscul Libanului! Taiat-am înălții cedri, cei mai mândri chiparoși și am

pătruns până în fundul desișului, desișul cel de codru.

24. Am săpat pământul și în străine ape m'am înviorat, și cu talpa picioarelor mele am uscat toate fluviile Egiptului. »

25. Ai auzit? Din vremi străvechi am pregătit-o, din zilele veșniciei am pus-o la cale și am înfăptuit-o, ca să prefacă cetăți întărite în mormane de dărăbături.

26. Locuitorii lor fără vlagă cuprinși au fost de spaimă și de rușine și s'au făcut ca iarba câmpului, ca firul verde al ierbii, ca buruienile de pe acoperișuri, ca pășunile în fața vântului de răsărit.

27. Eu știu când stai și când pleci și când intri, și când te întărăți împotriva-mi.

28. Ci fiindcă te întărăți acum împotriva mea și îngâmfarea a ajuns la urechile mele, îți pun în nas belciugul meu și zăbalele între buzele tale, și te întore înapoi pe drumul pe care ai venit.

29. Și accasta să-ți fic, Iezechia, semn: în anul dintâi veți mânca ce otăvește, pe urmă, în anul al doilea, ceea ce otăvește de la sine, iar în anul al treilea veți semăna, veți secera, veți sădi vii, și veți mânca din rodurile lor.

30. Și ceea ce va scăpa din casa lui Iuda, adică ceea ce va rămânea, va înfige rădăcinile în pământ, iar deasupra va face roade,

31. Căci din Ierusalim va ieși ceea ce va rămânea, și ceata celor măntuiți din muntele Sionului. Răvna Domnului Dumnezeu va face aceasta! »

32. Pentru aceasta așa rostește Domnul către împăratul Asiriei: « Să nu intre în cetate și nici măcar o săgeată să nu sloboadă într'însa, nici s'o întâmpine cu secuturi și nici să ridice val împotriva ei.

33. Pe drumul pe care a venit să se întoarcă și să nu pătrundă în cetatea aceasta », — zice Domnul.

34. « Eu voi ocroti cetatea aceasta și o voi măntui pentru mine și pentru David, robul meu! »

35. Și a fost că chiar în noaptea aceea îngerul Domnului a ieșit și a lovit în tabăra Asiricilor, o sută optzeci și

cinci de mii de inși, iar când s'au sculat dimineața, toți erau leșuri fără viață.

36. Atunci Sanherib, împăratul Asiriei, a pornit și s'a întors și a rămas în Ninive.

37. Și pe când el se inchina în templul lui Nisroc, dumnezeul său, fiul său Adramelec și Sarefer l-au ucis cu sabia și au fugit în ținutul Ararat. Iar în locul său a ajuns împărat Asarhadon, fiul său.

20.

Boala lui Iezechia.

1. În vremea aceea, s'a îmbolnăvit Iezechia de moarte. Atunci a intrat la el profetul Isaia, fiul lui Amos, și i-a zis: «Așa zice Domnul: Rânduște-ți casa, fiindcă nu te vei mai face sănătos, ci vei muri!»

2. Dar el s'a întors cu fața la perete și s'a rugat Domnului așa:

3. «O, Doamne! Adu-ți aminte că am umblat înaintea ta cu credință și cu inimă neprihănită și că am săvârșit ceea ce era bun în ochii tăi!» Și Iezechia a plâns neîntrerupt.

4. Dar Isaia încă nu ieșise din ograda cea din mijloc a palatului domnesc și iată că a fost cuvântul Domnului către el astfel:

5. «Întoarce-te și spune lui Iezechia, voevodul poporului meu! Așa zice Domnul Dumnezeu lui David, strămoșul tău: Am auzit rugăciunea ta și am văzut lacrimile tale! Iată, te voi tămădui și poimăine te vei sui în templul Domnului!

6. Și voi spori viața ta cu cincisprezece ani și din mâna împăratului Asirici voi mântui cetatea aceasta, și voi ocroti cetatea pentru mine și pentru David, robul meu!»

7. Și a zis Isaia: «Aduceți o turtă de smochine!» Și i-au adus, iar el a pus-o peste buba regelui și s'a făcut sănătos.

8. Atunci Iezechia a întrebat pe Isaia: «Care este semnul dnpă care voi ști că Domnul mă va tămădui și că poimăine mă voi sui în templul Domnului?»

9. Și Isaia i-a răspuns: «Iată semnul Domnului după care vei ști că Domnul va adeveri cuvântul pe care l-a făgă-

duit!» Și l-a întrebat: «Să se mute umbra cu zece linii mai înainte sau să se dea mai înapoi?»

10. Atunci a zis Iezechia: «Este ușor lucru ca umbra să o ia înainte cu zece linii! Nu! Ci să se dea înapoi cu zece linii!»

11. Atunci a strigat profetul Isaia către Domnul, și Domnul a dat înapoi cu zece linii umbra care se pogorâse pe ceasornicul lui Ahaz.

12. În vremea aceea Merodac Balandan, fiul lui Baladan, împăratul Babilonului, a trimis scrisori cu daruri la Iezechia, căci aflase că Iezechia fusese bolnav.

13. Atunci Iezechia tare s'a bucurat și l-a arătat solilor întreaga lui vistierie: argintul și aurul, mirezmele și untdelemnul cel bun, toată armuraria, precum și tot ce se afla în vistierile lui, și n'a rămas nimic pe care să nu-l fi arătat Iezechia în tot palatul său și în tot cuprinsul stăpânirii sale.

14. După aceasta, profetul Isaia a intrat la regele Iezechia și l-a întrebat: «Ce-au spus oamenii aceia, și de unde au venit?» Și Iezechia i-a răspuns: «Dintr'o țară depărtată au venit ei, din Babilon.»

15. Și el l-a mai întrebat: «Ce-au văzut în palatul tău?» Și Iezechia a răspuns: «Au văzut ceea ce se poate vedea în palatul meu și n'a rămas nimic pe care să nu li-l fi arătat în vistierile mele!»

16. Atunci Isaia a zis lui Iezechia: «Ascultă cuvântul Domnului!

17. Iată, vor veni zile, și tot ceea ce se află în palatul tău va fi luat și ceea ce au strâns strămoșii tăi până în ziua de azi va fi dus în Babilon și nu va rămănea nimic», — zice Domnul,

18. «Iar fiii tăi care au ieșit din coapsele tale, pe care i-ai născut, vor fi luați în robie și vor fi eunuci, în palatul împăratului din Babilon.»

19. Atunci Iezechia i-a zis lui Isaia: «Bun este cuvântul Domnului pe care l-ai grăit!» Căci el gândea în sine: «Numai în zilele mele să fie adevărată pace!»

20. Cealaltă istorie a lui Iezechia, toate biruințele lui, cum a făcut el iazul și

ulucul care aducea apă în cetate, sunt scrise în «Croniclele regilor lui Iuda».

21. Și a adormit Iezechia cu părinții săi, iar în locul său a început să domnească fiul său Manase.

21.

Manase și Amon, regii Iudei.

1. Manase era de doisprezece ani când s'a suit pe tron și a domnit cincizeci și cinci de ani în Ierusalim. Pe mama sa o chema Heftiba.

2. Și el a săvârșit fapte rele în ochii Domnului, după potriwa grozăviilor neamurilor pe care Domnul le gonise din fața fiilor lui Israil.

3. El a zidit din nou înălțimile cu jertfelnice pe care le dăruimase Iezechia, părintele său, a ridicat jertfelnice lui Baal și a făcut Așere întocmai ca Ahab, regele lui Israil, și s'a închinat la toată oastea cerească și a slujit ei.

4. Și a zidit jertfelnic chiar și în templul Domnului, despre care Domnul spusese: «În Ierusalim îmi voi sălășlui numele meu!»

5. Și a făcut jertfelnice pentru toată oastea cerească în amândouă curțile templului Domnului.

6. Apoi a ars pe fiul său în foc și s'a îndeletnicit cu ghicitoria, cu vrăjitoria și a pus chemători de morți și tâlcuitori de semne, cu un cuvânt a sporit răul înaintea Domnului, ca să-l întărețe.

7. Și a pus chipul Așerei pe care îl făcuse, în templu, despre care Domnul zisese lui David și lui Solomon fiul său: «În templul acesta și în Ierusalimul pe care l-am ales din toate semințiile lui Israil, voi sălășlui numele meu în veac!»

8. Și nu voi mai clinti piciorul lui Israil din pământul pe care l-am dăruit părinților lor, numai dacă ei vor păzi tot ceea ce este în legea pe care eu am poruncit-o prin robul meu Moise.»

9. Dar ei n'au ascultat, iar Manase i-a înduplecat să rătăcească și să săvârșească fapte mai rele decât păgânii, pe care le stărpise Domnul de dinaintea fiilor lui Israil.

10. Atunci Domnul a vorbit prin robii săi profeți astfel:

11. «Fiindcă Manase, regele lui Iuda, a săvârșit aceste ticăloșii și a făcut fapte și mai rele decât au săvârșit Amoriții de dinaintea lui, și a împins și pe Iuda la păcat prin idoli lui,

12. Pentru aceasta, așa rostește Domnul Dumnezeu lui Israil: Iată, voi aduce nenorociri peste Ierusalim și peste Iuda, încât celui ce va auzi de ele, îi vor țui amândouă urechile.

13. Voi întinde peste Ierusalim funia Samariei și cumpăna de plumb a casei lui Ahab, și voi șterge Ierusalimul cum ștergi un blid și apoi îl pui cu gura în jos.

14. Și voi smulge rămășița moștenirii mele și o voi da pe mâna vrăjmașilor, ca să fie pradă și jaf pentru toți vrăjmașii,

15. Fiindcă ei au săvârșit ticăloșii în ochii mei și m'au mâniat, din ziua de când strămoșii lor au ieșit din Egipt și până în ziua de azi.»

16. Dar Manase a mai vărsat și foarte mult sânge nevinovat, încât Ierusalimul s'a umplut ochi, afară de nelegiuirea cu care a împins pe Iuda în păcat, săvârșind fapte rele în ochii Domnului.

17. Cealaltă istorie a lui Manase, faptele lui și păcatul pe care l-a săvârșit sunt scrise în «Croniclele regilor lui Iuda».

18. Și a adormit Manase cu părinții săi și a fost îngropat în grădina curții domnești, în grădina lui Uza, iar fiul său Amon a început să domnească în locul său.

19. Amon era de douăzeci și doi de ani când a început să domnească, și a domnit în Ierusalim doi ani. Pe mama sa o chema Meșulemet și era fiica lui Harut, din Iotba.

20. Și a săvârșit fapte rele în ochii Domnului, întocmai ca și Manase, părintele său.

21. Și a umblat pe calea pe care umblase părintele său și a cinstit idoli pe care îi cinstise și părintele său și s'a închinat lor,

22. Și a părăsit pe Domnul Dumnezeu străbunilor săi și n'a umblat în calea Domnului.

23. Însă dregătorii lui Amon au uelțit împotriva zilelor lui și au omorât pe rege în palat.

24. Atunci poporul țării a omorât pe cei ce uneliseră împotriva regelui Amon, și au pus rege în locul său pe Iosia, fiul său.

25. Cealaltă istorie a lui Amon și toate faptele pe care le-a făcut sunt scrise în «Cronicile regilor lui Iuda».

26. Și l-au îngropat în gropnița lui, în grădina lui Ūza, iar în locul lui a început să domnească Iosia, fiul lui.

22.

Domnia regelui Iosia. Evlavia lui.

Cartea legii e aflată în zilele lui Iosia.

1. De opt ani era Iosia când a început să domnească, și treizeci și unu de ani a domnit el în Ierusalim. Numele mamei sale era Iedida, fiica lui Adaia din Boțcat.

2. Și el a făcut fapte bune în ochii Domnului, și a mers cu deodinsul pe calea lui David, străbunul său, fără să scape nici la dreapta, nici la stânga.

3. Iar în anul al optsprezecelea al domniei regelui Iosia, a trimis regele pe Șafan, fiul lui Ațalia, nepotul lui Meșulam scriitorul, la templul Domnului cu poruncă:

4. «Du-te la Hilchia arhiereul și-i spune să verse argintul intrat în templul Domnului, pe care l-au adunat de la popor străjării de la prag,

5. Și să fie pus la îndemâna meșterilor supraveghetori în templul Domnului. Aceștia la rândul lor să plătească pe salaborii templului, care dreg stricăciunile din templu,

6. Tâmplarilor, dulgherilor, zidarilor, pentru cumpăraturile lemnăriei și pietrăriei trebuitoare la dregerea templului.

7. Dar pentru banii care li se încredințează să nu li se ia socotală, fiindcă ei lucrează pe credință și omenie.»

8. Atunci Hilchia arhiereul a zis lui Șafan scriitorul: «Am găsit în templul Domnului cartea legii». Și Hilchia i-a înmănat lui Șafan cartea și el a citit-o.

9. Apoi Șafan scriitorul a intrat la rege, căruia i-a dus răspunsul și i-a zis așa: «Robii tăi au vărsat argintul care se afla în templu și l-au încredințat meșterilor supraveghetori peste templul Domnului».

10. În același timp Șafan scriitorul a împărțit regelui și acest lucru: «Arhiereul Hilchia mi-a dat o carte». Și Șafan a citit dintr'însa înaintea regelui.

11. Când a auzit regele cuvintele din cartea legii și-a sfâșiat veșmintele,

12. Și a dat poruncă arhiereului Hilchia, lui Ahicam, fiul lui Șafan, lui Acbor, fiul lui Miheia, lui Șafan scriitorul și lui Asaia, dregătorul regelui:

13. «Duceți-vă de întrebări pe Domnul despre mine, despre poporul meu și despre întregul Iuda, pentru cuvintele acestei cărți care a fost găsită, căci mare este mânia Domnului care s'a aprins împotriva noastră, fiindcă părinții noștri n'au ascultat de poruncile din cartea aceasta ca să le facă precum sunt scrise într'însa».

14. Atunci arhiereul Hilchia, Ahicam, Acbor, Șafan, și Asaia s'au dus la profetița Hulda, — femeia lui Șalum veșmântarul, fiul lui Ticva, nepotul lui Harhas, — care locuia în Ierusalim în despărțământul al doilea, și i-au grăit ei despre aceasta.

15. Iar ea le-a dat acest răspuns: «Așa zice Domnul Dumnezeu lui Israel! Spuneți omului care v'a trimis:

16. «Așa zice Domnul: «Iată, eu voi aduce nenorocire peste locul acesta și peste locuitorii lui, potrivit cu tot ceea ce scrie în pravila aceasta, pe care a citit-o regele lui Iuda,

17. Fiindcă s'au răzlețit de mine și au adus tămâieri la alți dumnezei, ca să mă ațâțe cu toate lucrurile mâinilor lor. Pentru aceasta se va aprinde mânia mea în locul acesta și nu se va mai stinge!»

18. Iar regelui lui Iuda care v'a mânat să întrebați pe Domnul, să-i duceți acest răspuns: «Așa zice Domnul Dumnezeu lui Israel: De vreme ce, când ai auzit cuvintele pe care eu le-am spus,

19. Te-ai căit în inima ta și te-ai umilit înaintea Domnului, când ai prins de veste ceea ce am grăit împotriva locului acestuia și împotriva locuitorilor lui, ca să fie pustiit și blestemat, și ți-ai sfâșiat veșnunțele și te-ai pornit pe plâns înaintea mea: și eu te-am ascultat», — zice Domnul.

20. « Pentru aceea, iată că te voi pune laolaltă cu părinții tăi, și în pace te voi pogori în mormântul tău. Ca ochii tăi să nu vadă toate nenorocirile pe care eu le voi abate peste locul acesta! » Și ei au dus regelui răspuns.

23.

Citirea cărții legii și încheierea legământului cu Domnul, ca poporul să umble în căile lui. Iosia curăță țara de idoli: Baali și Așere, și carul soarelui de la ușa templului l-a ars. Apoi, capștile de pe înălțimi și jertfelnicul din Betel le-a pângărit. A desființat templele de pe înălțimile Samariei și pe preoții slujitori i-a omorât. Prăznuirea Paștelui. Războiul lui Iosia cu Neco, Faraonul Egiptului, care se îndreptă spre Eufrat, la Carchemiș, în ajutorul Asiriei. Moartea lui Iosia. Domnia lui Ioahaz și Ioachim.

1. După aceasta, regele a trimis poruncă să se strângă la el toți bătrânii lui Iuda și ai Ierusalimului.

2. Și regele s'a suit în templul Domnului împreună cu toți Iudeii și cu toți locuitorii Ierusalimului, preoții, profetii și tot poporul de la cel de rând până la cel mai de frunte și el a citit în auzul lor toate cuvintele cărții legământului, care a fost găsită în templul Domnului.

3. Atunci regele a stat în jilțul său și a încheiat legământ înaintea Domnului ca să umble în calea Domnului și să păzească poruncile lui, descoperirile lui și legile lui din toată inima și din tot sufletul și să fie cu răvnă pentru poruncile legământului scrise în cartea aceasta. Și tot poporul s'a unit cu încheierea legământului.

4. Apoi regele a poruncit arhierului Hilchia și preoților și străjerilor de la praguri să scoată din templul Domnului toate doarele care fuseseră făcute pentru Baal, pentru Așera și pentru toată oastea cerească, și să le ardă afară din Ierusalim în zăvoială Chedronului, iar cenușa s'o ducă la Betel.

5. Mai pe urmă el a înălțurat pe preoții idolești pe care îi puseseră regii lui Iuda și săvârșeau tămâieri pe înăl-

țimile cetăților din Iuda și în vecinătatea Ierusalimului, precum și pe cei ai lui Baal, ai Soarelui, ai Lunii, ai Luceafărului și ai întregii oștiri cerești.

6. A mai scos pe Așera din templul Domnului afară din Ierusalim, în lunca Chedronului, și a ars-o în lunca Chedronului, și a pisat-o mărunț, iar pulberea ei a aruncat-o pe mormintele oamenilor de rând;

7. A dărâmat lăcașul desfrânaților din templul Domnului, unde femeile aveau obiceiul să țeasă mantii pentru Așera;

8. A dat afară pe preoții idolilor din cetățile din Iuda, a pângărit culmile pe care aduceau tămâieri acești preoți, din Gheba și până la Beerșeba, a dărâmat templul zeităților cu chip de țap, de la poarta lui Iosua, căpetenia cetății, care se află în stânga cum intri pe poarta cetății.

9. De atunci preoții înălțimilor n'au mai avut voie să aducă jertfe pe jertfelnicul Domnului în Ierusalim, ci numai mâncau azime cu rudeniile lor.

10. Apoi a mai spurcat locurile de jertfă din valea Ben-Hinom, ca să nu mai ardă în foc nimeni pe fiul sau pe fiica sa în cinstea lui Moloc;

11. A dat deoparte caii pe care îi puseseră regii lui Iuda în cinstea soarelui, la ușa templului Domnului, în casa supraveghetorului Natanmelec, în Parvarim, iar carul soarelui l-a ars în foc.

12. Regele a mai stricat jertfelnicile de pe acoperiș, adică din catul de sus al cascii lui Ahaz, pe care le înălțaseră regii lui Iuda, jertfelnicile lui Manase dintr'amândouă curțile templului, și le-a dărâmat din locul acela, iar molozul lor l-a aruncat în valea Chedronului.

13. Regele a pângărit apoi capștile de pe înălțimile cele de la răsărit de Ierusalim și de la miază-zi de muntele Măslinilor, pe care le clădise Solomon, regele lui Israel, în cinstea Astartei, idolul Sidonului, în cinstea lui Chemoș, idolul Moabiților, și în cinstea lui Milcom, idolul Amoniților.

14. Și a mai sfărâmat stâlpii cu pisanii idolești, și Așerele le-a tăiat, iar locul lor l-a umplut cu oase de om.

15. Așijderea și jertfelnicul cel din Betel, înălțimea pe care o ridicase Ieroboam, fiul lui Nabat, care a împins pe Israil la păcat, de asemenea și jertfelnicul lui împreună cu înălțimea căreia i-a sfărâmat pietrele și le-a prefăcut în pulbere. Și a mai ars și pe Așera.

16. Și când și-a aruncat ochii Iosia și a văzut mormintele din cetate, a trimis ca să i se aducă oase din morminte și le-a ars pe jertfelnic, și astfel l-a pângărit după cuvântul Domnului pe care îl predicase omul lui Dumnezeu, când Ieroboam stătea la praznic lângă jertfelnic. Și când și-a ațintit ochii către mormântul omului lui Dumnezeu, care profețise acele lucruri,

17. A întrebat: « A cui este piatra aceasta mormântală pe care o văd? » Atunci locuitorii cetății i-au răspuns: « Acesta este mormântul omului lui Dumnezeu cel ce a venit din Iuda și a profețit lucrurile acestea pe care tu le-ai făcut cu jertfelnicul din Betel ».

18. Și el a răspuns: « Lăsați-l să odihnească în pace! Nimeni să nu turbure liniștea oaselor lui! » Și astfel ei nu s'au atins de oasele lui și nici de oasele profetului din ținutul Samariei.

19. Iosia a mai desființat de asemenea toate templele de pe înălțimile din cetățile Samariei pe care le zidiseră regii lui Israil, ca să ațâțe mânia Domnului, și a făcut aidoma precum făcuse și în Betel.

20. Pe toți preoții templelor de pe înălțimi pe care i-a găsit, i-a omorât, iar deasupra jertfelnicilor a ars oase de om. După aceasta s'a întors în Ierusalim.

21. În vremea aceea, regele a poruncit poporului întreg: « Prăznuiți Paștile Domnului Dumnezeului vostru, precum este scris în această carte a legii! »

22. Și nu se mai prăznuiea un astfel de Paște din zilele judecătorilor, care au judecat pe Israil, și tot timpul domniei regilor lui Israil și ai lui Iuda,

23. Ci abia în anul al optsprezecelea al regelui Iosia s'au prăznui Paștile în cinstea Domnului în Ierusalim.

24. Iosia a nimicit pe cei ce vrăjeau cu morții și pe tâlcuitorii de semne,

terafimii și idoli, precum și toate grozăviile care se iviseră în Iuda și în Ierusalim, ca să se adeverească poruncile legii scrise în cartea pe care o găsise arhiereul Hilchia în templul Domnului.

25. Și nici înaintea lui n'a fost rege și nici după el nu s'a mai ivit altul asemenea lui, care să se fi întors spre Domnul din toată inima lui, din tot sufletul lui și din toată vârtutea lui, și în tot înțelesul legii lui Moise.

26. Însă Domnul nu și-a abătut marea vâpaie a mâniei lui care se aprinsese împotriva lui Iuda, din pricina smintelii cu care îl întăratase Manase.

27. Atunci Domnul a hotărât: « Și pe Iuda îl voi lepăda de la fața mea, după cum am lepădat pe Israil, și voi arunca și această cetate pe care am ales-o, Ierusalimul, dimpreună cu templul despre care am făgăduit ca într'insul să sălășuiască numele meu! »

28. Celelalte istorisiri și fapte pe care le-a făcut Iosia sunt scrise în « Cronicile regilor lui Iuda ».

29. În timpul domniei lui a pornit Faraonul Neco, împăratul Egiptului, într'ajutorul împăratului Asiriei și a ajuns la Eufrat, iar regele Iosia a ieșit în întâmpinarea lui, și Neco l-a omorât la Meghido îndată ce s'a întâlnit cu el.

30. Atunci dregătorii l-au pus mort într'un car și l-au adus în Ierusalim și l-au îngropat în mormântul lui. Iar poporul țării a ales pe Ioahaz, fiul lui Iosia, pe care l-a miruit rege în locul tatălui său.

31. Când Ioahaz a început să domnească era de douăzeci și trei de ani, și a domnit trei luni în Ierusalim. Pe mama sa o chema Hamutal, fiica lui Ieremia din Libna.

32. Și el a săvârșit fapte rele în ochii Domnului, întocmai precum săvârșiseră străbunii săi.

33. Și Faraonul Neco l-a ținut prins la Ribla, în ținutul Hamat, ca să nu mai domnească în Ierusalim, și a pus bir pe țară o sută de talanți de argint și zece talanți de aur.

34. După aceasta, Faraonul Neco a pus rege în locul lui Iosia pe Eliachim,

fiul lui Iosia, și i-a schimbat numele în Ioachim, iar pe Ioahaz l-a luat cu sine și l-a dus în Egipt, unde a și murit.

35. Ioachim a fost nevoit să dea lui Faraon argint și aur, ba a mai pus și țara la bir ca să-i dea bani după cererea lui Faraon. Și după socotința lui, de la fiecare locuitor al țării lua argint și aur ca să-i dea lui Faraon.

36. Ioachim era de douăzeci și cinci de ani când a început să domnească, și a domnit unsprezeci ani în Ierusalim. Pe mama sa o chema Zebuda, fiica lui Pedaia din Ruma.

37. Și a săvârșit fapte rele în ochii Domnului, precum săvârșiseră și părinții săi.

24.

Domnia lui Ioachim peste Iuda. Întâia cucerire a Ierusalimului și întâia ducere a locuitorilor în robie în Babilon, din pricina răscoalei lui Ioachim. Viața lui departe de Dumnezeu. Domnia lui Iehoiachin și a lui Sedechia, care se răzvrătește împotriva lui Nabucodonosor, împăratul Babilonului.

1. În zilele lui, a pornit Nabucodonosor, împăratul Babilonului, cu război. Și Ioachim i-a stat supus trei ani, apoi s'a răzvrătit împotriva lui.

2. Atunci a trimis Domnul împotriva lui cete de Caldei, de Edomiți, de Moabiți, de Amoniți, și anume i-a mânat împotriva lui ca să-l nimicească, după cuvântul Domnului, pe care îl grăise prin gura slujitorilor săi profeți.

3. Și acest lucru, că a fost îndepărtat din fața lui, s'a întâmplat din pricina revărsării mâniei Domnului împotriva lui Iuda pentru păcatul pe care îl săvârșise Manase.

4. Și Domnul n'a vrut să-l ierte și pentru sângele nevinovat pe care l-a vărsat și cu care sânge a umplut Ierusalimul.

5. Cealaltă istorie a domniei lui Ioachim, precum și toate ticăloșiile pe care le-a săvârșit sunt scrise în «Cronicile regilor lui Iuda».

6. Și a adormit Ioachim cu părinții săi, iar în locul lui a început să domnească Iehoiachin, fiul său.

7. Dar împăratul Egiptului n'a mai vrut să iasă din țara lui, căci împăratul Babilonului cucerise tot ținutul care ținuse de împăratul Egiptului, de la râul Egiptului și până la apa Eufrațului.

8. Și Iehoiachin era de optsprezece ani când și-a început domnia, și a domnit trei luni în Ierusalim. Pe mama sa o chema Nehușta, fiica lui Elnatan din Ierusalim.

9. De asemenea și el a săvârșit fapte rele înaintea Domnului, precum săvârșiseră și părinții săi.

10. În vremea aceea, dregătorii lui Nabucodonosor, împăratul Babilonului, au pornit împotriva Ierusalimului, și au impresurat cetatea.

11. Mai pe urmă, pe când dregătorii lui țineau impresurată cetatea, Nabucodonosor, împăratul Babilonului, a pornit el însuși împotriva ei.

12. Atunci Iehoiachin, regele Iudei, a ieșit înaintea împăratului Babilonului, împreună cu mama sa, cu dregătorii săi, cu voevozii și cu curtenii săi, și, în anul al optulea al domniei lui, Nabucodonosor l-a luat rob.

13. Și a golit toate vistierile templului și vistierile palatului domnesc. Apoi a sfărâmat toate odoarele cele de aur pe care Solomon, regele lui Israil, le făcuse în templul Domnului, — întocmai precum poruncise Domnul,

14. Și a dus în robie tot Ierusalimul, pe toți principii și pe toți oștenii cei viteji, — zece mii de inși, — pe toți dulgherii și fierarii, și n'a rămas decât numai sărăcimea țării.

15. Iar pe Iehoiachin l-a dus rob în Babilon, împreună cu mama sa, cu femeile regelui, cu curtenii lui și cu fruntașii țării; toți au pornit robii din Ierusalim în Babilon.

16. Apoi pe toți vitejii, șapte mii de oameni, dulgherii și fierarii, o mie la număr, toți luptătorii de frunte, împăratul Babilonului i-a dus în robie în Babilon.

17. Și împăratul Babilonului a suit pe tron, în locul lui Iehoiachin, pe Matania, unchiul său, căruia i-a zis Sedechia.

18. Sedechia a început să domnească la vârsta de douăzeci și unu de ani și în Ierusalim a domnit unsprezece ani. Pe mama sa o chema Hamutal, fiica lui Ieremia din Libna.

19. El a făcut fapte rele în ochii Domnului, aidoma ca și Iehoiachin,

20. Din care pricină Domnul și-a revărsat urgia împotriva Ierusalimului și a lui Iuda, până ce l-a aruncat de la fața lui. Apoi Sedechia s'a răzvrătit împotriva împăratului Babilonului.

25.

Dărărmarea Ierusalimului și a doua ducere în robia babiloneană.

1. Era în anul al nouălea al domniei lui, în luna a zecea, în ziua a zecea, când Nabucodonosor, împăratul Babilonului, însoțit de oastea sa a pornit împotriva Ierusalimului, l-a impresurat și a ridicat în jurul lui un val.

2. Și cetatea a rămas impresurată până în anul al unsprezecelea al regelui Sedechia.

3. În luna a patra, în ziua a noua a lunii, a izbucnit foamea în cetate, și poporul țării nu avea merinde.

4. Atunci s'a făcut o spărtură în zidul cetății, prin care noaptea a ieșit regele cu toată oștirea lui și a apucat-o prin poarta dintre cele două ziduri, din susul grădinii regelui, în vreme ce Caldeii tot mai țineau impresurată cetatea, și s'a îndreptat înspre câmpia Iordanului.

5. Atunci armata Caldeilor s'a luat după rege și l-a ajuns în câmpia Ierihonului, în vreme ce toată armata lui se împrăștiase.

6. Și Caldeii au prins pe rege și l-au dus la împăratul Babilonului care se afla în Ribla, și acolo l-au judecat.

7. Pe feciorii lui Sedechia i-au omorât în văzul lui, iar lui Sedechia i-au scos ochii, apoi l-au aruncat în lanțuri de aramă și l-au dus în Babilon.

8. În luna a cincea, în ziua a șaptea a lunii, va să zică în anul al nouăsprezecelea al împăratului Nabucodonosor, împăratul Babilonului, Nebuzaradan, căpetenia gărzii împărătești, dregătorul

împăratului Babilonului, a venit în Ierusalim,

9. Și a ars templul Domnului și palatul domnesc, toate casele din Ierusalim, precum și toate clădirile mai însemnate.

10. Apoi toată oastea Caldeilor de sub mâna căpeteniei gărzii împărătești a dărămat zidurile din jurul Ierusalimului,

11. Iar pe poporul care mai rămăsese în cetate, cei care se predaseră împăratului Babilonului, împreună cu meșteșugarii, Nebuzaradan, căpetenia gărzii, i-a luat robi.

12. Din sărăcimea țării, căpetenia gărzii a lăsat pe podgoreni și pe plugari.

13. Columnele cele de aramă ale templului, cărucioarele și marea de aramă din templul Domnului, Caldeii le-au sfărâmat și arama au dus-o în Babilon.

14. De asemenea au luat căldările, lopețile, cuțitele și cupele, în sfârșit toate odoarele de aramă trebuincioase la slujbă.

15. Căpetenia gărzii a mai luat cățuile și ibricele de stropit, făcute de-a ntregul din argint și din aur,

16. Cele două columne, marea și cărucioarele pe care le făcuse Solomon în templul Domnului și în care lucruri arama fusese pusă fără cântar.

17. O columnă era înaltă de optsprezece coți, iar capiteliul de aramă era înalt de cinci coți; horbota și rodiile dimprejurul capiteliului erau numai de aramă. La fel era făcută și columna a doua.

18. Apoi căpetenia gărzii a luat cu sine pe arhiereul Seraia, pe Sofonie, preotul al doilea, și pe cei trei străjeri de la prag.

19. Și din cetate a luat: un căpitan care era peste oaste, cinci dregători din suita regelui, care se găseau în cetate, pe scriitorul vovodului armatei, care înscria poporul la oaste, și șaiszeci de oameni din popor care se aflau în cetate.

20. Și Nebuzaradan, căpetenia gărzii împărătești, i-a luat robi și i-a dus la împăratul Babilonului în Ribla.

21. Atunci împăratul Babilonului i-a omorât în Ribla, în ținutul Hamatului.

Iar pe Iuda l-a dus din țara lui în robie.

22. Cât despre poporul care mai rămăsese în țara lui Iuda și pe care îl lăsase Nabucodonosor, împăratul Babilonului, l-a pus sub stăpânirea lui Ghedalia, fiul lui Ahicam, nepotul lui Șafan.

23. Și când toți căpitani de oștire și oamenii lor au aflat că împăratul Babilonului a pus stăpân pe Ghedalia, s'au dus la Ghedalia, în Mițpa: Ismail, fiul lui Netania, Iohanana, fiul lui Careah, Seraia, fiul lui Tanhumet din Netofa, și Iazania, fiul Maacatitului, împreună cu oamenii lor.

24. Atunci Ghedalia i-a jurat pe ei și pe oamenii lor și le-a zis: «Nu vă fie frică de dregătorii Caldeilor! Intoarceți-vă în țară și fiți supuși împăratului Babilonului, și vă va fi bine!»

25. Dar în luna a șaptea a venit Ismail, fiul lui Natania, fiul lui Elișama,

de neam domnesc, cu zece oameni, și a omorât pe Ghedalia, asemenea și pe Iudeii și pe Caldeii care se aflau cu el în Mițpa.

26. După această întâmplare, întreg poporul de la mic și până la mare împreună cu căpitani de oști au fugit în Egipt, fiindcă se temeau de Caldei.

27. În anul al treizeci și șaptelea al robiei lui Iehoiachin, regele lui Iuda, în a douăsprezecea lună, în ziua a douăzeci și șaptea, Evil Merodac, împăratul Babilonului, a scos pe Iehoiachin din temniță, în întâiul an al domniei lui.

28. Și i-a vorbit prietenos, și tronul lui l-a pus mai sus decât tronul regilor care se aflau robi la el în Babilon.

29. Apoi i-a schimbat hainele pe care le purta în temniță, și în tot timpul vieții lui a mâncat la masa lui,

30. Iar tainul, tain neîntrerupt, lui i-a fost dat de la împărat, zi de zi, în toate zilele vieții lui.

CARTEA ÎNTĂIA A CRONICILOR

I.

Neamul Patriarhilor până la Iacob.

1. Adam, Set, Enoș,
2. Chenan, Mahalalcel, Iared,
3. Enoh, Matusalem, Lameh,
4. Noe, Sem, Ham și Iafet.
5. Fiii lui Iafet au fost: Gomer, Magog, Madai, Iavan, Tubal, Moșec și Tiras.
6. Și fiii lui Gomer: Așchenaz, Rifat și Togarma.
7. Fiii lui Iavan: Elișa, Tarșis, Chitim, și Dodanim.
8. Fiii lui Ham au fost: Cuș și Mițraim, Put și Canaan.
9. Fiii lui Cuș: Seba, Havila, Sabeta, Raema și Sabteca; și fiii lui Raema: Șeba și Dedan.
10. Cuș a născut pe Nimrod, acesta a început să fie viteaz pe pământ.
11. Mițraim a născut pe Ludiți, pe Anamiți, pe Lehabiți, pe Naftuhiți,
12. Pe Patrusiți, pe Caftoriți — din care s'au tras Filistenii — și pe Casluiți.
13. Canaan a născut pe Țidon, întâiul său născut, și pe Het,

14. Pe Icbusiți, pe Amoriți, pe Gherghesiți,

15. Pe Heviți, pe Archiți și pe Siniți,

16. Pe Arvadiți, pe Țemariți și pe Hamatiți.

17. Fiii lui Sem au fost: Elam, Asur, Arpașad, Lud și Aram; și fiii lui Aram: Uț, Hul, Gheter și Maș.

18. Arpașad a născut pe Șelah, iar Șelah a născut pe Eber.

19. Și Eber a avut doi feciori, pe unul îl chema Peleg, fiindcă în vremea lui omenirea și-a împărțit pământul, iar pe fratele lui îl chema Ioctan.

20. Ioctan a născut pe Almodad și pe Șelef, pe Hațarmavet și pe Iarah,

21. Pe Hadoram, Uzal, Dicla,

22. Pe Ebal, Abimael, Șeba,

23. Pe Ofir, Havila, Iobab. Aceștia toți au fost fiii lui Ioctan.

24. Fiii lui Sem au mai fost: Arpașad, Șelah,

25. Eber, Peleg, Reu,

26. Serug, Nahor, Terah,

27. Avram, adică Avraam.

28. Fiii lui Avraam au fost: Isaac și Ismail.

29. Iată spița lor: Întăiul născut al lui Ismail a fost Nebaiot, apoi Chedar, Adbeel, Mibsam,

30. Mișma, Duma, Masa, Hadad, Tema,

31. Ietur, Nafiș și Chedema. Aceștia au fost fiii lui Ismail.

32. Fiii Cheturei, Țitoarea lui Avraam: ea a născut pe Zimran și pe Iocșan, apoi pe Medan, Madian, Ișbac și pe Șuah. Fiii lui Iocșan au fost: Șeba și Dedan.

33. Fiii lui Madian au fost: Efa, Efer, Enoh, Abida, Eldaa. Aceștia au fost fiii Cheturei.

34. Avraam a născut pe Isaac. Fiii lui Isaac au fost: Esau și Israil.

35. Fiii lui Esau au fost: Elifaz, Reguel, Ieuș, Ialam și Core.

36. Fiii lui Elifaz au fost: Temen, Omar, Țefo, Gatam, Chenaz, Timna și Amalec.

37. Fiii lui Reguel au fost: Nahat, Zerah, Șama și Miza.

38. Fiii lui Seir au fost: Lotan, Șobal, Țibeon, Ana, Dișon, Ețer și Rișon.

39. Fiii lui Lotan au fost: Hori și Hemam, iar sora lui Lotan a fost Timna.

40. Fiii lui Șobal au fost: Alvan, Manahat și Ebal, Șefo și Onan. Fiii lui Țibeon au fost: Aia și Ana.

41. Fiul lui Ana a fost: Dișon, iar fiii lui Dișon, au fost: Hemdan, Eșban, Itran și Cheran.

42. Fiii lui Ețer au fost: Bilhan, Zaavan și Acan. Fiii lui Rișon au fost: Uț și Aran.

43. Iată și regii care au domnit în țara Edomului înainte de a fi domnit vre-un rege în Israil: Bela, fiul lui Beor, care și-a avut scaunul domnesc în cetatea Dinhaba.

44. După ce a murit Bela, a domnit, în locul lui, Iobab, fiul lui Zerah din Bosra.

45. Și după ce a murit Iobab, a ajuns rege, în locul lui, Hușam din ținutul Temaniților.

46. Apoi a murit Hușam și a fost ales rege, în locul său, Hadad, fiul lui Bedad care a biruit pe Madianiți în câmpia Moabului. Cetatea domnească era în Avit.

47. Și după moartea lui Hadad a ajuns rege în locul său Samla din Masreca.

48. Apoi a murit și Samla și s'a făcut rege în locul său Saul din Rehobotul de pe Euftrat.

49. Și a murit și Saul și a fost ales rege în locul său Baal-hanan, fiul lui Acbor.

50. După moartea lui Baal-hanan a ajuns rege în locul său Hadar. Cetatea sa domnească era în Pau. Pe soția sa o chema Mehetabel, fiica lui Matred, fiica lui Mezahab.

51. Și a murit și Hadar și au început să domnească voevozi ai semințiilor din Edom: voevodul Timna, voevodul Aleva, voevodul Ietet,

52. Voevodul Oholibama, voevodul Ela, voevodul Pinon,

53. Voevodul Chenaz, voevodul Mibțar,

54. Voevodul Magdiel, voevodul Iran. Aceștia au fost voevozii Edomului.

2.

Fiii lui Iacob și ai lui Iuda.

1. Iată și pe fiii lui Israil: Ruben, Simeon, Levi, Iuda, Isahar, Zebulon,

2. Dan, Iosif, Veniamin, Neftali, Gad și Așer.

3. Fiii lui Iuda au fost: Ir, Onan și Șela. trei care i s'au născut din fata unui canaanit anume Șua. Și Ir, întâiul născut al lui Iuda, a făcut fapte rele în ochii Domnului, din care pricină l-a și omorît.

4. Tamar, nora sa, i-a născut pe Pereț și pe Zerah. Toți feciorii lui Iuda au fost cinci.

5. Fiii lui Pereț au fost: Hețron și Hamul.

6. Fiii lui Zerah au fost: Zimri, Etan, Henan, Calcol și Dada, de toți cinci.

7. Fiii lui Carmi au fost: Acar, cel care a adus sminteală în Israil, din pricina crutării celor sortite pieirii.

8. Fiul lui Etan a fost Azaria.

9. Fiii lui Hețron care i s'au născut au fost: Ierahmeel, Ram și Caleb.

10. Ram a născut pe Aminadab, Aminadab a născut pe Naason, principele fiilor lui Iuda.

11. Naason a născut pe Salmon și Salmon a născut pe Booz.

12. Booz a născut pe Obed și Obed a născut pe Iesei.

13. Iesei a născut pe Eliab, întâiul său născut, Abinadab al doilea, Şimea al treilea,

14. Natanail al patrulea, Radai al cincilea,

15. Oţem al şaselea şi David al şaptelea.

16. Şi surorile lor au fost: Teruia şi Abigail. Fiii lui Teruia au fost: Abişai şi Ioab, iar al treilea Asael.

17. Abigail a născut pe Amasa, iar tatăl lui Amasa a fost Ismailitul Ieter.

18. Caleb, fiul lui Heţron, a născut fii cu Azuba şi cu Ieriot: pe Ieşer, Şobab şi pe Ardon.

19. După ce Azuba a murit, Caleb şi-a luat femeie pe Efrat, care i-a născut pe Hur.

20. Hur a născut pe Uri, iar Uri a născut pe Beţaleel.

21. Apoi Heţron s'a însoţit cu fata lui Machir, tatăl lui Galaad, şi a luat-o de femeie când era de şaisprezece ani, şi ea i-a născut pe Segub.

22. Şi Segub a născut pe Iair, acel care a avut douăzeci şi trei de cetăţi în ţinutul Galaadului.

23. Însă Gheşuriţii şi Sirienii au cuprins aşezările lui Iair, Chenatul şi cetăţile dimprejur, în totul şaizeci de cetăţi. Aceştia au fost feciorii lui Machir, tatăl lui Galaad.

24. După moartea lui Heţron, Caleb a intrat la Efrata, femeia lui Heţron, tatăl său, care a născut pe Aşhur, tatăl lui Tecoa.

25. Fiii lui Ierahmeel, întâiul născut al lui Heţron, au fost: Ram întâiul născut, apoi Buna, Oren, Oţem şi Ahia.

26. Dar Ierahmeel a mai avut şi altă femeie pe care a chemat-o Atara. Ea a fost mama lui Onan.

27. Fiii lui Ram, întâi născutul lui Ierahmeel, au fost: Maaţ, Iamin şi Echer.

28. Iar fiii lui Onan au fost: Şamai şi Iada. Şi fiii lui Iada au fost: Nadab şi Abişur.

29. Pe soţia lui Abişur o chema Abihail, care i-a născut pe Ahban şi pe Molid.

30. Fiii lui Nadab au fost: Seled şi Apaim; iar Seled a murit fără să aibă copii.

31. Fiul lui Apaim a fost Işi. Işi a avut pe Şeşan, iar Şeşan a avut pe Ahlai.

32. Şi fiii lui Iada, fratele lui Şamai, au fost: Ieter şi Ionatan. Şi Ieter a murit fără să aibă copii.

33. Fiii lui Ionatan au fost: Pelet şi Zaza. Aceştia au fost fiii lui Ierahmeel.

34. Şeşan însă n'a avut fii, ci numai fiice. Şeşan avea un rob egiptean pe care îl chema Iarha,

35. Şi Şeşan a dat de femeie pe fiica sa robului Iarha. Şi ea i-a născut pe Atai.

36. Atai însă a născut pe Natan, iar Natan a născut pe Zabad.

37. Zabad a născut pe Eflal şi Eflal a născut pe Obed.

38. Obed a născut pe Ehu, iar Ehu a născut pe Azaria.

39. Azaria a născut pe Heleţ, iar Heleţ a născut pe Eleasa.

40. Eleasa a născut pe Sismai, iar Sismai a născut pe Şalum.

41. Şi Şalum a născut pe Iecamia, iar Iecamia a născut pe Elişama.

42. Fiii lui Caleb, fratele lui Ierahmeel, au fost: Moşa, întâiul său născut, care este tatăl lui Zif, şi fiii lui Mareşa, tatăl lui Hebron.

43. Fiii lui Hebron au fost: Core şi Tapuah, Rechem şi Şema.

44. Şema a născut pe Raham, tatăl lui Iorcheam. Şi Rechem a născut pe Şamai.

45. Şi Şamai a avut pe Maon, iar Maon a fost tatăl lui Bet-Ţur.

46. Efa, ţiitoarea lui Caleb, a născut pe Haran, pe Moţa şi pe Gazez. Şi Haran a născut pe Gazez.

47. Şi fiii lui Iahdai au fost: Reghem, Iotam, Gheşan, Pelet, Efa şi Şaaf.

48. Iar Maaca, ţiitoarea lui Caleb, a născut pe Şeber şi pe Tirhana.

49. Ea a născut şi pe Şaaf, tatăl lui Madmana, pe Şeva, tatăl lui Macbena, şi pe tatăl lui Ghibeaa. Iar fiica lui Caleb a fost Acaa.

50. Aceştia au fost feciorii lui Caleb. Iar fiii lui Hur, întâiul născut al Efratei, au fost: Şobal, tatăl lui Chiriati-Iearim,

51. Salma, tatăl lui Betleem, şi Haref, tatăl lui Bet-Gader.

52. Fiii lui Şobal, tatăl lui Chiriati-Iearim, au fost: Reaia, Haţi-Hame-nuhat,

53. Și neamurile lui Chiriat-Iearim, precum și Itriții, Putiții, Șumatiții, Mișraitiți. Dintr'aceștia s'au tras Toratiții și Estaulienii.

54. Fiii lui Salma au fost: Betleem și Netofatiții, Ataret, Bet-Ioab și jumătate din Manahtiți, adică Toriți,

55. Și neamurile scriitorilor care locuiesc în Iabeț, Tiratiții, Șimatiții și Suciatiții. Aceștia sunt Chiniții care se trag din Hamat, strămoșul lui Bet-Recab.

3.

Neamul regilor din Iuda.

1. Iată și pe fiii lui David, care i s'au născut în Hebron: Cel întâi născut Amon, din Ahinoam cea din Izreel, al doilea Daniil din Abigail cea din Carmel,

2. Al treilea Absalom, fiul Maacăi, fiica lui Talmai, regele din Gheșur, al patrulea Adonia, fiul Haghitei,

3. Al cincilea Șefatia din Abital, al șaselea Itream din femeia sa Eglă.

4. Cei șase i s'au născut în Hebron. În această cetate a domnit șapte ani și șase luni, iar în Ierusalim a domnit treizeci de ani.

5. Iar în Ierusalim i s'au născut aceștia: Șimea, Șobab, Natan și Solomon, patru cu toții, din Batșeba, fiica lui Amiel,

6. Apoi Ibhar, Elișama, Elifelet,

7. Nogah, Nefeg și Iafia,

8. Elișama, Eliada și Elifelet, nouă cu toții.

9. Aceștia sunt toți feciorii lui David afară de cei născuți din țiitoare. Și Tamar era sora lor.

10. Solomon a avut fiu pe Roboam, fiul lui a fost Abia, fiul acestuia Asa, fiul acestuia Iosafat,

11. Fiul lui Iosafat, Ioram; fiul acestuia Ahazia, fiul acestuia Ioasă,

12. Fiul acestuia Amația, fiul acestuia Azaria, fiul acestuia Iotam,

13. Fiul acestuia Ahaz, fiul acestuia Iezechia, fiul acestuia Manase,

14. Fiul acestuia Amon, fiul acestuia a fost Iosia.

15. Și fiii lui au fost: Iohanana, cel întâi născut, iar al doilea Ioachim, al treilea Sedechia și al patrulea Șalum.

16. Fiii lui Ioachim au fost: Ieconia fiul lui și Sedechia fiul lui.

17. Și fiii lui Ieconia, cel dus în robie, au fost: Salatiil,

18. Malchiram, Pedaia, Senațar, Iecama, Hoșama și Nedabia.

19. Fiii lui Pedaia au fost: Zorobabel și Șimei. Fiii lui Zorobabel au fost: Meșulam și Hanania, iar pe sora lor o chema Șelomit.

20. Fiii lui Meșulam au fost: Hașuba, Ohel, Berechia, Hasadia, Iușab-Hesed, de toți cinci.

21. Fiii lui Hanania au fost: Pelatia și Isaia; apoi fiii lui Refaia, fiii lui Arman, ai lui Obadia și ai lui Șecania.

22. Fiii lui Șecania a fost: Șemaia, Hațuș, Igheal, Bariah, Nearia și Șafat, de toți șase.

23. Fiii lui Nearia au fost: Elioenai, Iezechia și Azricam, de toți trei.

24. Fiii lui Elioenai au fost: Hodavia, Eliașib, Pelaia, Acub, Iohanana, Delaia și Anani, de toți șapte.

4.

Urmașii lui Iuda și ai lui Simeon.

1. Fiii lui Iuda au fost: Pereș, Hețron, Carmi, Hur și Șobal.

2. Reaia, fiul lui Șobal, a născut pe Iahat, iar Iahat a născut pe Ahumai și pe Lahad. Aceștia au fost neamurile Toratiților.

3. Iată care sunt fiii lui Hur: Etam, Izreel, Ișma și Idbaș. Pe sora lor o chema Hațeleponi.

4. Apoi Penuel, tatăl lui Ghedor, și Ezer, tatăl lui Hușa. Aceștia au fost fiii lui Hur, întâiul născut al lui Efrat, tatăl lui Betleem.

5. Dar Așhur, tatăl lui Tecoa, a avut două soții: pe Helea și pe Naara.

6. Și Naara i-a născut pe Ahuzam, Hefer, pe Temni și pe Ahaștariți. Aceștia au fost feciorii Naarei.

7. Fiii Heleei au fost: Țeret, Țohar, Etnan și Coț.

8. Și Coț a născut pe Anub și pe Țobeba, pe Iabeț și neamurile lui Aharhel, fiul lui Harum.

9. Însă Iabeț a fost mai luat în seamă decât frații lui, din această pricină și

maică-sa i-a pus numele Iabeț, și zicea: « În dureri l-am născut! »

10. Atunci Iabeț s'a rugat Dumnezeului lui Israil și a zis: « O, dacă tu mă vei binecuvânta și vei întinde hotarele mele și mâna ta va fi cu mine și mă vei păzi de rele, ca să nu dea peste mine nici o durere!... » Și Dumnezeu i-a îndeplinit cererea.

11. Și Chelub, fratele lui Șuha, a născut pe Mehîr, care este tatăl lui Eșton.

12. Și Eșton a născut pe Bet-Rafa, pe Paseah și pe Tehina, întemeietorul cetății Nahaș. Aceștia sunt locuitorii din Recab.

13. Fiul lui Chenaz au fost: Otniel și Seraia, iar fiii lui Otniel au fost: Hatat și Meonotai.

14. Și Meonotai a născut pe Ofra, iar Seraia a născut pe Ioab, întemeietorul Ghe-Harașimului, numit așa din pricină că locuitorii erau dulgheri.

15. Și feciorii lui Caleb, fiul lui Iefune, au fost: Ir, Ela și Naam. Și fiii lui Ela au fost: Chenaz...

16. Fiii lui Iehalelel au fost: Zif și Zifa, Tireia și Asareel.

17. Și fiii lui Ezra au fost: Ieter, Mered, Efer și Ialon. Ieter a născut pe Miriam, pe Șamai și pe Ișbah, tatăl lui Eștemoa.

18. Iar Iehudia, femeia lui, a născut pe Iered, tatăl lui Ghedor, și pe Heber, tatăl lui Soco, și pe Iecutiel, tatăl lui Zanoah. Aceștia sunt feciorii Bitiei, fiica lui Faraon, pe care o luase în căsătorie Mered.

19. Și fiii femeii Hodia, sora lui Naham, părintele Cheilei, au fost: Garmi și Eștemoa Maacatitul.

20. Și fiii lui Simeon au fost: Annon și Rina, Ben-Hanan și Tilon. Fiii lui Iși au fost: Zohet și Ben-Zohet.

21. Și fiii lui Șela, fiul lui Iuda, au fost: Ir, tatăl lui Leca, Laeda, tatăl lui Mareșa, precum și neamurile țesătorilor de vison din Bet-Așbea.

22. Apoi Iochim și locuitorii din Cozeba, Ioăș și Saraf, care au făcut cuceriri în Moab și s'au întors la Betleem. Dar acestea sunt întâmplări vechi.

23. Aceștia sunt olarii și locuitorii din Netaim și Ghedera și ei locuiau acolo într'adins pentru slujba regelui.

24. Și feciorii lui Simion au fost: Nemuel, Iamin, Iarib, Zerah și Saul.

25. Fiul acestuia a fost Șalum, iar al acestuia, Mibsam, iar al acestuia Mișma.

26. Și fiii lui Mișma au fost: Hamuel, și fiul acestuia Zacur și fiul acestuia Șimei.

27. Iar Șimei a avut șaisprezece feciori și șase fete, iar frații lui n'au avut copii mulți și toate neamurile lor n'au sporit așa încât să ajungă la număr pe fiii lui Iuda.

28. Și ei au locuit în Beerșeba, în Molada, în Hațarșual,

29. În Bilha, în Eșem, în Tolad,

30. În Betuel, în Horna, în Tlag,

31. În Bet-Marcabot, în Hațar-Susim, în Bet-Birei și în Șaarim. Aceștea au fost cetățile, până la începutul domniei lui David, împreună cu satele lor.

32. Și mai aveau: Etam, Ain, Rimon, Tochen și Așan — cinci cetăți,

33. Pe lângă satele dimprejurul cetăților, până la Baal. Aceștea au fost așezările lor și catagrafia neamurilor lor.

34. Apoi: Meșobab, Iamlec și Ioșa, fiul lui Amația,

35. Ioil și Iehu, fiul lui Ioșbeia, fiul lui Seraia, fiul lui Asiel.

36. Și Eleoenai, Iaacoba, Ieșohaia, Asaia, Adiel, Ieșimiel și Benaia,

37. Ziza, fiul lui Șifei, fiul lui Alon, fiul lui Iedaia, fiul lui Șimri, fiul lui Șemaia.

38. Aceștia mai sus pomeniți au fost vovezi în neamul lor, iar semințiile lor s'au întins așa de mult,

39. Până au ajuns la Ghedor, la răsaritul văii, ca să caute pășune pentru turmele lor.

40. Și au dat peste pășuni grase și bune. Ținutul acela se întindea în lung și în larg și era liniștit și cu tihnă. Locuitorii de dinaintea lor au fost Hamiți.

41. Cei mai sus însemnați au venit în vremea domniei lui Iezechia, regele Iudei, și și-au înfipt acolo corturile lor, iar pe Mueuniți pe care i-au găsit în părțile acelea, i-au nimicit și le-au luat locul lor, fiindcă acolo se aflau pășuni.

42. Iar dintre fiii lui Simeon — o parte ca cinci sute de oameni — au pornit în spre Seir, având în fruntea lor pe

Pelatia, Nearia, Refaia și Uziel, feciorii lui Ișei.

43. Și ei au biruit și pe Amaleciții care mai rămăseseră și au locuit în părțile acelea până în ziua de azi.

5.

Urmașii lui Ruben, God și Manase.

1. Și fiii lui Ruben, cel întâi născut al lui Israil, — căci el era întâiul născut, după ce a pângărit patul tatălui său, întâietatea nașterii lui a fost trecută la fiii lui Iosif, fiul lui Israil, ca să nu mai fie înscris în catagrafia celor întâi născuți.

2. Căci Iuda era cel mai puternic dintre frații lui, ba din el ieșise și un voevod. Și așa dreptul de întâi născut a trecut la Iosif.

3. Deci, feciorii lui Ruben, întâiul născut al lui Israil, au fost: Enoh, Palu, Hețron și Carmi.

4. Feciorii lui Ioil au fost: Șemaia, apoi fiul acestuia Gog și fiul acestuia Șimei,

5. Și fiul acestuia Miheia, fiul acestuia Reaia și fiul acestuia Baal,

6. Și fiul acestuia Beera, pe care Tiglatfalsasar, împăratul Asiriei, l-a dus în robie. El a fost voevod în seminția lui Ruben.

7. Și frații lui, după neamurile lor și precum au fost catagrafiați după spița lor, au fost: Cel dintâi Ieiel și Zaharia,

8. Bela, fiul lui Azaz, fiul lui Șema, fiul lui Ioil. Stăpânirea acestuia se întindea de la Aroer și până la Nebo și Baal-Meon,

9. Iar la răsărit ajungea până în marginea pustiului, de la Euftrat încoace, din pricină că turmele lor se înmulțiseră în ținutul Galaadului.

10. În vremea lui Saul s'a pornit război împotriva celor ce se trăgeau din neamul lui Agar, și după ce aceștia au căzut în mâinile lor, au pus stăpânire pe așezărilor lor în toată întinderea, de la răsărit de Galaad.

11. Fiii lui Gad, care au locuit în partea de răsărit în țara Basanului, până la Salca, au fost:

12. Cel dintâi Ioil, apoi Șafam, Iaenai și Șafat în Basan.

13. Iar frații lor, după familiile lor, au fost: Micael, Meșulam, Șeba, Iorai, Iaeacan. Zia și Eber, șapte de toți.

14. Aceștia au fost feciorii lui Abihail, fiul lui Huri, fiul lui Iaroah, fiul lui Galaad, fiul lui Micael, fiul lui Ieșai, fiul lui Iahdo, fiul lui Buz.

15. Ahi, fiul lui Abdiel, fiul lui Guni, a fost stălpul neamurilor lor.

16. Și ei au locuit în Galaad, în Basan și în localitățile care țineau de ele, precum și pe locurile cu pășune ale Sirionului, până la marginea lor.

17. Toți aceștia au fost înscriși în catagrafie în vremea lui Iotam, regele Iudei, și în timpul domniei lui Ieroboam, regele lui Israil.

18. Fiii lui Ruben și ai lui Gad și jumătate din seminția lui Manase — vestiți prin vitejia lor: purtători de scut și de sabie și trăgaci din arcuri, iscusiți la luptă, patruzeci și patru de mii șapte sute șazeci viteji —

19. S'au războit cu Agariții, cu Ietur, cu Nafis și cu Nodab.

20. Și ei au fost ajutați împotriva Agariților și a tuturor tovarășilor lor, din pricină că în toila luptei au strigat către Dumnezeu, și el s'a milostivit, fiindcă își pususeră nădejdea într'însul.

21. Și ei au luat pradă din turmele Agariților: cincizeci de mii de cămile, două sute și cincizeci de mii de vite mici, două mii de măgari și o sută de mii de suflete,

22. Căci mulți căzuseră în ascuțișul săbiei, fiindcă lupta fusese rânduită de la Domnul. Și ei au rămas în ținuturile lor, până la ducerea în robie.

23. Și cei din jumătatea seminției lui Manase au locuit ținutul de la Basan și până la Baal-Hermon, și până la Senir și până la șirul munților Hermon. Și erau numeroși.

24. Iată și stâlpii neamurilor lor: Efer, Ișei, Eliel, Azriel, Ieremia, Hodavia și Iahdiel, viteji cu faimă. Aceștia au fost stâlpii neamurilor lor.

25. Dar când ei au început să păcătuiască împotriva Dumnezeului părinților lor și să făptuiască desfrânări idolești cu dumnezeii popoarelor țării, pe care le prăpădise Domnul din fața lor,

26. A întăritat Dumnezeuul lui Israil duhul lui Ful, împăratul Asiriei, adică al lui Tiglatfalasar, împăratul Asiriei, care i-a dus în robie pe fiii lui Ruben și ai lui Gad și jumătate din seminția lui Manase, și i-a așezat la Halah, la Habor și în munții Mediei și pe râul Gozan, unde se află și în ziua de azi.

27. Fiii lui Levi au fost: Gherșom, Cahat și Merari.

28. Fiii lui Cahat au fost: Amram, Ițhar, Hebron și Uziel.

29. Fiii lui Amram au fost: Aaron, Moise și Maria. Și fiii lui Aaron au fost: Nadab și Abiu, Elcazar și Itamar.

30. Eleazar a născut pe Fineas, iar Fineas a născut pe Abișua,

31. Abișua a născut pe Buchi, iar Buchi a născut pe Uzi.

32. Uzi a născut pe Zerahia, iar Zerahia a născut pe Meraiot.

33. Meraiot a născut pe Amaria, iar Amaria a născut pe Ahitub.

34. Ahitub a născut pe Țadoc, iar Țadoc a născut pe Ahimaaț.

35. Ahimaaț a născut pe Azaria, iar Azaria a născut pe Iohanen.

36. Și Iohanen a născut pe Azaria. El este acela care a intrat în slujba arhicrească, în templul cel zidit de Solomon în Ierusalim.

37. Și Azaria a născut pe Amaria, iar Amaria a născut pe Ahitub.

38. Și Ahitub a născut pe Țadoc, iar Țadoc a născut pe Șalum.

39. Șalum a născut pe Hilchia, iar Hilchia a născut pe Azaria.

40. Azaria a născut pe Seraia, iar Seraia a născut pe Iehoțadac.

41. Și Iehoțadac a fost dus în robie de Nabucodonosor, la porunca Domnului, împreună cu Iuda și cu locuitorii Ierusalimului.

6.

Neamul Leviților.

1. Feciorii lui Levi au fost: Gherșom, Cahat și Merari.

2. Și pe fiii lui Gherșom i-a chemat: Libni și Șimei.

3. Și fiii lui Cahat au fost: Amram, Ițhar, Hebron și Uziel.

4. Și fiii lui Merari au fost: Mahli și Muși. Dar iată care au fost neamurile Leviților după familiile lor:

5. Din Gherșom s'au tras fiul său Libni, Iahat fiul lui, Zima fiul lui,

6. Ioah fiul lui, Ido fiul lui, Zerah fiul lui, Ietrafi fiul lui.

7. Fiii lui Cahat au fost: Aminadab fiul lui, Core fiul lui, Asir fiul lui,

8. Elcana fiul lui, Ebiasaf fiul lui și Asir fiul lui,

9. Tahat fiul lui, Uriel fiul lui, Uzia fiul lui și Saul fiul lui.

10. Și feciorii lui Elcana au fost: Amasai și Ahimot,

11. Elcana fiul lui, Țofai fiul lui, Nahat fiul lui,

12. Eliab fiul lui, Ieroham fiul lui, Elcana fiul lui și Samuil fiul lui.

13. Iar feciorii lui Samuil au fost: Ioil cel întâi născut și Abia cel de al doilea.

14. Feciorii lui Merari au fost: Mahli și Libni fiul lui, Șimei fiul lui. Uzia fiul lui,

15. Șimea fiul lui, Haghia fiul lui, Asaia fiul lui.

16. Iată și pe acei pe care i-a așezat David peste cântăreți, după ce chivotul legii aflase loc de odihnă,

17. Și ei au făcut slujba de cântăreți la cortul descoperirii, până când Solomon a zidit templul Domnului în Ierusalim. Și ei și-au făcut slujba după rânduiala hotărâtă lor.

18. Iată-i pe cei ce stăteau la slujbă, cât și pe feciorii lor. Dintre fiii lui Cahat: Heman cântărețul, feciorul lui Ioil, feciorul lui Samuil,

19. Feciorul lui Elcana, feciorul lui Ieroham, feciorul lui Eliel, feciorul lui Toah,

20. Feciorul lui Țuf, feciorul lui Elcana, feciorul lui Mahat, feciorul lui Amasai,

21. Feciorul lui Elcana, feciorul lui Ioil, feciorul lui Azaria, feciorul lui Sofonie,

22. Feciorul lui Tahat, feciorul lui Asir, feciorul lui Ebiasaf, feciorul lui Core,

23. Feciorul lui Ițhar, feciorul lui Cahat, feciorul lui Levi, feciorul lui Israil.

24. Și pe fratele său îl chema Asaf. Acesta stătea de-a dreapta lui. Asaf era fiul lui Berechia, fiul lui Șimea,

25. Feciorul lui Micael, feciorul lui Maaseia, feciorul lui Malchia,

26. Feciorul lui Etni, feciorul lui Zerah, feciorul lui Adaia,

27. Feciorul lui Etan, feciorul lui Zima, feciorul lui Șimei,

28. Feciorul lui Iahat, feciorul lui Gherșom, feciorul lui Levi.

29. Și dintre feciorii lui Merari, împreună cu frații lor, spre stânga erau: Etan, fiul lui Cuși, fiul lui Abdi, fiul lui Maluc,

30. Fiul lui Hașabia, fiul lui Amația, fiul lui Hilchia,

31. Fiul lui Amți, fiul lui Bani, fiul lui Șemer,

32. Fiul lui Mahli, fiul lui Muși, fiul lui Merari, fiul lui Levi.

33. Iar ceilalți leviți, frații lor, erau însărcinați cu toată slujirea la chivotul casei Domnului.

34. Aaron dimpreună cu fiii săi aveau în seamă jertfelnicul arderilor de tot și altarul tămâierii, și săvârșeau orișice slujbă în Sfânta Sfințelor și pentru ispășirea păcatelor a tot Israelul, precum poruncise Moise, slujitorul Domnului.

35. Iată și pe feciorii lui Aaron: Eleazar fiul lui, Fineas fiul lui, Abișua fiul lui,

36. Buchi fiul lui, Uzi fiul lui, Zerahia fiul lui,

37. Meraiot fiul lui, Amaria fiul lui, Ahitub fiul lui,

38. Tadoc fiul lui, Ahimaaș, fiul lui.

39. Iată care au fost și așezările lor în corturi și cuprinsul ținuturilor lor: Feciorilor lui Aaron, din neamul lui Cahat — căci asupra lor a căzut sorțul —

40. Li s'a dat Hebronul în ținutul lui Iuda, împreună cu toate pășunile din jur;

41. Țarinile de pe lângă cetate însă, împreună cu satele atârnaătoare de ea, le-a dat lui Caleb, feciorul lui Iefune.

42. Și urmașilor lui Aaron li s'au dat cetățile de scăpare: Hebronul și Libna, împreună cu pășunile din jurul lor, Iatirul și Eștemoa cu pășunile lor;

43. Holonul cu pășunile lui și Debirul cu pășunile lui;

44. Așanul cu pășunile lui și Betsemeșul cu pășunile lui.

45. Iar din seminția lui Veniamin: Gheba cu pășunile ei, Alemetul cu pășunile lui, Anatotul cu pășunile lui. Toate cetățile acestea erau în număr de treisprezece împreună cu pășunile din jurul lor.

46. Ceilalți urmași ai lui Cahat au primit prin sorți după familiile lor, din seminția lui Efraim, din seminția lui Dan și jumătate din Manase, zece cetăți.

47. Urmașii lui Gherșom după familiile lor au primit treisprezece cetăți din seminția lui Isahar, a lui Așer, a lui Neftali și jumătate din a lui Manase, în Basan.

48. Feciorilor lui Merari, după familiile lor, le-au căzut la sorț douăsprezece cetăți, din seminția lui Ruben, a lui Gad și a lui Zebulon.

49. În felul acesta au dat fiii lui Israil leviților cetățile împreună cu pășunile lor.

50. Și au tras la sorți cetățile acelea numite din seminția lui Iuda, a lui Simeon și a lui Veniamin.

51. Feciorilor lui Cahat însă le-au ieșit la sorți cetăți din seminția Efraim.

52. Și anume li s'au dat cetăți de scăpare: Sihemul cu pășunile lui în muntele Efraim și Ghezerul împreună cu pășunile lui.

53. Apoi Iocmeamul cu pășunile lui, Betheronul cu pășunile lui.

54. Aialonul cu pășunile lui, Gat-Rimonul cu pășunile lui;

55. Și din jumătatea lui Manase: Anerul cu pășunile lui, Ibleamul cu pășunile lui s'au dat celorlalte familii ale fiilor lui Cahat.

56. Fiii lui Gherșom au primit, potrivit cu familiile lor, din cealaltă jumătate a lui Manase: Golan în Basan împreună cu pășunile lui, Aștarotul cu pășunile lui;

57. Iar din seminția lui Isahar: Chedeşul cu pășunile lui, Daberatul cu pășunile lui,

58. Ramotul cu pășunile lui și Anemul cu pășunile lui.

59. Din seminția lui Așer: Mașalul cu pășunile, Abdonul cu pășunile,

60. Hucocul împreună cu pășunile și Rehobul cu pășunile,

61. Din seminția lui Neftali Chedeșul în Galileea cu pășunile, Hamotul cu pășunile și Chiriataimul cu pășunile.

62. Celorlalți fii ai lui Merari li s'a dat din seminția lui Zebulon: Rimonul cu pășunile lui și Taborul cu pășunile lui;

63. Iar dincolo de Iordan, în fața Ierihonului, la răsărit de Iordan, li s'a dat din seminția lui Ruben: Bețerul în pustie împreună cu pășunile lui, Iahța cu pășunile,

64. Chedemotul cu pășunile și Mefaat cu pășunile.

65. Iar din seminția lui Gad: Ramotul din Galaad cu pășunile, Mahanaim cu pășunile,

66. Heșbonul cu pășunile și Iazerul cu pășunile lui.

7.

Urmașii celorlalți patriarhi.

1. Fiii lui Isahar au fost patru și anume: Tola, Pua, Iașub și Șimron.

2. Fiii lui Tola au fost: Uzi, Refaia, Ieriel, Iahmai, Ibsam și Samuil, capii familiilor scoboritori din Tola, oameni viteji, trecuți în catagrafie după neamurile lor, în vremea lui David, în număr de douăzeci și două de mii și șase sute.

3. Feciorii lui Uzi au fost: Izrahia... Și feciorii lui Izrahia au fost: Micael, Obadia, Ioil și Ișia, de toți cinci capi de familie.

4. Și ei aveau, după neamurile și după familiile lor, trezeci și șase de mii de oameni de luptă, din pricină că aveau multe femei și copii.

5. Și toți coboritorii din aceeași seminție, toate neamurile lui Isahar, erau viteji, și de toți erau înscrși în cartea neamului: optzeci și șapte de mii de inși.

6. Fiii lui Veniamin au fost: Bela, Becher și Iediael, de toți trei.

7. Feciorii lui Bela au fost: Ețbon, Uzi, Uziel, Ierimot și Iri, cinci capi de familie, oameni viteji, iar în cartea neamului erau înscrși douăzeci și două de mii și trezeci și patru de inși.

8. Feciorii lui Becher au fost: Zemira, Ioăș, Eliezer, Elioienai, Omri, Ieremot, Abia, Anatot și Alemet. Toți aceștia au fost feciorii lui Becher.

9. Iar în cartea neamului lor, după neamurile lor și după capi de familie, bărbați viteji, au fost înscrși douăzeci de mii și două sute de inși.

10. Și feciorii lui Iediael au fost: Bilhan... Iar feciorii lui Bilhan au fost: Ieiș, Veniamin, Iehud, Chenaan. Zetan, Tarșis și Ahișahar.

11. Toți aceștia au fost feciorii lui Iediael, capi de familie, bărbați viteji, șaptesprezece mii și două sute de inși gata să iasă la război.

12. Șupim și Hupim au fost feciorii lui Ir, iar Hușim a fost feciorul lui Aher.

13. Feciorii lui Neftali au fost: Iahțiel, Guni, Iețerși Șalum, fiii Bilhăi.

14. Feciorii lui Manase au fost: Ariei, pe care l-a născut,— iar țiitoarea lui de neam arameian a născut pe Machir, tatăl lui Gaalad;

15. Și Machir și-a luat de femeie pe sora lui Hupim și Șupim, și numele sorei era Maaca;— iar numele celui de-al doilea Țelofhad. Și Țelofhad a avut fiice.

16. Maaca, femeia lui Machir, a născut un băiat și i-a pus numele Percș, iar fratele lui a fost Șereș. Și pe feciorii lui i-a chemat Ulam și Rechem.

17. Și feciorul lui Ulam a fost Bedan. Aceștia au fost feciorii lui Galaad, feciorul lui Machir, fiul lui Manase.

18. Și Hamolechet, sora lui, a născut pe Ișhod, pe Abiezer și pe Mahla.

19. Feciorii lui Șemida au fost: Ahian, Șechem, Likhi și Aniam.

20. Și fiii lui Efraim au fost: Șutelah, Bered fiul lui, Tahat fiul lui, Eleadah fiul lui și Tahat fiul lui,

21. Zabad fiul lui, Șutelah fiul lui, Ezer și Elead. Dar locuitorii Gatului, care fuseseră născuți în țară, i-au omorât din pricină că aceștia s'au pogorit să le răpească turmele.

22. Atunci tatăl lor Efraim i-a jelit multe zile, iar frații lui au venit la el ca să-l mângâie.

23. Și ea intrat la femeia lui, care a rămas grea și a născut un fiu și i-a pus numele Beria, căci casa lui se afla în strămtorare.

24. Pe sora lui o chema Șeera. Ea a zidit Bethoronul-de-Sus și Bethoronul-de-Jos și Uzen-Șeera.

25. Repah a fost fiul lui. Reșef fiul lui, Telah fiul lui și Tahan fiul lui,

26. Laedan fiul lui, Amihud fiul lui, Elișama fiul lui,

27. Nun fiul lui, Iosua fiul lui.

28. Averea lor și așezările lor au fost: Betelul cu localitățile lui, la răsărit Naaran și la apus Ghezur cu toate satele din jurul lui, Sihemul cu satele din jur până la Aia cu localitățile atârnaătoare de ea.

29. Sub stăpânirea fiilor lui Manase au fost: Betșeanul cu satele lui, Taanacul cu satele lui, Meghido cu satele din jur, Dorul cu localitățile din jur. In ele locuiau feciorii lui Iosif, fiul lui Israel.

30. Feciorii lui Așer au fost: Imna și Isva, Isvi, Beria, și Serah sora lor.

31. Iar feciorii lui Beria au fost: Heber și Malchiel, care este tatăl lui Birzait.

32. Heber a născut pe Iaflet, pe Șemer, pe Hotam și pe sora lor Șua.

33. Fiii lui Iaflet au fost: Pasao, Bimhal și Așvat. Aceștia au fost feciorii lui Iaflet.

34. Feciorii lui Șemer au fost: Ahi, Rohga, Huba și Aram.

35. Și fiii fratelui său Hotam au fost: Topah, Imna, Șeles și Amal.

36. Fiii lui Topah au fost: Suah, Harnefer, Șual, Beri și Imra,

37. Bețer, Hod, Șama, Șilșa. Itran și Beera.

38. Fiii lui Ieter au fost: Iefune, Pispă și Ara.

39. Fiii lui Ula au fost: Arah, Haniel și Riția.

40. Aceștia toți au fost feciorii lui Așer, capi de familie, viteji de seamă, căpetenii între voevozi. Numărul celor care au fost înscrși pentru slujba în oaste — să iasă la război — a fost douăzeci și șase de mii de inși.

Urmașii lui Veniamin și ai lui Saul.

1. Și Veniamin a născut pe Bela, întâiul său născut, pe Așbel al doilea, pe Ahrah al treilea,

2. Pe Noha al patrulea, pe Rafa al cincilea.

3. Iar Bela a avut fii pe: Adar, Ghera, Abihud,

4. Abișua, Naaman, Ahoah,

5. Ghera, Șefufan și Hupam.

6. Aceștia sunt feciorii lui Ehud — capi de familie ai locuitorilor din Gheba, care fuseseră duși robi la Manahat:

7. Naaman, Ahia și Ghera. Acesta este cel ce i-a dus în robie. El a născut pe Uza și pe Ahiud.

8. Șaharaim a avut fii în câmpia Moabului, după ce și-a alungat pe cele două femei ale lui: Hușim și Baara.

9. Și a avut fii din femeia lui pe: Iobab, Tîbia, Meșă, Malcam,

10. Ieuț, Sochia și pe Mirma. Aceștia sunt feciorii săi capi de familie.

11. Și cu Hușim el a avut fii pe Abitub și pe Elpaal.

12. Și fiii lui Elpaal au fost: Eber, Mișeam și Șemer. Acesta a zidit Ono și Lod împreună cu așezările lor.

13. Beria și Șema sunt acei oapi de familie ai locuitorilor Aialonului, care au pus pe fugă pe locuitorii din Gat.

14. Și frații lor au fost: Șișac, Elpaal și Ieremot.

15. Iar Zebadia, Arad și Eder,

16. Micael, Ișpa și Ioha au fost fiii lui Beria,

17. Pe când Zebadia, Meșulam, Iezchia și Heber,

18. Ișmerai, Izliah și Iobab au fost feciorii lui Elpaal.

19. Iachim, Zicri, Zabdi,

20. Elienai, Tiltai, Eliel,

21. Adaia, Beraia și Șimrat au fost feciorii lui Șimei.

22. Ișhan, Eber, Eliel,

23. Abdon, Zicri, Hanan,

24. Hanania, Elam, Antotia,

25. Ifdeia și Penuel au fost feciorii lui Șișac.

26. Iar Șamșerai, Șeharia, Atalia,

27. Iaareșia, Elia și Zicri au fost feciorii lui Ieroham.

28. Aceștia au fost capi de familie în neamurile lor și locuiau în Ierusalim. 29. În Ghibeon însă locuia Ieguel, tatăl lui Ghibeon, împreună cu femeia sa Maaca.

30. Pe fiul său întâi născut îl chema Abdon, apoi au venit: Țur, Chiș, Baal, Nadab,

31. Ghedor, Achio și Zecher.

32. Și Miclot a născut pe Șimea. Și ei locuiau în Ierusalim împreună cu frații lor, însă aproape de ei.

33. Și Ner a născut pe Chiș, Chiș a născut pe Saul, Saul a născut pe Ionatan și pe Malchișua, pe Abinadab și pe Eșbaal.

34. Și Ionatan a avut fecior pe Meribaal, iar Meribaal a născut pe Mica.

35. Și feciorii lui Mica au fost: Piton, Melec, Tarea și Ahaz.

36. Iar Ahaz a născut pe Iehoada și Iehoada a născut pe Alemet, pe Azmavet și pe Zimri. Iar Zimri a născut pe Moța.

37. Și Moța a născut pe Binea, pe Rafa fiul lui, Eleasa fiul lui, Ațel fiul lui.

38. Și Ațel a avut șase feciori care se numeau: cel întâi născut Azricam, apoi Ismail, Șeareia, Obadia și Hanan. Aceștia au fost feciorii lui Ațel.

39. Iar feciorii lui Eșec, fratele lui, au fost: cel întâi născut Ulam, al doilea Ieuș, iar Elifelet al treilea.

40. Și feciorii lui Ulam au fost oameni viteji, trăgaci din arc, și au avut numeroși fii și nepoți, ca la o sută și cincizeci, și toți aceștia erau dintre fiii lui Veniamin.

9.

Locuitorii din Ierusalim și din Ghibeon.

1. Și toți Israiliții au fost înscrși în cartea neamului, și iată că se află trecuți în «Cartea regilor lui Israil». Și Iudeii au fost duși robi în Babilon din pricina necredinței lor.

2. Cei dintâi locuitori care au stăpânit moșia lor, din orașe, au fost Israiliții de rând, preoții, leviții și slujitorii la templu.

3. Iar în Ierusalim locuiau dintre Iudei și dintre fiii lui Veniamin, dintre Efraimiți și dintre fiii lui Manase:

4. Dintre Iudei: Utai, fiul lui Amihud, fiul lui Omri, fiul lui Imri, fiul lui Bani, dintre urmașii lui Pereț.

5. Dintre Șiloniți: Asaia cel întâi născut și feciorii lui.

6. Și dintre urmașii lui Zerah: Ieguel și frații lui, șase sute nouăzeci la număr.

7. Și dintre fiii lui Veniamin: Salul, fiul lui Meșulam, fiul lui Hodadia, fiul lui Senua,

8. Ibneia, fiul lui Iehoram, Ela, fiul lui Uzi, fiul lui Micri, Meșulam, fiul lui Șefatia, fiul lui Reguel, fiul lui Ibneia,

9. Impreună cu frații lor, după neamurile lor, nouă sute cincizeci și șase la număr. Toți aceștia erau bărbați, capi de familie în neamul lor.

10. Și dintre preoți: Iedaia, Iehoiarib și Iachin,

11. Azaria, feciorul lui Hilchia, fiul lui Meșulam, fiul lui Țadoc, fiul lui Meraiot, fiul lui Ahitub, arhieru la templul Domnului.

12. Apoi: Adaia, fiul lui Iehoran, fiul lui Pașhur, fiul lui Malchia și Maesai, fiul lui Adiel, fiul lui Iahzera, fiul lui Meșulam, fiul lui Meșilemit, fiul lui Imer,

13. Impreună cu frații lor, căpetenii în familiile lor, bărbați de ispravă în a săvârși lucrul la templul Domnului, o mie șapte sute și șaisizeci de inși la număr.

14. Și dintre Leviți: Șemaia, fiul lui Hașub, fiul lui Azricam, fiul lui Hașabeia dintre urmașii lui Merari.

15. Apoi Bacbacar, Hereș, Galal, Matania, fiul lui Mica, fiul lui Zicri, fiul lui Asaf,

16. Obadia, fiul lui Șemaia, fiul lui Galal, fiul lui Iedutun; Berechia, fiul lui Asa, fiul lui Elcana, care locuia în satele Netofațiților.

17. Și portarii: Șalum, Acub, Talmon, și Ahiman împreună cu frații lor. Șalum era căpetenia lor.

18. Și până în ziua de azi este pază la «Poarta Regelui», de la răsărit. Aceștia sunt portarii pentru tabăra fiilor lui Levi.

19. Iar Șalum, fiul lui Core, fiul lui Ebiasaf, fiul lui Corah, împreună cu frații lui din aceeași familie a Corahiților, erau însărcinați cu slujba de portari la sfântul cort, pe când părinții lor fuseseră portari la poarta taberii Domnului.

20. Și Fineas, fiul lui Eleazar, era pe acele vremuri căpetenia lor — Domnul să-l aibă în pază!

21. Zaharia, fiul lui Meșelemia era portar la cortul descoperirii.

22. Toți acei aleși a fi portari erau în număr de două sute și doisprezece inși. Ei erau înscrși în cartea neamului, fiecare în satele lor. Pe ei i-a așezat David și Samuil văzătorul în slujba lor,

23. Și atât ei, cât și feciorii lor erau portari la casa Domnului, la cortul descoperirii.

24. Portarii erau așezați în cele patru laturi: la răsărit, la apus, la miez-înnoapte și la miez-zi.

25. Iar frații lor, care locuiau în sate, trebuiau să vină la slujbă din când în când câte o săptămână,

26. Căci ei, cele patru căpetenii peste portari, stăteau la slujbă neîntrerupt. Și dintre Leviți erau unii însărcinați cu paza cămărilor și jitnițelor din templul Domnului,

27. Și din această pricină mâneau în apropiere de templul Domnului, căci ei erau însărcinați cu paza și cu deschiderea în fiecare dimineață.

28. O altă parte din ei avea în grijă sfintele odoare pe care le aduceau cu număr și le luau înapoi cu număr.

29. Alții erau puși să privegheze peste lucruri și mai ales peste sfintele vase, peste făină, peste vin și peste untdelemn, peste tămâie și peste mirezme.

30. Unii din preoți aveau să pregătească mirezme cu bun miros.

31. Apoi Matatia, unul dintre Leviți, întâiul născut al lui Șalum Corahitul, era pus să aibă grijă de coptul aluaturilor în tigăi,

32. În sfârșit, erau câțiva dintre feciorii lui Cahat, dintre frații lor, care pregăteau pâinile punerii înainte în fiecare Sâmbătă.

33. Aceștia sunt cântăreții, capii familiilor levitice, care locuiau în odăi, scutiți de orice altă slujbă, fiindcă Saul a rând zis și noapte.

34. Aceștia sunt capii familiilor levitice după neamurile lor, căpetenii care locuiau în Ierusalim.

35. Iar în Ghibeon locuia Ieghiel, tatăl lui Ghibeon, împreună cu femeia lui, care se chema Maaca.

36. Fiul său cel întâi născut a fost Abdon, apoi venea Țur, Chiș, Baal, Ner și Nadab,

37. Ghedor, Ahio, Zaharia și Miclot.

38. Miclot a născut pe Șimeam. Tot așa și ei locuiau în Ierusalim cu frații lor, aproape de ei.

39. Și Ner a născut pe Chiș și Chiș a născut pe Saul, Saul a născut pe Ionatan, pe Malchișua, pe Abinadab și pe Eșbaal.

40. Ionatan a avut fecior pe Meribaal, iar Meribaal a născut pe Mica.

41. Și feciorii lui Mica au fost: Piton, Melec și Tahrea și Ahaz.

42. Și Ahaz a născut pe Iaera, iar Iaera a născut pe Alemet, pe Azmavet și pe Zimri, iar Zimri a născut pe Moța.

43. Moța a născut pe Binea, pe Refaia fiul lui, Eleasa fiul lui, Ațel fiul lui.

44. Și Ațel a avut șase feciori. Iată numele lor: Azricam, întâiul său născut, apoi Ismail, Șearcia, Obadia și Hanan. Aceștia au fost feciorii lui Ațel.

10.

Moartea lui Saul.

1. Atunci Filistenii au năvălit peste Israil, iar Israiliții fugiră din fața Filistenilor și căzură ucși pe muntele Ghilboa.

2. Dar Filistenii au urmărit pe Saul și pe fiii lui și au ucis ei pe Ionatan, pe Abinadab și pe Malchișua, feciorii lui Saul.

3. Când însă lupta s'a întetit și arcașii l-au descoperit, și l-a prins spaima de arcași,

4. A zis Saul către scutierul său: «Trage sabia și mă străpunge, ca nu cumva să vină acești netăiați împrejur și să-și rădă de mine!» Dar scutierul său n'a vrut, căci tare se temea. Atunci Saul a luat sabia și s'a văzut în sabie.

5. Când însă scutierul a văzut că Saul a murit, s'a aruncat în sabie și a murit și el.

6. Și a murit Saul împreună cu cei trei feciori ai lui și toată casa lui. Și ei muriră toți laolaltă.

7. Și când au prins de veste Israiliții care locuiau la șes că fiii lui Israil au luat-o la fugă și că a murit Saul și fii lui, au lăsat cetățile lor și au fugit. Iar Filistenii au venit și s'au așezat în ele.

8. A doua zi, când au venit Filistenii să jefuiască pe cei morți, au găsit pe Saul și pe fiii lui căzuți pe muntele Ghilboa.

9. Și I-au dezbrăcat și i-au luat capul și armele lui și au trimis soli să cutreere țara Filistenilor ca să vestească biruința zeilor și norodului.

10. Și au așezat armele lui în templul dumnezeilor lor, iar țeastă i-au prins-o în cuie în templul lui Dagon.

11. Când au aflat toți locuitorii din Iabeșul Galadului ceea ce au făcut Filistenii cu Saul,

12. Toți cei în stare să poarte armele s'au pornit într'acolo și au luat trupul lui Saul și trupurile filor lui și le-au dus la Iabeș și au îngropat oasele lor sub un stejar în Iabeș, apoi au postit șapte zile.

13. Însă Saul a murit din pricina păcatului pe care îl săvârșise împotriva Domnului, fiindcă nu păzise porunca Domnului, ci întrebase pe cei ce chiamă morții, ca să i se arate descoperire,

14. Și n'a cerut de la Dumnezeu descoperire. Pentru aceasta l-a și lăsat să moară, iar regatul lui l-a trecut lui David, fiul lui Iesei.

11.

Regele David.

1. Atunci s'a adunat tot Israilul la David în Hebron și a zis: «Iată. noi suntem oasele tale și carnea ta.

2. Chiar în vremea domniei lui Saul, tu ai fost acel care ducea și aducea pe Israil de la război, pentru aceasta Domnul Dumnezeuul tău ți-a zis: «Tu vei cârmui pe poporul meu Israil și tu vei fi rege peste poporul meu Israil!»

3. Atunci s'au strâns toți bătrânii lui Israil la rege în Hebron și cu ei a încheiat David legământ înaintea Domnului în Hebron, și l-au uns pe David rege peste Israil, după cuvântul pe care îl grăise Domnul prin gura lui Samuil.

4. Și când David și tot Israilul s'au dus la Ierusalim — adică Iebus, căci Iebusiții mai erau locuitori ai țării —

5. Zis-au locuitorii Iebusului către David: «Să nu pătrunzi aici!» Dar David a cuprins cetatea Sionului, adică cetatea lui David.

6. Și a zis David: «Oricine va bate mai întâi pe Iebusiți va fi căpetenie și principe!» Atunci a pornit mai întâi Ioab, feciorul lui Teruia, și a ajuns căpetenie.

7. După aceasta David s'a așezat în cetate; de aceea s'a chemat cetatea lui David.

8. Și el a întărit-o de jur-împrejur de la Milo și mai departe, iar Ioab a dres cealaltă parte a cetății.

9. David creștea mereu în putere și Domnul Savaot era cu el.

10. Iată și pe cei mai de seamă viteji ai lui David care îl ajutară să ajungă rege, laolaltă cu întreg Israilul, și să domnească după cuvântul Domnului către Israil.

11. Iată și numele vitejilor lui David: Ișbaal, fiul lui Hachemoni, căpetenie peste trei. El și-a răsucit sulita sa peste trei sute de inși pe care i-a ucis dintr'o dată.

12. Apoi Eleazar, fiul lui Dodo Ahohitul. El era unul dintre acești trei viteji cu renume.

13. El a fost cu David la Pasdamim, când Filistenii se strânseseră acolo la luptă... Acolo se afla o țarină sămănată cu orz. Și când poporul a luat-o la fugă din fața Filistenilor,

14. El s'a aținut în mijlocul țarinii, a apărat-o și a bătut pe Filistenii, iar Domnul i-a făcut parte de mare biruință.

15. Odată s'au pogorit trei din cele treizeci de căpetenii la David la cuibul cel din stâncă, la peștera Adulam, pe când tabăra Filistenilor era în valea Refaim.

16. Și David se afla atunci în întări-tură, iar tabăra Filistenilor era în vremea aceea în Betleem.

17. Atunci lui David îi veni un dor și zise: «O! de mi-ar aduce cineva apă din fântâna care este la poarta Betleemului!»

18. Cei trei trecură prin tabăra Fili-
stenilor și scoaseră apă din fântâna cea
din poarta Betleemului. Și au adus-o și
au intrat la David cu ea. Dar David n'a
vrut să bea, ci a adus-o ca jertfă cu tur-
nare Domnului.

19. Și a zis: « Ferească Dumnezeu să
fac așa ceva! Oare voi bea sângele
celor care s'au dus într'acolo cu primej-
duirea vieții lor? Căci cu primejduirea
vieții lor au adus-o! » Și n'a vrut să bea.
Acest lucru l-au făcut cei trei viteji.

20. Abșai, fratele lui Ioab, era căpe-
tenia celor treizeci. El a învățit sulița
lui peste trei sute de inși pe care i-a
omorît, din această pricină era cu faimă
între cei treizeci.

21. Între cei treizeci el era în cinste și
le-a și fost căpetenie, dar pe cei trei nu
i-a ajuns.

22. Benaia era feciorul lui Iehoiada,
om viteaz, cu fapte mari, de fel din
Cabșeel. El a ucis doi lei ai Moabului,
apoi s'a pogorît și a omorît un leu într'o
fântână, într'o zi când ningea.

23. El a mai omorît un Egiptean la
statură de cinci coți. Și Egipteanul avea
în mână o suliță ca un sul de țesător,
iar el s'a pogorît cu un toiag și a smuls
sulița din mâna Egipteanului și l-a ucis
cu sulița lui.

24. Aceste fapte le-a săvârșit Benaia,
fiul lui Iehoiada; din această pricină era
vestit între cei treizeci de viteji.

25. Iată că era mai cu vază decât cei
treizeci, dar pe cei trei nu i-a ajuns.
Pentru aceasta David l-a pus în fruntea
gărzii sale.

26. Cei mai renumiți viteji au fost:
Asael, fratele lui Ioab, Elhanan, fiul lui
Dodo din Betleem,

27. Șamot din Harod, Heleț din Pelet,

28. Ira, fiul lui Icheș din Tecoa,
Abiezer din Anatot,

29. Sibecai din Husa, Iai din Ahoh,

30. Maharai din Netofa, Heled, fiul lui
Baana din Netofa,

31. Itai, fiul lui Ribai din Ghibea lui
Veniamin, Benaia din Piraton,

32. Hidai din Nahale-Gaaș, Abiel din
Araba,

33. Azmavet din Bahurim, Eleiahba
din Șaalbon,

34. Iașen din Ghizon, Ionatan, fiul lui
Șaghe din Harar,

35. Ahiam, fiul lui Sacar din Harar,
Elifelet, fiul lui Ur,

36. Hefer din Mechra, Abia din Palon,
37. Hețro din Carmel, Naarai, fiul lui
Ezbai,

38. Ioil, fratele lui Natan, Mibhar, fiul
lui Hagri,

39. Fieț Amonitul, Nahrain din Beerot,
scutierul lui Ioab, fiul lui Țeruia,

40. Ira din Iatir, Gareb din Iatir,

41. Urie Heteul, Zabad fiul lui Ahlai,

42. Adina, fiul lui Șiza Rubenitul, o
căpetenie a Rubeniților, și cu el erau trei-
zeci de inși,

43. Hanan, fiul lui Maaca. Iosafat din
Meten,

44. Uzia din Aștera, Sama și Ieiel. fiii
lui Hotam din Aroer,

45. Iediael, fiul lui Șimri, și Ioha Ti-
țitul, fratele lui,

46. Eliel Mahumitul, Ieribai și Iosa-
veia, fiii lui Elnaam și Itma Moabitul,

47. Eliel și Obed și Iaasiel din Mețoba.

12.

Tovarășii lui David.

1. Aceștia sunt cei care au venit la
David în Țiclag pe vremea când el se
mai ferca de Saul, fiul lui Chiș. Ei erau
vitejii care îl ajutau în luptă,

2. Purtători de arcuri, dibaci să arunce
pietre cu dreapta și cu stânga și să slo-
boadă săgeți din arc. Dintre frații lui
Saul Veniaminitul:

3. Abiezer căpitanul și Ioaș, fiul lui
Șemaa din Ghibea, Ieziel și Pelet, feciorii
lui Azmavet, Beraca și Iehu din Anatot,

4. Ișmaia din Ghibeon, viteaz între cei
treizeci și căpitan peste cei treizeci.

5. Ieremia, Iahaziel, Iohanani și Io-
zabad din Ghedera.

6. Eluzai, Ierimot, Bealia, Șemaria,
Șefatia cel din Harif,

7. Elcana, Ișia, Azareel, Ioezer și
Ișbeani, feciori de Corahiți,

8. Ioela și Zebadia, feciorii lui Ieroham
din Ghedar.

9. Și dintre Gadiți au trecut la David,
într'o întăritură în pustie, viteji încer-
cați, războinici pregătiți de luptă, purtă-

tori de scut și lance, cu chip de leu și iuți la picior ca gazele pe munte:

10. Ezer căpitanul, al doilea Obadia, Eliab al treilea,

11. Mașmana al patrulea, Ierenia al cincilea,

12. Atai al șaselea, Eliel al șaptelea,

13. Iohanana al optulea, Elzabad al nouălea,

14. Ierenia al zecelea, Macbanai al unsprezecelea.

15. Aceștia au venit dintre Gadiți, căpetenii de oștire, dintre care cel mai mic putea să se împotrivescă la o sută, iar cel mai mare la o mie de inși.

16. Aceștia sunt cei care au trecut Jordanul în luna întâia, când venise umflat să iasă din matcă, încât pusese pe fugă pe locuitorii văilor megieșe, la răsărit și la apus.

17. Și dintre fiii lui Veniamin și ai lui Iuda au venit câțiva la cetatea lui David.

18. Și David le-a ieșit înainte și a început a le grăi: «Dacă veniți cu gând de pace ca să mă ajutați, din inimă mă voi uni cu voi, iar dacă veniți ca să mă aruncați în mâna vrăjmașilor mei, cu toate că nici o silnicie nu se află în mâinile mele, să vadă Dumnezeuul părinților noștri și să pedepsească!»

19. Atunci a cuprins Duhul pe Aביאי, căpetenia cea peste treizeci, și a strigat: «Ai tăi suntem, Davide, și cu tine, fecior al lui Iesei! Pace, pace ție, pace tovarășilor tăi, căci pe tine te ajută Dumnezeuul tău!» Și David i-a primit și i-a făcut căpitani de cete.

20. Din Manase trecură de partea lui David, când el pornise cu Filistenii ca să se războiască cu Saul — dar la dreptul nu i-au ajutat, căci vovozii Filistenilor trimiseseră într'adins la David să-i zică: «Ar putea să treacă la domnul său Saul cu prețul capetelor noastre!»

21. Și când se îndrepta spre Tielag, au trecut la el din Manase: Adna, Iozabad, Iediael, Micael, Iozabad, Elihu, Tiltai, căpetenii peste mii în Manase.

22. Aceștia s'au întovărășit cu David împotriva cetei de tâlhari, căci toți erau viteji și erau căpetenii în oștire.

23. Și zi de zi veneau câțiva la David ca să-l ajute, până când oștirea lui a ajuns mare ca oastea lui Dumnezeu.

24. Iată și numărul căpeteniilor pregătite de luptă, care au venit la David în Hebron, ca să treacă asupra lui regatul lui Saul, după porunca Domnului:

25. Iudei, purtători de scut și lănci, gata de luptă: care mii opt sute.

26. Dintre fiii lui Simeon: șapte mii și o sută de oșteni viteji.

27. Dintre Leviți: patru mii șase sute.

28. Apoi Iehoiada, principele familiei lui Aaron, și împreună cu el trei mii și șapte sute,

29. Și Tadic, un tânăr voinic în familia căruia se puteau număra douăzeci și doi de căpitani.

30. Și dintre Veniaminiți, frații lui Saul, trei mii, căci până la vremea aceea cea mai mare parte din ei erau păzitori credincioși ai casei lui Saul.

31. Din Efraim: douăzeci de mii opt sute de viteji cu renume în familiile lor.

32. Și din jumătatea seminției lui Manase: optsprezece mii care erau arătați pe nume să facă pe David rege.

33. Și dintre fiii lui Isahar care trebuiau să ia hotărâri după împrejurări ceea ce să facă Israel: două sute de căpetenii având pe frații lor sub poruncă.

34. Din Zebulon: cincizeci de mii de inși gata de luptă, pregătiți cu toate armele de luptă să dea ajutor cu voie bună.

35. Și din Neftali: o mie de căpetenii împreună cu treizeci și șapte de mii de inși, cu scuturi și cu sulii.

36. Dintre Daniți: douăzeci și opt de mii și șase sute de inși gata de luptă.

37. Din Așer: patruzeci de mii de inși gata să facă război.

38. De cealaltă parte de Iordan, din Ruben, Gad și jumătate din seminția lui Manase: o sută și douăzeci de mii de inși înarmați cu tot felul de arme de luptă.

39. Toți acești oameni înșirați în linie de bătaie și cu voie bună au venit la Hebron să facă rege pe David peste tot Israelul. Așijderea întreg Israelul,

care mai rămăsese, era într'un cuget să facă pe David rege.

40. Și au stat acolo cu David trei zile, mâncând și bând, căci frații lor le rânduiseră aceasta.

41. De asemenea și cei ce locuiau aproape de ei până în Isahar, în Zebulon și în Neftali aduceau merinde pe asini, pe cămile, pe catări și pe vite: făină, turte de smochine tescuite, stafide, vin, untdelemn, mulțime de vite și oi, fiindcă era mare bucurie în Israel.

13.

Aducerea și așezarea chivotului în casa lui Obed-Edom.

1. Atunci s'a sfătuit David cu căpeteniile de peste mii și de peste sute și cu toți voevozii,

2. Și a zis David către toată obștia lui Israel: «Dacă vi se pare cu cale și dacă va fi și voia Domnului Dumnezeului nostru, să trimitem după frații noștri care au mai rămas în toate ținuturile lui Israel, precum și după preoții și leviții din cetățile cu pășuni hărăzite lor, să se strângă la noi,

3. Ca să aducem iarăși chivotul Dumnezeului nostru la care nu ne-am mai gândit din vremea domniei lui Saul ».

4. Și toată obștia a zis să se facă așa, căci bun s'a aflat lucrul acesta în ochii întregului popor.

5. Atunci a adunat David pe tot Israelul de la Șihorul Egiptului și până spre Hamat, ca să aducă chivotul Domnului din Chiriat-Iearim.

6. Și David împreună cu tot Israelul s'a suit în Baala, care este Chiriat-Iearim din Iuda, ca să aducă de acolo chivotul care este numit după numele Domnului cel ce șade pe heruvimi.

7. Și au pus ei chivotul Domnului care se afla în casa lui Abinadab într'un car nou, iar Uza și Ahio însoțeau carul,

8. În vreme ce David și tot Israelul dăntuiau înaintea Domnului din toată puterea, cu cântări din țiter, din harfe, din daira, din chimvale și din trâmbițe.

9. Dar când ajunseseră în dreptul ariei lui Chidon, Uza a întins mâna

ca să sprijinească chivotul, din pricină că vitele scăpaseră alături.

10. Atunci s'a întărit mânia Domnului împotriva lui Uza și l-a lovit fiindcă și-a întins mâna spre chivot. Și el a murit acolo înaintea Domnului.

11. Ci David s'a mâhnit din pricină că Domnul făcuse ruptură în neamul lui Uza. Și de atunci numele locului aceluia este și până în ziua de azi Pereț-Uza.

12. Din ziua aceea a început David a se teme de Dumnezeu și a strigat: «Cum mai pot eu oare să aduc la mine chivotul Domnului?»

13. Și David n'a mai adus chivotul în cetatea lui David, ci l-a așezat în casa lui Obed-Edom din Gat.

14. Și a stat chivotul Domnului în casa lui Obed-Edom trei luni. Și a binecuvântat Domnul pe Obed-Edom și toată casa lui.

14.

Familia lui David.

1. Atunci a trimis Hiram, regele Tirusului, soli la David cu lemn de cedru, pietrari și dulgheri ca să-i clădească un palat.

2. Și David a cunoscut că l-a întărit Domnul rege peste Israel, fiindcă regatul lui înflorea tot mai mult din pricina poporului său Israel.

3. Atunci David și-a mai luat femei în Ierusalim și a mai avut băieți și fete.

4. Iată numele copiilor care i s'au născut în Ierusalim: Șamua, Șobab, Natan și Solomon,

5. Ibar, Elișua, Elpelet,

6. Nogah, Nefeg, Iafia,

7. Elișama, Beeliada și Elifelet.

8. Și când au aflat Filistenii că David a fost uns rege peste tot Israelul, toți Filistenii au pornit să caute pe David. Și a prins de veste David și a ieșit în întâmpinarea lor.

9. Dar Filistenii au venit și au așezat oastea în valea Refaim.

10. Atunci David a întrebat pe Domnul: «Să pornesc eu împotriva Filistenilor și oare îi vei da tu în mâna mea?»

Și Domnul i-a răspuns: «Pornește, că-i voi da în mâna ta!»

11. Și a înaintat David până la Baal-Perașim și acolo i-a înfrânt. Atunci David a zis: «Infrânt-a Domnul pe vrăjmașii mei prin mâna mea, precum apa strâpunge un stâvilar!» Pentru aceasta numele locului aceluia s'a numit Baal-Perașim.

12. Și Filistenii și-au lăsat acolo zeii lor, iar David a poruncit să-i ardă în foc.

13. Dar Filistenii din nou au tăbărit în valea Refaim.

14. Și David a întrebat iarăși pe Domnul, iar Domnul i-a răspuns: «Nu-i urmări, ci ocolește-i și vino până în dreptul lăstărișului de pini.

15. Iar când vei auzi ca un foșnet de pași prin vârful pinilor, atunci ieși la luptă, căci Domnul va ieși înaintea ta ca să bată oștirea Filistenilor!»

16. Și a făcut David întocmai cum i-a poruncit Dumnezeu și a înfrânt oastea Filistenilor de la Ghibeon și până la Ghezer.

17. Și faima lui David s'a răspândit în toate ținuturile, iar Domnul însuflase frica de el tuturor popoarelor păgâne.

15.

Chivotul e adus și așezat în Ierusalim.

1. Și el și-a clădit case în cetatea lui David, și a pregătit și locul pentru chivotul Domnului cărăuia i-a ridicat un cort.

2. Atunci a poruncit David: «Nimeni să nu ducă chivotul Domnului decât numai leviții, deoarece pe ei i-a ales Domnul să ducă chivotul Domnului și să-i slujească deapuri!»

3. Și a strâns David tot Israelul la Ierusalim, ca să ducă chivotul Domnului în locul pe care i-l hotărîse.

4. Și a strâns laolaltă David pe fiii lui Aaron și pe leviți:

5. Din neamul lui Cahat: Mai marele Uriel și frații lui, o sută douăzeci de inși.

6. Din neamul lui Merari: Mai marele Asaia și frații lui, două sute douăzeci de inși.

7. Din neamul lui Gherșom: Mai marele Ioil și frații lui, o sută treizeci de inși.

8. Din neamul lui Elișafan: Mai marele Șemaia împreună cu frații lui, două sute de inși.

9. Din neamul lui Hebron: Mai marele Eliel și frații lui, optzeci de inși.

10. Din neamul lui Uziel: Mai marele Aminadab și frații lui, o sută și doisprezece inși.

11. David a chemat atunci la sine pe arhierii Țadoc și Abiatar și pe leviții Uriel, Asaia, Ioil, Șemaia, Eliel și Aminadab,

12. Și le-a dat poruncă: «Voi sunteți capii familiilor levitice! Sfințiți-vă voi și frații voștri, ca să duceți chivotul Domnului Dumnezeului lui Israel în locul pe care l-am hotărît pentru el.

13. Ci fiindcă voi dintru început n'ați făcut așa, Domnul Dumnezeul nostru a făcut o spărtură în noi, întrucât nu l-am căutat după rânduială.»

14. Atunci preoții și leviții s'au pregătit să ducă chivotul Domnului Dumnezeului lui Israel,

15. Și fiii lui Levi au ridicat pe umeri chivotul lui Dumnezeu cu pârgii, precum le rânduisese Moise după porunca Domnului.

16. Pe urmă a poruncit David căpeteniilor leviților să rânduiască pe frații lor cântăreți cu instrumente muzicale: harfe, chitare și chimvale, ca să cânte cu putere și cu veselie.

17. Și leviții au rânduit pe Heman, fiul lui Ioil, și dintre frații lui pe Asaf, fiul lui Berechia, și dintre fiii lui Merari — frații lor — pe Ețan, fiul lui Cușaia.

18. Și împreună cu ei pe frații lor care veneau în rândul al doilea: Zaharia, Uziel, Șemiramot, Iehiel, Uni, Eliab, Benaia, Maaseia, Matitia, Elipelehu, Micneia. Obed-Edom și Ieiel erau portari.

19. Cântăreții Heman, Asaf și Ețan cântau tare din chimvale de aramă,

20. Zaharia, Uziel, Șemiramot, Iehiel, Uni, Eliab, Maaseia și Benaia din chitare cu sunet subțire,

21. Iar Matitia, Elipelehu, Micneia, Obed-Edom, Ieiel, Uzia cu harfe cu opt strune, îndrumau cântarea.

22. Chenania, căpetenia leviților care duceau chivotul, supraveghea dusul, căci se pricepea.

23. Berechia și Elcana erau portari la chivot.

24. Șebania, Iosafat, Natanail, Amasia, Zaharia, Benaia și Eliezer, preoți, cântau din trâmbițe înaintea chivotului lui Dumnezeu, iar Obed-Edom și Iehia erau portari la chivot.

25. Și David împreună cu bătrânii lui Israel și căpitanii cei peste mii au plecat să aducă chivotul legământului Domnului, din casa lui Obed-Edom, cu cântări de veselie.

26. Și fiindcă Dumnezeu ajută pe leviții cei care purtau chivotul legământului Domnului, aduseră jertfă șapte viței și șapte berbeci.

27. David era înveșmântat cu o manție de vison, și tot așa și leviții care duceau chivotul împreună cu cântăreții, și Chenania, căpetenia celor ce-l duceau. David mai avea și un cfod de in.

28. Și tot Israelul însoțea la deal chivotul legământului Domnului, cu strigăte de veselie și cu glas de bucium, cu trâmbițe și cu chimvale, și făceau să răsunе chitarele și harfele.

29. Și pe când chivotul legământului Domnului ajunsese la cetatea lui David, Mical, fiica lui Saul, se uita pe fereastră și văzând pe David jucând și sărind, l-a nesocotit în inima sa.

16.

Cântarea lui David și rânduiala slujbei înaintea Domnului.

1. Iar după ce au adus chivotul lui Dumnezeu și l-au așezat în mijlocul cortului pe care îl întinsese David, au adus ardere de tot și jertfe de pace înaintea Domnului.

2. Și când a sfârșit David de adus ardere de tot și jertfele de pace, a binecuvântat poporul în numele Domnului,

3. Și a împărțit la tot Israeliteanul, bărbat și femeie, câte o pâine, o bucată de carne și o turtă de struguri.

4. Apoi a rânduit dintre leviți, să slujească înaintea chivotului Domnului,

să-l laude, să-i mulțumească și să proslăvească pe Domnul Dumnezeu lui Israel:

5. Pe Asaf cel dintâi și pe Zaharia al doilea după el, pe Uziel, Șeniramot, Iehiel, Matitia, Eliab, Benaia, Obed-Edom și Uzia, cu instrumente, cu harfe și cu chitare, iar Asaf cu chimvale.

6. Iar preoții Benaia și Uziel meru sunau din trâmbițe înaintea chivotului legământului lui Dumnezeu.

7. Atunci, în acea zi, a hotărît David, întâia dată, să se cânte «Lăudați pe Domnul» prin mâna lui Asaf și a fraților lui.

8. «Lăudați pe Domnul! Propoveduiți numcle lui! Vestiți între popoare lucrările lui!

9. Cântați-l pe el! Proslăviți-l în psalmii voștri! Spuneți toate minunile lui!

10. Lăudați-vă întru sfânt numele lui; bucurse inima celor ce-l caută pe Domnul!

11. Cercetați pe Domnul și puterea lui; căutați pururea fața lui!

12. Aduceți-vă aminte de minunile lui pe care le-a făcut, de faptele lui uriașe și de poruncile ieșite din gura lui,

13. Voi urmași ai lui Avraam, slugile lui, voi fii ai lui Iacob, aleși lui!

14. El este Domnul Dumnezeuul nostru și rânduelile lui stăpânesc pământul,

15. El își aduce aminte în toată vremea de legământul său — de cuvântul pe care l-a dat la mii de generații —

16. De legământul încheiat cu Avraam și de jurământul făcut lui Isaac.

17. Și i l-a statornicit lui Iacob proorocie și lui Israel veșnic legământ,

18. Zicând: «Ție îți voi da pământul Canaan ca ținut al moștenirii voastre»,

19. În vremea când erau numai o mână de oameni și streini în această țară.

20. Ci ei merșeră din popor în popor și din împărăție în împărăție,

21. Dar el nu îngădui nimănui să-i asuprească și împărați pedepsi din pricina lor.

22. «Nu vă atingeți de unșii mei și proorocilor mei nu le faceți nici un rău!»

23. Cântați Domnului tot pământul, vestiți din zi în zi mântuirea lui!

24. Povestiți printre popoare slava lui, și la toate neamurile minunile lui,

25. Căci mare este Domnul și lăudat foarte și minunat este el peste toți dumnezeii.

26. Căci dumnezeii popoarelor sunt idoli, pe când Domnul cerul a făcut.

27. Strălucire și măreție stau în fața lui, putere și frumusețe se desfășoară în templul lui!

28. Dați Domnului, seminții din toate neamurile, dați Domnului cinste și slavă!

29. Dați Domnului mărirea cuvenită numelui său, aduceți-i prinoase și intrați în curțile sale! Inchinați-vă Domnului în odăjdii sfinte,

30. Tremurați înaintea lui toți locuitorii pământului... El a întemeiat pământul care nu se va clinti.

31. Să se bucure cerurile, să salte de veselie pământul, să se vestească printre neamuri: «Domnul este împărat!»

32. Să se zgudue marea și viețuitoarele dintr'însa, să zburde de bucurie câmpia și tot ce este pe ea!

33. Atunci toți copacii pădurii să vuiască de voie bună înaintea Domnului, căci el vine să judece pământul!

34. Lăudați pe Domnul că este bun, că în veac ține mila lui!

35. Și ziceți: «Mântuește-ne, Dumnezeule, mântuește-ne și ne adună și ne scapă dintre popoare, pentru lauda sfântului tău nume, ca să ne mândrim cu slava ta!

36. Binecuvântat să fie Dumnezeul lui Israel din veac și până în veac!» Și tot poporul a zis: «Amin! Lăudați pe Domnul!»

37. Atunci a rânduit pe Asaf și pe frații lui acolo, înaintea chivotului legământului Domnului, ca să slujească înaintea chivotului după rânduiala zilei,

38. Iar pe Obed-Edom și pe frații lui, șazeci și opt de inși, pe Obed-Edom, feciorul lui Iedutun, și pe Hosa, i-a făcut portari.

39. Pe Tadoc arhierul și pe frații lui preoți i-a rânduit înaintea locașului Domnului, pe colina cu jertfelnic din Ghibeon,

40. Ca să aducă mereu în fiecare dimineată și seară, arderi de tot Domnului pe altarul arderilor de tot, după toată rânduiala din legea lui Moise, pe care el o poruncise lui Israel.

41. Și cu ei erau Heman și Iedutun și ceilalți aleși care au fost arătați pe nume, ca «să laude pe Domnul că în veac ține mila lui».

42. Aceștia împreună cu Heman și Iedutun aveau trâmbițe și chimvale pentru cântare și alăute pentru cântările Domnului, iar fiii lui Iedutum erau portari.

43. După aceasta, tot poporul a plecat fiecare acasă, iar David s'a întors să binecuvinteze familia sa.

17.

David vrea să zidească templul.

1. Și pe când locuia David în palatul său, a zis el către proorocul Natan: «Iată, eu locuiesc în palat de cedru, iar chivotul legământului Domnului stă sub vieți de cort».

2. Atunci Natan i-a răspuns lui David: «Tot ceea ce este în inima ta adă la îndeplinire, căci Domnul este cu tine!»

3. Și chiar în aceeași noapte a fost cuvântul Domnului către Natan și i-a zis:

4. «Du-te și spune lui David robul meu: «Așa grăiește Domnul: Nu tu îmi vei zidi mie palat de locuit,

5. Căci eu n'am locuit în palat din ziua în care am scos pe Israel și până astăzi, ci am tot cutreerat din cort în cort și din locaș în locaș.

6. Și oricât am umblat eu în tot Israelul, oare am îmbiat eu pe vre-unul dintre judecătorii lui Israel, cărora le-am poruncit să păstorească poporul meu și am spus eu vreodată: «Pentru ce nu-mi clădiți palat de cedru?»

7. Și acum așa să grăiești către robul meu David: Așa zice Domnul Savaot: «Luatu-te-am de la târlă, de dinapoia turmei de oi, ca să fii cărmuitor peste poporul lui Israel,

8. Și te-am însoțit ori pe unde ai mers și am stârpit pe toți dușmanii tăi din fața ta. Și numele tău îl voi face știut

ca numele marilor stăpânitori ai pământului.

9. Și voi păstra un loc pentru poporul meu Israil și-l voi sădi, ca să locuiască acolo și să nu mai fie turburat și împilătorii să nu-l mai poată smeri ca mai înainte,

10. Ca în vremea când am așezat cu poruncă judecători peste poporul meu Israil; ba mai vărtos, voi smeri pe toți vrășmașii tăi. Și te voi mări și Domnul îți va întemeia casă domnitoare.

11. Și când se vor împlini zilele tale ca să te duci cu părinții tăi, voi înălța neamul tău de după tine, care va ieși din fiii tăi, și voi întări domnia lui.

12. Acela îmi va clădi mie templu și voi întări scaunul lui în vece de vece.

13. Eu fi voi fi tată, iar el îmi va fi mie fiu, și nu-l voi lipsi de îndurarea mea, precum am lipsit pe cei de dinaintea ta.

14. Ba încă îl voi întări peste casa mea și peste regatul meu în vece și scaunul lui va dăinui deapauri!»

15. Și prorocul Natan a spus lui David cuvintele acestea și vedenia aceasta întocmai.

16. Atunci a intrat regele David și a stat înaintea Domnului și a grăit: «Cine sunt eu, Doamne Dumnezeule, și cine este neamul meu ca să mă aduci până aici?»

17. Dar acest lucru ți s'a părut mic în ochii tăi, Dumnezeule, și tu ai spus despre neamul robului tău și ceea ce va fi în vremuri depărtate, și tu vrei să vezi în mine rânduri de oameni, Doamne Dumnezeule.

18. Și ce-ar mai putea să-ți spună David pentru slava dăruită robului tău, de vreme ce tu cunoști pe robul tău?

19. Doamne, pentru robul tău și după inima ta ai socotit să vestești slugii tale toată slava aceasta.

20. Doamne, nimeni nu este asemenea ție și nu este alt Dumnezeu afară de tine, din toate câte am auzit cu urechile noastre,

21. Și cine este ca poporul tău Israil altul pe pământ, pentru care Dumnezeu a venit să-l răscumpere luiși popor, să-l facă cu renume prin fapte mari și minu-

nate, ca să izgonească neamuri din fața poporului tău pe care l-ai mântuit din Egipt!

22. Și tu ai ales pe poporul tău Israil popor în vece, și tu, Doamne, te-ai făcut Dumnezeu lui.

23. Dar acum, Doamne, cuvântul pe care l-ai grăit către servul tău și către casa lui să dăinuiește deapauri, și fă precum ai zis.

24. Că fie numele tău credincios și mare în veac de veac și să se spună: Domnul Savaot este Dumnezeu lui Israil, iar casa lui David să dăinuiește înaintea ta!

25. Căci tu, Doamne, ai descoperit robului tău că-i vei întemeia casă, pentru aceasta robul tău a îndrăznit să se roage înaintea ta.

26. Și acum, Doamne, tu ești Dumnezeu! Și după ce ai grăit robului tău aceste lucruri preamărește,

27. Fie-ți cu vreea și binecuvintează casa robului tău, să dăinuiește în veac înaintea ta, căci tu, Doamne, ceea ce binecuvintezi este binecuvântat deapauri.»

18.

Biruințele lui David.

1. Iar după aceasta David a bătut pe Filistenii și i-a supus și a luat Gatul cu satele din jur din mâna Filistenilor.

2. Și a bătut și Moabul, care a ajuns supus lui David, plătind dajdie.

3. Și David a mai bătut în părțile Hamatului și pe Hadarezer, regele din Toaba, când acesta încerca să-și întindă stăpânirea sa la apa Eufratului.

4. Atunci a prins de la el David o mie de care de luptă, șapte mii de călăreți și douăzeci de mii de pedestrași. Și David a cotoșit toți caii și a mai lăsat o sută dintre ei.

5. Când însă Sirienii din Damasc au venit în ajutorul lui Hadarezer, regele din Toaba, David a omorât douăzeci și două de mii de Sirieni.

6. Atunci David a pus cârmuitori în Damasc, iar Sirienii au ajuns robii lui David, plătind tribut. Și Domnul a dat biruință lui David ori încotro s'a îndreptat.

7. Și a luat David scuturile cele de aur pe care le purtau dregătorii lui Hadarezer și le-a dus la Ierusalim.

8. Iar din Tebah și din Cun, cetățile lui Hadarezer, David a luat foarte multă aramă, din care Solomon a făcut marea de aramă, columnele și odoarele cele de aramă.

9. Și când a aflat Tou, regele din Hamat, că David a înfrânt toată oastea lui Hadarezer, regele din Țoba,

10. A trimis pe Hadoram, fiul său, la regele David cu tot felul de odoare de aur, de argint și de aramă, ca să-l hiritisească și să-i facă urări că s'a bătut cu Hadarezer și l-a înfrânt, fiindcă Tou era mereu în luptă cu Hadarezer.

11. Dar și pe acestea regele David le-a afierosit Domnului, împreună cu argintul și cu aurul pe care îl luase de la toate popoarele: de la Edomiți, de la Moabiți, de la Amoniți, de la Filistenii și de la Amaleciți.

12. La întoarcerea lui, a bătut pe Edomiți în Valea Sării — optsprezece mii de oșteni,

13. Și a pus cărmuitori peste Edom. Și toți Edomiții au ajuns robii lui David. Și Domnul i-a dat biruință lui David ori încotro s'a întors.

14. Și David a domnit peste tot Israelul și a fost făcând judecată și dreptate la tot poporul său.

15. Și Ioab, feciorul lui Teruia, era general peste oștire; Iosafat, fiul lui Ahilud, era cronicar,

16. Țadoc, fiul lui Ahitub, și Abimelec, fiul lui Abiatar, erau arhierii, iar Șaușa scriitor al țării.

17. Benaia, fiul lui Iehoiada, era peste Creti și Pleti, iar fiii lui David erau cei dintâi în slujba regelui.

19.

Lupte cu Amoniții.

1. Iar după ce a murit Nahaș, regele Amoniților, a ajuns rege în locul său fiul său Hanun.

2. Și a cugetat David: « Mă voi arăta prietenos către Hanun, fiul lui Nahaș, pentru prietenia pe care mi-a arătat-o tatăl său! » Și a trimis David soli să-l

mângâie pentru pierderea tatălui său. Și când au ajuns dregătorii lui David în țara Amoniților la Hanun, ca să-l mângâie,

3. Au zis principii Amoniților către Hanun: « Crezi tu oare că David în cinstea tatălui tău ți-a trimis mângâietori? Nu! Ci casă iscodească și să nimicească cetatea și să ispitească țara au venit dregătorii lui David! »

4. Atunci Hanun a prins pe dregătorii lui David și le-a tăiat bărbile și le-a retezat vesmintele până la coapse și le-a dat drumul.

5. Iar când i s'a dat de veste lui David despre pățania solilor, el a trimis întru întâmpinarea lor, căci oamenii aceia fuseseră greu batjocoriți și le-a spus: « Stați în Ierihon până când vă va crește barba și apoi veniți acasă.

6. Dar când au văzut Amoniții că s'au făcut nesuferiți de David, Hanun și Amoniții au trimis o mie de talanți de argint să cumpere de la Sirienii din Mesopotamia, de la Sirienii din Maaca și din Țoba, care și călăreți.

7. Și și-au cumpărat treizeci și două de mii de care împreună cu regele Maacai și cu oștirea sa, și au venit și au așezat tabăra în fața Medebeii, iar Amoniții s'au strâns din cetățile lor și au pornit a război.

8. Când a aflat David, a trimis pe Ioab și toată oastea de viteji.

9. Atunci au ieșit fiii lui Amon și s'au așezat în linie de bătaie la poarta cetății, iar regii carc veniseră stăteau deoparte în câmp.

10. Dar când a băgat de seamă Ioab că ar putea fi strâns și din față și de la spate, a ales din cei mai de seamă ostași ai lui Israel o oștire și a așezat-o în fața Sirienilor,

11. Iar cealaltă oștire a pus-o sub porunca fratelui său Abșai și a înșiruit-o înaintea Amoniților,

12. Și a zis: « Dacă Sirienii mă vor birui, să-mi sari în ajutor, iar dacă fiii lui Amon te vor dovedi, voi sări eu într'ajutorul tău.

13. Fii curajoși și să fim curajoși pentru poporul nostru și pentru cetățile

Dumnezeului nostru, iar Domnul să facă ceea ce este bun în ochii săi.

14. Atunci Ioab și oștirea care era cu el au înaintat în fața Sirienilor la luptă, dar aceia au fugit din fața lui.

15. Și dacă au văzut Amoniții că au fugit Sirienii, au luat-o și ei la fugă din fața lui Abșai, fratele lui Ioab, și au intrat în cetate. Și Ioab s'a întors în Ierusalim.

16. Când au văzut Sirienii că au fost înfrânți de Israelii, au trimis soli și au adus pe Sirienii de dincolo de Eufrat, iar Șobac, generalul lui Hadarezer, era în fruntea lor.

17. Și când i s'a dat de veste lui David, a strâns întreg Israilul, a trecut Iordanul, a ajuns până la Helam și li s'a împotrivit. Urmasii s'a așezat David în linie de bătaie împotriva Sirienilor care s'au războit cu el.

18. Dar Sirienii au fugit din fața lui Israil, iar David a omorât de la Sirieni șapte mii de cai și patruzeci de mii de pedestrași și a ucis și pe Șobac, generalul oștirii.

19. Și când au văzut dregătorii lui Hadarezer că au fost înfrânți de Israelii, au încheiat pace cu David și i s'au supus, iar Sirienii n'au mai sărit în ajutorul Amoniților.

20.

Alte lupte.

1. Peste un an, pe vremea când regii pornesc la război, Ioab a pornit în fruntea unei oștiri și a pustiit țara Amoniților, apoi s'a îndreptat și a înconjurat Raba, în vreme ce David stătea în Ierusalim. Și Ioab a cuprins Raba și a dărâmat-o.

2. Atunci a luat David coroana lui Milcom de pe capu-i — din care David și-a făcut una pe capul lui — și a găsit că ea atârnă un talant de aur, ba mai avea și o piatră prețioasă. Iar din cetate a scos foarte multă pradă de război.

3. Pe poporul cetății l-a scos și l-a pus la corvezi, cu fierăstraie, cu îmblăcii de fier și cu securi. Și așa s'a purtat David cu toate cetățile Amoniților. Apoi David

împreună cu toată oastea s'a întors la Ierusalim.

4. Mai pe urmă s'a pornit o bătălie cu Filistenii la Ghezer. Atunci Sibeai Suhatitul a omorât pe Sipai din neamul Refaiților și astfel ei au fost umiliți.

5. Dar s'a mai dat o bătălie cu Filistenii, în care Elhanan, fiul lui Iair, a omorât pe Lahmi, fratele lui Goliat; acesta avea în mână o lance al cărei mâner era ca un sul de țesător.

6. Și când s'a mai dat o bătălie în Gat, se afla acolo un uriaș care avea câte șase degete la mâini și la picioare, la un loc douăzeci și patru, și care se trăgea tot din Refaiți.

7. Și când el a început să ia în răs pe Israelii, l-a omorât Iohanana, fiul lui Șimea, fratele lui David.

8. Acești uriași s'au născut din Refaiții din Gat și au căzut prin mâna lui David și a dregătorilor lui.

21.

Numărătoarea poporului e pedepsită de Domnul.

1. Și s'a pornit Satan împotriva lui Israil și a ațâțat pe David să facă numărătoarea lui Israil.

2. Atunci a poruncit David lui Ioab și căpeteniilor poporului: «Duceți-vă și numărați Israilul de la Beerșeba și până la Dan, apoi întoarceți-vă la mine ca să știu și eu numărul.»

3. Dar Ioab a răspuns: «Să sporească Domnul poporul său de o sută de ori mai mult! Oare nu sunt ei toți, Măria Ta Doamne, slujitorii tăi? Pentru ce Măria Ta vrea așa? De ce să ispășească Israilul?»

4. Însă porunca regelui l-a biruit pe Ioab. Atunci Ioab a plecat și a cutreerat tot Israilul, apoi a venit la Ierusalim,

5. Și i-a dat lui David socoteala numărătoarei poporului, care s'a ridicat în tot Israilul la un milion și o sută de mii de inși, gata să tragă sabia, iar în Iuda patru sute șaptezeci de mii de inși gata să scoată sabia.

6. Însă Viiamin și Iuda n'au fost puși la număr, fiindcă porunca regelui îl răzvrătea pe Ioab.

7. Și Domnul a privit cu ochi răi la fapta aceasta, din care pricină a lovit Israelul.

8. Atunci a zis David către Dumnezeu: «Păcătuît-am foarte că am făcut aceasta! Iartă fărădelegea robului tău, căci mare nerozie am săvârșit!»

9. Dar Domnul a vorbit către Gad, văzătorul lui David, astfel:

10. «Du-te și spune lui David: Așa zice Domnul! Trei lucruri îți pun înaintea, alege unul din ele ca să-l îndeplinesc!»

11. Și Gad a intrat la David și i-a zis: «Așa zice Domnul! Alege:

12. Sau trei ani de foamete sau trei luni de fugă din fața vrăjmașilor și sabia vrăjmașilor să te ajungă, sau trei zile de sabia Domnului și ciurma și îngerul Domnului să pustiască tot ținutul lui Israel. Și acum, cugetă, ce răspuns să dau celui ce m'a trimis?»

13. Atunci a răspuns David lui Gad: «Mi-e groază! Mai degrabă vreau să cad în mâna lui Dumnezeu, căci îndurările lui sunt nenumărate, dar în mâna oamenilor n'aș vrea să cad!»

14. Și Dumnezeu a trimis ciumă peste Israel și au căzut din Israel șaptezeci de mii de oameni.

15. Și Dumnezeu a trimis un înger în Ierusalim ca să-l pustiască; și pe când îl pustia, s'a uitat Dumnezeu și i-a părut rău de acest prăpăd și a poruncit îngerului pierzător: «Destul! Trage acum mâna ta înapoi!» Și îngerul Domnului stătea tocmai la aria lui Ornan Iebuseul.

16. Iar când și-a ridicat David ochii și a văzut îngerul stând între cer și pământ cu sabia scoasă și întinsă deasupra Ierusalimului, David împreună cu bătrânii, încinși cu sac, au căzut cu fața la pământ,

17. Și s'a rugat David lui Dumnezeu: «Nu sunt eu oare acela care am poruncit să fie numărat poporul? Eu sunt acela care am păcătuît, și răul eu l-am făptuit. Dar aceste oi ce-au făcut? Intinde mâna ta asupra mea și asupra casei mele, iar pe poporul tău nu-l mai bate!»

18. Atunci îngerul Domnului a vestit pe Gad ca să-i spună lui David să ridice Domnului un jertfelnic pe aria lui Ornan Iebuseul.

19. Atunci David s'a dus după cuvântul lui Gad pe care îl grăise în numele Domnului.

20. Și când s'a întors Ornan a văzut pe rege și pe slujitorii lui venind spre el — și era pe vremea când Ornan trecera grâul.

21. Și ajungând David la Ornan, a ridiat ochii Ornan și iată era David. Atunci a ieșit el din arie și s'a închinat lui David cu fața până la pământ.

22. Și a zis David către Ornan: «Dă-mi aria să zidesc pe ea un altar Domnului, ca să se curme bătaia norodului, dar vinde-mi-o pe bani peșin.»

23. Însă Ornan a răspuns lui David: «Ia-ți-o, și Măria Sa Regele să facă ce crede că este bun în ochii săi. Iată dau și vitele ca ardere de tot și treerătoarea în loc de lemne și grâul ca prinos. Îți dau tot ce-ți trebuiește!»

24. Și regele David i-a întors cuvântul: «Nu! Ci vreau să o cumpăr pe bani peșin, fiindcă nu vreau să iau ce este al tău pentru Domnul și nu voi aduce o jertfă care nu mă ține nimic!»

25. Și a plătit David lui Ornan, pentru locul lui, șase sute de sicli de aur,

26. Și a clădit acolo un altar pentru Domnul și a adus ardere de tot și jertfe de pace, iar când a chemat pe Domnul, el i-a răspuns trimitând foc din cer pe jertfelnicul arderilor de tot.

27. Atunci a poruncit Domnul îngerului să bage sabia în teacă.

28. În vremea aceea, când a văzut David că Domnul i-a răspuns la aria lui Ornan Iebuseul, a adus jertfă acolo.

29. Însă locașul Domnului pe care îl făcuse Moise în pustie și altarul arderilor de tot se aflau pe acea vreme pe colina pentru adus jertfe în Ghibeon.

30. Și n'a putut David să se ducă înaintea jertfelnicului, ca să cinstească pe Domnul, fiindcă îl cuprinsese spaima de sabia îngerului Domnului.

22.

Pregătiri pentru viitorul templu.

1. Și David a zis: «Aceasta să fie casa Domnului Dumnezeu, iar acesta jertfelnicul arderii de tot al lui Israel!»

2. Apoi a poruncit David să adune pe toți străinii din pământul lui Israil și i-a făcut pietrari ca să cioplească piatră pentru zidirea templului Domnului.

3. Și David a strâns fier mult pentru cuiele de la canatele ușilor și pentru scoabe, și aramă multă care nu se putea cântări,

4. Și bărne de cedru fără de număr, căci Sidonienii și Tiriienii aduceau lemn de cedru fără socoteală.

5. Atunci a zis David: « Fiul meu Solomon este tânăr și în fragedă vârstă, iar templul ce este să se zidească pentru Domnul va trebui să fie neobișnuit de mare, ca să fie mărturie de slavă și de podoabă pentru toate țările. Voi face pentru el toate pregătirile! » Și David înainte de moartea sa a făcut multe pregătiri.

6. Atunci a chemat pe Solomon, fiul său, și i-a poruncit să zidească templu închinat Domnului Dumnezeuului lui Israil,

7. Și a zis David lui Solomon: « Am ținut în inima mea să zidesc templu în numele Domnului Dumnezeuului meu,

8. Dar a fost cuvântul Domnului către mine și mi-a zis: « Vărsat-ai sânge, și războaie mari ai făcut! Tu nu vei zidi templu numelui meu, căci mult sânge ai vărsat pe pământ înaintea mea,

9. Însă iată că ți se va naște un fiu! El va fi om tihnit și-l voi păstra liniștit de toți vrăjmașii lui de primprejur, căci numele lui va fi Solomon, și pace și liniște va fi peste Israil în zilele lui.

10. El va zidi templu închinat numelui meu, el îmi va fi mie fiu și eu îi voi fi lui tată și voi întări scaunul domniei lui peste Israil în veci. »

11. Și acum, fiul meu, să fie Domnul cu tine și să izbutești în toate și să zidești templu Domnului Dumnezeuului tău precum ți-a făgăduit!

12. Să-ți dea ție Domnul înțelepciune și minte, când te va face domn peste Israil, ca să păzești legea Domnului Dumnezeuului tău!

13. Atunci vei izbuti, dacă vei păzi cu răvnă legile și îndreptările pe care le-a poruncit Moise lui Israil. Fii bărbătos și tare! Nu-ți fie teamă și nu te înfricoșa.

14. Și iată că din toată truda mea, ți-am pregătit pentru templul Domnului o sută de mii de talanți de aur și argint de un milion de talanți, iar aramă și fier, de nu se mai poate cântări de mult ce este. Tot așa ți-am pregătit bărne și pietre, iar pe deasupra poți adăoga și tu.

15. Tu mai ai la îndemână mulțime de lucrători, pietrari și dulgheri, și meșteri iscușiți în tot felul de lucrări.

16. Aur, argint, aramă și fier ai fără număr. Pornește la lucru și Domnul să fie cu tine! »

17. Și David a poruncit tuturor căpeteniilor lui Israil să ajute pe Solomon, fiul său, și le-a zis:

18. « Oare n'a fost Domnul Dumnezeuul vostru cu voi și nu v'a odihnit de vrăjmașii voștri de primprejur? El a dat pe locuitorii țării în mâna mea și țara a trebuit să se supună înaintea Domnului și înaintea poporului său.

19. Acum dar îndreptați-vă inimile și sufletele voastre ca să cercetați pe Domnul, și porniți de zidiți templu Domnului Dumnezeu, ca să aduceți chivotul legământului Domnului și sfințele odoare ale lui Dumnezeu în templul care se va zidi întru numele Domnului. »

23.

Numărul și împărțirea Leviților.

1. Și când a ajuns David bătrân și sătul de zile, a făcut pe fiul său Solomon rege peste Israil.

2. Atunci el a strâns pe toate căpeteniile lui Israil, pe profeți și pe leviți,

3. Și leviții au fost numărați de la treizeci de ani și mai în sus, iar numărul lor ins cu ins s'a socotit la treizeci și opt de mii.

4. Și David a zis: « Dintre aceștia, douăzeci și patru de mii să fie pentru slujbele din afara templului Domnului, șase mii să fie scriitorii și judecători,

5. Patru mii să fie portari, iar patru mii să laude pe Domnul cu instrumentele muzicale pe care le-am făcut pentru lauda lui. »

6. Și David i-a împărțit în clase după fiii lui Levi: Gherson, Cahat și Merari.

7. Din neamul lui Gherșon făceau parte: Laedan și Șimei.

8. Feciorii lui Laedan au fost: Iehiel cel dintâi, apoi Zetam și Ioil, de toți trei.

9. Feciorii lui Șimei au fost: Șelomit, Haziel și Haran, la un loc trei. Aceștia sunt capii de familie ai lui Laedan.

10. Feciorii altui Șimei au fost: Iahat, Ziza, Ieuș și Beria, la un loc patru. Aceștia sunt fiii lui Șimei.

11. Iahat a fost cel dintâi și Ziza al doilea. Ieuș și Beria n'au avut mulți copii, așa că ei alcătuiesc o familie și deci o singură clasă.

12. Feciorii lui Cahat au fost: Amram, Ițhar, Hebron și Uziel, patru la număr.

13. Feciorii lui Amram au fost: Aaron și Moise. Aaron a fost pus deoparte, ca să slujească în Sfânta Sfințelor deapururi el și fiii lui, să tămâieze necontenit înaintea Domnului, să fie în slujba lui și să-i proslăvească numele.

14. Cât despre Moise, omul lui Dumnezeu, apoi fiii lui au fost socotiți la seminția lui Levi.

15. Fiii lui Moise au fost: Gherșom și Eliezer.

16. Fiii lui Gherșom au fost: Șubael cel dintâi.

17. Fiii lui Eliezer au fost: Rehabia cel dintâi, și Eliezer n'a mai avut alți feciori, pe când Rehabia a avut foarte mulți feciori.

18. Fiii lui Ițhar au fost: Șelomit cel dintâi.

19. Fiii lui Hebron au fost: Ieria cel dintâi, Amaria al doilea, Uziel al treilea și Icameam al patrulea.

20. Feciorii lui Uziel au fost: Mica cel dintâi, și Ișia al doilea.

21. Feciorii lui Merari au fost: Mahli și Muși. Feciorii lui Mahli au fost: Eleazar și Chiș.

22. Și murind Eleazar n'a avut băieți, ci numai fete. Și ele s'au măritat cu feciorii lui Chiș, verii lor.

23. Fiii lui Muși au fost: Mahli, Eder și Ieremot, la un loc trei.

24. Aceștia sunt fiii lui Levi după familiile lor, după capii de familie, precum au ieșit la numărătoare, numă-

rați pe nume și pe capi de familie, care se îndeletniceau cu slujba în casa Domnului,

25. Fiindcă David cugeta: « Domnul Dumnezeuul lui Israil va odihni pe poporul său și el va locui deapururi în Ierusalim.

26. De asemenea și leviții nu vor mai fi nevoiți să ducă pe umeri cortul sfânt și toate lucrurile de trebuință pentru slujbă.»

27. Căci după cele din urmă hotărâri ale lui David, numărul fiilor lui Levi a fost socotit de la douăzeci de ani și mai în sus.

28. Datoria lor este să fie la îndemâna fiilor lui Aaron pentru slujba în casa Domnului, peste curți, peste cămări și pentru curățenia a tot ce este sfânt și însărcinați cu săvârșirea slujbei în casa Domnului.

29. Ei luau seama de pâinile punerii înainte, de lamura de făină pentru prinoase, de azime, de aluatul pentru copt în tigăie și de amestecarea la prinosul de pâine, precum și de orice măsură pentru bucate, pentru vin și pentru untdelemn, sau măsură de lungime.

30. Să stea în fiecare dimineață să laude și să proslăvească pe Domnul și tot așa și seara;

31. Să ia parte la aducerea tuturor arderilor de tot Domnului, la Sâmbete, la lunile noi, la praznice, după numărul pe care îl statornicește legea ca să se aducă deapururi înaintea Domnului;

32. Să păzească cu râvnă cortul descoperirii, să aibă grijă de Sfânta și să ajute pe fiii lui Aaron, frații lor, la slujba în casa Domnului.

24.

Cetele preoțești.

1. Cât despre fiii lui Aaron, iată clasele lor: Fiii lui Aaron au fost: Nadab, Abiu, Eleazar și Itamar.

2. Dar Nadab și Abiu au murit înaintea părintelui lor, fără să fi lăsat fii, și astfel Eleazar și Itamar au intrat în slujba preoțească.

3. Atunci David împreună cu Țadoc, dintre fiii lui Eleazar, și Ahimelec, dintre

fiii lui Itamar, au împărțit pe fiii lui Aaron după însemnătatea lor la slujbă.

4. Dar găsindu-se că fiii lui Eleazar au mai mulți capi de neam decât fiii lui Itamar, au fost împărțiți așa că fiilor lui Eleazar le-a venit șaisprezece capi de familie, iar fiilor lui Itamar opt capi de familie.

5. Însă și unii și alții au fost împărțiți la sorți, căci atât între urmașii lui Eleazar cât și în acei ai lui Itamar se aflau principii ai Sfântului locaș cât și principii ai lui Dumnezeu.

6. Și Șemaia, fiul lui Natanail scriitorul, din neamul leviților, i-a scris, în fața regelui și a căpeteniilor și a arhierelui Țadoc și a lui Ahimelec, fiul lui Abiatar, precum și a capilor de familie ai preoților și ai leviților, luându-se o familie din neamul lui Eliezer și alta din neamul lui Itamar.

7. Cel dintâi sorț a căzut pe Iehoiarib, al doilea pe Iedaia,

8. Al treilea pe Harim, al patrulea pe Seorim,

9. Al cincilea pe Malchia, al șaselea pe Miiamim,

10. Al șaptelea pe Hacoț, al optulea pe Abia,

11. Al nouălea pe Ieșua, al zecelea pe Șecania,

12. Al unsprezecelea pe Eliașib, al doisprezecelea pe Iachim,

13. Al treisprezecelea pe Hupa, al paisprezecelea pe Ișbaal,

14. Al cincisprezecelea pe Bilga, al șaisprezecelea pe Imer,

15. Al șaptesprezecelea pe Hezir, al optisprezecelea pe Hapițeț,

16. Al nouăsprezecelea pe Petahia, al douăzecilea pe Iezechil,

17. Al douăzeci și unulea pe Iachim, al douăzeci și doilea pe Gamul,

18. Al douăzeci și treilea pe Delaia, al douăzeci și patrulea pe Maazia.

19. Acesta este rândul lor la slujbă ca să intre în casa Domnului după rânduiala statornicită lor prin gura lui Moise, străbunul lor, și pe care a poruncit-o Domnul Dumnezeu lui Israel.

20. Iată și căpeteniile celorlalți leviți: Căpetenia fiilor lui Aram: Șubael; a fiilor lui Șubael: Iehdeia;

21. Căpetenia fiilor lui Rehabia: Ișia; 22. A fiilor lui Ișhar: Șelomit; a fiilor lui Șelomit: Iahat.

23. Și urmașii lui Hebron au fost: Cel dintâi Ieria, Amaria al doilea, Uziel al treilea, și Iecameam al patrulea.

24. Fiii lui Uziel au fost: Mica, iar din urmașii lui Mica: Șamir.

25. Fratele lui Mica a fost Ișia, iar din urmașii lui Ișia a fost Zaharia...

26. Fiii lui Merari au fost: Mahli și Muși, și urmașii fiului său au fost Uzia...

27. Urmașii lui Merari, de la fiul său Uzia, au fost: Șohat, Zacur și Ibri.

28. Coboritor din Mahli a fost Eleazar, care n'a av't fii,

29. Și Chiș. Fiul lui Chiș a fost Ierahmeel.

30. Fiii lui Muși au fost: Mahli, Eder și Ierimot. Aceștia sunt urmașii leviților după familiile lor.

31. De asemenea și ei au aruncat sorți ca și frații lor, fiii lui Aaron, înaintea lui David, a lui Țadoc și a lui Ahimelec, înaintea capilor de familie ai preoților și ai leviților, fără să se facă deosebire între cei bătrâni și cei tineri.

25.

Cetele cântăreșilor.

1. După acestea, atât David cât și căpeteniile oștirii au despărțit pe fiii lui Asaf, Heman și Iedutun, care să proslăvească pe Domnul cu avânt profetic, la sfânta slujbă, din chitare, din harfe și din chimvale. Iată și numărul aceluia care erau porunciți cu această slujire.

2. Dintre fiii lui Asaf: Zacur, Iosif, Netania și Asarela, sub mâna lui Asaf care proslăvea pe Domnul la porunca regelui.

3. Dintre ai lui Iedutun, fiii lui Iedutun: Ghedalia, Țeri, Isaia, Hașabia, Matitia și Șisa, sub mâna părintelui lor Iedutun, care cânta din harfă cântări de laudă și de slavă, Domnului.

4. Dintre ai lui Heman, fiii lui Heman: Buchia, Matania, Uziel, Șubael, Ierimot, Anania, Hanani, Eliata, Ghidalti, Romamti, Ezer, Ioșbecașa, Maloti, Hotir, Mahaziot.

5. Toți aceștia erau fiii lui Heman, văzătorul Regelui, după făgăduința pe care i-o dăduse Dumnezeu, ca să sporească neamul lui, fiindcă Dumnezeu îi dăduse paisprezece băieți și trei fete.

6. Toți aceștia erau la îndemâna mai marilor lor, în casa Domnului, cântăreți din chimvale, din harfe și din chitare, pentru slujba din casa lui Dumnezeu, dar la porunca regelui, a lui Asaf, a lui Iedutun și a lui Heman.

7. Și numărul lor, împreună cu frații lor încercați în cântarea dumnezeiască, toți iscusiți, se ridica la două sute optzeci și opt.

8. Și au aruncat sorți să slujească cu rândul: cei bătrâni deopotrivă cu cei tineri, dascălii ca și ucenicii.

9. Și sorțul cel dintâi pentru Asaf, a căzut pe Iosif, împreună cu frații lui și cu fiii lui, doisprezece la număr. Al doilea pe Ghedalia, frații lui și fiii lui, doisprezece de toți.

10. Al treilea pe Zacur, fiii lui și frații lui, doisprezece de toți.

11. Al patrulea pe Itri, fiii lui și frații lui, doisprezece de toți.

12. Al cincilea pe Natania, fiii lui și frații lui, doisprezece de toți.

13. Al șaselea pe Buchia, fiii lui și frații lui, de toți doisprezece.

14. Al șaptelea pe Iesarela, fiii lui și frații lui, de toți doisprezece.

15. Al optulea pe Isaia, fiii lui și frații lui, de toți doisprezece.

16. Al nouălea pe Matania, fiii lui și frații lui, doisprezece la număr;

17. Al zecelea pe Șimei, fiii lui și frații lui, la un loc doisprezece.

18. Al unsprezecelea pe Uziel, fiii lui și frații lui, la un loc doisprezece.

19. Al doisprezecelea pe Hașabia, fiii lui și frații lui, laolaltă doisprezece.

20. Al treisprezecelea pe Șubael, fiii lui și frații lui, laolaltă doisprezece.

21. Al paisprezecelea pe Matitia, fiii lui și frații lui, la un loc doisprezece.

22. Al cincisprezecelea pe Ieremot, fiii lui și frații lui, la un loc doisprezece.

23. Al șaisprezecelea pe Anania, fiii lui și frații lui, la un loc doisprezece.

24. Al șaptesprezecelea pe Ioșbeașa, fiii lui și frații lui, la un loc doisprezece.

25. Al optsprezecelea pe Hanani, fiii lui și frații lui, la un loc doisprezece.

26. Al nouăsprezecelea pe Maloti, fiii lui și frații lui, doisprezece la număr.

27. Al douăzeciile pe Eliata, fiii lui și frații lui, doisprezece la număr.

28. Al douăzeci și unulea pe Hotir, fiii lui și frații lui, doisprezece la număr.

29. Al douăzeci și doilea pe Ghidalti, fiii lui și frații lui, doisprezece la număr.

30. Al douăzeci și treilea pe Mahaziot, fiii lui și frații lui, doisprezece la un loc.

31. Al douăzeci și patrulea pe Romamti, fiii lui și frații lui, doisprezece la număr.

26.

Alți dregători ai templului.

1. Iată și clasele portarilor. Dintre Coreiți: Meșelemia, fiul lui Core, din neamul lui Abiasaf.

2. Și Meșelemia a avut fii: Zaharia, cel întâi născut, Iediael al doilea, Zebadia al treilea, și Natanail al patrulea.

3. Elam al cincilea, Iohan an al șaselea, Elioenai al șaptelea.

4. Dar și Obed-Edom a avut fii: Șemaia cel întâi născut, Iehozabad al doilea, Ioah al treilea, Sacar al patrulea, Natanail al cincilea.

5. Amiel al șaselea, Isahar al șaptelea, Peultai al optulea, din pricină că Dumnezeu îl binecuvântase.

6. Dar și fiul său Șemaia a avut și el fii, care au fost capi de familie, fiindcă au fost oameni de omenie.

7. Feciorii lui Șemaia au fost: Otni, Rafail, Obed, Elzabad și frații săi, oameni încercați, Elihu și Semachia.

8. Toți aceștia sunt coboritori din Obed-Edom, ei și fiii lor și frații lor, oameni încercați, cu răvnă la slujbă, de toți șazeci și doi din Obed-Edom.

9. Dar și Meșelemia a avut fii și frați, oameni viteji, optsprezece la număr.

10. Și Hosa cel din feciorii lui Merari a avut fii: Șimri cel dintâi — căci nu era întâi născut — și tatăl său l-a făcut căpetenie,

11. Hilchia al doilea, Tebalia al treilea, Zaharia al patrulea. Toți fiii și frații lui Hosa au fost treisprezece inși.

12. Aceste clase de portari, adică aceste căpetenii de neamuri și de seminții, au avut îndatorirea să slujească în templul Domnului.

13. Și s'au aruncat sorți pentru fiecare poartă și la fiecare familie, ca să fie rânduiți fie din cei mari, fie din cei mici.

14. Pentru poarta dinspre răsărit au căzut sorții pe Șelemia, iar fiului său Zaharia, sfetnic iscusit, i-a ieșit la sorți poarta cea dinspre miază-noapte.

15. Lui Obed-Edom în partea dinspre miază-zi, iar pentru feciorii lui cămărilor cu merinde.

16. Pentru Hosa în partea dinspre apus lângă poarta Șelechet pe pripor: strajă, una în dreptul alteia.

17. La poarta dinspre răsărit în fiecare zi câte șase, la miază-noapte în fiecare zi câte patru, la miază-zi câte patru în fiecare zi, iar la cămărilor cu merinde câte doi.

18. La clădirea dinspre apus: patru pentru pripor și doi pentru clădire.

19. Aceasta a fost rânduiala portarilor coboritori din fiii lui Core și din fiii lui Merari.

20. Iar Leviții, frații lor din aceeași seminție se îndeletniceau cu privegherea vistieriei casei lui Dumnezeu și a vistieriei sfintelor odoare.

21. Fiii lui Laedan, adică Gherșoniții coboritori din Laedan — Iehieliții erau capi de familie din neamul lui Laedan Gherșonitul —

22. Feciorii lui Iehiel, Zetam împreună cu Ioil, fratele lui, străjuiau vistieria casei Domnului.

23. Dintre cei din neamul lui Amram, Ițhar, Hebron și Aziel,

24. Apoi Șubael, fiul lui Gherșom, fiul lui Moise, era străjuitor peste vistierii.

25. Iar dintre neamurile lui coboritoare din Eliezer, acesta a avut fiu pe Rehabia, iar Rehabia pe Isaia, iar Isaia pe Zicri, iar Zicri a avut fiu pe Șelomit.

26. Apoi Șelomit împreună cu frații lui erau cu străjuirea tuturor vistierilor cu sfinte daruri pe care le afierosiseră David, capii de familie, căpeteniile peste mii și peste sute, cât și căpitanii oștirii,

27. Căci le căstigaseră din prăzile luate în lupte și le afierosiseră pentru întreținerea casei Domnului,

28. Pe lângă tot ce afierosiseră Samuil Văzătorul, Saul, feciorul lui Chiș, Abner, fiul lui Ner, și Ioab, feciorul lui Țerua. Toate aceste lucruri afierosite erau sub mâna lui Șelomit și a fraților lui.

29. Dintre cei coboritori din Ițhar, Chenania și fiii lui erau cu trebile din afară ale lui Israil, ca dregători și judecători.

30. Dintre Hebronii, Hașabia și frații lui, oameni încercați, o mie și șapte sute de inși erau cu cărmuirea lui Israil la apus de Iordan, pentru toate lucrurile Domnului și pentru slujba regelui.

31. Dintre Hebronii făcea parte Ieria, căpetenia Hebronitilor după neam și familie. În anul al patruzecilea al domniei lui David s'a cercetat și s'au aflat în neamul lor oameni viteji, în Iazerul din Galaad.

32. Toți laolaltă cu frații lui erau două mii și șapte sute de capi de familie cărora le-a încredințat regele David să fie peste Ruben, peste Gad și peste jumătate din seminția lui Manase, pentru orice trebi ale lui Dumnezeu și ale regelui.

27.

Căpeteniile oștirii, voevozii și ceilalți dregători ai lui David.

1. Iar fiii lui Israil după numărul lor, capi de familie, căpetenii peste mii și peste sute, dregători de oștire în slujba regelui pentru toate trebile fiecărei părți de oștire care făcea cu rândul în fiecare lună, în toate lunile anului — căci fiecare parte de oștire cuprindea douăzeci și patru de mii de inși — erau:

2. În fruntea oștirii întâia, în luna întâia, era Ișbaal, fiul lui Zabdiel, a cărui ceată cuprindea douăzeci și patru de mii de inși.

3. El era din neamul lui Pereț și era căpitan peste căpeteniile oștirii întregi din luna cea dintâi.

4. În fruntea oștirii din luna a doua era Eleazar, fiul lui Dudai Aholitul, și după el era principele Miclot, iar din oastea lui făceau parte douăzeci și patru de mii de inși.

5. Căpetenia oștirii a treia, din luna a treia, era Benaia, feciorul arhiereului Iehoiada, iar din oastea lui făceau parte douăzeci și patru de mii de inși.

6. Acest Benaia era un viteaz dintre cei treizeci, iar din oastea lui făceau parte douăzeci și patru de mii de inși. După el venea fiul său Amizabad.

7. Al patrulea, pentru luna a patra era Asael, fiul lui Ioab, iar după el venea fiul său Zebadia. Din oastea lui făceau parte douăzeci și patru de mii de inși.

8. Al cincilea, pentru luna a cincea, era căpitanul Samhut Izrahitul, și din oastea lui făceau parte douăzeci și patru de mii de inși.

9. Al șaselea, pentru luna a șasea, era Ira, feciorul lui Icheș din Tecoa, și din oastea lui făceau parte douăzeci și patru de mii de inși.

10. Al șaptelea, pentru luna a șaptea, era Heleț din Pelet, din seminția lui Efraim, iar din oastea lui făceau parte douăzeci și patru de mii de inși.

11. Al optulea, pentru luna a opta, era Sibecai Hușatitul din Zerahiți, iar din oastea lui făceau parte douăzeci și patru de mii de inși.

12. Al nouălea, pentru luna a noua, era Abiezer din Anatot, din seminția lui Veniamin, iar din oastea lui făceau parte douăzeci și patru de mii de inși.

13. Al zecelea, pentru luna a zecea, era Mahrai din Netofa, unul dintre Zerahiți, și oastea lui cuprindea douăzeci și patru de mii de inși.

14. Al unsprezecelea, pentru luna a unsprezecea, era Benaia din Piraton, din fiii lui Efraim, iar din oastea lui făceau parte douăzeci și patru de mii de inși.

15. Al doisprezecelea, pentru luna a douăsprezecea, era Heldai din Netofa, din neamul lui Otniel, iar în oastea lui se aflau douăzeci și patru de mii de inși.

16. Iar în fruntea semințiilor lui Israel erau rânduiți: dintre Rubeniți era vevod Eliezer, feciorul lui Zicri; din seminția lui Simeon, era Șefatia, fiul lui Maaca;

17. Din Levi, Hașabia, fiul lui Chemuel; din neamul lui Aaron era Țadoc;

18. Din Iuda era Eliab, unul din frații lui David; din Isahar era Omri, feciorul lui Micael;

19. Din Zebulon era Ișmaia, feciorul lui Obadia; din Neftali era Ierimot, fiul lui Uziel;

20. Din fiii lui Efraim era Ozeea, fiul lui Azazia; pentru jumătate din seminția lui Manase era Ioil, fiul lui Pedaia;

21. Pentru cealaltă jumătate a lui Manase aflătoare în Galaad era Ido, fiul lui Zaharia; din Veniamin era Iaasiel, feciorul lui Abner;

22. Din Dan era Azarel, fiul lui Ieroham. Aceștia sunt vevozii semințiilor lui Israel.

23. Dar David n'a mai făcut numărătoarea acclora care erau de douăzeci de ani și mai mici, fiindcă Domnul făgăduise că va înmulți pe Israel ca stelele cerului.

24. Ioab, feciorul lui Țerua, începuse numărătoarea, dar n'a isprăvit-o din pricină că s'a pornit mânia lui Dumnezeu împotriva lui Israel și numărul n'a fost trecut în cronică regelui David.

25. Peste vistirilele regelui a fost rânduit Azmavet, fiul lui Adiel, iar peste vistirilele din câmp, din cetăți, din sate și din turnuri a fost așezat Iohanana, feciorul lui Uzia.

26. Peste lucrătorii câmpului, care lucrau pământul, era Ezri, fiul lui Chelub.

27. Peste podgorii era Șimei din Rama; peste pivnițele cu vin din podgorii era Zabdi Șifmitul.

28. Peste livezile de măslini și de smochini din Șefela era Baalhanan din Ghe-der; peste cămările cu untdelemn era Ioșaf.

29. Peste vitele mari care pășunau în Șaron era Șitrai din Șaron; peste vitele din văi era Șafat, feciorul lui Adlai.

30. Peste cămile era rânduit Obil Ismailiteanul; peste asine era Iehdeia din Meronat;

31. Peste vitele mărunte, era Iaziz Hagritul. Aceștia erau chivernisitorii peste moșiile regelui David.

32. Ionatan, unchiul lui David, era sfetnic iscusit și scriitor. Iehiel, fiul lui Hachemoni, se îndeletnicea cu creșterea fiilor regelui.

33. Ahitofel era sfetnicul regelui, Hușai Arheianul era prietenul regelui. După Ahitofel veneau Iehoiada, fiul lui Benaia, și Abiatar. Și Ioab era generalul oștirii regiștii.

28.

Cele din urmă hotărâri ale lui David pentru zidirea templului.

1. Atunci a adunat David la Ierusalim pe toți voevozii, voevozii semințiilor și căpitanii oștilor care slujeau regelui, căpeteniile peste mii și peste sute, pe chivernisitorii moșilor regale, — pe feciorii lui i-a așezat căpetenii, — apoi pe îngrijitorii lui, oștirea sa vitează, precum și pe orice om de ispravă.

2. Și s'a sculat regele David în picioare și a grăit: «Ascultați-mă, frații mei, și norodul meu! Am avut în inima mea să zidesc casă de odihnă pentru chivotul Legământului și așternut al picioarelor Dumnezeuului nostru și am făcut pregătiri pentru zidire.

3. Dar Dumnezeu mi-a spus: «Să nu zidești templu închinat numelui meu, căci tu ești om războinic și vărsător de sânge».

4. Și m'a ales Domnul Dumnezeuul lui Israel pe mine din întreaga familie a tatălui meu ca să fiu rege peste Israel deapăruri, — căci pe Iuda l-a ales voevod, și din neamul lui Iuda este familia tatălui meu, — și dintre feciorii tatălui meu întru întru mine a binevoit, ca să mă facă rege peste tot Israelul;

5. Iar din toți feciorii mei — căci mulți feciori mi-a dăruit mie Domnul — el a ales pe Solomon, fiul meu, ca să șadă pe scaunul împărăției Domnului, peste Israel,

6. Și mi-a zis: «Fiul tău, Solomon, el îmi va zidi templu meu și curțile mele, fiindcă pe el l-am ales fiu, iar eu îi voi fi lui părinte,

7. Și-i voi întări împărăția lui în veac de veac, dacă va ține cu tărie la poruncile mele și la îndreptările mele ca până în ziua de azi».

8. Și acum în ochii întregului Israel, ai întregii obștii a Domnului și în auzul Dumnezeului nostru vă îndemn: Păziți și năzuți spre poruncile Domnului Dumnezeuului vostru, ca să stăpâniți această țară mănoasă și deapăruri s'o lăsați moștenire copiilor voștri de după voi.

9. Iar tu, Solomoane, fiul meu, să știi de Dumnezeuul părinților tăi și să-i slu-

jești din toată inima și cu răvnă în suflet, căci Domnul cercetează toate inimile și pătrunde taina cugetelor. Dacă îl vei căuta, îl vei găsi, iar dacă te vei răzleți de el, te va lepăda în veac.

10. Și acum ia aminte! Fiindcă Domnul te-a ales ca să-i zidești lui casă, care va fi templul lui, fii cu inimă și pornește la lucru!»

11. Apoi David i-a dat fiului său Solomon planul pridvorului, al clădirilor templului, al vistierilor, al cămărilor din catul de sus, al cămărilor dinlăuntru și al încăperii pentru chivotul legii;

12. Planul pentru tot ce avea în minte: al curților templului Domnului, al tuturor clădirilor înconjurătoare, al vistierilor templului Domnului și al vistierilor odoarelor afierosite;

13. Planul clădirii pentru clasele preoților și ale levitilor și pentru toate slujbele din templu Domnului, cum și încăperi pentru toate odoarele de trebuință la slujbă în templu Domnului.

14. Apoi i-a dat chipuri pentru odoarele de aur, cu însemnarea greutateii de aur pentru toate odoarele fiecărei slujbe; chipuri pentru odoarele de argint, cu însemnarea greutateii pentru toate odoarele trebuitoare fiecărui slujbe;

15. I-a dat aur cântărit pentru candelabrele de aur cu ale lor candelade de aur, după greutatea fiecărui candelabru și a candelelor lui, tot așa, argint cântărit pentru candelabrele de argint, după greutatea fiecărui candelabru și după întrebuițarea lui;

16. I-a dat aur cântărit pentru mesele pâinilor punerii înainte, pentru fiecare masă, așijderea și argint pentru mesele cele de argint.

17. Apoi, aur și argint pentru făuritul furculițelor, al ibricelor, al cupelor de aur curat, al paharelor de aur, după greutatea fiecărui pahar, și al paharelor de argint, după greutatea fiecărui pahar,

18. Pentru făuritul altarului tămâierii, aur lămurit după greutatea lui; pentru făuritul carului lui Dumnezeu, al heruvimilor de aur, care stăteau cu aripile întinse și acopereau chivotul legământului Domnului.

19. «Pentru toate acestea,—zis-a David, — pentru toată întocmirea și îndeplinirea planului, Domnul m'a însuflat printr'o scrisoare de la mâna sa ».

20. Și David a mai spus lui Solomon, fiul său: « Fii tare și bărbătos și pornește la lucru! Nu te teme și nu te înfiora, deoarece Domnul Dumnezeu, Dumnezeul meu este cu tine. El nu te va lăsa și nici nu te va părăsi până nu se va sfârși lucrul zidirii templului Domnului.

21. Iată și clasele de preoți și de leviți pentru orice slujbă în templul lui Dumnezeu, iar pentru orice treabă și pentru orice lucrare ai la îndemână tot felul de oameni încercați și iscușiți, așijderea și căpeteniile și poporul pentru îndeplinirea tuturor poruncilor tale! »

29.

Solomon, urmașul lui David; rugăciunea lui David și moartea lui.

1. Atunci David a mai grăit către toată obștia: « Solomon, fiul meu, pe care l-a ales Domnul, este tânăr și în fragedă vârstă, iar lucrarea este măreață, căci nu pentru om se face palatul acesta, ci pentru Domnul Dumnezeu.

2. Pentru aceasta m'am străduit din toate puterile mele să pregătesc pentru templul Domnului aur pentru lucrurile de aur, argint pentru cele de argint, aramă pentru cele de aramă, fier pentru cele de fier, lemn pentru cele de lemn, pietre de onix și de încadrat, pietre de împodobit și pietre de felurite colori, tot felul de pietre nestimate și multă marmoră albă.

3. Ba mai mult! În bucuria mea pentru templul Domnului, tot ce am, aur și argint, îl dăruiesc templului Domnului, în afară de tot ceea ce am pregătit pentru templu:

4. Trei mii de talanți de aur, aur de Ofir, șapte mii de talanți de argint curat pentru îmbrăcarea pereților templului,

5. Și pentru cumpărarea de aur pentru lucrurile cele de aur, de argint pentru lucrurile cele de argint și de tot felul de lucruri de mână de meșter. Și cine mai vrea de bună voie să-și umple astăzi mâna de prinoase pentru Domnul? »

6. Atunci au adus prinoase de bună voie capii de familie, voevozii semințiilor lui Israil, căpeteniile peste mii și peste sute și căpeteniile în slujba regelui.

7. Ei dăruiră, pentru zidirea templului Domnului, cinci mii de talanți și zece mii de darici, zece mii de talanți de argint și optsprezece mii de talanți de aramă, și o sută de mii de talanți de fier.

8. Și cine a avut pietre scumpe, le-a dăruit vistieriei templului Domnului, sub mâna lui Iehiel Gherșonitul.

9. Și s'a bucurat norodul de prinoasele lor cele de bună voie, căci dăruiseră Domnului cu inimă bună: așijderea și regele David s'a bucurat cu bucurie mare.

10. Atunci a binecuvântat David pe Domnul în ochii a toată obștia și a zis: « Binecuvântat să fie tu, Doamne, Dumnezeul străbunului nostru Israil, din veac și până în veac!

11. A ta, Doamne, este slava, puterea și podoaba, strălucirea și măreția, căci tot ceea ce este în cer și pe pământ al tău este! A ta este împărăția, Doamne, care se ridică mândră deasupra tuturor!

12. Bogăția și cinstea de la tine vin, tu ești stăpânitor a toate, în mâna ta este puterea și tăria, în mâna ta e să faci pe orișicine mare și puternic.

13. Și acum, Dumnezeul nostru, noi te laudăm și preaslăvim slăvitul tău nume,

14. Căci cei sunt eu și cine este poporul meu, că am avut atâta putere ca să aducem de bună voie prinoase ca acestea? Dar de la tine este totul și din mâna ta ți-am dat ție prinos!

15. Căci streini suntem înaintea ta și pribegi ca toți părinții noștri, ca umbra sunt zilele noastre pe pământ și fără de nădejde.

16. Doamne Dumnezeul nostru! Toate aceste bogății, pe care noi le-am pregătit ca să-ți zidim templu întru numele tău cel sfânt, sunt din mâna ta și ale tale sunt.

17. Știu, Dumnezeul meu, că tu cercezeți inima și ți-e drag de neprihănirea ei. Toate acestea cu gând curat de bună voie ți le-am dat, și mă uit acum cu bucurie că norodul tău de aici de bună voie îți face daruri!

18. Doamne Dumnezeu părinților noștri, al lui Avraam, al lui Isaac și al lui Israel, păstrează această răvnă de cugutare deapururi în inima poporului tău, și îndreptează inima lui către tine...

19. Fiului meu Solomon dăruiește-i inimă întreagă, ca să păzească poruncile tale, descoperirile tale și legile tale, să le facă pe toate și să zidească templul pentru care ea am făcut pregătiri.»

20. După aceasta a poruncit David la toată obștia: « Proslăviți pe Domnul Dumnezeu vostru! » Și toată obștia a proslăvit pe Domnul Dumnezeu părinților lor și s'au plecat și s'au închinat Domnului și regelui.

21. Apoi a doua zi de dimineață au adus jertfă Domnului precum și arderi de tot: o mie de viței, o mie de berbeci, o mie de miei împreună cu jertfele lor de turnare, precum și jertfe multe pentru tot Israelul.

22. Și în ziua aceea au mâncat și au băut înaintea Domnului cu bucurie mare și l-au făcut rege pe Solomon, fiul lui David, și l-au uns stăpânitor, iar pe Tadoc arhiereu.

23. Și Solomon s'a suit pe tronul Domnului ca rege în locul tatălui său David

și i-a mers bine și tot Israelul a ascultat de el.

24. Și toți principii, toți vitejii, așijderea și toți fiii regelui David și-au dat mâna sub regele Solomon.

25. Și Domnul a preamărit pe Solomon în ochii a tot Israelul și l-a învrednicit de falnică domnie, precum nu mai fusese nici unul din toți regii de dinaintea lui în Israel.

26. David, fiul lui Iesei, a fost rege peste tot Israelul,

27. Și a domnit peste Israel patruzeci de ani: în Hebron a domnit șapte ani, iar în Ierusalim treizeci și trei.

28. Și a murit la adânci bătrânețe, sătul de zile, de bogăție și de slavă, iar în locul lui s'a suit pe tron fiul său Solomon.

29. Istoria domniei regelui Solomon, de la început și până la sfârșit, iată, se află scrisă în istoria lui Samuil Văzătorul, și în aceea a lui Natan Proorocul și a lui Gad Văzătorul,

30. Impreună cu toată domnia lui, cu faptele lui vitejești și cu întâmplările vrednice de adus aminte, care au trecut peste el, peste Israel și peste toate împărățiile pământului.

CARTEA A DOUA A CRONICILOR

1.

Domnia lui Solomon. Rugăciunea lui Solomon pe înălțimea Ghibeonului: el cere de la Dumnezeu înțelepciune. Dumnezeu îi dă înțelepciune, bogăție și slavă.

1. Și Solomon, fiul lui David, și-a înțărît domnia sa și Domnul Dumnezeu său a fost cu el și l-a proslăvit.

2. Atunci Solomon a poruncit la tot Israelul, vovezilor peste mii și peste sute, judecătorilor și tuturor principilor din Israel, capilor de familie, să se adune,

3. Și Solomon împreună cu toată obștia care îl însoțea a pornit spre înălțimea Ghibeonului, fiindcă acolo se afla cortul descoperirii lui Dumnezeu pe care îl făcuse Moisi, robul lui Dumnezeu, în pustie.

4. Ci chivotul lui Dumnezeu îl adusese David din Chiriat-Iearim în locul pe care îl pregătise David în Ierusalim, unde îi întinsese și cortul.

5. Tot acolo, în fața locașului Domnului, se afla și jertfelnicul cel de aramă, făcut de Bețaleel, fiul lui Uri, fiul lui Hur, pe care Solomon împreună cu toată obștia îl cercetau.

6. Deci Solomon a adus jertfa pe jertfelnicul cel de aramă, care se afla în fața cortului descoperirii, precum și o mie de arderi de tot.

7. Chiar în noaptea aceea Domnul s'a arătat lui Solomon și i-a zis: « Cere ce să-ți dau! »

8. Dar Solomon i-a răspuns Domnului: « Tu ți-ai arătat față de David,

tatăl meu, îndurările cele mari și m'ai făcut rege în locul lui,

9. Fie ca acum să se adeverească făgăduința făcută lui David, părintele meu, fiindcă m'ai pus rege peste un popor numeros ca pulberea pământului!

10. Dă-mi deci înțelepciune și agerime, ca să pot domni peste acest popor, căci cine ar putea altfel judeca acest popor mare al tău?»

11. Atunci Dumnezeu i-a zis lui Solomon: «Fiindcă ai păstrat în inima ta acest lucru și n'ai cerut bogăție, avere și mărire și nici sufletul vrăjmașilor tăi, și nici viață lungă n'ai cerut, ci numai înțelepciune și agerime, ca să judeci poporul meu peste care te-am făcut rege,

12. Iată îți dau înțelepciune și agerime, iar pe deasupra bogăție, comori, și mărire îți voi dărui, precum n'a avut și nu va mai avea nici unul din regii care au fost înaintea ta și vor mai fi după tine».

13. După aceasta s'a întors Solomon de pe înălțimea unde adusese jertfă în Ghibeon, din fața cortului descoperirii, la Ierusalim și a început să domnească peste Israel.

14. Și Solomon și-a adus care de război și călăreți: o mie patru sute de care și douăsprezece mii de călăreți, și i-a așezat în cetățile pentru carele de război, precum și în preajma regelui în Ierusalim.

15. Și regele a adus aur și argint în Ierusalim de erau ca pietrele, și cedrii erau așa de mulți ca smochinii sălbateci din șes.

16. Cumpărătura de cai se făcea pentru Solomon din Muțri și din Coa. Neguțătorii regelui îi luau pe preț bun din Coa.

17. Așa că aduceau din Muțri un car de război cu preț de șase sute de sicli, iar un cal cu o sută cincizeci. Tot prin mijlocirea lor veneau cai și care și pentru regii Hetiților și ai Sirienilor.

18. Și Solomon s'a hotărât să zidească templu în numele Domnului precum și palat împărătesc.

2.

Invoiala lui Solomon cu Hiram, regele Tirului, ca să-i aducă lemn de cedru din Liban pentru clădirea templului.

1. Pentru aceasta Solomon a strâns șaptezeci de mii de salahori și optzeci de mii de tăietori de piatră în munte, iar peste ei a pus trei mii și șase sute de vătafi.

2. Și a trimis Solomon vorbă lui Hiram, regele Tirului: «Te-ai ținut de cuvânt și ai trimis lui David, părintele meu, cedri din care și-a făcut palat de locuit.

3. Iată că și eu vreau să clădesc templu întru numele Domnului Dumnezeului meu și să i-l închin, ca să aduc înaintea lui tămâie cu bun miros, să pun deapururi în fața lui pânile punerii înainte și să-i aduc arderi de tot în fiecare dimineață și seară, în Sâmbete, la lunile noi și la praznicile Domnului Dumnezeului nostru, — rânduiala aceasta este deapururi în Israel.

4. Și templul acesta pe care vreau să-l zidesc este mare, fiindcă și Dumnezeul nostru este mai mare decât toți dumnezeii.

5. Cine ar fi în stare oare să-i zidească lui templu, când cerurile și cerurile cerurilor nu-l pot cuprinde? Și cine sunt eu oare să-i clădesc lui templu decât numai ca să aduc tămâie înaintea lui.

6. Și acum trimite-mi un meșter iscusit în lucrări de aur, de argint, de aramă, de fier, de porfiră roșie, vișinie și violetă, priceput și în meșteșugul sculpturii, care să lucreze împreună cu meșterii poporului meu din Iuda și din Ierusalim, pe care i-a pregătit părintele meu David.

7. Trimite-mi din Liban lemn de cedru, de chiparos și de molift, căci știu că robii tăi se pricepe la tăiatul copacilor în Liban și iată că și robii mei vor lucra laolaltă cu robii tăi,

8. Ca să-mi pregătească lemn mult, fiindcă templul pe care eu am de gând să-l zidesc este mare și minunat.

9. Iată că și pentru tăietorii de lemn, robii tăi, dau hrană: douăzeci de mii de cori de grâu, douăzeci de mii de cori

de orz, douăzeci de mii de bați de vin și douăzeci de mii de bați de untdelemn.»

10. Atunci Hiram, regele Tirului, i-a răspuns așa, printr'o scrisoare pe care i-a trimis-o lui Solomon: «Din dragoste pentru poporul său, Domnul te-a pus rege peste el!»

11. Și i-a mai spus Hiram: «Bine-cuvântat să fie Domnul Dumnezeu lui Israel care a făcut cerul și pământul, cel ce a dat lui David un fiu înțelept, priceput și ager, ca să zidească templu pentru Domnul și luiși palat împărătesc.

12. Acum îți trimit un meșter iscusit și încercat, pe Hiram-Abi,

13. Feciorul unei femei din fiicele lui Dan și al cărui tată a fost din Tir, meșter în lucrul aurului, al argintului, al fierului, al pietrelor prețioase și al lemnului, al porfiriei roșii și violete, al visonului și al porfiriei vișinii, meșter în tot felul de sculpturi și destoinic să facă orice plan care i se va cere, în înțelegere cu meșterii tăi și cu meșterii domnului meu David, părintele tău.

14. Dar grâul, orzul, untdelemnul și vinul pe care domnul meu l-a făgăduit, să-l trimită robilor săi!

15. Și noi vom tăia lemn din Liban în măsura trebuinții tale și-l vom îndruma la tine cu plutele pe mare până la Iafa, de unde tu îl vei îndrepta la Ierusalim.»

16. Și Solomon a adunat pe toți străinii din țara lui Israel, după numărătoarea pe care o făcuse David, părintele său, și a găsit o sută cincizeci și trei de mii și șase sute,

17. Pe aceștia i-a împărțit: șaptezeci de mii de salahori, optzeci de mii de tăietori de piatră în munte și trei mii și șase sute de vătafi care să silească norodul la lucru.

3.

Inceputul zidirii templului. Zestrea templului: columnele de aramă numite Iachin și Boaz.

1. Și Solomon a început zidirea templului Domnului în Ierusalim, pe muntele Moria, unde Dumnezeu i s'a arătat

tatălui său David, în locul pe care îl pregătise, pe aria lui Ornan Iebuseu.

2. Și a început el zidirea în luna a doua din anul al patrulea al domniei lui.

3. Iată și mărimea temeliei pentru zidirea templului lui Dumnezeu: lungimea de șaiszeci de coți după măsura veche și lățimea de douăzeci de coți.

4. Pridvorul din fața Sfintei templului era lung de douăzeci de coți, pe măsura lățimii templului, și zece coți de larg, și înălțimea era de o sută douăzeci de coți, iar pe dinlăuntru era îmbrăcat cu aur curat.

5. Și a căptușit Sfânta cu lemn de chiparos și a îmbrăcat-o cu aur curat și a sculptat palmieri și lăntuțele.

6. Și ca să împodobească Sfânta, a îmbrăcat-o cu pietre prețioase și cu aur, aur de Parvaim;

7. A îmbrăcat apoi pereții, grinzile, pragurile și ușile cu aur, iar pe pereți a sculptat heruvimi.

8. Apoi a făcut Sfânta Sfintelor. Lungimea ei se potrivea cu lărgimea templului: douăzeci de coți, iar lărgimea ei era tot de douăzeci de coți, și a căptușit-o cu aur curat, preț de șase sute de talanți.

9. Cuiele de aur singure atârnavă cincizeci de sicli. Dar și cămărilor de la caturi le-a îmbrăcat cu aur.

10. În Sfânta Sfintelor a făcut doi heruvimi sculptați pe care i-a îmbrăcat cu aur.

11. Aripile heruvimilor la un loc erau lungi de douăzeci de coți. Aripa celui dintâi, lungă de cinci coți, ajungea la peretele templului, și aripa cealaltă de cinci coți se atingea de aripa heruvimului al doilea.

12. Aripa celui de al doilea, lungă de cinci coți, ajungea la peretele templului, și aripa cealaltă a lui, lungă de cinci coți, se atingea de aripa heruvimului dintâi.

13. Aripile acestor heruvimi așa întinse erau de douăzeci de coți. Heruvimii stăteau în picioare cu fețele întoarse spre Sfânta.

14. Apoi a făcut perdeaua de porfiră violetă, roșie, vișinie și de vison, și pe ea a cusut chipuri de heruvimi.

15. Iar pentru fața templului a făcut două colonne lungi de treizeci și cinci de coți, având fiecare, la vârf un capitelu de cinci coți.

16. Și a mai făcut lăntulețe ca de pus la gât și le-a atârnat pe capitelu coloznelor, și o sută de rodii pe care le-a înșirat pe lăntulețe.

17. Apoi a așezat columnele în fața templului una de-a-dreapta și alta de-a-stânga și a numit-o pe cea din dreapta Iachin, și pe cea din stânga Boaz.

4.

Cealaltă zestre a templului: jertfelnicul de aramă, marea de aramă, cele zece spălători, cele zece mese ale pâinilor punerii înainte. Celelalte odoare.

1. Și a făcut jertfelnicul de aramă lung de douăzeci de coți, larg de douăzeci de coți și înalt de douăzeci de coți.

2. Și a mai făcut marea de aramă turnată, rotundă de jur-împrejur, diametrul ei era de la o margine până la cealaltă zece coți, înaltă de zece coți, iar rotundul ei era lung cât o funie de treizeci de coți.

3. Pe dedesubtul marginii, înconjurau marea de jur-împrejur chipuri de bostănei, câte zece de fiecare cot, așezați pe două rânduri și turnați dintr'o bucată cu ea.

4. Ea se rezema pe doisprezece boi: trei întorși spre miază-noapte, trei spre asfințit, trei spre miază-zi și trei spre răsărit. Marea era deasupra lor, iar spatele lor erau înlăuntru sub mare.

5. Grosimea ei era cât un lat de mână, marginea ei era răsfrântă ca marginea unei cupe, ca a unei flori de crin, și într'însa puteau să încapă trei mii de bați.

6. A mai făcut zece cazane pe cărucioare cu patru roate pe care le-a așezat cinci de-a-dreapta și cinci de-a-stânga, ca să se spele în ele arderile de tot care se aduceau. Marea era pentru spălatul preoților.

7. Și a mai făcut zece candelabre de aur, după chipul hotărit pentru ele, pe care le-a așezat în Sfânta, cinci de-a-dreapta și cinci de-a-stânga.

8. Și a făcut zece mese pe care le-a pus în Sfânta, cinci de-a-dreapta și cinci de-a-stânga, precum și o sută de cupe de aur.

9. Apoi a făcut curtea preoților și curtea cea mare, care avea porți, iar canaturile lor erau îmbrăcate cu aramă.

10. Și a așezat marea în partea dreaptă a templului între răsărit și miazăzi.

11. Hiram a mai făcut oale, lopeți și ibrice de stropit. Și așa a isprăvit Hiram de făcut tot lucrul pe care îl avea de făcut regelui Solomon în templul lui Dumnezeu:

12. Cele două colonne împreună cu cununa capitelurilor de pe vârful celor două colonne, cele două rânduri de horbotă care acopereau cununa capitelurilor de pe vârful columnelor,

13. Patru sute de rodii pentru cele două rânduri de horbotă, câte două rânduri de fiecare horbotă, ca să acopere cele două cununi de pe colonne,

14. Apoi zece cazane așezate pe cărucioare cu patru roate.

15. Marea împreună cu cei doisprezece boi de sub ea,

16. Oalele, lopețile și furculițele. Hiram Abi a făcut toate odoarele poruncite de regele Solomon pentru templul Domnului din aramă lustruită.

17. Regele a dat poruncă să le toarne în tipare de lut, făcute în valea Iordanului, între Sucot și Ţereda.

18. Și Solomon a făcut toate aceste odoare în număr foarte mare, fiindcă nimeni nu mai căuta la greutatea aramei.

19. Și a făcut Solomon toate odoarele din templul lui Dumnezeu, jertfelnicul cel de aur și mesele pâinilor punerii înainte;

20. Candelabrele cu candelarele lor de aur curat, care să ardă după rânduală în fața Sfintei Sfintelor;

21. Florile, candelarele și mucările de aur, de aur foarte curat;

22. Cuțițele, ibricele de stropit jertfele, ceștiile și cătuile de aur curat, ușile dinlăuntru ale templului cu canaturile lor de aur la intrarea în Sfânta Sfintelor, precum și ușile de aur de la intrarea în Sfânta.

5.

Solomon pune în vistieria templului odoarele dăruite de părintele său David. Așezarea chivotului în Sfânta Sfințelor, sub aripile heruvimilor. Arătarea slavei Domnului.

1. Și după ce s'a isprăvit tot lucrul pe care Solomon avusese să-l facă în templu Domnului, Solomon a adus lucrurile afierosite de David, părintele său: argintul, aurul și toate odoarele, și le-a făcut dar vistieriei templului.

2. Atunci a adunat Solomon pe toți bătrânii lui Israil și pe toate căpeteniile semințiilor, pe voevozii neamurilor lui Israil, la Ierusalim, ca să mune chivotul legământului Domnului din cetatea lui David, adică din Sion.

3. Și s'a strâns la rege tot Israilul, la praznic, în luna a șaptea.

4. Atunci au venit toți bătrânii lui Israil, iar leviții au ridicat chivotul,

5. Și au adus chivotul și cortul descoperirii și toate sfintele odoare din cort. Pe acestea le-au adus preoții și leviții.

6. Regele Solomon împreună cu toată obștia lui Israil pe care o poftise la el au stat înaintea chivotului și au adus jertfe de vite mari și mici, care nici nu se puteau număra, nici ține la socoteală.

7. Și preoții au adus chivotul legământului Domnului la locul său, în Sfânta Sfințelor, sub aripile heruvimilor.

8. Și heruvimii țineau aripile întinse în locul unde era chivotul și acopereau chivotul și pârghiile lui pe deasupra.

9. Și pârghiile erau așa de lungi, încât capetele lor se puteau vedea din Sfânta, care era în fața Sfintei Sfințelor, iar de afară nu se puteau zări. Și au rămas acolo până în ziua de azi.

10. Și în chivot se aflau numai tablele legii pe care Moise le-a pus în muntele Horebului, când Dumnezeu a făcut legământ cu fiii lui Israil, la ieșirea lor din Egipt.

11. Și când au ieșit preoții din Sfânta—căci toți preoții care se aflau acolo se sfîntiseră, fără să se mai ia seama de rândul clasei fiecăruia,

12. Și toți leviții cântăreți, Asaf, Heman și Iedutun, fiii lor și frații lor, înveșmântați în vison, stăteau la răsărit de jertfelnic cu chimvale, cu chitare și cu harfe, însoțiți de o sută douăzeci de preoți care suflau din trâmbițe,—

13. Indată ce trâmbițașii și cântăreții, uniți într'un singur glas să proslăvească pe Domnul și să-i mulțumească, începură să sune din trâmbiți și din chimvale și dintr'alte instrumente muzicale și să laude pe Domnul: « Căci este bun și în veac ține mila lui! », templul s'a umplut de nourul slavei Domnului.

14. Și preoții nu mai puteau să-și caute de slujbă din pricina nourului, fiindcă slava Domnului umplea templul lui Dumnezeu.

6.

Sfîntirea templului. Rugăciunea lui Solomon către Dumnezeu, ca să asculte cererea oricui se va ruga în templul zidit și închinat numelui său.

1. Atunci a grăit Solomon: « Domnul a zis că vrea să sălășluiască în întuneric!

2. Dar eu ți-am zidit ție locaș și loc unde să sălășluești în veci! »

3. Apoi regele s'a întors cu fața și a binecuvântat toată obștia lui Israil și toată obștia stătea în picioare,

4. Și a zis: « Binecuvântat să fie Domnul Dumnezeu lui Israil care a grăit cu gura sa către David, părintele meu, iar cu mâinile a împlinit făgăduința sa și a zis:

5. « Din ziua de când am scos pe poporul meu din țara Egiptului, n'am ales nici o cetate din toate semințiile lui Israil ca să zidesc templu închinat numelui meu, și nici n'am ales pe nimeni să fie stăpânitor peste poporul meu Israil,

6. Ci am ales Ierusalimul în care să sălășluiască numele meu și pe David l-am ales să fie cărmuitor al poporului meu Israil ».

7. Dar fiindcă David își pusese de gând să zidească un templu închinat numelui Domnului Dumnezeului lui Israil,

8. Zis-a Domnul către David, părintele meu: « Fiindcă ai avut de gând să zidești templu închinat numelui meu, bine ai făcut că l-ai păstrat în inima ta.

9. Dar nu tu îmi vei zidi mie templu, ci fiul tău care va ieși din coapsele tale, el îmi va zidi templu închinat numelui meu. »

10. Și Domnul a adevărit cuvântul pe care îl făgăduise și m'am ridicat eu în locul tatălui meu David și m'am suit pe tronul lui Israil, precum i-a făgăduit Domnul, și eu am zidit templul închinat Domnului Dumnezeuului lui Israil.

11. Acolo am pus chivotul în care se află legământul pe care Domnul l-a încheiat cu fiii lui Israil. »

12. Apoi a stat în fața jertfelnicului Domnului, înaintea întregii adunări a lui Israil, și și-a întins mâinile sale,

13. Căci Solomon își făcuse un podiu de aramă, pe care îl așezase în mijlocul curții, lung de cinci coți, lat de cinci și înalt de trei. Și s'a suit pe el și, îngenunchind înaintea întregii obștii a lui Israil, și a întins mâinile la cer,

14. Și a zis: « Doamne Dumnezeu lui Israil, nu este Dumnezeu ca tine în cer și pe pământ, cel ce îți legământul și îndurările pentru servii tăi, care umblă înaintea ta din toată inima!

15. Tu ai ținut față de servul tău David, părintele meu, făgăduința, și ceea ce i-ai grăit cu gura ta, ai împlinit cu mâna ta, în ziua aceasta de astăzi.

16. Și acum, Doamne Dumnezeu lui Israil, ține față de robul tău David ceea ce i-ai grăit lui: « Nu va lipsi din tine înaintea mea urmaș care să șadă pe tronul lui Israil, dacă feciorii tăi vor umbla în calea lor și în legea mea, precum ai umblat și tu înaintea mea. »

17. Și acum, Doamne Dumnezeu meu, împlinescă-se făgăduința ta pe care ai grăit-o către servul tău David.

18. Adevărat este oare că Dumnezeu locuiește cu oamenii pe pământ? Dar iată că cerurile și cerurile cerurilor nu pot să-l cuprindă, cu atât mai vârtos templul acesta pe care l-am zidit.

19. Întoarce-te deci spre cererea robului tău și spre ruga lui fierbinte, Doamne Dumnezeu meu, ca să auzi stri-

garea lui de veselie și rugăciunea cu care robul tău se roagă înaintea ta!

20. Fie dar ochii tăi deschiși către templul acesta zi și noapte, către locul despre care ai zis că-ți vei pune într'însul numele tău, ca să ascuți rugăciunea cu care se roagă robul tău în locul acesta.

21. Ascultă ruga cea fierbinte a robului tău și a poporului tău Israil, care se va ruga în locul acesta! Și ascultă din locul sălășluirii tale, din ceruri, și ia aminte și iartă!

22. Dacă va păcătui cineva împotriva aproapelui său și-l va face să se jure cu jurământ și va veni înaintea jertfelnicului tău în templul acesta,

23. Ascultă din ceruri și judecă pe robii tăi! Osândește pe cel vinovat și fapta lui să cadă în capul lui, și răsplătește celui drept după dreptatea lui.

24. Și când poporul tău Israil va fi înfrânt de vrăjmaș, fiindcă a păcătuit înaintea ta, și dacă se va căi și va lauda numele tău, dacă se va ruga ție și se va cucerii înaintea ta, în templul acesta,

25. Ascultă din ceruri și iartă păcatul poporului tău Israil și întoarce-l în pământul pe care l-ai dat lui și părinților lor.

26. Când se vor închide cerurile și nu va fi ploaie din pricină că au păcătuit și se vor ruga în locul acesta și vor lauda numele tău și se vor căi de păcatul lor fiindcă i-ai umilit,

27. Ascultă-i din ceruri și iartă păcatul robilor tăi și al poporului tău Israil, arată-le calea cea bună pe care să meargă și dă ploaie pământului tău pe care l-ai dat moștenire poporului tău.

28. De se va întâmpla foamete în țară, ciumă, rugină sau îngălbenirea grânelor, cete de lăcuste sau gângăni, sau dușmanul va impresura norodul în țară, sau la una din porțile lui, de va fi bătaie de la Dumnezeu sau molimă,

29. Orice rugăciune, orice suspin din inimă al fiecărui om și al întregului tău popor Israil, care își va recunoaște bătaia și obida și va întinde mâinile sale înspre templul acesta,

30. Ascultă-le din ceruri, din locul sălășluirii tale, și iartă și răsplătește fiecăruia după fapta lui, căci tu cunoști inima și numai tu singur pătrunzi cugetul oamenilor,

31. Ca să se teamă de tine și să umble în căile tale în toate zilele cât vor mai viețui pe pământul pe care l-ai dat părinților noștri.

32. Chiar și străinul care nu este din norodul tău, când va veni din țară depărtată fiindcă a auzit de numele tău cel mare, de mâna ta cea puternică și de brațul tău cel întins, și va intra și se va ruga în templul acesta,

33. Ascultă-l din ceruri, din locul sălășluirii tale și dă ceea ce străinul cere de la tine, ca toate popoarele pământului să știe de numele tău și să te cinstească pe tine, ca și pe poporul tău Israel, și să știe că numelui tău este închinat templul acesta pe care eu l-am zidit.

34. Când poporul tău va porni la luptă împotriva vrăjmașilor săi pe drumul pe care îl vei mâna și se va ruga ție, cu fața întoarsă către cetatea aceasta pe care ai ales-o și către templul acesta pe care l-ai zidit pentru numele tău,

35. Ascultă din ceruri ruga lor și rugăciunea lor din inimă și fă-le dreptate!

36. Când ei vor păcătuși împotriva ta, fiindcă nu este om care să nu păcătuiască și te vei întărâta împotriva lor și-i vor duce robi în țară depărtată sau apropiată,

37. Și se vor întoarce în inima lor și se vor căi și fierbinte se vor ruga ție în țara robiei lor și vor zice: «Păcătuș-am, fărădelege am făcut și vinovați suntem»,

38. Și se vor căi din toată inima lor și din tot sufletul lor în țara robiei lor, în care au fost luați robi, și se vor ruga cu fața întoarsă spre țara pe care ai dăruit-o părinților lor și spre cetatea aceasta pe care ai ales-o și spre templul pe care l-am zidit pentru numele tău,

39. Ascultă din ceruri, din locul sălășluirii tale, rugăciunea lor și cererea lor și le fă dreptate și iartă poporul tău care ți-a păcătușit.

40. Fie, Doamne, ochii tăi deschiși și urechile tale luătoare aminte la rugăciunea din locul acesta!

41. Și acum, scoală-te, Doamne Dumnezeu, și vino la locul odihnei tale, tu și chivotul puterii tale! Preoții tăi, Doamne Dumnezeu, să se îmbrace întru mântuire și cuvioșii tăi să se bucure de fericire!

42. Doamne Dumnezeu, nu întoarce fața ta de la unsul tău! Adu-ți aminte de îndurările dăruite robului tău David! »

7.

Focul pogorât din cer mistuește jertfele. Slava lui Dumnezeu umplea templul. Praznicul sfințirii a ținut șapte zile. Odovania praznicului.

1. Când a isprăvit Solomon rugăciunea, foc s'a coborât din cer și a mistuit arderea de tot și jertfele, în vreme ce slava lui Dumnezeu umplea templul,

2. Iar preoții nu puteau să intre în templu, fiindcă slava lui Dumnezeu îl umpluse.

3. Și toți fiii lui Israel care au văzut pogorirea focului din cer și slava Domnului în templu au căzut cu fața la pământ, pe caldarâmul de piatră, și s'au închinat și au lăudat pe Domnul: «Că este bun că în veac ține mila lui!»

4. Regele și tot poporul au adus atunci jertfe Domnului,

5. Și anume: douăzeci și două de mii de boi ca jertfă de pace și o sută douăzeci de mii de vite mici. Astfel regele și poporul au săvârșit sfințirea templului lui Dumnezeu.

6. Preoții săvârșeau slujbele lor, iar leviții, cu instrumentele muzicale pe care le făcuse regele David, lăudau pe Domnul: «Că în veac ține mila lui», așa cum David îl proslăvea prin mâna lor; preoții sunau din trâmbiță în fața lor, iar Israelul stătea la slujbă.

7. Apoi Solomon a sfințit mijlocul curții din fața templului, aducând ardere de tot și grăsimile jertfelor de pace, fiindcă jertfelnicul cel de aramă pe care îl făcuse Solomon nu putea cuprinde arderile de tot, prinoasele și grăsimile.

8. Atunci, Solomon și împreună cu el tot Israelul — mulțime mare foarte, — au prăznuit praznicul acesta vreme

de șapte zile, începând de la Hamat și până la râul Egiptului,

9. Iar în ziua a opta au prăznuit odovania, fiindcă sfințirea ținuse șapte zile și praznicul tot șapte.

10. În ziua a douăzeci și treia a lunii a șaptea, a trimis norodul la casele lor, bucuros și cu inimă bună pentru binefacerile pe care Domnul le dăruise lui David, lui Solomon și poporului său Israil.

11. După ce a isprăvit Solomon templul Domnului și palatul împărațesc și tot ceea ce avusese pe inimă să facă în templul Domnului și în palatul său dusesse la bun sfârșit,

12. Domnul i s'a arătat lui Solomon noaptea și i-a zis: «Ascultat-am ruga ta și mi-am ales locul acesta, templul în care să mi se aducă jertfe.

13. Când voi închide cerul și nu va mai ploua, când voi porunci lăcustelor să pustiască țara, când voi trimite ciumă peste poporul meu,

14. Și poporul meu cel numit cu numele meu se va umili, se va ruga și va căuta fața mea, și se va căi de năravurile lui cele rele, îl voi asculta din ceruri și îi voi ierta păcatul și îi voi tămădui țara.

15. Și acum ochii mei vor fi deschși și urechile mele vor băga de seamă la rugăciunea care se face în locul acesta.

16. Ales-am și am sfințit templul acesta ca să sălășluiască deapururi numele meu într'insul și ochii mei și urechile mele să fie acolo în toată vremea.

17. Iar tu, dacă vei umbla înaintea mea, precum a umblat și David, părintele tău, și vei împlini poruncile mele și legile și îndreptările mele le vei păzi,

18. Voi înălța tronul împărăției tale precum am făgăduit părintelui tău David și i-am zis: «Nu va lipsi din tine urmaș, care să fie cârmuitor peste Israil!»

19. Dar dacă vă veți răzleți și veți lepăda legile și poruncile mele pe care vi le-am dat vouă, și veți umbla și veți cinsti pe alți dumnezei și vă veți închina lor,

20. Vă voi smulge din pământul pe care vi l-am dat și acest templu pe care l-am sfințit întru numele meu îl voi

azvârli de la fața mea, și vă voi face pildă și ocară la toate popoarele,

21. Incât cel ce va trece pe lângă slăvit templul acesta va rămânea uluit și va întreba: «Din care pricină s'a purtat Domnul astfel cu țara și cu templul acesta?»

22. Atunci va primi răspuns: «Din pricină că au părăsit pe Domnul Dumnezeul părinților lor care i-a scos din țara Egiptului și s'au alăturat de alți dumnezei, s'au închinat lor și le-au slujit lor, iată pentru ce a dat peste ei toată nenorocirea aceasta!»

8.

Zidirea și întărirea altor cetăți în cuprinsul țării și în afară. Pe streini i-a făcut salahori. Preoții și leviii făceau slujbă după porunca lui David. Corăbiile lui Solomon călătoresc la Ofir și aduc aur.

1. Iar după un răstimp de douăzeci de ani, în care Solomon a zidit templul Domnului și curtea împărațescă,

2. Solomon a întărit cetățile pe care i le dăruise Hiram și a așezat statornic în ele pe fiii lui Israil.

3. Solomon a pornit împotriva Hamat-Tobei și a cuprins-o;

4. A zidit Tadmorul în pustie și toate cetățile-pătule pe care le-a ridicat în ținutul Hamat.

5. Și a mai întărit Bethoronul-de-Sus și Bethoronul-de-Jos și le-a făcut cetăți tari cu ziduri, și cu porți cu zăvoare;

6. Baalatul și toate cetățile-pătule ale lui Solomon, cetățile pentru carele de luptă și cele pentru călărași și tot ceea ce a vrut Solomon să zidească în Ierusalim, în Liban și în tot cuprinsul stăpânirii sale.

7. Tot poporul care mai rămăsese din Hetiți din Amoriți, din Pereziiți, din Heviți, și din Iebusiți, care nu făceau parte din Israil,

8. Pe acei dintre fiii lor care mai rămăseseră după ei în țară și pe care Israiliții nu putuseră să-i stărpească, Solomon i-a făcut salahori și sunt și până în ziua de azi.

9. Inșă pe fiii lui Israil nu i-a pus Solomon salahori la lucrul său, fiindcă

ei erau oameni de luptă și căpitani peste oștenii carelor de război și căpetenii peste carele și călăreții săi.

10. Mai marii supraveghetorilor lui Solomon care sileau norodul la lucru erau două sute cincizeci.

11. Solomon a mutat pe fiica lui Faraon din cetatea lui David în palatul pe care l-a clădit, căci cugeta: «Nu este cu cale să locuiască nici o femeie de-a mea în palatul lui David, regele lui Israel, fiindcă e sfânt, de vreme ce a intrat chivotul Domnului într'nsul».

12. Atunci Solomon a adus Domnului ardere de tot, pe jertfelnicul Domnului înălțat în fața pridvorului.

13. Pe care trebuia să aducă zi de zi ardere de tot după porunca lui Moise, în Sâmbete, la lunile noi și la praznice, de trei ori pe an: la praznicul azimilor, la praznicul săptămânilor și la sărbătoarea corturilor.

14. Apoi a statornicit după rânduiala lui David, părintele său, clasele de preoți, la slujbă, și pe leviți la slujirea lor, ca să proslăvească pe Domnul și să facă de rând înaintea preoților în fiecare zi, apoi portarii, după clasele lor, la fiecare poartă, căci așa a fost porunca lui David, omul lui Dumnezeu.

15. Fără să se abată de la porunca lui David, oricare ar fi fost pricina, și mai cu seamă privitor la vistierii.

16. Astfel a fost pregătită și săvârșită toată lucrarea lui Solomon, din ziua când s'a pus temelia templului Domnului și până la isprăvitul lui pe de-a-întregul.

17. Atunci s'a dus Solomon la Ețion-Gheber și la Elat, pe țărmul Mării, în țara Edomului.

18. Și Hiram i-a trimis lui, și anume prin oamenii săi, corăbii și marinari care cunoșteau marea. Și au plecat cu oamenii lui Solomon la Ofir, de unde au încărcat patru sute cincizeci de talanți de aur pe care i-au adus la regele Solomon.

9.

Regina din Saba vine la Solomon. Strălucita domnie a lui Solomon. Moartea lui.

1. Când regina din Saba a auzit de faima lui Solomon, a pornit la Ierusalim

cu însemnată suită, cu oămile încărcate cu mirezme, cu mult aur și cu pietre prețioase, ca să-l ispitească cu întrebări învăluite în taină. Și când a ajuns la Solomon, i-a dezvăluit lui tot ce avea pe inimă.

2. Dar Solomon i-a răspuns la toate întrebările ei, și nu a rămas lui Solomon nici una, oricât de tainică ar fi fost, la care să nu-i fi putut răspunde.

3. Când a văzut regina din Saba înțelepciunea lui Solomon, templul pe care el îl zidise,

4. Bucatele de la masa lui, casele dregătorilor lui, înfățișarea slugilor sale și îmbrăcămintea lor, paharnicii lui și veșmintele lor, arderile de tot pe care le aducea în templu, n'a putut să se mai stăpânească,

5. Și a zis regelui: «Adevărat este ceea ce am auzit în țara mea despre tine și despre înțelepciunea ta,

6. Dar n'am crezut zvonului până ce n'am venit și am văzut cu ochii mei, și iată că ce mi se spusese nu e nici pe jumătate din înțelepciunea ta. Tu întreci faima pe care eu am auzit-o despre tine.

7. Fericiți sunt oamenii tăi, fericiți sunt dregătorii tăi aceștia care slujesc deapururi înaintea ta și care ascultă înțelepciunea ta!

8. Proslăvit să fie Domnul Dumnezeuul tău care a binevoit cu tine, să te suie pe tronul său, ca rege al Domnului Dumnezeului tău. Din dragostea lui pentru Israel, fiindcă vrea să-l păstreze deapururi, de aceea te-a făcut rege peste Israel, ca să-i faci judecată și dreptate!»

9. Apoi ea a dat regelui o sută și douăzeci de talanți de aur și mulțime de mirezme și pietre prețioase. Și nu s'au mai aflat mirezme la fel ca cele pe care le-a dăruit regina din Saba regelui Solomon.

10. Oamenii lui Hiram, care aduseseră aur din Ofir, au adus și lemn de santal și pietre prețioase.

11. Din lemnul de santal, regele a făcut parmaclăcuri pentru templul Domnului și pentru palatul împărătesc, chitare și harfe pentru cântăreți, lucru care nu se mai văzuse vreodată în pământul lui Iuda.

12. Dar și regele Solomon a făcut daruri reginei din Saba, tot ceea ce ea a dorit și ceea ce a cerut, afară de ceea ce îi daruise din dărnicia lui de rege. Și s'a întors înapoi în țara ei, ea și dregătorii ei.

13. Cătimea de aur care îi sosea lui Solomon într'un an era de șase sute șazeci și șase de talanți de aur,

14. Afară de ceea ce aduceau neguțătorii cu amăruntul și neguțătorii cu ridicata. Toți regii Arabiei și satrapii ținuturilor aduceau aur și argint lui Solomon.

15. Și a făcut regele Solomon două sute de scuturi mari de aur cecănit, întrebuințând șase sute de sicli de aur cecănit de fiecare scut,

16. Apoi trei sute de scuturi mai mici, și au intrat câte trei sute de sicli la fiecare scut, pe care regele le-a așezat în casa « Pădurea Libanului ».

17. Și regele a mai poruncit să facă un tron mare de fildeș, îmbrăcat în aur curat,

18. Cu șase trepte, o podnojà de aur ținută de tron, cu rezemători de o parte și de alta, și doi lei tolăniți lângă fiecare rezemătoare,

19. Și cu doisprezece lei pe cele șase trepte, șase de o parte și șase de alta, cum nu se mai afla în nici o împărăție.

20. Toate cupele de băut ale regelui Solomon erau de aur și toată văsăria din casa « Pădurea Libanului » era de aur curat, căci argintul în vremea lui Solomon n'avea nici un preț,

21. De vreme ce corăbiile regelui se duceau la Tarsiș cu oamenii lui Hiram și o dată la trei ani se întorceau de la Tarsiș, încărcate cu aur și argint, fildeș, maimuțe și păuni.

22. Și regele Solomon a întrecut pe toți împărații pământului în bogăție și înțelepciune,

23. Din care pricină toți împărații pământului căutau să vadă fața lui Solomon și să asculte înțelepciunea lui, pe care Dumnezeu o pusese în inima lui.

24. Și în acest chip, an de an, fiecare din ei aducea darul său: lucruri de argint și de aur, verșminte, arme și mirezme, cai și cătări.

25. Solomon avea patru mii de stănoage pentru cai și care, precum și douăsprezece mii de călăreți așezați în cetăți anumite pentru carele de luptă, și în preajma regelui în Ierusalim.

26. El stăpânea peste toți regii, de la Eufrat și până în țara Filistenilor și până la granița Egiptului.

27. Și regele a adus în Ierusalim argint mult ca pietrele, și cedrii erau ca smochinii sălbateci de pe câmp.

28. Iar cai îi cumpărau lui Solomon din Muțri și din toate țările.

29. Iar cealaltă istorie a domniei lui, de la început și până la sfârșit, se află scrisă în istoria proorocului Natan, în proročia lui Ahia din Șilo și în vedeniile lui Ido Văzătorul despre Ieroboam, fiul lui Nabat.

30. Și a domnit Solomon în Ierusalim peste tot Israilul, patruzeci de ani.

31. Și Solomon a dormit lângă părinții săi și a fost îngropat în cetatea lui David, părintele său, iar în locu-i a domnit fiul său Roboam.

10.

Roboam și Ieroboam la Sihem. Roboam nu ascultă de sfatul celor bătrâni. Ruperea regatului în două: Roboam rămâne rege peste Iuda și Ieroboam în Israil.

1. Și Roboam s'a dus la Sihem, căci la Sihem venise întreg Israilul ca să-l facă rege.

2. Dar când a auzit Ieroboam, fiul lui Nabat, care fugise în Egipt de frica regelui Solomon, s'a întors din Egipt, de unde trimisese să-l cheme.

3. Și a venit Ieroboam împreună cu tot Israilul și i-au grăit astfel:

4. « Părintele tău ne-a pus la jug greu, dar tu ușurează munca silnică a tatălui tău și jugul cel greu pe care l-a pus pe noi ca să-ți fim supuși ție ».

5. Atunci Roboam le-a răspuns: « Dați-mi răgaz de trei zile, apoi întoarceți-vă la mine! » Și norodul s'a dus.

6. Atunci regele Roboam s'a sfătuit cu bătrânii care fuseseră sfetnici ai lui Solomon, tatăl său, în vremea când trăia el și i-a întrebat: « Ce răspuns mă sfătuiți să dau poporului acestuia? »

7. Iar ei i-au răspuns: « De vei fi astăzi bun cu poporul acesta și te vei înmuia după vrerea lui și-i vei spune cuvinte prietenești, îți va fi rob deapururi! »

8. Însă el a nesocotit sfatul pe care i-l dăduseră bătrânii și s'a sfătuit cu tinerii, care crescuseră împreună cu el și care erau în slujba lui,

9. Și i-a întrebat: « Ce sfat mă sfătuiți și ce răspuns să dau poporului acestuia, care mi-a vorbit așa: « Ușurează-ne de jugul pe care părintele tău l-a pus pe noi? »

10. Atunci i-au răspuns tinerii cei de o vârstă cu el: « Iată ce să răspunzi poporului care ți-a grăit: Tatăl tău a pus jug greu pe noi, ci tu ușurează-ni-l! Așa să-i răspunzi: « Degetul meu cel mic este mai gros decât coapsele tatălui meu! »

11. Și dacă tatăl meu v'a apăsător cu jug greu, eu vă voi face jugul vostru și mai greu de purtat, și dacă tatăl meu v'a bătut cu bice, eu vă voi bate cu harapnice! »

12. Peste trei zile, când Ieroboam împreună cu tot Israelul au venit la Roboam, după cum le spusese regele: « Veniți iarăși la mine peste trei zile! »,

13. Regele le-a răspuns cu asprime. Regele Roboam a lăsat laoparte sfatul celor bătrâni,

14. Și le-a răspuns după sfatul celor tineri, și le-a grăit: « Tatăl meu a îngreuiat jugul vostru, iar eu îl voi face și mai apăsător. Tatăl meu v'a bătut cu bice, iar eu vă voi bate cu harapnice! »

15. Deci regele n'a ascultat de popor, fiindcă fusese voința lui Dumnezeu, ca să adeverească Domnul cuvântul pe care îl grăise prin gura lui Ahia din Șilo către Ieroboam, fiul lui Nabat.

16. Când tot Israelul a văzut că regele nu ascultă de el, poporul i-a întors acest răspuns: « Ce avem noi de împărțit cu David?... N'avem nimic de moștenit de la fiul lui Iesei! La corturile tale, Israile, iar tu, Davide, vezi-ți de casa ta! » Și Israel s'a întors fiecare la vatra sa.

17. Și peste fiii lui Israel care locuiau în cetățile lui Iuda, a rămas rege Roboam.

18. Și regele Roboam a trimis pe Adoniram, căpetenie peste clăcași, dar fiii lui Israel l-au bătut cu pietre și l-au ucis. Atunci regele Roboam s'a suiat degrabă în carul său și a fugit la Ierusalim.

19. Și Israel a rămas rupt de casa lui David până în ziua de astăzi.

11.

Profetul Șemaia sfătuește pe Roboam să nu pornească cu război, fiindcă ruptura regatului este din voia lui Dumnezeu. Roboam întărește regatul lui și zidește cetăți. Femeile și feciorii lui Roboam.

1. Și când a ajuns Roboam la Ierusalim, a strâns casa lui Iuda și a lui Veniamin, o sută optzeci de mii de oșteni pe ales, ca să se războiască împotriva lui Israel și să întoarcă regatul sub domnia lui Roboam.

2. Atunci a fost cuvântul Domnului către Șemaia, omul lui Dumnezeu:

3. « Spune lui Roboam, fiul lui Solomon, regele lui Iuda, și la tot Israelul din Iuda și Veniamin astfel:

4. Așa zice Domnul: « Nu porniți și nici nu vă războiți cu frații voștri, ci fiecare să se întoarcă la casa lui, fiindcă de Domnul este hotărît lucrul acesta! » Și au ascultat de cuvintele Domnului și s'au întors și n'au pornit împotriva lui Ieroboam.

5. Roboam avea scaunul domnesc în Ierusalim. El a zidit cetăți tari în Iuda:

6. A zidit Betleemul, Etam, Tecoa,

7. Betșur, Soco, Adulam,

8. Gat, Mareșa, Zif,

9. Adoraim, Lachiș, Azeca,

10. Ţora, Aialon și Hebronul, care sunt în Iuda și în ținutul lui Veniamin.

11. Și a întărit cetățile acestea și le-a pus căpitani peste ele și a clădit magazii pentru bucate, pentru untdelemn și pentru vin.

12. În fiecare cetate a adus scuturi și lănci și le-a întărit foarte. În felul acesta Iuda și Veniamin i-au rămas lui.

13. Iar preoții și leviții care se aflau în tot Israelul și din toate ținuturile s'au pus sub ascultarea lui,

14. Căci leviții lăsaseră pășunile și moșiile lor și veniseră în Iuda și la Ierusa-

lim, din pricină că Ieroboam și feciorii lui îi goniseră din slujba preoției Domnului,

15. Și Ieroboam pusese preoți pentru jertfele de pe înălțimi, pentru chipurile de țapi și de viței pe care el le făcuse.

16. Iar în urma leviților, au venit la Ierusalim din toate semințiile lui Israel acei care aveau râvnă în inima lor să caute pe Domnul Dumnezeu lui Israel și să aducă jertfă Domnului Dumnezeului părinților lor.

17. Și așa au întărit ei regatul lui Iuda și au sprijinit pe Roboam, fiul lui Solomon, timp de trei ani, fiindcă el a umblat trei ani pe calea lui David și a lui Solomon.

18. Roboam și-a luat soție pe Mahalat, fiica lui Ierimot, feciorul lui David, și pe Abihail, fiica lui Eliab, fiul lui Iesei.

19. Și ea i-a născut fiu pe Ieuș, pe Șemaria și pe Zaham.

20. Și după ea a luat pe Maaca, fiica lui Absalom, care i-a născut pe Abia, pe Atai, pe Ziza și pe Șelomit.

21. Și Roboam a iubit pe Maaca, fiica lui Absalom, mai mult decât pe toate femeile și decât pe toate țiitoarele lui, căci el a avut optsprezece femei și șizeci de țiitoare, și el a avut douăzeci și opt de feciori și șizeci de fete.

22. Și Roboam a făcut căpetenie și voevod peste frații lui pe Abia, fiul Maacai, fiindcă voia să-l facă rege.

23. Dar a fost și dibaci, căci a împraștiat pe toți fiii săi în toate ținuturile lui Iuda și ale lui Veniamin, în toate cetățile întărite și le-a dat la îndemână hrană din destul, ba încă și femei.

12.

Domnia lui Roboam. Năvălirea lui Șișac împăratul Egiptului în Ierusalim, pe care l-a prădat.

1. Când regatul lui Roboam s'a întărit și Roboam s'a simțit puternic, atunci el împreună cu tot Israelul au părăsit legea Domnului.

2. Și din pricină că ei s'au lepădat de Domnul, în anul al cincilea al regelui Roboam, Șișac, împăratul Egiptului, a pornit împotriva Ierusalimului,

3. Cu o mie două sute de care de război și șizeci de mii de călăreți, și numărat popor care venise cu el din Egipt: Libieni, Suhieni și Etiopieni.

4. Și cuprinzând cetățile întărite din Iuda, a ajuns până în fața Ierusalimului.

5. Atunci prorocul Șemaia s'a dus la Roboam și la principii Iudei, care se retrăseseră în Ierusalim din fața lui Șișac, și le-a zis: « Așa grăiește Domnul! Voi m'ați părăsit, dar și eu vă voi da în mâna lui Șișac. »

6. Atunci principii lui Israel împreună cu regele s'au smerit și au zis: « Drept este Domnul! »

7. Și dacă a văzut Domnul că ei s'au umilit, fost-a cuvântul Domnului către Șemaia, zicând: « S'au umilit și nu-i voi mai nimici, și peste puțin îi voi și izbăvi, și nu voi prăvăli mânia mea peste cetatea Ierusalimului prin mâna lui Șișac. »

8. Ci vor ajunge robii lui, ca să știe ei ce deosebire este între slujirea mea și slujirea la împărății pământului. »

9. Și Șișac, împăratul Egiptului, s'a suit împotriva Ierusalimului și a luat vistierile templului Domnului și vistierile casei domnești. A luat tot, ba și scuturile cele de aur pe care le făcuse Solomon.

10. Din această pricină, regele Roboam a făcut în locul lor scuturi de aramă, și le-a încredințat în paza căpeteniilor străjerilor care făceau de strajă la ușa palatului domnesc.

11. Ori de câte ori regele se ducea în templul Domnului, veneau și străjerii și le luau, apoi le duceau înapoi în odaia de strajă.

12. Și fiindcă el se pocăise, mâna Domnului s'a întors de la el, fără ca să-l nimească pe de-a ntregul, iar în Iuda lucrurile s'au schimbat în bine.

13. Regele Roboam s'a întărit în Ierusalim și a domnit mereu. Când a ajuns rege, avea patruzeci și unu de ani și a domnit șapte ani în Ierusalim, cetatea pe care a ales-o Domnul din toate semințiile lui Israel ca să-și pună numele său într'nsa. Numele maicii sale a fost Naama, Amoniteanca.

14. Și el a săvârșit fapte rele, fiindcă nu și-a silit inima să caute pe Domnul.

15. Istoria domniei lui Roboam, de la început și până la urmă, este scrisă în istoria proorocului Șemaia și a lui Ido Văzătorul, împreună cu faptele lui. Intre Roboam și Ieroboam au fost războaie neînctate.

16. Și a adormit Roboam cu părinții săi și a fost îngropat în cetatea lui David, iar în locul său a luat domnia fiul său Abia.

13.

Domnia lui Abia. Războiul lui cu Ieroboam, regele lui Israel. Înfrângerea lui Ieroboam. Moartea lui Abia.

1. În anul al optsprezecelea al regelui Ieroboam, Abia a ajuns rege în Iuda,

2. Și a domnit trei ani în Ierusalim. Pe mama sa o chema Maaca și era fiica lui Uriel din Ghibeea. Abia s'a războit cu Ieroboam.

3. Abia a început lupta cu o oștire de viteji, luptători pe ales, de patru sute de mii de oameni, iar Ieroboam s'a așezat în linie de bătaie cu oaste de opt sute de mii de viteji, luptători pe ales.

4. Și Abia s'a suit pe muntele Temaraim, din munții Efraimului, și a grăit: «Ascultați-mă, voi, Ieroboame și tot Israelul!

5. Știți bine că Domnul Dumnezeu lui Israel a hărăzit lui David domnia peste Israel pe veci, cât și fiilor săi, printr'un legământ deapurarea.

6. Dar s'a ridicat Ieroboam, fiul lui Nabat, robul lui Solomon, fiul lui David, și s'a răzvrătit împotriva domnului său;

7. Și s'au unit cu el oameni ticăloși și de nimica și s'au înverșunat împotriva lui Roboam, fiul lui Solomon, dar Roboam era tânăr și sficios și nu s'a încumetat să li se împotrivescă.

8. Dar voi și acum vă încumetați să stați împotriva împărăției Domnului care se află în mâinile fiilor lui David, fiindcă voi sunteți multime mare și aveți viteji de aur pe care Ieroboam vi i-a făcut dumnezei.

9. Iată, voi ați izgonit pe preoții Domnului, pe fiii lui Aaron și pe leviți și v'ați făcut preoți ca noroadele păgânești, și oricine vine cu plocon, un junc și șapte

berbeci, se face preot al celui care nu este dumnezeu.

10. Pentru noi, Domnul este Dumnezeu nostru, pe care nu l-am părăsit, și preoții care slujesc Domnului sunt fiii lui Aaron, iar leviții sunt cei cu rândul lor,

11. Și în fiecare dimineață și în fiecare seară ei înalță fumul arderilor de tot Domnului și tămâie cu bun miros, iar pe masa cea curată așează pâinile punerii înainte, și în fiecare seară aprind candelabrele cele de aur și candelarele lor, fiindcă noi am păstrat pravila Domnului Dumnezeuului nostru, iar voi ați părăsit-o.

12. În fruntea noastră sunt, iată, Domnul și preoții săi cu trâmbițe răsunătoare ca să sune împotriva voastră! Fii ai lui Israel, nu vă luptați cu Domnul Dumnezeuul părinților voștri, căci nu veți izbuti!»

13. Dar Ieroboam a pus pe pândașii lui să învăluască pe Iuda și să le cadă în spate, așa că ei se aflau în fața lui Iuda, iar pândașii în dosul lui.

14. Și când s'a întors Iuda, iată că era învăluit și din față și din spate. Atunci au strigat către Domnul și preoții au sunat din trâmbițe.

15. Și ostașii lui Iuda au strigat cu strigăt de război și pe când ostașii lui Iuda strigau, Domnul a lovit pe Ieroboam și pe tot Israelul în fața lui Abia și a lui Iuda.

16. Atunci Israelii au luat-o la fugă din fața lui Iuda și Dumnezeu i-a dat în mâna lui.

17. Și Abia, împreună cu poporul său, i-a bătut crunt, încât au căzut uciși din Israel cinci sute de mii de oameni pe ales.

18. În vremea aceea, fiii lui Israel au fost înfrânți, iar fiii lui Iuda câștigară biruința, fiindcă și-au pus nădejdea în Domnul Dumnezeuul părinților lor.

19. Și Abia a urmărit pe Ieroboam și i-a cuprins cetățile: Betelul cu așezările din jurul lui, Ișana cu așezările lui și Efronul cu așezările lui.

20. Și Ieroboam nu și-a mai venit în fire cât a trăit Abia. Și Dumnezeu l-a lovit și el a murit.

21. Abia însă a ajuns puternic. Și și-a luat paisprezece femei, care i-au născut douăzeci și doi de băieți și șaisprezece fete.

22. Cealaltă parte a istoriei lui Abia, viața lui și faptele lui sunt scrise în « Tâlcul prorocului Ido ».

23. Și a adormit Abia cu părinții săi și a fost îngropat în cetatea lui David, iar Asa a domnit în locul lui. În vremea lui a fost liniște în țară zece ani.

14.

Domnia lui Asa. Măsurile pe care le-a luat desființând jertfelnicile idolești. Războiul cu Zerah Etiopianul. Înfrângerea acestuia.

1. Și Asa a făcut fapte bune și plăcute în ochii Domnului Dumnezeuului său:

2. El a desființat jertfelnicile zeilor străini și înălțimile, a sfărâmat stâlpii cu pisani și a tăiat Așerele.

3. Apoi a poruncit celor din Iuda să caute pe Domnul Dumnezeuul părinților lor și să împlinească legea și poruncile.

4. El a desființat din toate cetățile Iudei înălțimile cu jertfelnice și stâlpii soarelui, și în vremea lui a fost liniște în țară.

5. Apoi el a zidit cetăți întărite în Iuda, fiindcă era pace în țară și în anii aceia el n'a purtat război cu nimeni, fiindcă Domnul îi dăduse tihnă.

6. Atunci el a zis Iudeilor: « Să zidim aceste cetăți, să le înconjurăm cu ziduri, cu turnuri, și cu porți cu zăvoare; țara este încă deschisă, fiindcă noi ne bizuim pe Domnul Dumnezeuul nostru. Noi l-am căutat și el ne-a dăruit liniște de jur-împrejur! » Și s'au apucat de zidit și au izbutit.

7. Așa a avut oaste de trei sute de mii de oameni din Iuda, înarmați cu scuturi și lănci, iar din Veniamin, două sute optzeci de mii de purtători de scuturi și trăgaci din arcuri, toți luptători viteji.

8. Atunci Zerah Etiopianul a ieșit împotriva lor cu un milion de oameni și trei sute de care de război și a înaintat până la Mareașă.

9. Dar Asa i-a ieșit înainte și s'a așezat în linie de bătaie în valea de la miază-noapte de Mareașă.

10 Și a strigat Asa către Domnul Dumnezeuul lui și a zis: « Doamne, numai tu poți să ajuți pe cel slab împotriva celui tare! Ajută-ne, Doamne Dumnezeuul nostru, că în tine ne-am pus nădejdea și în numele tău am pornit împotriva mulțimii acesteia! Doamne, tu ești Dumnezeuul nostru, și ție nu ți se poate împotrivi omul! »

11. Atunci Domnul a lovit pe Etiopieni înaintea lui Asa și înaintea lui Iuda, iar Etiopienii o luară la goană.

12. Și Asa i-a urmărit împreună cu poporul lui până la Gherar și au căzut atâția Etiopieni, încât n'a mai scăpat aproape nimeni cu viață, căci au fost zdrobiți de Domnul și de oastea lui. Asa și cu ai lui luară o bogată pradă,

13. Și cuceriră toate cetățile dimprejurul Gherarului, fiindcă spaima de Domnul le cuprinsese. Și așa au jefuit ei toate cetățile, căci era mult de jefuit într'însele.

14. Și ei au pus mâna și pe târlele de vite și au luat multe vite mărunte și cămile și s'au întors la Ierusalim.

15.

Profețul Azaria sfătuște pe Asa să nu se depărteze de Dumnezeu. Reinnoirea legământului cu Dumnezeu. Pacea din vremea domniei lui Asa.

1. Atunci s'a pogorît Duhul lui Dumnezeu peste Azaria, feciorul lui Oded,

2. Și a ieșit în întâmpinarea lui Asa și i-a zis: « Ascultați-mă voi, Asa, împreună cu tot Iuda și Veniaminul! Domnul a fost cu voi cât timp și voi ați fost cu el! Dacă îl veți căuta, veți da peste el iar dacă vă veți răzleți de el și el vă va părăsi.

3. Multă vreme Israel a fost fără Dumnezeu cel adevărat, fără preoți care să învețe și fără lege,

4. Dar când în strămtorarea lui s'a întors către Domnul Dumnezeuul lui Israel și l-a căutat, l-a și aflat.

5. În vremurile acelea nu era pace pentru cei ce se duceau dintr'un ținut într'altul, din pricină că dăduse mare răzmiriță în toți locuitorii împărățiilor:

6. Popor cu popor se ciocnea și cetate cu cetate, fiindcă Dumnezeu îi bătea cu tot soiul de strămtorări.

7. Voi însă îmbărbătați-vă și mâinile voastre să nu slăbească, căci veți căpăta răsplată pentru faptele voastre!»

8. Când a auzit Asa cuvintele aceste și proorocia lui Azaria, fiul lui Oded proorocul, a prins a se îmbărbăta și a nimicid idolii din tot ținutul lui Iuda și al lui Veniamin și din cetățile pe care le cucerise în muntele Efraimului și a făcut din nou jertfelnicul Domnului care era înaintea pridvorului templului Domnului.

9. Apoi a adunat pe tot Iuda și Veniaminul, dimpreună cu străinii care petreceau la ei, din Efraim, din Manase și din Simeon, căci o mulțime de oameni din Israil trecuse la el, când au văzut că Domnul Dumnezeu este cu el.

10. Și s'au adunat în Ierusalim, în luna a treia, în anul al cincisprezecelea al domniei lui Asa,

11. Și au adus jertfă Domnului, în ziua aceea, din prada pe care o aduseră, șapte sute de vite mari și șapte mii de vite mărunte,

12. Și se legară cu legământ ca să caute pe Domnul Dumnezeuul părinților lor din toată inima și din tot sufletul lor,

13. Iar cel ce nu va căuta pe Domnul Dumnezeuul lui Israil să moară, fie mic sau mare, bărbat sau femeie.

14. Și jurară înaintea Domnului cu glas tare și cu strigăte de bucurie, în sunet de trâmbiță și de corn.

15. Și tot Iuda s'a bucurat de jurământ, fiindcă juraseră din toată inima și cu toată râvna căutaseră pe Domnul și îl găsiseră, pentru care lucru Domnul le-a dăruit pace de jur-împrejur.

16. Chiar și pe Maaca, mama sa, regele Asa a pogorit-o din vrednicia de regină, fiindcă făcuse pentru Așera un chip de ocară. Asa a sfărâmat chipul de ocară, l-a prefăcut în pulbere și l-a ars în valea Cedronului.

17. Insa înălțimile cu jertfelnice nu le-a desființat din Israil, cu toate că, în inima lui, Asa a fost împăcat cu Domnul în toată viața.

18. El a adus în templul lui Dumnezeu cele afierosite de părintele său cât și de el: aur, argint și odoare.

19. Cât despre război, n'a mai fost până în anul al treizeci și cincilea al domniei lui Asa.

16.

Asa se războiește cu Baeșa, regele lui Israil. El cere ajutorul lui Benhadad, regele Siriei. Hanani proorocul mustără pe Asa. Moartea lui Asa.

1. În anul al treizeci și șaselea al domniei lui Asa, s'a suit Baeșa, regele lui Israil, împotriva lui Iuda, și a întărit Rama, așa ca oamenii regelui Asa nici să nu intre, nici să nu iasă.

2. Din această pricină Asa a scos aurul și argintul din vistieriile templului Domnului și ale palatului împărătesc și l-a trimis la Benhadad, regele Siriei, care avea scaunul domnesc în Damasc, și i-a spus așa.

3. «Să încheiem legământ între noi amândoi, cum a fost între tatăl meu și tatăl tău. Iată îți trimit argint și aur, du-te și rupe înțelegerea pe care o ai cu Baeșa, regele lui Israil, ca să plece de la mine!»

4. Și Benhadad i-a dat ascultare regelui Asa și a trimis pe căpeteniile oștirii lui împotriva cetăților lui Israil și a cucerit Lion, Danul și Abel-Maim și toate cetățile-pătule din Neftali.

5. Iar când a aflat Baeșa, a stat pe loc cu întărirea Ramei și a oprit lucrarea.

6. Atunci regele Asa a luat cu sine tot Iuda, și au cărat pietrele și bărnele pe care Baeșa le folosise la întărire, și a întărit cu ele Gheba și Mițpa.

7. În vremea aceea a venit Hanani, văzătorul lui Asa, regele Iudei, și i-a zis: «Din pricină că te-ai bizuit pe regele Siriei și n'ai căutat sprijin la Domnul Dumnezeuul tău, pentru aceasta ți-a scăpat din mână oștirea regelui Siriei.

8. Oare Etiopienii și Libienii n'aveau ei mai multă oaste și atât de mare număr de care și de călăreți? Dar fiindcă tu ți-ai fost pus nădejdea în Domnul, el i-a dat în mâna ta,

9. Căci ochii Domnului cutreeră pământul tot, ca să îmbărbăteze inima celor care sunt cu inima neclintit spre el. Dar tu acum ai făcut ca un nebul, din această pricină nu se vor mai curma războaiele.»

10. Atunci Asa s'a aprins de mânie împotriva văzătorului și l-a aruncat în temniță, fiindcă îl cuprinsese furia din pricina lui. În vremea aceea așijderea Asa a asuprit pe câțiva din popor.

11. Istoria domniei lui Asa, de la început și până la sfârșit, iată este scrisă în «Cartea regilor lui Iuda și ai lui Israil».

12. Și Asa a căzut bolnav de picioare, în anul al treizeci și nouălea al domniei lui, de o boală cumplită. Dar și în vremea boalei lui n'a căutat ajutor la Domnul, ci la doftori.

13. Și a adormit Asa cu străbunii lui și a murit în anul al patruzeci și unulea al domniei lui. Și a fost îngropat în gropnița lui, pe care el și-o săpase în cetatea lui David. Și a fost pus într'un sarcofag plin cu aromate și cu tot felul de mirezme, pregătite după meșteșugul alcătuitoarelor de miruri. Și s'au mai aprins în cinstea lui mirezme multe foarte.

17.

Domnia lui Iosafat în regatul Iuda. El umblă în calea Domnului și desființează înălțimile. El trimite în țară propoveduitori ai legii. Popoarele megieșe îi aduc dajdie. Vitejii lui Iosafat.

1. Și în locul lui, a luat domnia fiul său Iosafat, și el s'a întărit împotriva lui Israil.

2. El a așezat oaste în toate cetățile întărite ale lui Iuda și a pus strajă în ținutul lui Iuda, în cetățile lui Efraim pe care le cucerise părintele său Asa.

3. Și Domnul a fost cu Iosafat, fiindcă a umblat în căile cele dintâi ale lui David, strămoșul său, și n'a năzuit spre Baali,

4. Ci s'a sârguit către Dumnezeuul părintelui său și a umblat în poruncile lui, dar nu cum s'a purtat Israil.

5. Pentru aceasta și Domnul a întărit regatul în mâna lui, și toți locui-

torii Iudei aduceau lui Iosafat daruri, așa încât și-a agonisit multă bogăție și slăvire.

6. Inima lui s'a îmbărbătat pe căile Domnului, ba mai vărtos, el a desființat din Iuda înălțimile cu jertfelnice și Așerele.

7. În anul al treilea al domniei lui a trimis pe marii dregători: Benhail, Obadia, Zaharia, Natanail și Miheia ca să dea învățatură în cetățile lui Iuda,

8. Impreună cu leviții: Șemaia, Natania, Zebadia, Asael, Șemiramot, Ionatan, Adonie, Tobie și Tobadonie, și cu preoții: Elișama și Iehoram.

9. Și au propoveduit în Iuda, având cu ei cartea legii Domnului; au străbătut toate cetățile lui Iuda și au învățat poporul.

10. Atunci frica de Domnul a cuprins toate împărățiile păgâne care se megieșeau cu Iuda, încât nu se încumetau să se războiască cu Iosafat.

11. Filistenii i-au adus lui Iosafat daruri și argint ca dajdie, Arabii i-au adus vite mărunte, șapte mii șapte sute de berbeci și șapte mii șapte sute de țapi.

12. Și puterea lui Iosafat a crescut din ce în ce mai mult: el a clădit în Iuda castele și cetăți-pătule,

13. Făcuse multe jitițe pentru bucate în cetățile lui Iuda, și avea oșteni și luptători viteji în Ierusalim.

14. Iată și numărătoarea lor după familii: Din Iuda făceau parte căpeteniile peste mii: Adna, căpitanul, și cu el trei sute de mii de viteji;

15. Sub mâna lui era Iohanana, căpitanul, și cu el două sute optzeci de mii;

16. Sub el era Amasia, fiul lui Zicri, care de bună voie s'a făgăduit Domnului, și cu el două sute de mii de viteji.

17. Din Veniamin făceau parte: Eliada cel viteaz și cu el două sute de mii de arcași și purtători de scuturi;

18. Sub el era Iehozabad și cu el o sută optzeci de mii de inși gata de luptă.

19. Aceștia sunt cei ce stăteau în slujba regelui, în afară de cei pe care regele îi așezase în cetățile întărite din tot ținutul lui Iuda.

18.

Iosafat și cu Ahab, regele lui Israil, pornesc cu război împotriva Sirienilor, cu gând să cuprindă Ramotul din Galaad. Profeții profesesc lui Ahab izbândă. Miheia, fiul lui Imla, le vestește înfrângerea, dar este aruncat în temnișă. Bătălia este hotărâtoare: Iosafat scapă cu viață, iar Ahab moare.

1. Iosafat a avut avere multă și slavă, și s'a încuscrit cu Ahab.

2. După trecere de câțiva ani, el s'a pogorit la Ahab, în Samaria. Atunci Ahab a junghiat în cinstea lui și a poporului care venise cu el. un mare număr de vite mari și mici, și l-a înduplecat să pornească cu el împotriva Ramotului din Galaad.

3. Atunci Ahab, regele lui Israil, l-a întrebat pe Iosafat, regele lui Iuda: « Ai vrea să pleci cu mine împotriva Ramotului din Galaad? » Și el i-a răspuns: « Ce mi se va întâmpla mie, și se va întâmpla și ție, și ce va fi cu poporul meu, va fi și cu al tău! Eu voi porni cu tine la luptă! »

4. Ci Iosafat a imbiat pe regele lui Israil: « Rogu-te, întreabă care este cuvântul Domnului! »

5. Și îndată regele lui Israil a adunat patru sute de prooroci și i-a întrebat: « Să pornesc eu oare cu război împotriva Ramotului din Galaad, ori să stau pe loc? » Și ei au răspuns: « Pornește, fiindcă Dumnezeu îl va da în mâna regelui! »

6. Dar Iosafat a întrebat iarăși: « Mai este oare vre-un prooroc al Domnului aici? »

7. Atunci regele lui Israil a răspuns lui Iosafat: « Mai este unul prin care am putea să întrebăm pe Domnul, dar eu îl urăsc, fiindcă niciodată nu-mi proorocește de bine, ci mereu de rău. El este Miheia, fiul lui Imla. » Dar Iosafat i-a zis: « Măria Ta, nu grăi așa! »

8. După aceasta, regele lui Israil a chemat un eunuc și i-a poruncit: « Pleacă degrabă după Miheia, fiul lui Imla! »

9. În vremea aceasta, când regele lui Israil și Iosafat, regele Iudei, stăteau înveșmântați, fiecare pe tronul său, pe o arie din fața porții Samariei, iar toți proorocii prooroceau înaintea lor.

10. Sedechia, fiul lui Chenaana, și-a făcut coarne de fier și a strigat: « Așa zice Domnul! Cu acestea vei împunge pe Sirieni până îi vei nimici! »

11. Și toți proorocii prooroceau la fel: « Pornește împotriva Ramotului din Galaad și vei birui, căci Domnul îl va da în mâna regelui! »

12. Și solul care fusese trimis să cheme pe Miheia l-a îndemnat așa: « Iată, proorocii vorbesc într'un glas de bine regelui, să fie dar și cuvântul tău ca al unuia din ei și vorbește de bine! »

13. Dar Miheia i-a răspuns: « Viu este Domnul! Numai ceea ce-mi va porunci Dumnezeu voi grăi! »

14. Și când a ajuns la rege, regele l-a întrebat: « Miheia, să pornim noi cu război împotriva Ramotului din Galaad, ori să stăm pe loc? » El însă le-a răspuns: « Porniți și veți birui, căci va cădea în mâinile voastre! »

15. Atunci regele i-a zis: « De câte ori este nevoie să te jur pe numele Domnului ca să-mi spui adevărul? »

16. Atunci el i-a spus: « Văd tot Israilul împrăștiat pe munți, ca oile care nu au păstor! » Și Domnul a zis: « Acești oameni n'au căpetenii; fiecare să se întoarcă în pace la casa sa! »

17. Și regele lui Israil a început a grăi: « Oare nu te-am prevestit că nu-mi proorocește de bine, ci numai de rău? »

18. Dar Miheia a zis: « Ascultați dară cuvântul Domnului! Văzut-am pe Domnul șezând pe tronul său și toată oastea cerului stătea de-a-dreapta și de-a-stânga sa. »

19. Și a întrebat Domnul: « Cine va duce în ispită pe Ahab, regele lui Israil, ca să se suie împotriva Ramotului din Galaad și să piară? » Și unul spunea una, altul alta.

20. Atunci a ieșit un duh care s'a înfățișat înaintea Domnului și a zis: « Eu îl voi duce în ispită! » Și Domnul l-a întrebat: « Cu ce? »

21. Și el i-a răspuns: « Voi ieși și mă voi prefăca în duh al minciunii în gura tuturor proorocilor lui! » Și Domnul i-a spus: « Du-l în ispită, că poți! Ieși și fă așa! »

22. Și acum iată că Domnul a pus în gura tuturor proorocilor tăi un duh al minciunii și Domnul a grăit rău împotriva ta.»

23. Atunci s'a apropiat Sedechia, fiul lui Chenaana, de Miheia și l-a lovit peste obraz și i-a zis: « Pe ce cale a ieșit Duhul Domnului din mine ca să-ți grăiască ție? »

24. Iar Miheia i-a răspuns: « Vei vedea în ziua aceea, când vei trece din oadaie în oadaie ca să te ascunzi! »

25. Atunci a poruncit regele lui Israil: « Luați-l pe Miheia și-l duceți înapoi la Amon, căpetenia cetății, și la Ioasă, fiul regelui, »

26. Și-i spuneți: Așa poruncește regele! Aruncați-l în temniță și dați-i să mănânce pâine și apă cu țărâita, până când mă voi întoarce teafăr! »

27. Atunci i-a zis Miheia: « Dacă te vei întoarce sănătos, n'a grăit Domnul prin mine! » Apoi a mai zis: « Ascultați aceasta toate popoarele! »

28. Cu toate acestea, regele lui Israil împreună cu Iosafat, regele lui Iuda, au pornit împotriva Ramotului din Galaad.

29. Și regele lui Israil i-a zis lui Iosafat: « Imi voi schimba hainele și voi intra în luptă, însă tu stai îmbrăcat cu hainele tale! » Și regele lui Israil și-a schimbat hainele și a intrat în luptă.

30. Dar regele Siriei dăduse poruncă căpitanilor de la carele de luptă: « Nu vă luptați cu nimeni, fie de rând, fie de frunte, ci numai cu regele lui Israil! »

31. Când căpitanii carelor de luptă au văzut pe Iosafat au zis: « Iată regele lui Israil! », și s'au strâns împrejur să se lupte cu el, dar Iosafat a strigat și Domnul i-a venit într'ajutor și i-a îndepărtat de la el.

32. Și dacă au văzut căpitanii carelor de luptă că nu este regele lui Israil, s'au întors înapoi.

33. Un arcaș însă a tras din întâmplare și a nimerit pe regele lui Israil la încheietura platoșei. Atunci a poruncit el celui ce mâna carul: « Intoarce și mă scoate din focul luptei, căci sunt rănit! »

34. Dar în ziua aceea, fiindcă bătlia era din ce în ce mai aprigă, regele lui Israil a fost silit să stea în carul său în fața Sirienilor, iar la sfințitul soarelui a murit.

19.

Cuvântul de dojană al lui Hanani către Iosafat. Noua așezare a judecătorilor pentru împărțirea dreptății.

1. Și s'a întors Iosafat, regele Iudei, la Ierusalim, sănătos la casa sa.

2. Și i-a ieșit înainte Iehu, fiul lui Hanani văzătorul, și i-a zis regelui Iosafat: « Trebuie oare să ajuți pe cel fără de lege și iubești tu pe cei ce urăse pe Domnul? Pentru aceasta s'a pornit peste tine întărătarea Domnului! »

3. Dar s'a mai aflat și ceva bun în tine: ai ars Așerele din țară și te-ai sărguit cu inima ta să cauți pe Dumnezeu. »

4. Și Iosafat a stat câtva timp în Ierusalim și iarăși a ieșit prin popor, străbătând țara de la Beerșeba până la muntele Efraim, și l-a întors la Domnul Dumnezeu părinților lui.

5. Apoi a așezat judecători în țară, în toate cetățile întărite ale lui Iuda, cetate cu cetate,

6. Și le-a poruncit judecătorilor: « Vedeți ce faceți, căci nu judecați pentru oameni, ci pentru Domnul, și el va fi cu voi, dacă veți face dreptate. »

7. Și acum să vă fie frică de Domnul! Băgați de seamă la ceea ce faceți, căci la Domnul Dumnezeu nostru nu merge cu nedreptate, nici cu părtinire și nici cu mituire! »

8. Așijderea și în Ierusalim, Iosafat a pus judecători dintre leviiți, dintre preoți și dintre capii de familie ai lui Israil, ca să facă judecata Domnului și să potolească pricinile celor ce locuiesc în Ierusalim,

9. Și le-a poruncit: « Așa să lucrați: cu frica Domnului, cu dreptate și cu inimă curată. »

10. Orice fel de pricină va veni la voi de la frații voștri care locuiesc în cetățile lor, fie că este omor, fie că este vorba de lege ori poruncă, de rănduiri și de îndreptări, să-i luminați, ca să nu fie de vină înaintea Domnului și să se abată mânia asupra voastră și asupra fraților voștri! Așa să faceți ca să nu aveți nici o vină!

11. Iată, în fruntea voastră stă Amaria arhierul, pentru toate lucrurile Domnului, și Zebadia, fiul lui Ismail, căpetenia casei lui Iuda pentru pricinile regelui, iar dregători la îndemâna voastră sunt leviii. Fiți curajoși și porniți la lucru! Iar Domnul să vă dea numai bine!»

20.

Moabiții, Amoniții și Meuniții pornesc cu război împotriva lui Iosafat. Izbândă lui Iosafat împotriva lor, după ce s'a rugat Domnului. Legământul lui Iosafat cu Ahazia, regele lui Iuda.

1. Iar după aceasta, Moabiții, Amoniții și laolaltă cu ei Meuniții au pornit să se războiască împotriva lui Iosafat.

2. Atunci au venit ștafete și au dat de știre lui Iosafat și i-au zis: « O puternică oștire, de dincolo de Mare, din Edom, se îndreaptă împotriva ta și acum iat'o la Hațaton-Tamar, adică Enghedi!»

3. Și l-a cuprins frica pe Iosafat și și-a întors fața să caute pe Domnul, vestind post pentru toată țara lui Iuda.

4. Și s'au adunat Iudeii să ceară ajutor de la Domnul și au venit chiar din toate cetățile lui Iuda ca să caute pe Domnul.

5. Atunci Iosafat a stat în mijlocul obștiei lui Iuda în Ierusalim, în templul Domnului, în fața curții celei noi,

6. Și a cuvântat: « Doamne Dumnezeu părinților noștri, tu ești Dumnezeu în cer și tu ești stăpân peste toate împărățiile noroadelor! În mâna ta este puterea și tăria și nimeni nu poate să ți se împotrivescă!

7. Tu, Dumnezeu nostru, ai alungat pe locuitorii țării acesteia din fața poporului tău Israil și ai dat-o seminției lui Avraam, iubitului tău, deapururi!

8. Și ei au locuit într'însa și ți-au zidit ție templu în numele tău și au grăit:

9. « Dacă se va abate vre-o nenorocire peste noi, sabie, pedeapsă de la Dumnezeu, ciumă ori foamete, vom sta înaintea ta în templul acesta, — fiindcă numele tău sălășluște în templul acesta, — și vom striga către tine în strămtorarea noastră, ca să ne auzi și să ne mântuești!»

10. Și acum iată pe fiii lui Amon, pe Moabiți și pe cei din muntele Seirului, pe unde n'ai lăsat pe Israil să intre, când el venea din țara Egiptului, ci Israil i-a ocolit ca să nu-i nimicească,

11. Iată-i că vin să ne răsplătească și să ne gonească din pământul stăpânirii noastre, pe care tu ni l-ai dăruit.

12. O, Dumnezeu nostru! Oare nu-vei judeca tu? Căci noi n'avem nici o putere în fața acestei mulțimi nenumărate care se îndreaptă împotriva noastră și noi nu știm ce să facem, ci numai ochii noștri îi avem așintiți spre tine!»

13. Și toți Iudeii stăteau înaintea Domnului împreună cu copiii, cu femeile și cu fiii lor.

14. Atunci s'a pogorît Duhul Domnului în mijlocul obștiei peste Uziel, fiul lui Zaharia, fiul lui Benaia, fiul lui Ieiel, fiul lui Matania, levit din fiii lui Asaf,

15. Și a zis: « Luați aminte, voi toți Iudeii, locuitori ai Ierusalimului și tu, rege Iosafat! Așa zice Domnul: N'aveți de ce să vă temeți și să vă înfricoșați în fața acestei mulțimi fără de număr, căci războiul nu-l veți duce voi, ci Dumnezeu!

16. Măine pogoriți-vă spre ei, căci ei vor înainta pe drumul de costișă de la Țiț și-i veți întâlni la capătul văii, la răsărit de bărgănul Ieruel.

17. Dar nu voi veți duce lupta! Ci numai așezați-vă în linie de bătaie și veți vedea mântuirea Domnului care va veni peste voi, peste Iuda și peste locuitorii Ierusalimului. Nu vă temeți și să nu vă cuprindă spaima! Măine ieșiți-le înaintea și Domnul va fi cu voi!»

18. Atunci Iosafat s'a plecat cu fața la pământ, iar toți Iudeii împreună cu locuitorii Ierusalimului au căzut înaintea Domnului ca să i se închine lui.

19. Și s'au ridicat leviii din neamul lui Cahat și cei din neamul lui Core, ca să proslăvească pe Domnul cu glas înalt și tare.

20. A doua zi s'au sculat dis-de-dimineață și au pornit înspre bărgănul Tecoa, și pe când ei erau în toiul mersului, Iosafat a stat în mijlocul lor și le-a zis: « Ascultați-mă, voi Iudeilor și voi locui-

tori ai Ierusalimului! Nădărduiți în Domnul Dumnezeuul vostru și veți fi nebiruiți, credeți în proorocii lui și veți avea izbândă.»

21. Și îndată s'a sfătuit cu poporul și a pus cântăreți care, îmbrăcați în odăjdii sfinte, să meargă în fruntea oștirii, să laude pe Domnul și să zică: «Lăudați pe Domnul, că este bun, că în veac ține mila lui!»

22. Și în clipa când au început cântările de laudă și de veselie, Domnul a întins curse Amoniților, Moabiților și celor din muntele Seirului, care veniseră împotriva lui Iuda, și ei au fost învinși.

23. Atunci Amoniții și Moabiții s'au pornit împotriva locuitorilor muntelui Seir ca să-i măcelărească și să-i nimicească, iar după ce au isprăvit cu locuitorii Seirului, au început să se omoare între ei.

24. Când însă Iudeii au ajuns pe colina de unde se putea zări bărăganul și s'au întors să vadă mulțimea oștirii, iată că erau numai leșuri căzute la pământ, fiindcă nu scăpase nici unul.

25. Atunci Iosafat împreună cu oastea lui venira ca să ia pradă și au găsit la ei multe bogății, veșminte și odoare scumpe și au jefuit atât cât nu se putea duce. Și au fost jefuind trei zile, căci prada era mare.

26. Iar în ziua a patra s'au strâns la Emec-Beraca, fiindcă acolo ei au proslăvit pe Domnul, din care pricină s'a numit localitatea aceea Emec-Beraca până în ziua de azi.

27. După aceasta, toți Iudeii, împreună cu locuitorii Ierusalimului și cu Iosafat în fruntea lor, s'au întors la Ierusalim cu bucurie, căci Domnul le dăduse prilej de bucurie față de vrăjmașii lor.

28. Și au intrat în Ierusalim cu sunare din harfe, din chitare și din trâmbițe și s'au îndreptat spre templul Domnului.

29. Și frica de Domnul a cuprins toate împărățiile pământului, când au aflat ele că Domnul s'a luptat cu vrăjmașii lui Israel.

30. Și regatul lui Iosafat a fost tihnit fiindcă Domnul i-a dat liniște de jur-împrejur.

31. Iosafat a domnit peste regatul lui Iuda. Când și-a început domnia era în vârstă de treizeci și cinci de ani, iar în Ierusalim a domnit douăzeci și cinci de ani. Numele mamei sale era Azuba, fiica lui Șilhi.

32. El a mers pe calea lui Asa, părintele său, și nu s'a abătut din ea, ci a făcut fapte bune înaintea Domnului.

33. Numai înălțimile nu le-a desființat, fiindcă poporul nu-și îndreptase încă inima către Domnul Dumnezeuul părinților lui.

34. Cât despre celelalte fapte ale lui Iosafat, de la cele dintâi până la cele de pe urmă, iată că ele sunt scrise în istoria lui Iehu, feciorul lui Hanani, care a fost apoi trecută în «Cartea regilor lui Israel».

35. După aceasta Iosafat, regele Iudei, a făcut legământ cu Ahazia, regele lui Israel, care ducea viață de om fără de lege;

36. Și și l-a făcut tovarăș ca să facă corăbii pentru Tarșiş. Și ei au făcut corăbii la Etjon-Gheber.

37. Atunci Eliezer, fiul lui Dodia din Maresa, a profetit împotriva lui Iosafat astfel: «Din pricină că te-ai legat cu Ahazia, Domnul va sfărâma lucrările tale!» Și corăbiile s'au sfărâmat și n'au mai putut să ajungă la Tarșiş.

21.

Domnia lui Ioram. Uciderea fraților săi. Căsătoria lui cu fiica lui Ahab. Viața lui depărtată de Dumnezeu. Edomul și Libna scutură jugul. Scrisoarea amenințătoare a profetului Ilie către Ioram. Năvălirea Filistenilor și Arabilor în Iuda. Sfârșitul cumplit al lui Ioram, care n'a fost îngropat în mormintele regilor.

1. Și Iosafat a adormit cu părinții săi și a fost îngropat cu ei în cetatea lui David. Iar în locul său s'a urcat pe tron fiul său Ioram.

2. Și el avea frați pe feciorii lui Iosafat: Azaria, Iehiel, Zaharia, Azaria, Mihail și Șefatia. Aceștia toți au fost feciorii lui Iosafat, regele lui Iuda.

3. Lor le-a dăruit părintele lor mari daruri de aur și argint, precum și scumpul-petri, pe lângă cetățile cele întărite din Iuda, însă domnia i-a dat-o lui Ioram, fiindcă el era cel întâi născut.

4. Ioram, după ce a luat în stăpânire regatul tatălui său și s'a întărit, a ucis cu sabia pe frații lui, ba încă și câțiva voievozi ai lui Israil.

5. Când a ajuns rege, Ioram era de treizeci și doi de ani, și în Ierusalim a domnit opt ani.

6. Și el a umblat pe calea regilor lui Israil, precum făcuseră cei din casa lui Ahab, căci ținea de femeie pe o fată a lui Ahab. Și astfel el a făptuit fărădelegi în ochii Domnului.

7. Însă Domnul n'a vrut să piardă casa lui David, pentru legământul pe care îl făcuse cu David, și-i făgăduise că-i va fi lui și fiilor lui sfeșnic luminos, în toată vremea.

8. În zilele lui, Edomul a scuturat jugul lui Iuda și și-a pus rege.

9. Atunci Ioram dimpreună cu voevozii lui și cu toate carele de luptă au pornit împotriva Edomului și, sculându-se noaptea, a înfrânt pe Edomiții care îl înconjuraseră, precum și pe voevozii carelor de luptă.

10. Dar Edomul a rămas desfăcut de Iuda până în ziua de azi. În vremea aceea și Libna a scuturat jugul lui, fiindcă Ioram se lepădase de Domnul Dumnezeu părinților săi.

11. Și el a clădit altare de jertfă pe înălțimile din cetățile lui Iuda, a adus la desfănare idolească pe locuitorii Ierusalimului și pe Iuda l-a împins să se abată de la credință.

12. Atunci i-a venit o scrisoare de la profetul Iie cu cuprinsul acesta: «Așa grăiește Domnul Dumnezeu lui David, străbunul tău! Fiindcă n'ai mers pe căile lui Iosafat, părintele tău, și pe căile lui Asa, regele lui Iuda,

13. Ci ai mers pe calea regilor lui Israil și ai dus pe Iuda și pe locuitorii Ierusalimului la desfănare idolească, desfănare ca și a acelora din casa lui Ahab, ba mai vartos ai omorât și pe frații din casa tatălui tău, care erau mai buni decât tine,

14. Iată că Domnul va lovi cu năprasnă mare pe poporul tău, pe fiii și pe femeile tale, și bogăția ta.

15. Dar și tu vei fi lovit de boală grea, de boala măruntaielei tale, care vor ieși din tine zi cu zi, din pricina boalei tale.»

16. Atunci Domnul a întărit împotriva lui Ioram mânia Filistenilor și a Arabilor care se megieșesc cu Etiopienii,

17. Și s'au pornit împotriva lui Iuda. pe care l-au cucerit și au luat pradă toată bogăția care se afla în palatul domnesc, dimpreună cu fiii și cu femeile lui și nu i-a mai rămas nici un fiu decât Ahazia, fiul său cel mai mic.

18. Pe lângă toate acestea, Domnul i-a lovit lăuntru trupului cu o boală fără de leac.

19. Și așa s'a trudit el vreme îndelungată, iar la sfârșitul anului al doilea i-au ieșit măruntaiele din pricina boalei, și a murit în chinuri cumplite. Iar poporul nu i-a mai aprins mirezme, precum aprinsese la moartea părinților săi.

20. Când s'a suit pe tron, el avusese treizeci și doi de ani, iar în Ierusalim a domnit opt ani. Și a murit fără să fie jelit. Și a fost îngropat în cetatea lui David, dar nu în mormintele regilor.

22.

Domnia lui Ahazia. Viața lui depărtată de Dumnezeu. Alianța lui cu Ioram, regele lui Israil. Ahazia este omorât de Iehu. Domnia Ataliei, mama lui Ahazia. Ea stârpește pe cei de neam domnesc. Micul rege Iouș este scăpat de Iehoșabeat, fiica regelui Ioram, soția arhiereului Iehoiada.

1. Și locuitorii Ierusalimului au ridicat rege în locul său pe Ahazia, fiul său cel mai mic, fiindcă pe toți cei mai în vârstă îi ucisese hoarda care pătrunsese în tabără cu Arabii, și în felul acesta Ahazia, feciorul lui Ioram, a ajuns regele Iudei.

2. Când a ajuns rege, Ahazia era în vârstă de douăzeci și doi de ani, iar în Ierusalim a domnit un an. Pe mama sa, nepoata lui Omri, o chema Atalia.

3. Dar și el a mers pe căile casei lui Ahab, fiindcă maică-sa era sfetnica lui la fărădelegi.

4. Și el a făcut rele în ochii Domnului, ca și cei din casa lui Ahab, care, după moartea tatălui său, i-au rămas sfetnici spre pierea lui.

5. Potrivindu-se sfatului lor, a pornit împreună cu Ioram, fiul lui Ahab, regele lui Israil, la luptă împotriva lui Hazael, regele Siriei, în Ramotul Galaadului, în care luptă Sirienii au rănit pe Ioram.

6. Și el s'a întors în Izreel ca să se tămăduiască de rănilile pe care le căpătase în bătălia de la Ramot, când s'a bătut cu Hazael, regele Siriei. Atunci Ahazia, feciorul lui Ioram, regele Iudei, s'a pogorit în Izreel ca să vadă pe Ioram, fiul lui Ahab, care era bolnav.

7. Dar venirea lui Ahazia la Ioram fusese rânduită de pronia dumnezeiască spre pierderea lui, căci, îndată ce a venit el, a plecat cu Ioram la Iehu, fiul lui Nimși, pe care Domnul îl unsesese pentru nimicirea casei lui Ahab.

8. Și în vreme ce Iehu făcea judecata casei lui Ahab, a dat de voievozii lui Iuda și de nepoții lui Ahazia care slujeau pe Ahazia și i-a omorât.

9. Și a căutat apoi și pe Ahazia, pe care l-au prins în Samaria unde el se ascunsesese, și l-au dus la Iehu care l-a și ucis. Și l-au îngropat, fiindcă ziceau: « Este fiu al lui Iosafat, care a căutat pe Domnul din toată inima! » Și n'a mai scăpat nimeni din casa lui Ahazia care ar mai fi putut să ia domnia.

10. Iar dacă a văzut Atalia, mama lui Ahazia, că a murit fiul ei, s'a pornit și a stârpit tot neamul domnesc din casa lui Iuda.

11. Atunci Iehoșabeat, fiica regelui, a furat pe Ioasă, fiul lui Ahazia, dintre feciorii regelui care erau să fie măcelăriți, și l-a dus dimpreună cu doica lui în iatac.

12. Și așa Iehoșabeat, fiica regelui Ioram, femeia lui Iehoiada arhiereul, căci ea era sora lui Ahazia, l-a tănuț de Atalia ca nu cumva să-l omoare. Și a stat cu ea ascuns în templul Domnului șase ani, în care vreme Atalia domnea în țară.

Arhiereul Iehoiada pune la cale suirea pe tron a lui Ioasă, cu voia întregului popor. Miruirea regelui în templu. Prinderea Ataliei șiuciderea ei. Dărâmarea jertfelnicilor lui Baal și așezarea slujbei și închinării lui Dumnezeu. Incoronarea lui Ioasă

1. Însă în anul al șaptelea Iehoiada a prins curaj și după ce s'a întovărășit cu căpeteniile de peste sute: cu Azaria, fiul lui Ieroham, cu Ismail, fiul lui Iehohanana, cu Azaria, fiul lui Obed, cu Maașea, fiul lui Adaia, cu Elișafat, fiul lui Zicri,

2. Au cutreerat țara Iudei și au adunat pe leviți din toate cetățile Iudei cum și pe capii de familie din Israil și au venit la Ierusalim,

3. Unde întreaga obște a încheiat legământ cu regele în templul lui Dumnezeu. Și Iehoiada le-a grăit: « Iată fiul regelui care va trebui să fie rege precum a făgăduit Domnul celor din neamul lui David!

4. Dar iată ce va trebui să faceți! O treime din voi care intră de rând Sâmbăta, proeții și leviți, să facă slujba de portari;

5. O treime să slujească la palatul regelui, altă treime să stea la poarta Iesod, iar tot poporul să fie grămadă în curțile templului.

6. În templul Domnului să nu intre însă nimeni, ci numai proeții și leviții slujitori. Numai ei au voie să intre, căci sunt sfințiți, iar tot norodul să păzească rânduiala Domnului.

7. Leviții să înconjoare pe rege, fiecare cu arma în mână, iar cine va îndrăzni să intre în palat să fie ucis, și să fie ei lângă rege când va intra și va ieși.»

8. Atât leviții cât și tot Iuda au făcut precum le poruncise arhiereul Iehoiada: fiecare și-a luat oamenii cei care intrau de rând Sâmbăta sau pe cei care își isprăveau rândul, fiindcă Iehoiada arhiereul nu scutise pe nimeni să facă parte din vre-o ceată.

9. Și arhiereul Iehoiada a dat căpeteniilor de peste sute lăncile și scuturile, precum și scuturile regelui David cele din templul Domnului,

10. Și îndată a așezat tot norodul, fiecare cu arma în mână, începând din partea de miază-zi a templului până în partea de miază-noapte a templului, ajungând până la jertfelnic și întorcându-se iarăși la templu, de jur-împrejurul regelui.

11. Pe urmă au scos pe fiul regelui și i-au dat coroana și cartea legii și l-au făcut rege. Iehoiada și fiii lui l-au uns cu mir și au strigat: «Trăiască regele!»

12. Când însă Atalia a auzit strigătul norodului, care alerga și proslăvea pe rege, a intrat și ea cu norodul în templul Domnului,

13. Și s'a uitat și iată că regele stătea la intrare pe tron, înconjurat de voevozi și de trâmbițași, iar tot poporul se veselea și suna din trâmbițe, iar cântăreții cu instrumente muzicale făceau începuturile cântărilor de laudă. Atunci Atalia și-a sfâșiat veșmintele sale și a strigat: «Trădare! Trădare!»

14. Apoi Iehoiada arhiereul a poruncit voevozilor de peste sute, căpitanilor oștirii și le-a zis: «Scoateți-o din templu între două rânduri, iar cine se va face părtaș cu ea să fie ucis cu sabia!» Fiindcă arhiereul poruncise: «Să nu o omoriți în templul Domnului!»

15. Atunci o puseră între două rânduri și când a ajuns la poarta Cailor care este lângă palatul domnesc, acolo au omorît-o.

16. După acestea a încheiat legământ între Domnul și între popor și rege, ca el să fie popor al Domnului.

17. Și a intrat poporul în templul lui Baal și a sfărâmat altarele lui și statuile lui le-a făcut puzderie, iar pe Matan, preotul lui Baal, l-a omorît dinaintea jertfelnicelor.

18. Și Iehoiada a rânduit pază la templul Domnului dintre preoți și dintre leviți, pe care David îi împărțise în clase pentru slujba la templu, ca să aducă arderi de tot Domnului, precum este scris în legea lui Moise, cu cântări de veselie, după pravila lui David.

19. Și a mai așezat portari la templul Domnului ca nimeni care ar fi spurcat să nu intre.

20. Apoi a luat cu sine pe căpeteniile cele peste sute, pe cei de neam mare și pe cei ce aveau trecere în fața norodului, precum și pe tot norodul și s'a pogorît din templul Domnului la palatul domnesc. Și după ce a intrat în palatul domnesc prin poarta cea de sus, au suit pe rege pe tronul regatului.

21. Și tot poporul țării s'a bucurat și cetatea și-a dobândit liniștea. Ci Atalia pierise de sabie.

24.

Domnia regelui Ioaș. Restaurarea templului. Strângerea banilor trebuitori pentru restaurare. Moartea lui Iehoiada. Zaharia, fiul arhiereului Iehoiada, insuflat de Domnul, mustră pe Ioaș pentru necredința lui. Regele dă poruncă să-l omoare cu pietre în ograda templului. Războiul cu Sirienii. Moartea lui Ioaș.

1. Când a început să domnească Ioaș, era de șapte ani, și a fost rege în Ierusalim patruzeci de ani. Pe mama sa o chema Ţibia, și era de fel din Beerșeba.

2. Și Ioaș a săvârșit ceea ce era plăcut în ochii Domnului în toate zilele vieții lui Iehoiada arhiereul.

3. Și Iehoiada l-a însurat cu două femei care i-au născut feciori și fete.

4. După acestea Ioaș a pus de gând ca să înnoiască templul Domnului.

5. Pentru aceasta a strâns la sine pe preoți și pe leviți și le-a poruncit: «Plecați în cetățile lui Iuda și strângeți din tot Israilul argint pentru premenirea an de an a templului Dumnezeuului vostru, dar zoriți cu lucrul!» Și leviții n'au dat zor.

6. Atunci regele a chemat pe Iehoiada arhiereul și l-a întrebat: «Pentru ce nu te-ai îngrijit ca leviții să strângă din Iuda și din Ierusalim dajdia rânduită pentru Israil de Moise, slujitorul Domnului, și de către obștie, la cortul descoperirii?»

7. Fiindcă Atalia cea fără de lege, împreună cu fiii ei, au dărăpănat templul lui Dumnezeu, încât și toate cele afie-

rosite templului Domnului le-a întrebuințat pentru Baali!»

8. Din această pricină regele a poruncit să se facă o lădiță care să fie așezată afară la ușa templului.

9. Și au dat zvon în Iuda și în Ierusalim ca să se aducă Domnului dajdia pusă de Moise, slujitorul lui Dumnezeu, pentru Israil în pustie.

10. Toți voevozii precum și tot norodul fu cuprins de bucurie și fiecare a adus și a aruncat dajdia în lădiță, până la cel din urmă om.

11. Și ori de câte ori leviții duceau lădița ca să fie cercetată de rege, dacă socoteau că s'a adunat argint mult, venea scriitorul regelui împreună cu împuternicitul arhierului, care deșertau lădița și apoi o duceau la locul ei. Așa făceau zi de zi până se strângea argint mult.

12. Apoi regele împreună cu Iehoiada îl dadeau meșterilor lucrători la templul Domnului, care tocmeau pietrari și dulgheri pentru înnoirea templului Domnului, precum și lucrători ai fierului și ai aramei ca să dreagă templul Domnului.

13. Și meșterii lucrau de zor, încât lucrul dregerii sporea prin mâna lor, și așa au prefăcut templul Domnului în mărirea lui de mai nainte și l-au adus în bună stare.

14. Și când au isprăvit lucrul, argintul care mai rămăsese l-au adus înaintea regelui și a lui Iehoiada și din el au făcut odoare pentru templul Domnului, odoare pentru dumnezeiasca slujbă, pentru arderile de tot, cupe și vase de aur și de argint. Atâta vreme cât a trăit Iehoiada au adus mereu arderi de tot în templul Domnului.

15. Și Iehoiada a îmbătrânit și era sătul de zile și a murit în vârstă de o sută și treizeci de ani.

16. Și a fost îngropat în cetatea lui David la un loc cu regi, pentru râvna lui către Dumnezeu și către templul său.

17. După moartea lui Iehoiada însă, voevozii lui Iuda au venit la rege și i s'au închinat. Și el i-a ascultat.

18. Și ei au părăsit templul Domnului Dumnezeului părinților lor și au slujit

Așelerelor și idolilor. Din pricina vinovăției lor s'a abătut mânia lui Dumnezeu peste Iuda și peste Ierusalim.

19. Și el a trimis prooroci ca să-i întorcă la Domnul, și cu toate că i se legaseră cu jurământ, ei nu le-au dat ascultare.

20. Atunci Duhul Domnului a cuprins pe Zaharia, fiul arhierului Iehoiada, și el s'a înfățișat înaintea norodului și i-a grăit: «Așa zice Dumnezeu! Pentru ce ați călcat poruncile lui Dumnezeu, ca să nu vă mai meargă bine?... Fiindcă voi ați părăsit pe Domnul, și el v'a părăsit pe voi!»

21. Atunci au uneltit împotriva lui și din porunca regelui l-au ucis cu pietre în ograda templului Domnului,

22. Căci regele Ioasă nu-și mai aducea aminte de dragostea pe care i-o arătase Iehoiada, părintele lui, ci a poruncit să-i omoare copilul. Și pe când el murea a strigat: «Domnul să vadă și să judece!»

23. Iar după trecerea unui an, oastea Sirienilor a pornit împotriva lui și, după ce a intrat în Iuda și în Ierusalim, a omorât pe toate căpeteniile poporului din popor, și toată prada au trimis-o regelui din Damasc.

24. Și cu toate că oastea Sirienilor era mică, Domnul a dat în mâna ei o oaste cu mult mai mare, fiindcă ei părăsiseră pe Domnul Dumnezeuul părinților lor, și în felul acesta Sirienii au hotărât osânda lui Ioasă.

25. Și după ce au plecat de la el, căci ei l-au lăsat tare greu bolnav, dregătorii săi au uneltit împotriva lui din pricină că el ucisese pe fiul lui Iehoiada arhierul și l-au omorât în patul lui. Așa a murit el, și a fost îngropat în cetatea lui David, dar nu l-au îngropat în mormintele regilor.

26. Iată și pe cei care au uneltit împotriva lui: Zabad, fiul Amonitei Șimeat, și Iehozabad, fiul Moabitei Șimrit.

27. Cele despre feciorii lui, despre mulțimea profețiilor împotriva lui, precum și despre prefacerea din temelie a templului Domnului, iată-le că sunt scrise în «Tâlcul cărții Regilor». Iar în locul său s'a suit pe tron fiul său Amația.

25.

Domnia regelui Amația. Viața lui în căile Domnului. Izbânda împotriva Edomiților. Căderea lui Amația de la credință: închinarea la idoli. Războiul lui Amația cu Ioaș, regele lui Israil. Amația este înfrânt. Moartea lui.

1. Amația a ajuns rege la vârsta de douăzeci și cinci de ani și în Ierusalim a domnit douăzeci și nouă de ani. Pe mama sa o chema Iehoadan, și era de fel din Ierusalim.

2. Și el a făptuit lucruri plăcute în ochii Domnului, însă nu cu toată inima.

3. De îndată ce a pus mâna pe domnie, a omorât pe dregătorii care ucisese ră pe regele, părintele său,

4. Fără să ucidă pe fiii lor, precum este scris în cartea legii lui Moise, care a poruncit așa: « Să nu moară părinții pentru copiii și nici copiii să nu moară pentru părinți, ci fiecare să moară pentru păcatul lui! »

5. După aceasta, Amația a adunat pe Iuda și l-a rânduit după familii: căpetenii peste mii și căpetenii peste sute în tot regatul lui Iuda. Și i-a numărat de la douăzeci de ani și mai în sus și a găsit trei sute de mii de inși, unul și unul, oșteni în stare să ducă lancea și arcul.

6. Iar cu o sută de talanți de argint a mai tocnit o sută de mii de oșteni viteji din Israil.

7. Atunci a venit la el un om al lui Dumnezeu și i-a zis: « Măria Ta! Să nu meargă cu tine oastea lui Israil, căci Domnul nu este cu Israil și nici cu toți fiii lui Efraim! »

8. Mai bine pornește tu singur cu bărbăție la luptă, altfel Domnul ar putea să te dea jos în fața dușmanului, fiindcă Domnul are putere să ajute și să doboare. »

9. Dar Amația a răspuns omului lui Dumnezeu: « Ce să fac cu cei o sută de talanți pe care i-am dat pentru oastea lui Israil? » Atunci omul lui Dumnezeu a zis: « Domnul poate să-ți dea mai mult decât atât! »

10. Atunci Amația a despărțit oastea care venise din Efraim la el, cu gând ca să o întoarcă în ținutul ei. Dar mânia lor

s'a aprins împotriva lui Iuda, așa că ei s'au întors pe meleagurile lor aprinși de mânie.

11. După aceasta, Amația s'a îmbărbătat și pornind în fruntea oștirii sale s'a îndreptat către Valea Sării și a bătut pe fiii lui Seir, zece mii de inși.

12. Iar pe alți zece mii de inși, fiii lui Iuda, i-au luat robi de vii și i-au urcat pe vârful unei stânci, și apoi i-au aruncat din vârf, încât toți s'au făcut zob.

13. Iar oastea pe care Amația a întors-o, să nu meargă cu el la luptă, a pătruns în cetățile Iudei, din Samaria și până la Bethoron, și a omorât trei mii de inși și s'a încărcat de pradă.

14. Când Amația s'a întors de la biruința Edomiților, a adus cu el zeii Seiriților și și i-a făcut dumnezei și se închina și tămăia înaintea lor.

15. Atunci s'a aprins mânia Domnului împotriva lui Amația și i-a trimis un prooroc care l-a dojenit: « Pentru ce ai căutat pe dumnezeii acestui popor care n'au putut să mântuiască pe poporul lor din mâna ta? »

16. Și pe când el vorbea așa, regele i-a răspuns: « Oare te-a pus cineva sfetnic al regelui? Curmă-ți vorba! Pentru ce vrei să te bată? » Și proorocul s'a oprit, însă a zis: « Știu că Dumnezeu a hotărât să te piardă, fiindcă ai făcut așa și n'ai ascultat de sfatul meu! »

17. Și după ce Amația, regele Iudei, a stat la chibzuială, a trimis soli la Ioaș, fiul lui Ioaș, fiul lui Iehu, regele lui Israil, ca să-i zică: « Haidem să ne măsurăm unul cu altul! »

18. Atunci Ioaș, regele lui Israil, a trimis răspuns lui Amația, regele lui Iuda: « Spinul din Liban a trimis la cedrul Libanului să-l îmbie: « Dă pe fiica ta fiului meu de soție! » Dar fiarele sălbatece din Liban au trecut peste spin și l-au călcat.

19. Tu cugeți: « Am învins pe Edomiți! » Și inima ta crapă de trufie. Stai acasă! Pentru ce vrei să te prindă nenorocirea și să cazi și tu și Iuda împreună cu tine? »

20. Dar Amația n'a vrut să audă, fiindcă era de la Dumnezeu ca să-l dea în mâna lui Ioaș, din pricină că se alăturase de zeii Edomului.

21. Și a purces Ioaș, regele lui Israil, și s'au măsurat unul cu altul, el și Amația, regele lui Iuda, la Betșemeșul din Iuda.

22. Și Israil a învins pe Iuda, și fiecare a fugit în patria sa.

23. Atunci Ioaș, regele lui Israil, a prins la Betșemeș pe Amația, regele lui Iuda, feciorul lui Ioaș, feciorul lui Ahazia, și l-a adus la Ierusalim. Și a făcut o spărtură în zidul Ierusalimului de la poarta Efraim și până la poarta din Colț: patru sute de coți.

24. Și a luat cu sine tot aurul, tot argintul și toate odoarele care se aflau în casa lui Dumnezeu la Obed-Edom, precum și comorile palatului domnesc și ostaticii, și s'a întors în Samaria.

25. Și Amația, fiul lui Ioaș, regele lui Iuda, a mai trăit după moartea lui Ioaș, fiul lui Ioaș, regele lui Israil, cincisprezece ani.

26. Ceanaltă istorie a domniei lui Amația, de la început și până la sfârșit, este scrisă în «Cartea regilor lui Iuda și ai lui Israil».

27. Din vremea aceea când Amația s'a depărtat de Domnul, au pus la cale o uneltire împotriva lui în Ierusalim, dar el a fugit în Lachiș. Atunci l-au urmărit în Lachiș, unde l-au și omorît.

28. Și de acolo a fost adus pe cai și a fost îngropat cu părinții săi în cetatea lui David.

26.

Domnia regelui Uzia. Viața lui aproape de Dumnezeu, care îi dădea izbândă în război și tihnă în țară. Pregătirea oștirii și înzestrarea ei, ca să-și întărească și mai mult domnia. Amestecul său în trebile protesti, aducerea de tămâieri pe altarul tămâierii, atrage pedeapsa lui Dumnezeu: lepra. Iotam cârmuește în locul lui și judecă poporul. Moartea lui Uzia.

1. Apoi tot poporul lui Iuda a luat pe Uzia, care era în vârstă de șaisprezece ani, și l-a făcut rege în locul tatălui său Amația.

2. El a întărit Elatul și l-a întors la Iuda după ce regele a adormit cu părinții săi.

3. Când a ajuns rege, Uzia era de șaisprezece ani, și în Ierusalim a domnit

cincizeci și doi de ani. Pe mama sa o chema Iecolia și era de fel din Ierusalim.

4. El a săvârșit lucruri plăcute în ochii Domnului, întocmai ca și părintele său Amația.

5. Atât cât a viețuit Zaharia, el s'a sărguit către Domnul, fiindcă îl crescuse întru frica lui Dumnezeu, și atâta vreme cât a căutat pe Domnul, Dumnezeu i-a dat izbândă.

6. El a pornit cu război împotriva Filistenilor și a dărâmat zidurile Gatului, Iabnei și Așdodului, și a întărit cetăți în ținutul Așdodului și al Filistenilor.

7. Și Dumnezeu l-a ajutat împotriva Filistenilor, a Arabilor, a Meunișilor și a celor ce locuiau în Gur-Baal.

8. Dar și Amoniții i-au plătit tribut lui Uzia, iar faima lui a ajuns până înspre Egipt, din pricină că era peste măsură de puternic.

9. Uzia a zidit turnuri în Ierusalim la poarta din Colț, la poarta din Vale și la cea din Unghiu și le-a întărit.

10. A zidit de asemenea turnuri în pustie și a săpat multe fântâni, fiindcă avea turme mari în Șefela și pe podișuri, lucrători ai pământului și vieri în munți și în Carmel, fiindcă iubea lucrul pământului.

11. Uzia avea oștire de viteji care se duceau la luptă în cete scotote după numărătoarea lor de scriitorul Ieiel și de dregătorul Maaseia, care stăteau la porunca lui Hanania, unul dintre marii dregători ai regelui.

12. Toți capii de familie, căpetenii de ostași, gata de luptă, se ridicau la două mii șase sute.

13. Sub porunca lor stătea o oaste puternică de trei sute șapte mii și cinci sute de inși, care își făceau oștășia în toul bărbăției, ca să apere pe rege împotriva dușmanului.

14. Pentru această întregă armată Uzia a pregătit scuturi, lănci, coifuri, platoșe, arcuri și praștii.

15. Tot așa a făcut în Ierusalim mașini, lucrute de meșter, iscusit, — ca să le așeze în turnuri și în colțurile zidurilor, — cu care să arunce săgeți și pietroale. Și faima despre el s'a răspândit până de parte, fiindcă în chip minunat a fost

ajutat până a ajuns peste măsură de puternic.

16. Și când a ajuns în culmea puterii, inima lui s'a îngâmfat spre pieirea lui, fiindcă a săvârșit un păcat împotriva Domnului Dumnezeuului său, intrând în templul Domnului ca să aducă tămâieri pe altarul tămâierii.

17. Atunci Azaria arhiereul a intrat după el, împreună cu optzeci de preoți ai Domnului, oameni curajoși,

18. Și s'au pus în pricină cu el și i-au zis: « Nu-ți este iertat ție, Uzia, să tămâiezi înaintea Domnului, ci numai fiilor lui Aaron celor sfințiți ca să aducă tămâieri! Ieși din Sfânta, căci ai săvârșit păcat care nu-ți va fi spre slavă înaintea Domnului Dumnezeu! »

19. Atunci Uzia s'a inciudat și, în vreme ce ținea cătuia în mână ca să tămâieze, întăratat împotriva preoților, a răsărit lepra pe fruntea lui, în fața preoților, în templul Domnului, lângă altarul tămâierii.

20. Și când Azaria arhiereul s'a întors către el, cât și toți preoții, iată că pe fruntea lui ieșise lepra. Atunci l-au scos ei cu zorul de acolo, dar chiar și el se grăbea să iasă, fiindcă Domnul îl lovise.

21. Și regele Uzia a rămas lepros până la moartea lui și a stat într' o casă deosebită, din pricină că nu era îngăduit în templul Domnului. În vremea aceasta, Iotam, fiul său, cârmuia ca un rege și judeca poporul țării.

22. Celelalte fapte ale domniei lui Uzia, de la cele dintâi până la cele de pe urmă, le-a scris proorocul Isaia, fiul lui Aмос.

23. Și a adormit Uzia cu părinții săi și a fost îngropat la un loc cu ei, în câmpul de lângă gropnițele regilor, căci se zicea: « A fost lepros! » Și în locul său a ajuns rege fiul său Iotam.

27.

Domnia lui Iotam. El umblă în căile Domnului. Războiul cu Amoniții și înfrângerea lor. Moartea lui Iotam.

1. Când a ajuns rege, Iotam era de douăzeci și cinci de ani, și șaisprezece ani a domnit în Ierusalim. Pe mama sa o chema Iorușă și era fiica lui Țadoc.

2. Și el a făcut lucruri plăcute în ochii Domnului ca și părintele său Uzia, dar

n'a intrat în templul Domnului. Ci poporul se strica din ce în ce mai mult.

3. El a zidit poarta cea de sus a templului Domnului, iar la zidul Ofelului a făcut multe îmbunătățiri.

4. El a ridicat cetății în muntele lui Iuda, iar în păduri a zidit castele și turnuri.

5. Și el a dus război cu regele Amoniților, pe care l-a învins. Și în anul acela Amoniții i-au dat o sută de talanți de argint, zece mii de cori de grâu și zece mii de orz. Această dare i-au plătit-o fiii lui Amon în anul al doilea și al treilea ai domniei lui.

6. Astfel Iotam a ajuns din ce în ce mai puternic, din pricină că și-a rânduit viața înaintea Domnului Dumnezeului său.

7. Celelalte fapte ale domniei lui Iotam, bătăliile lui și isprăvile lui sunt înșirate în « Cartea regilor lui Israil și ai lui Iuda ».

8. Când a ajuns rege, era în vârstă de douăzeci și cinci de ani, iar în Ierusalim a fost rege șaisprezece ani.

9. Și Iotam a adormit cu părinții lui și a fost îngropat în cetatea lui David, iar în locul lui a ajuns rege Ahaz, fiul lui.

28.

Domnia regelui Ahaz. Viața lui departe de Dumnezeu. Năvălirea Sirienilor și a Israiliților. Crâncen război: morți și prinși în luptă. Profetul Oded sfătuiește pe Israiliți să dea drumul celor luați în robie. Ahaz cheamă în ajutor pe împăratul Asiriei cu prilejul năvălirii în țară a Edomiților și a Filistenilor, în schimbul cărui ajutor i-a dat comorile din templu, din palatul domnesc și din casele voevozilor pe care le prădase. Inchinarea la idolișii Sirienilor. Jertfelnice idolești ridicate în Ierusalim și pe înălțimi.

1. Când Ahaz a ajuns rege, era de douăzeci și cinci de ani, și în Ierusalim a domnit șaisprezece ani. El n'a făcut lucruri plăcute în ochii Domnului, precum săvârșise David, strămoșul său.

2. El a umblat pe calea regilor lui Israil, ba chiar a făcut chipuri turnate Baalilor,

3. Și a dus tămâieri în valea Ben-Hinom, iar pe feciorul său l-a ars în foc după urtele obiceiuri ale păgânilor pe care Domnul i-a izgonit din fața Israelitelor.

4. Și a adus jertfe și tămâieri pe coline și pe dealuri și sub orice copac verde.

5. Pentru aceasta Domnul Dumnezeu lui I-a dat în mâna regelui Siriei, care l-a înfrânt și a luat în robie grea pe ai săi și i-a dus la Damasc. Pe lângă aceasta, el a mai fost dat și în mâna regelui lui Israel, care i-a pricinuit o mare înfrângere.

6. Și anume Pecah, fiul lui Remalia, a omorât în Iuda într-o singură zi o sută douăzeci de mii de viteji unul și unul, din pricină că se lepădaseră de Domnul Dumnezeu străbunilor lor.

7. Zicri, un viteaz din Efraim, a omorât pe Maaseia, fiul regelui, și pe Azricam, dregător și privighetor peste curtea domnească, și pe Elcana, cel al doilea după rege.

8. Atunci Israelitii au dus în robie dintre frații lor două sute de mii de femei, băieți și fete, ba au mai luat și o pradă bogată, pe care au dus-o în Samaria.

9. Dar acolo era un prooroc al Domnului, pe care îl chema Oded. Și el a ieșit întru întâmpinarea oștirii care avea să intre în Samaria și a grăit: «Iată că din pricina mâniei Domnului Dumnezeului părinților voștri împotriva locuitorilor din Iuda, Domnul i-a dat în mâna voastră și i-ați măcelărit cu o furie care a ajuns până la cer.

10. Și acum voi cugetați să împilați pe acești Iudei și Ierusalimiteni ca pe robi și pe roabe. Dar oare nu apasă asupra voastră nici o vină față de Domnul Dumnezeu vostru?

11. Și acum ascultați-mă! Trimiteți înapoi pe aceia pe care i-ați luat robi dintre frații voștri, iar de nu, văpaia mâniei Domnului se va revărsa peste voi!»

12. Atunci unii din căpeteniile lui Efraim și anume Azaria, fiul lui Iohanen, Berechia, fiul lui Meșilemot, Iezechia, fiul lui Șalum, și Amasa, fiul lui Hadlai, s'au ridicat împotriva celor care se întorceau de la bătălie,

13. Și le-au zis: «Nu mai aduceți aici pe cei luați robi! Voi aveți de gând să sporți încă păcatul și vina noastră pe lângă păcatul împotriva Domnului care apasă asupra noastră, căci mare este vina noastră și văpaia mâniei Domnului este gata să se reverse peste noi!»

14. Atunci oștenii au părăsit pe cei prinși împreună cu prada de război, în fața căpeteniilor și a obștiei întregi.

15. Iar căpeteniile pomenite pe nume au luat pe robi și din pradă au îmbrăcat pe toți cei goi, le-au dat haine și încălțăminte, le-au dat de mâncat și de băut și i-au uns cu untdelemn; pe toți cei osteniți de drum i-au suit pe asini și i-au dus în Ierihon, cetatea palmierilor, lângă frații lor, iar ei s'au întors în Samaria.

16. În vremea aceea regele Ahaz a trimis vorbă împăratului Asiriei ca să-i vină în ajutor,

17. Din pricină că Edomiții năvăliseră în Iuda, pe care îl înfrânseră și luaseră robi.

18. Pe de altă parte, Filistenii pătrunseseră în cetățile din Șefela și din Neghebul Iudei și cuceriseră Betșemeșul, Aialonul, Ghederotul și Soco ca așezările lui, Timna cu așezările ei și Ghimzo cu așezările lui, și se așezaseră acolo.

19. Așa a umilit Domnul pe Iuda din pricina lui Ahaz, regele Iudei, fiindcă băgase desfrânarea în Iuda și păcătuse împotriva Domnului.

20. Și Tiglatfalaras, împăratul Asiriei, a venit la el și l-a împilat în loc să-l sprijinească,

21. Fiindcă Ahaz prădase templul Domnului, palatul domnesc și casele voevozilor și comorile le dăduse împăratului Asiriei, fără de nici un folos.

22. Dar tocmai în vremea când acela îl strămtora, el sporea fărădelegile împotriva Domnului. Acesta a fost regele Ahaz.

23. El a adus jertfe zeilor Damascului, care îl învinseseră pe el, și zicea: «Dumnezeii regilor Siriei le-au venit întru ajutor, lor le voi aduce jertfă și ei îmi vor ajuta și mie». Dar ei i-au slujit spre cădere, și lui și întregului Israel.

24. Ahaz a mai adunat odoarele din templul Domnului și le-a sfărâmat, dar

după ce a închis porțile templului Domnului, și-a făcut jertfelnice în orișice colț al Ierusalimului;

25. In orișicare cetate din Iuda a făcut înălțimi pentru jertfă, ca să tămăzieze idolilor, și așa a mâniat pe Dumnezeuul străbunilor săi.

26. Celelalte fapte ale domniei lui, precum și toate isprăvile lui, de la început și până la sfârșit, sunt scrise în «Cartea regilor lui Iuda și ai lui Israel».

27. Și a adormit Ahaz cu părinții lui și l-au îngropat în cetatea lui David, în Ierusalim, și nu l-au pus în mormintele regilor lui Israel. Și Iezechia, fiul său, a ajuns rege în locul său.

29.

Domnia regelui Iezechia. Dregerea și deschiderea templului pentru dumnezeiasca slujbă. Cuvântul lui Iezechia către preoți și leviți. Curățirea templului și sfințirea lui. Rugăciuni și cântări cu acest prilej.

1. Când Iezechia a ajuns rege, era de douăzeci și cinci de ani, iar douăzeci și nouă de ani a domnit în Ierusalim. Pe mama sa o chema Abia și era fiica lui Zaharia.

2. El a săvârșit lucruri plăcute înaintea Domnului, întocmai ca și David strămoșul său.

3. În anul dintâi al domniei lui, în luna întâia, el a deschis ușile templului Domnului și le-a întărit.

4. Atunci a dat poruncă să vină preoții și leviții și, după ce i-a strâns în piața de la răsărit,

5. Le-a zis: «Ascultați-mă, voi leviților! Sfințiți-vă acum și sfințiți templul Domnului Dumnezeuului părinților voștri și dați afară spurcăciunea din Sfânta,

6. Fiindcă părinții noștri au păcătuit și fărâdelege au săvârșit înaintea Domnului Dumnezeuului nostru, pe care l-au părăsit; și-au întors fețele lor de la locașul Domnului și i-au arătat spatele.

7. Lu a închis de asemenea și porțile pridvorului, au stins candelile și nu i-au adus tămăie Dumnezeuului lui Israel, nici ardere de tot nu i-au adus în templu.

8. Din această pricină s'a vărsat mânia Domnului peste Iuda și peste Ierusalim

și i-a făcut ca pe un lucru de spaimă, de uluire și de răs, precum voi vedeți cu ochii voștri.

9. Și tot pentru aceasta, părinții noștri au căzut în ascuțișul săbiei, iar feciorii, fiicele și femeile noastre au fost duse în robie.

10. Acum mi-am pus în gând să închei legământ cu Domnul Dumnezeuul lui Israel, ca să-și întoarcă flacăra mâniei lui de la noi.

11. Fiilor! Nu pregetați, căci pe voi v'a ales Domnul ca să stați în fața lui, să-i slujiți lui, să-i fiți slujitori și să-i aduceți tămăie.»

12. Atunci leviții: Mahat, fiul lui Amasai, Ioil, fiul lui Azaria, dintre Cahatiți; iar din fiii lui Merari: Chiș, fiul lui Abdi, Azaria, fiul lui Iehaleleel; și dintre Ghersoniți: Ioah, fiul lui Zima, și Eden, fiul lui Ioah;

13. Și dintre fiii lui Elișafan: Șimri și Ieiel; și dintre fiii lui Asaf: Zaharia și Matania;

14. Și dintre fiii lui Heman: Iehiel și Șimei; și dintre fiii lui Iedutun: Șemaia și Uziel,

15. Au pornit și au strâns pe frații lor și s'au sfințit și au început după cuvântul Domnului, la porunca regelui, să curețe templul Domnului.

16. Și preoții au intrat în lăuntru templului Domnului ca să-l curețe. Și au scos în curtea templului toată spurcăciunea care se găsea în templul Domnului. Și au luat-o apoi ca s'o ducă afară în albia Cedronului.

17. Și anume, au început sfințirea în ziua întâi a lunii întâi, iar în ziua a opta a lunii ajunseseră până la pridvorul templului Domnului. Deci ei au sfințit templul Domnului în timp de opt zile, iar în ziua a șaisprezecea au isprăvit.

18. Apoi au intrat în lăuntru la regele Iezechia și ei l-au înștiințat: «Am curățit tot templul Domnului: altarul arderilor de tot, toate odoarele, masa pâinilor punerii înainte împreună cu toate vasele ei.

19. Așijderea și toate vasele pe care le pângărise regele Ahaz în timpul domniei prin fărâdelegile lui, noi le-am

adus în stare bună și le-am sfințit, și iată că se găsesec înaintea jertfelnicului Domnului!»

20. Atunci Iezechia s'a sculat de dimineață și a adunat pe mai marii cetății și s'a dus în templul Domnului,

21. Și au adus șapte vitei, șapte berbeci, șapte miei și șapte țapi, jertfă pentru păcat: pentru stăpânire, pentru templu și pentru Iuda. Apoi a poruncit preoților din neamul lui Aaron să aducă ardere de tot pe jertfelnicul Domnului.

22. Și au junghiat vitele mari, de la care preoții au strâns sângele cu care au stropit jertfelnicul; și au junghiat berbecii și cu sângele au stropit jertfelnicul, și au junghiat miei și cu sângele au stropit jertfelnicul.

23. Apoi au apropiat țapii ca jertfă pentru păcat înaintea regelui și înaintea adunării, iar ei și-au pus mâinile deasupra lor,

24. Și preoții i-au junghiat, iar cu sângele lor au făcut ispășirea păcatelor la jertfelnic, pentru iertarea păcatelor întregului Israil, fiindcă regele poruncise să se aducă ardere de tot și jertfă pentru păcat.

25. Pentru aceasta el a așezat pe leviți în templul Domnului cu chimvale, cu harfe și cu chitare după îndreptările lui David, ale lui Gad, văzătorul regelui, și ale lui Natan proorocul. Această prăvilă venea de la Domnul prin gura proorocilor săi.

26. Și leviții s'au așezat într'un loc cu instrumentele muzicale ale lui David, iar preoții cu trâmbițele.

27. Și a poruncit Iezechia să se aducă arderea de tot pe jertfelnic. Și în clipa când a început arderea de tot, a început cântarea Domnului și sunarea din trâmbițe, însoțite de instrumentele lui David, regele lui Israil.

28. Toată obștia a căzut în genunchi cu închinăciune, și au cântat cântarea și trâmbițele au sunat până când s'a sfârșit arderea de tot.

29. Și când s'au sfârșit arderile de tot, regele împreună cu suita lui înge-nunchiară și se închinară.

30. Apoi regele Iezechia a poruncit și sfetnicii au spus leviților să proslă-

vească pe Domnul cu cuvintele lui David și ale lui Asaf văzătorul. Și ei îl proslăviră cu veselie, și ei au înge-nunchiat și s'au închinat.

31. Și Iezechia a prins a grăi și a zis: «Acum voi sunteți sfințiți pentru Domnul! Apropiați-vă și aduceți jertfe și jertfe de mulțumire în templul Domnului.» Și obștia a adus jertfe și jertfe de mulțumire, și pe care îl lăsa inima și ardere de tot.

32. Numărul capetelor de vită pentru arderea de tot pe care a adus-o obștia a fost: șaptezeci de vite mari, o sută de berbeci și două sute de miei, toate ca ardere de tot pentru Domnul.

33. Pentru jertfa de mulțumire au fost: șase sute de vite mari și trei mii de vite mici.

34. Numai că preoții erau puțini, încât nu puteau să jupoarie toate arderile de tot și pentru aceasta îi ajutau frații lor, leviții, până se sfârșea lucrul și până când se sfințeau preoții, fiindcă leviților lor le era mai aminte de cât preoților ca să se sfințească.

35. Pe lângă aceasta, erau multe ardere de tot, în afară de grăsimea jertfelor de pace și a celor cu turnare pentru arderile de tot.

36. Și Iezechia împreună cu tot poporul s'au bucurat de ceea ce Dumnezeu pregătise pentru popor, fiindcă lucrul se făcuse neobișnuit de repede.

30.

Iezechia trimite soli ca să înștiințeze poporul pentru praznicul Paștilor. Praznicul s'a serbat cu mare bucurie, vreme de două săptămâni.

1. Și Iezechia a trimis soli în toată țara lui Israil și a lui Iuda, ba a scris și scrisori către Efraim și Manase ca să vină la templul Domnului din Ierusalim, la praznicul Paștilor Domnului Dumnezeului lui Israil.

2. Regele și dregătorii lui și toată obștia din Ierusalim au chibzuit să prăznuiască Paștile în luna a doua,

3. Fiindcă nu le putuseră prăznuia vreme, din pricină că nu erau destui

preoți sfințiți și nici norodul nu se adunase la Ierusalim.

4. Acest lucru i-a plăcut regelui și obștiei întregi,

5. Și au hotărât să dea de știre în tot Israelul, de la Beerșeba și până în Dan, ca toți să vină la praznicul Paștilor Domnului Dumnezeuului lui Israel, la Ierusalim, căci nu fusese de multe ori prăznuit precum este scris.

6. Și solii au plecat cu scrisorile din mâna regelui și a sfetnicilor lui în toată țara lui Israel și a lui Iuda, după porunca regelui, și au dat de veste: « Fii ai lui Israel! Intoarceți-vă cu pocăință la Domnul Dumnezeuului lui Avraam, Isaac și Israel, ca ei să se întoarcă spre cei rămași, care au scăpat din mâna împăraților Asiriei.

7. Nu fiți ca părinții și ca frații voștri care n'au crezut în Domnul Dumnezeuului părinților lor, pentru care lucru au fost dați pustiirii, după cum vedeți.

8. Acum nu vă învățoșați cerbicea ca părinții voștri, ci dați slavă Domnului și veniți în templul său, pe care l-a sfințit deapururi, și slujiți Domnului Dumnezeuului vostru, ca el să întoarcă de la voi văpaia mâniei sale.

9. Și dacă vă veți întoarce cu pocăință la Domnul, frații voștri și fiii voștri vor afla îndurare înaintea celor care i-au robzit și se vor putea întoarce în țara aceasta, fiindcă Domnul Dumnezeuului vostru este milostiv și îndurător și nu-și va întoarce fața sa de la voi, când vă veți pocăi! »

10. Și solii au străbătut cetate cu cetate din ținutul Efraimului și al lui Manase până spre Zebulon, dar erau luați în răs și batjocoriți.

11. Numai vreo câțiva din Așer, din Manase și din Zebulon s'au umilit și au venit la Ierusalim.

12. Asemenea și în Iuda a lucrat mâna Domnului ca să-i unească într'un cuget și să aducă la îndeplinire porunca pe care regele și sfetnicii lui o dăduseră după cuvântul Domnului.

13. Și s'a strâns popor mult în Ierusalim să serbeze praznicul azimelor în luna a doua — o adunare nenumărată.

14. Și au purces să nimicească jertfelnicile din Ierusalim, și toate altarele tămâierilor le-au prăpădit și le-au aruncat în valea Cedronului.

15. Apoi au junghiat mielul Paștilor, în ziua a paisprezecea din luna a doua, iar preoții și leviții de rușine s'au sfințit și au adus ardere de tot în templul Domnului.

16. Și s'a așezat fiecare la locul lui după rânduiala din legea lui Moise, omul lui Dumnezeu, iar preoții stropeau cu sângele pe care îl luaseră din mâna leviților.

17. Fiindcă în obștie erau mulți care nu se curățiseră, leviții junghiau miei de Paști pentru cei care nu erau curați ca să-i aducă Domnului,

18. Și astfel mult norod din seminția lui Efraim, a lui Manase, a lui Isahar și a lui Zebulon, cu toate că erau necurați, au mâncat Paștile împotriva Scripturii. Dar Iezechia se ruga pentru ei și zicea: « Domnul cel care este bun să ierte »

19. Pe oricine s'a sărguit cu inima să caute pe Domnul Dumnezeuului părinților săi, cu toate că nu a avut curățenia cerută după rânduiala templului! »

20. Și Domnul a ascultat pe Iezechia și a iertat poporul.

21. În felul acesta Israelii care se aflau în Ierusalim au sărbătorit praznicul azimilor cu bucurie mare timp de șapte zile, iar preoții și leviții laudau zi de zi pe Domnul din instrumente potrivite cu slujba lor.

22. Și Iezechia grația prietenos tuturor leviților care se arătau indestul de pricepuți în slujba Domnului. Apoi au sfârșit praznicul cel de șapte zile cu jertfele de pace, laudând pe Domnul Dumnezeuului părinților lor.

23. Și obștia toată a chibzuit să prăznuiască alte șapte zile, și au prăznuit șapte zile cu veselie,

24. Fiindcă regele Iezechia dăruise obștiei o mie de viței și șapte mii de vite mici, iar sfetnicii dăduseră și ei o mie de viței și zece mii de vite mărunte pentru jertfa ridicată. Cu acest prilej au fost sfințiți mulți preoți.

25. Și s'a veselit toată obștia lui Iuda, împreună cu preoții și leviții, și toată obștia celor care veniseră din Israil, precum și streinii care se strămutaseră din pământul lui Israil și locuiau în Iuda.

26. Și a fost praznic cu veselie mare în Ierusalim, fiindcă din zilele lui Solomon, fiul lui David, regele lui Israil, nu mai fusese praznic ca acesta în Ierusalim.

27. Apoi preoții și leviții au purces să binecuvinteze poporul, și glasul lor a fost auzit și rugăciunea lor a ajuns până în locul cel sfânt al Domnului, în ceruri.

31.

Dărămarea idolilor și a capștilor de pe înălțimi. Grijă pentru dumnezeiasca slujbă și pentru veniturile care se cuvin preoților și leviților. Catagrafierea familiilor preoțești și a leviților. În toate lucrările lui a avut spor.

1. Iar după ce s'au sfârșit toate acestea, toți Israiliții care se aflau în cetățile Iudei au ieșit și au sfărâmat stâlpii cei cu pisani, au nimicit Așerele, au dărâmat cu desăvârșire capștile de pe înălțimi și toate altarele din toată țara lui Iuda, din Veniamin, din Efraim și din Manase. Apoi toți Israiliții s'au întors în cetățile lor, fiecare la casa sa.

2. Apoi Iezechia a statornicit clase de preoți și leviți după clasele lor — fiecare preot și levit cu slujba lui: fie pentru arderile de tot, ori pentru jertfele de pace și pentru dumnezeiasca slujbă, fie pentru cântări ori doxologii, fie pentru paza porților templului Domnului.

3. Dar și regele a făcut parte din averea sa pentru arderile de tot, pentru arderile de tot de dimineață și de seară, pentru cele din Sâmbete și la lunile noi, precum și pentru praznice, așa cum este scris în legea Domnului.

4. A dat poruncă și poporului care locuia în Ierusalim să dea partea cuvenită preoților și leviților, ca ei să fie neclintii lângă legea Domnului.

5. Și îndată ce s'a zvonit de această poruncă, fiii lui Israil au adus cu belșug pângă din grâu, din vin, din unt-

delemn, din miere și din toate roadele țării. Și au mai adus din toate zeciuală prisoselnică.

6. Fiii lui Israil și ai lui Iuda care locuiau în cetățile Iudei au adus și ei zeciuală din vite mari și mici, zeciuală din prinoasele afierosite Domnului Dumnezeu lor, și le-au pus grămezi-grămezi,

7. Și au început cu făcutul grămezilor în luna a treia și au isprăvit în luna a șaptea.

8. Iar când a venit Iezechia, împreună cu sfetnicii lui, și au văzut grămezile, au binecuvântat pe Domnul și pe poporul său Israil.

9. Și întrebând Iezechia pe preoți și pe leviți ce este cu grămezile,

10. I-a răspuns Azaria, arhierul din neamul lui Țadoc, și i-a zis: «De când se aduc prinoase înălțate în templul Domnului, am mâncat, ne-am săturat și a mai și prisosit, fiindcă Domnul a binecuvântat pe poporul său. Iar prisosul iată-l în grămezile acestea!»

11. Atunci a poruncit Iezechia să pregătească în templul Domnului camere. Și după ce le-au pregătit,

12. Au adus prinoasele înălțate, zeciuală și darurile, cu credință, iar pentru supravegherea lor au pus un ispravnic, pe levitul Canaania, iar al doilea pe Șimei, fratele său.

13. Canaania și Șimei, fratele său, aveau sub mâna lor ajutoare pe: Iehiel, Azaria, Nahat, Asael, Ierimot, Iozabad, Eliel, Ismachia, Mahat și pe Benaia, după porunca regelui Iezechia și a lui Azazia, principele templului lui Dumnezeu.

14. Și Core, fiul lui Imna levitul, portarul de la răsărit, priveghea darurile care se aduceau de bună voie Domnului, ca să se dea Domnului prinoasele înălțate și prea sfintele daruri,

15. Iar lângă ei slujeau cu credință în cetățile preoțești: Eden, Veniamin, Iesua, Șemaia, Amaria și Șecania, ca să se dea fraților lor din aceeași tagmă partea lor, celui mai în vârstă ca și celui mai tânăr,

16. Afară de bărbații cei trecuți în catagrafia neamului de la treizeci de ani și mai în sus, toți aceia care

veneau zi de zi în templul Domnului ca să-și facă slujba lor potrivit cerințelor tagmei lor.

17. Catagrafia aceasta se alcătuiă astfel: erau trecuți preoții după familiile lor, apoi leviții după slujbele lor și după clasele lor, de la douăzeci de ani și mai mari,

18. Și erau înscrși cu toți copiii, femeile, feciorii și fiecele lor, adică toată familia, căci ei se îndeletniceau cu credincioșie cu lucrurile sfinte.

19. Pentru neamul lui Aaron, pentru preoții care locuiau în ținutul dimprejurul cetăților, erau în fiecare cetate oameni arătați pe nume ca să le dea partea cuvenită la toți preoții și leviții înscrși.

20. Iată ce fel de lucruri a făcut Iezechia în toată țara lui Iuda! El a săvârșit lucruri bune, plăcute și adevărate înaintea Domnului Dumnezeuului său.

21. Și în toate lucrările pe care le-a început ori pentru slujba din templul Domnului, ori pentru paza legii și a poruncilor lui, el, năzuind spre Dumnezeuul său, le-a făcut din toată inima și a avut izbândă.

32.

Năvala lui Sanherib în Iuda. Măsurile luate de Iezechia pentru a stăvili năvala dușmanului. Sanherib trimite soli din Lachiș, unde se oprise cu oștirea, cu vorbă la Iezechia ca el să predea cetatea. Rugăciunea către Domnul. Nimicirea oștirii lui Sanherib. Boala lui Iezechia. Bogăția lui Iezechia. Solie din partea Babilonului. Moartea lui Iezechia.

1. După aceste lucruri și această râvnă pentru credință, a pornit Sanherib, împăratul Asiriei, și, după ce a intrat în Iuda, a împresurat cetățile întărite și cugeta să le cucerească pentru sine.

2. Când a văzut Iezechia că Sanherib a venit cu gând să facă război împotriva Ierusalimului,

3. S'a sfătuit cu sftenicii și cu vitejii săi, ca să astupe izvoarele de apă de dinafara cetății, și ei l-au ajutat.

4. Atunci s'a adunat popor mult și a astupat toate izvoarele precum și pârâul care curgea prin cetate și zicea:

« Când va veni împăratul Asiriei, pentru ce să găsească atâta apă? »

5. Apoi s'a așezat cu nădejde pe lucru și a zidit orice spărtură din zid, și a înălțat deasupra turnuri, a zidit pe dinafară alt zid, a întărit Milo în cetatea lui David și a făcut multe arme de aruncat și scuturi;

6. A pus căpitani războinici în fruntea poporului și i-a strâns la el în piața de la poarta cetății și prietenește le-a grăit așa:

7. « Fiți bărbătoși și îndrăzneți! Nu vă temeți și nu vă înpăimântați în fața împăratului Asiriei și în fața oștirii care este cu el, căci eu noi este una mult mai numeroasă decât a lui!

8. Cu el e un braț de carne, iar cu noi este Domnul Dumnezeuul nostru care ne ajută și luptă în războaiele noastre! » Și poporul a crezut în cuvintele lui Iezechia, regele Iudei.

9. După acestea, Sanherib, împăratul Asiriei, care se afla cu toată oștirea în fața Lachișului, a trimis pe dregătorii săi la Iezechia, regele lui Iuda, și la toți Iudeii care se aflau în Ierusalim, cu poruncă să le spună:

10. « Așa zice Sanherib, împăratul Asiriei! În cine nădărduiți voi de stați împresurați în Ierusalim?

11. Iată, Iezechia vă înșeală și vă lasă să muriți de foame și de sete ademenindu-vă: Domnul Dumnezeuul nostru ne va mântui din mâna împăratului Asiriei!

12. Acest Iezechia a desființat înălțimile și jertfelnicele și a poruncit lui Iuda și Ierusalimului zicând: « Înaintea unui singur jertfelnic să vă închinați și lui să-i aduceți tămâieri! »

13. Nu știți voi oare ce am făcut eu și părinții mei cu toate popoarele împărățiilor? Au putut oare dumnezeii popoarelor din aceste împărății să scape țara lor din mâna mea?

14. Care dintre toți dumnezeii popoarelor acestora, pe care părinții mei le-au nimicit, a putut să scape pe poporul său din mâna mea, ca și Dumnezeuul vostru să vă poată scăpa din mâna mea?

15. Și acum să nu vă năucească și să nu vă înșele pe voi Iezechia cu astfel

de vorbe! Să nu-l credeți, fiindcă nici un dumnezeu al vre-unui popor sau al vre-unui împărății n'a putut să scape poporul său din mâna mea și din mâna părinților mei, cu atât mai vârtos Dumnezeuul vostru nu vă va putea mântui din mâna mea!»

16. Și așa au grăit dregătorii lui împotriva Domnului Dumnezeu și împotriva lui Iezechia, robul său.

17. Sanherib a scris și scrisori în care hulea pe Domnul Dumnezeu lui Israel și ca să-l defaime zicea: «După cum dumnezeii popoarelor din împărății n'au putut să scape pe poporul lor din mâna mea, tot așa Dumnezeuul lui Iezechia nu va putea mântui pe poporul său din mâna mea!»

18. Și au strigat cu glas tare la poporul din Ierusalim care se afla pe ziduri, în limba evreiască, ca să-l înspăimânte și să bage frica în el, și astfel să cuprindă cctatea,

19. Și vorbeau despre Dumnezeuul Ierusalimului, ca despre dumnezeii popoarelor păgâne, care sunt lucruri de mâini omenești.

20. Dar când regele Iezechia și Isaia proorocul, fiul lui Amos, au început să se roage și au strigat la cer,

21. A trimis Domnul un înger care a nimicit în tabără toți ostenii împăratului Asiriei, cu generali și cu căpitani. Și s'a întors rușinat în țara lui, și întiând în templul dumnezeului lui, unul din cei ieșiți din coapsele lui l-a doborât cu sabia.

22. Așa a mântuit Domnul pe Iezechia și pe toți locuitorii Ierusalimului din mâna lui Sanherib, împăratul Asiriei, și din mâna tuturor vrăjmașilor lui și de jur-împrejur le-a dat tihnă.

23. Mulți au adus Domnului daruri în Ierusalim, iar lui Iezechia scumpeturi. Și după aceasta el s'a ridicat în ochii tuturor popoarelor.

24. În vremea aceea s'a îmbolnăvit Iezechia de moarte și s'a rugat Domnului, și el l-a auzit și i-a dat un semn minunat.

25. Dar Iezechia n'a răsplătit binefacerea pe care o primise, ci s'a trufit în inima lui, din care pricină s'a abătut

mânia lui Dumnezeu peste el și peste Iuda și Ierusalim.

26. Atunci Iezechia s'a smerit din trufia lui și împreună cu el și locuitorii Ierusalimului, drept aceea mânia Domnului nu s'a mai abătut peste ei în vremea domniei lui Iezechia.

27. Și Iezechia a avut bogăție și slavă multă foarte și și-a făcut vistierii pentru argint, pentru aur și pentru pietre prețioase, pentru mirezme, pentru scuturi și pentru tot felul de odoare,

28. Așijderea și jitnițe pentru strănsul roadelor: grâu, vin și untdelemn, staule pentru fel și fel de vite și târle pentru oi.

29. Și-a zidit cetăți, a avut turme mari de oi și de vite, fiindcă Dumnezeuul i-a dat avere peste măsură de multă.

30. Și tot Iezechia a astupat cursul cel de sus al Ghihonului și l-a îndreptat în jos prin partea de apus a cetății lui David. Și în toate lucrările sale Iezechia a izbucit.

31. Iar când solii împăratului, din Babilon, care fuseseră trimiși să-l întrebe despre semnul minunat întâmplat în țară, au venit la el, Domnul nu l-a părăsit decât ca să-l ispitească și să cunoască tot din inima lui.

32. Celelalte fapte ale domniei lui Iezechia, precum și evlavia lui, sunt scrise în vedenia lui Isaia proorocul, fiul lui Amos, și în «Cartea regilor lui Iuda și ai lui Israel».

33. Și a adormit Iezechia cu părinții săi și l-au îngropat într'un loc, în gropnițele fiilor lui David. La moartea lui, tot Iuda și locuitorii Ierusalimului i-au arătat mare cinste. În locul său a ajuns rege fiul său Manase.

83.

Domnia regelui Manase. Viața lui depărtată de Dumnezeu. El a statornicit închinarea la idoli. Pocăința lui Manase după ce a fost dus în robie în Babilon. Credința lui Manase. Moartea lui. Domnia lui Amon, fiul său. Închinarea la idoli.

Moartea lui Amon.

1. Când s'a suit Manase pe tron, era de doisprezece ani, și cincizeci și cinci de ani a fost rege în Ierusalim.

2. El a făcut fapte rele în ochii Domnului, luându-se după ticăloșiile păgânilor pe care i-a alungat Domnul din fața fiilor lui Israel.

3. El a clădit iarăși înălțimile pe care le dădărașe părintele său Iezechia, a ridicat jertfelnice în cinstea Baalilor, a făcut Așere și s'a închinat la toată oastea cerească și i-a slujit ei;

4. A clădit jertfelnice în templul Domnului, despre care Domnul spusese: « În Ierusalim va sălăslui numele meu deapururi ! »

5. Și a înălțat jertfelnice pentru toată oastea cerului în amândouă curțile templului Domnului.

6. El a ars pe fiul său în foc în valea Ben-Hinom, a făcut vrăjitorie, fermecătorie și magie, și-a adus ghicitori cu morți și cititori în stele, și a sporit necredința înaintea Domnului ca să-l înțărâte.

7. A făcut idoli ciopliți în piatră, pe care i-a așezat în templul Domnului, despre care Dumnezeu zisese lui David și lui Solomon, fiul său: « În templul acesta și în Ierusalimul pe care l-am ales din toate semințiile lui Israel imi voi pune numele meu deapururi ! »

8. Și nu voi clinti piciorul lui Israel din pământul pe care l-am dăruit părinților lor, numai dacă va păzi cu credință tot ceea ce i-am poruncit lui: toată legea, poruncile și îndreptările orânduite de Moise ! »

9. Dar Manase a dus la rătăcire pe Iuda și pe locuitorii Ierusalimului, încât ei au săvârșit fapte și mai rele decât păgânii pe care îi stărpise Domnul din fața fiilor lui Israel.

10. Și Domnul a grăit către Manase și către poporul său, dar ei n'au luat aminte,

11. Din care pricină Domnul a adus peste ei pe căpitanii armatei împăratului Asiriei, care au prins pe Manase de viu și, după ce l-au aruncat în lanțuri de aramă, l-au dus în Babilon.

12. Iar în strămtorarea lui s'a rugat fierbinte Domnului Dumnezeuului său și s'a umilit tare în fața Dumnezeuului părinților săi,

13. Și i s'a rugat și i s'a închinat, și el i-a ascultat rugăciunea lui din inimă și l-a adus înapoi la Ierusalim în țara lui. Atunci a cunoscut Manase că Domnul este Dumnezeu.

14. După aceasta el a zidit zidul cel dinafară al cetății lui David, la apus de Ghihon, în vale, până la Poarta Peștilor, a înconjurat Ofelul și l-a înălțat tare, apoi a așezat căpetenii de oștire în toate cetățile întărite ale lui Iuda,

15. A dat afară din templul Domnului pe dumnezeii cei streini și idoli și toate jertfelnicele pe care le ridicase în muntele templului Domnului și în Ierusalim și le-a zvrălit din cetate.

16. Și a zidit iarăși jertfelnic Domnului și a adus jertfe pe el, jertfe de pace și de mulțumire, poruncind lui Iuda să se închine Domnului Dumnezeuului lui Israel.

17. Poporul mai aducea jertfe pe înălțimi, însă numai pentru Domnul Dumnezeuul său.

18. Cealaltă istorie a vieții lui Manase, rugăciunea lui cea către Domnul și cuvintele proorocilor care au fost rostite în numele Domnului Dumnezeuului lui Israel, iată se află în « Istoria regilor lui Israel »,

19. Iar rugăciunea lui și cum a fost ascultat, toate păcatele și păgânătatea lui, meleagurile pe care a clădit capiști pentru înălțimi, unde a așezat Așere și idoli înainte de a se pocăi, iată sînt scrise în « Istoria proorocilor ».

20. Și a adormit Manase cu părinții săi și l-au îngropat în grădina palatului său, iar în locul său s'a suit pe tron fiul său Amon.

21. Amon era în vârstă de douăzeci și doi de ani când a ajuns rege, și în Ierusalim a domnit doi ani.

22. El a săvârșit fapte rele în ochii Domnului, precum a făcut și Manase, părintele său, iar tuturor idolilor pe care îi făcuse Manase, tatăl său, el le-a adus jertfe și li s'a închinat.

23. Și nu s'a pocăit în fața Domnului precum s'a pocăit Manase, părintele său, ci dimpotrivă Amon a sporit în vinovăție.

24. Dregătorii lui au urzit o uelțire împotriva-i și l-au ucis în palatul său,

25. Însă poporul țării a omorât pe toți uneltitorii împotriva regelui Amon. Și în locul său poporul a așezat rege pe fiul său Iosia.

34.

Domnia regelui Iosia. Evlavia lui. Dărâmarea jertfelnicilor făcute pentru Baal, a statuilor închinat soarelui și ale tuturor idolilor, precum și a Așereilor. Dregerea templului. Găsirea cărții legii: a cărții legământului. Citirea ei în fața regelui, care, auzind cuprinsul, își sfășie veșmintele. Regele trimite solie să întrebe pe proorocița Hulda. Cuvântul de răspuns al proorociței adus regelui.

1. De opt ani era Iosia când a ajuns rege, și treizeci și unu de ani a domnit în Ierusalim.

2. El a făcut lucruri plăcute în ochii Domnului, mergând pe căile strămoșului său David, fără ca să dea la dreapta ori la stânga.

3. În anul al optulea al domniei lui, deși era tânăr, a început să caute pe Dumnezeu lui David, străbunul său, iar în anul al doisprezecelea a început să curețe țara lui Iuda și Ierusalimul de înălțimile cu jertfelnice, de Așere, de idoli ciopliți și turnați.

4. În fața lui au fost dărâmate jertfelnicele Baalilor, și statuile închinat soarelui de deasupra lor le-a sfărâmat, Așerele și idoli ciopliți și turnați i-a făcut fărîme și pulbere, pe care a presurat-o pe mormintele celor care le aduseseră jertfe,

5. Oasele preoților le-a ars pe altarele lor și așa a curățit Iuda și Israilul.

6. Tot așa în cetățile lui Manase, ale lui Efraim și ale lui Simeon, până în ținutul Neftali, în mijlocul dărâmăturilor lor,

7. A dat la pămînt altarele lor, Așerele și idoli i-a sfărâmat și i-a prefăcut în pulbere, toate statuile închinat soarelui le-a dărâmat în toată țara lui Israil și apoi s'a întors la Ierusalim.

8. În anul al optsprezecelea al stăpînirii lui, — cu gând ca să curețe țara și templul de idoli, — a trimis pe Șafan, fiul lui Ațalia, pe Maaseia, cărmuitorul ce-

tății, și pe Ioab, fiul lui Ioahaz cronicarul, ca să dregă templul Domnului Dumnezeuului său.

9. Și când au venit la arhiereul Hilchia, i-au dat argintul care fusese adus în templul Domnului și pe care îl strănseră leviții portari, din Manase și Efraim, de la ceilalți Israiliți, ca și din tot ținutul lui Iuda și Veniamin și de la locuitorii Ierusalimului.

10. Și anume l-au încredințat meșterilor de lucrări puși să ia seama la templul Domnului și să plătească pe lucrătorii tocmiți să dregă templul și să-l aducă în stare bună.

11. La rândul lor, ei l-au trecut dulgherilor și zidarilor pentru cumpăraturile pietrelor cioplite, grindăriei și bărnelor trebuincioase la clădirile pe care le stricaseră regii lui Iuda.

12. Acești oameni lucrau cu râvnă la lucrul lor, și aveau supraveghetori pe leviții Iahat și Obadia, din neamul lui Merari, și pe Zaharia și Meșulam, din neamul lui Cahat, ca îndrumători. Alți leviți, iscusiți într'ale uneltelor muzicale,

13. Erau puși peste salahori, iar peste toți cei care făceau câte o treabă erau supraveghetori. Unii din leviți erau scriitori, dregători și portari.

14. În clipa când scoteau argintul care fusese adus în templul Domnului, Hilchia arhiereul a găsit cartea legii Domnului care fusese dată prin mâna lui Moise.

15. Atunci Hilchia a început a vorbi și a zis lui Șafan scriitorul: « Am găsit cartea legii în templul Domnului! » Și Hilchia arhiereul a dat cartea lui Șafan.

16. Și Șafan a dus-o regelui, căruia i-a dat și răspunsul: « Tot ce a fost încredințat robilor tăi, ei au îndeplinit!

17. Ei au luat tot argintul care se afla în templul Domnului și l-au dat în mâna celor puși să ia seama și în mâna meșterilor de lucrări! »

18. Șafan scriitorul a împărțit regelui și acest lucru: « Arhiereul Hilchia mi-a înmănat o carte ». Și Șafan a citit înaintea regelui dintr'însa.

19. Când regele a auzit cuvintele legii, și-a sfășiat veșmintele,

20. Și a poruncit lui Hilchia, lui Ahicam, fiul lui Șafan, lui Abdon, fiul lui Miheia, lui Șafan scriitorul și lui Asaia, slujitorul regelui, așa:

21. « Duceți-vă și întrebați pe Domnul despre mine și despre cei care au mai rămas în Israel și Iuda, pentru cuprinsul acestei cărți care a fost găsită, căci mare este mânia Domnului ce s'a vărsat peste noi, fiindcă părinții noștri n'au păzit cu credință poruncile Domnului, precum sunt scrise în cartea aceasta ».

22. Atunci Hilchia împreună cu cei cărora le poruncise regele s'au dus la proorocița Hulda, femeia lui Șalum veșmântarul, fiul lui Tochat, fiul lui Hasra, care locuia în Ierusalim, în despărțământul al doilea, și i-au grăit ei despre aceasta.

23. Și ea le-a răspuns: « Așa zice Domnul Dumnezeuul lui Israel! Ziceți omului care v'a trimis:

24. Așa grăiește Domnul! Iată, voi aduce nenorociri peste locul acesta și peste locuitorii lui toate blestemele care sunt scrise în cartea care a fost citită în fața regelui lui Iuda.

25. Din pricină că m'au părăsit și au adus tămâieri altor dumnezei ca să-mi ațâțe mânia cu fapăturile mâinilor lor; mânia mea s'a aprins peste locul acesta și nu se va stinge.

26. Și regelui lui Iuda care v'a mânat pe voi să întrebați pe Domnul, așa să-i spuneți: Așa zice Domnul Dumnezeuul lui Israel! Cât despre cuvintele pe care tu le-ai auzit,

27. Din pricină că te-ai căit în inima ta și te-ai smerit în fața lui Dumnezeu când ai auzit cuvintele mele împotriva locului acesta și a locuitorilor lui și te-ai umilit și ți-ai sfășiat veșmintele tale și ai plâns înaintea mea, pentru aceasta și eu te-am ascultat », — zice Domnul.

28. « Iată că te voi adăoga la părinții tăi și în pace te vei pogori în mormântul tău, fără ca ochii tăi să vadă toate nenorocirile pe care eu le voi aduce peste locul acesta și peste locuitorii lui! » Acesta a fost răspunsul pe care ei l-au adus regelui.

29. Și regele a trimis îndată soli să adune pe toți bătrânii lui Iuda și ai Ierusalimului.

30. Și regele s'a suit în templul Domnului împreună cu toți Iudeii și locuitorii Ierusalimului, preoții și leviții, precum și tot norodul de la mic până la mare, și el a citit în auzul lor toate cuvintele cărții legământului care a fost găsită în templul Domnului.

31. Și regele a stat în jilțul său și a încheiat legământ înaintea Domnului ca să umble în calea Domnului și să păzească poruncile lui, descoperirile lui și legile lui din toată inima și din tot sufletul lui și să fie cu răvnă pentru poruncile legământului scrise în cartea aceasta.

32. Și el a cuprins în legământul acesta pe toți cei care se aflau în Ierusalim și în Veniamin. Și locuitorii Ierusalimului au început să viețuiască după legământul lui Dumnezeu, Dumnezeul părinților lor.

33. Apoi Iosia a înlăturat toți idoli din toate ținuturile fiilor lui Israel și a silit pe toți cei ce se aflau în Ierusalim să se închine Domnului Dumnezeului lor. În toate zilele vieții lui, ei nu s'au despărțat de Domnul Dumnezeuul părinților lor.

35.

Prăznuirea Paștilor în ziua a paisprezecea din luna întâia. Rânduiala serbării praznicului. Mielul pascal și alte jertfe cu acest prilej. Leviții și cântăreții. Bătălia de la Meghido împotriva lui Neco, împăratul Egiptului, care mergea la Carchemiş. Moartea lui Iosia.

1. Și Iosia a prăznuit în Ierusalim Paștile Domnului, și a fost junghiat mielul Paștilor în a paisprezecea zi din luna întâia.

2. Și a pus preoți, fiecare la slujba lui, și i-a îmbărbătat să slujească în templul Domnului.

3. Iar leviților care învățau pe tot Israelul și care erau sfințiți pentru Domnul, le-a zis: « Puneți sfântul chivot în templul pe care l-a zidit Solomon, fiul lui David, regele lui Israel. Nu-l mai duceți pe umere! Acum slujiți pe Domnul Dumnezeuul vostru și pe poporul său Israel.

4. Fiți gata, după familiile voastre din clasele voastre, după rânduiala lui David,

regele lui Israil, și după pravila lui Solomon, fiul său.

5. Sluiți în templu la rând, după clasele familiilor fraților voștri, pe fiii poporului, și anume în fiecare clasă să fie câte o ramură dintr'o familie de leviți.

6. Junghiați mielul Paștilor, sfințiți-vă și pregătiți-l pentru frații voștri, ca să-l prăznuiască după cuvântul lui Dumnezeu pe care l-a dat prin Moise.»

7. Atunci Iosia a dăruit oamenilor din popor treizeci de mii de vite mici, miei și iezi, toate ca jertfă înălțată de Paști, pentru toți cei de față, și trei mii de boi din averea regelui.

8. Principii lui dăruiră de bună voie o jertfă înălțată preoților și leviților. Hilchia, Zaharia și Iehiel, principii templului lui Dumnezeu, dăruiră pentru Paști două mii șase sute de miei și trei sute de vite mari;

9. Canaania, Șemaia și Natanail, frații lui, Hașabia, Ieiel și Iozabad, principii leviților, dădură leviților pentru jertfa înălțată de Paști cinci mii de miei și cinci sute de vite mari.

10. Și slujba a fost rânduită așa: preoții au stat la locul lor și leviții după clasele lor, potrivit poruncii regelui.

11. Și au junghiat mielul Paștilor. Leviții jupuiau dobitoacele, iar preoții stropeau cu sângele pe care îl luau din mâna lor.

12. Ei puneau deoparte carnea pentru arderea de tot s'o dea cetelor de familii de oameni din popor ca să o aducă Domnului, precum este scris în cartea lui Moise. La fel au făcut și cu vitele cele mari.

13. Și au fript mielul Paștilor după rânduială, apoi au fiert darurile sfinte în căldări, în oale și în tigăi și le-au adus degrabă oamenilor din popor.

14. Apoi au pregătit Paștile pentru ei și pentru preoți, deoarece preoții, fiind din neamul lui Aaron, au avut de lucru cu aducerea arderilor de tot și cu grăsimile până noaptea, de aceea leviții au pregătit Paștile pentru ei și pentru preoți, urmașii lui Aaron.

15. Cântăreții, fiii lui Asaf, erau la slujba lor, după porunca lui David, Asaf, Heman și Ieduton, văzătorii regelui, și

tot așa portarii la fiecare poartă. Ei n'au fost nevoiți să-și lase slujba lor, fiindcă leviții, frații lor, au pregătit Paștile pentru ei.

16. Așa a fost rânduită în ziua aceea toată dumnezeiasca slujbă, ca să se prăznuiască Paștile și să se aducă ardere de tot pe jertfelnicul Domnului, după pravila regelui Iosia.

17. În vremea aceea, fiii lui Israil care se aflau acolo au prăznuit Paștile și sărbătoarea azimelor șapte zile.

18. Și nici un Paște n'a fost prăznuit astfel în Israil din vremea proorocului Samuil, și nici unul din regiilor lui Israil n'a prăznuit vreodată Paștile așa cum l-a prăznuit regele Iosia, preoții, leviții, tot Iuda și Israilul care se afla acolo și locuitorii Ierusalimului.

19. Paștile acesta a fost prăznuit în anul al optsprezecelea al domniei lui Iosia.

20. După toate acestea, după ce Iosia a adus în bună stare templul, a purces Neco, împăratul Egiptului, să facă război, la Carchemiș pe Eufrat. Atunci Iosia a ieșit în întâmpinarea lui.

21. Dar Neco a trimis soli la el să-i spună: «Ce am eu cu tine, rege al lui Iuda? Eu n'am pornit împotriva ta acum, ci împotriva unei case cu care fac război, și Dumnezeu mi-a spus să dau zor. Dă-te laoparte din fața lui Dumnezeu care este cu mine, ca nu cumva să te ucidă.»

22. Și Iosia nu s'a dat laoparte din fața lui, ci și-a schimbat hainele ca să se lupte cu el, și n'a ascultat de vorba lui Neco, cu toate că era din gura lui Dumnezeu. Și a venit să dea bătălia în șesul Meghidonului.

23. Atunci arcașii au tintit în regele Iosia. Și regele a zis către slugile sale: «Luați-mă de aici, căci sunt greu rănit!»

24. Și slugile sale l-au luat din carul de luptă și l-au pus în alt car al lui și l-au adus la Ierusalim. Și el a murit și a fost înmormântat în mormântul părinților săi. Tot Iuda și Ierusalimul au plâns pe Iosia.

25. Și Ieremia a alcătuit un cântec de jale pentru Iosia, iar de atunci toți cântăreții și cântărețele au pomenit de

Iosia în cântecele lor de jale, până în ziua de azi, care lucru a ajuns obicei în Israel. Acestea se găesc în «Plângeri».

26. Celelalte fapte ale lui Iosia și evlavie lui, precum scrie în legea Domnului,

27. Faptele lui, de la cele dintâi până la cele de pe urmă, iată sunt scrise în «Cartea regilor lui Israel și ai lui Iuda».

36.

Cei din urmă robi ai lui Iuda: Ioahaz, Ioachim, Iehoiachin și Sedechia. Năvălirea lui Nabucodonosor în Iuda. Prăbușirea regatului Iuda. Robia cea din Babilon. Hrisovul lui Cyrus, împăratul Perșilor, pentru întoarcerea în patrie a poporului dus în robie.

1. Atunci norodul țării a luat pe Ioahaz, fiul lui Iosia, și l-a făcut rege în Ierusalim în locul tatălui său Iosia.

2. Când a ajuns rege, Ioahaz era de douăzeci și trei de ani, iar în Ierusalim a domnit trei luni.

3. Și împăratul Egiptului l-a îndepărtat de la tron, ca să nu mai fie rege în Ierusalim, și a supus țara la o dajdie de o sută de talanți de argint și un talant de aur.

4. Apoi împăratul Egiptului a pus rege în Iuda și Ierusalim pe frate-său Eliachim, căruia i-a schimbat numele în Ioachim, iar pe Ioahaz l-a luat Neco și l-a dus în Egipt.

5. Ioachim era de douăzeci și cinci de ani când a ajuns rege, iar în Ierusalim a domnit unsprezece ani, făcând fapte rele în ochii Domnului Dumnezeuului său.

6. Impotriva lui a venit cu război Nabucodonosor, împăratul Babilonului, și l-a aruncat în lanțuri de aramă, ca să-l ducă în Babilon.

7. O parte din odoarele templului Domnului, Nabucodonosor le-a adus în Babilon și le-a așezat în palatul său din Babilon.

8. Celelalte fapte ale domniei lui Ioachim, ticăloșiile pe care le-a făptuit precum și răutatea care era într'însul, iată, sunt scrise în «Cartea regilor lui Israel și Iuda». Iar în locul său s'a suit pe tron fiul său Iehoiachin.

9. Iehoiachin era în vârstă de opt ani când s'a suit pe tron, iar în Ierusalim a domnit trei luni și zece zile. El a făcut fapte rele în ochii Domnului.

10. După un an, împăratul Nabucodonosor a poruncit să-l aducă în Babilon, împreună cu odoarele templului Domnului, iar în locul lui a pus rege peste Iuda și Ierusalim pe frate-său Sedechia.

11. Când a ajuns rege, Sedechia era în vârstă de douăzeci și unu de ani, iar în Ierusalim a fost rege unsprezece ani.

12. El a săvârșit fărădelegi în ochii Domnului Dumnezeuului său și nu s'a umilit în fața cuvintelor proorocului Ieremia, cele pornite din gura Domnului.

13. Dar s'a răzvrătit și împotriva împăratului Nabucodonosor, care l-a pus să-i jure credință în numele lui Dumnezeu. El s'a arătat tare la cerbice și și-a învârtoșat inima ca să nu se întoarcă la Domnul Dumnezeuul lui Israel.

14. Așijderea și toți principii preoților și poporul au sporit în necredința lor, făptuind toate ticăloșiile păgânilor și pângărind templul Domnului pe care îl sfințise în Ierusalim.

15. Din această pricină Domnul Dumnezeuul părinților lor le-a trimis prevestiri la vreme, prin gura trimișilor săi, fiindcă se îndura de poporul său și de locașul său.

16. Dar ei și-au bătut joc de trimișii lui Dumnezeu, și au nesocotit cuvintele lui și au făcut de ocară pe proorocii lui, încât mânia lui Dumnezeu s'a întărâtat împotriva poporului său, fără chip de scăpare.

17. Și Domnul a îngăduit împăratului Caldeilor să năvălească peste ei și ela trecut pe tineri în ascuțișul săbiei, în templu, și n'a cruțat nici pe tânăr, nici pe fecioară, nici pe bătrân și nici pe bătrânul cu părul alb, ci totul l-a dat în mâna lui,

18. Iar toate odoarele templului lui Dumnezeu, mari și mici, vistierile templului Domnului, comorile regelui și ale dregătorilor lui, toate le-a dus în Babilon.

19. Apoi a pus foc templului Domnului și a dărâmat zidul Ierusalimului.

Toate palatele dintr'insul le-a ars cu foc și toate lucrurile de preț le-a nimicit.

20. Iar pe cei care au scăpat din ascuțișul săbiei i-a adus robi în Babilon, și au rămas robi lui și feciorilor lui până în vremea domniei Perșilor,

21. Ca să se împlinescă cuvântul cel grăit prin gura lui Ieremia: «până ce țara se va bucura de vremea ci de odihnă»; căci în toată vremea cât a fost pustie a avut odihnă, până, la împlinirea celor șaptezeci de ani.

22. Ci în anul întâi al lui Cirus, împăratul

Perșilor, ca să se împlinescă cuvântul Domnului, cel grăit prin gura lui Ieremia, a trezit Domnul duhul lui Cirus, împăratul Perșilor, care a dat în toată împărăția prin grai și prin scris acest hrisov împărătesc:

23. «Așa grăicște Cirus, împăratul Perșilor! Toate împărățiile pământului mi le-a dat mie Domnul Dumnezeuul cerului! El însuși mi-a poruncit să-i zidesc templu în Ierusalimul cel din Iuda. Cine din voi este din poporul său? Domnul Dumnezeuul său să fie cu el și să plece!»

ESDRA

1.

Porunca lui Cirus, împăratul Perșilor, pentru rezidirea templului din Ierusalim.

1. În anul cel dintâi al lui Cirus, împăratul Persiei, ca să se împlinescă cuvântul Domnului cel grăit prin gura proorocului Ieremia, Domnul insuflă pe Cirus, împăratul Persiei, să vestească prin viu grai în toată împărăția lui, așijderea și prin hrisov cele ce urmează:

2. «Așa rostește Cirus, împăratul Persiei! Toate împărățiile pământului mi le-a dat mie Domnul Dumnezeuul cerului și el însuși mi-a poruncit ca să-i zidesc templu în Ierusalimul cel din Iuda.

3. Deci, oricine din voi, care sunteți din poporul lui, vrea să meargă de bună voie, să pornească cu ajutorul Domnului său, la Ierusalim, în Iudeea, ca să zidească templul Domnului Dumnezeuului lui Israil, adică Dumnezeuul din Ierusalim.

4. Și oricine a mai rămas din Iuda, în oricare ținut ar locui, oamenii locului acela să-i vină într'ajutor, cu argint, cu aur, cu cai și cu vite, cât și cu daruri de bună voie pentru templul lui Dumnezeu din Ierusalim.

5. Atunci, capii familiilor lui Iuda și Veniamin, preții și leviții, toți accia cărora Dumnezeu le-a atârnat duhul, se

porniră la drum ca să zidească templul Domnului din Ierusalim.

6. Și toți vecinii lor le veniră într'ajutor cu odoare de argint, de aur, cu cai și cu vite și cu scumpeturi, fără să se mai scotească darurile de bună voie.

7. Pe lângă acestea, împăratul Persiei porunci să scoată toate odoarele templului Domnului, pe care le luase Nabucodonosor din Ierusalim și le pusese în templul dumnezeului său.

8. Atunci Cirus, împăratul Persiei, porunci să le scoată și le incredință lui Mitridate vistiernicul, care le-a dat cu număr în seama lui Șeșbațar, voevodul Iudeei.

9. Iată numărul lor: o mie de tipsii de aur, o mie de tipsii de argint, douăzeci și nouă de cățui,

10. Treizeci de cupe de aur, două mii și patru sute zece cupe de argint și o mie de alte odoare.

11. Toate odoarele de aur și de argint au fost cinci mii patru sute șizeci și nouă. Pe toate acestea le luă Șeșbațar cu el, când se întoarseră cei duși în robie, din Babilon la Ierusalim.

2.

Numele celor întorși din robie.

1. Iată și locuitorii din țara lui Iuda care s'au întors din robie, adică accia pe care Nabucodonosor, împăratul Babilonului, îi dusese odinioară robi în

Babilon. Și ei s'au întors acasă în Ierusalim și Iuda, fiecare în cetatea patriei lui.

2. Ei veniră împreună cu Zorobabel, Iosua, Neemia, Azaria, Raamia, Mar-doheu, Bilșan, Mispar, Bigvai, Rehum, Baana. Numărul oamenilor din poporul lui Israil a fost:

3. Fiii lui Paroș, două mii o sută șaptezeci și doi.

4. Fiii lui Șefatia, trei sute șaptezeci și doi.

5. Fiii lui Arah, șapte sute șaptezeci și cinci.

6. Fiii lui Pahat-Moab, adică fiii lui Iosua și Ioab, două mii opt sute doisprezece.

7. Fiii lui Elam, o mie două sute cincizeci și patru.

8. Fiii lui Zatu, nouă sute cincizeci și patru.

9. Fiii lui Zacai, șapte sute șazecei.

10. Fiii lui Bani, șase sute patruzeci și doi.

11. Fiii lui Bebai, șase sute douăzeci și trei.

12. Fiii lui Azgad, o mie două sute douăzeci și doi.

13. Fiii lui Adonicam, șase sute șazecei și șase.

14. Fiii lui Bigvai, două mii și cincizeci și șase.

15. Fiii lui Adin, patru sute și cincizeci și patru.

16. Fiii lui Ater, adică cei din familia lui Iezechia, nouăzeci și opt.

17. Fiii lui Bețai, trei sute douăzeci și trei.

18. Fiii lui Harif, o sută doisprezece.

19. Fiii lui Hașum, două sute douăzeci și trei.

20. Oameni din Ghibeon, nouăzeci și cinci.

21. Oameni din Betleem, o sută douăzeci și trei.

22. Oameni din Netofa, cincizeci și șase.

23. Oameni din Anatot, o sută douăzeci și opt.

24. Oameni din Betazmavet, patruzeci și doi.

25. Oameni din Chiriati-Iearim, Chefira și Beerot, șapte sute patruzeci și trei.

26. Oameni din Harama și Gheba, șase sute douăzeci și unu.

27. Oameni din Micmas, o sută douăzeci și doi.

28. Oameni din Betel și Ai, două sute douăzeci și trei.

29. Fiii lui Nebo, cincizeci și doi.

30. Fiii lui Magbiș, o sută cincizeci și șase.

31. Fiii unui alt Elam, o mie două sute cincizeci și patru.

32. Fiii lui Harim, trei sute douăzeci.

33. Oameni din Lod, Hadid și Ono, șapte sute douăzeci și cinci.

34. Oameni din Ierihon, trei sute patruzeci și cinci.

35. Fiii lui Senaa, trei mii șase sute treizeci.

36. Preoții: Fiii lui Iedaia din casa lui Iosua, nouă sute șaptezeci și trei.

37. Fiii lui Imer, o mie cincizeci și doi.

38. Fiii lui Pașhur, o mie două sute patruzeci și șapte.

39. Fiii lui Harim, o mie șaptesprezece.

40. Leviții: Fiii lui Iosua și Cadmiel, Binui și Hodavia, șaptezeci și patru.

41. Cântăreții: Fiii lui Asaf, o sută douăzeci și opt.

42. Familiile portarilor: Fiii lui Șalum, fiii lui Ater, fiii lui Talmon, fiii lui Acub, fiii lui Hatita, fiii lui Șobai, toți la un loc o sută treizeci și nouă.

43. Robii templului: Fiii lui Țiha, fiii lui Hasufa, fiii lui Tabaot;

44. Fiii lui Cheros, fiii lui Sia, fiii lui Padon;

45. Fiii lui Lebana, fiii lui Hagaba, fiii lui Acub;

46. Fiii lui Hagab, fiii lui Șamlai, fiii lui Hanan;

47. Fiii lui Ghidel, fiii lui Gahar, fiii lui Reaia;

48. Fiii lui Rețin, fiii lui Necoda, fiii lui Gazam;

49. Fiii lui Uza, fiii lui Paseah, fiii lui Besai;

50. Fiii lui Asna, fiii lui Meunim, fiii lui Nefisim;

51. Fiii lui Bacbuc, fiii lui Hacufa, fiii lui Harhur;

52. Fiii lui Bațlut, fiii lui Mechida, fiii lui Harșa;

53. Fiii lui Barcos, fiii lui Sisera, fiii lui Temah;

54. Fiii lui Nețiah, fiii lui Hatifa;

55. Familiile robilor lui Solomon: Fiii lui Sotai, fiii lui Hasoferet, fiii lui Perida;

56. Fiii lui Iaala, fiii lui Darcon, fiii lui Ghidel;

57. Fiii lui Șefatia, fiii lui Hatil, fiii lui Pocheret-Hațebaim, fiii lui Amon;

58. Toate slugile templului și feciorii slugilor lui Solomon au fost trei sute nonăzeci și doi.

59. Iată și pe cei care au venit din Tel-Melah, Tel-Harșa, Cherub-Adam, și Imer și care nu au putut dovedi că familia lor și seminția se trag din Israil:

60. Familia lui Dalaia, fii lui Tobie, fii lui Necoda, șase sute cincizeci și doi.

61. Și dintre fiii preoților: fiii lui Habaia, fiii lui Hacoț, fiii lui Barzilai, acel care s'a însurat cu una din fiicele lui Barzilai Galaaditul și care luase numele lui.

62. Aceștia căutară în hrisoave și în cărțile spiței neamurilor, dar nu s'au putut găsi, de aceea ei fură socotiți ca necurați și scoși din preoție.

63. Și ocârmuitorul îi opri să mănânce din cele prea sfinte, până când arhiereul va întreba pe Dumnezeu prin Urim și Tumim.

64. Toată obștia la un loc a fost de patruzeci și două de mii trei sute și șaizeci de inși,

65. Afară de robii și roabele lor în număr de șapte mii trei sute treizeci și șapte, iar printre ei mai erau două sute patruzeci și cinci de cântăreți și cântărețe.

66. Ei aveau șapte sute treizeci și șase de cai, două sute patruzeci și cinci de cătări,

67. Patru sute treizeci și cinci de cămile și șase mii șapte sute douăzeci de asini.

68. Unii dintre capii de familii, îndată ce au ajuns la templul lui Dumnezeu din Ierusalim, dădură de bună voie daruri, ca să-l ridice pe locul lui cel de altădată,

69. Fiecare după puterea lor. Ei dăruiră la vistieria ridicării templului

șaizeci și una de mii de darici de aur și cinci mii de mine de argint, așijderea o sută de odăjdii preoțești.

70. Preoții și leviții, cântăreții și portarii și slugile templului se așezară în Ierusalim și în orașele lor, iar tot poporul lui Israil se așeză în cetățile lui.

3.

Punerea temeliei templului din Ierusalim.

1. Iar în luna a șaptea, după ce fiii lui Israil se așezaseră în cetățile lor, se adună tot poporul ca un om în Ierusalim.

2. Atunci începură arhiereul Iosua, fiul lui Ioțadac, și frații lui, preoții, și Zorobabel, feciorul lui Salatii, împreună cu frații lui și zidiră jertfelnicul Dumnezeului lui Israil ca să aducă pe el arderi de tot, precum este scris în legea lui Moise, omul lui Dumnezeu.

3. Atunci se adunară mulți dintre locuitorii țării și ridicară un jertfelnic pe vechile lui temelii. Căci cu toată dușmănia tuturor locuitorilor țării, ei prinseseră curaj și jertfiră pe el jertfe pentru Domnul la timpul hotărît și arderi de tot, dimineața și seara.

4. Atunci prăznuiră sărbătoarea coriturilor precum este scris în lege și aduseră arderi de tot în fiecare zi după numărul rânduit zi de zi

5. Și după aceasta, arderi de tot obște și arderi de tot pentru Sâmbete și pentru lunile noi și pentru toate sărbătorile Domnului, cât și pentru toți cei care aduceau Domnului daruri de bună voie.

6. Din ziua cea dintâi a lunii a șaptea ei au început să aducă arderi de tot pentru Domnul, cu toate că în vremea aceea nu fusese pusă temelia templului Domnului.

7. Și s'au plătit bani ciopliților de piatră și dulgherilor, iar afară de aceasta mâncare și băutură și untdelemn celor din Sidon și celor din Tir, ca să aducă butuci de cedru din Liban, pe mare, la Iafa, potrivit învoielii pe care o dobândiseră de la Cirus, împăratul Persiei.

8. În anul al doilea după sosirea lor la templul lui Dumnezeu în Ierusalim,

în luna a doua, Zorobabel, feciorul lui Salatiil și cu Iosua, fiul lui Ioțadac, și ceilalți frați ai lor, preoții și leviții și toți cei care se întorseseră din robie în Ierusalim, începură lucrul zidirii și orânduiră pe leviții de la douăzeci de ani și mai în vârstă să supravegheze lucrul templului Domnului.

9. Atunci Iosua împreună cu feciorii lui și cu frații lui, Cadmiel împreună cu fiii săi și cu frații săi și Binui și Hodavia se legară să supravegheze pe lucrătorii care lucrau la zidirea templului Domnului, așijderea și familia lui Henadad împreună cu fiii lor și cu frații lor și leviții.

10. Și când meșterii ziditori puseră temelia templului Domnului, preoții stăteau înveșmântați în odăjdii și cu trâmbețe, iar leviții din familia lui Asaf cu chimvale, ca să laude pe Domnul după chipul lui David, regele lui Israel.

11. Și au început să proslăvească și să să laude pe Domnul: «Că este bun, că în veac ține mila lui pentru Israel!» Și tot poporul striga din răsputeri de bucurie, laudând pe Domnul la punerea temeliei templului Domnului.

12. Și mulți preoți, leviți și capi de familie bătrâni, care văzuseră templul cel dintâi, acum când s'a pus temelia acestuia, izbucniră în hohote de plâns, în vreme ce sub ochii lor se puneau temelia. Și mulți alții strigau din răsputeri cu glas de bucurie.

13. Dar poporul nu putea să osească strigătul de bucurie de plânsul bătrânilor norodului, fiindcă poporul striga din răsputeri, iar răsunetul lui se auzea până departe.

4.

Samaritenii opresc zidirea templului.

1. Când vrăjmașii lui Iuda și Veniamin auziră că cei întorși din robie au început să zidească templu pentru Domnul Dumnezeu lui Israel,

2. Se apropiară de Zorobabel și de Iosua și de capii de familie și le grăiră lor: «Să clădim și noi laolaltă cu voi, căci și noi ca și voi cinștim pe Dumnezeul vostru, și lui i-am adus noi jertfe, din

zilele lui Asarhadon, împăratul Asiriei, care ne-a așezat în părțile acestea ».

3. Atunci Zorobabel și Iosua împreună cu ceilalți capi de familie ai lui Israel le-au răspuns: «Zidirea templului Dumnezeului nostru nu este un lucru deavalmă, ci numai noi singuri vrem să zidim templu pentru Domnul Dumnezeu lui Israel, precum ne-a poruncit nouă Cyrus, împăratul Persiei!»

4. Atunci locuitorii țării începură a descuraja norodul lui Iuda și băgară frica într'înși ca să nu mai zidească.

5. Ba chiar și mituiră în sprijinul lor sfetnici ca să le zădărnicească planul în toată vremea domniei lui Cyrus, împăratul Persiei, și până la domnia lui Dariu, împăratul Persiei.

6. Dar sub domnia lui Ahașveroș, la începutul domniei lui, scriseră o plângere împotriva locuitorilor din Iuda și Ierusalim.

7. Iar în zilele lui Artaxerxe, Bilșam, Mitredat, Tabeel și ceilalți tovarăși ai lor scriseră din nou lui Artaxerxe, împăratul Persilor. Și cuprinsul scrisorii fu scris cu slove arameene și fu tălcuit în graiul arameean.

8. Rehum, cărmuitorul țării, și Șimșai scriitorul au scris o scrisoare împotriva Ierusalimului către Artaxerxe împăratul, cu acest cuprins:

9. «Rehum, cărmuitorul țării, și Șimșai scriitorul, împreună cu ceilalți tovarăși ai lor, judecătorii persani, dregătorii cei mici, dregătorii de dincolo de Eufrat, locuitorii din Persia, cei din Erec, Babilonienii, Suzienii, adică Elamiții,

10. Precum și celelalte noroade pe care le-a robît marele și strălucitul Salmanasar și le-a așezat în cetățile Samariei și în alte așezări de dincolo de Eufrat... »

11. Iată copia scrisorii pe care au trimis-o împăratului Artaxerxe: «Slujitorii tăi, locuitorii de dincolo de Eufrat...

12. Știut să fie împăratului că Evreii care au pornit de la tine au ajuns la noi în Ierusalim și ei zidesc astăzi cetatea cea rea și răzvrătită și au început să zidească zidurile și să dregă temeliile.

13. Știut să fie deci împăratului că, dacă această cetate va fi clădită la loc și

zidurile ei sfârșite, locuitorii nu vor mai plăti nici tribut, nici dări, nici vamă, ci vor pricinui pagubă veniturilor împărătești.

14. Din această pricină, fiindcă noi suntem în slujba curții și nu ne este iertat să privim la păgubirea împăratului, am trimis veste împăratului,

15. Să se caute în cronicile părinților tăi și tu vei găsi atunci în cronici și vei afla că cetatea aceasta a fost cetate de răscoală și a adus pagubă împăraților și ținuturilor și că din vremurile cele mai vechi locuitorii s'au îndeletnicit cu răscoala, și din pricina aceasta cetatea a fost dărâmată.

16. Acum noi dăm de știre împăratului că, dacă această cetate se va clădi iarăși și zidurile ei se vor isprăvi, atunci acest ținut de dincolo de Eufrat nu va mai fi al tău!»

17. Atunci împăratul a trimis lui Rehum, cărmuitorul țării, și lui Șimșai scriitorul, precum și celorlalți tovarăși ai lor care locuiau în Samaria și în alte localități dincolo de Eufrat scrisoarea: «Pace...

18. Scrisoarea pe care voi ați trimis-o a fost citită de la un cap la altul înaintea mea.

19. Și eu am dat poruncă și s'au cercetat cronicile și s'a aflat că cetatea aceasta s'a răzvrătit din cele mai vechi timpuri împotriva împăraților și că într'însa s'au urzit răscoala și răzvrătirea.

20. Și în Ierusalim au domnit regi puternici și ocărmitori peste toate țările de dincolo de Eufrat și că li se plătea tribut și dări și vămi.

21. Așa dar, dați poruncă să se oprească lucrul oamenilor acestora, iar cetatea să nu se mai zidească, până când nu va voi da altă poruncă.

22. Păziți-vă însă să fiți lăsători, ca nu cumva să iasă mai multă pagubă și risipă pentru împărați!»

23. Atunci, îndată ce copia scrisorii împăratului Artaxerxe a fost citită înaintea lui Rehum și Șimșai scriitorul și a tovarășilor lor, plecară în grabă la Ierusalim la Iudei și îi opriră cu de-a-sila și cu împotrivre.

24. Atunci s'a oprit lucrul templului lui Dumnezeu din Ierusalim și a rămas oprit până în anul al doilea al împărăției lui Dariu, împăratul Persiei.

5.

Inceperea lucrului. Scrisoarea către Dariu și răspunsul lui. Sfârșitul și sfințirea templului. Paștile.

1. Atunci proorocii Agheu și Zaharia, fiul lui Ido, au proorocit Iudeilor din Iuda și din Ierusalim în numele Dumnezeului lui Israel, al cărui duh se pogorise peste ei.

2. Atunci se porniră Zorobabel, fiul lui Salatiel, și Iosua, fiul lui Ioțadac, și începură să zidească templul lui Dumnezeu din Ierusalim laolaltă cu proorocii lui Dumnezeu, care îi sprijineau.

3. În vremea aceea a venit la ei Tatnai, guvernatorul de dincolo de Eufrat, și Șetarboznai și tovarășii lor și le grăiră așa: «Cine v'a dat vouă hrisov ca să zidiți templul acesta și să sfârșiți aceste ziduri?»

4. Atunci noi le-am răspuns și le-am spus numele oamenilor care făceau această zidire.

5. Dar ochiul Dumnezeului lor era ațintit către bătrânii Iudeilor, și n'au curmat lucrul până când era să vie poruncă de la Dariu și scrisoare pentru aceasta.

6. Copia scrisorii pe care au trimis-o Tatnai, guvernatorul de dincolo de Eufrat, și Șetarboznai și părtașii lui, dregătorii cei mici din Siria, către Dariu împăratul.

7. Ei îi trimiseră o scrisoare cu acest cuprins: «Către Dariu împăratul, cu adâncă închinăciune!

8. Să fie știut împăratului că ne-am dus în țara Iudeei, unde se zidește templul Dumnezeului celui mare. El se zidește din piatră cioplită în patru muchii și pereții sunt căptușiți cu lemn. Și lucrul acesta se face cu râvnă și sporește în mâinile lor.

9. Atunci am întrebat pe bătrâni și le-am grăit astfel: «Cine v'a dat hrisov să zidiți templul acesta și să isprăviți aceste ziduri?»

10. Și i-am mai întrebat și numele lor, ca să ți le spunem ție, și noi am însemnat și numele bărbaților celor din fruntea lor.

11. Și iată care le-a fost răspunsul: « Noi suntem slujitorii Dumnezeului cerului și al pământului și zidim pentru el un templu care a mai fost zidit cu mulți ani înainte, care a fost zidit și isprăvit de un mare rege din Israel.

12. Inșă, deoarece părinții noștri au întăritat pe Dumnezeul cerului, i-a dat pe ei în mâna lui Nabucodonosor Caldeul, împăratul Babilonului, care a dărâmat templul acesta, iar pe norod l-a dus în robia Babilonului.

13. Dar în anul cel dintâi al lui Cyrus, împăratul Babilonului, împăratul Cyrus a dat hrisov ca să zidim acest templu.

14. Chiar și odoarele de aur și de argint ale templului lui Dumnezeu pe care Nabucodonosor le luase din templul din Ierusalim și le dusese cu el în templul dumnezeului său din Babilon, le-a scos Cyrus împăratul, din templul din Babilon și le-a dat în mâna lui Șeșbațar, pe care îl pusese cărmuitor al țării.

15. Și i-a poruncit: « Ia aceste odoare și pune-le în templul din Ierusalim, iar templul lui Dumnezeu să fie zidit pe locul lui de mai înainte ».

16. Apoi, acest Șeșbațar a venit și a pus temelile templului lui Dumnezeu din Ierusalim, iară de atunci și până acum noi am zidit și încă n'am isprăvit.

17. Și acum, dacă împăratul socotește că e bine, să caute cu deamărunt în arhiva împărătească de acolo din Babilon, de se mai află hrisovul împăratului Cyrus pentru zidirea templului lui Dumnezeu din Ierusalim. Și împăratul să ne trimită hotărîrea sa. »

6.

Răspunsul lui Dariu împăratul.

1. Atunci Dariu împăratul a dat poruncă și s'au făcut cercetări în arhivele din Babilon, unde se păstrau așijderea și vistierile.

2. Și a fost găsit în Ecbatana, într'un castel, care se află în ținutul Mediei, un sul în care era scris hrisovul acesta:

3. « În anul cel dintâi al lui Cyrus împăratul, împăratul Cyrus a dat hrisov să se zidească templul lui Dumnezeu din Ierusalim, loc în care să se aducă jertfe, cu temelii tari, înalt de șizeci de coți, larg de șizeci de coți,

4. Din trei rânduri de piatră în patru muchii și cu un rând de grinzi de lemn. Și cheltuiala să fie preîntâmpinată din vistieria împărătească.

5. Așijderea și odoarele cele de aur și de argint ale templului lui Dumnezeu, pe care le luase Nabucodonosor din templul din Ierusalim și le dusese în Babilon, să fie date înapoi și să fie puse în templul din Ierusalim, fiecare la locul lui, și tu să le pui în templul lui Dumnezeu. »

6. ... « Acum, voi, Tatnai, satrapul Siriei, și Șetarboznai, împreună cu soții voștri, dregători mai mici de dincolo de Eufurat, nu vă împotriviți,

7. Ci îngăduiți robului lui Dumnezeu Zorobabel, ocărmitorul Iudeilor, și bătrânilor Iudei să zidească acest templu al lui Dumnezeu pe locul său cel de odinioară.

8. Și iată că vă dau poruncă pentru ceea ce trebuie să faceți cu acești bătrâni ai Iudeilor ca să zidiți acest templu al lui Dumnezeu: din averea împărătească făcută din dările de dincolo de Eufurat, să se plătească la vreme acestor oameni banii trebuitori pentru cheltuieli, ca să nu se curme lucrul.

9. Iar ceea ce va fi de nevoie: tauri, berbeci, și miei, pentru jertfele Dumnezeului din ceruri, grâu, sare, vin și untdelemn, să se dea zi de zi și fără scăpare din vedere, după cuvântul preoților din Ierusalim,

10. Ca să aducă jertfe cu bună mierează Dumnezeului din ceruri și să se roage pentru viața împăratului și a feciorilor lui.

11. Și vă mai dau poruncă iarăși ca oricine va schimba hotărîrea aceasta, să se smulgă o bârnă din casa lui și să fie legat și spânzurat, și casa lui să fie prefăcută din această pricină în morman de dărâmaturi.

12. Iar Dumnezeu, al cărui nume sălășluște acolo, să prăbușească pe orice

rege și orice popor care s'ar încumeta să schimbe hrisovul nostru și să dărâme acest templu din Ierusalim.

Eu Dariu am dat hrisovul acesta, care să fie adus la îndeplinire întocmai!

13. Atunci Tatnai, guvernatorul de dincolo de Eufrat, și Șetarboznai, împreună cu părtașii lor, se supuseră hrisovului pe care li-l trimisese Dariu împăratul.

14. Atunci bătrânii Iudeilor începură să zidească și să sporească, ajutați de profeția profetului Agheu și a profetului Zaharia, feciorul lui Ido. Și ei sfârșiră zidirea din porunca Dumnezeului lui Israil, precum și din porunca lui Cirus, a lui Dariu și a lui Artaxerxe, împărații Persiei.

15. Și ei isprăviră acest templu până în ziua a treia a lunii Adar, adică în anul al șaselea al împărăției lui Dariu împăratul.

16. Și fiii lui Israil, preoții, leviții, precum și ceilalți inși care se întorseseră din robie făcură sfințirea templului lui Dumnezeu cu mare bucurie.

17. Și aduseră jertfă pentru sfințirea acestui templu al lui Dumnezeu: o sută de tauri, două sute de berbeci, patru sute de miei, iar ca jertfă pentru păcat, pentru tot Israilul, doisprezece țapi, după numărul celor douăsprezece seminții ale lui Israil.

18. Și ei rânduiră pe preoți după clasele lor și pe leviți după clasele lor la slujba lui Dumnezeu din Ierusalim, precum este scris în cartea lui Moisi.

19. Și au prăznuit fiii lui Israil cei întorși din robie Paștile în ziua a paisprezecea a lunii întâia,

20. Căci preoții și leviții se curățiseră toți până la unul. Apoi junghiară Paștile pentru toți fiii cei întorși din robie, pentru frații lor preoții, cât și pentru ei înșiși.

21. Și mâncară Paștile, atât fiii lui Israil cei întorși din robie, cât și toți cei ce se osebiseră de spurcăciunea popoarelor păgâne ale țării, ca să caute pe Domnul Dumnezeu lui Israil.

22. Și au prăznuit sărbătoarea azimilor șapte zile întru bucurie, căci i-a

bucurat Domnul și a întors inima împăratului Persiei spre ei, ca să întărească mâinile lor la lucrul templului lui Dumnezeu, Dumnezeul lui Israil.

7.

Călătoria lui Esdra la Ierusalim.

1. Iar după acestea, în vremea domniei lui Artaxerxe, împăratul Persiei, a plecat Esdra, fiul lui Seraia, fiul lui Azaria, fiul lui Hilchia,

2. Fiul lui Șalum, fiul lui Tadoc,

3. Fiul lui Ahitub, fiul lui Amaria, fiul lui Azaria, fiul lui Meraiot,

4. Fiul lui Zerahia, fiul lui Uzi, fiul lui Buchi,

5. Fiul lui Abişua, fiul lui Fineas, fiul lui Eleazar, fiul lui Aaron arhiereul.

6. Acest Esdra a plecat din Babilon și era cărturar iscusit în legea lui Moise, pe care o dăduse Domnul Dumnezeul lui Israil. Și împăratul i-a dat tot ceea ce dorea, fiindcă mâna Domnului Dumnezeului lui îl ocrotea.

7. Și s'au suit în Ierusalim, în anul al șaptelea al împăratului Artaxerxe, dintre fiii lui Israil și dintre preoți și leviți, cântăreți, portari și slugi ale templului,

8. Și au intrat în Ierusalim în luna a cincia, adică în anul al șaptelea al domniei împăratului.

9. Chiar în ziua dintâi a lunii dintâi, el a orânduit plecarea din Babilon, iar în ziua dintâi a lunii a cincea, a ajuns la Ierusalim, căci mâna cea milostivă a lui Dumnezeu îl ocrotea,

10. Fiindcă Esdra și-a străduit inima lui ca să cerceteze legea Domnului și să o împlinească, să învețe pe Israil pravila legii.

11. Iată copia scrisorii pe care a dat-o împăratul Artaxerxe lui Esdra, preotul și cărturarul, cărturar iscusit în poruncile legii Domnului și al îndreptărilor, în Israil.

12. « Artaxerxe, împăratul împăraților, către Esdra, preotul și cărturarul iscusit în legea Dumnezeului din ceruri...

13. Dat-am poruncă tuturor celor din poporul lui Israil, preoți ori leviți, care locuiesc în împărăția mea și vor să plece cu tine la Ierusalim, să plece,

14. Fiindcă tu ești trimis de împăratul și de cei șapte sfetnici ai săi ca să cercetezi Iuda și Ierusalimul după legea Dumnezeului tău, care este în mâna ta,

15. Și ca să duci aurul și argintul pe care împăratul împreună cu sfetnicii lui l-au dăruit de bună voie Dumnezeului lui Israil, al cărui locaș este în Ierusalim,

16. Precum și aurul și argintul pe care tu îl vei găsi în tot ținutul Babilonului, adică prinoasele poporului și ale preoților, care vor da de bună voie pentru templul lui Dumnezeu cel din Ierusalim.

17. Pentru aceasta să ai grijă să cumperi cu acești bani tauri, berbeci, miei, cu prinoasele și turnările lor și să le aduci jertfă pe jertfelnicul templului Dumnezeului vostru în Ierusalim.

18. Iar cu celălalt argint și aur să faceți ce veți crede de cuviință, tu și frații tăi, împlinind voia Dumnezeului vostru.

19. Apoi odoarele care ți-au fost încredințate pentru slujba în templul Dumnezeului tău, pune-le înaintea lui Dumnezeu în Ierusalim.

20. În sfârșit, celelalte nevoi ale templului Dumnezeului tău care îți vor ieși în cale, să le acoperi din vistieria împărătească.

21. Și eu Artaxerxe împăratul am dat poruncă tuturor vistiernicilor de dincolo de Eufrat ca tot ceea ce va cere de la voi Esdra, preotul și cărturarul iscusit în legea Dumnezeului din ceruri, să i se dea de îndată.

22. Și anume: până la o sută de talanți de argint, grâu până la o sută de cori, vin până la o sută de bați, untdelemn până la o sută de bați, iar sare fără să se țină socoteală.

23. Tot ceea ce este din porunca Dumnezeului din ceruri să se dea numai-decât pentru templul Dumnezeului din ceruri, ca să nu se mânia pe împărăția împăratului și nici pe feciorii lui.

24. Și vouă să vă fie știut că nu este nimeni în drept să pună dajdie, dări sau vămi pe nici unul dintre preoți, leviți, cântăreți, portari, slugi ale templului și alți slujitori ai acestui templu al lui Dumnezeu.

25. Iară tu, Esdra, după înțelepciunea Dumnezeului tău, care îți este dată ție, rânduește judecători și împărțitori de dreptate care să judece tot norodul de dincolo de Eufrat, anume toți aceia care cunosc legea Dumnezeului tău, iar celui care nu o cunoaște, lămurește-i-o.

26. Iar cel care nu voiește să împlinească legea Dumnezeului tău și legea împărătească să fie pedepsit cu aspră pedeapsă, fie cu moartea, fie cu surghiunul, fie cu gloaba ori cu închisoarea. »

27. Binecuvântat să fie Domnul Dumnezeu părinților noștri care a dat în minte împăratului unele ca acestea, ca să preamărească templul Domnului din Ierusalim.

28. Iară mie mi-a dat har înaintea împăratului și a sfetnicilor săi, precum și tuturor dregătorilor celor mai cu vază ai împăratului. Atunci eu m'am îmbărbătat, fiindcă mâna Domnului Dumnezeului meu era peste mine și am strâns capii de familie ai lui Israil ca să plece cu mine.

8.

*Călătoria lui Esdra la Ierusalim.
Aducerea darurilor. Jertfele aduse lui
Dumnezeu.*

1. Iată care sunt capii familiilor și spița celor care au plecat cu mine din Babilon, în vremea domniei lui Artaxerxe împăratul.

2. Dintre fiii lui Fineas: Gherșom. Dintre fiii lui Iatamar: Daniil. Dintre fiii lui David: Hatuș,

3. Fiul lui Șecania. Dintre fiii lui Paroș: Zaharia, și împreună cu el o sută cincizeci de inși înscrși din spița lui.

4. Dintre fiii lui Pahat-Moab: Elioenai, fiul lui Zerahia, împreună cu două sute de inși.

5. Dintre fiii lui Zatu: Șecania, fiul lui Iahaziel, și împreună cu el trei sute de inși.

6. Dintre fiii lui Adin: Ebed, fiul lui Ionatan, cu cincizeci de inși.

7. Și dintre fiii lui Elam: Isaia, fiul lui Atalia, și împreună cu el șaptezeci de inși.

8. Și dintre fiii lui Șefatia: Zebadia, fiul lui Mihail, și împreună cu el optzeci de inși.

9. Dintre fiii lui Ioab: Obadia, fiul lui Iehiel, și împreună cu el două sute optsprezece inși.

10. Și dintre fiii lui Bani: Șelomit, fiul lui Iosifia, și împreună cu el o sută șazeci de inși.

11. Și dintre fiii lui Bebai: Zaharia, fiul lui Bebai, și împreună cu el douăzeci și opt de inși.

12. Și dintre fiii lui Azgad: Iohanen, fiul lui Hacatan, și împreună cu el o sută zece inși.

13. Și dintre fiii lui Adonicam cu numele lor: Elifelet, Ieiel și Șemaia, iar împreună cu ei șazeci de inși.

14. Și dintre fiii lui Bigvai: Utai, fiul lui Zacur, și împreună cu el șaptezeci de inși.

15. Și-i strănsei lângă canalul care curge către Ahava, și am tăbărit acolo vreme de trei zile. Dar când mă uitai cu băgare de seamă la popor și la preoți și nu am găsit pe nici unul din fiii lui Levi,

16. Am adus pe Eliezer, Ariel, Șemaia, Elnatan, Iarib, Elnatan, Natan, Zaharia și Meșulam, adevărați capi de familie, și pe Ioarib și Elnatan care erau oameni isteți.

17. Și i-am trimis la Ido, căpetenia localității Casifia, și le-am dat învățătura cum să grăiască lui Ido și frașilor lui, slujitorii templului care se aflau în localitatea aceea Casifia, ca să ne aducă slujitorii pentru templul Dumnezeului nostru.

18. Atunci ei ne-au adus — deoarece mâna cea bună a Dumnezeului nostru ne ocrotea — un bărbat iscusit dintre feciorii lui Mahli, fiul lui Levi, fiul lui Israil, pe Șerebia, împreună cu feciorii lui și frașii lui, optsprezece la număr;

19. Și pe Hașabia și pe Isaia dintre fiii lui Merari, împreună cu frașii lor și feciorii lor, douăzeci de inși.

20. Și dintre slugile templului pe care David și dregătorii lui îi așezaseră pentru slujirea leviților, slugi ale templului, două sute douăzeci de inși, toți arătați pe nume.

21. Și am rânduit acolo, lângă râul Ahava, post, ca să ne smerim înaintea Dumnezeului nostru, ca să cerem de la el drum bun pentru noi, pentru copiii noștri și pentru averea noastră.

22. Deoarece mi-ar fi fost rușine să cer de la împăratul oameni și călărime care să ne ajute pe cale împotriva vrăjmașilor, fiindcă noi îi spuseseam împăratului așa: «Mâna Dumnezeului nostru mântuește pe cei ce îl caută, iar vârtutea lui și mânia lui nimeresc pe cei ce-l părăsesc!»

23. De aceea noi am postit și am rugat pe Dumnezeu din inimă ca să ne ajute, și el ne-a auzit.

24. Atunci am osebit doisprezece dintre principii preoților, pe Șerebia, pe Hașabia împreună cu zece dintre frașii lor,

25. Și le-am cântărit argintul și aurul și odoarele, dar dăruit pentru templul Dumnezeului nostru, pe care ni-l dăduse împăratul, sfetnicii lui, dregătorii și tot Israilul care se găsea acolo.

26. Și le-am cântărit în mâinile lor: șase sute cincizeci de talanți de argint, o sută de vase de argint, în greutate de o sută de talanți, și o sută de talanți de aur.

27. Apoi douăzeci de cupe de aur, câte o mie de darici una, și două vase de aramă lustruită, măiestrit lucrate, scumpe ca și aurul.

28. Și le-am spus: «Voi sunteți sfinți în Dumnezeul, așijderea și odoarele sunt sfinte, iar aurul și argintul sunt daruri de bună voie făcute Domnului Dumnezeului părinților noștri.

29. Stați de veghe și luați seama până când le veți cântări iarăși înaintea principilor, preoților și leviților și a capilor de familie ale lui Israil, în Ierusalim, în chiliile templului Domnului.»

30. După aceea preoții și leviții primiră aurul și argintul cântărit, precum și odoarele cântărite, ca să le ducă la Ierusalim, în templul Dumnezeului nostru.

31. Și noi am pornit de la râul Ahava în ziua a douăsprezecea a lunii dintâi, spre Ierusalim. Și mâna Dumnezeului nostru ne ocrotea și ne păzea de năvălirea dușmanilor și de hoții de la drumul mare.

32. După ce am ajuns în Ierusalim, am poposit acolo trei zile,

33. Iar în ziua a patra am cântărit argintul, aurul și odoarele în templul Dumnezeului nostru, încredințându-le în mâna lui Meremot, feciorul lui Urie preotul, și, pe lângă el, lui Eleazar, fiul lui Fineas, și celor împreună cu ei: Iozabad, feciorul lui Iosua, și Noadia, feciorul lui Binui, toți leviți.

34. Și le-am încredințat pe toate după număr și cântar, iar greutatea toată a fost însemnată.

35. În vremea aceea, fiii robiei, cei ce se întorseseră din robie, jertfiră ardere de tot Dumnezeului lui Israil, doisprezece viței pentru întreg Israilul, nouăzeci și șase de berbeci și șaptezeci și șapte de miei, doisprezece țapi jertfă pentru păcat, toate ardere de tot pentru Domnul.

36. Și ei aduseră poruncile împăratului la cunoștința satrapilor împăratului și a ocârmuitorilor de dincolo de Eufrat, care sprijiniră poporul și templul lui Dumnezeu.

9.

Esdra se împotrivește ca Iudeii să se însoare cu femeii de alt neam.

1. Și după ce s'au sfârșit toate acestea, se apropiară de mine căpeteniile poporului spunându-mi: « Poporul lui Israil, preoții și leviții nu s'au osebit de popoarele păgâne ale acestor ținuturi care se închină la idoli lor — de Canaaniți, de Hetiți, de Perezitiți, de Iebusiți, de Amoniți, de Moabiți, de Egipteni și de Edomiți,

2. De vreme ce s'au căsătorit cu fiii și cu fiicele lor și au amestecat sămânța cea sfântă cu popoarele păgâne ale acestor ținuturi. Ci numai căpeteniile și cei cu vază sunt începători acestei călcări de lege. »

3. Iar când am auzit lucrul acesta, mi-am sfâșiat veșmântul meu și meilul meu și mi-am smuls părul din cap și barba și am stat încremenit jos pe pământ.

4. Atunci s'au strâns lângă mine toți cei care se temeau de cuvintele Dumnezeului lui Israil, din pricina acestei călcări de lege a celor care se întorseseră

din robie, iar eu am stat la pământ nemișcat până la vremea jertfei de seară.

5. Iar la vremea jertfei celei de seară m'am sculat din postirea mea și mi-am sfâșiat veșmântul și meilul meu, și îngenunchind am întins mâinile mele spre Domnul Dumnezeu meu.

6. Și am zis: « O, Dumnezeule meu, mă rușinez și mă sfiesc să ridic spre tine fața mea, deoarece fărădelegile mele au covârșit capul meu și vina noastră a ajuns mare până la ceruri!

7. Din vremea părinților noștri vina noastră a tot crescut până astăzi, iar din pricina păcatelor noastre, noi, regii noștri, preoții noștri am fost dați în mâna regilor din țări streine prin sabie, prin robie, ori prin jaf, ori prin batjocură în fața lumii, precum se întâmplă astăzi.

8. Și acum, Domnul, Dumnezeule nostru numai o clipă ne-a arătat milostivirea sa și ne-a lăsat o rămășiță din cei scăpați și ne-a dat un adăpost în sfântul său lăcaș, ca Dumnezeul nostru să lumineze iarăși ochii noștri și să ne dăruiască puțină viață în vremea robirii noastre.

9. Căci deși suntem robi, dar Dumnezeul nostru nu ne-a părăsit în vremea robirii noastre, ci și-a plecat spre noi îndurarea înaintea împăraților Persiei, ca să ne dea viață pentru ridicarea templului Dumnezeului nostru și să prefacem dărâmurile lui, ca să ne pună la îndemână zid de apărare în Iuda și în Ierusalim.

10. Și acum, ce să mai spunem după atâtea întâmplări, o, Dumnezeule nostru! Ci noi am trecut cu vederea poruncile tale,

11. Pe care le-ai poruncit prin gura robilor tăi profeți, și ne-ai zis: « Țara în care veți intra să o luați în stăpânire este o țară întinată de întinăciunea popoarelor din aceste părți, de idoli lor, cu care au umplut-o în urma pângăririi lor de la un capăt la altul.

12. Pentru aceasta nu dați de soții pe fiicele voastre feciorilor lor și nici pe fiicele lor să nu le ia feciorii voștri. Și deapururi să nu năzuiți după fericirea și bunăstarea lor, ca să fiți tari și să mâncați bunătățile țării și să o lăsați

deapururi moștenire pentru feciorii voștri. »

13. Și după tot ceea ce a venit peste noi, din pricina faptelor noastre celor rele și a păcatelor noastre celor mari, cu toate că tu, Dumnezeu nostru, ne-ai cruțat mai mult decât eram vrednici pentru fărâdelegile noastre și ne-ai dăruit nouă această ceată de mântuiți,

14. Oare am mai putea noi să călcăm poruncile tale și să ne încusrim cu aceste neamuri mârșave? Nu te-ai mânia tu oare într'atăta încât să ne prăpădești și să nu mai rămăe nici rămășiță, nici ceată de mântuiți?

15. O, Doamne, Dumnezeu lui Israil, tu ești drept, de vreme ce noi am rămas astăzi o ceată de mântuiți! Iată-ne că stăm înaintea ta cu păcatele noastre! Ci nu mai este cu puțință din pricina lor să mai stăm în fața ta! »

10.

Esdra ia măsură împotriva căsătoriilor făcute cu călcarea legii.

1. În vreme ce Esdra se ruga plângând și se mărturisea din suflet stând la pământ înaintea templului lui Dumnezeu, s'a adunat lângă el o foarte mare mulțime de Israiliți: oameni, femei și copii, fiindcă poporul izbucnise în plâns nă-năprasnic.

2. Atunci Șecania, feciorul lui Iehiel, dintre fiii lui Elam, începu să grăiască și zise lui Esdra: « Noi am păcătuit împotriva Dumnezeului nostru și am luat femei străine de la popoarele din aceste părți. Cu toate acestea mai este încă nădejde pentru Israil.

3. Să încheiem acum un legământ cu Dumnezeu nostru ca să alungăm pe toate femeile noastre cele străine și copiii născuți dintr'insele, după sfatul tău, stăpâne, și al celor ce se tem de porunca Dumnezeului nostru, și să ne îndreptăm după lege. »

4. Atunci toți cei ce se temeau de porunca lui Dumnezeu se sculară și ziseră: « Scoală-te și sfârșește, căci tu ai puțință, iar noi suntem cu tine! Fii tare și sfârșește! »

5. Atunci, s'a sculat Esdra și a luat jurământul la toate căpeteniile preoților și leviților și la tot Israilul, că vor face așa, și ei se jurară.

6. Și s'a sculat Esdra din piața de dinaintea templului Domnului și s'a dus în chilia lui Iohanani, fiul lui Eliașib, și a mas acolo; pâine nu a mâncat și apă n'a băut, ci s'a tânguit pentru marea fărâdelege a norodului.

7. Atunci au dat de veste cu strigare în Iuda și Ierusalim tuturor celor care se întorseseră din robie, ca să se strângă la Ierusalim,

8. Iar cine nu va veni în răstimp de trei zile, potrivit sfatului căpeteniilor și al bătrânilor, toată averea aceluia să fie luată, iar el să fie dat afară din obștia celor întorși din robie.

9. După aceasta, toți Iudeii din Iuda și din Veniamin s'au adunat la Ierusalim a treia zi, adică în luna a noua în ziua a douăzecea a lunii. Și când tot poporul sta în piața de dinaintea templului Domnului, tremurând din pricina aceasta și din pricina ploii care curgea șiroaie,

10. S'a sculat Esdra preotul și și-a îndreptat cuvântul către ei: « Păcătuit-ați, căci ați luat femei străine, sporind vina lui Israil.

11. Dar acum mărturisiți înaintea Domnului Dumnezeului părinților voștri păcatul și faceți voia lui și despărțiți-vă de popoarele păgâne din țară și de femeile cele străine. »

12. Atunci toată obștia a răspuns și a zis cu glas tare: « Da, precum tu ai zis, așa vom face!

13. Dar norodul este numeros și vremea ploioasă, de nimeni nu poate sta afară, iar aceasta nu este o pricină de o zi două, deoarece noi am săvârșit mare păcat din partea aceasta.

14. Să rămână deci căpeteniile noastre pentru toată obștia, iar toți aceia care în cetățile noastre s'au însurat cu femei străine să vină la vremea hotărâtă împreună cu bătrânii cetăților și judecătorii fiecărei cetăți, până când mânia lui Dumnezeu se va întoarce de la noi dinspre lucrul acesta. »

15. Ci numai Ionatan, feciorul lui Asael, și Iahzeia, feciorul lui Ticva, se

împotriviră la aceasta, sprijiniți de Mesulam și de levitul Șabetai.

16. Dar cei ce se întorseseră din robie făcură întocmai așa. Și Esdra arhiereul își alese oameni, căpetenii de familii din fiecare neam, și vezi că toți sunt arătați pe nume, și ținură sfat în ziua cea dintâi din luna a zecea, ca să judece pricina.

17. Și lămuriră pricina cu toți oamenii însurați cu femei străine până în ziua cea dintâi a lunii întâia.

18. Și dintre preoții care se însuraseră cu femei streine au fost găsiți aceștia: Din familia lui Iosua, feciorul lui Iotadac, și frații lui: Maaseia și Eliezer, Iarib și Ghedalia,

19. Care își dădură cuvântul să alunge pe femeile lor și să aducă un berbece ca jertfă pentru vina lor.

20. Din familia lui Imer: Hanani și Zebadia.

21. Din familia lui Harim: Maaseia, Ilie, Șemaia, Iehiel și Uzia.

22. Din familia lui Pahșur: Elioenai, Maaseia, Ismail, Natanail, Iozabad și Elasa.

23. Și dintre leviți: Iozabad, Șimei, Chelala, adică Chelita, Petahia, Iuda și Eliezer.

24. Și dintre cântăreți: Eliașib și Zacur. Și dintre portari: Șalum, Telem și Uri.

25. Și dintre ceilalți Israiliți: Din familia lui Paroș: Ramia, Iziia, Malchia, Miamim, Eleazar Miheia și Benaia.

26. Din familia lui Elam: Matania, Zaharia, Iehiel, Abdi, Ieremot, și Ilie.

27. Și din familia lui Zatu: Elioenai, Eliașib, Matania, Ieremot, Zabad și Aziza.

28. Și din familia lui Bebai: Iohanam, Anania, Zabai, Atlai.

29. Și din familia lui Bani: Meșulam, Maluc, Adaia, Iașub, Șeal, Azael și Ieremot.

30. Și din familia lui Pahat-Moab: Adna, Chelal, Benaia, Maaseia, Matania, Bețaleel, Binui și Manase.

31. Și din familia lui Harim: Eliezer, Ișia, Malchia, Șemaia, Simeon, 32. Veniamin, Maluc și Șemaria.

33. Și din familia lui Hașum: Matnai, Matata, Zabad, Elifelet, Ieremai, Manase și Șimei.

34. Din familia Bigvai: Maadai, Amram și Ioil.

35. Benaia, Bedeia, Cheluhu,

36. Vania, Meremot, Eliașib,

37. Matania, Matnai și Iaasai,

38. Bani, Binui, Șimei,

39. Și Șelemia, Natan și Adaia.

40. Din familia lui Azuz: Șașai, Șarai,

41. Azareel, Șelemia, Șemaria.

42. Șalum, Amaria și Iosif.

43. Din familia lui Nebo: Ieiel, Matatia, Zabad, Zebina, Iadai, Ioil și Benaia.

44. Toți aceștia se însuraseră cu soții streine. Și ei au izgonit pe soții și pe copii.

NEEMIA

1.

Neemia vine la Ierusalim. Rezidirea zidurilor Ierusalimului.

1. Istoria lui Neemia, fiul lui Hachalia... În luna Chislev, în anul al douăzecilea, mă aflam în cetatea Suza.

2. Atunci a venit la mine Hanani, unul din frații mei, el și cu câțiva oameni din Iuda. Și când i-am întrebat despre Iudeii care scăpaseră și care mai rămăseseră din robie cum și despre Ierusalim,

3. Mi-au răspuns: «Cei ce au mai rămas cu viață din robie acolo în țară

sunt în mare nevoie și în scârbă: zidurile Ierusalimului sunt dărâmate și porțile nimicite de foc».

4. Și când am auzit cuvintele acestea, m'am trântit la pământ și am plâns și m'am tânguit zile de-a-rândul, am ținut post și m'am rugat mereu în fața Dumnezeului din ceruri,

5. Și am zis: «O, Doamne, Dumnezeule din ceruri, Dumnezeule puternic, mare și minunat, cel ce păzești legământul și dăruiești milostivirea ta celor ce te iubesc pe tine și păzesc poruncile tale!

6. Fie urechea ta luătoare aminte și ochii tăi deschiși, ca să audă rugăciunea robului tău, cu care mă rog deapauri zi și noapte pentru fiii lui Israel, robii tăi, și mărturisesc păcatul fiilor lui Israel pe care noi l-am săvârșit împotriva ta, căci eu și casa tatălui meu am păcătuit.

7. Și fărâdelege am săvârșit împotriva ta și nu am păzit poruncile, orânduiriile și îndreptările tale, pe care tu le-ai poruncit slugii tale, lui Moise.

8. Adu-ți aminte de făgăduința pe care a-i făcut-o lui Moise, robul tău, și i-ai zis: « Dacă voi veți săvârși fărâdelegi, atunci vă voi risipi printre popoare; »

9. Iar dacă vă veți întoarce cu pocăință și veți păzi poruncile mele și le veți împlini, chiar de vor și sălășlui izgoniții voștri la capătul cerului, de acolo îi voi aduce în locul pe care eu l-am ales ca să sălășluiască numele meu într'nsul ».

10. Și ei sunt robii tăi și norodul tău pe care tu i-ai mântuit cu puterea ta cea mare și cu mâna ta cea vajnică.

11. O, Stăpâne! Fie dar urechile tale luătoare aminte la rugăciunea slugii tale și la ruga slugilor tale, care găesc plăcere să cinstească numele tău, și dă putere robului tău ca astăzi să izbutească și să afle har înaintea acestui om! » Și eu eram atunci paharnic al împăratului.

2.

Neemia capătă învoiala să rezidească zidurile.

1. Fost-a în luna Nisan, în anul al douăzecilea al împăratului Artaxerxe, și eu aveam în seamă vinul. Și am luat dintr'nsul și i-am dat împăratului, dar m'am stăpânit să-mi arăt mâhnirea.

2. Atunci împăratul a grăit către mine: « Pentru ce chipul tău arată mâhnit, cu toate că nu ești bolnav? Se vede că ai vre-o mâhnire în suflet! » Atunci spaima m'a cuprins foarte,

3. Și am răspuns împăratului: « Împărate, să trăiești deapauri! De ce chipul să nu-mie fire mâhnit, când cetatea în care se află mormintele părinților mei este dărâmată și porțile ei nimicite de foc? »

4. Atunci m'a întrebat împăratul: « Ce vrei tu să ceri? » Și eu m'am rugat Dumnezeuului din ceruri,

5. Și i-am răspuns împăratului: « Dacă împăratul socotește cu cale și dacă robul tău află har înaintea ta, să mă trimiți în Iudeea, în cetatea unde se află mormintele părinților mei, ca s'o zidesc din nou ».

6. Iar împăratul și împărăteasa, care stătea lângă el, mi-au răspuns: « Câtă vreme va dura călătoria ta și când ai de gând să te întorci înapoi? » Și deoarece împăratul avea de gând să mă trimită, eu i-am hotărât o vreme,

7. Și am grăit din nou împăratului: « Dacă împăratul socotește drept, să-mi dea scrisori către satrapii de la apus de Eufrat, ca să îngăduiască trecerea mea până voi ajunge în Iuda, »

8. Precum și o scrisoare către Asaf, pădurarul împărațesc, ca să-mi dea bărne pentru porțile cetății cele de lângă templu, cât și pentru zidurile cetății și pentru casa în care eu voi locui ». Și împăratul mi-a dat, fiindcă mâna cea bună a Dumnezeuului meu mă ocrotea.

9. Când am ajuns la satrapii de la apusul Eufratului, le-am dat în mână scrisorile împăratului. Iar împăratul trimisese căpetenii ostășești și călărime ca să mă însotească.

10. Și când a auzit Sanbalat Horonitul și Tobie Amonitul, care era și el slujitor, le-a fost grozav de ciudă că a venit cineva care vrea să se îngrijească de bună starea fiilor lui Israel.

11. În felul acesta am ajuns la Ierusalim, unde am poposit trei zile,

12. După care răstimp am pornit noaptea la drum împreună cu câțiva oameni, și n'am dat veste nimănui ceea ce Dumnezeuul meu îmi insuflase ca să săvârșesc în Ierusalim. Și nu aveam cu mine nici măcar un dobitoc, ci numai pe acela pe care mergeam călare.

13. Și așa ieșii noaptea pe poarta Văii și o luai spre izvorul Balaurlui și spre poarta Gunoiului și mă uitai cu deamăruntul la zidurile Ierusalimului cele dărâmate și la porțile lui cele nimicite de foc.

14. Apoi mă îndreptai spre poarta Izvorului și spre heleșteul Împăratului.

Iar când dobitocul nu mai putea să se strecoare împreună cu mine,

15. Mă scoboram noaptea în vale și mă uitam cu deamăruntul la zid, apoi mă întorceam prin poarta Văii și intram în cetate.

16. Și căpeteniile poporului nu știau pe unde umblasem și ce aveam de gând să fac, fiindcă eu nu împărtășisem până atunci gândul meu, nici Iudeilor, nici preoților, nici fruntașilor, nici căpeteniilor și nici celorlalți care erau însărcinați cu zidirea,

17. Ci numai le-am zis: «Voi vedeți în ce stare jalnică ne aflăm: Ierusalimul dărâmat, iar porțile lui nimicite de foc! Haidem dar să zidim zidul Ierusalimului și să nu mai fim de batjocură!»

18. Și când le-am povestit în ce chip mâna cea bună a Dumnezeului meu mă ocrotise precum și cuvintele împăratului cele către mine, atunci ei prinseră a grăi: «Scula-ne-vom și voi zidi!» Și ei se îmbărbătau unii pe alții pentru lucrul cel bun.

19. Dar când Sanbalat Horonitul și slujitorul Tobie Amonitul și Arabul Gheșem aflară despre aceasta, au început să-și rădă de noi și să ne facă de ocară așa: «Ce istorie vreți să faceți? Vreți să vă răzvrătiți împotriva împăratului?»

20. Dar eu le-am întors vorba: «Dumnezeul cerurilor, el ne va da izbândă, și noi robii lui vom porni să facem zidirea. Iar voi, voi să nu aveți nici parte, nici îndreptățire, nici pomenire în Ierusalim!»

3.

Numele ziditorilor. Piedici pentru oprirea zidirii.

1. Atunci Eliașib arhiereul și frații lui, preoții, porniră și zidiră poarta Oilor, băgară grinzile și așezară porțile și mai încolo, până la turnul Hamea, pe care îl sfintiră, și până la turnul Hananeel.

2. Și lângă el zideau oameni din Ierihon, și mai încolo zidea Zaour, fiul lui Imri.

3. Feciorii lui Asna zidiră poarta Peșilor, băgară grinzile și așezară porțile, manelele și zăvoarele.

4. Alături de ei dregea Meremot, fiul lui Urie, fiul lui Hacoț, și lângă ei dregea Meșulam, fiul lui Berechia, fiul lui Meșezabeel, și mai încolo dregea Tadoc, fiul lui Baana,

5. Și mai departe dregeau cei din Tecoa, dar fruntașii lor nu și-au plecat grumazul lor la lucrul Domnului lor.

6. Și poarta vechii Cetăți o drese Ioiada, fiul lui Paseah, și Mesulam, fiul lui Besodia — ei băgară grinzile și așezară porțile, manelele și zăvoarele.

7. Și încă mai încolo dregeau Melatia Ghibeonitul și Iadon Meronotitul, oameni din Ghibeon și Mișpa, până la casa de judecată a satrapului ținutului de apus a Eufратului.

8. Și lângă ei dregea Uziel, fiul lui Harhaia, din breasla argintarilor, iar mai departe dregea Hanania din breasla neguțătorilor de mirezme. Și se opriră cu dresul zidului Ierusalimului la zidul cel lat.

9. Și mai laoparte dregea Refaia, fiul lui Hur, căpetenia unei jumătăți din ținutul Ierusalimului.

10. Și încă mai încolo dregea Iedaia, fiul lui Harumaf, în dreptul casei lui, și mai alături dregea Hatuș, fiul lui Hașabia.

11. A doua bucată de zid o dregea Malchia, fiul lui Harim, și Hașub, fiul lui Pahat-Moab, până la turnul Cuptoarelor.

12. Și lângă el dregea Șalum, fiul lui Haloheș, căpetenia celeilalte jumătăți din ținutul Ierusalimului, el și fiicele lui.

13. Și poarta Văii o dregeau Hanun și locuitorii din Zanoah — ei au zidit-o și au așezat porțile ei, manelele și zăvoarele — și mai departe o mie de coți de zid până la poarta Gunoiului.

14. Și poarta Gunoiului o dregea Malchia, fiul lui Recab, căpetenia ținutului Bet-Cherem; el a zidit-o, a acoperit-o și i-a așezat porțile, manelele și zăvoarele.

15. Și poarta Izvorului o dregea Șalum, fiul lui Colhozeh, căpetenia unei jumătăți a ținutului Mișpa; el a zidit-o, a acoperit-o și i-a așezat porțile, manelele și zăvoarele, așijderea și zidul de la iazul Canalului de apă, până la grădina

regelui și până la treptele care scoboară din cetatea lui David.

16. După el dregca Neemia, fiul lui Azbuc, căpetenia unei jumătăți din ținutul Bet-Ţur, până în dreptul mormintelor lui David și până la helesteul pe care l-a făcut el și până la casa Voinicilor.

17. Și după el dregeau frații lui, leviții: Rehum, fiul lui Bani. Alături de el dregea Hașabia, căpetenia unei jumătăți a ținutului Cheila, pentru ținutul lui.

18. Și mai încolo de el dregeau frații lui: Binui, fiul lui Henadad, căpetenia celeilalte jumătăți a ținutului Cheila.

19. Iar lângă el dregea Ezer, fiul lui Iosua, căpetenia celeilalte jumătăți a ținutului Mițpa, o altă bucată până în dreptul urcușului unde se află casa cu arme de luptă, la Unghiu.

20. Și mai departe după el, dregea Baruh, fiul lui Zacai, o altă bucată, de la Unghiu și până la poarta casei lui Eliașib arhiereul.

21. Și după el dregea Meremot, fiul lui Urie, fiul lui Hacoț, încă o bucată, de la poarta casei lui Eliașib și până la capătul casei lui Eliașib.

22. Și mai încolo de el dregeau preoții, oamenii din ținutul Iordanului.

23. Mai departe dregeau Veniamin și Hașub, în dreptul casei lor; după ei dregea Azaria, fiul lui Maaseia, fiul lui Anania, lângă casa lui.

24. După el și mai încolo dregea Binui, fiul lui Henadad, o altă bucată, de la casa lui Azaria până în capul Unghiului.

25. Apoi Palal, fiul lui Uzai, în dreptul Unghiului și al turnului, care iese mai în afară de la casa de sus a regelui lângă ograda cea străjuită. După el dregea Pedaia, fiul lui Paroș, —

26. Robii templului locuiau la Ofel, — până în dreptul porții Apelor, la răsărit de turnul care iese în afară.

27. După el dregeau oamenii cei din Tecoa o altă bucată, din dreptul turnului celui mare care iese în afară și până la zidul Ofelului.

28. De la poarta Cailor dregeau preoții, fiecare în dreptul casei lui.

29. După ei dregea Ţadoc, fiul lui Imer, în dreptul casei lui, și după el dregea Șemaia, fiul lui Șecania, portarul porții de la Răsărit.

30. După el dregea Anania, fiul lui Șelemia, și Hanun, fiul lui Ţalaf, o altă bucată. După el dregea Meșulam, fiul lui Berechia, în dreptul locuinței lui.

31. Iar mai încolo dregea Malchia din breasla argintarilor, până la casa robilor templului și a neguțătorilor, în dreptul porții de pază și până la foișorul din Colț.

32. Și între foișorul din Colț și poarta Oilor dregeau argintarii și neguțătorii.

33. Iar când a auzit Sanbalat că noi zidim zidul, s'a aprins de mânie și s'a întăritat foarte și a început a-și bate joc de Iudei,

34. Și zicea în fața celor de un neam cu el și a ostașilor din Samaria: «Ce au de gând să facă acești Iudei neputincioși? Li se va îngădui oare? Oare aduce-vor jertfe? Sfârși-vor ei vreodată? Invia-vor iarăși pietrele de sub grămezile de dărâməturi încă arse de foc?»

35. Și Tobie Amonitul stătea lângă el și zicea: «Poftim să zidească! Dar dacă ar sări de undeva o vulpe, ar doborî zidul lor cel de piatră!»

36. — Ascultă, Dumnezeuul nostru, cum am ajuns de ocară! Intoarce ocară lor asupra capului lor și fă-i de batjocură în pământul robiei lor!

37. Nu acoperi fărădelegile lor și păcatul lor de dinaintea feței tale nu-l șterge, căci au grăit lucruri de zmințeală înaintea celor ce zideau! —

38. Și noi am zidit zidul, iar de în-dată ce tot zidul a ajuns până la jumătate, poporul a prins curaj de lucru.

4.

Lucrul merge înainte. Primejdiile noi.

1. Și când Sanbalat și Tobie, Arabii și Amoniții și cei din Așdod au aflat că prefăcuiți zidurilor Ierusalimului face spor și că spărturile încep să se astupe, atunci se întăritară peste fire,

2. Și unelțiră toți laolaltă să se războiască cu Ierusalimul și să pricinuiască zăpăceală.

3. Atunci ne-am rugat din inimă Dumnezeu nostru și am stat de pază zi și noapte împotriva lor.

4. Și Iudeii au zis: «Sleitu-s'a vlaga salahorilor, iar din pricina prea multelor dărâmaturi noi nu mai avem putere să mai zidim zidul!»

5. Ci vrăjmașii noștri se socoteau: «Să nu știe și să nu ne simtă până când vom ajunge în mijlocul lor, pe urmă să-i măcelărim și să le oprim lucrul!»

6. Dar când Iudeii care erau vecini cu ei au venit și ne-au spus în nenumărate rânduri din care părți ar fi să tabere pe noi,

7. Eu m'am așezat în părțile cele mai de jos, după zid, în ascunzători, și am pus în rând poporul cel războinic după familii, cu săbiile, cu sulțile și cu arcurile în mână.

8. Și după ce m'am uitat bine, m'am sculat și am zis fruntașilor și căpeteniilor și celuilalt popor: «Nu vă temeți de ei, ci îndreptați-vă gândul spre Stăpânul nostru cel mare și înfricoșat și luptați-vă pentru frații și fiii voștri și pentru fiecele și femeile voastre și pentru casele voastre!»

9. Și când au auzit dușmanii noștri că n'i s'a dat de știre și că Dumnezeu le-a cădărnicit planul, toți ne-am întors la zid, fiecare la lucrul lui.

10. Dar din ziua aceea, jumătate din salahorii mei lucrau, iar jumătate țineau în mână lăncile, scuturile, arcurile și platoșele, în vreme ce căpeteniile stăteau la spatele tuturor familiilor evrești,

11. Care zideau la zid. Și cărătorii cu o mână lucrau, iar în cealaltă țineau lancea.

12. Zidarii stăteau fiecare cu sabia la șold și zideau, iar un trâmbițaș era lângă mine.

13. Atunci am zis fruntașilor, căpeteniilor și celuilalt popor: «Lucrul este afară din cale de mult și pe mare întindere, iară noi suntem împărțiați pe zid departe unul de altul.

14. În oricare loc veți auzi glasul trâmbiței, acolo să vă strângeți la noi, fiindcă Dumnezeu nostru se va lupta pentru noi!»

15. Și noi lucram, iar jumătate din popor ținea în mână lăncile, din revărsatul zorilor până la răsăritul stelelor.

16. În vremea aceasta am mai sfătuit poporul: «Fiecare să măie noaptea cu sluga lui în Ierusalim, ca noaptea să fie de strajă, iar ziua la lucru».

17. Dar nici eu, nici frații mei, nici slujitorii mei, nici străjile care mergeau după mine nu am lepădat hainele de pe noi și chiar cel care era trimis la apă se ducea cu lancea în mână.

5.

Neemia rânduește viața obștească.

1. Atunci s'a făcut tânguire mare a oamenilor din popor și a femeilor, împotriva fraților lor Iudei.

2. Unii ziceau: «Siliți suntem să punem zălog feciorii și fetele noastre ca să dobândim grâu pentru hrană și să ne ținem viața».

3. Alții ziceau: «Nevoiți suntem să punem zălog țarinile noastre, podgoriile și casele noastre, ca să dobândim grâu când băntue foametea».

4. Iar alții ziceau: «A trebuit să ne împrumutăm cu bani pe ogoarele și pe podgoriile noastre pentru dăjdiile împărătești.

5. Dar trupul nostru este ca și trupul fraților noștri, feciorii noștri ca și feciorii lor, și cu toate acestea mai trebuie să înjosim pe feciorii noștri și pe fiecele noastre în rândul robilor, ba chiar unele din fetele noastre au ajuns slugi, iar noi nu mai avem putere, fiindcă țarinile și podgoriile noastre sunt ale altora.»

6. Și când am auzit tânguirea și cuvintele lor, m'am necăjit afară din cale.

7. Și după ce am stat la sfat cu inima mea, am dojenit pe fruntași și pe căpetenii și le-am spus: «De ce împrumutați bani cu camătă unul altuia? » Apoi am făcut o adunare mare împotriva lor,

8. Și le-am zis: «Noi am răscumpărat pe frații noștri Iudei care au fost vânduți la păgâni, ori de câte ori ne-a fost cu putință. Și acum vreți să vindeți pe frații voștri și anume vreți să ni-i vindeți nouă?» Dar ei tăcuseră și nu găsiră nici un cuvânt de răspuns.

9. «Nu este bine ceea ce voi ați făcut!» îmi urmaș și rîsul vorbeii. — «Oare nu vreți

să mai umblați întru frica Dumnezeului nostru, și să nu mai dăm păgânilor, vrăjmașilor noștri prilej de ocără?

10. Așijderea și eu, frații mei și slujitorii mei, le-am împrumutat bani și grâu cu dobândă. Să le iertăm această datorie!

11. Dați-le acum înapoi țarinile, podgoriile, măslinișurile și casele lor precum și dobânda ce v'o datorează, a banilor, a grâului, a vinului și a untdelemnului pe care l-ați împrumutat.»

12. Și ei au răspuns: «Așa este! Da-le vom înapoi și nu le vom mai cere nimic. Așa vom face, precum tu ne-ai îndemnat!» Atunci am chemat la mine pe preoți și am luat jurământul că ei vor face întocmai așa.

13. Apoi mi-am scuturat poala veșmântului meu și am grăit: «Așa să scuture Dumnezeul pe orice om care nu va ține făgăduința aceasta din casa lui și din strădania lui; întocmai așa să fie scuturat și gol!» Și toată obștia a zis: «Amin!» Atunci au lăudat pe Domnul, și norodul a făcut după făgăduința aceasta.

14. Iar din ziua de când împăratul mi-a dat poruncă să fiu satrapul lor în țara lui Iuda, din anul al douăzecilea și până în anul al treizeci și doilea al lui Artaxerxe împăratul, adică doisprezece ani, eu și cu frații mei n'am mâncat hrana de satrap,

15. Pe când satrapii care fuseseră înaintea mea împilaseră poporul și le luaseră pe fiecare zi pentru vin și pâine, câte patruzeci de sicli de argint; așijderca și slujitorii lor apăsaseră poporul. Dar, dimpotrivă, eu nu am făcut așa, din pricină că-mi era frică de Dumnezeu!

16. Chiar și eu am pus mâna la zidirea zidului, cu toate că nu dobândisem nici o țarină, și toate slugile mele fuseseră strănse la zidirea zidului.

17. Pe lângă aceasta, Iudeii și căpeteniile, o sută cincizeci de inși, cât și cei care veniseră la noi dintre popoarele păgâne din vecinătatea noastră erau la masa mea.

18. Iar în fiecare zi ni se gătea pe cheltuiala mea: un bou, șase oi pe ales și păsări, pe lângă tot felul de

vinuri din belșug, o dată la zece zile. Și cu toate acestea nu am cerut hrana de satrap, fiindcă peste acest popor apăsa din greu corvada.

19. — Adu-ți aminte, Dumnezeul meu, de mine pentru tot binele pe care l-am făcut eu norodului acestuia!»

6.

Sfârșitul zidului împrejmuitor.

1. «Iar când Sanbalat, Tobic, Arabul Gheșem și ceilalți dușmani ai noștri prinseră de veste că am isprăvit zidul și că n'ar mai fi rămas în el nici o spărtură, — ci până în vremea aceea numai canatele porților nu fuseseră așezate,

2. Sanbalat și Gheșem trimiseră la mine să mă îmbie: «Vino să ne întâlnim împreună într'unul din satele din valea Ono!» Dar ei aveau de gând să-mi facă rău.

3. Atunci eu le-am trimis ștafete cu vorbă: «Sunt prins la lucru peste seamă și nu-mi este cu putință să mă pogor. Lucrul s'ar opri de îndată ce l-aș lăsa și m'aș pogori la voi!»

4. Și ei au trimis așa de patru ori la mine, dar eu le-am dat același răspuns.

5. Apoi a trimis la mine Sanbalat în același chip, pentru a cincea oară, pe sluga sa cu o scrisoare deschisă,

6. În care scria: «S'a dus vestea printre neamuri, și se zice că tu și Iudeii urziți o răscoală și de aceea tu faci zidul din nou și tu însuși, după cât se spune, vrei să ajungi roge.

7. Așijderea ai rânduit și profeți care să strige tare în Ierusalim: «Regcele lui Iuda». Dar asemenea fapte vor ajunge la urechea împăratului. Pentru aceasta vino acum să ne înțelegem împreună!»

8. Dar eu i-am trimis vorbă: «Asemenea lucruri pe care le spui nu s'au întâmplat deloc, ci le-ai urzit din închipuirea ta!»

9. Ci toți voiau să ne spăimânte, cugtând: «Se vor lăsa de lucru, așa că nu se va mai isprăvi!» — Și acum, Doamne, întărește mâinile mele!

10. Când m'am dus acasă la Șemaia, fiul lui Delaia, fiul lui Mehetabeel, care

fusese oprit în casă, mi-a zis: « Să ne ducem în mijlocul templului lui Dumnezeu și să închidem ușile, fiindcă vor veni să teucidă, anume noaptea vor veni să teucidă! »

11. Dar eu i-am răspuns: « Oare un om ca mine să fugă? Cum ar putea oare unul ca mine, care intră în templu, să mai rămână cu viață? Nu, nu intru! »

12. Și am băgat anume de seamă că nu Dumnezeu îl trimisese, ci numai îmi spusese o proorocie, fiindcă Sanbalat și cu Tobie îl mituiseră,

13. Ca să mă înfricoșeze și să mă port astfel și să păcătuesc, să-mi scornesc nume rău, ca să mă poată face de ocară.

14. Adu-ți aminte, Dumnezeule, de Tobie și de Sanbalat după faptele lor, așijderea și de proorocia Noadia, cum și de ceilalți prooroci care au vrut să mă spăimânte!

15. Și zidul a fost isprăvit la douăzeci și cinci Elul, în răstimp de cincizeci și două zile.

16. Și când au auzit toți vrăjmașii noștri, toate neamurile păgâne din vecinătatea noastră se spăimântară și își pierdură cumpătul, fiindcă se încredințară că lucrul se făcuse cu ajutorul Dumnezeului nostru.

17. Dar și în zilele acelea frunțașii lui Iuda trimiteau scrisori lui Tobie, iar cele ale lui Tobie soseau la ei,

18. Fiindcă mulți dintre Iudei erau legați prin jurământ cu el, deoarece el era ginerele lui Șecania, fiul lui Arah, iar Ionatan, feciorul lui, luase de soție pe fiica lui Meșulam, fiul lui Berechia.

19. Știrile de la el veneau la mine, iar vorbele mele erau duse la el. Și Tobie mi-a trimis scrisori, ca să mă înfricoșeze. »

7.

Supravegherea cetății. Măsuri luate pentru popularea cetății. Numele celor veniți în țară.

1. « Iar când zidul a fost din nou zidit, am dat poruncă să se așeze porțile, iar portarii și cântăreții și leviții au fost puși la rostul lor.

2. Apoi am trecut cârmuirea Ierusalimului fratelui meu Hanani și pe A-

nania l-am pus căpitanul cetății, fiindcă era om credincios și temător de Dumnezeu mult mai mult decât alții.

3. Și le-am zis: « Porțile Ierusalimului să nu se deschidă înainte ca să se simtă zăduful soarelui, și cât ține căldura, porțile să fie închise și zăvorțite. Apoi să se pună străji dintre locuitorii Ierusalimului, câte un om la locul de strajă și fiecare dinaintea casei lui. »

4. Și deoarece cetatea era întinsă și mare, cu puțini locuitori într'nsa și fără case noi,

5. Dumnezeul meu mi-a dat în gând să strâng laolaltă pe frunțași, pe căpetenii și pe norod, ca să-i scriu în cartea neamului. Dar am mai aflat o carte a neamului a celor care sosiseră la început, și în care carte se afla scris:

6. Iată locuitorii ținutului, pe care Nabucodonosor, împăratul Babilonului, îi duse în robie în Babilon, iar acum s'au întors din robie în Ierusalim și în Iuda, fiecare în cetatea sa.

7. Cei care au venit împreună cu Zorobabel, Iosua, Neemia, Azaria, Raamia, Nahamani, Mardoheu, Bișan, Mispar, Bigvai, Rehum și Baana, căpeteniile lor. Numărul bărbaților poporului lui Israil au fost:

8. Familia lui Paroș, două mii o sută șaptezeci și doi.

9. A lui Șefatia, trei sute șaptezeci și doi.

10. A lui Arah, șase sute cincizeci și doi.

11. A lui Pahat-Moab, adică a lui Iosua și Ioab, două mii opt sute optsprezece.

12. A lui Elam, o mie două sute cincizeci și patru.

13. A lui Zatu, opt sute patruzeci și cinci.

14. A lui Zacai, șapte sute șizeci.

15. A lui Bani, șase sute patruzeci și opt.

16. A lui Bebai, șase sute douăzeci și opt.

17. A lui Azgad, două mii trei sute douăzeci și doi.

18. A lui Adonicam, șase sute șizeci și șapte.

19. A lui Bigvai, două mii șizeci și șapte.

20. A lui Adin, șase sute cinzeci și cinci.
21. A lui Ater, adică cei din neamul lui Iezechia, nouăzeci și opt.
22. A lui Hașum, trei sute douăzeci și opt.
23. A lui Bețai, trei sute douăzeci și patru.
24. A lui Harif, o sută doisprezece.
25. Oameni din Ghibeon, nouăzeci și cinci.
26. Oameni din Betleem și Netofa, o sută optzeci și opt.
27. Oameni din Anatot, o sută douăzeci și opt.
28. Oameni din Betazmavet, patruzeci și doi.
29. Oameni din Chiriat-Iearim, Chetira și Beerot, șapte sute patruzeci și trei.
30. Oameni din Harama și Gheba, șase sute douăzeci și unu.
31. Oameni din Micmaș, o sută douăzeci și doi.
32. Oameni din Betel și Ai, o sută douăzeci și trei.
33. Oameni din celălalt Nebo, cincizeci și doi.
34. Familia unui alt Elam, o mie două sute cinzeci și patru.
35. Familia lui Harim, trei sute douăzeci.
36. Oameni din Ierihon, trei sute patruzeci și cinci.
37. Oameni din Lod, Hadid și Ono, șapte sute douăzeci și unu.
38. Fiii lui Senaa, trei mii nouă sute treizeci.
39. Preoții: Fiii lui Iedaia, cei din casa lui Iosua, nouă sute șaptezeci și trei.
40. Familia lui Imer, o mie cincizeci și doi.
41. Familia lui Pașhur, o mie două sute patruzeci și șapte.
42. Familia lui Harim, o mie șaptesprezece.
43. Leviții: Familia lui Iosua, Cadmiel, Binui și Hodavia, șaptezeci și patru.
44. Cântăreții: Familia lui Asaf, o sută patruzeci și opt.
45. Portarii: Familia lui Șalum, a lui Ater, a lui Talmon, a lui Acun, a lui Hatita, a lui Șobai, toți la un loc o sută treizeci și opt.
46. Robii templului: Familia lui Țiha, a lui Hasufa, a lui Tabaot.
47. Familia lui Cheros, a lui Sia, a lui Padon.
48. A lui Lebana, a lui Hagaba, a lui Șalmal.
49. A lui Hanan, a lui Ghidel, a lui Gahar.
50. A lui Reaia, a lui Rețin, a lui Necoda.
51. Familia lui Gazam, a lui Uza, a lui Paseah.
52. Familia lui Besai, a lui Meunim a lui Nefișim.
53. A lui Bacbuc, a lui Hacufa, a lui Harhur.
54. A lui Bațlut, a lui Mehida, a lui Harșa.
55. A lui Barcos, a lui Sisera a lui Temah.
56. A lui Nețiah, a lui Hatifa.
57. Robii lui Solomon: Familia lui Sotai, a lui Hasoferet, a lui Perida,
58. Alui Iaala, a lui Darcon, a lui Ghidel,
59. A lui Șefatia, a lui Hatil, a lui Pocheret-Hațebaim, a lui Amon.
60. Toți robii templului și feciorii robilor lui Solomon au fost: trei sute nouăzeci și doi.
61. Iată și pe cei care au pornit din Tel-Melah, Tel-Harșa, Cherub-Adan și Imer, dar nu au fost în stare să arate dacă neamul lor și obârșia lor a fost dintre Israiliți:
62. Fiii lui Delaia, fiii lui Tobie, fiii lui Necoda, șase sute patruzeci și doi;
63. Și mai departe dintre preoți: fiii lui Habaia, fiii lui Hacoț, fiii lui Barzilai — care s'a însurat cu una din fetele lui Barzilai Galaaditul și s'a chemat după numele lui;
64. Aceștia căutară în cărțile neamurilor lor; dar fiindcă nu găsiră nimic au fost socotiți ca necurați și scoși din preoție.
65. Și le-a poruncit ocârmuitorul să nu mănânce din cele prea sfinte, până când nu va întreba arhiereul prin Urim și Tumim.

66. Toată obștia laolaltă era de patruzeci și două de mii trei sute șazeci de suflete,

67. Fără să se socotească robii și roabele, șapte mii trei sute treizeci și șapte, printre care se aflau două sute patruzeci și cinci de cântăreți și cântărețe. Ei mai aveau șapte sute treizeci și șase de cai și două sute patruzeci și cinci de cătări,

68. Apoi patru sute treizeci și cinci de cămile și șase mii șapte sute douăzeci de măgari.

69. Iar unii dintre capii de familie, au făcut daruri pentru lucrare. Ocârmuitorul a dăruit pentru visterie: o mie de darici de aur, cincizeci de cupe, și odăjdii preoțești cinci sute treizeci.

70. Unii capi de familie au dăruit visteriei pentru lucru: douăzeci de mii de darici de aur și două mii două sute de mine de argint;

71. Iar celălalt popor a dat: douăzeci de mii de darici de aur și două mii de mine de argint și șazeci și șapte de odăjdii preoțești.

72. Preoții și leviții, portarii și cântăreții, precum și o parte din popor, robii templului și tot Israilul, au locuit în cetățile lor. Iar în luna a șaptea, când și fiii lui Israil se aflau în cetățile lor,

8.

*Marea adunare și citirea legii.
Sărbătoarea corturilor. Odovania
praznicului.*

1. S'a adunat tot poporul laolaltă în piața de dinaintea porții Apelor și imbiară pe Esdra cărturarul, să aducă cartea legii lui Moise, pe care Domnul o dăduse lui Israil.

2. Atunci Esdra preotul a adus legea, în ziua întâia a lunii a șaptea; înaintea obștiei alcătuite din bărbați, femei și din toți cei care erau în stare să priceapă.

3. Și a citit-o în piața de dinaintea porții Apelor, de la revărsatul zorilor și până la amiază, în fața oamenilor, a femeilor și a celor ce erau în stare să priceapă; și tot poporul era cu luare aminte la citirea legii.

4. Și Esdra cărturarul stătea pe un podeț de lemn făcut în acest scop, iar de-a dreapta lui erau: Matatia, Șema, Anaia, Urie, Hilchia și Maaseia, și de-a stânga: Pedaia, Misail, Malchia, Hașum; Hașbadana, Zaharia și Meșulam.

5. Numai așa a putut Esdra cărturarul să deschidă cartea în ochii întregului popor, fiindcă era mai sus decât tot poporul; iar când a deschis-o, tot norodul s'a sculat în picioare.

6. Atunci Esdra a proslăvit pe Domnul și marele Dumnezeu, iar tot poporul a răspuns: «Amin! Amin!» prin ridicarea mâinilor. Apoi îngenunchiară și se închinară Domnului cu fața la pământ.

7. Și Iosua, Bani, Șerebia, Iamin, Acub, Șabtai, Hodia, Maaseia, Chelita, Azaria, Iozabad, Hanan, Pelaia și leviții învățau pe popor legea, în timp ce poporul stătea în picioare.

8. Și ei citeau bucăți din cartea legii lui Dumnezeu, pe care apoi le tâlcuiau, de se înțelegea ceea ce se citea.

9. Apoi Neemia ocârmuitorul și Esdra preotul și cărturarul, împreună cu leviții care învățau poporul, rostriră către întreg poporul: «Ziua aceasta este sfântă pentru Domnul Dumnezeu vostru! Nu vă tânguți și nici nu plângeți!» — fiindcă tot poporul începuse să plângă auzind cuvintele legii.

10. Și i-a îndemnat: «Duceți-vă și mâncați bucate grase și beți băuturi dulci și trimiteți și aceluia care nu s'au pregătit deloc, fiindcă ziua aceasta este sfântă pentru Domnul nostru! Și nici nu vă întristați, căci bucuria întru Domnul este tăria voastră.»

11. Și leviții au domolit tot poporul și le-a zis: «Tăceți și nu fiți necăjiți, căci ziua de astăzi este sfântă!»

12. Și tot poporul s'a dus să mănânce și să bea și să trimită câte ceva și celor sărmani, și s'a pornit o bucurie mare, fiindcă înțeleseseră cuvintele care li se vestiseră.

13. A doua zi se adunară capii familiilor întregului popor, precum și preoții și leviții, la Esdra cărturarul, ca să-i învețe tainele poruncilor legii.

14. Și au găsit scris în legea pe care o poruncise Domnul prin gura lui Moise,

că fiii lui Israil să stea în corturi în vremea prăznuirii în luna a șaptea,

15. Și să se vestească și să se propoveduiască cu glas mare în toate cetățile lor și în Ierusalim: «Duceți-vă în munte și aduceți crângi de măslin și de măslin sălbatec și crângi de mirt și de finic și crângi de alți copaci frunzoși, ca să faceți colibe precum este scris!»

16. Atunci a ieșit poporul, și le-au adus și au durat colibe fiecare pe acoperișul lui și în ogrăzile lor și în curțile templului lui Dumnezeu și în piața porții Apelor și în piața porții lui Efraim.

17. Și toată obștia celor care se întorseseră din robie și-a durat colibe și au locuit în colibe; căci nu mai făcuseră asemenea lucru fiii lui Israil din zilele lui Iosua, fiul lui Nun, până în ziua de astăzi. Și a fost foarte mare bucurie.

18. Și ei au citit în fiecare zi din cartea legii lui Dumnezeu, din ziua dintâi și până în cea din urmă. Și au prăznuit sărbătoarea șapte zile, iar în ziua a opta a fost adunare pentru odovania praznicului după rânduială.»

9.

Mărturisirea păcatelor.

1. «În ziua a douăzeci și patra din aceeași lună, s'au strâns fiii lui Israil p ntru post, înveșmântați cu veșminte de jale și cu pulbere pe cap.

2. Și după ce acei din neamul lui Israil se oșebiră de cei de neam păgân, au statut de și-au mărturisit păcatele lor și fărădelegile părinților lor.

3. Apoi s'au sculat în picioare și au citit din cartea legii Domnului Dumnezeu un sfert de zi, iar în alt sfert s'au mărturisit și s'au închinat Domnului Dumnezeului lor.

4. Iar Iosua și Bani, Cadmiel, Șecania, Buni, Șerebia, Bani și Chenani au pornit să strige cu glas mare către Domnul Dumnezeu lor.

5. Și au zis leviții Iosua, Cadmiel, Bani, Hașabia, Șerebia, Hodia, Șecania și Petahia: «Sculați-vă! Proslăviți pe Domnul Dumnezeu nostru, din veac și până în veac!» Atunci ei slăviră numele cel mareț al aceluia care este mai presus de toată slava și lauda.

6. Și a zis Esdra: «Tu, Doamne, ești singurul! Tu ai făcut cerurile și cerurile cerurilor cu toată oștirea lor, pământul și cu tot ce se află deasupra lui, marea și tot ce cuprinde într'nsa, tu ești cel ce ții toate cu viață, și oastea cerească ție se închină.

7. Tu ești Domnul Dumnezeu, care ai ales pe Avram și l-ai scos din Ur, ceteata Caldeei, și i-ai pus numele Avraam.

8. Tu ai găsit inima lui cu credință înaintea ta și de aceea ai încheiat cu el legământ ca să-i dai țara Canaanitilor, a Hetiților, a Amoniților, a Pereziților, a Iebusiților și a Gherghesiților, să i-o dai lui și seminției lui, și ți-ai ținut făgăduința, fiindcă tu ești drept.

9. Și când ai văzut în Egipt obiduirea strămoșilor noștri și ai ascultat strigătul lor la Marea Roșie,

10. Le-ai dat să vadă minuni și fapte mai presus de fire înaintea lui Faraon, înaintea dregătorilor lui și înaintea întregului popor din țara lui, fiindcă tu ai știut că aceștia s'au mândrit în fața lor. Și ți-ai făcut cunoscut numele tău ca în ziua de azi.

11. Ai spintecat marea înaintea lor, și ei au trecut prin mijlocul ei ca pe uscat, iar pe cei ce-i urmăreau i-ai aruncat în adâncul văltoarei, ca pe o piatră într'o apă stătătoare.

12. Și ziua le-ai arătat drumul printr'un stâlp de nour, iar noaptea cu stâlp de foc, ca să le lumineze calea pe care o străbăteau.

13. La muntele Sinai te-ai pogorit din cer și ai vorbit cu ei, și le-ai dat dreptele tale rânduieli, adevăratele tale legi, porunci și bune așezări.

14. Tu le-ai făcut cunoscută Sâmbăta cea sfântă a ta și prin gura lui Moise, slujitorul tău, le-ai poruncit să țină îndreptările, poruncile și legea.

15. Foamea lor le-ai alinat-o cu pâine din cer, și apă din stâncă ai făcut să fâșnească spre potolirea setei lor și le-ai poruncit să intre și să ocerească pământul pe care cu mână întinsă li l-ai făgăduit.

16. Dar ei, strămoșii noștri, s'au trufit și și-au învățat cerbicea, și n'au ascultat de poruncile tale!

17. Ba, mai vârtos, nici n'au vrut să audă și nici să-și aducă aminte de minunile pe care le-ai săvârșit pentru ei, și tot mai mult și-au învârtosat cerbicea și și-au vârit în cap să se întoarcă la robia lor cea din Egipt. Și fiindcă tu ești Dumnezeuul iertării, îndurător, milosârd, mărinimos și mult milostiv, nu i-ai părăsit.

18. Și nici când și-au făcut vițel turnat și au zis: «Iată Dumnezeul tău care te-a scos din țara Egiptului!» și când cu mari defăimări te-au blagoslovit,

19. Tot nu i-ai părăsit în pustie, în marea ta îndurare, și ziua nu i-ai lipsit de stâlpu cel de nour, care trebuia să-i călăuzească, iar noaptea de stâlpu cel de foc ca să le lumineze calea pe care ei o străbăteau.

20. Și le-ai mai dat și Duhul tău cel bun, ca să-i faci înțelepți, mana n'ai oprit-o de la gura lor, iar pentru setea lor i-ai adăpat cu apă.

21. Patruzeci de ani în pustie le-ai dat merinde de drum și n'au dus lipsă de nimic, bainele lor nu s'au învechit și picioarele lor nu s'au bobotit.

22. Apoi le-ai dat în stăpânire regate și popoare, și le-ai împărțit ținut cu ținut, și au pus mâna pe țara lui Sihon, regele Heșbonului, și pe țara lui Og, craiul Basanului.

23. Pe copiii lor i-ai înmulțit ca stelele de pe cer și i-ai băgat în țara pe care ai făgăduit-o părinților lor, că vor intra s'o ia în stăpânire.

24. Dar fiii lor au intrat și ei au luat-o în stăpânire. Și atunci tu ai supus înaintea lor pe locuitorii țării, pe Canaanii, și ai dat în mâna lor atât pe regiilor, cât și pe popoarele țării, ca să se poarte cu ei după socotința lor.

25. Și ei au cucerit cetăți întărite și au pus stăpânire pe ținuturi mănoase, case pline de bunătăți, fântâni săpate gata, podgorii, măslinișuri și pomi roditori din destul. Și au mâncat și s'au săturat și s'au îngrășat și s'au răsfățat în belșugul bunătăților tale celor mari!

26. Apoi s'au împotrivit și s'au răsculat împotriva ta, au aruncat legea ta la spate, au omorât pe profeții care îi îmbiaseră să se pocăiască, și te-au defăimat din destul.

27. Atunci tu i-ai dat în mâna dușmanilor lor, care i-au împilat; și în vremea împilării lor, au strigat către tine, iar tu i-ai auzit din ceruri și întru îndurările tale le-ai dat mântuitori, care i-au mântuit din mâna asupritorilor lor.

28. Dar după ce i-ai liniștit, au început din nou să facă fapte rele. Atunci însă i-ai lăsat pe mâna vrăjmașilor lor, care i-au robit. Și iarăși au început să strige și tu i-ai auzit din ceruri și după mulțimea îndurărilor tale i-ai mântuit.

29. Și cu toate că tu i-ai îndemnat să se întoarcă la legea ta, ei s'au îngâmfat și n'au vrut să audă, și au păcătuit împotriva poruncilor și îndreptărilor tale pe care, dacă omul le săvârșește, rămâne cu viață. — și s'au oțărît și și-au întărit grumazul și nici n'au vrut să asculte.

30. Deși ai așteptat ani îndelungați și cu Duhul tău i-ai îndemnat sub privegherea profeților tăi, tot n'au luat aminte. Și atunci i-ai dat iar în mâna popoarelor pământului.

31. Dar întru îndurările tale nemărginite nu i-ai nimic și nici nu i-ai părăsit, căci tu ești Dumnezeu milostiv și îndurător.

32. Și acum, Doamne, Dumnezeul nostru, cel mare, puternic și minunat, cel ce păzești legământul și ești cu îndurare, să nu-ți pară puțină împilarea pe care am îndurat-o noi, regiilor noștri, voevozii, preoții, profeții, părinții noștri și poporul tău, din vremea împăraților Asiriei și până acum!

33. Dar tu ai lucrat ca un drept, pentru tot ceea ce a venit asupra noastră, și cu dreptate, iar noi am săvârșit fărădelegea,

34. Din pricină că regiilor noștri, voevozii noștri, preoții, și părinții noștri nu s'au călăuzit de legea ta și nu au luat aminte la poruncile și la descoperirile tale pe care li le-ai descoperit.

35. Și apoi, fiindcă ei nu te-au cinstit pe tine în regatul lor, pentru îndestularea cu toate bunătățile tale pe care le-ai dăruit lor în pământul acela întins și mănos și nici nu s'au pocăit de faptele lor cele rele,

36. Iată că noi am fost robiți și trăim ca robii în țara pe care tu ai dăruit-o

străbunilor noștri, ca să mănânce din rodul și din bunătățile ei! O, suntem robi într'însa!

37. Rodul ei îmbelșugat este acum al împărașilor pe care i-ai pus stăpâni peste noi din pricina păcatelor noastre. Ei fac ce vor, după socotința lor, cu noi și cu dobitoacele noastre, iar noi suntem în mare strămtorare!»

10.

Incheierea și iscălirea legământului

1. «In acest înțeles încheiem noi legământ și-l iscălim. Și pe acest hrisov pecetluit sunt iscăliți voievozii, leviții și preoții noștri.

2. Iată pe toți cei care și-au pus pecetia: Neemia, ocârmuitorul, fiul lui Hacalia, și Sedechia,

3. Seraia, Azaria, Ieremia,

4. Pașhur, Amaria, Malchia,

5. Hațuș, Șecania, Maluc,

6. Harim, Meremot, Obadia,

7. Daniil, Ghinton, Baruh,

8. Meșulam, Abia, Miiamin,

9. Maazia, Bilgai, Șemaia. Aceștia sunt preoți.

10. Apoi leviții: Iosua, fiul lui Azania, Binui, din fiii lui Henadad, Cadmiel,

11. Și frații lor, Șecania, Hodavia, Chelita, Pelaia, Hanan,

12. Miheia, Rehob, Hașabia,

13. Zacur, Șerebia, Șebania,

14. Hodia, Bani, Beninu.

15. In sfârșit, căpeteniile poporului: Paroș, Pahat-Moab, Elam, Zatu, Bani,

16. Buni, Azgad, Bebai,

17. Adonia, Bigvai, Adin,

18. Ater, Iezechia, Azur,

19. Hodia, Hașum, Bețai,

20. Harif, Anatot, Nebai,

21. Magpiaș, Meșulam, Hezir,

22. Meșezabeel, Tađoc, Iadua,

23. Pelatia, Hanan, Anaia,

24. Ozeea, Anania, Hașub,

25. Haloheș, Pilha, Șobec,

26. Rehum, Hașabna, Maaseia,

27. Ahia, Hanan, Anan,

28. Maluc, Harim, Baana.

29. Apoi cealaltă parte a poporului: preoți, leviți, cântăreți, portari, robi ai templului și toți cei care s'au desfăcut

de popoarele țărilor și s'au apropiat de legea Domnului, femeile lor, feciorii și fiicele lor, și oricine putea să o pătrundă și să o înțeleagă,

30. S'au lipit de frații și de frunțașii lor și au venit cu blestem și cu jurământ și s'au legat cu el, ca să umble în legea lui care a fost dată prin gura lui Moise, slujitorul lui Dumnezeu s'o păzească și să făptuiască toate poruncile Domnului Dumnezeului nostru de asemenea și legile și orânduielele lui adică:

31. Să nu dăm fiicele noastre după fiii popoarelor păgâne ale țării, și nici fiicele lor să nu ia de soți pe fiii noștri.

32. Să nu cumpărăm de la popoarele țării, când vor aduce de vânzare în ziua Sâmbetei sau în orice zi de praznic, nici mărfuri, nici grâne. Să lăsăm laoparte în anul al șaptelea orice câștig și să iertăm datorile.

33. Să rânduim după lege, pe fiecare an pentru fiecare din noi, dare, câte o treime de siclu pentru slujba în templul Domnului:

34. Pentru pâinile punerii înainte, prinosul cel deapauri, arderea de tot cea deapauri, pentru jertfele de Sâmbătă, de zi-întâi, de praznice, pentru prinoasele sfinte și pentru jertfa pentru păcat, prin care Israil și-l ispășește, precum pentru orice fel de slujbă în templul Dumnezeului nostru.

35. Să aruncăm sorți pentru aducerea lemnelor — preoții, leviții și poporul — anume care familie să aducă lemne de ars pe jertfelnic, an de an, la templul Domnului, la vreme hotărîtă mai dinainte, după cum este scris în lege.

36. Să aducem pârğa bucatelor de pe pământul nostru, și din rodirile pomilor noștri an de an în templu,

37. Pe cei întâi născuți ai fiilor noștri și ai dobitoacelor noastre, după cum este scris în lege; dimpotrivă pe cei dintâi născuți în cirezile noastre și ai turmelor să-i aducem la templu pentru preoții care slujesc în templul Dumnezeului nostru.

38. Pârğa din aluaturile noastre și din darurile înălțate, din rodul pomilor, al vinului și al untdelemnului, să-l aducem preoților în jitnițele din tem-

plul Domnului, iar zeciuiala de pe pământul nostru să o aducem leviților, adică acelor leviți care adună zeciuială din toate cetățile, care se megieșesc cu ogoarele noastre.

39. Pentru aceasta, când leviții adună zeciuiala, un preot din neamul lui Aaron să-i însoțească. Și leviții să aducă zeciuiala pe care au strâns-o la templul Dumnezeului nostru, în încăperile jitiței,

40. Căci în acele încăperi să pună fiii lui Israil cât și leviții prinoasele înălțate de grâu, de vin și de undelemn, și acolo să-și pună sfintele odore preoții de rând, portarii și cântăreții. În sfârșit să nu lăsăm în părăsire templul Dumnezeului nostru! »

11.

Sporirea locuitorilor din Ierusalim.

Catagrafia poporului.

1. Atunci fruntașii poporului s'au așezat în Ierusalim, iar celălalt popor a aruncat sorți, ca una din zece părți să se așeze în Ierusalim, cetatea sfântă, iar nouă părți în celelalte cetăți.

2. Și poporul a făcut urări de bine tuturor celor care de bună voie s'au așezat în Ierusalim.

3. Iată pe fruntașii țării care s'au așezat în Ierusalim și în cetățile Iudei. Fiecare s'a așezat în bucata lui de moșie, în cetățile lor: Israil, preoții, leviții, robii templului și fiii robilor lui Solomon.

4. În Ierusalim s'au așezat dintre fiii lui Iuda și dintre fiii lui Veniamin. Din fiii lui Iuda: Ațaia, fiul lui Uzia, fiul lui Zaharia, fiul lui Amaria, fiul lui Șefatia, fiul lui Mahalaleel, din feciorii lui Pereț,

5. Maaseia, fiul lui Baruh, fiul lui Colhoze, fiul lui Hazai, fiul lui Adaia, fiul lui Ioiarib, fiul lui Zaharia fiul Șilonitului.

6. Toti feciorii lui Pereț care locuiau în Ierusalim erau patru sute șaizeci și opt de viteji.

7. Iată pe fiii lui Veniamin: Salu, fiul lui Meșulam, fiul lui Ioed, fiul lui Pedaia, fiul lui Colaia, fiul lui Maaseia, fiul lui Itiel, fiul lui Isaia,

8. Impreună cu frații lui, toți oameni viteji, nouă sute douăzeci și opt.

9. Ioil, fiul lui Zicri, era căpetenia lor, și Iuda, fiul lui Hasenua, era a doua căpetenie a cetății.

10. Dintre preoți: Iedaia, Ioiarib, Iachin,

11. Seraia, fiul lui Hilchia, fiul lui Meșulam, fiul lui Țadoc, fiul lui Meraiot, fiul lui Ahitub, supraveghetor peste templul Domnului,

12. Impreună cu frații lor, care aveau grijă de slujba din templu, în totul: opt sute douăzeci și doi. Apoi Adaia, fiul lui Ieroham, fiul lui Pelalia, fiul lui Amți, fiul lui Zaharia, fiul lui Pașhur, fiul lui Malchia,

13. Impreună cu soții lui, două sute patruzeci și doi de capi de familie. Apoi Amasai, fiul lui Azareel, fiul lui Ahzai, fiul lui Meșilemot, fiul lui Imer.

14. Și soții lui erau o sută douăzeci și opt de viteji fără seamăn. Iar mai mare peste ei era Zabdiel, fiul lui Haghedolim.

15. Și dintre leviți: Șemaia, fiul lui Hașub, fiul lui Azricam, fiul lui Hașabia, din fiii lui Merari.

16. Iar Șabtai și Ioizabad erau aceia dintre căpeteniile leviților care aveau grijă de lucrul cel de dinafară al templului.

17. Apoi Matania, fiul lui Miheia, fiul lui Zicri, fiul lui Asaf, starosteale cântării de laudă, care cânta «Lăudați!» la rugăciune. Mai departe, Bacbuchia venea al doilea între tovarășii lui și Abda, fiul lui Șamua, fiul lui Galal, fiul lui Iedutun.

18. Toți leviții din cetatea sfântă erau două sute optzeci și patru.

19. Portarii erau: Acub, Talmon, și tovarășii lor care străjuiau la porți: o sută șaptezeci și doi.

20. Israilul care mai rămăsese, preoți și leviți, în toate cetățile Iudei, era fiecare la moșia sa.

21. Robii locuiau în Ofel, iar peste robii templului erau căpetenii Țiha și Ghișpa.

22. Căpetenia leviților în Ierusalim pentru slujba la templul lui Dumnezeu era Uzi, fiul lui Bani, fiul lui Hașabia, fiul lui Matania, fiul lui Miheia, dintre feciorii lui Asaf, cântăreți în templu,

23. Care avea poruncă împărătească și hotărîre pentru slujba pe care cântăreții trebuiau să o îndeplinească în fiecare zi.

24. Petahia, fiul lui Meșezabeel din fiii lui Zerah, fiul lui Iuda, stătea la îndemâna regelui pentru toate pricinile poporului.

25. Dintre fiii lui Iuda s'au așezat și în localități neîntărite: în Chiriat-Arba și în satele ei, în Dibon și în satele lui, în Iccabțeel și în împrejurimile care țineau de el,

26. În Ieșua, în Molada, în Betpelet,

27. În Hațarșual, în Beerșeba și satele ei,

28. În Tığlag, în Mecona și satele ei,

29. În En-Rimon, în Țora, în Iarmut,

30. În Zanoah, în Adulam și împrejurimile lui, în Lachiș și așezările lui, în Azeca și satele ei. Și așa s'au așezat din Beerșeba până în valea Hinom.

31. Fiii lui Veniamin alocuiau în Gheba, în Micmas, în Aia, în Betel și în satele din jur,

32. Anatot, Gob, Anania,

33. Hațor, Rama, Ghitaim,

34. Hadid, Țeboim, Nebalat,

35. Lod, Ono și Ghe-Haharașim.

36. După clase, unii leviți țineau și de Iuda și de Veniamin.

12.

Preoții și leviții veniți din robie cu Zorobabel. Sfințirea zidurilor.

1. Iată preoții și leviții care au venit din robie cu Zorobabel, fiul lui Salatiil, și cu Iosua: Seraia, Ieremia, Esdra,

2. Amaria, Maluc, Hatuș,

3. Șecania, Harim, Meremot,

4. Ido, Ghinton, Abia,

5. Miamin, Maazia, Bilga,

6. Șemaia, Ioiarib, Iedaia,

7. Salu, Amoc, Hilchia, Adaia. Aceștia au fost căpeteniile preoților și tovarășii lor în vremea lui Iosua.

8. Leviții au fost: Iosua, Binui, Cadmiel, Șerebia, Iuda, Matania. Acesta împreună cu tovarășul său era staroste peste cei ce cântau: «Lăudați!»

9. Iar Bacbuchia și Uni cântau în strana cealaltă.

10. Iosua arhiereul a născut pe Ioachim, Ioachim a născut pe Eliașib, Eliașib a născut de Ioiada,

11. Și Ioiada a născut pe Iohanen, și Iohanen a născut pe Iadua.

12. În vremea lui Ioachim următorii preoți erau capi de familie: Meraia pentru neamul lui Seraia, Anania pentru al lui Ieremia,

13. Meșulam pentru neamul lui Esdra, Iohanen pentru Amaria,

14. Ionatan pentru Maluc, Iosif pentru Șecania,

15. Adna pentru neamul lui Harim, Helcai pentru Meremot,

16. Zaharia pentru Ido, Meșulam pentru Ghinton,

17. Zicri pentru Abia, Piltai pentru Maazia,

18. Șamua pentru neamul lui Bilga, Ionatan pentru Șemaia,

19. Matnai pentru Ioiarib, Uzi pentru Ioiada,

20. Salu pentru Calai, Eber pentru Amoc,

21. Hașabia pentru Hilchia, Natanael pentru Iedaia.

22. Leviții... În vremea lui Eliașib, Ioiada, Iohanen și Iadua, au fost înscrși capii neamurilor preoțești, până la începutul domniei lui Dariu Persul.

23. Fiii lui Levi: capii neamurilor au fost înscrși în «Cronici» până în vremea lui Iohanen, fiul lui Eliașib.

24. Capii leviților sunt: Hașabia, Șerebia și Iosua, Binui, Cadmiel, precum și tovarășii lor care erau în celălalt cor și care erau îndatorați să cânte «Lăudați!»— cor după cor— din porunca lui David, omul lui Dumnezeu.

25. Matania, Bacbuchia, Obadia, Meșulam, Talmon și Acub erau portari, care străjuiau jirnițele de la porți.

26. Aceștia au fost în zilele lui Ioachim, fiul lui Iosua, fiul lui Ioțadac, în zilele cărmuitorului Neemia și ale preotului și cărturarului Esdra.

27. Iar când s'a hotărît sfințirea zidurilor Ierusalimului, au trimis după leviți în toate părțile, ca să vie la Ierusalim și să săvârșească sfințirea cu bucurie și cu veselie, cu cântări de mulțumire și de laudă, cântate din chitare, din harfe și din alăute.

28. Atunci s'au strâns fiii lui Levi, cântăreții, din vecinătatea Ierusalimului și din așezările Netofațiilor,

29. Din Bet-Ghilgal, din cătunele Ghebei și Azmavetului, căci cântăreții își ridicaseră așezări împrejurul Ierusalimului.

30. Și după ce preoții și leviții s'au curățit, au curățit și poporul, porțile și zidurile.

31. Apoi am poruncit ca voevozii lui Iuda să se sue undeva pe zid și am așezat acolo două coruri mari. Unul s'a așezat pe zid în dreapta, spre poarta Gunoiului.

32. Iar după ele veneau Hoșaia și jumătate din căpeteniile lui Iuda;

33. Apoi dintre preoți: Azaria, Esdra și Meșulam,

34. Iuda, Veniamin, Șemaia și Ieremia.

35. Și dintre feciorii preoților, cu trâmbița: Zaharia, fiul lui Ionatan, fiul lui Șemaia, fiul lui Matania, fiul lui Miheia, fiul lui Zacur, fiul lui Asaf,

36. Impreună cu tovarășii lui: Șemaia, Azareel, Milalai, Ghilalai, Maai, Natanael, Iuda, Hanani, cântau din instrumentele muzicale ale lui David, omul lui Dumnezeu, iar Esdra cărturarul mergea înaintea lor.

37. Dar la poarta Izvorului, în față, au apucat pe trepte spre cetatea lui David, pe suișul zidului palatului lui David și până la poarta Apelor, spre răsărit.

38. Corul celălalt a luat-o la stânga și eu am luat-o după el cu cealaltă jumătate de popor, deasupra zidului, pe deasupra turnului Cuptoarelor, până la zidul cel lat,

39. Apoi pe deasupra porții lui Efraim, și peste poarta vechii Cetăți, pe deasupra porții Peștilor, pe lângă turnul lui Hananeel, pe lângă turnul Hamea, și până la poarta Oilor, și s'au așezat la poarta Inchisorii.

40. După aceasta, amândouă corurile s'au oprit în templul lui Dumnezeu, împreună cu mine și cu jumătate dintre căpetenii,

41. Și preoții Eliachim, Maaseia, Miniamin, Miheia, Elioenai, Zaharia și Anania sunau din trâmbițe,

42. Tot așa și Maaseia, Șemaia, Eleazar, Uzi, Iohanen, Malchia, Elam și Ezer. Atunci cântăreții au început să cânte sub porunca lui Izrahia.

43. În ziua aceea au adus jertfe mari și s'au veselit că Domnul le prilejise bucurie mare. S'au veselit și femeile și copiii, astfel că chiotele de veselie din Ierusalim răsunau până departe.

44. În ziua aceea au fost puși supra-veghetori peste cămările care fuseseră hotărâte ca vistierii, pentru darurile înălțate, pentru pârgă și pentru zeciuială, îndatorindu-i ca să adune într'insele, din țarinile de pe lângă cetăți, darurile după lege cuvenite preoților și leviților, căci Iuda avea mare bucurie pentru preoții și leviții stătători la slujbă.

45. Și ei au făcut slujba cuvenită lui Dumnezeu și rânduiala curățirii, asemenea și cântăreții și portarii, după porunca lui David și a fiului său Solomon.

46. În zilele lui David, Asaf era stărostele cântăreților și al cântărilor de laudă și de mulțumire în cinstea Domnului.

47. În zilele lui Zorobabel și ale lui Neemia, întregul Israil aducea daruri cântăreților și portarilor, zi de zi, și daruri sfinte leviților, iar leviții dădeau din darurile lor sfinte fiilor lui Aaron.

13.

Măsurile lui Neemia pentru viața obștească. Oprirea căsătoriei cu păgânii.

1. În ziua aceea s'a citit în auzul poporului din cartea legii lui Moise și s'a aflat că este scris în ea: « Nici un Amonit și nici un Moabit să nu intre vreodată în obștia lui Dumnezeu,

2. Fiindcă n'au ieșit înaintea fiilor lui Israil cu pâine și cu apă, ci au tocmit pe Bileam ca să-l blesteme, iar Dumnezeuul nostru a întors blestemul în binecuvântare! »

3. Și când au auzit ei legea, au despărțit din Israil pe cei amestecați cu păgânii.

4. Dar mai întâi de toate arhiereul Eliașib, care avea slujba peste cămările templului lui Dumnezeu, se înrudise cu Tobie,

5. Și-i pregătise o mare odaie, unde mai înainte se păstrau prinoasele, tămâia, sfintele vase și zeciuielele grâului,

vinului și untdelemnului, partea cuvenită după lege leviților, cântăreților și portarilor, precum și darurile pentru preoți.

6. Când s'au întâmplat toate acestea, nu eram în Ierusalim, fiindcă în anul al al treizeci și doilea al domniei lui Artaxerxe, împăratul Babilonului, plecasem să văd pe împărat. Și când, după un răstimp, mi-am cerut voie de la împărat,

7. Și am venit în Ierusalim, atunci am priceput eu răul pe care-l făcuse Elișiab din dragostea pentru Tobie, căruia îi pregătise o odaie în curtea templului lui Dumnezeu.

8. Acest lucru m'a zdruncinat cumplit. Atunci am dat poruncă să fie aruncate afară în drum toate lucrurile din odaia lui Tobie.

9. Și am mai poruncit să se curețe cămărilor și să se aducă într'însele odoarele templului lui Dumnezeu, prinoasele și tămâia.

10. Apoi am aflat că leviții și cântăreții care purtau grija slujbei nu și-au primit darurile, ci fiecare a alergat la gospodăria sa de la țară.

11. Atunci am dojenit pe căpetenii și le-am întrebat: « De ce ați lăsat în părăsire templul lui Dumnezeu? » Și i-am strâns pe toți și i-am pus în slujba lor.

12. Acum tot Iuda a adus zeciuala din grâu, vin și untdelemn în odăi,

13. Iar eu am așezat cu poruncă peste odăi pe preotul Șelemia, pe Țadoc cărturarul, cât și dintre leviți pe Pedai, iar la îndemâna lor am pus pe Hanan, fiul lui Zacur, fiul lui Matania, fiindcă erau socotiți oameni de credință, și tot în grija lor era să facă părți pentru tovarășii lor.

14. Adu-ți aminte de acestea, Dumnezeu meu, și nu șterge faptele mele bune pe care eu le-am făcut pentru templul Dumnezeului meu și pentru slujirea lui!

15. În zilele acelea am văzut în Iuda gospodari care călcau la teasc în zi de Sâmbătă, aduceau snopi din țarină, încărcau măgarii cu vin, cu poamă, cu smochine și cu tot felul de poveri și le aduceau în Ierusalim în ziua Sâmbetei. Din această pricină, le-am făcut dojană în ziua când ei le vindeau.

16. De asemenea, și Tirienii aduceau pește și tot felul de lucruri de vânzare și le vindeau în Ierusalim gospodarilor din Iuda, în zi de Sâmbătă.

17. Și pentru aceasta am certat pe fruntașii lui Iuda și le-am zis: « Ce faptă rea faceți că pângăriți ziua Sâmbetei! »

18. Așa au făcut părinții voștri și au prăvălit peste ei și peste noi și peste cetate toate nenorocirile acestea! Și voi sporiți mânia Domnului împotriva lui Israil, prin pângărirea Sâmbetei! »

19. Apoi am poruncit ca de îndată ce se întunecă, porțile Ierusalimului să se închidă în ajunul Sâmbetei și să nu se deschidă decât după Sâmbătă. Și pentru aceasta am pus strajă la porți câțiva din flăcăii mei, ca să nu intre nici o povară în cetate în ziua Sâmbetei.

20. Atunci neguțătorii și vânzătorii de tot felul de mărfuri au mas de câteva ori afară din Ierusalim.

21. Și le-am dat de știre și le-am spus: « Ce va să zică asta că voi mâneți înaintea zidurilor? Dacă se mai întâmplă vreodată, atunci pun mâna pe voi! » Și de atunci n'au mai venit Sâmbătă.

22. Apoi am poruncit leviților să se curețe și să vină să străjuiască porțile, ca să se cinstească ziua Sâmbetei. Pentru aceasta, pomenește-mă, Dumnezeu meu, și mă cruță după mulțimea îndurărilor tale!

23. Tot în vremea aceea am văzut, Iudei care se căsătoriseră cu femei așdodite, amonite și moabite,

24. Și ai căror copii vorbeau jumătate limba celor din Așdod și nu pricepeau evreește, ci numai una ori alta din acele limbi streine.

25. Atunci i-am certat și i-am blestemat, iar pe unii i-am bătut și le-am smuls părul din cap și i-am jurat în numele Domnului: « Să nu dați pe fetele voastre după fiii lor, și nici să luați pe fetele lor femei pentru fiii voștri.

26. Oare Solomon, regele lui Israil, n'a căzut pentru aceasta în păcat? Și cu toate că între multe popoare nu se afla nici un rege ca el iubit de Dumnezeu, — pentru care lucru Dumnezeu îl

puse rege peste tot Israilul, — femeile cele străine îl împinseseră la păcat.

27. Se poate oare să aud eu despre voi toată această mare fărădelege cu care ați păcătuit înaintea Dumnezeului nostru, că v'ați luat femei străine?»

28. Unul dintre feciorii lui Ioiada, fiul arhierului Eliasiib, era ginerele lui Sanbalat Horonitul. Pe acesta l-am îndepărtat din preajma mea.

29. Pomeneste-i, Dumnezeule, căci au pângărit preoția și sfântul legământ al preoților și al leviților!

30. Atunci i-am curățit de toți străinii și am pus pe preoți și pe leviți pe fiecare la slujba lui și la locul lui,

31. Ba am avut și grijă de adusul lemnelor la vremea lor hotărâtă și de prinoasele din pârga rodurilor. Pomeneste-mă, Dumnezeul meu, după mare mila ta !»

ESTERA

1.

Izgonirea împărătesei Vaști.

1. Și a fost în zilele lui Ahașveroș, — acel Ahașveroș care a stăpănit din India și până în Etiopia o sută douăzeci și șapte de ținuturi, —

2. În zilele acelea când împăratul Ahașveroș stătea pe scaunul împărăției sale din

3. Cetatea Suza, — în anul al treilea al domniei lui. Atunci el făcu ospăț pentru voevozii și dregătorii săi, la care ospăț se adunară generalii oștirilor Persiei și Mediei, boierii și cei mai înalți dregători ai ținuturilor,

4. Căroră le arătă bogăția strălucirii împărăției sale și întreaga podoabă a mării sale, timp de mai multe zile, adică o sută și optzeci de zile.

5. Și după ce s'au sfârșit aceste zile, împăratul făcu ospăț timp de șapte zile în curtea grădinii palatului împărătesc, pentru tot norodul care se afla în cetatea Suza, de la cel mai de rând până la cel mai de frunte.

6. Perdele albe de in și de porfiră violetă cu verigi de argint, puse pe funii de vison și de porfiră stacojie, erau legate de colonne de marmură; divane de aur și de argint erau așezate pe caldarâmul de alabastru, de marmură albă, de sidex și de marmură neagră.

7. Băuturile se turnau în vase de aur, de felurite feluri, iar vinul împărătesc curgea din belșug, potrivit dărnicii împăratului.

8. Și beau toți, după deslegarea împărătească și în voie, fiindcă așa poruncise împăratul cămărașului palatului său, să se poarte cu fiecare din oaspeți după gust.

9. Dar și împărăteasa Vaști făcu ospăț pentru femei, înlăuntrul palatului împărătesc al lui Ahașveroș.

10. În ziua a șaptea, când inima împăratului era prididită de vin, el dădu poruncă celor șapte curteni slujitori înaintea împăratului Ahașveroș și anume: Mehuman, Bizta, Harbona, Bigta, Abagta Zetar și Carcas,

11. Să aducă pe împărăteasa Vaști înaintea împăratului, împodobită cu diadema împărătească și să arate popoarelor și voevozilor frumusețea ei, căci ea era frumoasă la chip.

12. Dar Vaști împărăteasa n'a vrut să vie la porunca împăratului, trimisă prin mâna curtenilor, și atunci împăratul s'a supărat cumplit și mânia lui ardea într'însul.

13. De aceea împăratul a întrebat pe înțelepți, care se pricepeau în cunoașterea vremilor, — fiindcă așa era datina ca orișice pricină a împăratului să se supună unui divan de cunoscători de legi și de pravile,

14. Dintre care cei mai de aproape de el erau: Carșena, Șetar, Admata, Tarșiș, Meres, Marsena, Memucan, șapte voevoci ai Persiei și ai Mediei, care intrau orișicând la împăratul și erau cei dintâi în împărăție, —

15. Adică ce să se facă după pravila împărătesei Vaști care nu s'a supus po-

runcii împăratului Ahașveroș, trimisă prin mijlocirea curtenilor?

16. Atunci Memucan rosti înaintea împăratului și a voevozilor: «Vaști împărăteasa s'a purtat cum nu se cade nu numai față de împărat, ci și față de toți voevozii și noroadele din toate ținuturile lui Ahașveroș împăratul,

17. Fiindcă năravul împărătesei va ajunge la urechea tuturor femeilor, care se vor deprinde să-și disprețuiască bărbații și vor zice: «Ahașveroș împăratul a poruncit ca împărăteasa Vaști să vină înaintea sa, dar ea n'a vrut».

18. Așa că, de azi înainte, toate principesele Mediei și ale Persiei care vor fi auzit de năravul împărătesei îl vor povesti voevozilor împăratului și de aici va ieși dispreț și mânie.

19. Deci, dacă i se pare nimerit împăratului, să dea poruncă împărătească și care să fie scrisă în legile Perșilor și ale Mezilor ca nu cumva să fie călcată, cum că Vaști împărăteasa n'a vrut să vină înaintea împăratului Ahașveroș și că împăratul va da vrednicia ei de împărăteasă alteia, care să fie mai bună decât ea.

20. Iar când porunca împărătească va fi cunoscută în toată împărăția sa cea mare, toate femeile vor da cinstea cuvenită bărbaților lor, de la cel mai mare și până la cel mai mic!»

21. Și cuvântul acesta plăcu împăratului și voevozilor, și împăratul făcu întocmai după spusa lui Memucan:

22. El a trimis scrisori în toate ținuturile împărătești, la fiecare ținut cu slova lui și la fiecare neam în limba lui, ca fiecare bărbat să fie domn în casa lui, pe care s'o rânduiască după socotința lui.

2.

Estera ajunge împărăteasă.

1. După aceste întâmplări, când furia împăratului Ahașveroș se potoli, el își aduse aminte de Vaști și de ceea ce ea săvârșise și de porunca pe care o dăduse împotriva ei.

2. Atunci curtenii împăratului și slujitorii lui îi spuseră: «Să se caute pentru împăratul fete mari, fecioare și frumoase la chip.

3. Și împăratul să pună dregători în toate ținuturile împărăției sale ca să adune toate fetele mari, fecioare și frumoase la chip, în cetatea Suza, în casa femeilor, sub oblăduirea lui Hegai, eunucul împăratului, paznicul femeilor, care să poarte de grijă de îngrijirea frumuseții lor.

4. Iar fata care îi va plăcea împăratului să fie împărăteasă în locul fostei împărătese Vaști. Și i-a plăcut împăratului îndemnul și el a făcut întocmai.

5. Era însă în cetatea Suza un iudeu anume Mardoheu, fiul lui Iair, fiul lui Șimei, fiul lui Chis,

6. Din seminția lui Veniamin, care fusese luat rob din Ierusalim cu cei care fuseseră duși în robie o dată cu regele Iehonia, regele lui Iuda, de Nabucodonoser, împăratul Babilonului.

7. El creștea pe Hadasa, adică Estera, fiica unchiului său, fiindcă ea nu avea nici tată, nici mamă. Fata era mândră la stat și frumoasă la chip, iar după moartea tatălui său și a mamei sale Mardoheu o înfiase.

8. Și când s'a aflat de porunca împăratului și de pravila lui și când s'au adunat multe fete în cetatea Suza, sub oblăduirea lui Hegai, a fost luată și Estera în palatul împăratesc, sub oblăduirea lui Hegai, străjuitorul femeilor.

9. Și fata i-a plăcut și a aflat har în ochii lui și el se grăbi să-i dea cele de trebuință pentru îngrijirea frumuseții și pentru trai și alte șapte fete mândre din castelul împărătesc, și o mută pe ea și pe fetele cele ce erau cu ea în cele mai frumoase odăi din casa femeilor.

10. Și Estera nu și-a spus nici poporul, nici neamul ei, fiindcă Mardoheu îi poruncise să nu-l dezvăluiească.

11. Ci Mardoheu în fiecare zi se plimba pe dinaintea curții casei femeilor, ca să afle cum îi merge Esterei și ce se va întâmpla cu ea.

12. Și când venea rândul fiecărei fete să între la Ahașveroș împăratul, la capătul celor douăsprezece luni, timp în care se săvârșea ceea ce era rânduit pentru femei, fiindcă atât timp se cerea pentru îngrijirea frumuseții lor, șase luni cu mirezme și alte șase luni cu

balsamuri și alte mirezme pentru îngrijirea frumuseții femeilor, —

13. Atunci intra fata la împărat și orice ar fi cerut i se îngăduia să ducă din casa femeilor în castelul împăratului.

14. Seara intra, iar dimineața se întorcea în altă casă a femeilor în paza lui Șașgaz, famenul împăratului, străjerul țiiitoarelor; și nu mai intra la împărat decât când împăratul dorea s'o vadă, și atunci o chema împăratul anume.

15. Când îi veni și rândul Esterei, fiica lui Abihail, unchiul lui Mardoheu, care o înfiase, ca să intre la împăratul, ea nu ceru altceva decât ceea ce a sfătuit-o Hegai, famenul împăratului, străjui-torul femeilor. Și dobândi Estera har în ochii tuturor celor care o vedeau.

16. Și când a fost dusă Estera la Ahașveroș împăratul, în castelul împă-rătesc, în luna Tebet, luna a zecea, în anul al șaptelea al împărăției sale,

17. Împăratul a iubit pe Estera mai mult decât pe toate femeile, și a aflat har și farmec înaintea sa mai mult decât toate fecioarele. Și i-a pus cununa împă-rătească pe cap și o făcu împărateasă în locul lui Vaști.

18. Și făcu împăratul ospăț mare pen-tru toți voevozii și dregătorii lui, ospăț în cinstea Esterei, iar ținuturile le scuti de bir și le făcu daruri, cu dărnicie împăratească.

19. Și când s'au adunat fecioarele a doua oară, în vreme ce Mardoheu stătea la poarta împăratului, —

20. Estera însă nu vădise obârșia ei și nici poporul ei, precum îi poruncise Mardoheu și pe care poruncă a lui Mardoheu Estera o împlinise întocmai, ca în vremea când era sub îngrijirea lui, —

21. Pe când Mardoheu, zic, stătea la poarta împăratului, doi curteni împără-tești anume Bigtan și Tereș, străjerii porților, fură cuprinși de mânie și puseră la cale o uneltire împotriva lui Ahașveroș împăratul, ca să-i ia viața.

22. Mardoheu însă află de uneltire și i-o împărtăși împăratesei Estera, iar Estera o spuse împăratului în nu-mele lui Mardoheu.

23. Și pricina fu cercetată și s'a aflat întocmai, iar amândoi uneltitorii fură spânzurați și fapta a fost scrisă în « Cronică » în fața împăratului.

3.

Hotărârea lui Aman și hrisovul împărateesc ca toți Iudeii să fie omorâți.

1. După aceste întâmplări, Ahașveroș împăratul a ridicat la o mare vrednicie pe Aman, fiul lui Hamedata Agaghitul, și l-a cinstit și a așezat scaunul lui mai presus decât al tuturor voevozilor de o seamă cu el.

2. Și toți dregătorii împăratului, de la curtea împăratească, își plecau genunchii și se închinau lui Aman, fiindcă așa poruncise împăratul în cinstea lui, dar Mardoheu nici nu se pleca și nici nu i se închina.

3. Atunci dregătorii de la curtea împă-ratului întrebă pe Mardoheu: « Pentru ce calci tu porunca împăratească? »

4. Și fiindcă ei îl dojeneau în fiecare zi și el nu-i băga în seamă, îi spuseră lui Aman ca să vadă dacă Mardoheu este îndreptățit în ceea ce face, cu atât mai vărtos cu cât le spusese că este Iudeu.

5. Și când însuși Aman s'a încredințat că Mardoheu nici nu se pleacă în ge-nunchi, nici nu i se închină, Aman s'a umplut de mânie.

6. Totuși, fiindcă i s'a părut lucru de disprețuit să-și întindă mâna numai asupra lui Mardoheu, cu atât mai mult cu cât i s'a spus din care popor Mar-doheu face parte, Aman urzi un plan cum să nimicească pe toți cei de un neam cu Mardoheu, din toată împărăția lui Ahașveroș.

7. În luna întâia, adică luna Nisan, în anul al doisprezecelea al împăratului Ahașveroș, se aruncă Pur, adică sorții, în fața lui Aman pentru fiecare zi și pentru fiecare lună, până în luna a douăsprezecea, adică luna Adar, și au căzut sorții pe ziua a treisprezecea a lunii ca să fie ziua uciderii Evreilor.

8. Atunci Aman rosti către împăratul Ahașveroș: « În toate ținuturile împă-răției tale este un norod împărățiat și osebit printre celelalte popoare și ale

cărui legi se osebesc de ale tuturor poarelor, și nu se călăuzesc de legile împărătești, deci nu se cade ca împăratul să-i lase în pace.

9. Dacă împăratul socotește nimerit, să dea hrisov pentru pieirea lor, iar eu voi cântări în mâna vistiernicului zece mii de talanți de argint, ca să-i pună în vistieria împăratului.

10. Atunci împăratul scoase inelul din mână și îl dădu lui Aman, fiul lui Hamedata Agaghitul, asupritorul Iudeilor.

11. « Să ți se dea bani, — rosti împăratul către Aman, — precum și poporul, ca să faci cu el ce vei crede că este bun în ochii tăi! »

12. Atunci au fost chemați scriitorii împăratului, în luna întâia, în ziua a treisprezecea, și s'a scris hrisov precum poruncise Aman, către satrapii și către cărmuitorii împărătești din fiecare ținut și către principii fiecărui popor, cu slova fiecărui ținut și în limba fiecărui popor, în numele împăratului Ahașveroș și sigilat cu inelul împărătesc.

13. Și se trimiseră scrisori cu soli în toate ținuturile împărătești, ca să nimicească, să ucidă și să prăpădească pe toți Iudeii de la tânăr până la bătrân, copii și femei, într'o singură zi, în ziua a treisprezecea a lunii a douăsprezecea, adică luna Adar, iar averea lor să cadă pradă.

14. Și pentru ca porunca să fie cunoscută în toate ținuturile, fu adusă la cunoștința fiecărui popor, ca să fie gata de ziua aceasta.

15. Și la porunca împăratului, solii porniră grabnic la drum, și în vremea aceasta porunca a fost adusă la cunoștință în cetatea Suza. Și pe când împăratul și cu Aman erau la ospăț, cetatea Suza era turburată.

4.

Jalea lui Mardoheu.

1. Iar după ce Mardoheu află tot ceea ce se pusese la cale, își sfâșie veșmintele sale și se îmbracă cu sac și își presără cenușa în cap, și ieși în mijlocul cetății și începu desnădăjduit să strige din răspuțeri.

2. Și ajunse până dinaintea porții palatului împărătesc, fiindcă nimănui îmbrăcat în haină de jale nu-i era îngăduit să intre pe poarta împăratului.

3. Iar în toate ținuturile, pretutindeni unde ajungea cuvântul împăratului și hrisovul lui, era jale mare printre Iudei și post și plâns și bocet, iar cei mai mulți stăteau în haină de jale culcați în cenușă.

4. Când veniră slujnicele Esterei și famenii ei și o înștiințară despre aceasta, fu cuprinsă de spaimă și de durere. Și ea trimise veșminte ca să îmbrace pe Mardoheu și să-i ia sacul, dar el nu a primit.

5. Atunci Estera chemă pe Hatac, unul din famenii împăratului, dar care o slujea pe ea, și-i porunci să întrebe pe Mardoheu ca să știe ce înseamnă asta și pentru ce face el așa.

6. Când Hatac ieși la Mardoheu, în piața cetății, care era în fața porții palatului împărătesc,

7. Mardoheu îi spuse tot ceea ce se întâmplase, cum și despre banii hotărâți pe care Aman făgăduise să-i dea vistieriei pentru uciderea Iudeilor.

8. Așijderea i-a înmănat și copia hrisovului dat în Suza, ca să-i nimicească, pe care să-l arate Esterei și să-i spună și să-i poruncească să se ducă la împăratul și să-l roage stăruitor și să ceară îndurare pentru poporul ei.

9. Și Hatac intră și împărtăși Esterei cuvintele lui Mardoheu.

10. Atunci Estera porunci lui Hatac să-i vorbească astfel lui Mardoheu:

11. « Toți dregătorii împăratului cât și poporul din ținuturile împărătești știu că orice om ori femeie care intră în curtea cea dinlăuntru a castelului împărătesc fără să fie chemat, după pravilă, trebuie să fie dat morții, afară de acela căruia împăratul îi întinde schiptrul său de aur, numai acela scapă cu viață. Eu însă n'am fost chemată să viu la împărat de treizeci de zile. »

12. Când cuvintele Esterei au fost spuse lui Mardoheu,

13. Mardoheu, întorcând cuvântul, i-a răspuns Esterei: « Să nu-ți inchipui că singură tu vei scăpa cu viață dintre »

toți Iudeii, fiindcă locuești în palatul împărațesc!

14. Cu prilejul acesta, dacă tu vei tăcea, ajutor și mântuire pentru Iudei vor veni de aiurea, iar tu vei pieri împreună cu neamul tău și cine știe dacă nu chiar pentru vremea asta n'ai fost tu chemată la cărna împărăției!»

15. Și Estera întorcând cuvântul, răspunse lui Mardoheu:

16. «Du-te de strânge pe toți Iudeii care se află în Suza și postești pentru mine, nici nu mâncați, nici nu beți trei zile, zi și noapte; așijderea și eu voi posti împreună cu slugile mele tot așa. Și astfel voi intra la împărat, deși este împotriva legii, și de va fi să mor, voi muri!»

17. Atunci a plecat Mardoheu și a făcut întocmai cum îi poruncise Estera.

5.

Estera intră la împărat.

1. Iar în ziua a treia Estera se îmbrăcă cu hainele sale împărătești și stătu în curtea dinlăuntru a palatului împărațesc, în fața palatului împărațesc, iar împăratul stătea în jilțul său, în palatul împărațesc, chiar dinaintea ușii palatului.

2. Și când împăratul văzu pe împărăteasa Estera stând în curte, află har în ochii lui și împăratul întinse spre Estera schiptrul de aur pe care îl ținea în mână și Estera se apropie și se atinse de vârful schiptrului.

3. Și a întrebat-o împăratul: «Ce ai tu, împărăteasă Esteră, și care este dorința ta? Cere chiar și jumătate din împărăție, și îți se va da!»

4. Și a răspuns Estera: «Dacă împăratul crede cu cale, să vină astăzi împăratul, împreună cu Aman, la ospățul pe care i l-am pregătit lui!»

5. Și a zis împăratul: «Aduceți repede la mine pe Aman, ca să îplinească dorința Esterei». Dar când împăratul împreună cu Aman se aflau la ospățul pe care-l pregătise Estera,

6. Întrebă împăratul pe Estera la băutul vinului: «Care este rugămintea ta, ca să fie împlinită, și care este dorința ta, fie că ai cere chiar jumătate din împărăția mea, ca să îți se facă!»

7. Atunci răspunse Estera: «Rugămintea mea și dorința mea, iată care sunt:

8. De am aflat har înaintea ochilor împăratului și dacă împăratul crede că este nimerit să îplinească rugămintea mea și dorința mea, să vină împăratul împreună cu Aman la ospățul pe care eu îl voi pregăti lor, iară mâine mă voi supune cuvântului împăratului!»

9. Și a ieșit Aman în ziua aceea bucuros și cu inimă bună. Iar când Aman văzu pe Mardoheu în poarta împăratului, că nici nu se scula și nici nu lua aminte la el, se umplu Aman de mânie împotriva lui Mardoheu.

10. Cu toate acestea Aman se stăpâni. Și a intrat în casa sa și a trimis să cheme pe prietenii săi și pe Zereș, soția sa,

11. Și le-a spus Aman multe despre bogăția sa fără seamăn, despre numărul cel mare al feciorilor săi, și mai ales cum l-a ridicat în vrednicie împăratul mai sus decât principii și dregătorii împărătești.

12. Și a mai zis Aman: «Pe nimeni n'a pofțit împărăteasa Estera la ospățul pe care l-a pregătit decât pe împăratul și pe mine, ba chiar și mâine sunt pofțit la ea cu împăratul.

13. Dar toate acestea nu mă mulțumesc atâta vreme cât văd pe Iudeul Mardoheu stând la poarta împăratului!»

14. Atunci Zereș, femeia lui, și toți prietenii lui i-au răspuns: «Să se ridice o spânzurătoare înaltă de cincizeci de coți, iar mâine dimineață zi împăratului să-l spânzure pe Mardoheu, apoi du-te bucuros cu împăratul la ospăț!» Aceste cuvinte i-au plăcut lui Aman și el dădu poruncă să se ridice spânzurătoarea.

6.

Aman dă cinstire lui Mardoheu.

1. În noaptea aceea, pe împărat nu-l mai prinsese somnul. Și a poruncit să i se aducă Memoriile — Cronicile împărătești — care au fost citite înaintea împăratului.

2. Și s'a găsit însemnat cum Mardoheu a dat de știre că Bigtana și Tereș, cei doi fameni ai împăratului, dintre

străjerii de la porțile palatului, unel-tiseră împotriva lui Ahașveros împăratul.

3. Și a întrebat împăratul: «Cu ce l-am cinstit și cu ce vrednicie l-am răsplătit pe Mardoheu pentru aceasta?» Atunci slujitorii împăratului, care slu-jeau lui, i-au răspuns: «Cu nimic!»

4. Dar împăratul a întrebat: «Cine este acum în curte?» — Și Aman tocmai intra în curtea cea de dinafară a pala-tului împărătesc, ca să zică împăratului să spânzure pe Mardoheu pe spânzura-toarea ce i-o pregătise lui Mardoheu.

5. Și i-au răspuns slujitorii regelui: «Iată, Aman stă în curte!» Și împăratul a zis: «Să intre!»

6. Și Aman a intrat și împăratul l-a întrebat: «Ce trebuie să i se facă unui om pe care împăratul vrea să-l cinstească?» Și a gândit Aman în inima lui: «Pe cine altul vrea să cinstească împă-ratul decât pe mine?»

7. Atunci a răspuns Aman: «Omului pe care împăratul vrea să-l cinstească,

8. Să se aducă un veșmânt împărătesc cu care se îmbracă împăratul și un cal pe care călărește împăratul și să i se pună cunună împărătească pe capul lui.

9. Să se dea haina și calul unuia dintre cei mai înalți dregători ai împăratului, care să îmbrace pe cel pe care împăratul vrea să-l cinstească și să-l poarte călare prin piața cetății și să strige înaintea lui: «Așa se cinstește omul pe care vrea să-l cinstească împăratul!»

10. Și a rostit împăratul către Aman: «Zorește-te de ia haina și calul precum ai grăit și fă întocmai lui Mardoheu Iudeul, care stă la poarta împăratului; nu lăsa laoparte nimic din cele ce ai grăit».

11. Și a luat Aman haina și calul și l-a îmbrăcat pe Mardoheu și l-a purtat călare prin cetate și striga înaintea lui: «Așa se cinstește omul pe care împă-ratul vrea să-l cinstească!»

12. Apoi Mardoheu s'a întors la poarta împăratului, iar Aman a fugit acasă în grabă și cu capul acoperit.

13. Și a povestit Aman soției sale Zereș și tuturor prietenilor săi, ceea ce i se întâmplase. Atunci i-au răspuns lui înțelepții și Zereș, soția sa: «Dacă

Mardoheu, înaintea căruia tu ai început să cazi, este din neamul evreesc, nu vei putea face nimic împotriva lui, ci vei cădea în fața lui!»

14. Pe când ei vorbeau cu el, sosiră famenii împăratului și-l zoriră pe Aman să se ducă la ospățul pe care îl pregătise Estera.

7.

Căderea lui Aman și înălțarea lui Mardoheu.

1. După ce împăratul împreună cu Aman au intrat la ospățul pe care îl gătesc împărăteasa Estera,

2. Întrebă iarăși împăratul pe Estera a doua zi, la băutul vinului: «Care este rugăminta ta, împărăteasă Esteră, ca să-ți fie împlinită, și care este dorința ta, fie că ai cere și jumătate din împărăție, ca să-ți se facă?»

3. Atunci a răspuns împărăteasa Estera și a grăit: «Dacă am aflat har în ochii tăi, împărate, și dacă împăratul socotește că e drept: dăruiască-mi viața — iată rugăminta mea! Și dăruiască viața poporului meu — iată dorința mea!»

4. Căci am fost vânduți, eu și poporul meu, ca să pierim, să fim uciși și pră-pădiți. Și dacă am fi fost vânduți nu-mai ca robi și roabe, aș fi tăcut, cu toate că dușmanul n'ar fi putut să despăgubească pe împărat de pierderea pricinuită.»

5. Atunci Ahașveros împăratul în-trebă pe Estera împărăteasa: «Cine este și unde este acela, căruia i-a venit în minte să săvârșească una ca asta?»

6. Și a răspuns Estera: «Asupritorul și dușmanul nostru este ticălosul acesta de Aman!» Atunci Aman s'a spăimântat înaintea împăratului și a împărătesei.

7. Și împăratul se sculă întru mânia lui de la ospăț și ieși în grădina palatului, în vreme ce Aman stătea să ceară de la împărăteasa Estera crucea vieții lui, fiindcă vedea bine că împăratul hotărîse pierzarea lui.

8. Când împăratul se întoarse din gră-dina palatului în sala ospățului, Aman tocmai se aruncase pe divanul pe care Estera stătea. Atunci rosti împăratul:

«Oare chiar în palatul meu vrea să si-lească pe împărăteasă?» Dar abia ieșise graiul din gura împăratului, și un vâl acoperi fața lui Aman.

9. Atunci Harbona, unul din famenii care slujeau pe împărat, zise: «Iată că lângă casa lui Aman se află o spânzurătoare pe care Aman a pregătit-o pentru Mardoheu, cel care a scăpat viața împăratului, spânzurătoare înălțată de cincizeci de coți!» Atunci porunci împăratul: «Spânzurați-l într'însa!»

10. Și l-au spânzurat pe Aman în spânzurătoarea pe care o pregătise pentru Mardoheu, iar mânia împăratului s'a domolit.

8.

Împăratul dă poruncă pentru crucearea Evreilor.

1. În vremea aceea împăratul Ahașveroș dădu împărătesei Estera casa lui Aman, asupritorul Iudeilor, și Mardoheu a intrat înaintea împăratului, căci Estera îi spusese împăratului ce fel de rudă îi este el.

2. Atunci împăratul scoase inelul său pe care îl luase de la Aman și îl dădu lui Mardoheu, iar Estera îl puse pe Mardoheu în casa lui Aman.

3. Apoi Estera vorbi din nou înaintea împăratului și căzu la picioarele lui și plânse și-i ceru să se milostivească și să abată nenorocirea și planul pe care Aman Agaghitul le urzise împotriva Iudeilor.

4. Atunci împăratul întinse spre Estera schiptrul cel de aur și Estera s'a sculat și a stătut înaintea împăratului.

5. Și a grăit: «Dacă împăratul socotește cu cale și dacă am aflat har înaintea lui, și dacă i se pare împăratului că se cuvine și dacă sunt plăcută înaintea ochilor săi, să dea hrisov împărătesc ca scrisorile în care Aman, feciorul lui Hamedata Agaghitul, pusesse la cale pieirea Iudeilor din toate ținuturile împărătești să nu mai aibă nici o putere.

6. Căci cum aș putea să mă uit la nenorocirea care lovește pe poporul meu și cum aș putea răbda pieirea neamului meu!»

7. Dar Ahașveroș împăratul zise către împărăteasa Estera și către Mardoheu Iudeul: «Vezi! Eu am dăruit Esterei casa lui Aman, care a fost spânzurat din pricină că și-a întins mâna împotriva Iudeilor.

8. Și acum voi scrieți întru apărarea Iudeilor ceea ce credeți că este bine în ochii voștri, în numele împăratului și după aceea sigilați cu inelul împărătesc, fiindcă o scrisoare scrisă în numele împăratului și sigilată cu inelul lui nu poate să fie fără putere!»

9. Și în vremea aceea, în luna a treia, adică luna Sivan, în ziua a douăzeci și treia, au chemat pe scriitorii împărătești și ei au scris pentru Iudei, satrapilor, ocăruiților, principilor ținuturilor din India și până în Etiopia, o sută douăzeci și șapte de ținuturi, cu slova fiecărui ținut și în limba fiecărui norod, iar Iudeilor cu slova și în graiul lor, întocmai după porunca lui Mardoheu.

10. Și anume a poruncit să scrie scrisori în numele lui Ahașveroș împăratul, pe care le-a pecetluit cu inelul împărătesc, și le-a trimis cu soli călări, călăreți care călăreau pe cai sirepi din hergelile împărătești,

11. În care scrisori împăratul îngăduia Iudeilor din orișicare cetate să se adune și să-și apere viața lor, să nimicească, să omoare și să prăpădească oastea oricărui popor și a oricărui ținut care ar da năvală la ei, cu femei și cu copii cu tot, și să le prade avuturile lor,

12. Într'o singură zi, în toate ținuturile împăratului Ahașveroș, și anume în ziua a treisprezecea a lunii a douăsprezecea, adică a lui Adar.

13. O copie după acest hrisov, care trebuia să aibă putere de lege în toate ținuturile, a fost împărțită tuturor popoarelor, ca Iudeii să fie gata în ziua în care aveau să se răzbune împotriva vrăjmașilor lor.

14. Atunci, la porunca împăratului au pornit călări pe cai împărătești, soli grăbiți, în goana mare, după ce legea fusese dată în vileag în cetatea Suza.

15. Și Mardoheu a ieșit din fața împăratului înveșmântat cu veșmânt împărătesc alb și albastru, cu o mare

coroană de aur pe cap, cu mantie de vison și de porfiră stacojie, iar cetatea Suza tresălta de bucurie și de veselie.

16. Și Iudeii aveau parte de fericire, de bucurie, de veselie și de cinstă.

17. Și în orice ținut și oricare oraș în care ajungea cuvântul împăratului și hrisovul lui, era bucurie și veselie pentru Iudei, ospăț și zi de prăznuire, iar mulți dintre popoarele împărăției se făcură Iudei, fiindcă groaza de Iudei se abătuse peste ei.

9.

Nimicirea dușmanilor. Prăznuirea Purimului.

1. În luna a douăsprezecea a lui Adar, în ziua a treisprezecea, în ziua în care porunca și hrisovul împăratului trebuiau să fie aduse la îndeplinire, în ziua în care vrăjmașii Iudeilor nădăjduiau să-i biruiască, dar lucrul s'a întors că Iudeii au biruit pe cei care îi urau pe ei,

2. Iudeii se adunară în cetățile lor, în toate ținuturile împăratului Ahaș-veroș, ca să se arunce asupra celor ce i-ar fi lovit; dar nimeni nu putea să li se împotrivescă, fiindcă groaza de ei căzuse peste toate popoarele.

3. Și toți principii ținuturilor și satrapii și ocârmuitorii și dregătorii împărătești sprijineau pe Iudei, fiindcă groaza de Mardoheu căzuse peste ei.

4. Mardoheu era mare la palatul împărațesc și faima lui se dusesse peste toate ținuturile, căci Mardoheu ajunsese tot mai sus.

5. Atunci Iudeii trecură prin ascuțișul săbiei pe toți vrăjmașii lor și a fost măcel cumplit. Și s'au purtat cu vrăjmașii lor cum le-a fost voia.

6. Numai în cetatea Suza au omorât Iudeii și au dat pieirii cinci sute de inși.

7. Și mai uciseră pe: Parșandata, Dalfon, Aspata,

8. Porata, Adalia, Aridata,

9. Parmașta, Arisai, Aridai și pe Iezata,

10. Adică pe cei zece feciori ai lui Aman, fiul lui Hamedata, asupritorul Iudeilor; dar ei nu-și întinseră mâna să prăde.

11. În ziua aceea, numărul celor uciși în cetatea Suza ajunse la cunoștința împăratului.

12. Atunci împăratul zise către Estera împărăteasa: « În cetatea Suza au omorât și au pierdut Iudeii cinci sute de oameni și pe cei zece fii ai lui Aman. Ce vor fi făcut în celelalte ținuturi ale împărăției! Și care este rugăminta ta, ca să ți se împlinească? Și care este dorința ta, ca să se facă? »

13. Atunci a răspuns Estera: « Dacă împăratul socoate cu cale, să se îngăduie Iudeilor din Suza ca și mâine să se folosească de legea de astăzi și pe cei zece fii ai lui Aman, dacă nu i-au ucis, să-i spânzure în spânzurătoare ».

14. Și a zis împăratul să se facă în-tocmai și a făcut cunoscută hotărîrea în Suza, și cei zece fii ai lui Aman au fost spânzurați.

15. Și s'au adunat Iudeii din Suza și în ziua a paisprezecea a lunii lui Adar, și au ucis în Suza trei sute de inși, dar la jaf nu și-au întins mâna lor.

16. Dar și ceilalți Iudei din ținuturile împărătești se adunară ca să-și apere viața și să fie liniștiți din partea dușmanilor lor. Și uciseră pe cei ce îi urau pe ei, șaptezeci și cinci de mii, dar ca să jefuiască nu-și întinseră mâna lor, în ziua a treisprezecea a lui Adar.

17. Dar la paisprezece se odihniră și o făcură zi de ospăț și de bucurie.

18. Așijderea și Iudeii din Suza, care se strănsară în ziua a treisprezecea și în ziua a paisprezecea, se odihniră într'a cincisprezecea și o făcură zi de ospăț și de bucurie.

19. Pentru aceasta Iudeii de la țară, care locuiesc în orașe deschise, făcură ziua a paisprezecea a lui Adar, zi de bucurie și de ospăț și zi de prăznuire, zi când își trimit ei bucate unii altora.

20. Și a scris Mardoheu lucrurile acestea și a trimis scrisori la toți Iudeii din ținuturile împăratului Ahaș-veroș, atât la cele mai apropiate, cât și la cele mai îndepărtate,

21. Ca să-i îndemne să prăznuiască în fiecare an ziua a paisprezecea și ziua a cincisprezecea a lui Adar,

22. În care Iudeii s'au odihnit de vrăzmașii lor, lună care le-a schimbat necazul în bucurie și jalea în zi de prăznuire, ca să le prăznuiască ei ca zile de ospăț și de bucurie, în care fiecare să trimită bucate aproapelui său și daruri săracilor.

23. Și Iudeii făcură o datină din ceea ce începuseră ei să facă și din ceea ce le scrisese lor Mardoheu.

24. Din pricină că Aman, fiul lui Hamedata Agaghitul, asupritorul tuturor Iudeilor, urzise un plan ca să-i prăpădească și a aruncat Pur — adică sorti — ca să-i nimicească și să-i piarză.

25. Însă când Estera a intrat la împărat, i-a dat hrisov ca nenorocirea pe care o plănuise împotriva Iudeilor să se întoarcă în capul lui Aman, iar el și cu fiii lui au fost spânzurați în furci.

26. De aceea, zilele acestea se chiamă Purim, după numele Pur. Astfel, după cuprinsul acelei scrisori și după cât văzuseră și înduraseră,

27. Iudeii rânduiră și statorniciră, pentru ei și pentru urmașii lor și pentru toți cei care vor trece la credința lor, să prăznuiască fără știrbire aceste două zile în fiecare an, după pravila hotărîită și la vremea lor.

28. Și aceste două zile aveau să fie pomenite și prăznuite în neam de neam, în toate familiile, în toate ținuturile și orașele, încât prăznuirea acestor zile de Purim să nu se curme din mijlocul Iudeilor și pomenirea lor să nu piară din neamul lor.

29. Și împărăteasa Estera, fiica lui Abihail, a trimis o scrisoare ca să dovedească și mai mult tăria hrisovului pentru Purim,

30. Și a trimis ea scrisori la toți Iudeii din cele o sută douăzeci și șapte de ținuturi ale împărăției lui Ahașveros, cu adevărate cuvinte de pace,

31. Ca să prăznuiască aceste zile de Purim la vremea lor, precum le statorniciseră iudeul Mardoheu și împărăteasa Estera și așa cum le legiuiseră pentru ei înșiși și pentru urmașii lor, însoțite de posturi și de jălania.

32. Astfel porunca Esterei a statornicit prăznuirea aceasta a Purimului, care a fost scrisă într'un hrisov.

10.

Slava lui Mardoheu.

1. Și a pus împăratul Ahașveros bir peste toată țara și peste îndepărtatele ținuturi.

2. Toate isprăvile lui, puterea lui și zugrăvirea mării vrednicii a lui Mardoheu la care l-a înălțat pe el împăratul, sunt scrise în «Cronicile împăraților Mediei și ai Persiei».

3. Mardoheu iudeul era al doilea după împăratul Ahașveros și în mare cinste la Iudei și iubit de mulțimea celor de un neam cu el, fiindcă se străduia pentru fericirea poporului și pentru norocirea neamului său.

CARTEA LUI IOV

1.

Viața și cucernicia lui Iov. Grija pentru copiii săi, ca să-i ferească de păcat. Dumnezeu îngăduie lui Satan să se atingă de Iov: de averea lui.

1. Fost-a un om, în țara Uț, cu numele Iov; și omul acesta era drept și fără prihană, și se temea de Dumnezeu și se ferea de rău.

2. Și avea șapte feciori și trei fete.

3. Și avea șapte mii de oi, trei mii de cămile, cinci sute de perechi de boi, cinci sute de asine și mulțime mare de slugi, și era omul acesta cel mai de seamă dintre toți Răsăritenii.

4. Și se duceau feciorii lui unul la altul, și făceau ospăț acasă, fiecare la rândul lui, și poșteau și pe surorile lor cele trei, să vie să mănânce și să bea cu ei.

5. Iar când se sfârșeau zilele de petrecere, Iov trimetea să-i cheme pe fe-

ciorii săi și îi sfințea; și se scula dis-de-dimineată și aducea jertfe: arderi de tot, pentru toți câți erau, căci zicea Iov: « Poate că feciorii mei au păcătuit și au hulit pe Dumnezeu în inima lor ». Și astfel făcea Iov în toată vremea.

6. Dar într'o zi fiii lui Dumnezeu veniră și stătură în fața Domnului, și Satan veni și el printre ei.

7. Ci Domnul grăi către Satan: « De unde vii? » Iar Satan răspunse Domnului și zise: « Am dat târcoale pe pământ și am hoinărit prin el ».

8. Atunci Domnul grăi către Satan: « Ai luat tu seama la robul meu Iov? Că nimeni nu este ca el, pe pământ, bărbat fără prihană și drept, temându-se de Dumnezeu și ferindu-se de ce e rău. »

9. Satan răspunse Domnului și zise: « Oare așa degeaba teme-se Iov de Dumnezeu? »

10. Oare n'ai tras tu gard în jurul lui și în jurul casei lui și în jurul averii lui? Lucrul mâinilor lui l-ai binecuvântat și turmele lui au năpădit pământul.

11. Dar numai întinde mâna ta și atinge-te de câte are și vezi dacă n'o să te blagoslovească în față! »

12. Atunci Domnul rosti către Satan: « Iată, toate câte are sunt în puterea ta! Numai asupra lui mâna să nu-ți întinzi. » Și a plecat Satan de dinaintea lui Dumnezeu.

13. Intr'o zi, în vreme ce feciorii lui Iov ospătau și beau vin în casa fratelui lor celui mai mare,

14. Un vestitor sosi la Iov și-i spuse: « Pe când boii erau la arat și măgărițele pășteau în preajma lor,

15. Au năvălit Sabeenii și i-au luat, iar pe păzitori i-au trecut prin ascuțișul săbiei. Și am scăpat numai eu singur și am venit să-ți dau de știre. »

16. Pe când acesta încă mai vorbea, altul sosi și spuse: « Focul lui Dumnezeu a căzut din cer și a ars turmele tale și pe ciobani i-a mistuit. Și am scăpat numai eu singur și am venit să-ți dau de știre. »

17. Pe când acesta încă mai vorbea, altul sosi și spuse: « Caldeenii au făcut

trei cete și s'au năpustit peste cămile și le-au luat, iar pe paznici i-au trecut prin ascuțișul săbiei. Și am scăpat numai eu singur și am venit să-ți dau de știre. »

18. Pe când acesta încă mai vorbea, altul sosi și spuse: « Feciorii tăi și fetele tale ospătau și beau vin în casa fratelui lor celui mai mare,

19. Și iată că o vijelie năpraznică s'a pornit dinspre pustie și a izbit din cele patru colțuri ale casei, și casa s'a dărâmat peste tineri și ei au murit. Și am scăpat numai eu singur și am venit să-ți dau de știre. »

20. Atunci s'a sculat Iov și și-a sfâșiat veșmântul și capul și l-a ras și a căzut la pământ și s'a închinat,

21. Și a zis: « Gol am ieșit din pântecul mamei mele și gol mă voi întoarce. Domnul a dat, Domnul a luat, fie numele Domnului binecuvântat! »

22. Deci, în toate acestea, Iov n'a păcătuit și n'a rostit nici un cuvânt de hulă împotriva lui Dumnezeu.

2.

Satan cere voie de la Dumnezeu ca să se atingă de trupul lui Iov. Iov este lovit de lepră cumplită. Sosirea celor trei prieteni ai lui ca să-l vadă și să-l mângâie.

1. Și într'o zi, fiii lui Dumnezeu au venit și au stat înaintea Domnului, și a venit și Satan laolaltă cu ei și a stat înaintea Domnului.

2. Ci Domnul grăi către Satan: « De unde vii? » Iar Satan răspunse Domnului și zise: « Am dat târcoale pe pământ și am hoinărit prin el ».

3. Atunci Domnul grăi către Satan: « Ai luat tu seama la robul meu Iov? Că nimeni nu este ca el pe pământ, bărbat fără prihană și drept, temându-se de Dumnezeu și ferindu-se de ce e rău. Și acum el stă dârz întru nevinovăția lui, măcar că tu m'ai ațâțat împotriva lui ca să-l prăpădesc fără cuvânt. »

4. Dar Satan răspunse Domnului și zise: « Cojoc pentru kojoc! Că tot ce are omul dă pentru viața lui.

5. Ci numai întinde mâna ta și atinge-te de osul lui și de carnea lui și vezi dacă n'o să te blagoslovească în față! »

6. Atunci Domnul rosti către Satan: « Iată, îl dau în mâna ta! Viața lui însă, să o cruți! »

7. Și a plecat Satan din fața Domnului și a lovit pe Iov cu lepră, din talpa picioarelor până în creștetul capului.

8. Și Iov a luat un ciob de oală ca să se scarpine cu el și a stat pe maidanul cu gunoaie.

9. Atunci a zis către el soția lui: « Și acum te mai ții dârz în cucernicia ta? Blestemă pe Dumnezeu și mori. »

10. Însă el i-a răspuns: « Vorbind astfel, ai vorbit ca o neroadă. Dacă am primit cele bune de la Dumnezeu, oare pe cele rele să nu le primim? » Și întru toate acestea, Iov n'a păcătuit cu buzele sale.

11. Și au auzit trei prieteni ai lui Iov despre toată această nenorocire care dăduse peste el, și porniră, fiecare din ținutul lui, Elifaz din Teman, Bildad din Suah și Tofar din Naama, înțelegându-se împreună să vie să-l plângă și să-l îmbărbăteze.

12. Și și-au ridicat ochii din depărtare, dar nu l-au mai cunoscut și au înălțat glasul lor și au plâns și toți și-au sfâșiat veșmintele și deasupra capetelor lor au aruncat cu pulbere spre cer.

13. Apoi șezură lângă el, la pământ, șapte zile și șapte nopți, și nici unul nu i-a vorbit nici un cuvânt, căci vedeau cât e de mare durerea lui.

8.

Iov stă de vorbă cu prietenii săi. El își blestemă ziua nașterii sale. Ar fi fost mai bine să se fi pogorit în Șeol. De ce dă Dumnezeu viață și lumină unui nenorocit ca el.

1. După aceea, Iov deschise gura și blestemă ziua în care se născuse;

2. Și Iov se porni și vorbi:

3. « Piară ziua în care m'am născut și noaptea care a zis: s'a zămislit un prunc!

4. Intenericul să se aleagă de ziua aceea, și Domnul din cer să n'o mai pomenească și lumina să n'o mai lumineze!

5. Bezna și umbra morții să aibă parte de ea; negureala să se încuibeze în ea și de spaimă s'o facă întunecimile de peste zi!

6. Iar noaptea aceea beznele s'o ia! Să nu mai fie numărată la zilele anului, în scooteala lunilor să nu mai intre!

7. Pustie să fie noaptea aceea și nici o veselie să nu mai intre în ea!

8. S'o blesteme cei ce descântă zilele și gata sunt să deștepte pe marele Balaur.

9. Intunece-se stelele zorilor ei, să adăste lumina, dar în zadar, și să nu mai vază genele răsăritului,

10. Pentru că n'a închis porțile pântecelui maicii mele și n'a ascuns truda vieții de la ochii mei!

11. De ce n'am murit pe loc, din sânul maicii mele, și din pântece când am ieșit, de ce nu mi-am dat duhul?

12. De ce m'au primit genunchii ei și de ce sânii ei mi-au dat să sug?

13. Căci acum aș sta culcat și m'aș odihni, aș dormi în toată tihna,

14. Ca împărații și cu dregătorii pământului, care își zidesc piramide,

15. Sau cu principii care au aur, care umplu de argint casele lor;

16. Sau, ca o lepădătură ascunsă, n'aș mai fi, ca pruncii care n'au văzut lumina zilei.

17. Acolo cei nelegiuți conțenesc cu turbarea lor și cei sleiți de putere se odihnesc.

18. La fel cei prinși în război stau în bună pace și nu mai aud glasul celui ce îi supraveghează.

19. Mic și mare acolo sunt tot una și robul este slobod de stăpânul său.

20. De ce dă Dumnezeu lumină celui nenorocit și viață celui cu suflet amărit?

21. Celor ce așteaptă moartea, și ea nu vine, și care sapă după ea ca după comorile îngropate,

22. Celor care se bucură cu bucurie mare și sunt foarte fericiți că au găsit un mormânt,

23. Omului, a cărui cale e ascunsă, fiindcă Domnul l-a închis jur-împrejur?

24. Căci suspinul meu o ia înainte demnărilor mele și gemetele mele curg ca apa.

25. Și dacă mă tem de ceva, iată că mi se întâmplă, și de ceea ce mi-e frică vine peste mine.

26. N'am pace, n'am tihnă, nu mă odihnesc, zbuциumul mă covârșește.»

4.

Cuvântul lui Elifaz din Teman. Iov este sfătuit să-și recunoască păcatele lui, căci nimeni nu este fără păcat, nici chiar îngerii lui Dumnezeu.

1. Elifaz din Teman prinse a grăi și zise:

2. «Să încercăm vorba cu tine, care ești atât de abătut?... Dar cine ar putea să-și stăpânească cuvintele?

3. Iată tu dădeai învățătură multora și mâinile slăbite le încordai.

4. Sfaturile tale țineau drept pe cel șovăitor și genunchii care se îndoiau îi întăreai.

5. Iar acum, când a venit necazul și peste tine, ești topit, și când te-a ajuns și pe tine, ești îngrozit.

6. Oare cucernicia ta nu însemnează încrederea ta, nădejdea ta nu stă în desăvârșirea căilor vieții tale?

7. Te rog, adu-ți aminte care este acel nevinovat care a pierit și în care loc cei drepți au fost șterși de pe pământ?

8. Precum am văzut eu, cei ce ară nelegiuirea și samănă silnicia le și seceră.

9. La suflarea Domnului, ei se risipesc, la răsufletul nărilor lui, se nimicesc.

10. Răcnetul leului și glasul leopardului au amuțit și dinții puilor de leu sunt sfărâmați.

11. Leul se prăpădește când nu mai are pradă și puii leoaicei se împrăstie.

12. Un cuvânt s'a furișat până la mine și urechea mea a prins murmurul lui.

13. În așintirea vedeniilor nopții, când somnul greu se lasă peste oameni,

14. Spaimă și outremur m'au cuprins și m'au zguduit din toate oasele.

15. Un duh a trecut prin fața mea și tot părul de pe mine s'a zbârlit.

16. A stat drept în picioare — dar n'am cunoscut chipul lui — ca o arătare înaintea ochilor mei; și am auzit o voce murmurând:

17. «Oare poate să fie omul drept înaintea lui Dumnezeu? Muritorul poate să fie el curat în fața Ziditorului său?

18. Dacă chiar în slujitorii săi el nu se încrede și îngerilor săi le găsește greșală,

19. Cu atât mai vărtos celor ce locuiesc în locuințe de lut și a căror temelie e fărăna. Ei sunt striviți ca o molie!

20. De dimineața până seara sunt măcinați, și pier pe veci fără să le mai știe nimeni de știre.

21. Firul vieții lor se rupe; ei mor, însă nu de prea multă înțelepciune.»

5.

Iov să-și mărturisească păcatul și să ceară îndurarea și harul lui Dumnezeu. Numai așa el va ajunge iarăși fericit.

1. Strigă acum! Fi-va oare cineva care să-ți răspundă? Și către care din sfinții îngeri te vei îndrepta?

2. Câci pe neghiob îl ucide necazul și pe nerod îl nimicește mânia.

3. Văzut-am pe nebun prinzând rădăcini, dar degrabă s'a năruit sălașul lui.

4. Copiii lui stau departe de mântuire; striviți sunt în poarta cetății și nimeni nu le vine într'ajutor.

5. Secerișul lui îl mănâncă unul care flămânzește și i-l ia, sărind peste gardul de măracini, și toată starea lui o sorb cei însetați.

6. Câci nelegiuirea nu iese din țărână, iar din pământ nu odrăsește truda,

7. Ci omul își face singur truda, precum vulturii zborul din înălțime.

8. Eu unul caut pe Cel Atotputernic și lui Dumnezeu îi pun înainte pricina mea,

9. Lui, care face lucruri mari și nepriimitoare de cercetare, fapte minunate și fără număr,

10. Care dă ploaie peste fața pământului și trimite apa pe întinsul câmpiilor,

11. Ca să pună întru înălțime pe cei smeriți și cei întristați să se ridice la izbăvire;

12. Care zădărnicește planurile celor vicleni, ca mâinile lor să nu îndeplinească sfatul lor;

13. Care prinde pe înțelepți în istețimea lor, așa încât sfatul viclenilor să se răstoarne.

14. Ziua mare ei dau peste întuneric și ca în miez de noapte dibuiesc la amiază.

15. Dar Dumnezeu scapă pe cel doșădit din gura lor și din mâna unuia puternic pe cel sărac.

16. Astfel, celui sărman îi vine iar nădejdea, și nedreptatea își închide gura.

17. Iată, fericite de bărbatul pe care îl mustră Dumnezeu! Certarea Celui Atotputernic să n'o disprețuești,

18. Căci el rănește și el leagă rana; el zdrobește și mâinile lui tămăduesc.

19. În șase turburări el te va izbăvi, și în cea de a șaptea, nevoia nu se va atinge de tine.

20. Când vea băntui foametea, el te va scăpa de moarte, și în război din ascuțișul săbiei.

21. Fi-vei la adăpost de biciul limbilor bărfitoare și nu te vei teme de pustiire când va veni.

22. Iți vei râde de prăpăd și de fiarele pământului nu-ți va fi frică,

23. Pentru că cu pietrele câmpiei aveai tovarășie și fiarele sălbatice vor trăi cu tine în pace.

24. Vedea-vei că are parte de pace cortul tău, și când vei cerceta locuința ta nu vei încerca dezamăgire.

25. Vei ști că urmașii tăi sunt numeroși și vlăstarii tăi ca iarba pământului.

26. Vei ajunge la mormânt la adânci bătrânețe, ca o gireadă de snopi de grâu, la vremea ei.

27. Iată, aceasta este ceea ce am lămurit noi. Așa este! Ascultă-o și învață-o pentru tine!»

6.

Răspunsul lui Iov. Durerea și suferințele lui nu se pot spune. Ar vrea mai bine să moară. El cere prietenilor săi să-l lămurească despre care păcate poate fi vorba.

1. Iov răspunde și zise:

2. «O, dacă măhnirea mea ar putea să fie cântărită, și nenorocirea mea de ar putea s'o pună cineva în talgerele balanței!

3. Cu adevărat, atunci ar fi mai grea decât nisipul mării, de aceea cuvintele mele sunt fără noimă.

4. Căci săgețile Celui Atotputernic stau infipte în mine; arșița lor înveninată o bea duhul meu și spaimetele Domnului vin în șir de bălălie împotriva-mi.

5. Oare zbiară măgarul sălbatic lângă pășunea verde și muge boul lângă nutrețul său?

6. De altă parte, poți să mănânci fără sare o mâncare nesărată, și are vre-un gust albușul oului?

7. Sufletul meu n'a voit să se atingă de ele; inima mea s'a scârbit de pâinea mea.

8. O, dacă ar fi să vie ceea ce mă rog, și nădejdea mea de-ar îndeplini-o Dumnezeu!

9. De-ar porni Domnul să mă sfărâme și mâna și-ar întinde-o să-mi curme viața!

10. Ar fi încă mângâiere pentru mine și aș tresălta — deși în dureri necruțătoare — fiindcă n'am pus sub obroc poruncile Celui Sfânt.

11. Ce putere am eu să mai aștept și care este țelul meu, ca să prelungesc nădejdea vieții mele?

12. Este oare vârtutea mea vârtutea pietrelor și trupul meu este el de aramă?

13. Nu sunt oare gol de orice razim și orice mântuire gonită de la mine?

14. Celui desnădăjduit cuvine-i-se mila prietenului său, altfel acesta a năpustit frica de Cel Atotputernic.

15. Frații mei, m'au înșelat întocmai ca un puhoi de apă, întocmai ca albia puhoaielor trecătoare,

16. Care sunt acoperite de gheață și în care se infundă omătul.

17. Dar când începe topirea, au și secăt; când dă arșița peste ele, au pierit din locul lor.

18. Caravanele se abat din drumul lor, înaintează în pustie și-și pierd urma.

19. Caravanele din Tema se uită în toate părțile, cetele călătorilor din Saba nădăjduesc în ele!

20. Dar au dat de rușine cu nădejdea lor, oamenii au venit până la ele și rămân uluiți!

21. Tot așa sunteți voi acum, cu mine; vedeți lucru de spaimă și vă cutremurați.

22. Zis-am oare: dați și mie! Sau: dăruți-mă cu ceva din averea voastră?

23. Sau: scăpați-mă din mâna dușmanului, sau: răscumpărați-mă din mâna împilătorilor?

24. Dați-mi învățătură și eu voi tăcea, iar întru cele ce am greșit lămuriti-mă!

25. Cât sunt de pătrunzătoare cuvintele adevărului! Dar ce și pe cine dojenește dojana voastră?

26. Gândiți oare să mă judecați după vorbele spuse? Dar vorbele unui desnădăduit sunt ale vântului!

27. Sunteți în stare să aruncați sorții asupra unui orfan și să neguțătoriți un prieten!

28. Ci acum fiți buni și uitați-vă la mine și — pe obrazul vostru — dacă voi minți!

29. Veniți înapoi, vă rog! Să nu fie nici o năpastă! Veniți înapoi, dreptatea mea e acasă.

30. E oare pe limba mea vre-o strâmbătate? Sau cerul gurii mele nu mai poate să deosebească răutatea? »

7.

Viața omului este îndeosebi de grea: ca la cătanie. Se plânge de starea lui nenorocită și de neîndurarea lui Dumnezeu, care l-a pus țință săgeților lui. Se roagă să-l ierte: « De ce nu ierți păcatul meu? »

1. « Oare nu e cătanie viața omului pe pământ și nu sunt zilele lui ca zilele unui salahor?

2. Ca un rob care tânjește lupă umbră, ca un năimit care-și adastă simbria,

3. Așa și eu avut-am parte de luni de desnădejde și nopți de chin fostumiau-hărăzite.

4. Dacă mă culc, mă întreb: când se va face ziuă? Și dacă mă scol: când va veni seara? Și mă satur de zbuciumat până la asfințit.

5. Trupul meu e acoperit de viermărie și de rapăn; pielea mea plesnește și puroiază.

6. Zilele mele au trecut mai repede decât suveica țesătoareii și s'au sfârșit fiindcă s'a sfârșit firul.

7. Adu-ți aminte, Doamne, că viața mea e numai o suflare și ochii mei nu vor mai vedea fericirea!

8. Ochiul celui ce se uită la mine nu mă va mai zări; ochii tăi mă vor căuta, dar eu nu voi mai fi.

9. Precum norul se distramă și se duce, așa și cel ce pogoară în împărăția morții nu mai vine înapoi;

10. Nu se mai întoarce în casa sa și sălașul său nu-l mai cunoaște.

11. Drept aceea și eu nu voi pune strajă gurii mele, ci voi grăi întru strâmtorarea mea și mă voi tângui, întru obida sufletului meu.

12. Sunt eu oare oceanul sau balaurul cel mare, ca să pui pază în jurul meu?

13. Dacă cuget: Patul meu mă va mângâia și așternutul meu va lua ceva din jalea mea,

14. Atunci tu mă îngrozești cu vise și mă spăimântezi cu năluciri.

15. De aceea sufletul meu alege mai degrabă ștreangul, mai bine moartea, decât chinurile mele.

16. Mă prăpădesc, nu voi trăi cât lumea! Dă-te în lături de la mine, căci zilele mele sunt o suflare!

17. Ce este omul că-l socotești atât de mare și-l pui atâta la inimă,

18. Și-l cercetezi în toate diminețile și-l ispitești în toate clipele?

19. Câtă vreme nu-ți vei lua ochii de la mine și nu mă vei slăbi nici cât să-mi înghit scuipatul?

20. De-am greșit, ce ți-am stricat ție, păzitorule de oameni? De ce m'ai pus țință săgeților tale și am ajuns povară mie însumi?

21. De ce nu ierți păcatul meu și nu treci cu vederea prihana mea? Căci acum mă voi culca în țărână și tu mă vei căuta, dar eu nu voi mai fi. »

8.

Cuvântul lui Bildad din Șuah. Dumnezeu este drept. El a omorât pe feciorii lui Iov, fiindcă ei au săvârșit păcate. El să se roage lui Dumnezeu. Istoria trecutului ne arată că păcătoșii au pierit.

1. Atunci Bildad din Șuah prinse a grăi și zise:

2. «Până când vei înșira astfel de lucruri și cuvintele gurii tale vor fi vajnică vijelie?

3. Oare Dumnezeu îndoiaie cumpăna judecății, sau Cel Atotputernic strâmbează dreptatea?

4. Dacă feciorii tăi au păcătuit față de el, atunci el i-a lăsat în plata neleguirii lor.

5. Și dacă tu mâneci către Dumnezeu și te rogi de îndurare Celui Atotputernic,

6. Dacă apoi te dovedești curat și fără de prihană, atunci el va sta treaz deasupra ta și va clădi la loc, după dreptate, sălaşul tău.

7. Și va fi starea ta de la început o nimica toată, căci starea ta de pe urmă va crește vajnic.

8. Întreabă rândul de oameni de mai înainte și ia aminte la cele trăite și păfite de părinți,

9. Fiindcă noi suntem de ieri și nu știm nimic, și umbră sunt zilele noastre pe pământ.

10. Oare nu tocmai ei îți vor da învățătură, îți vor grăi, și vor scoate de la inimă rostirea lor?

11. Crește oare papura fără baltă și rogozul se ridică fără apă?

12. Pe când e încă în floare și nu este cules, el se și usucă, mai înainte decât orice buruiană.

13. Astfel este sorta celor ce-au uitat pe Dumnezeu și așa se risipește nădejdea celui nelegiuit,

14. A cărui bizuință sunt funigei și a cărui încredere e pânză de păianjen.

15. El se reazemă de casa lui, dar ea nu ține; se înțepenește în ea, dar ea nu stă în picioare.

16. Plin de sevă, el stă în fața soarelui și în grădina unde se află își respiră vlăstarii.

17. Rădăcinile lui se împletesc cu mormanul de pietre și în zid de stâncă se înțeleștează.

18. Dacă Domnul îl zmulge din locul lui, atunci locul îl tăgăduște: «Nu te știu cine ești!»

19. Iată-l deci putrezind pe drum, iar din pământ vlăstărește altul.

20. Dumnezeu nu respinge pe cel neprihănit și nu ia de mână pe cei nelegiuiți.

21. Până ce gura ta se va umplea de răs și buzele tale de mare veselie,

22. Cei ce te urăsc se vor înveșmânta întru ocară și cortul celor răi nu va mai fi.»

9.

Răspunsul lui Iov. Iov recunoaște că omul nu poate fi drept înaintea lui Dumnezeu. Însă el crede că n'a săvârșit nici un păcat. Dumnezeu nimicește și pe cel drept, ca și pe cel nelegiuit.

1. Iov deschide gura și răspunde:

2. «Cu adevărat, știu că așa este, căci cum ar putea un om să fie drept înaintea lui Dumnezeu?

3. Dacă ar vrea să se pună în pricină cu el, n'ar putea să-i răspundă la nici o întrebare, dintr'o mie.

4. Prea înțelept și neclintit în putere precum este, cine i s'a împotrivit vreo dată și a rămas teafăr?

5. El mută munții din loc și ei nu prind de veste; el îi răstoarnă în mânia lui;

6. El zgudue pământul din așezarea lui, așa încât stâlpii lui se clatină;

7. El poruncește soarelui, și soarele nu mai răsare, și pune stelele sub pecetie;

8. El singur întinde cerurile și umblă pe deasupra norilor.

9. El a zidit Carul Mare, Ralița, Pleiadele și cămărilă stelelor din miază-zii;

10. El a săvârșit lucruri mari și nepătrunse și minunății fără de număr.

11. Iată, dacă trece pe lângă mine, eu nu-l văd, și dacă se strecoară, eu nu-i prind de veste.

12. Dacă pradă, cine poate să-l întorcă îndărăt? Cine poate să-i spună: «Ce faci tu?»

13. Dumnezeu nu-și înfrânează mânia lui și sub el se încovoiaie toți soții lui Rahab.

14. Și atunci, eu cum o să-i răspund și cum o să-mi aleg dovezile, în fața lui?

15. Că eu chiar de așa avea dreptate, nu-i voi da nici un răspuns, ci mă voi ruga judecătorului, de îndurare.

16. Și dacă strig și îmi răspunde, totuși nu am credință că pune în ureche glasul meu.

10.

17. El, care poate să mă sfârâme cu un fir de păr și care înmulțește rănile mele fără cuvânt,

18. Nu-mi dă răgaz să-mi trag răsuflatul și mă satură de amărăciune.

19. E vorba de putere: El este cel puternic. E vorba de judecată: «Cine mă va apăra la judecată?»

20. Oricât aș fi de drept, gura mea mă osândește, și chiar dacă aș fi fără prihană, mă scoate vinovat.

21. Sunt oare fără de păcat? Eu singur nu mă știu pe mine și viața mea o disprețuesc.

22. E același lucru! Drept aceea, zis-am: Ori drept, ori nelegiuit, el îi nimicește!

23. Dacă vre-o năprasună aduce moartea fără de veste, el își râde de desnădejdea celor nevinovați.

24. Dacă o țară a încăput pe mâna unui nelegiuit, el acopere fața judecătorilor ei. Și dacă nu el, cine atunci?

25. Zilele mele au fost mai grabnice decât un aducător de vești și s'au dus fără să vază fericirea.

26. S'au strecurat ca niște lotci de papură, ca un vultur care se năpustește ca să înșface prada.

27. Dacă zic: Vreau să-mi uit suferința, să-mi schimb înfățișarea și să fiu voios,

28. Atunci mă umple spaima de toate chinurile mele, știind că tu nu mă vei scoate nevinovat.

29. Trebuie să trec drept nelegiuit, și atunci de ce să mă trudesc zadarnic!

30. Dacă m'aș spăla cu zăpadă și mi-aș face palmele curate cu săpun,

31. Atunci tu m'ai băga în groapa cu lături, încât și veșmintele mele s'ar îngreșoșa de mine.

32. Căci Dumnezeu nu este om ca mine, să stau cu el de vorbă și să mergem împreună la judecată.

33. O, de-ar fi între noi un împăciuitoar, care să-și pună mâna peste noi amândoi,

34. Și să depărteze varga lui de deasupra mea și spaima lui să nu mă mai chinuiească!

35. Aș vorbi atunci fără să mă mai sfiesc, căci n'aș mai avea nici un cuvânt de temere.

Dumnezeu urmărește pe omul cel drept și-l nimicește de istov. Iov se roagă lui Dumnezeu să-i lase un pic de răgaz înainte de a se pogori în Șeol: ținut de beznă și de întuneric, unde lumina e tot una cu noaptea.

1. Sufletul meu este scârbit de viața mea; lăsa-voi să curgă slobodă tânguirea mea împotriva lui și voi grăi întru obida sufletului meu.

2. Și voi spune către Domnul: Nu mă osândi! Deslușește-mă, să știu: pentru ce îmi cauți pricină?

3. Bine e din partea ta, când ești împilător și disprețuești munca mâinilor tale și ești surăzător la sfatul celor răi?

4. Ai tu oare ochi de carne și vezi lucrurile precum le vede omul?

5. Oare zilele tale sunt ca zilele omului, și anii tăi ca anii omenesți,

6. Ca să cercetezi fărădelegea mea și să urmărești păcatul meu,

7. Măcar ca știi bine că nu sunt vinovat și că mineni nu mă poate scăpa din mâna ta?

8. Măinile tale m'au făcut și m'au zidit, ca pe urmă să te întorci și să mă nimicești pe de-a întregul.

9. Adu-ți aminte că m'ai făcut din pământ și că în pulberea pământului mă vei întoarce.

10. Nu m'ai turnat oare ca pe lapte și nu m'ai încheat tu ca pe caș?

11. M'ai îmbrăcat în piele și în carne, m'ai ținut din oase și din vine.

12. O dată cu viața mi-ai hărăzit și harul tău, iar purtarea ta de grijă păstrează suflarea mea.

13. Iată ceea ce țineai ascuns în inima ta — acum știu că acesta era gândul tău:

14. Dacă păcătuesc, tu mă ții sub pază și de fărădelegea mea nu mă dezvinovățești.

15. Dacă păcătuesc, vai și amar de mine! Dacă umblu întru dreptate, nu cutez să ridic capul, sătul cum sunt de ocară și adăpat de ticăloșie.

16. Și cu toate că mă vezi sleit de putere, mă vânezi ca un leu și iar și iar vrei să te arăți spăimântător față de mine.

17. Tu înprospătezi dușmănia ta împotriva-mi. Tu sporești urgia ta împotriva mea și ostiri premenite trimiți ca să se lupte cu mine.

18. De ce m'ai scos din sânul maicii mele? Aș fi murit și nici un ochi nu m'ar fi văzut!

19. Aș fi fost ca unul care n'a fost niciodată, căci din pântecul mamei mele aș fi fost dus drept la mormânt!

20. Nu sunt oare zilele vieții mele destul de puține? Dă-te laoparte ca să mă înviorez puțin,

21. Mai înainte ca să pornesc — de unde nu mă mai întorc — în ținutul întunericului și al umbrelor morții,

22. Ținut de beznă și de întuneric și de haos, unde lumina e tot una cu noaptea. »

11.

Cuvântul lui Țofar. El se miră de îndrăzneala lui Iov, care nu poate pătrunde cu mintea atotștiința lui Dumnezeu. Cei păcătoși pier fără să aibă vre-o nădejde.

1. Atunci Țofar din Naama luă cuvântul și grăi:

2. « Oare acest noian de vorbe să rămână fără de răspuns și guralivul să aibă dreptate?

3. Palavrele tale astupa-vor gura oamenilor și-ți vei râde de ei, fără ca nimeni să te înfrunte?

4. Căci tu zici: « Curată este învățătura mea și curat sunt eu în ochii tăi! »

5. Dar unde dă Dumnezeu ca El să vorbească și să-și deschiză buzele cu tine,

6. Și să-ți destăinuiească tainele înțelepciunii — care sunt ea și minuni la înțeles! Atunci ai ști că Dumnezeu îți cere socoteală de greșala ta!

7. Poți tu să pătrunzi cu mintea atotștiința lui Dumnezeu, sau să te ridici până la desăvârșirea Celui Atotputernic?

8. Este înălțimea cerului! Ce vei face tu? Este mai adâncă decât împărăția morții! Cum vei pricepe-o tu?

9. Mai lungă decât pământul este măsura ei și mai lată decât marea.

10. Deci, dacă pornește și pune la închisoare și deschide judecată, cine îl va întoarce înapoi?

11. Căci el cunoaște pe înșelător și vede nelegiuirea, fără să-și încordeze luarea aminte.

12. Dar poate omul nătărău să prindă minte sau puil de măgar sălbatic să se nască om?

13. Ci tu, dacă îndrepti inima ta spre Dumnezeu și întinzi mâinile tale către el,

14. Dacă nelegiuirea din mâna ta o îndepărtezi și nu lași să locuiască în corturile tale nedreptatea,

15. Atunci vei ridica, neprihănită, fața ta, vei fi stăpân pe tine și fără frică.

16. Atunci uita-vei chinul tău și-ți vei aminti de el ca de niște ape ce s'au scurs.

17. Și mai luminoasă fi-va viața decât amiaza, iar de va mai fi și întuneric, va fi ca în faptul zorilor.

18. Și vei fi plin de nădejde, căci nădejdea e la mijloc și vei căuta în jurul tău și vei dormi fără griji;

19. Te vei culca și nimeni nu-ți va insufla nici o teamă și mulți vor măguli fața ta.

20. Dimpotrivă, ochii neleguiților se sting și orice loc de scăpare a pierit pentru ei, iar nădejdea lor mai este să-și dea duhul. »

12.

Răspunsul lui Iov. El, cel drept, a ajuns batjocura lor. Atotputernicia lui Dumnezeu o cunoaște întreaga făptură: în mâna lui stă totul. El e înțelepciunea.

1. Atunci Iov a răspuns și le-a zis:

2. « Cu adevărat, voi sunteți singuri înțelepți și cu voi va muri și înțelepciunea!

3. Dar și eu am pricepere ca voi, nu sunt mai prejos decât voi, și cine nu cunoaște aceste lucruri?

4. Batjocură pentru aproapele am ajuns, eu care mă rugam lui Dumnezeu și el îmi răspundea, batjocură cel drept, cel fără vină!

5. Dispreț nenorocirii! Așa gândește cel ce se simte bine; un brânci celor ce se clatină pe picioare!

6. Stau în tihnă corturile prădalnicilor; n'au habar cei ce întărită pe Cel Atotputernic și cei al căror Dumnezeu stă în pumnii lor.

7. Dar întreabă, te rog, dobitoacele și te vor învăța și păsările cerului și-ți vor spune cum este;

8. Sau jivinele pământului și te vor dăscăli; sau peștii mării și-ți vor istorisi cu deamăruntul.

9. Cine nu știe, dintre ele toate, că mâna lui Dumnezeu a făcut acestea,

10. Și că în mâna lui stă suflarea a tot ce viază și duhul a tot trupul omnesc?

11. Firește, urechea deosebește vorbele și cerul gurii gustă demâncarea.

12. Înțelepciunea e partea cărunțețelor și cu lungimea vieții vine chibzuința.

13. La Dumnezeu e înțelepciunea și puterea, al lui este sfatul și agerimea.

14. Vezi, ceea ce el răstoarnă nu se mai face la loc; când pune pe unul sub zăvor, nimeni nu-i mai deschide.

15. Dacă pune apelor stăvilari, ele dau de uscat; dacă le dă drumul, ele cotropesc pământul.

16. A lui e toată puterea și pricepera; în mâna lui este și cel rătăcit și cel ce l-a făcut să se rătăcească;

17. El face pe marii sfetnici să umble desculți și judecătorilor le ia mințile;

18. El rumpe lanțurile împăraților și tot el pune funie împrejurul coapselor lor;

19. El duce pe preoți în picioarele goale și răstoarnă pe cei neclintii;

20. El ametește pe cei meșteri la cuvânt și ia istețimea celor bătrâni;

21. El varsă ocară peste boieri și desnoadă încingătoarea săbiei celor puternici;

22. El vădește din întuneric tainice adâncuri, el aduce la lumină umbra umbrelor;

23. El dă sporire neamurilor și apoi le nimicește, le face să se întindă și apoi le spulberă;

24. El ia mintea mai marilor popoarelor pământului și-i lasă să rătăcească în pustiu fără cărări.

25. Ei dibuesc în întuneric și n'au lumină, dau încolo și încoace ca un om beat. ▶

Iov cunoaște și atotputernicia și înțelepciunea lui Dumnezeu, dar vrea să stea de vorbă cu Cel Atotputernic, căci toate vorbele lor spuse spre apărarea lui Dumnezeu n'au nici o tărie. El știe că dreptatea e cu el, dar se roagă să-i dea răgaz și să-i îndepărteze chinurile, și să-i arate care sunt păcatele lui.

1. «Da, toate acestea le-a văzut ochiul meu, le-a auzit urechea mea și le-a luat aminte.

2. Ce știți voi știu și eu și nu mă țin mai prejos decât voi.

3. Însă eu vreau să stau de vorbă cu Cel Atotputernic; să mă răfuesc cu Dumnezeu este dorința mea.

4. Până una alta, voi sunteți meșteri minciñoși, doftori amăgitori, toți cu toții. 5. O, de v'ar da Dumnezeu să tăceți ca pământul! Aceasta ar fi înțelepciunea din partea voastră!

6. Ascultați, vă rog, apărarea mea și luați aminte la dezvinovățirile gurii mele.

7. Oare lui Dumnezeu îi veți înșira pehlivanii și-l veți îmbrobodi cu minciuni?

8. Ei veți părtini oare pe Dumnezeu și veți fi apărătorii lui?

9. Bine va fi de voi, când vă va lua la cercetare? Sau putea-veți să-l păcăliți cum păcălești un om?

10. Vă va pedepsi cu strășnicie, dacă îl veți părtini în taină!

11. Oare marea lui nu vă va împietri și spaima lui nu va cădea peste voi?

12. Sentințele voastre au tăria cenușii; șanțurile voastre de apărare sunt de lut gol.

13. Atunci tăceți în fața mea și eu voi cuvânta, chiar de va fi să vină peste mine arșița mâniei.

14. Să mă ridic deci, cu dinții, eu pe mine însumi, și viața să mi-o port în podul palmei!

15. Poftim, îmi ia viața! Nu mai nădăjduiesc; însă purtarea mea i-o țin la arătare.

16. Ci și asta îmi va fi spre ajutor, căci nu se poate nelegiuit care să se înfățișeze înaintea lui.

17. Dați ascultare vorbirii mele, și ce vă spun să vă între în urechi.

18. Vedeți, vă rog, sunt gata de judecată; știu bine că dreptatea e cu mine,

19. Dar cine este cel ce duce judecată cu mine? Căci acum îmi piere glasul și pier și eu cu totul!

20. Numai două lucruri să nu mi le faci, — atunci nu mă va înghiți pământul în fața ta:

21. Depărtează de la mine palma ta și nu mă mai îngrozi cu groaza ta;

22. Apoi, chiamă-mă, și eu îți voi răspunde, sau vorbi-voi eu și tu îmi vei da răspuns.

23. Deci, câte sunt nelegiurile și greșalele mele? Arată-mi păcatele și abaterile mele!

24. De ce ascunzi fața ta? De ce mă socotești dușmanul tău?

25. Vrei să îngrozești frunza pe care o bate vântul? Vrei să prigonești un pai uscat,

26. De-mi tai pe răboj atâtea amărăciuni și mă faci să ispășesc greșalele tineretii,

27. De-mi pui picioarele în butuc și îmi păzești toate cărările și cercetezi urmele pașilor mei?

28. Mie! Unuia care se prăpădește ca un burduf și-l mănâncă moliiile ca pe un veșmânt! »

14.

Viața omului e scurtă și plină de nenorociri. Copacul dacă este tăiat, din rădăcina lui dau lăstari și face ramuri. Omul însă nu-și mai înnoește viața lui: o dată dus, el nu se mai întoarce. El nu știe ce se mai întâmplă în urma lui.

1. « Adică omului, cel născut din femeie, sărăcăcios în zile, dar sătul de necazuri!

2. Ca floarea înflorește și e cosit, și trece ca umbra și n'are nici o stare.

3. Și tocmai asupra lui tu ții ochii deschiși și pe el îl tragi după tine la judecată!

4. Cum ar putea să iasă cineva curat, din rânduială celor spurcați? Nu poate nici unul.

5. Dacă zilele cuiva s'au încheiat și numărul lunilor lui s'a împlinit la tine

și i-ai gătit veleatul, peste care nu mai trece,

6. Atunci, cel puțin, ia-ți ochii de la el, ca să aibă tihnă, cât un salahor care se bucură de ziua lui.

7. Căci la un copac este nădejde: când a fost tăiat, odrăslеște din nou și vâlstarii lui nu contenesc.

8. Chiar dacă rădăcina lui îmbătrânește în pământ, chiar dacă trunchiul lui moare în țărână,

9. Când dă de apă, dă muguri și face ramuri, ca o mlădiță din nou sădită.

10. Ci omul moare și rămâne țapăn, omul se prăpădește și unde să-l mai cauți?

11. Precum apele scad în mare, precum puhoaiile se usucă și se zvântează,

12. Așa și omul: se întinde și nu se mai ridică. Până ce nu va mai fi cerul, oamenii nu se mai deșteaptă și din somnul lor ei nu se mai trezesc.

13. O, de-ai voi să mă ascunzi în împărăția morții și să mă pui sub obroc, până când se va domoli mânia ta, să-mi pui un termen și să-ți aduci de mine aminte!

14. Căci dacă a murit omul, mai învie el încă o dată? Așteptare-aș toate zilele salahoriei mele, până ce va veni înlocuirea mea.

15. Tu vei striga și eu îți voi răspunde; după făptura mâinilor tale vei duce dor.

16. Pe când astăzi tu numeri pașii mei, atunci nu vei mai purta de grijă păcatelor mele.

17. Greșala mea ar fi băgată în sac și pecetluită, și nelegiuirea mea ai trece-o cu vederea.

18. Totuși muntele care cade se despică, tot așa piatra smulsă din locul ei;

19. Stâncile de pe margine le scobește apa mării și valurile ei înneacă țărnul de nisip.

20. La fel năruiești și tu nădejdea omului; îl răpui pe vecie și se duce; îi iei frumusețea chipului și-l arunci.

21. Feciorii lui ajung în cinste, dar el habar nu are, sau dau de sărăcie, dar el nu le mai știe de știre.

22. Numai trupul lui e prilej de durere și sufletul lui vad de întristare este. »

15.

Cuvântul lui Elifaz Temanitul. Păcatul lui Iov l-a adus aici, și ce dezvinovățire poate să-și facă în fața lui Dumnezeu? Arată că din vechime cei nelegiuți și păcătoși au fost pedepsiți.

1. Atunci Elifaz Temanitul deschise gura și grăi:

2. « Oare cel înțelept răspunde cu o știință ușuratică și-și umple pieptul numai cu vântul răsăritului,

3. Invinovățind cu vorbe de prisos și cu rostiri care n'au nici o noimă ?

4. Ba tu faci praf orice frică de Dumnezeu și nimicești orice cucernicie în fața lui.

5. Fiindcă păcatul tău povățuește gura ta și-ți alegi graiul viclenilor,

6. Chiar gura ta te osândește și nu eu; și buzele tale mărturisesc împotriva ta !

7. Oare ești cel dintâi om care s'a născut ? Venit-ai pe lume mai nainte decât munții ?

8. Ai tras cu urechia ta la sfatul lui Dumnezeu și ai adunat la tine toată înțelepciunea ?

9. Ce lucru știi tu și noi nu știm ? Ce lucru pricepi tu, care să nu fie și la noi ?

10. Și cărunți și albi coiele sunt printre noi, mai bogăți în zile decât tatăl tău.

11. Oare-ți sunt prea puțin mângăierile lui Dumnezeu și cuvântul dulce către tine ?

12. De ce te răpește inima și ochii tăi privesc trufaș,

13. Ca să-ți întorci spre Dumnezeu mânia ta și să-ți iasă gârlă cuvintele din gură ?

14. Ce este omul ca să fie curat, și cel născut din femeie ca să fie drept ?

15. Te uită: chiar în sfinții lui El nu se încrede și cerul însuși nu este curat în ochii lui !

16. Cu cât mai vărtos această făptură uricioasă și stricată, omul, ce bea păcatul ca apa.

17. Vreau să-ți spun ceva. Ascultă-mă; ceea ce am văzut îți spun și ție:

18. Ceea ce înțelepții istorisesc, fără să ascundă nimic din cele ce au primit de la părinți,

19. — Pe când lor singuri le fusese dat pământul și nici un străin nu pătrunsesse printre ei —:

20. Nelegiuitul se chinuște zi cu zi, dar puțini ani sunt hărăziți împilătorului.

21. Țipete de groază umplu auzul lui; în zi de pace dă nimicitorul peste el;

22. El nu nădăjduște să se mai întoarcă din întunerice, ci sortit este săbiei.

23. Umblă de colo până colo după pâine. Unde este? El știe că prăpădul lui e hotărât în ziua de întunerice.

24. E plin de spaimă; necazul, strâmtorarea îl cuprind, ca un împărat gata de împresurare;

25. Căci și-a întors mâna împotriva lui Dumnezeu și s'a semețit înaintea Celui Atotputernic;

26. A năvălit asupra lui, cu gâtul înainte, sub grosimea scuturilor sale.

27. Căci fața lui se ascundea în grăsimi și-și făcuse pernă de osânză în jurul coapselor.

28. El sălășluia în cetăți date pieirii, în case unde nimeni nu mai trăie și erau hărăzite să ajungă mormane.

29. Bogăția lui nu e trainică; puterea lui nu rămâne în picioare și umbra lui nu se va întinde departe, pe pământ.

30. El nu va ieși din întunerice și vlăstărișul său se va usca de arșiță, iar floarea lui spulberată va fi de vijelie.

31. Să nu nădăjduiască în înșelăciune — se amăgește singur — fiindcă înșelăciunea este răsplata lui.

32. Mai nainte ca să-i vie ziua, se va vesteji și finicul lui nu va mai înverzi.

33. Iși nu va lepăda agurida ca vița, și ca măslinul își va scutura florile.

34. Căci stearpă este tovărășia nelegiuților și focul mistuește corturile celor mitarnici.

35. Silnicia este însărcinată și naște nelegiuirea, iar pântecul lor pregătește înșelăciunea. »

16.

Răspunsul lui Iov. Prietenii săi grăiesc cuvinte fără noimă, mângăierile lor sunt zădarnice. Dumnezeu l-a pedepsit cu toate că el se știe fără prihană. El se lasă în voia lui Dumnezeu.

1. Atunci Iov răspunse și zise:

2. « Auzit-am unele ca astea cu grămadă; sunteți toți niște silnici mângăietori.

3. Oare nu se mai sfârșesc odată aceste vorbe în vânt? Sau ce te frământă ca să-mi răspunzi numaidecât?

4. Și eu m'aș rosti ca voi — dacă ați fi voi în locul meu — și eu aș ști să vă încondeiez cu vorbe și să clatin din cap împotriva voastră.

5. V'aș da curaj numai cu gura și n'aș opri zbărnăitul buzelor mele.

6. Dacă dau să vorbesc, durerea mea nu se potolește, și dacă încetez, cu ce am urnit-o de la mine?

7. Dar acum, Dumnezeu m'a sleit de putere. — Pustiit-ai tot sfatul prietenilor mei,

8. Și m'ai legat butuc, spre mărturie că sunt vinovat și s'a ridicat împotriva-mi bârfitorul meu și mă bârfește în față. —

9. Mânia lui sfășie și mă prigonește; el scrășnește la mine din dinți; dușmanul meu mă săgetează cu ochii.

10. Cască gura lor împotriva mea, cu ocară mă bat peste obraji și s'au adunat toți împotriva-mi.

11. Dumnezeu m'a dat în voia celor nedrepti și m'a aruncat în mâinile nelegiților.

12. Pașnic era traiul meu, dar el m'a dărâmat, m'a apucat de ceafă și m'a făcut fărâme și m'a pus apoi țintă săgeților sale:

13. Săgețile-i zboară în jurul meu; el despică rărunchii mei fără cruțare; el varsă pe pământ fierea mea;

14. El mă dărâmă bucată cu bucată și dă năvală asupra-mi ca un războinic.

15. Sac de jale cusut-am pe pielea mea și am vârit în țărână cornul meu.

16. Fața mea s'a făcut roșie de plânset și pe genele mele se lasă umbra morții,

17. Cu toate că în mâinile mele nu se află nici o silnicie și rugăciunea mea este curată.

18. Pământule, nu acoperi sângele meu și să nu rămână nici un loc nestrăbătut de strigătele mele!

19. Și acum priviți, în ceruri, pe martorul meu și pe chezașul meu, în locul cel de sus!

20. Și rîd de mine apropiatii mei, pentru aceea ochiul meu varsă lacrimi înaintea lui Dumnezeu.

21. O, dacă ar fi un mijlocitor față de Dumnezeu, precum este între om și aproapele său!

22. Căci mai sunt câțiva ani să vie, și eu plec pe calea de pe care nu mă voi mai întoarce. »

17.

Viața lui îi este atât de grea, zilele i se sting și nu-i rămâne decât moartea; sălășluirea în mormânt căruia îi zice: « Tu ești tatăl meu! »

1. « Avântul vieții mele este frânt, zilele mi se sting, mormântul îmi rămâne.

2. Adevăr este că numai batjocoritori mă impresoră și la jignirile lor ochiul meu trebuie să vegheze.

3. Pune, te rog, chezașia mea în fața ta! Căci cine altul va bate mâna lui în mâna mea?

4. Căci tu ai dosit inima lor de înțelepciune, pentru aceea nu-i vei lăsa să se trufească.

5. Cine chiamă pe prieteni la pomană, când ochii copiilor lui se sting de foame!

6. M'a făcut de poveste în fața lumii; am ajuns ca unul pe care-l scuipi în față.

7. Ochiul meu s'a întunecat de suferare și toate mădularele mele sunt ca o umbră.

8. Uimescu-se cei drepti de aceasta și cel fără de vină se aprinde împotriva nelegiuitului,

9. Dar dreptul își ține calea sa și cel curat cu mâinile sporește în putere!

10. Totuși voi toți înturnați-vă și veniți încoace, măcar că nu voi găsi între voi nici un înțelept!

11. Zilele mele dusu-s'au, punerile mele la cale s'au nimicit, o dată cu năzuințele inimii mele!

12. Noaptea mi-au prefăcut-o în ziua, din fața întunericii a ieșit lumina.

13. Ce să mai nădăjduesc? Impărăția morții e lăcașul meu; în întuneric voi așterne culcușul meu.

14. Ii spun mormântului: « Tu ești tatăl meu! », iar viermilor: « Voi sunteți muma și surorile mele! »

15. Și atunci, unde mai este nădejdea mea? Sau cine poate să mai zăreasca fericirea mea?

16. Pogorît-a pînă la zăvoarele împărăției morții, dacă, laolaltă, ne pogorîm în mormânt! »

18.

Cuvîntul lui Bildad. El ceartă pe Iov că umblă cu vorbe fără noimă: « Vino-ți în fire și apoi să grăim! » El arată care este starea celor fără de lege, a căror pomenire piere de pe pămînt, fără să le rămână nici un urmaș. Așa ajunge cel ce nu vrea să știe de Dumnezeu.

1. Atunci Bildad din Șuah luă cuvîntul și rosti:

2. « Cîtă vreme vei umbla la vânătoare după vorbe? Vino-ți în fire întăi și apoi să grăim! »

3. De ce suntem socotiți drept dobitoace și osândiți să tăcem, în fața ta? »

4. Oare pentru tine, care te sfășii în turbarea ta, o să se pustiască pămîntul și o să se clinească stîncile din locul lor? »

5. De bună seamă, lumina nelegiuitorilor se va stinge și flacăra focului lor nu va mai străluci, »

6. Ziua în cortul lui se întinecă și candela se stinge deasupra-i; »

7. Pașii lui cei voinicești se scurtează și chiar planurile lui îl aruncă la pămînt, »

8. Căci este vîrit în căpcană de înșeși picioarele lui și el singur calcă în lațuri; »

9. Cursa îl prinde de călcăi și arcanul îl ține bine; »

10. Ascunsă în pămînt este funia do prins și prințatoarea lui întinsă în poteacă. »

11. De jur-împrejur spaimile îl îngrozesc și se țin de călcăiele lui; »

12. E flămînd, cu toată bogăția lui, și pieirea stă în coasta lui; »

13. Pielea lui este roasă de boală și întăiul născut al morții mănîncă mădularele lui. »

14. Smuls este din cortul în care stătea cu nădejde și tîrît în fața groaznicului Împărat. »

15. Vor locui în cortu-i alții, care nu sunt urmașii lui, și bîrlogul lui presărat va fi cu pucioasă. »

16. Jos rădăcinile lui se usucă și sus orăngile i se vestejesc; »

17. Amintirea lui piere de pe pămînt și nimeni nu-i mai pomenește numele la răspîntiile cetății. »

18. E îmbrăncit de la lumină în întuneric și e gonit din toată lumea; »

19. Nici un vlăstar, nici un urmaș nu-i rămîne în popor, nici un scăpat din neamul lui, pe acolo pe unde și-a păscut turmele. »

20. În fața zilei lui de prăpăd, stau uimiți cei ce locuiesc înspre apus și zguduți sunt de spaimă cei ce locuiesc în răsărit. »

21. Cu adevărat, așa se întâmplă cu sălașul nelegiuitului și așa ajunge locul celui ce nu vrea să știe de Dumnezeu. »

19.

Răspunsul lui Iov. El arată că Dumnezeu l-a nedreptățit și fără cuvînt l-a adus în această stare. Și acum este uital de toată lumea: de slugi ca și de prieteni. El se lasă în voia lui Dumnezeu: « Eu știu că Mîntuitorul meu trăiește! »

1. Iov atunci răspunse și grăi:

2. « Pînă când veți amări sufletul meu și mă veți zdruncina prin vorbele voastre? »

3. Iată că de zece ori m'ați jignit greu; fără de rușine mă bruftuiți! »

4. Chiar dacă într'adevăr am rătăcit, rătăcirea mea rămîne în seama mea; »

5. Iar dacă vă preamăriți așa voi înșivă împotriva mea și îmi tot scoateți ochii cu ticăloșia mea, »

6. Atunci să știți că Dumnezeu m'a nedreptățit și m'a încurcat în prințatoarea sa. »

7. Iată, răcnesc împotriva silniciei și nimeni nu mă aude, strig după ajutor și nimeni nu-mi face dreptate! »

8. El mi-a astupat calea, ca să nu pot să trec, și a acoperit cu întuneric cărările mele; »

9. M'a dezbrăcat de cinstea mea și a zmuls cununa de pe capul meu; »

10. M'a dărâmat de jur-împrejur, așa încît m'am dus, și ca pe un copac așa a dezrădăcinat nădejdea mea; »

11. El s'a aprins de mînie împotriva-mi și mă socotește ca dușman. »

12. Laolaltă înaintea cetele sale și au șoseluit drumul lor înspre mine și au făcut tabără împrejurul cortului meu.

13. Indepărtat-a de mine pe frații mei și cunoscuții mei s'au înstrăinat de mine cu totul.

14. M'au lăsat rudele mele și prietenii mei m'au uitat;

15. Oaspeții casei mele și roabele mele mă țin drept un străin; am ajuns în ochii lor ca un om din altă țară.

16. Chem pe servitorul meu și nu-mi răspunde și trebuie să mă rog stăruitor de el.

17. Răsuflarea mea este respingătoare pentru femeia mea și miros a rănced fraților mei după mamă.

18. Mă disprețesc până și copiii; când dau să mă scol, flecăresc despre mine.

19. Toți credincioșii mei au scârbă de mine și cei pe care i-am iubit s'au întors împotriva-mi.

20. De pielea și de carnea mea s'au lipit oasele mele și au scăpat tefere numai gingiile.

21. Fie-vă milă de mine! Fie-vă milă de mine, voi prietenii mei, căci mâna Domnului m'a lovit!

22. De ce mă prigoniți, la fel ca Dumnezeu, și nu vă mai săturați de carnea mea?

23. O, de-ar scrie cineva cuvintele mele! De le-ar scrijiți în aramă!

24. Cu condei de fier și cu plumb, pe veci să fie săpate în stâncă!

25. Dar eu bine știu că Mântuitorul meu trăiește și el ridică-se-va cel din urmă pe pământ.

26. Și după ce nu voi mai fi în pielea mea și ea se va nimici, atunci afară din trupul meu vedea-voi pe Dumnezeu;

27. Și-l voi vedea spre mântuirea mea și ochii mei îl vor privi pe el și nu ca pe unul protivnic mie; dar până atunci se topește de dor inima mea înlăuntrul meu!

28. Dacă ziceți: « Să-l prigonim mereu, până se va găsi în mine rădăcina nenorocirii mele »,

29. Fie-vă teamă de sabie! Căci atari păcate sunt vrednice de sabie, ca să știți că e o judecată. »

20.

Cuvântul lui Țofar din Naama. El fierbe de nerăbdare să răspundă și să arate că izbânda celui păcătos este o clipă: « Ochiul care-l luase aminte nu-l mai vede și locul lui nu-l mai zărește! » Fericirea lui nu dăinuiește. Viața lui este un chin și nenorocirile se țin lanț.

1. Dar Țofar din Naama luă cuvântul și vorbi:

2. « Tocmai pentru aceea gândurile mele mă silesc să răspund, tocmai din această pricină fierb în mine!

3. Imi aud muștrări de ocară, dar duhul care purcede din pătrundere îmi dă răspuns:

4. Nu știi tu foarte bine, de când e lumea, de când omul pus a fost pe pământ,

5. Că zburdăciunea nelegiuților e de colea până colea, și veselia fățarnicilor cât o clipeală?

6. Chiar de s'ar sui până la cer trufia lui și capul lui s'ar atinge de nourii,

7. Totuși, ca necurăția-i, va pieri pe vecie, iar cei ce se uitau la el vor întreba: « Unde este? »

8. Ca un vis va zbura și nimeni nu-l va mai găsi. Alungat va fi ca o vedenie de noapte.

9. Ochiul care-l luase aminte nu-l mai vede și locul lui nu-l mai zărește.

10. Copiii lui vor despăgubi pe cei săraci și mâinile lui vor da înapoi avuția hrăpită.

11. Cheresteaua lui era plină de puterea tineretii, totuși cu el o dată puterea lui odihni-se-va în pulbere.

12. Și dacă răutatea e dulce în gura lui și o ține ascunsă sub limba lui,

13. O economisește și nu-i dă drumul, ci o păstrează în cerul gurii,

14. Totuși demâncarea aceasta se va preface în măruntaiele lui și va ajunge înlăuntrul lui venin de năpărcă.

15. A înghițit o avere întreagă, dar acum o icnește din el; din pântecelul lui i-o scoate afară Domnul.

16. Venin de năpărcă sugea: limba năpărcii îl ucide!

17. Nu-și va mai desfăta privirea cu pâraiele de untdelemn, cu năvalnicele râuri de miere și de smântână.

18. Ce-a agonisit dă înapoi și pe gât nu mai merge; de tot câștigul lui nu mai are nici o bucurie.

19. Fiindcă a împilat cu strășnicie pe săraci, case a luat cu jaпча, pe care nu le-a clădit;

20. N'a știut ce este tihna în trupul lui și de pofța lui nu mai scăpa nimic;

21. Nimic n'a scăpat de hlupăvia lui, drept aceea fericirea lui nu dăinuște;

22. În mulțimea bogăției lui va da de străntorare și toate luiturile nenorocirii vor năvăli peste el.

23. Tocmai când stă să-și umple pântecetele, Dumnezeu sloboade asupra lui arșița mănii sale și plouă peste el săgeți arzânde.

24. Fuge el de armele de fier, dar arcul de aramă îl străpunge.

25. Săgeata pornită îi iese prin spate, fulger de oțel din firea lui! Și spaimele morții dau iureș peste el.

26. Toate întunecimile sunt puse pentru el deoparte; foc îl va mistui, fără ca să-l aprindă cineva, și va arde tot ce va mai scăpa din cortul lui.

27. Cerul descopere vinovăția lui și pământul se ridică împotriva-i;

28. Belșugul casei lui va fi cărat, spulberat va fi în ziua mănii Domnului.

29. Aceasta este, de la Dumnezeu, partea omului nelegiuit și moștenirea hotărîta lui de Cel Atotputernic. »

21.

Răspunsul lui Iov. El cere ca prietenii lui să fie cu luare aminte, iar după ce se va spovedi pot să-și bată joc de el. El arată că păcătoșii duc o viață fericită, ajung la adânci bătrânețe și Dumnezeu nu-i bate: « Varga lui Dumnezeu nu vine peste ei! » Dumnezeu să răsplătească pe cei păcătoși ca să simtă pedeapsa lui, nu pe feriorii lor. Cei păcătoși mor fericiți, iar cei dreپți fără să guste măcar din traiul bun. « Atunci cum mă mângâiați voi cu vorbe goale? »

1. Iov însăși răspunse iar și vorbi:

2. « Ascultați cu luare aminte ce-am să vă spun! Și aceasta să-mi fie toată mângâierea din partea voastră.

3. Ingăduiți-mi și eu mă voi spovedi, iar după spovada mea, luați-mă în bătaie de joc.

4. Oare de oameni mă plâng eu? Și dacă e așa, cum n'o să se scurteze răbdarea mea?

5. Intoarceți-vă către mine și înmămuriiți și puneți mâna la gură!

6. Când mi-aduc aminte, numai, mă spăimântează și carnea mea prinde să se cutremure.

7. De ce hălăduesc răufăcătorii și ajung bătrânețile, ba încă sporesc în trănicie?

8. Prășila lor stă voinică în fața lor, lângă ei, și vlăstarii lor, în ochii lor.

9. Casele lor sunt în toată tihna și fără frică, și varga lui Dumnezeu nu vine peste ei!

10. Taurii lor gonesc și nu dau greș, junicile lor fată și nu leapădă;

11. Pe copiii lor îi trimit să zburde ca niște miei și odraslele lor dântuesc împrejur.

12. Ei înalță cântece însoțite din daira și din chitară și tresaltă la sunetul ca-valului;

13. Petrecu-și zilele în fericire și întru bună pace pogoară-se în împărăția morții.

14. Și tocmai ei îi spun lui Dumnezeu: « Depărtează-te de la noi! Căci nu doim deloc să învățăm caile tale!

15. Ce este Atotputernicul ca să-i slujim lui și care este folosul nostru să ne rugăm de el? »

16. Așa e că norocul lor stă în mâna lor? Dar sfatul nelegiuiților fie departe de mine!

17. De câte ori se stinge candela celor răi și prăpădul de care sunt vrednici dă peste ei, și îi nimicește Domnul pe răufăcători, în mânia sa,

18. Ca să fie ca paele în bătaia vântului și ca pleava pe care o spulberă furtuna?

19. Dumnezeu — ziceți voi — păstrează pentru fiii lui răsplata nelegiurii. Dar s'o răsplătească lui însuși ca s'o simtă!

20. Ochii lui singuri să vază pieirea lui și să se adape din mânia Celui Atotputernic!

21. Căci ce-i mai pasă de neamul său după moarte-i, când numărul lunilor sale a fost rețezat?

22. Dar o să învețe minte cineva pe Dumnezeu, pe el care judecă pe cei de sus?

23. Acesta moare în plinătatea fericii sale, cu totul senin și liniștit,

24. Când coapsele-i sunt pline de osânză și măduva oaselor sale bine adăpată;

25. Celălalt moare cu sufletul amărit, fără să fi putut să guste nimic din traiul bun.

26. Ci, deopotrivă, se culcă în pulbere și viermii fac lințoliu peste ei.

27. Da, cunosc gândurile voastre și nedreptele voastre închipuiri despre mine,

28. Căci voi vă întrebați: « Unde este casa tiranului și unde sunt cortul și sălaşurile nelegiuitorilor? »

29. N'ați întrebat oare pe cei ce vântură căile pământului și n'ați luat aminte la parabolele lor,

30. Ca să știți că, în ziua de prăpăd, cel rău este cruțat, că în ziua mâniilor el scapă teafăr?

31. Cine îl va mustra în față pentru calea vieții lui și pentru isprăvile lui cine îi va răsplăti?

32. Și când este adus la locul de îngropare și pe mormântul lui veghează strajă,

33. Ușori fi sunt bulgării pământului și după el tot norodul urmează, și înaintea lui: gloată fără număr.

34. Atunci cum mă mângâiați voi cu vorbe goale, și din răspunsurile voastre ce rămâne altceva decât planuri viclene? »

22.

Cuvântul lui Elifaz Temanitul. Dumnezeu nu folosește nimic de pe urma dreptății și a cucerniciei lui Iov. Iov este pedepsit pentru păcatele lui, căci el nu miluia din averea lui pe cei sărmani și oropșiți. Nu-i rămâne decât să se întoarcă cu pocăință către Dumnezeu, care îi va da jericirea de altădată.

1. Atunci Elifaz Temanitul luă cuvântul și grăi:

2. « Îi aduce oare omul vre-un folos lui Dumnezeu? Nu! Ci lui singur își dauce, dacă este înțelept.

3. Oare îl încântă pe Cel Atotputernic că tu ești drept, sau are el vre-un câștig dacă umbli fără vină în cărările vieții tale?

4. Oare pentru cucernicia ta te ceartă el când intră cu tine la judecată?

5. Sau tocmai pentru multa ta răutate și pentru nelegiuirile tale cele fără de sfârșit?

6. Căci zălogeai pe frații tăi pe degeaba, și luai cămașa de pe golani;

7. Apă nu dădeai să bea celui sleit de sete și flămândului nu-i dădeai pâine;

8. Cei cu braț puternic, ei stăpâneau țara și cei cu obraz subțire se așezau în ea;

9. Pe văduve le alungai cu mâinile goale și agonisita orfanilor o nimiceai.

10. Pentru aceea, lațuri stau de jur-împrejurul tău și frica te spăimântă deodată;

11. Lumina ta s'a prefăcut în întuneric și nu mai vezi, și năboiul apelor te-a covârșit.

12. Nu este Dumnezeu prea înalt în ceruri? Ia vezi creștetul stelelor, cât sunt ele de sus!

13. Atunci cum să zici tu: « Ce bagă Dumnezeu de seamă? Cum poate să facă judecată pînă negureala norilor? »

14. Norii sunt pentru el un zăbranic, de aceea nu vede și el se plimbă numai pe deasupra bolții cerești. »

15. Vrei oare să urmezi calea de odinioară pe care au umblat oamenii cei fără de lege,

16. Care au fost răpiți fără de vreme, când apele se revărsară peste vetrele lor,

17. Și care ziceau lui Dumnezeu: « Depărtează-te de la noi! Și ce o să ne facă Atotputernic? »

18. Și tocmai el umple de bunătați casele lor! — Ci sfatul celor nelegiuitori departe de mine să rămână! —

19. Iar cei drepti văd și se bucură și cel neprihănit râde de ei:

20. « Iată cum s'a nimicit strănsura lor, și focul cum a mistuit ce-a mai rămas din ea! »

21. Te rog cercetează-l și fii cu el în pace! Prin aceasta fericirea ta îți va veni la loc.

22. Primește din gura lui pravila și pune cuvintele lui la inimă.

23. Dacă te vei întoarce cu pocăință spre Cel Atotputernic și te vei smeri și dacă

vei depărta avuția nedreaptă din corturile tale.

24. Vei arunca în praf aurul tău și în pietrele pâraielor comorile Ofirului,

25. Căci Cel Atotputernic îți va fi ție bulgări de aur și grămezi de argint;

26. Atunci te vei desfăta întru Cel Prea Înalt și vei înălța către Domnul fața ta;

27. Atunci ridică-vei rugăciuni către el și te va asculta și juruințele tale le vei îndeplini;

28. Dacă vei pune ceva la cale, el va sări pentru tine și pe drumurile tale va străluci lumina.

29. Căci el pogoară pe înfumurat și pe mândru, iar pe cel cu ochii smeriți îl mântuește.

30. El izbăvește pe omul nevinovat și te va izbăvi și pe tine, când mâinile tale vor fi fără prihană. »

23.

Răspunsul lui Iov. El vrea să găsească pe Dumnezeu, ca să-i vorbească și să rânduiască înaintea lui pricina, fiindcă știe că este atotștiutor. Iov nu s'a depărtat niciodată de poruncile Domnului.

1. Iov răspunde și zise:

2. « Și de data aceasta plângerea mea este amarică. Greu apasă mâna lui peste suspinul meu!

3. O, dacă aș ști unde să-l găsec! O, de-aș ajunge până la conacul lui!

4. Aș rândui în fața lui pricina mea și gura mea aș umple-o cu dovezi;

5. Aș ști atunci cu ce cuvinte mi-ar răspunde și aș băga în cap ce mi-ar grăi.

6. Oare întru mulțimea puterii sale se va certa cu mine? Nu! Ci el îmi va da ascultare.

7. Acolo un om drept ar sta cu el de vorbă, și m'aș izbăvi pe vecie de judecătorul meu.

8. Iată merg spre răsărit, dar el nu este, apoi către apus și nu-l zăresc;

9. La miez-noapte l-am căutat și n'am dat cu ochii de el, m'am răsucit spre miez-zii și tot nu l-am văzut.

10. Totuși el mă cunoaște și când umblu și când stau, și dacă mă lămurește în cuptor, ies ca aurul de ourat.

11. Pe urmele lui s'a ținut piciorul meu, am păzit căile lui și de la ele nu m'am abătut.

12. De la porunca buzelor sale nu m'am depărtat, în sân am ținut pitite cuvintele gurii sale;

13. Dar el a luat o hotărîre, și cine poate să-l întoarcă! Și ceea ce sufletul său a pofțit, aceea va și face.

14. Astfel el va îndeplini ceea ce mi-a hărăzit și la fel cu aceasta la el sunt multe.

15. De aceea mă îngrozesc în fața lui, iar când mă gândesc la el, mă scutură fiorii.

16. Dumnezeu a muiat inima mea și Cel Atotputernic m'a umplut de spaimă;

17. Istovit sunt de atâta întunecoasă taină și de atâta beznă câtă acopere fața mea. »

24.

Faptele celor fără de lege sunt supuse la judecata lui Dumnezeu. El se pare că nu ia aminte de faptele lor. Sfârșitul celor fără de lege.

1. « De ce pentru Cel Atotputernic veacurile stau ascunse și cei ce îl slujesc nu văd zilele lui de judecată?

2. Sunt oameni răi care mută hotarele, fură turmele cu cioban cu tot;

3. Mână dindărăt măgarul orfanilor și zălogesc boul văduvei;

4. Mătură pe săraci din cale și calicii din țară trebuie să se ascundă deavalma.

5. Și aceștia, ca asinii din pustie, ies la treabă adulmecând după pradă — pustia le scoate de mâncare pentru copii;

6. Seceră și ei noaptea prin holde și brăcuiesc via bogatului;

7. Petrec noaptea în golătate, fără veșmânt pe ei, și n'au nici cergă când dă frigul.

8. Din ploaia munților sunt udați learcă și negăsind alt adăpost se aciuiază lângă stânci.

9. Cei dintâi smulg de la țată pe orfan și iau zălog copilul săracului;

10. Cei din urmă cutreeră goi, fără cămașă și, flămânzi, duc în spate snopi de grâu;

11. Intre zidurile stăpânilor ei store untdelemnul, calcă strugurii în jghiaburi și mor de sete.

12. Din orașe cei pe jumătate morți se vaetă și sufletul răniiților strigă după ajutor, dar Dumnezeu nu ia aminte rugăciunea lor!

13. Mai sunt răzvrățiți împotriva zilei, care nu cunosc cărările ei și nu rămân în potecile ei:

14. Când s'a dus lumina, ucigașul se scoală să omoare pe nevoiaș și pe sârman și prin întunec se strecoară tâlharul,

15. Iar ochiul precurvarului pândește amurgul zilei și zice în gând: « Ochi de om nu mă vede! », și-și pune pe față un bariz.

16. În puterea nopții, ei sparg casele, iar ziua se dau afund; nu sunt prieteni cu lumina soarelui;

17. Căci pentru ei dimineața este tot una cu umbra morții; când se crapă de ziuă spaimetele dau peste ei;

18. Și atunci, sunt mai ușori de picior ca șuvoiul apei. Dar partea unora ca aceștia este blestemată pe pământ și nu mai dau cu ochii de cărarea viei părintești.

19. Precum uscăciunea, precum arșița zvântează apele zăpezilor topite, tot așa împărăția morții pe cei plini de păcate.

20. Sânul care l-a născut îl uită, viermii se desfătează din el, nimeni nu-l mai ține minte și astfel nelegiuirea e frântă ca un copac.

21. Căci împila pe femeia stearpă, fără copii, și celei văduve nu-i făcea nici un bine.

22. Dar Cel ce prin puterea sa strunește pe cei puternici se ridică și atunci nelegiuitul nu mai crede că trăiește!

23. El îl lasă să se sprijinească, în toată pacea, dar ochii Domnului stăteau asupra căilor lui.

24. Sus au stat, dar scurtă vreme, și acum nu mai sunt și lasă capul în jos ca nalba pe care o culegi și ca un vârf de spic, pe care-l tai.

25. Este altfel decât așa? Cine mă va dovedi de minciună și va face de nimic ouvântul meu? »

25.

Cuvântul lui Bildad din Șuah. Omul cel născut din femeie nu poate fi curat și drept în fața lui Dumnezeu.

1. Atunci Bildad din Șuah prinse vorba și zise:

2. « El e stăpân a toate și el însuflă spaimă, ca unul care ține în locurile înalte deplina rânduială.

3. Poți să numeri oare oștirile lui? Este cineva peste care să nu se ridice lumina lui?

4. Și atunci cum poate omul să se socotească drept, în fața lui Dumnezeu, și cum poate să fie curat cel născut din femeie?

5. Vezi, până și luna nu strălucește în destul și stelele nu sunt prea curate în ochii săi!

6. Cu atât mai puțin omul: o gân-ganie! Și fiul omului: un vierme! »

26.

Răspunsul lui Iov. El arată că despre puterea lui Dumnezeu se pot spune și alte lucruri, dar acestea sunt numai de-părtate căpătâie ale lucrărilor sale, iar murmurul pe care îl prindem noi este neasemuit de slab.

1. Dar Iov îi răspunse și zise:

2. « Cum dai tu ajutor celui fără putere! Cum mântuești tu brațul cel vlă-guit!

3. Cât de bine sfătuești tu pe nerod și vadești prisosul tău de istețime!

4. Cui ai înșirat tu aceste vorbe și duhul cui purces-a de la tine?

5. Umbrele strămoșilor se autremură; se autremură apele și cei ce locuesc într'însele;

6. Dezvelită stă împărăția morții în fața Domnului; Abaddonul este fără de zăbranic.

7. El a întins miază-noaptea peste genune; el a spânzurat pământul deasupra golului;

8. El încuie apele în norii săi și norul nu se sfâșie sub povara lor;

9. El acopere fața lunii când e plină și întinde noureala peste ea.

10. El a tras un cerc pe fața apelor, până la hotarul dintre lumină și întuneric.

11. Stâlpii cerului se clatină și stau înmărmuriți la certarea Domnului.

12. Prin puterea lui el a domolit marea și cu înțelepciunea lui a zdrobit pe Rahab;

13. Prin duhul său s'au limpezit cerurile și mâna sa a străpuns balaurul fugar.

14. Iată, acestea sunt numai depărtate căpătăie ale lucrărilor sale! Cât de slab e murmurul pe care-l prindem noi!... Iar cât despre tunetul uriașei lui puteri, cine poate să-l înțeleagă? »

27.

Iov își urmează răspunsul său. Iov se știe drept și nu-și găsește nici o vină. El ia vorba despre pedeapsa celui păcătos, de unde au lăsat-o prietenii săi.

1. Iov urmă înainte parabola sa și grăi:

2. « Pe viul Dumnezeu care a înlăturat dreptatea mea, pe Cel Atotputernic, care a umplut de amărăciune sufletul meu!

3. Atât cât mai este suflare în mine și duh de la Domnul în nările mele,

4. Buzele mele nu vor spune nici o strămbătate și limba mea nu va rosti nici o înșelăciune.

5. Departe de mine să vă dau dreptate! Până ce îmi voi da duhul, nu mă lepăd de nevinovăția mea!

6. Intru dreptatea mea mă țin tare și n'o slăbesc, și inima mea nu găsește nici o vină vieții mele.

7. Aibă parte dușmanul meu de plata celor fără de lege și protivnicul meu de plata celor păcătoși!

8. Care este nădejdea fățarnicului, când el se roagă, când ridică cugetul său spre Domnul?

9. Auzi-va oare Domnul strigătul lui, când va da peste el vre-o nevoie?

10. Poate el să se reazime în Cel Atotputernic și să cheme pe Domnul ori-când?

11. Vreau să vă învăț care e puterea lui Dumnezeu și să nu ascund ceea ce știu despre Cel Atotputernic.

12. Și dacă ați văzut aceasta voi înșivă, atunci de ce adăogați desertăciune peste desertăciune?

13. Că ziceți: « Aceasta este partea omului păcătos, de la Dumnezeu, și moștenirea pe care o primesc tiranii de la Cel Prea Înalt:

14. Când copiii lui se fac mari, sabia are parte de ei, și odraslele nu i se satură de pâine;

15. Cei care au rămas cu viață sunt răpuși de ciumă și văduvele lor nu-i vor jeli.

16. De va strânge argintul ca țărâna și-și va grămădi veșminte ca noroiul,

17. Le grămădește, dar cel drept se va îmbrăca cu ele și argintul lui îl vor împărți cei fără prihană.

18. El și-a urzit casa ca un paianjen și ca o colibă pe care și-o face jitarul.

19. Se culcă bogat, dar de istov; dă ochii peste cap și nu mai este;

20. Spaimete îl ajung de cu ziua și peste noapte îl smulge vijelia;

21. Vântul de la răsărit îl ridică și se duce și-l spulberă din locul lui;

22. Domnul aruncă asupra-i săgeți fără cruțare, de mâna lui el trebuie să fugă.

23. Ii bat toți din palme, și din sălașul lui flueră după el... »

28.

Iov arată că omul nu cunoaște calea înțelepciunii. Și ea nu se află pe plaiurile noastre. Nu se poate dobândi nici în schimbul aurului. Ci numai Dumnezeu o știe și el poate s'o dea omului.

1. « Negreșit, argintul se află în zăcăminte, și sunt locuri pentru aur, unde este lămurit.

2. Fierul se scoate din pământ, și din pietroaiele topite iese arama.

3. Omul pune capăt întunerecului și scormonește până la hotarul hotarelor piatra ascunsă în umbră și în beznă.

4. Un norod strein a săpat hrube pe sub pământ, uitate de piciorul celor de deasupra și departe de oameni; scormonitorii se spânzură pe funii și se clatină încoace și încolo.

5. Pământul!... din el iese pâinea, dar pe dedesubt este răvășit ca de foc.

6. În pietrele locului se află safir și pulbere de aur;

7. Dar poteca n'o cunoaște nici o pasăre de pradă și ochiul eretului n'a zărit-o;

8. Fiarele sălbatice n'au străbătut-o și leul n'a trecut pe acolo.

9. Omul și-a întins mâna asupra stanelor de cremene și răstoarnă munții din temelie;

10. El sapă hrube în stânci și ochiul său privește toate comorile;

11. El scotocește izvoarele pâraielor și cele ascunde le scoate la lumină.

12. Dar înțelepciunea — unde se găsește? Și care este obârșia pătrunderii?

13. Omul nu cunoaște calea către ea și pe plaiurile celor vii ea nu se află.

14. Adâncul zice: « Ea nu e în sânul meu », iar marea răspunde: « Ea nu e la mine! »

15. Bulgări de aur nu pot fi dați în locu-i și prețul ei nu-l cântărești cu argint;

16. Nu poți s'o prețaluești nici cu aurul din Ofir, nici cu coralina cea scumpă, nici cu safirul;

17. Aurul și sticla nu stau cu ea alături și la schimb cu ea nu ajung odoarele din cel mai curat aur;

18. De mărgean și de cleștar să nu mai pomenim; să ai înțelepciune este cu mult mai mult decât să ai mărghitare;

19. Topazele Etiopiei nu sunt deopotrivă cu ea și cu lamura aurului nu stă în tirizii.

20. Atunci, înțelepciunea — de unde vine ea? Și care este obârșia pătrunderii?

21. Ea se ascunde de ochii tuturor ființelor și stă tăinuită chiar de pasările cerului.

22. Abaddon și Moartea mărturisesc: « Auzit-am cu urechile noastre ceva zvon despre ea ».

23. Numai Dumnezeu știe calea către ea și el singur cunoaște sălașul ei,

24. Căci ochiul lui străbate până la capătul pământului și vede tot ce se găsește sub ceruri.

25. Atunci când el a dat greutate vântului și apele le-a cumpănit cu măsură,

26. Când a dat ploilor pravilă și cărări descărcărilor tunetului,

27. Atunci a văzut-o Domnul și a scotit-o, a statonit-o și a cercetat-o cu deamăruntul.

28. Iar către om a rostit: « Ia aminte! Frica de Dumnezeu — ea este înțelepciunea și ferirea de rău este pătrunderea! »

29.

Iov își urmează cuvântul său, amintindu-și de viața lui tihnită și fericită, de cinstea de care se bucura din partea celor de un neam cu el și de bunăstarea care-l făcea să nădăjduiască în viitor. Era ca un împărat în fruntea oștirii, căci, încotro îndruma pe cei care-i cereau sfatul, într'acolo apucau.

1. Dar Iov merse mai departe cu parabola sa și grăi:

2. « O, de-aș putea să fiu iar ca în lunile de altădată, ca în zilele când Dumnezeu veghea asupra mea! »

3. Pe când ținea luminoasă candelă-i deasupra capului meu și întru lumina lui răzbeam prin întunec;

4. Și precum eram în zilele toamnei mele, când Dumnezeu ocrotea cortul meu,

5. Când Cel Atotputernic era mereu cu mine și împrejurul meu copiii mei,

6. Când picioarele mele se scaldau în lapte și teascul meu revărșea pâraie de untdelemn!

7. Atunci când ieșeam la poarta de sus a cetății și așeam în piață jilțul meu,

8. Dacă mă vedeau cei tineri se dădeau înapoi cu sfială, iar cei bătrâni se ridicau și rămăneau în picioare;

9. Frunțașii conteneau cu vorba lor și-și puneau mâna la gură,

10. Vocea căpeteniilor amuțea și limba li se lipea de cerul gurii,

11. Urechea care mă auzea mă fericea și ochiul care mă vedea mărturisea pentru mine.

12. Căci măntuiam pe sărman din mâna împilătorului și pe orfan și pe cel fără de ajutor.

13. Binecuvântarea celui gata să piară venea peste mine și făceam inima văduvei să se bucure.

14. Mă îmbrăcăm întru dreptate și ea mi-era veșmânt, judecata-mi nepărtini-toare era pentru mine mantie și turban.

15. Ochi eram pentru cei orbi, și picioare pentru ologi tot eu eram.

16. Eram părinte pentru săraci și pricinile celor pe care nu-i cunoșteam le descursam.

17. Sfărâmam colții jăcmăntorului și-i smulgeam prada dintre dinți.

18. Și ziceam întru mine: «Mă voi sfârși la cuibul meu și ca pasărea Phoenix voi înmulți zilele mele!»

19. Rădăcina mea se întindea către apă și roua se lăsa noaptea pe ramurile mele;

20. Slava mea se înnoia pentru mine și arcul meu întinerea în mâna mea.

21. Toți mă ascultau și tăceau și așteptau muți povața mea;

22. După ce sfârșeam vorba, ei nu mai răspundeau și cuvintele mele picurau peste ei;

23. Și adăstau la mine ca la ploaie, și căseau gura ca la ploaia târzie.

24. Dacă zâmbeam la ei, nu le venea să creadă și nu lăseau să le scape nici o rază din lumina feței mele.

25. Le dădeam îndrumări și le eram căpetenie, stăteam ca un împărat în fruntea oștirii și cum îi duceam eu: duși se lăseau și ei.

30.

Acum a ajuns batjocura și râsul celor care nici nu erau vrednici să stea alături de câinii turmelor lui. Dumnezeu acum îl apasă și se află în mare restrîște. Chinuit și necăjit el își spune păsul.

1. Iar acum își rîd de mine unii care n'au ajuns la anii mei și pe părinții cărora nu-i socoteam destul de vrednici să-i pun alături cu câinii turmei mele!

2. Căci la ce mi-ar fi fost bună puterea mâinilor lor? Toată tăria lor este sleită!

3. Sfrijiți de calicie și de foamete, ei rod rădăcini în bărăgane și muma lor e sterpiciunea și pustietatea.

4. Ei culeg ierburi sărate de prin mărăcini și rădăcinile de jneapăn sunt demnăcarea lor;

5. Sunt alungați din obștia oamenilor și toți îi huiduiesc ca pe niște tâlhari.

6. Și atunci trebuie să-și facă sălaș în pripoare, în crăpăturile pământului și ale stâncilor;

7. Urlă prin tufișuri și stau claie peste grămadă pe sub scaieți.

8. Neam de oameni ticăloși! Feciori ai nimănuia! Buni de scos cu harapnicul din țară!

9. Și acum am ajuns cântecul lor! M'am făcut de poveste între ei!

10. Cu scârbă mă privesc, stau departe de mine și nu se sfîesc să mă scuip în față.

11. Cel ce s'a dezlegat din funie mă chinuește, tocmai cel ce și-a smuls zăbalele de la bot!

12. La dreapta stă în picioare toată liota, picioarele mi le-au prins în laț și drumuri aștern împotriva-mi.

13. Ei mi-au tăiat orice cărare, ajută la pieirea mea și nimeni nu-i oprește.

14. Ca printr'o spărtură largă ei dau năvală, se rostogolesc printre dărămături;

15. Spaimete se năpustesc peste mine, spulberă ca furtuna întăietatea mea, și fericirea mea se distramă ca norul.

16. Și acum sufletul meu se topește în mine, zile de restrîște mă înșfacă;

17. Noaptea sfredeleşte oasele în mine și vinele mele n'au astâmpăr.

18. Cu putere uriașă el mă ține de haină, mă strînge ca gura cămășii!

19. El m'a zvârlit în mocirlă, m'a făcut una cu pulberea și cu gunoiul!

20. Strig către tine și nu-mi răspunzi, stau în fața ta și nu mă iei în seamă;

21. Tu te-ai făcut asupritorul meu și, întru puterea mâinii tale, tu mă prigonești;

22. Tu mă ridici în bătaia vântului, mă lași pe el călare și apoi iureșul ploii mă topește.

23. Știu prea bine că tu mă întorci spre moarte și spre casa de adunare a tuturor celor vii!

24. Totuși nu întindeam eu oare mâna către cel dosădit, dacă în obida lui el striga către mine?

25. Sau n'am plâns eu pentru acela ce-și duce viața greu și nu s'a mahnit sufletul meu de amarul nevoiașului?

26. Atunci când nădăjduiam fericirea, a venit nenorocirea; când mă așteptam la lumină, a năpădit întunericul!

27. Măruntaiele mele fierb în mine și n'au odihnă; zile de restrîște au dat peste mine.

28. Mohorit îmi îndrept pașii în afară de umina soarelui; mă ridio în adunare și lămă vaet.

29. Am ajuns frate cu șacalii și cu struții tovarăș!

30. Pielea mea se cojește neagră de pe minc și oasele mele sunt arse de friguri,

31. Așa încât harfa mea a ajuns unealta tângurii și flautul meu glasul bocitoarelor. »

31.

El fusese fără prihană în vremea vieții lui: cinstea pe fecioare, era drept, cinstea pe femeia altuia și nu se atîngea de ea, nu nesocotea dreptul slugilor, avea milă de cei sărmani, nu s'a lăcomit și nu s'a închinat la idoli. Cel Atotputernic să-l judece.

1. « Făcut-am legământ cu ochii mei: să nu mă uit cu jînd la nici o fecioară!

2. Dar care e partea pe care Dumnezeu o dă de sus și moștenirea pe care Cel Atotputernic o trimite din ceruri?

3. Nu e oare prăpădul pentru cel păcătos și zmăcinarea pentru făptașii nelegiurii?

4. Nu vede oare Dumnezeu cărările mele și nu numără el toți pașii mei?

5. Am umblat eu cu minciuni, sau piciorul meu s'a zorit spre înșelăciune?

6. Dumnezeu să mă cântărească în cumpăna-i cea dreaptă și să recunoască nevinovăția mea!

7. Dacă pasul meu s'a abătut din cale și inima mea s'a luat după ochii mei, și ceva necurat s'a lipit de mâinile mele,

8. Atunci să samăn și altul să mă-nânce și vlăstarii mei să fie scoși din rădăcină!

9. Dacă inima mea s'a smintit după vre-o femeie cu bărbat și am pândit la ușa aproapelui meu,

10. Atunci, soția mea să rășnească pentru altul și alții să se aplece peste ea!

11. Fiindcă aceasta este o grozăvie, este un păcat pe care să-l judece judecătorii,

12. Cu adevărat, foc este care mi-stuește până în adâncul adâncului și arde toată agoniseala mea.

13. Dacă am nesocotit dreptul servitorului meu și al servitoarei mele, când erau în pricină cu mine,

14. Ce voi face când Dumnezeu se va scula și va cere seamă? Ce-i voi răspunde eu atunci?

15. Cel ce m'a făcut pe mine în pântecetele mamei nu l-a făcut și pe el? Nu tot el ne-a alcătuit în sânul ei?

16. Ori am tăiat pofta sâracilor și am lăsat să jinduiască ochii văduvelor,

17. Și am mâncat singur codrul meu de pâine și cel orfan n'a mâncat din el?

18. Dimpotrivă! Din tinerețea mea, l-am crescut mare, ca un tată, și din pântecetele maicii mele am călăuzit-o pe văduvă!

19. Ori am văzut pe golan fără veșmânt și pe sărăntoc fără cerșă,

20. Și coapsele lui nu m'au binecuvântat și din lăna tunsă de pe miei mei nu s'au încălzit?

21. Ori am repezit mâna mea împotriva orfanului, fiindcă vedeam pe judecători de partea mea?

22. Atunci să-mi cadă umărul din spată și brațul meu să se rumpă din încheietura sa!

23. Căci frica de Dumnezeu mă copleșea și în fața măreției lui nu mai avcam nici o putere;

24. Ori am pus în aur nădejdea mea și am zis lamurii aurului: «Ești biziunța mea!»

25. Ori m'am bucurat că averea mea a sporit și că mâna mea a dat de câștig greu;

26. Ori m'am uitat la soare când strălucește, sau la lună când alunecă, prea luminoasă,

27. Și inima mea s'a amăgit în taină și mâna mea s'a atins, într'un sărut, de gura mea, —

28. Și aceasta ar fi fost o vină vrednică de osândă, fiindcă mă lepădam de Dumnezeu din ceruri, —

29. Ori m'am bucurat de nenorocirea celui ce mă ura și am tresătat când a dat vre-o durere peste el, —

30. Ba eu unul n'am lăsat gura mea să păcătuiescă și să ceară cu blesteme viața lui, —

31. Ori cei din cortul meu n'au rostit: « O, de s'ar mai găsi vre-unul carc să nu se fi săturat din bucatele lui! »

32. Căci străinul nu mănea noaptea afară, ușa mea o deschideam drumețului, —

33. Ori am ascuns, ca Adam, greșala mea și am pitit în sân păcatul meu, —

34. Pentru că mă înfioram de zarva mulțimii și mi-era frică de disprețul semințiilor, așa încât tăceam chitic și nu ieșeam din pragul casei!

35. O, dacă ar fi cineva care să-mi dea ascultare asupra acestor lucruri!... Dar iată plângerea cu iscălitura mea! Cel Atotputernic să-mi răspundă! Iar cartea de pâra pe carc va fi scris-o pârșul meu,

36. Voi purta-o negreșit pe spinare și voi înnoada-o ca o cunună în jurul frunții mele!

37. Ii voi vesti numărul pașilor mei și mi voi apropia de el ca un șoc!...

38. Dacă țarina mea ar striga împotriva-mi și cu ea împreună brazdele ei ar plânge,

39. Dacă aș fi mâncat fără bani vloga ei și-aș fi scos sufletul celui ce a stăpânit-o,

40. Atunci, în loc de grâu, să crească pălămidă și în loc de orz, boziul!»

Cu acestea și-a isprăvit Iov cuvântul lui.

32.

Cuvântul lui Elihu, fiul lui Barachel din Buz. Elihu, care așteptase și ascultase vorbele celorlalți mai în vârstă, credea că vârsta le va da înțelietatea. El va începe cuvântul său fără să caute la fața nimăru.

1. Atunci cci trei bărbați nu-i mai dădură lui Iov nici un răspuns, o dată ce el se socotea pe sine drept.

2. Dar Elihu, fiul lui Barachel din Buz, din spița lui Ram, se aprinse de mânie împotriva lui Iov, care se punca în pricină cu Dumnezeu,

3. Și se aprinse de mânie împotriva celor trei pricteni ai lui Iov, căci nu mai găseau cc să-i răspundă și astfel osândeau pe Dumnezeu.

4. Ci Elihu așteptase, pe când ei vorbeau cu Iov, fiindcă aceia erau mai bătrâni decât el.

5. Și văzând Elihu că din gura celor trei bărbați nu mai dă nici un răspuns, atunci mânia lui se întărită.

6. Deci Elihu, fiul lui Barachel din Buz, luă vorba și grăi: « Sunt tânăr de ani, iar voi sunteți bătrâni, de aceea m'am sfiit și m'am temut să vă dau pe față știința mea.

7. Gândeam cu: Vârsta va vorbi și mulțimea anilor va face cunoscută înțelepciunea!

8. Totuși duhul care este în om și suflarea Celui Atotputernic îi dă omului înțelepciune;

9. Nu cei cu zile multe sunt înțelepți și nu cei bătrâni se pricep ce este dreapta judecată.

10. Drept aceea vă spun: Ascultăți-mă! Vă voi arăta și eu ceea ce știu!

11. Iată, așteptat-am cuvintele voastre, ascultat-am temeiturile voastre, până ce le-ați scormonit pe toate.

12. La voi mi-am așintit toată luarea aminte, și iată că nimeni n'a răzbit pe Iov, nimeni dintre voi n'a știut să răspundă la dovezile lui!

13. Și să nu ziceți: « Am dat de mare înțelepciune! Dumnezeu mai poate să-l răzbească, și nu omul! »

14. El n'a îndreptat cuvântarea sa împotriva-mi, dar nici eu nu-l voi întâmpina cu rosturile voastre.

15. Au înlemnit! Nu mai răspund nimic! I-au părăsit cuvintele!

16. Și eu am așteptat! Ci fiindcă au contenit din vorbă și stau așa și nu mai dau nici un răspuns,

17. Voi răspunde și eu din partea mea, voi arăta știința mea și eu!

18. Căci sunt plin de cuvinte, duhul din mine îmi dă zor:

19. Lăuntrul meu, iată, este ca un vin fără răsuflătoare și care sparge burdufurile cele noi!

20. Voi vorbi deci ca să mă răcoresc, voi deschide buzele mele și voi răspunde.

21. Nu voi căuta la obrazul nimănui și nu voi proslăvi pe nimeni.

22. Căci nu e în firea mea să proslăvesc, altfel ziditorul meu m'ar smulge într'o clipeală.»

33.

Elihu urmează cuvântul său și-l osândește pe Iov că a spus că e drept și n'a săvârșit nici un păcat, ci numai Dumnezeu îi caută prilej de gâlceavă. Dumnezeu nu răspunde la asemenea lucruri, ci el se arată omului în vedenii ori prin îngeri, sau cuminește pe oameni trimițându-le câte o boală care îi întuiește în pat. Dacă omul se vindecă mulțumită unui inger mijlocitor, atunci Dumnezeu îl mântuiește.

1. «Așa dar, o! Iov, ascultă, rogu-te, vorbele mele și pune-ți în urechi toate câte îți voi spune.

2. Iată, deschis-am gura mea și limba mea grăiește:

3. Inima mea va grăi iar și iar cuvintele științei, buzele mele se vor rostii cu limpezime.

4. Duhul lui Dumnezeu m'a zidit și suflarea Celui Atotputernic mi-a dăruit viață.

5. Dacă poți, dă-mi răspuns, desfășură-ți puterea în fața mea; ține-mi piept!

6. Iată, prețuesc cât și tine în ochii lui Dumnezeu: frământat din lut am fost și eu.

7. Deci frică din parte-mi să nu te infricoseze și mâna mea asupra-ți grea nu va fi!

8. Tu ai spus așa în auzul meu și sunetul cuvintelor tale l-am auzit:

9. «Sunt curat, fără păcat! Nepătat sunt eu și n'am săvârșit nici o fărâdele!»

10. Și iată că Dumnezeu îmi caută prilej de gâlceavă și mă socotește drept vrăjmaș al său;

11. Pune picioarele mele în butuc și pândeste toți pașii mei.»

12. Aici îți răspund că n'ai dreptate, pentru că Dumnezeu este mai mare decât omul!

13. De ce te-ai supărat pe Dumnezeu? Că nu dă socoteală de toate faptele sale?

14. Dumnezeu vorbește o dată și chiar de două ori, dar omul nu bagă de seamă:

15. În vis, în vedenie de noapte, când somnul greu cade peste oameni și dorm în patul lor,

16. Atunci el deschide urechea muritorilor și-i infricosează cu arătări,

17. Ca să întoarcă pe om de la fapta rea și să nimicească din el trufia,

18. Să-i mântuiască sufletul de pogorirea în Șeol și de prăbușirea în sabie să ferească viața lui.

19. El îl dăscălește cu durerile zăcerii la pat și cu frământarea neincetată a oaselor;

20. Și atunci viața omului se scârbește de mâncare și sufletul său de bucatele cele mai poftitoare;

21. Carnea sa se topește de n'o mai vezi și oasele sale, nevăzute până aci, ies prin piele;

22. Iar sufletul său se apropie de prăpastie și viața sa de împărăția morților.

23. Atunci, dacă este lângă el un inger, un tâlmaci dintr'o mie, să-i lămurească omului care este canonul lui,

24. Și care să se îndure de el și să zică Domnului: «Izbăvește-l de pogorirea în Șeol! Am găsit eu ispașă pentru viața lui!»

25. Trupul său înflorește mai mult decât în tinerețe și se întoarce spre zilele când era în putere.

26. El se roagă acum lui Dumnezeu, și Dumnezeu i se arată milostiv și vede cu bucurie mare fața Domnului și fericirea sa i-o dă înapoi;

27. El cântă în fața oamenilor și spune în gura mare: «Păcătuit-am și-am strâmbat dreptatea! Dar Dumnezeu nu s'a potrivit fărâdelegii mele!

28. El a izbăvit sufletul meu de pogorirea în Șeol și viața mea se bucură văzând lumina!»

29. Iată, toate acestea le face Dumnezeu, de două ori și de trei ori, cu omul,

30. Ca să mântuiască sufletul său din stricăciune și să-l lumineze cu lumina celor vii.

31. Ia aminte, Iov, dă-mi ascultare! Taci, că eu am să vorbesc!

32. Dacă ai ceva de spus, spune-mi! Vorbește! Sunt bucuros să ascult dezvinovățirea ta!

33. Iar de nu, ascultă-mă tu! Taci și te voi învăța ce este înțelepciunea!»

34.

Elihu își urmează cuvântul, rugându-se să fie ascultat. Iov a zis că este drept și Dumnezeu înlătură dreptatea lui. Înșă Dumnezeu răsplătește omului după faptele lui și cărmuește întreaga lume. Deci Iov pătimește fiindcă a păcătuit.

1. Elihu urmă cuvântul și zise:
2. «Ascultați, voi înțelepților, vorbele mele, și voi, pricepuților, ațintiți urechile!
3. Căci urechea drămăluște cuvintele, precum cerul gurii gustă bucatele.
4. Să hotărîm care e dreptul cântar, să ne înțelegem între noi, ce este binele,
5. Fiindcă Iov a rostit: «Eu sunt drept, dar Dumnezeu înlătură dreptatea mea!
6. În ciuda dreptății mele, trec drept un mincinos; rana săgeții în mine este nevindecată, și fără să fi păcătuit nimic!»
7. Care om mai e ca Iov, care să luiească precum ar bea apă,
8. Și să umble în tovarășia făcătorilor de rele și să meargă alături cu oamenii cei fărădelege?
9. El a mai zis: «Nu-i folosește nimic omului, dacă stă bine cu Dumnezeu.»
10. Drept aceea, voi oameni cu minte, ascultați la mine: Departe de Domnul bănuiala de răutate și de Cel Atotputernic bănuiala de nedreptate!
11. Căci el răsplătește omului după fapte și după purtarea lui îi dăruiește plata.
12. Așa e, într'adevăr! Dumnezeu nu are nici o vină și Cel Atotputernic nu strămbătătește dreptatea.
13. Cine i-a dat în grijă pământul, sau cine l-a pus cărmuitor pe lumea toată?
14. Dacă el s'ar aduna în sine însuși și duhul său și suflarea sa le-ar lua înapoi,
15. Atunci toată făptura ar pieri laolaltă și omul s'ar întoarce în pulbere.
16. Dacă ai minte, ascultă încoace, pune în urechi rostul vorbelor mele:
17. Oare ar putea să cărmuiască unul care urăște dreptatea? Și tu osândești tocmai pe Cel Drept și Prea Puternic!
18. Cel ce spune despoților: «netrebnicule!» și boierilor: «mișelule!»

19. Cel care nu caută la obrazul voevozilor și nu face osebite între un chiabur și un calic, pentru că toți sunt lucrul mâinilor sale.

20. Intr'o clipită ei mor și în miez de noapte norodul se zgudue și se revarsă și înlătură pe despot, fără să-și trudească nimeni mâna,

21. Căci ochii Domnului sunt ațintiți asupra purtării omului, și el vede toți pașii lui:

22. Nu este nici un întuneric și nici o negureală ca să se ascundă acolo cei ce lucrează fărădelegea.

23. Domnul nu pune omului soroc să vie la Domnul la judecată;

24. El sfărămă pe cei puternici, fără cercetare, și pune pe alții în locul lor.

25. Drept aceea, el cunoaște slujbele lor și-i răstoarnă în timp de noapte și ei se fac fărăme.

26. Ca pe niște păcătoși ce sunt, el îi pedepsește în văzul tuturor,

27. Deoarece s'au depărtat de lângă el și nu și-au frământat mintea cu toate îndrumările sale,

28. Ci au împins până la el strigătul oropsitului, astfel că țipetele obișnuiților el le-a auzit.

29. Dacă Domnul stă tihnit, cine îl va scoate din tihna lui? Dacă acopere fața sa, cine îl va mai zări? Dar el veghiază peste noroade și peste fiecare om, deopotrivă,

30. Ca să împiedice domnia celor fără de lege care prind în laț norodul.

31. Nu cumva Dumnezeu îți va zice: «Am fost amăgit! Nu mai cad în greșală!»

32. Ceea ce este dincolo de vederile mele, tu învață-mă. Dacă am făcut vre-o nelegiuire, nu o voi mai face a doua oară!

33. Răsplăți-voi oare după capul tău, fiindcă tu ești nemulțumit! Iată oă tu alegi ce e mai bine și nu eu! Atunci, spune: ce știi tu!»

34. Oamenii cu minte îmi vor mărturisii și orice om înțelept care mă ascultă:

35. «Iov vorbește fără cunoștință și cuvintele lui sunt fără miez de înțelepciune.

36. Cu adevărat. Iov trebuie încercat până la urmă, pentru răspunsurile lui ca din gura unor oameni fără de lege;

37. Căci el adoagă păcat peste păcat; în ciuda noastră, el ne bate din pumni și învârfuește spusele sale împotriva lui Dumnezeu!»

35.

Al treilea cuvânt a lui Elihu. Iov grăiește vorbe fără rost.

1. Dar Elihu urmă înainte și zise:

2. «Socotești aceasta drept bună judecată? Când te-ai rostit: «Mai multă dreptate am eu decât Dumnezeu!»

3. Și întrebi: «Ce-ți folosește? Ce-ți strică dacă păcătuiesc?»

4. Iți voi răspunde limpede, ca și celor ce gândesc la fel cu tine:

5. Uită-te la cer și vezi, privește norii: atât de sus, deasupra ta!

6. Dacă păcătuiești, ce-i căsunezi lui? Și păcatele tale, de sporesc, ce-i faci cu asta?

7. Drept dacă ești, ce dar îi faci? Sau ce primește el din mâna ta?

8. Numai pe om, semenul tău, îl atinge necleguierea ta și pe fiul omului îl încălzește dreptatea ta.

9. De prea multă împilare, norodul strigă, răcnește de silnicia brațului stăpânitorilor;

10. Dar nimeni nu zice: «Unde este Dumnezeu, ziditorul meu, cel ce dăruiește nopții cântări de biruință,

11. Cel ce ne dă învățătură prin dobitoacele pământului și ne înțelepțește prin păsările cerului?»

12. Și atunci ei strigă, dar el nu le răspunde din pricina îngâmării celor răi.

13. Dar zadarnic! Dumnezeu nu aude! Cel Atotputernic nu ia aminte!

14. Cu atât mai puțin când tu zici că «nu vezi pe Domnul nicăieri» și «pricina ta e în fața lui și tu stai și-l aștepti».

15. Și iarăși când zici că «mânia lui nu pedepsește pe nimeni și el nu știe prea mult din păcatele noastre».

16. Adevărat! Iov își deschide gura degeaba și, fără pic de pricepere, grămădește noian de vorbe!»

36.

A patra cuvântare a lui Elihu. Dumnezeu răsplătește pe fiecare după faptele lui: pe cel drept și pe cel păcătos. Dumnezeu este atotputernic precum se vede din firea înconjurătoare.

1. Elihu își urmă cuvântarea și zise:

2. «Așteaptă puțin și-ți voi da învățătură, că mai este încă de vorbit despre Dumnezeu.

3. Voi porni cu știința mea de departe, ca să scot dreptatea ziditorului meu,

4. Căci, pe ființă de adevăr! Vorbele mele nu sunt mincinoase și lângă tine stă cineva cu desăvârșită cunoștință.

5. Privește! Ce puternic este Dumnezeu și pe nimeni nu disprețuește; puternic este prin înălțimea priceperii sale!

6. El nu lasă pe cel rău să dăinuiască și celor sărmani le face dreptate.

7. El nu-și întoarce ochii de la cel drept, iar pe regii de pe tron el i-a statornicit deapururi, dar ei au ajuns trufași!

8. Și iată-i ferecați în obezi și prinși în lațurile durerii!

9. Atunci el le dă pe față isprava lor și păcatele lor, că adică se trufiseră,

10. Și le deschide mintea, ca să-și ia de seamă, și le dă poruncă să se întoarcă de la fărădelege.

11. Dacă ei dau ascultare și slujesc Domnului, isprăvesc zilele lor întru bun trai și anii lor întru desfătare.

12. Iar de nu dau ascultare, aleargă în sabie și pier în nebunia lor.

13. Dușmănoși cum sunt ei, pun mânie la inimă, nu se roagă când Dumnezeu îi ferecă;

14. Viața lor se stinge în tinerețe și vlagă lor în floarea vârstei.

15. El mântuiește pe obijduit prin chiar obijduirea lui și-i deschide mintea tocmai prin suferință.

16. Tot așa te-ar fi scos și pe tine din gura restrîței, unde e lărgime, iar nu strămtorare, și ce-ar fi pogorît pe masa ta ar fi fost plin de grăsime.

17. Dar tu ești plin de cărcota neleguiitor! Cărcota și osânda te-au înhățat!

18. Mânia Domnului este! Dar să nu te târască prin prisosul ei covârșitor și mărirea ispaiei să nu te încovoie!

19. Poți să pui rugăciunea ta la Dumnezeu, când ești la grea nevoie, alături cu toate opintirile puterii omenești?

20. Nu suspina după noaptea cea mare, când neamurile se ridică la locul lor de veci!

21. Păzește-te, nu te întoarce la fără-delege, căci ea ți-a fost mai dragă decât suferința.

22. Iată, Dumnezeu lucrează uriașe lucruri, prin puterea sa; cine poate să dea învățături ca el?

23. Cine i-a hotărît lui cum să meargă, și cine i-a zis vreodată: « Ai săvârșit nedreptate? »

24. Adu-ți aminte deci să preamărești lucrarea sa, pe care oamenii o laudă în cântece.

25. Toată lumea o privește; omul se uită la ea din depărtare.

26. Cât e de mare Dumnezeu! Dar noi nu-l înțelegem, iar numărul anilor săi e de necercetat.

27. Că el trage în sus stropii de apă și, din aburul său, îi prefăce în ploaie,

28. Pe care o scurg norii și o picură peste mulțimea omenească.

29. Oare cine poate să priceapă desfășurarea norilor și bubuiturile cortului său?

30. Iată! El destinde, deasupra-i, lumina fulgerului și acopere străfunzile mării!

31. Căci prin aceasta el ocârmuește neamurile și dă demâncare din belșug.

32. Cu amândouă mâinile cuprinde fulgerul și-i poruncește să meargă drept la țintă.

33. Tunetul său îi este crainic, înțepindu-i mânia împotriva nelegiurii.»

37.

Din felul cum se desfășoară furtuna se vede că Dumnezeu este atotputernic. Deci Iov să se smerească înaintea lui și să-l cinstească.

1. « La această priveriște, inima mea se cutremură și se zmăcește de la locu-i!

2. Ascultați! Ascultați bubuitul glasului său și ramătul care iese din gura sa!

3. El îl sloboade sub cerul tot și fulgeru-i ajunge până la marginile pământului.

4. După fulger, bubue tunetul, el tună cu glasu-i care ridică în slăvi și nu-și oprește fulgerule, când s'a pornit tunetul său.

5. Dumnezeu cu glasul său săvârșește minuni; el face lucruri mari pe care nu le înțelegem.

6. Într'adevăr, el poruncește omăltului: « Cazi pe pământ! » și ploilor care toarnă: « Plouați cu găleata! »

7. El leagă astfel mâna oricărui om, ca să cunoască toată lumea lucrarea sa. 8. Fiară sălbatică intră în ascunziș și stă pitită în vizuinile ei.

9. Din miază-zi pornește furtuna și din miază-noapte se lasă frigul;

10. La suflarea Domnului se face gheața și intinsul apelor înmărmurește;

11. Norul de asemeni azvârle trăsnetul, grămădeala norilor scapără fulgerul.

12. Și fulgerul se învârtește în cercuri, aleargă după cărmuirea Domnului, săvârșind tot ce i-a poruncit, pe fața lumii pământești,

13. Ori ca pedeapsă pentru pământul său, ori ca milostivire pe care i-o hărăzește.

14. Pune-ți în urechi acestea, Iov! Stăi locului și gândește-te la minunile lui Dumnezeu!

15. Iți dai tu seama cum le pune Dumnezeu porunci și cum scapără fulgerul din norul său?

16. Pricepi tu ceva din plutirea norilor, din minunățiile celui desăvârșit în cunoștință?

17. Tu, cel cu veșmintele încinse, când pământul stă toropit, la vântul de miază-zi,

18. Poți să întinzi la fel cu el boltitura cerului, ca să stea țeapănă ca o oglindă turnată?

19. Învață-ne ce să-i spunem? Noi nu mai înșirăm nimic de prea mult întunerice!

20. E nevoie să-i spună cineva că eu vreau să vorbesc? Și când a vorbit un om, i-o aduce cineva la cunoștință?

21. Ci acum lumea nu mai vede soarele, fiindcă este întunecat de nori, dar vântul se pornește și-i limpezește;

22. Din miez-noapte năvălește o lumină ca de aur. În jurul Domnului stă slavă înfricoșată!

23. La Cel Atotputernic noi nu putem să ajungem, la cel uriaș întru putere; dar judecata și plinătatea dreptății el nu le obijduiește!

24. Pentru aceea, oamcnii se tem de el, iar la cei înțelepți, în capul lor, el nu se uită. »

38.

Domnul grăiește lui Iov. Întâiul său cuvânt. El îi arată că este creatorul lumii, al zorilor și al celorlalte lucruri ale firii.

El hrănește leul și corbul.

1. Atunci Domnul răspunse lui Iov, din vălmășagul furtunii, și grăi:

2. « Cine-i acesta care întunecă sfatul meu cu vorbe neînțelepte?

3. Incinge-ți coapsele, bărbătește! Eu am să te întreb și tu ai să mă înveți!

4. Unde erai tu, când eu am întemeiat pământul? Spune-mi, dacă te pricepi!

5. Cinc i-a statornicit măsurile — dacă știi — sau cine a întins pe el lanțul de măsurat?

6. În ce au fost înfipte temeliele lui, sau cine i-a pus piatra din capul unghiului,

7. Când tresăltau laolaltă stelele dimineții și toți ingerii Domnului se bucurau foarte?

8. Cinc a închis marca cu porți, atunci când a țâșnit ea întâi, când a ieșit din matcă?

9. Și când i-am pus norii drept veșmânt și negurile drept scuteci,

10. Și am tras țărmlul meu în jurul ei și i-am pus zăvoare și canaturi,

11. Și i-am poruncit: « Până aici să vii și mai departe nu! Aici sfărâma-se-va trufia valurilor tale! »

12. Dat-ai tu, de când trăiești, porunci dimineții? Ai însemnat tu zorilor locul lor,

13. Ca să apuce de colțurile pământului și răufăcătorii să fie scuturați de pe el?

14. Pământul se înroșește ca lutul de peceluit și se împetrițează ca un veșmânt.

15. Atunci celor răi li se ia lumina și brațul trufaș este zdrobit.

16. Mers-ai tu până la izvoarele mării și necercetatele adâncuri ale oceanului străbătutu-le-ai oare?

17. Ți s'au arătat oare porțile morții și văzut-ai pe portarii întuncricului?

18. Ți-ai dat tu socoteală de lărgimile pământului? Spune, dacă știi cât sunt de mari!

19. Care e calea spre sălașul luminii? Și întunericul — unde este cuibul lui?

20. Ca să le petreci în tărâmul lor și ca să te înveți cărările către căminul lor.

21. Tu știi bine, căci pe atunci erai născut și numărul zilelor tale e sumedenie!

22. Ai ajuns tu până la zăcătorile zăpezii și văzut-ai vistierile grindinii,

23. Pe care cu le-am pus deoparte pentru vreme de prăpăd, pentru zile de încierare și de război?

24. Care este calea pe care se împrăstie ceața și se răspândește pe pământ vântul din răsărit?

25. Cine i-a croit făgașuri potopului ploilor și cărări rostogolirilor tunetului,

26. Ca să plouă peste un ținut unde nu e țipenie de om, peste un pustiu unde nu trăiește nimeni,

27. Ca să adape locuri sterpe și pustietăți și să imbie să răsară colțul ierbi?

28. Are ploaia vre-un tată? Sau cine a zămislit picăturile de rouă?

29. Din sânul cui a ieșit gheața și promoroaca din ceruri cine a născut-o?

30. Ca piatra se fac apele când îngheață și fața mării prinde pojghiță.

31. Poți tu să înnozi legăturile Pleiadelor și să desnozi lanțurile Raliței?

32. Tu ești care scoți la vremea lui Zodiacul, și Ursa-Mare, cu puii ei, tu oare-i mări?

33. Cunoști tu pravilele cerului? Îndeplinești tu pe pământ scriptura lor?

34. Poți tu să ridici până la nori glasul tău, ca năboiul apelor să te acopere?

35. Sau trimiți tu fulgerele, și ele să pornească și să-ți spună: « Iată-ne la poruncă! »

36. Cine a pus în pasărea ibis înțelepciune și cine a dat cocoșului pricepere?

37. Cine poate să numere norii cu înțelepciune, și burdufurile cerului cine poate să le aplece,

38. Ca pulberea să se încliege și brazdele să se lipească între ele?

39. Oare tu vănezi pradă leoaicei și tu alini foamea puiilor de leu,

40. Când se cinchesc în vizuinile lor și stau în hățiș la pândă?

41. Cine face rost corbului de hrană, când puii săi strigă la Dumnezeu și umblă rătăcind fără demăncare? »

39.

Apoi: fătutul caprelor sălbatice, măgarul sălbatic crește și trăiește în voie, precum și boul sălbatic; struțul, calul, șoimul și vulturul.

1. « Știi tu vremea când fată caprele de munte? Ai luat tu seama la fătutul cerboaicelor?

2. Numărat-ai tu lunile sarcinii lor și știi sorocul când e să nască?

3. Ele ingenunchiază, nasc puii lor și scapă lesne de durerile facerii.

4. Puii lor prind putere, se fac mari, sloboci pe câmp, se duc și nu se mai întorc la ele.

5. Cine a dat drumul onagrului și cine a dezlegat legăturile asinului sălbatic,

6. Cărui i-am hărăzit pustiul ca locuință și locurile sărate. sălaş?

7. El își râde de huetul cetății, el n'ascultă de răcneteale catârghiului!

8. El cutreeră munții — imășul său — și umblă după tot soiul de verdeață.

9. Se va învoi oare boul sălbatic să fie sluga ta? Va mânca el lângă ieslea ta?

10. Il vei lega tu de gât cu funia, ca să grăpeze brazdele pe urma ta?

11. Îți vei pune nădejdea într'însul, fiindcă are putere uriașă, și-l vei lăsa de capul lui, în munca ta?

12. Te bizui tu pe el că va veni înapoi, ca să-ți strângă, la arie, grăul tău?

13. Aripa struților e zburdalnică, are pană frumoasă și stof de cârlionți.

14. Dar partea femeiască își năpustește ouăle pe pământ și le clocește în pulbere.

15. Ea uită că piciorul poate să le strivească și vre-o fiară din câmpie poate să calce peste ele,

16. Este crudă cu puii ei, ca și cum ar fi străini, și de truda ei zădarnică ea n'are păs,

17. Fiindcă Dumnezeu a golit-o de înțelepciune și nu i-a făcut parte de priecere.

18. Dar la timp, când plesnește din aripi în văzduh, își râde de cal și de călăreț!

19. Oare tu dai putere calului? Oare tu îmbraci gâtul lui cu valurile coamei?

20. Tu l-ai făcut să sară ca lăcusta? Mărețul său nechezat dă fiori!

21. El bate cu piciorul în valea bătăliei, zburdă întru puterea lui și pornește întru întâmpinarea armelor!

22. Își bate joc de frică și nu tremură, și nu se dă înapoi din fața săbiei.

23. Pe spinarea lui zăngănește tolba cu săgeți, scânteiază sulța și lancea de zvrălit.

24. Întru zbcucium și nerăbdare, el mănâncă pământul și nu mai are astămpăr când sună trâmbița.

25. La răsunarea trâmbiței, el strigă: Aha! și de departe adulmecă bătălia, tunetul poruncilor voevozilor și zarva războiului.

26. Oare din istețimea ta se îmbracă în pene șoimul și-și întinde aripile spre miază-zi?

27. Sau din porunca ta se avântă în slăvi vulturul, și-și clădește cuibul pe piscuri neajunse?

28. Pe stânci sălășluiește și mâne noaptea, pe colț de stâncă și în tabie de piatră;

29. De aci își pândește prada; ochii lui străbat în depărtare;

30. Iar puii lui sunt nărăviți la sânge, și unde sunt cei căzuți de sabie, acolo e și el. »

40.

Răspunsul lui Iov. Dumnezeu grăiește iarăși. Dumnezeu a creat făpturi mari și puternice: ipopotamul și leviatanul.

1. Și Domnul vorbi mai departe cu Iov și zise:

2. « Oare dojenitorul caută ceartă cu Cel Atotputernic? Cel ce se pune în pricină cu Dumnezeu să dea răspuns! »

3. Atunci Iov răspunse Domnului și grăi:

4. «Iată-mă: sunt o nimica toată! Ce să-ți răspund? Pun mâna la gură!

5. O dată am vorbit și nu mai încep iar, chiar de două ori și n'am ce mai adăoga!»

6. Atunci Domnul răspunse lui Iov din vijelie, și rosti:

7. «Incinge-ți coapsele ca un voinic! Eu te voi întreba și tu să-mi dai lămuriri!

8. Cu adevărat răsturna-vei tu judecata mea și mă vei osândi pe mine, ca să rămâie dreptatea de partea ta?

9. Nu cumva brațul tău e ca brațul lui Dumnezeu și, cu glasul, poți tu să tui, ca el?

10. Dacă e așa: împodobește-te cu slavă și cu semeție, îmbracă-te întru preamărire și strălucire!

11. Revarsă talazurile mâniei tale, ațintește pe toți trufașii și dă-i la pământ!

12. Vezi pe toți semeții și smerește-i! Și striveste pe nelegiuiți pe loc!

13. Ascunde-i deavalma în pământ, ține-i ferecați în taință!

14. Atunci, eu însumi îți voi mărturisi că dreapta ta și-a dat biruință!

15. Ia privește ipopotamul, pe care l-am făcut ca și pe tine; paște iarbă ca boul.

16. Vezi, puterea lui e în foalele lui și vârtoșia lui în mușchii de pe pantece.

17. Coadă lui e dârză ca lemnul de cedru, vinele pulpelor lui sunt numai noduri.

18. Oasele lui sunt țevi de aramă, cio-lanele lui drugi de fier!

19. El este fruntea alcătuirilor lui Dumnezeu; ziditorul său i-a dăruit și sabia sa.

20. Căci munții îi aduc dajdie și toate dobitoacele pământului care hălăduiesc în ei.

21. El se culcă sub florile de lotus, în ascunziș de trestie și de rogoz;

22. Desiș nedescurcat îl umbrește; sălciile fluviului îl impresoaară.

23. Dacă fluviul se întărește, el nu se sinchisește! El stă nepăsător, chiar dacă Iordanul ar veni năvalnic la gura lui!

24. Cine poate să-l ia de ochi? Cine-i în stare să-i străpungă nasul cu acul undiței?

25. Pescui-vei tu leviatanul cu cinghelul pescăresc și îl vei lega de limbă cu frânghia?

26. Poți să-i bagi prin nări o sfoară de papură? Poți să-i găurești, cu cârligul, falca?

27. Se va ruga oare mult de tine, sau îți va vorbi lucruri drăgălașe?

28. Va face oare cu tine legământ, ca să-l iei sluga ta, pe veci?

29. Te vei juca cu el cum te joci cu o păsărică și-l vei lega, spre hazul fetelor tale?

30. Tovarășii pescari vor face oare negoț cu el? Il vor împărți, cu bucată, la neguțatori?

31. Ciurui-vei tu cu săgeți pielea lui și capul lui cu junghiul de vânat pește?

32. Ia agață-te de el! Gândește-te, ce încăierare! Nu-ți mai trebuie alta!»

41.

Descrierea leviatanului măreț și înfricoșat.

1. «Așteptarea aceluia este dezamăgită! Numai cât l-o vedea și cade pe spate!

2. Nimeni n'o să fie năzdrăvan să-l întărețe, și cine este acela care să-mi stea înainte?

3. Cine m'a înfruntat vreodată și l-am scăpat teafăr? Al meu a fost, sub cerul tot!»

4. Nu voi tăcea în privința mădnelor lui, ci voi vorbi despre puterea lui fără perche!

5. Cine a descoperit pulpana dinainte a veșmântului său? Cine poate să pătrundă până la căptușeala zalelor sale?

6. Porțile gurii lui cine le-a deschis vreodată? În jurul colților lui e numai spaimă!

7. Spinarea lui este șiruri de scuturi, înțepenite ca prin peceți de piatră!

8. Unul se încopcie strâns cu celălalt, că nici măcar vântul nu poate să pătrundă printre ele.

9. Fiecare se lipește de frăținul său, și sunt ca o bucată și nu se mai desfac.

10. Strănutul lui scapără lumină și ochii lui sunt la fel cu genele zorilor;

11. Din gura lui țâsnesc jurubițe de flacăra, scapă scântei de foc;

12. Din nările lui iese fum ca dintr-o căldare încinsă și clocotindă;

13. Răsuflarea lui dogorește ca jăratecul și flăcări zbucnesc din gura lui.

14. Puterea lui stă în grumazul lui și înaintea lui dănuiesc spaimele!

15. Mușchii cârnii lui sunt vânjoși, turnați pe el, nu se clintesc.

16. Inima lui este vârtoasă ca piatra, ca piatra cea de jos a râșniței.

17. De măreția lui se înfricoșează valurile, talazurile mării se trag înapoi.

18. Dacă lovești în el, nici sabia nu ține, nici sulița, nici săgeata, nici țăpoiul!

19. Fierul i se pare lui ca patele, și arama ca lemnul putred!

20. Fiicelul arcului nu-l pun pe fugă; pietrele din praștie se prefac în pleavă când dau de solzii lui.

21. Ghioaga, în socoteala lui, e ca o trestic, și de vâjăitul lăncii își bate joc.

22. Pe pânțele lui, sunt cioburi ascuțite; el lasă pe mocirlă scrijlituri de grapă.

23. El pune adâncul în fierbere ca o căldare; el face din mare o cățue fumegândă;

24. În urmă-i, el lasă o dâră de lumină; și se pare genunea: un cap cu plete albe.

25. Nimeni pe pământ nu e la fel cu el, cel ce zidit a fost să nu știe de frică.

26. El se uită de sus la toți câți sunt puternici; el este împărat peste toate fiarele trufașe. »

42.

Răspunsul lui Iov. Dumnezeu ostândește pe prietenii lui Iov. Dumnezeu răsplătește pe Iov din destul, încât starea lui de pe urmă a întrecut pe cea dintâi în binecuvântare și bogăție.

1. Atunci Iov deschise gura către Domnul și grăi:

2. « Știu prea bine că toate stau în puterea ta și că nici o punere la cale nu rămâne neajunsă, la tine.

3. « Cine pune pronia sub obroc, din neștiință? . . . » De aceea — mărturisesc — am vorbit, fără să înțeleg, despre lucruri prea minunate pentru mine și pe care nu le știu.

4. Ascultă-mă, te rog, și voi vorbi și eu; te voi întreba, și tu îmi vei da povață!

5. Din vorbe a ajuns la ureche auzisem despre tine, dar acum ochiul meu te-a văzut!

6. Drept aceea, mă osândesc pe mine însumi și mă pocăiesc în praf și în cenușă!

7. Și a fost așa că după ce Domnul a vorbit aceste lucruri cu Iov, Domnul a grăit către Elifaz din Teman: « Mânia mea arde împotriva ta și împotriva celor doi prieteni ai tăi, fiindcă n'ați vorbit despre mine adevărul, ca robul meu Iov.

8. Și acum luați-vă șapte tauri tineri și șapte berbeci și mergeți la robul meu Iov și aduceți pentru voi ardere de tot; și robul meu Iov se va ruga pentru voi, oăci, în hatărul lui, nu mă voi purta cu voi după nerozia voastră; fiindcă n'ați vorbit despre mine adevărul, ca Iov robul meu. »

9. Atunci purceseră Elifaz din Teman și Bildad din Suah și Țofar din Naama și făcură precum le-a poruncit Domnul, și Domnul se arătă milostiv lui Iov.

10. Și Dumnezeu schimbă soarta lui Iov, după ce s'a rugat pentru prieteni, și Dumnezeu întoarse îndoita lui Iov toate câte avusese.

11. Și au venit la el toți frații săi și toate surorile sale și toți cunoscuții săi de mai înainte și au ospătat cu el în casa sa și l-au căinat și l-au mângâiat pe el de tot necazul pe care-l adusese Domnul peste el și i-au dat fiecare câte o chesita de argint și fiecare câte un inel de aur.

12. Și Domnul binecuvântă starea de pe urmă a lui Iov mai mult decât pe cea dintâi, și el agonisi paisprezece mii de oi și șase mii de cămile și o mie de perechi de boi de jug și o mie de asine.

13. Și avu șapte feciori și trei fete.

14. Și a numit-o pe cea dintâi Iemima, și pe a doua a numit-o Cheția, și pe a treia a numit-o Cheren-Hapuk.

15. Și nu se aflau femci așa de frumoase ca fetele lui Iov în tot ținutul, și tatăl lor le-a dat și lor moștenire alături de frații lor.

16. Și a trăit Iov, după aceea, o sută patruzeci de ani și a văzut pe feciorii săi și pe feciorii feciorilor săi, patru vacuri de om.

17. Și a murit Iov bătrân și sătul de zile.

PSALTIREA

1.

Nu este potrivire între cucernic și nelegiuît.

1. Fericit este bărbatul care nu umblă în sfatul celor fără de lege și în calea păcătoșilor nu stă și în clicul batjocoritorilor nu șade,

2. Ci îndeletnicirea lui e legea Domnului și în legea lui el caută cu mintea zi și noapte.

3. El este ca un pom sădit lângă pâraie de apă, ce rodul său îl dă la vremea sa și frunzătura lui nu ofilește și ori de ce se apucă izbuteste.

4. Nu tot așa e cu nelegiuîții; nu e tot așa! Că ei sunt asemenea cu pleava pe care o spulberă orcanul.

5. Drept aceea, în ziua judecării nu vor birui necredincioșii, nici păcătoșii nu vor sta în sfatul celor drepti.

6. Căci Domnul cunoaște calea celor drepti, iar calea păcătoșilor duce la pieire.

2.

Zadarnică răscoală împotriva lui Dumnezeu și a Christosului său.

1. Pentru ce se zbuциamă păgânii și popoarele își fac deșarte planuri?

2. Răscoală-se împărății pământului și căpeteniile lor țin sfaturi laolaltă, împotriva Domnului și a Unsului său:

3. « Să rumpem legăturile lor, zic ei, și să aruncăm de la noi funiile lor! »

4. Cel ce locuiește în ceruri râde, Domnul își bate joc de ei,

5. Apoi, într-o sa mânie, le grăiește și cu urgia sa îi îngrozește:

6. « Ci eu am pus pe împăratul meu peste Sion, sfânt muntele meu! »

7. Vesti-voi porunca Domnului: A zis Domnul către mine: « Tu ești Fiul meu, eu astăzi te-am născut.

8. Cere de la mine și-ți voi da neamurile: moștenirea ta, și marginile pământului: stăpânirea ta.

9. Cu toiag de fier îi vei zdrobi, ca pe vasele olarului îi vei face țândări. »

10. Și acum, împărăților, prindeți minte; luați învățătură, judecători ai pământului!

11. Sluiți Domnului cu frică și vă bucurați cu cutremur.

12. Sărutați pe Fiul, ca să nu se mânie și să nu pieriți în calea voastră, căci mânia lui degrabă se aprinde! Fericitiți toți cei ce-și pun nădejdea în el!

3.

Cântarea de dimineață a celui ce nădăjduiește în Dumnezeu.

1. Un psalm al lui David, când a fugit din fața lui Absalom, fiul său.

2. Doamne, cum sporesc vrăjmașii mei! Mulți sunt cei ce se răscoală împotriva mea!

3. Mulți sunt care zic despre mine: « Nu mai este mântuire pentru el, la Dumnezeu ». — Sela.

4. Dar, Doamne, tu ești scut în jurul meu! Ești slava mea și cel ce înalță capul meu!

5. Către Domnul strig cu glas puternic și el îmi dă răspuns din sfânt muntele său. — Sela.

6. Culcatu-m'am, am adormit și m'am sculat, căci Domnul este sprijinitorul meu.

7. Eu nu mă tem de sute și de mii, care, din toate părțile, se ațin în jurul meu.

8. Scoală, Doamne! Mântuiește-mă, Dumnezeul meu, căci tu lovești peste obraz pe toți dușmanii mei, tu zdrobești dinții nelegiuîților!

9. A Domnului e mântuirea. Binecuvântarea ta peste poporul tău! — Sela.

4.

Bucuria și pacea celui ce nădăjduiește în Dumnezeu.

1. Starostelui cântăreților — cu cântare din coarde — un psalm al lui David.

2. Rămnezele al dreptății mele, când strig răspunde-mi, tu care mă faci să fiu la larg, în strămtorare. Indură-te de mine și ascultă-mi rugăciunea!

3. Până când, voi, fii ai oamenilor, veți face de ocară slava mea? Până când veți iubi deșertăciunea și veți alerga după minciună? — Sela.

4. Bine să știți că Domnul și-a deosebit pe cel cucernic; când strig către el, Domnul aude.

5. Cutremurați-vă și nu păcătuți! Spovediți-vă, în paturile voastre inimilor voastre și fiți liniștiți! — Sela.

6. Jertfiți jertfele dreptății și puneți-vă nădejdea în Domnul!

7. Mulți grăiesc: «Cine ne va arăta nouă binele?...» Ci înalță, Doamne, peste noi lumina feței tale!

8. Dat-ai inimii mele mai multă bucurie decât lor, atunci când grăul lor și vinul lor s'au făcut din belșug.

9. În pace mă voi culca și voi adormi degrabă, căci tu, Doamne, numai tu, mă faci să locuiesc fără de grijă.

5.

Rugăciune de dimineață, înainte de a intra în casa Domnului.

1. Starostelui cântăreților — cu cântare din flaut — un psalm al lui David.

2. Pleacă urechea, Doamne, la cuvintele mele; înțelege suspinarea mea!

3. Ia aminte glasul restrîștei mele, împăratul meu și Dumnezeuul meu, căci la tine cad cu rugăciunea mea.

4. În zorii zilei, Doamne, auzi-o vocea mea! Din zorii zilei mă pregătesc de tine și adăst.

5. Căci tu nu ești un Dumnezeu căruia să-i fie dragă răutatea; cel rău la tine nu se pripășește.

6. Trufașii nu pot să stea în fața ta; tu urăști pe toți cei ce lucrează fărădelegea.

7. Nimicești pe grăitorii de minciună; pe ucigaș și pe viclan îi urgiște Domnul.

8. Ci eu, întru mulțimea milei tale, intra-voi în locașul tău, închina-mă-voi, pătruns de frica ta, la templul cel sfânt.

9. Intru dreptatea ta mă poartă, Doamne, în pofida celor ce mă pândesc; netezește calea ta înaintea mea.

10. Căci în gura lor nu e nimic temeinic; lăuntru lor este piere. Gâtlejul lor este mormânt căscat și limba lor unealta lingușirii.

11. Ia-le ispașă, Dumnezeule! Cază din planurile lor! Pentru multele lor fărădelegi, prăbușește-i, că s'au răscolat împotriva ta!

12. Să se veselească toți cei ce nădăjduesc în tine și să salte de bucurie pururea cei pe care tu îi ocrotești; să se desfăteze întru tine cei ce iubesc numele tău.

13. Căci tu binecuvintezi pe cel drept, Doamne, și-l înconjuri cu bună plăcerea ta, cum l-ai înconjura cu o pavază.

6.

Rugăciune de ajutor, la timp de grea încercare.

1. Starostelui cântăreților — cu cântare din coarde pe câte opt — un psalm al lui David.

2. Doamne, nu mă dojeni întru mânia ta și întru aprinderea ta nu mă pedepsi!

3. Milostiv fii mie, Doamne, căci sunt fără putere; tămăduște-mă, Doamne, că s'au cutremurat oasele mele.

4. Și sufletul meu s'a tulburat foarte! Iar tu, Doamne, până când sta-vei departe?

5. Intoarce-te, Doamne! Scoate din necaz sufletul meu! Mântuește-mă, pentru mila ta.

6. Căci nu morții te vor pomeni pe tine, și în iad cine îți va aduce ție laudă?

7. Istovit sunt de tânguirea mea. În fiecare noapte scald patul meu în lacrimi, cu plânsoarea mea ud așternutul meu.

8. Stinsu-s'a de supărare ochiul meu, îmbătrânit-a de mulțimea vrăjmașilor mei.

9. Depărtați-vă de la mine toți cei ce lucrați fărădelegea! Căci auzit-a Domnul glasul plângerii mele.

10. Auzit-a Domnul tânguirea mea; Domnul primi-va rugăciunea mea.

11. Rușineze-se, spăimânteze-se foarte toți dușmanii mei! Inapoi să fugă rușinați, într'o clipită!

7.

Rugăciunea nevinovatului către Domnul dreptul judecător.

1. Odă a lui David, pe care a cântat-o Domnului, în pricina cu Kuș Beniaminitul.

2. Doamne, Dumnezeul meu, la tine caut scăparea mea! Mântuiește-mă de toți prigonitorii mei și mă izbăvește.

3. Ca să nu mă sfășie asemenea leului, care-și târăște prada fără ca nimeni să i-o poată smulge.

4. Doamne, Dumnezeul meu, dacă am făcut aceasta, dacă în mâinile mele este vre-o nedreptate,

5. Dacă am făcut vre-un rău celui ce trăia cu mine în bună pace, dacă am jefuit pe cel ce mă dușmănea fără cuvânt,

6. Atunci să mă urmărească vrăjmașul și să mă ajungă, să mă culce la pământ și în pulbere să arunce slava mea.— Sela.

7. Scoală-te, Doamne, întru mânia ta, stăvilește năvălirile protivnicilor mei și veghează asupra mea, tu care poruncești judecată!

8. Iar adunarea popoarelor să se strângă în jurul tău, și deasupra lor, în înălțime, șezi iar în jilful tău.

9. Judecător popoarelor e Domnul: mă judecă, Doamne, după dreptatea mea și după nevinovăția care este întru mine.

10. Ci curme-se răutatea celor nelegiuți, iar pe cel drept clădește-l, căci tu ești carele cerci inima și rărunchii, drepte Doamne!

11. Scutul meu este Domnul, Mântuitorul celor curați cu inima.

12. Dumnezeul este drept judecător, un Dumnezeu carele mustră în fiecare zi.

13. Dacă omul nu se întoarce la calea dreaptă, el își ascute sabia, întinde arcul său și-l ține gata.

14. Asupră-i îndreptează unealta ucigașă, iar săgețile lui le face arzătoare.

15. Iată, nelegiuitul urzește răutatea, zămislește silnicia și naște minciuna.

16. El sapă groapa și o scobește adânc, dar cade în groapa pe care a făcut-o!

17. Silnicia lui se întoarce în capul lui și cruzimea lui se surpă în țeasta lui.

18. Lăuda-voi pe Domnul pentru dreptatea sa și numele Dumnezeului Prea Înalt îl voi slăvi în cântări.

8.

Minunat este Domnul întru lucrurile sale.

1. Starostelui cântăreților — cu cântare din chitară filisteană — un psalm al lui David.

2. Doamne Dumnezeul nostru, cât e de mareț numele tău în tot pământul, tu cel ce acoperi cerurile cu slava ta!

3. Din gura copiilor și a pruncilor ce sug întemeiat-ai laudă, în pofida protivnicilor tăi, ca să potolești pe vrăjmaș și pe răzburător.

4. Când privesc la cerul tău, lucrul degetelor tale, la luna și la stelele pe care le-ai pus pe calea lor,

5. Mă gândesc: ce este omul, că-ți aduci aminte de el, și fiul omului, că-l cercetezi pe el!

6. Cu puțin făcutu-l-ai mai mic decât pe ingerii, cu slavă și cu cinste l-ai în-cununat,

7. Stăpân l-ai pus peste lucrul mâinilor tale; supus-ai toate sub picioarele lui:

8. Oile și boii, laolaltă, precum și dobitoacele câmpiei,

9. Păsările cerului, peștii din ape și tot ce străbate cărările mărilor.

10. Doamne, Dumnezeul nostru, cât e de mareț numele tău în tot pământul!

9.

Cântare de slavă lui Dumnezeu, care pierde pe nelegiuți și ocrotește pe cei sârmani.

1. Starostelui cântăreților, — după poezia «Mori pentru fiul» — un psalm al lui David.

2. Lăuda-te-voi pe tine, Doamne, din toată inima mea; istorisi-voi toate minunile tale;

3. Veseli-mă-voi și voi sălta de bucurie întru tine; cânta-voi, Prea Înalte, numele tău!

4. Pentru cuvântul că vrăjmașii mei dau înapoi, se poticnesc și pierd în fața ta.

5. Căci tu ai adus la biruință pricina și dreptatea mea; tu ai șezut în jilful tău ca drept judecător.

6. Mustrat-ai popoarele; stărpit-ai pe cel fără de lege; numele lor l-ai șters acum și în veac de veac.

7. Dușmanul e una cu pământul, paragină pe veci! Iar cetățitorii pe care le-ai dărâmat pieritu-le-a până și pomenirea.

8. Ci Domnul rămâne pururea și întocmește spre judecată jilful său,

9. Judecă lumea întru dreptate, proces face neamurilor pe drepte pravili.

10. Și astfel este Domnul un loc de scăpare pentru cei apăsați, un turn mântuitor în vremi de strâmtorare.

11. În tine își pun nădejdea cei ce cunosc numele tău, fiindcă tu nu părăsești pe cei ce te caută pe tine, Doamne.

12. Slăviți în cântări pe Domnul, cel ce sălășluiește în Sion, vestiți între no-roude faptele sale mari!

13. Căci el răzbunătorul vărsătorilor de sânge, și-a amintit de ei și țipetele sârmanilor nu le-a uitat.

14. Milostiv fii mie, Doamne; vezi oculta mea din partea celor ce mă urăsc, tu cel ce mă ridici din porțile morții,

15. Ca să propovăduiesc toate faptele slavei tale și de izbăvirea ta să mă bucur foarte, în porțile fiicei Sionului.

16. Prăbușitu-s'au păgânii în copca pe care au pregătit-o, în lațul pe care l-au măestrit s'a prins piciorul lor.

17. Știi tu fie că Domnul a făcut judecată! În isprava lucrată de chiar mâinile lui s'a încurcat cel fără de lege. — Higgaion. — Sela.

18. Intoarcă-se în locașul morții cei nelegiuiți, toți păgânii care își uită de Dumnezeu!

19. Căci nu pe veci uitat este săracul; nădejdea nevoiașilor nu pierde de istov.

20. Înălță-te, Doamne! Să nu li-ruiască omul; judecați să fie în fața ta păgânii!

21. Pune, Doamne, spaimă peste ei! Să-și dea seama păgânii că numai oameni sunt! — Sela.

10.

Rugăciune și cerere fierbinte, sub apăsarea dușmanilor păgâni din țară și de afară.

1. De ce, Dumnezeule, stai departe? De ce te ascunzi în vremi de grea urgie?

2. Din pricina trufiei nelegiuiților ard ca în pară cei sârmani, se prind și cad în mreaja pe care aceia au născocit-o.

3. Căci cel după, măcar că laudă pe Domnul, face după pofta sufletului său și, cămătărind și binecuvântând tot-deodată, el hulește pe Dumnezeu.

4. Nelegiuitul zice întru semeția lui: «Mânia lui nu urmărește. Nu este Dumnezeu!» — Toate gândurile lui așa sunt.

5. Pe orice cale apucă îi merge bine toată vremea; departe, sus de tot, sunt pentru el judecățile tale; pe toți dușmanii săi îi suflă și-i răstoarnă.

6. În gândul lui el zice: «Nu mă voi clătina, în neam și în neam, ca unul care nu știu de nenorocire».

7. Gura lui e plină de blestem, de viclenie și de silnicie; sub limba lui se ascund silnicia și fărădelegea.

8. El stă la pândă în dosul curților; la înfundături ucide pe nevinovați; ochii lui iscodesc pe cei nenorociți;

9. Din ascunzătoare, pânđește ca un leu din hățiş, pânđește ca să prinză pe sârman și prinde pe sârman și-l trage în cursa lui.

10. El zdrobește, se lasă jos și în ghiarele lui se prăbușesc nenorociții.

11. În inima lui zice: «Dumnezeu a uitat! Și-a ascuns fața sa, nu vede în veac de veac!»

12. Înălță-te, Doamne! Ridică, Dumnezeule, mâna ta; nu uita pe cei năpăstuiți ai tăi!

13. De ce hulește nelegiuitul pe Dumnezeu și zice întru sine: «Tu nu ceri socoteală?»

14. Tu vezi prea bine, căci tu te uști la durere și la obidă, ca să le aduni în palma ta. Ție și se lasă năpăstuitul; celui orfan tu ești acela care îi stai într'ajutor.

15. Sfărâmă brațul nelegiuitului și răutatea celui rău stârpește-o, să n'o mai dovedești!

16. Dumnezeu e împărat în veac și în veac; nimiciți din țara lui vor fi păgânii!

17. Dorința celor obijduiți ai ascultat-o, Doamne; întărit-ai inima lor; urechea ta i-a luat în seamă.

18. Ca să faci dreptate orfanilor și dosădiților și ca omul — cel din țărână luat — să nu mai insuffle temere.

11.

Domnul este scăparea și scutul nostru.

1. Starostelui cântăreților — un psalm al lui David. La Domnul caut scăparea

mea. Cum să-mi spuneți atunci: « Fugiți în munții voștri, ca o pasăre »?

2. Căci, iată, cci fără Dumnezeu încordează arcul, potrivesc pe coardă săgeata, ca să săgeteze în întuneric pe cci cu inima curată.

3. Căci dacă pilaștrii de temci sunt răsturnați, ce poate dreptul să mai facă?

4. Domnul, în templul său cel sfânt, Dumnezeu, care are în ceruri tronul său, cu ochii săi privește, cu luminile sale străpunge pe fiii lui Adam.

5. Domnul încearcă pe cel drept, dar pe nelegiuit și pe cel ce iubește silnicia îi urăște.

6. El plouă peste cei fără de legc: pâraie de flacăară; foc și pucioasă și vânt arzător, iată partea paharului lor!

7. Căci, ca drept judecător ce este, Domnul iubește faptele cele bune. Cci drepti vedea-vor fața lui!

12.

Rugăciune de ajutor împotriva fățarnicilor și a trușășilor.

1. Starostelui cântăreților, pe harfa cu opt coarde — un psalm al lui David.

2. Mântuește, Doamne, căci cei cu-cernici se răresc, iar credința pierde de printre fiii lui Adam!

3. Minciuni grăiesc neîncetat unul cu altul; cu buze lingușitoare, din inimă fățarnică le este vorba.

4. Stârpească Domnul toate gurile mincinoase, orice limbă care grăiește semeții,

5. Pe aceia care spun: « Cu limba noastră suntem puternici! Gura noastră este puterea noastră. Cine e stăpân pe noi? »

6. Pentru apăsarea obijduiților, pentru suspinul săracilor, scula-mă-voi acum, rostește Domnul, și da-voi mântuire celor ce suspină după ea!

7. Cuvintele Domnului sunt cuvinte curate; argint lămurit, în cuptor, în pământ, strecurat de șapte ori.

8. Drept aceea, Doamne, păzi-ne-vei pe noi; în veac ne vei ocroti de neamul acesta,

9. De neamul neclegiuiților care, de jur-împrejur, cutreeră, ca atunci când josnicia stă în frunte printre oameni.

13.

Rugăciune pentru ajutor în vreme de restriște.

1. Starostelui cântăreților — un psalm al lui David.

2. Până când mă vei uita tu, Doamne, iar și iar? Câtă vreme vei ascunde. din-spre nune, fața ta?

3. Până când hrăni-voi în sufletu-mi durere și în inimă obidă, ziua întregă? Până când dușmanul meu avea-va biruință, asupra mea?

4. Uită-te, răspunde-mi, Doamne Dumnezeu meu! Luminează ochii mei, ca să nu adorm de somnul morții,

5. Și protivnicul meu să nu zică: « L-am răpus! » Și cei ce mă strămtorează să nu tresalte de bucurie că mă clatin.

6. Ci eu în îndurarea ta îmi pun nădejdea, iar de mântuirea ta să se desfăteze inima mea. Domnului voi cânta, căci m'a miluit cu harul său!

14.

Obșteasca stricăciune și dorul de mântuire.

1. Starostelui cântăreților — un psalm al lui David. Socotește nebulon în gândul său: « Nu este Dumnezeu! » Stricăciune este viața lor, urciune este fiecare faptă a lor. Nu este nici unul care să facă binele.

2. Domnul din ceruri privește la fiii oamenilor, ca să vadă de se mai află vre-un înțelept, vre-unul care să caute pe Domnul.

3. Dar toți cu toții s'au abătut! Laolaltă s'au stricat; nu mai este nici unul care să facă binele, nici măcar unul singur!

4. Oare nu mai au nici o pricepere toți câți făptuesc fărădelegar, care mănâncă pe poporul meu precum ar mânca pâine și de numele Domnului nu pomenesc?

5. Atunci ei se vor cutremura de spaimă, căci Domnul este cu neamul celor drepti.

6. Cu planurile urzite împotriva celui nevoiaș rămâneți de ocară, căci Domnul este limanul lui.

7. O. de-ar veni din Sion mântuirea lui Israil! Când Domnul va futoarce din robie pe poporul său, Iacob să tre-

salte și Israil să se veselească cu veselie mare!

15.

Cum putem să ne apropiem de Domnul.

1. Doamne, cine va fi primit oaspete în cortul tău? Cine va sălășlui în sfânt muntele tău?

2. Cel ce umblă fără prihană în calea vieții face fapte bune și din inima lui grăiește adevărul,

3. Acela a cărui limbă nu știe de bârfeală, rău aproapelui său nu face și ocară asupra vecinului nu ridică,

4. Acela în ochii căruia cel lepădat de Dumnezeu e vrednic de dispreț, dar pe cei ce se tem de Domnul îi are în mare cinste, iar când se jură, măcar că i-ar fi spre pagubă, nu-și calcă jurământul,

5. Acela care nu-și dă banii cu camătă și mită împotriva celui nevinovat nu ia. Cel ce nu le face toate acestea nu se va clătina în vrac.

16.

Dumnezeu este bunul cel mai înalt.

1. O cântare de taină a lui David. Păzește-mă, Dumnezeule, căci în tine pun nădejdea mea.

2. Eu grăiesc către Domnul: Tu ești Stăpânul meu; fericirea mea numai în tine este!

3. Iar despre sfinții care sunt în țară, ei sunt prea lumații întru care e toată desfătarea mea.

4. Își sporesc durerile cei ce-și agonisesc alți dumnezei; eu nu voi aduce nici o jertfă cu turnare de sânge la altarele lor și numele lor nu-l vor rosti buzele mele.

5. Domnul este partea mea cea mai bună și paharul meu; tu vei face să sporească partea ce mi-a căzut la sorț.

6. Hotarele stăpânirii mele s'au nimerit în locuri prea frumoase, ba încă este o moștenire care întrece vrednicia mea.

7. Binecuvânta-voi pe Domnul care m'a sfătuit; chiar în ceasurile nopții inima mea îmi dă învățătură.

8. Îl am pe Domnul stând veșnic în fața mea; câtă vreme el e la dreapta mea, nu mă voi clătina.

9. Drept aceea se veselește inima mea și tresaltă de bucurie sufletul meu, iar trupul meu sălășluiește fără grijă.

10. Căci tu nu vei lăsa sufletul meu în împărăția morții, nici nu vei îngădui ca sfântul tău să vază putreziciunea.

11. Tu mă vei învăța să cunosc cărarea vieții, plinătatea bucuriei care este înaintea feței tale și dulceața cea deapururea de-a-dreapta ta!

17.

Rugăciunea celui nevinovat ca să fie mântuit de crâncenii săi prigonitori.

1. Rugăciunea lui David. Ascultă, Doamne, pricina mea cea dreaptă; ia aminte la tânguirea mea, urechea ta o pleacă la rugăciunea mea, izvorită din buze fără vicleșug.

2. De la tine aștept să-mi iasă o dreaptă hotărâre, căci ochii tăi văd binec e drept.

3. Când pui la încercare inima mea, când noaptea mă cercetezi și mă lămuiești ca pe argint, tu nu găsești în mine nimic rău, iar eu gândesc: să nu mă ia pe dinainte gura mea.

4. Cât despre faptele oamenilor, după cuvântul gurii tale m'am păzit de cărările celui silnic,

5. Pașii mei i-am ținut tare în făgăsurile tale; picioarele mele nu au șovăit.

6. Pe tine te chem, Dumnezeule, căci tu îmi răspunzi; apleacă urechea ta spre mine, ascultă graiul meu.

7. Minunate fă milele tale, tu Mântuitorul celor ce caută scăpare, din partea protivnicilor lor, la dreapta ta.

8. Păzește-mă ca pe lumina ochiului; în umbra aripilor tale ascunde-mă,

9. De nelegiuții care mă apasă, de dușmanii care mă înconjură crânceni!

10. Inima lor și-au împietrit-o și cu gura lor grăiesc lucruri semețe.

11. Ei sunt pe urma noastră, fac în jurul nostru ocol și cu ochii lor se uită țintă, ca să ne doboare la pământ.

12. El arată la înfățișare ca un leu, lacom să sfășie, și ca un pui de leu, culcușit în ascunse locuri.

13. Scoală-te, Doamne, ieși-i înaintea și răstoarnă-l; izbăvește de nelegiuiri viața mea, cu sabia ta.

14. Scapă-mă, cu mâna ta, de oameni, Dumnezeule, de oamenii acestei lumi a căror parte este cuprinsă în viață. Pân-tecele lor îl umple cu răsplățile tale, sature-se cu ele feciorii lor, iar rămășița să o lase copiilor lor!

15. Ci eu cu inima curată să privesc fața ta; când mă voi deștepta, să mă satur de priveliștea ta!

18.

Cântare de mulțumită a lui David, după înfrângerea tuturor dușmanilor săi.

1. Starostelui cântăreților — un psalm lui David, slujitorul Domnului, către care David a îndreptat cuvintele acestei cântări în ziua când Domnul l-a izbăvit din mâna tuturor dușmanilor săi, în deosebi din mâna lui Saul.

2. Atunci a zis: Pe tine te iubesc, o, Doamne, vârtutea mea!

3. Domnul este stâncă mea și întări-tura mea și mântuitorul meu! Dumnezeul meu este cetatea întru carea găsesc scăparea mea, scutul meu și cornul mântuirii mele și adăpostul meu cel de ne-cuprins.

4. Pe cel prea vrednic de laudă, pe Domnul, îl chem și de dușmanii mei sunt mântuit!

5. Când mă înconjuraseră durerile morții și șuvoaiele pieirii mă spăimântau,

6. Și lațurile Șeolului mă prinseseră și cursele morții mă țineau strâns,

7. Atunci în strâmtoarea mea, am chemat pe Domnul și către Dumnezeul am înălțat strigarea mea, ca el din palatul său, să audă glasul meu și strigătul meu, înainte-i, să ajungă la urechile sale.

8. Ci pământul s'a mișcat din loc și s'a zguduit, iar temeliiile munților s'au cutremurat și s'au cumpănit încoace și încolo, căci aprinsă era mânia lui.

9. Din nările sale se ridica fum și foc mistuitor ieșea din gura sa; jericic viu zburcea din el.

10. El aplecă cerurile și scoborî, în vreme ce nouri întunecoși stăteau sub picioarele lui.

11. Și purcese pe un cherub și-și luă avânt și zbură și pluti pe aripile orcanului.

12. Și din întuneric își făcu înveliș, de jur-împrejur, în chip de cort: întunecimi de ape, neguri și nouri deșii.

13. Din strălucirea de dinainte-i, prin desimea norilor săi, răzbăteau grindină și cărbuni aprinși.

14. Și din ceruri Domnul porni să tune și Cel Prea Înalt slobozi glasul său,

15. Și-și aruncă săgețile sale și risipi pe dușmani; fulgere azvârli și-i înfricoșă.

16. Atunci se dezgoliră zăcătoarele mării și tălpile pământului se dădură pe față, din pricina dojaniei tale, Doamne, din pricina vijeliei răsufării nărilor tale!

17. El își întinse mâna din înălțimea cerului, puse mâna pe mine și mă scoase afară din năboiul apelor,

18. Mă izbăvi de năpraznicul meu dușman și de cei ce mă urau, tocmai când erau mai tari ca mine;

19. Mă izbăvi de cei ce năvăliseră asupra mea, în ziua când îmi mergea rău, căci Domnul s'a făcut sprijinitorul meu.

20. Și m'a scos la loc larg și slobod m'a făcut, fiindcă dragostea lui era de partea mea.

21. Dumnezeul mi-a răsplătit după dreptatea mea, după curăția mâinilor mele mi-a întors plină măsură,

22. Căci am păzit căile Domnului și nu m'am abătut niciodată de la legea Dumnezeului meu.

23. Ci toată pravila lui este sub ochii mei și poruncile lui nu le-am înălțurat de la mine,

24. Căci am fost fără de vină în fața lui și m'am ferit pe mine de prihana cea din mine însumi.

25. Drept aceea, Domnul mi-a întors după dreptatea mea, după curăția mâinilor mele, așa cum se arată ea înaintea ochilor săi.

26. Cu cei cucernici, cucernic te arăți; cu cei desăvârșiți, tu ești desăvârșit,

27. Cu cei ce sunt curați, și tu ești prea curat, însă cu cei vicleni, te arăți întortochiat.

28. Căci tu izbăvești norodul dosădit, iar ochii cei trufași îi umilești.

29. Tu faci să lumineze sfeșnicul meu, Doamne, Dumnezeu meu, tu schimbi în strălucire bezna mea.

30. Cu ajutorul tău eu răzbesc oștirile dușmane și cu Dumnezeul meu pot să trec peste ziduri.

31. Dumnezeule, ale cărui cărări sunt prea curate, ale cărui cuvinte sunt lămurite, pavază este pentru toți care își caută scăparea în el.

32. Căci cine este Dumnezeule, fără numai Domnul, și cine este stâncă de scăpare, dacă nu Dumnezeul nostru?

33. Dumnezeul care mă încinge cu putere și face fără prihană calea mea,

34. Cel ce face picioarele mele agere ca ale cerboaicelor și peste locuri înalte mă pune să stau,

35. Cel ce deprinde mâinile mele cu iscusința războiului, astfel ca brațul meu să încovoie arcul de aramă.

36. Dăruitu-mi-ai scutul mântuirii tale și dreapta ta a fost sprijinul meu, iar ou pogorământul tău m' ai făcut să fiu mare;

37. Tu dai pasului meu lărgime și avânt și gleznele mele nu știu de șovăială.

38. Urmăresc pe dușmanii mei și-i ajung și nu viu îndărăt până ce nu-i nimicesc;

39. Îi zdrobesc de nu mai sunt în stare să se scoale, sub picioarele mele se prăbușesc.

40. Tu mă încingi cu puteri pentru luptă, tu frângi sub mine pe cei ce se ridică împotriva mea;

41. Înainte-mi, pe dușmanii mei îi pui pe fugă și pe cei ce mă urăsc îi spulberi.

42. Ei strigă tare, dar nu le vine nici un ajutor; ei strigă către Domnul, dar el nu le răspunde;

43. Și astfel îi macin ca pe pulberea pe care o gonește vântul, îi rânesc ca pe noroiul de pe uliți.

44. Tu mă mântuești de vrăjbele norodului, mă pui tu în fruntea neamurilor; popoare pe care nu le cunoșteam au ajuns să mă slujească;

45. Numai din auzitul urechilor și ascultă de mine; oameni din țări străine mă curtenesc;

46. Streinii sunt sleiți de puteri și din castelele lor ies tremurând.

47. Viu este Domnul și binecuvântată este stâncă mea și prea înălțat este Dumnezeul, izvorul mântuirii mele!

48. Dumnezeul care mă răzbună pe deplin și supune neamurile sub stăpânirea mea!

49. Dumnezeule care mă scapă de vrăjmași! Tu, o, Doamne, mă ridici mai presus de cât cei ce-mi stau împotriva și de omul aprig mă mântuești.

50. Drept aceea, preamări-te-voi, Doamne, printre neamuri și numele tău îl voi slăvi în cântece,

51. Tu care dăruiești ajutor peste ajutor regelui tău și-ți reverseși îndurarea peste Unsul tău, peste David, și peste seminția lui, în vecii vecilor.

19.

Dezvăluirea măreției dumnezeiești, din natură și din Lege.

1. Starostelui cântăreților — un psalm al lui David.

2. Cerurile povestesc slava lui Dumnezeu și firmamentul destăinuește lucrul mâinilor sale:

3. Ziua zilei i-o spune în murmur și noaptea nopții i-o dă în știre.

4. Fără solie, fără cuvinte, fără grai care să fie auzit.

5. În tot pământul iese vestirea lor și până la marginile lumii cuvintele lor. Soarelui i-a pregătit, acolo, cort;

6. Și el este asemenea unui mire, ieșind din camera sa, și bucuros ca un vi-teaz să străbată în fugă calea sa;

7. El răsare de la un capăt al cerului și-i străbate rotund până la celălalt capăt, și nimeni nu este în stare să se ascunză de văpaia lui.

8. Legea Domnului este desăvârșită: ea întărește sufletul; descoperirile Domnului sunt adevărate: ele înțelepțesc pe cei smeriți;

9. Poruncile Domnului sunt drepte: ele înveselesc inima; pravila Domnului este curată: ea luminează ochii minții,

10. Frica de Domnul e fără prihană: ea ține în vecii vecilor; hotărârile Domnului sunt adevărate: ele sunt toate drepte,

11. Ele sunt mai de iubit decât aurul, decât grămezi de aur lămurit, și mai dulci decât mierea, decât mierea care se scurge din fagure.

12. Pentru aceea, robul tău ia în demn și învățatură de la ele; întru păzirea lor e mare răsplătire.

13. Cine poate să ia aminte la greșalele cele fără de voie? Iartă-mi greșalele cele fără de știință, care rămân într'as-cuns!

14. Cruță pe robul tău de oamenii semeți, ca să nu pună stăpânire peste mine! Atunci voi fi fără vină și curat, dinspre păcatele cele mari.

15. Fie cuvintele gurii mele și cugetarea inimii mele, în fața ta, spre bună plăcerea ta, o, Doamne veșnice, stânca mea și izbăvitorul meu!

20.

Rugăciune pentru Rege, în vreme de război.

1. Starostelui cântăreților — un psalm al lui David.

2. Domnul să te auză în ziua de restriște; numele Dumnezeului lui Iacob să te ocrotească!

3. Trimită-ți ție ajutor din sfânt locașul său și din Sion să-ți fie ție sprijin!

4. Aducă-și aminte de toate prinoasele tale și arderea de tot a ta să-i fie prea plăcută! — Sela.

5. Dăruiește-ți ție după dorința inimii tale și toate câte ți-ai pus în minte să le împlinească!

6. Să tresăltăm de bucurie pentru ajutorul de care ai avut parte și întru numele Dumnezeului nostru să desfășurăm flamura noastră! Domnul să împlinească toate cererile tale!

7. Acum cunosc că Domnul a izbăvit pe Unsul său și, din cerurile sale sfinte, i-a răspuns prin faptele mântuitoare ale dreptei sale.

8. Unii se bizuiesc în carele de război, alții în caii lor, dar noi ne bizuim în numele Domnului Dumnezeului nostru.

9. Ei se poticnesc și cad, dar noi rămânem în picioare și ne ținem cu dărzenie!

10. O, Doamne, dăruiește Regelui biruință și în ziua în care te chemăm auzi-ne pe noi.

21.

Mulțumită pentru binecuvântările date Regelui.

1. Starostelui cântăreților, — un psalm al lui David.

2. De tăria ta, o, Doamne, Regele se bucură și cât de mult se veselește el de biruința ce i-ai dat!

3. Pofa inimii lui i-ai împlinit-o și dorirea buzelor lui nu ai respins-o. — Sela.

4. Căci l-ai întâmpinat cu binecuvântări și cu noroc și ai pus pe capul lui o diademă de aur de mare preț.

5. Viață s'a rugat să-i dai, și tu i-ai dăruit lungime de zile deapururi și în veac.

6. Mare este slava lui prin ajutorul tău; mărire și strălucire pus-ai asupra lui.

7. Așezatu-l-ai spre îmbelșugată și veșnică binecuvântare, bucuratu-l-ai cu bucurie mare, înaintea feței tale.

8. Căci Regele are credință tare în Domnul și prin mila Celui Prea Înalt el nu va șovăi.

9. Mâna ta va ajunge pe toți dușmanii tăi; dreapta ta va nimeri pe cei ce te urăsc.

10. Tu îi vei turna ca într'un cuptor de foc, în ceasul arătării feței tale. Domnul îi va nimici întru mânia sa și focul îi va mistui.

11. Roada lor vei pierde-o de pe pământ și pe urmașii lor dintre fiii oamenilor.

12. Dacă au pornit cu rău împotriva ta, dacă au născocit vre-o viclenie, nu vor ajunge la nici un căpătâi;

13. Căci tu îi vei face s'o rupă la fugă; cu arcurile tale ținti-vei asupra capetelor lor.

14. Scoală-te, Doamne, întru vârtosia ta! Cânta-vom și vom lăuda în strune vitejia ta!

22.

Eli, Eli, lama azavtani!

1. Starostelului cântăreților, — după podobia « Cerboaița dimineții » — un psalm al lui David.

2. Dumnezeuul meu, Dumnezeuul meu, de ce m'ai părăsit? Departe sunt de mântuirea mea cuvintele cu care mă tânguesc!

3. Dumnezeuul meu, cât ține ziua strig, dar nu-mi răspunzi, și noaptea tot așa, și nu-mi găsesec odihnă.

4. Ci tu ești sfântul care sălășluiești în mijlocul cântărilor de slavă ale lui Israel;

5. În tine și-au pus nădejdea părinții noștri, și-au pus nădejdea și tu i-ai mântuit;

6. Au strigat către tine și au fost izbăviți, în tine și-au pus nădejdea și n'au rămas de rușine.

7. Dar eu un vierme sunt și nu un om, de ocară în fața oamenilor și disprețuit de popor.

8. Toți câți mă privesc își bat de mine joc, și strămbă gura, clatină din cap și spun:

9. «Și-a pus nădejdea în Domnul! Domnul să-l scape, el să-l izbăvească, dacă îi este drag!»

10. Ci tu ești cel care m'ai scos din pântecul maicii mele, cel care m'ai adăpostit la sânul ei.

11. Pe genunchii tăi aruncat am fost de la nașterea mea; din sânul mamei, tu ești Dumnezeuul meu.

12. Nu sta departe de mine, căci sunt în mare strămoare și nimeni nu poate să mă ajute.

13. Tauri mulți mă înconjoară; bivoli din Basan fac cerc în jurul meu;

14. Improtiva mea ei cască gura lor, ca un leu care sfâșie și răcnește.

15. Sunt risipit ca apa și toate oasele mele sunt deschiorate, iar inima mea e ca de ceară și se topește în măruntaiele mele;

16. Ca un ciob de oală s'a uscat puterea mea și limba mea s'a lipit de cerul gurii mele și în pulberea morții mă pui să zac.

17. Ci câinii mă cuprind la mijloc, ceata nemernicilor îmi dă târcol; mâinile și picioarele mele le-au străpuns.

18. Aș putea să-mi număr toate oasele; ei se uită la mine și se desfătează privindu-mă.

19. Veșmintele mele le împart între ei și pentru cămașa mea aruncă sorții.

22. Dar, tu Doamne, nu sta departe, tu izvorul puterii mele; grăbește-te într'ajutorul meu!

21. Mântuește de sabie sufletul meu, scapă din laba câinelui viața mea.

22. Izbăvește-mă din gura leului, și din coarnele bourilor scoate-mă.

23. Atunci vesti-voi fraților mei numele tău, în mijlocul adunării poporului te voi slăvi:

24. «Cei ce vă temeți de Domnul lăudați-l! Toată seminția lui Iacob preamăriți-l! Și tremurați înaintea lui toți câți vă trageți din Israel!»

25. Căci n'a trecut cu vederea și n'a disprețuit suferința nenorocitului și nu și-a ascuns fața de el, ci când l-a strigat a auzit.»

26. De tine e insuflată cântarea mea de slavă în marea adunare; făgăduințele mele le voi îndeplini înaintea celor ce se tem de tine.

27. Mânca-vor săracii și se vor sătura, lăuda-vor pe Domnul cei ce îl caută pe el. Vie să fie inima voastră în vecii vecilor!

28. Să-și aducă aminte și să se întoarcă la Domnul toate marginile pământului și toate neamurile păgânilor să se închine înaintea ta;

29. Căci a Domnului este împărăția și el stăpânește peste popoare.

30. Mânca-vor și vor cădea înaintea feței sale toți stăpânitorii pământului, și tot așa pleca-se-vor lui toți câți se coboară în țărână și viața lor nu pot să și-o păstreze.

31. Urmașii îl vor sluji pe el și vor povesti despre Domnul în neam de neam.

32. Veni-vor și vor vesti dreptatea lui unui norod care se va naște și vor spune minunile lui.

23.

Domnul: Păstorul cel bun.

1. Un psalm al lui David. Domnul este păstorul meu: de nimic nu duc lipsă,

2. Pe pașiți ierboase îmi face sălaş, la ape tihnite mă duce.

3. Sufletul meu îl înviorează, în drepte făgașuri mă poartă, pentru numele său.

4. Chiar când va fi să trec prin valea umbrei morții, de rău nu mă voi teme, căci tu ești lângă mine; toiagul tău și cârja ta sunt mângâierea mea.

5. În fața asupritorilor mei, tu masă îmi pregătești; capul meu îl ungi cu untdelemn și paharul meu e plin să se reverse;

6. Numai fericire și har însoțesc pașii mei, în toate zilele vieții mele, și voi locui, zile lungi și multe, în casa Domnului.

24.

Pregătire pentru primirea Domnului care vine.

1. Un psalm al lui David. — Al Domnului este pământul și toată plinătatea lui, lumea și cei ce locuiesc într'însa,

2. Căci el l-a întemeiat pe mări și deasupra puhoaielor l-a întărit.

3. Cine se va sui în muntele Domnului și cine va locui în locul cel sfânt al său?

4. Cel ce are mâinile nevinovate și inima curată, cel care nu-și închină sufletul minciunii și cu jurământ viclean nu se jură,

5. Acela va lua binecuvântarea de la Domnul și răsplătă de la Dumnezeuul mântuirii sale.

6. Acesta este neamul celor ce umblă după Domnul, al celor ce caută fața ta, o, Dumnezeule al lui Iacob. — Sela.

7. Ridicați, porților, pragurile voastre cele de sus; înălțați-vă, voi, porți ale veșniciei, ca să între împăratul slavei!

8. Cine e acesta: împăratul slavei? Domnul cel tare și viteaz, Domnul cel viteaz în războaie!

9. Ridicați, porților, pragurile voastre cele de sus; înălțați-vă, voi, porți ale veșniciei, ca să intre împăratul slavei!

10. Cine este acesta: împăratul slavei? Domnul Savaot! Acesta este împăratul slavei! — Sela.

25.

Rugăciune de ocrotire și călăuzire.

1. Un psalm al lui David. — Către tine, Doamne, înalț sufletul meu!

2. Dumnezeul meu, în tine îmi pun nădejdea; să nu dau de rușine! Să nu tresalte dușmanii mei, din pricina nenorocirii mele.

3. Ci toți care nădăjduesc întru tine nu se vor rușina; se vor rușina mai curând cei ce-și calcă credința fără cuvânt!

4. Doamne, arată-mi căile tale; cărările tale fă-mă să le învăț;

5. Indreptează-mă pe calea adevărului și călăuzește-mă, căci tu ești Dumnezeul mântuirii mele și în tine, neincet, îmi pun nădejdea.

6. Adu-ți aminte, Doamne, de îndurările tale și de mila ta, căci ele din veșnicie sunt.

7. Păcatele tineretelor și fărădelegile mele nu le pomeni; ci după mulțimea îndurărilor tale adu-ți aminte de mine, o, Doamne!

8. Bun și drept este Domnul, de aceea arată celor păcătoși calea adevărului.

9. El arată sârmanilor să meargă cum e drept; el pe smeriți îi învață calea sa.

10. Toate cărările Domnului sunt de îndurare și de credincioșie, pentru cei ce păzesc legământul său și descoperirile sale.

11. Pentru numele tău, Doamne, iartă nelegiuirea mea cea mare!

12. Celui care se teme de Domnul, Domnul îi dă învățătură ce cale să-și aleagă.

13. Unul ca acesta va petrece întru fericire și urmașii săi vor fi stăpâni în țară.

14. Tainele sale Domnul le descopere celor ce se tem de el și pe aceștia îi face să înțeleagă legământul său.

15. Ochii mei privesc statornic sus la Domnul, căci din laț el va scoate picioarele mele.

16. Intoarce-te către mine și fii-mi milostiv, căci singuratic sunt și dosădit.

17. Zmăcinările inimii mele au sporit; scapă-mă din necazurile mele!

18. Vezi obida și chinul meu și păcatele mele toate mi le iartă.

19. Vezi cât de mult s'au înmulțit dușmanii mei și cu câtă ură aprigă mă urăsc.

20. Păzește sufletul meu și mă mântuește, ca să nu ies de rușine, căci la tine gălesc scăparea mea!

21. Neprihănirea și dreptatea să mă acopere, căci în tine nădăjduiesc!

22. Izbăvește Dumnezeule, pe Israil de toate nevoile sale.

26.

Rugăciunea unui drept.

1. Un psalm al lui David. — Fă-mi dreptate, Doamne, căci întru nevinovăția mea am umblat și în Domnul mi-am pus nădejdea fără să șovăesc.

2. Încearcă-mă, Doamne, și ispitește-mă; lămurește ca în cuptor rărunchii mei și inima mea,

3. Căci mila mea stă înaintea ochilor mei și umblu pe calea adevărului tău.

4. N'am stat laolaltă cu prietenii minciunii și celor fățarnici nu le-am intrat în casă.

5. Urăso adunarea răufăcătorilor și cu nelegiuții n'am nici un amestec.

6. Întru nevinovăție îmi spal mâinile mele, ca să înconjur, Doamne, altarul tău,

7. Să fac să răsune cântece de mulțumire și să spun pe șir toate minunile tale.

8. Doamne, iubesc aleanul casei tale și locul unde sălășluiește slava ta.

9. Nu pune sufletul meu laolaltă cu al păcătoșilor, nici viața mea cu a vărsătorilor de sânge,

10. În ale căror mâini este nelegiuirea și în a căror dreaptă se grămădește mita.

11. Ci eu unul merg întru neprihănirea mea; mântuește-mă și fii-mi milostiv.

12. Piciorul meu calcă pe cale netedă. În adunările norodului lăuda-voi pe Domnul.

27.

Siguranța pe care o dă sufletului ocrotirea dumnezeiască.

1. Un psalm al lui David. — Domnul este lumina mea și mântuirea mea: de cine mă voi teme? Domnul este loc de scăpare pentru viața mea: de cine mă voi înfricoșa?

2. Când cei vicleni vin către mine ca să mănânce trupul meu — asupritorii mei și dușmanii mei — ei se poticnesc și cad.

3. O oștire dacă s'ar rândui în tabără împotriva mea, totuși inima mea e fără teamă; război împotriva mea de ar fi să se pornească, chiar și atunci sunt plin de nădejde.

4. Un singur lucru cer de la Domnul, pe acesta îl poftesc: să sălășluiesc în casa Domnului, în toate zilele vieții mele, să-mi sătur ochii cu frumusețea Domnului și să cercetec cu drag lăcașul său.

5. Căci el mă ascunde în coliba sa în ziua turburării; în ascunzătoarea cortului său mă va adăposti; pe stâncă înaltă înalt mă va face să fiu.

6. Și atunci, deasupra dușmanilor care stau de jur-împrejurul meu, înălța-se-va capul meu și în cortul său cu bucurie mare jertfe voi jertfi; voi cânta și voi slăvi pe Domnul în cântări de psalmi.

7. Ascultă, Doamne, glasul meu când te chem; fii mie milostiv și răspunde-mi.

8. Ție inima mea deapururi ți-a vorbit; pe tine te-a căutat fața mea; fața ta, o, Doamne, o caut neîncetat.

9. Nu ascunde de mine fața ta; nu respinge cu mânie pe robul tău; tu ești ajutorul meu, nu mă lepăda pe mine și nu mă părăsi, Dumnezeul mântuirii mele.

10. Când tatăl meu și mama mea mă vor fi părăsit, Domnul mă va primi la sine.

11. Învață-mă, Doamne, calea ta și du-mă pe mine pe potecă lină, din pricina celor care mă iscodesc.

12. Nu mă lăsa poftei protivnicilor mei, căci s'au sculat împotriva mea martori mincinoși și unii care suflă asupra mea duhul uciderii.

13. Dacă n'aș fi fost deplin încredințat că voi privi bunătatea Domnului pe pământul celor vii!

14. Aibi nădejde în Domnul! Fii puternic! Fă-ți inima vitează și iarăși aibi nădejde în Domnul!

28.

Rugăciune pentru înlăturarea viclenilor dușmani.

• 1. Un psalm al lui David. — Către tine, Doamne, stânca mea, ridic glasul

meu; nu fii mut față cu mine, ca nu cumva din tăcerea ta să ajung asemenea celor ce se pogoară în mormânt.

2. Ascultă glasul tânguirii mele, când strig către tine și când mâinile mele le ridic către sfânta sfințelor din templul tău!

3. Nu mă arunca împreună cu păcătoșii și cu nelegiuiții, care grăiesc prietenește cu aproapele, pe când inima lor e plină de răutate.

4. Dă-le după faptele lor și după răutatea gândurilor lor; după isprava mâinilor lor plătește-le! Intoarce-le prețul celor ce au făcut.

5. Căci ei nu iau aminte la lucrurile Domnului, și la fapta mâinilor lui; drept aceea, Domnul îi va surpa și nu-i va mai clădi.

6. Binecuvântat fie Domnul, căci a auzit glasul tânguirii mele!

7. Domnul este țaria mea și scutul meu; în el s'a bizuit inima mea și am fost ajutat; pentru aceea inima mea tresaltă și cu cântarea mea îl preamăresc.

8. Domnul este izvor de putere pentru poporul său și pentru Unsul său adăpost mântuitor.

9. Mântuiește poporul tău și binecuvintează moștenirea ta și păstorește-o și înălță-o în veci.

29.

Furtuna.

1. Un psalm al lui David. — Dați Domnului, fii ai Celui Prea Puternic, dați Domnului cinste și slavă!

2. Dați Domnului cinstea cuyenită numelui său; închinați-vă înaintea Domnului, înveșmântați în sfințele odăjdii!

3. Glasul Domnului răsună peste ape; Dumnezeuul slavei sloboade tunetul! Domnul tună peste potop de ape;

4. Glasul Domnului întru puterea lui! Glasul Domnului în măreția lui!

5. Glasul Domnului sfărâmă cedrii! Domnul zdrobește cedrii Libanului!

6. El face să sară Libanul ca un vițel; ca un pui de zimbru el face să salte Libanul și Sirionul.

7. Glasul Domnului vară trâmbe de foc!

8. Glasul Domnului face pustia să se cutremure; să se cutremure face Domnul pustia Cadeșului.

9. Glasul Domnului face să fete cerboaițele și despoaie pădurile, pe când în templul său cu toții strigă: « Slavă! »

10. Domnul a împărățit peste potop și ca împărat stă Domnul în vecii vecilor!

11. Poporului său îi dă Domnul putere! Cu pace va binecuvânta Domnul pe poporul său!

30.

Cântare de mulțumire.

1. Un psalm al lui David. Cântare la târnosirea templului.

2. Te slăvesc pe tine, Doamne, căci tu m'ai scos deasupra și pe dușmanii mei nu i-ai lăsat să se bucure de restrița mea.

3. Doamne, Dumnezeul meu, strigat-am către tine și tu m'ai vindecat.

4. Doamne, din împărăția morții ai scos sufletul meu și m'ai ținut cu viață printre cei ce se pogoară în mormânt.

5. Cântați Domnului cei cuvioși ai lui și numele lui prea sfânt lăudați-l!

6. Căci mânia lui ține o clipă, iar îndurarea lui o viață întregă. Seara, vine să măe în casă plânsetul, iar dimineața intră oaspete bucuria.

7. Ci eu am zis, întru lipsa mea de grijă: « Nu mă voi clătina în veac de veac! »

8. Doamne, cu milostivirea ta m'ai ridicat puternic ca un munte; dacă mi-ai ascuns însă fața ta, eu m'am topit de spaimă.

9. Către tine, Doamne, am strigat și către Domnul m'am rugat fierbinte:

10. « Ce folos din sângele meu vărsat și din pogorirea mea în mormânt? Oare pulberea ta va lăuda, oare va vesti ea credințioșia ta? »

11. Auzi-mă, Doamne, și fii-mi milostiv! Doamne, vino într'ajutorul meu!

12. Tu ai schimbat în dănțuire căinarea mea; sacul meu de jale l-ai desfăcut și cu veselie m'ai încins,

13. Pentru ca sufletul meu să te proslăvească și să nu tacă. Doamne, Dumnezeul meu, în vecii vecilor te voi lăuda!

31.

Nădejdea în Dumnezeu în timp de strâmtorare.

1. Starostelui cântăreților — un psalm al lui David.

2. La tine, Doamne, caut scăparea mea, să nu fiu rușinat, în veac! Întru dreptatea ta măntuiește-mă,

3. Pleacă spre mine urechea ta; degrabă izbăvește-mă; fii mie stâncă de scăpare; fii mie cetate întărită, spre mântuirea mea.

4. Căci stâncă mea cea înaltă și întăritura mea ești tu; pentru slava numelui tău călăuzește-mă și poartă-mă de mână!

5. Scoate-mă din lațul pe care ei întru ascuns mi-au întins, căci tu ești limanul meu de adăpost.

6. În mâna ta încredințez duhul meu, căci tu mă vei răscumpara, Doamne Dumnezeule credincios.

7. Tu urâști pe cei ce se țin de idolii deșerti; ci eu am pus în Domnul nădejdea mea.

8. Voi tresălta și mă voi veseli de milostivirea ta, căci tu ai luat aminte la obida mea și zbuciumul sufletului meu l-ai cercetat,

9. Și nu m'ai lăsat prins în ghiara dușmanului meu, ci largă ai făcut calea sub picioarele mele.

10. Milostivește-te de mine, Doamne, căci la strâmtorare sunt. Vestejitu-s'a de jale ochiul meu, sufletul și trupul meu,

11. Și viața mea se irosește în durere și anii mei în suspine. Din pricina ticăloșiei mele puterea mea se dărapână și oasele mele se macină.

12. Din pricina tuturor vrăjmașilor mei am ajuns de ocară, povară pentru vecini, pentru prieteni sperietoare; cei ce mă văd pe uliță fug dinaintea mea.

13. Uitat am fost ca unul care a murit și s'a desprins din inimi; am ajuns ca un vas dogit.

14. Căci aud șaptele multora; spaimă de jur-impresur! În sfatul pe care-l țin împotriva mea, ei și-au făcut planul să măucidă.

15. Dar eu, Doamne, mi-am pus nădejdea în tine și am zis deapururi: «Dumnezeul meu ești tu!»

16. În mâna ta sunt rosturile mele; izbăvește-mă din mâna dușmanilor mei și a celor ce mă prigonesc.

17. Strălucească fața ta peste robul tău; măntuiește-mă cu îndurarea ta!

18. Doamne, să nu dau de rușine, căci pe tine te-am chemat. Rușineze-se cei nelegiuiți, amuțească în Șeol!

19. Amuțească buzele mincinoase, buzele care grăiesc cu îndrăzneală și cu dispreț împotriva celui drept!

20. Cât de mare este milostivirea ta, pe care ai iconomisit-o celor ce se tem de Dumnezeu și, în fața fiilor oamenilor, o vădești celor ce nădăjduesc întru tine!

21. Tu îi acoperi, cu acoperământul feței tale, împotriva vicleniei omenești și îi ascunzi, ca în colibă, ocrotindu-i de gâlceava limbilor.

22. Slăvit să fie Domnul, căci, în chip minunat, arătat-mi-a îndurarea sa; ca într'o cetate tare m'a pus la adăpost.

23. Pe când eu, în turburarea mea, ziceam: «Azvârlit sunt de dinaintea ochilor tăi!» — Tu însă ai auzit glasul tânguirii mele, când am strigat către tine.

24. Iubiți pe Domnul, voi toți cuvioșii lui! Căci Domnul păzește pe credincioșii săi, iar pe cei mândri îi pedepsește aspru.

25. Îmbărbătați-vă și întăriți inima voastră, voi toți care nădăjduiți în Domnul!

32.

Fericit este acela căruia iertate i-au fost păcatele.

1. Cuvânt de învățătură al lui David. — Fericit este acela căruia iertată i-a fost fărădelegea și păcatul i-a fost acoperit!

2. Fericit este omul ale cărui fărădelegi Dumnezeu nu le socotește și în sufletul căruia nu sălășluiește viclesugul!

3. În tăcerea mea, oasele mele s'au macinat de gemetele mele neconținute;

4. Căci, zi și noapte, mâna ta apăsa greu peste mine: vlașa mea s'a topit ca de arșița soarelui. — Sela.

5. Ți-am dezvăluit păcatul meu și vinovăția mea nu ți-am tănuțit-o, ci am zis: «Vreau să mărturisesc Domnului

fărădelegile mele». Iar tu ai ridicat povara păcatului meu. — Sela.

6. Pentru aceasta să se roage ție tot omul cucernic, în timp de strămtorare, și chiar revărsări de ape mari de ar fi să fie, ele nu-l vor ajunge.

7. Tu ești pavăza mea și în primejdie mă păzești; cu veselie mântuitoare tu mă înconjură. — Sela.

8. «Îți voi da învățătură și calea pe care trebuie să mergi îți voi arăta-o; sfetnicul tău voi fi; spre tine ținți-voi deapănura ochii mei».

9. Nu fiți asemenea calului și catărului fără minte, pe care trebuie să-l stăpânești cu frâu și cu zăbale, căci altfel nu ascultă.

10. Multe sunt suferințele celui fără de lege, iar cel ce-și pune nădejdea în Domnul, pronia Domnului îl ocrotește.

11. Bucurați-vă întru Domnul, voi cei drepți, și tresăltați și strigați cu glas de bucurie, toți cei cu inima curată!

33.

*Lăudați pe Domnul și păstrați-i
pururea credință.*

1. Bucurați-vă, dreptilor, întru Domnul! Celor neprihăniți se cuvine cântarea de laudă.

2. Lăudați pe Domnul în cântec de chitară; pe harfă cu zece coarde cântați-i lui!

3. Cântați-i cântare nouă; cântați din plin în coarde de chitară.

4. Căci cuvântul Domnului este drept și în toate câte face el își ține făgăduințele.

5. El iubeste dreptatea și o împarte; de milostivirea lui este plin tot-pământul.

6. Prin cuvântul Domnului cerurile s'au întemeiat și prin duhul gurii lui toată podoaba lor.

7. El a adunat apa mării ca într'un burduf și ca într'o vistierie strâns-a toate talazurile adâncului.

8. Să se înfricoșeze toți locuitorii pământului de Domnul; toți cei ce locuiesc în lume să se îngrozească în fața lui!

9. Căci el a zis, și toate au luat ființă; el a poruncit, și s'au făcut.

10. Domnul strică sfaturile popoarelor; punerile la cale ale neamurilor el le zădărnicește.

11. Dar sfaturile Domnului rămân în veac și planurile lui în neam de neam.

12. Fericit este neamul care are ca Dumnezeu pe Domnul și poporul ce și-a ales ca moștenirea sa.

13. Domnul privește din înălțimea cerului și vede pe toți fiii oamenilor,

14. Din locașul său își rotește privirea peste toți locuitorii pământului,

15. El care frământă inimile și se uită cu grijă la toate faptele lor.

16. Nu cu mulțimea ostașilor biruiește împăratul și cel viteaz nu izbândește prin marea lui putere.

17. Calul este neputincios să aducă biruința și cu toată tăria lui el nu smulge victoria.

18. Iată, ochii Domnului caută necontenit spre cei ce se tem de el, spre cei ce-și pun nădejdea în îndurarea lui,

19. Ca să izbăvească de moarte sufletele lor și să-i țină cu viață în vreme de foamete.

20. Sufletul nostru nădăjduiește în Domnul; ajutorul nostru și pavăza noastră sunt el.

21. Întru Domnul se bucură inima noastră și în numele lui cel sfânt nădejdea noastră ne-am pus-o.

22. Fie, Doamne, mila ta spre noi, precum am nădăjduit și noi întru tine.

34.

*Dumnezeu este sprijinul celor drepți, dar
celor răi, protivnic.*

1. Un psalm al lui David, când s'a prefăcut nebul înaintea lui Abimelec și când a fost gonit și a plecat.

2. Slăvi-voi pe Domnul în toată vremea, pururea lauda lui va fi în gura mea.

3. Sufletul meu se va veseli întru Domnul: să auză cei umiliți și să se bucure!

4. Măriți-l pe Domnul cu mine; împreună să slăvim numele lui!

5. Când caut pe Domnul, el îmi răspunde și mă izbăvește de toate înfricoșatele griji.

6. Când privești la el, ești luminat și fața ta nu se ascunde de rușine.

7. Iată, săracul a strigat și Domnul l-a auzit și din toate necazurile l-a mântuit.

8. Ingerul Domnului sălășluște împrejurul celor ce se tem de Domnul și izbăvește de primejdie.

9. Gustați și vedeți că bun e Domnul. Fericit este omul care își pune nădejdea în el.

10. Temeți-vă de Domnul, toți sfinții lui, fiindcă cei ce se tem de Domnul nu duc nici o lipsă.

11. Pui de leu sunt în nevoie și tânjesc de foame, dar cei ce caută pe Domnul nu sunt lipsiți de nici o bunătată.

12. Veniți, fiilor, ascultați-mă, căci vreau să vă învăț frica de Domnul.

13. Care este omul căruia să nu-i placă viața și să nu iubească lungimea ei și să nu-i fie voia să se bucure de fericire?

14. Păzește limba ta de rău și buzele tale de cuvântul viclean!

15. Fugi de rău și fă numai binele, caută pacea și umblă după ea.

16. Ochii Domnului se uită la cei drekți și la strigarea lor urechea lui se pleacă.

17. Fața Domnului caută și la cei ce fac răul, ca să șteargă pomenirea lor de pe pământ.

18. Cei drekți strigă și Domnul îi aude și-i izbăvește din toate nevoile.

19. Domnul stă aproape de cei cu inima zdrobită și pe cei umiliți cu duhul îi mântuiește.

20. Multe sunt nenorocirile care lovesc pe cel drept, dar din toate îl scapă Domnul.

21. El poartă grijă de toate oasele lui, ca nici măcar unul dintre ele să nu fie zdrobit.

22. Răutatea omoară pe cel nelegiuit și cei ce urăsc pe cel drept pedeapsă vor avea.

23. Domnul răscumpără sufletul robilor săi și cei ce-și găsesc la el scăparea nu vor fi osândiți.

35.

Cerere de ajutor dumnezeesc împotriva vrăjmașilor.

1. Un psalm al lui David. — Luptă, Doamne, împotriva celor ce se luptă cu mine, și te războiește împotriva celor ce se războiesc cu mine!

2. Intărește pavăza și scutul și scapă-lă-te într'ajutorul meu!

3. Indreptează lancea și taie drumul prigonitorilor mei și spune sufletului meu: « Eu sunt mântuirea ta! »

4. Să se rușineze și să rămână de ocară cei ce caută sufletul meu; să dea înapoi și să se facă de răs cei ce pun la cale nenorocirea mea!

5. Să fie ca pleava la suflarea vântului și îngerul Domnului să-i răstoarne!

6. Intunecoasă să fie calea lor și lunecoasă, și îngerul Domnului să-i urmărească!

7. Căci fără de pricină întins-au cursa lor spre nimicirea mea, fără nici un temei au săpat groapă sufletului meu.

8. Să vină fără de veste prăpădul peste el, să-l prinză cursa pe care a întins-o! Cază în nenorocirea pe care a pregătit-o!

9. Iar sufletul meu să se veselească întru Domnul și să se bucure foarte de mântuirea lui.

10. Toate oasele mele să zică: « Doamne, cine este ca tine, tu care izbăvești pe cel nenorocit de unul mai tare decât el și pe cel sărac și sărman de acela care-l jefuește? »

11. Martori mincinoși se scoală și mă învinovătesc de lucruri pe care nu le știu.

12. Imi răsplătesc cu rele pentru bune; sufletul meu este cu totul părăsit!

13. Iar eu, dimpotrivă, când erau ei bolnavi, mă îmbrăcam în sac, smeream cu post sufletul meu și rugăciunea mea se întorcea, iar și iar, pentru ei în pieptul meu.

14. Ca și când mi-ar fi fost prieten sau frate, așa mă zbăteam pentru el, și ca la jelitul după mamă mă frângeam de tristețe.

15. Dar acum ei se bucură de prăbușirea mea și se strâng laolaltă, se adună împotriva mea defăimători pe care nu-i știu, să mă sfășie fără de cruțare.

16. Cu nelegiuții și cu flecarii, ei scrășnesc din dinți împotriva mea.

17. Doamne, până când vei privi cu răbdare? Izbăvește sufletul meu de cuvintele mincinoase, de mârâitul puilor de leu, pe mine cel stingher!

18. Lăuda-te-voi în marile adunări, slăvi-te-voi în mijlocul popoarelor puternice,

19. Ca să nu se bucure de necazul meu vrăjmașii mei cei mincinoși și cei ce mă urăsc fără cuvânt să clipească din ochi.

20. Căci ei nu grăiesc lucruri de pace, ci împotriva locuitorilor pașnici ai țării chibzuesc violențe planuri;

21. Și-și deschid spre mine largă gura lor, strigând: «aha! aha! văzut-au ochii noștri!»

22. Dar tu îi vezi, Doamne! Doamne, nu sta în tăcere și nu te depărta de la mine.

23. Deșteaptă-te, trezește-te, ca să-mi faci dreptate, Dumnezeu și Domnul meu, și să stai întru apărarea mea.

24. Judecă-mă după dreptatea ta, Doamne Dumnezeul meu, și să nu se bucure protivnicii de restriștea mea,

25. Și să nu zică în inimile lor: «Aha! suntem mulțumiți!» și să nu grăiască: «L-am doborât!»

26. Ci să se rușineze și să se facă de ocară laolaltă cei ce se bucură de jalea mea, să se facă de răs și de rușine cei ce se pornesc semeț împotriva mea!

27. Să tresalte de bucurie și să se veselească cei ce-mi voiesc dreptatea și să strige fără încetare: «Slăvit fie Domnul, cel ce voește bună sporirea slugii sale!»

28. Și limba mea va vesti dreptatea ta, pururi lauda ta!

36.

Răutatea celor fără de lege. Slava păstrată celor drepti.

1. Starostelui cântăreților — un psalm al lui David, robul Domnului.

2. O destăinuire s'a făcut în mine despre răzvrătirea celui fără de lege. Inaintea ochilor lui nu este frică de Dumnezeu,

3. Nelegiurează pe sine socotind că nelegiurea lui nu poate să fie dovedită, nu poate să fie urgisită.

4. Graiurile gurii lui sunt fățarie și înșelăciune și mintea nu-l mai duce să mai facă binele.

5. Lucruri blestemate chibzuește în așternutul lui și merge pe o cale nelegiuită și răul nu-l urgisește.

6. Doamne, mila ta ajunge până la ceruri și credincioșia ta până la nouri;

7. Dreptatea ta este înaltă cât munții, hotărârile tale sunt ca adâncul cel nepătruns; Doamne, pe oameni și pe dobitoace numai tu îi păzești.

8. Cât de scumpă este mila ta, Dumnezeu! Caute-și scăparea fiii oamenilor la umbra aripilor tale!

9. Sătura-se-voe de grăsimea jertfelor din locașul tău și tu îi vei adăpa cu râuri de desfătări.

10. Căci la tine este izvorul vieții și întru lumina ta vom vedea lumină.

11. Tinde mila ta celor ce te cunosc pe tine și dreptatea ta celor drepti cu inima.

12. Să nu mă izbească piciorul celui îngâmfat și mâna celor nelegiuiți să nu mă zorească la fugă.

13. Iată, cei ce lucrează fărădelege sunt doborâți la pământ, loviți ca să nu mai poată să se scoale.

37.

Cum le merge celor drepti și cum celor nelegiuiți.

1. Un psalm al lui David. Nu te mânia pe cei fără de lege și nu te aprinde împotriva celor ce făptuesc cele rele.

2. Căci vor fi, ca iarba, repede cosiți și ca fața ierbii vestejite se vor ofili.

3. Pune-ți nădejdea în Domnul și fă binele, locuiește pământul și fii fără prihană,

4. Și de Domnul te bucură. Atunci el va împlini dorința inimii tale.

5. Incredințează soarta ta în mâna Domnului; nădăjduiește în el și el va împlini dorința ta.

6. El va face să strălucească dreptatea ta ca lumina soarelui; ca soarele în miezul zilei va face să strălucească pricina ta cea dreaptă.

7. Stai tăcut înaintea chibzuinței Domnului și pune-ți nădejdea în el. Nu te mânia pe cel ce izbuteste în drumul vieții lui și pe cel ce țese zavistii.

8. Dă deoparte mânia ta și nu te lăsa stăpănit de turbare; nu te aprinde foarte, fiindcă aprinderea duce la rău.

9. Cei răi vor fi nimiciți, iar cei ce nădăjduesc în Domnul vor stăpâni pământul.

10. Încă puțină vreme, și cel nelegiuit nu va mai fi; vei vrea să știi unde a fost locul lui și nu-l vei mai afla,

11. Căci numai cei blânzi vor moșteni pământul și se vor bucura de pace statornică.

12. Nelegiuitul urzește planuri împotriva celui drept și scrășnește din dinți.

13. Dar Domnul își bate joc de el, căci vede cum vine ziua lui.

14. Cei fără de lege trag sabia și arcul îl încordează, ca să doboare pe cel sărac și sărman și să junghe pe cei ce umblă pe calea dreaptă,

15. Dar sabia lor va pătrunde în inima lor și arcurile lor se vor frânge.

16. Mai mult face puținul celui drept decât belșugul multor nelegiuiți;

17. Căci brațele celor fără de lege vor fi zdrobite, iar sprijinul celor dreپți este Domnul,

18. El care știe ziua celor neprihăniți și că moștenirea lor dăinuște pururea.

19. Ei nu se rușinează în vremuri grele și în timp de foamete se îndestulează.

20. Da, cei fără de lege pier; vrăjmașii Domnului sunt la fel cu paștile verzi; ei se ofilesc, se șterg ca fumul.

21. Cel nelegiuit ia cu împrumut și nu plătește; cel drept însă este milos și îi dăruște.

22. Căci pe care Domnul îi binecuvăntează moștenesc pământul, iar pe care îi blestemă sunt nimiciți.

23. De către Domnul se întăresc pașii unui om, atunci când Domnul iubește calea lui.

24. Și chiar de cade, el nu rămâne năruit, că Domnul îl sprijină cu mâna sa.

25. Am fost tânăr și acum iată sunt bătrân, dar n'am văzut pe cel drept părăsit și pe urmașii lui cerșindu-și pâinea.

26. Necentenit, el este milostiv și dă cu împrumut, iar urmașii lui sunt binecuvântați.

27. Fugi de rău și fă binele, ca să poți pururea să locuiești în pace,

28. Căci Domnul iubește dreptatea și nu părăsește pe cei cuvioși ai lui, ci îi păzește în veci. Dar seminția celor fără de lege va pieri.

29. Cei dreپți vor stăpâni pământul și în veci îl vor locui.

30. Gura omului drept grăiește înțelepciune și limba lui lucruri drepte.

31. Legea Domnului este în inima lui și pașii lui nu șovăesc.

32. Cel nelegiuit pândeste pe cel drept și caută să-l omoare,

33. Dar Domnul nu-l lasă în mâna lui și când va veni la judecată nu-l va osândi.

34. Nădăjduște în Domnul și păzește pravila lui și el te va ridica să stăpânești pământul, și când nelegiuiții vor fi nimiciți, tu vei vedea pieirea lor.

35. Văzut-am pe cel fără de lege prea puternic, înălțându-se ca un copac plin de frunză;

36. Dar când trecui, apoi, nu mai era; l-am căutat și nu l-am mai aflat.

37. Păzește cuvioșia și năzuște spre dreptate, fiindcă omul care trăiește în bună pace are parte de moștenire fericită,

38. Dar cei ce se leapadă de credință vor fi nimiciți de pe pământ, și urmașii lor vor fi dați pieirii.

39. Mântuirea celor dreپți vine de la Domnul, apărătorul lor în vremuri de restrînte,

40. Căci Domnul îi ajută și-i izbăvește; îi izbăvește de cei nelegiuiți și îi scapă, fiindcă într'insul și-au pus nădejdea.

38.

Cel păcătos se roagă îndurărilor dumnezeiești.

1. Un psalm al lui David, — « spre bună amintire ».

2. Doamne, nu mă dojeni întru mânia ta și întru aprinderea ta nu mă pedepsi!

3. Căci săgețile tale s'au infipt în mine, iar mâna ta apasă greu asupra mea;

4. Din pricina mâniei tale n'a mai rămas nimic teafăr în trupul meu, și

din vina păcatului meu nimic sănătos în oasele mele,

5. Căci fărădelegile mele covârșesc capul meu și ca o povară grea apasă peste mine.

6. Din pricina nebuliei mele, rănilor mele miros greu și dau puroi afară.

7. Umblu frânt în două, sunt turburat peste măsură și toată ziua mi se trece în înțistare.

8. Șalele mele sunt pline de arsuri și n'a mai rămas nici un loc sănătos în trupul meu.

9. Sunt fără putere și cu totul zdrobit, și suspinul și strigătul inimii mele sunt mai tari decât răcnetul leului.

10. Doamne, înaintea ta sunt toate dorințele mele și suspinul meu nu s'a ascuns de tine.

11. Inima mea arde în mine, vârtutea mea m'a părăsit, așijderea și lumina ochilor am pierdut-o.

12. Prietenii mei și cei mai de aproape ai mei stau departe din pricina bubelor mele și rudele mele se dau în lături.

13. Cei ce caută sufletul meu îmi întind curse și cei ce-mi voiesc răul grăiesc amenințări și toată ziua urzesc vicleșuguri.

14. Ci eu sunt ca un surd care nu aude și ca un mut care nu-și deschide gura.

15. Sunt ca un om care nu aude și în gura căruia nu sunt cuvinte de mustrare.

16. Căci în tine, Doamne, îmi pun nădejdea, tu mă vei auzi, Doamne Dumnezeul meu.

17. Și eu zic: «Să nu se bucure de durerea mea vrăjmașii mei și să nu se semețească împotriva-mi, când picioarele mele se clatină!»

18. Aproape sunt să cad și durerea mea nu mă părăsește.

19. Ci fărădelegea mea o spun tuturor și de păcatul meu mă scârbesc foarte.

20. Dar dușmanii mei sunt vii și tari, și cei ce mă urăsc fără cuvânt s'au înmulțit.

21. Și ei îmi răsplătesc cu rele în locul celor bune, ei sunt împotriva mea, căci umblu după dreptate.

22. Nu mă lăsa, Doamne Dumnezeul meu; nu te depărta de la mine!

23. Grăbește-te întru ajutorul meu, Doamne, tu care ești mântuirea mea!

*Cât de trecătoare este viața omului!
Cerere de iertare și de ocrotire de la
Dumnezeu.*

1. Starostelii cântăreților — lui Jedutun — un psalm al lui David.

2. Am zis: Voi păzi căile mele, ca să nu păcătoesc cu limba mea; voi punc frâu gurii mele, câtă vreme cel fără de lege va fi înaintea mea.

3. Și am rămas mut și tăcut și fără grai, lipsit de orice bine, dar durerea mea s'a înțețit.

4. Înăluntrul meu s'a aprins inima mea; în gândurile mele un foc arde ca o vâpaie și limba mea s'a deslegat:

5. Arată-mi, Doamne, când va fi să fie sfârșitul vieții mele și lungimea zilelor mele câtă este, ca să știu cât sunt de trecător!

6. Iată, tu ai dat zilelor mele lărgimea unei palme și viața mea este ca nimica toată înaintea ta! Cu adevărat, omul este numai o suflare! — Sela.

7. Da, ca o umbră trece viața omului, zadarnic este tot zbuciumul său, adună și nu știe cine va culege strânsura lui.

8. Și acum, ce pot să aștept, o, Doamne? Nădejdea mea este în tine.

9. Izbăvește-mă de toate fărădelegile mele; nu mă face de ocară în fața celui nebun!

10. Eu tac și gura n'o deschid, căci tu ești carele faci toate.

11. Dă la o parte de la mine loviturile tale, căci de țâria mâinii tale mă prăpădesc!

12. Când pedepsești pe om pentru fărădelegea lui și-l dojenești, tu nimeriști, ca molia, ce are el mai scump. Cu adevărat, omul este numai o suflare! — Sela.

13. Ascultă, Doamne, rugăciunea mea, pleacă urechea ta la căinarea mea și la lacrimile mele ia aminte, căci sunt, la tine, un oaspete, un călător, ca și părinții mei.

14. Intoarce de la mine privirea ta plină de mânie, ca să mă înviorez, mai înainte ca să plec și să nu mai fiu!

40.

Mulțumită, jertfire de sine și rugăciune.

1. Starostelui cântăreților — un psalm al lui David.

2. În Domnul mi-am pus nădejdea mea și el și-a plecat urechea către mine și strigătul meu l-a ascultat.

3. Din groapa pieirii scosu-m'a, din noroi și din tină, și pe stâncă înaltă m'a ridicat și pașii mei i-a întărit.

4. În gura mea el a pus cântare nouă, Dumnezeuul nostru laudă, ca să-l cunoască mulți, să se teamă de el și să nădăjduiască în Domnul.

5. Fericit este omul care își pune nădejdea în Domnul și sfatul celor semeți nu-l cere, sfatul celor rătăciți de minciună.

6. Doamne Dumnezeul nostru, înmulțit-ai minunile tale și punerile tale la cale pentru noi; nimeni nu poate să fie asemenea ție. Aș vrea să le vestesc și să le propoveduesc, dar ele sunt mai presus de orice rostire.

7. Nici jertfele de sânge nu-ți plac, nici prinoasele, dar mi-ai dat urechi ascultătoare; n'ai cerut nici arderi de tot, nici jertfă pentru păcat.

8. Atunci am grăit: «Iată viu, cu sulul cârții unde scrie despre mine:

9. Pururea voit-am să fac voia ta, o, Dumnezeul meu, căci legea ta este în inima mea.»

10. În adunările cele mari am vestit dreptatea ta, căci, Doamne, tu o știi, n'am pus îngrădire împrejurul buzelor tale.

11. Niciodată n'am ascuns dreptatea, în inima mea, ci am propovedit ade-vărul și mântuirea ta și n'am tănuit, în obștea cea mare, bunătatea și credincioșia ta.

12. Să nu oprești, Doamne, de la mine milostivirile tale, iar bunătatea și credincioșia ta să mă ocrotească pururea;

13. Căci suferințe fără de număr m'au impresurat; ajunsu-m'au fărădelegile mele de nu pot să le mai rabd; mai mult decât părul capului meu s'au înmulțit și îndrăzneala mea m'a părăsit.

14. Mântuește-mă, Doamne, cu bună vrerea ta, spre ajutorul meu grăbește-te!

15. Rușineze-se și ajungă de ocară, într'o clipă, toți cei ce caută să-mi ia viața mea; să dea îndărăt și să-și piardă cumpătul cei care voiesc nenorocirea mea!

16. Să fie cuprinși de spaimă și de rușine cei ce-mi zic: «aha, aha!»

17. Să se veselească și să tresalte de bucurie cei ce te caută pe tine, Doamne, și cei ce iubesc mântuirea ta pururea să strige: «Mare este Domnul!»

18. Ci eu sunt sărac și sunt lipsit, însă Domnul îmi va purta de grijă. Ajutorul meu și izbăvitorul meu ești tu! Dumnezeul meu, nu zăbovi!

41.

Plângerea celui obișduit asupra vrăjmașilor vicleni care îl impresoaară.

1. Starostelui cântăreților — un psalm al lui David.

2. Fericit este cel ce ia aminte la cel sărac, căci în ziua nenorocirii Domnul îl va izbăvi,

3. Domnul îl va păzi și-l va ține cu viață. El va fi fericit pe pământ și în ghiara dușmanilor săi tu nu-l vei lăsa să cadă.

4. În patul de zăcere, Domnul va sta lângă el; culcușul lui tu îl vei schimba în vremea boalei sale.

5. Deapururi eu am zis: «Milostiv fii mie, Doamne, vindecă sufletul meu, căci greșit-am înaintea ta!»

6. Ci vrăjmașii mei mă ponegresc și zic: «Când va muri odată și numele lui se va șterge de printre noi?»

7. De vine careva la mine să mă vadă, îmi spune lucruri de minciună; inima lui este plină de răutate și, de iese de la mine, vorbește tot împotriva mea.

8. Cei ce mă urăsc își șoptesc unul altuia, despre mine, zavistii și pun la cale fărădelegi.

9. «O năprasną să dea peste el, — zic ei, — să se prăbușească la pământ și să nu se mai scoale!»

10. Chiar și acela cu care trăiam în bună pace și în care îmi puneam nădejdea, acela care mânca pâinea mea, a ridicat călcăiul împotriva mea!

11. Dar tu, Doamne, milostivește-te spre mine și dă-mi putere ca să răsplătesc dușmanilor mei.

12. Prin aceasta voi ști că tu m'ai iubit, dacă vrăjmașul meu nu mă biruește.

13. Pentru neprihănirea mea, mă sprijini și mă pui să stau pururea în fața ta.

14. Binecuvântat să fie Domnul Dumnezeu al lui Israil, în vecii vecilor! Amin!

42.

Dorul de Sion în țară streină și dușmană.

1. Starostelui cântăreților — o învățatură a fiilor lui Core.

2. Precum cerboaca dorește apa izvoarelor, tot așa sufletul meu te dorește pe tine, Dumnezeule!

3. Sufletul meu însetoșează după Dumnezeu, după Dumnezeu cel viu! Când voi veni, oare, și mă voi arăta în fața Domnului?

4. Lacrămile mele sunt hrana mea, ziua și noaptea, pe când ei îmi spun neîncetat: «Unde este acum Dumnezeuul tău?»

5. Îmi aduc aminte — și atunci inima mea se topește în mine — de zilele când mergeam în cete mari, călăuzindu-le spre casa Domnului, cu bucurie mare și cu cântări de mulțumită, popor în sărbătoare!

6. De ce te prăvălești, o suflete al meu, și te zbuciumi în mine? Nădăjdueste în Dumnezeu, căci eu îl voi lauda mereu pe el: izvorul mântuirii mele și Dumnezeuul meu!

7. Sufletul meu se frânge în mine! Astfel, gândesc la tine, din pământul Iordanului și al Hermonului, din muntele Mizar.

8. O vâltoare cheamă pe cealaltă, în vijelia cataractelor tale; tot așa, toate valurile și toate talazurile tale dau peste mine.

9. Ziua, Domnul dă poruncă și trimite harul său, iar noaptea, cântarea lui de laudă răsună în mine: rugăciune înălțată Domnului, izvorul vieții mele.

10. Grăiesc către Domnul, stâncă mea: «De ce mă uiți, ca să merg încovoiat și trist, copleșit de dușmanii mei?»

11. Simt că oasele mele se sfărâmă, când prigonitorii mei mă fac de răs și-mi spun neîncetat: «Unde este acum Dumnezeuul tău?»

12. De ce te prăvălești, o, suflete al meu, și te zbuciumi în mine? Nădăjdueste în Dumnezeu, căci eu îl voi lauda mereu pe el: izvorul mântuirii mele și Dumnezeuul meu!

43.

Dorul de Sion în țară streină și dușmană.

1. Fă-mi dreptate, Doamne, și apără pricina mea împotriva unui neam necredincios; mântuiește-mă de omul vicleniei și al strâmbătății!

2. Tu ești Dumnezeuul meu, cel prea puternic. Pentru ce mă alungi? Pentru ce să umblu încovoiat și trist, copleșit de vrăjmașii mei?

3. O, trimite lumina și adevărul tău! Ele să mă călăuzească și să mă îndrepteze către muntele tău cel sfânt și către locașurile tale,

4. Ca să ajung la jertfelnicul lui Dumnezeu, al Dumnezeului bucuriei și al veseliei mele, și să te premăresc, în sunet de chitară, Dumnezeule, Dumnezeul meu!

5. De ce te prăvălești, o, suflete al meu, și te zbuciumi în mine? Nădăjdueste în Dumnezeu, căci eu îl voi lauda mereu pe el: izvorul mântuirii mele și Dumnezeuul meu!

44.

Rugăciunea lui Israil, căzut pradă dușmanului, dar totuși credincios lui Dumnezeu.

1. Starostelui cântăreților — un cuvânt de învățatură al fiilor lui Core.

2. Dumnezeule, cu urechile noastre am auzit și părinții noștri ne-au istorisit faptele pe care le-ai săvârșit în vremea lor, în vremea de demult.

3. Cu mâna ta gonit-ai popoarele ca să-i sădești pe ei; ai spulberat păgânii, iar pe ei i-ai făcut să se întindă.

4. Căci nu cu sabia lor au cucerit ei țara, și nici brațul lor nu le-a dat biruința, ci dreapta ta și brațul tău și lumina feței tale, căci tu i-ai fost iubit.

5. Tu ești împăratul meu, o, Dumnezeule; poruncește izbăvirea lui Iacob!

6. Cu ajutorul tău, dăm la pământ pe protivnicii noștri și întru numele tău

sfărâmăm pe cei ce se scoală împotriva noastră.

7. Căci nu mă bizuesc în arcul meu și sabia mea nu poate să mă scape.

8. Ci tu ne faci biruitori asupra protivnicilor noștri și scoți de ocară pe cei ce ne urăsc.

9. Cu tine, Doamne, ne laudăm neîncetat și numele tău îl proslăvim deapureră. — Sela.

10. Ci acum ne-ai alungat și pe noi și ne-ai făcut de rușine și cu ostirile noastre n'ai mai fost alături;

11. Ne-ai lăsat să dăm înapoi din fața vrăjmașului și cei ce ne urăsc au făcut pradă din noi;

12. Ne faci ca pe niște oi hotărâte spre tăiere și ne risipești printre păgâni;

13. Tu vinzi norodul tău pe un preț de nimic și cu prețul vânzării lui nu te faci mai bogat;

14. Tu ne faci de ocară printre vecinii noștri, de răs și de batjocură pentru cei dimprejurul nostru.

15. Ne-ai făcut de poveste între neamuri; străinii clatină din cap când e vorba de noi.

16. În toată vremea, ocară mea este înaintea mea și rușinea acoperă fața mea, 17. Din pricina celui ce mă defaimă și mă batjocorește, din pricina celui dușmănos și dornic de răsbunare.

18. Toate acestea au venit peste noi, măcar că noi nu te uităm și legământul nostru cu tine nu-l lepădăm.

19. Inima noastră nu dă înapoi și pașii noștri nu calcă alături din cărarea ta,

20. Ca să ne năpustești în viziunile șacalilor și să ne acoperi cu umbra morții.

21. De-am fi uitat numele Dumnezeului nostru și am fi întins mâinile noastre către vre-un dumnezeu strein,

22. Oare Dumnezeu n'ar fi dovedit aceasta, el care cunoaște cele mai ascunse gânduri ale inimii?

23. Ci tocmai pentru tine suntem măcelăriți în toate zilele și suntem socotiți ca niște oi de zahana!

24. Deșteaptă-te! Pentru ce dormi tu, Doamne? Deșteaptă-te! Nu ne alunga de istov!

25. Pentru ce ascunzi fața ta și uiți de dosădirea și de asuprirea noastră!

26. Sufletul nostru e smerit până în țărână și trupul nostru se lipește de pământ.

27. Scoală-te, ajută-ne nouă și, după mare mila ta, mântuiește-ne pe noi!

45.

Cântare și urare la cununia Regelui.

1. Starostelui cântăreților — după podobia «Crinii» — o cântare a fiilor lui Core, despre cel iubit. Un cuvânt de învătătură.

2. Inima mea este mișcată de cuvinte prea frumoase! Aduc poemul de în fața Regelui și limba mea este asemenea cu pana unui meșteșugar al slovei.

3. Tu ești frumos ca nimeni altul între oameni și harul se revarsă pe buzele tale, drept aceea Dumnezeu te-a binecuvântat în veac de veac.

4. Incinge-te, puternice, peste coapsă cu sabia ta, cu strălucirea și cu podoaba ta!

5. Și întru mărirea ta pornește! Pornește în carul de război, la luptă, pentru adevăr, blândețe și dreptate, și dreapta ta să săvârșească fapte minunate!

6. Săgețile tale ascuțite — popoare să cadă sub stăpânirea ta — să pătrunză în inima dușmanilor Regelui!

7. Tronul tău, Dumnezeule, este veșnic și schiptrul împărăției tale este schiptrul dreptății.

8. Tu iubești dreptatea și urăști fărădelegea; pentru aceasta, Dumnezeule, te-a uns Dumnezeul tău, cu untul de lemn al bucuriei mai mult decât pe părtașii tăi!

9. Toate veșmintele tale mirosoare a smirnă, aloe și casie; în palat de fildeș te desfătează cântarea harfelor.

10. Fiece de regi se află între alesele tale; regina stă de-a dreapta ta, îmbrăcată în aur de Ofir.

11. «Ascultă, fiică, și vezi și pleacă urechea ta și uită poporul tău și casa tatălui tău:

12. Și Regele se va îndrăgi de frumusețea ta, și fiindcă el e stăpânul tău, te închină lui,

13. Iară fiica Tirului și cei frunțași din popor vor căuta cu daruri să câștige bunăvoința ta.»

14. În podoabă strălucită intra-va fiica Regelui înlăuntrul palatului; veșmântul ei este din aur împletit.

15. În talar de broderie este adusă înaintea Regelui, în vreme ce fecioare, prietenele ei, își sunt înfățișate.

16. Ele sunt călăuzite cu semne de bucurie, și cu veselie mare și intră în palatul Regelui.

17. În locul părinților tăi veni-vor copiii tăi, și-i vei face principii în toată țara.

18. Pomenirea numelui tău păstra-se-va din neam în neam, iar noroadele te vor lăuda în veac de veac.

46.

Desăvârșita nădejde a lui Israel în ocrotirea dumnezeiască.

1. Starostelui cântăreților — un psalm al fiilor lui Core. Cântec după podobia « Fecioarele ».

2. Dumnezeu este scăparea și puterea noastră și ajutor bine venit în vremi de strămtorare.

3. Drept aceea nu ne temem, chiar dacă s'ar răsturna pământul și munții s'ar zgudui în fundul mării,

4. Și valurile ei s'ar frământa și ar spumea, și munții ar fi să-i clătine din loc cu răzvrătirea lor. — Sela.

5. Iată un râu mare și pâraiele lui înveselesc cetatea Domnului, templul și cortul Celui Prea Înalt.

6. Dumnezeu este în mijlocul cetății; ea nu se va clinti. Dis-de-dimineață Dumnezeu îi va veni într'ajutor.

7. Se zbuguiește popoarele, se zdruncină împărățiile; el sloboade glasul său și pământul se topește de spaimă.

8. Domnul Savaot este cu noi! Cetate tare ne este nouă Dumnezeu lui Iacob. — Sela.

9. Veniți de vedeți faptele mărețe ale Domnului, minunile pe care le-a făcut el pe pământ:

10. El a stăviluit războaiele până la capătul pământului; el a sfărâmat arcuși și lancea el a frânt-o și cu foc a ars carele de război.

11. « Opriți-vă și cunoașteți că eu sunt Dumnezeu, prea înalt între popoare și pe pământ prea înalt! »

12. Domnul Savaot este cu noi! Cetate tare ne este nouă Dumnezeu lui Iacob. — Sela.

47.

Cântați Domnului Dumnezeului a tot pământul!

1. Starostelui cântăreților — un psalm al fiilor lui Core.

2. Voi neamuri, toate, bateți din palme! Strigați lui Dumnezeu cu glas de bucurie!

3. Căci Domnul Cel Prea Înalt este înfricoșat și mare împărat peste pământul tot:

4. El a plecat popoare sub stăpânirea noastră și seminții sub picioarele noastre,
5. El ne-a ales nouă moștenirea noastră, mândria lui Iacob, pe care îl iubeste. — Sela.

6. Se urcă Domnul în templul său, în strigăte de bucurie, Cel Veșnic în sunete de trâmbiță.

7. Preamăriți pe Dumnezeu în cântări de harfă, cântați! Cântați împăratului nostru; preamăriți-l!

8. Căci împărat peste tot pământul e Dumnezeu; cântați-i lui cântări de laudă!

9. Dumnezeu împărățește peste neamuri; Dumnezeu stă în jilțul său cel sfânt.

10. Frunțașii popoarelor s'au adunat — ca popor al Dumnezeului lui Avraam — căci ai lui Dumnezeu sunt luptătorii pământului, iar el înalt e foarte!

48.

Cântare întru slava Sionului.

1. O cântare. Un psalm al fiilor lui Core.

2. Mare este Domnul și lăudat foarte în cetatea Dumnezeului nostru, în sfânt muntele său!

3. Frumos întru înălțarea lui și desfătarea pământului întreg, așa este muntele Sionului în latimea de miază-noapte a cetății marelui Rege.

4. Cunoscut este Dumnezeu în palatele sale, ca un turn de scăpare.

5. Căci, iată, regi ținut-au sfat, strân-su-s'au laolaltă;

6. Ci îndată ce-l văzură rămaseră fără grai, spaima îi cuprinse și îngrozii prinseră a fugi.

7. Cutremur dădu peste ei și zvârcoliri ca peste o femeie care naște.

8. Cu vântul de la răsărit i-ai făcut țândări ca pe corăbiile din Tarsis.

9. Precum am auzit zicându-se, așa am și văzut în cetatea Domnului Savaot, în cetatea Dumnezeului nostru, pe care Dumnezeu a întărit-o în vecii vecilor.— Sela.

10. Dumnezeule, înlăuntrul locașului tău, ne aducem pururea aminte de îndurarea ta.

11. Ca și numele tău, Dumnezeule, așa și lauda ta ajunge până la marginile pământului. Dreapta ta e plină de milostivire.

12. Veselească-se muntele Sionului! Tresalte de bucurie fiicele din Iuda, pentru hotărârile judecărilor tale!

13. Mergeți împrejurul Sionului și dați-i ocol; numărați turnurile lui;

14. Priviți la întăririle lui, treceți prin palatele lui, ca să povestiți neamurilor ce vor să fie.

15. Iată, așa este Dumnezeu, Dumnezeul nostru, și în veac și pururea el ne va călăuzi, până dincolo de moarte.

49.

Invățătură despre nimicnicia bunătăților pământestii.

1. Starostelui cântăreților — un psalm al fiilor lui Core.

2. Ascultați aceasta, voi neamuri toate, luați aminte, voi locuitori ai pământului,

3. Și oameni de rând și oameni de frunte, bogați și săraci laolaltă!

4. Gura mea va rosti lucruri înțelepte, oăci socotințele inimii mele sunt pline de pătrundere.

5. Pleca-voi urechea mea la o parabolă, deschide-voi în sunetul harfei, învățătura mea de taină.

6. De ce m'aș teme în vremuri rele, când nelegiuirea prigonitorilor mei mă împresoară?

7. Ei își pun nădejdea în buna lor stare și se fălesc întru mulțimea bogățiilor lor,

8. Și totuși nimeni nu poate să răscumpere pe fratele său, nici să plătească lui Dumnezeu prețul răscumpărării,—

9. Răscumpărarea vieții lor e prea scumpă și niciodată nu e cu putință,—

10. Ca să trăiască pururea și să nu vadă stricăciune.

11. Dimpotrivă: vor vedea cum înțelepții mor, cum pier laolaltă nebulul și omul fără minte și lasă altora avutul lor.

12. În închipuirea lor, casele lor duravor pururea, locașurile lor în neam de neam și cu numele lor numi-vor ținuturile lor.

13. Dar omul, cu toată strălucirea lui, e trecător; el este asemenea dobitoacelor pe care le ucizi.

14. Iată sfârșitul celor ce se încred în ei și al celor ce se iau după sfaturile lor.— Sela.

15. Ca o turmă de oi sunt împinși spre împărăția morții și moartea îi paște; de cu vreme dreptii biruiesc asupra lor și ființa lor hărăzită-i pieirii, căci iadul este locuința lor.

16. Ci numai Dumnezeu va răscumpăra sufletul meu din iad și mă va lua ou sine.— Sela.

17. Nu te turbura deci, când se îmbogățește cineva și când belșugul casei lui spoaște,

18. Căci din toate nu va lua nimic, când va muri, nici nu va coborî după el în mormânt averea lui.

19. Chiar când cineva izbutește în viață să fie fericit și mereu să i se spună: «Să-ți meargă bine!»,

20. Totuși el se va duce după neamul părinților săi, care niciodată nu vor mai vedea lumina.

21. Omul, cu toată slava lui, dacă nu are minte, este asemenea dobitoacelor pe care le ucizi.

50.

Despre jertfa cea adevărată și buna slujire a lui Dumnezeu.

1. Un psalm al lui Asaf.—Dumnezeul cel prea înalt, printre dumnezei,

grăiește și la sine cheamă pe locuitorii pământului, dela răsăritul soarelui și până la apusul lui.

2. Din Sion — desăvârșita frumusețe — Dumnezeu se arată prea luminos.

3. Dumnezeu nostru vine și nu tace; înaintea lui purcede foc mistuitor, iar împrejurul lui se zbugiumă furtuna.

4. De sus el chiamă cerurile și pământul, ca să judece poporul său:

5. « Adunați-mi pe credincioșii mei, cei ce-au încheiat, prin jertfă, cu mine legământ ».

6. Atunci cerurile vestesc dreptatea lui, căci Dumnezeu este judecător. — Sela.

7. « Ascultă, o, poporul meu, ca să-ți grăiesc, o, Israil, ca să te prevestesc: Eu sunt Dumnezeu, Dumnezeul tău !

8. Nu pentru jertfele tale te dojenesc, căci arderile tale de tot sunt pururea înaintea mea.

9. Nu voi lua niciodată din ocolul tău vre-un taur, și nici țapi din țarcurile tale.

10. Ale mele sunt fiarele pădurii și dobitoacele din munte cu miile.

11. Eu cunosc toate păsările munților și toate viețuitoarele câmpiei sunt ale mele.

12. Dacă mi-ar fi foame, nu ție îți voi spune, căci al meu este pământul și cu toate ce cuprinde.

13. Mânănc eu oare carne de tauri și beau sânge de țapi ?

14. Adu lui Dumnezeu jertfă de laudă și plinește Celui Prea Înalt făgăduințele tale !

15. Și strigă-mă în ziua de restriște, și te voi izbăvi, iar tu mă vei cinsti ».

16. Iar celui fără de lege Dumnezeu îi zice: « Ce ai tu să-mi socotești rânduilele mele și să porți în gură legământul meu,

17. De vreme ce tu urăști dojana mea și dai la spate cuvintele mele ?

18. Dacă vezi un fur, tu ești de partea lui și cu cei precurvari te întovărășești;

19. Gura ta o înveți la rele și cu limba ta urzești viclene planuri;

20. Tu stai și vorbești împotriva fratelui tău și împotriva fiului mamei tale azvârli ocară și bârfeală.

21. Iată ce ai făcut, și eu am tăcut, de aceea ți-ai închipuit că eu sunt ca tine. Vreau să te pedepsesc și să pun toate sub ochii tăi.

22. O, de-ați lua aminte, voi care uitați pe Dumnezeu, ca să nu vă sfâșii fără ca nimeni să nu vă poată scoate din mâna mea !

23. Cine aduce jertfă de laudă pe mine mă cinstește și celui ce umblă pe căi neprihănite îi voi arăta mântuirea lui Dumnezeu. »

51.

Un psalm de pocăință.

1. Starostelui cântăreților — un psalm al lui David.

2. Când a fost la el proorocul Natan, după păcatul cu Batșeba.

3. Miluește-mă, Dumnezeule, după mare mila ta și după mulțimea îndurărilor tale, șterge fărădelegea mea,

4. Mai vărtos mă spală de fărădelegea mea și de păcatul meu mă curățește.

5. Că fărădelegea mea eu o cunosc și păcatul meu înaintea mea este pururea.

6. Ție unuia am greșit și ceea ce este rău înaintea ochilor tăi aceea am făcut. Așa încât tu ești drept întru cuvintele tale și nepărtinitor în hotărârile tale.

7. Că iată întru fărădelegi am fost zămislit și întru păcate m'a născut maica mea.

8. Ci fiindcă iubești adevărul înlăuntrul omului, fă-mă într'ascuns să cunosc înțelepciunea.

9. Stropește-mă cu isop, și mă voi curăți; spală-mă, și mai vărtos decât zăpada mă voi albi.

10. Dă-mi prilej de bucurie și de veselie, ca să se bucure oasele de care le-ai zdrobit.

11. Ascunde fața ta de către păcatele mele și toate fărădeligile mele șterge-le.

12. Inimă curată zidește întru mine, Dumnezeule, și duh neșovălcnic înnoește întru cele dinlăuntru ale mele.

13. Nu mă lepăda pe mine de la fața ta și Duhul tău cel sfânt nu-l lua de la mine.

14. Dă-mi iarăși bucuria mântuirii tale și cu duh stăpânitor mă întărește.

15. Invăța-voi pe cei fără de lege căile tale și cei păcătoși la tine se vor întoarce.

16. Izbăvește-mă de sângele vărsat, Dumnezeuule, Dumnezeul mântuirii mele, ca limba mea să se bucore de dreptatea ta.

17. Deschide, Doamne, buzele mele, ca gura mea să vestească lauda ta!

18. Căci ție nu-ți plac jertfele: altfel ți le-aș fi dat; arderile de tot nu le binevoiești.

19. Jertfa lui Dumnezeu: duh umilit; inima înfrântă și smerită, Dumnezeuule, tu n'o urgisești.

20. Fă bine, Doamne, întru bunăvoința ta, Sionului și zidește zidurile Ierusalimului.

21. Atunci bine vei voi jertfa dreptății, prinosul și arderile de tot, atunci vor pune pe altarul tău viței.

52.

Zădarnic se încred nelegiuții în bogățiile lor.

1. Starostelui cântăreților — un cuvânt de învățătură al lui David,

2. Când a venit Doeg Edomitul ca să înștiințeze pe Saul, zicând: «David a intrat în casa lui Achimelec».

3. De ce te fălești cu răutatea, tu cel ce ești puternic, pe când mila Domnului ține pururea?

4. Limba ta ca un brici ascuțit născoceste numai viclenii, o, urzitorule de înșelăciune!

5. Tu iubești răul mai mult decât binele, și minciuna mai mult decât cuvântul adevărat. — Sela.

6. Tu iubești toată vorba aducătoare de pieire, tu limbă prea vicleană!

7. Drept aceea, Dumnezeu te va sfărâma de veci, te va apuca și te va smulge din cortul tău, și din pământul celor vii te va dezrădăcina. — Sela.

8. Atunci dreptii sta-vor la priveală și le va fi teamă, dar vor râde de el și vor grăi:

9. «Iată omul care n'a făcut pe Dumnezeu liman de scăpare, ci s'a încrezut în mulțimea bogățiilor lui și în răutatea lui s'a bizuit».

10. Ci eu sunt ca un măslin roditor, în casa lui Dumnezeu, și în mila lui Dumnezeu pun nădejdea mea în veac de veac.

11. Lăuda-te-voi pururea, căci tu ești cel care ai făcut aceasta și voi nădăjdui întru numele tău, căci tu ești bun către toți cuvioșii tăi.

53.

Nebunia nelegiuților și judecata lui Dumnezeu.

1. Starostelui cântăreților — cu cântare din flaut — un cuvânt de învățătură al lui David.

2. Socotește nebunul în gândul său: «Nu este Dumnezeu!» Stricăciune este viața lor, rătăcire este fiecare faptă a lor. Nu este nici unul care să facă binele!

3. Dumnezeu din ceruri privește la fiii oamenilor, ca să vadă de se mai află vre-un înțelept, vre-unul care să caute pe Dumnezeu;

4. Dar toți cu toții s'au abătut, lăolaltă s'au stricat! Nu mai este nici unul care să facă binele, nici măcar unul singur!

5. Oare nu mai au nici o pricepere toți care făptuesc fărădelegea, care mănâncă pe poporul meu precum ar mânca pâine și de numele lui Dumnezeu nu pomenesc?

6. Atunci ei se vor cutremura înspăimântați, fără să aibă cuvânt de spaimă, căci Dumnezeu va risipi oasele celui ce ridică tabără în jurul tău. I-ai rușinat pe ei, fiindcă Dumnezeu i-a lepădat.

7. O, de-ar veni din Sion mântuirea lui Israel! Când Dumnezeu va întoarce din robie pe poporul său, atunci va tresălta Iacob, atunci bucura-se-va Israel!

54.

Cel prigonit cere ajutorul lui Dumnezeu împotriva dușmanilor săi.

1. Starostelui cântăreților — cu cântare din strune — un cuvânt de învățătură al lui David.

2. Când au venit Zifiții și au zis lui Saul: «Oare tu nu știi că David este ascuns la noi?»

3. Dumnezeuule, întru numele tău mântuește-mă și cu puterea ta fă-mi dreptate!

4. Dumnezeu, ascultă rugăciunea mea, ia aminte la graiurile gurii mele!

5. Căci străinii trufași s'au ridicat împotriva mea, și oameni silnici umblă să-mi ridice viața; ei nu pun pe Dumnezeu în fața lor. — Sela.

6. Iată, Dumnezeu este ajutorul meu, Domnul este cel ce sprijină viața mea.

7. Întoarce răul asupra vrăjmașilor mei! Intru credincioșia ta nimicește-i!

8. Din toată inima îți voi aduce jertfă, preamări-voi, Doamne, numele tău cel bun,

9. Căci Domnul mă izbăvește din toată strămtorarea și ochii mei privesc la protivnicii mei înfrânți.

55.

Rugăciune pentru stărpirea celor vânzători.

1. Starostelui cântăreților — cu cântare din coarde — un cuvânt de învățătură a lui David.

2. Pleacă urechea, Dumnezeule, la rugăciunea mea și nu te feri de cererea mea!

3. Ia aminte și mă auzi, căci rătăcesc plin de grijă și aiurit,

4. De strigătul vrăjmașilor mei și de strămtorarea în care mă țin cei fără de lege, căci ei prăvălesc asupra mea nenorocire și mă prigonesc plini de mânie.

5. Inima mea se zbate în pieptul meu și spaima morții a căzut peste mine.

6. Frică și cutremur mă cuprind și flori de groază mă străbat.

7. Ci zic: O, de-aș avea aripi ca porumbielul, aș zbura și mi-aș găsi un sălaș!

8. Cu adevărat aș fugi departe, ca să-mi petrec viața în pustie. — Sela.

9. M'aș grăbi mai repede ca vântul, mai iute ca furtuna, să caut un loc de scăpare.

10. Sfărâmă-i, Doamne! Dezbină limbile lor, căci văd silnicie și împerechere, în cetate.

11. Zi și noapte, fac de strajă pe zidurile ei, dar înlăuntru este stricăciune și obijduire.

12. Prăpădul este în ea, iar din piața ei nu se curmă apăsarea și viclenia.

13. Căci, dacă un vrăjmaș m'ar face de ocară, aș suferi; iar dacă un protivnic

s'ar ridica semet împotriva mea, m'aș ascunde de el.

14. Dar nu e vorba de ei, ci de tine, om de potriua mea: prietenul meu și credinciosul meu,

15. Cu care purtam o prietenie de dragi destăinuiți și, în mijlocul cetelor insufleteite, pășeam în casa Domnului.

16. Ajungă-i fără de veste moartea! Pogoare de vii în împărăția morții! Căci numai răutate este în sălașele lor și în inima lor.

17. Dar eu strig către Dumnezeu și Domnul mă va mântui.

18. Seara și dimineața și în miez de zi plâng și mă tânguesc, și el aude glasul meu.

19. El mă va izbăvi cu pace din lupta pornită împotriva mea, oricât de mulți ar fi dușmanii mei.

20. Dumnezeu mă va auzi și îi va smeri, el care stă în jilțu-i dintru început—Sela—pentru că ei nu se schimbă și nu au frică de Dumnezeu.

21. Fiecare din ei întinde mâna împotriva prietenului său și legământul cu el îl pângărește.

22. Linguşirile gurii lui sunt dulci ca laptele, dar inima lui e plină de război; cuvintele lui sunt mai lunecoase decât untul de lemn, dar ele sunt săbii ascuțite.

23. Lasă în grija Domnului povara vieții tale și el îți va purta de grijă; niciodată nu va lăsa să șovăiască pe cel drept.

24. Iar tu, Dumnezeule, îi vei prăbuși în fundul prăpastiei; cei ce varsă sânge și cei deprinși cu vicleșugul nu vor ajunge la jumătatea vieții. Ci eu întru tine îmi pun nădejdea mea!

56.

Nădejdea în Dumnezeu în vreme de grea cumpănă.

1. Starostele cântăreților — după podoabia: «Porumbița metelor plaiuri depărtate» — o cântare de taină a lui David, când Filistenii l-au prins în orașul Gat.

2. Miluește-mă, Dumnezeule, căci oamenii mă calcă în picioare și în toată vremea asupritorii mei bat război cu mine;

3. In toată vremea cei ce mă pândesc caută să mă înghită, căci mulți sunt cei ce mă hărțuesc cu semeție.

4. Ci, în ziua temerii, eu nădăjduesc în tine.

5. Dumnezeu îmi va da prilej să preamăresc hotărîrea lui. În Dumnezeu îmi pun nădejdea și nu mă tem. Ce-ar putea să-mi facă mie omul?

6. Zi de zi, ei împovărează cărările mele și tot ce pun la cale este numai spre răul meu.

7. Pornesc împotriva-mi, mă iscodesc, se țin după mine și năzuesc să-mi ia viața.

8. Cu nelegiuirea lor gândesc să scape! Intru mânia ta, o, Dumnezeule, prăbușește popoarele!

9. De viața mea rătăcitoare ținut-ai socoteală. O, strânge lacrimile mele în burdufurile tale! Oare nu sunt ele trecute în cartea ta?

10. Pentru aceasta, vrăjmașii mei vor da înapoi, în ziua când voi striga către tine. Iată, știu că Dumnezeu este de partea mea.

11. Dumnezeu îmi va da prilej să preamăresc hotărîrile lui. Cu ajutorul Domnului preamări-voi hotărîrea lui!

12. În Dumnezeu îmi pun nădejdea și nu mă tem. Ce-ar putea să-mi facă mie omul?

13. Țiu bine minte, Dumnezeule, făgăduințele mele și jertfă de laudă îți voi aduce;

14. Căci tu ai scăpat sufletul meu de moarte, ba și picioarele mele de cădere, ca să merg înaintea lui Dumnezeu întru lumina celor vii.

57.

Rugăciune de mântuire din mâna vrăjmașilor.

1. Starostelui cântăreților — după podobia: « Să nu sfărâmi! » — o cântare de taină a lui David, când a fugit în peștera de dinaintea lui Saul.

2. Miluește-mă, Dumnezeule, miluește-mă, Dumnezeule, căci sufletul meu la tine caută scăpare și la umbra aripilor tale adăposti-mă-voi, până ce va trece vremea de restriște!

3. Chem pe Dumnezeu Cel Prea Înalt, pe Dumnezeu care dă izbânda,

4. Ca să trimită din ceruri ajutorul său și să mă mântuiască, în pofida celui ce poartă pețierea mea! — Sela. Trimită Dumnezeule mila și credincioșia sa!

5. În mijlocul leilor trebuie să sălășluiesc, în mijlocul celor ce varsă foc pe nări, al oamenilor, ai căror dinți sunt lance și săgeți, a căror limbă e sabie ascuțită.

6. Ridică-te mai presus de ceruri, Dumnezeule, și slava ta să strălucească peste tot pământul!

7. Lațuri au întins sub pașii mei și au smerit până la pământ sufletul meu; o groapă a săpat înaintea mea, dar au căzut în ea. — Sela.

8. Îmbărbătată este inima mea, Dumnezeule, inima mea este îmbărbătată! Voi cânta și te voi proslăvi.

9. Deșteaptă-te, mărirea mea! Deșteptați-vă, harfă și chitară, căci voiesc să deștept zorile!

10. Lăuda-te-voi printre popoare, Doamne, preamări-te-voi în strune, printre neamuri,

11. Căci mare până la ceruri este mila ta și până la nouri credincioșia ta.

12. Ridică-te mai presus de ceruri, Dumnezeule, și slava ta să strălucească peste tot pământul!

58.

Dumnezeu, răzbunătorul celor drepti și pedepsitorul celor nelegiuiți.

1. Starostelui cântăreților — după podobia: « Să nu sfărâmi! » — o cântare de taină a lui David.

2. Rostiți voi, oare, stăpânitorilor, hotăriri drepte și judecați voi după dreptate pe fiii oamenilor?

3. Dimpotrivă, din toată inima, voi lucrați nedreptatea pe pământ și mâinile voastre croiesc calea silniciei.

4. Cei fără de lege își greșesc cărarea de la naștere, iar cei mincinoși rătăcesc din pântecul maicii lor.

5. Veninul lor este ca veninul șarpelui; ei sunt ca o năpărcă surdă care-și astupă urechile,

6. Și care nu aude glasul vrăjitorilor, glasul descântătorului dibaci.

7. O, Dumnezeu, zdrobește-le dinții din gură! Smulge dinții cei ascuțiți ai puilor de lei, o, Doamne!

8. Risipească-se ca apele, care se scurg și pier! Și săgețile lor, când le vor slobozi, teșite să ajungă!

9. Ca melcul să fie, ce se topește în mers, ca un făt născut mai înainte de vreme și care niciodată nu vede soarele!

10. Iar mai înainte ca oalele voastre să simtă ghimpii sub ele, fie verzi, fie aprinși, vijelia să-i măture!

11. Dreptul se va bucura când va vedea răzbunarea. Scâlda-va picioarele sale în sângele celui nelegiuit,

12. Iar lumea va zice: «Cu adevărat este o răsplată pentru cel drept și este un Dumnezeu care judecă, pe pământ!»

59.

Rugăciunea unui prigonit pe nedrept.

1. Starostelui cântăreților — după podobia: «Să nu sfărâmi!» — o cântare de taină a lui David, când Saul a trimis oamenii săi și îi păzeau casa ca să-l omoare.

2. Izbăvește-mă de vrăjmașii mei, Dumnezeul meu, și din partea celor ce se ridică împotriva mea, ocrotește-mă!

3. Mântuește-mă de cei ce făptuesc fărădelegea și de vărsătorii de sânge scapă-mă!

4. Căci iată-i că pândesc sufletul meu și oameni cruzi năvălesc asupra mea, fără ca eu, o, Doamne, să fi făcut vre-o fărădelege sau vre-un păcat!

5. Fără să fiu de vină, ei alegă și dau peste mine. Stai de pază ca să mă întâmpini cu ajutorul tău și privește!

6. Căci tu ești Domnul, Dumnezeul Savaot, Dumnezeul lui Israel; deșteaptă-te să pedepsești toate neamurile; fii fără îndurare cu cei ce calcă legea! — Sela.

7. În fiecare seară ei vin iar și iar, urlă cum urlă câinii și prin cetate dau târcoale.

8. Iată, gura lor spumegă, buzele lor sunt cumplite ca săbiile, căci zic ei: «Cine aude?»

9. Dar tu, Doamne, râzi de ei, tu îți bați joc de toți păgânii.

10. Tu ești vârtutea mea, pe tine te voi preamări, căci tu ești, Dumnezeule, scăparea mea.

11. Mila lui Dumnezeu mă va întâmpina; Dumnezeu mă va face să văd înfrângerea dușmanilor mei.

12. Nu-i ucide, ca să nu-i uite poporul meu, ci fă-i să rătăcească și prin puterea ta prăbușește-i, căci tu, Doamne, ești pavăza noastră!

13. Păcat al gurii lor să fie tot cuvântul de pe buzele lor. Prindă-se ca într'un laț în semeția lor, din pricina blestemului și a înșelăciunii din vorba lor.

14. Nimicește-i întru mânia ta, nimicește-i de istov, ca să știe oă e un Dumnezeu, care stăpânește în Iacob, până la marginile pământului. — Sela.

15. În fiecare seară ei vin iar și iar, urlă cum urlă câinii și prin cetate dau târcoale.

16. Ei umblă rătăcind după mâncare și, dacă nu se satură, ei mărâe nemulțumiți.

17. Ci eu cânt tăria ta și în fiecare dimineață mă bucur foarte de milostivirea ta, căci tu ești cetatea mea de scăpare și locul meu de adăpost în vreme de restriște.

18. Tu ești vârtutea mea, pe tine te voi proslăvi, căci tu, Dumnezeule, ești scăparea mea, ești Dumnezeul meu cel milostiv!

60.

Rugăciune și cerere de ajutor după o bătălie.

1. Starostelui cântăreților — după podobia: «Crinii mărturisirii» — o cântare de taină a lui David, spre învățătură,

2. Când el făcu război cu Sirienii din Mesopotamia și din ToBa, și Ioab întorcându-se bătu douăsprezece mii de Edomiți în Valea Sărată.

3. O, Dumnezeule, tu ne-ai aruncat, tu ai făcut spărtură în rândurile noastre, te-ai mâniat pe noi și în învălmășag ne-ai pus pe fugă.

4. Tu ai făcut să se cutremure pământul, tu l-ai spintecat; încheagă laolaltă sfărâmăturile lui, căci el se clatină.

5. Tu ai pus pe poporul tău la grele încercări, tu ne-ai dat să bem un vin care amețește.

6. Și numai celor ce se tem de tine, tu le-ai dat un steag ca să poată ține piept arcului dușman. — Sela.

7. Pentru izbăvirea celor iubiți ai tăi, mântuiește-ne cu dreapta ta și ne auzi pe noi!

8. Dumnezeu a grăit în templul său: «Sui-mă-voi și voi împărți Sihemul și valea adâncă de la Sucot voi măsura-o.

9. Al meu este Galaadul, al meu e Manase, Efraim e coiful meu, iar Iuda este schiptrul meu.

10. Moabul îmi slujește drept lighean de spălat; asupra Edomului arunc încălțăminta mea; împotriva Filistenilor izbucnesc în strigăte de război.»

11. Cine mă va conduce în cetatea înțărîtă? Cine mă va îndruma către Edom?

12. Nu ne-ai aruncat tu oare de la tine, Dumnezeul nostru, și cu oștirile noastre nu vrei să mai mergi?

13. Ajută-ne împotriva apăsătorilor, căci ajutorul omenesc n'are nici o tărie.

14. Cu Dumnezeu câștiga-vom biruință și el însuși va călca în picioare pe vrăjmașii noștri.

61.

Rugăciunea unui rege în surghiun.

1. Starostelui cântăreților — cu cântare din harfă — un psalm al lui David.

2. Auzi, Dumnezeule, strigătul meu; ia aminte rugăciunea mea!

3. De la marginile pământului strig către tine, cu inima prididită de mâhnire; pe stâncă pe care nu pot să mă urc, călăuzește-mă!

4. Căci cu loc de scăpare ești pentru mine; turn puternic în fața dușmanului.

5. O, de-aș putea să sălășluiesc în cortul tău pururea; la adăpostul aripilor tale să caut mântuirea mea! — Sela.

6. Căci tu, Dumnezeule, ascultă jurnințele mele și dai moștenirea cuvenită celor ce cinstesc numele tău.

7. Adaugă zile multe la zilele împăratului; fie ca anii lui să fie peste vârste și vârste!

8. Rămâie împărat în vecii vecilor, înaintea lui Dumnezeu! Poruncește ca mila și credincioșia să-l aibă în pază!

9. Ci eu voi cânta în veac numelui tău, ca să împlinesc, zi cu zi, juruințele mele!

62.

Lăsarea în voia lui Dumnezeu, când dușmanii dau năvală.

1. Starostelui cântăreților — lui Iedutun — un psalm al lui David.

2. Numai întru Domnul sufletul meu e liniștit; căci de la el vine mântuirea mea,

3. Numai el este stâncă mea și izbăvirea mea, locul meu de adăpost, ca să nu mă mai clatin.

4. Până când vă veți năpusti asupra unui om, ca să-l doborâți cu toții la pământ, ca pe un perete povârnit, ca pe un zid gata de prăbușire?

5. Intr'adevăr, ei pun la cale ca să-l doboare din locul său înalt, de aceea iubesc minciuna: cu gurile lor binecuvintează, iar înlăuntrul lor clocotește blestemul. — Sela.

6. Numai întru Domnul sufletul meu e liniștit, căci de la el vine nădejdea mea;

7. Numai el este stâncă mea și mântuirea mea, locul meu de adăpost, ca să nu mă mai clatin.

8. La Dumnezeu aflu izbăvirea mea și slava mea, stâncă mea cea puternică; locul meu de scăpare este la Dumnezeu.

9. Nădărduiți întru el în toată vremea; voi, obștia poporului, revărsați înaintea lui inimile voastre, căci Dumnezeu este scăparea noastră! — Sela.

10. Numai ca o suflare sunt fiii oamenilor! O minciună sunt ei! Dacă îi pui în cântar, toți laolaltă sunt mai ușori decât suflarea!

11. Nu nădărduiți în silnicie și nu puneți temei pe jaf și pe hrăpire; iar dacă averea voastră crește, nu vă liپیți inima de ea!

12. O dată a grăit Dumnezeu, dar eu am auzit de două ori: că puterea este a lui Dumnezeu,

13. Și a ta, Doamne, este mila, căci tu vei răsplăti fiecăruia după faptele sale.

63.

Dumnezeule, sufletul meu însetează după tine!

1. Un psalm al lui David, pe când se afla în pustiul Iudei.

2. Dumnezeule, Dumnezeul meu, pe tine te caut, după tine însetează sufletul meu, pe tine te dorește cu înfocare trupul meu, întocmai ca un pământ uscat, secătuit și fără apă.

3. O, de-aș putea să te privesc în locașul tău, ca să văd puterea și slava ta!

4. Căci mai bun este harul tău decât viața. Atunci buzele mele te vor lăuda.

5. Atunci te voi binecuvânta în toată viața mea și voi ridica mâinile mele, chemând numele tău.

6. Sufletul meu se va sătura ca de grăsimi și de mâncări alese; cu strigăte de veselie te va lăuda gura mea.

7. Chiar în așternutul meu îmi voi aduce aminte de tine și în străjile nopții te voi căuta cu mintea mea.

8. Căci tu ești ajutorul meu și la umbra aripilor tale tresălta-voi de bucurie.

9. Sufletul meu se lipește de tine și dreapta ta mă sprijină.

10. Iar cei ce caută să-mi ia viața pogoare-se în locurile cele mai de jos ale pământului!

11. In ascuțișul săbiei să fie dați și vulpilor să cadă pradă!

12. Iar împăratul se va bucura întru Domnul, și cei ce se jură întru numele lui mândri-se-vor, căci gura mincinosilor va fi astupată.

64.

Dreptul prigonit nădăjduște și așteaptă ziua de izbândă.

1. Starostelui cântăreților — un psalm al lui David.

2. O, Dumnezeule, ascultă glasul meu, când viu și plâng la tine, apără viața mea de vrăjmașul meu cel groaznic.

3. Ocrotește-mă de uneltirile celor răi și de ceata celor ce lucrează fărădelegea;

4. De cei ce-și ascut limba ca o sabie și-și pregătesc săgețile — vorbele lor amare —

5. Ca să săgeteze pe ascuns pe cel nevinovat; și-lucid într'o clipă și nici o teamă n'au!

6. Ei se îndeamnă între sine la faptele, se sfătuesc cum să întindă curse și grăiesc: «Cine ne va vedea?»

7. Ei născocesesc lucruri ticăloase: «Suntem gata! Planul e bine întocmit!» — Iar lăuntru omului, iar inima lui este o prăpastie! —

8. Dar Dumnezeule le va trimite o grabnică săgeată și vor fi uciși.

9. Limba lor va cășuna prăbușirea lor, iar cine îi va vedea va clătina din cap.

10. Atunci toți vor fi cuprinși de spaimă și vor vesti fapta lui Dumnezeu și vor pricepe lucrul lui.

11. Să se bucure cel drept întru Domnul și să-și pună nădejdea în el, iar cei cu inima curată să se veselească foarte!

65.

Mulțumire pentru binefacerile duhovnicești și trupești primite de la Dumnezeu.

1. Starostelui cântăreților — un psalm al lui David — o cântare.

2. Ție se cuvine, Dumnezeule, cântare de laudă în Sion! Ție să-ți fie deplin plăcite juruințele noastre.

3. O, tu care ascuți rugăciunea! Către tine să se îndrepteze toată făptura!

4. Păcate și iar păcate mă covârșesc, dar tu ierți fărădelegile noastre!

5. Fericit este acela pe care l-ai ales și l-ai apropiat de tine, ca să locuiască în curțile tale! Fă-ne să ne săturăm de bunătațile casei tale, de sfințenia locașului tău!

6. Tu ne auzi întru dreptatea ta și ne răspunzi prin fapte prea mărețe, o, Dumnezeule al mântuirii noastre, tu care ești nădejdea tuturor marginilor pământului și a depărtatelor ostroave!

7. Tu care ai întemeiat munții cu puterea ta, tu cel ce te încingi cu tărie,

8. Tu care potolești mugetul Oceanului, ramătul valurilor și zarva popoarelor.

9. Locuitorii marginilor pământului cuprinși au fost de spaimă din pricina minunilor tale; răsăritul și apusul tu le umpli de uimire.

10. Tu porți de grijă pământului și-l umpli de belșug, și-l îmbogățești foarte; pâraiele Domnului sunt pline de apă; tu faci să crească grâul lor, și-l faci să crească astfel.

11. Tu adăpi brazdele pământului, tu moi bulgării lui, tu îl desfunzi prin ploile tale și binecuvintezi roada lui.

12. Astfel tu încununezi anul cu facerile tale de bine, și pe urmele carului tău picură grăsimea;

13. Picură pășunile pusticii și cu bucurie se încing colinele;

14. Munții se acoperă cu turme, văile se înveșmântă în lanuri de grâu, oamenii hăulesc și cântă.

66.

Cântare de mulțumită și de laudă lui Dumnezeu după o biruință.

1. Starostelui cântăreților. O cântare. Un psalm. Strigați Domnului tot pământul,

2. Cântați în strune numele lui, ridicăți în slăvi lauda lui!

3. Rostiți lui Dumnezeu: «Cât de minunate sunt lucrurile tale! Pentru puterea ta cea mare, chiar vrăjmașii tăi te măgulesc fățarnic;

4. Toți locuitorii pământului se închină ție și ție îți cântă, proslăvind numele tău.» — Sela.

5. Veniți și vedeți lucrările lui Dumnezeu și cât de minunat este el în faptele sale către oameni:

6. El a prefăcut marea în uscat și prin râul Iordanului au trecut cu piciorul; să ne bucurăm deci de el!

7. El stăpânește pururea prin puterea lui, iar ochii lui iscodesc popoarele; răzvrătiții să nu se mai trufească! — Sela.

8. Binecuvântați, popoare, pe Dumnezeul nostru și roștiți sus și tare lauda lui,

9. A lui, care ne-a dat viață și n'a răbdat ca picioarele noastre să șovăiască!

10. Căci tu, Dumnezeule, ne-ai pus la încercare, ne-ai lămurit cum se lămurește argintul;

11. Tu ne-ai făcut să cădem în cursă; poveri ai pus în spinarea noastră;

12. Ingăduit-ai celor de alt neam să calce în picioarele cailor capetele noastre; aruncați am fost în foc și în apă, dar tu ne-ai scos spre mulțimea bucuriei noastre.

13. Pentru aceasta intra-voi în casa ta cu arderi de tot și făgăduințele mele le voi împlini,

14. Făgăduințele pe care le-au grăit buzele mele și le-a jurat gura mea pe când eram în restriște.

15. Arderi de tot grase îți voi aduce cu miros de jertfă de berbeci. Jertfi-voi ție boi și țapi. — Sela.

16. Veniți și ascultați, voi toți cei ce vă temeți de Dumnezeu, să vă povestesc toate câte a făcut el pentru mine.

17. Strigat-am către el cu gura mea și l-am preamărit cu limba mea.

18. Dacă aș fi avut gânduri viclene în inima mea, Domnul nu m'ar fi ascultat,

19. Dar Dumnezeu m'a ascultat și a luat aminte la glasul rugăciunii mele.

20. Binecuvântat să fie Dumnezeu, care nu a respins rugăciunea mea, ci m'a miluit cu mila sa!

67.

Mulțumită pentru binecuvântări duhovnicești și trupești.

1. Starostelui cântăreților — cu cântare din harfă — un psalm. Un cântec. 2. Milostiv fii nouă, Dumnezeule, și ne binecuvintează, lumineze fața ta peste noi! — Sela.

3. Ca să se cunoască pe pământ purtarea ta de grijă, întru toate popoarele mântuirea ta!

4. Să te laude pe tine neamurile, Dumnezeule, să te laude pe tine toate limbile!

5. Să se veselească noroadele și să tresalte de bucurie, căci tu judeci semințiile cu dreptate și îndrumător ești popoarelor pe pământ. — Sela.

6. Să te laude pe tine neamurile, Dumnezeu, să te laude pe tine toate popoarele!

7. Pământul dat-a roadele sale; Dumnezeu, Dumnezeul nostru, ne binecuvintează;

8. Ne binecuvintează pe noi Dumnezeu și toate marginile pământului să-l cinstească pe el!

68.

Cântare de biruință în cinstea proriei dumnezeesti.

1. Starostelui cântăreților — un psalm al lui David. O cântare.

2. Să se scoale Dumnezeu, să se risipească vrăjmașii lui și să fugă dinaintea lui cei ce-l urăsc pe el!

3. Ca fumul să se împrăștie! Precum se topește ceara de fața focului, așa să piară din fața lui Dumnezeu cei fără de lege,

4. Iar dreptii să se veselească, să tresalte înaintea lui Dumnezeu și să se bucure cu bucurie mare!

5. Cântați Domnului, preamăriți numele lui, gătiți calea celui ce vine în car, prin pustie! Domnul este numele lui, bucurați-vă înaintea lui!

6. Părintele orfanilor și apărătorul văduvelor este Dumnezeu în sfântul său locaș.

7. Dumnezeu aduce acasă pe cei răzleți, scoate pe robiți la fericit liman, dar cei ce se ridică împotriva lui locui-vor un ținut ars de soare.

8. O, Dumnezeule, când tu ieșai în fruntea poporului tău, când tu înaintai prin deșert, — Sela —

9. Pământul se cutremura, chiar și cerurile se scuturau de rouă înaintea ta, Dumnezeule, ca și acest Sinai, în fața lui Dumnezeu, Dumnezeul lui Israel!

10. Ploi îmbelșugate dat-ai, Dumnezeule, și moștenirea ta cea istovită ai întărit-o.

11. Sălășluit-ai turma ta în țara pe care prin bunătațea ta, Dumnezeule, ai pregătit-o pentru cei săraci.

12. Domnul a rostit tare cuvânt de biruință și vestitoarele biruinței erau în ceată mare:

13. «Regii oștirilor dau înapoi și fug, iar stăpâna casei împarte prada».

14. O, de-ați rămânea tihniți lângă vetrele voastre! Doar și aripile porumbeșii sunt îmbrăcate cu argint și penele ei cu aur strălucitor!

15. Când Cel Atotputernic împrăștia pe regi, muntele Salmonului era alb ca zăpada,

16. Muntele lui Dumnezeu, muntele Basanului, muntele cu piscuri multe, muntele Basanului!

17. De ce vă uitați cu ciudă, voi munți cu vârfuri multe, la muntele pe care Dumnezeu și l-a ales ca locaș al său? Cu adevărat Domnul va locui acolo în veac de veac.

18. Carele de ră boi ale lui Dumnezeu sunt zeci de mii și mii de mii. Domnul vine din Sinai în templul său.

19. Suiu-te-ai în înălțime, adu-ai robi din robie, luat-ai daruri de la oameni; chiar și cei răzvrățiți îngăduiți au fost să locuiască lângă Domnul Dumnezeu.

20. Binecuvântat să fie Domnul în fiecare zi, el care poartă povara noastră, el este Dumnezeu, Mântuitorul nostru. — Sela.

21. Dumnezeu e pentru noi un Dumnezeu al mânturii, căci el, Domnul cel Atotputernic, ne scapă de moarte.

22. Ci Dumnezeu zdrobește capul vrăjmașilor săi, țeasta celor ce umblă în păcate.

23. Domnul a zis: «Din Basan voi aduce înapoi pe credincioșii mei, îi voi scoate din adâncurile mării,

24. Așa încât să scalzi în sânge piciorul tău, iar limba câinilor tăi să aibă parte de dușmanii tăi!»

25. Văzut-am, Dumnezeule, alaiul tău, alaiul Dumnezeului meu, împăratului meu, în sfântul tău locaș:

26. În frunte cântăreții, apoi purtătorii de alăute și de harfe, iar la mijloc fecioarele bătănd din दौरا:

27. «In adunări binecuvântați pe Dumnezeu, pe Domnul, voi cei din obârșia lui Israel!»

28. Iată pe Veniamin, cel mai tânăr și care merge în frunte, apoi căpeteniile lui Iuda în veșmintele lor de porfiră, căpeteniile lui Zebulon și ale lui Neftali.

29. Vădește, Dumnezeule, puterea ta! Dumnezeule, lucrul tău pentru noi întărește-l,

30. Din sfântul tău locaș cel din Ierusalim! Regii îți vor aduce ție daruri.

31. Ceartă fiara care locuiește în trestii¹, cireada taurilor și vițeii popoarelor, ca să se smerească, aducând grele daruri de argint. Risipește neamurile cele iubitoare de războaie!

32. Veni-vor căpetenii din Egipt; Etiopia va alerga la Dumnezeu cu mâinile întinse.

33. Voi, împărății ale pământului, cântați lui Dumnezeu, preamăriți pe Domnul, în strune și în organe! — Sela—

34. Pe Domnul, care trece în carul său prin cele mai de sus și din veac ceruri ale sale. Iată, el sloboade în tunetul său glasul său năprasnic!

35. Dați slavă lui Dumnezeu! Măreția lui stăpânește peste Israil și puterea lui norii cerului!

36. Minunat te arăți, Dumnezeule, din templul tău cel sfânt! Dumnezeuul lui Israil este Dumnezeuul care dă poporului putere și vârtute. Binecuvântat să fie Dumnezeu!

69.

Rugăciune pentru mântuirea din prigoană.

1. Starostelui cântăreților — un psalm al lui David, pe podobia « Crinii ».

2. Mântuește-mă, Dumnezeule, căci apele mi-ajung până la gât,

3. Mă scufund în mâl adânc și n'am unde să-mi proptesc piciorul. Mă duc în vârtoarea apelor și șuvoaiele trec peste capul meu.

4. Sunt istovit de strigăt, gâtlejul meu aprins e ca de foc, ochii mei se sting așteptând ajutor de la Dumnezeu.

5. Cei ce mă urăsc fără cuvânt sunt mai mulți decât părul capului meu; mulțime mare sunt cei ce vor să mă piardă, dușmanii mei din pricina mincinoase.

Când n'am hrăpit, atunci a trebuit să dau înapoi!

6. Dumnezeule, tu cunoști nebulnia mea și păcatele mele nu-ți sunt ascunse.

7. Să nu se rușineze din pricina mea cei ce nădăjduesc întru tine, Doamne Dumnezeule Savaot! Să nu dea de ocară, din pricina mea, o, Dumnezeule al lui Israil, cei ce te caută pe tine!

8. Căci pentru tine sufăr batjocură și ocara acopere fața mea;

9. Strein sunt pentru frații mei și ca un necunoscut pentru feciorii maicii mele.

10. Căci râvna casei tale m'a mâncat și ocările celor ce te ocărăsc pe tine au căzut asupra mea.

11. Când am plâns și am postit, atunci mi-am găsit ocară;

12. Când am pus pe mine sac de pocăință, am ajuns pentru ei de poveste.

13. Sunt de râsul celor ce stau la poarta cetății și bețivii îmi scornesc cântece de ocară.

14. Dar eu mă rog ție, Doamne, la vreme prielnică; după mare mila ta, auzi-mă, Dumnezeule, întru credincioșia mântuirii tale!

15. Scoate-mă din noroi, ca să nu mă scufund și scăpat să fiu de cel ce mă urăsc, și din vârtoarea apelor,

16. Ca să nu mă covârșescă puhoiul apelor și să nu mă înghită adâncul și abisul să nu-și deschidă gura peste mine!

17. Auzi-mă, Doamne, căci prea bună este mila ta; după mulțimea îndurărilor tale, întoarce-te spre mine,

18. Și nu ascunde fața ta de robul tău, căci la grea cumpănă mă aflu; grăbește-te și auzi-mă!

19. Fii aproape de sufletul meu și-l mântuește; în pofida vrăjmașilor mei, slobozește-mă!

20. Tu știi ocara mea și rușinea mea și batjocura mea: în fața ta stau toți asupritorii mei.

21. Ocara a zdrobit inima mea și sunt bolnav de moarte; nădăduit-am milă, dar în zădar, și mângâietori, dar n'am găsit.

22. Dimpotrivă, pus-au fiere în mâncarea mea și ca să-mi astâmpăr setea m'au adăpat cu oțet.

¹ Faraon.

23. Facă-se masa lor înaintea lor o cursă și tihna lor un laț!

24. Întunece-se ochii lor să nu mai vază, și coapsele lor neconținut să tremure!

25. Varsă peste ei necazul tău și vâpaia mâniei tale să-i ajungă!

26. Pustiască-se sălașul lor și în cor-turile lor să n' aibă cine să locuiască,

27. Fiindcă prigonesc pe cel pe care tu l-ai bătut și durerile celor răniți de tine le sporesc.

28. Adaugă fărădelegi la fărădelegile lor, ca să nu se poată îndreptăți înaintea ta.

29. Șterși să fie din cartea vieții și laolaltă cu cei dreپți să nu fie înscrși!

30. Iar eu sunt sărac și plin de suferință; mântuirea ta, Dumnezeule, să mă ocrotească.

31. Atunci voi lauda numele lui Dumnezeu întru cântări și-l voi preamări cu mulțumită.

32. Iar aceasta îi va fi Domnului mai plăcut decât un taur tânăr cu coarne și cu copita despicată.

33. Vedea-vor săracii și se vor bucura, iar vouă celor ce căutați pe Dumnezeu, vie să vă fie inima,

34. Căci Domnul ascultă pe dosădiți, iar la robii săi nu caută ou dispreț.

35. Preamărească-l pe el cerul și pământul, mările și tot ce se mișcă într'nsele!

36. Căci Dumnezeu va mântui Sionul și va zidi cetățile lui Iuda; și se vor sălășlui în ele și le vor stăpâni.

37. Și neamul slujitorilor lui moșteni-le-va și cei ce iubesc numele lui vor locui acolo.

70.

Strigătul de ajutor al unui prigonit.

1. Starostelului cântăreților — un psalm al lui David, «ca să se țină minte».

2. Dumnezeule, grăbește-te spre scăparea mea! Doamne, grăbește-te într'ajutorul meu!

3. Să se rușineze și să se facă de ocară cei ce umblă ca să-mi ia viața! Să dea înapoi și să ajungă de batjocură cei ce poftesc pierderea mea!

4. De rușine să întoarcă spatele cei ce zic: «aha, aha!»

5. Ci să se bucure și să se veselească cei ce te caută pe tine și neincetă să strige cei ce iubesc mântuirea ta: «Mare este Dumnezeu!»

6. Dar eu sunt sărac și dosădit, Dumnezeule! Zorește-te spre mine! Tu ești ajutorul și izbăvitorul meu, Doamne, nu zăbovi!

71.

Israel se roagă Domnului să nu fie părăsit la bătrânețe.

1. La tine, Doamne, caut scăparea mea, să nu fiu rușinat în veac!

2. Întru dreptatea ta mântuește-mă și fă-mă slobod, pleacă spre mine urechca ta și mă izbăvește!

3. Fii pentru mine stâncă de scăpare, unde să mă adăpostesc deapururi! Tu ai poruncit ca să fiu mântuit, căci tu ești stâncă mea și cetatea mea cea tare.

4. Dumnezeule, scapă-mă din mâna omului nelegiuit și din ghiara omului nedrept și silnic.

5. Căci tu ești nădejdea mea, Doamne Dumnezeule, temelul încrederii mele, din tinerețele mele.

6. Pe tine m'am bizuit din pântecel mamei mele; din sânul maicii mele tu ești izbăvitorul meu și cu tine m'am mândrit deapururi.

7. Ca o sperietoare sunt pentru mulți, dar tu ești cetatea-mi de scăpare cea întărită.

8. Să se umple gura mea de lauda ta, toată ziua de slăvirea ta!

9. Nu mă lepăda în vremea bătrânețelor mele, și când puterea mea slăbește nu mă părăsi!

10. Căci vrăjmașii mei vorbesc despre mine și cei ce pândesc viața mea se sfătuesc laolaltă,

11. Și spun: «Dumnezeu l-a năpustit! Urmăriți-l și-l prindeți, fiindcă nimeni nu poate să-l mântuiască!»

12. Nu te depărta de mine, Dumnezeule, grăbește-te spre ajutorul meu!

13. Facă-se de ocară și piară prigonitorii vieții mele; acoperiți să fie de

rușine și de batjocură cei ce se sârguesc spre nenorocirea mea!

14. Ci eu pururea voi nădăjdui și voi spori iar și iar toate laudele tale.

15. Gura mea grăiește cu deamărintul faptele dreptății tale, toată ziua mântuiră ta, căci ele sunt fără de număr.

16. Când ajung la faptele tale cele mari, Doamne Dumnezeu, pomenesc cu slavă în deosebi dreptatea ta!

17. Dumnezeu, tu mi-ai dat învățătură din tineretele mele, și sunt crainicul minunilor tale până acum!

18. Ci încă și în vârsta înaintată și la adâncile mele bătrânețe, nu mă părăsi, Dumnezeu, ca să vestic puterea brațului tău neamului de față și tuturor celor ce vor să vie faptele tale cele uriașe.

19. Dreptatea ta, o, Dumnezeu, ajunge până în naltul cerului. Tu care ai făcut lucruri minunate, Dumnezeu, cine este la fel cu tine?

20. Tu care ne-ai lăsat să îndurăm multe și crâncene strămtorări, fă-ne iar ca să fim vii, și din adâncurile zbcuiumate ale pământului ridică-ne deasupra!

21. Inmulțește mărirea mea și iarăși mă mângâie.

22. Și eu voi lăuda în cântece de alăută credincioșia ta, o, Dumnezeu meu; te voi proslăvi în sunete de harfă, o, sfântul lui Israil!

23. Bucura-se-vor foarte buzele mele, când te voi preamări cu cântări din organe și sufletul meu pe care l-ai mântuit;

24. Și limba mea, ziua întregă, va vesti cu laude dreptatea ta, căci au fost rușinați și au ieșit de ocară cei ce se străduiau să-mi facă rău.

72.

Dreptatea, pacea și propășirea împărăției mesianice.

1. Un psalm al lui Solomon. Dumnezeu, dă împăratului judecățile tale cele nepărtinitoare și fiului împăratului duhul dreptății tale,

2. Ca să judece poporul tău întru dreptate și pe săracii tăi după pravila ta.

3. — Atunci rodi-vor munții pace pentru popor și colinele mântuire. —

4. Să judece drept și obijduiții poporului, să ajute pe cei nevoiași și să zdrobească pe apăsător!

5. Să trăiască atât cât soarele și tot atât cât luna, în neam de neam!

6. Pogore-se ca ploaia pe pajiștea cosită, ca bura de ploaie care adapă pământul!

7. Inflorescă în vremea lui cel drept și pace din belșug, până nu va mai fi luna!

8. Stăpânească de la mare până la mare și de la Euftrat până la marginile pământului!

9. Să ingenuncheze înainte-i protivnicii lui și pulbere să lingă vrăjmașii lui!

10. Regii Tarșișului și ostroavele să-i aducă prinoase, regii din Saba și din Seba să-i plătească dajdie!

11. Să i se închine lui toți împărații pământului și toate neamurile să-i slujească lui!

12. — Căci el va mântui pe cel obijduit care strigă după ajutor și pe săracul pe care nu-l ajută nimeni. —

13. Să se milostivească de cel sărman și dosădit și să izbăvească pe cei lipsiți,

14. Să mântuiască de obijduire și de silnicie sufletele lor și sângele lor să aibă preț în ochii lui,

15. Să trăiască îndelung și să aibă parte de aurul din Seba și să se roage pentru el poporul pururea și să-l binecuvinteze în toată vremea.

16. Să fie belșug de grâu în țară, până pe creștetul munților; pomii roditori să se legene ca și cedrii Libanului și poporul din cetate să sporească mult ca iarba pământului!

17. Numele lui să trăiască pururea; cât soarele să dăinuiască numele lui! Să se binecuvinteze întru el toate semințiile pământului și toate să-l fericească!

18. Binecuvântat să fie Domnul Dumnezeu, Dumnezeu lui Israil, care singur face minuni!

19. Binecuvântat să fie, în veci, slăvit numele lui, și slava lui să umple tot pământul! Amin și Amin!

20. Sfârșitul rugăciunilor lui David, fiul lui Iesei.

73.

*Mângâieri și fereală de ispită în fața
fericirii celor nelegiuți.*

1. Un psalm al lui Asaf. Cu adevărat bun este Dumnezeu către cel drept și către cei cu inima curată.

2. Dar eu era cât pe aci să mă poticnesc, puțin a lipsit ca pașii mei să nu alunec.

3. Căci râvneam la cei trufași și jinduiam la bună starea celor fără de lege:

4. Că ei nu au parte de dureri; sănătos și hrănit bine este trupul lor;

5. La suferințele hărăzite omului ei nu sunt devalmași și loviți ca ceilalți oameni ei nu sunt.

6. Pentru aceea semeția e la ei ca un colan la gât și silnicia lor fi înveșmântă ca o haină.

7. De grăsime ochii le ies din cap și plâsmurile cugetului lor întrec orice măsură.

8. Toate le iau în răs, vorbesc tot ce este rău și silnic și se rostesc de sus;

9. Gura lor și-au proptit-o în cer, iar limba lor mătură pământul.

10. Drept aceea poporul meu se ia după ei și, îmbătându-se de apă multă,

11. Zice: «Cum o să cunoască toate Dumnezeu și Cel Prea Înalt ce știință să aibă?»

12. Iată, astfel sunt cei fără de lege, ei trăiesc veșnic fără grijă și-și înmulțesc avutul.

13. Atunci, zadarnic am păstrat inima mea curată și am spălat mâinile mele în nevinovăție;

14. În fiecare zi sunt lovit și pedepsit sunt în toată dimineața.

15. Dacă aș fi zis: «Voi vorbi și eu ca ei», m'aș fi purtat ca un lepădat de lege față de feciorii neamului tău!

16. Dar pe când îmi trudeam mintea ca să pricep acestea, lucrul îmi păru povară strivitoare,

17. Până ce am pătruns în sfintele lui Dumnezeu locașuri și am ajuns să înțeleg sfârșitul celor răi.

18. Intr'adevăr, tu i-ai așezat pe loc alunecos și-i împingi la prăpăd.

19. Cum au ajuns paragină într'o clipă! Au pierit, s'au sfârșit cu sfârșit năpraznic!

20. Ca un vis în faptul deșteptării, tot astfel, Doamne, la deșteptarea ta, alunga-vei cu dispreț înfățișarea lor.

21. Când inima mea se amăra și rărunchii mei erau străpuși de durere,

22. Nerod eram atunci și neprinceput eram, ca un dobitoc eram în fața ta.

23. Ci eu sunt năncetat cu tine; tu m'ai apucat de mâna mea cea dreaptă,

24. Călăuzește-mă cu sfatul tău și la urmă primește-mă cu cinste.

25. Căci pe cine am eu în ceruri? Și o dată ce sunt cu tine, nu mai doresc nimic pe pământ.

26. Când trupul meu se va risipi și inima mea se va opri, Dumnezeu rămâne, în vecii vecilor, stânca inimii mele și partea mea.

27. Căci, iată, cei ce se depărtează de tine vor pieri; tu dai pierzării pe toți cei ce rup legământul cu tine.

28. Iar pentru mine, să fiu de Dumnezeu aproape e fericirea mea. În Domnul Dumnezeu mi-am pus nădejdea mea, ca să povestesc toate întocmirile sale.

74.

*Dumnezeu, ca și altădată, își aduce
aminte de poporul său și-l scoate din
încercările grele.*

1. Un cuvânt de învățătură al lui Asaf. Pentru ce, Dumnezeu, ne-ai aruncat de istov? Pentru ce mânia ta fumează împotriva turmei al cărei păstor ești?

2. Adu-ți aminte de obștia ta pe care ai dobândit-o în vremuri depărtate și ai răscumpărat-o, ca să fie seminția moștenirii tale; adu-ți aminte de muntele Sionului în care ai așezat locașul tău!

3. Indreaptă pașii tăi spre această paragină de veci: dușmanul a stricat totul în sfântul tău locaș;

4. Protivnicii tăi au răcnit ca lei, în lăuntru sfintei tale case, și în locul flamurilor tale pus-au flamurile lor.

5. Ei arătau la față ca unii care ridică securile într'un deșeu de codru,

6. Și toate măiestritele tale dăltuiri le-au sfărâmat cu toporul și cu ciocanul;

7. Dat-au templul tău pradă focului și au pângărit și au doborât la pământ locașul numelui tău,

8. Pe când în gândul lor ziceau: « Să-i facem robi pe toți! » Foc au dat tuturor locașurilor lui Dumnezeu care erau în țară.

9. Semnele minunate așteptate de noi nu le-am văzut; nici un prooroc nu mai avem și între noi nimeni nu știe până când va ține aceasta.

10. Până când, Dumnezeule, te va huli tiranul, iar dușmanul va defăima neconținut numele tău?

11. Pentru ce tragi înapoi mâna ta și dreapta ta? Scoate mâna ta din sân și nimicește-i!

12. Ci Dumnezeu este împăratul meu din vremi străvechi, care a săvârșit fapte măntuitoare în tot pământul:

13. Tu ai despăcat marea cu puterea ta; ai zdrobit capetele balaurilor, pe întinsul apelor;

14. Tu ai sfărâmat capetele Leviatanului și l-ai dat spre mâncare fiarelor pustiului;

15. Tu ai făcut să țâșnească izvorul și puhoiul; tu ai uscat fluviile cele nescădate;

16. A ta este ziua, numai a ta este noaptea; tu ai așezat stelele și soarele;

17. Tu ai statornicit toate hotarele pământului; vara și iarna tu le-ai făcut.

18. Adu-ți aminte de aceasta! Un vrăjmaș hulește pe Domnul și un popor nebun defaimă numele tău!

19. Nu lăsa pradă fiarelor viața turturelei tale și nu uita niciodată pe smeriții tăi slujitori!

20. Ia aminte la legământul tău, căci toate colțurile ascunse din țară sunt pline cu vizuinile silniciei!

21. Să nu se întoarcă rușinat cel apăsător, cel sărac și cel nenorocit să preamărească numele tău!

22. Scoală-te, Doamne, și judecă pricina ta; adu-ți aminte de hula zilnică a celui nebun!

23. Nu uita de glasul dușmanilor tăi, de zarva, tot mai mare, a protivnicilor tăi!

75.

Apropierea Judecătorului și a cupei mîniei sale.

1. Starostelui cântăreților, pe podobia: « Să nu sfărâmi! » Un psalm al lui Asaf — O cântare.

2. Te laudăm, o, Dumnezeule, te laudăm pe tine, și cei ce cheamă numele tău povestesc minunile tale:

3. « Când voi socoti că a sosit vremea voi judeca după dreptate;

4. Pământul și toți cei ce locuiesc într'însul, de s'ar cutremura, eu voi întări stâlpul lui. — Sela.

5. Grăiesc celor trufași: « Nu vă trufiți! » și celor fără de lege: « Nu ridicați capul!

6. Nu ridicați în slăvi capul vostru și nu vorbiți cu semeție! »

7. Căci nici de la răsărit, nici de la apus, nici din pustie și nici din munți nu va veni ajutorul!

8. Ci Dumnezeu este judecătorul; el smerește pe unul și înalță pe altul;

9. Domnul ține în mână sa o cupă în care spumegă vinul dres cu mirodenii, și el toarnă din ea; toți nelegiuții pământului sorb și beau până la drojdie!

10. Dar eu îi voi vesti deapururi, cânta-voi Dumnezeului lui Iacob;

11. Secera-voi toată puterea celor fără de lege, iar puterea celor drepti se va înalța.

76.

Lauda lui Dumnezeu, cel ce biruiește pe toți dușmanii săi.

1. Starostelui cântăreților—pe instrumente cu coardă—un psalm al lui Asaf. O cântare.

2. Cunoscut este Dumnezeu în Iuda și mare este numele său în Israel!

3. El și-a așezat cortul în Salem și locașul său în Sion.

4. Acolo el a sfărâmat săgețile arcului, scutul și sabia și carele de război. — Sela.

5. Inconjurat de slavă și prea mareștii tu pe veșnicile culmi.

6. Au fost prădați cei cu inima vitează și au adormit în somnul lor de moarte,

iar câți au fost oameni de luptă nu și-au mai găsit mâinile.

7. Din pricina certării tale, Dumnezeule al lui Iacob, au înmărmurit laolaltă călăreții și caii.

8. Infricoșat ești tu, și cine ar putea să stea în fața ta, înfruntând strășnicia mâniei tale!

9. Din ceruri vestit-ai judecata ta. Pământul este cuprins de spaimă și tace,

10. Când Dumnezeule se scoală la judecată, ca să izbăvească pe toți umiliții pământului.—Sela.

11. Căci mânia biruitului Edom te va lauda și rămășița Hamatului te va cinsti cu sărbători.

12. Faceți juruințe Domnului Dumnezeului vostru și împliniți-le! Toți cei ce îl înconjoară aducă-i daruri, lui Celui Infricoșat.

13. Lui, care înfrânge semeția principilor și face să tremure de groază pe mpărății pământului!

77.

Mângâieri în restriște, din aducerea aminte a minunilor de altădată ale lui Dumnezeu.

1. Starostelui Cântăreților—lui Iedutun—un psalm al lui Asaf.

2. Ridic glasul meu către Dumnezeule ca să strig. Vocea mea o înalț către Dumnezeule ca să mă audă.

3. În ziua strămtorării eu caut pe Domnul; chiar și noaptea mâna mea rămâne întinsă către el și sufletul meu nu vrea să se mângâie;

4. Mă gândesc la Dumnezeule și suspin, mă frământ cu mintea și duhul meu își pierde cumpătul.—Sela.

5. Tu ții deschise pleoapele mele; sunt zbuciumat și nu pot să grăiesc.

6. Cuget la zilele de altădată, la anii care au trecut,

7. Imi aduc aminte, noaptea, de cântările mele întru slava Domnului, mă chibzuesc cu mine însumi și duhul meu se adâncește în gânduri.

8. «Oare Domnul mă va lepăda pe veci și bunăvrea lui cu mine va înceta?»

9. Sfârșitu-s'a cu totul mila lui, și făgăduința lui a căzut pentru toate veacurile viitoare?

10. Uitat-a, oare, Dumnezeule să fie miostiv sau închis-a întru mânie îndurările sale?—Sela.

11. Atunci am zis: «Durerea mea este că dreapta Celui Prea Înalt nu mai e aceeași».

12. Pomeni-voi de faptele Domnului și voi rechema minunatele tale săvârșiri de altădată;

13. Ispiti-voi cu mintea toate lucrările tale și la toate uriașele tale zămisliiri voi cugeta.

14. O, Dumnezeule, prea măreață este calea ta! Care Dumnezeule este mare ca Dumnezeul nostru?

15. Tu ești Dumnezeule care faci minuni și arăți popoarelor puterea ta,

16. Cu brațul tău mântuiești pe poporul tău, pe fiii lui Iacob și ai lui Iosif.—Sela.

17. Văzutu-te-au apele, Dumnezeule, văzutu-te-au apele și s'au cutremurat și adâncurile lor s'au clătinat;

18. Vărsat-au nourii puhoai de apă, slobozit-au nourii tunete, iar săgețile tale cutreierau văzduhul.

19. Bubiutul tunetului tău răsunat-a în vijelie; fulgerele au luminat rotundul lumii, iar pământul s'a scuturat și s'a cutremurat.

20. Drumul tău e peste mare și cărarea ta e prin ape mari, dar urmele tale nu se cunosc.

21. Tu ai purtat pe poporul tău ca pe o turmă de oi, prin mâna lui Moisi și a lui Aaron.

78.

Bunătățile revărsate de Dumnezeule asupra lui Israel, dela ieșirea din Egipt și până la statornicirea în pământul făgăduinței.

1. Un cuvânt de învățătură al lui Asaf.—Ascultă, poporul meu, învățătura mea, pleacă urechea la graiurile gurii mele!

2. Deschide-voi gura mea în pilde, grăi-voi tainele zilelor de demult.

3. Ceea ce am auzit și ținem minte ceea ce părinții noștri ne-au povestit,

4. Nu vom tăinui față de feciorii lor; ei vom spune neamului ce va să să fie, slava Domnului, puterea lui și minunile pe care le-a făcut.

5. El a statornicit o mărturie în Iacob și a pus o pravilă în Israil, poruncind părinților noștri s'o dea spre învățatură fiilor lor,

6. Astfel ca neamul urmașilor s'o cunoască, iar copiii care se vor naște și se vor ridica s'o povestească, la rândul lor odraslelor lor,

7. Ca să-și pună nădejdea în Dumnezeu și să nu uite faptele lui cele mari și să păzească poruncile lui,

8. Și să nu fie ca părinții lor neam cerbicos și răzvrătit, neam cu inimă nestatornică, al cărui duh era necredincios lui Dumnezeu.

9. — Feciorii lui Efraim, purtători de arcuri, întoarseră spatele în ziua de război. —

10. Ei nu păziră legământul cu Dumnezeu și nu voră să umble în legea lui;

11. Ci ei uitară săvârșirile lui și minunile pe care le văzuseră:

12. Sub ochii părinților lor, Domnul a făcut minuni în țara Egiptului, în câmpia Țaanului;

13. El a despărțit marea în două și i-a lăsat să treacă și a ridicat apele ca un zid;

14. Ei i-a purtat ziua în umbra noului, iar toată noaptea la lumina stâlpului de foc;

15. El a despica stâncile în pustie și i-a adăpat din belșug, cu apele izvorâte din adânc.

16. Din stâncă a făcut să țâșnească râuri și apa a curs în șuvoaie.

17. Dar ei păcătuiră mai departe față de el și se răzvrătiră în pustie împotriva Celui Prea Înalt;

18. Apoi ei ispitiră pe Dumnezeu, în inimile lor, cerându-i o hrană după pofta sufletului lor;

19. Și cântiră împotriva lui Dumnezeu zicând: « Ar putea oare Dumnezeu să întindă o masă în pustie? »

20. — Iată el a izbit stâncă și au izbucnit ape și s'au pornit șuvoaie. — « N'ar putea el, oare, să dea pâine, ba chiar și carne poporului său? »

21. Atunci, auzind Domnul s'a mâniat foarte și focul s'a aprins împotriva lui Iacob și văpaia mâniei sale s'a revărsat peste Israil.

22. Căci n'au crezut în Dumnezeu și n'au pus temei în ajutorul lui.

23. El porunci norilor de sus și deschise porțile cerului,

24. Și peste ei lăsă să plouă mana spre mâncare și astfel le dădu pâine cerească.

25. Toți mâncară hrană îngerească; merinde de drum el le trimise ca să-i sature.

26. El stârni în ceruri vântul de la răsărit și cu puterea sa deslănțui vântul de la miază-zi.

27. Și lăsă să plouă peste ei carne ca pulberea și păsări înaripate ca nisipul mării,

28. Și le-a lăsat să cază în mijlocul taberii, de jur-împrejurul locuințelor lor,

29. Și au mâncat și s'au săturat cu prisosință și așa dorința lor fu împlinită.

30. Dar nu-și potoliră bine pofta — căci mâncarea era încă în gura lor —

31. Când mânia lui Dumnezeu se porni împotriva lor și omorî pe cei mai trupeși dintre ei și doborî la pământ pe tinerii din Israil.

32. Cu toate acestea ei stăruiră în păcatele lor și nu crezură în minunile Domnului.

33. Atunci el risipi ca o suflare zilele lor și puse capăt anilor lor printr'o moarte groaznică.

34. Iar când ucidea dintre ei, ei începeau să-l caute și iarăși să umble după Dumnezeu,

35. Și-și aduceau aminte că Dumnezeu este stâncă lor și Dumnezeul cel Prea Înalt Mântuitorul lor.

36. Inșă ei îl înșelau cu gura lor și-l mințeau cu limba lor,

37. De vreme ce inima lor, pentru el, n'avea statornicie și ei nu erau credincioși legământului făcut cu el.

38. Dar el e milostiv, el iartă păcatele și nu nimicește; de multe ori el pune stavilă mâniei sale și nu lasă slobodă toată iuțimea sa:

39. El își aduce aminte că ei nu sunt decât trup, duh care trece și nu se mai întoarce.

40. De câte ori s'au răzvrătit împotriva-i în pustie și l-au întăritat în deșertele locuri!

41. Și iarăși ispitiră pe Dumnezeu și jigniră pe Sfântul lui Israil.

42. Nu-și aduseră deloc aminte de mâna lui, de ziua în care i-a fost mântuit de vrăjmași,

43. Atunci când făcea în Egipt minuni și fapte înfricoșate în câmpia Țoanului.

44. El a schimbat în sânge fluviile lor și pâraiele lor ca să nu mai poată bea din ele;

45. El le-a trimis tăuni ca să-i mănânce și broaște ca să-i prăpădească;

46. El a dat holdele lor pradă cărăbușilor și agonisita muncii lor lăcustelor;

47. El a bătut viile lor cu piatră și sicomorii lor cu măzărliche.

48. El a pus în bătaia grindinei vitele lor și înaintea fulgerului turmele lor;

49. El a dezlănțuit împotriva lor arșița mâniei sale, necazul, iușimea și strămtorarea, o oaste întreagă de ingeri nimicitorii!

50. El a lăsat cale slobodă mâniei sale, nu i-a cruțat de moarte și viața lor a hărăzit-o ciumei.

51. El a ucis pe cei întâi născuți din Egipt, pârga bărbăției, din corturile lui Ham.

52. El a scos poporul său din Egipt ca pe oi și l-a purtat în pustie ca pe o turmă,

53. Și i-a îndrumat în bună pază, fără ca ei să se teamă de ceva, iar pe vrăjmașii lor i-au acoperit apele mării.

54. Și i-a adus în hotarul sfântului său ținut, până la muntele agonisit de dreapta sa.

55. El a gonit de dinaintea lor alte neamuri și moștenirea aceloră le-a împărțit-o cu funia, și în corturile lor el a sălășluit semințiile lui Israil.

56. Ci ei îl ispitiră din nou și se răzvrătiră împotriva Dumnezeului Celui Prea Înalt și nu păziră orânduielele lui.

57. Ei se depărtară și rupseră legământul ca și părinții lor și se întoarseră ca un arc ce alunecă în mână.

58. Ei îl ațâțară cu închinăciunea lor pe culmi înalte, și cu idolii lor aprinseră zulia lui.

59. Atunci Dumnezeu prinse de veste și se mânie foarte și se scârbi de Israil.

60. El năpusti locașul său din Silo, cortul în care se sălășluise printre oameni,

61. El lăsă robită puterea sa și slava sa să cază în mâinile vrăjmașilor,

62. El lăsă sub sabie poporul său și se îndărji împotriva moștenirii sale.

63. Pe flăcării lui îi mistui focul, iar fecioarele lui nu fură desmierdate cu cântări de nuntă.

64. Preoții lui căzură în ascuțișul săbiei și văduvele lor nu-i jeliară.

65. Atunci Domnul se deșteptă ca unul care dormise, ca un viteaz biruit de vin,

66. Și lovi în spate pe protivnicii săi și-i făcu de rușine în veac de veac.

67. El lepădă cortul lui Iosif și seminția lui Efraim n'o alese,

68. Ci alese neamul lui Iuda, muntele Sionului care-i este drag,

69. Unde clădi, la fel cu înaltele palate, templul său, veșnic ca și pământul întemeiat pe veci,

70. Și alese pe David, sluga sa, pe care l-a luat de la turmele oilor,

71. De lângă oile fătate l-a adus, ca să păstorească peste Iacob, poporul său, și peste Israil, moștenirea sa.

72. Și el i-a păstorit cu o inimă fără de prihană și i-a cârmuit cu mâini prea înțelepte.

79.

Plângere pentru dărâmarea Ierusalimului și rugăciune de grabnic ajutor.

1. Un psalm al lui Asaf. O, Dumnezeule, păgânii au năvălit în moștenirea ta, au pângărit sfântul tău locaș și au făcut din Ierusalim o paragină.

2. Dat-au trupul robilor tăi spre mâncare păsărilor cerului și carnea cuvicioșilor tăi fiarelor pământului.

3. Vărsat-au sângele lor ca apa împrejurul Ierusalimului și nu era nimeni ca să-i îngroape.

4. Am ajuns de ocară pentru vecinii noștri, de râs și de batjocură pentru cei din jurul nostru.

5. Până când, Doamne, stărui-vei în mânia ta neconținută și vei lăsa să arză ca un foc iușimea ta?

6. Varsă văpaia mâniei tale peste păgânii care nu te mărturisesc și peste împărățiile care nu chiamă numele tău,

7. Căci au mâncat pe Iacov și locuința lui au pustiit-o!

8. Să nu pomenești fărădelegile noastre cele de demult! Degrabă să ne întâmpine îndurările tale, căci ticăloșia noastră este mare!

9. Ajută-ne nouă, Dumnezeule, Mântuitorul nostru, pentru mărirea numelui tău și izbăvește-ne și curățește păcatele noastre pentru numele tău!

10. De ce să zică popoarele: «Unde este Dumnezeul lor?» Vădească-se asupra păgânilor, sub ochii noștri, răzbu-narea sângelui vărsat al robilor tăi!

11. Sinspul celui luat rob să ajungă înaintea ta! Mântuește cu brațul tău puternic pe cei ce sunt hărăziți morții!

12. Și întoarce în sânul vecinilor noștri, de șapte ori mai mult, ocara cu care te-au ocărit pe tine, Doamne!

13. Iar noi, poporul tău și oile pășunilor tale, te vom preamări în vecii vecilor; în neam și în neam vom vesti lauda ta.

80.

Rugăciune către Domnul, ca să aibă milă de via pe care a sădit-o.

1. Starostelui cântăreților — pe podobia: «Crinii mărturisirii» — un psalm al lui Asaf.

2. Păstorule al lui Israil, ascultă! Tu cel ce duceai pe Iosif ca pe o turmă, tu cel ce șezi pe heruvimi, luminează-ni-te nouă!

3. Înaintea lui Efraim, a lui Veniamin și a lui Manase, trezește vitejia ta și vino într'ajutorul nostru!

4. Dumnezeule, fă-ne iarăși precum eram, și fă să lumineze fața ta, ca să fim mântuiți!

5. Doamne Dumnezeule Savaot, până când umega-va mânia ta împotriva rugăciunilor poporului tău?

6. Tu i-ai hrănit cu pâinea plângerii și i-ai adăpat cu lacrimi din belșug;

7. Făcutu-ne-ai pricină de gâlceavă pentru vecinii noștri și vrăjmașii noștri își râd de noi.

8. Dumnezeule Savaot, fă-ne iarăși precum eram și fă să lumineze fața ta, ca să fim mântuiți!

9. O mlađiță de vie adus-ai din Egipt, ai gonit neamurile și ai răsădit-o;

10. Tu ai făcut loc înaintea ei, iar ea și-a întins rădăcinile și a umplut pământul;

11. Umbra ei acoperit-a munții și ramurile ei erau asemenea cu cedrii lui Dumnezeu.

12. Ea și-a resfirat curpenii până la mare și vâstarii ei până la Eufurat.

13. De ce-ai spart zidurile ei, ca s'o ciumpăvească toți cât trec pe cale,

14. Ca s'o prăpădească mistrețul din pădure și s'o pască dobitoacele câmpiei?

15. Dumnezeule Savaot, întoarce-te! Caută din ceruri și vezi și cercetează via aceasta,

16. Și o desăvârșește pe ea, pe care a sădit-o dreapta ta și pe Fiul pe care l-ai crescut puternic, pentru tine.

17. Arsă a fost cu foc, ca un gunoi pe care-l măтури! De musturarea feței tale se prăpădesc!

18. Mâna ta să fie peste cel ce stă de-a dreapta ta și peste Fiul Omului pe care l-ai crescut puternic pentru tine.

19. Ci noi nu ne vom îndepărta de la tine! Dă-ne nouă viață ca să chemăm numele tău!

20. Doamne Dumnezeule Savaot, fă-ne iarăși precum eram și fă să lumineze fața ta, ca să fim mântuiți!

81.

Cântec de sărbătoare.

1. Starostelui cântăreților. O cântare a lui Asaf, pe chitară din Gat.

2. Strigați cu glas de bucurie lui Dumnezeu, puterea noastră, strigați Dumnezeului lui Iacob,

3. Cântați-i un psalm, sunați din timpane, din chitară bine sunătoare și din harfă,

4. Sunați din corn la lună nouă, la lună plină, în ziua sărbătoririi noastre!

5. Căci este o lege pentru Israil, o statornicire a Dumnezeului lui Iacob,

6. O prăvilă pe care i-a dat-o lui Iosif, când el a ieșit din Egipt. Atunci auzit-am un glas pe care nu-l cunoșteam:

7. « Am ridicat sarcina din spinarea lui și mâinile lui nu vor mai purta coșul de salahor.

8. In vremi de strămtorare tu ai strigat și eu te-am mântuit și ți-am răspuns prin glasul învăluit al tunetului și te-am ispitit la apa Merabei. — Sela.

9. Ascultă, poporul meu! Voiesc să-ți dau de veste! O, Israil, de mi-ai da ascultare!

10. Să nu se afle la tine nici un Dumnezeu strein și să nu te închini unui alt dumnezeu,

11. Căci eu sunt Domnul Dumnezeuul tău, care te-a scos din țara Egiptului. Deschide larg gura ta și eu o voi umple.

12. Dar poporul meu n'a ascultat glasul meu și Israil n'a voit ce am voit eu.

13. Pentru aceasta i-am lăsat întru împietrirea inimii lor, ca să se îndrumeze după sfaturile lor.

14. O, dacă ar vrea să mă asculte poporul meu și Israil să meargă pe căile mele!

15. Intr'o clipită aș frânge pe dușmanii lor și mâna mea aș întoarce-o împotriva protivnicilor lor;

16. Cei ce urâsc pe Domnul l-ar măguli și vârsta lui Israil ar ține în veșnicie,

17. Și l-aș face pe Israil să mănânce lamura grâului și l-aș sătura cu mierea fagurilor clădiți în crăpături de stâncă. »

82.

Judecata lui Dumnezeu asupra judecătorilor nedrepti.

1. Un psalm al lui Asaf. — Dumnezeu stă în dumnezeiască adunare, în mijlocul celor atotputernici el face judecată:

2. « Până când veți judeca întru nedreptate și veți fi părținitori cu cei neleguiți? — Sela.

3. Faceți dreptate celui slab și celui orfan! Scoateți dreptul obijduitului și al săracului,

4. Scăpați pe dosădiți și pe sărmani, smulgeți-i din ghiarele celor răi!

5. Sunt fără știință și fără pătrundere: bâjbâesc în întuneric; se clatină toate temelile pământului.

6. Ci eu am socotit că sunteți dumnezei și cu toții fiii Celui Prea Înalt,

7. Totuși ca oameni veți muri și ca orișicare dintre mai marii pământești vă veți nărui. »

8. Scoală-te, Doamne, și judecă pământul, căci neamurile toate sunt moștenirea ta!

83.

Israil cere ajutorul lui Dumnezeu împotriva vrăjmașilor.

1. O cântare. Un psalm al lui Asaf.

2. Dumnezeule, nu sta neturburat, nu tăcea și nu fii liniștit, o, Dumnezeule!

3. Căci, iată, protivnicii tăi se zbuțumă și cei ce te urâsc pe tine ridică fruntea;

4. Împotriva poporului tău ei urzesc vicleană punere la cale și țin sfat împotriva celor pe care tu îi ocrotești,

5. Și zic: « Veniți să-i smulgem dintre neamuri și să nu se mai pomenească de numele lui Israil! »

6. Ei uneltesc laolaltă și fac legământ împotriva ta:

7. Curturile Edomului și Ismailiții, Moabul și Hagarenii.

8. Ghebalul și Amonul, Amaleciții și Filistenii, împreună cu locuitorii Tirului;

9. Chiar și Asur s'a unit cu ei și au dat ajutor fiilor lui Lot. — Sela.

10. Fă cu ei cum ai făcut cu Madian, cu Sisera și cu Iabin, la râul Chișon:

11. Ei fură zdrobiți la rândul și ajunseră gunoi ca să îngrașe pământul.

12. Fă cu ei, cu căpeteniile lor, cum ai făcut cu Oreb și cu Zeeb, cum ai făcut cu Zebah și cu Țalmuna, toți mai marii lor,

13. Care ziceau: « Să punem mâna pe locașurile Domnului! »

14. Dumnezeuul meu, fă-i să fie ca o frunză luată de vârtej, ca niște paie în vânt,

15. Ca un foc care mistue pădurea, ca o flacără care arde iarba de pe munți!

16. Așa să-i prigonești cu vijelia ta și cu orcanul tău să-i înspăimânți!

17. Uplete de ocară fața lor, ca să caute numele tău, Doamne!

18. Să se rușineze și să se îngrozească pe toți vecii, să se facă de răs și să piară,

19. Și să cunoască precum că tu, al cărui nume Domnul este, tu singur ești Cel Prea Înalt, peste tot pământul!

84.

Dorul după locașurile Domnului și după fericirea sălășluirii într'însele.

1. Starostelui cântăreților — un psalm al fiilor lui Core — pe chitară din Gat.

2. Cât sunt de iubite locașurile tale, Doamne Savaot!

3. Dorește și se sfârșește sufletul meu după curțile Domnului; inima mea și trupul meu strigă cu glas de bucurie către Dumnezeu cel viu.

4. Chiar pasărea și-a aflat eiși casă și rânduneaua cuib unde să-și pună puii săi: altarele tale, Doamne Savaot, împăratul meu și Dumnezeuul meu!

5. Fericțiți sunt cei ce locuiesc în casa ta, în vecii vecilor te vor lauda! — Sela.

6. Fericțiți sunt oamenii care-și află izvorul puterii lor în tine și ale căror căi sunt întocmai cu inima lor!

7. Când trec prin valca Baca, o prefac în pământ cu izvoare, iar ploaia de primăvară o acoperă cu binecuvântări.

8. Puterea lor merge tot crescând, căci ei își îndreptează privirea către Dumnezeu din Sion:

9. «Doamne Dumnezeu Savaot, ascultă rugăciunea mea! Ia aminte Dumnezeule al lui Iacob! — Sela.

10. Tu care ești scutul nostru, uită-te Dumnezeule și caută la fața Unsului tău!

11. Mai bine este o zi în curțile tale, decât o mie aiurea. Mai bine este să stau la prag, în casa Dumnezeului meu, decât să locuiesc în corturile celor fără de lege.

12. Căci Domnul Dumnezeu este soare și pavăză; Domnul dăruiește îndurare și slavă. El nu lasă lipsiți de bunățile sale pe cei ce umblă fără de prihană.»

13. Doamne Savaot, fericit este omul care-și pune nădejdea în tine!

85.

Rugăciune pentru poporul care s'a întors din robie.

1. Starostelui cântăreților — un psalm al fiilor lui Core.

2. Revărsat-ai bunăteata ta peste țara ta, o, Doamne, întors-ai din robie pe Iacob,

3. Tu ai iertat fărădelegile poporului tău și ai acoperit toate păcatele lui. — Sela.

4. Tu ai potolit toată mânia ta; tu te-ai întors dela iușimea supărării tale.

5. Fă-ne iar precum eram, o, Dumnezeule al mântuirii noastre, și abate aprinderea ta de la noi!

6. Oare fi-vei tu mereu mânios împotriva noastră și ține-vei întărătarea ta din neam în neam?

7. Nu vei face, oare, să fim iarăși vii, ca poporul tău să se bucure de tine?

8. Arată-ne, Doamne, mila ta și mântuirea ta ne-o dăruiește!

9. Asculta-voi ce va grăi Domnul Dumnezeu. Cu adevărat el grăiește poporului său și cuvioșilor săi despre pace, «ca să nu se întorcă la nebunia lor».

10. Aproape este ajutorul lui de cei ce se tem de el, așa încât slava Domnului să sălășluiască în ținutul nostru;

11. Mila și cu adevărul se vor îmbrățișa, dreptatea și pacea se vor săruta;

12. Credințioșia va răsări din pământ și dreptatea va privi din ceruri.

13. Și Domnul își va revărsa bunăteata sa și pământul își va da rodul său.

14. Dreptatea va merge înainte-i și pașilor săi va deschide cale.

86.

Rugăciunea celui drept în vreme de restriște.

1. O rugăciune a lui David. Pleacă, Doamne, urechea ta și mă auzi, căci sunt sărac și sunt obișduit!

2. Păzește sufletul meu, căci sunt cucerinic; Doamne, Dumnezeuul meu, mântuește pe robul tău cel ce nădăjduiește întru tine!

3. Milostiv fii mie, Doamne, căci către tine strig toată ziua!

4. Veselește sufletul robului tău, căci spre tine, Doamne, ridic sufletul meu;

5. Căci tu, Doamne, ești bun, iertător și mult îndurat cu toți cei ce strigă către tine.

6. Ascultă, Doamne, rugăciunea mea și ia aminte la glasul cererilor mele!

7. În ziua strămtorării mele, strig către tine, că tu mă auzi.

8. Nici unul între dumnezei nu este asemenea cu tine, Doamne, iar lucrurile tale sunt fără de pereche.

9. Toate neamurile pe care le-ai făcut vor veni și se vor închina înaintea feței tale. Doamne, și vor preamări numele tău,

10. Că tu ești mare și faci minuni și numai tu ești Dumnezeu.

11. Arată-mi mie, Doamne, calea ta, ca să umblu întru adevărul tău; întărește inima mea, ca să se teamă de numele tău!

12. Lăuda-te-voi, Doamne Dumnezeu meu, din tot cugetul meu, și deapururi voi proslăvi numele tău.

13. Căci mila ta a fost mare pentru mine și tu ai mântuit sufletul meu din adâncurile împărăției morții.

14. Dumnezeule, trufașii s'au ridicat împotriva mea și mulțime de oameni silnici umblă după viața mea, fără să le pese de tine,

15. Dar tu, Doamne, ești Dumnezeu milostiv și îndurător, încet la mânie, bogat în milă și credincioșie.

16. Întoarce-te spre mine și mă miluește, dă putere robului tău și izbăvește pe fiul roabei tale.

17. Dă-mi un semn al bunătății tale, ca să văză cei ce mă urăsc, și să se rușineze, că tu, Doamne, mă ajuți și mă mângâi.

87.

Sionul este cetatea popoarelor în zilele mesianice.

1. Un psalm al fiilor lui Core, — o cântare. — Cetatea de El întemeiată este pe sfinte înălțimi.

2. Domnul iubește porțile Sionului mai mult decât toate sălașurile lui Iacob.

3. Lucruri de mare cinste se povestesc despre tine, o, cetate a lui Dumnezeu! — Sela.

4. « Socotesc Rahabul și Babelul ca drept unii care mă cunosc; iată Fili-

stea și Tirul și Etiopia: acesta s'a născut într'insele.

5. Dar despre Sion zice-se: Acesta și acela s'au născut în sânul lui și însuși Cel Prea Înalt a întemeiat Sionul. »

6. Domnul scriind condica popoarelor ține socoteala: « Acesta s'a născut acolo! » — Sela.

7. Și cântăreții și dănțuitorii strigă: « Toate izvoarele mele sunt în tine! »

88.

Rugăciunea unui om în nevoie.

1. O cântare. Un psalm al fiilor lui Core. Starostelui cântăreților, — de cântat pe glas tânguios, — un cuvânt de învățătură al lui Etam Ezrahitul.

2. Doamne Dumnezeu mântuirii mele, ziua strig către tine și noaptea stau de veghe înaintea ta.

3. O, de-ar ajunge rugăciunea mea în fața ta! Pleacă urechea ta la plângerea mea!

4. Căci sufletul meu este sătul de obidă și viața mea este aproape de mormânt;

5. Numărat sunt laolaltă cu cei ce se pogoară în groapă, sunt ca un om fără de vlagă.

6. Întins sunt printre cei morți, la fel cu cei uciși și culcați în mormânt, de care tu nu-ți mai aduci aminte și care au ieșit de sub mâna ta.

7. Pusu-m'ai în groapa cea mai adâncă, în împărăția morții și în prăpastie,

8. Mânia ta mă apasă și toate valurile tale le prăbușești peste mine. — Sela.

9. Depărtat-ai de la mine pe toți prietenii mei și m'ai făcut să le fiu urit. Sunt ca într'o temniță, de unde nu pot să scap;

10. Ochii mei se sfârșesc de suferință. În fiecare zi strig, o, Doamne, către tine și către tine întind mâinile mele.

11. Oare vei face tu minuni pentru cei morți și umbrele se vor scula să te laude? — Sela.

12. Oare în mormânt va istorisi cineva mila ta și în împărăția morții credincioșia ta?

13. Oare în întuneric fi-vor propovăduite minunile tale și în ținutul uitării dreptatea ta?

14. Ci eu, Doamne, strig către tine și rugăciunea mea te întâmpină dis-de-dimineacă.

15. Pentru ce, Doamne, lepezi sufletul meu și ascunzi de mine fața ta?

16. Obijduit sunt eu și vlăguit din tinerețele mele; sunt copleșit de spaimle tale și stau la mare cumpănă;

17. Iușimea mâniei tale trecut-a peste mine și groaza ta mă prăpădește;

18. Ca apele mă înconjoară toată vremea, toate laolaltă mă impresoară.

19. Depărtat-ai de la mine pe prietenii și pe tovarășii mei; cei mai de aproape ai mei sunt întunericul mormântului.

89.

Legământul lui Dumnezeu cu David și restrîștele lui Israel.

1. Un cuvânt de învățătură al lui Etam Ezrahitul.

2. Cânta-voi pururea milostiviile Domnului, în neam și în neam gura mea va vesti credinșoșia ta.

3. Căci tu ai zis: « Bunătatea mea este zidire veșnică, credinșoșia mea neclintită este ca și cerurile.

4. Eu am făcut legământ cu alesul meu și m'am jurat lui David sluga mea:

5. « Intări-voi seminșia ta în veac de veac și scaunul tău îl voi clădi din neam în neam ». — Sela.

6. Cerurile preamăresc minunile tale, Doamne, și credinșoșia ta e lăudată în adunarea celor sfinși.

7. Căci cine, sus în ceruri, poate să stea alătura de Domnul și cine este asemenea cu el între Cei Prea Înalși?

8. Dumnezeu cel puternic temut e foarte în sfatul cel mare al sfinșilor și înfricoșat este el pentru toși cei ce stau în preajma lui.

9. Doamne Dumnezeule Savaot, cine este asemenea cu tine? Puternic ești tu, Doamne, și credinșoșia ta te înconjoară.

10. Tu stăpânești trufia mării; când valurile ei se zbućiumă tu le domolești!

11. Tu ai sfărâmat pe Rahab, ca pe un rănit de moarte; cu brațul tău puternic împrăștiat-ai pe vrăjmașii tăi.

12. Ale tale sunt cerurile, numai al tău pământul, lumea și toate cele cuprinse într'nsa — tu le-ai întemeiat;

13. Tu ai făcut Miază-noaptea și Miază-ziuă; Taborul și Hermonul întru numele tău se veselesc.

14. Brațul tău este atotputernic; mâna ta este tare și dreapta ta prea înaltă.

15. Dreptatea și dreapta judecată sunt temelia tronului tău; mila și adevărul merg înaintea feței tale.

16. Fericit este poporul care știe să te preamărească; el va umbla în lumina feței tale, Doamne!

17. Întru numele tău pururea se vor bucura și întru dreptatea ta sus aveavor inimile.

18. Căci tu ești strălucirea slavei lui și prin bună vrerea ta tu înalși cornul nostru,

19. Căci Domnul este scutul nostru și sfântul lui Israel, împăratul nostru.

20. Odinioară tu ai grăit în vedenie cuvioșilor tăi și ai zis: « Dat-am ajutorul meu unui viteaz, ridicat-am pe un tânăr din popor;

21. Aflat-am pe David, robul meu; cu untdelemnul meu cel sfânt l-am uns pe el,

22. Pe el îl va sprijini mâna mea și brațul meu îl va întări.

23. Nici un dușman nu va putea să-l ia fără de veste și nici un nelegiuit nu va putea să-l asuprească.

24. Voi zdrobi pe apăsătorii lui, sub ochii lui, și pe cei ce-l urăsc îi voi lovi.

25. Ci credinșoșia mea și îndurarea mea vor fi cu el și puterea lui va crește prin numele meu;

26. Și înarea pune-o-voi sub mâna lui și fluviile sub dreapta lui.

27. El îmi va grăi: « Tu ești Tatăl meu, Dumnezeul meu și stâncă mântuirii mele »

28. Iar eu îl voi face Cel-dintâinăscut, cel mai mare dintre împărații pământului;

29. Deapururi îi voi păstra îndurarea mea și legământul meu cu el va fi nestrămutat.

30. Voi face să dureze în veacuri neamul său și scaunul său cât va fi cerul.

31. Dacă fiii lor vor părăsi legea și nu vor umbla după rânduielile mele,

32. Dacă vor pângări hotărârile mele și poruncile mele nu le vor păzi,

33. Atunci voi pedepsi cu varga necredința lor și cu bătăi nelegiuirea lor.

34. Dar nu-i voi lipsi de mila mea și nu voi da de minciună credințioșii mei;

35. Nu voi călca legământul meu și cuvintele ieșite din gura mea nu le voi schimba.

36. Un lucru am jurat întru sfințenia mea: — Aș putea oare să mint pe David? —

37. Seminția lui va dăinui pururea și scaunul lui înaintea mea cât soarele;

38. Cât luna, care ține în veac de veac, și rămâne în ceruri martor nestrămutat. — Sela.

39. Totuși tu ai aruncat și ai disprețuit și te-ai aprins de mânie împotriva unsului tău;

40. Tu ai călcat legământul făcut cu sluga ta și ai pângărit diadema lui zvrălind-o la pământ;

41. Tu ai făcut spărturi în zidurile lui și cetățile lui întărite le-ai prefăcut în paragină.

42. Toți cei ce trec pe cale îl jefuesc, ajuns-a de ocară pentru toți vecinii lui.

43. Înălțat-ai dreapta asupritorilor lui și pe toți vrăjmașii lui i-ai bucurat;

44. Tu ai teșit ascuțișul săbiei lui și în lupte nu l-ai sprijinit;

45. Tu l-ai despoiat de slava lui și scaunul lui l-ai doborât la pământ;

46. Tu ai scurtat zilele tinereții lui și l-ai acoperit de ocară. — Sela.

47. Până când, Doamne, te vei tot ascunde și mânia ta va arde ca focul?

48. Adu-ți aminte de scurtimea vieții mele și spre ce deșertăciune zidit-ai tu pe oameni?

49. Este oare vre-un om care să trăiască și să nu vază moartea, vre-un om care ar putea să scape sufletul său din mâna Șeolului? — Sela.

50. Unde sunt, Doamne, milele tale cele de odinioară, pe care întru credințioșia ta jurat-ai să le dai lui David?

51. Adu-ți aminte, Doamne, de ocară slugilor tale, adu-ți aminte că eu port, în sânul meu, batjocura multor neamuri,

52. Și că vrăjmașii mei mă fac de râs, Doamne, și își bat joc de urmele unsului tău!

53. Binecuvântat să fie Domnul în veci! Amin și Amin!

90.

Dumnezeu e veșnic și omul trecător.

1. O rugăciune a lui Moisi, omul lui Dumnezeu. O, Doamne, tu te-ai făcut nouă scăpare în neam și în neam.

2. Mai înainte ca să se fi născut munții și mai înainte ca pământul și lumea să fi luat făptură, din veac și până în veac, tu ești, o, Dumnezeule!

3. Tu întorci pe om în pulbere și zici: «Întoarceți-vă, voi, fii ai oamenilor!»

4. O mie de ani înaintea ochilor tăi sunt ca ziua de ieri care a trecut și ca o strajă de noapte.

5. Tu îi faci să curgă neîncetat; ei sunt ca un somn de dimineață, ei sunt la fel cu iarba care trece:

6. Dimineața crește și înflorește, iar seara se vestejește și se usucă.

7. Căci mânia ta ne nimicește și iuțimea ta ne înspăimântă.

8. Tu pui păcatele noastre înaintea ta și greșalele noastre cele mai ascunse înaintea feței tale;

9. Toate zilele vieții noastre se șterg întru mânia ta, și anii noștri îi sfărșim ca un suspin.

10. Zilele anilor noștri sunt șaptezeci de ani; la cei mai în putere optzeci de ani; iar ceea ce este mai falnic în ei este osteneală și deșertăciune, căci se duc degrabă și noi zburăm.

11. O, de-am cunoaște strășnicia mâniei tale și teama de aprinderea iuțimii tale!

12. Învață-ne să socotim bine zilele noastre, ca să dobândim o inimă înțeleaptă!

13. Întoarce-te, Doamne! Până când sta-vei departe? Fii îndurător cu robii tăi!

14. Satură-ne dimineața de mila ta, ca să putem striga cu glas de bucurie și să ne veselim în toate zilele vieții noastre.

15. Dă-ne atâtea zile de bucurie, câte ne-ai dat de smerenie, atâtea ani de fericire câți am văzut de nenorocire.

16. Vadă robii tăi împlinirea lucrurilor tale și slava ta să strălucească peste fiii lor!

17. Și să fie harul Domnului Dumnezeului nostru peste noi! Și fă să sporească lucrul mâinilor noastre! Lucrul mâinilor noastre fă-l ca să sporească!

91.

Dacă Dumnezeu este cu noi, cine va fi împotriva noastră!

1. Ca unul care locuiește sub ocrotirea Celui Prea Înalt și se adăpostește la umbra Celui Atotputernic,

2. Zic către Domnul: «*Scăparea mea și cetatea mea cea tare este Dumnezeul meu, în el nădăjduesc*».

3. Căci el te va izbăvi din lațul vânătorului și de ciurma cea aducătoare de piere.

4. Cu penele sale te va acoperi și sub aripile sale vei găsi adăpost. Credințioșia sa este pavăză și platoșă.

5. Nu te vei teme de spaimile nopții, nici de săgeata care zboară ziua,

6. Nici de ciurma care umblă în întineric, nici de molima care pustiește în miezul zilei.

7. Chiar când ar cădea o mie lângă tine, zece mii de-a-dreapta ta, de tine nimic nu se va atinge,

8. Ci numai cu ochii tăi vei privi și vei vedea răsplata celor fără de lege.

9. Căci tu întru Domnul ai pus scăparea ta! Pe Cel Prea Înalt făcutu-l-ai locul tău de adăpost.

10. Nici o năpraznă nu va da peste tine și de cortul tău nu se va apropia nici un zăpor.

11. Căci îngerilor săi Domnul le va porunci să te păzească în toate căile tale;

12. Te vor ridica pe mâini, ca să nu se izbească de piatră piciorul tău.

13. Călca-vei peste leu și peste viperă, călca-vei peste puiul de leu și peste balaur.

14. «*Pentru că s'a lipit de mine îl voi mântui; îl voi înălța, căci cunoaște numele meu.*

15. Când mă va chema, îl voi auzi; în ziua strâmtorării, voi fi cu el; mântui-l-voi și cu cinste îl voi dăru.

16. Șaț de viață îndelungată îi voi da, ca să se bucure de mântuirea mea.»

92.

Dumnezeu, cel minunat în lucrurile sale, ocrotește pe cel drept și dă pieirii pe cel fără de lege.

1. Un psalm. — O cântare pentru ziua Sâmbetei.

2. Bine este să laudăm pe Domnul și să cântăm numele tău, o, Prea Înalte,

3. Să vestim dimineața mila ta și credințioșia ta în ceasuri de noapte,

4. Pe instrument cu zece coarde și în harfă și cu sprintenă însoțire din chitară.

5. Căci tu, Doamne, mă umpli de bucurie cu faptele tale și de lucrul mâinilor tale mă veselesc foarte.

6. Cât de mărețe sunt zidurile tale, Doamne, și cât de adânci sunt socotințele tale!

7. Omul cel dobitocesc nu-și dă seama de ele și cel nerod nu le pricepe.

8. Dacă cei nelegiuți odrăslesc ca iarba și făcătorii de rele propășesc, este ca să fie stârpiți pe veci.

9. Ci tu, Doamne, prea înalt ești pururea.

10. Căci iată, Doamne, vrăjmașii tăi, iată vrăjmașii tăi cum pier, iar făcătorii de rele se risipesc!

11. Tu, Doamne, înalți cornul meu ca al bourului și mă ungi cu proaspăt untdelemn.

12. Ochiul meu se desfătează privind la vrăjmașii mei cei iscoditori, și urechea mea ascultând pe nelegiuții mei protivnici.

13. Dreptii vor odrăsli ca finicul și se vor înălța asemenea cedrilor din Liban.

14. Sădiți în casa Domnului, ei vor da mlădițe în curțile Dumnezeului nostru.

15. Chiar la bătrânețe, ei vor avea rod, vor fi plini de măzgă și înverziți,

16. Ca să vestească despre Domnul că e drept. El este stânca mea și întru el nu se află nici o strâmbătate.

93.

Domnul este împărat prea slăvit, mai presus de toate câte sunt.

1. Domnul împărătește; el e îmbrăcat întru slavă; îmbrăcatu-s'a Domnul și cu putere s'a încins, iar lumea a întărit-o foarte, ca să nu se clatine.

2. Scaunul tău stă neclintit dintru început. Tu ești din vecii vecilor.

3. Ci râurile înalță, Doamne, înalță râurile glasurile lor, înalță râurile valorile lor răsunătoare!

4. Dar mai mult decât vuetul apelor clocotitoare, mai mult decât zbciumul neasemuit al mării, măreț este Domnul, în cerurile sale prea înalte!

5. Descoperirile tale sunt cu totul adevărate! Casei, Doamne, cuvine-se sfințenie, în toată curgerea vremurilor.

94.

Rugăciune și mângâiere sub apăsarea tiraniei.

1. Dumnezeu al răzbunării, Doamne Dumnezeu al răzbunării, arată-te!

2. Ridică-te judecător al pământului și răsplătește celor trufași după faptele lor!

3. Până când, o, Doamne, cei fără de lege, până când cei fără de lege să huzurească,

4. Să înșire și să spună vorbe fără noimă și făcătorii de rele să se mândrească?

5. Ei sfărâmă poporul tău, Doamne, și apasă moștenirea ta.

6. Eiucid pe văduvă și pe strein și pe orfani îi omoară;

7. Și-și fac socoteala: « Domnul nu vede, Dumnezeul lui Iacob nu ia seama! »

8. Luați aminte, voi cei proști din popor și voi cei nerozi, când veți căpăta înțelepciune?

9. Cel ce a sădit urechea au nu va auzi? Cel ce a făcut ochiul au nu va vedea?

10. Cel ce povățuiește popoarele nu va dojeni oare? Cel ce învață pe oameni să nu știe nimic?

11. Domnul cunoaște gândurile omului —că sunt ca o suflare.

12. Fericit este omul pe care tu îl îndreptezi și pe care îl înveți din legea ta,

13. Ca să-l fii netulburat în vremuri de urgie, până ce groapa nelegiuitului va fi săpată.

14. Căci Domnul nu va lăsa pe poporul său și nu va părăsi moștenirea sa.

15. Căci hotărîrea va fi dată după dreptate și toți cei cu inima curată vor întări-o.

16. Cine se va scula să mă apere de cei răi? Cine va lua partea mea împotriva celor fără de lege?

17. Dacă Domnul nu mi-ar fi venit într'ajutor, sufletul meu s'ar fi sălășluit degrabă în locașul tăcerii.

18. Ori de câte ori zic: « Iată, piciorul meu se clatină », atunci mila ta mă sprijinește.

19. Când mulțime de gânduri se adună în inima mea, mângâierile tale desfătează sufletul meu.

20. Ai tu vre-o tovărășie cu tribunalul fărădelegii, cel ce în numelc legii făurește asuprirea?

21. Ei se năpustesc împotriva celui drept și osândesc sânge nevinovat.

22. Dar Domnul îmi va fi loc de scăpare și Dumnezeul meu stâncă de adăpost;

23. El va întoarce asupra-le nedreptatea lor și pentru răutatea lor îi va pierde, îi va pierde Domnul Dumnezeul nostru.

95.

Lăudați pe Domnul!

1. Veniți să ne bucurăm de Domnul și să strigăm către stâncă mântuirii noastre!

2. Veniți să-l întâmpinăm cu cântări de laudă și în psalmi să-l preamărim!

3. Căci Dumnezcu mare este Domnul și împărat prea înalt peste toți dumnezeii:

4. În mâna lui sunt adâncurile pământului și vârfulurile munților sunt ale lui;

5. A lui este marea, căci el a făcut-o, așijderea și uscatul, pe care mâinile lui l-au zidit.

6. Veniți să ne închinăm și să ne plecăm și să cădem în genunchi înaintea Domnului, ziditorului nostru,

7. Căci el este Dumnezcu nostru, iar noi poporul pe care-l paște și oile păsto-

riei lui. O, de-ați asculta astăzi glasul lui!

8. « Nu învățoași inimile voastre, ca la Meriba, ca la Maasa, în pustie,

9. Când m'au ispitit părinții voștri și m'an pus la încercare, cu toate că văzuseră minunile mele.

10. Vreme de patruzeci de ani, am scârbît neamul acesta și mi-am zis: « E un popor de rățaciți cu duhul; ei nu cunosc căile mele! »

11. Pentru aceasta, întru mânia mea juratu-m'am: « Nu vor intra întru odihna mea! »

96.

Lăudați pe Domnul Dumnezeu, Judecătorul lumii!

1. Cântați Domnului cântare nouă, cântați Domnului tot pământul!

2. Cântați Domnului, binecuvântați numele lui, propoveduiți zi cu zi mântuirea lui;

3. Vestiți între neamuri slava lui, printre toate popoarele minunile lui!

4. Căci Domnul este prea puternic și lăudat foarte; el este mai de temut decât toți dumnezeii;

5. Căci dumnezeii celorlalte neamuri sunt chipuri cioplite, pe când Domnul a făcut cerurile.

6. Strălucirea și măreția stau înaintea lui; puterea și frumusețea sălășluiesc în templul său.

7. Dați Domnului, seminții din toate neamurile, dați Domnului cinste și slavă!

8. Dați Domnului mărirea cuvenită numelui său; aduceți-i prinoase și intrați în curțile sale!

9. Închinați-vă Domnului, în odăjdii sfinte, tremurați înaintea lui toți locuitorii pământului!

10. Spuneți popoarelor: « Domnul este împărat; el a întărit pământul care nu se va clătina; el judecă popoarele întru dreptele ».

11. Să se bucrure cerurile și să tresalte pământul, să se zgudue marea și toate viețuitoarele dintr'însa!

12. Să zburde de bucurie câmpia și tot ce e pe ea! Și toți copacii pădurii să vujască de voie bună, înaintea Domnului,

13. Căci el vine, el vine să judece pământul, să judece lumea cu dreptate și popoarele după dreptarul credincioșiei sale!

97.

Zorile împărăției lui Dumnezeu, Judecătorul și Mântuitorul.

1. Domnul este împărat! Să se bucre pământul și mulțimea ostroavelor să se veselească!

2. Nouri și întunecime îl impresoaară; dreptatea și dreapta judecată sunt temelile tari ale scaunului său.

3. Înainte-i purcede foc care mistue de jur-împrejur pe vrăjmașii săi,

4. Fulgerele lui luminează lumea; pământul vede și se cutremură de spaimă,

5. Munții se topesc de fața Domnului cum se topește ceara, de fața Stăpânului a tot pământul.

6. Cerurile vestesc dreptatea lui și toate popoarele văd slava lui.

7. Să se rușineze cei ce slujesc chipurilor cioplite, cei ce se mândresc cu idoliilor lor! Închinați-vă lui, toți dumnezeii!

8. Auzit-a Sionul și s'a veselit, și ficele lui Iuda au săltat de bucurie pentru hotărârile judecății tale, Doamne!

9. Căci tu ești, Doamne, Dumnezeuul nostru Cel Prea Înalt, peste tot pământul și mai presus decât toți dumnezeii.

10. Voi cei ce iubiți pe Domnul, urgișiți nelegiuirea! El păzește sufletele cuvioșilor săi și le izbăvește din mâna celor păcătoși.

11. El este lumină ce se revarsă peste cei drepți și bucurie pentru cei curați cu inima.

12. Bucurați-vă, dreptilor, întru Domnul și lăudați sfânt numele lui!

98.

Toate neamurile și firea întreagă să laude pe Domnul!

1. Un psalm. Cântați Domnului cântare nouă, căci el a săvârșit minuni, numai cu dreapta lui și cu brațul lui cel sfânt.

2. Domnul a făcut cunoscută mântuirea sa, și în fața păgânilor a dezvăluit dreptatea sa;

3. El și-a adus aminte de mila lui și de credincioșia lui către casa lui Israil; toate marginile pământului au văzut mântuirea Dumnezeului nostru.

4. Strigați Domnului, toți locuitorii pământului! Izbucniți în strigăte de veselie și cântați!

5. Cântați Domnului în graiurile harfei, într'ale chitarei și ale alăutelor,

6. În graiurile trâmbiței și ale cornului, strigați înaintea Domnului Impărat!

7. Să se zgudue marea și ceea ce este într'însa, lumea și cei ce o locuiesc!

8. Apele cele mari să bată din palme și munții laolaltă să tresalte de bucurie,

9. Înaintea Domnului! Căci el vine să judece pământul, să judece lumea întru dreptate și popoarele cu nepărtinare.

99.

Preamăriți pe Domnul, cel întreit în sfințenie!

1. Domnul împărătește — neamurile să se cutremure! El stă pe heruvimi — pământul să se zgudue!

2. Mare este Domnul în Sion și prea înalt peste toate popoarele!

3. Să laude numele tău, mare și înfricoșat, căci sfânt este!

4. Și puterea împăratului stă întru aceea că iubește dreptatea. Tu ai întemeiat ce este drept; judecata și dreptatea în Iacob tu le-ai făcut să fie.

5. Prea înălțați pe Domnul Dumnezeul nostru și închinați-vă așternutului picioarelor sale, că sfânt este Domnul!

6. Moise și Aaron erau între profeții săi și Samuil între cei ce chemau numele său; ei strigau către Domnul și el îi asculta.

7. Din stâlpul de nouri el le vorbea; ei păzeau poruncile lui și legea pe care le-a fost dat-o.

8. Doamne Dumnezeul nostru, tu le-ai dat ascultare; Dumnezeu iertător ai fost cu ei, dar și răzbunător asupra faptelor lor viclene.

9. Prea înălțați pe Domnul Dumnezeul nostru și închinați-vă în sfânt muntele său, căci sfânt este Domnul Dumnezeul nostru!

100.

Lăudați pe Domnul, căci vrednic este de toată lauda!

1. Un psalm de laudă. — Strigați Domnului, toți locuitorii pământului!

2. Slujiți Domnului cu bucurie, înfățișați-vă înaintea lui plini de veselie!

3. Să știți că Domnul este Dumnezeu! El este ziditorul nostru și noi suntem ai lui, — poporul său și oile pășunilor sale.

4. Veniți la porțile sale cu cântări de mulțumită, intrați în curțile sale cu cântări de laudă! Mulțumiri aduceți-i! Numele său binecuvântați-l,

5. Căci Domnul este bun; mila lui ține un veac, credincioșia lui rămâne în neam de neam!

101.

Făgăduințe de credincioșie către Domnul.

1. Un psalm al lui David. Preamări-voi în cântări bunătatea și dreptatea; ție, Doamne, fți voi cânta din harfă.

2. Fi-voi cu luare aminte la calea cea dreaptă: Când, oare, veni-vei către mine? Umbla-voi întru nevinovăția inimii mele, înlăuntrul casei mele.

3. Nimic uricios nu voi îngădui înaintea ochilor mei. Purtarea calcătorilor de lege o urâsc; nimic nu se va lipi de mine.

4. Inima fățarnică să se depărteze de mine! Ceea ce este rău nu vreau să cunosc!

5. Pe cel ce bârfește în dos pe aproapele său îl voi da pieririi; pe omul îngâmfat și cu inima trufașă nu-l voi putea răbda.

6. Fi-voi cu ochii ațintiți la credincioșii din țară, ca să locuiască lângă mine. Cel ce umblă pe căi cucernice, acela îmi va sluji.

7. Nu va locui înlăuntrul casei mele cel ce iubește înșelăciunea; cine are năravul să mintă nu-și va găsi loc înaintea ochilor mei!

8. În fiecare dimineață voi stârpi prin judecată pe toți răufăcătorii din țară, ca să pierz din cetatea Domnului pe toți cei ce lucrează fărădelegea.

102.

Rugăciune către Domnul, ca să se îndure iarăși de Israel.

1. Rugăciunea celui obijduit și sleit de putere, care își revarsă tânguirea înaintea Domnului.

2. Doamne, ascultă rugăciunea mea și strigătul meu să ajungă la tine!

3. Nu ascunde fața ta de mine; în ziua când sunt în strâmtorare, pleacă spre mine urechea ta; când te chem, degrabă auzi-mă!

4. Căci zilele mele se sfârșesc ca fumul și oasele mele ard ca jăratecul.

5. Pălită ca iarba, inima mea se usucă și am uitat să mai mănânc pâinea mea; 6. De multul meu suspin, oasele mele se lipesc de pielea mea.

7. Sunt asemenea pelicanului din puștie și asemenea bufniței printre dărămtături;

8. Petrec nopțile fără somn și scot țipete de jale, ca o pasăre singuratică pe acoperiș.

9. Vrajmașii mei mă batjocoresc în toată vremea și cei ce turbează împotriva mea s'au jurat să-mi răpue viața.

10. Ci eu mănânc cenușă ca și cum ar fi pâine și băutura mea o amestec cu lacrimi,

11. Din pricina mâniei tale și a întărâtării tale; căci tu m'ai ridicat și m'ai zvrălit departe.

12. Zilele mele sunt ca umbra ce se lungeste și eu mă usuc ca iarba.

13. Dar tu, Doamne, stăpânești veșnic din jilțul tău și numele tău dăinuiește din neam în neam.

14. Tu te vei scula și te vei îndura de Sion, căci vremea ca să te milostivești de el, vremea hotărâtă a venit,

15. Căci slugile tale iubesc pietrele Sionului și se înduioșează de colbul lui.

16. Atunci neamurile vor cinsti numele Domnului și toți împărații pământului slava ta,

17. Căci Domnul va clădi Sionul și se va arăta întru slava sa;

18. El va lua aminte la cererea celui gol și nu va disprețui rugăciunea lui.

19. Să se scrie acestea pentru neamul viitor, ca norodul ce va fi zămislit să preamărească pe Domnul;

20. Căci Domnul va privi de sus, din sfântul său locaș, și-și va întoarce privirea din cer către pământ,

21. Ca să asculte suspinul celui rob și să slobozească pe cei hărăziți morții,

22. Astfel ca ei să vestească numele Domnului în Sion și lauda lui în Ierusalim,

23. Când neamurile și împărățiile aduna-se vor laolaltă să slujească Domnului.

24. El a sfărâmat puterea mea, în cale, și zilele mele le-a scurtat,

25. Dar eu am zis: «Dumnezeul meu, nu mă lua în miezul vârstei mele, tu ai cărui ani se prelungesc din neam în neam.

26. La început, tu ai întemeiat pământul și cerurile sunt lucrul mâinilor tale;

27. Ele vor pieri, dar tu rămâi; toate ca o haină învechi-se-vor; ca un veșmânt le vei schimba și nu vor mai fi,

28. Dar tu rămâi același și anii tăi nu vor avea sfârșit.

29. Feciorii slugilor tale vor avea sălaș statornic și semințiile lor vor rămânea în veac, înaintea ta.»

103.

Mulțumită pentru părinteasca bunătate a lui Dumnezeu și pentru îndurarea lui față de Israel.

1. Un psalm al lui David. Binecuvintează, suflète al meu, pe Domnul și toate cele dinlăuntrul meu numele cel sfânt al lui!

2. Binecuvintează, suflète al meu, pe Domnul și nu uita toate binefacerile lui.

3. El iartă toate fărădelegile tale, el vindecă toate boalele tale,

4. El izbăvește din stricăciune viața ta, el te încununează cu milă și cu îndurări,

5. El satură de îndurări pofta ta; tinerețile tale înnoi-se-vor ca ale vulturului.

6. Domnul face dreptate și judecă pe cei apăsăți.

7. El a făcut cunoscute căile sale lui Moisi și fiilor lui Israel faptele sale.

8. Indurat și milostiv este Domnul, îndelung răbdător și mult milosârd.

9. El nu ceartă până în sfârșit și nu ține deapururi mânia lui.

10. El nu ne răsplătește după păcatele noastre și nici după fărădelegile noastre nu ne întoarce nouă.

11. Ci cât este departe cerul de pământ, atâta e de mare mila lui către cei ce se tem de el;

12. Și cât este de departe Răsăritul de Apus, atât depărtează el de la noi fărădelegile noastre.

13. Precum miluește un părinte pe fiii săi, așa miluește Domnul pe cei ce se tem de el,

14. Căci el cunoaște făptura noastră și-și aduce aminte că fărănă suntem.

15. Omul?... Zilele lui sunt ca iarba; el înflorește ca floarea câmpului:

16. Când suflă vântul ea se trece și nu se mai cunoaște locul unde a fost.

17. Dar mila Domnului ține deapururi către cei ce se tem de el și dreptatea lui se revarsă peste fiii fiilor,

18. Peste cei ce păzesc legământul lui și își aduc aminte de poruncile lui, ca să le îndeplinească pe cle.

19. Domnul a așezat în cer jilțul său, iar împărăția lui se întinde peste toată lumea.

20. Binecuvântați pe Domnul, îngerii lui, voi viteji puternici, care pliniți cuvântul lui, ascultând de glasul poruncii lui!

21. Binecuvântați pe Domnul, toate oștirile lui, slujitori ai lui, care faceți voia lui!

22. Binecuvântați pe Domnul, toate lucrurile lui, în tot locul stăpânirii lui! Binecuvintează, suflete al meu, pe Domnul!

104.

Mărire și bunătatea lui Dumnezeu se dau pe față din zidirea acestei lumi.

1. Binecuvintează, suflete al meu, pe Domnul! Doamne Dumnezeu meu, cât ești tu de mare! Intru măreție și strălucire ești îmbrăcat!

2. Tu te înveleşti întru lumină ca într'un veșmânt, tu desfășuri cerurile ca un cort!

3. Tu ai clădit în apele de sus pridvoarele tale; tu ai făcut din nori carul tău; tu te porți pe aripile orcanului;

4. Tu faci din vânturi solii tăi; tu faci din foc, din pară, slujitorii tăi.

5. Tu ai întemeiat pământul pe taracii lui, așa ca să nu se clatine în veac și în veșnicie.

6. Cu adâncul apelor de sus — aidoma unui talar — tu l-ai acoperit, astfel că pe munți au stătut apele.

7. La certarea ta ele au fugit, la glasul tunetului tău s'au dat înapoi înfricoșate.

8. De pe munți, s'au pogorit în văi, către locul pe care l-ai statornicit lor.

9. Hotar le-ai pus pe care nu-l vor trece, nu se vor mai întoarce ca să acopere pământul.

10. Tu trimiți izvoare jos în văi; ele își iau calea printre munți,

11. Ele adapă toate dobitoacele câmpiei; asinii sălbatici își astâmpără setea lor;

12. Lângă pâraie, sălășluiesc păsările cerului; ciripitul lor răzbește printre ramuri.

13. Din cămările de sus tu adăpi munții și din rodul săvârșirilor tale se satură pământul.

14. Tu faci să răsară iarbă pentru vite și plante pentru munca omului, — ca să scoată hrana din pământ:

15. Vinul care înveselește inima omului, și untul de lemn care face să strălucească fața lui, și pâinea care întărește inima lui.

16. Plini sunt de mazăgă copacii Domnului, cedrii Libanului pe care i-a sădit.

17. Acolo păsările durează cuiburi; barza pe al său, în chiparoși.

18. Munții cei înalți sunt ținutul caprei-sălbaticice; stâncile scorburoase sunt ascunzătoare pentru șafan.

19. Tu ai făcut luna spre împărțirea timpului; soarele cunoaște ceasul apunerii sale.

20. Aduci întunericul și se face noapte; într'însa mișună toate fiarele pădurii:

21. Puii de leu răcnesc după pradă și cer de la Domnul hrana lor.

22. Când răsare soarele, atunci ele se strâng și în vizuinile lor se culcă,

23. Iar omul iese la lucrul său și la munca sa până seara.

24. Cât de numeroase sunt lucrările tale, Doamne! Toate cu înțelepciune le-ai zidit. Plin este pământul de alcătuirile tale!

25. Iată marea! Uriașă și largă, și încoace și încolo! În ea fojgăesc, fără număr, victăți mici și vietăți mari;

26. În ea corăbiile croiescu-și cale și Leviatanul pe care l-ai zidit ca să zburde într'însa.

27. Ele toate așteaptă de la tine ca să le dai hrană la bună vreme.

28. Tu le dai: ele culeg; tu deschizi mâna ta: ele se satură de bunătăți.

29. Ascunzi fața ta: ele se spăimân-tează; iei înapoi suflul lor: ele mor și se întorc în pulberea lor.

30. Trimiți duhul lor: ele se zidesc din nou și primenești fața pământului.

31. Fie mărirea Domnului în veci! Veselească-se Domnul de lucrurile sale!

32. El care aruncă ochii spre pământ și pământul se cutremură! El care atinge munții și munții fumegă!

33. Cânta-voi Domnului toată viața mea; preamări-voi pe Dumnezeuul meu în tot veacul meu.

34. Plăcute fie lui cuvintele mele! Eu în Domnul mă voi veseli.

35. Piară păcătoșii de pe pământ și cei fără de lege să nu-și mai afle loc! Binecuvintează, suflete al meu, pe Domnul! Aliluia!

105.

Binefacerile lui Dumnezeu revărsate asupra poporului evreu, din zilele lui Avraam și până la intrarea în țara sfântă.

1. Lăudați pe Domnul! Propoveduiți numele lui! Vestiți între popoare lucrările lui!

2. Cântați-l pe el! Proslăviți-l în psalmii voștri! Spuneți toate minunile lui!

3. Lăudați-vă întru sfânt numele lui; bucure-se inima celor ce-l caută pe Domnul!

4. Cercetați pe Domnul și puterea lui, căutați pururea fața lui!

5. Aduceți-vă aminte de minunile pe care le-a făcut, de faptele lui cele uriașe și de poruncile ieșite din gura lui:

6. Voi urmași ai lui Avraam, sluga lui, voi fii ai lui Iacob, aleșii lui!

7. El este Domnul Dumnezeuul nostru și judecățile lui stăpănesc pământul,

8. El își aduce aminte în toată vremea de legământul lui — de cuvântul pe care l-a dat la mii de generații —

9. De legământul lui încheiat cu Avraam și de jurământul făcut lui Isaac.

10. Și i-l-a statornicit lui Iacob proorocie și lui Israil veșnic legământ,

11. Zicând: «Ție îți voi da pământul Canaan, ca ținutul moștenirii voastre»,

12. În vremea când erau numai o mână de oameni și streini în această țară.

13. Ci ei merseră din popor în popor și din împărăție în împărăție,

14. Dar el nu îngădui nimănui să-i asuprească și împărați pedepsi din pricina lor.

15. «Nu vă atingeți de unșii nici și proorocilor mei nu le faceți nici un rău!»

16. Domnul chemă foamea în țara lor și-i lăsă fără de pâine.

17. El trimise un om înaintea lor și Iosif fu vândut ca rob;

18. Și i-au strâns picioarele în obezi și i-au ferecat în cătușe,

19. Până în ceasul când s'a împlinit proorocie lui și cuvântul lui, Dumnezeu l-a dovedit nevinovat.

20. Împăratul trimise și-i dădu drumul, stăpânitorul popoarelor îl scoase din închisoare.

21. Atunci l-a pus domn peste casa sa și chivernisitor peste toată averea sa,

22. Ca să țină în frâu pe principii după voia lui și pe bătrâni să-i învețe înțelepciune.

23. Și Israil a venit în Egipt și Iacob a stat vremelnic în țara lui Ham.

24. Atunci Domnul înmulți foarte pe poporul său și-l făcu mai tare decât asupritorii lui.

25. El schimbă inima Egiptenilor ca să urască pe poporul său și să se poarte viclenește cu slujitorii săi.

26. Ci el trimise pe Moise, sluga lui, și pe Aaron pe care l-a fost ales.

27. El a făcut minuni în pustie și fapte mai presus de fire în țara lui Ham:

28. Trimis-a întuneric și s'a întunecat, dar Egiptenii nu luară în seamă cuvintele lui,

29. Prefăcut-a apele lor în sânge și pești din ele muriră,

30. Făcut-a să mișune broaștele în pământul lor, chiar și în cămarile împărătești,

31. El a dat poruncă și iată că veniră tăuni și țânțari în toate hotarele lor;

32. Slobozi peste ei grindina în loc de ploaie și foc arzător în țara lor.

33. El bătu vilele și smochinii lor și pometul din ținuturile lor îl prăpădi.

34. Și a dat iar poruncă și veniră lăcuste și forfocari fără număr,

35. Care mânca ră toată iarba din pământul lor și tot rodul țarinilor lor.

36. Apoi el a lovit pe toți întâi-născuții din Egipt, toată pârga bărbăției lor,

37. Și încărcăți cu aur și cu argint i-a scos din Egipt și n'a fost în semințiile lor nici un zăbavnic.

38. Atunci Egiptenii s'au bucurat de plecarea lor, căci groază căzuse peste ei.

39. Iar Domnul a întins deasupra lor un nor ca să-i umbrească și foc ca să-i lumineze noaptea,

40. Iar când au cerut, le-a trimis prepește și i-a săturat cu pâine din cer;

41. El a despicat stâncă și a țâșnit apă și apa a pornit prin pustiu ca un râu,

42. Căci Domnul și-a ținut cuvântul său cel sfânt către Avraam, sluga sa.

43. Drept aceea, a scos pe poporul său cu bucurie și pe aleșii săi întru chiote de veselie.

44. El le-a dat apoi în stăpânire țările popoarelor și agonisita noroadelor drept moștenire,

45. Ca să păzească rânduielile lui și să ia aminte la poruncile lui. Aliluia!

106.

Israel calcă legea Domnului, dar Domnul rămâne credincios legământului său.

1. Aliluia! Lăudați pe Domnul, că este bun, că în veac ține mila lui!

2. Cine va spune faptele cele mari ale Domnului și va vesti toată slava lui?

3. Fericiți sunt cei ce păzesc pravila lui și trăiesc potrivit dreptății în toată vremea!

4. Adu-ți aminte de mine, Doamne, când vei milui pe poporul tău, și cerce-tează-mă când vei hărăzi ajutorul tău,

5. Ca să privesc fericirea celor aleși ai tăi, să mă bucur de bucuria poporului tău și să mă mândresc împreună cu moștenirea ta.

6. Păcătuit-am ca și părinții noștri, săvârșit-am fărădelegi, abătutu-ne-am de la pravila ta.

7. Părinții noștri, în Egipt, n'au luat în seamă minunile tale, uitat-au de mulțimea milelor tale și s'au răzvrătit lângă Marea Roșie;

8. Dar el i-a mântuit pentru numele său, ca să facă cunoscută puterea sa.

9. El certă Marea Roșie și ea secă și îi trecu prin adâncuri ca prin pustie.

10. Și îi mântui din mâna celor ce-i urau și-i slobozi din puterea dușmanului, 11. Căci apa acoperi pe asupritorii lor și nici unul din ei nu scăpă.

12. Atunci ei dădură crezământ spuselor lui și cântară cântări întru lauda lui.

13. Dar degrabă ei uitară faptele Domnului și nu așteptară să se îndeplinească punerile lui la cale,

14. Ci se lăsară în deșert pradă pofteilor lor și ispitiră în pustie pe Dumnezeu.

15. Atunci el le împlini pofta lor, dar îi lovi cu molimă.

16. Pe urmă, se răzvrătiră în tabără împotriva lui Moise și a lui Aaron, sfântul lui Dumnezeu;

17. Dar pământul se deschise și înghiți pe Datan și acoperi ceata lui Abiram,

18. Căci focul mistui ceata lor și flacăra nimici pe cei fără de lege.

19. Ei își făcură apoi un vițel în Horeb și se închinară înaintea acestui chip turnat,

20. Și astfel ei schimbară pe Cel ce era slava lor cu un chip de bou, care mănâncă iarbă.

21. Ei uitară pe Dumnezeu, care-i mântuise și făcuse în Egipt fapte minunate,

22. Fapte mai presus de fire în pământul lui Ham și lucruri uimitoare la Marea Roșie.

23. Atunci i-a fost cuvântul să-i nimească, dacă Moise, alesul lui, n'ar fi stat înaintea lui la ruptoare, ca să domolească mânia lui gata de nimicire.

24. Apoi ei disprețuiră pământul mult dorit și nu se încrezură în făgăduința lui,

25. Ci cântiră în corturile lor și nu ascutară de glasul Domnului.

26. Atunci el ridică împotriva lor mâna sa, ca să-i doboare în pustie,

27. Și să arunce seminția lor printre neamuri și să-i risipească în alte țări.

28. Ci ei slujiră lui Baal-Peor și mâncara din jertfele aduse morților,

29. Și-l întărită cu faptele lor și o molimă băntuiă printre ei.

30. Dar Fineas se ridică și fu judecător, și molima se opri.

31. Și aceasta i-a fost pusă la bună socoteală, din neam în neam, până în veac.

32. Și-l întărită iarăși la apele Meribei, și Moise pentru ei avu necaz,

33. Căci ei se răzvrătiră împotriva Duhului lui Dumnezeu și Moise rosti cu buzele sale cuvinte nechibzuite.

34. Ei nu stărpiră popoarele pe care Domnul hotărise să le stărpească,

35. Ci se amestecară cu păgânii și învățară obiceiurile lor,

36. Și slujiră idolilor lor, care ajunseră cursă pentru ei;

37. Și jertfiră demonilor pe feciorii și pe fiicele lor,

38. Și vărsară sânge nevinovat, sângele feciorilor și al fiicelor, pe care îi jertfiră idolilor din Canaan, și pângăriră pământul cu sângele vărsat.

39. Astfel, prin faptele lor se făcură necurați și precurviră prin purtarea lor.

40. Atunci mânia Domnului se aprinse împotriva poporului său, și-i fu scârbă de moștenirea sa.

41. Deci îi dădu pe ei pe mâna păgânilor și cei ce îi urau pe ei ajunseră stăpânitorii lor;

42. Vrajmașii lor îi împilară și ei se încovoieră sub mâna lor.

43. De multe ori Domnul i-a izbăvit, cu toate că erau nesupuși în sfaturile lor și se confundau în nelegiuirile lor.

44. Dar el a luat aminte la strâmtorarea lor și a auzit tânguirea lor;

45. El și-a adus aminte de legământul său și s'a milostivit după mare mila sa.

46. El le-a dat să găsească îndurare înaintea tuturor celor ce-i țineau în robie.

47. Mântuește-ne, Doamne Dumnezeul nostru, și ne adună dintre neamuri, ca să laudăm numele tău cel sfânt și să facem slava noastră din preamărirea ta!

48. Binecuvântat să fie Domnul Dumnezeul lui Israel din veac și până în veac și tot norodul să rostească: Amin! Aliluia!

107.

Inn către Domnul, cel ce mântuește pe ai săi din toată primejdia.

1. «Lăudați pe Domnul, că este bun, că în veac ține mila lui!»

2. Așa să spună cei mântuiți de Domnul, cei pe care el i-a izbăvit din mâna vrăjmașului,

3. Și cei pe care i-a adunat din toate țările: de la răsărit, de la apus, de la miază-noapte și de la miază-zi.

4. Unii rătăceau prin pustie, prin bărgane fără cărări și fără să dea de vre-o cetate locuită.

5. Flămânzi și insetoșați, sufletul lor se sfășia în ei.

6. Atunci, în strâmtorarea lor, au strigat către Domnul și el i-a izbăvit din chinurile lor,

7. Și i-a dus pe ei la cale dreaptă, ca să ajungă la cetatea cea locuită.

8. Să laude deci pe Domnul, pentru milele lui și pentru minunile lui către fiii oamenilor!

9. Căci el a săturat sufletul insetat și sufletul flămând l-a umplut de bună-tăți.

10. Alții ședeau în întuneric și în umbra morții, robiți și ferecați în lanțuri,

11. Pentru că murmuraseră împotriva poruncilor lui Dumnezeu și disprețuiseră sfatul Celui Prea Înalt.

12. Ci Domnul încovoiease sub durere inima lor, se poticniseră și nimeni nu-i ajuta.

13. Atunci, în strâmtorarea lor, au strigat către Domnul și el i-a izbăvit din chinurile lor,

14. I-a scos din întuneric și din umbra morții și lanțurile lor le-a sfărâmat.

15. Să laude deci pe Domnul, pentru milele lui și pentru minunile lui către fiii oamenilor!

16. Căci el a zdrobit porțile de aramă și zvoarele de fier le-a sfărâmat.

17. Unii pătimeau din pricina păcatelor și pentru fărădelegile lor îndurau suferințe,

18. Sufletul lor se îngrețoșa de orice hrană și se apropiau de porțile împărăției morții.

19. Atunci, în strâmtorarea lor, au strigat către Domnul și el i-a izbăvit din chinurile lor,

20. El a trimis cuvântul său și i-a tămăduit și din prăpastia lor i-a mântuit.

21. Să laude deci pe Domnul, pentru milele lui și pentru minunile lui către fiii oamenilor!

22. Să jertfească jertfe de laudă și să povestească faptele lui cu strigăte de bucurie!

23. Alții plecaseră pe mare în corăbii și făceau negoț pe întinsele ape.

24. Aceștia au văzut lucrurile Domnului și minunile lui în adâncurile mării;

25. Ci el a poruncit și o vijelie se porni și răscoli valurile mării.

26. Ele zburneau până la ceruri și se prăbușeau apoi în adâncuri. Iar sufletul celor din corabie se topea de groază;

27. Ei se învărteau și cădeau încoace și încolo ca un om beat, iar toată istețimea lor nu folosea la nimic.

28. Atunci, în strâmtorarea lor, au strigat către Domnul și el i-a izbăvit din chinurile lor,

29. El domoli vijelia, iar valurile se alinară.

30. Ci ei se bucurară că le-au văzut potolite și Domnul îi îndreptă la limanul dorit.

31. Să laude deci pe Domnul, pentru milele lui și pentru minunile lui către fiii oamenilor!

32. Să-l prea înalțe în adunarea popoarelor și în sfatul celor bătrâni să-l proslăvească!

33. El a prefăcut fluviile în pustie și izvoarele de apă în pământ uscat,

34. Pământul roditor în tărâm sărat, din pricina răutății celor ce-l locuiau.

35. El a schimbat pustiul în iezer de ape și pământul uscat în izvoare;

36. El a sălășluit într'insul pe cei flămânzi și a întemeiat cetăți de locuit,

37. Ei au semănat ogoarele și au sădit vie care a dat rod.

38. El i-a binecuvântat și s'au înmulțit foarte, iar vitele lor n'au scăzut la număr.

39. Dar de la un timp au dat înapoi și s'au încovoiat sub povara nenorocirii și a obidei.

40. Pentru că Domnul revarsă ocara peste principii și-i face să pribegească prin locuri singuratică și fără căi,

41. Dar el ridică pe cei săraci din dosădirea lor și sporește spița lor ca turmele.

42. Privească aceasta cei drekți și să se veselească, iar cei vicleni să-și astupe gura!

43. O, de-ar fi cineva înțelept ca să ia aminte la toate acestea și să priceapă binefacerile Domnului!

108.

Cântec de laudă și rugăciune.

1. O cântare. Un psalm al lui David.

2. Pregătită este inima mea să te laude, Dumnezeuule! Cânta-voi ție și te voi preamări! Numai tu ești mărirea mea!

3. Deșteaptă-te, harfă și tu chitară, și voi deștepta zorile!

4. Lăuda-te-voi printre popoare, Doamne, între neamuri cânta-voi ție,

5. Căci mila ta covârșește cerurile, iar credincioșia ta se înalță până la nori.

6. Înalță-te mai presus de ceruri, Dumnezeuule, și slava ta să strălucească peste tot pământul,

7. Pentru izbăvirea celor iubiți ai tăi! Ajută-ne cu dreapta ta și ne auzi pe noi!

8. Dumnezeu a grăit în sfântul său locaș: «Sui-mă-voi și voi împărți Si-hemul și valea adâncă de la Sucot voi măsura-o.

9. Al meu e Galaadul, al meu e Manase; Efraimul e coiful meu, iar Iuda este schiptrul meu.

10. Moabul îmi slujește drept lighean de spălat; asupra Edomului arunc sandala mea; împotriva Filistenilor izbucnesc în strigăte de război.

11. Cine mă va călăuzi în cetatea înțărîtă? Cine mă va îndruma către Edom?

12. Nu ne-ai aruncat tu oare de la tine, Dumnezeul nostru, și nu vrei să mai mergi cu oștirile noastre?

13. Ajută-ne împotriva asupritorilor noștri, căci ajutorul omenesc n'are nici o tărie.

14. Cu Dumnezeu câștiga-vom biruință și el însuși va călca în picioare pe vrăjmașii noștri.

109.

Un prigonit își blestemă dușmanii și se bizuște în ajutorul Domnului.

1. Starostelui cântăreților — un psalm al lui David. Dumnezeule, pe care te laud, nu tăcea!

2. Căci cel fără de lege și cel viclean și-au deschis împotriva-mi gura lor și-mi grăiesc cu limbă mincinoasă,

3. Și cu vorbe dușmănoase mă înconjoară și-mi fac război fără pricină.

4. Ei mă pizmuesc pentru dragostea mea, pe când eu mă rog pentru ei,

5. Ba mai mult, îmi răsplătesc cu rău pentru bine și în loc de iubire îmi arată ură.

6. Ridică împotriva-i un om rău și un pârîș să stea de-a-dreapta lui!

7. Când va fi judecat, să iasă vinovat, iar rugăciunea lui să-i fie luată drept vină!

8. Puține să fie zilele lui, iar dregătoria lui s'o ia altul;

9. Copiii lui să ajungă orfani, iar femeia lui să rămână văduvă!

10. Copiii lui să umble hoinari și să cerșească și să fie dați afară din casele lor, pornite să se prăbusească!

11. Cămătarul să se facă stăpân pe toată averca lui, iar streinii să jefuiască toată agonisita lui!

12. Nimeni să nu-i mai fie prieten și nimănui să nu-i mai fie milă de orfanii lui!

13. Urmașii lui să fie stârpiți și numele lor să se stingă în neamul următor!

14. Pomenită să fie fărădelegea părintilor săi pururea la Domnul și păcatul maicii sale să nu fie iertat!

15. Să fie păcatele lor veșnic înaintea Domnului și să se șteargă de pe pământ amintirea lor!

16. Pentru că unul ca acesta a uitat să fie milostiv, a prigonit până la moarte pe cel sărac și a dosădit și pe cel cu inima înfrântă.

17. Iubit-a blestemul: să vie peste el! Nu i-a fost dragă binecuvântarea: să fugă de la el!

18. El s'a îmbrăcat cu blestemul cum s'ar fi îmbrăcat cu o haină: să intre ca apa în lăuntru lui și ca untul de lemn în oasele lui!

19. Să-i fie ca un veșmânt cu care se învelește și ca un brâu cu care se încinge, pururea!

20. Aceasta să fie răsplata protivnicilor mei, de la Domnul, și a celor ce grăiesc cu răutate împotriva mea!

21. Dar tu, Stăpâne Doamne, milostiv-ște-te spre mine, pentru numele tău, căci bună este mila ta; izbăvește-mă!

22. Căci sunt dosădit și lipsit, iar inima mea este rănită în pieptul meu!

23. Asemenea umbrei care dă spre scară, eu mă duc; smuls sunt de vânt ca lăcustele!

24. Genunchii mei tremură din pricina postitului și trupul meu este istovit și uscat.

25. De ocară am ajuns pentru vrăjmașii mei; când mă văd, clatină din cap.

26. Vino într'ajutorul meu, Doamne Dumnezeul meu, și mă mântuește după mila ta,

27. Ca să cunoască ei că acesta este lucrul mâinii tale, că tu ești, Doamne, cel care ai făcut aceasta!

28. Ei blestemă, dar tu binecuvintezi; ei se răzvrătesc, dar ajung de rușine și robul tău va fi plin de bucurie.

29. Inveșmânte-se protivnicii mei întru oară și învelească-se întru necinste ca într'o mantie!

30. Lăuda-voi foarte pe Domnul cu gura mea și-l voi preamări în adunarea celor mulți,

31. Căci el stă deasupra nevoiașului, ca să-l izbăvească de cei ce osândesc sufletul lui.

110.

Impărăția și preoția lui Mesia.

1. Un psalm al lui David. Zis-a Domnul Domnului meu: «Stai de-a dreapta mea, până ce voi pune pe vrămașii tăi așternut picioarelor tale.»

2. Schiptrul puterii tale întinde-l-va Domnul din Sion: «Domnește în mijlocul dușmanilor tăi!

3. În ziua biruinței tale, poporul tău va fi cu tine, împodobit cu sfințenie; din pântece, mai înainte de luceafăr, te-am născut.»

4. Juratu-s-a Domnul și nu-i va părea rău: «Tu ești preot în veac, după rânduiala lui Melchisedec!»

5. Domnul este de-a dreapta ta; în ziua mâniei sale, el sfărâmă pe împărați;

6. El face dreptate între neamuri; umple locul cu leșuri; zdrobește capete cât e țara de largă.

7. Din pârăul din cale el bea apă, de aceea sprintenit el ține capul sus.

111.

Lauda lucrurilor lui Dumnezeu și a privilegiilor sale.

1. Aliluia! Lăuda-voi pe Domnul, din toată inima mea, în adunarea celor drepți și în obștia lor.

2. Minunate sunt faptele Domnului și vrednice de cercetat pentru toți câți le pun la inimă.

3. Toată lucrarea lui este măreție și strălucire și dreptatea lui dăinuște în veac.

4. El a făcut ca minunile sale să fie veșnic pomenite; Domnul este îndurător și milosârd.

5. Dat-a hrană celor ce se tem de el și ține minte pururea legământul său.

6. Arătat-a poporului său țaria faptelor sale, dându-i să stăpânească moștenirea păgânilor.

7. Lucrul mâinilor sale este credințioșia și dreptatea; toate orânduiriile sale sunt neschimbate,

8. Ele sunt așezate spre vecii vecilor, întocmite cu credințioșie și dreptate.

9. Trimis-a poporului său izbăvire; întemeiat-a legământul său pe veci; numele său este sfânt și înfricoșat.

10. Frica de Domnul este începutul înțelepciunii; cei ce se țin de ea sunt prea cumiști. Lauda Domnului rămâne în veac.

112.

Icoana și fericirea celui ce se teme de Domnul.

1. Aliluia! Fericit este omul care se teme de Domnul și iubește foarte poruncile lui!

2. Seminția sa este puternică pe pământ, căci neamul oamenilor drepți e binecuvântat.

3. În casa sa, belșug și bogăție, iar fericirea sa dăinuște pururea.

4. Celor drepți Domnul le strălucește ca lumina în întuneric; el este mult îndurat, milostiv și drept.

5. Fericit este omul milosârd, care dă cu împrumut și care își rânduește lucrurile cu dreptate.

6. În veci nu se va clinti; pomenirea dreptului va fi veșnică.

7. De veștile cele rele el nu se teme, căci inima lui e tare; el nădărduește în Domnul.

8. Inima lui e bărbătoasă și nu se înfricoșează de nimic, până ce va vedea prăbușirea apăsătorilor săi.

9. El este darnic, el împarte milostenii celor săraci; fericirea lui dăinuște pururea, puterea lui se va ridica sus întru slavă.

10. Cel fără de lege vede acestea și se mânie, scrâșnește din dinți și se usucă. Năzuințele celui păcătos dau greș.

113.

Domnul din ceruri ia aminte la cei dosădiți.

1. Aliluia! Slugi ale Domnului, lăudați pe Domnul! Lăudați numele lui!

2. Fie numele Domnului binecuvântat de acum și până în veac!

3. De la răsărit și până la apus, numele Domnului să fie proslăvit!

4. Domnul este mai presus decât toate neamurile; slava lui covârșește cerurile.

5. Cine este ca Domnul Dumnezeuul nostru, cel ce tronează întru cele înalte,

6. Și-și pogoară privirea spre cer și spre pământ?

7. El ridică din pulbere pe cel sărman și scoate din gunoi pe nevoiaș,

8. Ca să-l pună în rând cu căpeteniile, cu marii poporului.

9. El sălășluiește pe cea stearpă din casă, mamă fericită de copii. Aliluia!

114.

Dumnezeu scoate, cu mână tare, pe Israel din Egipt.

1. Când Israel ieși din Egipt, când casa lui Iacob ieși dintr'un popor cu limbă neînțeleasă,

2. Atunci Iuda ajunse locașul său cel sfânt, Israel ajunse ținutul stăpânirii sale.

3. Marea l-a văzut și-a fugit; Iordanul s'a întors înapoi:

4. Munții au săltat ca berbecii, și dealurile ca mioarele!

5. Ce-ți este ție, mare, că ai fugit? Și ție, Iordane, că te-ai întors înapoi?

6. Ce vă este vouă, munților, că ați săltat ca berbecii, și vouă dealurilor, că ați zburdat ca mioarele?

7. De fața Domnului cutremură-te, tu pământule, de fața Dumnezeului lui Iacob!

8. Cel ce preface stânca în heleșteu și cremenea în izvoare țâșnitoare!

115.

Nu idolilor, ci lui Dumnezeu cuvine-se închinăciune.

1. Nu nouă, Doamne, nu nouă, ci numelui tău se cuvine slavă, pentru mila ta, pentru credincioșia ta!

2. Pentru ce să zică păgânii: «Unde este Dumnezeuul lor?»

3. Dumnezeuul nostru este în ceruri și tot ceea ce el voiește, îndeplinește.

4. Idolii lor sunt argint și aur, lucru de mână omenească:

5. Gură au și nu grăiesc, ochi au și nu văd,

6. Urechi au și nu aud, nas au și nu miroș,

7. Cu mâinile lor nu pipăesc, cu picioarele lor nu merg, iar din gâtjelelor lor nu scot nici un glas.

8. La fel cu ei fi-vor cei ce i-au făurit, toți cei ce își pun nădejdea în idoli.

9. O, Israile, nădădăduiește în Domnul! El este ajutorul și scutul vostru!

10. Voi cei din casa lui Aaron, nădădăduiți în Domnul! El este ajutorul și scutul vostru!

11. Voi cei ce vă temeți de Domnul, puneți-va nădejdea în Domnul! El este ajutorul și scutul vostru!

12. Domnul își aduce aminte de voi; el va binecuvânta, el va binecuvânta casa lui Israel, binecuvânta-va casa lui Aaron,

13. Binecuvânta-va pe cei ce se tem de Domnul, pe mici și pe mari.

14. Domnul să vă înmulțească pe voi, pe voi și pe copiii voștri!

15. Binecuvântați să fiți de Domnul, cel ce a făcut cerul și pământul!

16. Cerul este cerul Domnului, iar pământul l-a dat fiilor oamenilor.

17. Nu cei morți te vor lăuda pe tine, Doamne, și nici cei ce se coboară în împărăția morții,

18. Ci noi vom binecuvânta pe Domnul, de acum și până în veac. Aliluia!

116.

Cântare de mulțumită pentru mântuire din primejdia morții.

1. Iubesc pe Domnul, căci el aude glasul meu și strigare mea,

2. Că pleacă urechea lui spre mine, în ziua în care îl chem.

3. Când mă cuprinseseră lațurile morții și strămtorările împărăției morții dăduseră peste mine, când mă găseam în restrîște și în amărăciune,

4. Atunci m'am rugat Domnului: «O, Doamne, izbăvește sufletul meu!»

5. Indurător și drept este Domnul, și mult milostiv este Dumnezeuul nostru.

6. Domnul păzește pe cei ce nu pot să se păzească; atunci când sunt slab, el mă mântuește.

7. Intoarce-te, suflete al meu, la odihna ta, căci Domnul ți-a dat bună răsplată.

8. Tu ai izbăvit sufletul meu de moarte, ochii mei de lacrimi și picioarele mele de cădere;

9. Drept aceea, voi merge înaintea Domnului, în pământul celor vii.

10. Păstrat-am credința cu tărie, chiar atunci când ziceam: «Eu sunt amărit foarte!»

11. Zis-am întru turburarea mea: «Tot omul este mincinos!»

12. Ce voi da înapoi Domnului pentru toate binefacerile lui revărsate asupra-mi?

13. Pașarul mântuirii voi lua și numele Domnului voi chema;

14. Plini-voi juruințele mele Domnului, de față cu tot poporul.

15. Scumpă este înaintea Domnului moartea cuvioșilor.

16. O, Doamne, eu sunt sluga ta, eu sunt sluga ta, fiul slujnicei tale. Tu ai dezlegat legăturile mele.

17. Ție îți voi aduce jertfă de laudă și numele Domnului voi chema.

18. Plini-voi juruințele mele Domnului, de față cu tot poporul,

19. In curțile casei Domnului, în mijlocul tău, Ierusalime. Aliluia!

117.

Toate popoarele să laude pe Domnul!

1. Lăudați pe Domnul, toate popoarele! Preamăriți-l pe el, toate neamurile!

2. Căci mare este mila lui față de noi și credințioșia Domnului ține în veac. Aliluia!

118.

Cântare de mulțumită Domnului, în zi de sărbătoare.

1. Lăudați pe Domnul, că este bun, că în veac ține mila lui!

2. Să zică Israel: «Că în veac ține mila lui!»

3. Să zică și casa lui Aaron: «Că în veac ține mila lui!»

4. Să zică cei ce se tem de Domnul: «Că în veac ține mila lui!»

5. Din strămtorarea mea am chemat pe Domnul, și el m'a auzit și m'a scos la larg.

6. Domnul este cu mine și nu mă voi teme: ce-mi va face mie omul?

7. Dacă Domnul stă într'ajutorul meu, privi-voi cu mândrie la cei ce mă urăsc.

8. Mai bine e să cauți la Domnul adăpost, decât să-ți pui nădejdea în oameni.

9. Mai bine e să cauți la Domnul scăpare, decât să nădăjduiești în cei mari.

10. Toate popoarele m'au împresurat, dar le voi zdrobi întru numele Domnului.

11. Ele m'au înconjurat din toate părțile, dar eu întru numele Domnului le voi face fărâme.

12. Înconjuratu-m'au ca albinele, dar se vor stinge ca un foc de spini; întru numele Domnului le voi nimici.

13. Mă îmbrânceau cu putere ca să caz, dar Domnul mi-a fost într'ajutor.

14. Domnul este tăria mea și-l voi cânta pe el, căci el m'a mântuit.

15. Strigăte de bucurie și de biruință răsună în corturile celor drepti: «Dreapta Domnului face lucruri mărețe.

16. Dreapta Domnului dă biruința, dreapta Domnului face lucruri mai presus de fire!»

17. Eu nu voi muri, ci voi trăi, ca să povestesc faptele Domnului.

18. Domnul m'a certat cu asprime, dar morții nu m'a dat.

19. Deschideți-mi porțile dreptății, ca să intru și să laud pe Domnul!

20. Iată poarta Domnului: prin ea să intre dreptii!

21. Mulțumescu-ți, Doamne, că m'ai auzit și te-ai făcut mie izvor de mântuire.

22. Piatra pe care au nescotit-o ziditorii, aceea a fost pusă în capul unghiului.

23. De la Domnul s'a făcut aceasta, și iată minune este în ochii noștri!

24. Aceasta este ziua pe care a făcut-o Domnul, să ne bucurăm și să ne veselim într'însa!

25. O, Doamne, mântuește-ne! O, Doamne, fă-ne să izbutim!

26. Binecuvântat să fie cel ce vine întru numele Domnului! Noi vă binecuvântăm din casa Domnului.

27. Dumnezeu este Domnul și ne-a arătat nouă lumina sa! Legați jertfele cu frângerii și aduceți-le la coarnele jertfelnicului.

28. Tu ești Dumnezeul meu și te voi lăuda, Dumnezeul meu, și te voi înălța!

29. Lăudați pe Domnul, că este bun, că în veac ține mila lui!

119.

Lauda legii Domnului.

1. Fericiți cei fără prihană în calea vieții lor și care umblă în legea Domnului.

2. Fericiți cei ce păzesc descoperirile lui și din toată inima le caută,

3. Și care nu lucrează fărădelegea, ci se poartă după așezările lui.

4. Tu ai poruncit ca să păzim cu strășnicie rânduielile tale.

5. O, de-aș fi statornic în căile mele, ca să pot să păzesc pravilele tale!

6. Atunci nu mă voi rușina privind cu luare aminte la toate poruncile tale.

7. Lăuda-te-voi întru nefățaria inimii mele, când voi învăța hotărârile dreptății tale.

8. Rânduielile tale le voi păzi: nu mă părâsi de istov!

9. Cum va putea cel tânăr să ducă o viață neprihănită, dacă nu va păzi cuvintele tale?

10. Din toată inima mea te caut, nu mă lăsa să mă abat de la poruncile tale!

11. Ascuns-am în inima mea zisele tale, ca să nu păcătuesc împotriva ta.

12. Bine ești cuvântat, Doamne, învăță-mă îndreptările tale!

13. Cu buzele mele, eu vestesc toate statoririle gurii tale.

14. Mergând pe calea descoperirilor tale, mă bucur mai mult decât de orice boagăție.

15. Cugeta-voi la orânduiri tale, și voi privi cu luare aminte la oărarile tale.

16. Intru pravilele tale mă voi desfăta și spusele tale nu le voi uita.

17. Răsplătește robului tău, ca să fiu viu și să păzesc cuvintele tale!

18. Deschide ochii mei, ca să privesc cu luare aminte minunile legii tale!

19. Strein sunt eu pe pământ, nu ascunde de mine poruncile tale!

20. Măcinat este sufletul meu în toată vremea de dorirea hotărârilor tale.

21. Tu cerți pe cei trufași și blestemați care rătăcesc de la poruncile tale.

22. Ia de la mine ocară și defăimarea, că eu păzesc descoperirile tale.

23. În zadar cei mari vor ține sfat și vor urzi violenții împotriva-mi, căci robul tău va căuta necontenit cu mintea la hotărârile tale.

24. Cu adevărat descoperirile tale sunt bucuria mea și sunt sfetnicii mei.

25. Sufletul meu este răsturnat în pulbere, viază-mă după cuvântul tău!

26. Mărturisitu-ți-am căile mele și tu mi-ai răspuns; învăță-mă poruncile tale!

27. Calea îndreptărilor tale fă-mă să o înțeleg și voi cugeta asupra minunilor tale.

28. Sufletul meu lăcrămează de întristare, îndreptează-mă după cuvântul tău.

29. Depărtează de la mine calea minciunii și mă miluește cu învățătura ta.

30. Ales-am calea adevărului și hotărârile tale le-am pus înaintea mea.

31. Cred neîncetat descoperirile tale, Doamne, să nu mă rușinezi!

32. Alerga-voi pe calea poruncilor tale, căci tu dai avânt inimii mele.

33. Învăță-mă, Doamne, calea orânduiri tale și eu o voi urma.

34. Înțelepțește-mă, ca să iau aminte la legea ta și s'o păzesc din toată inima.

35. Du-mă pe cărarea poruncilor tale, căci întru ele stă plăcerea mea.

36. Pleacă inima mea spre descoperirile tale și nu spre câștigul nelegiuit.

37. Intoarce ochii mei de la priveliștea celor deșarte și mă viază după cuvântul tău.

38. Împlinește față de robul tău făgăduința celor ce se tem de tine.

39. Depărtează de la mine ocară de care mă tem, căci bune sunt învățămintele tale.

40. Iată, eu doresc îndreptările tale, întru dreptatea ta fă-mă viu.

41. Reverse-se, o, Doamne, asupra mea îndurările tale, mântuirea ta, după făgăduința ta,

42. Ca să pot să răspund celui ce mă defaimă, căci eu mă nădăjduesc în cuvântul tău!

43. Nu lua cu totul din gura mea cuvântul adevărului, căci nădăjduesc în judecățile tale;

44. Și așa păzi-voi pururea legea ta, în veac și în veac.

45. Slobod voiesc să umblu în viață, căci eu am pus la inimă așezămintele tale.

46. Vesti-voi descoperirile tale înaintea împăraților și nu mă voi rușina.

47. Veseli-mă-voi de poruncile tale pe care le iubesc.

48. Ridica-voi mâinile mele către poruncile tale, la care țin cu putere și voi cugeta nefcetat la rânduirile tale.

49. Adu-ți aminte de cuvântul dat robului tău, căci tu ai deșteptat nădejdea în mine!

50. Aceasta este mângâierea mea întru restriștea mea, că m'ai viat după cuvântul tău.

51. Cei semeți mă batjocoresc grozav, dar eu nu mă depărtez de la legea ta.

52. Imi aduc aminte de hotărârile tale cele din veac, Doamne, și mă mângâi cu ele.

53. Crâncenă turbare mă cuprinde, din pricina celor păcătoși care se leapadă de legea ta.

54. Orânduirile tale sunt prilej de cântare pentru mine, în casa unde sălășluiesc vremelnic.

55. Chiar noaptea imi aduc aminte de numele tău, Doamne, și păzesc legea ta.

56. Aceasta este datoria mea: să păzesc îndreptările tale.

57. Partea mea, Doamne, — am zis eu, — este: să păzesc învățăturile tale.

58. Căutat-am, din toată inima mea, să îmbunzez fața ta. Miluește-mă după cuvântul tău!

59. Cuget iar și iar la căile mele și spre descoperirile tale îndreptez pașii mei.

60. Mă zoresc și nu zăbovesc, ca să păzesc poruncile tale.

61. Cu toate că lațurile celor nelegiuși mă impresoară, eu n'am uitat de legea ta.

62. În miez de noapte eu mă scol, ca să te laud pentru hotărârile tale cele drepte.

63. Părtaș sunt tuturor celor ce se tem de tine și păzesc îndreptările tale.

64. De mila ta, Doamne, plin este pământul: învață-mă înțelepțirile tale!

65. Dăruit-ai cele bune, Doamne, slugii tale, după cuvântul tău.

66. Buna pricepere și cunoștința învață-mă, căci în poruncile tale pus-am credința mea.

67. Pe când nu știam de nenorocire, umblam pe căi rătăcite, dar acum păstrez învățăturile tale.

68. Tu ești bun și dătător de bună-tăți: învață-mă pravilele tale!

69. Cei trufași scornit-au minciuni împotriva mea, dar eu păzesc din toată inima rânduielile tale.

70. Inima lor este nesimțitoare ca osânza, ci eu mă bucur de legea ta.

71. Bine mi-a prins mie restriștea mea, căci am învățat așezămintele tale.

72. Invățătura gurii tale este mai de preț pentru mine, decât mii de sicli de aur și de argint.

73. Mâinile tale m'au făcut și m'au zidit, înțelepțește-mă ca să învăț poruncile tale.

74. Cei ce se tem de tine mă vor vedea și se vor bucura, căci mi-am pus nădejdea în cuvântul tău.

75. Știu, Doamne, că hotărârile tale drepte sunt și că după dreptate m'ai smerit.

76. Fie îndurarea ta mângâierea mea, după cum te-ai făgăduit robului tău!

77. Milele tale să se reverse peste mine, ca să fiu viu, căci legea ta este desfătarea mea.

78. Să se rușineze cei mândri, fiindcă m'au apăsât fără pricină. Ci eu cuget pururea la înțelepțirile tale.

79. Să se întoarcă spre mine cei ce te cinstesc pe tine și cei ce cunosc descoperirile tale.

80. Inima mea să se supună pururea îndreptărilor tale, ca să nu mă rușinez!

81. Sufletul meu tânjește după mântuirea ta; eu mă bizuesc în cuvintele tale.

82. Ochii mei se sfârșesc după făgăduințele tale și mă întreb: când mă vei mângâia?

83. Ajuns-am ca un burduf atârnat la fum; dar eu nu uit îndreptările tale.

84. Câte mai sunt zilele robului tău? Când imi vei face dreptate împotriva celor ce mă prigonesc?

85. Cei trufași săpat-au gropi în calea mea, ei care nu trăiesc după legea ta.

86. Toate poruncile tale sunt adevărate; ei mă prigonesc pe nedrept. Vino într'ajutorul meu!

87. Puțin a lipsit ca să nu mă steargă de pe pământ, dar eu nu m'am lepădat de pravilele tale.

88. După mila ta țin-mă cu viață, ca să păzesc descoperirile gurii tale.

89. Cuvântul tău, Doamne, veșnic este, neclintit ca și cerurile.

90. Credincioșia ta ține în neam de neam; tu ai întemeiat-o și stă neschimbată ca și pământul.

91. După dreptarul tău, fapăturile tale sunt și astăzi în ființă, și tot ce este pe tine te slujește.

92. Dacă legea ta n'ar fi fost îndeletnicirea mea, aș fi pierit întru ticăloșia mea.

93. În veac nu voi uita învățăturile tale, căci întru ele tu mă faci să trăiesc.

94. Al tău sunt eu, izbăvește-mă, căci îndreptările tale, eu le caut.

95. Deși nelegiuții mă pândesc ca să mă piardă, eu sunt luător aminte la descoperirile tale.

96. La orice desăvârșire văzut-am hotar, legea ta singură e fără de hotar.

97. Cât mi-este de dragă legea ta! Toată ziua ea umple gândirea mea.

98. Porunca ta mă face mai înțelept decât vrăjmașii mei, fiindcă ea pururea este cu mine.

99. Sunt mai iscusit decât învățătorii mei, căci gândul meu e veșnic la descoperirile tale.

100. Intrec în înțelepciune pe cei bătrâni, căci păstrez statornicirile tale.

101. Păzesc piciorul meu de orice cale rea, ca să țin cu sfințenie cuvântul tău.

102. Nu mă depărtez de la rânduielile tale, căci tu ești cel ce îmi dai învățătură.

103. Cât de dulci pentru cerul gurii mele sunt poruncile tale! Mai dulci decât mierea pentru gura mea.

104. Numai prin poruncile tale sunt înțelept, pentru aceea urâsc orice cale mincinoasă.

105. Cuvântul tău este făclie pentru pașii mei și lumină pentru cărările mele.

106. Juratu-m'am, și voi ține cuvântul, ca să păzesc dreptele tale hotăriri.

107. Sunt în mare restrîște: Doamne, fă-mă viu după cuvântul tău!

108. Fie-ți bine primit prinsoșul gurii mele, Doamne, și mă învață înțeleptirile tale.

109. Viața mea este primejduită la tot pasul, dar eu nu uit de legea ta.

110. Cei păcătoși îmi întind curse, dar eu nu mă răzlețesc la îndreptările tale.

111. Descoperirile tale sunt moștenirea mea de totdeauna, căci ele fac bucuria inimii mele.

112. Plec inima mea spre plinirea poruncilor tale, în veac și în veac.

113. Urâsc pe oamenii cu inima șovăelnică, dar legea ta îmi este dragă.

114. Tu ești acherământul și pavăza mea, în cuvântul tău mă bizuesc.

115. Depărtați-vă de la mine, voi păcătoșilor, căci vreau să păzesc poruncile Dumnezeuului meu!

116. Sprijinește-mă după făgăduința ta, ca să fiu viu, și nu mă rușina întru nădejdea mea!

117. Ajută-mă ca să mă mântuesc și eu pururea mă voi bucura de legea ta!

118. Tu lepezi pe toți cei ce se abat de la legile tale, căci gândurile lor sunt numai minciună.

119. Drept zgură socotești pe toți nelegiuții de pe pământ, pentru aceasta eu iubesc descoperirile tale.

120. Trupul meu se înfioară de teamă înaintea ta și judecățile tale mă înfricoșează.

121. M'am ținut strâns de ce a fost drept și de dreptate, nu mă lăsa pe mâna apăsătorilor mei!

122. Fii chezaș fericii robului tău, ca să nu mă asuprească cei trufași.

123. Ochii mei se sfârșesc, așteptând mântuirea ta și făgăduința rostită de dreptatea ta.

124. Poartă-te cu robul tău după mila ta și învață-mă îndreptările tale.

125. Robul tău sunt eu, înțelepțește-mă ca să cunosc descoperirile tale.

126. Vremea este, Doamne, ca să lucrerez; căci ei au stricat legea ta.

127. Pentru aceasta eu iubesc poruncile tale mai mult decât aurul, decât aurul lămurit.

128. Drept aceea, găsesc drepte toate așezările tale și urâsc toată calea cea mincinoasă.

129. Minunate sunt descoperirile tale, pentru aceasta le păzește sufletul meu.

130. Tălcuirea învățăturilor tale răspândește lumină; ea înțelepțește pe cei nepricepuți.

131. Deschid gura mea și respir adânc, căci poruncile tale sunt dorul meu.

132. Intoarce-te către mine și fii-mi milostiv, după dreptarul tău, cu cei ce iubesc numele tău.

133. Întărește pașii mei întru cuvântul tău și nu lăsa ca să mă stăpânească viclenia.

134. Scapă-mă de apăsarea oamenilor, ca să păstrez așezămintele tale.

135. Fă să lumineze peste robul tău fața ta, și învață-mă îndreptările tale.

136. Păraie de lacrimi curg din ochii mei, căci legea ta nu este ținută.

137. Drept ești tu, Doamne, și drepte sunt hotărârile tale!

138. Tu ai legiuit orânduirile tale cu dreptate și după tot adevărul.

139. Răvna pentru învățăturile tale mă mistue, fiindcă asupritorii mei uită de cuvintele tale.

140. Rostirile tale sunt prea curate și robul tău le iubește.

141. Măcar că sunt prizărit și nebăgat în seamă, eu nu uit îndreptările tale.

142. Dreptatea ta este dreptate în veac și cuvântul tău adevărul.

143. Nevoie și strămtorare au dat peste mine, dar poruncile tale sunt pururea bucuria mea.

144. Descoperirile tale sunt drepte în veac de veac, înțelepțește-mă ca să viez.

145. Din toată inima strig; auzi-mă, Doamne, că vreau să păzesc poruncile tale!

146. Către tine strig; mântuește-mă, ca să păzesc descoperirile tale.

147. Mai înainte de revărsatul zorilor prind a striga: Nădăjduesc întru împlinirea cuvintelor tale!

148. Mai înainte de străjile nopții deschid ochii mei, ca să pătrund cu mintea cuvintele tale.

149. Glasul meu auzi-l, după îndurarea ta! Doamne, întru dreptatea ta fă-mă viu!

150. Aproape sunt de mine viclenii mei prigonitori, care s'au lepădat de legea ta,

151. Dar tu mai aproape ești de mine, Doamne, și toate poruncile tale cuprind adevărul.

152. De mult știu despre descoperirile tale, că tu le-ai hotărât pe vecie.

153. Vezi obida mea și mântuește-mă, căci n'am uitat de legea ta!

154. Apără pricina mea și scapă-mă, și după făgăduința ta viază-mă!

155. Mântuirea stă departe de cei neghiuți, căci lor nu le ține pasă de statornicirile tale.

156. Mari sunt îndurările tale, Doamne, după pravila ta dă-mi viață!

157. Mulți sunt cei ce mă prigonesc și mă apasă, dar eu nu mă depărtez de pravilele tale.

158. Când privesc la cei ce s'au lepădat de credință, mă scârbesc, căci ei n'au păzit întocmirile tale.

159. Iată, eu iubesc așezămintele tale, o, Doamne, după mulțimea îndurărilor tale fă-mă să trăiesc!

160. Fînța învățaturii tale este adevărul și veșnice sunt toate hotărârile dreptății tale.

161. Cei mari mă prigonesc cu nedreptul, dar numai de cuvântul tău se cutremură inima mea.

162. Mă veselesc foarte de făgăduința ta, ca unul care a dat peste un vajnic câștig.

163. Urâsc și urgisesc minciuna; legea ta singură îmi este dragă.

164. De șapte ori pe zi eu te laud, pentru rânduiețile dreptății tale.

165. De mare fericire au parte cei ce iubesc legea ta și nici o piedică nu le stă în cale.

166. Întru mântuirea ta nădăjduesc, o, Doamne, căci poruncile tale le plinesc.

167. Din tot sufletul meu păzesc descoperirile tale și le iubesc foarte.

168. Păzesc îndreptările și descoperirile tale, căci toate căile mele sunt înaintea ochilor tăi.

169. O, de-ar ajunge strigarea mea înaintea feței tale, Doamne! Înțelepțește-mă după cuvântul tău!

170. De-ar ajunge la tine ruga mea; după făgăduința ta, mântuește-mă!

171. Izvorască laudă din buzele mele, că tu mă înveți poruncile tale!

172. Limba mea să vestească întocmirile tale, căci hotărârile tale drepte sunt!

173. Mâna ta fie într'ajutorul meu, căci îndreptările tale le-am ales!

174. Mântuirea ta o doresc, Doamne, căci legea ta e desfătarea mea.

175. Viu să fie sufletul meu ca să te laude și hotărârile tale să-mi fie într'ajutor!

176. Rătăcesc ca o oaie pierdută, cercetează pe robul tău, căci n'am uitat poruncile tale!

120.

Rugăciunea celui drept, ca să fie mântuit de vecinii vicleni.

1. O cântare a treptelor. Către Domnul strig în strămtorarea mea și el mă aude.

2. Doamne, scapă sufletul meu de buzele mincinoase, de limba cea vicleană!

3. Ce-ți va prisosi ție și care va fi folosul tău, limbă amăgitoare?

4. Săgețile ascuțite ale celui puternic și jăratice din vreascuri de inepăn!

5. Vai mie! că sunt oaspete în Meșec și sălășluiesc în corturile lui Chedar!

6. Prea multă vreme oblăduit-a sufletul meu cu cei ce sunt dușmanii păcii!

7. Eu propoveduesc pacea, iar ei vorbesc neîncetat de război!

121.

Domnul este paznicul lui Israel.

1. O cântare a treptelor. — Ridic ochii mei spre munți: De unde veni-va ajutorul meu?

2. Ajutorul meu veni-va de la Domnul, cel ce a făcut cerul și pământul!

3. El nu va îngădui ca piciorul tău să șovăiască, nici ca paznicul tău să ațipească!

4. Iată, cel ce păzește pe Israel nici nu închide genele, dar mi-te să doarmă.

5. Domnul este paznicul tău; Domnul este lângă tine ca umbra, totdeauna de-a-dreapta ta.

6. Ziua soarele nu te va păli, și noaptea luna nu te va vrăji.

7. Domnul te va feri de toată răutatea; sufletul tău îl va păzi.

8. Domnul va păzi plecările tale și sosirile tale de acum și până în veac!

122.

La porțile Ierusalimului.

1. O cântare a treptelor, a lui David. — Bucuratu-m'am când mi-au zis: «Să mergem la templul Domnului!»

2. Și picioarele noastre stau acum la porțile tale, Ierusalime!

3. Ierusalime, tu cel din nou clădit, ca o cetate vărtos încheată întru sine,

4. Și către care se sue semințiile, semințiile Domnului, după pravila lui Israel, ca să preamărească numele Celui Prea Înalt.

5. Căci acolo au fost așezate jețurile pentru judecată, jețurile casei lui David.

6. Rugați-vă pentru fericirea Ierusalimului! De tihnă să aibă parte cei ce te iubesc!

7. Propășirea să domnească înlăuntrul zidurilor tale, liniștea în palatele tale!

8. Pentru frații mei și pentru prietenii mei, dorescu-ți ție pace!

9. Pentru locașul Domnului Dumnezeului nostru, mă voi sărgui spre fericirea ta!

123.

Privire către ceruri, în ceas de grea ocară.

1. O cântare a treptelor. — Către tine ridic ochii mei, către tine cel ce locuești în ceruri!

2. Iată, precum ochii robilor caută la mâna stăpânilor lor, precum ochii roabei caută la mâna stăpânei sale, tot așa ochii noștri caută la Domnul Dumnezeul nostru, până când se va îndura de noi.

3. Milostiv fii nouă, Doamne, milostiv fii-ne nouă, căci peste măsură am fost săturați cu dispreț!

4. Pește măsură este sătul sufletul nostru de ocară celor ce huzuresc și de disprețul celor îngâmfați.

124.

Domnul ocrotește pe Israil.

1. O cântare a treptelor — a lui David. — Dacă n'ar fi fost Domnul care s'ă fie cu noi — s'o mărturisească Israil —

2. Dacă n'ar fi fost Domnul care să fie de partea noastră, atunci când oamenii se porniră împotriva-ne,

3. Negresit că ne-ar fi înghițit de vii, atât de arzătoare era mânia lor împotriva noastră!

4. Atunci apele ne-ar fi dat la fund; puhoiul ar fi trecut peste noi,

5. Atunci valurile vijelioase ar fi covârșit snifletele noastre.

6. Binecuvântat fie Domnul, care nu ne-a lăsat pradă dinților lor!

7. Snifletul nostru întocmai ca o pasăre a scăpat din lațul păsărarilor; lațul s'a rupt și noi am scăpat!

8. Ajutorul nostru stă întru numele Domnului, cel ce a făcut cerul și pământul.

125.

Tăria ocrotirii dumnezeești.

1. O cântare a treptelor. — Cei ce își pun nădejdea în Domnul sunt asemenea muntelui Sion, care nu se clatină, ci rămâne neclintit în veci.

2. Precum Ierusalimul este înconjurat de munți, tot astfel înconjoară Domnul pe poporul său de acum și până în veac.

3. Căci nu va lăsa schiptrul celui fără Dumnezeu să apese asupra moștenirii celor drepți, ca nu cumva cei drepți să întindă spre nelegiuire mâinile lor.

4. Fă bine, Doamne, celor buni și celor nevinovați cu inima!

5. Iar pe cei ce umblă razna, pe căile lor întortocbite, Domnul îi va nimici, împreună cu cei ce lucrează fărădelegea. Pace peste Israil!

126.

Cei ce samănă întru jale, culeg întru bucurie.

1. O cântare a treptelor. — Când Domnul va face întoarsă calea robilor Sionului, vom fi așa ca unii care visează.

2. Atunci gura noastră va fi plină de zburcni de veselie și limba noastră prididită de cântece. Atunci spune-se-va printre neamuri: «Dumnezeu a făcut cu ei lucruri minunate!»

3. Intr'adevăr, Dumnezeu a făcut cu noi lucruri prea marețe. Și noi vom fi desfățați de bucurie.

4. Fă, Doamne, întoarsă calea noastră, ca șuvoaiele din Negheb!

5. Fie ca acei ce samănă cu lacrimi să secere cu veselie!

6. Plângând, sămănătorul merge mereu înainte și aruncă valuri de sămânță, iar când vine secerișul, aduce snopii, hălînd de voie bună.

127.

Tot darul cel bun și toată darea cea desăvârșită de sus sunt pogorînd.

1. O cântare a treptelor, — a lui Solomon. Dacă Domnul nu zidește casa, în zadar se ostenesc cu ea cei ce o zidesc; dacă Domnul nu păzește cetatea, în deșert priveghează străjuitorii ei.

2. De prisos vă este să vă sculați de vreme, de prisos vă este să vă culcați târziu, mâncând o pâine agonisită trudnic, căci Domnul o dă la fel iubiților săi în timp ce dorm.

3. Intr'adevăr, copiii sunt o moștenire de la Domnul; rodul pântecelui este o răsplată de la el.

4. Precum sunt săgețile în mâna celui viteaz, așa sunt feciorii născuți la tine-rețe.

5. Fericit este bărbatul care are tolba lui plină cu atari săgeți!

6. Nu se vor face de ocară, când vor sta de vorbă cu dușmanii, la porțile cetății.

128.

Fericirea casnică a celui credincios.

1. O cântare a treptelor. — Fericii sunt toți cei ce se tem de Domnul și umblă în căile lui!

2. Vei mânca din agoniseala mâinilor tale, fi-vei fericit și în plin îți vor merge toate.

3. Femeia ta fi-va ca o viță plină de rod înlăuntrul casei tale, iar copiii tăi ca

niște mlădițe de măslin în jurul mesei tale.

4. Iată, astfel fi-va binecuvântat omul care cinstește pe Domnul.

5. Domnul să te binecuvânteze din Sion, ca să privești fericirea Ierusalimului, în toate zilele vieții tale,

6. Și să poți vedea pe fiii fiilor tăi. Pace peste Israel!

129.

Sfârșitul asupritorilor Sionului.

1. O cântare a treptelor. — Mult m'au asuprit din tinerețile mele! — S'o spună Israel —

2. Peste măsură m'au asuprit din tinerețile mele, dar n'au putut să mă biruiască!

3. Pe spinarea mea au arat cu plugul și arătura lor au tras-o lung și larg.

4. Dar Domnul este drept. El a tăiat ștreangurile neleguiților!

5. Să se rușineze și să dea înapoi toți cei ce urăsc Sionul!

6. Să fie ca iarba de pe acoperișuri, care, până când să dea în spic, se și usucă,

7. Iar secerătorul nu-și mai umple mâna cu ea și cel ce leagă snopii nu poate s'o mai facă brațe-brațe,

8. Și cei ce trec pe cale nu mai zic: «Binecuvântarea Domnului să fie peste voi! Binecuvântămu-vă pe voi, întru numele Domnului!»

130.

Un psalm de pocăință.

1. O cântare a treptelor. — Dintru adâncuri strig către tine, Doamne!

2. Doamne, auzi glasul meu! Prielnică să fie urechea ta la graiul rugăciunii mele!

3. Dacă ai ține seama, Doamne, de fărâdelegile noastre, cine-ar mai putea sta în fața ta, Stăpâne?

4. Mai vărtos, la tine e iertarea, ca să te cinstească pe tine omul.

5. Imi pun nădejdea în Domnul; în Domnul sufletul meu nădăjduiește; întru cuvântul Domnului stăruesc cu așteptarea mea.

6. Sufletul meu adastă pe Domnul cu mai mult foc decât paznicii revărsatul zorilor, mai mult decât ivirea dimineții, cei ce străjuiesc.

7. Israile, pune-ți nădejdea în Domnul, căci la el este milostivirea și, cu belșug, la el e mântuirea! Și el va izbăvi pe Israel de toate fărâdelele lui!

131.

Mărturisire de umilință.

1. O cântare a treptelor — a lui David. Doamne, inima mea nu e trufașă și ochii mei nu știu ce e îngâmfarea; nu năzuesc la lucruri care sunt prea grele și prea înalte pentru mine.

2. Dimpotrivă! Am liniștit și am domolit inima mea! Precum copilul înțărcat stă lângă maică-sa, așa, ca un copil înțărcat, este sufletul meu în mine!

3. Israile, pune-ți nădejdea în Domnul, acum și deapăruri!

132.

Dumnezeu se ține de jurământul făcut lui David.

1. O cântare a treptelor. — Adu-ți aminte, Doamne, de David și de toate ostenele lui,

2. De jurământul pe care l-a făcut Domnului, de legământul cu care s'a legat față de Puternicul lui Iacob:

3. «Cu adevărat nu voi intra în cortul unde sălășluiesc și nu mă voi sui în patul în care mă culc,

4. Nu voi îngădui ochilor mei să doarmă și nici genelor mele să ațipească,

5. Până când nu voi găsi un loc de închinăciune pentru Domnul, o locuință pentru Puternicul lui Iacob!»

6. Iată! Am auzit despre ea în Efrata; am aflat-o în câmpiile Iaarului.

7. Să intrăm în locașurile Domnului, să ne închinăm așternutului picioarelor sale!

8. Scoală-te, Doamne! Vino la locul tău de odihnă, tu și chivotul tău prea puternic!

9. Preoții tăi să se îmbrace întru dreptate și norodul cel credincios să strige de bucurie!

10. Pentru David, sluga ta, nu întoarce fața ta de la unsul tău!

11. Jurat-a Domnul lui David un jurământ adevărat, de la care nu se va da în lături: «Din rodul pântecelei tău, așeza-voi ție urmași pe tron.

12. Dacă fiii tăi vor păzi legământul meu și legile pe care le voi da să le învețe, atunci așijderea și fiii lor ședea-vor pururea pe tronul tău.»

13. Căci Domnul a alcs Sionul și a dorit să-și așeze acolo locașul său zicând:

14. «Acesta este locul meu de odihnă în veac de veac; aici voi sălășlui, căci așa a fost dorirea mea.

15. Binecuvânta-voi din belșug Sionul, iar pe săracii lui îi voi sătura de pâine;

16. Pe preoții lui îi voi îmbrăca în mântuire, iar norodul credincios va tresălta de bucurie.

17. Acolo face-voi să crească puterea lui David și voi pregăti un sfeșnic, pentru Unsul meu.

18. Pe vrăjmașii lui îi voi îmbrăca întru ocară, iar pe capul lui va străluci ocnuna lui.»

133.

Binecuvântare dragostei frățești.

1. O cântare a treptelor, — a lui David. O, cât e de bine și cât e de frumos când frații locuiesc împreună!

2. Este ca mirul de preț de pe cap care se pogoară pe barbă, pe barba lui Aaron, care se pogoară pe marginea veșmintelor lui!

3. Este ca roua Hermonului care se pogoară pe munții Sionului, căci acolo a statornicit Domnul binecuvântarea sa: viață în veci de veci!

134.

Lăudați pe Domnul zi și noapte!

1. O cântare a treptelor. — Binecuvântați, acum, pe Domnul, voi toți slujitorii Domnului, care slujiți nopțile în casa lui!

2. Ridicați mâinile voastre spre templul lui și binecuvântați pe Domnul!

3. Să te binecuvânteze, din Sion, Domnul ce a făcut cerul și pământul!

135.

Slavă lui Dumnezeu, ocrotitorul lui Israil.

1. Aliluia! Lăudați numele Domnului, lăudați-l, voi slujitorii, pe Domnul.

2. Voi care slujiți în locașul Domnului, în curțile templului Dumnezeului nostru!

3. Lăudați pe Domnul, că este bun, cântați numele lui, că este prea plăcut.

4. Căci Domnul a ales pe Iacob, pe Israil, ca stăpânire a sa.

5. Cu adevărat eu știu că Domnul este mare și Domnul nostru covârșește pe toți dumnezeii:

6. Tot ce îi este vrerea face Domnul în cer și pe pământ, în mări și în toate adâncurile.

7. El ridică nori de la capătul pământului, el sloboade fulgerul în învălmășagul ploii și scoate vântul din vistierile sale;

8. El a lovit pe cei întâi-născuți ai Egiptului, de la om și până la dobitoc;

9. El a săvârșit minuni și fapte mai presus de fire în mijlocul tău, Egiptule, înaintea lui Faraon și a tuturor slujitorilor lui;

10. El a bătut popoare multe și a ucis împărați puternici:

11. Pe Sihon, craiul Amoriților, și pe Og, craiul Basanului, și toate stăpânirile Canaanului,

12. Și dădu țara lor spre moștenire, spre moștenire lui Israil, poporul său.

13. Doamne, numele tău rămâne în veac, și pomenirea ta în neam de neam!

14. Căci el a făcut dreptate poporului său și s'a milostivit de robii săi.

15. Idoli păgânilor sunt argint și aur, lucru de mână omenească:

16. Gură au și nu grăiesc, ochi au și nu văd,

17. Urechi au și nu aud, nici nu au suflare în gura lor.

18. La fel cu ei vor fi cei ce i-au făurit, toți cei ce-și pun nădejdea în idoli.

19. Voi, casa lui Israil, binecuvântați pe Domnul! Voi, casa lui Aaron, binecuvântați pe Domnul! Voi, casa lui Levi, binecuvântați pe Domnul! Voi cei ce vă temeți de Domnul, binecuvântați pe Domnul, binecuvântați pe Domnul!

20. Binecuvântat din Sion să fie Domnul, el, cel ce sălășlucește în Ierusalim! Aliluia!

136.

Lăudați pe Domnul, pentru marea-i bunătate și pentru toate minunile sale!

1. Lăudați pe Domnul, că este bun, că în veac ține mila lui!

2. Lăudați pe Dumnezeu Dumnezeilor, că în veac ține mila lui!

3. Lăudați pe Domnul Domnilor, că în veac ține mila lui!

4. Pe cel ce a făcut mari minuni, că în veac ține mila lui!

5. Pe cel ce a făcut cerurile cu înțelepciune, că în veac ține mila lui!

6. Pe cel ce a întins pământul peste ape, că în veac ține mila lui!

7. Pe cel ce a făcut marii luminători, că în veac ține mila lui!

8. Soarele spre stăpânirea zilei, că în veac ține mila lui!

9. Luna și stelele spre stăpânirea nopții, că în veac ține mila lui!

10. Pe cel ce a bătut pe cei dintâi născuți ai Egiptului, că în veac ține mila lui!

11. Și din mijlocul lor a scos pe Israel, că în veac ține mila lui!

12. Cu mână vajnică și cu braț întins, că în veac ține mila lui!

13. Pe cel ce a despăcat în două Marea Roșie, că în veac ține mila lui!

14. Și l-a făcut pe Israel să treacă prin mijlocul ei, că în veac ține mila lui!

15. Și a prăbușit în Marea Roșie pe Faraon și oștirea sa, că în veac ține mila lui!

16. Pe cel ce a călăuzit prin pustie pe poporul său, că în veac ține mila lui!

17. Pe cel ce a bătut împărați mari, că în veac ține mila lui!

18. Și a răpus crai puternici, că în veac ține mila lui!

19. Pe Sihon, craiul Amaleciților, că în veac ține mila lui!

20. Și pe Og, craiul Basanului, că în veac ține mila lui!

21. Și țările lor le-a dat drept moștenire, că în veac ține mila lui!

22. Moștenirea lui Israel, robului său, că în veac ține mila lui!

23. Pe cel ce și-a amintit de noi întru smerenia noastră, că în veac ține mila lui!

24. Și ne-a izbăvit pe noi de vrămașii noștri, că în veac ține mila lui!

25. Pe cel ce dă hrană la tot trupul, că în veac ține mila lui!

26. Lăudați pe Domnul din ceruri, că în veac ține mila lui!

137.

Iubirea de țară și blestemul tiranilor.

1. Lângă râurile Babiloniei, acolo am șezut și am plâns, când ne-am adus aminte de Sion.

2. În soarele din mijlocul ținutului, spânzurat-am harfele noastre.

3. Căci acolo cei ce ne-au robit pe noi ne-au cerut cântări și asupritorii noștri cântece de veselie: «Cântați-ne din cântările Sionului!»

4. «Cum să cântăm cântarea Domnului în pământ străin?»

5. De te voi uita, Ierusalime, uitată să fie dreapta mea!

6. Să se lipească limba mea de cerul gurii mele, dacă nu-mi voi aduce aminte de tine, dacă nu voi pune Ierusalimul în fruntea bucuriei mele!

7. Adu-ți aminte, Doamne, de fiii Edomului. de cei care în ziua Ierusalimului ziceau: «Dărămați-l! Dărămați-l până la temelie!»

8. Flică a Babilonului! Tu care ne-ai pustii: Fericit este cel care-ți va răsplăti pentru cele ce tu ne-ai făcut nouă!

9. Fericit este cel care va lua și va zdrobi de stânci pe pruncii tăi!

138.

Laudă, mulțumită și nădejde în Domnul.

1. Un psalm al lui David. Te voi preamări din toată inima mea; în fața celor prea puternici îți voi cânta,

2. Inchina-mă-voi în sfântul tău locaș și numele tău îl voi slăvi pentru milostivirea și credincioșia ta, căci mai presus de toate ai făcut marețe numele și legea ta.

3. În ziua când te-am chemat, tu m'ai auzit și tare m'ai făcut dând vârtute sufletului meu.

4. Preamări-te-vor pe tine, Doamne, toți împărății pământului, când vor auzi cuvintele gurii tale,

5. Și vor proslăvi planurile Domnului: «Mare este slava lui!»

6. «Prea înalt este Domnul, dar vede pe cei smeriți, iar pe cei trufași îi cunoaște de departe!»

7. Când umblu împresurat de necazuri, tu îmi dai viață, și împotriva mâniei dușmanilor mei tu îmi întinzi mâna ta și dreapta ta mă mântuește.

8. Domnul lucrează pentru scăparea mea! Doamne, mila ta ține în veac! Lucrul mâinilor tale nu-l trece cu vederea!

139.

Atotștiința lui Dumnezeu și aflarea lui în tot locul.

1. Starostelui cântăreților — un psalm al lui David. — Doamne, tu mă cercetezi și mă cunoști.

2. Tu știi când mă culc și când mă scol; de departe tu pătrunzi gândirea mea.

3. Fie că merg, fie că stau culcat, nimic nu-ți scapă, și toate cărările mele-ți sunt bine știute.

4. Căci de abia ajunge cuvântul pe limba mea, și iată, o, Doamne, că tu îl cunoști desăvârșit.

5. Inapoița mea și înaintea mea, simt împresurarea ta, și mâna ta o ții deasupra mea.

6. Atotștiința ta mă covârșește; ea e de neajuns, nu pot să o cuprind.

7. Incotro să mă duc de la Duhul tău și de la fața ta unde să fug?

8. Dacă mă voi sui în ceruri, tu ești acolo; de mă voi sălășlui în împărăția morții, iată tu ești de față!

9. De aș lua aripile dimineții și m'aș sălășlui la cea mai depărtată margine a mării,

10. Și acolo mă va purta mâna ta și dreapta ta mă va ajunge.

11. Și dacă aș zice: «Intunericul, poate, mă va învălui, dacă lumina din jurul meu s'ar face noapte...»

12. Dar și întunericul nu este întuneric pentru tine, căci noaptea este lu-

minoasă ca ziua: fie întuneric, fie lumină, pentru tine este deopotrivă.

13. Tu ai întocmit rărușii mei, tu m'ai țesut în pânțele maicii mele.

14. Mulțumescu-ți ție că m'ai alcătuit într'un chip atât de uimitor. Minunate sunt lucrurile tale! Și mintea mea o știe prea bine.

15. Nu-ți era ascunsă ființa mea, când am fost plăzmuț în taină și am fost urzit în adâncurile cele mai de jos ale pământului.

16. Ochiul tău mă vedea când abia eram în zămislire și scrise erau în cartea ta toate zilele hărăzite mie, mai înainte ca să se fi înfiripat vre-una.

17. Și pentru mine, Dumnezeuule, cât de neprețuite sunt gândurile tale și cât de uriaș este numărul lor!

18. Dacă aș sta să le socotesc, ele sunt mai numeroase decât grăunții de nisip; mă deștept din adâncirea mea și sunt tot lângă tine.

19. O, Dumnezeuule, de-ai vrea să uciți pe cei nelegiuți! O, vârsătorilor de sânge, depărtați-vă de la mine!

20. Ca unii care vorbesc despre tine cu gânduri viclene și, dușmani fiindu-ți, iau în deșert numele tău.

21. Nu se cuvine oare să urâsc pe cei ce te urâsc pe tine, Doamne, și să urgisesc pe cei ce se ridică împotriva ta?

22. Ii urâsc cu prisosință și-i țin drept vrăjmași mei.

23. Cercetează-mă, Dumnezeuule, și cunoaște inima mea; ispitește-mă și pătrunde cugetările mele,

24. Să vezi dacă e în mine vre-o pornire spre slujirea idolească, și mă călăuzeste pe cărarea veșniciei!

140.

Rugăciune în vreme de prigoană.

1. Starostelui cântăreților — un psalm al lui David.

2. Mântuește-mă, Doamne, de omul rău și de bărbatul silnic păzește-mă,

3. De cei ce nascocesc în inima lor mișelii și în toată vremea îmi caută prilejul de harță!

4. Ascuțită este limba lor ca o limbă de șarpe, iar sub buzele lor e venin de năpărcă. — Sela.

5. Păzește-mă, Doamne, de mâinile celui fără de lege și de bărbatul silnic mă ocrotește, de cei ce pun la cale să mă răstoarne.

6. Cei semeți mi-au întins în taină curse și laț de funie, mi-au așezat o rețea de-a-curmezișul drumului, mi-au pregătit o capcană. — Sela.

7. Atunci am zis Domnului: «Dumnezeu meu ești tu; ia aminte, Doamne, la glasul rugăciunii mele!

8. Doamne Dumnezeule, izvorul mântuirii mele, tu cel ce acoperi capul meu în ziua de război,

9. Nu îngădui, Doamne, să se implinească dorințele celui fără de lege, nu lăsa să izbutească punerile lui la cale, nu lăsa să se trufească! — Sela.

10. Pe capul celor ce mă împresoară să cadă viclenia urzită de ei înșiși!

11. Prăvălească-se peste ei cărbuni aprinși, cază în foc și în prăpăstii, din care să nu se mai scoale!»

12. Piară de pe pământ omul clevetitor! Iar pe bărbatul silniciei urmărească-l pas cu pas nenorocirea, până ce l-o răpune.

13. Știu cum că Domnul va face dreptate celui obijduit și drept, va judeca pe cel nevoiaș.

14. Cu adevărat, atunci cei drepți vor preamări numele tău și cei cu cugetul curat sta-vor în fața ta.

141.

Rugăciune în zorul prigoanelor.

1. Un psalm al lui David.—Doamne, când strig către tine, grăbește într'ajutorul meu, ia aminte glasul meu, când strig către tine!

2. Să se îndrepteze rugăciunea mea ca tămâia înaintea ta; ridicarea mâinilor mele, ca jertfa de seară.

3. Pune, Doamne, strajă gurii mele și ușă de îngrădire împrejurul buzelor mele!

4. Nu lăsa inima mea să se plece spre lucruri rele și să săvârșesc fapte de vicleșug, împreună cu oamenii care lucrează fărădelegea, nici să mănânc la ospetele lor!

5. Lovească-mă cel drept: pogorământ este pentru mine; pedepsească-mă! Untdelemn este pe capul meu. Capul meu nu se va da în lături. Și atunci iarăși cu rugăciunea mea întâmpina-voi vicleniile lor.

6. Prăbușiți vor fi judecătorii lor pe povârniș de stâncă! Dar poporul va asculta cuvintele mele, căci sunt cu șart.

7. Ca atunci când ari sau sapi pământul și dai de oase, așa sunt oasele noastre risipite la poarta împărăției morților.

8. Către tine, Doamne Dumnezeul meu, stau așintiți ochii mei. La tine caut scăparea mea, nu părăsi sufletul meu!

9. Păzește-mă de lațul pe care mi-l întind și de cursele celor ce făptuesc fărădelegea!

10. Cază cei vicleni în mrejele puse de ei, iar eu să trec pe alături!

142.

Rugăciune de ajutor în mare strâmtorare.

1. Un cuvânt de învățătură al lui David, pe când era în peșteră. O rugăciune.

2. Cu glasul meu către Domnul strig tare, cu glasul meu către Domnul mă tânguesc.

3. În fața lui revărs obida mea, în fața lui destăinuesc necazul meu.

4. Dacă duhul meu se învăluește în mine, tu cunoști totuși cărarea mea. Pe calea pe care umblu îmi întind curse într'ascuns.

5. Mă uit la dreapta și privesc: nu am pe nimeni care să mă cunoască. Orice loc de scăpare îmi este închis, nimeni nu întreabă de mine.

6. Dar eu strig către tine, Doamne, și zic: «Numai tu ești scăparea mea și partea mea în pământul celor vii!»

7. Ia aminte la tânguirea mea, căci m'am smerit foarte. Izbăvește-mă de cei ce mă prigonesc, căci sunt mai tari decât mine,

8. Scoate din temniță sufletul meu, ca să proslăvească numele tău! Cei drepți vor birui cu mine, când tu îmi vei dărui milele tale.

143.

Rugăciunea către Dumnezeu, în toiul prigoanelor.

1. Un psalm al lui David. — Auzi, Doamne, rugăciunea mea, ia aminte la căinarea mea, întru credinșia ta; ascultă-mă, întru dreptatea ta!

2. Nu intra la judecată cu robul tău, că nici unul din cei vii nu este drept, înaintea feței tale.

3. Căci vrăjmașul prigonește sufletul meu, calcă la pământ viața mea și mă strămută în împărăția morții ca pe cei de veacuri adormiți.

4. Atunci duhul meu tânjește, iar inima mea își pierde cumpătul.

5. Imi aduc aminte de zilele de altădată, cuget la toate faptele tale, la lucrul mâinilor tale gândesc cu luare aminte,

6. De aceea întind mâinile mele către tine; sufletul meu, ca un pământ însetat de apă, tânjește după tine. — Sela.

7. Auzi-mă degrabă, Doamne, căci duhul meu slăbește. Nu ascunde de mine fața ta, ca să nu ajung la fel cu cei ce se pogoră în mormânt.

8. Fă-mă să aud dis-de-dimineată mila ta, căci întru tine mi-am pus nădejdea. Arată mie, Doamne, calea pe care să merg, căci către tine ridic sufletul meu.

9. Izbăvește-mă, Doamne, de vrăjmașii mei, căci la tine caut scăparea mea.

10. Învață-mă să fac voia ta, căci tu ești Dumnezeul meu. Duhul tău cel bun să mă călăuzească pe cărarea cea dreaptă.

11. Pentru numele tău, Doamne, viază-mă și întru dreptatea ta scoate din strămtorare sufletul meu,

12. Și întru mila ta pierde pe vrăjmașii mei și sfârșește pe toți cei ce prigonesc sufletul meu, căci eu sunt robul tău!

144.

Dumnezeu dă biruință poporului său și-l încarcă de bunătați.

1. Un psalm al lui David. — Binecuvântat să fie Domnul, stânca mea, cel ce învață mâinile mele ca să se oștească și degetele mele să îndure războiul,

2. El, izvorul bunătații mele și cetatea mea cea tare, locul meu de scăpare și mântuitorul meu, scutul meu și adăpostitorul meu, el care mi-a supus popoare!

3. Doamne, ce este omul ca să știi de știrea lui și fiul omului să te îngrijești de el?

4. Omul este asemenea unei adieri, iar zilele lui ca o umbră care trece.

5. Doamne, pleacă cerurile tale, să se lase în jos; atinge-te de munți, să fumege!

6. Sloboade fulgere, ca să-i risipești; trimite săgețile tale, ca să-i învălmășești.

7. Intinde mâna ta din înălțimea cerului, smulge-mă și scapă-mă din vâltoarea apelor, din mâna celor streini,

8. A căror gură grăiește neadevărul și a căror dreaptă este mincinoasă!

9. Dumnezeule, cântare nouă îți voi cânta ție, preamări-te-voi pe harfă cu zece coarde,

10. Pe tine cel ce dai împăraților mântuire și izbăvești pe sluga ta David!

11. Smulge-mă din ascuțișul săbiei ucigașe și izbăvește-mă din mâna vlăstarelor streine, — a căror gură grăiește neadevărul și a căror dreaptă este mincinoasă,

12. Ca fiii noștri să se asemene unor plante frumos crescute în tinerețea lor, iar fiicele noastre să fie asemenea columnelor sculptate, de la colțurile palatelor.

13. Jitnițele noastre să fie pline, încărcate cu tot felul de roduri; oile noastre să se înmulțească cu mii, cu zecile de mii, pe câmpiile noastre;

14. Vitele noastre să fie toate prăsitoare. Nici o spărtură în ziduri, nici o ducere în robie și nici un bocet în ulițele noastre!

15. Fericit este poporul căruia îi merge astfel! Fericit este poporul al cărui Dumnezeu este Domnul!

145.

Lauda nemăsuratei bunătați a lui Dumnezeu.

1. O cântare de laudă a lui David. — Preamări-te-voi, Dumnezeule, împărate, și voi binecuvânta numele tău în veacul veacului!

2. În fiecare zi te voi binecuvânta și voi lauda numele tău întru toți vecii!

3. Mare este Domnul și laudat foarte și mărirea lui este neprimitoare de cercetare.

4. Fiecare neam să spună neamului care vine lauda lucrurilor tale și să vestească faptele tale uriașe!

5. Să vorbească despre slăvita strălucire a mării tale și să propoveduiască minunile tale!

6. Să spună puterea înfricoșatelor tale fapte și să povestească mărirea lucrărilor tale!

7. Să vestească pomenirea mării tale bunătați și cu strigăte de bucurie să întâmpine dreptatea ta!

8. Domnul este îndurat și milosărd, îndelung răbdător și plin de bună-tate.

9. Domnul este bun pentru toți și îndurările sale se revarsă peste toată zidirea sa.

10. Să te laude toate făpturile, Doamne, și cuvioșii tăi să te binecuvânteze.

11. Să crâinicască mărirea împărăției tale și să grăiască despre puterea ta,

12. Ca să facă cunoscută oamenilor vârtutea ta și strălucita slavă a împărăției tale.

13. Împărăția ta este împărăție veșnică și stăpânirea ta dăinuiește din neam în neam!

14. Domnul sprijină pe cei ce cad și îndreptează pe cei încovoiați.

15. Ochii tuturor privesc la tine, ca să le dai hrană, la bună vreme;

16. Tu deschizi mâna ta și saturi din belșug tot ce are viață.

17. Domnul este drept întru toate căile sale și bun în toate faptele sale.

18. Domnul este aproape de toți cei ce îl cheamă, de toți cei ce-l strigă din toată inima.

19. El plinește voile celor ce se tem de el și aude strigătul lor și-i mântuiește.

20. Domnul păzește pe toți cei ce-l iubesc, iar pe toți cei fără de lege îi dă pieirii.

21. Gura mea să rostească lauda Domnului și toată făptura să binecuvânteze numele cel sfânt al lui, în veacul veacului!

146.

Lăudați pe Domnul cel singur prea puternic și prea bun.

1. Aliluia! Laudă, suflète al meu, pe Domnul!

2. Lăuda-voi pe Domnul în toată viața mea, lăuda-voi în cântări pe Domnul, cât timp voi mai trăi!

3. Nu vă nădărduiți spre cei mari, spre fiii oamenilor, întru care nu este mântuire!

4. Căci atunci când iese duhul lor, ei se întorc iarăși în pământul dintru care ei au fost luați; în ziua aceea pier toate punerile lor la cale!

5. Fericit este cine are pe Dumnezeuul lui Iacob de ajutor și a cărui nădejde este în Domnul Dumnezeuul său!

6. El a făcut cerul și pământul, marea și toate cele ce sunt într'insele. El păzește credințioșia în vecii vecilor.

7. El face dreptate celor năpăstuiți, el dă pâine celor flămânzi. Domnul dezleagă pe cei ferecați în obezi,

8. Domnul deschide ochii orbilor, Domnul îndreptează pe cei încovoiați, Domnul iubește pe cei drepti.

9. Domnul păzește pe cei streini; pe orfan și pe văduvă îi sprijinește Domnul, dar calea celor nelegiuiți o răsucește.

10. Domnul este împărat în veac, Dumnezeuul tău, Sioane, în neam și în neam. Aliluia!

147.

Cântare de laudă lui Dumnezeu pentru puterea și bunătatea sa.

1. Aliluia! Lăudați pe Domnul, că bine este să preamărim pe Dumnezeuul nostru, căci plăcută și cu bună cuviință este lauda.

2. Domnul zidește din nou Ierusalimul; adună pe cei împrăștiați ai lui Israel.

3. El tămăduiește pe cei cu inima zdrobită și leagă rănile lor.

4. El numără stelele și le dă la toate nume.

5. Mare este Dumnezeuul nostru și atotputernic și înțelepciunea lui este nemăsurată.

6. Domnul înalță pe cei smeriți, iar pe cei fără de lege îi smerește până la pământ.

7. Cântați Domnului cântare de mulțumire, preamăriți pe Dumnezeuul nostru în cântec din chitară!

8. El împânzește cerul cu nouri, el pregătește pământului ploaie și pe munți face să crească iarba;

9. El dă hrană dobitoacelor și puilor de corb când croncănesc de foame.

10. Domnului nu-i este dragă puterea calului și cel iute de picior n'are trecere înaintea lui,

11. Ci Domnul caută cu drag la cei ce se tem de el, la cei ce-și pun nădejdea în milostivirea lui.

12. Proslăvește pe Domnul, Ierusalime, laudă pe Dumnezeuul tău, Sioane!

13. Căci el a întărit zăvoarele porților tale și a binecuvântat înlăuntrul tău pe feciorii tăi.

14. El statornicește pacea la hotarele tale și te satură cu grâul cel mai bun.

15. El trimite pe pământ porunca sa, iar cuvântul său aleargă grabnic.

16. El cerne fulgii de omăt ca lâna și împrăștie chiciura ca cenușa.

17. El aruncă ghița sa ca mici fărmăne, și gerul său cine poate să-l îndure!

18. Dar el trimite porunca sa și le topește și când suflă vântul său apele pornesc să curgă.

19. El a descoperit cuvântul său lui Iacob, îndreptările și orânduiri sale lui Israel;

20. El n'a făcut la fel cu nici unul dintre celelalte neamuri și ele n'au cunoscut descoperirile sale.

148.

Toată făptura să laude pe Domnul!

1. Aliluia! Lăudați pe Domnul din ceruri! Lăudați-l întru cele înalte:

2. Lăudați-l pe el, toți îngerii lui, lăudați-l pe el, toată oștirea lui,

3. Lăudați-l pe el, soare și lună, lăudați-l pe el, voi toate, stele luminoase;

4. Lăudați-l pe el, ceruri ale cerurilor și voi ape care sunteți mai presus de ceruri!

5. Să laude numele Domnului, că el a poruncit și s'au făcut,

6. El le-a statornicit în veacul veacului, pravila le-a dat și nu vor trece peste ea.

7. Lăudați-l pe pământ pe Domnul, voi chiților și toate vietățile din adâncurile mării,

8. Voi foc și grindină, zăpezi și neguri, tu duh de vifor care îndeplinești porunca lui,

9. Voi munților și voi dealuri toate, copaci roditori și cedri toți,

10. Voi fiare sălbatece și dobitoace toate, târtoare și voi păsări într'aripate,

11. Împărați ai pământului și voi popoare toate câte sunteți, voi principii și voi toți judecătorii ai lumii,

12. Tineri și fete mari, bătrâni și copii!

13. Să laude toți numele Domnului, căci numai numele lui este prea înalt. Măreția lui covârșește cerul și pământul.

14. El înalță cornul poporului său spre lauda tuturor cuvioșilor săi, a fiilor lui Israel, a poporului ce-i stă aproape. Aliluia!

149.

Cântare de biruință după bătălia câștigată.

1. Aliluia! Cântați Domnului cântare nouă! Cântați laudele sale în adunarea credincioșilor!

2. Să se bucure Israel de făcătorul său; veselească-se fiii Sionului de Împăratul lor!

3. Să laude numele lui în hore; în tobe și în sunet de chitară să-i cânte numele!

4. Căci Domnul este prea îndurat către poporul său; pe cei smeriți îi încununează cu biruință.

5. Bucure-se cuvioșii întru slavă, cânte de bucurie în așternutul lor!

6. Fie preamărirea Domnului în gura lor și sabia cea cu două tăișuri în mâna lor,

7. Să se răzbune pe păgâni și să pedepsească noroadele,

8. Să lege pe împărații lor cu obezi și pe mai marii lor cu cătușe de fier,

9. Și să îndeplinească cu ei hotărîrea sa precum este scris. Mărirea aceasta este a tuturor cuvioșilor săi. Aliluia!

150.

Lăudați pe Domnul în strune și în organe!

1. Aliluia! Lăudați pe Domnul, în sfânt templul său! Lăudați-l întru tăria cerului, locașul puterii sale!

2. Lăudați-l întru faptele sale cele mari! Lăudați-l după mulțimea mării sale!

3. Lăudați-l în sunet de trâmbiță! Lăudați-l pe el în sunet de harfă și de chitară!

4. Lăudați-l în bătaia tobelor și în jocul horelor! Lăudați-l pe el în strune și în organe!

5. Lăudați-l în chimvale răsunătoare, lăudați-l pe el în chimvale zăngănitore!

6. Toată suflarea să laude pe Domnul! Aliluia!

PROVERBELE LUI SOLOMON

1.

Folosele înțelepciunii și îndemnurile ei.

1. Proverbele lui Solomon, fiul lui David,

2. Folositoare pentru cunoașterea înțelepciunii și a înfrînării,

3. Pentru dobândirea stăpânirii de sine, viețuirea întru dreptate, neprihănire și cinste,

4. Pentru a prilejui celor cu inimă bună o judecată isteasă, omului tânăr știință și bună chibzuință.

5. Să ia aminte cel înțelept ca să-și sporească știința, și cel priceput să dobândească iscusința de a se purta,

6. Pătrunzând cu mintea pildele și înțelesurile adânci și tâlcuirea lor nepătrunsă!

7. Frica de Dumnezeu este începutul înțelepciunii. Cei fără minte disprețuesc înțelepciunea și stăpânirea de sine.

8. Ascultă, fiul meu, învățătura tatălui tău și nu disprețui povețele maicii tale,

9. Căci ele împodobesc ca o cunună de preț capul tău și sunt ca o salbă împrejurul gâtului tău.

10. Fiul meu! Dacă păcătoșii voiesc să te ademenească, nu te învoi.

11. Dacă îți spun: «Vino cu noi! Să ne punem la pândă ca să vărsăm sânge, să întindem curse fără cuvânt celui neprihănit,

12. Să-i înghițim de vii cu totul ca Șeolul, asemenea celor ce se pogoară în mormânt;

13. Să punem stăpânire pe tot soiul de scumpeturi, să umplem de pradă casele noastre!

14. Fii părtaș în obștia noastră, o singură pungă avea-vom noi toți!»,

15. Fiul meu! Nu te întovărăși cu ei pe cale, ci ferește piciorul tău din cărarea lor,

16. Fiindcă picioarele lor aleargă numai spre rău, iar ei zoresc să verse sânge.

17. Zadarnic întinzi curse în văzul păsărilor!

18. Ei uneltesc împotriva vieții lor și, ca să întindă curse celor nevinovați, ei stau la pândă!

19. Aceasta este soarta celor ce umblă după câștig nedrept! Cei ce se sârguesc după ei își pierd viața!

20. Înțelepciunea strigă pe uliță și în piețe își ridică glasul său.

21. Ea propoveduește la răspântiile zgomotoase și înaintea porților cetății își spune păsul:

22. «Până când, voi nepriștitorilor, iubiți prostia, și vouă, batjocoritorilor, vă place batjocura, și, voi nebulilor, urîți știința?

23. Luați aminte iarăși la certarea mea! Iată, eu voi vărsa peste voi duhul meu și vă voi da de știre graiurile mele.

24. Din pricină că eu propoveduesc, dar voi stați nepăsători, întind mâna mea și nimeni nu vrea să ia aminte,

25. Ba chiar vă faceți că nu știți de toate sfaturile mele, și certarea mea nici n'o băgați în seamă,

26. Bate-mi-voi joc atunci de nenocirea voastră și voi râde de voi când vă va cuprinde groaza.

27. Când groaza se va năpusti peste voi ca vijelia și când prăpădul se va abate peste voi ca o furtună, când se va prăvăli peste voi strâmtorarea și zbuiumul.

28. Atunci mă vor chema, dar eu nu le voi răspunde, mă vor căuta și nu mă vor afla.

29. Pentru cuvântul că au urît știința și frica de Dumnezeu au disprețuit-o,

30. Și n'au luat aminte la sfaturile mele și certarea mea au hulit-o,

31. Să mănânce din rodul rătăcirii lor și de sfaturile lor să se sature!

32. Căci rătăcirea omoară pe cei proști și fără-de-grija pierde pe cei fără minte.

33. Ci numai cel ce mă ascultă va fi fără de grijă și va trăi liniștit, fără să se teamă de vre-o urgie.»

2.

Alte foloase ale înțelepciunii.

1. Fiul meu, de vei primi poveștile mele și de vei păstra orânduiriile mele,

2. Plecînd urechea ta la înțelepciune și înclinînd inima ta spre bună chibzuială,

3. Dacă vei chema prevederea și spre bună cugetare îți vei îndrepta glasul tău,

4. Dacă o vei căuta întocmai ca pe argint și o vei săpa ca pe o comoară,

5. Atunci pricepe-vei temerea de Domnul și vei dobîndi cunoștința de Dumnezeu,

6. Deoarece Domnul dă înțelepciune și din gura lui izvorăște știința și priceperea.

7. El păstrează mîntuirea pentru cei drepecți, el este scut pentru cei ce umblă în calea desăvârșirii;

8. El păzește viața celor drepecți și pe cărarea celor cuvioși ai săi el stă de veghe.

9. Atunci tu vei înțelege dreptatea și ce este lucrul drept. calea cea dreaptă și toate făgașurile binelui,

10. Fiindcă înțelepciunea se va sui la inima ta și știința va desfăta sufletul tău,

11. Buna chibzuială va veghea peste tine și înțelegerea te va păzi,

12. Ca să te mîntuiască de calea cea rea, de omul care grăiește cu gînd viclean,

13. De cei ce părăsesc căile cele drepte ca să umble pe drumuri întunecoase,

14. De cei ce se bucură când săvârșesc răul și se veselesc când umblă pe poteci întortochiate,

15. Ale căror cărări sunt strâmbe și se pornesc pe căi piezișe;

16. Ca să te scape de o femeie streină, de streina cu graiuri ademenitoare,

17. Care lasă pe tovarășul ei din tinerețe și uită de legămîntul ei cu Dumnezeu,

18. Din pricină că poteca ei duce la moarte și făgașurile ei spre împărăția morții.

19. Nimeni din cei care se îndreaptă spre ea nu se mai întoarce și nu mai nimerește cărările vieții.

20. Drept aceea tu umblă pe calea oamenilor celor buni și păzește cărările celor drepecți,

21. Căci cei drepecți vor locui pămîntul și cei fără prihană vor dăinui pe el;

22. Cei fără de lege vor fi nimiciți de pe pămînt și cei necredincioși vor fi zmulși din rîdăcină.

3.

Agonisirea înțelepciunii este mai de folos decît a aurului și a argintului.

1. Fiul meu! Nu uita învățătura mea și inima ta să păzească poveștile mele,

2. Căci lungime de zile și ani de viață și fericire îți vor aduce din belșug.

3. Iubirea și credincioșia să nu te părăsească; leagă-le împrejurul gâtului tău și scrie-le pe tabla inimii tale.

4. Astfel vei afla har și răsplată din destul înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor.

5. Pune-ți nădejdea în Domnul din toată inima ta și nu te bizui pe înțelepciunea ta.

6. În toate lucrările tale gîndește-te la el și astfel el îți va netezi toate cărările tale.

7. Nu te crede înțelept în ochi tăi, ci teme-te de Dumnezeu și ocolește răul.

8. Iată care este sănătatea trupului tău și împropătarea tăriei oaselor tale!

9. Cinstește pe Domnul din bunurile tale și din pârğa tuturor rodurilor tale,

10. Fiindcă numai atunci jitițiile tale vor fi pline de grâu și mustul va da afară din teacurile tale.

11. Fiul meu! Nu disprețui certarea Domnului și nu te întrista de muștrările lui,

12. Căci Domnul ceartă pe cel pe care îl iubește și ca un părinte pedepsește pe feciorul drag.

13. Fericit este omul care a aflat înțelepciune și pământeanul care a dobândit iscusința,

14. Deoarece agonisirea ei este mai de folos decât a argintului și câștigarea ei mai de preț decât a aurului celui mai curat.

15. Ea este mai scumpă decât pietrele nestimate și nici o comoară n'o poate ajunge în preț.

16. În mâna ei cea dreaptă este viața lungă, iar în mâna ei cea stângă este bogăție și slavă;

17. Căile ei sunt plăcute și potecile ei sunt potecile fericirii;

18. Pom al vieții este ea pentru cei ce o stăpănesc, iar cei care se bizue pe ea sunt fericiti.

19. Prin înțelepciune Domnul a întemeiat pământul, prin pricepere a întărit cerurile,

20. Și prin știința sa a deschis izvoarele adâncului și nourii picură rouă.

21. Fiul meu! Păzește înțelepciunea și iscusința și nu le pierde din ochii tăi,

22. Căci ele sunt viața sufletului tău și salbă care împodobește gâtul tău.

23. Atunci tu vei merge fără de teamă pe calea ta și piciorul tău nu se va poticni;

24. Când te vei culca nu vei avea grijă și când vei dormi somnul tău va fi dulce;

25. Nu te vei teme de spaima care vine pe neașteptate și nici de prăpădul celor fără de lege când el va sosi,

26. Fiindcă Domnul este nădejdea ta și piciorul tău îl va feri de cursă.

27. Nu fii zăbavnic să săvârșești o faptă bună pentru cel în nevoie, când ai putere s'o faci.

28. Nu amâna pe aproapele tău: «Du-te și vino iară! Și mâine am să-ți fac ceea ce ceri!», când tu poți face acum.

29. Nu unelti împotriva aproapelui tău când el locuște nesupărat lângă tine.

30. Nu te sfădi cu nimeni fără pricină, de vreme ce nu ți-a făcut nici un rău.

31. Nu râvni la omul silnic și nu săvârși nici una din faptele lui,

32. Căci omul viclean este urit de Domnul, iar celor cinștiți le arată prietenie.

33. Domnul blestemă casa celui fără de lege și binecuvântează locașul celor drepți.

34. Cu cei batjocoritori el este ca un batjocoritor, iar celor smeriți le dă dar.

35. Cei înțelepți au parte de cinste, iar cei nebuni au parte de ocară.

4.

Înțelepciunea este o bună călăuză.

1. Ascultați, fiilor, povața tatălui și luați aminte ca să cunoașteți înțelepciunea,

2. Căci eu vă dau o bună învățătură: nu disprețuiți povața mea.

3. Fost-am și eu luător aminte la tatăl meu, fecior dezmiardat și singur între feciorii maicii mele.

4. Și el mă învăța și-mi zicea: «Inima ta să păstreze cuvintele inimii mele; păzește poruncile mele, ca să rămâi cu viața!»

5. Agonișește înțelepciune, strânge pricepere. Nu le uita și nu te depărta de la cuvintele gurii mele.

6. Nu o lepăda, fiindcă ea te va păzi; iubește-o, și ea va sta de veghe.

7. Iată începutul înțelepciunii: Agonișește înțelepciunea și cu prețul bogăției tale dobândește priceperea.

8. Prețuște-o mult și ea te va înălța în cinste; ea fi-va slava ta, dacă tu o vei lua în brațe.

9. Ea va pune o cunună de daruri pe capul tău și te va împodobi cu o diademă de mare cinste.

10. Ascultă, fiul meu, și primește poveștile mele, ca astfel anii vieții tale să se înmulțească.

11. Eu te călăuzesc pe calea înțelepciunii și te îndrept pe făgașurile dreptății.

12. Când vei porni pe ea, pașii tăi nu vor fi strâmtorați, și chiar dacă vei alerga nu te vei poticni.

13. Păstrează cu scumpătate învățătura și nu o lăsa; păstrează-o. Căci ea este viața ta.

14. Nu porni pe calea celor fără de lege și nu pași pe drumul celor răi;

15. Ocolește-l și nu trece pe el, ia-o pe alătura și treci mai departe,

16. Căci nu-i prinde somnul până nu făptuesc rău și somnul fuge dacă nu trântesc pe cineva la pământ;

17. Căci fărădelegea este pâinea cu care ei se hrănesc și silnicia este vinul pe care ei îl beau.

18. Dar calea celor drepti este strălucitoare ca lumina dimineții, care luminează tot mai tare până în faptul zilei.

19. Calea celor nelegiuți este ca noaptea cea întunecoasă și ei nu bagă de seamă din care pricină ar putea să cadă.

20. Fiul meu! Fii cu luare aminte la graiurile mele și la poveștile mele pleacă-ți urechea ta.

21. Nu le lăsa din ochii tăi, ci păstrează-le înlăuntrul inimii tale,

22. Căci ele dau viață și sănătate trupului, tuturor celor care le află.

23. Ferește-ți inima ta cu toată sârguința, căci din ea își nasc izvoarele vieții.

24. Depărtează din gura ta toată unelțirea și de pe buzele tale dă în lături viclenia.

25. Ochii tăi să privească drept înaintea și genele tale să cate în fața ta.

26. Cercetează cu luare aminte făgașul picioarelor tale și toate cărările tale să ducă la țintă.

27. Nu te abate nici la dreapta, nici la stânga, ci ferește picioarele tale de rău!

5.

Viață fără prihană. Stăpânirea de sine.

1. Fiul meu! Ia aminte la înțelepciune și la sfatul cel bun pleacă urechea ta,

2. Ca să poți păstra poveștile ieșite din gura mea și învățătura buzelor mele s'o ții la tine.

3. Căci buzele femeii streine picură miere și cerul gurii ei este mai alune-cător decât untul de lemn,

4. Dar la sfârșit ea este amară ca pelinul și tăioasă ca o sabie cu două ascuțisuri.

5. Picioarele ei coboară spre moarte și pașii ei duc de-a-dreptul în Șeol.

6. Fiindcă tu nu iei seamă la calea vieții, pașii ei rătăcesc fără să iei aminte.

7. Și acum, fiul meu, ascultă-mă și de la cuvintele gurii mele nu te abate!

8. Drumul tău să treacă departe de ea, și nu te apropia de ușa casei ei,

9. Ca să nu dai vânturea tinereții tale altora și anii tăi unui om fără de inimă;

10. Ca streinii să nu se sature de strădania ta, și ostenele tale să nu treacă în casa altuia;

11. Ca să nu te jelești la sfârșit, când trupul tău și carnea ta vor fi fără de vlagă,

12. Și să zici: «Cum am ajuns să urăsc povăța și în ce fel inima mea a urgisit certarea?»

13. De ce nu am ascultat de glasul dascălilor mei și la învățătorii mei de ce n'am plecat urechea?»

14. Era cât pe ce să mă lovească nenorocirea în toiul adunării și în mijlocul obștei!»

15. Bea apă din puțul tău și din ceea ce curge din fântâna ta.

16. Oare izvoarele tale trebuie să curgă afară și pâraiele tale de apă în piețele cele mari?

17. Nu! Numai ale tale să fie ele și nicidecum ale celor streini!

18. Binecuvântat să fie izvorul tău. Bucură-te de femeia ta cea din tinerețe,

19. Cerboaică prea iubită, gazelă plină de farmec! Iubirea ei să te îmbete în toată vremea, dragostea ei să te ademenască neîncetat!

20. De ce să-ți ieși din minți pentru o streină și să strângi în brațe pieptul unei femei necunoscute?

21. Căci Domnul stă cu ochii țintă la căile omului și toate cărările lui le ispitește.

22. Omul se prinde în lațul păcatelor lui și în lanțurile fărădelegilor lui el se incurcă.

23. Unul ca el va muri din lipsă de îndreptare și din pricina mării lui nebulii va pieri.

6.

Păcatele pe care le urgisește Domnul.

1. Fiul meu! Dacă te-ai pus chezaș pentru aproapele tău, dacă ai bătut palma pentru un strein,

2. Dacă te-ai legat prin cuvintele gurii tale, dacă te-ai prins prin graiul buzelor tale,

3. Iată ce să faci, fiul meu: Scapă-te de ele! Și fiindcă ai căzut în mâna aproapelui tău, du-te la el, nu-l slăbi, ci silește mereu pe aproapele tău.

4. Somnul să nu prindă ochii tăi, nici ațipirea genele tale.

5. Smulge-te ca o câprioară din mâna vânătorului și ca o pasăre din lațul păsărarului.

6. Du-te, leneșule, la furnică și uită-te la hârnicia ei ca să ajungi înțelept:

7. Cu toate că n'are vovod, nici cârmuitor și nici stăpânitor,

8. Ea își strânge de cu vară hrana ei și își adună la seceriș demâncarea ei.

9. Până când, leneșule, vei mai sta culcat? Când te vei scula din somnul tău?

10. «Puțin somn, încă puțină ațipire, puțin să mai stau în pat cu mâinile în sân!»

11. Sărăcia va veni peste tine ca un călător și nevoia va năvăli peste tine ca un războinic.

12. Omul de nimic și fără căpătâi umblă cu șiretenia în gură,

13. Clipește din ochi, freacă din picioare, face semne din degete,

14. Urzește rele plănuri în inima lui iscând certuri, în toată vremea.

15 Pentru aceasta fără de veste va veni peste el prăpădul, nimicitor va fi dintr'o dată și fără de leac.

16. Șase sunt lucrurile pe care le urăște Domnul, ba chiar șapte de care se scârbește sufletul său:

17. Ochii mândri, limba mincinoasă, mâinile care varsă sânge nevinovat,

18. Inima care urzește planuri viclene, picioarele grabnice să alerge spre rău.

19. Martorul mincinos care mărturisește strâmb și cel care seamănă vrajbă între frați.

20. Păzește, fiule, învățătura tatălui tău și nu disprețui povețile mamei tale!

21. Leagă-le deapururi de inima ta și atârnă-le la gâtul tău.

22. Când vei merge, povața te va călăuzi, și în vremea somnului te va păzi, iar când te vei deștepta va grăi cu tine,

23. Fiindcă povața este sfeșnic și legea lumină, iar sfatul și învățătura sunt calea vieții.

24. Ele te vor păzi de femeia aproapelui și de limba cea ademenitoare a celei streine.

25. Nu dori frumusețea ei în inima ta și nu te lăsa prins la căutătura ochilor ei,

26. Căci femeia desfrânată cere un codru de pâine, iar femeia cu bărbat vânează un suflet de preț.

27. Oare pune cineva foc în sânul lui fără ca să-i ia foc veșmintele?

28. Sau merge cineva pe cărbuni fără să i se frigă picioarele?

29. Așa este cel care se duce la femeia aproapelui său. Oricine se atinge de ea nu rămâne nepedepsit.

30. Nimeni nu disprețuește un hoț pentru că a furat ca să-și astâmpere foamea,

31. Dar când a fost prins, el dă înapoi înșeptit, el întoarce toată averea casei lui.

32. Cel ce se desfrânează cu o femeie este nebun, și numai cel care vrea să-și piardă sufletul face una ca asta.

33. Acela are parte de bătaie și de rușine, iar ocară lui niciodată nu se șterge.

34. Răvnierea scormonește mânia omului, iar în ziua răzbunării, el este neîndurător;

35. El nu se uită la nici un preț de răscumpărare și cu cât îi înmulțești darurile, tot nu se lasă înduplecat!

7.

Înțelepciunea ne păstrează viața fără de prihană.

1. Fiul meu! Păstrează spusele mele și povețele mele ascunde-le la tine.

2. Păzește poruncile mele ca să rămâi în viață și îndreptările mele ca lumina ochilor tăi.

3. Leagă-le pe degetele tale și pe tabla inimii tale scrie-le.

4. Spune înțelepciunii: «Tu ești sora mea!» și zi priceperii: «Prietena mea!».

5. Ca să te păzească de femeia streină, de femeia altuia, ale cărei cuvinte sunt ademenitoare.

6. Odată, când eram la fereastra casei mele și priveam printre gratii,

7. Zărit-am printre cei lipsiți de minte, văzut-am un tânăr fără pricepere.

8. El trecea pe lângă colțul casei ei și se îndrepta spre locuința ei.

9. Era în amurg spre seară, în întunericăala nopții,

10. Și iată că o femeie îi ieși înaintea cu chip de desfrănată și cu prefăcătorie în inimă:

11. Aprigă și neînfrănată, picioarele ei nu mai aveau astâmpăr în casă;

12. Când în casă, când afară stând la pândă de după orice colț.

13. Ea îl apucă și îl sărută și cu căutătura obraznică îi zise:

14. «Aveam de adus jertfe de pace! Astăzi împlinit-am făgăduințele mele!

15. Pentru aceasta am ieșit întru în-tâmpinarea ta ca să te caut și iată că te-am găsit.

16. Cu scoarțe am gătit patul meu, cu așternuturi de din din Egipt,

17. Cu mirezme stropitu-l-am, cu mir, aloe și chinamon.

18. Haidem să ne îmbătăm de iubire până dimineața, să ne cufundăm în desfătări de dragoste,

19. Căci bărbatul meu nu este acasă, plecat-a la drum departe,

20. Luat-a cu el o pungă cu bani și se va întoarce acasă la luna plină!»

21. Ea îl ademeni cu mulțimea îndemnurilor ei și-l momi cu graiurile ademenitoare ale buzelor ei.

22. Și dintr'o dată el începu să meargă după ea ca un bou la junghiere și ca un cerb care zorește spre prinzătoare,

23. Până când o săgeată îi străpunge ficatul; așa precum o pasăre se grăbește spre laț fără să știe că acolo își sfârșește viața.

24. Și acum, fiule, ascultă-mă și ia aminte la cuvintele gurii mele!

25. Inima ta să nu se plece spre căile ei și pe potecile ei nu te rătăci,

26. Fiindcă ea pe mulți i-a trântit la pământ și pe foarte mulți i-a omorât.

27. Casa ei este calea spre Șeol, cale care duce la sălașurile Morții.

8.

Obârșia înțelepciunii.

1. Oare înțelepciunea nu strigă ea și priceperea nu-și ridică glasul său?

2. Pe piscurile cele înalte, pe cale, la răspântiile drumurilor ea stă;

3. Lângă porți, în poarta cetății, dinaintea porților ea strigă tare:

4. «Către voi, oamenilor, se îndreaptă strigătul meu, și glasul meu către voi, fiii oamenilor!

5. Voi, cei proști, pricepeți cuminenția, și voi, cei nebuni, luați aminte!

6. Ascultați, căci eu vă spun lucruri minunate, și buzele mele se deschid pentru păsuri drepte!

7. Cerul gurii mele spune adevărul și buzele mele se scârbesc de fărădelege;

8. Toate graiurile mele sunt drepte, fără viclenie și fără înșelăciune.

9. Toate sunt drepte pentru cel priceput și ușoare pentru cei ce au aflat știința,

10. Căutați învățătura mea și nu argintul și știința mai degrabă decât aurul cel mai de preț,

11. Fiindcă înțelepciunea este mai prețioasă decât pietrele nestimate și nici o comoară nu e la fel cu ea!

12. Eu, înțelepciunea, locuiesc împreună cu cuminența și stăpânesc știința și chibzuiala.

13. Frica de Dumnezeu este urgisirea răului. Trufia și obraznicia, îndrăzneala și gura cea aprigă, iată ceea ce urăsc eu!

14. Al meu este sfatul și izbânda, eu sunt priceperea, a mea este vărtutea.

15. Prin mine împărații împărătesc și principii dau drepte hotărâri;

16. Prin mine voievozii sunt voievozi și boierii toți judecători ai pământului.

17. Eu iubesc pe cei ce mă iubesc și cei ce mă caută mă găesc;

18. Cu mine este bogăția, cinstea și bunăstarea.

19. Rodul meu este mai bun decât aurul și decât aurul cel mai curat, iar ceea ce vine de la mine este mai de preț decât argintul lămurit.

20. Eu merg pe calea dreptății, în mijlocul căilor judecării drepte,

21. Ca să dau celor ce mă iubesc bogăție și cămărilor lor să le umplu.

22. Domnul m'a zidit la începutul lucrărilor lui, înaintea fapturilor lui, în veșnicie.

23. Din veci fost-am întemeiată, la început, înaintea de facerea lumii;

24. Înaintea adâncurilor luat-am ființă, înaintea izvoarelor bogate cu apă;

25. Înainte ca să fi fost înfipti munții, înaintea văilor, eu am luat ființă;

26. Când încă el nu zidise pământul, nici câmpiile, nici cel dintâi fir de colb din lume.

27. Când el a întemeiat cerurile, eu eram acolo, când a tras bolta cerului deasupra feței adâncului,

28. Când a întărit norii sus și pe izvoarele adâncului pus-a stăpânire;

29. Când el a pus mării hotar, ca apele să nu mai treacă peste țărături, când a așezat temeliele pământului,

30. Atunci eu eram ca un copil alături de el, veselindu-mă în fiecare zi și desfătându-mă fără încetare în fața lui,

31. Dezmiertându-mă pe pământul lui și bucurându-mă de fiii oamenilor.

32. Și acum, fiilor, ascultați-mă! Fericirile sunt cei ce păzesc căile mele!

33. Ascultați învățătura, ca să ajungeți înțelepți și n'o disprețuiți.

34. Fericit este omul care ascultă de mine și veghează în fiecare zi la porțile mele și stă de strajă lângă stâlpii porților mele!

35. Cel ce mă află, află viața și dobândește har de la Domnul,

36. Însă cel ce nu mă are își face pagubă sieși. Toți cei ce mă urăsc pe mine iubesc moartea!

9.

Indemnurile înțelepciunii și ale nebuniei.

1. Înțelepciunea și-a zidit casă reze-mată pe șapte colonne,

2. Injunghiat-a vite pentru ospăț, și-a dres vinul cu mirodenii și și-a întins masa,

3. Și a trimis pe slugile sale să poftească pe oameni și pe înaltele piscuri așa să vestească:

4. «Cine este neînțelept să intre la mine. Și pe cei lipsiți de minte îi voi îndemna:

5. Veniți și mâncați din masa mea și beți din vinul pe care eu l-am dres cu mirodenii!

6. Lăsați prostia, ca să rămâneți cu viață și umblați pe calea cea dreaptă a priceperii.»

7. Cel ce ceartă pe batjocoritor își pricinuește ocară, și cel ce dojenește pe cel fără de lege are parte de ocarire.

8. Nu certa pe cel batjocoritor ca să nu te urască, dojenește pe cel înțelept ca să te iubească;

9. Dă sfat celui înțelept ca să se mai înțeleptească, învață pe cel drept ca să-și sporească știința.

10. Începutul înțelepciunii este frica de Dumnezeu și priceperea este cunoașterea Celui Sfânt,

11. Căci prin Domnul se vor înmulți zilele tale și numărul anilor vieții tale vor spori.

12. Dacă ești înțelept, ești înțelept pentru tine, dacă ești batjocoritor, singur porți ponosul.

13. Nebunia este femeie pătimașă care se pricepe la ademenire.

14. Ea stă la ușa casei sale pe un jilț înalt și strigă,

15. Ca să poftească pe cei care trec pe cale și pe cei care merg drept pe drumul lor:

16. «Cine este neînțelept să intre la mine! Și pe cel lipsit de minte îl voi învăța:

17. Apa furată este dulce și pâinea mîncată pe furiș are gust mai bun!»

18. Dar omul nu știe că aceea casă este bântuită de umbre, iar cei pe care îi poftește nebunia sălășluiesc de mult în adâncurile Șeolului.

10.

Sfaturi pentru buna purtare.

1. Proverbele lui Solomon. Fiul înțelept face bucuria tatălui său, iar fiul nebun este supărarea mamei sale.

2. Nu sunt de nici un folos comorile agonisite pe nedrept, ci numai dreptatea scapă de moarte.

3. Domnul nu lasă să se chinuiască de foame sufletul celui drept, însă el respinge lăcomia celor fără de lege.

4. Mîna leșilor pricinuieste sărăcie, iar mîna celor înțelepți aduce bogăție.

5. Feciorul cuminte adună bucate în timpul verii, iar cel dezmetic doarme în vremea secerîșului,

6. Binecuvîntarea Domnului sălășluiește pe capul celui drept, iar ocara acopere fața celor fără de lege.

7. Numele celui drept este binecuvîntat, iar numele celor fără de lege este blestem.

8. Omul înțelept primește sfaturile, iar cel nebun grăiește vorbe spre pieirea lui.

9. Cel ce trăiește viața întru neprihănire merge pe cale sigură, iar cel ce umblă pe căi lăturalnice nimereste rău.

10. Cel ce clipește din ochi este pricină de supărare, iar cel care ceartă cu inimă bună așează pacea.

11. Gura celui drept este izvor de viață, iar gura celor fără de lege izvor de silnicie.

12. Ura ațăță sfadă, iar dragostea acopere toate cusururile.

13. Pe buzele omului priceput se află înțelepciunea, bățul, dimpotrivă, pe spinarea celui lipsit de minte.

14. Cei înțelepți ascund știința, iar gura celui nechibzuit este nenorocire care e gata să vină.

15. Avuția este cetatea celui bogat, iar sărăcia este piere pentru cei sărmani.

16. Agonisita celui drept este spre viață, iar câștigul celui fără de lege spre moarte.

17. Cel ce ține seama de povețe merge pe calea vieții, iar cel ce disprețuiește certarea umblă pe o cale rătăcită.

18. Cel ce ascunde într'însul ura este mincinos; cel ce împroașcă defăimarea e nebun.

19. Cel ce vorbește mult nu este scutit de păcat, iar cel ce-și cruță buzele lui este om înțelept.

20. Limba omului drept este argint curat. inima celor fără de lege prețuiește puțin.

21. Buzele celui drept călăuzesc pe mulți, iar cei nebuni din pricina nepriecerii pier.

22. Binecuvîntarea Domnului aduce bogăție, pe când truda zadarnică nu aduce spor.

23. Nebunul simte plăcere când săvârșește răul, iar cel înțelept când se îndeltnicește cu înțelepciunea.

24. Cel nelegiuit de ceea ce se teme are parte, iar cererea celor drepți, Domnul o împlinește.

25. După ce vijelia trece, cel fără de lege nu mai este, însă dreptul are temelii deapururi.

26. Cum este oțetul pentru dinți și fumul pentru ochi, așa este omul leș pentru cei ce-l pun la muncă.

27. Frica de Dumnezeu sporește zilele omului, iar anii celor fără de lege se micșorează.

28. Nădejdea celor drepți pricinuieste bucurie, iar nădejdea celor păcătoși duce la piere.

29. Domnul este cetate întărită pentru cel ce viețuiește fără prihană, iar pentru cei ce făptuesc fărădelegea este prăbușire.

30. Omul drept stă neclintit în veac, iar cei păcătoși nu dăinuiesc pe pământ.

31. Gura celui drept rodește înțelepciune, iar limba urzitoare de rele aduce pierzare.

32. Buzele celui drept se pricep la vorbe plăcute, iar gura celui rău la strâmbătate.

11.

Omul drept izbutește în viață, cel păcătos primește plata pecatului lui.

1. Cântarul nedrept este urgisit de Domnul, pe când cumpăna dreaptă este plăcerea lui.

2. Dacă vine mândria, după ea și ocara, înțelepciunea este partea celor smeriți.

3. Viața fără prihană este călăuză celor drepți, iar strâmbătatea călăuză celor vicleni.

4. La nimic nu folosește bogăția în ziua mănecii, ci numai dreptatea mântuește de moarte.

5. Dreptatea netezește calea celui fără prihană, iar cel fără de lege cade din pricina fărădelegii lui.

6. Dreptatea mântuește pe cei cinstiți, iar cei necredincioși sunt prinși în lăcomia lor.

7. La moartea omului drept rămâne nădejdea, iar la moartea celui păcătos pier neașteptată.

8. Dreptul scapă din strâmtorare, iar păcătosul cade în locul lui.

9. Gura făptuitorului de rele pierde pe aproapele său, iar prin știința celor drepți este mântuit.

10. De fericirea celor drepți se bucură cetatea, iar când pier cei păcătoși, ea tresaltă de bucurie.

11. Prin binecuvântarea oamenilor drepți, o cetate se înalță, iar prin gura celor păcătoși se dărâmă.

12. Cel ce urgisește pe aproapele său e nebun, iar omul cu minte tace.

13. Bărfitorul descoperă tainele, iar omul cu duhul cumpănit le ține ascunse.

14. Fără cărmuire, un popor cade, însă mântuirea lui stă în mulțimea sfetnicilor.

15. Celui ce se pune chezaș pentru un strein, i se întâmplă rău, pe când cei ce nu se pun chezași stau la adăpost.

16. O femeie cu purtare bună este cinstită; femeia care urăște cinstea este o rușine. Leneșii nu agonisesc avere, ci numai cei silitori o agonisesc.

17. Omul milostiv își face bine luiși, pe când cel cu inima împietrită își chinuște trupul său.

18. Cel ce săvârșește fărădelegea dobândește câștig înșelător, iar cel ce sămănă dreptatea dobândește răsplată ade-vărată.

19. Stăruința în dreptate duce la viață, iar sărguința după rău duce la moarte.

20. Grozăvie sunt pentru Domnul cei cu inimă vicleană, iar cei ce viețuiesc fără prihană sunt plăcerea lui.

21. De bună seamă, păcătosul nu rămâne nepedepsit, iar neamul celor drepți are parte de mântuire.

22. Ca un inel de aur în râul porcului, așa este femeia frumoasă și fără de minte.

23. Năzuința celor drepți este fericirea, iar nădejdea celor păcătoși este mânia lui Dumnezeu.

24. Unul dă mereu și se îmbogățește, altul se zgârcește afară din cale și sărăcește.

25. Cel ce binecuvântează este îndestulat, iar cel ce blestemă este blestemat.

26. Cel ce ține grâul este blestemat de norod, iar binecuvântarea se revarsă peste capul celui care îl vinde.

27. Cel ce se sărguiește după bine caută bunăvreața Domnului, iar cel ce caută răul dă peste el.

28. Cel ce-și pune nădejdea în bogăția lui se vestejește, iar cei drepți ca frunzișul odrălesc.

29. Cine își tulbură casa lui are parte de vânt, iar cel nebun ajunge sluga celui înțelept.

30. Rodul dreptății este un pom al vieții, iar silnicia nimiceste viața.

31. Dacă cel drept este răsplătit pe pământ, cu atât mai vărtos cel nelegiuit și păcătos!

12.

Omul bun și cel rău: drept și păcătos.

1. Cel ce iubește certarea iubește știința, iar cel ce urăște mustrarea este nebun.

2. Omul bun dobândește har de la Domnul, iar cel viclean capătă osândă de la Domnul.

3. Nimeni nu dăinuiește prin ticăloșie, ci numai rădăcina celor drepți dăinuiește.

4. Femeia virtuoașă este cununa bărbatului ei, iar femeia necinstită este ca un car care fi roade oasele.

5. Năzuința celor drepti țintește la dreptate, sângele celor ticăloși la înșelăciune.

6. Cuvintele celor nelegiuți primejdiesc viața oamenilor, iar gura celor drepti fi scapă din primejdie.

7. Cei fără de lege pier într-o clipă, iar neamul celor drepti dăinuște mereu.

8. Fiecare este prețuit după istețimea lui, iar cel zăpăcit rămâne de ocară.

9. Mai mult prețuește un om smerit, dar harnic, decât unul mândru, dar lipsit de pâine.

10. Cel drept cunoaște puterea vieții sale, însă inima celor fără de lege este fără îndurare.

11. Cel ce muncește ogorul său se satură de pâine, iar cel ce vânează năluci duce lipsă.

12. Cetatea celor răi se prăbușește, pe când rădăcina celor drepti stă neclintită.

13. Prin păcatul buzelor se prinde în laț păcătosul, iar dreptul prin dreptatea lui scapă din strâmtorare.

14. Omul se satură din rodul graiurilor sale și lucrul mâinilor sale se răsfânge asupra lui.

15. Cel nebun crede că drumul lui este drept, iar cel înțelept ascultă de sfat.

16. Nebunul își dă pe față arama, iar cel cumpănit răbdă mustrarea.

17. Omul credincios spune adevărul, iar martorul mincinos umblă cu înșelăciunea.

18. Vorba celui nesăbuit este ca împunsăturile de sabie, iar limba celor înțelepți ca o buruiană lecuitoare.

19. Omul cu buze care rostesc adevărul dăinuște mereu, iar cel cu buze mincinoase dăinuște o clipă.

20. Înșelăciunea este în inima celor ce urzesc rele, iar bucuria în inima celor ce dau sfaturi de pace.

21. Nici o nenorocire nu dă peste cel drept, pe când cei nelegiuți sunt copleșiți de nevoi.

22. Domnul urgisește buzele cele grăitoare de minciună și-și descopere bunăvrvrea lui spre cei cinstiți.

23. Omul socotit își ascunde știința, pe când inima celor nebuni dă pe față nebunia.

24. Mâna celor silitori este stăpână, iar cea lăsătoare este birnică.

25. Supărarea doboară pe om, iar cuvântul bun îl înveselește.

26. Dreptul călăuzește pe prietenul său, iar calea celor nelegiuți duce la rătăcire.

27. Leneșul nu-și frige nici vânatul lui; cea mai scumpă comoară pentru omul silitor este munca.

28. Pe calea dreptății se află viața, iar calea nebuniei duce la moarte.

13.

Felurite dovezi despre înțelepciune.

1. Fiul înțelept ia aminte la mustrarea tatălui său, iar cel dezmetic de nici o mustrare.

2. Omul bun se hrănește din roada dreptății, pe când cei vicleni au poftă de silnicie.

3. Cine își stăpânește gura își păstrează viața, cel ce deschide prea tare buzele o face spre pieirea lui.

4. Sufletul celui leneș pofteste zădarnic, ci numai pofta celor silitori se împlinește.

5. Dreptul urăște fapta necinstită, iar ticălosul hulește și ocărăște.

6. Dreptatea ocrotește pe cel ce viețuește fără prihană, iar păcatul este pricina prăbușirii celui păcătos.

7. Unii se dau drept bogăți, deși n'au nimic, alții se fac că sunt săraci cu toate că au multe averi.

8. Orice bogat cu bogăția își răscumpără viața, iar săracul n'are nimic la îndemână pentru răscumpărare.

9. Lumina celor drepti luminează, iar șfșnicul celor fără de lege se stinge.

10. Numai trufia dă prilej la ceartă, iar cel ce primește sfaturi are înțelepciune.

11. Bogăția adunată în grabă se împuținează, iar cel ce o adună cu încetul o îmulțește.

12. Așteptarea îndelungată îmbolnăvește inima; dorința împlinită este pom al vieții.

13. Cel ce disprețuește cuvântul lui Dumnezeu este pedepsit, iar cel ce se teme de porunca lui este răsplătit.

14. Învățătura celui înțelept este izvor de viață, ca să ne ferim de cursele morții.

15. Buna chibzuială rodește har, iar calea celor vicleni duce la pieire.

16. Înțeleptul face totul cu chibzuință, iar cel nebun își dezvăluște nebulnia.

17. Un sol ticălos aduce nenorocire, pe când unul credincios aduce alinare.

18. Cel ce disprețuește mustrarea are parte de sărăcie și de rușine, iar cel ce primește dojana are parte de cinste.

19. Dorința împlinită mulțumește sufletul, iar ocolirea răului este uriciune pentru cei nebuni.

20. Cel ce se întovărășește cu cei înțelepți ajunge înțelept, iar cel ce se întovărășește cu cei nebuni ajunge stricat.

21. Nenorocirea urmărește pe cei păcătoși, iar fericirea dă peste cei drepți.

22. Omul bun lasă moștenirea sa nepoților săi, pe când averea celor păcătoși este sortită pentru cei drepți.

23. Hrană din belșug rodește arătura în țelină pentru cei săraci, însă averea se pierde din pricina nedreptății.

24. Cine cruță toiagul său își urăște feciorul, iar cel ce îl iubește îl ceartă la vreme.

25. Dreptul mănâncă până se satură, iar pântecul celor nelegiuți rămâne flămând.

14.

Cumințenia și nebunia.

1. Femeile înțelepte își zidesc casa, iar cele nebune o dărâmă cu nebunia lor.

2. Cel ce umblă întru dreptatea lui cinsteste pe Domnul, iar cel ce umblă pe căi străambe îl disprețuește.

3. În gura celui nebun este o vargă pentru spatele lui, iar cei înțelepți își țin gura în frâu.

4. Unde nu sunt boi, nici grâu nu este, însă belșugul rodului îl dă puterea boilor.

5. Martorul care iubește adevărul nu minte, iar martorul mincinos grăiește numai minciuni.

6. Batjocoritorul caută înțelepciunea, dar în zadar, iar pentru cel cu minte știința este ușoară.

7. Fugi de dinaintea omului nebun, căci nu este știință pe buzele lui.

8. Înțelepciunea celui cumințe este să ia seama la calea lui, însă pe cei nebuni nebunia lor îi rătăcește.

9. Nebunul își rade de jertfa pentru vină, însă între cei cinstiți este bunăvoie.

10. O inimă care-și cunoaște suferința, trufia nu se amestecă în bucuriile ei.

11. Casa celor fără de lege este nimicită, iar cortul celor drepți înfloreste.

12. Este câte o cale care i se pare omului că este dreaptă, iar la capătul ei este prăpastia morții.

13. Chiar când glumim, inima se întristează, iar sfârșitul bucuriei este suferința.

14. Cel ce se leapădă de Domnul ia plată pentru purtarea lui, tot astfel și omul bun pentru faptele lui.

15. Omul prost crede orice vorbă, iar cel cumințe ia seama la răspunsul lui.

16. Înțeleptul se teme și se ferește de rău, iar cel nebun se bagă într'însul fără de grijă.

17. Omul iute la mânie face nebunii, iar cel cumpănit se stăpânește.

18. Cei nebuni moștenesc nebunia, iar cei cuminți lasă în urma lor moștenire știința.

19. Cei răi se pleacă înaintea celor buni, iar cei nelegiuți stau la porțile celor drepți.

20. Săracul este disprețuit chiar și de prietenul lui, iar prietenii celui bogat sunt numeroși.

21. Cel ce disprețuește pe prietenul său face un păcat, însă fericit este cel ce se milostivește de cei sărmani.

22. Cu adevărat rătăcesc cei ce urzesc fărădelegea, iar cei ce cugetă lucruri bune au parte de har și de adevăr.

23. Orice trudă aduce câștig, iar vorba fără rost aduce sărăcie.

24. Coroana celor înțelepți este cumințenia, iar coroana celor nebuni este nebunia.

25. Martorul credincios este mântuitorul sufletelor, iar cel mincinos este pierzătorul lor.

26. Cel tare își pune nădejdea în frica lui Dumnezeu și fiii lui află acolo liman.

27. Frica de Dumnezeu este izvor de viață, ca să ne ferim de lațurile morții.

28. Norodul mult face slava unui împărat, iar când norodul scade vine prăbușirea împăratului.

29. Cel domol la mânia este bogat în înțelepciune, iar cel ce se mânie degrabă își dă pe față nebunia.

30. Inima pașnică este sănătate pentru trup, iar pornirea pătimasă este car în oase.

31. Cel ce obișduște pe cel sărman defaimă pe ziditorul său, iar cel ce are milă de cel obișduit îl cinsteste.

32. Cel fără de lege este doborât de răutatea lui, iar cel drept găsește scăpare întru neprihănirea lui.

33. Înțelepciunea sălășluște în inima celui înțelept, iar în inima celor nebuni nu se arată.

34. Dreptatea înalță un popor, iar păcatul este ocara noroadelor.

35. De harul împăratului, are parte sluga înțeleaptă, iar pe cea de nimica o nimicește mânia lui.

15.

Felurile proverbe.

1. Răspunsul blând potolește mânia, iar cuvântul aspru ațâță mânia.

2. Limba celor înțelepți picură știință, iar gura celor nebuni izvorăște nebunie.

3. Ochii Domnului sunt pretutindeni, veghind asupra celor buni și asupra celor răi.

4. Limba dulce este pom al vieții, iar limba vicleană rănește sufletul.

5. Nebunul disprețuște mustrarea părintelui său, iar cine ține seamă de mustrare ajunge înțelept.

6. În casa celui drept este mare belșug, iar câștigul păcătosului este pierzare.

7. Buzele celor înțelepți împrăștie știința, iar inima celor nebuni nu face tot așa.

8. Jertfa celor păcătoși este grozăvie în ochii Domnului, iar ruga celor drepți este bunăvrea lui.

9. Calea celui păcătos este grozăvie în ochii Domnului, însă el iubește pe cel ce umblă întru dreptate.

10. Certare aspră îl așteaptă pe cel ce părăsește calea vieții și cel ce urgisește mustrarea pier.

11. Adâncul Șeolului este deschis în fața Domnului, cu atât mai vârtos inimile oamenilor.

12. Celui dezmetic nu-i place dojana, de acea el nu se ia cu cei înțelepți.

13. Inima veselă înseninează fața, iar inima mâhnită descumpănește duhul.

14. Inima celui înțelept caută știința, iar gura celor nebuni se mulțumește cu nebunia.

15. Pentru cel sărac toate zilele sunt rele, iar pentru cel cu inima mulțumită viața este un veșnic ospăț.

16. Mai bine puțină bogăție întru frica lui Dumnezeu, decât multă avere cu chin.

17. Mai mult face o mâncare de verdețuri și cu dragoste, decât un bou îngrășat și cu ură.

18. Omul mânios iscă cearta, pe când cel domol la mânia potolește harța.

19. Calea celui leneș este ca un gard de spini, iar calea celui silitor este bine îngrijită.

20. Fiul înțelept bucură pe tatăl său, iar fiul nebun disprețuște pe maică-sa.

21. Nebunia este o plăcere pentru omul nebun, iar cel înțelept merge pe drumul drept.

22. Fără chibzuire nici un plan nu izbutește, însă cu multă chibzuială orice iese la capăt.

23. Ce fericire când omul e cumpănit la răspuns, și cât e de bună vorba spusă la locul ei!

24. Înțeleptul merge pe calea vieții care duce în sus, ca să ocolească drumul Șeolului care duce în jos.

25. Domnul prăbușește casa celor mândri și pune hotarul văduvei la locul lui.

26. Cugetele rele sunt grozăvie înaintea Domnului, iar cuvintele bune sunt curate în ochii lui.

27. Omul lacom de câștig își surpă casa, iar cel ce urăște mita rămâne cu viață.

28. Inima celui drept chibzuește ce să răspundă, iar gura celor nelegiuți revarsă răutăți.

29. Domnul se depărtează de cei nelegiuți și ascultă rugăciunea celor drepti.

30. Privirea prietenească înveseleşte inima și vestea bună înviorează trupul.

31. Cel care ascultă o dojană înrăuitoare își are sălașul printre cei înțelepți.

32. Cel ce fuge de muștrare își urgiște sufletul său, iar cel ce ascultă de muștrare dobândește înțelepciunea.

33. Frica de Dumnezeu este școala înțelepciunii, și smerenia trece înaintea mării.

16.

Domnul este cel care rânduește viața omului. Împărații: datorile lor. Înțelepciunea și înfrânarea.

1. Omul poate să chibzuiască în inima lui, însă răspunsul pe care îl dă limba vine de la Domnul.

2. Toate căile omului sunt neprihănite în ochii lui, însă Domnul este cel ce ispitește inimile.

3. Descopere Domnului țelurile tale și atunci izbutesc planurile tale.

4. Pe toate le-a făcut Domnul cu țelul lor, chiar și pe cel nelegiuit pentru ziua nenorocirii.

5. Toată inima trufașă este grozăvie înaintea Domnului; aveți răbdare, că nu rămâne nepedepsită.

6. Cu adevărată iubire se ispășește păcatul și cu frica lui Dumnezeu se ocolește răul.

7. Când Domnului îi place purtarea omului, îl împacă chiar și cu dușmanii lui.

8. Mai degrabă puțină avere agonisită cu dreptate, decât agoniseală multă și cu strămbătate.

9. Inima omului chibzuește calea pe care să meargă, însă numai Domnul călăuzește pașii lui.

10. Sentințe divine ies din gura împăratului, de aceea, la darea lor, gura lui nu dă greș.

11. Cântarul și tereziile sunt lucrul Domnului, toate greutatețile de cântărit sunt lucrarea lui.

12. Făptuirea fărădelegii este grozăvie pentru împărați, fiindcă numai prin dreptate se întărește tronul.

13. Buzele grăitoare de lucruri drepte sunt plăcute împăratului, de aceea el iubește pe cel ce spune drept.

14. Urgia împăratului este la fel cu vestitorii morții, dar omul înțelege o domolește.

15. Seninătatea feței împăratului dă viață și harul lui este ca ploaia cea târzie.

16. Agonisirea înțelepciunii este mai bună decât aurul, și câștigarea priceperii mai de preț decât argintul.

17. Calea celor drepti ocolește răul, ci numai acela care se uită pe unde merge își cruță viața.

18. Înaintea prăbușirii merge trufia, și semeția înaintea căderii.

19. Mai bine să fii smerit cu cei sărmani, decât să împarți pradă cu cei trufași.

20. Cel care ia aminte la poruncile Domnului, află fericirea; fericit este însă omul care nădărduește în Domnul.

21. Omul înțelept este mereu cuminte: dulceața cuvintelor de pe buzele lui sporește știința.

22. Înțelepciunea este izvor de viață pentru cel care o are, iar dojana pentru cel nebul e nebunia.

23. Inima celui înțelept pune înțelepciune în gura lui și pe buzele lui sporește învățătura.

24. Cuvintele frumoase sunt un fagure de miere, dulci pentru suflet și lecuitoare pentru trup.

25. Este câte o cale care i se pare omului dreaptă, iar la capătul ei este prăpastia morții.

26. Foamea îndeamnă pe lucrător la muncă, fiindcă gura lui îl silește.

27. Ticălosul prilejuește nenorocirea și pe buzele lui este văpaie.

28. Omul zavistios deslănțuește cearta și hulitorul desparte pe prieteni.

29. Omul aprig caută să înșele pe prietenul său și să-l îndrepte pe o cale rea.

30. Cel care închide din ochi urzește violenții, cine își mușcă buzele a și săvârșit răul.

31. Bătrânețea este o cunună de cînste, ea se află dacă mergi pe calea dreptății.

32. Omul domol la mînie e mai cu vază decît un viteaz, și cel ce-și înfrîncează duhul este mai prețuit decît cuceritorul unei cetăți.

33. Sorții se aruncă în poala hainei, însă hotărîrea toată vine de la Domnul.

17.

Înțelepciunea, nebulnia, cearta, viclenia și cumînțenia.

1. Mai bună este o bucată de pâine uscată și în pace, decît o casă plină de jertfe, dar cu vrajbă.

2. Un slujitor înțelept e mai presus decît un fecior aducător de ocară, acela împarte moștenirea deavalma cu frații.

3. Argintul se lămurește în topitoare și aurul în cuptor, iar cel ce ispitește inimile este Domnul.

4. Numai un făcător de rele ia aminte la buzele viclene și numai un viclean pleacă urechea la limba cea rea.

5. Cel ce-și bate joc de sărac defaimă pe ziditorul lui, și cel ce se bucură de o nenorocire nu rămâne nepedepsit.

6. Cununa bătrînilor sunt nepoții, iar podoaba copiilor sunt părinții lor.

7. Nebunului nu-i sunt dragi cuvintele din inimă, cu atît mai mult unui boier cuvintele mincinoase.

8. Mituirea este ca un talisman în ochii celui care o dă, căci oriunde se întoarce totul îi merge în plin.

9. Cel care ține la prietenie tănuiește păcatul, iar cel care îl scoate la iveală depărtează de la sine pe prietenul său.

10. Cearta înfrăurește mai adânc pe omul înțelept, decît o sută de lovituri pe omul nebul.

11. Omul rău atîștă răzvrătirea, pentru aceasta un sol aprig va fi trimis împotriva lui.

12. Mai degrabă să dai ochii cu o ursoaică lipsită de puii ei, de cît cu un nebul cînd îl apucă nebulnia!

13. Cel ce răsplătește cu rău pentru bine, nu vede depărtându-se nenorocirea din casa lui.

14. Cearta pornește cu aruncarea de cuvinte, dar înainte ca să se aprindă cearta dă-te laoparte.

15. Cel care achită pe vinovat și cel care osîndește pe cel drept, amîndoi sunt grozăvie înaintea Domnului.

16. Ce folos aduc banii în mîna celui nebul? Să cumpere înțelepciune? Dar la asta nu se pricepe!

17. Prietenul adevărat este plin de iubire în orișice vreme, iar în nenorocire el este ca un frate.

18. Om nepriceput este cel care dă mîna și se pune chezaș pentru aproapele lui.

19. Cine iubește păcatul iubește cearta și cel ce deschide în lături ușa gurii sale caută prăbușirea.

20. Omul cu inimă vicleană nu află fericirea și cel cu limbă șireată dă peste necaz.

21. Cel ce naște un nebul are mare mîhnire, căci părintele nu are bucurie de un fecior sîrit din minte.

22. Inima vesclă înfrăurește în bine trupul, iar duhul posomorît usucă oasele.

23. Nelegiuitul primește mită pe ascuns, ca să înfrîngă căile dreptății.

24. Omul priceput are înaintea ochilor lui înțelepciunea, iar ochii celui nebul se uită la capătul pămîntului.

25. Feciorul nebul este necaz pentru tatăl său și amărăciune pentru maica lui care l-a născut.

26. Rău este să pui la gloabă pe omul nevinovat, iar să lovești pe cei nevinovați este cu totul ciudat.

27. Cel ce-și stăpînește vorba este om cuminte, și cel ce-și ține cumpătul este om priceput.

28. Chiar și nebulul cînd tace trece drept înțelept și cînd închide gura ca un om cuminte.

18.

Disprețul, nebulnia, hula, cumînțenia și prietenia.

1. Omul care stă deoparte caută să mulțumească patima lui și împotriva oricărui sfat el se pornește.

2. Celui nebul nu-i place înțelepciunea, ci nebulnia din inima lui.

3. Disprețul merge mână în mână cu răutatea, așijderea și hula cu ocara.
4. Vorbele care ies din gura unui om sunt ape fără fund: și voi țâșnitor, izvor de viață.

5. Nu este cu cale să ții parte unui vinovat, osândind pe cel drept la judecată.

6. Buzele celui nebun împing la ceartă și gura lui caută bătaie.

7. Gura celui nebun îi pricinuește prăbușirea lui și buzele lui sunt un laț pentru viața lui.

8. Cuvintele hulitorului sunt mâncări alese, ele coboară în adâncul pântecelui.

9. Omul lăsător pentru lucrul lui e frate cu cel care dărmă.

10. Turn puternic este numele Domnului; cel curvios la el aleargă și stă la adăpost.

11. Averea celui bogat, după cum el și-o închipește, este cetatea lui întărită și zid înalt.

12. Trufia inimii vine înaintea prăbușirii, iar smerenia înaintea măririi.

13. Cel ce răspunde la vorbă înaintea ca s'o fi auzit bine este nebun și de ocară se face.

14. Omul bărbătos îndură necazul, iar pe cel descumpănit cu duhul cine îl va îmbărbăta?

15. Omul cuminte agonisește știință și urechea celor înțelepți năzuește după iscusință.

16. Darul pe care îl face cineva îi lărgeste calea și-i înlesnește intrarea la cei mari.

17. Când vorbește pârîșul, parcă el are dreptate, iar când vine rândul pârîtului, atunci se lămurăște pricina.

18. Sorțul curmă sfada și desparte pe cei puternici unul de altul.

19. Un frate ajutat de fratele său este ca o cetate tare și înaltă, el este ca un palat cu temelie bine așezată.

20. Din rodul gurii fiecare își satură pântecelul lui și din ceea ce dă buzele lui se îndestulează.

21. În voia limbii este viața și moartea și cei ce o iubesc mănâncă din rodul ei.

22. Cine dă peste o femeie bună dă peste un lucru de mare preț și dobândește dar de la Domnul.

23. Săracul se roagă stăruitor, însă bogatul răspunde cu asprime.

24. Sunt prieteni aducători de nenorocire, dar este câte unul care este mai apropiat decât un frate.

19.

Felurite proverbe pentru îndreptarea vieții noastre.

1. Mai de preț este săracul care umblă întru neprihănirea lui decât omul bogat care umblă pe căi întortochiate.

2. Și nechibzuința este un rău, dar graba strică treaba.

3. Omul prin nebulnia lui își strică rostul, și inima lui se întărește împotriva Domnului.

4. Bogăția sporește prietenii, iar săracul se desparte chiar și de prietenul său.

5. Martorul mincinos nu rămâne nepedepsit și ce el spune lucruri neadevărate nu scapă.

6. Mulți măgulesc pe cel de neam și toți se împrietenesc cu cel darnic.

7. Toți frații celui sărac îl urăsc, cu atât mai vărtos prietenii se depărtează de el. El îi imbie cu vorbe, dar ei nu răspund.

8. Cel ce agonisește înțelepciune se iubește pe sineși, iar cel ce este om cuminte dobândește fericirea.

9. Martorul mincinos nu rămâne nepedepsit, și cel ce spune lucruri neadevărate se prăpădește.

10. Nu-i stă bine nebulului să aibă viață tihnită și nici robului să fie stăpân peste principii.

11. Cumințenia omului este să fie domol la mânia, iar virtutea lui: să ierte greșalele.

12. Furia împăratului este ca răcnetul unui leu, iar bunăvoința lui este ca roua pe iarbă.

13. Feciorul nebun este năpastă pentru părintele său și certurile unei femei un ghiab care curge într'una.

14. Casa și averea sunt moștenire de la părinți, iar femeia înțeleaptă este un dar de la Domnul.

15. Lenea cufundă pe om în toropeală și sufletul trândav pătimizește de foame.

16. Cel ce păzește poruncile își păstrează viața, iar cel ce disprețuește povețele piere.

17. Cel care are milă de sărman împrumută pe Domnul, care îi va răsplăti fapta lui cea bună.

18. Pedepsește pe feciorul tău cât mai este nădejde de îndreptare, dar nu ajunge până acolo ca să-l omori.

19. Cel ce se mânie afară din cale să plătească gloabă, căci dacă îl cruți o dată, trebuie s'o iei de la capăt.

20. Ascultă sfatul și primește povața, ca să fii înțelept în viața ta.

21. Multe planuri sunt în inima omului, ci numai planul Domnului se adevărește.

22. Adevărata bogăție a omului este mărinimia lui; mai de preț este un sărac decât un om mincinos.

23. Frica de Dumnezeu este izvor de viață: tihniți să petrecem noaptea fără să fim loviți de vre-o nenorocire.

24. Leneșul întinde mâna în blid, dar n'are putere s'o ducă la gură.

25. Lovește pe batjocoritor, și cel fără minte se face înțelept; muștră pe cel înțelept, el se va cuminți și mai mult.

26. Cel ce se poartă rău cu tată-său și gonește din casă pe mamă-sa, acela-i fecior aducător de ocară și de rușine.

27. Fiul meu! Dacă nu mai vrei să ascuți de învățatură, te îndepărtezi de îndreptările înțelepciunii.

28. Martorul de nimic își râde de dreptate și gura celor fără de lege împrășcă răutatea,

29. Toiegele sunt pentru batjocoritori și bătăile pentru spinarea celor nebuni.

20.

Alte proverbe pentru îndreptarea vieții noastre.

1. Batjocoritor este vinul, zurbavă este băutura îmbătătoare și cine se amețește nu este înțelept.

2. Amenințarea împăratului este ca răcnetul unui leu; cel ce îl necăjește păcătuiește împotriva lui însuși.

3. Este o mare însușire pentru om să se stăpânească la ceartă, ci numai nebunul se întărită.

4. Toamna leneșul nu ară ogorul, iar când vine secerișul în zadar cată rod.

5. Apă adâncă este gândul în inima omului, ci numai omul deștept știe s'o scoată.

6. Mulți oameni se laudă cu mărinimia lor, dar cine poate găsi pe cel ce spune drept?

7. Omul drept umblă întru neprihănirea lui; fericiți sunt copiii care vin după el!

8. Împăratul care stă în scaunul de judecată osebește într'o clipă orice faptă rea.

9. Cine poate spune: «Curățit-am inima mea; sunt curat de păcat»?

10. Două feluri de greutateți la cântar și două feluri de efă sunt grozăvie înaintea Domnului.

11. Copilul se dă pe față din apucăturile lui dacă purtarea lui este fără prihană și dreaptă.

12. Urechea care aude și ochiul care vede, pe amândouă Domnul le-a făcut.

13. Nu iubi somnul, ca să nu ajungi sărac; ține ochii deschiși, căci numai așa te sature de pâine.

14. «Rău! rău!» zice cumpărătorul, iar după ce pleacă se laudă.

15. Chiar dacă ai aur și multe pietre nestimate, însă podoaba cea mai de preț sunt buzele chibzuite.

16. Ia-i haina și, fiindcă s'a pus chezaș pentru altul în locul celor streini, ia-l zălog.

17. Bună e la gust pâinea agonisită cu înșelăciune, iar la sfârșitul sfârșitului gura se umple de pietricele.

18. Planurile izbutesc după multă chibzuială, de aceea du război cu dibăcie.

19. Bârfitorul descoperă tainele, de aceea nu te lua cu cel care are gură spartă.

20. Cel ce blestemă pe tatăl său și pe mama sa, sfeșnicul aceluia se stinge în vremea întunericii.

21. Averea care a fost agonisită la început în grabă, la sfârșit nu este binecuvântată.

22. Nu spune: «Răsplăți-voi cu rău!» Nădărduește în Domnul, căci el îți vine în ajutor.

23. Greutățile cântarului sunt grozăvie în ochii Domnului, de aceea nu-i bine să te folosești de cântar strâmb.

24. Domnul călăzuște pașii omului, căci cum ar putea omul să priceapă rostul lui?

25. E primejdios ca omul să ațierosească ceva în grabă și să chibzuiască după ce a făcut făgăduința.

26. Împăratul înțelept simte pe cei fără de lege și dă poruncă să-i pună pe roată.

27. Domnul ispitește sufletul omului și scoțoește în toate cămărilor trupului.

28. Iubirea și credința ocrotesc pe împărat, căci prin iubire își întărește tronul său.

29. Vârțutea este podoaba celor tineri, iar părul cărunt este podoaba celor bătrâni.

30. Rănile grele să nimerească pe făptuitorul de rele, iar ciomăgeala să-l ajungă la inimă.

21.

Pronia lui Dumnezeu. Viețuirea întru dreptate și înțelepciune. Alte proverbe.

1. Inima împăratului este ca un curs de apă în mâna Domnului pe care îl îndreaptă ori încotro voiește.

2. Toate căile omului sunt drepte în ochii lui, ci numai Domnul cântărește inimile.

3. Viețuirea întru dreptate și credință este mai de seamă în ochii Domnului decât jertfa.

4. Ochi semeți și inimă trufașă: sfeșnicul păcătoșilor — nu-i decât păcat.

5. Chibzuiala celui silitor aduce numai folos, iar cel ce se grăbește păgubește.

6. Cine agonisește comori cu minciună aleargă după deșertăciuni, după lațurile morții.

7. Silnicia duce pe cei fără de lege la prăpăd, fiindcă se îndărătnicesc să nu săvârșească ceea ce este drept.

8. Intortochiată este calea omului cu cugetul încărcat de fapte rele, însă cel nevinovat umblă pe căi drepte.

9. Mai bine să ai sălaș într'un colț pe acoperiș, decât să trăiești la un loc cu femeia certăreață.

10. Sufletul celui fără de lege năzuește la rău, încât chiar și aproapele lui nu află har în ochii lui.

11. Când este pedepsit cel batjocoritor, cel cu inima curată se învață minte, și dacă cel înțelept este dojenit, se învață și el minte.

12. Cel Atotdrept veghează casa și pe cei nelegiuți îi prăbușește în adâncul pieirii.

13. Cine își astupă urechea la strigătul celui sărman, și el, când va striga, nu va căpăta răspuns.

14. Darul făcut într'ascuns și plonconul pus în sân domolește o strașnică mânie.

15. Când se face dreptate, cel drept se bucură, iar cei ce făptuesc fărădelege se înspăimântă.

16. Omul care rătăcește de pe calea înțelepciunii curând se va odihni în obștia umbrelor.

17. Cel ce iubește veselie duce lipsă și cel căruia îi place vinul și untdelemnul nu se îmbogățește.

18. Nelegiuitul slujește ca preț de răscumpărare pentru cel drept și vicleanul pentru cel fără de prihană.

19. Mai bine să locuiești într'un ținut pustiu, decât cu o femeie certăreață și care își iese din fire.

20. Comori scumpe și untdelemn se află în casa omului înțelept, însă omul nebun le risipește.

21. Cel ce umblă cu dreptate și milostivire află viață și mărire.

22. Înțeleptul ia cu luptă dărză cetatea vitejilor și cucerește întăritura în care își pune nădejdea.

23. Cel ce pune strajă gurii și limbii își ferește sufletul de primejdie.

24. Batjocoritorul este omul semeț și trufaș, care se poartă cu prisos de trufie.

25. Pofta ucide pe leneș, fiindcă mâniile nu voiesc să muncească.

26. Omul nedrept mereu pofteste, iar cel drept dă și nu se zgârcește.

27. Jertfa celor nelegiuți este o grozăvie în ochii Domnului, mai cu seamă când o aduc cu gând rău.

28. Martorul mincinos pierde, iar omul care ascultă poate grai deapururi.

29. Răufăcătorul arc căutătură obraznică, și omul drept dimpotrivă își ia seama la purtarea lui.

30. Nu este nici înțelepciune, nici pricepere, nici sfat care să aibă putere înaintea Domnului.

31. Noi pregătim calul pentru ziua de război, însă biruința vine de la Domnul.

22.

Sfaturi felurite pentru purtarea noastră cu aproapele.

1. Numele bun este mai de preț decât bogăția cea mare. și vaza mai bună decât argintul și decât aurul.

2. Bogatul și săracul se întâlnesc unul cu altul, iar cine i-a făcut pe amândoi este Domnul.

3. Omul înțelept vede nenorocirea și se ascunde, iar cei proști dau peste ea și îndură neccaz.

4. Răsplata umilinții și a fricii de Dumnezeu sunt bogăția, vaza și viața.

5. În calca celui viclean sunt mărăcini și lațuri și cel ce vrca să rămână teafăr se ferește de ele.

6. Deprinde pe tânăr cu purtarea cuviincioasă, fiindcă chiar când va ajunge bătrân nu sc va abate de la ea.

7. Bogatul este stăpân peste cei săraci și datornicul este sluga celui care îl împrumută.

8. Cel ce samănă nedreptate sceră nenorocire și toiagul mâniei îl va bate pe el.

9. Omul blajin este binecuvântat, fiindcă din pâinea lui miluește pe cel sărac.

10. Alungă pe batjocoritor și cearta se curmă și pricina și ocara iau sfârșit.

11. Domnul iubește curățenia inimii și cei fără de prihană îi sunt dragi. Cel ce se pricepe să grăiască prictește se face pricte cu împăratul.

12. Ochii Domnului stau ațintiți cu grijă și răstoarnă cuvintele celui fără de lege.

13. Cel leneș zice: « Afară este un leu și aș putca să fiu sfâșiat chiar pe uliță! »

14. Groapă adâncă este gura femeilor streine; cel lovit de mânia Domnului cade într'însa.

15. Dacă nebulia se pripășește în inima celui tânăr, numai toiagul îndreptării o depărtează de el.

16. Impilarea face pe cel sărac să se îmbogățească, iar darurile fac pe cel bogat să sărăcească.

17. Cuvintele înțelepților. Pleacă urechea ta și ascultă cuvintele mele și inima ta îndreaptă-ți-o ca să le cunoască,

18. Fiindcă sunt plăcute dacă le păstrezi înlăuntrul tău și stau mereu pe buzele tale.

19. Ca să-ți pui nădejdea în Domnul eu îți dau astăzi învățătură.

20. Dar ți-am scris mai dăunăzi, ba și alaltăieri, sfaturi și îndemnuri înțelepte,

21. Ca să afli adevărul și să știi să dai răspuns potrivit celui care te întreabă.

22. Nu jăcmăni pe sărac pentru că el e sărac și nu asupra pe cel nenorocit, la poarta cetății,

23. Fiindcă Domnul apără pricina lor și ridică viața celor care i-au jcfuit.

24. Nu te întovărăși cu omul mâniaș și cu cel înfierbântat de furie nu avea nici un amestec,

25. Ca să nu te deprinzi cu năravul lui și să întinzi cursă pentru viața ta.

26. Nu fii dintre cei care dau mâna, dintre cei care dau chezașie pentru datorii.

27. Dacă nu ai cu ce plăti, de ce să-ți ia și patul de sub tine?

28. Nu muta hotarul străvechi pe care l-ai însemnat strămoșii tăi.

29. Vezi un om dibaci la lucru? El face slujbă înaintea împăraților și nu a oamenilor de neam prost.

23.

Înfrânarea la masă. Copiii înțelepți fac bucuria părinților. Primejdia desfrâului și a vinului.

1. Când stai la masă cu un dregător, ia seama pe cine ai în fața ta.

2. Pune-ți un cuțit la gât dacă ești mîncăcios.

3. Nu pofți bucatele lui, căci sunt mîncări ademenitoare.

4. Nu te trudi să strângi avcre, ci cruță-ți iscusința!

5. Vrei oare să te uiți cu ochii cum se risipește? Căci bogăția face aripi ca un vultur care zboară spre cer.

6. Nu mânca pâinea celui care se uită chiorș și nu pofti bucatele lui,

7. Fiindcă el îți numără bucățelele din gură. «Mănâncă și bea!» te îmbie el, dar în inima lui îi pare rău;

8. Bucata pe care ai mâncat-o o vei da afară din tine, iar tu ți-ai risipit în zadar cuvintele tale de prietenie.

9. Nu grăi la urechea celui nebun, căci el disprețuește iscusința graiurilor tale.

10. Nu muta hotarul văduvei și nu încălca ogorul celor orfani,

11. Căci Ocrotitorul lor e tare și el apără pricina lor împotriva ta.

12. Pleacă la învățatură inima ta și urechea ta la cuvinte iscusite.

13. Nu cruța pe fiul tău de pedeapsă, căci dacă îl lovești cu varga nu moare.

14. Dacă îl bați cu toiagul, scapi sufletul lui din Șeol.

15. Fiul meu! Dacă inima ta e plină de înțelepciune, inima mea se învesește,

16. Și rărunchii mei tresaltă de bucurie când buzele tale grăiesc lucruri iscusite.

17. Să nu râvnească inima ta la cei păcătoși, ci pururea să cinstească pe Domnul,

18. Căci dacă o păzești, ești mulțumit în viitor și nădejdea ta nu rămâne zadarnică.

19. Ascultă, fiul meu, și fii înțelept și îndreaptă inima ta pe calea cea dreaptă.

20. Nu fi dintre cei care se îmbată cu vin și-și desfrânează trupul,

21. Fiindcă bețivul și desfrânatul sărăcesc, iar somnul te aduce să te îmbraci cu haine zdrențuroase.

22. Ascultă pe tatăl tău care te-a născut și nu disprețui pe maica ta bătrână.

23. Cumpără adevăr și nu-l vinde, înțelepciune și învățatură și iscusință.

24. Tatăl celui drept tresaltă de bucurie și cel care a născut un înțelept se bucură de el.

25. Să se bucure tatăl tău și maică-ta și să tresalte de bucurie ceea ce te-a născut!

26. Dă-mi, fiule, inima ta și ochii tăi să simtă plăcere pentru căile mele,

27. Căci femeia desfrânată este groapă adâncă și cea streină puț îngust.

28. Pentru aceasta ea stă ca un tâlhar la pândă și sporește pe necredincioși printre oameni.

29. Cine zice «ah»? Cine zice «of»? Cine se gâlcevește ori plânge, ori are răni fără pricină și ochi împăienjeniți?

30. Cei ce întârzie lângă vin, cei ce gustă vin dres cu mirodenii.

31. Nu privi la vin, cum este el de roș, cum scânteiază în cupă, cum alunecă pe gât.

32. Căci la urmă ca un șarpe mușcă și ca o viperă improașcă venin.

33. Dacă ochii tăi se uită la femeii streine și gura ta grăiește vorbe fără de rost,

34. Tu ești ca cel ce stă culcat în mijlocul mării, ori ca cel care doarme pe vârful unuia catarg.

35. «Fost-am lovit, dar nu m'a durut, bătut am fost, dar n'am simțit nimic. Când mă voi scula din somn voi cere iarăși vin.»

24.

Alte proverbe despre înțelepciune.

1. Nu râvni la oamenii răi și nu pofti să fii în tovărășia lor,

2. Fiindcă inima lor pune la cale lucruri silnice și buzele lor grăiesc lucruri năprasnice.

3. Prin înțelepciune se zidește o casă și prin bună chibzuială se întărește,

4. Și prin iscusința cămărilor ei se umplu de tot felul de bunuri scumpe și plăcute.

5. Înțeleptul este mai puternic decât un voinic și omul învățat decât unul vânjos.

6. Ori cu câtă dibăcie te-ai război, însă biruința se dobândește cu mulți sfătuitori.

7. Înțelepciunea este peste măsură de înaltă pentru omul nebun, de aceea, când stă la poarta cetății, el nu deschide gura.

8. Cel ce-și pune în gând să facă rău se cheamă mare răufăcător.

9. Gândul celui nebun este păcatul, de aceea batjocoritorul este urgia oamenilor.

10. Dacă ești slab, în ziua strămtorii puterea ta este firavă.

11. Scapă pe cei care sunt târiți la moarte și pe cei care se duc șovăind la junghiere mântuiește-i.

12. Și dacă spui: «Nu-mi este cu puțință!», cel ce cântărește inimile pătrunde adevărul și cel care veghează peste sufletul tău știe și răsplătește omului după faptele lui.

13. Fiul meu! Mănâncă miere, fiindcă e sănătoasă și fagurele este dulce în cerul guri tale.

14. Tot așa este și știința... și înțelepciunea pentru sufletul tău. Dacă tu o agonisești vei fi mulțumit în viitor și nădejdea ta nu va rămâna zadarnică.

15. Nu pândi, răule, casa celui drept și nu pustii sălașul lui.

16. Căci dacă cel drept cade de șapte ori și tot se scoală, cei fără de lege se poticnesc și pier.

17. Nu te bucura când cade vrăjmașul tău, și când se poticnește el să nu se veselească inima ta,

18. Ca nu cumva să vadă Domnul și să se ofărască și să nu-și întoarcă mânia sa spre tine.

19. Nu te aprinde împotriva răufăcătorilor și nu-ți întărâta râvna împotriva celor fără de lege,

20. Fiindcă răufăcătorul n'are viitor: sfeșnicul celor nelegiuți se stinge.

21. Fiul meu! Teme-te de Domnul și de împărat și cu cei ce se răscoală nu te amesteca,

22. Fiindcă fără de veste îi va lua nenorocirea, iar sfârșitul lor năprasnic cine îl poate ști?

23. Iată și alte proverbe tot de la înțelepți. Nu este bine ca la judecată să cauți la fața oamenilor.

24. Pe cel ce zice celui fără de lege: «Tu ești drept!» popoarele îl vor blestema și neamurile îl vor afurisi.

25. Inșă celor care îl pedepsesc cum se cuvine, le merge bine și au parte de binecuvântare și de fericire.

26. Buzele sărută pe omul care dă răspuns drept.

27. Fă lucrul tău cu grijă afară la câmp și fii muncitor pe ogorul tău, pe

urmă poți să-ți iei femeie și să zidești casă.

28. Nu fi martor mincinos împotriva aproapelui tău și nu da prilej de înșelăciune cu buzele tale,

29. Și nu spune: «Precum mi-a făcut el, așa îi voi face și eu, și-i voi răsplăti după faptele lui!»

30. Am trecut prin ogorul unui lenș și pe la via unui nebun,

31. Și iată spinii creșteau pretutindeni, măcăcinii acopereau pământul, iar zidul de pietre se prăbușise.

32. Atunci m'am uitat și mi-am frământat mintea, am privit cu băgare de seamă și am tras învățătură:

33. «Încă puțin somn, încă puțin ați-peală, încă puțin să mai stau în pat cu mâinile în sân!»

34. Atunci sărăcia vine peste tine ca un călător și nevoia ca un războinic.

25.

Alte proverbe ale lui Solomon.

1. Și acestea sunt proverbele lui Solomon, pe care le-au strâns oamenii lui Iezechia, regele lui Iuda.

2. Slava lui Dumnezeu este să ascundă lucrurile, iar mărirea împăraților este să le scoată la lumină.

3. Precum înălțimea cerului și adâncul pământului sunt lucruri nepătrunse, tot așa și inima împăraților.

4. Dacă se curăță argintul de zgură, turnătorul izbutește să facă un lucru de preț.

5. Dacă cel fără de lege este dat la o parte de lângă împărat, și tronul lui se întărește prin dreptate.

6. Nu te indesa în fața împăratului și nu sta în locul hotărît pentru cei mari,

7. Fiindcă mai bine este să te îmbie: «Sue-te aici!» decât să te umilească în fața unui boier. Nu te sili să dai pe față ceea ce ai văzut cu ochii tăi,

8. Căci la sfârșit ce vei face când aproapele tău te va da de rușine?

9. Ceartă-te cu aproapele tău, dar n'o da altuia pe față,

10. Ca nu cumva cine o aude să te defaima și ponegrirea ta să nu se mai curme.

11. Ca merele de aur pe poliți de argint, așa este cuvântul spus la locul lui.

12. Inel de aur și podoabe de aur curat sunt povătuitorii înțelepți la urechea celui care vrea să asculte.

13. Precum este răcoreala zăpezii în zăduful secerișului, așa este solul credincios pentru stăpânul său; el înviorează suflul stăpânului.

14. Precum sunt norii și vântul fără ploaie, așa este omul care se fălește cu dărnicia lui, fără să dea ceva.

15. Cu răbdare se înduplecă omul mândros și limba dulce înmoaie oasele.

16. Dacă găsești miere, mănâncă numai cât îți trebuie, ca nu cumva să te sature și s'o verși.

17. Calcă rar în casa prietenului tău, ca nu cumva să se sature de tine și să te urască.

18. Ciocan și sabie și săgeată ascuțită este omul care mărturisește strâmb împotriva apropiatului său.

19. Dinte rău și picior șovăitor sunt nădejda celui fără de credință în vreme de nevoie.

20. Ceea ce simți când te dezbraci de haină pe vreme friguroasă sau că torni oțet peste nitru, tot așa simte cântecul inima mâhnită.

21. De flămânzește vrăjmașul tău, dă-i să mănânce pâine, dacă însetează, dă-i apă să bea,

22. Fiindcă așa grămădești cărbuni aprinși pe capul lui și Domnul îți va răsplăti ție.

23. Vântul de la miază-noapte aduce ploaie, și limba hulitoare fețe mâhnite.

24. Mai bine să ai sălaș într'un colț pe acoperiș, decât să trăiești la un loc cu o femeie certăreață.

25. Precum este apa rece pentru suflul însetat, așa este vestea cea bună dintr'o țară îndepărtată.

26. Izvor tulbure și fântână stricată este omul drept care își pierde cumpătul în fața celui fără de lege.

27. Nu este sănătos să mănânci prea multă miere, de aceea iconomisește cuvintele de laudă.

28. Omul care nu are stăpânire de sine este ca o cetate cu ziduri dărâmate.

26.

Despre nebuni, despre leneși și despre hulitori.

1. Ca zăpada în toiul verii și ca ploaia la seceriș, așa nu i se potrivește celui nebun slava.

2. Ca vrabia care zboară și ca rânduneaua care se înalță în văzduh, așa este și blestemul fără pricină: nu nimereste.

3. Biciul pentru cal, frâul pentru măgar și bățul pentru spinarea celor nebuni.

4. Nu răspunde nebulului după nebunia lui, ca să nu te asemeni cu el.

5. Răspunde nebulului după nebunia lui ca să nu se creadă în mintea lui înțelept.

6. Cel care încredințează solia unui nebun își retează picioarele și-l ajunge nenorocirea.

7. După cum picioarele celui slăbănog sunt neputincioase, la fel sunt și cuvintele înțelepte în gura celor nebuni.

8. Ca și cel care unește cremerea cu diamantul, așa e și cel care dă cinstire unui nebun.

9. Ca o crangă de mărăcini pe mâna unui bețiv, așa este înțelepciunea în gura celor nebuni.

10. Ca un arcaș care rănește pe trecători, așa este cel ce se pune chezaș pentru cel nebun și pentru cel bețiv.

11. Ca un câine care se întoarce la vărsătura lui, așa este nebulul care pomenește mereu de nebunia lui.

12. De vezi un om care se crede înțelept în ochii lui, într'un nebun să ai mai multă nădejde.

13. Leneșul zice: «Pe drum trece un leu, un leu pe uliță!»

14. Precum ușa se sucește în țâțână, tot așa și leneșul în patul lui.

15. Leneșul întinde mâna în blid, dar cu greu o duce la gură.

16. Leneșul se crede înțelept în ochii lui, mai mult decât șapte înțelepți care vorbesc cuminte.

17. Ca unul care prinde din goană un câine de urechi, așa este cel ce se vără într'o pricină în care nu este amestecat.

18. Ca un zmintit care aruncă săgeți arzătoare și lănci pricinuitoare de moarte,

19. Așa e și omul care înșală pe prietenul său și zice: « Da, am glumit! »

20. Dacă se isprăvesc lemnele, se stinge și focul, și dacă nu este ațățător la ceartă, se potolește cearta.

21. Cărbunii slujesc la încălzit, lemnele pentru foc, iar omul certăreț ca să aprindă cearta.

22. Vorbele hulitorului sunt mâncări gustoase; ele coboară în adâncul pântecelui.

23. Argint cu zgură cu care se îmbracă un vas de pământ, așa sunt buzele aprinse de dragoste și o inimă rea.

24. Cel ce urăște se preface cu buzele că nu urăște, însă inima lui urzește planuri viclene.

25. Nu te încrede în cel ce vorbește blând, căci în inima lui sunt șapte năprasne.

26. Cine își ascunde ura lui prin prefăcătorie, răutatea lui tot iese la iveală în obștie.

27. Cine sapă groapa altuia cade el într'însa, și cine rostogolește o piatră spre altul, dă peste el.

28. Limba mincinoasă urăște adevărul și gura lingușitoare duce la pieire.

27.

Despre lauda de sine, despre prietenie, despre nebunie și despre prevedere.

1. Nu te lăuda cu ziua de mâine, căci nu știi ce poate aduce.

2. Să te laude altul și nu gura ta, un strein și nu buzele tale.

3. Piatra este grea și cu anevoie de ridicat nisipul, însă furia nebunului este mai grea decât amândouă.

4. Crudă este întărătarea și aprigă mânia, și cine li se poate împotrivi?

5. Mai mult prețuște o dojană pe față, decât o prietenie ascunsă.

6. Mai cu credință sunt rănilor unui prieten, decât sărutările viclene ale unui dușman.

7. Sătulul calcă mierea în picioare, iar flămândului tot ce este amar i se pare dulce.

8. Ca o pasăre gonită din cuibul ei, așa este omul izgonit din casa lui.

9. Untul de lemn și mirezmele înveselesc inima, iar suferința sfășie sufletul.

10. Pe prietenul tău și pe prietenul tatălui tău nu-i părăsi și în casa fratelui tău nu intra în ziua tristeții tale. Mai bun e un vecin aproape de tine decât un frate departe.

11. Fii înțelept, fiul meu, și bucură inima mea, ca să pot răspunde celui ce mă clevețește.

12. Omul înțelept vede nenorocirea și se ascunde, cei proști dau peste ea și îndură necaz.

13. Ia-i haina și, fiindcă s'a pus chezaș pentru altul, ia-l zalog în locul celor străini.

14. Cel ce slăvește cu glas mare pe prietenul său dis-de-dimineață, i se socotește ca un blestem ascuns.

15. Jghiabul care curge neincetat în vreme de ploaie și femeia certăreață sunt la fel,

16. Cel care vrea s'o oprească este ca și cum ar opri vântul sau ar vrea să strângă untdelemnul în mâna lui cea dreaptă.

17. Fierul cu fier se ascute și un om ascute pe altul.

18. Cel ce păzește un smochin mănâncă din rodul lui, iar cel ce păzește pe stăpânul său e răsplătit cu cinste.

19. Precum nu seamănă față cu față, tot așa inimă cu inimă.

20. Precum nu se satură adâncul Șeolului, tot așa și ochii omului nu se pot sătura.

21. Argintul se lămurește în topitoare și aurul în cuptor, iar omul se vede după numele cel bun.

22. Pisează pe cel nebun cu pilgul în piuliță, așa cum se pisează boabele, și nebunia lui tot nu se va desface de el.

23. Sărguște-te să-ți cunoști oile tale și fii cu băgare de seamă la turma ta.

24. Fiindcă bogăția nu este veșnică și nici moștenirea din neam în neam.

25. După ce iarba s'a trecut și pășunea s'a isprăvit și fânul de pe munți s'a strâns,

26. Micii tăi îți vor da îmbrăcăminteă ta și țapii prețul ogorului tău;

27. Laptele caprelor îți va ajunge pentru hrana ta și a casei tale și pentru traiul slugilor tale.

28.

Alle proverbe pentru îndreptarea vieții.

1. Cel nelegiuit fuge cu toate că nimeni nu-l urmărește, iar omul drept stă ca un pui de leu fără de grijă.

2. Din pricina greșalelor unui om silnic se ivesc certuri, iar omul iscusit le stinge.

3. Bogatul care asuprește pe cei săraci este ca ploaia potopitoare care aduce foamete.

4. Cei ce părăsesc legea ridică în slăvi pe cel păcătos, iar cei ce o păzesc se aprind împotriva lui.

5. Oamenii răi n'au înțelegere pentru lucrul drept, iar cei ce caută pe Domnul înțeleg totul.

6. Mai de preț este săracul care umblă întru neprihănirea lui, decât bogatul care umblă pe căi întortochiate.

7. Cel ce păzește legea este fecior înțelept, iar cel ce se ia cu răii face pe tatăl său de ocară.

8. Cel ce-și sporește averea prin dobandă și prin camătă, adună pentru cel care se îndură de săraci.

9. Cel ce-și astupă urechea ca să nu audă legea, chiar rugăciunea lui este o grozăvie.

10. Cel ce rătăcește pe cei drepti pe calea cea rea va cădea în groapa pe care a săpat-o, iar cei fără prihană vor fi fericiți.

11. Omul bogat se socotește înțelept, însă cel sărac și iscusit îl dovedește cu mintea.

12. Când dreptii biruesc, este mare sărbătoare, iar când nelegiuiții ies la iveală, oamenii se ascund.

13. Cel care își tăinuiește păcatele nu propășește, iar cel ce le mărturisește și se lasă de ele capătă îndurare.

14. Fericit este omul care se teme deapururi, iar acel care își împietrește inima cade în nenorocire.

15. Stăpânitorul fără Dumnezeu peste un popor sărac este leu care răcnește și urs hrăpăreț.

16. Stăpânitorul cu venituri mici este mare asupritor, însă numai cel ce urăște lăcomia trăiește mult.

17. Omul pe care îl apasă vărsarea de sânge, până la groapă este un fugar; să nu-l ajute nimeni!

18. Cel ce umblă fără prihană rămâne teafăr, iar cel care apucă pe căi piezișe cade în groapă.

19. Cel care lucrează ogorul se satură de pâine, iar cel care umblă după năluci se satură de sărăcie.

20. Omul credincios este încărcat de binecuvântări, iar cine zorește să ajungă bogat nu rămâne nepedepsit.

21. Nu este bine să te uiți la fața omului, căci pentru un codru de pâine omul poate să greșească.

22. Omul lacom zorește să se îmbogățească, dar nu gândește că lipsa dă peste el.

23. Cel care ceartă pe cineva, la urmă este mai mulțumit decât cel care îl linguște.

24. Cine fură pe tatăl său și pe mama sa și zice: «Nu-i păcat!» este tovarăș cu făcătorul de rele.

25. Omul lacom atâță cearta și cel ce nădăjduiește în Domnul se simte înviorat.

26. Cel ce se bizue pe inima lui este nebun, ci numai cel ce se călăuzește de înțelepciune scapă de nevoie.

27. Cine dă celui sărac nu duce lipsă, iar cine își astupă ochii este mult blestemat.

28. Când cei fără de lege ies la iveală, oamenii se ascund, iar când se înmulțesc cei drepti, cei fără de lege pier.

29.

Alle proverbe.

1. Cine este pedepsit adesea și tot se îndărătnicește va fi într-o clipă cu totul zdrobot.

2. Când dreptii domnesc, se bucură norodul, și, dimpotrivă, când domnește cel fără de lege, suspină norodul.

3. Cine iubește înțelepciunea bucură pe tatăl său, și cine umblă cu desfrânatele își prăpădește averea.

4. Un împărat prin dreptate face să propășească țara, iar cel ce pune biruri grele o prăpădește.

5. Omul care linguşeşte pe aproapele lui îşi întinde sieşi cursă.

6. Pe calea celui rău sunt întinse laţuri; cel drept să fugă şi să fie voios.

7. Omul drept poartă grijă de pricina celor sărmani, iar celui fără de lege nu-i pasă.

8. Ticăloşii răscoală cetatea, iar cei înțelepți o potolesc.

9. Când un înțelept se sfădeşte cu un nebun, fie că se supără, fie că râde, nu-şi pierde cumpătul.

10. Cei vărsători de sânge urăsc pe cel fără de prihană, şi cei drepți veghează pentru viața lui.

11. Omul nebun dă drumul mâniei, iar cel înțelept îşi înfrânează mânia.

12. Când un principe ascultă de vorbe mincinoase, toți slujitorii sunt ticăloși.

13. Săracul și asupritorul celor săraci se întâlnesc, însă cel ce luminează ochii amândorora este Domnul.

14. Împăratul care judecă pe cei săraci cu dreptate își întărește tronul deapuri.

15. Toiagul și certarea aduc înțelepciune; un copil cu năravuri rele face de ocară pe maica lui.

16. Când cei fără de lege domnesc, se înmulțesc răutățile și dreptii se uită cu bucurie la prăbușirea lor.

17. Muștră pe fiul tău ca să-ți aducă mulțumire și să fie mai târziu bucuria sufletului tău.

18. Fără descoperirea lui Dumnezeu un popor se sălbătăcește, însă fericit este cel ce păzește legea.

19. Sluga nu se îndreaptă numai cu povețe, fiindcă, deși pricepe, însă nu ascultă.

20. Dacă vezi pe cineva care se zorește la vorbă, într'un nebun să nu ai mai multă nădejde.

21. Sluga dezmiardată din tinerețe ajunge cu vremea să se creadă fecior.

22. Omul mănios atâță cearta și omul aprig face multe păcate.

23. Trufia umilește pe om, iar cel smerit cu duhul are parte de cinste.

24. Cel ce se întovărășește cu hoțul își urăște sufletul său, fiindcă aude blestemul, dar nu dezvăluie nimic.

25. Frica de oameni este o cursă, ci numai cel care nădăjduiește în Domnul stă la adăpost.

26. Mulți oameni caută la fața stăpânitorului, însă dreptatea omului vine de la Domnul.

27. Celor drepți le este groază de cei nelegiuiți, însă grozăvia celor nelegiuiți este omul care umblă pe calea cea dreaptă.

30.

Cuvintele lui Agur.

1. Cuvintele lui Agur, fiul lui Iache Masaitul. Acest om a grăit: «M'am trudit, Dumnezeu, m'am strădănit și am rămas fără de vlagă!»

2. Căci sunt mai prost decât un om și n'am minte de om.

3. Dar Dumnezeu m'a învățat înțelepciunea și știința celor sfinți am dobândit-o.

4. Cine s'a suit în ceruri și s'a pogorit iarăși? Cine a adunat vântul în pumnii lui? Cine a strâns apele în poala hainei lui?

5. Orișicare cuvânt al lui Dumnezeu este lămurit și el este scut pentru cei ce nădăjduesc într'însul.

6. Nu adăoga nimic la cuvintele lui, ca să nu te certe și să fii găsit cu minciuna.

7. Două lucruri cer de la tine și nu mă respinge înainte ca să fi murit.

8. Violența și minciuna îndepărtează-le de la mine, sărăcie și bogăție nu-mi da, ci dă-mi să mănânc atâta pâine de cât am nevoie,

9. Ca nu cumva după ce mă voi sătura să mă lepăd de tine și să zic: «Cine este Domnul?» Ca nu cumva după ce voi săraci să mă apuc de furat și să iau în deșert numele Dumnezeului meu.

10. Nu grăi de rău pe slugă la stăpânul său, ca nu cumva să te blesteme și să ceri iertare.

11. Un neam de oameni blestemă pe tatăl lor și nu binecuvintează pe mama lor,

12. Un neam căruia i se pare că e fără de prihană în ochii lui și care nu este curățit de spurcăciunea lui,

13. Un neam... O! cât sunt de tru-
fași ochii lui și genele-i cât sunt de în-
gâmfate!

14. Un neam ai cărui dinți sunt săbii
și ale cărui măsele sunt cuțițe, ca să
mănânce pe cei sărmani din țară și pe
cei săraci dintre oameni!

15. Lipitoarea are două fete care zic:
«Dă-mi, dă-mi!» Trei lucruri nu se pot
sătura, ba și al patrulea care niciodată
nu zice: «Ajunge!»:

16. Șeolul, pântecul sterp, pământul
care nu se satură de apă și focul care
nu zice niciodată: «De-ajuns!»

17. Ochiul care își bate joc de părin-
tele său și disprețuește pe bătrâna sa
maică, să-l scobească pe el corbii și vul-
turii să-l mănânce!

18. Trei lucruri mi se par miunute,
ba chiar patru pe care nu pot să le pă-
trund cu mintea:

19. Calea vulturului pe cer, urma șar-
pelui pe stâncă, mersul corăbiei în inima
mării și calea omului la o fecioară.

20. Iată năravul unei femei desfrâ-
nate: ea mănâncă și se șterge la gură și
zice: «N'am făcut nimic rău!»

21. De trei lucruri se cutremură pă-
mântul, ba chiar de patru, pe care nu
le rabdă:

22. Robul care ajunge împărat, ne-
bunul care se satură de pâine,

23. Femeia urgisită când ea se mărită
și sluga care gonește pe stăpână-sa.

24. Patru sunt debitoacele cele mai
mici de pe pământ și care sunt cele mai
înțelepte:

25. Furnicile, norod fără putere, care
își agonisesc vara hrana lor;

26. Șafanii, neam slab, care își așează
sălașul lor în stânci;

27. Lăcustele care nu au împărat și
cu toate acestea stolurile lor ies cu râ-
duială;

28. Gușterul care se poate prinde cu
mâna și care pătrunde în palatele îm-
păraților.

29. Trei fiare au mers măreț, ba patru,
care pășesc cu mândrie:

30. Leul, cel mai viteaz dintre fiare,
care nu dă înapoi din fața nimăru;

31. Cocoșul cel ager, șaful și împă-
ratul, căruia nu i se împotrivesc nimeni.

32. Dacă ești până într'atât de nebun
ca să te întărate mânia, bate-te cu mâna
peste gură,

33. Fiindcă din bătaia laptelui iese
unt, din pricina izbiturii la nas țâșnește
sânge, iar din întărătarea mâinii se iscă
ceartă.»

31.

*Cuvintele de învățatură ale mamei lui
Lemuel pentru fiul său.*

1. Învățăturile cu care mama sa îl
învăța pe Lemuel, regele din Masa:

2. «Fiul meu, rodul pântecelui meu,
fieciorul făgăduințelor mele, cu ce pot să
te îndemn?»

3. Nu da vârtutea ta femeilor și dra-
gostea ta celor care pierd pe împărați!

4. Nu se cuvine regilor, fiule Lemuel,
nu se cuvine regilor să bea vin și gos-
vozilor să jinduiască după băuturi îmbă-
tătoare,

5. Ca nu cumva bând să uite legea și
să judece strâmb pe toți obișduiții.

6. Dați băutura îmbătătoare celui gata
să piară și celui cu sufletul amarit,

7. Ca să bea și să uite sărăcia lui și
să nu-și mai aducă aminte de chinul lui.

8. Deschide gura ta pentru cel mut
și pentru pricina tuturor celor nenorociți.

9. Deschide gura ta și judecă drept și
fă dreptate celui sărac și năpăstuit.

10. Cine poate da de o femeie gos-
podină? Prețul ei întrece cu mult măr-
geanul!

11. Intr'însa se încrede soțul ei din
toată inima și de pe urma aceasta are
numai câștig.

12. Și atâta vreme cât ea trăiește, ea
îi face bine și nu rău.

13. Ea face rost de lână și de in și lu-
crează voios cu mâna sa.

14. Intocmai ca și corabia unui negu-
țător, ea aduce hrana ei.

15. Ea se scoală la mâncate și împarte
hrana în casa ei și slugilor le dă porunci
de lucru.

16. Gândește să cumpere o țină și
o dobândește; și din osteneala palmelor
sale sădește vie.

17. Ea își încinge zdravăn coapsele
sale și își încordează brațele la lucru;

18. Ea se simte că lucrurile îi merg bine și de aceea sfeșnicul ei nu se stinge noaptea.

19. Ea pune mâna pe furcă și cu degetele sale prinde fusul.

20. Ea întinde mâna spre cel sărman și brațul ei ajută pe cel necăjit.

21. Ea n'are teamă de cei ai casei în toilul iernii, căci fiecare are câte două rânduri de haine.

22. Ea își face scoarțe. Hainele ei sunt de vison și de porfiră.

23. Bărbatul ei este luat în seamă la porțile cetății, când stă la sfat cu bătrânii țării.

24. Ea face haine scumpe pe care le vinde și brăuri pe care le dă neguțătorilor;

25. Cu vârtute și strălucire este ca îmbrăcată și nu-i pasă de ziua de mâine;

26. Ea își deschide gura cu înțelepciune și sfaturi pline de dragoste sălășluesc pe limbă ei;

27. Ea veghează la bunul mers al casei sale și fără să lucreze ea nu mănâncă pâine.

28. Feciorii ei ajung sus, de aceea lume o fericește, iar soțul ei o laudă:

29. « Multe fete s'au dovedit harnice, dar tu le-ai întrecut pe toate! »

30. Înșelătoare este drăgălășia și deșartă este frumusețea, ci numai femeia care se teme de Domnul cade-se a fi laudată!

31. Bucure-se ea de rodul mâinilor sale și la porțile cetății s'o ridice în slăvi hărnicia ei!

ECLESIASTUL

1.

Deșertăciunea tuturor lucrurilor din lume; căci omul n'are nici un folos din truda lui. Deșertăciunea vieții, a înțelepciunii și a plăcerii.

1. Cuvintele Ecclesiastului, fiul lui David, rege în Ierusalim.

2. Deșertăciunea deșertăciunilor, zice Ecclesiastul, deșertăciunea deșertăciunilor, toate sunt deșertăciune.

3. Ce folos are omul din toată truda lui cu care se trudește sub soare?

4. Un neam trece și altul vine, dar pământul rămâne deapururi.

5. Soarele răsare, soarele apune, zorind către lăcașul său ca să răsară iar.

6. Alergând spre miază-zi, răsucindu-se apoi spre miază-noapte, vântul face roate-roate și se întoarce mereu în ocolurile sale.

7. Toate fluviile curg în mare, dar marea nu se umple; către locul de unde au pornit, acolo ele vin înapoi ca să porceadă iar.

8. Toate lucrurile se frământă mai mult decât poate s'o spună graiul omului: ochiul nu se satură de câte vede și urechea nu se umple cu câte aude.

9. Ceea ce a fost, aceea va mai fi, și

ceea ce s'a petrecut, aceea se va mai petrece, căci nu este nimic nou sub soare.

10. Dacă este vre-un fapt despre care să spună cineva: « Iată, acesta-i lucru nou! », așa ceva a fost în vremurile străvechi, de dinaintea noastră.

11. Nimeni nu-i mai ține minte pe înaintași și, tot așa, pe urmași care vor fi, nimeni nu-i va mai ține minte, între cei ce vor trăi în viitor.

12. Eu, Ecclesiastul, am fost regele lui Israel, în Ierusalim.

13. Și m'am sărguit în inima mea să urmăresc și să cercetez cu înțelepciune tot cea ce se petrece sub cer; aceasta e o îndeletnicire trudnică pe care Dumnezeu a dat-o fiilor omului ca să-și frământă mintea cu ea.

14. Privit-am toate strădaniile cu care oamenii se străduiesc sub soare și, iată, toate sunt deșertăciune și goană după vânt!

15. Ceca ce este strâmb nu se poate îndrepta, și lipsurile nu se pot număra!

16. Cugetat-am în inima mea și mi-am zis: « Iată că cu am grămădit și am strâns mai multă înțelepciune decât toți care au fost înaintea mea stăpâni în Ierusalim! », căci inima mea a petrecut multă înțelepciune și știință,

17. Și m'am sărguit întru inima mea să pătrund înțelepciunea și știința, ca și nerozia și prostia, dar m'am dumerit că și aceasta este goană după vânt!

18. Fiindcă întru înmulțirea înțelepciunii stă spor de amărăciune și cine-și înmulțește știința își sporește suferința.

2.

Deșertăciunea plăcerilor omenești și a vieții tihnite și ușoare, dusă chiar și de cei mai bogați oameni, căci altul va moșteni și se va bucura de truda noastră.

1. Atunci am zis inimii mele: «Vino să te încerc cu veselia și să te pun la trai bun!» Dar iată că și aceasta e deșertăciune!

2. Am spus despre răs: «Ce prostie!» Și despre veselie: «Ce procopseală!»

3. M'am chibzuit apoi în inima mea să momesc cu vin trupul meu — dar în inima mea mă stăpâneam cu înțelepciune — și să mă țin de viața ușuratică, până ce voi vedea ce este bine pentru fiii omului să facă sub cer, în curgerea zilelor vieții lor.

4. Săvârșit-am mari lucrări: mi-am clădit conacuri, mi-am sădit podgorii;

5. Mi-am făcut grădini și parcuri și am sădit în ele pomi cu tot felul de roade;

6. Mi-am făcut heleștia de apă, ca să ud din ele crângul unde erau copacii în creștere;

7. Cumpărat-am robi și roabe și am avut feciori născuți în casă, așijderea și turme de vite mari și de vite mici, multe foarte am avut, mai multe decât cei ce au fost înaintea mea în Ierusalim.

8. Adunatu-mi-am de asemeni argint și aur și odoarele regilor și ale ținuturilor birnice; mi-am adus cântăreți și cântărețe și — desfătarea fiilor omului — o domniță și alte domnițe.

9. Și am fost mare și am întrecut pe toți cei ce au trăit înaintea mea în Ierusalim și înțelepciunea mea a rămas cu mine.

10. Și tot ce-an pofțit ochii mei n'am dat laoparte de la ei; n'am oprit inima mea de la nici o veselie, căci inima mea s'a bucurat de toată osteneala mea și

aceasta a fost partea mea, din toată strădania mea.

11. M'am uitat, apoi, cu luare aminte la toate lucrurile pe care le-au îndeplinit mâinile mele și la truda cu care m'am trudit ca să le îndeplinesc, și iată: toate sunt deșertăciune și goană după vânt și fără de nici un folos sub soare.

12. Și am privit adânc și am văzut înțelepciunea, nebulnia și prostia. Căci ce va face omul care va veni, după mine, rege? Aceea ce-au făcut alții altădată!

13. Totuși am văzut că are precădere înțelepciunea asupra neroziei, precum precădere are lumina asupra întunericului.

14. Înțeleptul are ochii în cap, dar nebulul merge în întuneric; totuși am cunoscut și eu că aceeași soartă dă peste toți.

15. Și am zis în inima mea: «Soarta nerodului mă va ajunge și pe mine, și atunci la ce folos toată înțelepciunea mea?» Deci, am zis în inima mea, și aceasta este deșertăciune!

16. Căci pomenirea celui înțelept — întocmai ca și a celui nebul — nu este veșnică, fiindcă, negreșit, în zilele ce vor veni toți vor fi uitați, și vai! înțeleptul moare ca și nerodul.

17. Drept aceea, am urât viața, căci rele sunt — după socotința mea — cele ce se petrec sub soare, fiindcă toate sunt deșertăciune și goană după vânt.

18. Și am urât toată munca mea pe care am muncit-o sub soare, pentru că voi lăsa-o omului care va veni după mine,

19. Și cine știe dacă el va fi înțelept sau nerod! Și el va fi stăpân pe toată truda cu care m'am trudit și m'am chibzuit eu sub soare! Și aceasta este deșertăciune!

20. Și atunci mi-am întors inima spre desnădejde, pentru toată strădania cu care m'am strădănit sub soare.

21. Căci iată, un om care a săvârșit munca sa cu înțelepciune, cu știință și cu destoinicie, face parte din ea alțuia care nu și-a dat nici o trudă! Și aceasta este deșertăciune și mare neajuns,

22. Căci ce-i rămâne omului din toată munca lui și din toată grija inimii lui, cu care s'a trudit sub soare?

23. Toate zilele lui sunt numai suferință și toată înțelepciunea lui numai necaz; nici chiar noaptea n'are odihnă inima în el. Și aceasta este iar deșertăciune!

24. Nimic nu este mai bun pentru om decât să mănânce și să bea, să-și desfășoare sufletul cu bunătați din munca sa. Și am înțeles că și aceasta vine numai din mâna lui Dumnezeu,

25. Căci cine poate să mănânce și să bea, fără numai mulțumită lui!

26. Omului care este bun în fața Domnului, Domnul îi dă înțelepciune și cunoștință și bucurie, pe când păcătosului îi dă sarcina să adune și să strângă, ca să dea celui ce este bun în fața lui Dumnezeu. Dar și aceasta este deșertăciune și goană după vânt!

3.

Deșertăciunea strădaniei omenești. Omul este sub stăpânirea vremii și a întâmplărilor, supus morții, și tuturor oamenilor și dobitoacelor li se întâmplă aceleași lucruri.

1. Orice lucru are clipa lui pricnică, și este vreme pentru toate ineficiențele de sub cer:

2. Vreme este să te naști și vreme este să mori; vreme este să sădești și vreme să smulgi ceea ce ai sădit;

3. Vreme este să ucizi și vreme să tămăduiești; vreme este să dărâmi și vreme să zidești;

4. Vreme este să plângi și vreme să râzi; vreme este să jelești și vreme să dăntuiești;

5. Vreme este să arunci pietre și vreme să le strângi; vreme este să îmbrățișezi și vreme este să fugi de îmbrățișări;

6. Vreme este să agonisești și vreme să prăpădești; vreme este să păstrezi și vreme să arunci;

7. Vreme este să rupi și vreme să coși; vreme este să taci și vreme să grăiești;

8. Vreme este să iubești și vreme să urăști. Este vreme de război și vreme de pace este.

9. Care este folosul celui ce lucrează, din lucrul cu care se ostenește?

10. Văzut-am zbuciumul pe care l-a hărăzit Dumnezeu fiilor omului, ca să se zbuciume întru el.

11. Toate le-a făcut Dumnezeu frumoase și la vremea lor, dar el a pus în inima oamenilor pasul veșniciei, așa încât omul nu poate să descurce lucrarea pe care a făcut-o Dumnezeu, de la început până la sfârșit!

12. Atunci am înțeles că nu este altă fericire, decât să se veselească și să trăiască bine, cât sunt în viață.

13. Drept aceea, orice om care mănâncă și bea și-și vede bine de sine, după toată munca lui — însemnează că e dar de la Dumnezeu.

14. Mi-am dat socoteala că tot ceea ce a făcut Dumnezeu, aceea va ține în veac de veac, și nimic nu se poate adăuga și din ea nimic nu se poate scoate afară, și că Dumnezeu lucrează așa ca oamenii să se teamă de fața lui.

15. Ceea ce este a fost de mult; și ceea ce va fi să fie a mai fost altădată, și Dumnezeu caută iarăși ceea ce a fost înlăturat.

16. Am mai văzut sub soare că la locul de judecată stă fărădelegea și la locul dreptății stă strămbătatea.

17. Și am gândit în inima mea: «Și pe cel drept și pe cel nelegiuit îi va judeca Dumnezeu, că este vreme pentru orice punere la cale și pentru orice faptă!»

18. Și am gândit iar în inima mea, în privința fiilor omului, că Dumnezeu vrea să-i pună la încercare și să le arate că ei, pentru ei, nu sunt decât dobitoace.

19. Căci soarta fiilor omului este ca și soarta dobitoacelor, fiindcă una este soarta lor; cum moare acesta, așa și celălalt, și același duh de viață este în toți și omul nu-l întrece pe dobitoc cu nimic. Căci toate sunt deșertăciune!

20. Toți merg către același loc. Toți au ieșit din pulbere și toți se întorc în pulbere.

21. Cine știe dacă duhul omului se urcă spre înălțimi și duhul dobitocului se pogoară în jos către pământ?

22. Și atunci m'am dumerit că nimic nu este mai de preț pentru om decât să se bucure de agonisita sa, căci aceasta este partea sa, fiindcă cine îi va da lui putere să mai vadă ceea ce se va întâmpla în urma lui?

4.

Diferite nepotriviri în viața obștească: obișnuirea celor slabi, viață singuratică. Sfaturi cu privire la cinstirea lui Dumnezeu.

1. Și iarăși m'am uitat și am văzut toate silnicile care se săvârșesc sub soare. Și iată lacrimile celor obișnuiți, și nimeni nu era care să-i mângâie! Și din mâna asupritorilor își încordau puterile ca să scape, dar nimeni nu era care să-i îmbărbăteze!

2. Și am fericit pe cei ce au murit în vremi străvechi, mai mult decât pe cei vii care sunt acum în viață.

3. Iar mai fericit decât unii și decât alții este cel ce n'a venit pe lume, care n'a văzut faptele cele rele care se săvârșesc sub soare.

4. Și am mai văzut că toată strădania și toată izbânda omului la lucru vine din pizma dintre om și om. Aceasta iarăși e deșertăciune și goană după vânt!

5. Nebunul stă cu mâinile în sân și se părăduște singur pe sine zicând:

6. «Face mai mult o mână plină cu tihă, decât amândoi pumnii plini cu trudă și cu goană după vânt.»

7. Și iarăși m'am uitat și am văzut altă deșertăciune sub soare:

8. Este câte un om stingher și care nu are nici fecior, nici frate, și totuși lucrul nu-l mai sfârșește și ochii săi nu se mai satură de bogăție. Dar vine o vreme când zice: «Pentru cine m'am trudit și am lipsit sufletul meu de traiul cel bun?» Și aceasta este deșertăciune și rea îndeletnicire.

9. Mai fericiti sunt doi laolaltă decât unul, fiindcă au o bună răsplată pentru munca lor;

10. Căci dacă unul cade, îl scoală tovarășul său; dar vai de cel singur care cade, și nu este cel de al doilea să-l ridice!

11. Așijderea când doi dorm împreună, ei se încălzesc, dar unuia singur cum o să-i fie cald?

12. Și dacă dușmanul poate să răpună pe singuratic, doi împreună stau dârz în fața lui; căci sfoara pusă în trei nu se rupe de grabă.

13. Mai de preț este un copil sârman și înțelept, decât un rege bătrân și nebun, care nu mai este în stare să asculte de sfaturi,

14. Căci el din rândul obișnuiților iese, ca să domnească, măcar că s'a născut sărac, în regatul celuiialt.

15. Văzut-am pe toți câți trăiesc și umbliă sub soare, îmbulzindu-se lângă copilul, moștenitorul, care era să domnească în locul regelui.

16. Nu se mai sfârșea atâta norod în fața căruia era el! Dar, tot așa, urmașii n'au mai avut de el nici o bucurie! Și aceasta este iar deșertăciune și goană după vânt!

17. Ia seama la picioarele tale, când te duci în templul Domnului; și apropie-te ca să auzi: Jertfa ta va fi mai de preț decât prinosul celor nebuni, care nu se pricepe decât să facă rău!

5.

Cinstirea lui Dumnezeu. Juruințele. Agonizarea de bogății fără rost. Pierderea averilor.

1. Nu fi grăbit la gură și inima ta să nu se zorească să scoată vre-o vorbă necuvenită înaintea lui Dumnezeu, fiindcă Dumnezeu este în ceruri, iar tu ești pe pământ, drept aceea cuvintele tale să fie puține.

2. Visele vin din noian de treburi, precum rostul nebunului din noian de vorbe goale.

3. Dacă ai făcut o juruință lui Dumnezeu, nu zăbovi s'o plinești, căci nebunii n'au nici o trecere. Tu însă plinește ceea ce ai făgăduit.

4. Mai bine este să nu făgăduiești, decât să făgăduiești și să nu plinești.

5. Nu îngădui gurii tale să vâre trupul tău în păcat și nu spune înaintea preotului: «A fost o rătăcire!» Pentru ce să se întărețe Dumnezeu de cuvântul tău și să prăpădească lucrul mâinilor tale?

6. Căci din mulțimea grijilor vin visele și din mulțimea vorbelor vin neroziile. De aceea, teme-te de Dumnezeu!

7. Dacă vezi asuprirea celui sărac și dosirea judecății și a dreptății în cetate, nu te mira de lucrul acesta, căci unul

mai mare decât cel mai mare stă de pază și alții mai mari sunt peste ei.

8. Totuși pentru țară este un folos mai presus de toate și anume: un rege care-și închină puterile muncii pământului.

9. Cine ține la bani nu se va sătura de bani și cinc ține la bogăție nu are parte de venitul ei. Și aceasta este deșertăciune!

10. Când se înmulțesc averile, sporesc și cei ce le mănâncă; și atunci, ce folos are stăpânul lor, fără numai că le vede cu ochii?

11. Dulce este somnul muncitorului, fie că a mâncat puțin, fie că a mâncat mult, dar belșugul bogatului nu-i lasă tihnă să doarmă.

12. Mai este o răutate cumplită pe care am văzut-o sub soare și anume: bogății puse la păstrare de stăpânul lor, tocmai pentru nenorocirea lui.

13. Și se pierde bogăția aceea, prin vro-o întâmplare rea, și el are un fecior și acesta rămâne cu mâna goală!

14. Iară el, gol precum a ieșit din pântecul mamei sale, va purcede înapoi cum a venit și nimic nu va primi pentru strădania lui, ca să ducă în mâna lui.

15. Și acesta c un rău nesuferit, ca, întocmai așa cum a venit, așa să se și ducă; și care i-a fost folosul lui, că s'a străduit în vânt,

16. Și-și mănâncă toate zilele în întuneric; are multă amărăciune și boală și zbucium!

17. Iată ceea ce am văzut eu că este bine și că este frumos pentru om: să mănânce și să bea și să-și vadă bine de sine din tot lucrul cu care se trudește sub soare, în curgerea zilelor vieții sale, pe care i le-a dăruit Dumnezeu, căci aceasta este toată partea sa.

18. Și orice om căruia Dumnezeu îi dă bogăție și bunătați și îi îngăduște să mănânce din ele, și să-și ia partea sa și să se bucure de munca sa: acest dar este de la Dumnezeu,

19. Fiindcă el nu se gândește prea mult la zilele vieții sale, întrucât Dumnezeu îl ține prins cu bucuria inimii lui.

Mulți nici nu se bucură de avuțiile lor și atunci mai fericit este cel ce a fost lepădat din pântecul mamei sale. Toate sunt lucruri deșarte.

1. Mai este o răutate pe care am văzut-o sub soare, și ea apasă greu asupra omului:

2. Cutărui om i-a dăruit Dumnezeu avuție, bunătați și mare vază, și sufletul său nu duce lipsă de nimic din toate câte ar pofti; totuși Dumnezeu nu-i îngăduiește să mănânce din el, ci un străin le va mânca. Și aceasta e deșertăciune și durere amară!

3. Dacă un om ar aduce pe lume o sută de copii și ar trăi ani mulți și ar fi noian zilele anilor săi, însă sufletul său nu s'a săturat de traiul bun, ba încă n'a avut parte de îngropăciune, atunci mărturisesc că mai fericit decât el este fatul lepădat!

4. Căci acesta a venit în zadar și se duce în întuneric și numele lui rămâne acoperit de întuneric;

5. N'a văzut soarele și nu l-a cunoscut și mai multă tihnă are acesta decât acela.

6. Și dacă ar fi trăit de două ori câte o mie de ani și fericirea n'a văzut-o, oare nu se duc cu toții în același loc?

7. Toată munca omului este pentru gura lui, și cu toate acestea pofta lui nu se mai ogoește.

8. Ce precădore are cel înțelept asupra celui nerod, sau ce folos are săracul care știe să se poarte printre oameni?

9. Este mai bună vederea cu ochii decât pribegia dorinței. Dar și aceasta e deșertăciune și goană după vânt!

10. Tot ce are ființa i s'a hotărât numele de mai înainte și se știe ce este cu el, cu omul, și că nu se poate să intre în pricină cu Acela care este mai tare decât el.

11. Căci sunt vorbă cu grămada care sporesc deșertăciunea. Dar care este folosul omului?

12. Apoi cine știe ce este binele pentru om, în viața lui, în numărul zilelor deșartei lui vieți pe care o petrece ca o umbră? Și cine îi va spune omului ce va să fie, după el, sub soare?

7.

Diferite sentințe care privesc viața omului: răbdarea și înțelepciunea. Nimeni nu nu știe viitorul. Cumpătarea și blândețea. Nimeni nu poate pricepe adâncul lucrurilor.

1. Numele cel bun este mai de preț decât mirul cel binemirositor și ziua morții decât ziua nașterii.

2. Mai bine este să te duci în casa de jălanie, decât să mergi în casa de ospăț, căci acolo se vede sfârșitul omului, și cei ce sunt încă în viață îl pun la inimă.

3. Este mai bun necazul decât răsul, căci întru tristețea feței inima se îmbunează.

4. Inima înțelepților este în casa întristată, pe când inima nerozilor este în casa de petrecere.

5. Mai bine este să auzi dojana unui înțelept, decât să ascuți cântecul unor nerozi;

6. Căci precum este pârâitul măra-cinilor sub căldare, așa este și răsul celui nebun. Și aceasta este iarăși deșertăciune!

7. Asuprirea poate să scoată din fire pe înțelept, și mituirea ticăloșește inima.

8. Mai bun este sfârșitul unui lucru decât începutul lui; mai de preț este un duh răbdător, decât un duh semeț.

9. Nu te grăbi să te turburi în cugetul tău, căci turburarea sălășluște în sânul celor nebuni.

10. Nu spune niciodată: «Cum se face că zilele de altădată au fost mai bune decât acestea?», căci nu din înțelepciune întrebi una ca aceasta.

11. Înțelepciunea este foarte bună alături cu o moștenire: că e mare precădere pentru cei ce văd soarele!

12. Că ești și la umbra înțelepciunii și la umbra bogăției! Dar mai mare folos are știința înțelepciunii: ea ține cu viață pe cel ce e înțelept.

13. Ia aminte la zidirea lui Dumnezeu, căci cine poate să îndrepteze ceea ce el a încocârjat?

14. În zi de fericire, fii plin de voie bună, iar în zi de nenorocire, scotește-te că și pe una și pe cealaltă tot Dumnezeu le-a făcut, așa încât omul să nu găsească nimic de cârtit de pe urma lui Dumnezeu.

15. Văzut-am toate acestea în zilele deșertăciunii mele!.. Este cutare drept care piere cu dreptatea lui cu tot; și este cutare nelegiuit care-și prelungește viața, cu toată nelegiuirea lui.

16. Nu fi drept peste măsură și nu fi înțelept cu prisosință! De ce să-ți faci singur pagubă?

17. Nu fi nici prea nelegiuit și nu fi nătărău! La ce să mori înainte de vremea ta?

18. Bine este să te ții de una în viață, dar nici de pe cealaltă să nu-ți odihnești mâna, căci cine se teme de Dumnezeu scapă de toate.

19. Înțelepciunea îl face pe înțelept să fie mai puternic decât zece cârmuitori care petrec într'o cetate.

20. Nu este un om drept pe pământ care să facă binele și să nu păcătuiască.

21. Nu pune la inimă toate vorbele pe care le spun unii și alții, ca să nu auzi într'o zi că și sluga ta te grăiește de rău,

22. Căci de multe ori — și inima ta o știe — tu însuși ești care ai grăit de rău pe alții.

23. Încercat-am toate acestea cu ajutorul înțelepciunii și îmi ziceam: «Vreau să fiu înțelept!» Dar înțelepciunea a rămas departe de mine.

24. Ceea ce este și se întâmplă e departe de noi și adânc, adânc! Cine poate să-i dea de înțeles?

25. M'am pus din toată inima să învăț și să cercetez și să urmăresc înțelepciunea și rostul lucrurilor, și am ajuns să înțeleg că răutatea este nerozie și ușurința în viață: căpială.

26. Și găsit-am femeia mai amară decât moartea, căci ea este căpcană; inima ei: lațuri, și brațele ei: cătușe! Cel ce este bun înaintea lui Dumnezeu va scăpa de ea, dar păcătosul va fi prins în laț!

27. Iată, aceasta am aflat — zice Ecclesiastul — punând fapt lângă fapt, ca să dau de tâleul,

28. Pe care sufletul meu îl caută, dar nu-l găsec: un om într'o mie am aflat, dar o femeie între ele toate, n'am aflat.

29. Însă, iată, aceasta una am găsit: că Dumnezeu a făcut pe om drept, dar oamenii cutreeră tot felul de căi piezișe.

8.

Ate reguli de purtare pentru viața noastră. Nimeni nu cunoaște tâlcul lucrurilor și al alcătuirilor lui Dumnezeu. Pe cel drept ca și pe cel nelegiuit îl întâmpină în viață aceleași lucruri. Aceasta e o mare nepotrivire.

1. Cine este ca înțeleptul și cine, ca el, poate să cunoască tâlcul lucrurilor? Înțelepciunea unui om îi luminează fața, dar cruzimea feței lui îl face uricios.

2. Eu zic: Păzește porunca regelui și anume pentru cuvântul jurământului făcut lui Dumnezeu.

3. Nu te grăbi să te desparți de fața regelui, nu te vârî în vre-o pricină primejdioasă, căci el orice va pofți va și îndeplini,

4. De vreme ce cuvântul regelui este atotstăpân și cine va îndrăzni să-i spună: «Ce te-ai apucat să faci?»

5. Cine se ține de poruncă nu va da de nici o primejdie, și inima omului înțelept cunoaște timpul și chibzuința,

6. Căci pentru orice punere la cale este un timp și o socoteală, dar mare este nevoia care stă deasupra omului,

7. Fiindcă el nu știe deloc ceea ce va să fie! Și despre cele viitoare cine-i va da lui știre?

8. Nimeni nu are putere asupra vântului, ca să poată să țină vântul pe loc, tot așa precum nimeni nu e stăpân pe ziua morții și precum nu este scutire în timp de război și precum răutatea nu măntuiește pe cel ce este rău.

9. Văzut-am toate acestea și mi-am frământat mîntea cu tot lucrul care se săvârșește sub soare, în această vreme când omul stăpânește peste om, spre nefericirea lui.

10. Tot așa am văzut nelegiuiți duși cu alai și îngropați, pe când cei ce lucraseră cu dreptate se cărau din locul sfânt și erau uitați în cetate. Și aceasta iarăși este deșertăciune!

11. Fiindcă hotărîrea împotriva faptelor rele nu se îndeplinește îndată, de aceea inima fiilor omului se umple în ei de îndrăzneală să săvârșescă nelegiuiri.

12. Căci cutare păcătos face o sută de fapte rele și-și duce viața timp îndelungat,

măcar că eu știu că nu trebuie să le meargă bine decât celor ce se tem de Dumnezeu și se cutremură de fața lui,

13. Și că fericirea nu i se cuvine nelegiuitului și că el, la fel cu umbra, nu-și va prelungi zilele, întrucât nu se teme de fața lui Dumnezeu.

14. Mai este încă o nepotrivire care se petrece pe pământ, și anume: sunt oameni drepti cărora li se răspătește ca după faptele celor nelegiuiți și sunt păcătoși cărora li se răspătește ca după faptele celor cu bună cucernicie. Zic că și aceasta este deșertăciune!

15. Atunci am preamărit veselia, fiindcă nu e nimic mai bun pentru un om sub soare, fără numai să mănânce și să bea și să petreacă. Și fie ca aceasta să-l însoțească, la munca lui, în toate zilele vieții lui, pe care i le dăruiește Dumnezeu sub soare.

16. Când mi-am pus toată inima să cunosc înțelepciunea și să cercetez toată strădania care se desfășoară de către om pe pământ — căci nici ziua nici noaptea somn în ochii lui nu vede —

17. Atunci m'am încredințat despre toate alcătuirile lui Dumnezeu, că omul nu poate să găsească înțelesul celor ce se petrec sub soare, fiindcă omul, deși se chinuiește cercetând, totuși el nu le dă de rost. Și chiar când înțeleptul zice că înțelege, în faptă nu poate afla nimic.

9.

Tuturor li se întâmplă la fel: dreptii și înțelepții sunt împreună cu faptele lor în mâna lui Dumnezeu. Omul să se bucure de plăcerile vieții îngăduite de Dumnezeu.

Marele folos al înțelepciunii.

1. Toate acestea le-am pus la inimă și am căutat să mi le deslușesc pe toate, că adică dreptii și înțelepții și faptele lor sunt în mâna lui Dumnezeu. Totuși omul nu știe dacă-i vrednic de iubire ori de ură. În fața lor sunt toate ascunse.

2. Toate li se întâmplă tuturor la fel: celui drept ca și celui păcătos, celui bun și curat ca și celui spurcat, celui ce jertfește ca și celui ce nu jertfește,

omului de treabă ca și ticălosului, celui ce se jură ca și celui ce se teme de jurământ.

3. Acesta este un mare rău în tot ceea ce se petrece sub soare, că la toți li se întâmplă la fel, și pe lângă aceasta inima fiilor omului este plină de răutate și nebulnia în inima lor dăinuiește cât trăiesc, iar pe urnă — cale către răposaiți.

4. Cine e scutit de moarte? Cei care sunt în viață mai au încă nădejde; căci un câine viu face mai mult decât un leu mort.

5. Cei vii știu că vor muri, dar cei morți nu mai știu nimic și nu mai au parte de nici o răsplată, căci pomenirea lor a fost uitată.

6. Așijderea dragostea lor, așijderea ura lor, așijderea zulia lor, de mult s'au nimicit și nici o parte nu mai au, în veac de veac, la tot ce se face sub soare.

7. Du-te și mănâncă cu bucurie pâinea ta și bea cu inimă bună vinul tău, căci de mai nainte Dumnezeu privește cu pogorământ la faptele tale.

8. În toată vremea veșmintele tale să fie albe și untdelemnul cu bun miros să nu lipsească de pe capul tău!

9. Bucură-te de viață cu femeia pe care o iubești, în toate zilele deșartei tale vieți pe care ți-a hărăzit-o Dumnezeu sub soare! În toate zilele deșertăciunii tale!... Căci aceasta este partea ta în viață și din truda cu care te trudești sub soare!

10. Tot ceea ce mâna ta găsește cu cale să faci, prin puterile tale, aceea fă! Căci nu e nici o faptă, nici o punere la cale, nici cunoștință, nici înțelepciune, în Școlul în care te duci.

11. Și iarăși am văzut sub soare că izbânda în alergări nu este a celor sprinteni și nici izbânda în luptă a celor viteji, și tot așa: pâinea nu este a celor înțelepți, bogăția nu este a celor chibzuiți și cinstea nu este a celor învățați, fiindcă vremea și întâmplarea îi poartă pe toți.

12. Omul nu știe măcar ceasul lui: întocmai ca pești care sunt prinși în năvodul ucigaș și ca păsările care cad în laț, la fel și fiii omului sunt prinși în ceasul rău, când vine dintrodată peste ei.

13. Și am mai văzut sub soare acest fapt de înțelepciune, care mi s'a părut într'adevăr mare:

14. A fost odată o cetate mică și oamenii din ea erau puțini, și împotriva ei s'a pornit un împărat puternic și a împresurat-o și a ridicat în jurul ei înțărțituri uriașe.

15. În ea se afla un om sărac, dar înțelept și el a mântuit cetatea cu înțelepciunea lui! Dar nimeni nu mai pomeneste pe acest om sărac!

16. Atunci am zis: Este mai de preț înțelepciunea decât vitejia, deși înțelepciunea săracului este disprețuită și cuvintele lui nu sunt luate în seamă.

17. Vorbele înțeleptului spuse domol sunt mai ascultate decât zbireretele unui stăpân peste nebuni.

18. Înțelepciunea prețuiește mai mult decât uneltele de război, dar o singură greșală strică întocmirea cea mai bună.

10.

Alte sentințe privitoare la înțelepciune și la nebulnie. Omul să fie prevăzător. Omul înțelept și cel nebun. Lenea. Cinstirea regelui.

1. Precum muștele moarte strică amestecul de miruri al neguțătorului de mirezine, tot așa un dram de nebulnie scade prețul unui car de înțelepciune.

2. Inima celui înțelept este la dreapta lui, iar inima celui nebun la stânga.

3. Chiar pe drum când merge nebunul, mintea lui nu e acasă, și tuturor le dă semne că e nebun.

4. Dacă mânia stăpânitorului se ridică împotriva ta, nu te clinti din locul tău, căci cumpătul înlătură mari greșeli.

5. Mai este încă un rău pe care l-am văzut sub soare, ca o greșală care purcede de la stăpânitorul țării:

6. Nerozii sunt puși în dregătoriile cele mai mari, pe când oamenii acătării stau la coadă.

7. Văzut-am slugi călări pe cai și feciori de domn mergând ca slugile, pe jos.

8. Cine sapă groapă poate să cază în ea și cine dărâmă zid poate să-l muște șarpele.

9. Cine taie piatră poate să se taie în zăndări; cine despică buturugi poate să dea de primejdie.

10. Dacă s'a tocit securca și el nu i-a ascuțit gura, atunci trebuie să-și îndoiască puterile. Deci chezășia izbânzii este datorită înțelepciunii.

11. Dacă șarpele mușcă înainte de a fi descântat, atunci numai e nici un câstig pentru descântător.

12. Graiurile gurii celui înțelept sunt har curat, dar buzele celui nebun îl dau de răpă.

13. Inceputul cuvintelor gurii lui însemnează prostie și rostirea lui de la urmă e nebulie primejdioasă.

14. Dar nerodul spune vorbe peste vorbe!... Omul nu știe ce va să fie, căci ce va să fie după el — cine poate să-i spună!

15. Munca nebulului îl istovește, căci nu mai știe pe ce drum să se ducă în cetate.

16. Vai de tine, țară, care ai de rege un procopșit, iar boierii tăi mănâncă disde-dimineață!

17. Ferice de tine, țară care ai de rege un fecior de neam mare, și boierii tăi mănâncă la vreme ca să prindă putere, nu ca să se îmbete!

18. Din pricina lenii, grinzile acoptrișului se lasă în jos, și când stai cu mâinile în sân, apa picură în casă.

19. Ca să petreci, pui la cale ospete; vinul înveselește viața și banii întâmpină orice.

20. Nici în gândul tău, măcar, să nu-l blestemi pe rege și în camera unde dormi să nu dorești moartea celui puternic, fiindcă păsările cerului pot să ducă vestea și un sol înaripat să dea pe față vorba ta.

11.

Viața omului să fie chibzuită în toate lucrurile de care se folosește omul, căci Dumnezeu pentru toate lucrurile va aduce pe om la judecată.

1. Aruncă pâinea ta pe apă, căci după multe zile vei găsi-o iarăși.

2. Fă bucată ta în șapte și chiar în opt, fiindcă nu știi ce nenorocire poate să fie în țară.

3. Când norii sunt plini de ploaie, ei se deșartă pe pământ. Și dacă un copac

cade spre miez-zi sau spre miez-noapte, în locul unde a căzut, acolo rămâne.

4. Cine păzește vântul nu samănă, și cine se uită după nori nu seceră.

5. Precum nu știi care este calea vântului, nici cum se înfiripează oasele în pântecul celei însărcinate, tot așa nu cunoști alcătuirile lui Dumnezeu, făcătorul a toate.

6. Dis-de-dimineață samănă sămânța ta și seara nu-ți lăsa mâna pe tânjală, deoarece nu știi care va izbuti, aceasta sau aceea, sau dacă amândouă laolaltă nu vor ieși în plin.

7. Dulce este lumina vieții și dezmiertătoare este pentru ochi privirea soarelui!

8. Astfel, chiar dacă anii omului vor fi sumedenie, omul să se bucure de toți, aducându-și aminte de zilele de întuneric, căci multe vor fi. Și atunci, tot ce va să mai vie e zadarnic.

9. Bucură-te tinere, de vârsta ta și fie-ți inima plină de voie bună în zilele tinereților tale și mergi în căile inimii tale și după povața ochilor tăi, dar să știi că pentru toate acestea Dumnezeu aduce-te va la judecată!

10. Alungă obida din inima ta și depărtează suferința de la trupul tău! Dar și tinerețea și floarea vârstei sunt dezamăgire!

12.

Omul să-și aducă aminte de sfârșitul vieții lui și de vremea când puterile îi vor scădea, căci sufletul se va întoarce la Dumnezeu, iar pulberca în pământ. Sfârșitul cărții vorbește despre Ecclesiast. Toate sfaturile lui au această încheiere: «Teme-te de Dumnezeu și păzește poruncile lui!»

1. Totuși adu-ți aminte de Ziditorul tău, în zilele tinereții tale, mai înainte ca să vină zilele de mohorîre și să se apropie anii despre care să zici: «Nu mai au pentru mine nici un farmec!»

2. Mai înainte ca să se întunece soarele și lumina și luna și stelele, și norii, după ploaie, să vină iar.

3. Atunci e ceasul când tremură paznicii casei și se încovoiaie oamenii cei tari și stau din lucru rășnitoarele, căci s'au

rărit, și se întunecă privitoarele de la fe-
restre;

4. Și se închide ușa cea cu două cana-
turi de la uliță. în vreme ce zgomotul
morii slăbește și ajunge ca chiscuitul
unei păsărele, și se sting toate cântecele
vieții;

5. Și când ți-e frică de orice suiș și
pe drum sunt numai spaime, și mig-
dalul înfloreste și lăcusta se târăște și
caperele nu mai au nici o putere, căci omul
merge spre locașul său de veci și boc-
toarele dau târcoale pe uliță!

6. Mai înainte ca să se rupă funia de
argint și să se răstoarne vasul de aur
și să se spargă ulciorul la izvor și sor-
petele să se prăbușească în fântână,

7. Și pulberea să se întoarcă în pământ
cum a fost, iar suflul să se întoarcă
la Dumnezeu, care l-a dat.

8. Deșărtăciunea deșărtăciunilor, în-
cheie Ecclesiastul, toate sunt deșărtă-
ciune!

9. Iar pe lângă că Ecclesiastul a fost
înțelept, el a dat învățătură norodului
și a cântărit și a cercetat și a întocmit
multime de pilde.

10. Ecclesiastul a urmărit să găsească
vorbe potrivite și să scrie pe ființa de
dreptate, rostiri adevărate.

11. Cuvintele înțelepților sunt ca bol-
durile cu care îmboldești vitele și ca
piroanele bătute în perete, ținând claie
de lucruri agățate, dar ele sunt date de
unul și același Păstor.

12. Și peste toate acestea, fiul meu, fii
cu luare aminte: să scrii cărți peste
cărți e lucru fără de sfârșit, și învăța-
tura multă este oboseală pentru trup.

13. Incheierea a toate câte ai auzit
e aceasta: Teme-te de Dumnezeu și
păzește poruncile lui! Aceasta este toată
datoria omului.

14. Fiindcă Dumnezeu va judeca toate
faptelor și tot ce a fost ascuns, fie bun,
fie rău.

CÂNTAREA CÂNTĂRILOR

1.

1. Cântarea Cântărilor, de Solomon
făcută.

Corul către mireasă.

2. Sărută-mă cu sărutările gurii tale,
căci dezmierdările tale sunt mai plăcute
decât vinul.

3. Mirezmele tale îmbălsămează dulce
și mirează revărsată este numele tău,
de aceea fecioarele te iubesc.

4. Ia-mă! Ia-mă cu tine! Haidem să
alergăm! Regele m'a dus în cămărilor sale.
Intru tine tresălta-vom și veseli vom fi
foarte! Iar dezmierdările tale mai mult
decât vinul le vom slăvi. Cei ce te iubesc
te iubesc cu tot dreptul.

Mireasa.

5. Oacheșă sunt, dar frumoasă, fiice
din Ierusalim, precum sunt corturile
Chedarului, precum sunt covoarele lui
Solomon!

6. Nu vă uitați la mine că sunt oa-
cheșă, fiindcă soarele m'a înnegrit. Fiii
mamei mele s'au mâniat pe mine și m'au

pus să păzesc viile, dar via mea nu am
păzit-o.

7. Spune tu, cel drag sufletului meu,
unde duci oile la păscut, unde le odih-
nești la miezul zilei, căci de ce să umblu
rătăcind pe la turmele tovarășilor tăi?

Corul.

8. Dacă nu știi unde, tu cea mai fru-
moasă dintre femei, ține-te de urmele
oilor și paște iezii tăi, pe lângă colibele
ciobanilor.

Mirele.

9. Mi te închipui și te asemăn, draga
mea, cu o mână înhămată la carul lui
Faraon.

10. Dragi se văd obrații tăi, alătura
de cercei, și din stratul de mărgele:
gâtul tău!

11. Făuri-vom pentru tine lanțuțele
aurite și colane de argint.

Mireasa.

12. Pe când regele se ospăta la masă,
mireazma mea de nard își răspânda mi-
rosul.

13. Ca o pungă de smirnă este iubitul meu și care odihnește la mine între săni.

14. Iubitul meu este ciorchinele cu bun miros de camfor, din podgoriile de la Enghedi.

Mirele.

15. Cât ești de frumoasă, draga mea, cât de frumoasă ești! Porumbițe-s ochii tăi!

Mireasa.

16. Cât de frumos ești tu, o, prea iubitul meu, și cât de drăgălaș! Și cât de proaspătă este coliba noastră de frunzari!

Mirele.

17. Cedrii vii sunt grinzile casei noastre și pereții ei sunt chiparoși.

2.

Mireasa.

1. Sunt narcisul din câmpie, crinul din văcelele sunt.

Mirele.

2. Precum este crinul între spini, așa este între fete draga mea.

Mireasa.

3. Precum este mărul între copacii din pădure, așa între cei tineri, este iubitul meu. Și la umbra lui am stat cu mare dor și rodul lui e dulce în cerul gurii mele.

4. El m'a dus în casa de ospăț și flamura cu care m'a învelit este iubirea.

5. Dați-mi struguri ca să prind putere, dați-mi mere ca să mă înviez, căci sunt bolnavă de iubirea lui.

6. Petreacă-și brațul stâng pe după capul meu și cu cel drept să mă cuprindă străns!

Mirele.

7. O, fiice din Ierusalim, juru-vă pe cerboaiacele și pe gazelele câmpiei, nu treziți, nu sculați pe draga mea, până ce nu-i va fi voia!

Mireasa.

8. Este glasul celui ce mi-e drag! Iată-l vine, trecând din munte în munte, sărind peste coline!

9. Iubitul meu asemenea este iedului sălbatec, asemenea este puului de ciută. Iată că se strecoară pe după zidul nostru, se uită pe fereastră, chitește prin zăbrele.

10. Alesul meu vorbește și zice către mine: «Scoală în sus, iubita mea, scoală în sus, frumoasa mea, și vino după mine!

11. Căci, privește, iarna a trecut, ploile au conținut și nu mai sunt.

12. Florile se arată iar pe plai, vremea tăiatului viei a sosit și glasul turturelei se aude pe meleaguri!

13. Smochinul odrăsleşte smochinele-i micșoare și via înflorită mireazma și-o revarsă. Te scoală, draga mea, o, prea frumoasa mea, și vino după mine.

14. Porumbița mea, cu cuib în crăpături de stâncă și'n pereți prăpăstioși adăpostită, arată-mi fața ta și glasul tău mă lasă să-l ascult, căci glasul tău e dulce și fața ta frumoasă!

Mireasa.

15. Prindeți-ne vulpile, puii de vulpe care ne strică viile, atunci când viile noastre sunt în floare!

16. Al meu este alesul meu și a lui sunt eu și el își paște mieii printre crini.

17. Până a nu se răcori de seară și până a nu se întinde umbrele, vino, iubitul meu, vino săltând ca o gazelă, ca un pui de ciută, peste munții Bete-rului!

3.

Mireasa.

1. Căutat-am noaptea, în așternutul meu, căutat-am pe acela după care inima mea tânjește, căutat-l-am, însă nu l-am aflat.

2. Și m'am sculat atunci și am cutreerat cetatea, ulițele și răspântiile largi, și am căutat pe acela după care inima mea tânjește, l-am căutat, însă n'am dat de el.

3. Paznicii, care fac de pază în cetate, m'au întâlnit și eu i-am întreat: «Văzut-ați oare pe acela după care inima mea tânjește?»

4. Dar abia mă depărtasem de ei și am găsit pe alesul sufletului meu și m'am prins de el și nu i-am mai dat drumul, până ce nu l-am adus în casa mamei mele, în camera celeia ce m'a născut.

Mirele.

5. O, fiice din Ierusalim, juru-vă pe cerboaiacele și pe gazelele câmpiei, nu

treziți, nu sculați pe draga mea, până ce nu-i va fi voia!

Corul.

6. Ce e aceasta ce se înalță din pustie, asemenea stâlpului de fum, ca și când ar arde smirnă și tămâie și toate mirezmele celor ce vând mirezme?

7. Iată, este lectica lui Solomon! Și împrejurul ei merg șaizeci de voinici, dintre cei mai voinici din Israel.

8. Toți știu cum se poartă sabia, toți sunt meșteri în război și fiecare are sabia la șold, de teama întâmplărilor de noapte.

9. Regele Solomon a poruncit să i se facă un tron de nuntă, de cedru din Liban:

10. Stâlpii lui sunt de argint, coviltirul e de aur, iară jilțul de porfiră cu mijlocul de izvoade, drag odor al dragostei fiicelor Ierusalimului!

11. Veniți și vedeți, fiicele Sionului! Veniți și priviți pe regele Solomon, împodobit cu cununa cu care l-a încununat maică-sa în ziua cununiei, în ziua bucuriei inimii lui!

4.

Mirele.

1. Cât ești de frumoasă, draga mea, cât de frumoasă ești! Ochii tăi sunt porumbițe, prin mahramă. Părul tău po-goară-mi-se, ca pe coastele de munte, caprele din Galaad.

2. Dinții tăi asemeni sunt unei turme de oi tunse, care ies din scâldătoare, făcând două șiruri strânse, și cu nici o știrbitură.

3. Ale tale buze sunt cordeluțe de porfiră, gura ta-i încântătoare, iar obrajii tăi: inima unei rodii despicate, sub mahramă-ți.

4. Gâtul tău închipuiește și-amintește turnul — al lui David Impăratul — zidit ca să fie casă de odoare luate în luptă, și de el atârnă scuturi, una mie, toate scuturi de viteji.

5. Iară cei doi săni ai tăi: ca doi pui de gemeni sunt ai unei gazele, ce pasc printre crini.

6. Până a nu se răcori de seară și până a nu se întinde umbrele, veni-voi către tine, tu muntele de zmirnă, colina de tămâie.

7. Mult frumoasă-mi ești, iubita mea, și fără de cusur!

Mirele.

8. Vino, vino-mi din Liban, mireasa mea, din Liban vino cu mine, de pe vârful muntelui Amana, de pe culmile Sanirului și ale Hermonului, din vizuinile leilor și din munții pardoșilor!

9. Sora mea, mireasa mea, greu mi-ai robit inima! Mi-ai robit-o cu o privire, mi-ai legat-o cu colanul de pe sânu-ți!

10. Cât de dulce, cât de dragă, când dezmierzi, ești sora mea, mireasa mea. Și mai dulce decât vinul dulce-i mângâierea ta! Și mireazma ta plăcută-i mai presus de orice mir.

11. Ale tale buze sunt ca un fagure de miere; miere curge, lapte curge de sub limba ta, iubit-o, iară vălurile tale au mireasma pajiștilor din Liban.

12. Sora mea, mireasa mea, e o grădină închisă, e un izvor cu lacăt, o fântână pecetluită este.

13. Vlastarii tăi clădesc un paradis de rodii, cu roduri dezmierdate, cu cypru și cu nard;

14. Cu nard și cu șofran, cu trestie cu bun miros, cu scorțișoară, și cu toți copacii cu lacrimi de tămâie, cu zmirnă și aloe și cu toată fruntea arbuștilor balsamici.

15. O fântână din grădină, un izvor de apă vie, care curge din Liban!

Mireasa.

16. Scoală, vânt de miază-noapte! Vino, vânt de miază-zi, și suflați și răscolii grădina mea și storceți mirezmele din ea! Și acum iubitul meu să intre în grădină și din roadele-i scumpe să mănânce!

5.

Mirele.

1. Sora mea, mireasa mea, intru în grădina mea, adun balsam și cu zmirnă, și mănânc din faguri miera și beau lapte și beau vin. Și la fel mâncați și voi, dragi prieteni, și beți bine și beți fiți de dragoste.

Mireasa.

2. Adormisem, dar în mine inima stătea de strajă. Ce se-aude? Este glasul celui drag! Și bate'n ușă. « Sora mea,

iubita mea, deschide-mi! Turtureaua mea, mult draga mea! Căci, iată, capul meu e plin de rouă și de bucele mele prinsu-s'au picăturile nopții!»

3. Dar am scos tunica de pe mine și cum voi pune-o iarăși? Și picioarele, că le-am spălat odată, cum să le dau prin colb?

4. Ci iubitul meu și-a vârît mâna prin ferestruica ușii și inima mi s'a zbatut în mine.

5. Și mă scol ca să-i deschid celui drag, pe când zmirna de pe mâini picură, pe când degetele mele lasă stropii de mirează pe incuietoarea ușii.

6. Și am deschis pentru cel drag, dar iubitul meu plecase! Ci pe când vorbea cu mine inima-mi se zbuclia. Și am prins a-l căuta, însă nu l-am mai găsit și pe nume l-am strigat, însă n'am primit răspuns.

7. Paznicii s'au întâlnit cu mine, cei ce fac de strajă în cetate. Și m'au lovit și m'au rănit. Și vâlul mi l-au luat străjării de pe ziduri.

8. O, fiice ale Ierusalimului, juru-vă, dacă dați peste iubitul meu, spuneți-i că sunt bolnavă de iubire!

Corul.

9. Intru cât este iubitul tău mai mândru decât alții, o, tu, cea mai frumoasă dintre fete; intru cât iubitul tău întrece pe ceilalți, ca să ne rogi așa cu jurământ?

Mireasa.

10. Alb și rumen mi-e iubitul, între zece mii întâiul.

11. Fruntea lui este scut de aur, iară pletele-i stufoase, ca finicul, negre sunt cum este corbul.

12. Ochii lui sunt ca acele porumbețe, albe ca scăldate în lapte, poposite lângă limpede izvor.

13. Obrajii lui sunt ca răzoare de trandafiri balsamici, sunt stoguri mirezmate, iar buzele lui roșii, la fel cu crinii roșii, au respirarea dulce a mirului de zmirnă

14. Ca pârghii de aur îi sunt brațele, cu pietre de tarșiș înpodobite; pieptul lui e ca lucrat din fildeș, cu ușoare vine albastre de safir.

15. Stâlpi de alabastru îi sunt picioarele odihnind pe temelii de aur și el la

înfățișare este, întreg, Libanul — la fel cu cedrii de măreț!

16. Gura lui e negrită de dulce și totul este în el fermecător. Acesta este prea iubitul meu, așa e mirele meu, o, voi fiice din Ierusalim.

6.

Corul.

1. Și unde s'a dus iubitul tău, o, cea mai frumoasă dintre fete? Spre ce parte a luat-o alesul tău, ca să-l căutăm și noi cu tine?

Mireasa.

2. Preaiubitul meu s'a pogorit în grădină, la răzoarele îmbălsămate, ca să-și pască oile în grădină și să culeagă crini.

3. Eu sunt a lui, a celui ce mi-e drag, și el este al meu și își paște oile între crini.

Mirele.

4. Frumoasă ești, iubita mea, ca Tirța, și dezmiardată ca Ierusalimul, dar de temut ca o oștire întreagă!

5. Intoarce de la mine ochii tăi, căci ei mă scot din fire. Părul tău pogoară-mi-se ca pe coastele de munte, caprele din Galaad.

6. Dinții tăi asemeni sunt unei turme de oi tuse care ies din scăldătoare, făcând două șiruri strânse, și cu nici o știrbitură.

7. Iar obrazii tăi: inima unei rodii despicate, sub mahrama-ți.

8. Are șazeci de regine Solomon și optzeci de țititoare și apoi fete multe multe fără număr.

9. Însă porumbeța mea cea fără prihană e una singură la mamă-sa și prea iubita celei ce-a născut-o. Și fetele când o privesc îi spun: «Ce fericită!» Ba chiar reginele și țititoarele îi cântă laude:

10. «Cine este aceea ce se înalță ca revărsatul zorilor, ca luna de frumoasă, fără pereche ca soarele și înfricoșată ca o oștire întreagă?»

11. Pogoritu-m'am în livadia cu nuci, ca să văd pajștea din vale, ca să văd dacă vița a dat muguri și rodii au dat floare.

12. Și, nu știu cum, dorul meu m'a făcut să mă ridic în mijlocul carelor vitejului meu neam.

7.

Corul.

1. Intoarce-te, întoarce-te, Sulamito, vino, vin să te privesc!

Mirele.

Dar de ce vă uitați la Sulamita, așezați așa, în două cete?

Corul.

2. Cât de frumoase sunt, în sandalele lor, picioarele tale, o, domniță! Rotundă este coapsa ta ca un colan, lucru din mână de meșter iscusit.

3. Pânțele tale e ca un potir învârt și din care vinul nu lipsește, și trupul tău e ca un snop de grâu, încins cu crini.

4. Și sânii tăi, alături, sunt ca doi pui de ciută, ca doi pui gemeni ai unei gazele.

5. Gâtul tău e turn de fildes; ochii tăi sunt heleștaiele Heșbonului, lângă poarta Bat-Rabim; nasul tău este ca turnul din Liban, ce privește spre Damasc.

6. Capul tău: Carmelul este de măreț, și părul tău e ca porfira, iar costița ta împletită ține rob pe domnul tău.

Mirele.

7. Cât de frumoasă ești și cât de încântătoare, tu, prea iubita fiică a desfătării mele!

8. Ca finicul ești de dreaptă și ciorchini de struguri cățărați sunt sânii tăi!

9. Și fac în mine planuri: Mă voi sui în finic și ramurile lui prin mână le voi trece. O, sânii tăi de-ar fi ciorchinii care atârnă și suflul gurii tale mirosul merelor!

10. Și sărutarea ta, ca vinul cel mai dulce, să-mi curgă molcomit, să alunece pe buze și pe dinți.

Mireasa.

11. Eu sunt a lui, a celui ce mi-e drag, și el îmi poartă dorul.

12. Să mergem la câmp, alesul meu mult drag, și să petrecem noaptea în cătune;

13. Iar dis-de-dimineață porni-vom în podgorii să vedem dacă via prinde să înmugurească, dacă bobocii se deschid și dacă rodiuși au dat în floare. Și acolo îți voi da dezmiertările mele.

14. Mandragorele umplu lumca de miros; și deasupra ușii noastre stau tot soiul de pometiuri, noi și vechi, și pe care pentru tine le-am pus bine, preaiubite.

8.

1. O, de-ai fi fost fratele meu și să fi supt la sânul mamei mele, de te-aș fi întâlnit pe afară undeva, aș fi putut să te sărut și nimeni n'ar fi avut cuvânt să mă disprețuiască!

2. Te-aș fi luat și te-aș fi dus în casa mamei mele, în casa celei ce m'a născut. Și ți-aș fi dat să bei vin dres cu mirodenii, vin de rodii.

3. Pctreacă-și brațul stâng pe după capul meu și cu cel drept să mă cuprindă strâns!

Mirele.

4. O, fiice ale Ierusalimului, juru-vă pe cerboaiice și pe gazelele câmpiei, să nu treziți, să nu scuțați pe draga mea, până ce nu-i va fi voia!

Corul.

5. Cine este aceea ce se înalță din pustie, rezemându-se de cel ce-i este drag?

Mirele.

Sub mărul acesta am trezit iubirea ta, aici unde mama ta te-a adus pe lume, aici unde mama ta ți-a dat lumina zilei!

6. Poartă-mă, ca pe o pecetie, pe sânul tău. Poartă-mă pe mâna ta, ca pe o brătară. Căci iubirea e ca moartea de puternică și gelozia cumplită ca Șeolul. Văpăia ei ca văpăia focului și ca flăcările cerului!

7. Ape mari nu au putere ca să stingă dragostea și fluvii revărsate nu pot s'o înnece. Și dacă cineva ar da, pentru iubire, tot avutul casei sale, s'ar face de ocară.

Corul.

8. Avem o soră mică și sânii nu are încă, și ce vom face cu sora noastră, când vor veni s'o pețască?

9. Dacă este zid, îi vom făuri coroană de argint; dacă este ușă, vom închide-o cu canat de cedru.

Mireasa.

10. Zid sunt eu! Și sânii mei sunt turnuri, drept aceea în ochii lui aflat-am pacca.

Corul.

11. Solomon avea o vie la Baal-Hamon și a dat via s'o lucreze lucrătorii și să-i dea pe roada ei sicli de argint o mie.

Mireasa.

12. Via e sub ochii mei. A ta să fie, Solomoane, mia de sicli, și două sute numai, celor ce păzesc roadele viei!

Mirele.

13. Tu cea sălășluită în grădini, prie-

tanii voiesc să audă glasul tău. Dăruește-lor și mie!

Mireasa.

14. Sprinten fii, iubitul meu, asemeni unei gazele, unui pui de ciutalină, peste munții îmbălsămați!

PROFETUL ISAIA

1.

Judecata lui Iuda. Păcatele de azi și pedepsele ce nu vor întârzia.

1. Vedenia lui Isaia, fiul lui Amos, pe care a văzut-o despre Iuda și despre Ierusalim, în vremea domniei lui Uzia, Iotam, Ahaz și Iezechia, regii Iudei.

2. Ascultă, cerule, ia aminte, pământule, căci Domnul grăiește: «Hrănit-am feciori și i-am crescut mari, dar ei s'au răzvrătit împotriva mea.

3. Boul își cunoaște stăpânul și măgarul ieslea stăpânului său, dar Israil nu mă cunoaște, poporul meu nu mă înțelege!»

4. Vai ție, neam păcătos, popor încărcat de fărădelegi, sămânță de răi, feciori ticăloși! Părăsit-ați pe Domnul, tăgăduit-ați pe sfântul lui Israil, întorsu-i-ați spatele!

5. Pentru ce să vă mai bat pe voi care neconțenit vă răzvrățiți împotriva-mi? Capul vă este bolnav și inima bolește.

6. Din creștet și până în tălpi, nu-i nimic sănătos! Răni și vânătași și carne vie, nelegate și neunse cu untdelemn.

7. Țara voastră este o pustietate, orașele voastre arse cu foc, rodul ogoarelor voastre mâncat de străini înaintea ochilor voștri și toate sunt paragină, ca la prăpădul Sodomei.

8. Sionul ajuns-a ca o colibă într'o vie, ca o covercă într'o bostănărie, ca o cetate impesurată!

9. O, dacă Domnul Savaot nu ne-ar fi lăsat o rămășiță, am fi ajuns aproape ca Sodoma și ne-am fi asemănat cu Gomora!

10. Ascultați cuvântul Domnului, voievozi ai Sodomei, luați aminte la învățătura Domnului, popor al Gomorei!

11. «Ce-mi folosește mulțimea jertfelor voastre?» — zice Domnul. «M'am săturat de berbecii arderilor de tot și de grăsimea vițelilor grași, și de sângele de tauri, de miei și de țapi nu mai am plăcere!

12. Când veneați înaintea mea, cine vă cerea acestea? Nu mai călcați în curțile templului meu!

13. Nu-mi mai aduceți jertfe deșarte! Urgisesc jertfa de tămăie, lunile noi, Sămbetele și adunările la praznice. Nu pot să mai rabd fărădelegea laolaltă cu prăznuirea!

14. Urâsc lunile noi, și praznicele voastre au ajuns pentru mine o povară. Ajunge!

15. Când ridicăți mâinile voastre spre mine, eu îmi întorc ochii aiurea, și când înmulțiți rugăciunile voastre, nu vreau să le mai ascult. Mâinile voastre sunt mânjite de sânge, spălați-vă, curățiți-vă!

16. Nu mai faceți rău înaintea ochilor mei. Conțeniți odată!

17. Învățați să faceți fapte bune, sârguiți-vă după dreptate, ajutați pe cel împilat, faceți dreptate orfanului, apărați pricina văduvei!

18. Veniți să stăm împreună la judecată.— zice Domnul. Dacă păcatele voastre vor fi stacojii, să se albească întocmai ca zăpada, și de vor fi ca porfira, să se facă întocmai ca lăna.

19. Dacă vă veți îndupleca și mă veți asculta, veți mânca bunătațile țării;

20. Iar dacă nu veți vrea și vă veți răzvrăti, atunci sabia vă va mânca, fiindcă gura Domnului a grăit.»

21. Cum a ajuns desfrănată cetatea Sionului, cea care odinioară era credincioasă și plină de dreptate? Dreptatea locuia întru ea, iar acum este plină de ucigași.

22. Argintul tău s'a prefăcut în zgură, vinul tău a fost amestecat cu apă,

23. Voevozii tăi sunt răzvrătiți, tovarăși de hoți; toți iubesc mita și umblă după plocoane. Ei nu fac dreptate orfanului și pricina văduvei nu ajunge până la ei.

24. Pentru aceasta, zice Domnul Dumnezeu Savaot, puternicul lui Israil: « Răcori-mi-voi mânia mea asupra protivnicilor mei și mă voi răzbuna împotriva dușmanilor mei!

25. Și voi întoarce mâna mea împotriva ta și te voi curăți de toată zgura ta, ca în cuptor, și tot plumbul ți-l voi lua,

26. Și voi aduce la loc judecătoria tăi, ca să judece ca la început, și sfetnicii tăi, ca odinioară. Și abia atunci te vei numi iarăși cetate dreaptă, cetate credincioasă.»

27. Sionul va fi răscumpărat prin judecată și locuitorii săi prin dreptate.

28. Ci pieirea va ajunge pe nelegiuți și pe păcătoși, laolaltă, și cei necredincioși Domnului vor muri.

29. Și vă veți rușina de dumbrăvile sfinte pe care le-ați îndrăgit și vă va dogori obrazul din pricina grădinilor pe care le-ați ales;

30. Și veți fi ca un stejar ale cărui frunze se ofilesc și ca o grădină fără nici un strop de apă.

31. Cel puternic va fi ca puzderiile de călți și faptele lui ca o leasă de mărarini. Și aceia și aceasta vor arde laolaltă și nimeni nu va putea să-i stingă.

2.

In Ierusalim fi-va marea adunare a popoarelor.

1. Vedenia pe care a văzut-o Isaia, fiul lui Amos, pentru Iuda și pentru Ierusalim.

2. Și se va întâmpla în vremile cele de apoi că muntele templului Domnului va fi mai înalt decât toate vârfulile munților și piscul lui se va înălța deasupra culmilor. Și toate popoarele vor curge într'acolo.

3. Și vor veni multe neamuri către el și vor zice:

« Veniți să ne suim în muntele Domnului și în templul Dumnezeului lui Ia-

cob, ca el să ne învețe căile sale și să mergem pe cărările sale! » Căci din Sion va ieși legea și cuvântul lui Dumnezeu din Ierusalim.

4. Atunci el va judeca neamuri și la multe popoare va da legile sale. Prefacevor săbiile lor în brăzdare de pluguri și lăncile lor în cosoare. Nici un neam nu va mai ridica sabia împotriva altuia și pravila războiului nu o vor mai deprinde.

5. Voi cei din casa lui Iacob, veniți să umblăm în lumina Domnului!

6. Cu adevărat, el a lepădat pe poporul său, neamul lui Iacob, căci el este plin de vrăjitori și de vraci, ca la Filișteni, și face legământ cu popoare de alt neam.

7. Țara lui este plină de aur și de argint, de comori nenumărate, țara lui este plină de cai și de care fără de sfârșit;

8. Țara lui este plină de idoli și el se închină la lucrul mâinilor sale, înaintea idolilor făcuți de degetele sale,

9. Și oamenii se pleacă la pământ și muritorii cad în genunchi!... Dar tu să nu-i ierți!

10. Intrați în văgăunile stâncilor, și ascundeți-vă în găurile pământului, de frica Domnului și din pricina strălucirii slavei sale.

11. Ochii celui trufaș vor fi smeriți și mândria oamenilor va fi înfrântă, și numai Domnul, în ziua aceea, va fi prea înălțat;

12. Căci Domnul Savaot va soroci o zi de judecată și se va ridica împotriva a tot ce este mândru și se înalță falnic:

13. Împotriva tuturor cedrilor Libanului și împotriva tuturor stejarilor celor înalți ai Basanului;

14. Împotriva tuturor munților înalți și împotriva tuturor colinelor celor mândre;

15. Împotriva tuturor turnurilor semețe și împotriva tuturor întăriturilor;

16. Împotriva tuturor corăbiilor Tarșișului și împotriva tuturor mândrelor corăbii care plutesc pe mare.

17. Și fala omului va fi pogorită și semeția celor muritori va fi smerită, și în ziua aceea numai Domnul va fi prea înălțat!

18. Și toți idolii se vor năru!

19. Intrați în văgăunile stâncilor, în vizuini și în crăpăturile pământului, de frica Domnului și de strălucirea slavei lui, când el va veni să spăimânte pământul!

20. În ziua aceea va arunca omul la cârțițe și la lilieci idolii de argint și toți idolii de aur, pe care i-a făcut ca să li se închine.

21. Și vor intra, în ziua aceea, în văgăunile pământului și ale stâncilor, de frica Domnului și de strălucirea slavei lui, când el va veni să spăimânte pământul.

22. Nu mai nădăjduiți în omul cel muritor, în nările căruia nu este de cât o suflare! Căci ce putere are el?

3.

Mari neorânduiești și grele nelegiuiri în Ierusalim.

1. Ci să știți că Domnul Dumnezeuul Savaot va lipsi Ierusalimul și Iuda de orice sprijin și orice ajutor, orice rost de pâine și orice rost de apă:

2. Viteazul și omul de luptă, judecătorul și proorocul, prevestitorul și bătrânul,

3. Căpetenia oștirii și fruntașii, sfetnicul și meșterul, fermecătorul și ghicitorul...

4. Și voi pune pe copii căpeteniei peste ei și nerozii vor domni peste ei;

5. Oamenii se vor necăji unii pe alții, fiecare pe aproapele său: copilul va hărțui pe cel bătrân și cel moșic pe cel de neam bun.

6. Unul va apuca pe altul, în casa tatălui său și va zice: «Tu tot mai ai o haină! Vino și fii voevod peste noi, și această paragină să intre sub stăpânirea ta!»

7. Însă celălalt îi va răspunde, în ziua aceea: «Nu vreau să fiu tămăduitor! Nu am în casa mea nici pâine, nici haină; nu mă faceți căpetenia poporului!»

8. Ierusalimul va ajunge paragină și Iuda gata să cadă, căci limba lor și gândurile lor țintesc împotriva Domnului, ca să înfrunte ochii mării sale.

9. Infățișarea lor trufașă mărturisește împotriva lor, căci ei se laudă cu păcatele lor ca Sodoma, în loc să le ascundă. Vai lor, căci și-au pricinuit singuri pieirea lor!

10. Fericit este omul drept, căci îi va merge bine și de rodul faptelor sale se va bucura.

11. Vai de cel rău, căci rău îi va merge și răutatea faptelor sale pe el îl va ajunge!

12. Poporul meu este păstori de nerozi și de dezmetici și cămătarii îl stăpânesc. Poporul meu! Cărnătorii tăi te rătăcesc și te ruzlețesc de calea pe care să mergi!

13. Domnul se scoală la judecată și e gata să judece pe poporul său.

14. Domnul începe judecata cu bătrânii și cu voevozii poporului său: «Voi, voi ați pusii via mea, și prada luată de la cei sârmani se află în casele voastre!

15. Pentru ce ați călcat în picioare pe poporul meu și ați zdrobit fără milă pe cei sârmani?» — zice Domnul Dumnezeu Savaot.

16. Și mai zice Domnul: «Fiindcă fiicele Sionului sunt mândre și umblă țanțoșe și cu priviri galeșe și cu pași alintați, și zângănind lanțuțele de la picioarele lor,

17. Domnul va pleșuvi costița fiicelor Sionului și va dezveli goliciunea lor.

18. În ziua aceea, va lua Domnul toate podoabele: inelele, sorii, lunișoarele,

19. Cerceii, brățările, vălurile,

20. Turbanelle, lanțuțele de la picioare, brăiele, mirezmele, talismanele,

21. Inelele de pus în degete și în nări,

22. Veșmintele de sărbătoare, manțiile, șalurile, pungile,

23. Veșmintele de vâl, cămășile, legăturile de pe frunți și tunicile.

24. Atunci va fi în loc de mirezme, putreziciune, și în loc de brăie, frânghie, și în loc de costițe împletite, chelie, și în loc de veșminte scumpe de porfiră, sac, și în loc de frumusețe, semne făcute cu fierul roșu.

25. Vitejii Sionului vor cădea în ascuțișul săbiei și războinicii lui pe câmpul de război.

26. Porțile sale vor scârțâi și se vor jăli. Și jăfuită, ea va fi grămadă pe pământ.

4.

Făgăduințe mesianice

1. În ziua aceea, șapte femei se vor agăța de un singur bărbat, zicând: « Vom mânca pâinea noastră și vom purta veșmintele noastre! Nu cerem decât să purtăm numele tău. Ridică ocară noastră. »

2. În ziua aceea, va fi mlădița Domnului spre podoabă și spre slavă, și roadele pământului spre mărirea și spre cinstea celor care vor fi scăpați din Israel.

3. Rămășița Sionului și cei rămași cu viață din Ierusalim se vor chema sfinți, și toți cei din Ierusalim, înscrși în cartea vieții.

4. Și după ce Domnul va spăla necurăția fiicelor Sionului și va spăla sângele vărsat din mijlocul lui, prin duhul judecării și al pieririi,

5. Domnul va veni pe muntele Sionului și în adunările sale ca un nor de fum în timpul zilei, iară noaptea ca o pară de foc palpăitor. Căci peste tot locul slava Domnului va fi acoperemânt:

6. În timpul zilei umbră care va apăra de căldură și adăpost împotriva furtunii și a ploii.

5.

Parabola viei și înțelesul parabolei. Pe-depse care stau să vie.

1. Vreau să cânt un cântec al prietenului meu, un cântec al celui ce mi-e drag, despre via sa. Prietenul meu avea o vie, pe o coastă mănoasă.

2. El a săpat-o, a curățat-o de pietre și a sădit-o cu viță de bun soi. Clădit-a în mijlocul ei un turn, săpat-a așijderea și teasc. Și nădăjduia să facă struguri, dar ea a făcut lăuruscă.

3. Și acum voi, locuitori ai Ierusalimului și bărbați ai Iudei, fiți judecători între mine și via mea!

4. Ce ar mai fi fost de făcut la via mea, și eu n'am făcut? Pentru ce, atunci, când nădăjduiam să-mi rodească struguri, mi-a rodit lăuruscă?

5. Cum vă voi da pe față ce voi face cu via mea: strica-voi gardul ei ca să ajungă loc de păscut, dărâma-voi zidul ei ca s'o calce toți în picioare.

6. Deci voi preface-o în pustietate. Nu va mai fi nici tăiată, nici săpată, și vor năpădi-o spinii și bălăriile. Și voi porunci și norilor să nu-și mai reverse ploaia peste ea.

7. Dar via Domnului Savaot este neamul lui Israel, iar oamenii din Iuda sunt sădirea sa dragă. El nădăjduia ca acesta să fie un popor fără păcate, dar iată-l plin de sânge! Nădăjduit-a să-i rodească dreptate, dar iată înfruntarea dreptății.

8. Vai vouă care clădiți casă lângă casă și grămădiți țarini peste țarini până ce nu mai rămâne nici un loc, ca voi să fiți singuri stăpânitori în mijlocul țării!

9. Urechile mele au auzit deasemenea acest jurământ al Domnului Savaot: « Jur că multe case mari și mărețe vor fi pustiite și vor rămânea fără țipenie de om în ele!

10. Zece pogoane de vie vor rodi un bat, și un homer de sămânță numai o efă. »

11. Vai de cei ce dis-de-dimineață aleargă după băuturi îmbătătoare și zăbovesc până noaptea târziu, înfierbântați de vin!

12. Și la oaspețele lor răsună chitara, harfa, toba și flautul, dar faptele Domnului nu le iau în seamă și lucrările mâinilor sale nu le văd.

13. Pentru aceasta, poporul meu va fi dus în robie, fiindcă n'are nici o pătrundere; frunțașii săi vor pieri de foame, iar gloata se va usca de sete!

14. De aceea Șeolul și-a lărgit gura și și-a căscat fălcile peste măsură: acolo se vor pogori alaiurile Sionului și vuetul lui și chiotele de veselie.

15. Și omul cel muritor se va încovoia și se va umili și ochii celor mândri se vor lăsa în jos.

16. Dar Domnul Savaot este mare prin judecata sa și Dumnezeuul Cel Sfânt este sfânt prin dreptatea sa.

17. Mieii paște-vor acolo ca în pășunile lor, iar prin paraginile palatelor de altădată vor paște caprele.

18. Vai de cei ce-și aduc pedeapsa cu funii groase ca de boi și trag păcatul ca de hulubele căruței!

19. Ei zic: « Zorească Domnul, grăbească lucrarea sa, ca s'o vedem! Să vie

și să adeverească planul Sfântului lui Israil, ca să-l apucăm și noi.»

20. Vai de cei ce zic răului bine și binelui rău; care schimbă lumina în întuneric și întunericul în lumină; de cei ce prefac amarul în dulce și dulcele în amar!

21. Vai de cei care sunt înțelepți în ochii lor și pricepuți după capul lor!

22. Vai de cei voinici la băutul de vin și destoinici la amestecatul băuturilor îmbătătoare;

23. De cei ce îndreptățesc pe cel fără de lege pentru un plocon și iau dreptatea celui drept!

24. De aceea, precum para focului nimiceste paiele și precum iarba uscată se mistuește în flacără, tot așa rădăcina lor va fi ca putregaiul și odraslele lor vor fi spulberate ca praful, fiindcă au călcat legea Domnului Savaot și au disprețuit cuvântul Sfântului lui Israil!

25. Drept aceea, mânia Domnului s'a aprins împotriva poporului său. El și-a întins mâna sa și l-a lovit. Munții s'au clătinat, și hoiturile lor au fost ca gunoiul, pe cale. Cu toate acestea mânia lui nu se domolește și mâna lui stă mereu întinsă.

26. El va ridica steagul pentru un norod de departe și-l va chema de la capătul pământului. Iată-l că se zorește și vine în toată graba.

27. Nici unul dintre oamenii lor nu rămâne pe urmă, nici nu este zăbavnice, nici nu doarme, nici nu aștește. Ei nu leapădă chimirele lor și încălțăminte lor n'o dezleagă.

28. Săgețile lor sunt ascuțite și toate arcurile stau gata să tragă. Copitele cailor sunt la fel cu cremenea și roatele carelor sunt ca o furtună.

29. Când strigă, strigătul lor este răcnetul leului; ca puii de leu adulmecă prada, și răcnesc și o prind și o târasc și nimeni nu poate s'o scape din gura lor.

30. În vremea aceea fi-va împotriva lui un urlet ca urletul mării. Toți vor arunca privirea la pământ și iată: întuneric și strâmtorare. Lumina se va întuneca întocmai ca noaptea, fără să să se mai reverse zorile!

6.

Anul cel din urmă al lui Uzia.

1. În anul morții regelui Uzia, am văzut pe Domnul stând pe tron înalt și măreț și poalele hainelor lui umpleau templul.

2. Serafimi stăteau înaintea lui, fiecare având câte șase aripi: cu două își acopereau fețele, cu două picioarele, iar cu două zburau,

3. Și strigau unul către altul, zicând: «Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul Savaot, plin este tot pământul de mărire lui!»

4. Din pricina glasului celui ce striga, porțile se zguduiau din țâșnile lor, iară templul s'a umplut de fum.

5. Atunci am zis: «Vai mie, căci sunt pierdut! Sunt om cu buze spurcate și locusesc în mijlocul unui popor cu buze spurcate, căci pe împăratul Domnul Savaot l-am văzut cu ochii mei!»

6. Însă un serafim veni în zbor la mine, având în mâna sa un cărbune, pe care îl luase cu cleștele, de pe jertfelnic.

7. Și a atins cu el gura mea și mi-a zis: «Iată, s'a atins de buzele tale și va șterge toate păcatele tale, și fărădelegile tale le va curăți!»

8. Și am auzit glasul Domnului care zicea: «Pe cine îl voi trimite și cine se va duce pentru noi?» Și am răspuns: «Iată-mă, trimite-mă pe mine!»

9. Și el a zis: «Du-te și spune poporului acestuia: Cu urechile să auziți, dar să nu înțelegeți; cu ochii să vă uitați, dar să nu vedeți!»

10. Împietrește inima poporului acestuia, astupă-i urechile și închide-i ochii, ca nu cumva să vadă cu ochii și cu urechile să auză și cu inima să înțeleagă și să se întoarcă la pocăință și iarăși să-l vindec!»

11. Și am întrebat: «Până când, Doamne?» Și el mi-a răspuns: «Până când cetățile vor fi pustiite și vor rămânea fără locuitori, și casele fără oameni și ogoarele pustii,

12. Până când Domnul va izgoni pe oameni și pustiirea va fi mare în mijlocul acestei țări.

13. Și dacă va rămânea încă unul din zece, și acela va fi hărăzit focului, dar așa ca terebintul și ca stejarul, ale căror buturugi, când copacul e tăiat, rămân în pământ. Din trunchiul rămas vlăstări-va o mlădiță sfântă.»

7.

In zilele lui Ahaz. Prăpădul năvălirii Asirienilor.

1. Și în zilele lui Ahaz, fiul lui Iotam, fiul lui Uzia, regele Iudei, a pornit Rațon, regele Siriei, împreună cu Pecah, fiul lui Remalia, regele lui Israil, ca să cuprindă Ierusalimul, dar n'au izbutit să-l cuprindă.

2. Atunci a venit cineva să dea de știre casei lui David, zicând: «Oastea Sirienilor a tăbărat în Efraim». Și inima regelui și a poporului a tremurat de spaimă, în ziua aceea, precum tremură copacii pădurii la bătaia vântului.

3. Și a grăit Domnul către Isaia astfel: «Du-te întru întâmpinarea lui Ahaz, tu și Șear-Iașub, fiul tău, la capătul ulucului heleșteului de sus pe drumul care iese la Țarina Abagiului,

4. Și spune-i: «Ia aminte, fii tihnit, nu te înfricoșa și inima ta să nu-și piardă cumpătul, din pricina acestor doi tăciuni care fumegă: de iuțimea mâniei lui Rațon și a Siriei și a feciorului lui Remalia.

5. De vreme ce Siria a hotărât pustierea ta, împreună cu Efraim și cu fiul lui Remalia, și au zis:

6. «Să pornim împotriva lui Iuda și să-l impresurăm și să-l subjugăm și să punem rege peste el pe feciorul lui Tabeel».

7. Iată ce zice Domnul Dumnezeu: «Aceasta nu se poate și nu se va întâmpla!

8. Căci capitala Siriei este Damascul și voevodul Damascului este Rațon. Mai sunt încă șaiszeci și cinci de ani și Efraim va pieri din rândul popoarelor.

9. Și capitala lui Efraim este Samaria și voevodul Samariei este feciorul lui Remalia. Dacă însă nu vă veți ține de mine, nimeni nu poate să vă sprijinească.»

10. Și Domnul mai grăi către Ahaz, și-i zise:

11. «Cere semn de la Domnul Dumnezeu tău, sau jos, în adâncimile Școlului, sau sus, întru înălțime!»

12. Și i-a răspuns Ahaz: «Nu voi cere semn și nu voi ispiti pe Domnul»

13. Și a zis Isaia: «Ascultați, voi cei din neamul lui David! Vi se pare lucru de nimic că ispitiți pe oameni și mai vreți să ispitiți și pe Dumnezeul meu? 14. Pentru aceasta Domnul meu vă va da semn: Iată, fecioara va zămisli și va naște fiu și-i va pune numele Emanuil.

15. El se va hrăni cu lapte și cu miere, până în vremea când va pricepe să respingă răul și să aleagă binele.

16. Căci, înainte ca fiul acesta să priceapă să dea laoparte răul și să aleagă binele, țara celor doi regi, de care tu te temi, va fi pustuită.»

17. Domnul va aduce peste tine, peste poporul tău și peste casa tatălui tău, vremuri care n'au mai fost de când Efraim s'a desfăcut de Iuda, — va aduce adică pe împăratul Asiriei.

18. Și în vremea aceea, Domnul va fluera și va chema muștele care stau pe marginea canalelor din Egipt și albinele din țara Asiriei,

19. Și vor veni și se vor așeza cu toatele în văile cele prăpăstioase și în crăpăturile stâncilor și în toate tufișurile și pe toate sahaturile.

20. În vremea aceea, Domnul va rade, cu brici luat de împrumut de dincolo de Eufrat, adică cu împăratul Asiriei, capul, părul de pe trup, și va rade chiar și barba.

21. În vremea aceea omul va mai hrăni deabia o vacă și două capre,

22. Iară din pricina laptelui celui mult, ei vor mânca smântână, și cei ce vor fi rămas în țară se vor hrăni cu smântână și cu miere.

23. Și în vremea aceea, unde a fost un loc de o mie de butuci de vie, pe preț de o mie de sicli, va fi plin de măracini și de bălării.

24. Și acolo oamenii vor intra înarmați cu arcuți și cu săgeți, căci toată țara va fi plină de spini și de hățșuri.

25. Și pe toate coastele care acum sunt plivite cu săpăliga, nimeni nu se va mai duce de frica spinilor și a desigurilor,

ci va fi loc de păscut pentru boi și oile vor călca pe acolo.

8.

Solie către popor. Numai întru Domnul va fi mântuire.

1. Și a zis Domnul către mine: « Ia o tablă mare și scrie pe ea cu slove mari ca să le citească toată lumea Maher-șalal-haș-baz,

2. Și adă-mi martori credincioși pe Urie arhierul și pe Zaharia, feciorul lui Ieberchia ».

3. Și m'am apropiat de proorociță și a zămislit și a născut fiu. Și a zis Domnul către mine: « Pune-i numele Maher-șalal-haș-baz,

4. Căci înainte ca băiatul să zică: « tată, mamă », toată bogăția Damascului și prada Samariei vor fi duse în fața împăratului Asiriei. »

5. Și mi-a mai grăit Domnul astfel:

6. « Fiindcă poporul acesta a disprețuit apele Siloamului cele care curg lin, și se topește de frică înaintea lui Rațon și a feciorului lui Remalia,

7. Iată că Domnul va aduce peste ei apele cele mari și furioase ale Eufratului: pe împăratul Asiriei împreună cu toată oștirea lui. Și el va trece peste toate zăgazurile și va da afară peste malurile lui,

8. Și se va revărsa în Iuda, și se va umfla, și îl va înneca până ce va ajunge la gât și cu revărsările lui întinse va acoperi întinsul țării, o Emanuile!

9. Cu noi este Dumnezeu, înțelegeți neamuri și vă plecați! Auziți voi, margini ale pământului! Inarmați-vă și cutremurați-vă! Inarmați-vă și cutremurați-vă!

10. Și orice planuri veți face să fie nimicite! Și să nu se împlinescă orice hotărâre veți lua, căci cu noi este Dumnezeu! »

11. Căci astfel mi-a grăit Domnul, pe când mâna lui stătea puternică asupra-mi: poruncitu-mi-a să nu umblu pe calea poporului acestuia și mi-a zis:

12. « Să nu socotiți uneltire tot ceea ce poporul acesta socotește uneltire;

și de ceea ce ei se tem, voi să nu vă temeți și nici să vă înfricoșați,

13. Ci numai pe Domnul Savaot socotiți-l sfânt: de el să vă temeți și de el să vă înfricoșați.

14. Și va fi pentru voi templu sfânt, dar și piatră de încercare și stâncă de poticnire, pentru cele două case ale lui Israel, cursă și laț pentru locuitorii Ierusalimului.

15. Și mulți se vor poticni, vor cădea și se vor sfărâma, vor fi prinși în cursă și vor fi duși în robie! »

16. Lega-voi această descoperire a Domnului și voi pecetlui această învățătură, pentru ucenicii mei,

17. Și voi aștepta pe Domnul, care își ascunde fața sa de la casa lui Iacob, și voi nădăjdui în el.

18. Iată, eu și pruncii pe care mi i-a dat Dumnezeu, spre semne mai presus de fire și minuni în Israel; de la Domnul Savaot cel ce locuște în muntele Sionului, este aceasta.

19. Și când vă vor zice vouă: « Intrebați pe cei ce chiamă duhurile și pe ghicitorii care flueră și bolborosesc » — căci într'adevăr orice popor întrebă duhurile strămoșilor, întreabă pe cei răposați pentru cei vii — atunci voi să răspundeți:

20. « Noi credem și mărturisim că Domnul ne învață și ne dă semnele sale ». Dacă nu veți spune așa, veți fi ca niște oameni pentru care nu se mai revărsa zorile.

21. Umbla-veți rătăcitori și flămânzi prin țară și când vă va fi foame, vă veți întărita, veți blestema pe rege și pe Dumnezeu și veți privi cu ochii în sus,

22. Apoi vă veți întoarce privirea spre pământ și iată că acolo va fi: strâmtorare, întuneric și scârbă și nevoie! Dar noaptea va fi alungată!

23. Căci nu va mai fi întuneric pentru țara care era în nevoi. În vremurile de demult el a smerit țara lui Zebulon și ținutul lui Neftali; în vremurile cele de apoi, Domnul va acoperi de slavă calea mării, ținutul de la răsăritul Iordanului, ținutul în care locuiesc păgânii.

9.

Judecata Samariei și a regatului Efraim.

1. Poporul care umbla în întunec a văzut lumină mare și celor ce locuiau în latura umbrei morții le-a strălucit lumină.

2. Tu ai înmulțit bucuria și ne-ai dat prilej să tresăltăm de veselie. Ne veselim în fața ta ca de bucuria de la seceriș și de veselia de la împărțitul prăzii.

3. Căci jugul cel apăsător și samarul de pe spinarea lui și boldul vătafului corvezilor, tu le-ai sfărâmat ca în vremea lui Madian!

4. Căci încălțăminte cu pinteni zornăitori de ostaș și mantia pătată de sânge, le va arunca în foc și mistuite vor fi de flăcări!

5. Căci prunc s'a născut nouă, fiu s'a dat nouă, a cărui stăpânire o poartă pe umărul lui și se va chema numele lui: Sfetnic minunat, Dumnezeu prea puternic, Părinte al veșniciei, Stăpân al păcii.

6. Și mare va fi stăpânirea lui și pacea lui va fi fără sfârșit. Va împărăți pe tronul lui David și peste împărăția lui, ca s'o întărească și să-i pună la temelie judecata dreaptă, de acum și până în veac. Râvna Domnului Savaot va face aceasta.

7. Domnul a trimis cuvânt de pedepsire împotriva lui Iacob, și pedeapsa a căzut ca fulgerul peste Israel.

8. Și tot poporul a prins de veste, Efraim și locuitorii Samariei, care totuși spus-au în mândria lor și în semeția inimii lor:

9. «Cărămizile au căzut, să zidim cu piatră cioplită; smochinii au fost tăiați, să sădim cedri în locul lor!»

10. Dar Dumnezeu a înălțat pe vrăjmași împotriva lui și pe protivnicii lui i-a răscolit:

11. Pe Sirieni la răsărit și pe Filistenii la apus, care au îmbucac pe Israel cu toată gura. Cu toate acestea mânia lui nu se potolește și mâna lui stă mereu întinsă!

12. Dar poporul nu s'a întors cu pocăință la cel care îl lovește și n'a căutat pe Domnul Savaot.

13. De aceea Domnul va tăia din Israel, într'o singură zi, capul și coada, ramura de finic și trestia.

14. Bătrânii și oamenii cu vază, aceștia sunt capul; prorocul care propoveduește minciuni este coada.

15. Indrumătorii poporului îl rătăcesc și cei cârmuiți de ei sunt rătăciți.

16. Pentru aceasta, Domnul nu va cruța pe tinerii săi și de orfanii săi și de văduvele sale nu se va îndura, fiindcă toți cu toții sunt nelegiuți și ticăloși și gura lor grăiește vorbe nesăbuite. Cu toate acestea mânia lui nu se domolește și mâna lui stă mereu întinsă!

17. Fărădelegea a izbucnit ca focul care mistue spinii și scaietii; el arde hățiturile pădurii, iară fumul se înalță în rotocoale.

18. Din pricina iușimii mâinii Domnului Savaot, țara va lua foc, iar poporul va ajunge prada părjolului. Nimeni nu se va mai îndura de aproapele său.

19. Vor jefui în dreapta, dar vor rămâne flămânzi, vor prăpădi în stânga și tot nu se vor sătura și fiecare va mușca din carnea brațului său:

20. Manase din Efraim, Efraim din Manase, și amândoi vor fi împotriva lui Iuda. Cu toate acestea mânia lui nu se potolește și brațul lui stă mereu întins!

10.

În zilele lui Iezechia. Pedeapsa Asiriei.

1. Vai de legiuitorii care fac pravili nedrepte și de scriitorii care scriu hotărâri silnice,

2. Ca să îndepărteze pe cei săraci de la judecată, să răpească dreptatea oropișilor poporului meu, să prade pe văduve și să despoaie pe cei orfani!

3. Dar ce veți face voi în ziua pedepsirii și cum vă veți feri de furtuna ce vine de departe? Către cine veți alerga voi după ajutor și unde vă veți lăsa averile voastre?

4. Fără numai să vă plecați în rândul robilor și să cădeți printre cei doborâți. Și cu toate acestea mânia lui nu se potolește și mâna lui stă mereu întinsă!

5. Vai ție, Asirie, varga mâinii mele și toiagul urgiei mele!

6. Împotriva unui neam fără de lege îl voi trimite și împotriva unui popor al mâinii mele îl voi îndrepta, ca să-l

prade și să-l jefuiască și să-l calce ca pe tina ulițelor.

7. Dar el n'are aceeași socotință și inima lui nu gândește la fel: ci să prade pofteste inima lui și să nimicească neamuri multe!

8. Căci el își zice: « Oare stăpânii mei nu sunt ei laolaltă împărați? »

9. Calno ca și Carchemișul, și Hamatul ca Arpadul, și Samaria ca Damascul? »

10. Precum mâna mea a cuprins acele împărății, unde idolii erau mai numeroși decât în Ierusalim și în Samaria,

11. Și precum m'am purtat cu Samaria și cu idolii ei, nu se cădea să mă port la fel și cu Ierusalimul și cu idolii lui? »

12. Și când Domnul va sfârși tot lucrul său în muntele Sionului și în Ierusalim, atunci se va răfui cu împăratul Asiriei pentru trufia inimii lui și pentru semeția privirilor lui,

13. Căci a zis: « Prin puterea mâinii mele am făcut aceasta și prin înțelepciunea mea, căci sunt dibaci! Micșorât-am granițele popoarelor, jefuit-am comorile lor și ca un atotputernic am dat jos de pe tron pe principii.

14. Mâna mea a apucat ca din cuib bogățiile popoarelor, și, precum iei niște ouă năpustite, tot așa am cuprins eu tot pământul. Și nimeni n'a mișcat din aripi, n'a deschis ciocul și nici n'a seos vre-un țipăt! »

15. Poate securea să se laude față de cel ce taie cu ea? Sau fierăstrăul poate să se semețească față de acela care îl mănuește? Ar fi ca și cum varga ar da avânt celui care o ridică și ca și cum toiagul ar însufleți mâna care îl duce!

16. Pentru aceasta Domnul Dumnezeu Savaot va trimite prăpădul în această voinică oștire asiriană și toată sănătatea lor frigurile vor mistui-o ca un pârjol.

17. Și lumina lui Israil se va face foc și Sfântul său flacăra, care arde și va topi spinii și tufele de mărăcini, într'o singură zi!

18. Și fala pădurii lui și a livezii lui va fi nimicită de sus și până jos și va pieri de prăpad.

19. Copacii care vor mai rămânea în pădurea lui vor fi puțini la număr, încât și un copil va putea să-i numere.

20. În vremea aceea, cei care vor mai rămânea din neamul lui Iuda și cei care vor mai scăpa din neamul lui Iacob nu se vor mai rezema pe cel ce i-a lovit, ci vor nădăjdi, cu credință, în Dumnezeu, Sfântul lui Israil.

21. O rămășiță din Iacob se va întoarce cu pocăință la Dumnezeu cel puternic.

22. Căci chiar dacă poporul tău, Israile, ar fi ca nisipul de pe țărmul mării, numai o rămășiță se va întoarce la pocăință. Doborîrea este hotărîtă, dreptatea va fi covârșitoare,

23. Și această poruncă de nimicire, Domnul Dumnezeu Savaot o va împlini în tot cuprinsul țării.

24. Pentru aceasta, așa zice Domnul Dumnezeu Savaot: « Poporul meu, care locuiești în Sion, nu te teme de Asiria care te lovește cu toiagul și ridică brațul său împotriva-ți, ca Egiptul!

25. Căci peste puțină vreme mânia lor se va sfârși, iar furia mea se va întoarce împotriva-le și-i va prăpădi. »

26. Domnul Savaot ridica-va harapnicul împotriva lor ca atunci când a bătut pe Madian la stâncă Oreb și-i va întinde toiagul său spre mare și îl va ridica, precum altădată împotriva Egiptului.

27. În vremea aceea, va lua povara Asiriei de pe umerii tăi și jugul de pe grumajii tăi, și vârtutea ta va sfărâma jugul.

28. Iată, au ajuns la Aiat și au trecut la Migron, la Micmas au lăsat poverile de drum.

29. Ei au trecut pasul și au zis: « Să mănem la Gheba! » Rama este spăimântată, Ghibea lui Saul a rupt-o la fugă.

30. Țipă, fiică a lui Galim, ascultă! Lăsa, răspunde-i tu, Anatot!

31. Madmena a fugit, locuitorii din Ghebin au luat-o la fugă.

32. Și astăzi el mai stă la Nob și întinde mâini amenințătoare către muntele Sionului, spre colina Ierusalimului!

33. Ci iată că Domnul Dumnezeu Savaot va frânge ramurile cu o lovitură

năprasnică: vârfurile vor fi retezate, crângile cele mai de sus vor cădea la pământ.

34. Codrul va fi doborât cu topoarele și pădurea Libanului se va prăbuși răsturnată de Cel Puternic.

11.

Viitoarea mlădiță împărătească. Pacea și cunoașterea lui Dumnezeu.

1. O mlădiță va ieși din tulpina lui Iesei și un lăstar din rădăcinile lui va da.

2. Și se va odihni peste el Duhul lui Dumnezeu, duhul înțelepciunii și al înțelegerii, duhul sfatului și al tăriei, duhul cunoștinței și al temerii de Domnul.

3. Și în temerea de Domnul fi-va desfătarea sa. Și va judeca nu după înfățișarea cea de dinafară și nici va da hotărîre după cele ce se zvonesc,

4. Ci va judeca pe cei săraci după pravila lui cea dreaptă și va scoate dreptate sărmanilor din țară. Pe împilător însă, îl va bate cu toiagul gurii lui și cu suflarea buzelor lui va omorî pe cel fără de lege.

5. Dreptatea va fi un brâu pentru rărunchii lui și credințioșia ca un chimir pentru coapsele lui.

6. În vremea aceea lupul va sta laolaltă cu mielul și leopardul se va culca lângă ied; vițelul și puiul de leu vor petrece împreună și un copil fi va mâna.

7. Junicea va merge la păscut împreună cu ursoaica și puii lor vor sălășlui la un loc, iară leul, ca și boul, va mânca paie;

8. Pruncul de țâță se va juca lângă culcușul viperei și în vizuina șarpelui otrăvitor copilul abia întărcat își va întinde mâna.

9. Nu vor mai face nici un rău și nici un prăpăd în tot muntele meu cel sfânt, deoarece tot pământul va fi plin de cunoștința Domnului, precum apele acoperă fundul mării!

10. Și în vremea aceea, mlădița cea din rădăcina lui Iesei va fi ca un steag pentru popoare; pe ea vor căuta-o neamurile și sălașul ei va fi plin de slavă.

11. În ziua aceea, Domnul va ridica iarăși mâna sa ca să răscumpere rămă-

șița poporului său care a mai rămas din Asiria și din Egipt, din Patures, din Etiopia, din Elam, din Șinear, din Hamat și din ostroavele mării.

12. Și el va ridica steag pentru neamuri și va aduna pe cei risipiți ai lui Israel și va strânge la un loc pe cei împrăștiati ai lui Iuda din cele patru colțuri ale pământului.

13. Atunci se va curma pizma lui Efraim și dușmanii lui Iuda vor fi stârpiți. Efraim nu va mai avea ciudă pe Iuda, și Iuda nu va mai vrăjmăși pe Efraim; 14. Ci vor cădea la apus în spatele Filistenilor și vor jefui împreună pe Fiii Răsăritului; în țara Edomului și a Moabului își vor întinde stăpânirea lor, iar feciorii lui Amon vor asculta de ei.

15. Domnul va seca limba de mare a Egiptului și cu mâna sa și cu arșița suflării sale va lovi Eufratul, și-l va împărți în piceorul râuri, ca să poți să le treci cu piciorul.

16. Astfel fi-va o cale pentru rămășița poporului său, pentru cei care au mai scăpat din robia Asiriei, precum s'a întâmplat altădată cu Israel, în ziua când el a purces din țara Egiptului.

12.

Cântările celor scăpați din robie.

1. Și tu te vei ruga în ziua aceea: «Lăudate-voi, Doamne, căci, deși întârâtă împotriva mea, mânia ta s'a întors de la mine și m'ai mângâiat.

2. Iată, tu ești Dumnezeu mântuirii mele; în tine voi nădăjdui și în veac nu voi pierde cumpătul, căci tăria mea și cântarca mea de laudă este Domnul Dumnezeu și mântuirea mea tot el!»

3. Scoate-veți apă cu bucurie din izvoarele mântuirii.

4. Și veți zice în ziua aceea: «Lăudați pe Domnul, chemați numele lui, vestiți printre păgâni faptele lui, proslăviți-l, căci înalt este numele lui!»

5. Cântați cântare Domnului, căci el a făcut fapte prea mărețe: să știe aceasta tot pământul!

6. Săltăți și vă veseliți, voi locuitori ai Sionului, căci mare este în mijlocul vostru Sfântul lui Israel!»

13.

Profeții împotriva Babilonului.

1. Proorocie împotriva Babilonului, pe care a văzut-o Isaia, fiul lui Amos:

2. Pe munte pleșuv înălțați un steag, strigați către ei, faceți semn cu mâna, ca să intre pe porțile tiranilor!

3. « Eu am poruncit sfintei mele oștiri, chemat-am pe voinicii care răcoresc mânia mea, pe mândrii mei biruitori ».

4. Ascultați acest zgomot surd în munți, acest vuet al unei oștiri nenumărate; auziți această zarvă de război, de împărășii și de popoare adunate: Domnul Savaot cercetează oștirea gata de luptă.

5. Ci vin dintr'un ținut îndepărtat, de la capătul cerului, Domnul și uneltele urgiei lui, ca să pustiască tot pământul.

6. Strigați în gura mare, căci aproape este ziua Domnului, ea vine cu puterea Celui Atotputernic.

7. Drept aceea, toate mâinile vor fi neputincioase și inima oricărui om se va topi de spaimă.

8. Toți vor fi cuprinși de groază, tot zbuциumul și fiorii vor da peste ei, zvârcolise-vor în dureri ca femeia gata să nască, și se vor uita înmărmuriți unii la alții, iar fețele lor vor fi aprinse ca para focului.

9. Iată ziua Domnului! Ea vine aprigă, groaznică și zbucnind de mânie, ca să pustiască pământul și să stârpească pe păcătoși de pe el.

10. Luceferii de pe cer și pâlcurile de stele nu-și vor mai da lumina lor, soarele se va întunece în răsăritul lui și luna nu va mai străluci.

11. « Atunci voi pedepsi lumea pentru fărădelegile ei și pe cei nelegiuți pentru păcatele lor. Voi smeri mândria celor trufași și obraznicia celor tirani voi frânge-o la pământ.

12. Voi face ca oamenii să fie mai rari decât aurul cel mai scump, mai căutați decât aurul de Ofir. »

13. Pentru aceasta, cerurile se vor zgudui și pământul se va clătina din locul lui, din pricina furiei Domnului Savaot, în ziua aprinsei lui mâinii.

14. Atunci, ca o gazelă sperioasă și ca o turmă pe care nimeni n'o mai adună, fiecare se va întoarce la neamul său și fiecare va fugi în țara sa.

15. Oricine va fi găsit va fi străpuns și oricine va fi prins în ascuțișul săbiei va cădea.

16. Copiii lor vor fi zdrobiți în ochii lor, casele lor vor fi jefuite și femeile lor necinstite.

17. Iată că eu voi ridica împotriva lor pe Mezi, care nu pun preț pe argint și nu se lăcomesc la aur.

18. Ei vor măcelări pe toți pruncii, vor ucide pe toate pruncele, ca unii care n'au milă de rodul pântecelui și ai căror ochi nu cruță pe copiii nevârstnici.

19. Așa i se va întâmpla Babilonului, podoaba împăraților, mândra coroană a Caldeilor, întocmai ca Sodomei și ca Gomorei, pe care Dumnezeu le-a nimicit.

20. Nu va mai fi locuit în veci și în neam de neam. Arabii nu vor mai înfige acolo corturi și ciobanii nu-și vor mai face târle în laturea aceea,

21. Ci numai fiarele sălbatice se vor sălăși într'insul, și casele lui vor adăposti numai bufnițe, struții se vor cuibări acolo și oamenii cu chip de țap vor țupați în această paragină.

22. Și șacalii vor urla în palatele lor și lupii în castelele lor de petrecere. Vremea este aproape, iată că sosește, și zilele ei nu vor zăbovi!

14.

Profețiile ajung pedepse crâncene. Cădere din scara mării.

1. Inșă Domnul se va îndura de Iacob și va alege încă o dată pe Israil, pe care îl va statornici în patria lui. Dar și cei străini se vor alătura de el și vor face un trup cu neamul lui Iacob.

2. Vor lua popoare și le vor duce în țara lor, înșă neamul lui Israil va face din ele, în țara Domnului, robi și roabe. Astfel ei vor robi pe cei care i-au dus în robie și vor stăpâni pe împilătorii lor.

3. Iar în ziua în care Domnul te va odihni de ostenele, de chinurile tale și de amarnica ta robie în care ai fost robit,

4. Tu vei cânta cântecul acesta de ocară împotriva împăratului Babilonului și vei zice: «Cum s'a sfârșit cu tiranul și cum s'a curmat cu chinul nostru?

5. Domnul a sfărâmat toiagul celor fără de lege și schiptrul stăpânitorilor.

6. A zdrobit pe cel care intru în mânia lui lovea popoarele, neconținut, și care, intru turbarea lui, strivea fără cruțare neamurile subjgate.

7. Toată lumea este tihnită și se odihnește; toți izbucnesc în cântece de veselie.

8. Până și chiparoșii împreună cu cedrii din Liban se bucură de căderea ta: «De când tu stai trântit, nici un tăietor nu s'a mai urcat până la noi ca să ne taie!»

9. Șeolul, în adâncurile sale, se zbu-ciumă din pricina ta, ca să-ți iasă întru întâmpinare. Pentru tine el deșteaptă umbrele, pe toți stăpânitorii pământului și ridică de pe jilțurile lor pe toți împărații pământului.

10. Toți prind grai și-ți strigă: «Și tu ai ajuns neputincios ca noi și tu te-ai făcut asemenea nouă?»

11. În Șeol s'a pogorit mărirea ta, o dată cu cântecul harfelor tale. Sub tine se vor așterne viermii și viermii vor fi acoperământul tău.

12. Cum ai căzut tu din ceruri, stea strălucitoare, fiu al revărsatului zorilor? Ai fost doborât la pământ, tu care așterneai la pământ toate neamurile?

13. Tu ziceai în cugetul tău: «Sui-mă-voi la ceruri și mai presus de stelele Dumnezeului celui puternic voi așeza jilțul meu! În muntele în care se adună zeii, voi pune sălașul meu, în miază-noapte cea mai depărtată.

14. Pe înaltul nourilor mă voi urca și cu Cel Prea Înalt voi fi la fel.»

15. Și acum, tu te vei pogori în Șeol, în meleagurile cele mai de jos ale adâncului! 16. Cei care te văd își ațintesc privirea la tine, și se uită și se întrebă: «Oare acesta-i omul de care tremura întreg pământul și împărățiile se cutremurau?

17. Cel care prefăcea lumea în pustiu și cetățile le dărâma și robilor nu le mai dădea drumul din beciurile robiei?»

18. Toți împărații popoarelor se odihnesc cu cinste, fiecare în locașul său,

19. Și numai tu ai fost zvârlit departe de mormântul tău ca un stârv uricós, acoperit cu rămășițele celor uciși și cio-pârțiți de sabie; tu zaci, altfel decât cei pogoriți în gropnițe de piatră, ca un stârv storcoșit în picioare.

20. Tu nu te vei pogori cu ei în mormânt, fiindcă tu ai pustiit țara ta și pe poporul tău l-ai măcelărit. » Niciodată nu va mai fi vorba despre odrasla fărădelegii!

21. Pregățiți măcelul feciorilor, din pricina nelegiuirilor părinților, ca să nu se mai scoale și să cotopească pământul și să umple de ruine fața întregii lumi!

22. «Eu mă voi scula împotriva lor», — zice Domnul Savaot, — «și voi nimici numele Babilonului și orice urmă, și orice răsad și mlădițe», — zice Domnul.

23. «Voi face acolo sălașul ariciului și loc mlaștinșor, și cu mătura prăpădului», — zice Domnul Savaot, — «voi mătura.»

24. Juratu-s'a Domnul Savaot și a zis: «Precum am hotărît, așa va fi, precum am pus la cale, așa se va întâmpla!

25. Sfărâma-voi pe Asirieni în țara mea și îi voi călca în picioare pe munții mei. Atunci jugul se va depărta de la ei și povara va cădea de pe umerii lor.»

26. Iată hotărîrea dată pentru întreg pământul, iată mâna întinsă peste toate noroadele!

27. Dacă Domnul Savaot a pus la cale, cine va putea să-l împiedice? Și mâna lui întinsă, cine o va întoarce la loc?

28. În anul morții lui Ahaz, fost-a această proorocie:

29. Nu te bucura peste măsură, țară a Filistenilor toată, că s'a frânt toiagul care te lovea. Pentru că din rădăcina șarpelui va naște o năpârcă, iar urmașul ei va fi un balaur zburător.

30. Cei sărmani paște-vor pe pășunile mele, iar cei săraci vor sta culcați fără de grijă. Dar voi nimici cu foamea neamul tău, iar pe cei ce vor mai rămânea din tine îi voi omori!

31. Tu, poartă, urlă! Și tu, cetate, răcnește! Cutremură-te, țară a Filistenilor, toată, cât ești de mare! Căci din partea de miază-noapte vine un șirag de oștire și nimeni nu dă greș din rândurile lui.

32. Și ce vom răspunde în ziua aceea celor trimiși dintre popoarele păgâne? Că « Domnul a întemeiat Sionul și obijduiții poporului său stau acolo în pace ».

15.

Profeții împotriva Moabului.

1. Proorocie împotriva Moabului.

Prins fără de veste în miez de noapte Ar-Moabul a fost pustii! Izbît noaptea, pe neașteptate, Chir-Moabul dat a fost pieirii!

2. Poporul din Dibon se urcă în cașițele de pe înaltele coline, ca să plângă; se urcă Moabul pe Nebo și pe Medeba și jalește. Toate capetele sunt pleșuvite, toate bărbile sunt tăiate.

3. Pe ulițele lui toți ies îmbrăcați în veșminte de jale; pe acoperișuri, în piețe, toți se tânguesc și izbucnesc în hohote de plâns.

4. Heșbonul și Elealeul se jăluesc amar și glasul lor se aude până la Iahaj. Chiar și voinicii Moabului se văcăresc și sufletul le este cuprins de groază.

5. Din fundul inimii, Moabul strigă; fugarii lui sosesc până la Ţoar, până la Eglat-Şelişia. Coasta Luhitului toți o urcă plângând; pe drumul de la Horonaim se vaieată desnădăjduiți.

6. Căci apele de la Nimrim au secat, firul ierbii s'a uscat, pajiște verde nu mai este și toată buruiana a pierit!

7. De aceea, agonisita câtă au adunat-o și averea lor au trecut-o dincolo de pârăul Săciilor.

8. Țipetele au dat ocol Moabului, vaietele au ajuns până la Efraim, și jalea lor până la Beer-Elim,

9. Căci apele Dimonului sunt pline de sânge! Împotriva Dimonului trimite-voi iarăși nenorociri: lei împotriva celor scăpați din Moab și împotriva celor rămași în țară.

16.

Destăinuiri despre nenorocirile ce stau să vie.

1. « Trimiteți miei stăpânitorului țării, trimiteți-i din Petra, prin deșert, la muntele fiicei Sionului ».

2. Ca o pasăre care fuge speriată, ca un cuib cu puii risipiți, așa sunt fiicele Moabului la vadurile Armonului.

3. « Dă un sfat, fă dreptate, întinde umbra ta, ca noaptea, în miezul zilei, ascunde pe cei urmăriți, nu da de gol pe cei fugari! »

4. Adăposteste la tine pe surghiuniții Moabului, dă-le loc de scăpare, în fața pustiitorului, până când năvala va conțeni și prăpădul se va domoli și vrăjmașul va părăsi țara,

5. Și astfel jilțul lui se va întări prin milostivire și pe el va sta deapauri, în cortul lui David, un judecător răvâtor de dreptate și iubitor de drepte hotăriri.

6. Auzit-am de semeția Moabului, căci foarte mândru este, auzit-am de îngâmfarea, de mândria, de înaltele sale închipuiri și de graiurile lui cele deșarte. »

7. De aceea, Moabiții se vor tângui pentru Moab, toți laolaltă se vor boci; după turtele de struguri de la Chir-Hareset vor suspina, cu inimă grea.

8. Căci țarinile Heșbonului s'au vestejit, ca via de la Sibma pe care au călcat-o în picioare stăpânitorii popoarelor și ale cărei ramuri se întindeau până la Iazer, se respiră până la marginea pustiului, ale cărei vițe se întindeau și treceau marea!

9. Pentru aceasta plâng ca și Iazerul pentru via din Sibma. Cu lacrimile mele vă ud pe voi, Heșboane și Eleale, căci la culesul și la secerișul vostru a izbucnit strigătul de război!

10. Nici bucurie, nici veselie prin grădini, iar prin vii nici cântece, nici chiuituri! Nimeni nu mai dă vinul la teasc; strigătul călcătorului s'a curmat.

11. Drept aceea, lăuntrul meu se zburciună pentru Moab, ca o harfă, și inima mea pentru Chir-Heres.

12. Și chiar când Moabul se va arăta, trudindu-se cu jertfe, pe locurile sale înalte și intrând în cașiștea sa să se roage, el nu va putea să-și scape viața.

13. Aceasta este proorocia pe care a grăit-o Domnul odinioară împotriva Moabului.

14. Iar acum Domnul zice așa: « Peste trei ani scotifiți ca anii unui simbrăș, slava Moabului se va micșora, măcar că are atâta gloată de popor, și va rămânea puțină, fără nici o putere ».

17.

Profeții împotriva Damascului și Samariei.

1. Proorocia împotriva Damascului. « Să știți că Damascul va fi șters de pe răbojul cetăților și nu va mai fi decât un morman de dărâmături!

2. Cetățile care țin de el fi-vor pustiite pe vecie și vor rămânea deșert, bun de păscut turmele, care se vor culca fără să le gonească nimeni.

3. Întăriturile Efraimului vor pieri, așijderea și împărăția Damascului. Și tot așa va fi cu rămășița Siriei; cum a fost cu mărirea fiilor lui Israil, așijderea va fi cu ei », — zice Domnul Savaot.

4. « Și va fi în ziua aceea că mărirea lui Iacob se va împușina și grăsimea trupului său se va mistui.

5. Va fi ca și când secerătorul adună grâu copt și mâna lui taie spicele, va fi ca atunci când culegi spicele în valea Refaim.

6. Va fi ca atunci când mai rămân câteva roade, la scuturatul măslinului, două-trei măslini pe vârf, patru-cinci pe ramuri », — zice Domnul Dumnezeuul lui Israil.

7. În ziua aceea, omul își va întoarce privirea către Ziditorul său și ochii lui se vor uita la Sfântul lui Israil.

8. Și nu va mai privi la jertfelnicile pe care le-au lucrat mâinile lui și nu-și va mai opri ochii la făptura degetelor lui, la Astartele și la statuile ridicate în cinstea soarelui.

9. În vremea aceea, cetățile lui întărite vor fi năpustite ca acelea ale Amoriților și ale Heviților, pe care aceștia le-au lăsat înaintea fiilor lui Israil, și pustii vor rămânea.

10. Căci tu ai uitat pe Dumnezeuul izbăvirii tale și de stânca scăpării tale nu ți-ai mai adus aminte. Pentru aceea tu întemeiezi grădini lui Adonis și sădești acolo vie unui dumnezeu străin.

11. În ziua când o sădești, tu poți s'o închizi cu gard și chiar a doua zi s'o

vezi că are flori; dar orice seceriș se spulberă în ziua durerii usturătoare și fără leac!

12. O! Ce zarvă de popoare asemeni vuetului de ape multe și ce zgomot de noroade ca zgomotul de ape mari!

13. Ci când el le amenință, ele fug departe, spulberate ca pleava în bătaia vântului și ca vârtejul de pulbere în vreme de furtună.

14. În vremea serii, atunci e ceasul spaimei, căci mai nainte de a se face ziua ei nu mai sunt. Iată care este partea jefuitoarelor noștri și soarta celor ce ne-au prădat.

18.

Profeții împotriva Etiopiei.

1. Vai ție, ținut de zbârnăit de aripi, de dincolo de fluviile Etiopiei!

2. Tu care trimiți soli în caice de papură pe întinsele ape ale Nilului. Plecați voi, grabnici soli, către un neam înalt la făptură și cu pielea lucie, departe, către un popor de temut, plin de putere și viteaz și a cărui țară este brăzdată de ape mari.

3. Voi toți locuitori ai lumii și stăpâni ai pământului, când se va ridica flamura pe munți, uitați-vă! Și când va suna trâmbița, ascultați!

4. Căci astfel vorbit-a Domnul către mine: « Voi privi liniștit din locul meu, ca arșița ațipită în lumina soarelui de vară, ca noul de rouă în zăduful secerișului ».

5. Căci, înainte de cules, după ce florile s'au scuturat și mugurii se vor preface în ciorchini copti, atunci va tăia el vițele cu cosorul, va lua ramurile și le va da laoparte.

6. Și deavalma vor fi lăsate pasărilor răpitoare ale munților și fiarelor pământului; vulturii vor vâra cu ele vara, iar toate fiarele câmpului vor ierna cu ele iarna.

7. În vremea aceea daruri vor fi aduse Domnului Savaot de către neamul de statură înaltă și cu pielea lucie, de către poporul de temut cel de departe, de către norodul cel plin de putere și viteaz, a cărui țară este străbătută de fluvii;

aduse vor fi daruri la locul numelui Domnului Savaot, la muntele Sionului.

19.

Profeții împotriva Egiptului.

1. Proorocie împotriva Egiptului. Iată Domnul vine pe nor cu zbor repede și ajunge în Egipt. Idolii Egiptului tremură înaintea feței lui și inima Egiptenilor se topește într'înși.

2. « Voi întârâta pe Egipteni unii împotriva altora și se vor război frate cu frate și prieten cu prieten, cetate cu cetate și împărăție cu împărăție.

3. Duhul care însufleștește pe Egipteni va pieri și eu voi încurca mintea lor; și vor umbla să întrebe pe idoli și pe vrăjitori, pe chemătorii de duhuri și pe ghicitori.

4. Și voi da Egiptul în mâna unui stăpânitor crud și un împărat crâncen și va stăpâni », — zice Domnul Dumnezeu Savaot.

5. Apele Nilului vor scădea în mătă și toate pâraiele vor înțărca și se vor usca,

6. Canalcele se vor preface în ape stătute. Râurile Egiptului vor scădea și se vor usca, papura și trestia se vor vesteji.

7. Ciairurile Nilului și toată verdeța de pe malurile lui se vor usca, vor pieri și nu vor mai fi!

8. Pescarii vor suspina și se vor tângu, toți cei care aruncă undița în Nil, cei care întind năvodul pe fața apelor vor pierde nădejdea.

9. Cei ce lucrează inul fi-vor aiuriți și pieptănătoarele și țesătorii vor fi în mare cumpănă.

10. Mestierii de țesături fi-vor greu turburați și toți lucrătorii cuprinși de jale.

11. Mai marii Țoanului vor fi nebuni și cei mai înțelepți sfetnici ai lui Faraon se vor dovedi sfetnici nerozi! Cum ziceți voi lui Faraon: « Noi suntem fiii celor înțelepți, fiii vechilor împărați »?

12. Unde sunt oare înțelepții tăi? Să te vestească și să-ți dea de știre ceea ce a pus la cale Domnul Savaot împotriva Egiptului.

13. Principii Țoanului au ajuns nebuni, mai marii Nofului pierduți și-au mintea,

și căpeteniile semințiilor duc Egiptul pe căi greșite.

14. Domnul a turnat în cugetul lor un duh de zăpăceală, așa încât cu orice faptă a lor ei rătăcesc Egiptul, întocmai cum cel beat se bălăcărește în vărsătura lui;

15. Și nu va mai fi nici o faptă cu rost în Egipt, care să adune laolaltă pe căpetenii și pe popor, pe boieri și pe prostime.

16. În ziua aceea, Egiptenii vor fi ca femeile fricoase și cutremurate, din pricina amenințătoarei mâini a Domnului Savaot, pe care o va ridica peste ei.

17. Atunci pământul Iudei va ajunge pentru Egipt infricosare mare; oricine îi va pomeni numele, Egiptul se va cutremura din pricina punerii la cale pe care o va plini, împotriva-i, Domnul Savaot.

18. În vremea aceea, fi-vor numai cinci cetăți în țara Egiptului, care vor grăi limba Canaanului și vor jura întru numele Domnului Savaot. Una se va numi « Cetatea Soarului ».

19. În ziua aceea, fi-va un jertfelnic în mijlocul țării Egiptului și un stâlp de pomenire pentru Domnul în tot cuprinsul lui.

20. Acesta va fi semn și mărturie pentru Domnul Savaot în țara Egiptului. Când vor striga către Domnul, din pricina împilătorilor lor, atunci el le va trimite un mântuitor, care se va lupta pentru ei și-i va mântui.

21. Astfel Domnul se va da pe față în Egipt și Egiptenii vor cunoaște pe Domnul în ziua aceea. Și vor aduce ardere de tot și prinoase și vor face juruinți Domnului și le vor împlini întocmai.

22. Deci Domnul va bate Egiptul, dar îl va bate ca să-l tămăduiască. Și Egiptenii se vor întoarce cu pocăință la Domnul și el se va îndupleca și îi va tămădui.

23. În vremea aceea, va fi un drum din Egipt în Asiria și Asiria va merge în Egipt și Egiptul în Asiria, și Egiptenii și Asirienii vor sluji pe Domnul.

24. În ziua aceea Israel va fi al treilea în legământul cu Egiptul și cu Asiria și ca o binecuvântare în mijlocul pământului,

25. Binecuvântare a Domnului Savaot care va zice: « Binecuvântat să fie poporul meu, Egiptul, și Asiria, lucrul mâinilor mele, și Israil, moștenirea mea! »

20.

Ajutorul Egiptului și al Etiopiei este o deșertăciune.

1. In anul în care Tartan a venit la Așdod trimis de Sargon, împăratul Asiriei, și a impresurat Așdodul și l-a cuprins,

2. In zilele acelea a grăit Domnul prin gura lui Isaia, fiul lui Amos, și a zis: « Du-te și te dezbracă de sacul de pocăință de pe trupul tău și descălță-te de încălțăminte! » Și a făcut așa și mergea gol și desculț.

3. Și a zis Domnul: « Precum robul meu Isaia a umblat gol și desculț vreme de trei ani, și aceasta a fost să fie semn și prestevire pentru Egipt și pentru Egipteni,

4. Astfel va aduce împăratul Asiriei robi din Egipt și prinși în război din Etiopia, tineri și bătrâni, despuiați și desculți și cu mijloacele goale, mare rușine pentru Egipteni.

5. Și cei care se bizuiau pe Etiopia și erau mândri cu Egiptul vor fi uluiți și zăpăciți.

6. Locuitorii acestui ținut de pe țărm vor zice în ziua aceea: « O! Pe cine ne bizuiam și la cine voiam să fugim și să căpătăm ajutor și scăpare, de dinaintea împăratului Asiriei! Și acum, cum vom mai scăpa? »

21.

Proorocie despre pustiirea Babilonului. Hotărârea Domnului împotriva Edomului și împotriva Arabiei.

1. Proorocie despre Pustietaea Mării. Un bubuit adânc, asemeni crâncenelor vijelii care pustiesc în miază-zi, sosește din pustie, din țara spaimelor.

2. O vedenie cruntă arătată-s'a mie: Tâlharul jăfuește și pustiu lăstește în juru-i pustiitorul. « Avântă-te, Elame! Mezi, impresurați! » Orice suspin pentru ei îl voi înnăbuși!

3. Drept aceea, șalele mele s'au cutremurat și dureri dat-au peste mine, ca durerile peste femeia gata să nască. Sunt ca scos din fire și nu mai am auz; răsturnat cu totul sunt și nu mai văd!

4. Duhul meu rătăcește, frica năvălește peste mine. Amurgul, atât de mult dorit mai înainte, acum mă umple de spaimă.

5. Pun masa, aștern covoarele, mănâncă și beau! Sus, căpitani! Prindeți scuturile!

6. Căci așa zice Domnul către mine: « Du-te și pune pe paznic la locul lui, și să-mi dea de știre despre ce-o vedea!

7. Dacă va vedea un șirag de călăreți, venind călări pe cai doi câte doi, sau călărind pe măgari, sau călărind pe cămile, să-și ciulească urechile și să asculte cu încordare.

8. Și să strige ca un leu: « De strajă stau, Doamne, necurmat, toată ziua, și la locul meu de veghe, în fiecare noapte.

9. Și iată că vin cete de călăreți și mulțime de cai doi câte doi ». Apoi, izbuchind, să strige: « A căzut, a căzut Babilonul, și toate chipurile cioplite ale idolilor săi le-a trântit, zob, la pământ! »

10. O, norodul meu, fecior al ariei mele — bătut cum se bate grâul, — ceea ce am auzit de la Domnul Savaot Dumnezeuul lui Israil, ți-am dat de știre!

11. Proorocie despre Edom. Un glas strigă din Seir, către mine: « Străjere, cât a trecut din noapte? Paznice, cât mai este până la ziua? »

12. Și străjerul răspunde: « Dimineața se apropie, dar este încă noapte. Dacă îți este de întreat, vino și mai întreată.

13. Proorocie despre Arabia. In hățișurile pustului, mâneți noaptea, voi caravane din Dedan!

14. Aduceți apă celor însetați, voi locuitori ai ținutului Tema, întâmpinați cu pâine pe cei fugari,

15. Căci au fugit din fața ucigașilor, din fața săbiei scoase și a arcului întins și de dinaintea grozăviilor războiului!

16. Căci iată ce mi-a spus Domnul: « Încă un an, ca anul năimitului, și toată strălucirea lui Chedar se va întineca.

17. Vitejii arcași ai fiilor lui Chedar se vor rări », căci Domnul Dumnezeuul lui Israil a grăit.

22.

Pocăință și frângere a inimii în loc de bucurie.

1. Proorocie despre Valea descoperirii. Ce ai tu, că tot norodul tău s'a urcat pe acoperișuri,

2. Tu cetate zgomotoasă, cetate plină de zarvă și de chiote de veselie? Ucișii tăi n'au căzut de sabie și n'au murit în luptă.

3. Căpitanii tăi au fugit laolaltă și au fost luați robi fără nici o săgeată trasă; toți vitejii tăi au fost legați, grămadă, pe când erau fugari.

4. Pentru aceasta vă zic: «*Întoarceți-vă privirea de la mine și lăsați-mă să plâng amar; nu va îmbulziți să mă mângâiați de prăpădul fiicei poporului meu,*

5. Căci este o zi de răzmiriță, de răsturnare și de spaimă, poruncită de Domnul Dumnezeu Savaot în Valea descoperirii: prăbușire de ziduri și țipele celor ce fug spre munți!

6. Elamul a luat tolba cu săgeți, pornind în convoi de călăreți, și Chirul a scos pavăza!

7. Măndrele tale văi sunt pline de care de război și călăreții stau tăbăriți la porțile tale;

8. Și ridicat a fost acoperemântul de pe Iuda, dar atunci tu te uiți la strănsura de arme din casa: «*Pădurea Libanului*»,

9. Și spărturile zidurilor cetății lui David, care sunt fără număr, le luați aminte și adunați apele din iazul cel de jos;

10. Și numărați casele din Ierusalim, și dărâmați casele ca să dregeți zidul.

11. Și faceți un iaz mai mare între cele două ziduri, ca să strângeți apa din vechiul heleșteu. Dar voi nu luați aminte la cel care a făcut toate acestea! Pe Cel care le-a pregătit de demult, voi nu-l vedeți!

12. Ci, în ziua aceea, Domnul Dumnezeu Savaot ne îndemna să plângem, să suspinăm, să ne radem capul și să ne încingem cu sac.

13. Ci, dimpotrivă! Iată bucurie și veselie, boi tăiați și oi junghiate; îmbuibare cu carne și beție: «*Să mâncăm și să bem, căci mâine vom muri!*»

14. De aceea Domnul Savaot s'a descoperit iar și iar auzului meu: acest păcat nu vi se va ierta vouă, până când veți muri! Așa rostit-a Domnul Dumnezeu Savaot.

15. Impotriva lui Șebna, sfetnicul palatului, iată ce spune Domnul Dumnezeu Savaot: «*Du-te și intră la acest dregător,*

16. Care își sapă mormânt pe loc înalt și care își pregătește locaș în stâncă: Ce ai tu și cine ești tu, de-ți sapi aci mormânt?

17. Iată că Domnul te va înhăța cu putere și te va azvârli, voinicile, cât colo!

18. Te va înfășura și te va azvârli ca pe un ghem, ca pe un ghemotoc, în câmp deschis și larg. Acolo tu vei muri; acolo se vor frânge falnicile tale care, tu rușinea casei stăpânului tău!

19. Eu îți voi lua slujba ta și te voi da jos din dregătorăta ta.

20. Și în ziua aceea voi chema pe sluga mea, pe Eliachim, feciorul lui Hilchia,

21. Și-l voi îmbrăca cu veșmintele tale și-l voi încinge cu brăul tău și-i voi da în mână dr. gătorăta ta. Și va fi tată pentru cei ce locuiesc în Ierusalim și pentru casa lui Iuda.

22. Și voi pune pe umerii lui cheile casei lui David, și dacă el va deschide, nimeni nu va închide, și dacă el va închide, nimeni nu va deschide.

23. Și-l voi bate ca pe un cui în loc vârtos și va fi scaun de cinste în casa tatălui său.»

24. De el se va atârna toată povara casei tatălui, crângile ca și zimizele, toată văsăria mică, precum și pocalele, precum și ulcioarele.

25. «*În ziua aceea*», — zice Domnul Savaot, — «*cuiul înfipt în locul cel de nădejde se va slăbi, se va frânge și va cădea, și povara care atârna de el se va face praf*», — căci așa grăit-a Domnul!

23.

Jalea, prăpădul și moartea veni-vor asupra Tirului.

1. Proorocie împotriva Tirului. Jeliți-vă, corăbii ale Tarșișului, deoarece pus-tiit a fost limanul vostru! Nici o casă

n'a mai rămas! Nici o corabie nu mai intră! De pe coasta Ciprului le-a sosit această veste.

2. Amuțiți, voi cei ce locuiți la fărmlul mării și pe care neguțatorii Sidonului, răscolitorii mărilor, vă umpleau de bogății!

3. Și de peste noian de ape, grăul Nilului, secerat din valea lui, era venitul vostru și era câștigul popoarelor.

4. Rușinează-te, Fenicie, căci marea îți zice: « Tu n'ai avut dureri de mamă, tu n'ai născut și nici n'ai crescut feciori și nici n'ai ridicat fete! »

5. Când vestea va ajunge în Egipt, locuitorii lui vor tremura la auzul nenorocirilor Tirului.

6. Treceți spre Tarșiș, bocțiți-vă, voi locuitorii de pe fărmluri!

7. Nu este oare aceasta cetatea voastră, cea plină de petreceri, a cărei obârșie se urcă în vârstele străvechi, și care își îndrepta mereu pașii ca să întemeieze noi sălașuri?

8. Cine a pus la cale acest lucru împotriva Tirului, împărțitoarea de cununi, ai cărei neguțatori erau principii și ai cărei stăpâni de corăbii erau cei mai vestiți de pe pământ?

9. Domnul Șavaot a plănuit aceasta, ca să dea de rușine trufia prea strălucitoare și să micșoreze pe toți mai marii pământului.

10. Revarsă-te în țara ta, ca Nilul, popor din Tarșiș, căci portul tău nu mai este!

11. El a întins mâna asupra mării și a cutremurat împărățiile. Domnul a rânduit Feniciei să i se dărâme întăriturile,

12. Și a rostit: « Acum nu mai zburda, tu cea înfrântă, dar până aci nebiruită fecioară a Feniciei! Scoală-te și du-te la Chitei, dar și acolo nu vei avea tihnă! »

13. Iată țara Caldeilor — acest popor nu sunt Asirienii — el a dat-o pradă fiarelor pustiei. Ei și-au înălțat turnuri, au dărâmat palate, făcut-au totul pagină.

14. Bocțiți-vă, voi corăbii ale Tarșișului, căci portul vostru a fost dărâmat.

15. Și va fi în ziua aceea că Tirul va fi uitat șaptezeci de ani, ca în anii de

domnie ai unui singur rege, și la sfârșitul celor șaptezeci de ani Tirul va fi așa cum se zice în cântecul desfrânatei:

16. « Ia chitara și străbate cetatea, tu desfrânată de toți uitată! Cântă cu măiestrie! Zi din gură cu foc, ca lumea să-și aducă aminte de tine! »

17. Și după cei șaptezeci de ani Domnul va cerceta iarăși cetatea Tirului și ea va câștiga din nou câștigul de desfrânată și se va iubi cu toate împărățiile pământului, de pe fața a tot pământul.

18. Ci tot câștigul ei și toată plata ei cea necurată vor fi afierosite lui Dumnezeu și nici nu vor fi strânse și nici puse deoparte; ci câștigul va fi pentru cei ce slujesc înaintea Domnului, ca să mănânce din belșug și să se îmbrace în odăjdii scumpe.

24.

Semne mari pe pământ ca și în cer. Pământul se răstoarnă sub povara nelegiuirii obștești.

1. Iată, Domnul va pustii pământul și îl va preface în pustietate, va răsturna fața lui și va împrăstia pe locuitori.

2. Și preotului i se va întâmpla ca și poporului, stăpânului ca și robului, slugii ca și stăpânei sale; vânzătorului ca și cumpărătorului, împrumutătorului ca și celui care se împrumută, datornicului ca și celui ce are zapisul datoriei.

3. Pământul va fi pustii și va fi prădat, fiindcă Domnul a grăit cuvântul acesta.

4. Pământul jelește și se ofilește, lumea toată se usucă și este în cumpănă mare, cerul laolaltă cu pământul trag de moarte.

5. Pământul stă pângărit sub cei ce-l locuesc, căci ei au călcat legea, au înfrânt rânduiala și legământul l-au stricat pe veci.

6. Pentru aceasta, blestemul mistuește pământul și locuitorii de pe el ispășesc păcatul; drept aceea cei ce locuesc pe pământ sunt mistuiți și oamenii rămas-au puțini la număr.

7. Via tânjește, vițele sunt firave, cei altădată cu inima veselă suspină.

8. Curmatu-s'a zăngănitul zburdalnic al tipsiilor, chiotele petrecătorilor au amuțit, stinsu-s'a viersul cel dulce al harfei;

9. Cântecul nu mai merge mână în mână cu pocalul, și băutorului vinul i se pare amar.

10. Cetatea pustiită stă dărămată; porțile caselor sunt stăvilite;

11. Pe uliță, lumea urlă după vin. Nu mai este nici o bucurie; veselia s'a dus din țară.

12. În cetate a rămas numai prăpădul, porți dărămate și stricate.

13. Așa se va întâmpla în cuprinsul pământului, înăuntrul popoarelor, așa ca la băutul măslinilor și ca la culesul vicii, după adunatul poamei.

14. Aceia înalță glasul și cântă, proslăvind mărirea Domnului, mai zgomotos decât oceanul:

15. «Voi cei din răsărit, preamăriți pe Domnul! Voi cei de pe țărmurile mării, cinstiți numele Domnului Dumnezeuului lui Israel!»

16. De la marginile pământului noi auzim cântând: «Mărire celui drept!» Ci eu zic: «Vai de viața mea! Vai de viața mea! Vai de mine! Cei nelegiuți cu inima sunt nelegiuți și cu fapta!»

17. Groază și groapă și cursă veni-vor peste voi, locuitori ai pământului!

18. Cel care va fugi de groază cădea-va în groapă, cel care va scăpa din groapă se va prinde în laț! Căci stăvilarele cele de sus se vor deschide și temelile pământului se vor clătina.

19. Pământul se sfărâmă, pământul plesnește și sare în bucăți, pământul se latină!

20. Pământul se mișcă încoace și încolo, ca un om beat, se dă în sus și în jos ca un scânciob; păcatele îl apasă, cade, ca să nu se mai scoale!

21. Și în ziua aceea Domnul va cerceta cu asprime, acolo sus, oștirea cea de sus și pe pământ, jos, pe împărații pământului.

22. Și ca robii vor fi închiși într'o închisoare sub pământ și după multă vreme vor fi cercetați.

23. Luna va fi roșie, iar soarele va pierde din lumina lui, deoarece Domnul Savaot va fi împărat și slava lui va stră-

luci înaintea bătrânilor lui, în muntele Sionului și în Ierusalim!

25.

Cântarea celor ce-au trecut prin valea morții și au ieșit teferi.

1. Doamne, tu ești Dumnezeuul meu! Pe tine te voi preamări și numele tău îl voi lauda, căci tu ai adus la îndeplinire minunate puneri la cale, care, din vremi străvechi, hotărâte au fost cu neschimbare.

2. Căci tu ai făcut din Cetate o grămadă de pietre, și din locul cel întărit o paragină. Cetatea celor trufași, o dată risipită, nu va mai fi clădită în veac.

3. Pentru aceasta, neamuri puternice te vor proslăvi, cetățile popoarelor tari de tine se vor teme,

4. Căci ai fost scăpare pentru cel sărman, adăpost pentru cel ce era în strâmtoare, liman în vremuri vijelioase, umbrar în timp de arșiță, când răpșitul celor tirani este ca răpăiala ploilor de iarnă în pieptul zidului,

5. Și ca vipia soarelui într'un pământ uscat. Potolit-ai zarva celor nelegiuți. Precum dogoarea zilei se astămpără cu umbra unui nor, așa domolești tu cântecul de biruință al celor împilători și silnici.

6. Și Domnul Savaot va pregăti, în muntele acesta, pentru toate popoarele, ospăț cu mâncări grase, ospăț cu vinuri alese, cu belșug de măduvă, cu vinuri bine limpezite!

7. Și în muntele acesta el va da laoparte vălul care învăluște toate popoarele și perdeaua care acoperă toate neamurile.

8. El va nimici moartea pe vecie! Și Domnul Dumnezeu va șterge lacrimile de pe toate fețele, și rușinea poporului său o va depărta de pe pământ, căci Domnul a grăit!

9. Și se va zice în ziua aceea: «Iată Dumnezeuul nostru, în care nădăjduim să fim mântuiți. Iată Domnul pe care îl așteptăm. Să ne bucurăm și să ne veselim de mântuirea lui!»

10. Căci mâna Domnului se va odihni pe acest munte; Moabul însă va fi călcat în picioare, pe locul lui, ca niște paie în groapa cu gunoi,

11. Și va întinde mâinile sale precum înnotătorul le întinde ca să innoate. Dar Domnul va smeri mândria lui, cu toată meștera strădanie a mâinilor lui.

12. Și zidurile tale cele tari și înalte le va nimici și le va răsturna, la pământ, în pulbere.

26.

Allă cântare de mulțumire.

1. În ziua aceea se va cânta cântarea aceasta în țara lui Iuda: « Avem o cetate întărită! Domnul ne stă într'ajutor, ca niște ziduri și ca niște întărituri.»

2. Deschideți porțile, să intre un neam drept, care păzește credințioșia!

3. Celor cu nădejde neclintită, tu le dai mântuirea ta, pacea ta, când și-au pus în tine toată nădejdea.

4. Nădăjduiți în Domnul pururea, căci Domnul Dumnezeu este stâncă în veac.

5. El a smerit pe cei ce stăteau la adăpost în castele, cetatea cea mândră el a doborât-o. a smerit-o până la pământ și a culcat-o în pulbere.

6. Ea este călcată în picioare: picioarele oropiștilor, pașii obijduiților!

7. Calea celui drept este dreaptă; tu netezești cărarea pe care umblă cel fără prihană.

8. Pe calea învățăturilor tale, Doamne, noi te așteptăm. Numele tău și pomenirea ta sunt dorirea sufletului nostru.

9. Sufletul meu te dorește în ceas de noapte; duhul meu năzuește spre tine dimineța. Când îndreptările tale vor fi pe pământ, cei ce locuiesc lumea învăța-vor ce este dreptatea.

10. Dacă de cel fără de lege ne este milă, el nu mai învață ce este dreptatea și în pământul celor sfinți el săvârșește strâmbătatea și nu vede deloc înălțimea Domnului.

11. Doamne, mâna ta este ridicată, dar ei nu o văd! Vedere-ar râvna ta pentru poporul tău și s'ar face de ocară! Focul sortit vrăjmașilor tăi să-i mănânce!

12. Doamne, dă-ne nouă pacea ta, fiindcă tot ceea ce ni se întâmplă, tu ni le-ai făcut!

13. Doamne Dumnezeul nostru, avuț-am peste noi și alți stăpâni, afară de

tine, dar noi numai pe tine te vom lăuda și vom pomeni numai numele tău!

14. Morții nu vor fi iarăși vii și umbrele nu vor învia; de aceea tu i-ai pedepsit și i-ai nimicit și ai șters până și numele lor.

15. Inmulțit-ai poporul, Doamne, înmulțit-ai poporul și te-ai preamărit pe tine și ai lărgit hotarele țării!

16. Doamne, pe tine te-am căutat în vreme de restriște, către tine am strigat în scârba noastră, când a venit peste noi pedeapsa ta.

17. Ca femeia însărcinată și gata să nască, care se zvârcolește și strigă în durerea ei, așa am fost, Doamne, cu toții în fața ta!

18. Ca împovărați de facere am fost și în dureri ne-am zvârcolit, dar am născut vânt! Mântuire țării n'am adus și locuitorii pe lume nu s'au născut!

19. Dar morții tăi vor trăi și trupurile lor vor învia. Deșteptați-vă, tresălțați de bucurie, voi cei ce sălășluți în pulbere! Căci roua ta este rouă de lumină și pământul va naște din nou pe cei adormiți.

20. Sus, poporul meu! Intră în camerele tale și închide ușa după tine! Ascunde-te o clipă, până când va trece mânia!

21. Căci iată Domnul va ieși din locașul său, ca să pedepsească fărădelegile locuitorilor pământului. Pământul va da pe față sângele pe care l-a supt și pe ucișii lui nu-i va mai tăinui.

27.

Stăpânul viei este Domnul. Via va înflori pururea.

1. În ziua aceea, Domnul se va năpusti cu sabia sa, grea, mare și puternică, împotriva balaurului, a șarpelui care fuge, împotriva leviatanului, a șarpelui încolțit, și va omori balaurul cel din Nil.

2. Și se va zice în ziua aceea: « Vie frumoasă, cântă! »

3. Eu, Domnul, sunt străjărul; în fiecare clipă o ud și o stropesc, ca frunza-i să nu cadă. Zi, noapte, o păzesc.

4. Nu sunt mâniat de fel pe ea. Dar ce era să fac, când o năpădiseră spinii și scaieții? Am pornit război împotriva-le și le-am dat foc!

5. Ci mai bine este să stea omul sub ocrotirea mea și cu mine să facă pace, pace să facă cu mine!

6. Dar într'o zi Iacob va prinde rădăcini, Israel va înflori, va odrăsi și cu roadele sale va umple lumea.

7. L-a lovit oare Domnul cum a lovit pe călăii lui, sau l-a ucis așa ca pe uci-gașii lui?

8. Nu! Ci, izgonindu-i și trimițându-i în robie, și-ai făcut răfuiala cu ei. I-ai spulberat cu răsuflarea ta, ca pleava, în ziua vijeliei din răsărit.

9. Așa trebuia să fie ispășită fărădelegea lui Iacob și acesta era să fie rodul iertării păcatului lui: el să sfărâme în bucăți toate pietrele jertfelnicelor idolești ca niște pietre de var, și niciodată să nu se mai ridice Așerele și stâlpii cei ridicăți în cinstea soarelui.

10. Cetatea cea întărită rămâne-va singură, un loc părăsit și neumbat ca un pustiu. Acolo va paște juncul, în ea va fi locul lui de odihnă și el va paște lăstarii tineri.

11. Când crângile se vor usca, se vor frânge și vor cădea, atunci veni-vor femeile să le pună pe foc. Acesta-i popor fără de minte și Ziditorul lui nu se mai milostivește de el și Făcătorul lui nu-l mai rabdă.

12. Și va fi că în ziua aceea Domnul aduna-va roade de la Euftrat și până la râul Egiptului; și voi veți fi culeși unul câte unul, fii ai lui Israel!

13. În vremea aceea, trâmbița cea mare va trâmbița și cei care se pierduseră în țara Asiriei vor veni, și cei ce se risipiseră în țara Egiptului se vor închina Domnului, în muntele cel sfânt, în Ierusalim.

28.

Dojană și înfruntare Samariei. Nu vă puneți nădejdea în iscusința oamenilor.

1. Vai ție, cunună mândră a bețivilor din Efraim! Vai ție, floare trecătoare care strălucești în găteala lor, pe creștetul văilor mănoase, dar pline de bețivi!

2. Iată, un dușman tare și puternic stă în slujba Domnului: ca un potop de

grindină, ca o năprasnă de vânt vijelios, ca o năvală de apă în șivoaie, răstoarnă totul la pământ.

3. Ea va fi călcată în picioare, cununa cea măreață a bețivilor din Efraim.

4. Iar floarea trecătoare care strălucește în diadema de pe vărfurile mănoase ale văii, va fi ca o smochină timpurie mai înainte de cules; cine o vede o ia și o mănâncă!

5. În ziua aceea Domnul Savaot va fi cunună strălucitoare și strălucită diademă pentru rămășița poporului său:

6. Insufla-va duh de dreptate celor ce stau la judecată, cu dreptate și tărie celor ce se luptă la porți.

7. Dar și aceștia sunt turburați de vin, și năuciți de băuturi ameteitoare. Preotul și profetul se clatină de beție, sunt zăpăciți de băutură, se împleticesc de multul vin băut, bat câmpii când proorocesc; se clatină când își rostesc hotărârile.

8. Toate mesele sunt pline de vătărituri și nu mai este nici un loc curat.

9. Dar tot ei zic: «Pe cine vrea să învețe el înțelepciunea și cui vrea să deștăinuască descoperiri? Desigur copiii deabia înțărcați și lăsați de curând de la sân.»

10. Și-și bat joc: Țau lațau, Țau lațau, cau lacau, cau lacau, zer șam, zer șam (poruncă peste poruncă, rânduială peste rânduială, îndreptare peste îndreptare, puțin ici, puțin colea).

11. Cu adevărat, prin limba celor gângavi și prin limbă streină va grăi poporului acestuia.

12. Domnul a rostit: «Iată odihna, să se odihnească cel care e obosit; iată înviarea!» Dar ei n'au voit să asculte.

13. Și cuvântul Domnului va fi pentru ei, într'adevăr: Țau lațau, Țau lațau, cau lacau, cau lacau, zer șam, zer șam (poruncă peste poruncă, rânduială peste rânduială, îndreptare peste îndreptare, puțin ici, puțin colea), ca să se ducă și să se împiedice poticnindu-se și să se sfărâme și în cursă să fie prinși!

14. Pentru aceasta, ascultați cuvântul Domnului, voi oameni batjocoritori, căpetenii ale poporului din Ierusalim!

15. Voi ziceți: «Noi am făcut legământ cu moartea și cu Șeolul făcut-am în-

voială: harapnicul văjăitor când va trece, nu ne va ajunge pe noi, fiindcă ue-am făcut din minciună adăpost și din înșelăciune ascunzătoare!»

16. Drept aceea așa zice Domnul Dumnezeu: «Pus-am în Sion o piatră, piatră de încercare, piatra din capul unghiului cea de mare preț, bine pusă în temelie; cel care se va bizui pe ea nu se va clătina!

17. Și voi face judecata dreptar și dreptatea voi face-o cumpănă. Și grindina va lua la vale adăpostul minciunii și potop de ape va da peste ascunzătoarea înșelăciunii.

18. Și legământul vostru cu moartea va fi stricat și înțelegerea voastră cu Șeolul va fi desfăcută. Când harapnicul văjăitor va trece, veți cădea sub el zdrobiți!

19. Ori de câte ori va trece, vă va lovi. Căci va trece în fiecare dimineață, ziua și noaptea, și numai cât veți auzi de el, vă va scutura groaza!

20. Căci patul va fi prea scurt ca să te întinzi în el și pătura prea îngustă ca să te învești cu ea.»

21. Căci Domnul se va scula, precum altădată în muntele Perațim, și se va întărâta ca în valea Ghibeonului, ca să săvârșească fapta sa, fapta sa ciudată, și să împlinescă lucrul său, lucrul său cel mai presus de fire.

22. Deci acum isprăviți cu batjocura, ca nu cumva lanțurile voastre să se îngreuiere și mai mult, căci de la Domnul Dumnezeu Savaot am auzit că prăpădul este hotărît să vie peste tot pământul!

23. Luați aminte și ascultați glasul meu; fiți băgători de seamă și ascultați graiul meu!

24. Oare în fiecă zi plugarul ară și seamănă, desfundă pământul și-l grăpează?

25. Nu vine el apoi, după ce i-a netezit fața, să samene meiul, să arunce în brazde chimenul, să pună grâul și orzul și alacul pe de margini?

26. Dumnezeuul lui îl învață și îi dă aceste rânduieli.

27. Meiul nu este treerat cu tăvălucul și roata tăvălucului nu trece peste chimen; ci meiul este bătut cu un toiag și chimenul cu o nuia.

28. Iese bobul de grâu zdrobit? Nicidecum! Grâul nu e treerat într'una! Și dacă treci cu roțile tăvălucului și cu caii peste el, de sfărâmat nu-l sfărâmi.

29. Și aceasta vine tot de la Domnul Savaot. Minunat e sfatul lui și mare este purtarea lui de grijă!

29.

Impresurarea și mântuirea cetății Ariel.

1. Vai ție Ariele, Ariele, cetate unde David și-a pus tabăra! Treacă an de an, șirul de praznice să se sfârșească!

2. Apoi voi impresura Arielul și va fi suspin și vaiet! Tu îmi vei fi cu adevărat jertfelnic al Domnului!

3. Ca David voi tăbări împrejurul tău, te voi înconjura cu șanturi și voi ridica valuri împotriva ta.

4. Tu vei fi năbușit și glasul tău va ieși ca din pământ; vorba ta va fi ca o șoaptă din țărână. Vocea ta va părea murmurul unei năluci ce iese din pământ, și, din colb, spusele tale ca un suspin se vor părea.

5. Mulțimea vrăjmașilor tăi va fi ca pulberea mărunță, ceata împilătorilor tăi ca pleava care zboară. Dar într'o clipă,

6. Fi-vei ajutat de Domnul Savaot, cu tunet, cu cutremur și cu năprasă mare, cu vijelie cumplită și cu flăcări de foc mistuitor!

7. Și ca un vis, ca o vedenie de noapte fi-va mulțimea de noroade luptătoare împotriva lui Ariel, care se războiesc cu el și cu cetatea lui și de jur-împrejur o impresora.

8. Intocmai ca și cel care visează că fi este foame și iată se deșteaptă tot cu pântecele gol, și ca cel căruia îi este sete și apoi se deșteaptă însetat și chinuit, tot așa se va întâmpla cu acele noroade luptătoare împotriva muntelui Sion!

9. Stați încremeniți și înmărmuriți, fiți orbi și orbi rămâneți! Imbătați-vă, dar nu de vin; clătinați-vă încoace și încolo, dar nu de băutura!

10. Căci Domnul a vărsat peste voi un duh de toropeală. El a închis ochii voștri, profeții, și capetele voastre, văzătorii, le-a acoperit cu vâl.

11. Drept aceea, orice descoperire a ajuns pentru voi ca scrisese dintr'o carte pecetluită. Dacă le dai cuiva care știe carte și-i zici: «Citește!», el îți răspunde: «Nu pot, căci cartea este pecetluită!»

12. Și dacă o dai cuiva care nu știe carte și-i zici: «Citește!», el îți va răspunde: «Nu știu carte!»

13. Și a zis Domnul: «Pentru că poporul acesta se apropie de mine și cu gura și cu buzele mă cinstește, dar cu inima stă departe, fiindcă cinstirea pentru mine nu este decât o rânduială omească, învățată pe dinafară,

14. De aceea face-voi pentru norodul acesta minuni fără seamăn. Înțelepciunea celor înțelepți va pieri și istețimea celor isteți se va ascunde.

15. Vai de cei adânci la ascuns planurile lor înaintea Domnului, ca faptele lor să se săvârșească la întuneric! Vai de cei care zic: «Cine ne vede? Cine ne știe?»

16. O, multa voastră stricăciune! Oare olarul trebuie socotit la fel ca lutul? Poate să zică scula făcută despre lucrător: «Nu m'a făcut el!», sau ulciorul să zică despre olar: «Ce se pricepe el!»?

17. Încă puțină vreme, și Libanul se va schimba în grădină și grădina va fi socotită pădure.

18. În vremea aceea, cei surzi vor auzi cuvintele cărții și ochii celor orbi vor vedea, fără umbră și fără întuneric;

19. Cei smeriți se vor bucura întru Domnul și cei săraci se vor veseli de Sfântul lui Israel.

20. Căci tiranul nu mai este și batjocoritorul a pierit, nimicitori au fost cei ce pândeau să facă rău,

21. Cei care dădeau vina pe nevinovat și întindeau în poartă curse judecătorului, și cu cârciobării răpeau dreptul celui cinstit.

22. Pentru aceasta, Domnul, care a răscumpărat pe Avraam, așa rostește către casa lui Iacob: «De aci încolo să nu se mai rușineze Iacob și fața lui să nu se mai îngălbenească.

23. Și atunci când vor vedea lucrul mâinilor mele în mijlocul lor, sfinți-vor numele meu, vor numi sfânt pe Sfântul lui Iacob și se vor teme de Dumnezeuul lui Israel.

24. Cei rătăciți cu duhul vor căpăta înțelepciune și cei cârtitori învățatură.»

30.

Sfaturi protivnice înțelegerii cu Egiptul.

1. «Vai de feciorii răzvrățiți», — zice Domnul, — «de cei ce plânesc fără de mine, și fac legăminte care nu sunt în duhul meu, și grămădesc păcate peste păcate!

2. Ei iau calea Egiptului, fără să mă întreb pe mine, și se duc să caute ajutor la Faraon și la umbra Egiptului să se adăpostească.

3. Pentru aceasta sprijinul lui Faraon va fi pentru voi rușine, și răs adăpostul la umbra Egiptului.

4. Cu toate că vovezii lui au ajuns la Toan și până la Hanes trimișii lui,

5. Toți laolaltă nedumeriți vor fi de acest norod fără folos, de nici un ajutor, de nici o trebuință, ci dimpotrivă de ocară și de răs.

6. Proorocie despre fiara cea mare de la miază-zi. Printr'o țară de prăpăd și de jale, cu lei și cu leoaice, cu năpârci și cu șerpi zburători, ei duc pe măgari avuțiile lor și pe cămile comorile lor, la un popor care nu le folosește la nimic.

7. Ajutorul Egiptului este deșertăciune, este nimica toată, pentru aceea îl numesc: «Balaurul cel amorțit».

8. «Acum du-te, scrie acestea pe o tăbliță și trece-le într'o carte, ca să fie mărturie veșnică pentru vremea de mai târziu,

9. Căci ei sunt popor de răzvrățiți, neam mincinos, care nu voiesc s'audă de legea Domnului!

10. Care zic proorociilor: «Nu mai vedeți nimic!» și văzătorilor: «Nu ne mai proorociți adevărul, ci spuneți-ne lucruri măgulitoare, și vedeți pentru noi amăgitoare vedenii!

11. Dați-vă laoparte din calea cea dreaptă, abateți-vă diu drum și luați din fața noastră pe Sfântul lui Israel!»

12. Pentru aceasta, așa zice Sfântul lui Israel: «Fiindcă voi ați disprețuit cuvântul acesta și ați nădăjduit în strămbătate și în neadevăr și ați nădăjduit numai în ele,

13. Pentru aceasta păcatul vostru va fi ca spărtura într'un zid înalt, care dintr'o dată și pe neașteptate se prăbușește ;

14. Ca un vas de lut care atât este de spart și de zdrobit fără milă, încât între cioburile lui nu se află nici măcar unul cu care să iei foc din vatră sau să aduci un strop de apă de la cișmea. »

15. Căci așa zice Domnul Dumnezeu, Sfântul lui Israel: « Dacă vă veți pocăi și vă veți astâmpăra, vă veți mântui; căci întru liniște și în bună nădejde stă vârtutea voastră ». Dar voi n'ați vrut să ascultați,

16. Ci ați zis: « Nu! Noi vom fugi călări pe cai! » De aceea trebuie să fugiți! Și iarăși ați zis: « Vom călări pe cai iuți ca vântul! » De aceea vor goni după voi, de zor, prigonitorii voștri!

17. O mie vor fugi de amenințarea unuia singur, și când vă vor amenința cinci mii, toți veți rupe-o de fugă până când veți rămănea ca o prăjină pe vârful muntelui și ca un steag pe vârful de deal.

18. Dar tocmai de aceea Domnul așteaptă să se milostivească spre voi, de aceea el se va ridica să vă arate îndurarea sa. Căci Domnul este Dumnezeu al dreptății: fericiții sunt cei care nădăjduesc într'insul!

19. Popor din Sion, care locuiești în Ierusalim, nu plânge! El se va milostivi la glasul strigătului tău și te va auzi degrabă!

20. Și Domnul îți va da ție pâinea necazului și apa nevoii, iar cei ce te povățuiesc nu se vor mai ascunde, ci ochii tăi vedea-vor pe dascălii tăi,

21. Și urechile tale vor auzi aceste cuvinte la spatele tău: « Iată calea, apucați pe ea! », fie că o ia la dreapta, fie că o ia la stânga.

22. Atunci, argintul care îmbracă idolii îl veți găsi spurcat și aurul care împodobeste chipurile turnate îl veți arunca drept necurat și veți zice: « Afară de aici! »

23. Și atunci el îți va da ploaie pentru sămănătura ta pe care vei sămăna-o pe pământ și pâinea pe care o va rodi țarina va fi gustoasă și hrănitoare. Turmele tale vor paște în ziua aceea pe pajști întinse.

24. Și boii și măgarii care lucrează pământul mânca-vor nutreț dat cu sare, trecut prin vânturătoare și prin ciur.

25. Atunci pe orice munte înalt și pe orice deal mare vor curge râulețe și pâraie de apă, în ziua marelui măcel, când turnurile vor cădea.

26. Și luna va străluci ca soarele, iar soarele străluci-va de șapte ori mai mult decât lumina a șapte zile, în ziua când Domnul va lega rănile poporului său și va tămădui zdreliturile lui.

27. Iată mărirea Domnului care vine de departe, mânia sa e foc și nor greu de fum: buzele sale sunt pline de urgie și limba sa e foc mistuitor!

28. Suflarea lui ca un șivoi năvalnic care ajunge până la gât; el vine să cearnă popoarele în sita pieririi și să pună în fălcile lor frâul rătăcirii!

29. Voi veți cânta atunci ca în noaptea prăznuirii unui praznic, și cu bucurie mare vă veți bucura, ca unul care purcede cu cântec de flaut să urce în muntele Domnului, la stânca lui Israel.

30. Și Domnul va slobozi glasul său cel puternic și va prăvăli brațul său, cu furie năprasnică, cu izbucnire de foc mistuitor, cu potop de ploaie cu grindină.

31. Astfel, la glasul Domnului, Asiria va tremura, în vreme ce Domnul o va pedepsi cu toiagul.

32. Și de fiecare dată când Domnul o va lovi cu toiagul muștrării, tipsiile ei harfele vor izbucni în cântece! Și necontent Domnul o va lovi cu brațu-i avântat.

33. Un cuptor de multă vreme este înfierbântat, hotărît pentru Moloch; vatra lui de foc e mare și largă; jăratice și lemne sunt din belșug. Suflarea Domnului, ca o vijelie de flăcări, îl va aprinde.

31.

Nădejdea în ajutorul Egiptului este deșartă.

1. Vai de cei ce se pogoară în Egipt după ajutor și se bizuiesc în caii lor și în mulțimea carelor își pun nădejdea și în puzderia călăreților, dar nu-și îndreptează privirea către sfântul lui Israel și nu întrebă pe Domnul.

2. Dar el este destul de înțelept ca să abată prăpădul și nu-și ia înapoi cuvintele. El se ridică împotriva casei celor fără de lege și nu sprijinește pe cei ce săvârșesc păcate.

3. Egiptul este om și nu Dumnezeu, caii lui sunt carne și nu duh. Când Domnul își va întinde mâna sa, ocrotitorul se va împiedica și ocrotitul va cădea, și amândoi împreună vor pieri!

4. Căci iată ce mi-a grăit Domnul: «Precum leul și puilul de leu răcnesc când au înhățat prada, și împotriva lor se adună toată ceata ciobanilor, dar ei nu se înfioară și nu se clintesc nici de zbiețele, nici de mulțimea care-i înconjoară, tot așa Domnul Savaot se va pogori să se războiască pe muntele Sionului și pe colina lui.

5. Ca păsările care se rotesc deasupra cuibului, așa Domnul Savaot va ocroti Ierusalimul, îl va acoperi, îl va apăra, îl va cruța și îl va scăpa.

6. Intoarceți-vă cu pocăință la acela de la care ați căzut atât de adânc, feciori ai lui Israel!

7. În vremea aceea, fiecare din voi veți urgisi idolii de argint și cei de aur pe care i-ați făcut cu mâinile voastre inovate.

8. Și Asiria va cădea în sabie, dar nu în sabie omenească, și nu sabia omenească va mânca-o. Va rupe-o la fugă de dinaintea săbiei, iar oștenii ei vor fi duși în robie!

9. Și stâncă ei se va topi de spaimă și principii ei vor fugi de sub steag», — zice Domnul, care-și are vatra sa în Sion și cuptorul său în Ierusalim.

32.

Stăruitoare îndemnuri la trezvie și pază cucernică.

1. În vremea aceea un împărat va stăpâni prin dreptate și voevozii vor cârmui după drepte pravili.

2. Și fiecare va fi ca un adăpost împotriva vântului, ca un liman împotriva ploii vijelioase, ca pâraiele de apă într'un pământ uscat și ca umbra unei stânci înalte într'un ținut secetos.

3. Ochii celor care văd nu vor fi închiși și urechile celor care aud vor fi ascultătoare.

4. Inima celor ușuratici va judeca sănătos și limba celor gângavi va grăi iute și deslușit.

5. Nebunului nu i se va mai zice că e de neam bun și celui viclean nu i se va spune mărinimos.

6. Căci nebunul grăiește nebunii și inima lui gândește la fărădelegi, cum să săvârșească ticăloșii, cum să mintă pe Domnul; pe cel lihnit de foame să-l lase întru flămânzirea lui și celor însetați să nu le dea să bea.

7. Uneltei celui mișel sunt ticăloase; el plâzmuește rele puneri la cale, ca să piardă pe cei sărmani și, prin cuvinte mincinoase, pe cel sărac la judecată.

8. Ci omul de neam bun cugetă lucruri cuviincioase și stăruiește în cuviința sa.

9. Femei fără de grijă, sculați-vă! Ascultați glasul meu! Fecioare încrezătoare, luați aminte la graiul meu!

10. Într'un an și câteva zile tremurați, voi încrezătoarelor, căci culesul va fi nimicit și strânsul nu se va mai face!

11. Tremurați, nepăsătoarelor, înfiorați-vă, încrezătoarelor, dezbrăcați-vă până la piele și încingeți-vă coapsele cu sac!

12. Bateți-vă în piept și plângeți: pentru țările cele frumoase, pentru podgoriile cele mănoase,

13. Pentru ogoarele poporului meu, unde cresc spinii și ciulinii, și pentru toate casele de petrecere din vesela cetate!

14. Căci palatele sunt pustii, cetatea cea plină de zgomot e năpustită, colina și turnul de strajă, acum paragină și vizuini, fi-vor, de aici înainte, loc de zburdare pentru măgari și loc de păscut pentru turme,

15. Până când se va turna nouă din Duhul cel de sus. Atunci pustiiul va fi ca o grădină cu pomi și grădina va fi socotită ca o pădure.

16. Atunci omenia va sălășlui în pustie și dreptatea va locui în livada cea cu pomi;

17. Pacea va fi rodul dreptății, roada dreptății va fi liniștea și nădejdea în veci de veci.

18. Atunci poporul meu va locui în loc de pace, în sălașuri de nădejde și în adăposturi fără grijă.

19. Dar pădurea va cădea de grindină, iar cetatea va fi smerită.

20. Fericiți sunteți voi, care sămănați în luncile tuturor apelor și lăsați să umble slobod boul și măgarul!

33.

Zdrobirea Asirienilor și despresurarea Ierusalimului.

1. Vai ție, pustiitorule care n'ai fost pustiit, prădătorule care n'ai fost încă prădat! Când vei sfârși de pustiit, vei fi pustiit, când vei sfârși de prădat, prădat vei fi și tu.

2. Doamne, miluește-ne, căci întru tine nădăjdum, fii ajutorul nostru în fiecare dimineață și mântuirea noastră în timp de strămtorare!

3. La glasul tunetului tău, neamurile fug; când tu te scoli, popoarele se risipesc.

4. Iară prada voastră va fi zvântată cum zvântează lăcustele și peste ea vor năvăli cum năvălesc cărăbușii.

5. Măreț este Domnul! El sălășluște în ceruri; el umple Sionul cu judecată și cu dreptate.

6. Atunci veni-vor peste tine zile statornice, belșug de bună pace, de înțelepciune și de cunoștință, și frica de Dumnezeu fi-va comoara ta.

7. Iată că locuitorii lui Ariel strigă pe ulițe, crainicii păcii plâng cu amar.

8. Drumurile sunt pustii, nici un trecător pe cale, fiindcă el a stricat legământul, disprețuește martorii și nu mai ține seamă de nimeni.

9. Țara e jalnică și veștedă; Libanul tânjește și se ofilește. Șaronul ajuns-a uscat ca un pustiu; Basanul și Carmelul își scutură frunzișul.

10. «Acum mă voi scula», — zice Domnul, — «acum mă voi proslăvi, acum mă voi înălța!»

11. Zămislit-ați fân și ați născut paie, și însăși suflarea voastră este foc care vă va mistui.

12. Popoarele arde-vor ca în cuptoare de var, ca spini tăiați care se mistue în foc!

13. Voi cei de departe, auziți ce am făcut, și voi cei de aproape, cunoașteți atotputernicia mea!»

14. Păcătoșii vor tremura atunci în Sion și pe cei fără de lege fiorul îi va cuprinde: «Care din noi poate să îndure focul nimicitor? Care din noi poate să stea lângă jarul cel nestins?»

15. Numai omul cel drept în calea sa și cel ce grăiește cuvinte de cinste, care disprețuește câștigul cel nedrept, cel ce-și ferește mâinile ca să nu primească nută și care-și astupă urechile când aude de fărădelegi și își pune vâl pe ochi, ca să nu mai vadă răul,

16. Acela va locui pe creste muntoase, și stâncile cele tari vor fi cetatea lui; pâine va avea la îndemână și apa nu-i va lipsi.

17. Ochii tăi vor privi pe împărat, în toată frumusețea lui, și o țară larg întinsă vor vedea;

18. Inima ta își va aduce aminte de aceste vremuri de groază: «Unde este logofătul, unde este vistiernicul, unde este cel ce prețaluia odoarele scumpe?»

19. Acest popor obraznic nu-l vei mai vedea, acest neam cu grai încâlcit, pe care nu poți să-l înțelegi, care bolborosește o limbă de nepătruns;

20. În schimb, vei vedea Sionul, cetatea praznicelor noastre; ochii tăi vor privi Ierusalimul, loc tihnit, cort bine statornicit, ai cărui țărushi nu se mai pot scoate și ale cărui frânghii nu se mai pot rumpe.

21. Ci Domnul este între noi, aici, cu toată măreția sa, ca și cum noi am sta în loc înconjurat cu fluvii largi ca Nilul, pe care nu trece nici un caic cu vâsle, pe care nu se avântă nici o corabie crăiască.

22. Domnul este judecătorul nostru, Domnul este căpetenia noastră, Domnul este împăratul nostru, el ne va mântui!

23. Frânghiile tale s'au slăbit și ele nu mai sprijină catargul, nici nu țin neclintit steagul. Atunci se va împărți o mare pradă și șchiopii vor avea parte de jaf.

24. Nimeni dintre locuitori Sionului nu va mai zice: «Sunt bolnav!» Și poporului care-l locuște ierta-i-se-vor păcatele.

34.

Judecata neamurilor închipuită în osândirea Edomului.

1. Apropiati-vă, voi neamuri, și ascultați, și, voi popoare, luați aminte; să asculte pământul și plinătatea lui, lumea și toate odraslele ei!

2. Căci întărit este Domnul împotriva noroadelor, aprins de mânie împotriva oștirii lor. El le dă pieirii și hotărăște pentru cle zi de măcel.

3. Morții lor fi-vor aruncați pe câmp, stârvurile lor greu vor mirosi și de sângele lor munții se vor topi și se vor desface toate colinele.

4. Cerurile se vor strânge ca un sul de carte și toată oștirea lor va cădea, cum cad veștedele frunze de viță și cele de smochin.

5. Căci de mânie s'a îmbătat în ceruri sabia Domnului și iată că peste Edom coboară și peste norodul hărăzit pedepsei.

6. Și sabia Domnului este plină de sânge și sătulă de grăsime, de sânge de miei și de țapi, de grăsimea răunchilor de berbeci. Căci Domnul grămădește jertfe la Bosra și mare măcel în țara lui Edom.

7. Bivolii vor cădea, împreună cu ei și boii cu taurii. Și pământul se va îmbăta de sângele lor și pulberea se va plămădi cu grăsime.

8. Căci aceasta este ziua de răzbunare a Domnului, an de răsplătire pentru pricina Sionului!

9. Răurile în păcură se vor prefăce în pulberea în pucioasă. Țara lui, prefăcută în păcură, va arde zi și noapte.

10. Niciodată nu se va mai stinge în veaci de veaci și din neam în neam înălța se-vor vâpăia și fumul. Pe veaci pustiu el va rămânea și nimeni pe-acolo nu va mai trece.

11. Pelicanul și ariciul se vor sălășlui acolo; bufnița și corbul vor fi la ei acasă. Și Domnul va întinde peste el frânghia nimicirii și cumpăna pustiirii.

12. Nu va mai fi acolo nici un regat, ca ei să sue pe tron un rege, și toți voveozii lui vor fi dați pieirii.

13. În palatele lui spini se vor înălța; urzici și scaieți: în turnurile dărămate. Sălășul șacalilor aici va fi, și adăpostul struților.

14. Acolo se vor întâlni pisici sălbatice și câini, și făpturi omenești cu chip de țap avea-vor acolo diicul lor. Acolo zăbovi-vor ielele și stafiile și-și vor face locul de odihnă.

15. Acolo șarpele cuiubul își va face, ouă va pune în el, va cloci și va scoate pui, la umbra dărămăturilor. Acolo se vor strânge vulturii, stoluri-stoluri.

16. Cercetați cartea Domnului și citiți că nimic din toate acestea nu lipsește, căci gura Domnului a poruncit și suflarea lui le-a adunat.

17. El singur a aruncat sorții și mâna lui, cu funia, pământul le-a împărțit. Pe veci ci stăpâni-l-vor și în el vor locui.

35.

Fericita vreme a dezrobirii lui Israel; preamărirea păcii și a prefacerilor viitoare.

1. Pustiul și țarina uscată să tresalte de bucurie! Bărăganul să se veselească și să odrăslească, înflorind din belșug ca brândușa de toamnă!

2. Și de flori să se acopere și să se bucure și să izbucnească în chiote și în cântece! Și de măreția Libanului să aibă parte și de mândra podoabă a Carmelului și a câmpiei Șaronului! Vedca-vor strălucirea Domnului, privi-vor slava Dumnezeului nostru!

3. Drept aceea, inzdrăveniți-vă, voi mâini istovite, și întăriți-vă, voi genunchi tremurători!

4. Spuneți celor cu inimă șovăitoare: Fiți bărbătoși și fără frică! Uitați-vă! Dumnezeul vostru vine! Răzbunarea vine și răsplata lui Dumnezeu! El însuși vine să vă aducă mântuirea!

5. Atunci se vor deschide ochii celor orbi și urechile celor surzi se vor destupa.

6. Atunci sări-va șchiopul ca cecrul și limba celui mut va tresălta dezlegată. Atunci izvoare de apă țâșni-vor în pustie și șivoaie în bărăgan.

7. Atunci ținutul ars de soare se va prefăce în heleșteu și ogorul însetat în

șirag de izvoare; prin locurile unde se adăposteau șacalii va fi șes, cu trestie și cu papură.

8. Și va mai fi acolo o cale înaltă, un drum care se va numi «Drumul sfânt»; nimeni necurat nu va călca pe el, căci va fi numai drumul poporului meu. Cine va umbla pe calea aceasta, fie el și sărac cu duhul, nu se va rătăci.

9. Nici un leu nu se va dovedi, acolo, nici o fiară sfâșietoare nu va călca pe drum, nimic din toate acestea nu va fi; și numai cei mântuiți vor umbla pe calea aceea.

10. Căci pe ea vor veni înapoi cei răscumpărați de Domnul și se vor întoarce în Sion, cu cântări și cu jocuri; veșnică veselie va încununa fruntea lor. Voie bună și bucurie trainică vor dobândi, iar întristarea și suspinarea fugi-vor de la ei.

36.

Frântură istorică : năvala lui Sanherib.

1. Și în anul al paisprezecelea al regelui Iezechia, Sanherib, împăratul Asiriei, a pornit cu război împotriva cetăților întărite ale Iudei și le-a cuprins.

2. Și împăratul Asiriei a trimis pe Rabșache cu mare ostire, din Lachiș la Ierusalim, împotriva regelui Iezechia. Rabșache tăbări lângă canalul de apă al iazului de sus pe drumul spre «Țarina Abagiului».

3. Atunci ieși întru întâmpinarea lui, Eliachim, feciorul lui Hilchia, căpetenia cea peste palatul regelui, și Șebna secretarul și Ioah cronicarul, feciorul lui Asaf.

4. Și Rabșache a grăit către ei: «Spuneți lui Iezechia: Așa zice împăratul cel mare, împăratul Asiriei: Ce însemnează această dărzenie pe care o arăți?»

5. Crezi tu că vorbele goale slujesc de sfaț și de bărbăție în luptă? În cine ți-ai pus nădejdea, de te-ai răzvrătit împotriva mea?

6. Negreșit, ți-ai pus nădejdea în acest băț frânt de trestie, în Egipt, care intră în mâna oricui se sprijină în el și i-o străpunge. Așa se arată Faraon, împăratul Egiptului, tuturor celor care se bizuiesc pe el!

7. Și dacă îmi veți zice: «În Domnul Dumnezeuul nostru ne-am pus nădejdea noastră», oare nu este aceasta Dumnezeuul a cărui închinare pe dealurile înalte și ale cărui altare le-a desființat Iezechia, când a poruncit în Iuda și în Ierusalim: «Să vă închinați numai înaintea acestui jertfelnic!»?

8. Și acum fă acest rămășag cu stăpânul meu, împăratul Asiriei: Eu îți voi da ție două mii de cai, numai să ai tot atâția călăreți care să-i încalce!

9. Cum ai putea tu să dai piept măcar cu unul din cei mai mici slujitori ai stăpânului meu? Și de aceea ți-ai pus nădejdea în Egipt pentru care de război și pentru călăreți.

10. Și crezi tu că fără voia Domnului m'am suit eu în această țară ca s'o pustiesc? Domnul mi-a spus: «Sue-te în ținutul acesta și-l pustiește!»

11. Atunci Eliachim, Șebna și Ioah răspunseră lui Rabșache: «Grăiește robilor tăi în grai arameian, căci noi îl înțelegem, și nu ne grăi limba iudaică, înaintea norodului care stă pe ziduri!»

12. Dar Rabșache a întâmpinat: «Oare către stăpânul tău și către tine m'a trimis stăpânul meu să dezvăluiesc solia aceasta? Oare nu mai degrabă către oamenii care stau pe ziduri și care vor fi siliți să-și mănânce împreună cu voi scărna și să-și bea udul?»

13. Și s'a ridicat Rabșache și a strigat cu glas mare, în limba iudaicească, și a zis: «Ascultați cuvintele marelui împărat, împăratul Asiriei!»

14. Iată ce vă spune împăratul: Să nu vă amăgească Iezechia, căci el nu va putea să vă scape!

15. Și, tot așa, să nu vă facă Iezechia să nădăjduiți în Domnul, zicând: «Domnul ne va mântui și cetatea aceasta nu va cădea în mâna împăratului Asiriei!»

16. Nu ascultați pe Iezechia, căci iată ce zice împăratul Asiriei: «Faceți pace cu mine și fiți supușii mei, și fiecare să mănânce din via și din smochinul său și să bea apă din fântâna sa,

17. Până ce voi veni ca să vă duc într-o țară ca țara voastră, țară cu grâu și cu vin, cu bucate și cu podgorii.

18. Și Iezechia să nu înșele credința voastră, și să zică: « Domnul ne va mântui! » Oare dumnezeii neamurilor au mântuit fiecare țara lui din mâna împăratului Asiriei?

19. Unde sunt dumnezeii Hamatului și ai Arpadului și ai Sefarvainului? Și unde sunt cei ai Samariei? Scăpat-au ei oare Samaria din mâinile mele?

20. Care din toți dumnezeii țărilor acestora au scăpat țara lor din mâna mea? Si atunci o să poată Domnul Dumnezeuul vostru să mântuiască Ierusalimul din mâna mea? »

21. Ci ei tăcură și nu-i răspunseră nici un cuvânt, căci era porunca regelui care spunea: « Să nu-i răspundeți! »

22. Atunci Eliachim, feciorul lui Hiltchia, mai marele peste palatul regelui, și Șebna secretarul și Ioah cronicarul, feciorul lui Asaf, au venit la Iezechia și, rupându-și haincle, i-au spus unul câte unul cuvintele pe care le grăise Rab-sache.

37.

Cumpenele Regelui Iezechia.

1. Și când a auzit regele Iezechia cuvintele acestea, și-a rupt veșmintele, s'a îmbrăcat cu sac și a intrat în templul Domnului.

2. Și a trimis pe Eliachim, cel de peste palatul său, și pe Șebna secretarul și pe cei mai bătrâni preoți îmbrăcați în sac, la proorocul Isaia, fiul lui Amos,

3. Și au zis către el: « Așa grăiește Iezechia: Ziua aceasta este zi de strămtorare, de pedeapsă și de oropsire, căci pruncii sunt gata să iasă din pântecel maicii lor, dar putere de născut nu mai au.

4. Poate că Domnul Dumnezeuul tău auzi-va cuvintele lui Rab-sache, pe care l-a trimis împăratul Asiriei, stăpânul său, ca să facă de ocară pe Dumnezeuul cel viu și poate că îl va pedepsi pentru cuvintele pe care Domnul Dumnezeuul tău le-a auzit; iar tu înalță rugăciuni pentru ră-mășița care se mai află! »

5. Și au intrat dregătorii regelui Iezechia la proorocul Isaia,

6. Și le-a zis Isaia: « Iată ce să răspun-deți stăpânului vostru: Așa grăiește Dom-

nul Dumnezeu: « Nu te teme de cuvintele pângăritoare pe care le-ai auzit din partea slujitorilor împăratului Asiriei.

7. Iată, voi pune în el această însuflare că, primind o veste, se va întoarce în țara lui și acolo îl voi prăvăli în ascuțișul săbiei. »

8. Și s'a întors Rab-sache și a găsit pe împăratul Asiriei: prins cu împresurarea Libnei; căci aflase că a plecat din Lachiș.

9. Atunci împăratul Asiriei a primit vestea că Tirhaca, împăratul Etiopiei, pornise împotriva lui; și iarăși a trimis soli către Iezechia cu această solie:

10. « Așa să ziceți lui Iezechia, regele Iudei: Să nu te înșele Dumnezeuul tău, în care nădăjduiești, și să crezi că nu va da Ierusalimul în mâna împăratului Asiriei.

11. Iată, tu însuși ai auzit ceea ce au, făcut împărății Asiriei tuturor țărilor și cum le-au nimicit. Și atunci cum vei putea să scapi tu singur?

12. Oare dumnezeii lor au mântuit popoarele pe care le-au nimicit părinții mei: Gozanul, Haranul, Rețeful, pe fiii lui Eden din Telasar?

13. Unde este regele Hamatului, regele Arpadului, regele cetății Sefarvaim, al Henei și al Ivei? »

14. Atunci Iezechia luă scrisoarea din mâna trimișilor și o citi. Apoi el intră în templul Domnului și o întinse desfăcută înaintea Domnului.

15. Și s'a rugat Iezechia către Domnul, și a zis:

16. « Doamne Savaot, Dumnezeuul lui Israil, care stai pe heruvimi, numai tu singur ești Dumnezeu al tuturor împărățiilor de pe pământ! Tu ai făcut cerul și pământul!

17. Pleacă, Doamne, urechea ta și deschide, Doamne, ochii tăi și vezi și ia aminte la cuvintele lui Sanherib, pe care le-a trimis ca să facă de batjocură pe Dumnezeuul cel viu.

18. Cu adevărat, Doamne, împărății Asiriei au nimicit toate neamurile și țările lor;

19. Și pe dumnezeii lor i-au ars în foc, dar ei nu sunt dumnezei, ci lucruri de mâini omenești: lemn și piatră; pentru aceea ei i-au nimicit.

20. Ci acum, Doamne Dumnezeul nostru, mântuește-ne din mâna lui, ca să știe toate împărățiile pământului că tu singur ești Dumnezeu!»

21. Și a trimis Isaia, fiul lui Amos, către Iezechia să-i spună: «Așa zice Domnul Dumnezeul lui Israel, căruia te-ai rugat în pricina cu Sanherib, împăratul Asiriei:

22. Iată hotărîrea pe care a rostit-o împotriva lui: «Te disprețuești și îți bate joc de tine fecioara, fiica Sionului; în dosul tău elatină din cap fiica Ierusalimului!

23. Pe cine ai ocărît și ai hulit și împotriva cui ai ridicat glasul tău și ai semețit ochii tăi? Împotriva Sfântului lui Israel!

24. Prin slujitorii tăi hulit-ai pe Domnul și ai zis: «Cu care multe urca-voi pe vârfurile munților, pe cele mai falnice piscuri ale Libanului! Tăia-voi cedrii cei falnici și fruntea chiparoșilor și voi ajunge pe cele mai înalte culmi și în cel mai nepătruns desis de codru,

25. Căci eu sunt cel ce am săpat fântâni și am băut apă și am zvântat sub pașii mei toate canalele Egiptului!»

26. Oare tu nu înțelegi că din vremi străvechi am pregătit aceasta, din veac de veac le-am hotărît și acum le aduc la îndeplinire? Că tu, adică, era să pustiști și în ruină să prefaci cetățile cele întărite;

27. Iar cei ce locuiau în ele, istoviți de orice putere, să rămână spăimântați și aiuriți și să fie ca iarba câmpului, ca pajiştea cea verde, ca iarba de pe acoperisuri și ca un lan de grâu ars de soare mai înainte de a da în spic.

28. Știu când te scoli și când te culci, toate faptele tale îmi sunt cunoscute.

29. Întărătarea ta împotriva mea, trufia ta ajuns-au până la urechile mele. Pune-voi inelul meu în nasul tău și frâul meu în gura ta și te voi întoarce pe calea pe care ai venit!

30. Iar pentru tine, Iezechia, acesta va fi semnul: anul acesta să măncați din otava de crește pe ogoare, anul cel de-al doilea din ceea ce crește de la sine, iar în al treilea an sămănați, secerăți, sădiți vii și măncați din rodurile lor.

31. Și rămășița care va scăpa din neamul lui Iuda își va înfige rădăcini în jos și va face rod în sus.

32. Căci din Ierusalim va ieși o rămășiță și din muntele Sionului cei scăpați cu viață. Râvna Domnului Savaot va face aceasta.

33. Pentru aceasta, așa zice Domnul către împăratul Asiriei: Nu va intra în această cetate și nu va arunca nici o săgeată. Nu va porni împotriva ei cu scut și nu va înconjura-o cu valuri de pământ.

34. Pe calea pe care a venit se va întoarce și nu va intra în cetatea aceasta», — zice Domnul.

35. «Apăra-voi cetatea aceasta și o voi mântui pentru mine și pentru David sluga mea!»

36. Și a pornit fingerul Domnului și a bătut oastea Asiriei: o sută optzeci și cinci de mii de ostași; iar dimineața la sculare, toți erau morți, polog.

37. Atunci Sanherib, împăratul Asiriei, a ridicat tabăra și a plecat și s'a oprit la Ninive.

38. Și pe când el se închina în templul lui Nisroc, dumnezeul său, Adramelec și Șarețer, feciorii săi, l-au ucis cu sabia și ei au fugit în ținutul Ararat. Iar Asarhadon, fiul lui, a domnit după el.

38.

Boala și tămăduirea lui Iezechia.

1. În vremea aceea Iezechia s'a îmbolnăvit de moarte. Și a intrat la el Isaia, fiul lui, Amos, și i-a zis: «Așa grăiește Domnul: Pune rânduială în casa ta, căci vei muri și vei isprăvi cu viața.»

2. Atunci s'a întors Iezechia cu fața la perete și s'a rugat Domnului:

3. «O, Doamne! Adu-ți aminte că am umblat înaintea ta cu credință și cu inimă curată, săvârșind ceea ce este plăcut înaintea ochilor tăi!» Și a izbucnit Iezechia în hohote de plâns.

4. Și a fost cuvântul Domnului către Isaia și i-a zis:

5. «Du-te și zi lui Iezechia: Așa grăiește Domnul Dumnezeul lui David, tatăl tău: Ascultat-am rugăciunea ta, văzut-am

lăcrămile tale; iată, voi adăuga la viața ta încă cincisprezece ani.

6. Și din mâna împăratului Asiriei te voi mântui pe tine și cetatea aceasta și voi ocroti-o.

7. Și iată semnul care ți se va da ție de la Domnul că el va împlini cuvântul său.

8. Iată, voi întoarce înapoi umbra cu atâtea linii, pe care soarele le-a străbătut pe ceasornicul lui Ahaz, cu zece linii. » Și soarele s'a dat înapoi cu zece linii pe care le străbătuse.

9. Rugăciunea lui Iezechia, regele Iudei, când a căzut bolnav și s'a tămăduit de boala lui.

10. « Atunci eu am zis: În miezul vieții mele, trebuie să mă pogor la porțile împărăției celor morți; răpiți mi-au fost anii ce-ar fi fost să mai trăiesc.

11. Nu voi mai vedea pe Domnul în pământul celor vii; și oameni eu nu voi mai privi în lumea cea de răposați locuită.

12. Casa mea e doborâtă și spulberată departe de mine, ca o colibă de ciobani. Ca un țesător, făcut-am sul viața mea. El taie pânza vieții mele din rostul itelor! De dimineața până seara, tu ai sfârșit cu mine.

13. Strig după ajutor până dimineața. Ca un leu boala îmi sfărâmă oasele mele! De dimineața până seara, tu ai sfârșit cu mine!

14. Ca o rândunea, ca un cocor, așa mă tânguesc; ca o porumbiță, așa guresc de durere. Ochii mei se usucă tot căutând în sus. Doamne, sunt în mare cumpănă, nu mă lăsa!

15. Ce să mai grăiesc? El mi-a dat de știre și a și îndeplinit-o! Tihnit voi petrece toți anii vieții mele cu toată amărăciunea sufletului meu!

16. Doamne! În tine stă nădejdea inimii mele! Tu ai pus la încercare viața mea, dar m'ai tămăduit și mi-ai dat viață nouă.

17. Iată că amara suferință s'a schimbat în sănătate. Tu ai cruțat viața mea de adâncul mistuitor! Tu ai aruncat înapoi ca toate păcatele mele!

18. Căci iadul nu te va lăuda și moartea nu te va proslăvi; cei ce se pogoară în mormânt nu mai nădăduesc în harul său.

19. Cel viu, cel viu te laudă ca mine astăzi. Părinții învață pe copii credințioșia ta.

20. Mântuiescă-ne Domnul! Și vom cânta din harfă, toate zilele vieții noastre în templul Domnului! »

21. Și a zis Isaia: « Luați o turtă de smochine și întindeți-o pe rană, ca să se leuciască! »

22. Atunci a întrebat Iezechia: « Care va fi semnul că pot să mă sui iarăși în templul Domnului? »

39.

Solia lui Merodac-Baladan.

1. În vremea aceea, Merodac-Baladan, fiul lui Baladan, împăratul Babilonului, a trimis scrisori și un dar lui Iezechia, căci auzise că a fost bolnav și s'a făcut sănătos.

2. Și s'a bucurat pentru ele Iezechia și a arătat solilor vistieria sa: argintul, aurul, mirezmele și untdelemnul cel bun, și toată strânsura lui de arme și tot ce se afla în vistierile sale, încât n'a rămas nimic în palatul lui și în tot cuprinsul gospodăriei lui pe care Iezechia să nu-l fi arătat.

3. Atunci a zis proorocul Isaia către regele Iezechia: « Ce spuneau oamenii aceștia și de unde au venit ei la tine? » Și a răspuns Iezechia: « Au venit dintr'o țară depărtată, din Babilon ».

4. Și l-a mai întrebat: « Ce au văzut în palatul tău? » Și a zis Iezechia: « Au văzut toate câte sunt în gospodăria mea, încât n'a rămas nimic ca să nu le fi arătat în vistierile mele ».

5. Și a zis Isaia către Iezechia: « Ascultă ceea ce grăiește Domnul Savaot!

6. « Iată că vor veni zile, când tot ce au agonisit părinții tăi până astăzi va fi dus în Babilon și nu va rămânea nimic », — zice Domnul.

7. « Și din feciorii care vor ieși din tine și-i vei neapăta, de asemeni vor lua, să fie slujitori la curtea împăratului din Babilon! »

8. Și a zis Iezechia lui Isaia: « Bun este cuvântul Domnului pe care l-ai grăit! » Căci, se gândea el: « Numai să fie pace necurmată în vremea domniei mele! »

40.

Slăvit foarte este Domnul cel ce se proslăvește întru mântuirea poporului său.

1. « Mângâiați, mângâiați pe poporul meu », — zice Dumnezeuul vostru.

2. « Imbărbătați Ierusalimul și-i strigați: « Munca de rob s'a isprăvit, fără-delega a fost ispășită, fiindcă pedeapsă îndoită a luat din mâna Domnului, pentru toate păcatele sale ».

3. Un glas strigă în pustie: « Gătiți calea Domnului, pregătiți, în pustie, cărarea Dumnezeuului vostru.

4. Toată valea să se umple și tot muntele și dealul să se netezească, și toate povârnișurile să ajungă cale nededă și toate crestele stâncoase: vale adâncă.

5. Atunci se va arăta slava Domnului și toată făptura va vedea mântuirea lui Dumnezeu, căci gura Domnului a grăit. »

6. Un glas îmi zice: « Propoveduește ! » Și eu întreb: « Ce să propoveduesc ? Toată făptura este ca iarba și toată mărirea ei ca floarea câmpului !

7. Se usucă iarba și floarea se vestejește, căci Duhul Domnului a trecut peste ea. Cu adevărat, poporul este iarbă ;

8. Iarba se usucă și floarea se vestejește, iar cuvântul Dumnezeuului nostru rămâne în veac ! »

9. Sue-te pe pisc de munte, sol de bucurie al Sionului, înalță glasul tău cu putere, sol de bucurie al Ierusalimului, ridică glasul și nu te teme ! Spune cetăților lui Iuda: « Iată Dumnezeuul vostru !

10. Iată, Domnul Dumnezeu vine ca un viteaz și brațul lui supune tot. Iată că plata biruinței lui este cu el și răsplata izbânzii merge înaintea lui.

11. Ca un păstor care paște turma sa, aduna-va mieii cu brațul său și îi va purta la sânul său, și pe cele ce alăptează le va mâna la staul de odihnă. »

12. Cine a măsurat apele cu căușul pumnului și cine a socotit cu cotul întinsul cerului ? Cine a pus în baniță pulberea pământului ? Cine a cântărit muniți cu cântarul și colinele cu balanța ?

13. Cine a cuprins Duhul Domnului și cine l-a sfătuit pe el, ca sfetnic ?

14. Cu cine s'a sfătuit el ca să judece bine și să învețe căile dreptății, să învețe știința și calea înțelepciunii s'o cunoască ?

15. Iată, neamurile sunt ca o picătură de apă într'o vadră, ca un fir de pulbere într'un cântar. Iată, țărmurile și ostroavele el le spulberă ca pe un firice: de colb !

16. Libanul nu ajunge pentru focul de la altarul său și toate sălbăticiunile Libanului nu ajung pentru arderile sale de tot.

17. Toate popoarele sunt ca o nimica înaintea lui ; ele prețuesc în fața lui ca o suflare.

18. Cu cine veți asemena voi pe Dumnezeu și ce chip veți pune lângă el care să fie asemenea lui ?

19. Oare idolul cel turnat ? Acesta a fost turnat de făurar, iar argintarul l-a îmbrăcat cu aur și l-a împodobit cu lănișoare turnate.

20. Cine este prea sărac alege un lemn care nu putrezește ; apoi își caută un meșter dibaci ca să-i facă un idol cioplit, astfel cumpănit să nu se răstoarne.

21. Nu băgați voi de seamă ? Nu auziți voi ? Nu vi s'a spus oare de la început ? Nu prindeți voi ce vă învață înțemeierea lumii ?

22. El este cel ce șade deasupra cerului pământesc, pe când locuitorii pământului sunt mici ca niște lăcuste ; el întinde cerurile ca un zăbranic și le desface ca un cort de locuit.

23. El preface pe principii în pulbere și pe judecătorii pământului îi face nimic toată.

24. Abia sunt sădiți, abia sunt sămănați, tulpina lor deabia a prins rădăcini în pământ, și el suflă peste ei și îi usucă ! Și vijelia îi spulberă ca pe pleavă !

25. « Cu cine mă asemănați voi și cu cine pot să fiu asemenea ? » — zice Sfântul.

26. Ridicați ochii în sus și priviți : Cine le-a zidit acestea toate ? Acela care scoate oștirea lor cu număr și pe toate le cheamă pe nume ; acela căruia, prin mărirea puterii sale și prin neasemănata-i tărie, nici una nu-i scapă de sub poruncă ! »

27. Pentru ce zici tu, Iacobe, pentru ce grăiești tu, Israile : « Calea mea este

ascunsă Domnului; dreptul meu este trecut cu vederca de Dumnezeu meu!»

28. Nu știi tu, sau n'ai auzit tu că Domnul este Dumnezeu veșnic, care a făcut marginile pământului, care nu se obosește și nici nu-și slește puterea; că înțelepciunea lui este fără fund?

29. El dă tărie celui obosit și celui slab fi dă putere mare.

30. Cei tineri se obosesc, își risipesc puterile și vitejii luptători putea-vor să se poticnească,

31. Înăsa cei ce nădăduesc în Domnul își vor înnoi puterea lor; aripi le vor crește ca ale vulturului; vor alerga și nu vor osteni, vor merge necontent și nu vor obosi.

41.

Domnul este cel ce scoate pe Israel din făgașul păcatelor și al nenorocirilor.

1. «Tăceți înaintea mea, voi țărături și ostroave, și noroadele să-și primenească puterile! Să se apropie și să grăiască; apoi împreună să intrăm la judecată!

2. Cine a ridicat din Răsărit pe acela pe care biruința îl întâmpină pas cu pas? Cine i-a dat în stăpânire popoare și i-a supus împărați? Cu sabia lui îi face zob, și cu arcu îl risipește ca paiele mărunte.

3. El îi urmărește, neatins, nevătămat, și trece pe căi pe unde picioarele lui n'au mai mers.

4. Cine a făcut aceasta și cine a pus-o la cale? Acela care dintru început a chemat neamurile la viață: Eu, Domnul, cel care sunt întâiul și la cei din urmă tot același!»

5. Ostroavele îl văd și sunt cuprinse de spaimă, marginile pământului se cutremură, se apropie și vin încoace.

6. Fiecare se îndeamnă unul pe altul și-și zic: «Curaj!»

7. Turnătorul îmbărbătează pe giuvaeriu și cel ce bate aurul cu ciocanul pe cel ce bate pe nicovală, zicând: «Imbinarea este bună». Și îl întărește cu cuie, ca să nu se răstoarne.

8. «Dar tu, Israele, sluga mea, Iacobe, pe care te-am ales, sămânța lui Avraam, iubitul meu,

9. Pe tine te-am smuls din cele mai depărtate margini ale lumii și te-am chemat din cele mai de departe colțuri, și ți-am zis: «Tu ești robul meu, pe tine te-am ales și nu te-am lepădat;

10. Nu te teme, căci eu voi fi cu tine, nu privi cu spaimă, căci cu sunt Dumnezeu tău. Eu îți voi da putere și te voi ocroti, și dreapta mea cea tare te va sprijini!

11. Iată că se vor rușina și de ocară se vor face toți cei ce se încruntă la luptă împotriva ta; toți vor fi nimiciți și vor pieri cei ce se fac vrăjmașii tăi!

12. Căuta-vei și nu vei găsi pe cei ce te urăsc pe tine și ca o nimica vor fi cei ce vor voi să se lupte cu tine.

13. Căci eu, Domnul Dumnezeu tău, îți voi întări dreapta ta și îți voi zice: «Nu te teme, căci eu sunt ajutorul tău!»

14. Nu-ți fie frică, vierme al lui Iacob, viermișor al lui Israel, căci eu voi fi ajutorul tău», — zice Domnul, Mântuitorul tău și Sfântul lui Israel.

15. «Iată, voi face din tine grapă cu dinți, ascuțită și nouă. Grăpa-vei peste munți și-i vei prefacc în pulbere și văile în pleavă mărunță.

16. Tu le vei vântura, vântul le va lua și vijelia le va risipi. Iar tu te vei bucura întru Domnul și întru Sfântul lui Israel te vei preamări!

17. Cei săraci și obijduți caută apă, dar nu o găsesc; limba lor este uscată de sete. Eu, Domnul lor, îi voi auzi; cu, Dumnezeu lui Israel, nu-i voi părăsi! 18. Pe dealuri pleșuve voi slobozi râuri, și izvoare în mijlocul văilor voi trimite; pustiul îl voi preface în iaz și pământul uscat în șirag de fântâni.

19. Sădi-voi în pustie cedri, salcâmi, mirți și măslini, și în locuri neumbrate chiparoși, ulmi și molifiți, laolaltă;

20. Ca să vadă și să se încredințeze și să cerceteze și să priccapă cu toții, că mâna Domnului a făcut aceasta și că Sfântul lui Israel le-a zidit!»

21. «Veniți și vă apărați pricina voastră», — zice Domnul, — «aproțiați-vă cu dovczile voastre», — zice Împăratul lui Iacob.

22. «Să se apropie și să ne spună ceea ce va fi! Dar mai întâi, ce-a fost mai

înainte și cum a fost, aceasta să ne spuneti, ca să cercetăm cu deamăruntul și apoi să iscodim și viitorul pe care-l proorociți și vom vedea ce este.

23. Vestiți cele ce vor fi în vremea cea de apoi, ca să ne încredințăm că sunteți dumnezei! Haidem! Bine sau rău: facți ca să vă privim și să ne minunăm de voi!

24. Dar iată că lucrarea voastră este nimic și nimic sunteți și voi, și vrednic de urgie este cel ce vă alege!

25. De la miez-noapte am stărnit pe un om și vine; l-am chemat pe nume din latura de răsărit. El calcă pe principii, ca tina, în picioare, cum frământă olarul pământul bun de oale. »

26. Cine ni l-a proorocit și cine ni l-a făcut cunoscut mai dinainte ca să putem să zicem: « A avut dreptate! » Dar nimeni nu l-a vestit, nimeni n'a grăit, nici n'a auzit vreodată cuvintele voastre.

27. Cel dintâi eu am zis Sionului: « Iată-i, iată-i! », și Ierusalimului am adus veste nouă.

28. Dar privesc și nu este nimeni; printre ei nu se află nici un profet. Eu îi întreb: « Unde vine el? » Dar ei nu răspund nimic!

29. Drept aceea toți sunt nimic, lucrările lor deșertăciune, idoli lor sunt vârnare de vânt!

42.

Robul Domnului cel ales, cel ce luminează popoarele.

1. Iată sluga mea pe care o sprijin, alesul meu, întru care binevoiește sufletul meu. Pus-am peste el Duhul meu și el va propovedui noroadelor legea mea.

2. Nu va striga, nici nu va grăi tare, și în piețe nu se va auzi glasul lui.

3. Treestia frântă n'o va zdrobi și festila fumegândă n'o va stinge. El va propovedui legea mea cu credință;

4. El nu va obosi și nu-și va irosi puterile, până ce nu va așeza legea pe pământ; căci învățătura lui o așteaptă toate îndepărtatele ținuturi.

5. Așa grăiește Domnul Dumnezeu, care a făcut cerurile și le-a întins, care a ur-

zit pământul și toate rodurile lui, care a dat suflare norodului de pe el și duh celor ce umblă pe întinsul lui:

6. « Eu, Domnul, te-am chemat întru dreptatea mea și te-am luat de înână și te-am ocrotit și te-am făcut legământ poporului meu și lumină noroadelor; »

7. Ca să deschizi ochii celor orbi, să scoți din temniță pe cei robiți, și din fundul închisorii pe cei ce stau în întuneric.

8. Eu sunt Domnul și acesta este numele meu. Nu voi da nimănui slava mea și nici chipurilor cioplite cinstirea mea.

9. Cele proorocite altădată s'au plinit și altele mai nouă vi le vestesc: înainte ca să odrăslească vi le dau de știre. »

10. Cântați Domnului cântare nouă, cântați în strune laudei lui până la marginile pământului! Voi cei ce porniți pe mare și stăpâniți întinderile ei, voi ostroave și cei ce locuiesc întru voi!

11. Pustia glasul să-l ridice și cei ce o străbat și așezările în care are sălaş Chedar! Locuitorii de pe povârnișurile stâncoase să chiu de veselie; și cei din vărfurile munților de bucurie să strige!

12. Să proslăvească pe Domnul și lauda lui s'o vestească în depărtate ținuturi.

13. Domnul iese ca un viteaz, ca un războinic aprinde râvna luptei și izbucnește în puternice strigăte de război. Împotriva vrăjmașilor lui el luptă vitejește și biruiește!

14. « Tăcut-am multă vreme, stat-am liniștit și mi-am stăpănit tăcerea; acum ca o femeie care naște voi geme, voi striga și-mi voi trage suflarea! »

15. Munții îi voi pustii, la fel și dealurile, toată verdeța lor voi părjoli-o; pâraiele le voi preface în văi uscate și bălțile fără apă le voi lăsa!

16. Indrepta-voi pe cei orbi pe drumuri pe care nu le cunosc și pe poteci neștiute în voi călăuzi; întunericul îl voi preface înaintea lor în lumină și povârnișurile în câmpie întinsă. Acestea sunt făgăduințele mele pe care le voi împlini și nu le voi trece cu vederea.

17. Să dea înapoi și să se rușineze cei ce-și pun nădejdea în idoli, cei ce zic chipurilor turnate: « Voi sunteți dumnezeul nostru! »

18. Surzilor, auziți, orbilor uitați-vă încoace și vedeți!

19. Cine este orb fără numai sluga mea? Cine este surd ca solul meu pe care îl trimit? Cine este orb ca omul meu de aproape și surd ca slujitorul Domnului?

20. Tu multe ai văzut, fără să le iei în seamă; urechile ți-erău deschise, dar n'ai auzit.

21. Binevoit-a Domnul întru dreapta sa ca legea sa s'o facă mare și măreață.

22. Dar poporul este furat și prădat; sunt închisi toți în peșteri și ascunși în temniți. Furați au fost și nimeni nu i-a mântuit, prădați și nimeni n'a zis: « Dați înapoi! »

23. Cine dintre voi va pleca urechea la acestea, va fi cu luare aminte și va asculta la cele ce vor să fie? »

24. Cine a dat pe Iacob spre prădare și pe Israil tâlharilor? Domnul, față de care au păcătuit, fiindcă n'au vrut să umble în căile lui și de legea lui n'au ascultat!

25. Drept aceea, el a vărsat peste ei iuțimea mâniei sale și prăpădul războiului. Văpaia i-a cuprins în jur și n'au priceput, arși au fost, dar minte nu s'au învățat!

43.

Mântuirea lui Israil, cu toate faptele prea mărețe ale Domnului.

1. Și acum așa zice Domnul, ziditorul tău, Iacobe, și creatorul tău, Israile: « Nu te teme, căci eu te-am răscumpărat și te-am chemat pe nume și al meu ești! »

2. Dacă va fi să treci prin apă, eu voi fi cu tine, și prin puhoai de va fi să treci, ele nu te vor îneca! Prin foc de va fi să treci, focul nu te va vătăma și flăcările nu te vor mistui,

3. Căci eu sunt Domnul Dumnezeuul tău, Sfântul lui Israil, Mântuitorul. Eu voi da Egiptul preț de răscumpărare pentru tine, Etiopia și Șeba în locul tău;

4. Fiindcă tu ești de preț în ochii mei și de cinste și te iubesc; voi da oameni în locul tău și popoare în locul vieții tale.

5. Nu te teme, căci eu voi fi cu tine! De la răsărit voi aduce seminția ta și de la apus te voi aduna.

6. Zice-voi miază-noapții: « Dă-mi-i! » și miază-zilei: « Nu-i opri! » Adu pe fiii mei din ținuturi depărtate, și pe fiicele mele de la marginile pământului;

7. Pe toți acei care poartă numele meu și i-am creat, i-am zidit și i-am prețuit, pentru slava mea.

8. Să vină poporul cel orb care totuși are ochi și cel surd care totuși are urechi!

9. Neamurile toate laolaltă să se adune și să se strângă popoarele! Care dintre ele poate să ne vestească asemenea lucruri și să ne spună vechile proorocii? Să-și aducă martori și să dovedească, să audă toți și să zică: « Adevărat! »

10. « Voi sunteți martorii mei », — zice Domnul, — « și sluga pe care am ales-o, ca să știți, să mă credeți și să pricepeți că eu sunt: înainte de mine n'a fost Dumnezeu și nici după mine nu va fi!

11. Eu, eu sunt Domnul și nu este Mântuitor afară de mine!

12. Eu sunt cel ce a vestit mântuirea și a adus-o și a propovedit-o, și nu sunt strein la voi. Voi sunteți martorii mei », — zice Domnul.

13. « Eu sunt Dumnezeu din veșnicie și de aci încolo același sunt! Nimeni nu poate sa iasă de sub puterea mea și ceea ce fac eu, cine poate să răstoarne? »

14. Așa zice Domnul, Mântuitorul vostru, Sfântul lui Israil: « Pentru voi. voi trimite prăpăd împotriva Babilonului, și pe Caldei îi voi pune pe toți pe fugă, în corăbile de care erau atâț de mândri.

15. Eu sunt Domnul, Sfântul vostru, ziditorul lui Israil, împăratul vostru! »

16. Așa zice Domnul, cel ce croiește drum pe mare și cărare în apele zburătoare,

17. Cel care scoate carele de război și caii, oștirea și căpitanii, ca să se aștearnă la pământ și să nu se mai scoale și să se stingă, ca o festilă de opaiț:

18. « Nu vă mai aduceți aminte de lucrurile de altădată și nu mai luați aminte la cele ce au fost!

19. Iată că eu voi face un lucru nou, care acum înmugurește; nu-l vedeți voi

oare? Croi-voi în pustie cale, în loc deșert izvoare de apă.

20. Mă vor proslavi fiarele câmpului, șacalii și struții, că am slobozit izvoare în pustie, șivoaie de apă în pământ neumblat, ca să adăp pe poporul meu, pe alesul meu;

21. Acest popor pe care l-am zidit pentru mine ca să povestească falnicele mele fapte.

22. Dar tu nu m'ai chemat, Iacobe, și tu nu te-ai ostenit pentru mine, Israile!

23. Tu nu mi-ai junghiat oaia ta ca ardere de tot și cu jertfe tu nu m'ai preamărit. Eu nu te-am supărat cerând prinoase și nu te-am împovărat cu jertfe de tămâie.

24. Tu n'ai cumpărat mirezme pentru mine și de grăsimca jertfelor tale tu nu m'ai săturat, ci m'ai copleșit cu păcatele tale și cu fărădelegile tale tu m'ai chinuit.

25. Eu, eu sunt acel care iartă păcatele tale și nu-și mai aduce aminte de fărădelegile tale.

26. Adu-mi aminte și să ne judecăm între noi: înșiră una câte una îndreptările tale ca să te dezvinovățești!

27. Străbunul tău dintâi a păcătuit și urmașii tăi și-au călcat credința față de mine.

28. Pentru aceea, pângărit-am pe principii cei unși și pe Iacob l-am dat pierzării și pe Israel l-am lăsat spre ocară!

44.

Domnul cel ce îndeamnă, muștră, învață și pedepsește. Idoli și deșertăciunea lor.

1. «Și acum ascultă, Iacobe, sluga mea, și Israile, pe care te-am ales!

2. Așa zice Domnul, făcătorul și ziditorul tău din pânțele maicii tale, și ocrotitorul tău: Nu te teme, sluga mea Iacob și tu Israile, pe care te-am ales.

3. Caci eu voi vărsa apă peste pământul însetat și pârăie de apă în ținutul cel uscat. Vărsa-voi din Duhul meu peste odrasla ta și binecuvântarea mea peste mlădițele tale.

4. Și vor odrăși ca iarba pe malul pâraielor și ca pașiștile dealungul apei-lor curgătoare.

5. Unul va zice: Eu sunt al Domnului! Altul se va numi cu numele lui Iacob. Unul va scrie cu mâna lui: Sunt al Domnului, și-și va da numele de Israel!

6. Așa zice Domnul împăratul lui Israel și Mântuitorul său, Domnul Savaot: «Eu sunt cel dintâi și cel de pe urmă, și nu este alt Dumnezeu afară de mine!

7. Cine este ca mine? Acela să vină încoace și să strige și s'o dea pe față și să se măsoare cu mine! Cine a vestit dintru începutul începutului cele viitoare? Și cele ce stau să se întâmple cine poate să ni le prevestească?

8. Nu vă temeți, nici vă spăimântați! N'am arătat eu odinioară și n'am prevestit, când v'am luat pe voi de martori? Este oare un Dumnezeu afară de mine? Nu mai este nici o stâncă de adăpost, nici una!

9. Toți făuritorii de idoli nu sunt nimic și la nimic nu slujesc toate scumpele lor întruchipări. Și chiar ei sunt martori; dar nu văd nimic și nu înțeleg nimic, din rușinea lor.

10. Cine face un dumnezeu și toarnă un idol, care nu sunt buni de nimic?

11. Iată, toți cinstitorii lor vor ajunge de ocară, fiindcă făuritorii nu sunt decât oameni! Să se adune toți și să se apropie! Vor tremura laolaltă și vor fi în grea rușine!»

12. Fierarul taie fierul cu dalta și-l lucrează la focul cărbunilor; potrivește idolul cu lovituri de ciocan și-i dă un chip cu puterea brațului. Și este flămând și este sleit de putere, și rabdă de sete și obosește.

13. Dulgherul întinde dreptarul, însemnează cu plumbul, netezește cu rindeaua și măsoară cu compasul. El face lucrul lui după asemănarea omului, după frumusețea pământesească, iar idolul va fi așezat într-o casă.

14. El și-a tăiat un cedru, și-a luat un gorun sau un stejar, și-a ales ce i-a plăcut dintre copacii pădurii. Tot el a sădit acești copaci, și ploaia i-a udat și i-a crescut.

15. Omul se slujește de ei ca să-și aprindă focul și-i ia să se încălzească. El îi arde ca să-și coacă pâinea. Ba face mai mult! Face și un dumnezeu și se

închină la el; face un idol pe care îl cinstește!

16. El a ars jumătate de lemn; pe jăratec el a fript carnea pe care o mănâncă și se satură. Se mai încălzește și zice: « Mi-e cald! Simt dogoarea lui! »

17. Și cu lemnul care a mai rămas, el face un dumnezeu, un idol pe care îl cinstește și căruia i se închină și căruia se roagă zicând: « Mântuește-mă, căci tu ești Dumnezeul meu! »

18. Ei nu-și dau seama și nici nu pricep! Ochiul lor sunt închiși și nu pot să vadă, și inima lor e împietrită și nu poate să înțeleagă.

19. Nici unul nu-și face socoteală în inima sa, nici unul nu are atâta minte și înțelepciune încât să-și zică: « Am pus jumătate de lemn pe foc și am copt pâine pe jăratec, am fript carne și am mâncat-o, iar cu jumătatea care a mai rămas să mă apuc să fac un idol urcicios și să mă închin la un trunchiu de copac? »

20. El se hrănește cu năluci, inima lui înșelată l-a dus la rătăcire. El nu-și mântuește sufletul său și nu zice: « Oare nu strâng eu o minciună în mâna mea cea dreaptă? »

21. Adu-ți aminte despre aceasta, Iacobe și tu Israele, căci tu ești sluga mea! Te-am făcut să-mi fii mie slugă, Israele, eu nu te voi uita!

22. Risipit-am păcatele tale ca un nor și fărâdelegile tale ca o negură. Intoarce-te către mine cu pocăință, căci eu te voi mântui! »

23. Strigați de bucurie, voi ceruri, căci Domnul a făcut aceasta; râsunați, adâncuri ale pământului; munților, săltați de bucurie, voi toți copacii pădurii, cântați, căci a răscumpărat Domnul pe Iacob și în Israel și-a dezvăluit slava sa!

24. Așa grăiește Domnul, Mântuitorul tău și cel care te-a zidit din sânul maicii tale: « Eu sunt Domnul care a făcut lumea; singur am întins cerurile, eu am întărit pământul, și cine mi-a fost de ajutor? »

25. Eu zădărnicesc prevestirile vraților mincinoși și pe ghicitori îi scot nerozii, rușinea pe cei înțelepți și înțelepciunea lor o prefac în nebunie.

26. Eu sunt Domnul care întăresc cuvântul slujitorilor mei și împlinesc sfatul trimișilor mei. Eu am zis Ierusalimului: « Va fi locuit » și cetăților lui Iuda: « Zidite vor fi! » Și eu le voi ridica din dărâmături!

27. Și adâncului mării i-am zis: « Uscă-te! Căci îți voi lăsa fluviile fără apă. »

28. Și am zis despre Cyrus: « El este păstorul meu, căci el va împlini toate voia mea și el va porunci Ierusalimului: « Clădește-te la loc » și templului: « Intemeiază-te din nou! »

45.

Cirus împăratul, unsul Domnului și unealta voinței sale prea înalte.

1. Așa zic eu, Domnul Dumnezeu, unsului meu Cyrus, pe care îl țin de mâna dreaptă, ca să dobor neamurile sub picioarele lui și să dezleg cingătorile împăraților, și să deschid ușile și porțile înainte-i, ca ele să nu mai fie închise:

2. « Eu voi merge înaintea ta și căile cele de munte le voi netezi; sfărâma-voi porțile cele de aramă și zăvoarele cele de fier le voi rupe.

3. Și îți voi da ție vistierii ascunse, bogății îngropate în pământ, ca să știi că eu sunt Domnul Dumnezeu al Israel ccl care te-a chemat pe nume.

4. Pentru sluga mea Iacob și pentru Israel alesul meu, te-am chemat pe nume și am făcut de cinste numele tău, fără ca tu să mă știi.

5. Eu sunt Domnul, și nimeni altul! Afară de mine nu este Dumnezeu. Eu te-am încins, fără ca tu să mă cunoști,

6. Ca să se știe de la răsărit și până la apus că nu este nimeni afară de mine! Eu sunt Domnul, și nimeni altul!

7. Eu întocmesc lumina și plămădesc întunericul; eu sunt cel ce urzește pacea și aduce restriștea. Eu sunt Domnul care face toate acestea.

8. Picurați rouă de sus, voi ceruri, și nouri să reverse ploaia dreptății! Pământul să-și deschidă sânul ca să înflorească mântuirea și dreptatea să-și respire mlădițele! Eu, Domnul, am zidit toate acestea!

9. Vai de cel ce se ceartă cu Ziditorul său, el un hârb printre hârburile de pământ! Oare lutul zice olarului: « Ce te-ai apucat să faci? », sau lucrul către meșter: « Ești cu mâinile moarte! »

10. Vai de cel ce zice părintelui său: « De ce ai adus copii pe lume? » și către femeie: « De ce ai ajuns mamă? »

11. Așa zice Domnul, Sfântul lui Israil și ziditorul său: « Indrăzniți voi, oare, să mă întrebați despre cele viitoare și să-mi dați învățătură în privința lucrului mâinilor mele? »

12. Eu am zidit pământul și eu am făcut oamenii de pe el. Măinile mele au întins cerurile și toată oștirea stelelor eu am orânduit-o.

13. Eu l-am ridicat, după planul dreptății mele, și toate căile lui le voi netezi. El va zidi cetatea mea și va libera pe robii mei, fără răscumpărare și fără daruri », — zice Domnul Savaot.

14. Așa zice Domnul: « Bogățiile Egiptului și câștigurile Etiopiei și ale Sabeenilor cei înalți la stat vor curge la tine și ale tale vor fi; ei se vor ține după tine, îți vor sluji ție în lanțuri și vor cădea înaintea ta și rugându-se vor zice: « Numai tu ai un Dumnezeu tare, și nu este altul, nici un Dumnezeu afară de el. »

15. Cu adevărat tu ești Dumnezeu ascuns; Dumnezeul lui Israil cel mântuitor!

16. Toți rămân de rușine și se fac de ocară, laolaltă, toți făuritorii de idoli se fac de răs.

17. Israil este mântuit de Domnul cu mântuire veșnică, și nu se vor rușina, nici de ocară nu se vor face în veac de veac!

18. Căci așa zice Domnul cel ce a făcut cerurile, Dumnezeu care a întocmit pământul, l-a făcut și l-a întărit; și nu în deșert l-a făcut, ci ca să fie locuit: « Eu sunt Domnul, și nimeni altul! »

19. N'am grăit acestea într'ascuns, undeva în vre-un colț întunecos al pământului; și nici n'am zis, fără nici un rost, neamului lui Iacob: « Căutați-mă! » Ci eu sunt Domnul cel ce grăiește drept și spune adevărul!

20. Adunați-vă și veniți, apropiați-vă cu toții, cei rămași cu viață dintre nea-

muri și cugetați: Ce fără minte sunt cei ce duc după ei un idol de lemn și se închină unui Dumnezeu care nu mântuiește!

21. Vorbiți, dați pe față, țineți sfat între voi! Cine a vestit acestea de mai înainte? Cine, din vremuri vechi, le-a făcut cunoscute? Oare nu eu, Domnul, și nici un alt Dumnezeu afară de mine? Dumnezeu drept și izbăvitor nu este altul de cât mine!

22. Intoarceți-vă către mine ca să vă puteți mântui, voi cei ce locuiți toate ținuturile cele mai îndepărtate ale pământului! Căci eu sunt Dumnezeu tare, și nu este altul! Jur pe mine însumi!

23. Din gura mea iese dreptatea și nu-mi întorc cuvântul: înaintea mea tot genunchiul se va pleca; întru numele meu se va jura toată limba,

24. Și va zice: « Numai în Domnul este dreptatea și vărutea! Către el vor veni, greu rușinați, toți cei ce s'au răzvrătit împotriva lui. »

25. Întru Domnul se va îndreptăți și se va preamări toată seminția lui Israil! »

46.

Cât de departe stă Domnul deasupra slăbănișilor dumnezei ai popoarelor.

1. Bel a căzut, Nebo s'a răsturnat; chipurile lor sunt încărcate pe vite și pe dobitoace. Chipurile pe care le purtați cu alai sunt puse acum ca poveri în spinarea vitelor trudite.

2. Idolii cad, se prăbușesc laolaltă, nu pot să-și mântuiască chipurile lor; ei înșiși sunt duși în robie.

3: « Ascultați la mine, voi cei din neamul lui Iacob și toți cei care ați mai rămas din sânel lui Israil, voi pe care v'am purtat din sânul maicii voastre, de care am avut grijă de la nașterea voastră: »

4. Până la bătrânețea voastră, eu sunt același; și până la adâncile voastre cărunțe voi țări povara voastră. Precum am făcut, așa o duc înainte, purtându-vă povara și mântuindu-vă.

5. Cu cine vreți voi să mă ascmănați și să mă puneți alături, să mă măsurăți și să-mi găsiți asemuior?

6. Ci sunt unii care scot aurul din punțile lor, și argintul în cântar îl cântăresc

și plătesc un argintar ca să le facă un chip de dumnezeu; apoi se închină lui și îl cinstesc.

7. Pe umeri îl ridică, îl duc, îl pun jos, și el stă fără să se clintească din locul lui. El nu răspunde celui care strigă către el și din primejdie nu-l mântuește.

8. Amintiți-vă de aceasta și învățați-vă minte, puneți la inimă, păcătoșilor!

9. Aduceți-vă aminte de cele ce au fost în zilele străvechi, căci eu sunt Dumnezeu, și nimeni altul. Eu sunt Dumnezeul cel tare, și nu este nimeni ca mine.

10. De la început eu vestesc sfârșitul și de mai nainte ceea ce are să se întâmple. Și zic: Planul meu se va adevăra și toată voia mea voi face-o faptă!

11. Chemat-am de la răsărit un vultur, dintr'un ținut depărtat: un om care să îndeplinească planul meu. Și cum am zis, așa voi face; pregătitu-l-am și acum îl voi împlini.

12. Ascultați-mă, voi oameni cu inima împietrită, voi cei care stați departe de mântuirea voastră:

13. Apropi-a-voi mântuirea mea, de vreme ce ea nu mai este departe, și izbăvirea mea nu va întârzia. Atunci, voi întemeia mântuirea mea în Sion și pentru Israel, slava mea! »

47.

Căderea Babilonului.

1. Pogoară-te și stai în țărână, fecioară, fiica Babilonului, stai pe pământ, fără tron, fiică a Caldeilor, căci gingașă și alintată nu te va mai numi nimeni!

2. Învârtește la rășniță și macină făina! Dă-ți la o parte vălul tău, ridică-ți veșmântul tău, rămâi cu picioarele goale și treci râurile,

3. Ca să se descopere goliciunea ta și să se vadă rușinea ta! Mă voi răzbuna și nu voi cruța pe nimeni »,

4. Zice Mântuitorul nostru; Domnul Savaot este numele lui, Sfântul lui Israel!

5. « Stai tăcută și mai la întuneric, fecioara Caldeilor! Nimeni nu te va mai chema pe tine: stăpâna împărățiilor.

6. Întârâtat am fost pe poporul meu: pângărit-am moștenirea mea și am dat-o în mâna ta. Dar tu n'ai avut milă, și

chiar asupra bătrânilor apăsai cu jug greu.

7. Și tu îți închipuiai: « Fi-voi pe veci stăpână! », dar niciodată n'ai cugetat și de sfârșitul tău nu ți-ai adus aminte!

8. Și acum ascultă, tu cea crescută în plăceri, care stăpâneai fără de grijă și ziceai în inima ta: « Nimeni alta nu este ca mine! Nu voi rămânea văduvă și nu voi ști ce este lipsa de copii! »

9. Și aceste două într'o clipă, în aceeași zi, vor da peste tine: lipsa de copii și văduvia; și te vor coplesi, în ciuda mulțimii farmecelor tale și a puterii vrăjilor tale!

10. Întru fărădelegile tale tu nădăduiai și ziceai: « Nimeni nu mă vede! » Înțelepciunea ta și știința ta te-au răătăcit, astfel că gândeai în inima ta: « Eu, și nimeni alta nu este ca mine! »

11. Drept aceea, va veni peste tine o nenorocire pe care nu vei putea s'o împiedici și te va izbi un prăpăd pe care tu nu vei ști să-l înlături, căci pe neașteptate va da peste tine pieirea, fără să fi avut vreme s'o prevezi.

12. Ține-te de fermecătoriile și de multele tale vrăjitorii cu care te-ai strădănit din tinerețe, poate fii vor sluji, poate vei insufila temere.

13. Ai ostenit de atâtea întrebări și de atâtea cugetare! Să iasă la iveală și să te izbăvească cei ce iscodesc cerurile și întreabă stelele și care, la fiecare lună nouă, spun ceea ce îți se va întâmpla!

14. Dar iată-i ca plăcava pe care o mistuește focul! Așa vor ajunge, și de puterea flăcărilor nu vor scăpa, căci nu e un jăratec la care numai să se încalzească, sau o vatră ca să stea dinaintea ei.

15. Așa se va întâmpla cu cei pentru care te-ai zbuțumțat și ai avut prieteșug din tinerețile tale. Fiecare își va vedea de treabă și nimeni nu va putea să te mântuiască.

48.

Invățătura de altădată, însă izvoritoare în vremuri noi și amestecate.

1. Ascultați acestea, voi cci din casa lui Iacob, care purtați numele lui Israel, voi cei care ați ieșit din sămânța lui Iuda;

care vă jurați pe numele Domnului și vă lăudați cu Dumnezeu lui Israil, dar nu din inimă și nu cu dreptate.

2. Căci voi purtați numele Cetății celei Sfinte și vă bizuiți pe Dumnezeu lui Israil al cărui nume este Domnul Savaot.

3. « Vestit-am din vremi străvechi cele ce erau să se întâmple; din gura mea au ieșit și vi le-am dat de știre; dintr'oa dată le-am făcut și ele gata au fost;

4. Fiindcă eu știu că tu ești tare ca un drug de fier și gâtul îți este de aramă.

5. Ți-am prezis aceasta mai înainte ca să se întâmple și ți le-am dat de veste, ca să nu zici: « Idolul meu le-a făcut, chipurile mele de piatră și de fier le-au poruncit ».

6. Tu ai auzit; privește acum toate acestea! De ce nu mărturisești? De aici înainte îți voi împărtăși lucruri noi, ținute în taină, pe care nu le știai.

7. Ele sunt zămislite azi și nu de altădată, și mai înainte de ziua aceasta tu n'ai auzit nimic despre ele, ca să nu zici: « Iată, eu le știam! »

8. Nu, tu n'ai auzit și nici n'ai știut, fiindcă pe atunci urechea ta nu era deschisă; căci eu știu cât ești de necredincios și că numele tău este: « fără credință din pântecul maicii ».

9. Pentru numele meu îmi opresc mânia și pentru slava mea îmi potolesc furia, ca să nu te prăpădesc.

10. Iată că te-am lămurit în foc, dar n'am găsit că ești argint; te-am încercat în cuptorul de topit al nenorocirii.

11. Pentru mine, din pricina mea am făcut-o, căci cum voi îngădui ca numele meu să fie pângărit? Nimănui nu voi da slava mea!

12. Ascultă la mine, Iacobe și tu Israile, pe care te-am chemat. Eu sunt cel dintâi și cel de pe urmă.

13. Mâna mea a întemeiat pământul și dreapta mea a desfășurat cerurile. Eu le chem și iată ele stau de față.

14. Adu-nați-vă toți și ascultați! Care dumnezeu strein a prezis aceste lucruri? Acela pe care Domnul îl iubeste va împlini voința sa împotriva Babilonului și împotriva seminției Caldeilor.

15. Eu, eu am grăit și l-am chemat, l-am adus și i-am dat izbândă în calea lui.

16. Apropi-ați-vă de mine și ascultați aceasta: De la început eu n'am grăit întru ascuns, de când s'a pornit totul de față eu am fost.» — Ci acum Domnul Dumnezeu mă trimite pe mine și Duhul său. —

17. « Așa grăiește Domnul, Mântuitorul tău, Sfântul lui Israil: Eu sunt Domnul Dumnezeu tău, care te învață ceea ce-ți este de folos și te călăuzește pe calea pe care trebuie să mergi.

18. Dacă ai fi luat aminte la poruncile mele, fericirea ta ar fi fost asemenea unui fluviu și dreptatea ta ca talazurile mării;

19. Atunci ar fi seminția ta ca nisipul mării și odraslele pântecului tău ca pulbera pământului, și nimic n'ar nimici și n'ar mai șterge numele tău de dinaintea mea ».

20. Ieșiți din Babilon, fugiți din Cal-deea! Cu cântece de veselie! Vestiți și răspândiți știrea! Duceți-o până la marginile pământului! Strigați: « Dom-nul a răscumpărat pe Iacob, sluga sa! »

21. Și sete nu le-a fost în pustiu unde el i-a dus; căci apă a scos din stâncă. Despiciat-a stâncă și apa a țâș-nit!

22. « N'au tihnă cei fără de lege », — zice Domnul.

49.

Robul Domnului. Ispășirea păcatelor de până aici și mântuirea lui Israil.

1. Ascultați la mine, ostroavelor, luați aminte, popoare depărtate! Domnul m'a chemat de la nașterea mea, din pântecul maicii mele mi-a spus pe nume.

2. Făcut-a din gura mea sabie ascuțită; ascunsu-m'a în umbra mâinii sale. Făcut-a din mine săgeată ascuțită și în tolba sa m'a așezat deoparte,

3. Și mi-a zis: « Tu ești sluga mea, Israil, întru care eu mă voi proslăvi! »

4. Dar eu cugetam: « În deșert m'am trudit, și în zadar și pentru nimic mi-am prăpădit puterea mea; căci, într'adevăr, partea cuvenită mie este la Domnul și răsplata mea la Dumnezeu meu! »

5. Și acum Domnul cel care din pântecul maicii mele m'a urzit ca să-i

slujesc lui și să întorc pe Iacob către el și să strâng la un loc pe Israil — căci așa am fost eu cinstit în ochii Domnului și Dumnezeu meu fost-a puterea mea —

6. Mi-a zis: «Este puțin lucru să fii sluga mea, ca să aduci la loc semințiile lui Iacob și să întorci pe cei ce-au scăpat dintre ai lui Israil; de aceea te voi face lumina popoarelor, ca să duci mântuirea mea până la marginile pământului!»

7. Așa grăiește Răscumpărătorul și Sfântul lui Israil către cel disprețuit, către uriciunea neamurilor și sluga tiranilor: «Impărați vor vedea și se vor ridica, voevozi se vor închina, pentru Domnul cel credincios și pentru Sfântul lui Israil, cel care te-a ales!»

8. Așa grăiește Domnul: «In vremea milostivirii te voi asculta și în vremea mântuirii te voi ocroti. Făcutu-te-am și te-am hotărît Legământ al poporului, ca să pui rânduială în țară și să dai fiecăruia moștenirile nimicite;

9. Ca să zici celor roboți: «Ieșiți!», și celor care sunt la întuneric: «Veniți la lumină!» Ca să pască dealungul tuturor drumurilor și toate culmile pleșuve să fie pășunea lor;

10. Să nu le fie nici foame, nici sete; soarele și vântul cel arzător să nu-i atingă, fiindcă cel care se va milostivi de ei va fi călăuză lor care îi va îndrepta spre izvoare de apă.

11. Voi preface toți munții în drumuri și căile mele vor fi bine rânduite.

12. Iată că unii vin din ținuturi depărtate, de la miază-noapte, de la apus, iar alții din țara Siniților.

13. Tresăltați, ceruri, de bucurie și tu, pământule, veselește-te, bucură-te! Munților, chiușiți de veselie, fiindcă Domnul a mângâiat pe poporul său și de obișnuiții săi s'a milostivit.

14. Sionul zicea: «Domnul m'a părăsit și Stăpânul meu m'a uitat!»

15. Oare femeia uită pe pruncul ei și de rodul sânelui ei nu are milă? Chiar când ea îl va uita, eu pe tine nu te voi uita!

16. Iată, te-am însemnat în palmele mele; zidurile tale sunt deapururi înaintea ochilor mei!

17. Copiii tăi aleargă grabnic către tine, pe când cei ce te-au dărâmat și pustiit fug departe de tine.

18. Ridică ochii tăi de jur-impresur și vezi: toți se adună, toți vin la tine. Viu sunt eu, zice Domnul! Tu te vei îmbrăca întru ei ca într'un veșmânt de podoaă și ca o mireasă te vei încinge cu ei!

19. Căci locurile tale părăginite și dărâmurile tale și toată țara ta pustie fi-vor prea înguste pentru locuitorii tăi, iar toți pustiitorii tăi vor fi departe.

20. Ba încă vor grăi la urechile tale copiii tăi, ai celei ce nu mai aveai copii: «Ținutul este prea strâmt pentru mine; fă-mi loc să stau și eu!»

21. Atunci tu vei cugeta în inima ta: «Cine mi i-a născut pe aceștia? Pierdusem copiii mei și eram stearpă, dusă în robie și izgonită; dar pe aceștia cine i-a crescut? Iată că rămăsesem singură! Dar aceștia de unde vin?»

22. Așa zice Domnul Dumnezeu: «Iată, voi ridica mâna mea către neamuri și către noroade voi înălța steagul meu. Ele vor aduce pe feciorii tăi în sân și pe fiicele tale pe umeri le vor purta.

23. Impărații vor fi epitropii tăi și principesele doicile tale. Cu fețele la pământ ție se vor închina și vor linge pulberea de pe picioarele tale. Atunci tu vei ști că eu sunt Domnul, care nu face de ocară pe cei ce nădăjdesc în el!»

24. Oare poți celui viteaz să-i iei prada, sau celui puternic să-i smulgi din mână pe cei roboți?

25. «Da!» zice Domnul. «Chiar robii celui viteaz i se vor lua, și prada celui puternic zmulsa fi va fi, căci eu mă voi război cu protivnicii tăi și pe fiii tăi eu îi voi libera!»

26. Și pe asupritorii tăi îi voi sili carnea să și-o mănânce și de chiar sângele lor să se îmbete ca de vin. Atunci toată făptura va ști că eu sunt Domnul Mântuitorul tău, Răscumpărătorul tău, Viteazul lui Iacob!»

50.

Urmarea și urcarea tot mai sus a învățaturii.

1. Așa zice Domnul: «Unde este cartea de despărțenie a mamei voastre, prin care

eu am alungat-o? Sau care este datornicul meu, căruia eu v'am vândut pe voi? Că, iată, pentru fărâdelegile voastre ați fost vânduți și pentru păcatele voastre am alungat pe mama voastră.

2. Pentru ce, când veneam, nu găseam pe nimeni, și când strigam, nimeni nu răspundea? Oare mâna mea este prea scurtă ca să vă pot mântui, sau n'am destulă putere ca să vă pot izbăvi? Prin certarea mea eu zvântez marea și fluviile le prefac în pustiu; peștii din ele pier din lipsă de apă și mor de sete.

3. Eu îmbrac cerul cu zăbranic și îl acopăr cu veșmânt de jale. »

4. Domnul Dumnezeu mi-a dat mie limbă de ucenic, ca să știu să grăiesc celor desnădăjduiți. În fiecare dimineață, el deșteaptă, deșteaptă urechea mea ca să ascult ca un ucenic.

5. Domnul Dumnezeu mi-a deschis mie urechi, și eu nu m'am împotrivit și nici nu m'am dat înapoi.

6. Spatele mele le-am dat spre bățai și obrazul meu spre palmuire, și fața mea n'am ferit-o de ocara scuipărilor.

7. Și Domnul Dumnezeu mi-a ajutat, și n'am fost făcut de ocară. Pentru aceasta am și întărit fața mea ca o cremene, fiindcă știam că nu voi fi făcut de ocară.

8. Apărătorul meu este aproape. Cine vrea să se năpustească asupra mea? Să ne măsurăm împreună! Cine este protivnicul meu? Să se apropie de mine!

9. Iată, Domnul Dumnezeu îmi vine într'ajutor! Cine mă va osândi? Iată, ca un veșmânt vechi toți se vor prăpădi și molia îi va mânca!

10. Cine din voi se teme de Domnul să asculte de glasul slugii sale! Cel care umblă în întuneric și este fără de lumină să nădăjduiască întru numele Domnului și să se bizue pe Dumnezeuul lui!

11. Voi toți care aprindeți focul și pregătiți săgeți arzătoare, aruncați-vă în văpaia focului vostru și în săgețile pe care le-ați aprins! Din mâna mea vi se va întâmpla aceasta; pe patul durerii vă veți culca!

51.

Faptele mărețe din istoria lui Israel sunt chezașie pentru slava viitorului.

1. Ascultați-mă, voi care umblați după dreptate, voi care căutați pe Domnul! Priviți la stânca din care ați fost tăiați și la pietrăria din care ați fost scoși.

2. Priviți pe Avraam, străbunul vostru, și pe Sara cea care în dureri v'a născut. Căci pe el singur l-am chemat, l-am binecuvântat și l-am înmulțit.

3. Căci Domnul mângăie Sionul și paraginii lui îi dă nădejde. El va preface pustiuul lui în rai și pământul lui cel neroditor în grădina Domnului; zburdare și veselie fi-vor în Sion, mulțumită și cântări!

4. Ia aminte la mine, tu poporul meu, și voi, obștia mea, fiți cu urechea la mine, căci de la mine va ieși învățătura și legea mea voi statornici-o lumină popoarelor.

5. Dreptatea mea este aproape, vine mântuirea mea și brațul meu va da dreptate noroadelor; întru mine vor nădăjdi ținuturile cele mai depărtate, căci de la brațul meu așteaptă mântuire.

6. Ridicați la ceruri ochii voștri și priviți jos pământul: cerurile vor trece ca un fum și pământul se va învechi ca un veșmânt, locuitorii vor pieri ca muștele, dar mântuirea mea va dăinui în veac și dreptatea mea nu va avea sfârșit.

7. Ascultați-mă, voi cunosători ai dreptății, popor care ești cu legea mea în inimă: Nu te teme de ocara oamenilor și de batjocura lor să nu te îngrozești, deoarece ca pe un veșmânt îi va mânca molia și viermii îi vor mistui ca pe lână!

8. Ci dreptatea mea va rămânea în veac și mântuirea mea în neam de neam.

9. Ridică-te, scoală-te, înarmează-te cu tărie, braț al Domnului! Înălță-te ca în străvechile vremuri, ca în veacurile cele dintru început! N'ai zdrobit tu pe Rahab și n'ai spintecat tu balaurul?

10. Nu ești tu, oare, cel ce ai secat marea și apele genunei, cel ce fundul mării l-ai prefăcut în cârare largă pentru cei răscumpărați ai tăi?

11. Astfel, cei mântuiți ai Domnului se vor întoarce și vor veni în Sion, în

cântece de biruință; și veselie veșnică va încununa capul lor. Bucuria și veselia vor veni peste ei, pe când durerea, înfrustrarea și suspinarea depărta-se-vor de la ei.

12. Eu, eu sunt cel care te mângâie. Și tu cine ești, ca să te temi de un muritor și de un om de rând, care trece ca iarba,

13. Și să dai uitării pe Domnul, ziditorul tău, cel ce a întins cerurile și a întemeiat pământul, și să te înfricoșezi mereu, în fiecare zi, de urgia împilătorului, care năzuește să te prăpădească? Dar unde este urgia lui?

14. Curând, cel ferecat în cătușe va fi dezlegat: în temniță nu va muri și de pâine nu va duce lipsă.

15. Eu sunt Domnul Dumnezeuul tău, care întărește marea și ridică valurile ei clocotitoare; Domnul Savaot este numele lui.

16. Pus-am cuvintele mele în gura ta și cu umbra mâinii mele te-am acoperit, ca să întind cerurile și să întemeiez pământul și să zic Sionului: «Tu ești poporul meu!»

17. Deșteaptă-te, deșteaptă-te, scoală-te, Ierusalime, tu care ai bătut din mâna Domnului năstrapa urgiei lui, potirul buimăcelii l-ai sorbit și l-ai băut!

18. N'a fost nici unul din toți feciorii pe care i-a născut, care să-l sprijinească; n'a fost nici unul din toți copiii pe care i-a crescut, care să-l ducă de mână!

19. Două năprasne au dat peste tine — cine se va milostivi de tine? — pe de o parte: pustiirea și prăpădul, pe de altă parte: foametea și sabia. Cine te va mângâia?

20. Feciorii tăi zac fără vlagă, la colțurile tuturor uliților, ca o antilopă prinsă în laț; amețiți de urgia Domnului, de lovitura Dumnezeului tău!

21. Drept aceea, ia aminte, sărmană cetate, beată, dar nu de vin!

22. Așa grăiește Stăpânul, Domnul Dumnezeuul tău, care se luptă pentru poporul său: «Iată, eu voi lua din mâna ta paharul buimăcelii, și năstrapa mâniei mele nu vei mai bea-o!»

23. Dar voi da paharul acesta în mâna chinuitorilor tăi, în mâna celor ce

te împilau și îți ziceau: «Pleacă-te la pământ ca să trecem peste tine!» Și trebuia să faci spatele tău maidan și uliță pentru trecători!»

52.

Stăruitoare îndemnuri la credință și la mare bucurie duhovnicească.

1. Deșteaptă-te, scoală-te, îmbracă-te întru puterea ta, Sioane! Inveșmântează-te în odăjdii de slavă, Ierusalime, cetate sfântă! Căci nu vor mai intra în tine cel netăiat împrejur și cel spurcat!

2. Scutură-te de pulbere, scoală-te, Ierusalime, cetate robită! Dezleagă funiile de pe grumazul tău, robită fiică a Sionului!

3. Căci iată ce spune Domnul: «Fără bani ați fost vânduți și fără argint veți fi răscumparați.»

4. Căci așa zice Domnul Dumnezeu: «In Egipt pogorît-a poporul meu odin-oară ca să-și aibă sălaş; apoi Asiria l-a împilat fără cuvânt.

5. Și acum ce să fac eu, — zice Domnul, — când norodul meu a fost luat rob fără temei, când stăpânitorii lui strigă în semn de biruință», — zice Domnul, — «iară numele meu, necontenit, zi de zi, este defăimat?»

6. Drept aceea să cunoască poporul numele meu, căci eu sunt cel care rostesc: iată-mă!»

7. Cât de frumoase sunt, pe munți, picioarele solului care vestește pacea, care aduce solia de veste bună și crăințește mântuirea, grăind Sionului: «Dumnezeul tău este împărat!»

8. Toți străjării tăi ridică glasul și laolaltă strigă de veselie, de vreme ce ei văd cu ochii cum Domnul se întoarce în Sion.

9. Izbucniți în chiote de veselie, voi mormane de dărâmatuiale Ierusalimului, căci Domnul a mângâiat pe norodul său, a răscumpărat Ierusalimul!

10. Descoperit-a Domnul brațul său cel sfânt, în ochii tuturor popoarelor, și toate marginile cele îndepărtate ale pământului vedea-vor mântuirea Dumnezeului nostru.

11. Plecați, plecați, ieșiți de acolo! Nu vă atingeți de lucru spurcat! Ieșiți, curățiți-vă, voi cei care duceți odoarele Domnului!

12. Dar nu ieșiți buluc, nu plecați ca fugarii, căci înaintea voastră merge Domnul și în urma voastră tot el, Dumnezeu lui Israel!

13. Și să știți că sluga mea va izbuti, va crește mare și va sta sus de tot.

14. Precum mulți s'au spăimântat de el,— așa de schimonosită era înfățișarea lui încât chipul lui nu mai avea nici o asemănare omenească, —

15. Tot așa va fi pricină de uimire pentru multe popoare; împărații își vor pune mâna la gură, căci văd acum ceea ce nu li s'a povestit și înțeleg acum ceea ce n'au auzit.

53.

Mesia cel ce va să vie este răscumpărătorul nostru întru dureri și mare smerenie.

1. Cine a dat crezare soliei noastre și brațul Domnului cui s'a descoperit?

2. Crescut-a înaintea lui ca o odraslă și ca o rădăcină din pământ uscat. Nu avea nici chip, nici frumusețe, ca să ne uităm la el, și nici o înfățișare, ca să ne fie drag.

3. Disprețuit era și cel din urmă dintre oameni: om al suferinței și deprins cu durerea; unul de care să-ți acoperi fața, când îl vezi; disprețuit și socotit ca nimio.

4. Dar el a luat asupra-și bolile noastre și cu durerile noastre s'a împovărat, pe când noi îl socoteam ca pedepsit, ca bătut de Dumnezeu și oropsit.

5. Ci el fusese străpuns pentru păcatele noastre și zdrobit pentru fărădelegile noastre. El a fost pedepsit pentru mântuirea noastră și prin ranele lui noi toți ne-am vindecat.

6. Toți umblam rătăciți ca niște oi, fiecare pe calea lui, și Domnul l-a încercat pe el cu fărădelegile noastre ale tuturor.

7. Chinuit a fost și s'a supus, și nu și-a deschis gura sa; ca o oaie spre jungheire s'a adus și ca un miel fără de glas, înaintea celui ce-l tunde, așa nu și-a deschis gura sa.

8. Cu judecată nedreaptă fost-a osândit, și neamul lui cine-l va spune? Căci s'a luat de pe pământ viața lui! Pentru fărădelegile poporului meu a fost adus spre moarte.

9. Mormântul său a fost pus lângă cei fără de lege și cu cei făcători de rău, după moartea sa, cu toate că nu săvârșise nici o fărădelege și nici o înșelăciune n'a fost în gura lui.

10. Dar a fost voia Domnului să-l zdrobească prin suferință. Și fiindcă și-a jertfit viața pentru păcatele noastre, vedea-va pe urmașii săi trăind îndelungat și planul Domnului, prin el, va avea izbândă.

11. De pe urma chinurilor sufletului său se va satura de fericire; prin știința sa, dreptul, sluga mea, va îndrepta pe mulți, și fărădelegile lor le va lua asupra-și.

12. Pentru aceasta îi voi da parte lângă cei preamăriți și cu cei puternici va împărți prada, ca răsplată că și-a dat sufletul său spre moarte și cu cei făcători de rele a fost numărat. Ci el a purtat fărădelegile multora și pentru cei păcătoși și-a dat viața.

54.

Ierusalimul: fericita cetate nouă!

1. Veselește-te, tu cea stearpă care n'ai născut, dă glas și strigă, tu ceea ce nu te-ai zvârcolit în dureri de naștere, căci «mai mulți fi-vor fiii celei năpustite de cât ale celei cu bărbat», — zice Domnul.

2. Lărgește-ți cortul tău și covoarele sălașului tău întinde-le; nu cruța nimic! Lungeste funiile și înfige bine țarșii,

3. Fiindcă tu te vei împraștia în toate părțile și seminția ta va moșteni neamurile și octășile cele pustiite le va umplea de oameni!

4. Nu te înfricoșa, căci nu vei rămânea de oară; nu te rușina, căci tu nu vei păți nici o rușine; ci mai vărtos cuvine-se să uiți rușinea tinereții tale și de ticăloșia văduviei tale să nu-ți mai aduci aminte,

5. Căci bărbatul tău este Ziditorul tău, și numele său: «Domnul Savaot», și Răscumpărătorul tău este Sfântul lui

Israel: «Dumnezeul a tot pământul» se numește!

6. Ca pe o femeie părăsită și dosădită chematu-te-a iarăși Domnul. «Cum ar putea să fie alungată», — zice Domnul Dumnezeuul tău, — «soția din tinerețe?»

7. O clipă te-am părăsit, dar cu mari îndurări te voi lua iarăși lângă mine.

8. Intr'o izbucnire de mânie, pentru o clipă, mi-am întors fața de la tine, dar în îndurarea mea cca deapururi, mă voi milostivi de tine», — zice Răscum-părătorul tău, Domnul.

9. «Și va fi ca în vremea lui Noe, când m'am jurat că apele potopului nu vor mai înneca pământul; tot așa mă juracum că nu mă voi mai întărâta împotriva ta și nu te voi mai dojeni.

10. Munții pot să se dea înapoi și colinele pot să se clatine, dar milostivirea mea nu se va mai depărta de la tine și legământul meu de pace nu se va mai zdruncina», — zice Domnul cel cu tine milostiv.

11. «Sărmană, spulberată de vijelie și fără mângâiere! Iată, voi pune pietrele tale în tencială de antimoniu și temeliiile tale le voi face din safire,

12. Și din rubine crestele zidurilor tale, iar porțile tale fi-vor de cristal și toată împrejurimea ta din pietre nestimate.

13. Toți copiii tăi vor fi ucenici ai Domnului și se vor bucura de mare fericire.

14. Și vei fi întemeiată pe dreptate; depărtează spaima, căci n'ai de ce să te temi; lasă groaza, căci nu se va apropia de tine!

15. Iată, vor mai năvăli unii asupra ta, fără voia mea, dar cine va porni împotriva ta se va prăbuși.

16. Ci să știi că eu am zidit pe meșterul care, suflând, aprinde focul de cărbuni și făurește arma, cu meșteșugul lui, dar eu am zidit și pe cel ce trebuie s'o nimicească.

17. Orice armă făurită împotriva ta nu va izbuti și orice limbă care se va ridica la judecată cu tine osândită va fi. Iată care va fi moștenirea slujitorilor Domnului și dreptatea care va veni de la mine», — zice Domnul.

55.

Mântuirea vi se dă fără s'o dobândiți cu muncă ori cu bani!

1. «Cei ce sunteți însetați, veniți de beți apă, și cei care nu aveți argint, duceți-vă de cumpărați și mâncați, mergeți și cumpărați fără de parale, fără de plată, vin și lapte.

2. Pentru ce cheltuiți argintul vostru pe o pâine care nu hrănește și agonisita voastră pentru o bucată care nu vă satură? Ascultați-mă și veți mânca cele bune și întru bunătați se va desfăta sufletul vostru.

3. Luați aminte cu urechile voastre și veniți la mine. Ascultați-mă pe mine și viu va fi sufletul vostru. Face-voi cu voi legământ veșnic, încredințându-vă îndurările mele cele deapururi către David.

4. Iată, l-am pus mărturie popoarelor, domn și stăpânitor peste neamuri.

5. Iată, tu vei chema popoare pe care nu le-ai știut și noroade care nu te-au cunoscut la tine vor alerga, pentru Domnul Dumnezeuul tău și pentru Sfântul lui Israel, căci el te-a preamărit.

6. Căutați pe Domnul cât îl puteți găsi, strigați-l cât e aproape de voi;

7. Cel ticălos să lase calea lui și omul cel nedrept vicleniile lui și să se întoarcă spre Domnul și spre Dumnezeuul nostru cel bogat în iertare, și atunci se va îndura de el.

8. Căci gândurile mele nu sunt ca gândurile voastre și căile mele ca ale voastre», — zice Domnul.

9. «Ci cât de departe sunt cerurile de la pământ, tot atât de departe sunt căile mele de căile voastre și cugetele mele de cugetele voastre.

10. Precum se pogoară ploaia și zăpada din cer și nu se mai întoarce până nu adapă pământul și-l face de odrăsește și rodește și dă sămânță sămănătorului și pâine spre mâncare;

11. Așa va fi și cu cuvântul meu care iese din gura mea; el nu se va întoarce către mine fără ispravă, adică până ce nu va îndeplini voia mea și nu va găti lucrul la care l-am trimis.

12. Căci cu veselie veți ieși și în pace veți fi călăuziți; munții și dealurile vor izbucni în strigăte de veselie înaintea voastră și toți copacii câmpului vor bate din palme!

13. În locul mărcinilor va crește chiparosul și în locul urzicii va crește mirtul. A Domnului fi-va slava, spre veșnică și nepieritoare pomeneire. »

56.

Casa Domnului deschisă tuturor.

1. Așa zice Domnul: « Păziți pravila și faceți fapte bune, fiindcă în curând va veni mântuirea mea și dreptatea mea se va descoperi.

2. Fericit este omul care săvârșește acestea și care ține la ele: păzește ziua Sâmbetei să nu fie pângărită și își fereste mâna lui ca să nu faptuiască nici o faptă rea.

3. Și să nu zică cel de alt neam, care s'a alăturat de Domnul: « Osebi-mă-va Domnul de poporul său! » Și famenul să nu zică: « Iată eu sunt copac uscat! »

4. Căci așa zice Domnul: « Famenilor care vor cinsti Sâmbetele mele și vor alege ceea ce îmi este plăcut mie și vor stăruii în legământul meu,

5. Le voi da în casa mea și înlăuntrul zidurilor mele un loc și un nume mai de preț decât feciori și fete, căci le voi da nume veșnic și fără pieire.

6. Iar pe streinii alipiți de Domnul, ca să slujcască și să iubească numele Domnului și să fie slujitorii săi, pe toți câți vor păzi ziua Sâmbetei fără s'o pângărească și vor stăruii în legământul meu;

7. Pe aceștia îi voi duce în muntele cel sfânt al meu și îi voi bucura în casa mea de rugăciune; arderile lor de tot și jertfele lor vor fi bine primite pe altarul meu, iar templul meu casă de rugăciune se va chema pentru toate popoarele! »

8. Domnul Dumnezeu, care adună pe cei risipiți ai lui Israil, rostește: « La cei adunați voi mai aduna și alții! »

9. Fiare ale câmpului, veniți! mâncați, și voi toate jivinile pădurii!

10. Străjării lui Israil toți sunt orbi cu toții, ei nu înțeleg nimic. Toți sunt

căini muți care nu latră. Ei visează tolăniți și le place să doarmă.

11. Ci sunt căini hlupavi care nu se mai satură; iar aceia sunt păstori răi care nu pricep nimic. Toți umblă pe căile lor și se străduesc toți după câștig.

12. « Veniți », zic ei, « eu voi aduce vin, și vom întinde praznic! Și mâine va fi ca și astăzi: mare zi de ospăț! »

57.

Greșelile căpeteniilor poporului.

1. Dreptul piere și nimeni nu-și bate capul, se năruesc oamenii credincioși și nimănu nu-i pasă. Din pricina răutății pierit-a totdeauna cel drept.

2. El intră în pace. Cel ce a umblat pururea pe calea dreaptă se odihnește în patul său!

3. Dar voi, feciori de vrăjitoare, apropiați-vă, sământă desfrănată și precurvară!

4. De cine vă bateți joc, la cine vă strămbați și scoateți limba? Voi sunteți copiii nelegiurii și urmașii minciunii!

5. Voi vă pângăriți idolilor pe sub toți stejarii și copacii înverzii și jertfiți pe fii în zăvoaiele râurilor și în crăpăturile stâncilor!

6. Pietrele cele lucioase ale râurilor sunt partea ta! Iată, iată sorțul tău! Lor le aduci jertfă cu turnare și prinoase! Pot eu să fiu mulțumit cu acestea?

7. Pe munții înalți, stăpânitori, îți așezi patul tău și acolo te urci să aduci jertfa ta!

8. După usă și la țâțâniele ei ai pus odorul tău idolesc; și, lepădându-te de mine, tu desfăci patul tău, te urci și îl mai lărgesti, hotărăști prețul vinderii tale și te lași dezmierdărilor lor și privești golițiunea lor.

9. Apoi alergi după Melec cu untdelemn și cu mirezme multe; și trimiți solii tăi departe, și te tot aplaci până în Șeol.

10. De multele tale drumuri, ai ostenit, dar nu zici: « Nu-mi mai trebuie! » Tu găsești însă puteri nouă; pentru aceasta tu nu te dai bătut!

11. De cine îți era frică, de cine te temeai, ca să te lepezi de mine, să nu-ți mai aduci aminte și nici să nu-ți mai pese?

Așa este! Fiindcă n'am deschis gura și mi-am acoperit fața mea, tu nu te-ai temut de mine!

12. Ci eu voi da pe față dreptatea ta, căci lucrurile tale nu slujesc la nimic.

13. Tu vei striga, dar mulțimea idoloilor tăi nu te va izbăvi. Pe toți îi va duce vântul, o suflare îi va face nevăzuți! Inșă cel care își pune nădejdea în mine va moșteni pământul și muntele meu cel sfânt va stăpâni.

14. Atunci Domnul va porunci: «Faceți loc, faceți loc, destupați drumul, dați laoparte orice piedică din calea norodului meu.»

15. Căci așa zice Dumnezeu Cel Prea Înalt, care împărătește veșnic și al cărui nume este Sfântul: «In loc înalt și întru sfîntenie sălășluiesc și întru cei smeriți și frânți, ca să înviez duhul celor doșădiți și să îmbărbătez pe cei cu inima zdrobită.»

16. Căci nu vreau să stau în ceartă pururea și să țin mânia în veșnicie; altfel orice duh și sufletele pe care le-am creat vor cădea înaintea mea, fără simțire.

17. Din pricina poftei lui nelegiuite, m'am întăritat o clipă și întru mânia mea, ascunzând fața mea, l-am lovit. Iar el, răzvrătit, a mers pe calea inimii sale!

18. Ci eu am văzut căile sale și totuși îl voi vindeca, și îi voi hărăzi odihnă și mângâiere îi voi dăruia,

19. Lui și celor care erau cu el în mare jale, dăruind buzelor lor cântări de mulțumită. «Pace, pace celor de aproape și celor de departe». — zice Domnul, — «și eu îl voi tămădui!»

20. «Dar cei fără de lege sunt ca marea chinuită de furtună, care nu se poate liniști, și valurile ei scormonesc din adânc noroi și mâl.

21. «Cei fără de lege n'au tihnă», — zice Domnul.

58.

Care este și cum trebuie să fie postul cel adevărat și adevărata cinștire a Sâmbetei.

1. Strigă din toate puterile și nu te opri, dă drumul glasului să sune ca o trâmbiță și spune poporului meu ce

păcate are și neamului lui Iacob care-i sunt fărădelegile.

2. Ei mă întreabă în fiecare zi și vor să știe căile mele, ca un norod care se îndeletnicește cu dreptatea și de la prăvila Dumnezeului său nu se abate. Ei mă întreabă despre legile dreptății și poftesc să se apropie de Dumnezeu.

3. «Pentru ce săr postim, dacă tu nu vezi? De ce să smerim sufletul nostru, dacă tu nu iei aminte?» — Da, în zi de post, voi vă vedeți de treburile voastre și țineți la lucru pe salahorii voștri.

4. Voi postii ca să vă certați și să vă sfădiți și să vă bateți, zănatici, cu pumnul. Postul vostru de astăzi nu ajută glasul vostru să se audă sus.

5. Este oare acesta post care să-mi placă? O zi în care omul se chinuiește, își încovoie capul ca o trestie și se culcă în sac și în cenușă! Oare aceasta se cheamă post și zi bine plăcută Domnului?

6. Iată postul care îmi place într'adevăr, zice Domnul: «Rupeți lanțurile nedreptății, dezlegați legăturile jugului, dați drumul celor asupriți și sfărâmați jugul lor!

7. Imparte pâinea ta cu cel flămând, adăpostește în casă pe cel fără cămin; dacă vezi un golan, pune haină pe el, și nu te ascunde de cel de un neam cu tine.

8. Atunci lumina ta va răsări ca zorile și tămăduirea ta va veni repede. Dreptatea ta va merge înaintea ta, iar în urma ta slava lui Dumnezeu.

9. Atunci vei striga și Domnul te va auzi; la strigătul tău el va zice: «Iată-mă!» Dacă tu vei goni din mijlocul tău asuprirea, arătarea cu degetul și vorbele viclene,

10. Dacă vei da pâinea ta celui flămând și vei sătura sufletul amărit, atunci lumina ta va răsări în noapte și întunericul tău fi-va ca miezul zilei.

11. Domnul îți va fi mereu povățuitor și chiar și în pustie te va sătura. El va da tărie oaselor tale și vei fi ca o grădină udată, ca un izvor de apă vie, care nu seacă niciodată.

12. Pe străvechi ruine oamenii tăi zidi-vor clădiri noi și ziduri din alte veacuri vei ridica la loc și lumea te va numi: «îndreptătorul zidurilor dără-

mate » și « înnoitorul căilor spre buna întocmire a țării ».

13. Dacă vei stăpâni piciorul tău în ziua Sâmbetei și nu-ți vei mai vedea de treburile tale în ziua mea cea sfântă, ci vei socoti ziua Sâmbetei ca desfătare și vrednică de cinste, ca sfințită de Domnul, și vei cinsti-o, fără să mai umbli, fără să te mai îndeletnicești cu nevoile tale și fără să mai vorbești deșărtăciuni,

14. Atunci vei afla marea ta bucurie întru Domnul și eu te voi purta în car de biruință pe plaiurile țării și te voi desfata cu moștenirea tatălui tău Iacob, căci gura Domnului a grăit.

59.

Adevărata frângere a inimii va scoate din păcate și va împăca pe Domnul.

1. Iată, mâna Domnului nu este prea scurtă, ca să nu poată să mântuiască, și urechea lui nu e prea grea la auz, ca să nu audă.

2. Dar fărădelegile voastre s'au făcut zid de despărțire între voi și Dumnezeu vostru și păcatele voastre au fost de vină că el și-a ascuns fața lui de voi, ca să nu vă mai audă.

3. Căci mâinile voastre sunt mânjite de sânge și degetele voastre de fărădelegi; buzele voastre grăiesc cuvinte mincinoase și limba voastră vorbe viclene.

4. Nimeni nu cheamă în sprijinul său dreptatea și cu cinste nici un judecător nu judecă, ci toți își pun nădejdea în lucruri deșarte și vorbesc lucruri fără rost; zămislesc silnicia și nasc păcatul.

5. Cloceș ouă de șarpe și ereză pânză de păianjen: cine mănâncă din ouăle lor moare, iar când se sparg singure, ies din ele năpârci.

6. Din țesătura lor de viclenii veșminte nu se fac și cu lucrul făcut de mâna lor nu e nădejde de acoperit, căci lucrul lor este lucru blestemat, iar în mâinile lor sunt numai fapte silnice.

7. Picioarele lor aleargă de zor spre fărădelegi, grabnice să verse sânge nevinovat; cugetele lor sunt cugete viclene, în calea lor zac pustiirea și prăpădul.

8. Nu cunosc drumul păcii și pe urmele lor nu-i nici o dreptate, cărările lor și

le-au întortochiat spre folosul lor, și ori cine apucă pe ele nu mai cunoaște pacea.

9. Pentru aceasta, judecata stă de parte de noi și dreptatea nu ajunge până la noi. Noi așteptăm lumina, dar iată întunericul; raza zilei, dar umblăm în beznă.

10. Umblăm de-a băjbăitul, ca orbii pe lângă zid; ca și cei fără ochi orbecăm mereu, ne poticim în miezul zilei ca în amurg; deși sănătoși, suntem totuși ca niște morți.

11. Mormăim toți ca urșii, guruim ca porumbea, așteptăm dreapta hotărâre, dar nu este; așteptăm mântuirea, dar ea este departe de noi.

12. Căci răzvrătirile noastre s'au îmulțit înaintea ta și fărădelegile mărturisesc împotriva noastră; fărădelegile noastre le știm prea bine și vinovățiile noastre sunt de față în cugetul nostru:

13. Necredința și lepădarea de Domnul întoarcerea de la slujirea lui Dumnezeu, vorbirea deșartă și răzvrătită, născocirea și cugetarea de lucruri mincinoase.

14. Iar omenia este dată în lături și dreptatea stă departe; adevărul se poticnește în piață și fapta cinstită nu se mai dovedește.

15. Omenia a pierit și cel ce nu umblă în calea răutății este prădat de ceilalți. Și văzând Dumnezeu, s'a întăritat foarte că nu mai este dreptate.

16. A văzut că nu mai este nimeni de partea dreptății și cuprins a fost de mirare că nimeni nu mijlocește. Atunci brațul lui i-a fost ajutor și dreptatea sa l-a sprijinit.

17. Pus-a dreptatea platoșă și coiful mântuirii pe capul său; îmbrăcatu-s'a în veșminte de răzbanare și în râvna sa înfășuratu-s'a ca într'o mantie.

18. După faptă și răsplată: urgie împotriva răzvrătiților, răzbanare împotriva dușmanilor, și fărâmurilor și ostroavelor plata cuvenită.

19. Cei de la apus se vor teme de numele Domnului și cei de la răsărit de slava lui; căci va veni ca un fluviu strâns între maluri, pe care-l zorește Duhul Domnului.

20. « Pentru Sion el veni-va ca un mântuitor, pentru cei din Iacob care se vor căi de păcatele lor », — zice Domnul.

21. «Iată, acesta este legământul meu cu ei, zice Domnul: Duhul meu care odihnește peste tine, și cuvintele mele pe care le-am pus în gura ta să nu se depărteze din gura ta nici din gura urmașilor tăi și nici din gura urmașilor urmașilor tăi», — zice Domnul, — «de acum și până în veac!»

60.

Slava cea netrecătoare a noului Ierusalim.

1. Luminează-te, luminează-te, Ierusalime, căci a venit lumina ta și slava Domnului peste tine a răsărit!

2. Pe câtă vreme întunericul acopere pământul, și bezna popoarele, fie îți răsare Domnul și slava sa strălucește peste tine.

3. Popoarele umblă în lumina ta și împărații în razele răsăritului tău.

4. Ridică împrejur ochii tăi și vezi, căci toți se adună, se îndreaptă și vin spre tine. Fiii tăi vin de departe și fiicele tale vin aduse în brațe.

5. Atunci vei vedea și vei străluci; inima ta se va zbuțumi și se va lărși, deoarece spre tine se va îndrepta bogăția mării și avuțiile popoarelor către tine vor curge.

6. Caravane de cămile te vor pridi, dromadere de Madian și Efa. Din Șeba ele vor sosi grămadă, încărcate cu aur și tămâie și vestind cu bucurie faptele cele de slavă ale Domnului.

7. Toate turmele din Chedar la tine se vor aduna; berbecii din Nebaiot vor sta la îndemâna ta și ca o jertfă bineplăcută se vor urca pe jertfelnicul meu, ca să se proslăvească locașul cel plin de slavă al meu.

8. Cine zboară ca norul și ca porumbițele spre sălaşurile lor?

9. Da, pentru mine se adună corăbiile, în frunte cu cele din Tarșis, ca să aducă de departe pe feciorii tăi, împreună cu aurul și argintul lor, pentru numele Domnului Dumnezeuului tău și Prea Sfântului lui Israil, care te preamărește!

10. Feciori de neam străin zidi-vor zidurile tale și împărații lor în slujba ta vor fi; căci întru urgia mea te-am lovit, dar întru îndurarea mea m'am milostivit de tine.

11. Porțile tale mereu vor sta în lături, zi și noapte vor rămânea deschise, ca oamenii să care la tine bogățiile noroadelor, și împărații lor vor păși în frunte.

12. Iar poporul și împărăția care nu vor sluji ție vor pieri; atari popoare vor fi nimicite.

13. Mărețul Liban la tine va veni cu chiparoșii, ulmii și molifiții lui, ca să împodobească sfântul meu locaș, iar eu cinstesc să dau locului unde se odihnesc picioarele mele.

14. Și feciorii apăsătorilor tăi smeriți vor veni la tine și se vor închina la picioarele tale toți cei ce te-au urit, și pe tine te vor numi: cetatea Domnului, Sionul Sfântului lui Israil.

15. Din părăsită și defăimată și năpustită ce erai, voi face din tine mândria cea deapururi și încântarea popoarelor, din neam în neam.

16. Tu vei suga laptele noroadelor și la sânul împărăteselor alăptat vei fi. Atunci vei cunoaște că eu sunt Domnul, Mântuitorul și Răscumpărătorul tău, Viteazul lui Iacob.

17. În loc de aramă îți voi aduce aur, în loc de fier, argint, și în loc de lemn, aramă, în loc de pietre, fier. Și voi pune judecători ai tăi: pacea, și stăpânitor peste tine: dreptatea.

18. Și nu se va mai auzi de silnicie în țara ta, de prăpăd și de pustiire în cuprinsul țării tale. Zidurilor tale le voi zice: mântuire; și porților tale: slavă.

19. Nu te va mai lumina soarele în timpul zilei, și luna nu-și va mai revărsa lumina sa, ci Domnul va fi deapururi lumina ta și Dumnezeuul tău strălucirea ta.

20. Soarele tău nu va mai asfinți și luna nu va mai descrește, căci Domnul va fi lumina ta cea deapururi și zilele jelierii tale se vor apropia de sfârșit.

21. Atunci poporul tău întreg va fi popor numai de drepti, și pământul pe veci îl vor stăpâni: odraslă din cele sădite de Domnul, lucrul mâinilor mele, făcut spre slava mea.

22. Atunci cel mai mic va ajunge ca o seminție și cel mai neînsemnat popor puternic. Eu Domnul am hotărât acestea și la vreme voi fi plinitorul lor!

61.

Robul Domnului soli-va mântuire, iertare și înfiere pentru cei cu inimă primitoare.

1. Duhul Domnului este peste mine, căci Domnul m'a uns să binevestesc săracilor, m'a trimis să vindec pe cei cu inima zdrobotită, să vestesc celor robiți liberare și celor în lanțuri mântuire,

2. Să crăinicesc un an de milostivire al Domnului și o zi de răzbunare a Dumnezeului nostru;

3. Să mângâi pe cei întristați; celor ce jlesc Sionul, să le pun pe cap cunună în loc de cenușă, untdelemn de bucurie în loc de veșminte de jale, slavă în loc de desnădejde. Ei vor fi numiți: stejari ai dreptății, sad al Domnului, spre preamărirea lui.

4. Ei vor zidi pe vechile dărâmături, ridica-vor de iznoavă străvechile ruine, innoi-vor cetățile dărâmate, paragina veacurilor trecute.

5. Oameni de neam străin vor veni și își vor paște turmele, feciori din alt norod vor fi plugarii și vierii noștri,

6. Iar voi veți fi preoți ai Domnului, slujitori ai Dumnezeului nostru veți fi numiți. Bunătățile popoarelor voi le veți mânca și cu averile lor vă veți mândri.

7. Fiindcă ocară lor era îndoită, batjocură și scuiări erau partea lor, pentru aceasta în pământul lor moșteni-vor îndoit și de slava cea deapururi ei se vor bucura.

8. Și fiindcă eu sunt Domnul care iubesc dreptatea și urăsc jaful cel fără de lege, le voi da cu credincioșie plata lor și legământ veșnic cu ei voi încheia.

9. Cu nume mare va fi neamul lor între neamuri și odraslele lor în mijlocul noroadelor. Cei ce îi vor vedea vor da mărturie că ei sunt neam binecuvântat de Domnul.

10. Bucura-mă-voi întru Domnul, sălta-va de veselie sufletul meu întru Dumnezeul meu, căci m'a îmbrăcat în haina mântuirii și cu veșmântul dreptății m'a acoperit. Ca unui mire mi-a pus cunună și ca pe o mireasă m'a împodobit cu podoabă.

11. Ca pământul care odrășește ierburi și ca o grădină în care sămânța în-

colțește, tot așa și Domnul Dumnezeu va face dreptatea să răsară și înaintea tuturor neamurilor slava sa!

62.

Ierusalimul, diadema celor mântuiți și muntele rugăciunilor.

1. Din pricina Sionului nu voi tăcea și din pricina Ierusalimului nu voi sta locului, până ce dreptatea lui nu va răsară ca revărsatul zorilor și până ce mântuirea lui nu va lumina ca o făclie aprinsă.

2. Atunci neamurile vor vedea dreptatea ta și toți împărații slava ta, și te vor chema pe tine cu nume nou pe care îl va rosti gura Domnului.

3. Și tu vei fi ca o cunună strălucitoare în mâna Domnului și ca o diademă împărătească în mâna Dumnezeului tău.

4. Și nu ți se va mai zice ție: «năpustită» și țării tale: «pustiită», ci tu te vei chema: «întru ea am binevoit» și țara ta: «cea cu bărbat», deoarece Domnul va binevoi întru tine și pământul va avea soț.

5. Și în ce chip se însoțește tânărul cu fecioara, cel ce te-a zidit se va însoți cu tine, și în ce chip mirele se veselește de mireasă, așa se va veseli de tine Dumnezeul tău.

6. Pe zidurile tale, Ierusalime, voi pune străjări, care nici zi, nici noapte nu vor tăcea! Voi care aduceți aminte Domnului de făgăduințele lui, să n'aveți odihnă!

7. Și să nu-i dați răgaz până ce nu va clădi la loc Sionul și până ce nu va face Ierusalimul, pe pământ, de mare slavă!

8: Juratu-s'a Domnul pe dreapta lui, pe brațul său cel tare: «Nu voi mai da de aici înainte grâul tău hrană vrăjmașilor tăi și cei de neam străin, vinul tău, rodul muncii tale, nu-l vor mai bea.

9. Ci numai cei ce au adunat grâul îl vor mânca și vor lăuda pe Domnul și cei care au făcut culesul vor bea vinul, în curțile templului meu cel sfânt!»

10. Treceți, treceți pe porți! Pregățiți calea! Neteziți-i, neteziți-i drumul, curățiți-l de pietre, înălțați steag peste neamuri.

11. Iată, Domnul vestește acestea până la marginile pământului: «Ziceți fiicei Sionului: Iată Mântuitorul tău vine! Plata lui este cu el și răsplătirile merg înaintea lui!»

12. Și ei se vor chema: «popor sfânt, mântuții Domnului», și ție și se va zice: «cea căutată», «cetatea cea nepărăsită»!

63.

Pedeapsa lui Edom, îndărătnicit în păcate.

1. Cine este cel ce vine din Edom, în veșminte stacojii, din Bosra? Măreț este în îmbrăcămintea lui și se ridică mândru plin de puterea lui! «Eu sunt acela al cărui cuvânt este: dreptatea și puternic este să măntuiască!»

2. Pentru ce îmbrăcămintea ta este stacojie și veșmântul tău este roșu ca al unuia care calcă strugurii?

3. «Singur am călcat în teasc și dintre popoare nimeni nu era cu mine; și am călcat întru mânia mea, i-am strivit întru întărătarea mea și sângele lor a țâșnit pe veșmântul meu și mi-am pătat toate straiele mele.

4. Căci o zi de răzbunare era sortită în inima mea și anul răscumpărării soșise.

5. Priveam în jur: nici un ajutor! Mă cuprindea mirarea, dar nu era nici un sprijin! Atunci brațul meu m'a ajutat și urgia mea a fost sprijinul meu.

6. În urgia mea am călcat în picioare noroade și le-am zdrobit în furia mea, și sângele lor l-am împrăștiat pe pământ.»

7. Milostivițiile Domnului laudându-le, le voi pomeni, faptele cele slăvite ale Celui Veșnic, așa precum le-a săvârșit pentru noi Domnul, cel plin de bunățate cu casa lui Israel; pomeni-voi cele ce a făcut pentru noi, după îndurările sale și după mulțimea milelor sale.

8. Și a zis: «Cu adevărat ei sunt poporul meu, fii care nu vor fi necredincioși!»

9. Și el le-a fost mântuitor în toate strămtorările lor. Și n'a fost nici sol și nici inger, ci fața lui i-a mântuit. Întru iubirea lui și întru îndurarea lui, el i-a răscumpărat, i-a sprijinit și i-a călăuzit în toată vremea de demult.

10. Dar ei s'au răzvrătit și au turburat Duhul lui cel sfânt. Atunci el li s'a făcut dușman și s'a războit împotriva lor.

11. Ci ei își aduseră aminte de vremile străvechi, de sluga sa Moise: Unde este cel ce a scos din mare pe păstorul turmei sale? Unde este cel ce a pus, în mijlocul lor, Duhul său cel sfânt?

12. Cel care cu brațul său slăvit a călăuzit dreapta lui Moise, cel ce a despiciat apele înaintea lor, făcându-și un nume veșnic?

13. Cel ce i-a purtat prin adâncurile mării, ca pe un cal în pustie, și ei nu s'au poticnit?

14. Ca vitele care coboară în vale largă, astfel Duhul Domnului îi ducea la odihnă, astfel călăuzit-ai pe poporul tău, ca să-ți faci nume prea slăvit.

15. Privește din ceruri și vezi din palatul tău cel sfânt și strălucit: unde este răvna și puterea ta? Unde este zbuciumul inimii tale și îndurarea ta?

16. Au conținut pentru mine! Dar tu ești părintele nostru! Avraam nu ne știe, Israel nu ne cunoaște. Tu, Doamne, ești Tatăl nostru; Mântuitorul nostru, din cărunta străvechime este numele tău!

17. Pentru ce, Doamne, ne-ai lăsat să rătăcim din căile tale și ne-ai împietrit inimile noastre ca să nu ne mai temem de tine? Intoarce-te! De mila robilor tăi, de mila semințiilor care sunt moștenirea ta!

18. Pentru ce au pângărit cei nelegiții templul tău și dușmanii noștri au călcat în picioare altarul tău?

19. Am ajuns ca un popor peste care tu de multă vreme nu mai stăpânești și care nu mai este numit cu numele tău. O, dacă ai sfășia cerurile și te-ai pogori, munții s'ar zgudui înaintea ta!

64.

Față în față: cei alungați și cei miluiți.

1. Ca un foc care arde vreascurile, ca o pară care fierbe apa în clocot, fă pe vrăjmașii tăi să cunoască numele tău și să tremure noroadele înaintea ta,

2. Făcând minuni neașteptate,

3. Despre care niciodată nu s'a pomenit. Căci urechea n'a auzit, nici ochiul

n'a văzut alt Dumnezeu afară de tine, săvârșind unele ca acestea, pentru cei ce nădăjduesc în el.

4. Tu vii întru întâmpinarea celor ce cu bucurie săvârșesc fapte bune și-și aduc aminte de tine umblând pe căile tale. Și tu te-ai întăritat împotriva noastră, din pricină că eram vinovați prin necredința și prin fărâdelegea noastră!

5. Toți am ajuns ca spurcații și toată calea vieții noastre ca un veșmânt întinat! Noi toți am căzut ca frunzele uscate și fărâdelegile noastre ne spulberau ca vântul.

6. Nimeni nu chema numele tău și nici unul nu-și venea în fire ca să se întoarcă iarăși la tine. Căci tu ai ascuns fața ta de noi și ne-ai lăsat în voia păcatelor noastre.

7. Și acum, Doamne, tu ești părintele nostru, noi suntem lutul și tu olarul, toți făptura mâinilor tale!

8. O, Doamne, nu te mânia pe noi foarte și nu-ți aduce aminte deapururi de fărâdelegea noastră! Privește, căci noi toți suntem poporul tău!

9. Cetățile tale sfinte au ajuns pustii, Sionul este ca o pustietate și Ierusalimul ca un loc părăginit!

10. Templul nostru sfânt și slăvit, în care te-au proslăvit părinții noștri, a ajuns pradă focului și toate cele scumpe nouă, dărâmaturi!

11. Poți tu oare să te împietrești, să taci, Doamne, și să ne smerești atât de greu?

65.

Minunat este Domnul, atât în îndurările lui, cât și în dreptele lui certări.

1. «Căutat am fost de cei ce nu întrebau de mine, găsit am fost de cei ce nu mă căutau. Și am zis: Iată-mă, iată-mă, aici, la un neam care nu chema numele meu!

2. Tins-am mâinile mele în toată vremea către un popor răzvrătit, care mergea pe căi rele, după socotințele sale,

3. Un popor care întărâta deapururi fața mea jertfind în grădini, și în foșoarele pardosite cu cărămizi arzând mirezme,

4. Oamenii care stăteau în mormânturi și mâneau în crăpături de stâncă și ale căror vase erau pline de mâncări spurcate;

5. Și ziceau: «Stai locului și nu te apropia de mine, căci eu sunt sfânt față de tine!» Unii ca aceștia sunt ca un fum care se urcă în nările mele, și ca o vâpaie care arde fără sfârșit.

6. Iată, este scris înaintea mea: «Nu voi avea tihnă până ce nu voi răsplăti, turnându-vă răsplata în sân,

7. Fărâdelegile voastre și fărâdelegile părinților voștri laolaltă»,—zice Domnul, — «ale celor care au adus jertfă de tămâie pe munți și pe dealuri, hulindu-mă pe mine. Eu le voi da răsplata, în sânul lor, după faptele lor și cu măsură plină.»

8. Așa zice Domnul: «Ca atunci când găsești must într'un strugure și zici: nu-l rupe, căci în el se află binecuvântarea de la Domnul, tot astfel voi face și cu robii mei; și nu-i voi prăpădi pe toți.

9. Și voi face să răsară din Iacob o odraslă și din Iuda un moștenitor peste munții mei, și cei aleși ai mei îi vor stăpâni și slujitorii mei vor locui acolo.

10. Și Șaronul va ajunge pășune pentru turme și Acorul târlă de vite, pentru norodul meu care m'a căutat.

11. Și voi, cei ce ați părăsit pe Domnul, care ați uitat de muntele meu cel sfânt, care întindeți masă pentru dumnezeul Gad și umpleți cupa pentru Meni,

12. Pe toți vă voi trece prin ascuțișul săbiei și veți pieri în măcel, fiindcă am strigat către voi și nu mi-ați răspuns, am grăit și nu m'ați auzit, ci ați făcut fapte rele în ochii mei și ceea ce nu mi-a plăcut ați ales.»

13. Drept aceea, așa zice Domnul Dumnezeu: «Iată, slugile mele vor mânca și vouă vă va fi foame, vor bea și voi veți fi însetați, se vor bucura, iar voi vă veți rușina!

14. Iată, slugile mele vor sălta de veselie, iar voi veți striga de multă întristare a inimii, și de frânt ce va fi duhul vostru, veți țipa!

15. Și veți lăsa numele vostru aleșilor mei ca vorbă de blestem: «Domnul Dumnezeu să teucidă, ca pe cutare!..» Dar slujitorii mei vor fi numiți cu alt nume.

16. Cine se va binecuvânta pe pământ binecuvânta-se-va întru Dumnezeu adevărului, și cel ce se va jura pe pământ se va jura pe Dumnezeu cel adevărat; căci nenorocirile din vremile de demult au fost uitate și ascunse de ochii mei.

17. Căci, iată, voi zidi ceruri noi și pământ nou. Nimeni nu-și va mai aduce aminte de lucrurile vechi, și nu vor mai veni în mintea nimănui;

18. Ci se vor bucura și se vor veseli de ceea ce voi face acum, căci, iată, voi întemeia Ierusalimul spre bucurie și poporul lui spre desfătare.

19. Și mă voi bucura de Ierusalim și mă voi veseli de norodul meu, și nu se va mai auzi în el nici plâns, nici țipăt.

20. Nu vor mai fi acolo copii care să trăiască numai câteva zile și nici bătrâni care să nu ajungă la capătul vieții! Căci tânăr va fi cel ce va muri la o sută de ani și chiar cel păcătos deabia la o sută de ani va fi lovit de blestem!

21. Și ei vor zidi case și vor locui în ele, și vor sădi vii și din rodul lor vor mânca.

22. Dar nu vor clădi ca altul să locuiască, nici nu vor sădi ca altul să mănânce. Căci vârsta poporului meu va fi ca vârsta copacilor și cei aleși ai mei se vor bucura de osteneala mâinilor lor.

23. Nu se vor trudi în deșert și nu vor naște feciori pentru o moarte fără de vreme, ci ei vor fi neam blagoslovit de Domnul și împreună cu ei și odraslele lor.

24. Și înainte de a mă chema pe mine, eu le voi și răspunde și înainte de a grăi eu îi voi și auzi.

25. Lupul va paște la un loc cu mielul, leul va mânca paie ca boul și șarpele cu țărăna se va hrăni. Nici o pagubă și nici o stricăciune nu vor mai cășuna în tot muntele meu cel sfânt», — zice Domnul.

66.

Iarăși slava noului Ierusalim; cei nelegiuși și împietriți nu vor avea parte de slava lui.

1. Așa zice Domnul: «Cerul este scaunul meu, și pământul așternut picioarelor mele! Ce fel de casă, deci, îmi veți zidi voi și ce loc de odihnă pentru mine?

2. Toate acestea mâna mea le-a făcut și sunt ale mele», — zice Domnul. «Ci spre unii ca aceștia îmi îndrept privirea mea: spre cei smeriți, cu duhul umilit și care tremură la cuvântul meu!

3. Cel ce jungheie un bou și în același timp omoară un om, cel ce jertfește o oaie și în același timp rupe gâtul unui câine, cel ce aduce prinos, dar cu sânge de porc, cel ce aduce jertfă de tămăie, dar în același timp se închină la idoli, toți aceștia și-au ales căi nelegiuite și întru uriciunile lor sufletul lor se desfătează.

4. Pentru aceasta și mie îmi va plăcea să-i oropsesc și cele ce îi înfricoșează să le aduc peste ei; căci am strigat și nu mi-au răspuns, am grăit și nu m'au auzit; au făcut ceea ce eu urgisesc și tocmai ceea ce urăsc aceea au ales.

5. Ascultați la cuvântul Domnului, voi care tremurați de el! Iată ce grăiesc frații voștri care vă urăsc și vă prigonesc, pentru numele meu: Să-și arate Domnul slava sa, ca să vedem și noi bucuria voastră! Dar ei se vor face de ocară.»

6. Auzi! Un vuet din cetate! Un glas din templu! Este glasul Domnului care răsplătește vrăjmașilor săi după faptele lor.

7. Înainte de a se zvârcoli în durerile de naștere, fiica Sionului a născut; înainte de a simți chinul, ea a născut un fiu.

8. Cine a auzit sau cine a văzut unele ca acestea? Oare o țară se va naște într'o singură zi, un popor se va naște dintr'o dată? Abia au apucat-o durerile nașterii și fiica Sionului a și născut feciori!

9. «Oare eu voi deschide pântecul fără să-l las să nască?» — zice Domnul. «Sau eu, cel ce fac să nască, voi opri născarea?» — zice Dumnezeu lui tău.

10. Bucură-te, Ierusalime, și voi cei care-l iubiți, săltați de veselie! Tresăltați de bucurie mare, voi cei care îl jeleați,

11. Ca să sugeți și să vă săturați la pieptul mângâierilor lui, ca să sorbiți și să vă desfățați la sânul mării lui!

12. Căci așa zice Domnul: «Vărsa-voi pacea peste Ierusalim ca un fluviu, și ca un șivoi ieșit din albie, slava noroadelor! Ca pruncii voi veți fi duși la sân și dezmiertați pe genunchi!

13. După cum mama își mângâie pe fiul ei, și eu vă voi mângâia pe voi și anume în Ierusalim mângâiați veți fi.

14. Când veți vedea, inima voastră va tresări de bucurie și oasele voastre vor întineri ca iarba cea tânără. Și năua Domnului se va arăta slujitorilor săi, iar vrăjmașilor săi: urgia sa.

15. Căci, iată, Domnul vine în văpaie și carele lui sunt ca o vijelie, ca să-și reverse mânia în arșiță și certarea lui în para focului.

16. Atunci Domnul va judeca cu foc și cu sabie pe toată făptura și mulți vor fi cei ce vor cădea de bătaia Domnului!

17. «Cei ce se sfințesc și se curățesc pentru închinăciunile din grădini, într'un loc ascuns în mijlocul unei adunări de ucenici, și cei ce mănâncă mâncări de carne de porc, mâncări scârnave și șoa-reci, loalaltă își vor vedea sfârșitul», — zice Domnul.

18. «Dar eu cunosc faptele și scopurile lor și voi veni ca să adun toate neamurile și toate limbile. Ele vor veni și voi vedea slava mea,

19. Și le voi da un semn și pe unii din cei scăpați cu viață îi voi trimite către

popoarele din Tarșiș, Put, Lud, Meșec, Roș, Tubal, Iavan, către ținuturile cele mai îndepărtate, care n'au auzit de numele meu și n'au văzut slava mea. Și ei vor vesti între popoare slava mea.

20. Și din toate neamurile, vor aduce pe frații voștri prinos Domnului: pe cai, în căruțe, în lectice, pe catări și pe cămile, până la muntele cel sfânt al meu, la Ierusalim», — zice Domnul, — «așa precum fiii lui Israel aduc prinoase în vase curate, pentru templul Domnului.

21. Și din ei voi lua preoți și leviți», — zice Domnul.

22. «Căci precum cerul cel nou și pământul cel nou, pe care le voi zidi», — zice Domnul, — «vor rămănea înaintea mea, așa va dăinui deapururi neamul vostru și numele vostru.

23. Și din lună nouă în lună nouă și din Sâmbătă în Sâmbătă vor veni toți și se vor închina înaintea mea», — zice Domnul.

24. «Și când vor ieși, vor vedea stârvurile celor care s'au răzvrătit împotriva mea, căci viermele lor nu va muri și focul lor nu se va stinge, și vor fi, pentru toată făptura, privescite de groază.»

PROFETUL IEREMIA

1.

Chemarea lui Ieremia la servirea profetică. El este chemat de Domnul în două rânduri. Îmbărbătare pentru începutul propoveduirii.

1. Cuvintele lui Ieremia, fiul lui Hilkia, dintre preoții din Anatot din ținutul lui Veniamin,

2. Către care a fost cuvântul Domnului în timpul domniei lui Iosia, fiul lui Amon, regele lui Iuda, în anul al treisprezecelea al domniei sale,

3. Și a dăinuit și în vremea lui Ioachim, feciorul lui Iosia, regele lui Iuda, până la sfârșitul anului al unsprezecelea al lui Sedechia, fiul lui Iosia, până în luna a cincea, la ducerea în robie a locuitorilor Ierusalimului.

4. Și-a fost cuvântul Domnului către mine și mi-a zis:

5. «Înainte de a te fi urzit în pânteccele maicii și înainte ca să fi ieșit din pântecele mamei tale, te-am sfințit și te-am rânduit prooroc al neamului.»

6. Atunci am răspuns: «O, Doamne Dumnezeu! Iată că nu sunt în stare să vorbesc, fiindcă sunt tânăr!»

7. Dar Domnul mi-a spus: «Nu zice: «Eu sunt prea tânăr!» Du-te încotro te voi trimite și orișice îți voi da poruncă vorbește!

8. Nu te teme de ei, căci eu sunt cu tine ca să te măntuiesc», — zice Domnul.

9. Și Domnul a întins mâna înspre mine și s'a atins de gura mea, apoi Domnul mi-a zis: «Iată, îți pun cuvintele mele în gura ta!

10. Vezi, eu te-am pus astăzi peste popoare și peste împărății, ca să smulgi

și să arunci la pământ, să prăpădești și să dărâmi, să zidești și să sădești!»

11. Apoi a fost cuvântul Domnului către mine într'acest chip: «Ce vezi tu, Ieremia?» Și eu am răspuns: «Văd o crangă de migdal!»

12. Și el mi-a glăsuț: «Bine ai văzut, fiindcă eu veghez ca să se adeverească cuvântul meu!»

13. Și cuvântul Domnului a fost a doua oară către mine: «Ce vezi tu?» Atunci eu am răspuns: «Văd, dinspre miază-noapte, un cazan în ciocote cu gura întoarsă încoace!»

14. Dar Domnul a zis către mine: «Dinspre miază-noapte se va deslănțui prăpădul peste toți locuitorii țării;

15. Căci iată voi chema toate împărățiile de la miază-noapte», — zice Domnul. «Și vor veni și fiecare își va așeza tronul său la porțile Ierusalimului și de jur-împrejurul zidurilor lui, și în toate cetățile lui Iuda.

16. Și-i voi trage la judecată pentru fărâdelegile lor, fiindcă m'au părăsit și au adus tămăieri altor dumnezei și s'au închinat la făptura mâinilor lor!

17. Incinge-ți acum coapsele, scoală-te și le propoveduește tot ceea ce îți voi porunci. Nu te înfricoșă în fața lor, fiindcă nu vreau să-ți fie frică înaintea lor!

18. Vezi că eu te-am făcut astăzi ca o cetate tare, ca un stâlp de fier și ca un zid de aramă, împotriva țării întregi, pentru regii lui Iuda și pentru dregătorii săi, pentru preoții săi și pentru poporul țării.

19. Și se vor război împotriva ta, dar nu te vor putea birui, căci eu voi fi lângă tine ca să te izbăvesc», — zice Domnul.

2.

Dumnezeu este credincios față de poporul său care era și el credincios către Dumnezeu. Dar acum poporul se închină la idoli, lucru nemai pomenit la nici un popor în curgerea vremii, ca adică să-și fi părăsit pe dumnezeii săi. Dumnezeu va judeca poporul său, întinat de închinarea idolească.

1. Și a fost cuvântul Domnului către mine astfel:

2. «Du-te și propoveduește în auzul Ierusalimului! Așa zice Domnul: «Mă aduc aminte de dragostea tinereții tale, de iubirea din vremea logodnei tale, când mergeai după mine prin pustie, într'un ținut fără sămănătură.

3. Lucru sfânt a fost Israilul pentru Domnul, pârga rodurilor lui. Toți cei care au mâncat dintr'insul au trebuit să-și ispășească păcatul, fiindcă peste ei s'a prăvălit nenorocirea», — zice Domnul.

4. Ascultați cuvântul Domnului, voi cei din casa lui Iacob și toate neamurile cele din casa lui Israil!

5. Așa grăiește Domnul: «Ce nedreptate au găsit în mine părinții voștri, de s'au depărtat de mine și au umblat după idoli cei deșerți ca să ajungă și ei deșertăciune,

6. Și nu s'au întrebat: «Unde este Domnul cel ce ne-a scos pe noi din țara Egiptului și ne-a dus prin pustie, printr'un ținut de bărăgane și de prăpăstii, ținut sterp și stingher fără țișenie de om și fără o urmă de sălaș omenesc?»

7. Și v'am dus pe voi într'o țară ca o grădină, ca să mâncați din roadele și din bunătățile ei; dar când ați intrat într'insa, ați pângărit-o și moștenirea mea ați prefăcut-o într'o grozăvie.

8. Preoții nu m'au întrebat: «Unde este Domnul?» Tâlcuitorii de lege nu m'au cunoscut, păstorii poporului au lepădat credința, proorocii au proorocit în numele lui Baal și au umblat după dumnezei care nu pot să vie într'ajutor.

9. Pentru aceasta la judecată voi grăi împotriva voastră», — zice Domnul, — «și împotriva nepoților voștri voi cere osândă!

10. Treceți la ostroavele Chiteilor și vedeți, trimiteți la Chedar și cercetați cu luare aminte și vă încredințați de se află așa ceva!

11. Și-a schimbat oare un popor vreodată dumnezeii? — deși ei nu sunt Dumnezeu. — Poporul meu și-a schimbat slava lui cu un dumnezeu care nu-i poate veni într'ajutor.

12. Minunați-vă, ceruri, de aceasta, înfiorați-vă și rămâneți stană de piatră », — zice Domnul, —

13. « Căci două lucruri rele a făptuit poporul meu: m'a părăsit pe mine, izvorul de apă vie și și-a săpat fântâni, fântâni care nu pot ține apă! »

14. A fost oare Israil rob, rob născut în casă? Pentru ce a ajuns pradă?

15. Leii rănesc împotriva-i și slobozesc urletele lor. Țara lui a prefăcut-o în pustie, cetățile lui sunt pârjolite, fără țipenie de om în ele;

16. Chiar și locuitorii din Nof și cei din Tahpanhes ți-au pascut pe țeastă!

17. Oare n'ai ajuns aici din pricină că ai părăsit pe Domnul Dumnezeuul tău, în vreme când el te ducea pe cale?

18. Și acum ce înseamnă fuga ta înspre Egipt, ca să bei din apa Sihorului, și drumul spre Asiria, ca să sorbi din apa Eufratului?

19. Răutatea ta te pedepsește și necredința ta te urgisește. Dă-ți seama și chibzuește că rău și amar este să te răzlețești de Domnul Dumnezeuul tău și să nu-ți mai fie frică de mine », — zice Domnul Dumnezeuul Savaot.

20. « Căci de multă vreme ai sfărâmat jugul tău, ai rupt funiile tale și ai zis: « Nu pot să mai fiu slugă! » Și de atunci pe orice colină și sub orice copac verde te-ai desfrânat ca o ticăloasă.

21. Eu te sădisem viță bună, toată de bun soi, dar cum te-ai prefăcut în viță străină, de neam prost!

22. Chiar de te vei spăla cu nitru și te vei freca cu leșie, tot mânjită de sânge va rămânea în ochii mei fărădelegea ta », — zice Domnul.

23. « Cum poți spune: « Nu m'am înținat și n'am umblat după Baali »? Uită-te la semnele urmelor tale din vale și chibzuește ce ai făcut! Cămila sprintenă care umblă în lung și în lat pe toate cărările,

24. Asină sălbatecă deprinsă în pustie, care în aprinsa ei poftă umblă adulmecând vântul! Cine ar putea să-i împiedice dorul ei? Cine vrea s'o găsească să nu se ostenească, fiindcă o vor afla la luna ei!

25. Păzește-te să nu rămâi desculț și gâtul tău să nu-ți ardă de sete! Dar tu răspunzi: « Degeaba! Nu, îmi plac streinii și mă voi duce după ei! »

26. După cum se rușinează hoțul când este descoperit, așa trebuie să se rușineze casa lui Israil: regii, dregătorii, preoții și proorcii,

27. Care zic lemnului: « Tu ești tatăl meu! » și pietrei: « Tu m'ai născut! » Ei stau cu spatele la mine, și nu cu fața, iar în vreme de restrîște strigă: « Scoală și ne mântuește! »

28. Unde îți sunt dumnezeii pe care tu i-ai făurit? Să se scoale și să te mântuiască dacă pot, în vreme de restrîște! Căci dumnezeii tăi, Iudo, sunt tot atâți la număr ca și cetățile tale.

29. « Pentru ce vă stârniți împotriva mea? Toți ați ajuns fără credință », — zice Domnul.

30. « În zadar am bătut pe feciorii voștri, fiindcă ei nu s'au învățat minte; sabia voastră a prăpădit pe proorcii voștri, ca un leu prădalnic.

31. Neam prost ce sunteți! Luați aminte la cuvântul Domnului: « Am fost eu oare o pustietate pentru Israil sau un ținut beznatec? Din care pricină poporul meu a zis: « Noi suntem liberi și nu ne vom mai întoarce la tine! »

32. Uită oare fecioara găteala sa și mireasa cingătoarea sa? Cu toate acestea poporul meu m'a uitat din zile fără număr!

33. Cât de iscusit îți urmezi tu calea, când e să cauți iubirea! Tot așa și pentru fărădelegile tale pe cărarea ta te-ai deprins să mergi!

34. Chiar și poalele veșmintelor tale sunt pătate de sângele celor sârmani și fără de prihană, pe care cu toate că nu i-ai găsit spărgând zidul, dar tot pentru aceleași pricini tu i-ai omorât.

35. Și cu toate acestea mai îndrăznești să zici: « Da, sunt nevinovat! De bună seamă mânia lui s'a abătut de la mine! » Dar iată că acum voi începe proces cu tine care spui: « N'am săvârșit păcat! »

36. De ce te zorești acum ca să-ți schimbi calea? Tu vei fi făcută de ru-

sine în Egipt, precum ai fost de ocară făcută și în Asiria!

37. Și de acolo vei ieși cu capul între mâni! Fiindcă Domnul a aruncat la o parte pe cei în care tu ți-ai pus nădejdea, pe cei cu care tu nu vei avea izbândă.

3.

Nădejdea poporului în milostivirea lui Dumnezeu. Regatul lui Iuda n'a luat aminte și n'a scos învățătură din pățania lui Israel. Indemnuri la pocăință. Poporul dă făgăduință că se va pocăi: «Și noi și părinții noștri au păcătuț împotriva Domnului Dumnezeului nostru din tinerile noastre și până în ziua de acum...»

1. Și a mai grăit: «Când un bărbat se desparte de femeia sa, și ea pleacă de la el și ajunge femeia altuia, se va mai putea întoarce înapoi la bărbatu-său? Această femeie nu este cu totul întinată? Tu te-ai iubit cu mulți ibovnici și acum ai vrea să te întorci la mine!» — zice Domnul.

2. «Ridică ochii tăi spre înălțimi și te uită! Pe unde nu te-ai desfrănat? Ieseai la drum să stai la pândă, ca arabul în pustie. Deci tu ai pângărit pământul cu desfrânările tale și cu ticăloșiile tale!

3. Iubiții tăi fără de număr au fost o cursă pentru tine. Tu ai luat chip de femeie desfrănată și ai lăsat rușinea laoparte!

4. Și acum mă strigi: «Tatăl meu! Prietenul tinereților mele tu ești!» și mai cugeți:

5. «Oare el va fi mereu mânios? Dăinui-va mânia lui deapururi?» Vezi! Așa vorbești tu, însă tu săvârșești ticăloșii și nu te lași!»

6. Atunci a zis Domnul către mine: «In vremea domniei regelui Iosia, n'ai văzut tu oare ce a săvârșit Israelul cel necredincios? S'a dus pe vârful oricărui deal și sub orice copac verde și acolo a făptuit desfrânări.

7. Dar eu am cugetat: «După ce se va sătura de făcut toate acestea, se va întoarce la mine». Dar nu s'a întors. Și cu toate că Iuda, sora lui necredincioasă, a văzut,

8. Că pentru desfrânările lui i-am dat carte de despărțenie lui Israel cel necredincios, Iuda, sora lui necredincioasă, n'a fost cuprinsă de spaimă, ci s'a dus și s'a desfrănat și ea,

9. Și cu nerușinarea desfrânărilor ei, ea a pângărit țara, săvârșind desfrânări cu pietrele și cu lemnele.

10. Și Iuda, sora cea vicleană, nu s'a mai întors la mine cu toată inima, ci cu prefăcătorie, — zice Domnul.

11. Atunci a zis Domnul către mine: «Israel cel necredincios este mai puțin vinovat decât Iuda cel necredincios!

12. Du-te și propoveduește propovedania aceasta către miază-noapte și spune: «Pocăește-te, Israele necredincios», — zice Domnul, — «căci nu mă voi mai uita încrunțat la tine, fiindcă sunt milostiv», — zice Domnul, — «și urgia mea nu va dăinui în veac.

13. Ci mărturisește-ți numai fărădelegea ta, că ai călcat credința Domnului Dumnezeului tău și ți-ai irosit vremea după cei străini pe sub orișice copac verde, și de glasul meu n'ai ascultat», — zice Domnul.

14. «Pocăiți-vă, voi copiii căzuți de la credință!», — zice Domnul, — «căci eu sunt stăpânul vostru, și vă voi lua pe voi, pe unul dintr'o cetate și pe doi dintr'o seminție, și vă voi întoarce în Sion,

15. Și vă voi hărăzi păstori după inima mea, care vă vor păstori pe voi cu înțelepciune și cu pricepere.

16. Dacă vă veți înmulți și veți spori la număr în țară, în vremea aceea», — zice Domnul, — «nu se va mai auzi spunând: «O, chivotul legământului Domnului!» Căci nu se va mai sui la inima voastră, și nimeni nu va mai pomeni de el, nu va mai fi nici căinăt și nici nu se va mai face altul din nou.

17. In vremea aceea, Ierusalimul se va numi «Scaunul Domnului» și într'însul se vor strânge toate neamurile în numele Domnului și nu se vor mai lua după împietrirea inimii lor.

18. În vremea aceea, casa lui Iuda se va duce la casa lui Israel, și se vor întoarce împreună din ținutul dela miază-

noapte în țara pe care am dăruit-o moștenire părinților lor.

19. «Și am mai chibzuit: Cum te voi așeza în rândul fiilor și-ți voi da moștenire o țară mândră, mândrețea mândreței popoarelor! Și am mai chibzuit: Tu îmi vei zice: tatăl meu! și nu te vei mai răzleji de mine.

20. Dar vai! Precum o femeie calcă credința iubitului ei, tot așa și tu, neam al lui Israil, te-ai purtat ca o necredincioasă față de mine», — zice Domnul.

21. Auzi! Pe înălțimile pleșuve se aud plânsete și tânguiri ale fiilor lui Israil, care au apucat pe căi ce duc aiurea și au uitat pe Domnul Dumnezeu lor.

22. «Pocăiți-vă, copii necredincioși, și eu vă voi tămădui de necredința voastră!» — Iată că noi vom veni la tine, fiindcă tu ești Dumnezeul nostru!

23. Cu adevărat minciună sunt colinele și zarva praznicilor de pe dealuri! Adevărat este că numai în Domnul Dumnezeu nostru este mântuirea lui Israil!

24. O! Idolii cei de ocară au mistuit strădania părinților noștri, din tinerețea lor: turmele lor, cirezile lor, feciorii și fetele lor!

25. Deci să stăm culcați întru rușinea noastră, și ocară noastră să ne acopere, fiindcă și noi și părinții noștri am păcătuțit împotriva Domnului Dumnezeului nostru, din tinerețile noastre și până în ziua de acum și nu am ascultat de glasul Domnului Dumnezeului nostru!

4.

Pocăința să fie făcută cu zguduire și cu prefacere lăuntrică. Nimicirea regatului Iuda se apropie, dar el nu va fi nimicuit cu totul: «Toată țara se va prefăce în pustietate, dar nu o voi nimicui cu totul!» Profetul vede țara nimicită și fără țipenie de om într'nsa.

1. «Dacă vrei să te pocăiești, Israele», — zice Domnul, — «pocăiește-te! De vrei să gonești idolii tăi din ochii mei, nu mai șovăi!

2. Când te vei jura din inimă, cu credință și cu inimă curată: «Viu este

Domnul!», toate neamurile te vor binecuvânta și te vor proslăvi.»

3. Căci iată ce zice Domnul locuitorilor din Iuda și din Ierusalim: «Desțeliniți țelina inimilor voastre și nu mai aruncați sămânța printre spini!

4. Tăiați-vă împrejur pentru Domnul Dumnezeul vostru și dați laoparte nețaierea împrejur a inimii voastre, voi oameni din Iuda și locuitori ai Ierusalimului, ca nu cumva urgia mea să izbucnească vâlvătaie și să vă mistuiască și să nu se poată stinge din pricina faptelor voastre celor rele!»

5. Vestiți în Iuda și în Ierusalim și trimiteți solie: «Sunăți din trâmbiță, strigați din toate puterile și ziceți: Adunați-vă, ca să intrăm în cetățile cele întărite!

6. Ridicați steag înspre Sion, adăpostiți-vă fără zăbavă, căci eu voi porni prăpăd de la miază-noapte și pierzanie mare!»

7. Un leu s'a năpustit din desișul său, pustiitorul noroadelor a pornit și a ieșit din ținutul său ca să pustiască țara. Cetățile vor fi surpate și fără țipenie de om în ele.

8. Pentru aceasta, înveșmântați-vă în veșmânt de jale, tânguiți-vă și vă boiciți, fiindcă văpaia mâniei Domnului nu se va depărta de la noi!»

9. «În ziua aceea», — zice Domnul, — «va pieri curajul regelui și al dregătorilor, preoții își vor pierde cumpătul, iar proorocii vor fi cuprinși de spaimă,

10. Și vor zice: «O, Doamne Dumnezeule! Tu ne-ai înșelat — poporul acesta și Ierusalimul — când ne-ai făgăduit: «Veți trăi în pace!» Dar iată că sabia ne-a străpuns de moarte!»

11. În vremea aceea, se va spune norodului acestuia și Ierusalimului: «Un vânt arzător de pe pleșuvele culmi pornește din pustie, înspre fiica poporului meu, nu pentru vânturatul și nici pentru curățatul grâului!

12. Un vânt năprasnic îmi vine într'ajutor: acum rosti-voi hotărîrea!»

13. Iată-l cum se apropie ca nouii de vijelie, carele lui durueso ca o viforniță, caili lui mai iuți sunt decât vulturii. Vai de noi, căci suntem prăpădiți!

14. Spală-ți inima de păcate, Ierusalime, ca să afli mântuire. Cât vor sălăslui înlăuntrul tău ticăloase planuri?

15. Auzi! Vine solie din Dan și o veste de prăpăd din munții lui Efraim:

16 « Strigați și dați de știre în Iuda, trimiteți ștafetă în Ierusalim: Din țară depărtată vin împresurătorii și împotriva cetăților lui Iuda ridică strigătul lor de război;

17. Ca paznicii din țarină împresoară ei Ierusalimul, fiindcă s'a răzvrătit împotriva mea », — zice Domnul.

18. Purtarea ta și ale tale fapte rele îți-au pricinuit aceasta! Iată cât de amar este rodul răutății tale, care te-a ajuns la inimă!

19. O, pieptul meu! O, pieptul meu! Cât mă zbucium! O, pereți ai inimii mele! Inima mea zvăcnește și nu pot avea tihnă! Fiindcă sunet de trâmbiță aud eu și zarvă de război.

20. Prăpăd peste prăpăd se vestește că vine și toată țara este nimicită. Într'o clipă corturile mele sunt doborâte la pământ, și adăposturile mele cât ai clipi din ochi.

21. Câtă vreme vom mai vedea steagul băătăiei și glasul trâmbiței îl vom auzi mereu?

22. Poporul meu este nebun și nu mă cunoaște! Copii fără de minte și fără înțelepciune, iscusiți să facă răul, iar pentru bine nici că-și dau osteneală!

23. Mi-am aruncat ochii pe pământ: O, ce pustiu întins! Și apoi, către cer: O, ce lipsă de lumină!

24. M'am uitat la munți: O, cum se cutremurau, și colinele se prăvăleau încoace și încolo!

25. M'am uitat în jurul meu: Nimeni! Și toate păsările cerului fugiseră!

26. Și m'am mai uitat din nou: Țarina era o pustietate! Toate cetățile dărămate de Domnul, de urgia mâniei sale!

27. Căci așa grăiește Domnul: « Toată țara se va preface în pustietate, dar nu o voi nimici cu totul!

28. Pentru aceasta pământul va fi cuprins de jale și sus cerurile se vor întuneca. Cu adevărat am grăit și nu-mi va părea rău, am făurit planul și neîndeplinit nu-l voi lăsa. »

29. La strigătul călăreților și al arcașilor, țara întreagă e pusă pe fugă; toți se ascund în desiș de codru și se cațără pe stânci; cetățile părăsite și fără țiipenie de om în ele.

30. Și tu pustiito, acum ce vei face? Inveșmântă-te în porfiră, cu giuvaeruri de aur împodobeste-te și dă-ți ochii cu dresuri! În zadar frumoasă te vei face! Iubiții tăi te disprețuesc și-ți vor numai viața.

31. Dar ce aud? Țipăt de femeie care se trudește să nască, dureri ci a nașterea cea dintâi! E glasul fiicei Sionului, care geme și-și întinde mâinile: « Vai! Ucigașii mi-au curmat viața! »

5.

Stricăciunea se întinde peste tot regatul lui Iuda și mai cu osebire în Ierusalim. Din această pricină un neam crunt îl va cuprinde și-l va pustii. Această pedeapsă trebuia să vină.

1. Cutreerați ulițele Ierusalimului, priviți, chibzuți și cercetați în piețe: dacă va fi vre-unul care să ia hotărâri drepte și să fie cu credință, atunci voi ierta cetatea.

2. Chiar când ei zic: « Viu este Domnul! », ei jură strâmb.

3. Doamne! Ochii tăi oare nu caută credința? Tu i-ai lovit, dar ei n'au simțit durere, tu i-ai dat pierzării, dar ei n'au vrut să ia învățătură. Și-au încrunțat fețele mai mult decât stânca și n'au vrut la pocăință se se întorcă.

4. Și am cugetat: « Numai cei de rând sunt așa fără de minte și nu cunosc calea Domnului, pravila Dumnezeului lor.

5. Dar mă voi îndrepta către cei de frunte și le voi grăi ca onora care cunosc calea Domului, legea Dumnezeului lor. » Dar și ei au sfărâmat jugul și au rupt funiile...

6. Pentru aceasta fi sfășie leul din pădure, și lupul din pustie îi sugrumă, pantera pândeste lângă cetățile lor și orișicine iese dintr'insele este rupt, fiindcă s'au înmulțit fărădelegile lor și s'au întezit lepădările de la credință.

7. « Deci cum aș putea să-i iert? Feciorii tăi m'au părăsit și jură pe dum-

nezei care nu-și au ființă. Și cu toate că i-am pus să-mi jure credință, ei au făptuit desfrăul și spre casele desfrăului ei s'au pornit în călduri.

8. Cai bine ținuți, fără stăpân, fiecare nechează după femeia aproapei lui său!

9. Pentru aceasta nu trebuia pedeapsă? — zice Domnul, — « și împotriva unui asemenea norod nu trebuia să mă răzbun? »

10. Săriți peste zid în vie și o ciumpăviți, dar nu cu desăvârșire! Tăiați vițele, căci ele nu sunt ale Domnului!

11. « Casa lui Israil și a lui Iuda nu mai cred în mine » — zice Domnul.

12. Au tăgăduit pe Domnul și au zis: « Nu este el acela și peste noi nu va veni nenorocirea! Ba nici sabia, nici foamea noi nu le vom vedea! »

13. Proorocii proorocesc în van, căci în ei nu este descoperirea Domnului! De aceasta și ei să aibă parte! »

14. Pentru aceea, iată ce zice Domnul Savaot: « Din pricină că ei au vorbit astfel, iată că va fi cuvântul meu în gura ta foc, iar poporul acesta va fi ca așchiile care se aprind. »

15. Iată că eu voi mânia împotriva voastră un neam din depărtare, o! casă a lui Israil, — zice Domnul, — « neam nebiruit, popor străvechi, al cărui grai nu-l știi și nu-l poți înțelege când el grăiește. »

16. Gura lui este mormânt deschis. Și toți sunt viteji de luptă.

17. El va mânca secerișul și pâinea ta, pe fiii și pe fiicele tale, turmele și cirezile tale, via și smochinii tăi. El va pune stăpânire cu sabia pe întăriturile tale pe care tu te bizui.

18. Dar și în ziua aceea, — zice Domnul — « nu vă voi prăpădi cu totul. »

19. Și dacă unii vor întreba: « Din care pricină Domnul Dumnezeul nostru ne-a făcut una ca asta? », să le spui: « Precum voi m'ați părăsit și v'ați închinat la dumnezei streini în țara voastră, tot așa să vă închinați la cei streini, dar nu în țara voastră ». »

20. Vestiți despre aceasta casa lui Iacob și trimiteți solie în Iuda, așa:

21. « Ascultați, oameni nebuni și fără

minte! Ochi au, dar nu văd, urechi au, dar nu aud!

22. De mine nu vreți să vă temeți, — zice Domnul, — « și înaintea mea nu tremurați? Eu am pus nisipul hotar al mării, stavilă veșnică peste care ea nu va trece. Valurile se vor învifora, dar nu o vor birui și talazurile ei se vor involbura și nu vor trece pe deasupra. »

23. Dar norodul acesta are inimă răzvrătită și dărză, se depărtează de mine și pleacă,

24. Și nu cugetă în inima lui: « Să ne temem de Domnul Dumnezeul nostru, care ne dă ploaie din belșug, ploaie timpurie și târzie la vreme și satură câmpiile și ne ține holdele. »

25. Fărădelegile voastre vă lipsesc de aceasta, și păcatele voastre vă depărtează de această fericire.

26. Căci se găsesc în poporul meu nelegiuții care stau la pândă pitulați ca vanătorii și întind curse ca să prindă oameni.

27. Precum o colivie este plină de păsări, tot astfel și casele lor sunt ticsite de agoniseală cu înșelăciune. Așa au ajuns ei mari și bogați,

28. Grași și cu pielea lucioasă. Ei făptuiesc fapte rele și izbutesc. Nu judecă pricina orfanului și procesul celui orfan nu-l hotărăsc.

29. Oare nu trebuia să-i pedepsesc, — zice Domnul, — « și împotriva unui neam ca acesta să mă răzbun? »

30. Lucruri năprasnice și înfricoșate se petrec în această țară:

31. Proorocii proorocesc minciuni, preoții învață ca și ei, iar poporul meu simte plăcere! Dar la capăt ce veți face? »

6.

Impresurarea și cucerirea Ierusalimului. Nimicirea nu întârzie să vină din pricina necredinței poporului. Pornirea năvalnică a poporului de la miez-noapte, care va cuceri Ierusalimul.

1. Adăpostiți-vă, voi fii ai lui Veniamin, afară din Ierusalim. și în Tecoa sunați din trâmbiță, la Bethacherem faceți semne: înfingeți un steag! Căci o

nenorocire se ivește dinspre miază-noapte, prăpăd fără pereche.

2. Frumoasa și alintata fiică a Sionului voi nimici-o!

3. La ea vor veni ciobanii cu turmele lor; de jur-împrejurul ei ridica-vor corturi și fiecare își va paște turma în partea sa.

4. «Pregătiți-vă de luptă împotriva ei, sculați-vă să mergem în miez de zi! Vai nouă, căci ziua dă înspre seară și umbrele se întind mereu!

5. Haidem să pornim la miezul nopții să doborâm palatele ei!

6. Căci așa grăiește Domnul Savaot: «Țiați copaci și ridicați val împotriva Ierusalimului! Vai cetate mincinoasă cu lăuntru plin de silnicie!»

7. Precum apa din fântână e proaspătă mereu, așa și răutatea ei izvorăște fără de încetare. Silnicie și nedreptate se aude strigând în ea, iar în ochii mei mereu: boală și răniri.

8. Prinde de veste, Ierusalime, ca nu cumva sufletul meu să se desprindă de tine și să nu te fac pustietate, pământ nelocuit!»

9. Așa zice Domnul: «Culegeți, culegeți cu deamăruntul ca pe o vie rămașița lui Israil, puneți mâna pe vițe ca și vierul!»

10. Cui să grăiesc și pe cine să iau mărturie ca să mă asculte? Urechile lor sunt netăiate împrejur și nu pot să ia aminte. Într'adevăr, cuvântul Domnului a ajuns pentru ei ca o batjocură și nu mai au gust de el!

11. Iată că sunt plin de urgia Domnului și nu o mai pot ține! «Varsă-o peste copiii cei de pe uliță și în obștia flăcăilor! Căci femeia și bărbatul vor fi luați în robie, bătrânul ca și cel încărunțit de vreme.

12. Casele lor vor trece la streini împreună cu țarinile și cu vilele lor, căci eu îmi voi întinde mâna împotriva locuitorilor țării», — zice Domnul.

13. «De la cel de rând până la cel mai de frunte, toți sunt lacomi de câștig, proorocul ca și preotul, toți umblă cu minciuna.

14. Zdrobirea poporului meu ar putea să o tămăduiască întocmai ca pe o rană

ușoară, zicând: «Minunat! minunat!», când ea merge rău?

15. Se rușinează ei cumva pentru grozăviile lor? Deloc! Ei nu se rușinează și nu știu de ocară! Pentru aceasta ei vor cădea cu cei ce cad și ei se vor prăbuși în ziua când îi voi pedepsi», — zice Domnul.

16. Așa grăiește Domnul: «Luați drumul cel de demult și căutați căile cele de altădată, calea binelui, și mergeți pe ea și veți afla odihnă sufletelor voastre!» Dar ei au răspuns: «Nu mergem!»

17. Și am pus lângă ei străji: «Luați aminte la glasul trâmbiței!» Dar ei au răspuns: «Nu luăm aminte!»

18. Pentru aceasta ascultați, ceruri, și-mi fiți mărturie de ceea ce li se va întâmpla!

19. Ascultă și tu, pământule! Iată, eu voi aduce peste norodul acesta o pierzanie, rodul necredinței lor, fiindcă n'au luat aminte la căile mele și au lepădat legea mea!

20. Ce folos de tămăia din Șeba și de trestia aromată dintr'o țară depărtată? Arderile voastre de tot nu le mai vreau și de jertfele voastre nu mai simt nici o plăcere.»

21. Pentru aceasta așa grăiește Domnul: «Iată, voi pune în calea poporului acestuia piedici de care să se împiedice laolaltă părinții și copiii, iar vecinul și cel de alături de el să piară.»

22. Așa zice Domnul: «Iată, s'a pornit un popor din miază-noapte, un popor s'a sculat de la marginile pământului,

23. Inarmat cu arc și cu lance, neam crud și fără milă — strigătul lui e muget de mare — călare vine și gătit de luptă ca un om, împotriva ta, fiică a Sionului.»

24. Am auzit de faima lui! Măinile ni s'au înmuiat, spaima ne-a cuprins, zvârcoliri ca ale unei femei în naștere.

25. La câmp să nu ieșiți și nici să nu porniți la drum, fiindcă sabia vrăjmașului împrăstie pretutindeni groază.

26. O, fi ca poporului meu! Incege-te cu sac și te tăvălește în cenușă! Bocoșe-te te amarnic ca după singurul fiu, căci într'o clipă pustiitorul va da năvală peste noi!

27. Ispititor te-am pus peste poporul meu, lămuritor de aur, ca să ispitești și să cercetezi viața lui.

28. Toți sunt răzvrătiți cerbicoși și hulitori — aramă și fier — toți sunt ticăloșiți.

29. Foalele au început să sufle și plumbul s'a topit! In zadar se face lămurirea! Ce-i rău nu se mai desface.

30. « Argint de aruncat » le va fi numele, fiindcă Domnul i-a aruncat pe ei.

7.

Propovedania profetului Ieremia la poarta templului, împotriva închinării la idoli. Dumnezeu îi spune lui Ieremia să nu se roage pentru poporul idololatr, căci nu-l va asculta. Când poporul a fost scos din Egipt, Dumnezeu nu i-a orânduit arderi de tot, ci i-a poruncit să-i asculte poruncile. Răzbunarea dumnezeiască : pustiirea țării.

1. Cuvântul Domnului care a fost către Ieremia :

2. « Stai la poarta templului Domnului și propoveduește cuvântul acesta și spune: Ascultați cuvântul, voi, toți Iudeii care intrați pe porțile acestea ca să vă închinați Domnului!

3. Așa zice Domnul Savaot, Dumnezeu lui Israel: « Imbunătățiți-vă purtările și faptele voastre și vă voi lăsa să locuiți în locul acesta.

4. Nu vă puneți nădejdea în cei care rostesc cuvinte înșelătoare: « Templul Domnului! Templul Domnului! Aici este templul Domnului! »

5. Căci numai dacă vă veți îmbunătăți purtările și faptele voastre și dacă veți face dreptate celor împicinați,

6. Dacă nu veți asupri pe strein, pe orfan și pe văduvă și nu veți vărsa sânge nevinovat în locul acesta; dacă nu veți umbla după dumnezei streini spre pieirea voastră,

7. Atunci vă voi lăsa să locuiți în locul acesta, în țara pe care am dat-o părinților noștri din veac și până în veac. »

8. Dar vai! Voi nădăjduiți în cuvinte înșelătoare și fără de nici un folos:

9. Furtul, uciderea, desfrânarea, jurământul strămb, jertfa adusă lui Baal,

închinarea la dumnezei streini pe care voi nu-i cunoașteți!...

10. Și veniți și-mi slujiți în templul acesta închinat numelui meu și ziceți: « Am scăpat! », ca să săvârșiți și mai departe toate acele blestemății.

11. Oare acest templu închinat numelui meu este în ochii voștri peșteră de tâlhari? Acum pricep! » — zice Domnul.

12. « Duceți-vă în locașul meu din Șilo, unde altădată sălășluisese numele meu și vedeți ce i-am făcut din pricina răutății poporului meu Israel!

13. Și acum fiindcă ați săvârșit aceste fapte », — zice Domnul — « când cu râvnă v'am grăit mereu și nu m'ați ascultat, am strigat la voi și nu m'ați auzit,

14. Mă voi purta cu acest templu închinat numelui meu, în care voi v'ați pus nădejdea, și cu locul pe care l-am dăruit vouă și străbunilor voștri, așa cum m'am purtat cu Șilo.

15. Și vă voi arunca din fața mea precum am aruncat pe toți frații voștri, pe tot neamul lui Efraim. »

16. « Dar tu nu te ruga pentru poporul acesta și nu înalță pentru el nici tânguire, nici rugăciune, nici nu stăruie pe pe lângă mine, căci nu te ascult!

17. Nu vezi tu ce făptuesc cei din cetățile lui Iuda și cei de pe ulițele Ierusalimului?

18. Copiii adună lemne, părinții ațâță focul, femeile frământă aluatul să facă turte împărătesei cerului și aduc jertfe cu turnare dumnezeilor streini ca să întărească urgia mea.

19. Pe mine mă ocărăso? » — zice Domnul — « Nu! Pe ei înșiși: batjocura le stă în față! »

20. Deci așa zice Domnul: « Iată! Mânia mea și furia mea se vor vărsa în locul acesta, peste oameni și peste dobitoace, peste copacii câmpului și peste rodurile țărilor pe care le vor arde, și nimeni nu le va putea stinge! »

21. Așa grăiește Domnul Savaot, Dumnezeu lui Israel: « Grămădiți arderi de tot pe altarele voastre și mâncați carne,

22. Căci n'am rânduit nimic părinților voștri și nici nu le-am poruncit

nimic pentru arderea de tot și pentru jertfă când i-am scos din țara Egiptului,

23. Ci iată ce le-am poruncit atunci: Ascultați de glasul meu și eu vă voi fi Dumnezeu, iar voi îmi veți fi mie popor și umblați în toate căile pe care eu vă voi porunci, ca să vă fie bine!

24. Dar ei n'au ascultat și n'au plecat urechea, ci, dimpotrivă, au mers după închipuirile lor, după împietrirea inimii lor rele, și mi-au arătat spatele și nu fața.

25. Din ziua în care au ieșit părinții voștri din țara Egiptului și până acum, am trimis la ei neconținut pe slujitorii mei profeți.

26. Dar ei n'au ascultat de mine și nu și-au plecat urechea, ci și-au învățoșat grumazul mai rău decât părinții lor.

27. Și dacă le vei propovedui cuvintele acestea, și ei nu te vor asculta, și dacă vei striga la ei, și nu-ți vor răspunde,

28. Apoi spune-le: Acesta este poporul care nu ascultă de glasul Domnului Dumnezeului său și nu ascultă de povață! Crediința a pierit, s'a dus din gura lor! »

29. Tunde-ți părul tău cel lung și aruncă-l! Pe vărfuri pleșuve cântă un cântec de jale, căci Domnul a lepădat și a urgisit neamul urgiei sale!

30. « Fiii lui Iuda au săvârșit fărădelegi în ochii mei », — zice Domnul, — « pusu-și-au idolii lor în templul închinat mie, ca să-l pângărească ;

31. Zidit-au înălțimi cu altare: Tofet în valea Benhinom, să ardă în foc pe fiii și pe fiicele lor, lucru pe care nu l'am poruncit și nici în inimă nu l'am avut. »

32. « Dar iată că vor veni zile », — zice Domnul, — « când nu se va mai spune Tofet și valea Benhinom, ci « valea uciderii », și din lipsă de loc vor fi îngropați la Tofet,

33. Iar leșurile acestui popor vor fi mâncarea păsărilor cerului și a fiarelor, fiindcă nimeni nu le va putea goni.

34. Și voi opri în cetățile lui Iuda și pe ulițele Ierusalimului orice cântec de bucurie și de veselie, cântecul mirelui și al miresei, fiindcă țara va fi prefăcută în pustietate! »

8.

Rușinea ce-i așteaptă pe închinătorii la idoli: scoaterea oaselor din mormânturi și risipirea lor; iar cei care vor rămânea cu viață vor vrea mai degrabă să moară. Domnul va pedepsi cumplit poporul. Profetul se tânguște pentru nenorocirile care se vor abate peste popor.

1. « În ziua aceea », — zice Domnul, — « vor fi scoase din mormânturi oasele regiilor lui Iuda, ale dregătorilor, ale preoților, ale profeților și ale locuitorilor Ierusalimului,

2. Și vor fi împrăștiate la soare și la lună și înaintea oastei cerului, pe care le-au iubit, căroră le-au slujit, după care au umblat, pe care le-au întrebat și căroră li s'au închinat. Nu vor mai fi adunate și nici îngropate, ci vor sluji de gunoi pe ogor.

3. Și toți care vor rămânea din acest neam ticălos vor alege mai bine moartea decât viața, în toate locurile pe unde i-am izgonit », — zice Domnul Savaot.

4. « Și tu mai spune-le: « Așa grăiește Domnul: Cei care cad nu se mai scoală oare, și cei care cad de la credință nu se mai pocăiesc ?

5. Pentru ce acest norod necredincios al Ierusalimului stăruie neconținut în necredința lui, ține cu tărie la greșala lui și nu se pocăiește ?

6. Am ascultat bine și am auzit: ei nu grăiesc drept și nimeni nu se căiește de ticăloșia lui și nu zice: Ce-am făcut ? Ba mai vartos ! Nimeni nu se întoarce din goana lui, asemenea unui cal care se avântă la război.

7. Barza cunoaște după cer anotimpul său, turturica, rândunica și cocorul păzesc vremea pribegiei lor, iar poporul meu nu cunoaște legea Domnului ! »

8. Cum vă vine să ziceți: « Noi suntem înțelepți și avem legea Domnului cu noi ? » Dar iată-o prefăcută în minciună prin a cărturarilor ademenitoare până.

9. Înțelepții vor rămânea de ocară, înfricoșați și prinși în cursă. Ei au lepădat cuvântul Domnului, iar înțelepciunea lor la ce le folosește ? ..

10. « Pentru aceasta voi da femeile lor altora și țarinile lor la alți stăpâni, fiindcă, de la mic și până la mare, toți umblă

după câştig nedrept; proorocul şi preotul, toţi umblă cu minciuna.

11. Zdrobirea poporului meu ar putea s'o tămăduiască întocmai ca pe o rană ușoară când zic: Minunat! Minunat! și ea merge rău?

12. Se rușinează ei cumva de grozăviile lor? Deloc! Ei nu se rușinează și nici nu știu de ocară! Pentru aceasta vor cădea cu cei ce cad, în vremea când îi voi pedepsi, — zice Domnul

13. «Și când vor aduna rodurile țarinei, se vor prăbuși», — zice Domnul, — «și nu se vor mai afla nici struguri în vie și nici smochine în smochin, frunzișul lor vestejit va fi, și le voi da celor ce vor năvăli în țara lor.»

14. De ce stăm locului? Strângeți-vă și haideți în cetățile cele întărite ca să pierim în ele, fiindcă Domnul Dumnezeu nostru ne-a nimicit și cu apă otrăvită ne-a adăpat, din pricină că am păcătuit împotriva Domnului!

15. Să așteptăm pacea? — În zadar! Timp de leuire? — Dar iată groază!

16. Din Dan se aude sforăitul cailor! De nechezatul armăsarilor răsună țara întregă. Și vin și vor mânca tot rodul din țară, cetatea și toți locuitorii ei.

17. «Dar luați seama!... Eu voi trimite peste voi șerpi, șerpi otrăvitori, împotriva cărora nu este vrajă, și vă vor mușca pe voi, fără putință de vindecare». — zice Domnul.

18. Jalea mă copleșește, inima mi-e bolnavă!

19. Ascultă! E strigătul poporului meu din țară depărtată: «Domnul nu mai este în Sion? Și împăratul nu mai este într'însul?» Dar de ce m'au atârnat cu închinarea la chipurile lor cioplite și cu idoli din țări streine?

20. «Secerișul a trecut, culesul poamelor s'a sfârșit și noi n'am fost izbăviți!»

21. Din pricina căderii poporului meu, sunt frânt, sunt măhnit și m'apucă spaima.

22. Nu mai este oare balsam alinător în Galaad și nici un vraci pe-acolo? De ce rana poporului meu nu merge spre vindecare?

23. O, de-ar face cineva capul meu izvor de plâns și ochii mei izvor de lacrimi, să plâng zi și noapte pe cei uciși ai fiicei poporului meu!

9.

Profetul se tânguește pentru ticăloșia poporului, care nu vrea să se pocăiască. Răzbunarea și pedeapsa lui Dumnezeu vine: țara va fi pustie. Tânguirea profetului. Adevărata înțelepciune este cunoașterea lui Dumnezeu; cu această înțelepciune să se jălească poporul.

1. O, de mi-ar face cineva o colibă în pustie, aș părași pe poporul meu și aș pleca de la el, căci toți sunt desfrânați, gloată de necredincioși!

2. «Ei își încordează limba ca un arc, ca să sloboadă minciuna. Nu cu adevărul au ajuns puternici în țară, de aceea făptuesc răutăți peste răutăți și pe mine nu mă cunosc», — zice Domnul.

3. Să se păzească fiecare de prietenul său și nimeni să nu se încreadă în fratele său, căci orișice frate umblă cu vicleșuguri și orișice prieten cu bârfeala.

4. Se înșală unii pe alții și nu spun adevărul; ei își învață limba cu vorbă mincinoasă, umblă cu strămbătatea și nu se străduesc spre pocăință!

5. «Silnicie peste silnicie și viclenie peste viclenie! De aceea nu vor să știe de mine», — zice Domnul.

6. Pentru aceasta așa zice Domnul Savaot: «O clipă! Eu îi voi topi și îi voi cerceta cu deamăruntul! Cum aș putea altfel să mă port cu fărădelegea fiicei poporului meu?

7. Limba lui este săgeată ucigașă și graiurile îi sunt viclene. Sănătate! îi zice prietenului său, iar în inimă-l pândeste.

8. Să-i las fără pedeapsă», — zice Domnul, — «și împotriva unui astfel de neam să nu se răzbune sufletul meu?»

9. Plângeți munții și înălțați tânguire și cântec de jale pentru pășunile pustiului, căci au fost pustiite și nu mai calcă nimeni pe acolo și mugetul turmelor nu se mai aude! Păsările cerului, până și dobitoacele au fugit, s'au dus!

10. «Dar și Ierusalimul îl voi preface în mormane de pietre, vizuină pentru șacali, iar cetățile lui Iuda le voi preface în pustietate, fără țipenie de om într'însele!»

11. O, de-ar fi vre-un înțelept care să înțeleagă și să tâlcuiască ceea ce i-a

grăit gura Domnului: țara va fi nimicită, prefăcută în pustietate și nimeni n'o va mai străbate!

12. Atunci Domnul a zis: «Fiindcă au părăsit legea mea pe care eu le-am dat-o, n'au ascultat de glasul meu și după el ei nu s'au luat,

13. Ci s'au potrivit împietririi inimii lor și au umblat după Baali, precum i-au deprins părinții lor!»

14. Pentru aceasta iată ce zice Domnul Savaot, Dumnezeul lui Israel: «De acum înainte voi hrăni cu pelin pe poporul acesta și-l voi adăpa cu apă otrăvitoare!

15. Și-i voi împărștia printre popoarele păgâne pe care nu le-au cunoscut niciodată, nici ei, nici părinții lor, și-i voi urmări cu sabia până îi voi prăpădi!»

16. Așa zice Domnul Savaot: «Luați aminte! Chemați bocitoarele să vină! Trimiteți la cele mai istețe,

17. Să vină în grabă și să ne cânte un cântec de jale! Din ochii noștri să curgă pârăie și genele noastre șiroaie de lacrimi să verse!

18. Auzi! Țipete jalnice se aud din Sion: O, cum am fost pierduți! Ce ocară mare! Să pierdem țara și casele noastre să le părăsim!»

19. Dar ascultați, voi femeilor, cuvântul Domnului și urechile voastre să audă graiul gurii lui! Deprindeți pe fiucele voastre cântec de tânguire, și una pe alta învățați-vă cântec de jale:

20. «Ah! Moartea a intrat pe ferestrele noastre, a pătruns în palatele noastre, ca să piardă pe copiii de pe ulițe și pe flăcăii din piețe!»

21. Și mai spune: «Așa zice Domnul! Stârvurile zac ca gunoiul pe câmp, ca snopii pe urma secerătorului, fără ca nimeni să le adune!»

22. Așa grăiește Domnul: «Înțeleptul să nu se fălească cu înțelepciunea lui și nici cel viteaz cu vitejia lui și nici cel bogat cu bogăția lui,

23. Ci acel care se fălește să se fălească așa: că este înțelept și mă cunoaște, fiindcă eu sunt Domnul și la m'ne este: îndurarea, judecata și dreptatea pe pământ și într'insele este plăcerea mea », — zice Domnul.

24. «Iată vin zile », — zice Domnul. — «când voi pedepsi pe cel tăiat împrejur ca și pe cel netăiat împrejur:

25. Pe Egipteni, pe Iudei, pe Edoimiți, pe Amoniți, pe Moabiți, pe cei cu părul tuns la tâmple și care locuiesc în pustie. Căci toate aceste neamuri păgâne sunt netăiate împrejur, iar casa lui Israel este și ea cu inima netăiată împrejur.»

10.

Nimicnicia idolilor, făptură de mână de meșter iscusit. Atotputernicia lui Dumnezeu, Dumnezeul cel viu și împărat veșnic. Tânguirea poporului pentru judecata care va veni. Rugăciunea poporului.

1. Ascultați cuvântul pe care Domnul îl vorbește nouă, cei din casa lui Israel!

2. Așa zice Domnul: «Nu vă deprindeți pe calea păgânilor și de semnele de pe cer să nu vă înfricoșați, căci numai păgânilor le este frică de ele.

3. Slujirea idolilor este lucru deșert: un copac tăiat din pădure, făptură de meșter, sculptat cu dalta,

4. Infrumusețat cu aur și cu argint, întărit cu cuie și cu lovituri de ciocan ca să nu se clatine,

5. Ca o sperietoare într'o harbuzărie, căci nu vorbesc și trebuiesc purtați, fiindcă altfel nu merg. Nu vă temeți de ei, căci ei nu pot face nici bine, nici rău!»

6. Nimeni nu este ca tine, Doamne: tu ești mare, și mare și puternic este numele tău!

7. Cine nu se teme de tine, împărate al popoarelor? Căci ție ți se cuvine cinstea! Între toți înțelepții neamurilor și între toate împărățiile, nu este nimeni ca tine!

8. Toți sunt proști și nebuni, toată înțelepciunea idolească: lemn!

9. Argint cecănit din Tarșiș și aur de Ofir, lucru de meșter și mână de făurar, îmbrăcați cu porfiră violetă și roșie, făptură de meșter iscusit!

10. Însă Domnul este adevăratul Dumnezeu, el este Dumnezeu viu și împărat veșnic! De mânia lui pământul se cutremură și popoarele nu pot îndura urgia lui.

11. Într'asa chip să le grăiți: «Dum-

nezeii care nu au făcut nici cerul, nici pământul, să piară de pe pământ și de sub cer! »

12. El a făcut pământul cu puterea sa și cu înțelepciunea sa, el a întemeiat lumea, și cerurile le-a întins cu priceperea sa.

13. La glasul tunetului său, apele freacă în cer! El ridică noorii de la marginile pământului, sloboade fulgere pentru ploaie și scoate vânturile din viștierile sale.

14. Orice om este prost cu toată știința lui, orice argintar iscusit se rușinează de chipurile sale cioplite. Chipurile turnate sunt înșelăciune, fără duh într'însele:

15. Deșertăciune, chipuri de răs! Când va veni vremea judecării, vor pieri.

16. Dar partea lui Iacob nu este ca ei, ci el este ziditorul lumii, iar Israel este seminția moștenirii lui. Numele lui este Domnul Savaot.

17. Adună-ți într'un loc poverile talc, tu care ești împresurată!

18. Căci așa zice Domnul: «Iată, voi arunca departe pe locuitorii acestei țări și îi voi băga la strâmtoare, ca să mă găsească pe mine».

19. Vai mie din pricina răniilor mele! Rana mea este fără leac, dar zic: «Aceasta este boala mea și o voi îndura!»

20. Cortul meu este pustit și toate funiile rupte; copiii mei și turmele mele nu mai sunt! Nimeni nu mai desface cortul meu și nu mai întinde pânzele lui.

21. Ciobanii au innebunit și pe Domnul nu l-au căutat: pentru aceasta ei nu au spor și toată turma este împrăștiată.»

22. Auzi! Vine o știre: mare cutremur de la miez-noapte! Cetățile lui Iuda vor fi pustiite: vor fi vizuini pentru șacali.

23. Știu, Doamne, că nu omul își alege calea lui. Omul nu este stăpân pe mersul lui și pe ținta pașilor lui.

24. Pedepsește-mă, Doamne, dar cu dreptate, și nu întru mânia ta, ca să nu mă nimicești!

25. Varsă, Doamne, mânia ta peste popoarele păgâne, care nu te cunosc pe tine, și peste neamurile care nu chiamă numele tău, căci au mistuit pe Iacob

și l-au nimicit și pășunea lui au puștiit-o.

11.

Necredința poporului față de legământul încheiat cu Domnul; de aceea va fi pedepsit. Uneltirea locuitorilor din Anatot împotriva lui Ieremiu. Domnul va trimite prăpăd peste ei.

1. Cuvântul Domnului care a fost către Ieremia:

2. «Ascultă cuvintele legământului acestuia și propoveduește-le locuitorilor din Iuda și din Ierusalim,

3. Și le spune: Așa zice Domnul Dumnezeu lui Israel! Blestemat să fie omul care nu va asculta de cuvintele legământului acestuia,

4. Pe care l-am poruncit strămoșilor voștri în ziua când i-am scos din țara Egiptului, din această topitorie de fier, și le-am zis: Ascultați de glasul meu și împliniți tot ceea ce v'am poruncit vouă! Și voi veți fi poporul meu, iar eu voi fi Dumnezeul vostru,

5. Ca să se adeverească jurământul pe care l-am jurat strămoșilor voștri, că le voi da o țară în care curge lapte și miere, precum se vede în ziua de azi!» Atunci eu am răspuns și am zis: «Da, Doamne!»

6. Și Domnul a zis către mine: «Propoveduește toate aceste cuvinte în cetățile lui Iuda și pe ulițele Ierusalimului și spune: Ascultați cuvintele acestui legământ și le împliniți!

7. Căci din ziua când am scos pe strămoșii voștri din țara Egiptului și până în ziua de azi, cu râvnă și fără încetare am îndemnat: «Ascultați glasul meu!»

8. Dar ei nu l-au ascultat și nu au plecat urechea, ci fiecare a umblat după împietrirea inimii lui, pentru aceasta am adus peste ei amenințările legământului acestuia pe care l-am poruncit ca să-l îplinească, dar nu l-au luat în seamă.»

9. Apoi a zis Domnul către mine: «O uneltire s'a pus la cale între locuitorii lui Iuda și ai Ierusalimului:

10. Ei s'au întors la fărâdelegile cele de altădată ale părinților lor, care n'au vrut să asculte de cuvintele mele,

ci au umblat să slujească altor dumnezei. Și așa neamul lui Iuda și neamul lui Israel au stricat legământul pe care îl încheiasem cu părinții lor.»

11. Pentru aceasta așa zice Domnul: «Iată că voi aduce peste ei o nenorocire de care nu vor putea să scape, iar când mă vor striga, eu nu-i voi auzi.

12. Și atunci cetățile lui Iuda și locuitorii Ierusalimului să se ducă să strige către dumnezeii lor, cărora le-au adus tămăieri, dar ei nu-i vor izbăvi în vremea restriții lor.

13. Căci cât de numeroase sunt cetățile tale, sunt și dumnezeii tăi, Iudo, și cât de multe sunt ulițele Ierusalimului, tot atâtea jertfelnice ați înălțat idolilor de ocară și pentru tămăierile lui Baal.

14. Și tu, Ieremia, nu te ruga pentru poporul acesta și nu înălța nici tânguire, nici rugăciune, căci eu nu te voi asculta când mă vei striga în vremea restriții lor.

15. Ce caută norodul meu iubit în templul meu, de vreme ce uneltește? Juruințele și carnea sfântă a jertfelor putea-vor oare să depărteze nenorocirea și tu iarăși să te veselești?»

16. «Măslin deapururi verde, împodobit cu roduri minunate», — iată numele pe care ți l-a pus Domnul. Dar la pornirea unei vijelii, foc s'a aprins într'insul și ramurile lui s'au rupt.

17. Și Domnul Savaot, care te-a sădit pe tine, a hotărît restriștea ta, din pricina fărădelegilor pe care le-au făptuit cei din neamul lui Israel și cei din neamul lui Iuda, ca să mă ațâțe cu tămăieri aduse lui Baal.

18. Și Domnul mi-a dat de știre și eu știu... Și tu, Doamne, mi-ai arătat săvârșirile lor.

19. Și eu eram ca un miel blând dus la junghiere și nu știam planurile lor împotriva mea: «Să tăiem copacul în mărza lui și să-l nimicim din pământul celor vii și să nu se mai pomenească de numele lui!»

20. O, Doamne Savaot! Tu ești judecător drept, care respingi inima și rărunchii! O, de-aș vedea răzbușnarea ta împotriva lor, căci ție și-am descoperit pricina mea!

21. Pentru aceasta așa grăiește Domnul despre oamenii din Anatot, cei care caută sufletul meu și-mi zic: «Nu prooroci în numele Domnului de vrei să nu mori de mâna noastră!»

22. Așa grăiește Domnul Savaot: «Cu adevărat îi voi pedepsi! Flăcâii lor vor muri de sație, iar fiii și fiicele lor de foame;

23. Și nu va mai rămânea nimeni din ei, fiindcă eu voi porni prăpăd peste locuitorii din Anatot în anul când îi voi pedepsi pe ci!»

12.

Nepătrunsa iconomie a lui Dumnezeu. Profetul întreabă pe Dumnezeu despre bunăstarea și fericirea celor nelegiuși și necredincioși. Plângerea Domnului pentru țara cea pustie. Dumnezeu se va îndura de norodul său și va nimici pe vrăjmași.

1. «Tu ești drept, Doamne, când intru la judecată cu tine! Aș vrea să te întreb despre judecata dreaptă: Pentru ce cei fără de lege propășesc în viața lor, și cei necredincioși trăiesc tihniți?»

2. Tu îi sădești și ei își înfig rădăcina, cresc și fac roade. Aproape ești de buzele lor, dar departe de inima lor!

3. Dar tu, Doamne, mă cunoști, mă vezi și m'ai încercat dacă inima mea stă lângă tine! Tărăște-i ca oile la junghiere și hotărăște-i pentru ziua tăierii!

4. Câtă vreme țara va jeli și iarba de pe câmp va fi uscată? Pentru răutatea locuitorilor dobitoacele și păsările pier. Și ei cu toate acestea zic: «Dumnezeu nu vede căile noastre!»

5. «Dacă întrecerea să fugi cu cei ce fug pe jos te obosește, cum te vei lua la întrecere cu caii, și dacă tu fugi într'o țară pașnică, ce vei face cu hățiturile Iordanului?»

6. Chiar frații tăi și cei din casa tatălui tău, și ei se poartă viclean cu tine și strigă cât îi ține gura despre tine! Nici chiar când îți vorbesc prietenos, nu-i crede!»

7. «Părăsit-am casa mea, am lăsat moștenirea mea și pe iubitul sufletului meu l-am lăsat să cadă în mâna vrăjmașilor săi.

8. Moștenirea mea a ajuns pentru mine ca un leu în pădure și și-a ridicat glasul împotriva mea, de aceea o urăsc.

9. Moștenirea mea este ca un vultur pestriț și asupra căruia vulturii se năpustesc din toate părțile. Porniți, adunați-vă voi fiarele câmpului, toate, veniți și sfășiați!

10. Păstori nenumărați au pustiit via mea, călcat-au în picioare țarina mea și ogorul meu drag l-au prefăcut în pustietate;

11. L-au prefăcut în pustie jalnică și fără picior de om. Țara toată-i pustietate, fiindcă pe nimeni nu-l doare inima.

12. Pe toate pleșuvele piscuri ale pustiului au venit pustiitori. Căci a Domnului este sabia și ea pustiște de la o margine până la cealaltă margine a pământului și nici un pământean nu află cruțare!

13. Sămănat-au grâu și au secerat spini și și-au irosit puterile fără de folos. De oară au ajuns cu rodirul lor, din pricina iuțimii mâniei Domnului!»

14. Așa grăiește Domnul: «Pe toți vecinii cei răi care se vor atinge de moștenirea pe care eu am dăruit-o poporului meu Israel, fi voi smulge din țara lor și din mijlocul lor voi smulge și casa lui Iuda.

15. Și după ce îi voi fi smuls, iarăși mă voi milostivi și pe fiecare îl voi întoarce la moștenirea sa și în patria sa.

16. Și dacă se vor obișnui cu căile norodului meu, ca să jure pe numele meu: «Viu este Domnul!», precum și ei au deprins pe poporul meu să jure pe Baal, atunci vor fi așezați statornic în mijlocul poporului meu,

17. Iar dacă nu vor asculta, voi smulge poporul acesta, îl voi smulge din rădăcină și îl voi pierde», — zice Domnul.

13.

Pedepsirea poporului care nu se mai întoarce la Domnul. Parabola cu brăul care a putrezit și tâlcuirea ei. Parabola cu ulciorul plin de vin și tâlcuirea ei. Propoveduire pentru întoarcerea poporului la pocăință.

1. Și iată ce mi-a mai zis Domnul: «Du-te și cumpără un brâu de in și

te încinge peste mijloc, dar să nu speli brăul».

2. Și după porunca Domnului am cumpărat brăul și m'am încins.

3. Atunci a fost cuvântul Domnului a doua oară și mi-a zis:

4. «Ia brăul pe care l-ai cumpărat și cu care te-ai încins, scoală-te și o ia spre râul Fara și pitește-l acolo într'o văgăună de stâncă!»

5. Și am plecat într'acolo și am ascuns brăul la râul Fara, precum îmi poruncise Domnul.

6. Și după o bucată de vreme, Domnul mi-a dat poruncă: «Scoală-te și te du la râul Fara și ia brăul pe care ți-am poruncit să-l ascunzi acolo!»

7. Și am plecat la râul Fara și am săpat și am luat brăul de unde îl ascunsesem. Și iată că brăul putrezise și nu mai era bun de nimic.

8. După aceasta a fost cuvântul Domnului către mine:

9. «Așa zice Domnul! Intr'acest chip voi pierde trufia lui Iuda și trufia Ierusalimului.

10. Acest popor rău, care nu vrea să asculte cuvintele mele și umblă după împietrirea inimii, care slujește și se închină la dumnezei străini, să fie ca brăul acesta care nu mai slujește la nimic!

11. Precum se lipește brăul de coapsele cuiva, așa mă lipisem eu de toată casa lui Israel și de toată casa lui Iuda». — zice Domnul, — «ca ei să fie popoul meu: faima mea, lauda mea și podoaba mea; dar ei n'au ascultat.»

12. «Apoi mai spune-le și cuvântul acesta: «Așa grăiește Domnul Dumnezeu lui Israel! Orișicare ulciur trebuie să fie plin de vin!» Și dacă își vor răspunde: «Știm noi că tot ulciorul trebuie să fie plin de vin»,

13. Atunci spune-le: «Așa zice Domnul! Iată voi umplea de beție pe toți locuitorii acestei țări, pe toți regii care stau pe scaunul lui David, pe preoți, pe prooroci și pe toți locuitorii Ierusalimului,

14. Și îi voi zdrobi unii de alții, pe părinți și pe feciori laolaltă», — zice

Domnul. — « fără cruțare și fără milă, și îi voi pierde fără îndurare! »

15. Ascultați și luați aminte! Nu vă trușiți, căci Domnul grăiește!

16. Dați slavă Domnului Dumnezeuului vostru înainte de venirea întinericului, înainte ca picioarele voastre să se lovească de munți întunecoși. Zadarnic așteptați lumina, fiindcă el o prefăce în întineric și în bezna.

17. Iar dacă nu veți asculta, mă voi dosi să plâng obijduirea voastră și voi vărsa lacrimi. Ochii mei vor vărsa și-roaie de lacrimi, fiindcă turma Domnului va fi luată în robie.

18. Spune regelui și reginei: « Sme-riți-vă, căci coroana de slavă va cădea de pe capetele voastre!

19. Cetățile din Negheb stau închise și nimeni nu le va deschide. Iuda va fi dus în robie, cu totul în robie. »

20. Ridicați ochii voștri și vedeți pe cei ce vin de la miază-noapte! Unde este turma care ți-a fost încredințată, oile tale slăvite?

21. Ce vei zice tu când ei te vor cerceta? Și cei pe care te-ai deprins sa-i crezi prietenii tăi îți vor fi stăpâni pe cap? Oare nu te vor cuprinde zvârcolirile ca pe o femeie gata să nască?

22. Și dacă tu chibzuești în inima ta: « Pentru ce s'au abătut acestea peste mine? » Să știi! Din pricina mulțimii fărădelegii tale. Pulpana hainei tale va fi ridicată și călcăile lăsate să se vadă.

23. Poate oare un Etiopian să-și schimbe culoarea pielii și un leopard pielea lui tărcată? Așijderea și voi! Putea-veți oare să faceți bine, fiind deprinși cu răul?

24. Pentru aceasta îi voi împrăstia ca paiele pe care le risipește vântul din pustie!

25. Iată partea ta care ți-a căzut la sorți, răsplata răzvrătirii tale împotriva mea », — zice Domnul. « Fiindcă m'ai uitat și ți-ai pus nădejdea în minciună,

26. Și eu îți voi întoarce pulpana veșmântului tău peste cap, ca să se vadă ocara ta.

27. Desfrânările, nechezările tale, păcatele desfrâului tău pe coline și pe ogoare precum și ticăloșiile tale le-am

văzut. Vai de tine, Ierusalime, dacă nu te vei curăți! Și când te vei pocăi? »

14.

Domnul nu va ierta pe poporul său. Priveliștea cumpănitei secete. Rugăciunea poporului către Domnul. Dumnezeu nu ascultă rugăciunea poporului. Profetul Ieremia se roagă Domnului ca să ierte poporul.

1. Cuvântul Domnului care a fost către Ieremia:

2. Din pricina secetei Iuda se tânguește, cei ce stau la porțile Ierusalimului jelesc încovoiați la pământ. Strigătul Ierusalimului se ridică până la cer.

3. Dregătorii trimit slugile la apă: ele vin la fântâni, dar nu găsesc apă și se întorc cu vedrele goale. De rușine stau nedumiriți și-și acopăr capul.

4. Din pricina ca nu mai plouă pe câmp, plugarii sunt cuprinși de spaimă; de rușine stau nedumiriți și își acopăr capul.

5. Chiar și cerboanca sălbatică, după ce naște puii, îi lasă fiindcă nu găsește iarbă.

6. Asinii sălbatici stau pe culmi pleșuve cu nasul în vânt ca crocodilii. Ochii li se sting, că nu mai au iarbă.

7. Cu toate că fărădelegile noastre mărturisesc împotriva noastră, Doamne, cruță-ne pentru numele tău. Necredința noastră a sporit și am păcătuit împotriva ta.

8. Tu ești nădejdea lui Israil, Doamne, Mântuitorul lui în vreme de restriște! De ce ești tu ca un străin în această țară, ca un drumeț care poposește numai să măie noaptea?

9. Pentru ce ești tu ca un om fără de vlagă, ca un viteaz care n'are putere să biruiască? Însă tu, Doamne, în mijlocul nostru petreci și ție ne rugăm: nu ne lăsa!

10. Așa zice Domnul către oamenii din poporul acesta: « Să hoinărească, asta lor le place și nu-și cruță picioarele. Dar Domnul n'are plăcere întru ei. El își va aduce acum aminte de fărădelegile lor și-i va pedepsi pentru păcatul lor. »

11. Și mi-a mai zis Domnul: « Nu te ruga să iert pe poporul acesta!

12. Dacă vor posti, nu voi asculta rugăciunile lor, dacă îmi vor aduce ardere de tot și prinoase, nu voi simți plăcere, ci fi voi stărpi cu sabia, cu foamete și cu ciumă.»

13. Dar am zis: «Doamne Dumnezeule! Iată ce le făgăduiesc proorocii: «Nu vă temeți de sabie, foamete nu veți avea, căci în locul acesta vă voi dărui adevărată pace!»

14. Atunci mi-a răspuns Domnul: «Minciuni proorocesc în numele meu proorocii! Nici nu i-am trimis, nici nu le-am dat poruncă și nici lor nu le-am vorbit. Vedenii mincinoase, proorocii deșarte, închipuirii înșelătoare, din duhul lor: acestea-s proorociile lor!»

15. Pentru aceasta așa zice Domnul: «Proorocii pe care nu i-am trimis și care proorocesc în numele meu și zic: «Sabie și foamete nu va fi în țara aceasta», de sabie și de foamete vor muri acești prooroci.

16. Și oamenii, cărora ei le fac proorocii, vor fi aruncați pe ulițele Ierusalimului, și vor muri de foame și de sabie și nu vor avea cine să-i îngroape, pe ei, pe femeile lor, pe feciorii și pe fetele lor, căci eu voi vărsa peste ei nenorocirea lor.

17. Acest cuvânt să li-l grăiești! Ochii mei vor vărsa lacrimi zi și noapte, fără încetare, pentru cumplitul prăpăd cu care a fost nimicită fecioara poporului meu, pentru rana ei fără de leac!

18. Ies pe ogoare și iată văd străpunși de sabie! Vin în cetate, dar iată văd chinuți de foame! Ba chiar proorocul și preotul cutreeră țara fără rost!»

19. Ai aruncat pe Iuda și sufletul tău simte scârbă pentru Sion? Atunci de ce ne lovești cu prăpăd fără de leac? Nădărdjuim la pace, dar iată nu vine nimic bun, la vreme de tămăduire, dar iată groaza!

20. Doamne, noi mărturisim păcatele noastre, fărădelegile părinților noștri, fiindcă am păcătuit înaintea ta.

21. Nu ne disprețui, pentru numele tău, și nu face de ocară tronul slavei tale! Adu-ți aminte și nu strica legământul tău cu noi!

22. Sunt oare între idolii deșerți ai

păgânilor dătători de ploaie, sau cerul de la sine plouă? Doamne, tu ești Dumnezeul nostru și în tine nădărdjuim, căci tu faci toate acestea!.

15.

Dumnezeu nu vrea să ierte poporul pentru fărădelegile lui. Tânguirea profetului, pentru starea în care se află: prigonit de ai săi. Profetul este dojenit de Domnul, care îl va scăpa din mâna asupraitorilor.

1. Atunci a zis Domnul către mine: «Chiar de ar veni înaintea mea Moise și Samuil, inima mea tot nu s'ar întoarce spre acest popor. Izgonește-i să plece!

2. Și de te vor întreba: «Incotro să ne ducem?», răspunde-le: «Așa zice Domnul! Cine-i pentru moarte la moarte, cine-i pentru sabie la sabie, cine-i pentru foamete la foamete și cine-i pentru robie la robie!»

3. «Și voi porni împotriva lor patru neamuri de nevoi», — zice Domnul — : «sabia să-iucidă, căinii să-i sfășie, păsările cerului și fiarele să-i mănânce și să-i prăpădească.

4. Și-i voi face sperietoare tuturor împărățiilor, din pricina lui Manase, fiul lui Iezechia, regele Iudei, pentru ceea ce a făptuit el în Ierusalim.»

5. Căci cine se va îndura de tine, Ierusalime, și cui îi va părea rău și cine va veni la tine să te întrebe de sănătate?

6. «Tu însuși m'ai aruncat», — zice Domnul. — «și mi-ai întors spatetele, dar eu îți voi întinde mâna ca să te pierd, căci sunt obosit de atâta îndurare!

7. Cu vânturătoarea îi voi vântura la porțile țării, îi voi lăsa fără de copii, voi prăpădi poporul meu, dar nu se vor căi de fărădelegile lor.

8. Văduvele lor vor fi mai numeroase decât nisipul mării. Voi aduce peste mamele tinerilor oșteni un prădător în miezul zilei, într'o clipă voi aduce peste ele spaima și groaza.

9. Mama cea cu șapte copii își simte sfârșitul, simte că-și va da duhul. Soarele ei asfințește când tot mai este ziuă, simte rușine și ocară. Pe cei care vor mai

rămânea fi voi trece prin ascuțișul săbiei, în fața vrăjmașilor lor», — zice Domnul.

10. Vai mie, maica mea, că m'ai născut să fiu om de ceartă și de sfadă cu toată lumea! N'am luat cu împrumut, nici n'am dat cu împrumut, și toți mă blestemă!...

11. «Așa, Doamne! Eu te-am slujit cu râvnă și în vreme de restrîște și de strămtorare eu am stăruit cu rugăciunea mea chiar pentru vrăjmaș, tu bine știi!»

12. Oare fierul se va rupe în bucăți, fierul cel de miază-noapte și arama?

13. Bogăția și vistieriile tale le voi da pradă fără preț în cuprinsul țării, pentru păcatele tale,

14. Și te voi face rob la vrăjmașii tăi într'o țară pe care nu o cunoști, căci foc aprins împotriva voastră pâlpe în nările mele.

15. Doamne, adu-ți aminte de mine și-mi poartă de grija și mă răzbină împotriva prigonitorilor mei! Nu mă lăsa pieirii întru îndelungă răbdarea ta: să știi că pentru tine sufăr ocară,

16. Din partea defăimătorilor cuvintelor tale. Nimicește-i! Să fie cuvântul tău bucuria și veselia inimii mele, căci port numele tău, Doamne Dumnezeule Savaot!

17. În obștia batjocoritorilor n'am stat ca să mă desfățez cu ei, ci împins de mâna ta am stat singur, fiindcă m'ai umplut de mânie.

18. Pentru ce durerea mea este fără de sfârșit și rana mea fără de leac? Vrei să fii tu pentru mine un răuleț înșelător cu ape în care să n'ai nădejde?

19. Pentru aceasta, așa zice Domnul: «Dacă tu te vei căi, atunci și eu te voi întoarce la mine și vei slui iarăși înaintea mea; dacă tu vei osebi lucrul de preț de cel fără de preț, vei fi ca gura mea. Atunci ei se vor întoarce spre tine și nu tu spre ei.

20. Și te voi face pentru acest popor zid tare de aramă și se vor război împotriva ta, dar nu te vor putea birui, căci eu voi fi cu tine ca să te mântuesc și să te izbăvesc», — zice Domnul.

21. «Și te voi mântui din mâna rău-

făcătorilor și din mâna celor asupritori te voi scăpa.»

16.

Felurite porunci date de Dumnezeu lui Ieremia preînchipuiesc nimicirea poporului. Nimicirea poporului și nenorocirile care se abat asupra lui sunt din pricina călcării legii. Pescari și vânători vor întinde curse poporului. Păgânii vor recunoaște că Dumnezeul cel atotputernic este Domnul.

1. Apoi a fost cuvântul Domnului către mine:

2. «Nu-ți lua femeie, ca să nu ai feciori și fete în locul acesta,

3. Căci așa zice Domnul despre fiii și fiicele care se vor naște în locul acesta, despre mamele care îi vor naște și despre părinții care vor avea prunci în pământul acesta:

4. «De moarte cumplită vor muri, și nu vor fi nici plânși, nici îngropați, ci vor fi ca gunoiul pe ogor, vor pieri de sabie și de foamete, iar leșurile lor vor fi hrană pentru păsările cerului și pentru fiarele câmpului.»

5. Apoi mi-a poruncit Domnul: «Nu intra într'oa casă de jale și nu te duce nici să jalești morții, nici să-i plângi, căci am luat pacea mea, harul și îndurările de la norodul acesta», — zice Domnul.

6. Și când vor muri oameni de frunte și oameni de rând din această țară, nu vor fi îngropați și nici jeliți, nimeni nu-și va face scrijilituri pe trup și nici nu-și va rade capul pentru ei.

7. Nimeni nu va frânge o pâine de jale, ca mângâiere pentru mort, și nimeni nu va umplea un pahar de vin, ca mângâiere pentru moartea unui părinte, ori a unei mame.

8. Nu intra în casă de ospăț să stai de vorbă, să mănânci și să bei cu cei de acolo,

9. Căci așa zice Domnul Savaot, Dumnezeul lui Israel: «Iată, voi înnăbuși în locul acesta, sub ochii voștri și în zilele voastre, cântecele de bucurie și de veselie, cântecul mirelui și al miresei.

10. Și când vei vesti acestui popor toate aceste fapte și te vor întreba: «Pentru ce Domnul a pornit asupra noa-

stră toate aceste mari nenorociri și cu ce fărădelegi și cu ce păcate am mâniat pe Domnul Dumnezeul nostru?»

11. Să le răspunzi: «Fiindcă părinții voștri m'au părăsit», — zice Domnul, — «au umblat după dumnezei străini, le-au slujit și li s'au închinat și pe mine m'au părăsit și legea mea nu au păzit-o.

12. Dar voi ați făcut fapte mai rele decât părinții voștri; fiecare din voi se poartă după învârtoșarea inimii sale rele, fără să mă asculte pe mine.

13. Pentru aceasta vă voi arunca din această țară în altă țară, pe care nici voi, nici părinții voștri nu au cunoscut-o, și acolo veți sluji la alți dumnezei zi și noapte, căci nu vă voi mai dărui îndurarea mea!»

14. «Iată vin zile», — zice Domnul, — «când nuse va mai zice: «Viu este Domnul, care a scos pe fiii lui Israil din țara Egiptului»,

15. Ci: «Viu este Domnul, care a scos pe Israiliți din țara de la miază-noapte și din toate împărățiile în care i-am împrăștiat». Și-i voi întoarce în țara pe care le-am dărui-o părinților lor.»

16. «Iată, voi trimite pescari mulți», — zice Domnul, — «care îi vor pescui și apoi voi trimite mulți vânători care îi vor vâna pe orice munte și pe orice deal și în văgăuni de stânci.

17. Toate căile lor sunt sub ochii mei și nu se pot ascunde de privirea mea, și fărădelegea lor nu se poate tănui de dinaintea ochilor mei.

18. Și voi răsplăti îndoiți fărădelegea și păcatul lor, pentru că au pângărit țara mea și au umplut moștenirea mea cu stărvurile grozăviilor și ticăloșiilor lor idolești.»

19. O, Doamne, vârtutea mea, întăritura mea și adăpostul meu în zi de strămtorare! Către tine se vor îndrepta popoarele de la marginile pământului și vor zice: «Părinții noștri au moștenit înșelăciune, idoli fără de folos!»

20. «Poate oare omul să-și facă dumnezei? Aceștia însă nu sunt dumnezei!»

21. Pentru aceasta, iată că îi voi înștiința și acum le voi arăta brațul meu și puterea mea și se vor încredința că numele meu este «Domnul».

Din pricina închinării la idoli și a fărădelegilor săvârșite, Dumnezeu va pedepsi cumplit pe poporul său: el va ajunge rob. Fericirea omului este numai când el stă lângă Domnul și nădăjduște în el. Rugăciunea lui Ieremia împotriva protivnicilor batjocoritori. Ascultarea de legea Domnului îmblânzește pe Domnul și duce la mântuire.

1. Păcatul lui Iuda scris este cu condei de fier, cu vârful de diamant; săpat este pe lespedeza inimii lor și pe coarnele jertfelnicilor lor,

2. Pe stâlpii lor cu pisanii, pe Așerele lor, pe orice copac verde, pe înaltele piscuri,

3. Și pe dealurile țării. Voi lăsa prădă vrăjmașului bogăția ta și toate viștierile tale, înălțimile tale unde săvârșeai păcate în cuprinsul hotarelor tale.

4. Tu vei scăpa din mână moștenirea pe care ți-am dat-o și vei ajunge rob la dușmanii tăi într-o țară pe care tu nu o cunoști, căci foc deapururi pâlăpăe în nările mele.»

5. Așa grăiește Domnul: «Blestemat să fie omul care își pune nădejdea în oameni, al cărui sprijin este trupul omenesc, iar cu inima stă departe de Domnul!

6. El este ca un jneapăn din bărăgan, care nu simte ce este fericirea. El stă în pustie, în pământ ars, într'un ținut sărat și nelocuit.

7. Fericit bărbatul care își pune nădejdea în Domnul și a cărui nădejde Domnul este!

8. El este ca un pom sădit pe margine de apă și care către șuvoi își întinde rădăcina! Când vine căldura n'are de ce se teme, fiindcă frunzișul lui rămâne verde, în an de secetă nu are de ce duce grijă și neconținut aduce roadă.»

9. Inima este mai adâncă decât orișice și plină de nenorocire. Cine poate să-i dea de fund?

10. «Eu, Domnul, cercetez inima și ispitesc rărunchii, ca să răsplătesc omului după căile vieții lui și după roada faptelor lui.»

11. După cum potârnichea clocește ouă pe care nu le-a ouat, tot așa e și bo-

gatul care adună avuții fără trudă: în floarea vârstei el le părăsește, iar sfârșitul lui este de om neburn.

12. O, tron de slavă, măreț din veșnicie, tu templul nostru,

13. Nădejdea lui Israil! Doamne! Toți cei ce te părăsesc vor rămânea de rușine, cei necredincioși din țară vor fi nimiciți, fiindcă au părăsit pe Domnul, izvorul cel de apă vie.

14. Vindecă-mă, Doamne, și voi fi vindecat! Mântuește-mă, Doamne, și voi fi mântuit, căci tu ești nădejdea mea!

15. Dar vezi ce-mi zic: «Unde este amenințarea Domnului? Să se adeverească!»

16. Eu nu te-am zorit să aduci nenorocirea, și ziua prăpădului eu nu am vrut-o să vie, tu bine știi! Cuvintele care au ieșit din gura mea sunt înaintea feței tale.

17. Nu fi făuritorul nimicirii mele, tu, adăpostul meu în vreme de restriște!

18. Să se rușineze prigonitorii mei, și nu eu! Pe ei să-i apuce groaza, și nu pe mine! Prăvălește peste ei vremuri de urgie și cu prăpăd îndoit sfărâmă-i, Doamne!

19. Și a mai zis Domnul către mine: «Du-te și stai la poarta fiilor poporului meu, pe unde intră și ies regii lui Iuda, și la toate porțile Ierusalimului,

20. Și le spune: «Ascultați cuvântul Domnului, regi ai lui Iuda, toți Iudeii și toți locuitorii Ierusalimului, care intrați pe aceste porți!

21. Așa grăiește Domnul: «Păziți-vă voi înșivă să nu duceți povară în ziua Sâmbetei și să nu o băgați pe porțile Ierusalimului,

22. Și să nu scoateți povară din casele voastre în ziua Sâmbetei, să nu lucrați nimic, ci să sfințiți ziua Sâmbetei precum am poruncit părinților voștri».

23. Dar ei n'au ascultat și nici nu și-au plecat urechea, ci și-au întărit grumazul, ca să nu asculte și nici să ia învățătură.

24. «Iar dacă voi mă veți asculta», — zice Domnul, — «să nu băgați vre-o povară pe porțile acestei cetăți în ziua Sâmbetei și dacă veți sfinți ziua Sâmbetei să nu faceți nici un lucru,

25. Atunci vor intra pe porțile acestei cetăți regi și principii, domnind pe tronul

lui David, în care și călări pe cai, împreună cu căpitanii oștirii, oamenii din Iuda și locuitorii Ierusalimului, iar cetea cea aceasta va fi locuită deapururi.

26. Și vor veni din cetățile lui Iuda și din împrejurimile Ierusalimului și din seminția lui Veniamin și din Șefela și din munte și din Negheb, și vor aduce ardere de tot, jertfă, prinos și tămâie și jertfă de mulțumire în templul Domnului,

27. Dar dacă nu veți asculta să sfințiți ziua Sâmbetei, să nu băgați nici o povară pe porțile Ierusalimului în ziua Sâmbetei, voi aprinde foc în porțile lui și focul va mistui palatele Ierusalimului și nimeni nu va putea să-l stingă.»

18.

Omul este în voia lui Dumnezeu. Precum olarul face din lut orice vas vrea el, tot așa și Dumnezeu face din Iuda ce vrea. Iudeii sufar nenorociri din pricina ticăloșiei lor. Poporul unelțește împotriva lui Ieremia. Rugăciunea lui Ieremia ca Dumnezeu să-l răzbune și să pedepsească pe toți unelțitorii.

1. Cuvântul Domnului care a fost către Ieremia:

2. «Scoală-te și te pogoară la casa olarului și acolo vei auzi cuvintele mele!»

3. Și m'am pogorit la casa olarului și iată el lucra cu roata.

4. Și când vasul pe care îl făcea din lut se strica, așa cum se întâmplă în mâna oricărui olar, olarul făcea din el din nou alt vas, așa cum credea de cuviință că este mai nimerit să-l facă.

5. Apoi a fost cuvântul Domnului către mine și mi-a zis:

6. «N'am eu oare putere să fac cu voi, întocmai ca acest olar, neam al lui Israil?» — zice Domnul. «Vedeți! Voi cei din casa lui Israil sunteți în mâna mea ca lutul în mâna olarului!

7. Intr'o clipă eu hotărâsc ca un popor ori o împărăție să fie nimicită, dată la pământ și prăpădită,

8. Iar dacă acel neam se va pocăi de fărădelegea pe care i-o pusesem în seama lui, mă căesc și eu de răul pe care îmi pusesem în gând să i-l fac,

9. Și într'altă clipă hotărâsc ca alt neam și altă împărăție să zidească și că sădească ceea ce-a fost nimic.

10. Și dacă acest neam face rău în ochii mei și nu ascultă de glasul meu, și mie îmi pare rău de binele pe care am făgăduit să-i fac!

11. Pentru aceasta spune locuitorilor lui Iuda și ai Ierusalimului: «Așa zice Domnul! Iată eu pregătesc pentru voi o nenorocire și pun ceva la cale împotriva voastră! Să-i pară rău deci fiecăruia de viața lui cea rea! Îmbunătățiți-vă căile voastre și faptele voastre!»

12. Dar ei vor răspunde: «Trudă zadarnică! Fiecare vom umbla după plăzmuirile noastre și ne vom purta după învârtoșarea inimii noastre celei rele!»

13. Deci iată ce zice Domnul: «Întrebați popoarele! Cine a auzit vreodată una ca asta? Fecioara lui Israil a săvârșit o faptă foarte uricioasă!

14. Se topește oare zăpada de pe stâncoasele vârfuri ale Libanului? Sau seacă apa cea rece care curge din Sirion?

15. Dar poporul meu m'a uitat și aduce tămâieri la idoli. Și eu îi voi poticni pe căile lor, pe străvechile lor poteci, ca să-și caute cărarea pe drumuri neumblate.

16. Țara lor o voi preface în pustie, de răș deapururi, ca oricine va trece pe acolo să rămâie uluit și să clatine din cap.

17. Ca vântul de la răsărit îi voi împrăstia înaintea vrăjmașului, iar în ziua prăpădului le voi întoarce spatele și nu fața!»

18. Dar ei au zis: «Haidem să facem un plan viclean împotriva lui Ieremia! Căci legea nu va pieri fără preot, nici sfatul fără înțelept și nici proorocia fără prooroc! Haidem să-l ucidem cu limba, să nu luăm aminte la toate îndemnurile lui!»

19. Ascultă cu luare aminte, Doamne, și la spusele protivnicilor mei pleacă urechea ta!

20. Oare binele se răsplătește cu rău? Căci pentru mine ei sapă groapă. Adu-ți aminte cum stăruiam cu rugăciunea înaintea ta ca să te înduri și să abați urgia ta de la ei!

21. Pentru aceasta, lasă pe feciorii lor pradă foamei și pe ei trece-i prin ascuțișul săbiei! Femeile lor să rămâie văduve și fără copii, bărbații lor morți de ciumă, flăcăii lor să fie uciși în bătălie!

22. Să se audă țipete în casele lor, când vei porni peste ei fără de veste hoardele prădalnice, căci au săpat groapă ca să mă prindă și pentru picioarele mele au întins cursă.

23. Dar tu, Doamne, cunoști toate uneltirile lor de moarte împotriva mea! Nu le ierta fărădelegea lor și nu le șterge păcatul din fața ta! Răstoarnă-i la pământ înaintea ta, iar în vremea urgiei tale strâmtorează-i!

19.

Simbolul cu ulciorul pe care trebuia să-l spargă Ieremia. Ieremia în valea Benhinom. Prăpădul care se va abate peste popor; mare strâmtorare. Spargerea ulciorului înseamnă prăbușirea lui Iuda. Ieremia în templu.

1. Așa grăiește Domnul: «Du-te și cumpără de la olar un ulcior de lut, și ia cu tine câțiva dintre bătrânii poporului și dintre preoții cei bătrâni,

2. Și ieși în valea Benhinom, care este în fața porții olăriei, și acolo propovăduiește cuvintele pe care ți le voi spune!

3. Și să zici așa: «Ascultați cuvântul Domnului, voi regi ai lui Iuda și locuitori ai Ierusalimului! Așa zice Domnul Savaot, Dumnezeu lui Israil: «Iată, voi aduce restrîște peste locul acesta, încât oricine va auzi, îi va țui urechile.

4. Fiindcă ei m'au părăsit și au înstreinat locul acesta, tămâind pe alți dumnezei pe care nu i-au cunoscut nici ei, nici părinții lor, nici regii din Iuda, și au umplut locul acesta cu sângele nevinoșilor;

5. Au zidit înălțimi cu jertfelnice lui Baal, ca să-i aducă pe fiii lor ardere de tot, lucru pe care eu nu l-am poruncit, nici nu l-am grăit și nici la inima mea nu s'a suit.

6. Pentru aceasta, iată vin zile», — zice Domnul, — «când locul acesta nu se

va mai chema « Tofet » și vaea « Benhinom », ci vaea Iunghierii.

7. Și în locul acesta voi răsturna uneltirile lui Iuda și ale Ierusalimului, și-i voi trece prin ascuțișul săbiei vrăjmașilor lor și în mâinile celor care caută viața lor, și voi da stârvurile lor spre mâncare păsărilor cerului și fiarelor câmpului.

8. Și voi dărâma cetatea aceasta, care va ajunge lucru de spaimă și de batjocură, încât oricine va trece pe lângă ea va rămânea uluit și-și va bate joc din pricina nenorocirilor ei.

9. Și-i voi face să mănânce carnea fiilor și a fiicelor lor și se vor mânca unii pe alții în vremea împresurării și a restriștei la care îi vor sili vrăjmașii cei ce caută viața lor. »

10. « Atunci sparge ulciorul, în fața oamenilor care te vor însoți, și le spune:

11. « Așa zice Domnul Savaot! După cum s'a spart vasul olarului, care nu se mai poate face la loc, așa voi sfărâma poporul acesta și cetatea aceasta. Și vor fi îngropați la Tofet, din lipsă de loc de îngropare.

12. Așa mă voi purta cu locul acesta », — zice Domnul, — « și cu locuitorii lui, și voi face cetatea aceasta ca și Tofetul.

13. Și vor ajunge casele Ierusalimului și casele lui Iuda spurcate ca Tofetul — toate aceste case pe ale căror acooperișuri s'au săvârșit tămâieri pentru toată ostirea cerească și s'au adus jertfe cu turnare pentru dumnezei streini! »

14. Și s'a întors Ieremia de la poarta olăriei unde îl trimisese Domnul ca să proorocească și a stătut în curtea templului și a propovedit la tot norodul:

15. « Așa zice Domnul Savaot, Dumnezeuul lui Israel! Iată, voi aduce peste cetatea aceasta și peste toate așezările din jurul ei toate restriștile cu care am amenințat-o, din pricină că locuitorii ei și-au învățat cerbicea și nu au ascultat de cuvintele mele! »

20.

Carta cu preotul Pașhur. Pașhur pune pe Ieremia cu mâinile și cu picioarele în butuci și-l închide. Bărbăția profetului, care dojenește pe Pașhur și-i vestește că

va fi dus în robie. Tânguirea profetului pentru suferințele lui în lucrarea profetică. Zbuciumul lui. Ieremia își blestemă ziua nașterii lui.

1. Când a auzit Pașhur preotul, fiul lui Imer, mai marele peste slujitorii din templul Domnului, pe Ieremia profetind așa,

2. Pașhur l-a lovit pe proorocul Ieremia și l-a pus cu mâinile și cu picioarele în butuci, la poarta cea de sus a lui Veniamin, lângă templul Domnului.

3. Iar a doua zi, Pașhur a scos pe Ieremia din butuci. Atunci Ieremia i-a zis: « Domnul nu te va mai numi Pașhur, ci Magor Misabib. — care se tâlcuște « groază de pretutindeni ».

4. Căci iată ce grăiește Domnul: « Intr'adevăr, groază vei fi pentru tine și pentru prietenii tăi și vei vedea cu ochii cum ei vor cădea în sabia vrăjmașilor lor. Și pe toți Iudeii îi voi da în mâna împăratului din Babilon, care îi va duce în robie în Babilon, unde îi va ucide cu sabia.

5. Și-i voi da în mână toate bunurile acestei cetăți, toată strădania, toate scumpeturile și toate comorile regilor lui Iuda, și le voi lăsa să cadă în mâinile vrăjmașilor care le vor prăda, le vor răpi și le vor duce în Babilon.

6. Iar tu, Pașhur, și toți casnicii tăi, veți merge în robie, iar când veți ajunge în Babilon, veți muri și acolo vei fi tu îngropat împreună cu prietenii tăi cărora le-ai proorocit minciună! »

7. Tu m'ai copleșit, Doamne, și eu m'am lăsat copleșit, tu ai fost mai tare decât mine și m'ai biruit. Am ajuns de batjocură! În fiecare zi toți râd de mine!

8. O, de câte ori grăiesc, trebuie să strig; să strig: « Silnicie și nedreptate! », așa că porunca Domnului îmi pricinuește în fiecă zi rușine și ocară.

9. Și când mi-am pus în gând: « Nu-l voi mai pomeni și nici nu voi mai propovedui în numele lui! », gândul acesta s'a prefăcut în inima mea în foc arzător, de nu eram în stare nici să-l înnăbuș și nici să-l mai îndur!

10. Da! Am auzit defăimări multe:

« Groază de pretutindeni! Dați-l de gol, trebuie să-l dăm de gol! Toți prietenii mei îmi pândesc pașii: « Poate se va lăsa amăgit și-l vom birui și ne vom răzbuna pe el! »

11. Dar Domnul este cu mine, ca un viteaz fără seamăn, de aceea prigonitorii mei se vor poticni și nu mă vor putea birui. Ei strașnic se vor face de ocară, fiindcă n'au avut izbândă: ocară deapururi, care nu se va uita!

12. Doamne Savaot! Tu cerci pe cel drept și pătrunzi cu privirea inima și rărunchii! Să văd cum te vei răzbuna pe ei, căci ție și-am destăinuit pricina mea!

13. Cântați Domnului, slăviți pe Domnul, căci el a izbăvit sufletul celui obijduit din mâna celor răi!

14. Blestemată să fie ziua în care am fost născut, ziua în care m'a născut maică-mea să nu fie binecuvântată!

15. Blestemat să fie omul care a adus veste tatălui meu: « Ți s'a născut băiat — parte bărbătească ». Și vestea l-a umplut de bucurie!

16. Să fie omul acela la fel cu cetățile pecare le-a dărâmat Domnul fără milă! Să audă dimineața țipete, și la amiază strigăte de război,

17. Fiindcă nu m'a ucis în sânul maicii mele și atunci maica mi-ar fi fost mormântul și pântecul ei m'ar fi ținut în el deapururi!

18. Pentru ce am ieșit din sânul maicii mele, ca să văd chinul și truda, iar zilele mele să le sfârșesc într-o ocară?

21.

Solia pe care Sedechia, regele regatului Iuda, o trimite la Ieremia, ca să întrebe pe Domnul în pricina cu războiul pe care îl pornise Nabucodonosor, împăratul Babilonului. Răspunsul profetului: toți vor fi duși în robie. Poporul să se supună cuceritorului. Domnul va judeca cetatea Ierusalimului.

1. Cuvântul Domnului care a fost către Ieremia, când regele Sedechia a trimis la el pe Pașhur, fiul lui Melchia, și pe preotul Sofonie, fiul lui Maaseia, să-i zică:

2. « Intreabă pentru noi pe Domnul, fiindcă Nabucodonosor, împăratul Babilonului, a început război cu noi. Poate că va săvârși Domnul cu noi una din toate minunile sale și Nabucodonosar va pleca de la noi! »

3. Atunci Ieremia le-a răspuns: « Lui Sedechia să-i duceți acest răspuns:

4. Așa zice Domnul Dumnezeu lui Israel: « Armele de luptă pe care voi le aveți în mâinile voastre și cu care vă luptați împotriva împăratului din Babilon și împotriva Caldeilor veniți să vă impresoare de dincolo de ziduri, le voi întoarce înapoi și le voi face movilă în mijlocul acestei cetăți.

5. Și voi lupta împotriva voastră cu mână întinsă și cu braț înalt, cu mânie, cu urgie și cu ciudă mare;

6. Și voi lovi pe toți locuitorii acestei cetăți: oameni și dobitoace, cu ciudă năprasnică, și ei vor muri.

7. Iar pe Sedechia, regele Iudei, — zice Domnul, — « pedregătorii lui, pe popor, pe cei care au rămas în această cetate, scăpați de ciudă, de sabie și de foamete, îi voi da în mâna lui Nabucodonosor, împăratul Babilonului și în mâna vrăjmașilor lui și a celor care caută sufletul lor, și-i vor trece prin ascuțișul săbiei, fără milă, fără cruțare și fără îndurare! »

8. Iar acestui popor să-i zici: « Așa grăiește Domnul! Iată în fața voastră calea vieții și calea morții!

9. Cel care va sta în cetatea aceasta va muri de sabie, de foamete, sau de ciudă, iar cel care va ieși și va cădea în mâinile Caldeilor, va rămânea cu viață și va fi luat ca pradă.

10. Căci m'am întors cu fața spre această cetate, nu spre fericirea ei, ci spre nenorocirea ei», — zice Domnul — « și ea va cădea în mâna împăratului din Babilon, care o va arde cu foc! »

11. O, casă a regelui din Iuda, ascultă cuvântul Domnului!

12. Casă a lui David, iată ce grăiește Domnul: « Din faptul zilei, judecați după pravilă și scăpați pe cel împilat din mâna celui care îl apasă, ca nu cumva să iasă ca un foc mânia mea și să ardă, și nimeni să nu-l poată stinge, din pricina faptelor voastre celor rele!

13. Dar să știți! Eu sunt împotriva ta, locuitoare a văii, stâncă din șes », — zice Domnul — « împotriva voastră care ziceți: « Cine ne va impresura pe noi, și cine va pătrunde prin întăriturile noastre? »

14. Dar eu vă voi pedepsi după vrednicia faptelor voastre », — zice Domnul, — « căci eu voi pune foc pădurii și el va mistui tot ținutul înconjurător. »

22.

Profeție împotriva ticăloșilor casei domnești a lui Iuda: împotriva lui Șalum (Ioahaz), care va fi dus în robie, și împotriva lui Ioachim, care nu va fi îngropat, ci aruncat la porțile Ierusalimului. Regele Iehoniu va fi dus în robie și va rămânea jură urmași, așa că nimeni din neamul lui nu se va mai sui pe tronul lui David.

1. Și iarăși mi-a zis Domnul: « Poartă-te în palatul domnesc al regelui lui Iuda și grăiește acolo cuvântul acesta,

2. Și spune: « Ascultă cuvântul Domnului, rege al lui Iuda, care stai pe scaunul lui David, tu și dregătorii tăi și poporul tău, care intrați pe porțile acestea!

3. Așa zice Domnul: « Judecați drept, faceți dreptate și scoateți pe cel împilat din mâna celui silnic, nu fiți silnici cu cel strein, pe văduvă și pe orfan nu-i păgubiți și sânge nevinovat în locul acesta să nu vărsați!

4. Și dacă voi veți împlini cuvântul acesta, atunci vor intra pe porțile palatului acestuia regi și urmași ai lui David la scaunul lui, în care și călări pe cai, ei, dregătorii și poporul lor.

5. Dar dacă nu veți asculta cuvintele acestea, atunci mă jur », — zice Domnul, — « că voi dărâma palatul acesta. »

6. Căci iată ce grăiește Domnul despre palatul domnesc al regilor lui Iuda: « Tu erai pentru mine muntele Galaadului, piscul Libanului, dar te voi preface în pustiu, cetate nelocuită.

7. Pregătit-am împotriva ta pierzători, fiecare cu toporul lui, și vor tăia cedrii tăi aleși și îi vor zvrâli în foc.

8. Și când vor trece neamuri multe

pe lângă cetatea aceasta și vor zice unele către altele: « De ce s'a purtat astfel Domnul cu această mare cetate? »,

9. Iși vor răspunde: « Fiindcă locuitorii ei au părăsit legământul Domnului Dumnezeuului lor și s'au închinat la alți dumnezei și le-au slujit lor ».

10. Nu plângeți pe cel care a murit și nu vă văicăriți! Bociți mai degrabă pe cel ce se duce în robie, fiindcă nu se va mai întoarce și nu va mai vedea locul lui de obârșie.

11. Așa zice Domnul despre Șalum, fiul lui Iosia, regele lui Iuda, care a domnit în locul părintelui său Iosia și care a plecat din locul acesta: « El nu se va mai întoarce,

12. Fiindcă în ținutul în care a fost dus în robie va muri și nu va mai vedea această țară ! »

13. Vai de acel care zidește casa lui întru nedreptate și cămările lui întru fărădelege, care face pe alții să lucreze fără plată și prețul muncii lor nu li-l dă;

14. Care zice: « Imi voi zidi casă mare cu cămări încăpătoare, cu ferestre largi, cu tăblii de cedru și văpsită cu roșu »!

15. Ai ajuns tu oare rege ca să te fălești cu palate clădite din lemn de cedru? Părintele tău oare n'a mâncat și n'a băut? Inșă el a judecat după pravilă și i-a mers bine!

16. El a judecat pe cel sărac și obișnuit și i-a mers bine. Nu însemna aceasta că mă cunoaște? » — zice Domnul.

17. Dimpotrivă! Ochii tăi și inima ta caută numai câștigul tău și cum să săvârșească silnicie și împilare!

18. Pentru aceasta, iată ce zice Domnul către Ioachim, fiul lui Iosia, regele lui Iuda: « El nu va fi plâns: o, fratele meu! o, sora mea! Și nu va fi jelit: o, Doamne! o, Măria Ta!

19. Ci va fi îngropat ca un asin, va fi târît și aruncat afară din porțile Ierusalimului. »

20. Sue-te în Liban și strigă, și în Basan să-ți răsunе glasul. Și țipă năprasnic de pe Abarim, căci toți iubiiții tăi sunt zdrobiți.

21. Ți-am grăit în vremea ta de liniște, dar ai zis: « Nu ascult! » Aceasta este

deprinderea ta din tinerețile tale: Tu n'ai ascultat de glasul meu!»

22. Vântul va împrăstia pe toți păstorii tăi, iar iubiiții tăi se vor duce în robie. Atunci vei avea parte de rușine și de ocară pentru toată stricăciunea ta.

23. Tu care sălășluiești în Liban și-ți așezi cuibul în vârful de cedru, cum vei geme când te vor apuca zvărcolirile și durerile unei femei gata să nască!

24. «Viu sunt eu», — zice Domnul, — «dacă tu, Iehonia, fiul lui Ioachim, regele lui Iuda ai fi înel în mâna mea cea dreaptă, te-aș smulge!»

25. Și te voi da în mâna celor care caută sufletul tău și de fața cărora te va apuca groaza, în mâna lui Nabucodonosor, împăratul Babilonului, și în mâna Caldeilor.

26. Și te voi zvârli pe tine și pe maica ta care te-a născut într-o altă țară în care nu ai fost născuți și acolo veți muri;

27. Și nu vă veți mai întoarce niciodată în țara în care sufletul vostru trăgea nădejde să se întoarcă.»

28. Vas de defăimat și de lepădat este oare Iehonia? Sculă fără preț? Pentru ce a fost aruncat el și seminția lui, zvârliți într-o țară pe care ei nu o cunosc?

29. O, țară! O, țară! O, țară ascultă cuvântul Domnului!

30. Așa zice Domnul: «Inscrieți pe omul acesta ca sterp, ca om fără noroc în zilele lui. Nimeni din seminția lui să nu izbutască să stea pe tronul lui David și să domnească din nou peste Iuda!»

23.

Tânguire pentru păstorii cei răi și fâgăduința adevăratului păstor din neamul lui David, care va judeca drept și va face dreptate în țară. Profeție împotriva profeților mincinoși. Visurile și profesiile profeților mincinoși nu se adevăresc. Rostul cuvintelor: «Povara Domnului».

1. «Vai de păstorii care pierd și risipesc turma de pe pășunea mea!» — zice Domnul.

2. Pentru aceasta așa zice Domnul Dumnezeu al lui Israel păstorilor care păstoresc poporul meu: «Din pricină că

voi ați risipit turma mea, ați izgonit-o și nu ați avut grijă de ea, iată că eu voi avea grijă de voi, de faptele voastre cele rele», — zice Domnul.

3. «Și eu voi strânge laolaltă pe cei ce au mai rămas din turma mea, din toate țările în care i-am alungat, și-i voi întoarce la paștile lor ca să se preasească și să se înmulțească.

4. Și voi pune peste ei păstori care-i vor paște și nu se vor mai teme și nici nu se vor înfricoșa și nu se va mai pierde nici una dintre oi», — zice Domnul.

5. «Iată vin zile», — zice Domnul, — «și voi ridica lui David o Odraslă dreaptă, un rege care va domni cu înțelepciune, va judeca drept și va face dreptate în țară.

6. În zilele lui, Iuda va fi izbăvit și Israel va locui fără de grijă. Și iată care va fi numele lui: «Domnul-dreptatea-noastră!»

7. Pentru aceasta. «Iată vin zile», — zice Domnul — «când nu se va mai zice: «Viu este Domnul care a scos pe fiii lui Israel din Egipt»,

8. Ci: «Viu este Domnul cel ce a scos seminția casei lui Israel din țara de la miază-noapte și din toate țările pe unde i-am izgonit și care îi va așeza în pământul lor!»

9. Impotriva proorocilor: Mi se rupe inima în mine și toate oasele mele se zbugiumă. Sunt ca un om beat, ca un om copleșit de vin, din pricina Domnului, din pricina sfințelor sale cuvinte.

10. O, țară este plină de desfrânați! Din pricina blestemului țara jelește, paștile s'au uscat. Ținta alergăturii lor este fărâdelegea și tăria lor este nedreptatea.

11. «Proorocul ca și preotul sunt necredincioși, chiar în templul meu am aflat răutatea lor», — zice Domnul.

12. «Pentru aceasta vor fi căile lor ca o potecă lunecoasă în beznă: vor fi împinși și se vor prăbuși. Și voi aduce peste ei un prăpăd în anul răfuiei», — zice Domnul.

13. «Și la proorocii Samariei am văzut prostia: profeteau în numele lui Baal și duceau la rătăcire pe poporul meu Israel.

14. Însă la proorocii cei din Samaria am văzut ceva cumplit: sunt desfrânați și umblă cu minciuna, îmbărbătează pe răufăcători ca nimeni să nu se întoarcă de la răutatea lui. Ei prefuesc pentru mine ca Sodoma și locuitorii ei ca Gomora.»

15. De aceea așa zice Domnul împotriva acestor prooroci: «Iată că îi voi hrăni cu pelin și-i voi adăpa cu apă otrăvitoare, fiindcă de la proorocii cei din Ierusalim s'a întins necredința în toată țara!»

16. Așa zice Domnul Savaot: «Nu ascultați de cuvintele proorocilor! Ei vi le proorocesc fiindcă spun lucruri deșarte. Ei spun vedenii născocite din inima lor, iar nu din gura Domnului.

17. Ei făgăduesc mereu hulitorilor cuvintele mele: «Veți avea pace!» Și tuturor celor care umblă întru învertoșarea inimii lor le spun: «Nu se va abate peste voi nenorocirea!»

18. Care din ei oare a luat parte la sfatul Domnului, a văzut și a ascultat cuvântul lui, ca să-l spună?»

19. Așa izbucnește viforul Domnului, și viforița se involburază și se prăvălește peste capul celor fără de credință!

20. Urgia Domnului nu se va domoli până nu se vor împlini și nu se vor adevăra chibzuințele inimii lui: la sfârșitul vremii voi înțelege pe deplin.

21. «Eu n'am trimis pe acești profcți, dar ei au alergat; nu i-am îmbiat să grăiască, dar ei au proorocit!»

22. Dacă ar fi luat parte la sfatul meu, ar fi vestit popoului cuvintele mele și l-ar fi întors de pe căile cele rele și de la faptele lui cele ticăloase!

23. Sunt oare eu un Dumnezeu care vede numai din apropiere», — zice Domnul, — «și nu și un Dumnezeu care vede în depărtare?»

24. Se poate ascunde cineva în loc tainic și eu să nu-l văd?» — zice Domnul. «Oare eu nu umplu cerul și pământul?» — zice Domnul.

25. «Am auzit ce minciună proorocesc proorcii în numele meu: «Am visat, am visat un vis!»

26. Dar până când? Nu sunt eu oare în inima proorocilor mincinoși care proorocesc închipuri din inima lor,

27. Care gândesc ca poporul meu să uite numele meu prin visele ce le povestesc unii altora, precum au uitat părinții lor numele meu pentru Baal?

28. Proorocul care a visat un vis îl povestește, iar cel ce are cuvântul meu spune cuvântul meu adevărat. Ce au de a face paiele cu grâul?» — zice Domnul.

29. «Cuvântul meu nu este oare ca focul», — zice Domnul, — «și ca un ciocan care sfărâmă stâncă?»

30. De aceea sunt împotriva proorocilor care fură cuvintele unii de la alții», — zice Domnul.

31. «Sunt împotriva proorocilor», — zice Domnul, — «care flecăresc cu limba și zic mereu: Așa grăiește Domnul!»

32. Da! Sunt împotriva proorocilor care spun visuri mincinoase», — zice Domnul — «apoi le povestesc și cu minciunile și prin flecăreala lor rătăcesc pe poporul meu. Eu nu i-am trimis și nici nu le-am poruncit: ei nu aduc folos popoului acestuia», — zice Domnul.

33. Și dacă te va întreba poporul acesta, ori prooroc, ori preot: «Care este povara profeției Domnului?», tu să răspunzi: «Voi sunteți povară și am să vă arunc jos», — zice Domnul.

34. Iar pe proorocul ori preotul, ori cineva din popor, care va zice: «Iată povara Domnului!», pe acela îl voi pedepsi împreună cu casa lui.

35. Ci așa să ziceți unii către alții: «Ce a răspuns Domnul?» și «Ce a vorbit Domnul?»

36. Să nu mai pomeniți de: «Povara Domnului!», fiindcă vorba fiecăruia este pentru el «povară». Voi răstălmăciți înfeșul cuvintelor Dumnezeului celui viu, ale Domnului Savaot, Dumnezeul nostru.

37. Așa să întrebi pe prooroc: «Ce a răspuns Domnul?» și: «Ce a zis Domnul?»

38. Și dacă mai vorbiți de «Povara Domnului» și mai întrebuințați cuvântul «Povara Domnului», când eu v'am poruncit să nu spuneți «Povara Domnului»,

39. Eu atunci vă voi ridica întocmai ca pe o povară și vă voi arunca pe

voi din fața mea cum și cetatea aceasta pe care am dăruit-o vouă și părinților voștri;

40. Și vă voi acoperi de ocară veșnică și de batjocură fără sfârșit, care nu se vor uita! »

24.

Vedenia cu cele două coșuri cu smochine : un coș cu smochine bune și un coș cu smochine rele. Tălcuirea acestei vedenii.

1. Domnul mi-a arătat această vedenie: Iată două coșuri cu smochine stăteau în fața templului Domnului — după ce Nabucodonosor împăratul Babilonului robise pe Iehonia, fiul lui Ioachim, regele lui Iuda, împreună cu dregătorii lui Iuda, cu meșteșugarii și cu făurarii din Ierusalim și îi dusese în Babilon —

2. Un coș avea smochine minunate, smochine părguite, iar celălalt coș avea smochine tare rele, încât nu se puteau mânca de rele ce erau.

3. Atunci m'a întrebat Domnul: « Ce vezi tu Ieremia? » Și eu am răspuns: « Smochine ! — Smochinele cele bune sunt minunate, iar cele rele sunt tare rele, așa că nu se pot gusta de rele ce sunt. »

4. Apoi a fost cuvântul Domnului către mine și mi-a zis:

5. « Așa zice Domnul Dumnezeu lui Israel! Precum te uiți cu jind la smochinele cele bune, așa mă uit și eu duios la Iudeii duși în robie, pe care i-am trimis din locul acesta în țara Caldeilor;

6. Și-mi voi așinti duios privirile mele spre ei și-i voi întoarce în această țară și-i voi zidi pe ei și nu-i voi mai surpa, îi voi sădi și nu-i voi mai smulge.

7. Și le voi da pricepere în inimă, ca să mă știe că eu sunt Domnul. Ei vor fi poporul meu și eu voi fi Dumnezeuul lor, dacă se vor pocăi din toată inima.

8. Iar despre smochinele cele rele care nu se puteau mânca de rele ce erau », — așa zice Domnul ». — așa voi preface pe Sedechia, regele lui Iuda, și pe dregătorii lui și pe cei rămași din locu-

torii Ierusalimului în această țară, și pe cei care s'au așezat în țara Egiptului.

9. Și-i voi da pildă înfricoșată de nenorocire pentru toate împărățiile pământului, de batjocură, de poveste și de răs și de blestem în toate meleagurile pe unde i-am izgonit.

10. Și voi trimite sabia împotriva lor, și foamea și ciurma, până când vor fi nimiciți din țara pe care le-am dăruit-o lor și strămoșilor lor! »

25.

Domnul judecă regatul lui Iuda și pe toate popoarele pământului. Neascultarea poporului la propoveduirea profetului Ieremia, timp de douăzeci și trei de ani. Robia cea de șaptezeci de ani în Babilon și pedepsirea Caldeilor. Cupa mâniei Domnului și sabia lui pentru toate popoarele păgâne. Domnul va ieși la judecată și va prăpădi popoarele și pe cărmuitorii lor.

1. Cuvântul care a fost către Ieremia pentru tot poporul lui Iuda, în anul al patrulea al lui Ioachim, fiul lui Iosia, regele lui Iuda — adică în anul întâi al domniei lui Nabucodonosor, împăratul Babilonului —

2. Cuvânt pe care profetul Ieremia l-a propoveduit înaintea întregului popor al lui Iuda și în fața locuitorilor Ierusalimului:

3. « Din anul al treisprezecelea al lui Iosia, fiul lui Amon, regele lui Iuda, și până în ziua de acum, sunt douăzeci și trei de ani de când mi-a grăit Domnul. Și eu v'am propoveduit cu râvnă, dar voi nu m'ați ascultat!

4. Și Domnul a trimis la voi necentenit pe slujitorii săi prooroci, dar nu i-ați ascultat și n'ați plecat urechea voastră ca să luați aminte:

5. «Întoarceți-vă cu pocăință de la căile voastre cele rele și de la faptele voastre ticăloase și veniți în pământul pe care Domnul vi l-a dăruit vouă și părinților voștri din veac și până în veac.

6. Nu umblați după dumnezei străini, ca să le sluiți și să vă închinați lor și nu mă așățați cu făptura mâinilor voastre, spre nenorocirea voastră.

7. Dar voi nu m'ați ascultat», — zice Domnul, — «ci m'ați mâniat cu lucrurile mâinilor voastre, spre prăpădul vostru.»

8. De aceea, așa zice Domnul Savaot: «Fiindcă nu ați ascultat de cuvintele mele,

9. Voi stârni toate hoardele semințiilor de la miază-noapte», — zice Domnul, — «pe Nabucodonosor, împăratul Babilonului, sluga mea, și le voi aduce în această țară, peste locuitorii ei și peste neamurile din jur pe care le voi prăpădi și le voi pustii, le voi face de batjocură și de veșnică ocară,

10. Și le voi curma bucuria și veselie lor, cântecul mirelui și al miresei, huruitul pietrelor de moară și lumina din sfeșnic.

11. Și toată țara aceasta va fi prefăcută în dărâmături și în pustietate, și locuitorii ei vor rămănea robi între popoare, șaptezeci de ani.

12. Și după împlinirea celor șaptezeci de ani, voi pedepsi pe împăratul Babilonului cât și pe norodul lui», — zice Domnul. — «pentru fărâdelegile lor, iar țara Caldeilor o voi preface într'o pustietate veșnică.

13. Și voi adevări peste țara aceasta toate cuvintele pe care le-am spus despre ea, tot ceea ce este scris în cartea legii acesteia, ceea ce Ieremia a profetizat pentru toate popoarele.

14. Căci popoare multe și împărați tari le vor duce și pe ele în robie și eu le voi răsplăti după faptele lor și după lucrul mâinilor lor.»

15. Iată ce mi-a mai spus Domnul Dumnezeu lui Israel: «Ia din mâna mea cupa cu vin care fierbe și adapă cu el toate popoarele la care eu te voi trimite.

16. Ele vor bea și se vor clătina încoace și încolo și își vor pierde firea în fața săbiei pe care o voi trimite printre ei!»

17. Și am luat cupa din mâna Domnului și am adăpat toate popoarele la care mă mânase Domnul:

18. Ierusalimul împreună cu toate cetățile lui Iuda, pe regii și pe dregătorii lui, ca semn de pustiire, de spaimă, de

batjocură și de blestem, precum este astăzi,

19. Pe Faraon, împăratul Egiptului, și pe dregătorii lui, pe principii lui și tot poporul,

20. Popoarele de robi amestecate din țara lui, toți regii din ținutul Uș, pe toți regii din țara Filistenilor, Ascalonul, Gaza, Ecronul și ceea ce a mai rămas din Așdod,

21. Edomul, Moabul și fiii lui Amon;

22. Toți regii Tirului și ai Sidonului, toți regii insulelor care sunt dincolo de mare,

23. Dedanul, Tema, Buz și toți cei care își cioplesc tâmpelile,

24. Toți regii Arabiei și toți regii popoarelor amestecate care își au sălașul în pustie;

25. Toți regii Chimerienilor, ai Elmului toți și ai Mediei;

26. Toți regii de la miază-noapte, de aproape sau de departe unul de altul, și toate împărățiile de pe fața pământului. Și regele Șesac să bea după ei.

27. Apoi spune-le: «Așa zice Domnul Savaot, Dumnezeul lui Israel: «Beți, îmbătați-vă, vărsați și cădeți fără să vă mai sculați în fața săbiei pe care eu o voi trimite printre voi!»

28. Și dacă nu vor vrea să ia cupa din mâna ta și să bea, spune-le: «Așa grăiește Domnul Savaot: «Să beți!»

29. Dar luați aminte! Peste cetatea care poartă numele meu voi deslănțui prăpădul și nu veți fi cruțați! Nu veți fi cruțați fiindcă voi aduce sabia peste toți locuitorii țării», — zice Domnul Savaot.

30. «Tu însă proorocește toate cuvintele acestea și le spune: «Domnul va striga cu putere din cer și din locașul său cel sfânt își va slobozi glasul său! El va striga năprasnic împotriva paștei sale, va chiui ca cei care calcă în teac împotriva tuturor locuitorilor pământului.

31. Răsunetul glasului lui va ajunge până la marginea pământului, căci Domnul se va răfui cu popoarele și se va socoti cu pământeni, și pe cei fără de lege îi va trece prin ascuțișul săbiei», — zice Domnul.

32. Așa grăiește Domnul Savaot: «Iată, nenorocirea va trece de la un neam la altul și vifor mare se va deslănțui de la cele mai îndepărtate margini ale pământului.»

33. Și cei pe care Domnul îi va fi doborât în ziua aceea de la un capăt până la altul al pământului, nici nu vor fi jeliți, nici strânși, nici îngropați, ci vor rămânea pe jos ca gunoiul.

34. Urlați, păstori, și țipați din răsuputeri, tăvăliți-vă în cenușă, povățuitori ai turmei, fiindcă s'a împlinit vremea junghierii voastre: veți cădea ca berbecii aleși!»

35. Și păstori nu-și vor mai găsi adăpost și povățuitorii turmei, scăpare!

36. Ascultați! E strigătul păstorilor și urletul povățuitorilor turmei! Domnul pustiște pășunea lor,

37. Și pașistile lor cele tihnite sunt prăpădite din pricina văpăii mâniei Domnului!

38. Ca leul care își lasă desișul, așa Domnul a napustit salașul său, de aceea țara lor a ajuns pustietate în fața săbiei pustiitoare în fața văpăii mâniei Domnului!

26.

Propovedania lui Ieremia în curtea templului, la începutul domniei regelui Ioachim. Amenințările lui Ieremia. Prinderea lui Ieremia și amenințarea lui cu moartea. Răspunsul profetului Ieremia. Unii bătrâni ai poporului iau partea lui Ieremia, arătând că și profetul Miheia Morașitul a propovăduit astfel, dar n'a fost omorât. Uciderea profetului Urie.

1. La începutul domniei lui Ioachim, fiul lui Iosia, fost-a cuvântul Domnului către Ieremia:

2. «Așa zice Domnul! Stai în curtea templului și spune tuturor locuitorilor din cetățile lui Iuda, care vin să se închine în templul Domnului, toate cuvintele pe care ți le-am poruncit să le grăiești lor! Nu lăsa nici unul!

3. Poate te vor asculta și fiecare se va întoarce la pocăință din calea lui cea rea și-mi va părea rău de nenorocirea pe care am pus de gând să le-o

pricinuesc din pricina răutății faptelor lor!

4. Și mai spune-le: «Așa zice Domnul! Dacă nu veți asculta să umblați în legea mea, pe care v'am rânduit-o,

5. De nu veți lua aminte la cuvintele slujitorilor mei prooroci pe care cu răvnă îi trimit și tot nu ascultați,

6. Voi face din acest templu ceea ce am făcut cu Șilo și din cetatea aceasta voi face pildă de blestem pentru toate popoarele pământului!»

7. Când preoții și proorocii și tot poporul au auzit propovedania lui Ieremia în templul Domnului,

8. Și după ce Ieremia a sfârșit de spus ceea ce-i poruncise Domnul să propoveduiască la tot norodul, atunci preoții, proorocii și tot poporul l-au prins și au strigat: «Acum să mori!

9. Pentru ce ai proorocit în numele Domnului și ai zis: «Templul acesta va fi ca Șilo, iar cetatea aceasta va fi dărâmată și fără locuitori într'nsa!»?» Atunci tot poporul s'a strâns grămadă împotriva lui Ieremia în templul Domnului.

10. Dar când au aflat dregătorii lui Iuda despre cele petrecute, au și pornit din palatul regelui la templul Domnului și s'au oprit înaintea porții celei noi a templului.

11. Atunci preoții și proorocii l-au părît dregătorilor și la tot poporul: «Omul acesta este vrednic să moară, fiindcă proorocește împotriva acestei cetăți, precum l-ați auzit cu urechile voastre!»

12. Dar Ieremia a îndreptat cuvântul către dregători și către tot poporul și a zis: «Domnul m'a trimis să proorocesc împotriva acestui templu și împotriva acestei cetăți și să grăiesc toată propovedania pe care ați auzit-o.

13. Și acum îmbunătățiți-vă căile voastre și faptele voastre și ascultați de glasul Domnului Dumnezeuului vostru ca Domnul să se căiască de nenorocirea cu care v'a amenințat!

14. Iată, eu sunt în mâinile voastre! Faceți cu mine ceea ce vi se pare bun și nimerit în ochii voștri!

15. Dar să știți că, dacă voi mă veți omori, vă încarcați cu sânge nevinovat, atât voi cât și această cetate și locuitorii ei, fiindcă într'adevăr Domnul m'a trimis ca să vă propoveduesc la urechile voastre propovedania aceasta!»

16. Atunci dregătorii împreună cu tot norodul s'au îndreptat cu grai către preoți și prooroci așa: « Omul acesta nu este vrednic de moarte, fiindcă propoveduește în numele Domnului Dumnezeului nostru! »

17. Și s'au sculat și oameni dintre bătrânii țării și au zis către obștia poporului:

18. « Miheia Moraștitul a fost proorocind în zilele lui Iezechia, regele lui Iuda, și a cuvântat către tot poporul lui Iuda: « Așa zice Domnul Savaot! Sionul va fi arat ca o țarină și Ierusalimul va fi prefăcut în morman de dărâmături, iar muntele templului în deal cu pădure! »

19. Credeți că Iezechia, regele lui Iuda, și tot norodul l-au omorât pe Miheia? Nu! Mai degrabă le-a fost frică de Domnul și au cerut milostivirea lui, așa că Domnul s'a căit de prăpădul cu care îi amenințase. Iar noi ne încercăm sufletele noastre cu o atât de înfricoșatăucidere! »

20. În vremea aceea a mai fost un om care proorocea în numele Domnului, anume Urie, feciorul lui Șemaia din Chiriati-Iearim. Și el a proorocit împotriva cetății și împotriva țării aceleași lucruri ca și Ieremia.

21. Și regele Ioachim și căpitani oștiri și toți sfetnicii au ascultat cuvintele lui. Și a căutat regele prilej să-l omoare. Dar când a aflat Urie, l-a cuprins frica și a fugit în Egipt.

22. Însă regele Ioachim a trimis oameni în Egipt: pe Elnatan, fiul lui Acbor, însoțit și de alții,

23. Și au adus pe Urie din Egipt și l-au dus la regele Ioachim, care l-a ucis cu sabia, iar trupul lui l-a aruncat într'un mormânt în care erau îngropați oameni de rând.

24. Dar Ahicam, fiul lui Șafan, îl ocrotea pe Ieremia să nu fie dat în mâna poporului ca să-l omoare.

27.

Lupta lui Ieremia cu preoții și cu profeții mincinoși. Toate popoarele vor fi supuse lui Nabucodonosor, împăratul Babilonului. Ieremia cu juguri și cu funii pe grumază de știre popoarelor dimprejur că se apropie vremea robiei. Ieremia se înfațișează regelui Sedechia. Propovedania lui Ieremia îndreptată către preoți și către popor.

1. La începutul domniei lui Ioachim, în anul al patrulea al lui Sedechia, fiul lui Iosia, regele lui Iuda, fost-a cuvântul acesta al Domnului către Ieremia:

2. Așa zice Domnul către mine: « Fă-ți funii și juguri și le pune pe grumazul tău!

3. Apoi trimite-le la regele Edomului, la regele Moabului, la regele Amonitilor, la regele Tirului și al Sidonului, prin solii sosiți la Ierusalim la Sedechia, regele lui Iuda.

4. Și dă solie către domnii lor astfel: « Așa zice Domnul Savaot Dumnezeul lui Israel! Iată ce să spuneți domnilor voștri:

5. « Eu am făcut pământul, oamenii și dobitoacele de pe fața pământului, cu puterea mea cea mare și cu brațul meu întins, și le-am dat în stăpânire cui am crezut cu cale.

6. Dar iată că acum am trecut toate aceste țări în stăpânirea robului meu Nabucodonosor, împăratul Babilonului; chiar și fiarele câmpului i le-am dăruit ca să-i slujească.

7. Toate neamurile îi vor fi supuse lui, fiului său și nepotului său, până când va veni vremea și pentru țara lui pe care o vor supura popoare puternice și împărății mari.

8. Orice neam ori împărăție care nu i se va supune lui Nabucodonosor, împăratul Babilonului, și nu-și va pleca grumazul sub jugul împăratului Babilonului, îl voi pedepsi cu sabia, cu foame și cu ciumă », — zice Domnul, — « până când îl voi da în mâna lui.

9. Deci nu mai ascultați de proorocii voștri, de prezicătorii, de tâlcuitorii de vise, de cititorii în stele și de vrăjitorii voștri care vă zic: « Voi nu veți fi robi la împăratul Babilonului! »,

10. Fiindcă este minciună ce vă profeșez ei, cu gând să vă înstreineze din pământul vostru, să vă izgonească și să pieriți.

11. Inșă pe poporul acela care își va pleca grumazul lui sub jugul împăratului din Babilon și i se va supune, îl voi lăsa în pace în țara lui», — zice Domnul, — «ca să o lucreze și s'o locuiască!»

12. Și pe Sedechia, regele lui Iuda, l-am povățuit la fel: «Plecați-vă grumazul vostru sub jugul împăratului din Babilon și slujiți-i lui și poporului lui, ca să rămâneți cu viață!»

13. Pentru ce să mori și tu și poporul tău de sabie, de foamete și de ciumă, așa cum a amenințat Domnul pe poporul care nu se va supune împăratului din Babilon?

14. Nu ascultați deci de cuvintele pe care vi le spun proorocii: «Nu veți fi robi împăratului din Babilon!», căci ei proorocește minciuni!»

15. «Nu eu i-am trimis», — zice Domnul, — «și proorocind în numele meu, ei mint. Drept aceea, vă voi izgoni pe voi și vă voi pierde pe voi și pe proorocii care vă proorocește!»

16. Și preoților și poporului acestuia i-am propovăduit: «Așa zice Domnul! Nu ascultați de cuvintele proorocilor care vă proorocește: «Iată odoarele templului vor fi aduse în curând din Babilon!», căci profeția lor este minciună!»

17. Nu ascultați de ei, ci fiți supuși împăratului din Babilon și veți scăpa cu viață. Pentru ce să fie prefăcută cetatea într'un morman de dărâmaturi?

18. Dacă ei sunt cu adevărat prooroci și au cuvântul lui Dumnezeu, să stăruiască, mijlocind la Domnul Savaot ca să fie aduse în Babilon odoarele rămase în templul Domnului, în palatul domnesc din Iuda și din Ierusalim.

19. Căci așa zice Domnul Savaot despre columnele, despre mare și despre celelalte odoare rămase în cetatea aceasta,

20. Pe care nu le-a luat cu sine Nabucodonosor, împăratul Babilonului, când a dus în robie pe Iehonia, fiul lui Ioachim, regele lui Iuda, din Ierusalim, în Babilon, precum și pe toți dregătorii lui Iuda și ai Ierusalimului;

21. Așa grăiește Domnul Savaot, Dumnezeuul lui Israel, despre odoarele care au mai rămas în templul Domnului și în palatul domnesc din Iuda și din Ierusalim:

22. «Aceste odoare vor fi duse în Babilon și acolo vor rămânea până în ziua când mă voi duce să le caut», — zice Domnul, — «să le iau și să le aduc înapoi în locul acesta!»

28.

Ieremia și Anania, proorocul cel mincinos. Profeția lui Anania: toate odoarele templului luate de Nabucodonosor vor fi aduse peste doi ani la Ierusalim. Altă profeție mincinoasă a lui Anania și judecata lui Dumnezeu prin gura profetului Ieremia: Domnul va pune jug de fier pe grumazul tuturor popoarelor, și Anania va muri, ceea ce s'a și întâmplat în același an, în luna a șaptea.

1. În același an, la începutul domniei lui Sedechia, regele lui Iuda, în anul al patrulea, în luna a cincea, proorocul Anania, fiul lui Azur, de fel din Gibeon, mi-a grăit în templul Domnului, în fața preoților și a întregului popor așa:

2. «Iată ce zice Domnul Savaot, Dumnezeuul lui Israel! Sfârșit-am jugul împăratului din Babilon!»

3. Peste doi ani de zile eu voi întoarce în locul acesta toate odoarele templului Domnului pe care le-a luat de aici Nabucodonosor, împăratul Babilonului, și le-a dus în Babilon.

4. Și pe Iehonia, fiul lui Ioachim, regele lui Iuda, și pe cei care au fost duși în robie în Babilon, eu îi voi întoarce în locul acesta», — zice Domnul, — «căci voi sfârșii jugul împăratului din Babilon.»

5. Atunci proorocul Ieremia i-a răspuns lui Anania proorocul, în fața întregului popor care sta în templul Domnului.

6. Și răspunsul lui a fost așa: «Amin! Așa să facă Domnul! Și să adevărească el cuvintele proorociei tale, că va întoarce înapoi din Babilon, în locul acesta, odoarele templului Domnului și pe toată robimea!»

7. Dar ascultă acest cuvânt pe care eu îl grăiesc în urechile tale și în auzul întregului popor:

8. « Proorocii care au fost din vremi străvechi înaintea mea și a ta au proorocit despre multe țări și despre împărățiile mari, despre războaie, despre nenorociri și despre ciumă!

9. Iar proorocul care proorocește despre pace, numai atunci când se adevărește proorocia lui poate fi socotit ca un prooroc cu adevărat trimis de Domnul!»

10. Atunci proorocul Anania a luat jugul de pe grumazul proorocului Ieremia și l-a sfărâmat.

11. Apoi Anania a grăit în ochii a tot poporul: « Așa zice Domnul! Așa voi sfărâma jugul lui Nabucodonosor, împăratul Babilonului, peste doi ani de zile și îl voi lua de pe grumazul tuturor popoarelor!» Și s'a dus proorocul Ieremia în calea sa.

12. Apoi a fost cuvântul Domnului către Ieremia, după ce proorocul Anania i-a sfărâmat jugul de pe grumaz, și i-a zis:

13. « Du-te și spune lui Anania: Așa grăiește Domnul! Tu ai sfărâmat un jug de lemn, dar în locul lui voi face unul de fier.

14. Căci iată ce zice Domnul Savaot, Dumnezeuul lui Israel: « Jug de fier voi pune pe grumazul tuturor popoarelor, ca să le supun lui Nabucodonosor, împăratul Babilonului, și ele îi vor fi supuse. Așijderea i-am dat lui și stăpânire peste fiarele câmpului!»

15. Apoi Ieremia i-a mai spus lui Anania: « Ascultă, Anania! Tu nu ești trimisul lui Dumnezeu și îndemni poporul acesta să nădăjduiască în minciună!

16. De aceea așa zice Domnul: « Să știi că te voi nimici de pe fața pământului! Și chiar în anul acesta vei muri, fiindcă tu ai propovedit răzvrătire împotriva Domnului!»

17. Și proorocul Anania a murit chiar în același an, în luna a șaptea.

29.

Scrisoarea profetului Ieremia către Iudeii robi în Babilon. Din pricină că vremea robiei va fi lungă, de șaptezeci de ani, profetul îndeamnă pe Iudei să-și alcătuiască gospodărie, să-și sudească vii, să întemeieze familii și să se roage pentru propășirea țării. Să nu se lase amăgiți

de profeții mincinoși. Apoi împotriva Iudeilor din țară și împotriva profetilor mincinoși din Caldeea. Scrisoarea către Șemaia Nehelamitul.

1. Iată cuprinsul scrisorii pe care a trimis-o proorocul Ieremia din Ierusalim bătrânilor din robie, preoților, profetilor și la tot poporul care fusese dus rob de Nabucodonosor în Babilon,

2. După ce regele Iehonia părăsise Ierusalimul împreună cu regina, cu ai lui curteni, cu dregătorii lui Iuda și ai Ierusalimului, cu meșteșugari de toată mâna și făurari.

3. Scrisoarea trimisă prin mijlocirea lui Elasa, fiul lui Șafan, și Ghemaria, fiul lui Hilchia, pe care Sedechia, regele lui Iuda, îl trimisese în Babilon, la Nabucodonosor, împăratul Babilonului.

4. Și în ea scria: « Așa grăiește Domnul Savaot, Dumnezeuul lui Israel, către robimea dusă din Ierusalim în Babilon:

5. « Clădiți case și locuiți în ele, sădiți grădini și mâncați din rodurile lor,

6. Luați femei și nașteți feciori și fete, însurați-vă feciorii și măritați-vă fetele ca să aibă fii și fiice, înmulțiți-vă și nu vă împuținați.

7. Sărguiți-vă pentru propășirea țării în care v'am dus robi și rugați-vă lui Dumnezeu pentru ea, fiindcă de bunăstarea ei atârnă și bunăstarea voastră.»

8. Așa zice Domnul Savaot, Dumnezeuul lui Israel: « Nu vă lăsați amăgiți de proorocii din mijlocul vostru și de precizătorii voștri și nu le ascultați visele pe care ei singuri le tâlcuiesc,

9. Fiindcă ei vă proorocesc minciuni în numele meu, și nu eu i-am trimis », — zice Domnul.

10. Ci dimpotrivă așa zice Domnul: « După ce se vor împlini șaptezeci de ani în Babilon, vă voi cerceta și voi adevăra cuvintele mele cele milostive pentru voi, ca să vă întorc în locul acesta,

11. Căci eu îmi cunosc gândurile pe care le am față de voi, gânduri bune și nu rele, ca să vă pregătesc un viitor cu nădejde.

12. De mă veți chema și vă veți ruga la mine, vă voi auzi!

13. De mă veți căuta, nă veți găsi! De mă veți căuta din toată inima voastră,

14. Mă veți afla! — zice Domnul. «Și eu voi schimba restriștea voastră și vă voi aduna din toate popoarele și din toate locurile în care v'am împrăștiat», — zice Domnul, — «și vă voi întoarce în locul din care v'am dus în robie.

15. Și dacă ziceți: «Domnul a ridicat pentru noi proroci în Babilon»,

16. Iată ce zice Domnul regelui care domnește pe tronul lui David și poporului care locuiește în cetatea aceasta, frații vostri care nu au fost luați în robie:

17. Așa zice Domnul Savaot! «Iată că voi trimite împotriva lor sabie, foamete și ciumă, și vă voi face pe voi ca smochinele cele rele la gust, care nu pot fi mâncate de rele ce sunt;

18. Și vă voi prigoni cu sabia, cu foamea și cu ciuma și vă voi face lucru de spaimă pentru toate împărățiile pământului, de blestem, de uimire, de batjocură și de ocară pentru toate popoarele printre care v'am împrăștiat,

19. Din pricină că n'ați ascultat de cuvintele mele» — zice Domnul — «când am trimis la voi cu râvnă pe servii mei proroci și n'ați luat aminte la ele», — zice Domnul.

20. «Acum însă ascultați cuvântul Domnului, toți cei din robime, pe care i-am trimis din Ierusalim în Babilon!

21. Așa zice Domnul Savaot, Dumnezeu lui Israel către Ahab, fiul lui Colaia, și către Sedechia, fiul lui Maaseia, care vă proorocesc lucruri mincinoase în numele meu: «Iată că fi voi da în mâna lui Nabucodonosor, împăratul Babilonului, și-i va omorî înaintea ochilor vostri,

22. Și vor fi luați ca pildă de blestem de toți cei din robimea lui Iuda care sunt în Babilon și vor zice: «Să se poarte cu tine Domnul ca și cu Sedechia și cu Ahab, pe care împăratul Babilonului i-a ars pe foc!»,

23. Fiindcă au săvârșit ticăloșie în Israel și s'au desfrânat cu femeile prietenilor lor și au propovedit în numele meu lucruri mincinoase pe care eu nu le-am poruncit! Eu însumi știu și sunt martor», — zice Domnul.

24. Și lui Șemaia Nehelamitul spune-i:

25. «Așa zice Domnul Savaot, Dumnezeu lui Israel! Tu ai trimis în numele tău scrisoare la tot norodul cel din Ierusalim și la preotul Sofonie, fiul lui Maaseia, și la toți preoții scrisoare cu acest cuprins:

26. «Că Domnul te-a făcut preot în locul arhierelui Iehoiada, să fii supraveghetor peste templul Domnului și peste tot omul zănatec, și care se crede proroc, pe unul ca acela să-l pui în butuci și cu gâtul în jug de fier.

27. Dar pentru ce nu ai certat pe Ieremia din Anatot, care v'a proorocit vouă?

28. Căci iată ce solie ne-a trimis în Babilon: «Șederea voastră acolo este lungă! Zidiți case și locuiți într'insele, sădiți grădini și mâncați din rodurile lor!»

29. Și când preotul Sofonie a citit scrisoarea în auzul proorocului Ieremia,

30. A fost atunci cuvântul Domnului către Ieremia și i-a zis:

31. «Trimite solie la toți robii și le spune: «Așa zice Domnul către Șemaia Nehelamitul: Din pricină că Șemaia v'a proorocit vouă fără ca eu să-l fi trimis și v'a făcut să nădăduiți în minciuni,

32. Iată ce zice Domnul: Stărpi-voi pe Șemaia Nehelamitul cu seminția lui. Nu va rămânea nimeni din neamul lui care să locuiască în mijlocul poporului acestuia și să vadă fericirea pe care eu o voi pregăti pentru el», — zice Domnul, — «fiindcă a propovedit răzvrătire împotriva Domnului!»

30.

Aducerea lui Israel la starea lui cea dintâi. Vremurile lui Mesia. Ziua Domnului în care Israel va fi mântuit. Rana lui va fi tămăduită și dușmanii lui vor fi duși în robie. Cetatea va fi zidită din nou și va fi ca în vremile cele de altădată.

1. Cuvântul Domnului care a fost către Ieremia:

2. «Așa grăiește Domnul Dumnezeu lui Israel: «Scrie într'o carte toate cuvintele acestea pe care ți le-am grăit,

3. Căci iată vin zile», — zice Domnul, — «în care voi schimba restriștea poporu-

lui meu Israil și Iuda și-i voi întoarce în țara pe care am dat-o străbunilor lor ca s'o stăpânească.»

4. Dar iată ce cuvinte a grăit Domnul despre Iuda și despre Israil!

5. Așa grăiește Domnul: « Am auzit un țipăt de spaimă și groază, în loc de pace.

6. Intrebați deci și vă dumiriți dacă nu cumva vre-un bărbat naște. Căci pentru ce văd pe toți bărbații cu mâinile ținându-se de șale, ca o femeie gata să nască, și cu fețele palide?

7. Vai, mare este ziua aceea și fără pereche! Vreme de strămtorare pentru Iacob, dar va fi mântuit!»

8. « În ziua aceea » — zice Domnul, — « voi sfărâma jugul de grumazul lor și lanțurile lor le voi rupe și nu vor mai sluji streinilor,

9. Ci vor sluji pe Domnul Dumnezeuul lor și pe David regele lor, pe care îl voi sui iarăși pe tron.

10. Dar tu nu te teme, Iacobe sluga mea », — zice Domnul, — « și tu, Israele, nu te înfricoșa, căci te voi scăpa din țara cea depărtată și pe urmașii tăi din pământul robiei, și Iacob se va întoarce și va trăi tihnit, fără grijă și fără să-l tulbure nimeni,

11. Căci eu sunt cu tine », — zice Domnul — « ca să te izbăvesc. Și voi prăpădi toate popoarele printre care te-am împrăștiat, dar pe tine nu te voi pierde, ci te voi pedepsi după pravilă, dar nu te voi lăsa nepedepsit deloc.

12. Căci așa zice Domnul: « Rana ta este fără de leac și lovitura ta înfricoșată!

13. Nimeni nu socotește să-ți lege rana și nici o doftorie nu poate să o închidă.

14. Toți iubiiții tăi te-au uitat și nu le mai pasă de tine. Eu te-am lovit ca pe un vrăjmaș și te-am pedepsit cu pedeapsă cruntă, pentru mulțimea fără-delegilor tale și pentru sporul păcatelor tale.

15. De ce zbieri pentru rana ta și socotești că suferința ta e fără leac? Mulțimea fără-delegilor tale și sporul păcatelor tale și-au pricinuit aceasta.

16. De aceea, cei ce te dărapănați vor fi dărapănați și toți dușmanii tăi vor fi duși în robie! Cei ce te jefuesc vor fi

jefuiți, iar pe cei ce te pradă îi voi da pradăciunii.

17. Și voi închide rana ta și zdrobirea ta o voi tămădui », — zice Domnul, — « și nu vei mai fi chemată « cetatea cea izgonită », Sionul de care nimeni nu poartă de grijă »!

18. Așa zice Domnul: « Iată că voi restatornici corturile lui Iacob și de salășurile lui mă voi milostivi. Cetatea va fi rezidită pe muntele ei și templul se va înălța iarăși pe locul lui cel dintâi.

19. Și de acolo vor porni cântări de laudă și chiote de veselie. Ii voi înmulți și nu se vor mai împuțina, îi voi încununa cu slavă și nu vor mai fi umiliți.

20. Feciorii săi vor fi ca cei de altădată, obștia va fi tare în fața mea și pe toți împilătorii îi voi pedepsi.

21. Căpetenia sa va ieși din sânul său, așijderea și domnul dintre ai săi, și-i voi îngădui să se apropie de mine, căci cine s'ar încumeta să-și primejduiască viața și să se apropie de mine? » — zice Domnul.

22. « Și voi veți fi poporul meu, iar eu voi fi Dumnezeuul vostru ».

23. Iată viforul Domnului care izbucnește, năprasnica vijelie, care spintecă văzduhul și se va prăvăli peste capul celor fără de credință!

24. Urgia mâniei lui nu se va domoli până când nu se vor adevări și nu se vor împlini gândurile inimii lui. Numai în zilele cele de apoi voi veți pricepe rostul.

31.

Întâlnirea lui Dumnezeu cu Israil în pustie. Întorcerea în patrie. Rahila plânge și nu vrea să se mângâie. Pocăința lui Efraim și milostivirea lui Dumnezeu. Binecuvântarea lui Dumnezeu. Fiecare va fi pedepsit pentru păcatul lui. Legământul cel nou. Mântuirea cea deapănarea.

1. « În vremea aceea », — zice Domnul, — « voi fi Dumnezeuul tuturor semințiilor lui Israil și ele vor fi poporul meu ».

2. Așa grăiește Domnul: « Poporul celor scăpați din ascuțișul săbiei a aflat har în pustie! Israil a ajuns la locul său de odihnă,

3. Iar Dumnezeu de departe i s'a arătat: « Cu iubire fără seamăn te-am iubit, pentru aceasta te-am ținut sub miostivirea mea.

4. Te voi zidi din nou și zidită vei fi, fecioară a lui Israil. Și iarăși te vei împodobi cu timpane ca să te prinzi în hora săltăreață.

5. Din nou vei sădi vii pe munții Samariei și săditorii le vor culege și se vor bucura de pârga lor.

6. Căci va veni o zi când străjuitorii vor striga în muntele Efraim: « Sculați-vă să ne suim în Sion, la Domnul Dumnezeul nostru! »

7. Căci așa grăiește Domnul: « Chiuiți de veselie pentru Iacob și ridicaiți în slăvi pe neamul cel dintâi, dați de știre, cântați de slavă și vestiți tuturor: « Domnul a mântuit pe poporul său, rămășița lui Israil! »

8. « Și iată că-i aduc dela miază-noapte, și-i adun de la depărtatele margini ale pământului: orbi și șchiopi, femei care au zămislit și-s gata să nască, laolaltă. Mare mulțime se va întoarce la mine,

9. Cu plânsete și cu rugi fierbinți. Și-i voi duce la pâraie de apă, pe cale netedă pe care să nu se poticnească, fiindcă iar sunt tatăl lui Israil și Efraim este cel dintâi născut al meu! »

10. Ascultați neamuri, cuvântul Domnului și ținuturilor celor mai îndepărtate le dați de știre și le spuneți: « Cel care a risipit pe Israil îl va și aduna la un loc și îl va păzi cum își păzește ciobanul turma,

11. Căci Domnul a răscumpărat pe Iacob și din mâna celui mai tare decât el l-a mântuit. »

12. Și ei se vor îndrepta cu chiotele de veselie spre muntele Sionului și vor curge către bunătațile Domnului: către grâu și vin și untdelemn, către cirezi și turme. Și sufletul lor va fi ca o grădină udată din destul și nu vor mai duce lipsă.

13. Atunci fecioara prinsă la joc se va desfăta, cei tineri și cei bătrâni laolaltă se vor bucura, căci eu voi preface jalea lor în bucurie și îi voi mângâia, iar după chinurile lor le voi da prilej de veselie.

14. Și preoților le voi da din belșug grăsimia arderilor de tot, iar norodul meu se va sătura de bunătațile mele, — zice Domnul.

15. Așa zice Domnul: « Glas în Rama se aude bocet și plâns amar: Rahila plânge pe fiii săi și nu vrea să se mângâie, căci nu mai sunt! »

16. Așa zice Domnul: « Curmă cu plânsetele și ochii tăi să nu mai verse șiroaie de lacrimi, căci vei avea răsplată pentru chinurile tale », — zice Domnul. — « fiii tăi se vor întoarce din pământ dușman! »

17. Și mai este o nădejde pentru viitorul tău », — zice Domnul — « căci fiii tăi se vor întoarce în patria lor! »

18. « Aud bine pe Efraim văicărindu-se: « Tu m'ai pedepsit și eu m'am lăsat pedepsit, căci eram ca un vițel nedepins. Întoarce-mă către tine și eu mă voi pocăi, fiindcă tu ești Dumnezeul meu.

19. Căci după ce m'am întors la tine, m'am pocăit și după ce m'am călit cu nevoia, m'am lovit cu mâna peste coapsa mea, rușinat și de ocară, căci am ispășit ocară cea din tinerețea mea. »

20. « Dar Efraim nu este feciorul meu scump, copilul meu cel alintat? Ori de câte ori îl ameninț, mi-aduc aminte cu drag de el. Din această pricină se zbuuciumă inima mea și mă cuprinde mila », — zice Domnul.

21. « Așează-ți semne arătătoare de cale, bate stâlpi cu arătarea drumului, sârguește-ți inima să afli drumul, calea pe care ai străbătut-o! Întoarce-te, fecioară a lui Israil, întoarce-te din nou la cetățile tale! »

22. Câtă vreme te vei mai codi, necredincioasă fiică, fiindcă Domnul a așezat o pravilă nouă pe pământ: « Femeia se întoarce la bărbatul ei! »

23. Așa zice Domnul Savaot, Dumnezeu lui Israil: « Și după ce voi fi schimbat restriștea lor, va umbla zicala aceasta în țara lui Iuda și în cetățile lui: « Să te binecuvinteze Dumnezeu, sălași al dreptății, munte sfânt! »

24. Iuda și toate cetățile lui vor locui acolo, plugarii și ciobanii cu turmele lor se vor așeza într'insul.

25. Sufletele cele oboșite le voi înviora și pe cele care duc lipsă le voi umplea de bunătați. »

26. Pentru aceasta m'am deșteptat și am chibzuit, și somnul mi-a fost odihnitor.

27. « Iată vin zile », — zice Domnul, — « când voi sămăna în casa lui Israel și în casa lui Iuda sămânță de om și sămânță de dobitoc.

28. Și precum am veghiat asupra lor ca să-i prăd și să-i sfărâm, să-i nimicesc și să-i prăpădesc și să le fac rău, tot așa voi veghia ca să zidesc și să sădesc », — zice Domnul.

29. În zilele acelea nu se va mai spune: « Părinții au mâncat aguridă și copiii lor li s'au strepezit dinții »,

30. Ci fiecare va muri pentru fărădelegea lui și oricărui om care va mânca aguridă i se vor strepezi dinții lui.

31. « Iată vin zile », — zice Domnul, — « și voi încheia cu casa lui Israel și cu casa lui Iuda legământ nou,

32. Și nu-l voi încheia precum l-am încheiat cu părinții lor, când i-am prins de mână ca să-i scot din țara Egiptului, legământ pe care l-au stricat, cu toate că eram stăpânul lor », — zice Domnul, —

33. « Ci iată care va fi legământul pe care îl voi încheia cu casa lui Israel, după acele zile », — zice Domnul. « Pune-voi legea mea înlăuntrul lor și în inima lor o voi scrie ; eu voi fi Dumnezeu lor, iar ei vor fi poporul meu.

34. Și nu vor mai avea nevoie să ia învățătură unii de la alții: « Cunoașteți pe Domnul! », fiindcă toți îl vor cunoaște, de la cel mai mic și până la cel mai mare », — zice Domnul, — « iar eu le voi ierta fărădelegile lor și de păcatele lor nu-mi voi mai aduce aminte! »

35. Așa zice Domnul cel care a așezat soarele să lumineze ziua și a pus lege ca luna și stelele să-și dea lumina lor noaptea, cel ce zbuciumă marea și face să mugească talazurile ei și al cărui nume este Domnul Savaot:

36. « Dacă aceste legi își vor pierde în fața mea puterea lor », — zice Domnul, — « și seminția lui Israel va înceta să-mi mai fie popor deapururi! »

37. Așa grăiește Domnul: « Dacă sus se pot măsura cerurile și jos se pot cer-

ceta temeliile pământului, și eu voi lepăda neamul lui Israel pentru tot ceea ce el a săvârșit », — zice Domnul.

38. « Iată vin zile », — zice Domnul, — « când se va zidi cetatea Domnului, de la turnul Hananeel până la poarta cea din Colț,

39. Și se va arunca funia de măsurat tocmai până la « colina Gareb » și se va întoarce până la Goa.

40. Și toată « valea strămtorilor și a cenușei » și tot ținutul sădit cu grădini până la pârăul Cedronului, până la colțul « porții Cailor » înspre răsărit va fi sfânt al Domnului: El nu va fi nici prăpădit, nici dărămat în veac! »

32.

Ieremia, pe când era închis în curtea cea străjuită, este îmbiat de Hanameel, fiul unchiului său Șalum, să cumpere o țarină în Anatot, cu zapis după rânduiala cumpărării și cu martori. Rugăciunea lui Ieremia ca să înțeleagă tâlcul acestui fapt. Răspunsul lui Dumnezeu. Poporul a fost dat în mâna Caldeilor din pricina păcatelor lui. Poporul se va întoarce în patrie și va cumpăra ogoare și va face zapise, căci Domnul va schimba restriștea lui.

1. Cuvântul Domnului care a fost către Ieremia, în anul al zecelea al lui Sedechia, regele lui Iuda, adică în anul al optsprezecelea al domniei lui Nabucodonosor.

2. Atunci armata împăratului din Babilon începuse împresurarea Ierusalimului, iar proorocul Ieremia era închis în curtea străjuită a palatului regelui lui Iuda,

3. Unde Sedechia, regele lui Iuda, îl închisese cu dojana: « Pentru ce proorocști așa: « Iată voi da această cetate în mâna împăratului din Babilon care o va cuprinde,

4. Iar Sedechia, regele lui Iuda, nu va scăpa din mâna Caldeilor, ci va fi dat în mâna împăratului din Babilon și va grăi cu el gură către gură, și unul pe altul se vor privi în ochi.

5. Și el va duce pe Sedechia în Babilon și va sta acolo până ce îl voi

cerceta », — zice Domnul, — « însă dacă voi vă veți război împotriva Caldeilor, nu veți avea biruință. »

6. Atunci a zis Ieremia: « Fost-a cuvântul Domnului către mine așa:

7. Ascultă! Hanameel, fiul unchiului tau Șalum, va veni la tine și te va îmbia: « Cumpără țarina mea din Anatot, deoarece tu ai dreptul s'o cumperi ca răscumpărător! »

8. Și într'adevăr a venit la mine Hanameel, vărul meu, după cuvântul Domnului, în curtea cea străjuită și m'a îmbiat: « Cumpără țarina cea din Anatot, din seminția lui Veniamin, deoarece ai dreptul de stăpânire, ca răscumpărător! Cumpără-o! » Și m'am încredințat, fiindcă aceasta fusese porunca Domnului.

9. Atunci am cumpărat de la vărul meu Hanameel țarina cea din Anatot și i-am numărat banii: șaptesprezece sicli de argint.

10. Și am scris zăpăsul pe care l-am pecetluit, apoi am pus martori și am cântărit argintul în cumpănă.

11. Și am luat zăpăsul de cumpărătură, copie pecetluită cuprinzând zăpăsul cu învoielile, precum și o copie nepecetluită;

12. Și am dat zăpăsul de cumpărătură lui Baruh, fiul lui Neria, fiul lui Mahșeia, fiind de față: Hanameel, vărul meu, martorii iscăliți pe zăpăsul de cumpărătură și toți Iudeii care se aflau în curtea străjuită a palatului domnesc.

13. Și am dat poruncă lui Baruh în fața lor și i-am zis:

14. « Așa zice Domnul Savaot, Dumnezeu lui Israel! Ia aceste zăpăse: zăpăsul de cumpărătură, copia pecetluită și pe cea nepecetluită, și pune-le într'un vas de pământ ca să stea într'însul la păstrare, multă vreme,

15. Căci așa zice Domnul Savaot, Dumnezeu lui Israel: « Se vor mai cumpăra case, țărini și vii în țara aceasta! »

16. Și după ce am dat zăpăsul de cumpărătură lui Baruh, fiul lui Neria, m'am rugat Domnului:

17. « O, Doamne Dumnezeule, tu ai făcut cerul și pământul cu puterea ta cea mare și cu brațul tău întins și nici o minune nu-ți este cu neputință!

18. Tu îți reverseși milostivirea ta peste mii de inși și răsplătești fărădelegea părinților în sânul feciorilor lor; tu ești Dumnezeu mare și puternic al cărui nume este Domnul Savaot;

19. Mare la sfat, bogat în fapte, care cauți cu ochii tăi la toate căile vieții omenești, ca să răsplătești fiecăruia după purtarea lui și după vrednicia indeletnicirilor lui;

20. Tu ai săvârșit minuni și fapte mai presus de fire în țara Egiptului și până în ziua de azi în Israel și printre oameni, care ți-au răspândit faima, precum se adevărește acum;

21. Tu ai scos pe poporul tău Israel din țara Egiptului cu semne minunate și fapte mai presus de fire, cu mână tare și cu braț întins și cu mare înfricoșare;

22. Tu le-ai dăruit lor această țară, pentru care te-ai jurat să o dai părinților lor, țară în care curge lapte și miere.

23. Și ei au intrat într'însa și au luat-o în stăpânire, dar nu au ascultat de glasul tău și în legea ta n'au umblat, și nu au împlinit ceea ce le-ai poruncit să facă. Din această pricină tu ai prăvălit peste ei prăpădul acesta.

24. Dar iată! Valuri de impresurare s'au ridicat până lângă cetate ca să fie cuprinsă, iar cetatea va cădea în mâinile Caldeilor care se războiesc împotriva ei: de sabie, de foamete și de ciumă. Primejdia cu care ai amenințat-o a venit. Tu singur vezi!

25. Cu toate acestea, tu, Doamne Dumnezeule, îmi poruncești: « Cumpără această țarină cu bani și pune și martori, chiar în clipa când cetatea va cădea în mâinile Caldeilor! »

26. Atunci a fost cuvântul Domnului către Ieremia:

27. « Cu adevărat, eu sunt Domnul Dumnezeu la tot trupul! Oare fără de mine este vre-o minune cu putință? »

28. Pentru aceasta așa zice Domnul: « Iată, eu voi da cetatea aceasta în mâna Caldeilor și în mâna lui Nabucodonosor, împăratul Babilonului, care o va cuceri.

29. Și vor veni Caldeii care se războiesc împotriva acestei cetăți și-i vor da foc și o vor arde împreună cu foșoarele cele

de pe acoperișul caselor unde se aduceau tămâieri lui Baal și jertfe cu turnare altor dumnezei, ca să mă întărate pe mine.

30. Căci fiii lui Israil și fiii lui Iuda au fost făptuind fărădelegi înaintea mea, din tinerețile lor, ba mai vârtos, fiii lui Israil au ațâțat mânia mea prin lucrurile mâinilor lor», — zice Domnul.

31. «Căci de când a fost zidită această cetate și până în ziua de azi, au zădărit văpaia mâniei mele, ca s'o prăpădesc de dinaintea ochilor mei,

32. Din pricina grozăviilor fiilor lui Israil și ai lui Iuda, care m'au întăratat, ei, regii, dregătorii, preoții, proorocii lor, locuitorii lui Iuda și ai Ierusalimului,

33. Și mi-au întors spatelul, iar nu fața și, cu toate că îi învățam, îi învățam cu râvnă, ei nu voiau să ia învățătură.

34. Ci dimpotrivă! Au așezat idoliilor lor în templul închinat numelui meu, ca să-l pângărească.

35. Zidit-au temple pe locuri înalte lui Baal, în valea Benhinom, ca să ardă în foc lui Moloc, pe fiii și pe fiicele lor, ceea ce eu nu le-am poruncit, și la inima mea nu s'a suit ca să săvârșească asemenea ticăloșii și să tragă pe Iuda în păcat.»

36. Și acum, așa zice Domnul Dumnezeu lui Israil despre cetatea de care tu spui că va cădea în mâna împăratului Babilonului, de sabie, de foamete și de ciumă:

37. «Iată, îi voi aduna din toate țările în care i-am izgonit întru văpaia mâniei mele și întru întăritarea mea cea cumplită, și îi voi întoarce în locul acesta în care vor sălășlui fără de grijă.

38. Și ei îmi vor fi mie popor, iar eu voi fi Dumnezeu lor.

39. Și le voi da o inimă și un cuget, ca să se teamă de mine în toată vremea, spre fericirea lor și a feciorilor lor;

40. Și voi încheia cu ei legământ veșnic, prin care nu voi înceta să le fac bine, și le voi pune în inima lor frica mea, ca să nu se mai răzlețească de mine.

41. Și mă voi bucura atunci când le voi face bine și îi voi înfige în acest pământ cu tot dinadinsul, din toată inima mea și din tot sufletul meu.»

42. Căci așa zice Domnul: «După cum am abătut peste norodul acesta fel de fel de mari necazuri, tot așa voi aduce peste el tot felul de bunătăți pe care i le-am făgăduit;

43. Și vor cumpăra țarini în țara aceasta, despre care tu zici: «Este o pustietate fără oameni și fără dobitoace, dată în mâna Caldeilor!»

44. Și vor cumpăra cu bani ogoare și vor face zapise pecetluite și cu martori, în ținutul lui Veniamin și în împrejurimile Ierusalimului și în cetățile lui Iuda, cele de la munte, cele de la șes și de la miază-zi, căci voi schimba restriștea lor», — zice Domnul.

33.

Făgăduinți pentru mântuirea lui Israil și așezarea lui în starea cea dintâi. Domnul va săvârși pentru el lucruri mari și nepătrunse: îi va tămădui rănilile, îi va schimba starea lui cea rea și-l va curăți de păcat. Țara își va schimba înfățișarea: va avea cetăți și turme. Odrasla din neamul lui David va domni și preoția va fi slujitoare. Această stare va dărnui mereu.

1. Și a fost cuvântul Domnului către Ieremia a doua oară pe când el tot mai era închis în curtea străjuită:

2. «Așa grăiește Domnul care a făcut pământul, care i-a dat chip și l-a întărit, al cărui nume este Domnul:

3. Strigă-mă și eu îți voi răspunde, îți voi vesti lucruri mari și nepătrunse pe care tu nu le știi.

4. Căci așa zice Domnul Dumnezeu lui Israil despre casele acestei cetăți și despre palatele regilor lui Iuda, care au fost dărâmate ca să fie prefăcute în meterezuri împotriva impresurării și a săbiei

5. Caldeilor, veniți să lupte și să le umple cu stârvurile oamenilor pe care eu i-am lovit în văpaia mâniei mele, căci am scuns fața mea de la cetatea aceasta, din pricina fărădelegilor lor:

6. Iată că voi închide și voi tămădui rănilile lor și le voi descoperi căile păcii și ale adevărului,

7. Și voi schimba restriștea lui Iuda și soarta Ierusalimului, și-i voi zidi ca în vremurile de altădată.

8. Și-i voi curăți de tot păcatul cu care au păcătuit împotriva mea și le voi ierta toate fărădelegile cu care au păcătuit și au părăsit credința.

9. Și Ierusalimul va fi faima mea, bucuria, lauda și slava mea printre toate popoarele pământului care vor auzi de toate bunătățile pe care eu le voi da poporului meu. «Și se vor înfricoșa și vor rămânea înmărmuriți de milostivirile și de toată fericirea pe care eu le-o voi hărăzi ».

10. Așa zice Domnul: « În locul acesta pe care voi îl socotiți « pustiu, fără de oameni și fără dobitoace », în cetățile lui Iuda și pe ulițele Ierusalimului, pustii, fără oameni, fără viețuitoare și fără picior de om,

11. Se vor mai auzi cântece de bucurie și de veselie, cântecul mirelui și al miresei și al celor care zic: « Lăudați pe Domnul Savaot, că este bun, că în veac ține mila lui! », al celor care aduc jertfă de mulțumire în templul Domnului, căci voi schimba soarta țării, ca la început », — zice Domnul.

12. Așa zice Domnul Savaot: « În acest loc pustiu, fără oameni și fără viețuitoare și în toate cetățile lui, vor fi iarăși răle pentru ciobani, unde să-și închidă turmele.

13. În cetățile de la munte, de la șes, dela miază zi și din ținutul lui Veniamin, în împrejurimile Ierusalimului și în cetățile lui Iuda, turmele de oi vor trece iarăși pe sub mâna celui care le numără », — zice Domnul.

14. « Iată vin zile », — zice Domnul, — « în care voi adeveri făgăduința mea de mântuire pe care am făgăduit-o casei lui Israel și casei lui Iuda.

15. În zilele acelea și în vremea aceea, voi odrăși lui David Odrasla dreptății, care va face judecată și dreptate în țară.

16. În zilele acelea Iuda va fi mântuit și Ierusalimul va sălășlui în tihnă și va purta numele: « Domnul-este-dreptatea-noastră! »

17. Așa zice Domnul: « Nu-i va lipsi lui David urmaș care să stea pe scaunul casei lui Israel,

18. Și preoților leviți nu le vor lipsi urmași care să aducă arderea de tot în

toată vremea, să înalțe fumul prinosului și să aducă jertfă. »

19. Și a fost iarăși cuvântul Domnului către Ieremia:

20. Așa zice Domnul: « Dacă legământul meu cu ziua și legământul meu cu noaptea va fi desființat, ca ziua și noaptea să nu mai fie la vremea lor,

21. Atunci și legământul meu cu David, robul meu, va fi desființat, ca să nu mai aibă urmaș care să stea pe tronul său, așijderea și legământul meu cu preoții leviți slujitorii mei.

22. Precum oastea cerului nu se poate număra și nisipul mării nu se poate măsura, așa voi înmulți eu seminția robului meu David și pe leviți, slujitorii mei. »

23. Și a fost cuvântul Domnului către Ieremia și i-a zis:

24. « Nu vezi tu ce spun oamenii aceștia? Cele două neamuri pe care le-a ales Domnul, le-a lepădat; el a disprețuit poporul său, care în ochii săi nu mai este popor. »

25. Așa zice Domnul: « Pe cât este de adevărat că am încheiat legământ cu zina și cu noaptea și că am rânduit legi pentru cer și pentru pământ,

26. Tot pe atât de adevărat este că nu voi arunca seminția lui Iacob și pe robul meu David, ci, din spița lor, voi lua stăpânitori, pentru neamul lui Avraam, lui Isaac și lui Iacob! Căci voi schimba restriștea lor și mă voi îndura de ei. »

84.

Cuprinderea și dărâmarea Ierusalimului. Ieremia vestește lui Sedechia ceea ce Domnul hotărăse pentru el: cetatea va cădea în mâna Babilonenilor și el, regele, va fi luat în robie. Cuvântul Domnului către Ieremia în pricina liberării robilor potrivit legii, lucru pe care dacă l-au făcut Iudeii, nu l-au mai ținut, ci i-au întors iarăși să fie robi. Sedechia va fi dus în robie, iar cetatea va fi cuprinsă.

1. Cuvântul Domnului care a fost către Ieremia, când Nabucodonosor, împăratul Babilonului, împreună cu toată oastea lui și cu toate împărățiile pământului supuse stăpânirii lui, și toate popoarele,

porniseră cu război împotriva Ierusalimului și a cetăților care țineau de el:

2. « Așa zice Domnul Dumnezeuul lui Israel! Du-te și spune lui Sedechia, regele lui Iuda, astfel: « Așa zice Domnul: « Iată. eu voi da cetatea aceasta în mâna împăratului Babilonului, care o va arde cu foc,

3. Iar tu însuși nu vei scăpa din mâna lui Nabucodonosor, ci vei fi prins și vei fi dat în mâna lui și va veți vedea ochi către ochi și veți grăi gură către gură și te vei duce în Babilon.

4. Dar ascultă cuvântul Domnului, tu Sedechia regele lui Iuda! » Așa zice Domnul: « Tu nu vei muri de sabie,

5. Ci vei muri în pace, și precum au aprins mirezme pentru părinții tăi, care au domnit înaintea ta, tot așa va aprinde și pentru tine și te vor jeli: « O, Doamne! » Acesta este cuvântul pe care l-am rostit eu », — zice Domnul.

6. Atunci prorocul Ieremia a împărtășit în Ierusalim lui Sedechia, regele lui Iuda, toate cuvintele acestea,

7. În vreme ce oștirea împăratului Babilonului se războia împotriva Ierusalimului și a tuturor celorlalte cetăți care mai rămăseseră: Lachișul și Azeca, fiindcă acestea rămăseseră singurele cetăți întărite ale lui Iuda.

8. Cuvântul Domnului care a fost către Ieremia, după ce regele Sedechia a încheiat legământ cu tot poporul din Ierusalim, ca să vestească libertatea:

9. Fiecare trebuia să dea drumul robului ori roabei sale, evreu sau evreică, încât nimeni să nu mai aibă slugă pe un frate al său iudeu.

10. Atunci toți dregătorii și întreg poporul, care luaseră parte la legământ, se învoiră să lase liberi fiecare pe robul ori pe roaba sa, și să nu-i mai slujească, — și într'adevăr s'au învoit și le-au dat drumul.

11. Dar s'au răzgândit în urmă și au adus înapoi pe robii și pe roabele pe care îi lăseseră liberi și i-au silit să le fie din nou robi și roabe.

12. Atunci a fost cuvântul Domnului către Ieremia:

13. « Așa zice Domnul Dumnezeuul lui Israel! Eu am încheiat legământ cu stră-

moșii voștri în ziua când i-am scos din pământul Egiptului și din casa robiei și am poruncit:

14. La sfârșitul celor șapte ani, să dai drumul fratelui tău evreu, care ți-a fost vândut! Șase ani să-ți fie slugă, apoi să-l lași liber! Inșă părinții voștri nu m'au ascultat și nici nu și-au plecat urechea.

15. Și voi v'ați întors și ați săvârșit ceea ce este drept în ochii mei: fiecare ați vestit libertatea pentru aproapele său, ba ați încheiat și legământ în templul închinat numelui meu.

16. Dar iarăși ați pângărit numele meu și ați adus înapoi robii și roabele cărorora le-ați dat drumul de tot, și i-ați silit să vă fie robi și roabe. »

17. De aceea, așa zice Domnul: « Fiindcă voi n'ați ascultat de mine să vestiți libertatea fiecarei fratelui său și aproapei lui său, eu vă voi vesti libertatea », — zice Domnul, — « pentru sabie, pentru ciumă și pentru foamete, și vă voi face groază pentru toate împărățiile pământului.

18. Iar pe oamenii care au călcat legământul meu și n'au cinstit cuvintele legământului pe care l-au încheiat înaintea mea, îi voi face ca pe vițelul pe care l-au tăiat și au trecut printre bucățile lui;

19. Pe dregătorii lui Iuda și pe dregătorii Ierusalimului, curtenii, preoții și tot poporul, care au trecut printre bucățile vițelului,

20. Ii voi da în mâna vrăjmașilor lor și în mâna celor ce caută sufletul lor, iar hoiturile lor vor fi hrană pentru păsările cerului și pentru fiarele sălbatice.

21. Pe Sedechia, regele lui Iuda, și pe dregătorii lui îi voi da în mâna dușmanilor lor și a celor ce caută sufletul lor: în mâna oștirii împăratului Babilonului, care a plecat de la voi.

22. « Iată », — zice Domnul, — « voi da poruncă să se întoarcă împotriva acestei cetăți, să se lupte cu ea, s'o cucerească și s'o ardă cu foc, iar pe celelalte cetăți ale lui Iuda le voi preface în loc pustiu, fără urmă de om. »

35.

Pilda de ascultare a Recabiților. Domnul poruncește lui Ieremia să aducă în templu câțiva Recabiți și să le dea vin să bea. Ei spun că așa le-a poruncit Ionadab, strămoșul lor, și cărei porunci ei se supun. Ei au venit în Ierusalim o dată cu năvălirea Caldeilor. Poporul să ia învățatură de ascultare a legii de la Recabiți. Pentru ascultarea lor, Domnul îi ia să-i fie slujitorii lui.

1. Cuvântul Domnului care a fost către Ieremia, în zilele lui Ioachim, fiul lui Iosia, regele lui Iuda:

2. «Du-te la obștia Recabiților și adu-i în templul Domnului, într'o chilie, și imbie-i să bea vin!»

3. Atunci am adus eu pe Iaazania, fiul lui Ieremia, fiul lui Habațineia, frații și feciorii lui, precum și toată obștia Recabiților,

4. Și i-am băgat în templul Domnului în chilia lui Ben-Hanan, fiul lui Ghedalia, omul lui Dumnezeu, care se află lângă chilia dregătorilor și deasupra chiliei lui Maaseia portarul, fiul lui Șalum.

5. Și am pus dinaintea acestor oameni din obștia Recabiților câni și pahare pline cu vin și i-am îndemnat: «Beți vin!»

6. Dar ei mi-au răspuns: «Nu bem vin, fiindcă Ionadab, fiul lui Recab, străbunul nostru, ne-a poruncit: «Să nu beți vin niciodată, nici voi, nici copiii voștri.»

7. Case să nu zidiți, ogoare să nu sămănați, vii să nu sădiți și nici să stăpâniți, ci să locuiți în corturi în toate zilele vieții voastre, ca să trăiți mult pe fața pământului pe care sunteți drumeți.»

8. Și noi am ascultat de porunca lui Ionadab, fiul lui Recab, străbunul nostru, cuvânt cu cuvânt, ca să nu bem vin în toate zilele noastre nici noi, nici femeile noastre, nici fiii, nici fiicele noastre,

9. Să nu zidim case ca să locuim în ele, și să nu avem nici vii, nici ogoare, nici să facem sămănătură,

10. Ci să locuim în corturi și să ascultăm și să facem întocmai cum ne-a poruncit strămoșul nostru Ionadab.

11. Dar când Nabucodonosor împăratul Babilonului, a năvălit în țară, ne-am îmbiat: «Haidem să intrăm în Ierusalim înaintea oștirii Caldeilor și Sirienilor! Și așa se face că locuim în Ierusalim.»

12. Apoi a fost cuvântul Domnului către Ieremia: «Așa zice Domnul Savaot Dumnezeul lui Israil! Du-te și spune Iudeilor și locuitorilor Ierusalimului: «Oare nu vreți să luați învățatură ca să ascultați de cuvintele mele?» — zice Domnul.

13. «Fiii lui Ionadab, fiul lui Recab, au ținut cu cinste porunca pe care a poruncit-o fiilor săi să nu bea vin, și n'au băut până în ziua de azi, fiindcă au ascultat de porunca strămoșului lor.

14. Dar eu v'am grăit vouă cu râvnă și nu m'ați auzit.

15. Și v'am trimis neconținut pe toți servii mei prooroci, care v'au predicat: «Întoarceți-vă cu pocăință din căile voastre cele rele și îmbunătățiți-vă faptele voastre și nu umblați după dumnezei streini să-i cinstiți, ca să locuiți în țara aceasta pe care v'am dat-o vouă și părinților voștri». Dar n'ați plecat urechile și nici n'ați ascultat de mine.

16. Fiii lui Ionadab, fiul lui Recab, au ținut la porunca pe care le-a dat-o strămoșul lor, dar acest popor nu m'a auzit.

17. Pentru aceasta așa zice Domnul Dumnezeu Savaot Dumnezeul lui Israil: «Iată eu voi aduce peste Iuda și peste toți locuitorii Ierusalimului toată nenorocirea cu care i-am amenințat, fiindcă le-am vorbit și nu m'au ascultat, i-am strigat și nu mi-au răspuns.»

18. Și obștiei lui Recab așa i-a spus Ieremia: «Așa zice Domnul Savaot, Dumnezeul lui Israil: «Fiindcă ascultați de porunca lui Ionadab, strămoșul vostru, și ați păzit toate poruncile lui și ați făcut așa precum v'a poruncit,

19. Pentru aceasta așa zice Domnul Savaot Dumnezeul lui Israil: «Nu va lipsi din neamul lui Ionadab, fiul lui Recab, bărbat care să nu-mi slujească mie în toată vremea!»

36.

Domnul poruncește lui Ieremia să scrie într'o carte toate profețiile care privesc pe cei din regatul lui Iuda, poate că după ce le vor citi se vor pocăi. Ieremia a chemat pe Baruh, care a scris toate cuvintele Domnului. Citirea cărții înaintea poporului și a căpeteniilor. Regele Ioachim, după ce a auzit cuvintele cărții, a tăiat-o și a ars-o. Domnul poruncește lui Ieremia să scrie din nou profețiile într'o carte. Baruh a scris cartea în care Ieremia a mai adăogat și alte profeții.

1. Iar în anul al patrulea al lui Ioachim, fiul lui Iosia, regele lui Iuda, a fost cuvântul acesta al Domnului către Ieremia și i-a zis:

2. « Ia-ți un sul de carte și scrie toate cuvintele pe care ți le-am grăit împotriva Ierusalimului, împotriva lui Iuda și a tuturor neamurilor, din ziua de când am început să-ți vorbesc eu ție, din zilele lui Iosia și până în ziua de azi

3. Poate cei din neamul lui Iuda, când vor auzi de nenorocirea pe care eu o plănuiesc împotriva lor, se vor pocăi de faptele lor cele rele și eu le voi putea ierta fărădelegile și păcatele lor. »

4. Și a chemat Ieremia pe Baruh, fiul lui Neria, și Baruh a scris în sulul de carte din gura lui Ieremia toate cuvintele pe care i le spusese Domnul.

5. Apoi Ieremia i-a poruncit lui Baruh așa: « Eu sunt păzit și nu pot să mă duc în templul Domnului,

6. De aceea du-te tu și propoveduește în auzul poporului, în templu, într'o zi de post, toate cuvintele Domnului din cartea pe care ai scris-o după rostirea mea; propoveduește-le în auzul tuturor Iudeilor care au venit din cetățile lor,

7. Poate că rugăciunea lor fierbinte va ajunge până la Domnul și se vor pocăi de faptele lor cele rele, căci mare este văpăia mâinii cu care Domnul amenință pe norodul acesta! »

8. Și Baruh, fiul lui Neria, a făcut întocmai precum îi poruncise proorocul Ieremia: să propoveduiască, în templul Domnului, cuvintele Domnului scrise în carte.

9. Iar în anul al cincilea al domniei lui Ioachim, fiul lui Iosia, regele lui Iuda, în luna a noua, s'a vestit post înaintea Domnului pentru tot poporul din Ierusalim și pentru cel care ar mai veni la Ierusalim din cetățile lui Iuda.

10. Și Baruh a citit din carte, în templul Domnului, în auzul poporului, cuvintele lui Ieremia, în chilia lui Ghemaria, fiul lui Șafan scriitorul, în curtea cea de sus, la Poarta cea Nouă a templului Domnului.

11. Și după ce Miheia, fiul lui Ghemaria, a ascultat toate cuvintele Domnului cele din carte,

12. S'a pogorit la palatul domnesc, în chilia scriitorului, unde stăteau în divan toți dregătorii și anume: Elișama scriitorul, Delaia, feciorul lui Șemaia, Elnatan feciorul lui Acbor, Ghemaria, fiul lui Șafan, Sedechia feciorul lui Hanania, precum și alți dregători împreună cu ei,

13. Și le-a împărțit lor Miheia toate cuvintele pe care el le auzise când Baruh le-a citit în auzul norodului.

14. Atunci toți dregătorii au trimis la Baruh pe Iehudi, fiul lui Natania, și pe Șelemia, fiul lui Cuși cu vorbă: « Adu cu mâna ta cartea din care ai citit în auzul poporului! » Și Baruh fiul lui Neria, a luat cu sine sulul și s'a dus la ei.

15. Și ei l-au îmbiat zicând: « Citește-ne încă o dată și în auzul nostru! » Și Baruh le-a citit în auzul lor.

16. Și pe când ei ascultau toate cuvintele acestea, au fost cuprinși de spaimă și au zis unul către altul și lui Baruh: « Trebuie să aducem la cunoștința regelui toate aceste cuvinte! »

17. Și au întrebat pe Baruh: « Spune-ne, te rugăm, în ce chip ai putut scrie toate cuvintele acestea, din gura lui? »

18. Și Baruh le-a răspuns: « El mi-a spus toate cuvintele acestea prin viu grai, iar eu le-am scris cu cerneală în cartea aceasta ».

19. Atunci dregătorii l-au îmbiat pe Baruh: « Du-te și te ascunde împreună cu Ieremia ca nimeni să nu știe de voi! »

20. Și ei au intrat în curtea palatului domnesc, iar cartea au lăsat-o în chilia scriitorului Elișama, și i-au împărțit și regelui toate cuvintele acestea.

21. Și regele a mânat pe Iehudi să aducă sulul, iar el l-a luat din chilia lui Elișama scriitorul și l-a adus. Și a citit Iehudi dintr'însul în auzul regelui, al dregătorilor și al tuturor celor din suita regelui.

22. În vremea aceasta, în luna a noua, regele locuia în palatul de iarnă, iar dinaintea lui avea un lighean de cărbuni aprinși.

23. Și după ce Iehudi citise trei-patru pericope, regele a tăiat-o cu cuțitul scriitorului și a aruncat-o încet-încet pe jăratecul cel din lighean, până ce tot sulul a ars pe jăratecul cel din lighean.

24. Și nici regele, nici vre unul din dregătorii lui, care auziseră toate aceste cuvinte nu s'au înspăimântat și nu și-au sfâșiat veșmintele

25. Ci numai Elnatan, Delaia și Ghe-maria au stărunit pe lângă rege să nu ardă cartea, dar el nu i-a ascultat,

26. Ba dimpotrivă, regele a poruncit voevodului Ierahmeel, lui Seraia, fiul lui Azriel, și lui Șelemia, fiul lui Abdeel. să prindă pe Baruh scriitorul și pe profetul Ieremia, dar Domnul i-a ascuns.

27. Iar după ce regele a ars cartea cu cuvintele pe care Baruh le scrisese din gura lui Ieremia, fost-a cuvântul Domnului către Ieremia:

28. « Ia-ți un alt sul de carte și scrie într'însul toate cuvintele cele dintâi, care erau în sulul de carte pe care l-a ars Ioachim, regele lui Iuda,

29. Iar lui Ioachim să-i zici: « Așa grăește Domnul! Fiindcă tu ai ars sulul acesta de carte și ai zis: « De ce ai scris într'însul? » Iată va veni împăratul Babilonului și va pustii țara și va prăpădi dintr'însa pe oameni și pe dobitoace! »

30. Pentru aceasta, așa zice Domnul despre Ioachim, regele lui Iuda: « El nu va avea urmași care să stea pe tronul lui David! Trupul lui va fi aruncat afară în zăduful zilei și în frigul nopții!

31. Și-l voi pedepsi pe el și pe neamul lui și pe dregătorii lui, pentru fără-delegea lor și voi aduce peste ei, peste locuitorii Ierusalimului și peste toată țara lui Iuda, toate nenorocirile cu care i-am amenințat și nu m'au ascultat! »

32. Atunci Ieremia a luat o altă carte și i-a dat-o scriitorului Baruh, fiul lui Neria, care a scris într'însa din gura lui Ieremia, toate cuvintele cărții pe care o arse în foc Ioachim, regele lui Iuda, și a mai și adăogat și alte multe cuvinte cu același cuprins.

37.

Răspunsul lui Ieremia la solia regelui Sedechia: Caldeii vor da foc cetății. Ieremia este prins și pus la închisoare în casa lui Ionatan, care casă fusese prefăcută în închisoare. Regele Sedechia în-treabă din nou pe profetul Ieremia, pe care l-a adus la sine din închisoare, care este cuvântul Domnului. Ieremia îi răspunde: « Tu vei fi dat în mâna împăratului din Babilon! » Și regele a dat poruncă să-l închidă în curtea cea străjuită.

1. Și în locul lui Iehonia, fiul lui Ioachim, a ajuns rege Sedechia, fiul lui Iosia, pe care Nabucodonosor împăratul Babilonului, l-a pus rege în țara lui Iuda.

2. Dar nici el, nici dregătorii lui și nici poporul țării n'au ascultat de cuvintele Domnului pe care le-a grăit prin gura profetului Ieremia.

3. Atunci regele Sedechia a trimis solie la Ieremia, pe Iucal, fiul lui Șelemia, și pe preotul Sofonie, fiul lui Maaseia, cu vorbă: « Roagă-te pentru noi, la Domnul Dumnezeu nostru! »

4. Fiindcă pe vremea aceea Ieremia umbla nestânjenit prin popor și nu fusese încă aruncat în închisoare.

5. Atunci ostirea lui Faraon pornise din Egipt, iar Caldeii care impresuraseră Ierusalimul, când au auzit vestea, au plecat din Ierusalim.

6. Și a fost cuvântul Domnului către proorocul Ieremia și i-a zis:

7. « Așa zice Domnul Dumnezeuzeul lui Israel! Iată răspunsul pe care să-l duceți regelui lui Iuda, care v'a trimis să mă întrebați: « Oastea lui Faraon care a ieșit întru ajutorul vostru se va duce în țara Egiptului,

8. Iar Caldeii se vor întoarce și se vor război împotriva acestei cetăți, o vor cuprinde și o vor arde cu foc! »

9. Așa zice Domnul! «Nu vă înșelați în cugetele voastre și nu ziceți: «Caldeii vor pleca cu totul de la noi», fiindcă nu vor pleca.

10. Chiar dacă veți bate toată oastea Caldeilor, care duc război împotriva voastră, și n'ar rămânea decât câțiva răniți în corturi, tot s'ar scula și ar da foc acestei cetăți!»

11. Și pe când oastea Caldeilor se călăbărea de la Ierusalim, din fața oștirii lui Faraon,

12. Ieremia a pornit din Ierusalim vrând să se ducă în ținutul lui Veniamin, ca să descurce cu oamenii de acolo ceva treburi de moștenire.

13. Și când ajunsese tocmai la poarta lui Veniamin, un străjăr anume Iria, fiul lui Șelemia, fiul lui Hanania, care făcea de strajă acolo, l-a oprit pe profetul Ieremia și i-a zis cu dojană: «Tu vrei să fugi la Caldei!»

14. Dar Ieremia i-a răspuns: «Minciună! Nu vreau să fug la Caldei!» Și nu l-a mai ascultat ce zice. Și Iria l-a înșfăcat pe profetul Ieremia și l-a dus la dregătorii.

15. Atunci dregătorii s'au supărat, l-au bătut și l-au aruncat în temniță în casa scriitorului Ionatan, pe care o prefăcuseră în temniță.

16. Și așa Ieremia a fost vârit într'o hrubă boltită în care a stat mult vreme.

17. Atunci regele Sedechia a trimis ca să-l aducă de acolo și l-a întrebat în taină în palatul său: «Este acesta oare cuvânt de la Domnul?» Și Ieremia i-a răspuns: «Da!» Și a adăugat: «Tu vei fi dat în mâna împăratului din Babilon!»

18. Și Ieremia i-a mai spus regelui Sedechia: «Cu ce am păcătuit înaintea ta, înaintea dregătorilor tăi și înaintea acestui popor, ca să mă aruncați în temniță?»

19. Și unde sunt proorocii voștri care v'au proorocit: «Împăratul Babilonului nu va veni peste voi și peste țara aceasta?»

20. Dar acum ascultă, Măria Ta, Rege! Rugăciunea mea să aibă har înaintea ta: Nu mă trimite în casa lui Ionatan scriitorul, ca să nu mor acolo!»

21. Și așa regele Sedechia a dat poruncă să-l închidă pe Ieremia în curtea

străjuită, și să-i dea în fiecare zi câte o pâine, din ulița pitarilor, până ce s'a sfârșit toată pâinea din cetate. Astfel Ieremia a stat în curtea cea străjuită.

38.

Profetul Ieremia este aruncat de căpeteniile poporului într'o cisternă. El este scos de acolo de Ebedmelec Cușitul. Regele Sedechia vorbește în taină cu Ieremia și-l întreabă ce va face Domnul cu țara și cu cetatea Ierusalimului. Răspunsul lui Ieremia: împăratul Babilonului va prinde pe rege, iar cetatea o va arde cu foc.

1. Șefatia, fiul lui Matan, și Ghedalia, fiul lui Pașhur, Iucal, fiul lui Șelemia și Pașhur, fiul lui Malchia, au auzit cuvintele pe care Ieremia le rostea către tot norodul:

2. «Așa zice Domnul! Cel ce va sta în cetatea aceasta va muri de sabie, de foamete, ori de ciumă, iar cel care va pleca la Caldei va rămânea cu viață, își va lua sufletul ca pe o pradă și va fi viu.»

3. Așa zice Domnul: «Această cetate va cădea în stăpânirea oștirii împăratului din Babilon, care o va cuprinde!»

4. Atunci dregătorii au zis regelui: «Omul acesta să moară, fiindcă el slăbește dârzenia oștenilor, care au mai rămas în această cetate, precum și bărbăția tuturor oamenilor când le grăiește atari cuvinte. Omul acesta nu se străduiește pentru pacea norodului, ci pentru nenorocirea lui.»

5. Dar regele Sedechia le-a răspuns: «Iată-l în mâinile voastre! Regele n'are cu ce vă sta împotriva!»

6. Și ei l-au prins pe Ieremia și l-au aruncat într'o groapă fără apă, dar plină cu măr. Și după ce l-au lăsat în jos pe funii, Ieremia s'a cufundat în măr.

7. Și când a auzit Ebedmelec Cușitul, un om de curte, care era în slujba regelui, că au aruncat pe Ieremia în groapă — în care vreme regele era la poarta lui Veniamin —

8. A ieșit din palatul regelui și i-a grăit astfel:

9. «Măria Ta, Doamne, rău au făcut oamenii aceștia, purtându-se așa cu proo-

rocul Ieremia. Ei l-au aruncat în groapa cea fără apă ca să moară de foame, fiindcă în cetate nu mai este pâine!»

10. Atunci regele a poruncit lui Ebedmelec Cușitul: «Ia cu tine trei oameni și scoate pe profetul Ieremia din groapă înainte ca el să moară».

11. Și Ebedmelec a luat cu sine oamenii și a intrat în veșmântăria domnească și a luat de acolo bucăți de veșminte vechi și rupturi și le-a dat drumul cu funii în groapă la Ieremia.

12. Apoi Ebedmelec i-a zis lui Ieremia: «Pune aceste bucăți de veșminte vechi și aceste rupturi la subțiori pe sub funii». Și Ieremia a făcut așa.

13. Și l-au tras pe Ieremia în sus cu funiile și l-au scos din groapă. Și Ieremia a stat de aci încolo în curtea cea străjuită.

14. După acestea, regele Sedechia a trimis să aducă pe proorocul Ieremia la el, la ușa a treia a templului Domnului. Și regele i-a zis lui Ieremia: «Am să te întreb ceva, dar nu tănui nimic de mine!»

15. Atunci Ieremia i-a răspuns lui Sedechia: «Dacă îți voi spune, tu mă vei omorî, iar dacă te voi sfătui, nu mă vei asculta».

16. Și regele Sedechia a făcut lui Ieremia acest jurământ în taină: «Viu este Domnul care ne-a dat viața, dacă te voi omorî sau te voi da în mâna acestor oameni care caută sufletul tău!»

17. Atunci Ieremia i-a răspuns lui Sedechia: «Așa grăiește Domnul Dumnezeu Savaot, Dumnezeu lui Israil! Dacă te vei preda dregătorilor împăratului din Babilon, îți vei scăpa viața și cetatea aceasta nu va fi arsă cu foc, și vei trăi și tu și casa ta;

18. Iar dacă nu te vei preda dregătorilor împăratului din Babilon, această cetate va fi dată în mâinile Caldeilor, care îi vor da foc, iar tu nu vei scăpa din mâna lor».

19. Și regele Sedechia i-a răspuns lui Ieremia: «Mi-e teamă ca nu cumva să fiu dat în mâna Iudeilor, care au trecut la Caldei, și să-și rădă de mine».

20. Dar Ieremia i-a răspuns: «Nu te vor da! Ascultă deci de glasul Dom-

nului pentru cele ce îți grăiesc ție și îți va merge bine și vei rămânea cu viață!

21. Iar dacă tu nu vei vrea să te predai, iată ce mi-a descoperit Domnul:

22. «Toate femeile care vor rămânea în palatul regelui din Iuda vor fi duse la dregătorii împăratului din Babilon și ele vor zice: «Prietenii tăi cei de aproape te-au înșelat și au pus mâna pe tine, și îndată ce te-au văzut cu picioarele băgate în mâl, ți-au întors spatelile».

23. Toate femeile și fiii tăi vor fi duși la Caldei, și nici tu nu vei scăpa din mâna lor, ci împăratul Babilonului te va prinde, iar cetatea aceasta va fi arsă.»

24. Atunci Sedechia a zis lui Ieremia: «Nimeni să nu știe despre această vorbire, dacă nu vrei să mori».

25. Dar dacă dregătorii vor afla că eu am vorbit cu tine și vor veni și te vor întreba: «Spune-ne ce-ai grăit cu regele, nu ne tănui nimic, dacă vrei să nu te omorim, și ce ți-a spus regele».

26. Tu să le răspunzi: «Am căzut cu rugăciunea mea fierbinte în fața regelui ca să nu mă ducă înapoi în casa lui Ionatan și să nu mor acolo».

27. Și, într'adevăr, toți dregătorii au venit la Ieremia și l-au întrebat, iar el le-a dat răspunsul pe care îl poruncise regele. Atunci l-au lăsat în pace, fiindcă nimeni nu auzise vorbirea lor.

28. Și Ieremia a stat în curtea cea străjuită până în ziua cuprinderii Ierusalimului.

39.

Nabucodonosor, împăratul Babilonului, cerește Ierusalimul. Regele Sedechia fuge cu oastea, dar este prins și adus înaintea lui Nabucodonosor la Ribla. Regelui i-a scos ochii; a omorît pe cei doi fii ai lui, precum și pe toți dregătorii regatului Iuda. Jefuirea cetății. Nabucodonosor ocrotește pe Ieremia. Profeția lui Ieremia pentru Ebedmelec Cușitul, care va scăpa cu viață.

1. Iată cum a fost cuprins Ierusalimul: În anul al nouălea al lui Sedechia, regele lui Iuda, în luna a zecea, a pornit Nabucodonosor, împăratul Babilonului,

împună cu toată armata lui împotriva Ierusalimului și l-a împresurat,

2. Iar în anul al unsprezecelea al lui Sedechia, în luna a patra, în ziua a noua a lunii, a căzut cetatea.

3. Atunci au venit toți dregătorii împăratului din Babilon și s'au așezat la poarta cea din mijloc: Nebuzaradan, căpetenia gărzii împărătești, Nebușazban, Nergalsareter, Rab-Mag, precum și ceilalți dregători ai împăratului din Babilon.

4. Când Sedechia, regele lui Iuda, precum și toți luptătorii lui i-au văzut, au fugit, ieșind noaptea din cetate prin grădina regelui și pe poarta dintre cele două ziduri, și au luat drumul spre Araba.

5. Dar oastea Caldeilor s'a luat după ei și a ajuns pe Sedechia în bărăganul Ierihonului, l-a prins și l-a adus la Nabucodonosor, împăratul Babilonului, care era la Ribla, în ținutul Hamatului. Și împăratul Babilonului îl judecă și hotărăște:

6. El ucise pe cei doi fii ai lui Sedechia, în Ribla, sub ochii tatălui lor, așijderea ucise împăratul Babilonului pe toți dregătorii lui Iuda.

7. Apoi, lui Sedechia i-a scos ochii și l-a ferecat în lanțuri ca să-l ducă cu el în Babilon,

8. Caldeii au dat foc palatului domnesc și caselor gospodarilor și au dărâmat zidurile Ierusalimului.

9. Poporul care mai rămăsese în cetate și cei care trecuseră la el, precum și celălalt norod al țării, Nebuzaradan, căpetenia gărzii, i-a dus robi în Babilon,

10. Iar sărăcimea poporului, care nu avea nici de unele, Nebuzaradan, căpetenia gărzii, a lăsat-o în Iuda și i-a dat atunci vii și ogoare.

11. Însă cu privire la Ieremia, Nabucodonosor, împăratul Babilonului, i-a dat lui Nebuzaradan, căpetenia gărzii, poruncă:

12. « Adă-l aici și ochii tăi să fie la el! Nu-i face nici un rău, ci dimpotrivă fă-i ceea ce-ți va cere! »

13. Atunci Nebuzaradan, căpetenia gărzii împărătești, Nebușazban, Rabsaris,

Nergalsareter și Rab-Mag, împreună cu toți dregătorii împăratului din Babilon,

14. Au trimis și au adus pe Ieremia din curtea cea străjuită și l-au dat în seama lui Ghedalia, fiul lui Ahicam, fiul lui Șafan, ca să-l țină în casa sa. Și așa el a stat la un loc cu norodul.

15. Și pe când Ieremia se afla în curtea cea străjuită, a fost cuvântul Domnului către el:

16. « Du-te și spune lui Ebedmelec Cușitul: « Așa zice Domnul Dumnezeuul lui Israel: « Iată eu voi adeveri graiurile mele împotriva cetății acesteia spre rău, iar nu spre bine, și se vor adeveri înaintea ochilor tăi! »

17. « Și în ziua aceea », — zice Domnul, — « te voi mântui și nu te voi da în mâna acelor oameni de care ți-e groază,

18. Ci te voi scăpa și nu vei cădea în ascuțișul săbiei. Și suflul tău va fi ca și când ai fi dobândit o pradă, fiindcă ai nădăjduit în mine », — zice Domnul.

40.

Profetul Ieremia se întâlnește cu Nebuzaradan, căpetenia gărzii împărătești, care îi îngăduie să rămână în patrie sau să meargă în Babilon. Ghedalia este așezat de Babiloneni cârmuitor al țării. El adună pe Iudei la un loc, la Mițpa. Ghedalia este vestit că va fi omorât de Ismail, fiul lui Natania, dar nu crede.

1. Cuvântul Domnului care a fost către Ieremia, după ce Nebuzaradan, căpetenia gărzii împărătești, îl lăsase slobod în Rama, unde fusese găsit ferecat în lanțuri, în mijlocul robilor Ierusalimului și ai lui Iuda, care trebuiau să fie duși în Babilon.

2. Atunci căpetenia gărzii a trimis după Ieremia și i-a zis: « Domnul Dumnezeuul tău a amenințat locul acesta cu această nenorocire,

3. Și acum a adus-o peste el și Domnul și-a adevărat amenințarea lui întocmai, și aceasta vi se întâmplă fiindcă ați păcătuit împotriva Domnului și n'ați ascultat de glasul lui.

4. Iată că astăzi te-am slobozit din lanțurile care-ți fereceau mâinile tale! Dacă socotești cu cale să mergi cu mine în Babilon, vino, și ochiul meu te va ocroti, iar dacă nu socoți că este nimerit să vii cu mine în Babilon, stai! Vezi, tot pământul țării este înaintea ta, du-te încotro crezi că e bine și ți-e drag să te duci!

5. Iar dacă socotești că este mai bine să stai aici, du-te la Ghedalia, fiul lui Ahicam, fiul lui Șafan, pe care împăratul Babilonului l-a pus ocărnuitor al țării lui Iuda și stai cu el în mijlocul poporului, ori du-te încotro ți-e drag să te duci!» Și căpetenia gărzii i-a dăruit merinde și daruri și i-a dat drumul.

6. Atunci Ieremia s'a dus la Mițpa, la Ghedalia, fiul lui Ahicam, și a stat cu el în mijlocul poporului care mai rămăsese în țară.

7. Și dacă au auzit căpitaniii oștirilor care stăteau în câmp deschis, că împăratul Babilonului a pus cărmuitor al țării pe Ghedalia, fiul lui Ahicam, și că i-a încredințat oameni, femei și copii, împreună cu sărăcimea țării, care nu fuseseră duși în robie,

8. Au venit la Ghedalia, care era în Mițpa, ei împreună cu oamenii lor și anume: Ismail, fiul lui Natania, Iohanana și Ionatan, fiii lui Careah, Seraia fiul lui Tanhumet, fiii lui Efai din Netofa și Iezania, fiul Maacatitului.

9. Și Ghedalia, fiul lui Ahicam, fiul lui Șafan, i-a încredințat cu jurământ pe ei și pe oamenii lor: «Nu vă fie teamă de dregătorii Caldeilor! Stați în țară și slujiți pe împăratul Babilonului și vă va merge bine!

10. Iar eu, iată că sunt înaintea stă-tător pe lângă Caldeii care au năvălit peste noi. Voi însă strângeți vinul, poamele și untdelemnul și puneți-le în jirnițele voastre și locuiți în cetățile în care sunteți așezați!»

11. Când au auzit toți Iudeii care fugiseră în Moab, în Amon și în toate țările megieșe, că împăratul Babilonului a mai lăsat o rămășiță în Iuda și că a pus ocărnuitor peste ei pe Ghedalia, fiul lui Ahicam, fiul lui Șafan,

12. Toți Iudeii s'au întors din toate locurile pe unde se împrăștiaseră și au venit în Iuda, la Ghedalia, care se afla în Mițpa. Și în anul acela au strâns vin și foarte multe poame.

13. Apoi Iohanana, fiul lui Careah, și toți căpitaniii de oștire, care aveau sălaş în câmp deschis, au venit la Ghedalia în Mițpa,

14. Și l-au întrebat: «Ai tu oare știință că Baalis, regele Amoniților, a trimis pe Ismail, fiul lui Natania, să te omoare?» Dar Ghedalia, fiul lui Ahicam, nu i-a crezut.

15. Și Iohanana, fiul lui Careah, i-a zis în taină lui Ghedalia în Mițpa: «Îngăduiește să omor pe Ismail, fiul lui Natania, fără să știe nimeni! Pentru ce să te omoare el pe tine și să împrăstie din nou toți Iudeii, care s'au adunat pe lângă tine și așa să piară rămășița lui Iuda?»

16. Dar Ghedalia, fiul lui Ahicam, i-a răspuns lui Iohanana fiul lui Careah: «Nu făptui așa ceva, fiindcă ceea ce zici despre Ismail este minciună!»

41.

Omorirea lui Ghedalia în Mițpa. Ismail a mai omorât și câțiva pelerini care veneau la Mițpa și măcelărindu-i i-a aruncat într-o fântână. A mai luat și robi, pe care i-a liberat Iohanana, fiul lui Careah, și i-a adus la Ghidrot-Chimham, lângă Belleem, ca de acolo să treacă în Egipt, căci se temeau de Caldei.

1. Însă în luna a șaptea Ismail, fiul lui Natania, fiul lui Elișama, de neam regesc, a venit în Mițpa cu dregătorii regelui și însoțit de zece oameni la Ghedalia, fiul lui Ahicam.

2. Și pe când ospătau ei acolo în Mițpa, s'a ridicat Ismail, fiul lui Natania, și cei zece oameni ai lui și au lovit pe Ghedalia, fiul lui Ahicam, cu sabia. Astfel a omorât el pe ocărnuitorul pe care împăratul Babilonului îl pusese peste țară.

3. Ismail a mai omorât pe toți Iudeii, pe toți Caldeii și pe toți ostașii care se aflau cu Ghedalia în Mițpa.

4. A doua zi după omorirea lui Ghedalia, pe când nimeni nu știa de aceasta,

5. Au sosit oameni din Sihem și din Șilo cu bărbile tunse, cu veșmintele sfâșiate, cu scrijilituri pe trup, cu prinoase și cu tămâie în mână, ca să le aducă la templul Domnului.

6. Atunci Ismail, fiul lui Natania, a ieșit întru întâmpinarea lor, din Mițpa, pe când ei mergeau și se jeleau, și când s'a întâlnit cu ei i-a îmbiat zicând: «Veniți la Ghedalia, fiul lui Ahicam!»

7. Și după ce au ajuns în mijlocul cetății, Ismail, fiul lui Natania, împreună cu oamenii lui i-au măcelărit și i-au aruncat într'o fântână.

8. Zece din oamenii care se aflau acolo s'au rugat de Ismail: «Nu ne omori, căci avem merinde ascunse în câmp: grâu, orz, untdelemn și miere!» Și i-a lăsat și nu i-a ucis ca pe frații lor.

9. Dar fântâna în care Ismail aruncase hoiturile oamenilor pe care îi omorise era o fântână mare, aceea pe care o făcuse Asa, când se apăra împotriva lui Baesa, regele lui Israil. Această fântână, Ismail, fiul lui Natania, a umplut-o de oameni morți.

10. După aceasta, Ismail a luat în robie toată rămășița poporului care se găsea în Mițpa, domnițele, precum și celălalt popor din Mițpa, pe care Nebuzaradan, căpetenia gârzii, îl dăduse în paza lui Ghedalia, fiul lui Ahicam; pe aceștia Ismail, fiul lui Natania, i-a luat robi și a purces la drum ca să-i treacă granița la Amoniți.

11. Cânda aflat Ionatan, fiul lui Careah, și toți căpitanii oastei, despre ticăloșia pe care o făptuise Ismail, fiul lui Natania,

12. Au luat toți oamenii lor și au pornit să facă război cu Ismail, fiul lui Natania, și au dat peste el la iazul cel mare din Ghibeon.

13. Când oamenii lui Ismail au văzut pe Iohanen, fiul lui Careah, și pe toți căpitanii oștirii care îl însoțeau, s'au veselit,

14. Și tot poporul pe care îl ducea Ismail din Mițpa în robie s'a răsucit și a trecut de partea lui Iohanen, fiul lui Careah.

15. Iar Ismail, fiul lui Natania, a scăpat din mâna lui Iohanen cu opt oameni și a trecut în țara Amoniților.

16. Apoi Iohanen, fiul lui Careah, împreună cu toți căpitanii de oștire, care îl însoțeau, au luat tot norodul care mai rămăsese și pe care Ismail, fiul lui Natania, îl robise din Mițpa, după ce omorise pe Ghedalia, fiul lui Ahicam: bărbați oșteni, femei, copii, oameni de curte, pe care el îi adusese din Ghibeon,

17. I-au adus cu ei și au făcut popas la Ghidrot-Chimham, lângă Betleem, ca de acolo să treacă în Egipt,

18. Departe de Caldei, de care se temeau, fiindcă Ismail, fiul lui Natania, ucisese pe Ghedalia, fiul lui Ahicam, pe care împăratul Babilonului îl pusese cărmuitor al țării.

42.

Ieremia fiind îmbiat de căpitanii oștirii, precum și de norod, să cadă cu rugăciunea lui înaintea Domnului, întreabă pe Domnul. El le aduce răspuns de la Domnul să rămână sub stăpânirea Caldeilor, în țară, și să nu se ducă în Egipt, unde vor muri de sabie, de foame și de ciumă.

1. Apoi toți căpitanii oștirii, împreună cu Iohanen, fiul lui Careah, Azaria, fiul lui Maaseia, și tot norodul mic și mare,

2. S'au apropiat de profetul Ieremia și i-au zis: «Aibă har înaintea ta rugăciunea noastră cea din inimă, și roagă-te pentru noi la Domnul Dumnezeuul tău, pentru toți care au mai rămas din Iuda, căci din mulți ce eram, am rămas puțini precum ne vezi cu ochii tăi.

3. Domnul Dumnezeuul tău să ne arate calea pe care să apucăm și ce să facem!»

4. Dar profetul Ieremia le-a răspuns: «Am auzit! Iată, eu mă voi ruga la Domnul Dumnezeuul vostru după spusa voastră, și-tl ceea ce-mi va răspunde Domnul, vi-l voi împărtăși vouă fără să vă tănuiesc nimic.»

5. Atunci ei au încredințat pe Ieremia zicând: «Domnul să ne fie martor ade-vărat și credincios, dacă noi nu vom urma întocmai toate poruncile pe care Domnul ți le va descoperi ție!»

6. Ori de va fi bine, ori de va fi rău, noi vom asculta de glasul Domnului Dumnezeuul tău, către care noi te tri-

mitem; dar noi știm că va fi spre fericirea noastră, dacă vom asculta de glasul Domnului Dumnezeuului nostru!»

7. Iar după un răstimp de zece zile, a fost cuvântul Domnului către Ieremia.

8. Și el a chemat la sine pe Iohanah, fiul lui Careah, și pe toți căpitaniii oștirilor și tot poporul de la mic la mare,

9. Și le-a grăit: «Așa zice Domnul Dumnezeuul lui Israel către care voi m'ați trimis, să cad cu rugăciunea voastră înaintea lui:

10. «Dacă voi veți sta nestrămutați în această țară, vă voi clădi iarăși și nu vă voi mai dărâma, vă voi sădi și nu vă voi mai smulge, fiindcă îmi pare rău de nenorocirea pe care v'am pricinuit-o.

11. Nu vă temeți de împăratul Babilonului, de care vă prinde spaima, nu vă temeți», — zice Domnul, — «căci eu sunt cu voi ca să vă măntuesc și să vă scap din mâna lui.

12. Și eu voi cere îndurarea lui pentru voi și el se va îndura de voi și vă va lăsa să locuiți în pământul patriei voastre.

13. Dar dacă voi veți cugeta împotriva: «Nu vrem să locuim în țara aceasta» și nici nu veți asculta de glasul Domnului Dumnezeuului vostru,

14. Ci veți zice! «Nu!» Să ne ducem în țara Egiptului, să nu mai vedem război, și nici sunet de trâmbiță să nu auzim și să nu fim flămânzi de pâine, ci acolo să ne sălășluim»,

15. Ascultați, acum, cuvântul Domnului, voi care ați mai rămas din Iuda! «Așa zice Domnul Savaot Dumnezeuul lui Israel: «Dacă voi chibzuiviți în mintea voastră să plecați în Egipt ca să vă sălășluiți într'însul,

16. Sabia de care vă înfricoșați, vă va ajunge în țara Egiptului și foamea de care vă temeți va veni pe urma voastră în Egipt și veți muri acolo.

17. Și toți oamenii care și-au întors fața spre Egipt, ca să se ducă și să se așeze într'însul, vor muri acolo de sabie, de foamete și de ciumă. Și nimeni nu va scăpa, nici nu se va măntui de nenorocirea pe care o voi aduce peste ei.»

18. Căci așa zice Domnul Savaot, Dumnezeuul lui Israel: «După cum am vărsat

văpaia urgiei mele peste locuitorii Ierusalimului, așa voi vărsa urgia mea peste voi când vă veți duce în Egipt, și veți ajunge de blestem și de uimire, de ocară și de răs și nu veți mai vedea locul acesta.»

19. Și vouă celor din rămășița lui Iuda, iată ce v'a grăit Domnul: «Nu plecați în Egipt! Să știți bine că astăzi eu v'am dat de știre.

20. Vă faceți rău vouă înșivă, când mă trimiteți la Domnul Dumnezeuul vostru și stărușiți: «Roagă-te pentru noi la Domnul Dumnezeuul nostru și tot ceea ce va grăi Domnul Dumnezeuul nostru, descoperire-ne nouă ca să împlinim!»

21. Astăzi v'am descoperit, dar n'ați ascultat de glasul Domnului Dumnezeuului vostru, și nici de vre-unul din toate cele cu care m'a trimis să vi le propoveducesc vouă!

22. Acum să știți bine! Voi veți muri de sabie, de foame și de ciumă în ținutul în care vreți să vă sălășluiți!»

43.

Ei n'au ascultat de glasul și de porunca Domnului, ci au plecat în Egipt, luând și pe Ieremia cu ei, și au ajuns până la Tahpanhes. Dar aici Ieremia însușlat de Domnul vestește supunerea Egiptului de către Nabucodonosor, împăratul Babilonului.

1. Și după ce a isprăvit Ieremia de spus poporului toate cuvintele Domnului Dumnezeuului lor, cu care Domnul Dumnezeuul lor îl trimisese să le spună,

2. Azaria, fiul lui Maaseia, Iohanah, fiul lui Careah și împreună cu toți oamenii protivnicii lui Ieremia au zis: «Mincună grăiești! Domnul Dumnezeuul nostru nu te-a trimis să ne spui: Nu plecați în Egipt, ca să vă așezați într'însul!

3. Ci Baruh, fiullui Neria, te tot asmuță împotriva noastră, ca să ne dea în mâna Caldeilor să ne omoare, ori să ne ia robi în Babilon.»

4. Astfel Iohanah, fiul lui Careah, cu toți căpitaniii oștirilor și împreună cu întreg poporul n'au ascultat de glasul Domnului, ca să stea în pământul lui Iuda,

5. Ci Iohanani, fiul lui Careah, și toți căpitanii oștirilor au luat pe toți cei care mai rămăseseră din Iuda și care se întorseseră dintre toate popoarele pe unde fuseseră împrăștiți, să locuiască în Iuda:

6. Bărbați, femei, copiii, domnițe, în sfârșit pe toți aceia pe care Nebuzaradan, căpetenia gărzii, îi încredințase lui Ghedalia, fiul lui Ahicam, fiul lui Șafan, cum și pe profetul Ieremia și pe Baruh, fiul lui Neria,

7. Și au trecut în țara Egiptului, în loc să asculte de glasul Domnului. Și au ajuns până la Tahpanhes.

8. Dar la Tahpanhes a fost cuvântul Domnului către Ieremia:

9. « Ia cu mâna ta pietroaie și le îngroapă în fața Iudeilor, în caldarâmul de cărămidă de la poarta palatului lui Faraon din Tahpanhes,

10. Și le spune: « Așa zice Domnul Savaot, Dumnezeul lui Israel: « Iată eu voi aduce pe robul meu Nabucodonosor, împăratul Babilonului, și el își va pune tronul său deasupra acestor pietre pe pe care tu le-ai îngropat și el își va întinde peste ele schiptrul său.

11. Și va veni și va înfrânge Egiptul: care va fi pentru moarte va fi omorît, cel pentru robie va fi dus în robie și cel pentru sabie va fi omorît cu sabia.

12. Și va da foc templelor dumnezeilor Egiptului și le va arde, și-i va lua în robie și va pureca pământul Egiptului, precum purecă ciobanul sarica lui, și de acolo va pleca cu sănătate;

13. Și va sfărâma obeliscurile din Cetatea Soarelui din Egipt, iar templele dumnezeilor Egiptului le va arde cu foc! »

44.

Lupta lui Ieremia cu Iudeii închinători la idoli cu care se duseseră în Egipt. Cuvântul amenințător al lui Ieremia împotriva Iudeilor, cărora le arată că toată nenorocirea care s'a abătut peste ei este din pricina idolatriei. Răspunsul obștiei și al femeilor că vor să se închine împărătesei cerului. Alt cuvânt de amenințare al lui Ieremia, arătând nenorocirile care se vor năpusti peste ei.

1. Cuvântul Domnului care a fost către Ieremia, împotriva tuturor Iudeilor

care locuiau în Egipt, în Migdol, în Tahpanhes, în Nof și în ținutul Patures:

2. « Așa zice Domnul Savaot, Dumnezeul lui Israel! Ați văzut toate nenorocirile pe care le-am adus asupra Ierusalimului și asupra tuturor cetăților lui Iuda, care sunt astăzi nimicite și fără picior de om în ele,

3. Numai din pricina fărâdelegilor pe care le-au făcut, ca să mă ațâțe, umblând să aducă jertfă de tămâie și slujire la dumnezei străini, pe care nici ei, nici voi și nici părinții voștri nu i-au cunoscut!

4. Atunci m'am trimis neconținut pe toți servii mei prooroci ca să vă spună: « Nu săvârșiți aceste lucruri cumplite pe care eu le urăsc! »

5. Dar ei n'au ascultat și nici nu și-au plecat urechea, ca să se pocăiască de fărâdelegile lor: să nu mai aducă jertfă de tămâie la dumnezei străini.

6. De aceea văpaia urgiei mele s'a vărsat și a pârjolit cetățile lui Iuda și ulițele Ierusalimului. iar cetățile au fost prefăcute în dărâmături și în pustietate, precum se vede în ziua de azi.

7. Și acum, iată ce zice Domnul Savaot, Dumnezeul lui Israel: « Pentru ce vă pricinuiți vouă înșivă această mare nenorocire, de faceți să piară din Iuda bărbați, femei, copii și prunci, ca să nu mai rămâneți nici unul,

8. Ațâțându-mă cu lucrurile mâinilor voastre și aducând jertfe de tămâie dumnezeilor străini din țara Egiptului, în care ați venit să locuiți, ca să fiți niște niște și să fiți buni de blestem și de batjocură pentru toate popoarele pământului?

9. Ați uitat fărâdelegile părinților voștri, fărâdelegile regilor lui Iuda și ale dregătorilor lor, și fărâdelegile femeilor voastre pe care le săvârșeau în țara lui Iuda și pe ulițele Ierusalimului?

10. Ei nu s'au pocăit nici până în ziua de azi, nici nu se tem și nici nu umblă în legea mea și în pravilele mele, pe care eu le-am așezat în fața voastră și în fața părinților voștri. »

11. Pentru aceasta, așa zice Domnul Savaot, Dumnezeul lui Israel: « Iată că

voi aținti privirea mea spre voi, spre nenorocire, ca să prăpădesc întregul Iuda!

12. Apoi voi lua pe cei din rămășița lui Iuda, care și-au întors privirea cu gând să se ducă în țara Egiptului și să sălășluiască acolo: ei vor fi cu desăvârșire nimiciți în țara Egiptului și vor cădea de sabie și de foame, și de la mic și până la mare vor pieri de sabie și vor muri și vor ajunge de blestem, de pomină, de ocară și de batjocură.

13. Atunci voi pedepsi pe toți locuitorii țării Egiptului, precum am pedepsit Ierusalimul: cu sabie, cu foamete și cu ciumă,

14. Și nimeni nu va scăpa și nu va rămânea cu viață nimeni din cei care au venit să se așeze în Egipt, ca să se mai întoarcă în Iuda, cu toate că ei vor năzui să se întoarcă și să locuiască în patrie; dar nu se vor întoarce decât câțiva fugari. »

15. Atunci toți bărbații aceia care știau pe femeile lor că aduc jertfă de tămâie la dumnezei streini, împreună cu toate femeile care făcuseră mare adunare acolo, și tot norodul care locuia în țara Egiptului și în ținutul Patures, au răspuns astfel:

16. « Noi nu vom asculta cuvântul pe care tu l-ai grăit în numele Domnului,

17. Ci vom face ceea ce am făgăduit cu gura noastră: să aducem jertfă de tămâie împărătesei cerului și jertfe cu turnare, precum am adus noi, părinții noștri, regii și dregătorii noștri în cetățile lui Iuda și pe ulițele Ierusalimului. Pe-atunci ne săturam de pâine, eram fericiți și nu știam ce este nenorocirea.

18. Dar de când am încetat cu jertfa de tămâie și cu turnările pentru împărăteasa cerului, îndurăm de toate și suntem secerăți de sabie și de foamete! »

19. Și femeile au răspuns: « Iar când aduceam împărătesei cerului jertfă de tămâie și turnări, era cumva fără vreaa bărbaților noștri că făceam turte cu chipul ei și aduceam jertfă cu turnări? »

20. Atunci Ieremia a grăit către tot poporul, către bărbați și către femei și tuturor oamenilor care îi răspuseseră, aceste cuvinte:

21. « Dumnezeu și-a adus aminte de

jertfa de tămâie pe care voi ați adus-o în cetățile lui Iuda și pe ulițele Ierusalimului, voi, părinții voștri, regii, dregătorii voștri, precum și poporul țării, și ea s'a suit la inima sa!

22. Și el n'a mai putut îndura faptele rele și grozăviile pe care voi le făptuiți, pentru aceea țara voastră a fost prefăcută în mormane de dărâmături, lucru de spaimă și de blestem și fără locuitori, precum este astăzi;

23. Fiindcă ați aprins tămâie, ați păcătuit împotriva Domnului și n'ați ascultat de glasul Domnului și în legea lui, după arănduirile lui și întru descoperirile lui n'ați umblat, din pricina aceasta a slobozit peste voi această nenorocire, precum se vede în ziua de azi. »

24. Și a mai propovedit Ieremia la toți oamenii și la toate femeile: « Ascultați cuvântul Domnului, voi toți Iudeii din țara Egiptului!

25. Așa grăiește Domnul Savaot, Dumnezeul lui Israel: « Voi și femeile voastre ați rostit cu gurile și ați îndeplinit cu mâinile voastre: « Vom împlini jruințele noastre pe care le-am făcut să aducem jertfă de tămâie și cu turnări împărătesei cerului! » Țineți cu tărie la jruințele voastre și aduceți jertfele cu turnări ale voastre!

26. De aceea, ascultați cuvântul Domnului, voi toți Iudeii care locuiți în țara Egiptului! Intr'adevăr, mă jur pe numele meu cel mare », — zice Domnul —: « Niciodată numele meu nu va mai fi rostit de vre-un Iudeu undeva în Egipt și să zică: « Viu este Domnul! »

27. Iată că eu voi veghia peste ei, spre nenorocire și nu spre fericire, iar toți Iudeii din țara Egiptului vor fi prăpădiți cu desăvârșire de sabie și de foamete.

28. Dar numai câțiva, care vor scăpa de sabie, se vor întoarce din Egipt în Iuda, și atunci se vor încredința toți cei care au rămas din Iuda și s'au dus în Egipt să se așeze acolo, al cui cuvânt are mai multă tărie, al meu, ori al lor!

29. Și iată care vă va fi semnul că vă voi pedepsi în locul acesta, ca să știți că amenințarea mea se va adevări împotriva voastră spre rău: »

30. Așa zice Domnul: «Iată eu voi da pe Faraonul Hofra în mâna vrăjmașilor săi și în mâna celor ce vor să-i ia viața, precum am dat pe Sedechia, regele lui Iuda, în mâna lui Nabucodonosor, împăratul Babilonului, vrăjmașul său, care căuta viața lui!»

45.

Cuvântul de mângâiere al lui Ieremia către Baruh.

1. Cuvântul pe care prorocul Ieremia l-a grăit lui Baruh, fiul lui Neria, când în anul al patrulea al lui Ioachim, regele lui Iuda, i-a scris în carte aceste cuvinte din rostirea lui:

2. «Așa zice Domnul Dumnezeuul lui Israil despre tine, Baruh!

3. Fiindcă tu te jelești: «Vai de de mine, că Domnul a adăugat jale peste durerea mea, sleit sunt de suspinul meu și nu-mi aflu odihnă!»

4. — Așa să-i spui: — Așa zice Domnul: «Eu zidesc și eu dărâm, și ceea ce am sădit, eu smulg — același lucru pentru toată țara!

5. Vrei să ceri lucruri mari pentru tine? Nu cere! Căci iată eu voi aduce nenorocire peste toată făptura», — zice Domnul, — «dar îți voi dărui viața ta ca pe o pradă, încotro cu fața te vei îndrepta!»

46.

Profeții împotriva popoarelor păgâne. Profeție împotriva Egiptului, când Faraonul Neco pornise în ajutorul Asiriei să se războiască cu Nabucodonosor, împăratul Babilonului. Înfrângerea lui Neco fusese hotărâtă de Domnul, deci nu se putea să nu se întâmple. Mângâiere pentru Israil.

1. Cuvântul Domnului care a fost către Ieremia împotriva popoarelor,

2. Impotriva Egiptului: Impotriva oștirii Faraonului Neco, împăratul Egiptului, care se afla la Carchemiș, pe fluviul Eufratului, și pe care l-a înfrânt Nabucodonosor, împăratul Babilonului, în anul al patrulea al lui Ioachim, fiul lui Iosia, regele lui Iuda:

3. «Gătiți scuturi și paveze și porniți la luptă!

4. Inhămați caii și cu avânt porniți! Cu căștile în cap înșirați-vă la rând, lustruiți lăncile și cu platoșe vă înzăuați!

5. Dar ce văd? Ei vor fi doborâți la pământ, vor da înapoi, vitejii lor vor fi înfrânți, vor fugi cu aprigă fugă fără să se uite înapoi! Spaimă de pretutindeni îi va cuprinde», — zice Domnul.

6. «Cel iute de picior nu va scăpa, și cel viteaz nu-și va mântui viața: la miază-noapte pe țărmul Eufratului, acolo se vor poticni și se vor prăbuși.

7. Cine-i acela care înaintează ca Nilul și ca talazurile fluviilor care fierb în clocot?

8. Este Egiptul care vine ca Nilul și ale cărui ape clocotesc năvalnic! Și zice: «Sui-mă-voi și voi năboi pământul, voi prăpădi orașele împreună cu locuitorii lor!»

9. Voi cai, luați-o la goană, voi care de luptă, dați unul peste altul, ieșiți și voi, războinici: Etiopieni și Libieni înarmați cu scuturi și Lidieni meșteri să încordeze și să tragă cu arcul!

10. Dar aceasta-i ziua Domnului, a Domnului Savaot, zi de răzbumare, ca să-și răzbune împotriva dușmanilor săi, zi în care sabia va mânca și se va sătura, și de sângele lor ea fi-va adăpată din belșug, fiindcă măcel va face Domnul în ținutul cel de la miază-noapte, la fluviul Eufrat!

11. Fecioară! Tu, fiică a Egiptului, du-te în Galaad și-ți ia mirezme!... În zadar însă vei prăpădi leacurile tale, căci rana ta nu are leac!

12. Popoarele au aflat de rușinea ta, pământul s'a umplut de strigătul tău! Viteaz cu viteaz s'au ciocnit împreună și s'au prăbușit amândoi!

13. Cuvântul pe care l-a grăit Domnul către prorocul Ieremia despre năvala lui Nabucodonosor, împăratul Babilonului, ca să cucerească Egiptul:

14. «Dați de știre în Egipt, dați de știre în Migdol, vestiți în Nof și în Tahpanhes, și ziceți: «Ștați de strajă și fiți gata de luptă, căci sabia prăpădește în jurul vostru...

15. Ce?... Apis, boul tău sfânt, fuge și nu se împotrivesțe, fiindcă Domnul l-a lovit!

16. Mulțimea de neamuri se poticnește și cade, și fiecare zice către aproapele său: « Să ne sculăm și să ne întoarcem în patria noastră, la adăpost de sabia pustiitoare! »

17. Și lui Faraon, împăratul Egiptului, dați-i nume: « Zarvâ », care scapă clipa hotărâtoare!

18. « Viu sunt eu », zice împăratul, al cărui nume este Domnul Savaot! « Precum Taborul este între munți și după cum Carmelul stăpânește Marea, așa va veni el! »

19. Pregătește-ți poverile pentru robie, fiică a Egiptului, tu care locuiești într'insul, fiindcă Noful va fi pustiit, ars și fără locuitori!

20. Egiptul este o junică mândră peste care s'a năpustit un tăune de la miază-noapte.

21. Seimenii ei sunt ca vițeii grași care se întorc și laolaltă fug, fără să se împotrivească, fiindcă ziua nenorocirii va veni peste ei, vremea pedepsirii lor...

22. Ascultă! Când vor veni cu oastea lor, vor fi ca un șarpe care șueră, ei vor veni cu topoare ca acei ce taie lemnul din pădure,

23. Și vor doborî pădurea », — zice Domnul. « Vor fi mai numeroși decât stolurile de lăcuste, de nu se vor putea număra și nici socoti! »

24. Fiica Egiptului va fi făcută de ocară și va cădea în mâna poporului de la miază-noapte,

25. Căci iată ce a hotărît Domnul Savaot Dumnezeuul lui Israil: « Eu voi pedepsi pe Amon din No — pe Faraon, Egiptul, dumnezeii și pe împărații lui — și pe toți care și-au pus nădejdea în el. »

26. Și-i voi da în mâna acelor care caută sufletul lor, în mâna lui Nabucodonosor, împăratul Babilonului, și în mâna dregătorilor lui, iar după aceasta el va fi iarăși locuit ca în zilele de altă dată », — zice Domnul.

27. « Dar tu nu te teme, servul meu Iacob, și tu, Israile, nu te înspăimânta, căci te voi mântui din țara cea depărtată și neamul tău din țara robiei; Iacob se va întoarce și va fi liniștit și la adăpost de orice spaimă. »

28. Tu nu te înfricoșa, servul meu Iacob, căci eu voi fi cu tine și voi nimici

toate popoarele printre care te-am risipit, dar pe tine nu te voi nimici, ci te voi pedepsi după cum ești vrednic de pedeapsă, și nepedepsit nu te voi lăsa! »

47.

Profeție împotriva Filistenilor.

1. Cuvântul Domnului care a fost către Ieremia proorocul, împotriva Filistenilor, înainte ca Faraon să fi cuprins Gaza:

2. « Așa zice Domnul Dumnezeu! Iată că vor veni ape de la miază-noapte și se vor preface în râu care iese din matcă, și se vor revărsa peste tot cuprinsul țării și vor înneca cetatea împreună cu locuitorii ei! Și oamenii vor striga și toți locuitorii țării se vor văcări,

3. De ropotul copitelor cailor săi, huzulul carelor sale de luptă, de scârțâitul roatelor sale! Părinții nu se vor întoarce către feciori, căci spaima va slăbi mâinile lor,

4. Din pricina zilei care va veni să nimicească pe toți Filistenii, să taie Tirului și Sidonului orice nădejde de ajutor, căci Domnul va prăpădi pe Filistenii și ceea ce a mai rămas din ostroavele Caf-torului! »

5. Gaza jelește, cu capul ras, și Ascalonul va pieri! Așdodule, rămășiță a Enachiților, câtă vreme îți vei mai face scrijilituri pe trup?

6. O, sabie a Domnului, cât timp nu vei sta locului? întoarce-te în teacă, stai tihnită și nu te clinti!

7. Cum să stea ea locului, dacă Domnul i-a dat poruncă! Împotriva Ascalonului și a coastelor mării, într'acolo i-a dat el solie! »

48.

Profeție împotriva Moabului. El va fi cu totul nimicit. În vremea cea de apoi va fi adus în starea lui cea dintâi.

1. Împotriva Moabului. Așa zice Domnul Savaot, Dumnezeuul lui Israil: « Vai de Nebo, căci el va fi pustiit, Chiriataim va fi cuprins de rușine, cetatea va fi făcută de ocară și dărămată,

2. Slava Moabului nu va mai fi! »

În Heşbon se unelţeşte împotriva lui: « Haidem să-l nimicim dintre popoare! » Dar şi tu, Dimoane, vei fi nimicit şi sabia va merge în urma ta!

3. Auzi! Strigăte se aud din Horonaim: « Prăpăd şi mare dărăpănare!

4. Moabul este nimicit! » Strigăte se aud până în Ţoar.

5. Pe urcusul de la Luhit, cum te urci, se aud plânsete, pe coborişul de la Horonaim se aud strigăte de nenorocire.

6. Fugiţi! Scăpaţi-vă viaţa, şi locuiţi ca asinul sălbatic în pustie!...

7. Fiindcă tu te-ai bizuit pe lucrurile mâinilor tale şi în vistieriile tale, şi tu vei fi cucerit, şi Chemoş va merge în robie împreună cu preoţii şi cu slujitorii lui,

8. Iar pustiitorul va veni şi va năvăli în toate cetăţile, fără să-i scape vre-una, valeda va pieri şi câmpia nimicită va fi, întocmai precum a zis Domnul.

9. Ridicaţi un stâlp de pomenire Moabului, căci el va fi pustiit cu desăvârşire! Cetăţile lui vor fi prefăcute în pustietate şi fără urmă de om în ele!

10. Blestemat să fie cel care îndeplineşte fără tragere de inimă lucrarea Domnului, blestemat să fie cel care îşi fereşte sabia de sânge!

11. Moabul a fost tihnit din tinereţile sale, şi a stat liniştit pe drojdie şi n'a fost răvăcit dintr'un vas într'altul, şi în robie n'a fost dus, deci gustul i-a rămas acelaşi şi mireazma nu i s'a schimbat.

12. « De aceea, iată vin zile », — zice Domnul, — « când voi trimite peste el răvăcitori, care îl vor răvăci şi-i vor deserta vasele, iar burdufurile le vor sparge!

13. Atunci Moabul va avea ruşine în faţa lui Chemoş, precum casa lui Israil s'a ruşinat de Betel, nădejdea ei.

14. Şi oricât aţi zice: « Viteji suntem, şi oşteni zdraveni pentru luptă »,

15. Pustiitorul Moabului va năvăli într'insul şi floarea tinereţii lui va cădea în măcel », — zice Împăratul al cărui nume este Domnul Savaot.

16. « Prăpădul Moabului este aproape să vină, şi nenorocirea lui zoreşte tare să-l ajungă! »

17. Toţi vecinii lui jeliţi-l şi toţi care-l

cunoaşteţi din nume ziceţi: « O, cum a fost sfărâmat toiagul cel puternic, sceptrul cel de slavă! »

18. Pogoară-te din slavă şi stai pe gunoi, tu fiică locuitoare a Dibonului, căci pustiitorul va năvăli peste tine şi va nimici cetăţile tale.

19. Stai de strajă pe cale, tu care locuieşti în Aroer, întrebă pe cei care fug şi pe cei care au scăpat: « Ce este? »

20. Moabul a ajuns de ocară, căci a fost sfărâmat! Urlaţi şi strigaţi, vestiţi în Arnon: Moabul a fost pustiit!

21. Judecată va veni asupra ţării din şes: asupra Holonului, asupra Iahţei şi a Mefaatului,

22. Asupra Dibonului, asupra lui Nebo-Bet-Diblataim,

23. Chiriataim, Bet-Gamul, Bet-Meon,

24. Cheriot, asupra Bosrei şi a tuturor cetăţilor de aproape sau de departe ale Moabului.

25. Cornul Moabului va fi tăiat şi braţul lui va fi sfărâmat, — zice Domnul.

26. Îmbătaţi-l, căci el s'a răzvrătit împotriva Domnului şi a bătut din palme. Să ajungă şi el de râs!

27. Dar oare Israil n'a ajuns de râsul tău? Aflatu-l-ai printre hoţi, că, ori de câte ori vorbeai de el, clătina din cap?

28. Lăsaţi cetăţile şi locuiţi pe stânci, voi locuitorii ai Moabului, şi fiţi ca porumbea care îşi face cuibul pe margini de stânci prăpăstioase.

29. Am auzit de trufia Moabului, — el e trufaş foarte, — de îngâmfarea, de mândria, de îndrăzneala şi de cutezanţa inimii lui.

30. « Şi eu cunosc semeţia lui », — zice Domnul — « vorbele lui goale şi lucrurile lui fără rost! »

31. Pentru aceasta voi jeli Moabul şi pentru Moabul întreg voi striga şi voi suspina pentru locuitorii din Chir-Heres,

32. Şi te voi plânge pe tine, vie din Sibma, cu mai mult plânset de cât Iazerul: viţele tale se întindeau dincolo de mare până la Iazer. Pustiitorul va da năvală peste pometurile tale şi peste culesul viilor tale;

33. Atunci bucuria şi veselie vor pieri din livezile cu pomi şi din ţara Moabului. Vinul va seca în teacuri şi călcătorul nu

va mai călca în teasc: chiuitul nu va mai fi chiuit de veselie.

34. Strigătul din Heşbon va străbate până la Eleale, şi glasul lor se va auzi până la Iahaş, din Ţoar până la Horonaim şi până la Eglat-Selişia. Chiar şi apele Nimrimului vor seca.

35. «Şi voi nimici din Moab», — zice Domnul, — «pe cei care se sue pe înălţimi şi aduc jertfă de tămâie dumnezeilor lor!»

36. Pentru aceasta inima mea cântă ca un flaut de jalea Moabului, inima mea picură jalnic ca un flaut pentru oamenii din Chir-Heres, fiindcă ceea ce a mai rămas va pieri.

37. Toate capetele vor fi pleşuve, bărbile tuse, mâinile scrijilite, coapsele înfăşurate în sac;

38. Pe toate acoperişurile Moabului şi în pieţele lui numai plânset, fiindcă am sfărâmat Moabul», — zice Domnul, — «ca pe un vas netrebnic!»

39. Cum a fost zdrobit! Tânguiţi-vă! Cum se întoarce cu spatele de ruşine! Şi Moabul a ajuns de râs şi de groază pentru toţi vecinii săi!

40. Aşa zice Domnul: «Iată, duşmanul va pluti ca un vultur şi îşi va întinde aripile peste Moab!»

41. Cetăţile vor fi cucerite şi întăriturile cuprinse, iar inima vitejilor Moabului va fi în ziua aceea ca inima unei femei gata să nască.

42. Şi Moabul va fi nimicit din rândul popoarelor, fiindcă a înfruntat pe Domnul.

43. Groază, groapă şi cursă vor veni peste tine, Moabe!», — zice Domnul.

44. «Cine va fugi de groază va cădea în groapă, cine se va scula din groapă va cădea în cursă. Şi acestea le voi aduce asupra Moabului în anul pedepsirii lui!» — zice Domnul.

45. La umbra Heşbonului se vor opri fără vlagă, iar din Heşbon foc va ieşi, şi văpaie din cetatea lui Sihon şi va mistui tâmplele Moabului şi creştetul celor răzvrătiţi!

46. Vai de tine, Moabe! Tu eşti pierdut, popor al lui Chemoş! Fiii tăi vor fi luaţi în robie şi fiicele tale vor fi prinse!

47. «Dar în zilele cele de apoi eu voi schimba soarta Moabului», — zice Dom-

nul. — Aici se sfârşeşte judecata Moabului.

49.

Profeţie împotriva Amoniţilor, care în vremea cea de apoi vor fi puşi în starea lor cea dintâi. Profeţie împotriva Edomului. Pedepsirea lui. Profeţie împotriva Damascului, împotriva seminţiilor arabe şi împotriva Elamului.

1. Impotriva Amoniţilor.

Aşa zice Domnul! «Oare Israil n'a avut nici fii, nici moştenitor? Atunci, de ce Milcom a moştenit pe Gad şi poporul lui s'a aşezat în cetăţi?»

2. «Pentru aceasta, iată vor veni zile», — zice Domnul, — «şi în Raba Amonului voi face să se audă strigăte de război, cetatea va fi prefăcută în morman de dărâmaturi, cetăţile învecinate cu ea vor fi arse, iar pe Israil îl vor moşteni moştenitorii lui», — zice Domnul.

3. Jeleşte-te Heşboane, căci pustiitorul se apropie! Strigaţi, voi fiice din Raba! Inceingeţi-vă cu sac, tânguiţi-vă şi vă faceţi scrijilituri, căci Milcom se va duce în robie, preoţii lui şi slujitorii laolaltă!

4. Ce te mândreşti cu văile tale imbelşugate, necredincioasă fiică, încrezătoare în comorile tale: «Cine va veni împotriva mea?»

5. «Dar iată că voi aduce peste tine groază din toate părţile», — zice Domnul, — «şi veţi fi împrăştiaţi care încotro şi nimeni nu va putea aduna pe fugari.

6. Apoi voi schimba soarta fiilor lui Amon», — zice Domnul!

7. Impotriva Edomului.

Aşa zice Domnul Savaot! «Oare nu mai este înţelepciune în Teman? Sfatul celor pricepuţi nu mai este şi iscusinţa lor a pierit?»

8. Fugiţi, plecaţi, căutaţi adăpost în vizuini adânci, locuitori ai Dedanului, fiindcă voi aduce prăpăd peste Esau, în vremea pedepsirii lui.

9. Oare furii nu te vor călca? Tâlhari în vreme de nopte?... O! cum te vor pustii! Fura-vor îndeajuns! Sau când vor veni la tine culegătorii?... Puţini ciorchini de poamă-ţi vor lăsa!

10. Eu voi dezvelii pe Esau și-i voi descoperi ascunzătorii lui, ca să nu se poată ascunde. Neamul lui va fi stârpit împreună cu frații și vecinii lui, și nu va mai fi.

11. Lasă pe orfanii tăi, căci eu îi voi ține cu viață, și văduvele tale să-și pună nădejdea în mine!»

12. Așa grăiește Domnul: «Iată, cei care nu erau osândiți să bea paharul îl vor bea, iar tu vei fi cruțat! Dar nu vei fi nici tu cruțat, căci vei fi nevoit să-l bei!

13. Iată mă jur pe mine însu-mi», — zice Domnul, — «că Bosra va fi spaimă, batjocură și blestem, iar cetățile învecinate cu ea, morman de dărâmaturi deapururi!»

14. Am auzit o veste de la Domnul și un sol a fost trimis la neamurile păgâne: «Adunați-vă și porniți împotriva-i, sculați-vă la luptă!»

15. Iată că mic te voi face între popoare, disprețuit între oameni!

16. Trufia inimii tale și semeția ta te vor înșela, tu care ai sălaș în văgăuni de stâncă, care te-ai așezat pe vârful deal! «Chiar dacă îți vei zidi cuibul tău sus ca al vulturului, și de acolo te voi doborî», — zice Domnul.

17. «Edomul va fi ceva de spaimă și oricine va trece pe lângă el va rămâne uluit și va fluera pentru prăpădul din el.

18. Și precum s'a întâmplat cu pieirea Sodomei și a Gomorei și a cetăților învecinate», — zice Domnul, — «nimeni nu va mai locui în Edom și nici pui de om nu va mai avea sălaș acolo!

19. Iată-l cum sare ca un leu din hățușul Iordanului spre pășunea din Teman! Dar într-o clipă îl voi goni și voi așeza acolo pe alesul meu! Căci cine este ca mine să dea piept cu mine și care este păstorul care să mi se împotrivească?»

20. Pentru aceasta ascultați hotărîrea Domnului împotriva Edomului și planurile pe care le pune la cale împotriva Temanului: Ei vor fi târâți ca oile cele mărunte, iar pășunea va fi pârjo-lită!

21. De vuetul căderii lor pământul se

va cutremura, iar răsunetul va ajunge să se audă până la Marea Roșie.

22. Iată-l, ca un vultur se va sui în văzduh și aripile sale și le va întinde pe deasupra Bosrei. Atunci inima vitejilor Edomului va fi ca inima unei femei gata să nască.

23. Impotriva Damascului.

Hamatul și Arpadul s'au rușinat când au auzit această veste rea. Inima lor s'a topit de grijă și nu-și mai găsec astămpăr!

24. Damascul își va pierde cumpătul și se va găti de fugă, cuprins de spaimă, de chin și de durere, ca o femeie gata să nască.

25. Vai de ea! Cetatea slăvită, orașul desfătărilor va fi părăsit:

26. «Flăcăii ei vor cădea în piețe și toți vitejii ei vor pieri în ziua aceea», — zice Domnul Savaot.

27. «Apoi voi da foc zidurilor Damascului, iar palatele lui Benhadad vor fi mistuite de flăcări!»

28. Impotriva Chedarului și a regatului Hafor, pe care l-a înfrânt Nabucodonosor, împăratul Babilonului.

Așa zice Domnul: «Sculați și porniți împotriva Chedarului, și pustiți pe Fiii Răsăritului!

29. Corturile și turmele lor să fie răpite, covoarele lor și toate lucrurile lor și cămilele lor să fie luate și să li se strige: «Groaza vine de pretutindeni!»

30. «Plecați, fugiți degrabă, ascundeți-vă în văgăuni, voi locuitorii Haforului», — zice Domnul, — «fiindcă Nabucodonosor, împăratul Babilonului, a făcut sfat și a urzit un plan împotriva voastră!

31. Sculați și porniți spre un norod mai fără grijă, care stă la adăpost», — zice Domnul, — «care n'are nici porți, nici zăvoare și care locuiește în singurătate!

32. Cămilele lor vor ajunge pradă, iar mulțimea turmelor lor jaf, și pe cei cu tâmplele tunse îi voi împraștia în toate părțile de pretutindeni voi aduce peste ei nenorocire», — zice Domnul.

33. «Și Haforul va ajunge vizuină pentru șacali, pustietate deapururi! Nimeni nu va mai locui acolo, și țipenie de om nu va mai sălășlui în el!»

34. Cuvântul Domnului care a fost către Ieremia proorocul, la începutul domniei lui Sedechia, regele lui Iuda, împotriva Elamului:

35. «Așa zice Domnul Savaot! Iată voi zdrobi arcul Elamului, puterea lui de căpetenie!

36. Și voi aduce peste Elam patru vânturi, din cele patru colțuri ale cerului, și voi împrăștiia locuitorii lui în aceste patru vânturi, încât nu va fi popor la care să nu caute ocrotire fugarii Elamului!

37. Și voi face ca Elamul să-și piardă cumpătul de spaimă în fața vrăjmașilor lui și a celor care caută sufletul lui! Și voi prăvăli peste ei nenorocire: văpaia mâniei mele», — zice Domnul, — «și-i voi urmări cu sabia până când îi voi nimici.

38. Și voi așeza tronul meu în Elam și voi stârpi pe împărat și pe dregători», — zice Domnul.

39. «Iar în zilele cele de apoi voi așeza Elamul în starea lui cea dintâi», — zice Domnul!

50.

Profeție împotriva Babilonului. Căderea Babilonului și nimicirea lui de un popor care vine de la miază-noapte. El nu poate să i se împotrivească. La căderea lui va tremura pământul, iar răsunetul lui va ajunge să se audă printre neamuri.

1. Cuvântul pe care l-a grăit Domnul împotriva Babilonului și a țărilor Caldeilor, prin gura proorocului Ieremia:

2. «Dați de veste și trimiteți vorbă printre neamuri, ridicați steag și faceți cunoscut, nu tănuiți nimic, ci ziceți: «Babilonul va fi cucerit, Bel va fi făcut de ocară și Marduc trântit la pământ!

3. Căci iată va porni un popor de la miază-noapte, care va preface țara în pustietate, fără picior de om, fără locuitori și fără dobitoace: toți vor fugi și se vor risipi!

4. În zilele acelea și în vremea aceea», zice Domnul, — «fiii lui Israil, împreună cu fiii lui Iuda, vor veni pe cale și vor plânge și vor căuta pe Domnul Dumnezeu lor,

5. Și vor întreba cu fețele întoarse înspre Sion: «Veniți să ne lipim de Domnul prin legământul cel veșnic, care nu se va uita!

6. Poporul meu a fost ca o turmă de oi pierdute, ciobanii lor le rătăciseră din cale și le împinseseră spre munți, și mergeau din munte în colină, uitând de stâna lor!

7. Toți cei care le găseau le mâncau, iar dușmanii ziceau: «Noi nu suntem de vină, fiindcă au păcătuit împotriva Domnului, sălașul dreptății și nădejdea părinților lor!»

8. «Fugiți din Babilon și din țara Caldeilor ieșiți, și fiți ca țapii înaintea turmei!

9. Căci iată eu voi porni și voi aduce împotriva Babilonului hoarde de popoare mari din ținutul cel de la miază-noapte, care îl vor impresura și îl vor cuprinde, iar săgețile din mâini de oșteni încercați vor lovi drept în țință.

10. Și Caldeii vor fi prădați și toți cei ce-i vor prăda se vor îndestula», — zice Domnul.

11. «Fiți veseli și tresăltați de bucurie, voi care ați prădat moștenirea mea, zburdați ca vișeii pe pajiște, nechezați ca armăsarii!

12. Maica voastră va fi rușinată groznic și născătoarea voastră va fi de ocară! Iată că ea va fi cea mai de pe urmă dintre neamuri: pustie, ținut uscat și pustietate!

13. Din pricina urgiei Domnului nu va fi locuită, ci toată va fi prefăcută în bărăgan. Oricine va trece pe lângă Babilon va fi uluit și va fluera pentru toate nenorocirile lui.»

14. Așezați-vă împotriva Babilonului în linie de bătaie, în jurul lui, voi toți arcașii! Fulgerați săgeți într'însul și nu cruțați nici una, fiindcă a păcătuit împotriva Domnului!

15. Strigați în juru-i cu neconținut strigăt de război! Dar iată că ridică mâinile: turnurile lui cad și zidurile lui prăbușite sunt la pământ! Aceasta-i răzbuarea Domnului: «Răzbuunați-vă pe el; precum a făcut, așa să-i faceți lui!»

16. «Nimiciți din Babilon și pe sămănător și pe secerător. Din fața săbiei

pustiitoare, fiecare să se întoarcă la norodul său, fiecare să fugă în patria lui! »

17. Fost-a Israil ca o oaie pierdută și gonită de lei: mai întâi împăratul Asiriei a mâncat-o, apoi Nabucodonosor, împăratul Babilonului, i-a zdrobit oasele.

18. Pentru aceasta așa zice Domnul Savaot, Dumnezeuul lui Israil! « Pe împăratul Babilonului îl voi pedepsi împreună cu țara lui, precum am pedepsit pe împăratul Asiriei,

19. Iar pe Israil îl voi întoarce la pășunea lui și va paște Carmelul și Basanul și în muntele Efraimului și în Galaad se va sătura.

20. « In zilele acelea și în vremea aceea », — zice Domnul, — « fărâdelegea lui Israil va fi căutată, și nu va fi, așijderea și păcatul lui Iuda, și nu se va afla, căci eu voi ierta rămășița pe care o voi fi lăsat în viață. »

21. Pornește împotriva ținutului Merataim și împotriva locuitorilor din Pecod! Omoară-i și-i prăpădește », — zice Domnul — « precum ți-am poruncit. »

22. Auzi! Bătălie în țară și măcel cumplit!

23. Cum a fost doborât și sfărâmat ciocanul lumii! Ce spaimă răspândise odinioară Babilonul printre neamuri!

24. « O cursă ți se va întinde și tu, Babiloane, vei cădea într'nsa, fără să știi, vei fi prins și înșăfăcat, fiindcă te-ai răzvrătit împotriva Domnului! »

25. Iată că Domnul își va deschide vistieria sa și va scoate armele mâniei sale, căci o faptă mare a Domnului Savaot se va petrece în țara Caldeilor!

26. Porniți împotriva lui de la îndepărtatele margini, deschideți jîtnițele lui, faceți-l girezi de snopi și-l nimiciți, ca să nu rămâie nimic din el!

27. Omoriți vițeii lui; ei să fie duși la zalhana! Vai de ei, căci ziua lor, vremea pedepsirii a sosit!

28. Auzi! Fugari și scăpați cu zile, din țara Babilonului! Ei vin să vestească în Sion răzburarea Domnului Dumnezeuului nostru, răzburarea pentru templul său!

29. Chemăți arcași împotriva Babilonului, pe cei ce încordează arcul! Tăbăriți în jurul lui, ca nici unul să nu scape!

Răsplățiți-i după fapta lui: după faptă și răsplată! Fiindcă s'a ținut trufaș împotriva Domnului, sfântul lui Israil.

30. « Așa să cadă flăcăii lui morți în piețe și toți oștenii lui să piară în ziua aceea ». — zice Domnul.

31. « Iată eu sunt împotriva ta « trufie », — zice Domnul Dumnezeuul Savaot, — « căci a venit ziua ta, timpul pedepsirii tale,

32. Și « trufia » se va împiedica și va cădea și nimeni nu o va putea scula de jos. Și eu voi pune foc cetăților lui și focul va mistui împrejurimile lui! »

33. Așa zice Domnul Savaot: « Dacă cei ce împilează pe fiii lui Israil și pe fiii lui Iuda, laolaltă. și cei ce i-au robii îi țin și nu vor să-i libereze,

34. Mântuitorul lor. al cărui nume este Domnul Savaot, este tare și el va ști să apere pricina lor, ca să aducă liniște locuitorilor țării și zbucium Babilonului:

35. Sabia va veni împotriva Caldeilor », — zice Domnul, — « împotriva locuitorilor Babilonului, a dregătorilor și a înțelepților lui;

36. Sabie împotriva lăudăroșilor, ca ei să innebunească, sabie împotriva vitejilor. ca să se îngrozească,

37. Sabie împotriva cailor și a carelor și a gloatei de noroade din mijlocul lui, ca ei să ajungă ca femeile! Sabie împotriva vistierilor lui. ca să fie prădate!

38. Secetă peste apele lui, ca ele să sece! Fiindcă ei sunt o țară plină de idoli și din aceste chipuri cumplite își ridică slavă.

39. Pentru aceasta, vulpile și șacalii se vor încuiba acolo și puii de struț își vor găsi sălaş și în veac de veac nu va mai fi locuit și așezare omenească nu va mai fi în neam de neam.

40. Și cum a fost după nimicirea Sodomei și Gomorei și a cetăților învecinate », — zice Domnul, — « așa va fi și acum: nimeni nu va locui într'nsul și nici un om nu-și va mai așeza sălaş în el! »

41. Luați seama! Un popor va veni din miază-noapte, un neam puternic și mulți împărați se vor porni de la marginile pământului,

42. Înarmați cu arcuși și cu lănci, cruzi

și fără milă; vuet ca de mare ce mugește, călări pe cai, oșteni gata de luptă, împotriva ta, fiică a Babilonului!

43. Când împăratul Babilonului va afla de această veste, mâinile i se vor tăia și cuprins va fi de chin ca o femeie gata să nască.

44. «Iată-l cum sare ca un leu din hățiușul Iordanului spre pășunea din Teman! Dar într'o clipă îl voi goni și voi așeza într'insul pe alesul meu! Căci cine este ca mine să dea piept cu mine și care este păstorul care să mi se împotrivească?»

45. Pentru aceasta, ascultați horărirea Domnului împotriva Babilonului și planurile pe care le urzește împotriva țării Caldeilor: Tăriți să fie ca oile cele mărunte, iar pășunea să rămână înmarmurită!

46. La vestea: «Cuprins a fost Babilonul», va tremura pământul, iar răsunetul lui va ajunge să se audă printre neamuri!

51.

Puterea Babilonului și căderea lui. Judecata Domnului este de mult făcută: împăratul Mediei îl va cuceri. Ciocanul lumii. Insemnătatea judecății lui pentru istoria lumii. Cucerirea Babilonului. Mângâiere pentru Israil. Blestemul pentru Babilon aruncat de Serasia în Eufrat.

1. Așa zice Domnul: «Voi ridica împotriva Babilonului și împotriva locuitorilor Caldeei un duh nimicitor!

2. Și voi trimite împotriva Babilonului răvăcitori care îl vor răvăci și care vor deșerta țara, și în zi de nenorocire o vor împresura de toate părțile!»

3. Arcașul să nu încordeze arcul și să nu îmbrace platoșa! Nu cruțați pe flăcăii lui, nimiciți toată țara lui!

4. Să cadă morții în pământul Caldeilor și sărăpunși în piețe,

5. Căci țara lor este plină de fărădelegi înaintea sfântului lui Israil, iar Israil și Iuda n'au rămas văduvi de Domnul Dumnezeu lor.

6. Fugiți din Babilon! Fiecare să-și scape viața! Nu stați să pieriți din pricina fărădelegilor lui, căci aceasta este răzbunarea Domnului, răsplata pe care i-o plătește.

7. Fost-a Babilonul o cupă de aur în mâna Domnului cu care îmbăta tot pământul. Din vinul ei au băut popoarele și neamurile și-au ieșit din fire.

8. De aceea Babilonul va cădea și se va zdrobi: «Plângeți-l amarnic! Aduceți balsam pentru rana lui, poate se va vindeca».

9. «Am vrut să lecuim Babilonul, dar nu-i de lecut! Lăsați-l! Haidem să mergem fiecare în patria sa, căci fapta lui a ajuns până la ceruri și spre judecată până la nori!»

10. «Dar Domnul va scoate la iveală dreptatea noastră! Veniți să povestim în Sion fapta Domnului Dumnezeului nostru!»

11. Ascuțiți săgețile și umpleți tolbele! Căci Domnul a trezit duhul împăratului Mediei, al cărui gând este împotriva Babilonului ca să-l prăpădească. Aceasta-i răzbunarea Domnului, răzbunarea pentru templul său.

12. Ridicați steag împotriva zidurilor Babilonului, întăriți paza, puneți străjări, așezați oameni la pândă, căci Domnul a urzit un plan și cu ceea ce a amenințat pe locuitorii Babilonului el va aduce la ființă.

13. O, cetate! Tu care locuiești pe țărmarilor apei, îndestulată de comori, și-a venit sfârșitul, vremea jafurilor tale s'a împlinit!

14. Domnul Savaot s'a jurat pe sine însuși: «Te voi umplea de oameni ca de lăcută și ei vor izbucni în chiote de bucurie!»

15. — Domnul care a făcut cerul prin puterea sa, care a întemeiat pământul cu înțelepciunea sa și prin priceperea sa a întins cerul!

16. La glasul tunetului său apele spumegă în ceruri, apoi el ridică nouri de la marginile pământului, sloboade fulgere pentru ploaie și scoate vânturile din vistierile sale.

17. Orișice om e ca un nebun și fără știință, orice făurar se rușinează de idolul său, căci minciună sunt idolii săi turnați și fără duh într'înși:

18. Deșertăciune, lucruri de luat în răs și care vor pieri în ziua judecății!

19. Dar partea moștenirii lui Iacob nu se aseamănă cu ei, ci el este ziditorul

lumii, numele său e Domnul Savaot și Israil seminția moștenirii sale.—

20. « Tu ești ciocanul meu și arma mea de luptă! Cu tine voi sfărâma popoarele și voi nimici împărățiile,

21. Cu tine voi sfărâma caii și pe călăreți, voi sfărâma carul de război și pe căpitanul lui,

22. Voi sfărâma pe bărbat și pe femeie, voi sfărâma pe bătrân și pe tânăr, voi sfărâma pe flăcău și pe fecioară,

23. Voi sfărâma pe cioban și turma lui, voi sfărâma pe plugar și boii lui, voi sfărâma pe satrap și pe căpitani,

24. Voi plăti Babilonului și locuitorilor Caldeei toată fărădelegea pe care sub ochii voștri au făcut-o împotriva Sionului », — zice Domnul.

25. « Iată că eu sunt împotriva ta munte al pieirii », — zice Domnul. — « care ai pierdut tot pământul! Intinde-voi mâna împotriva ta și te voi rostogoli de pe stânci și te voi preface în munte ars,

26. Și nu vor mai lua din tine nici pietre de pus în capul unghiului și nici pietre de temelie, ci vei fi dărâmatură deapururi », — zice Domnul.

27. Înălțați steag pe pământ, sunați din trâmbiță printre neamuri, pregătiți-le de război împotriva lui, chemați împotriva lui regatele: Ararat, Mini și Așchenaz! Așezați împotriva-i căpetenie ostășească, aduceți împotriva-i cai numeroși ca lăcustele!

28. Pregătiți de război împotriva lui pe regele Mediei, pe satrapii lui, pe căpitani lui și tot cuprinsul stăpânirii lui!

29. Pământul se cutremură și se zburciună, căci se adevărește cu Babilonul planul urzit de Domnul, să prefacă țara Babilonului în pustietate fără locuitori.

30. Vitejii Babilonului au încetat lupta și stau în întărituri! Vârtețele lor e pe sfârșite și au ajuns ca femeile. Sălășurile lui vor fi arse și zăvoarele lui sfărâmate vor fi.

31. Sol după sol, vestitor după vestitor aleargă să dea de știre împăratului din Babilon, că cetatea lui a fost cucerită de la un cap la altul,

32. Vadurile au fost cuprinse și bălțile cu stuf aprinse, oamenii de luptă cu toții spăimântați!

33. Căci așa zice Domnul Savaot, Dumnezeul lui Israil: « Fiica Babilonului este ca o arie în vremea treeratului, și peste puțin va veni și vremea secerișului ».

34. « Nabucodonosor, împăratul Babilonului, m'a mâncat și n'a lăsat nimic din mine, și m'a deșertat ca pe un vas gol, m'a înghițit ca un balaur, și-a umplut pântecul și m'a lipsit de bunătăți!

35. Silnicia care a dat peste mine, să se întoarcă peste Babilon » — va zice locuitoarea Sionului, — « și sângele meu peste locuitorii Caldeei », — va zice Ierusalimul

36. Pentru aceasta așa zice Domnul: « Iată, eu voi judeca pricina ta, voi aduce la biruință răzbunarea ta, voi seca marea lui și voi lăsa fără picătură de apă izvorul lui.

37. Și Babilonul va ajunge morman de dărâmaturi, adăpost pentru șacali, spaimă și uimire, fără locuitori.

38. Toți vor mugii ca lei și vor mârâi ca pui de leu,

39. Iar când pofta se va aprinde într'înșii, le voi face ospăț și-i voi îmbăta, ca să-și piardă mintea, și vor adormi somnul cel de veci și nu se vor mai trezi », — zice Domnul.

40. « Și-i voi duce ca pe miei la zahana, ca pe berbeci și ca pe țapi.

41. Cum a fost cucerit și cuprins Șeșac, podoaba lumii? Cum a ajuns Babilonul spaimă printre neamuri?

42. Marea a dat năvală în Babilon și el va fi acoperit de mulțimea valurilor ei!

43. Cetățile lui vor ajunge pustii, țară arsă de soare și pustietate, țară în care nimeni nu va mai locui, și nici pui de om n'o va mai străbate.

44. Și voi pedepsi pe Bel din Babilon și voi scoate din gura lui ceea ce a înghițit, și popoarele nu se vor mai scurge către el. Dar și zidurile lui vor cădea.

45. Tu poporul meu, ieși dintr'însul și fiecare să-și scape viața de văpaia mâniei Domnului!

46. Să nu pierdeți curajul și să nu vă temeți de vestea care se va răspândi în țară! Căci într'un an va veni o veste, iar într'altul altă veste, și silnicie va fi în țară, un tiran împotriva altui tiran.

47. « Pentru aceasta, iată, vor veni zile când voi pedepsi idolii din Babilon, toată țara va fi făcută de ocară și toți locuitorii ei vor cădea uciși în cuprinsul ei.

48. Atunci cerul și pământul, cu tot ce se află într'însele, vor striga de bucurie, căci se vor porni împotriva lui pustiitorii de la miază-noapte », — zice Domnul.

49. Și Babilonul va cădea pentru cei care au fost omoriți din Israil, după cum și pentru Babilon au căzut din toată lumea omoriți pentru el.

50. Cei care ați scăpat din ascuțișul săbiei lui, fugiți și nu vă opriți! Din depărtări, proslăviți pe Domnul, și Ierusalimul să fie deapururi în inima voastră!

51. Am rămas de rușine când am aflat de ocară noastră: streinii au pătruns în templul nostru, în templul Domnului, și hula acoperea fețele noastre!

52. « De aceea, iată, vor veni zile », — zice Domnul, — « când voi pedepsi chipurile cioplite, iar de gemătul celor uciși va fi plin pământul!

53. Chiar dacă Babilonul își va ridica ziduri până la cer, și-și va zidi cetate nebiruită, la porunca mea, pustiitorii vor veni împotriva lui », — zice Domnul!

54. Auziți! Strigăt din Babilon și prăpăd mare în țara Caldeilor!

55. Domnul pustiiește Babilonul și curmă zarva dintr'însul; valurile lor mugesc ca noianul mării și răspândesc mugetul lor.

56. Pustiitorul vine împotriva Babilonului: vitejii lui sunt prinși și arcurile zdrobite. Domnul este Dumnezeuul răsplătirilor și el răsplățește de bună seamă.

57. « Și voi îmbăta pe dregătorii și pe înțelepții lui, pe satrapii lui și pe căpeteniile lui, și pe vitejii lui, și vor adormi somnul cel de veci și nu se vor mai trezi », — zice împăratul al cărui nume este Domnul Savaot.

58. Așa grăiește Domnul Savaot! « Zidurile cele mari ale Babilonului vor fi dărâmate până la temelie și porțile cele înalte vor fi arse! » — Popoarele se tru-

desc pentru lucruri deșarte, și neamurile se străduiesc pentru foc! —

59. Porunca pe care proorocul Ieremia i-a dat-o lui Seraia, feciorul lui Neria, fiul lui Mahseia, când a plecat cu Sedechia în Babilon, în anul al patrulea al domniei lui. Și Seraia era cămăraș.

60. Atunci Ieremia a scris într'o carte toate nenorocirile care se vor năpusti peste Babilon, — toate cele ce erau să vină asupra Babilonului, —

61. Și i-a poruncit lui Seraia: « Când vei ajunge în Babilon, să îți minte și să citești toate cuvintele acestea,

62. Și să-i zici: « Tu, Doamne, ai amenințat locul acesta cu prăpădire, ca să nu mai fie nimeni într'însul: nici oameni, nici dobitoace, ci să fie deapururi pustiu! »

63. Și după ce vei sfârși de citit această carte, leagă de ea o piatră și o aruncă în mijlocul Eufратului,

64. Și spune: « Așa să se ducă la fund Babilonul și să nu se mai scoale din prăpădul pe care eu îl voi aduce peste el și să rămână fără vlagă! » — Aici se sfârșesc cuvintele lui Ieremia.

52.

Dărâmarea Ierusalimului și ducerea în robie a lui Sedechia. Templul este ars. Nabucodonosor onoară la Ribla pe cei mai de seamă din poporul țării. În anul al treizeci și șaptelea după ducerea în robie, Evil Merodach, împăratul Babilonului, scoate pe Ioachim din temniță și se poartă cu el omenește, punându-l să mănânce la masa împărătească.

1. Când s'a suit pe tron, Sedechia era de douăzeci și unu de ani, iar în Ierusalim a domnit unsprezece ani. Pe mama sa o chema Hamutal și era fiica lui Ieremia din Libna.

2. Și el a săvârșit fapte rele în ochii Domnului, precum a săvârșit Ioachim.

3. Din această pricină, mânia Domnului s'a întetit împotriva Ierusalimului și împotriva lui Iuda, încât el i-a aruncat din ochii săi. Și fiindcă Sedechia se răsculase împotriva împăratului din Babilon,

4. În anul al nouălea al domniei lui, în luna a zecea, în ziua a zecea, a pornit Nabucodonosor, împăratul Babilonului, împreună cu toată armata lui, împotriva Ierusalimului, pe care l-a împresurat și a ridicat împotriva-i val de pământ de jur-împrejur.

5. Și cetatea a stat împresurată până în anul al unsprezecelea al domniei regelui Sedechia.

6. Iar în luna a patra, în ziua a noua, s'a întepit foamea în cetate, și nu se mai găsea pâine pentru poporul țării.

7. Atunci a fost cucerită cetatea și toți oștenii au fugit și au ieșit noaptea din cetate, pe poarta dintre cele două ziduri de lângă grădina regelui, deși Caldeii erau împrejurul cetății, și au apucat înspre Araba.

8. Dar oștirea Caldeilor s'a luat după rege și l-a ajuns pe Sedechia în șesul Ierihonului, după ce întreaga sa oștire se împrăștiase.

9. Și au prins pe rege și l-au adus la împăratul Babilonului, la Ribla, în ținutul Hamatului, și acolo i-a rânduit pedeapsa.

10. Împăratul Babilonului a măcelărit pe feciorii lui Sedechia în ochii părintelui lor, așijderea și pe toți dregătorii lui Iuda i-a omorât în Ribla.

11. Lui Sedechia i-au scos ochii, l-au ferecat în lanțuri de aramă și l-au dus în Babilon, la împăratul Babilonului, și l-au aruncat în temniță, unde a stat până la moartea lui.

12. Iar în luna a cincea, în ziua a zecea a lunii, adică în anul al nouăsprezecelea al lui Nabucodonosor, împăratul Babilonului, Nebuzaradan, căpetenia gărzii împărătești și sfetnic al împăratului din Babilon, a venit la Ierusalim,

13. Și a dat foc templului Domnului și palatului domnesc și tuturor caselor din Ierusalim, și orice casă mare a ars-o cu foc.

14. Toată oștirea Caldeilor, care însoțea pe căpetenia gărzii împărătești, a dărâmat zidurile dimprejurul Ierusalimului.

15. Nebuzaradan, căpetenia gărzii împărătești, a dus în robie pe norodul care

rămăsese în cetate, pe fugarii cei care trecuseră la împăratul Babilonului, și norodul de rând.

16. Din sărăcimea țării, Nebuzaradan, căpetenia gărzii împărătești, a lăsat o parte ca podgoreni și muncitori de pământ.

17. Apoi Caldeii au sfărâmat columnele cele de aramă ale templului Domnului, temelile și marea de aramă din templul Domnului și toată arama au dus-o în Babilon.

18. De asemenea, au luat oalele, lopețile, cuțitele, ibricile de stropit și cupele și toate odoarele care se întrebunțau la slujba dumnezeiască.

19. Și căpetenia gărzii împărătești a mai luat: lighenele, mucările, ibricile de stropit, oalele, sfeșnicele, cupele și tale-rele, fie că erau de aur, ori de argint;

20. Cele două columne, marea și cei doisprezece boi de aramă pe care se sprijinea marea și pe care îi făcuse regele Solomon pentru templul Domnului, încât nu se mai putea cântări arama care intrase în aceste lucruri.

21. Columnele erau înalte de optsprezece coți fiecare, rotundul lor de doisprezece coți, grosimea de patru degete și pe dinlăuntru erau goale.

22. La capătul fiecăreia era un capitelu de aramă, înalt de cinci coți; de jur-împrejurul fiecărui capitelu era ca o horbotă cu rodii în întregime de aramă. Dar și columna a doua avea rodii.

23. Cu totul erau nouăzeci și șase de rodii, iar patru nu tocmai la vedere, deci o sută de rodii erau de jur-împrejurul horbotei.

24. Apoi căpetenia gărzii împărătești a luat pe arhiereul Seraia, pe Sofonie, al doilea preot, și pe trei dintre păzitorii de la praguri.

25. Atunci Nebuzaradan, căpetenia gărzii împărătești, a luat din cetate o căpetenie ostășească, mai mare peste ostași, șapte oameni slujitori ai regelui, care se aflau în cetate, pe scriitorul căpeteniei oștirii însărcinat să înscrie pentru oștire poporul țării, precum și șasezeci de oameni din poporul țării, care se aflau atunci în cetate,

26. Și i-a dus la Ribla, la împăratul Babilonului,

27. Și împăratul Babilonului i-a omorât în Ribla, în ținutul Hamatului. Astfel Iuda a fost dus din patria sa în robie!

28. Iată și numărul celor pe care Nabucodonosor i-a luat robi: în anul al șaptelea al domniei lui, a luat trei mii și douăzeci și trei de Iudei;

29. În anul al optsprezecelea al domniei lui Nabucodonosor, a luat din Ierusalim opt sute treizeci și două de suflete;

30. În anul al douăzeci și treilea al domniei lui Nabucodonosor, Nebuzardan, căpetenia gărzii împărătești, a dus în robie șapte sute patruzeci și cinci de suflete. Cu toții: patru mii și șase sute.

31. Iar în anul al treizeci și șaptelea, după ducerea în robie a lui Ioachim, regele lui Iuda, în luna a douăsprezecea, în ziua a douăzeci și cincea, Evil Merodah, împăratul Babilonului, în anul suirii sale pe tron, s'a îndurat de Ioachim, regele lui Iuda, și l-a scos din temniță,

32. Și i-a grăit prietenește, și tronul lui a fost pus mai sus decât tronul regilor care se aflau atunci robi la el în Babilon.

33. Apoi i-a schimbat hainele lui de temniță, și a mâncat la masa împăratului în toate zilele vieții lui.

34. Și tainul lui — tain neîntrerupt — i s'a dat de la curtea împăratului Babilonului, zilnic, în toată viața lui, până la moarte.

PLÂNGERILE LUI IEREMIA

I.

Plângerea întâia.

Cetatea Ierusalimului, pustie, caută mângâiere. Sionul cere răzbunare de la Domnul împotriva dușmanilor.

1. O, cum a rămas pustie, cetatea cea cu mult norod! Ajuns-a ca o văduvă, cea mai vestită dintre popoare; doamna cetăților ajuns-a birnică!

2. Noaptea plânge necontenit cu lacrimi pe obraz și dintre toți câți o iubeau, nici unul n'o mai mângâie; toți prietenii ei și-au călcat credința și au ajuns vrăjmași.

3. Iuda a plecat aiurea din pricina împilării și de muncă grea; el sălășluște printre păgâni și nu are tihnă. Toți prigonitorii lui l-au prins la strâmtoare.

4. Drumurile care duc spre Sion sunt jalnice, fiindcă nimeni nu mai vine la praznice. Toate porțile sunt pustii; preoții ei suspină; fecioarele sunt duse în robie și ea este amărită.

5. Vrăjmașii ei sunt biruitori, dușmanii ei sunt plini de voie bună; căci Domnul a mahnit-o, din pricina multelor ei păcate; iar feciorii ei au fost

siliți să plece în robie, înaintea cuccitorului.

6. Astfel, fiica Sionului și-a irosit toată strălucirea! Principii ei sunt ca berbecii care nu au pășune, și fug sleiți de puteri de dinaintea prigonitorului.

7. Cetatea Ierusalimului își aduce aminte în restriștea și în zbuciumul ei de toată strălucirea pe care o avea în trecutele vremuri. Acum însă, când poporul a căzut în mâna vrăjmașului și când nimeni nu-i vine într'ajutor, dușmanii ei se uită la ea și râd de prăbușirea ei.

8. Ierusalimul a păcătuit greu, pentru aceasta a ajuns privesite de groază; toți cei ce-l slăveau îl disprețuesc, căci i-au văzut goliциunea, iar el suspină și-și ascunde fața.

9. De poala veșmântului stă lipită necurătenia, căci la sfârșitul lui el nu s'a gândit. S'a prăbușit în chip uluitor și n'are pe nimeni care să-l mângâie! «Vezi, Doamne, obida mea, căci vrăjmașul biruește!»

10. Dușmanul și-a întins mâna la toate podoabele. Văzut-a pe păgâni intrând în templu, neamuri pentru care ai dat poruncă: «Să nu intre în obștia ta!»

11. Tot poporul suspină căutând pâine, și-și dă odoarele pentru demâncare, ca să-și țină viața. — «Vezi, Doamne, și ia aminte cum am ajuns să fiu disprețuit!»

12. «Nu vă înduiosați voi care treceți pe cale? Uitați-vă încoace și vedeți dacă este vre-o durere ca durerea mea care mă copleșește și cu care Domnul m'a împovărat în ziua pâlării mâinii sale!

13. Foc a trimis de sus în oasele mele și m'a smerit, cursă a întins picioarelor mele și m'a dat înapoi; m'a pustiit și m'a vlăguit!

14. Legat a fost de mâna lui jugul păcatelor mele; greu împletite, ele atârnă pe grumazul meu; sfărâmat-a puterea mea și m'a dat în mâna celor care sunt mai puternici decât mine.

15. Spulberat-a Domnul pe toți vitejii mei din mijlocul meu; el a chemat adunare de sărbătoare împotriva mea, ca să nimicească pe voinicii mei. Stăpânul a toate a strivit ca în teasc pe fecioara, fata Iudei.

16. Pentru acestea, eu plâng mereu; din ochii mei izvorăsc lacrimi, căci de parte de mine este mângâietorul, cel ce mă îmbărbăta. Feciorii mei cu toții au fost dați pieirii, căci dușmanul avut-a biruință. »

17. Sionul a întins mâinile sale, dar nu e nici un mângâietor! Domnul a dat poruncă tuturor vrăjmașilor lui Iacob să-l împresoare. Ajuns-a Ierusalimul înaintea ochilor lor ca o grozăvie.

18. Drept este Domnul, căci împotriva poruncilor lui m'am răzvrătit. Luați aminte, voi toate popoarele, și vedeți obida mea: fecioarele mele și feciorii mei au fost duși în robie.

19. Strigat-am către iubiții mei, dar ei m'au înșelat; preoții și bătrânii mei au pierit în cetate, căutând hrană, ca să-și scape viața.

20. Vezi, Doamne, cât sunt de strâmtorât! Lăuntru meu se zbcuimă. Inima mea se zvârcolește în trupul meu, pentru că m'am răzvrătit. Afară, sabia seceră pe feciorii mei, iar în cetate pustiește moartea.

21. Ascultă suspinul meu, căci n'am pe nimeni mângâietor! Toți dușmanii mei știu de nenorocirea mea și se bucură

că tu te-ai purtat așa cu mine. Adă și peste ei ziua pe care ai făgăduit-o și să ajungă și ei ca mine!

22. Toată fărădelegea lor să vină înaintea ta și să le faci lor precum mi-ai făcut și mie, pentru toate păcatele mele! Căci multe sunt suspinele mele și inima mea bolește.

2.

*Plângerea a doua.
Nimicirea Ierusalimului.*

1. O, cum a acoperit cu nori Domnul, întru mânia sa, pe fiica Sionului! Din cer a trântit pe pământ slava lui Israil și în ziua mâniei sale nu și-a adus aminte de așternutul picioarelor sale.

2. Domnul a nimicit fără milă toate sălașele lui Iacob; întru întărătarea urgiei sale doborât-a la pământ întăriturile fiicei lui Iuda; făcutu-le-a una cu pământul, pângărit-a împărăția și pe voezii ei.

3. Intru aprinderea mâniei sale, a zdrobit toată puterea lui Israil; înaintea dușmanului și-a tras dreapta sa înapoi. Aprins-a în Iacob un pârjol care pârjolește de jur-împrejur.

4. El a încordat arcul său ca un dușman; el s'a aștinut cu dreapta sa ca un protivnic; el a făcut praf tot ce desfăta ochiul, în cortul fiicei Sionului; vărsat-a mânia sa, ca o văpaie.

5. Stăpânul s'a arătat ca un dușman: nimicit-a pe Israil, a șters toate palatele lui și i-a dărâmat întăriturile; iar peste fiica lui Iuda a grămădit jale peste jale.

6. Culcat-a la pământ ca pe o vie cortul său; pustiit-a locul adunărilor sale de prăznuire; curmat-a Domnul, în Sion, adunările și Sâmbăta și-a lepădat, în iuțimea mâniei sale, și pe rege și pe preot.

7. Scărbitu-s'a Domnul de jertfelnicul său, pângărit-a sfântul său locaș; dat-a în mâna dușmanului zidurile templului prăznuirilor sale; dușmanii au chiuit în templul Domnului ca în zi de praznic.

8. Socotința Domnului a fost ca să surpe zidul fiicei Sionului, de aceea întins-a funia și n'a tras înapoi mâna sa, până ce nu l-a nimicit. Cufundat-a în

jale zidul și valul de dinaintea lui. Jalnică e dărăpănarea lor!

9. Porțile ei au intrat în pământ, zăvoarele lor le-a stricat și le-a sfărâmat; regele ei și voevozii sunt pribegi printre păgâni. Legea sfântă nu mai este; chiar profeții nu mai află nici o descoperire de la Domnul.

10. Stau la pământ și tac bătrânii fiicei Sionului; în cap și-au presărat țărână și s'au încins cu sac; iar fecioarele Ierusalimului țin capetele lor plecate spre pământ.

11. Ochii mei se sfârșesc de plâns, lăuntru meu arde ca văpaia, fierea mea se varsă pe pământ din pricina prăbușirii fiicei poporului meu, din pricina copiilor și a pruncilor care mor de foame, în piețele cetății.

12. Ei strigă către maicile lor: «Unde este pâine, unde este vin?» Și cad sleiți, ca doborâți de sabie, în piețele cetății, și își dau duhul la sânul maicilor lor.

13. Cu ce vorbe să te ogoesc? Ce asemănare să-ți găsec, fiica Ierusalimului? Cu cine să te pun alături, ca să pot să te mângâi, o, fecioară, fiica Sionului? Căci nețarmurit, ca marea, este prăpădul tău! Cine să te tămăduiască?

14. Profeții tăi și-au profețit minciuni și înșelăciuni și nu și-au dat pe față vina ta, ca să întoarcă de la tine robia ta, ci și-au arătat vedenii înșelătoare și aducătoare de piere.

15. Bat la tine din palme toți drumeții, flueră și clatină din cap, în pofida fiicei Ierusalimului: «Aceasta este oare cetea pe care o numeau cununa frumuseții, bucuria lumii?»

16. La tine cască gura lor toți protivnicii tăi, flueră, scrâșnesc din dinți și zbiră: «L-am mâncat! Da! Aceasta este ziua pe care am așteptat-o! Am ajuns-o! Am trăit-o!»

17. Domnul a făcut ceea ce-și pusese de gând să facă, și a adevărat cuvântul său cu care el ne amenința de multă vreme: el a nimicit fără de milă, dat-a prilej de bucurie dușmanilor tăi și a semețit pe protivnicii tăi.

18. Strigă tare către Domnul, tu fecioară, fiică a Sionului! Să curgă lacrimile tale ca un pârâu, ziua și noaptea;

nu te lăsa odihnei; ochiul tău să nu conținească!

19. Scoală și te jeleşte în ceas de noapte, la începutul străjilor nopții; inima ta varsă-o ca apa înaintea feței Domnului! Spre el ridică-ți mâna pentru viața pruncilor tăi, care se prăpădesc de foame la colțul tuturor ulițelor.

20. Vezi, o, Doamne, și te uită cui i-ai mai făcut așa! Să mănânce femeile rodul pântecelui lor, pe copiii pe care îi alintă? Să fie uciiși în templul Domnului preotul și profetul!

21. Stau culcați jos, pe uliți, tânăr și bătrân. Fecioarele și feciorii mei căzut-au de sabie. Ucisu-i-ai în ziua urgiei tale, măcelăritu-i-ai fără îndurare.

22. Chemat-ai ca în zi de prăznuire pe toți cei ce, de jur-împrejur, mă îngrozeau. Și în ziua mâniei Domnului n'a fugit și n'a scăpat nici unul dintre cei pe care i-am alintat și i-am crescut; pe toți i-a omorât dușmanul!

3.

Plângerea a treia. Nădejde și mângâiere.

1. Eu sunt omul care am simțit nenorocirea sub vârga aprinderii lui.

2. El m'a mântuit și m'a băgat în inima întunerului, și nu la lumină.

3. Da, împotriva mea el întoarce și iar întoarce, în toată vremea, mâna sa.

4. Vestejit-a trupul meu și pielea mea; sfărâmat-a oasele mele.

5. Zid a ridicat împotriva mea și m'a înecat cu fiere și cu necaz.

6. Cufundatu-m'a în beznă, ca pe morții cei din veac.

7. M'a împrejmuit cu zid, de n'am pe unde să ies; îngreuiat-a lanțurile mele;

8. Oricât aş striga și aş răcni, el nu aude rugăciunea mea fierbinte.

9. El a împrejmuit cărările mele cu bolovani și a întortochiat potecile mele.

10. Urs care mă pândește, așa a ajuns el pentru mine, leu care stă gata să sară din ascunzătoare.

11. El m'a abătut din drum și m'a sfâșiat, m'a năpustit;

12. El a încordat arcul și m'a pus țintă pentru săgeata lui.

13. Infipt-a în rărunchii mei toate săgețile pe care le-a avut în tolbă.

14. Ajuns-am de râs în fața tuturor popoarelor, cântecul lor de râs de fiecare zi.

15. El m'a săturat de amărăciuni, adăpatu-m'a cu pelin;

16. Mi-a dat să sfărâm pietriș cu dinții și m'a tăvălit în cenușă.

17. Tu ai răpit pacea sufletului meu, uitat-am fricirea,

18. Și am zis: «S'a dus puterea vieții mele și nădejdea mea în Domnul!»

19. Adu-ți aminte de obida mea și de zbuciumul meu; nu mai știu decât de amărăciune și de otravă!

20. Impovărat de amintiri, sufletul meu se încovoia în mine.

21. Dar iată ce anume îmi amintesc și încotro merge nădejdea mea:

22. Milele Domnului nu s'au sfârșit, milostivirile lui sunt nesecate.

23. În fiecare dimineață sunt altele, mare este purtarea ta de grijă!

24. Partea mea este Domnul, a zis sufletul meu, pentru aceasta voi nădăjdui într'însul.

25. Bun este Domnul pentru acei ce nădăjduesc în el, pentru omul care-l caută.

26. Bine este să aștepti în tăcere ajutorul Domnului.

27. Bine este pentru om să poarte jugul din tinerețe-i;

28. Să stea laoparte în tăcere, dacă Domnul i l-a pus pe grumaji;

29. Să sărute pulberea cu buzele lui: poate mai este nădejde!

30. Să-i întindă obrazul spre lovire și să se sature de ocară!

31. Căci Domnul nu aruncă pe om, de veci,

32. Ci el pedepsește și se milostivește după mulțimea milelor sale;

33. Și nu de bună voie umflește și pedepsește pe fiii oamenilor.

34. Când călcăm în picioare pe toți robii țării,

35. Când încovoiem dreptatea aproapei înaintea feței Celui Prea Înalt;

36. Când jăfuim de dreptul lui pe

un om, oare Domnul nu vede toate acestea?

37. Cine a zis și s'a făcut, fără ca Domnul să fi poruncit?

38. Nu iese oare din gura Celui Prea Înalt binele ca și răul?

39. Dece să suspinăm toată viața și să ne plângem păcatele?

40. Să cercetăm cărarea noastră și să ne ispitim și să ne întoarcem cu pocăință la Domnul!

41. Să ridicăm inimile și mâinile noastre către Dumnezeu cel ce este în ceruri!

42. Noi am păcătuit și ne-am răzvrătit și tu nu ne-ai iertat.

43. Tu te-ai înveșmântat în mânia și ne-ai urmărit; tu ai secerat fără cruțare.

44. Te-ai învăluit în nori, ca să nu treacă nici o rugăciune până la tine.

45. Tu ai făcut din mine măturătură și gunoi, în mijlocul popoarelor.

46. Toți dușmanii noștri au căscat gura împotriva noastră;

47. De spaimă și de groapă am avut parte, de pustiire și de nimicire.

48. Șiroaie de lacrimi lăcrămează ochiul meu, din pricina prăpădului fiicei Sionului.

49. Ochiul meu varsă lacrimi fără încetare, fiindcă n'are răgaz,

50. Până ce Domnul să se uite în jos și să privească din ceruri.

51. Din pricina fiicelor cetății mele, tot ce vede ochiul meu mă sfâșie.

52. Ca pe o pasăre m'au vânat, fără cuvânt, vrăjmașii mei,

53. Au prăbușit în groapă viața mea, și cu pietre au azvârlit în mine.

54. Ape năvăleau peste capul meu și cugetam: «Sunt pierdut!»

55. Atunci chemat-am numele tău, Doamne, din adâncul prăpăstiei.

56. Tu ai auzit glasul meu: «Nu astupa urechea ta, la suspinul meu și la strigătul meu!»

57. Tu mi-erai aproape în ziua când te-am strigat și ai zis: «Nu te teme!»

58. O, Doamne, tu ai judecat pricina mea, tu ai mântuit viața mea!

59. Văzut-ai, Doamne, apăsarea mea, ajută-mi și-mi fă dreptate!

60. Tu ai văzut toată setea lor de

răzbuinare, toate planurile lor împotriva mea!

61. Auzit-ai toate ocările lor, o, Doamne, toate chibzuirile lor împotriva mea!

62. Cuvintele protivnicilor mei și gândul lor ascuns sunt deapururi împotriva mea!

63. Privește: ori de stau, ori de se scoală, eu sunt pricina răsului lor!

64. Răsplătește-le, Doamne, după faptele mâinilor lor!

65. Orbește inima lor! Blestemul tău să cază peste ei!

66. Urmărește-i cu mânie și stârpește-i de sub cerul tău, Doamne!

4.

Plângerea a patra.

Impresurarea Ierusalimului.

1. O, cum s'a înnegrit aurul, cum și-a schimbat fața aurul cel mai lămurit! Sfintele tale pietre au fost aruncate în colțurile tuturor ulițelor!

2. Feciorii Sionului, cei mai de seamă, altădată cântăriți cu aur, cum au ajuns să fie prețuiți ca vasele de lut, lucru de mână de olar!

3. Chiar și șacalii dau țâțele lor, ca puii lor să sugă, dar fiica poporului meu ajuns-a crudă, ca struții, în pustie.

4. De sete, limba pruncului ce suge i s'a lipit de cerul gurii; copiii cer pâine, dar nimeni nu le-o întinde.

5. Cei care mâncau odinioară mâncări alese cad de foame pe uliți; cei care au fost crescuți în porfiră stau culcușiți în gunoaie.

6. Căci păcatul fiicei poporului meu a fost mai mare decât fărădelegea Sodomei, prăbușită într'o clipă, nu de mână omenească.

7. Principii ei erau mai strălucitori decât zăpada, mai albi decât laptele; trupul lor era trandafiriu ca mărgeanul; înfățișarea lor era mândră ca safirul.

8. Dar acum chipul lor a ajuns mai negru decât funinginea; pe uliți nu-i mai cunoști; pielea lor s'a zbârcit pe oase, s'a uscat ca o coajă de copac.

9. Mai fericiți au fost cei uciși de sabie, decât cei secerăți de foame și decât cei

ce se prăpădesc încet, doborâți de lipsa roadelor de pe câmp.

10. Cu mâinile lor, femeii duioase și-au fiert copiii, ca să se hrănească, în vremea căderii fiicei poporului meu.

11. Sfârșit-a Domnul oțărirea sa, vârsat-a pe deplin mânia sa și în Sion a aprins un foc, care a mistuit temelile lui.

12. Niciodată n'ar fi crezut împărații pământului și toți locuitorii lumii, laolaltă, că impresurătorii și dușmanii vor intra cândva pe porțile Ierusalimului!

13. Ci s'a întâmplat din pricina păcatelor profetilor și a fărădelegilor preoților, care au vârsat în mijlocul Ierusalimului sângele celor drepti!

14. Pe uliți umblau în neștire ca niște orbi, pătați de sânge, că nimeni nu se putea atinge de veșmintele lor.

15. «Păziți-vă! Un necurat!» strigă lumea după ei. «Fugiți, laoparte, nu vă atingeți de ei!» Și dacă fugeau și rătăceaua năuci, chiar și păgânii la care fugiseră ziceau: «Să nu mai stea aici!»

16. Mânia Domnului i-a risipit și el nu se mai uită la ei. Pe preoți nu-i mai cinsteau, pe bătrâni nu-i mai cruțau.

17. Și ochii noștri slăbesc și se sting așteptând ajutor zadarnic! Din turnurile noastre de strajă ne-am tot uitat departe, spre un popor al cărui ajutor nu mai venea.

18. Ei pândeau toți pașii noștri, așa încât nu mai puteam să umblăm prin piețele noastre. Sfârșitul nostru se apropia, zilele noastre erau pe fund. Intr'a-devăr, ne venise sfârșitul!

19. Urmăritorii noștri erau mai iuți decât vulturii cerului; ne vânau cu înverșunare prin munți, ne pândeau în pustie.

20. Suflarea vieții noastre, unsul Domnului, a fost prins în groapa lor, acela despre care noi ziceam: «La umbra lui viețui-vom printre popoare!»

21. Bucură-te și tresaltă, fiica Edomului, tu care locuiești în pământul Uț! Și pe la tine va trece cupa; te vei îmbăta și îți vei arăta goliciumea!

22. Pedeapsa fărădelegii tale, o, fiică a Sionului, s'a sfârșit; el nu te va mai

duce în robie. Dar el cercetează păcatele tale, o, fiică a Edomului și dă pe față fărădelegile tale!

5.

Plângerea a cincea.

Rugăciunea profetului Ieremia.

1. Adu-ți aminte, Doamne, de ceea ce ni s'a întâmplat nouă, uită-te și vezi ocara noastră!

2. Moștenirea noastră a căzut în mâna streinilor, casele noastre în mâna celor de alt neam.

3. Am ajuns orfani, fără de tată, și mamele noastre ca văduvele.

4. Bem apa noastră cu parale, lemnele noastre le luăm cu plată.

5. Impilătorii stau pe grumajii noștri și deși suntem vlăguiți, n'avem parte de odihnă.

6. Intindem mâna spre Egipt și către Asiria ca să avem pâine să ne săturăm.

7. Părinții noștri au greșit și nu mai sunt, dar noi ducem fărădelegile lor.

8. Stăpânii noștri sunt robi, și nimeni nu ne scoate din mâna lor.

9. Primejduindu-ne viața agonisim pâinea noastră, în fața săbiei care ne amenință din pustie.

10. Pielea noastră arde ca un cuptor de fierbințeala frigurilor foamei.

11. Ei au batjocorit femeile din Sion, fecioarele din cetățile lui Iuda.

12. Principii au fost spânzurați și la obrazul bătrânilor nimeni nu s'a mai uitat.

13. Feciorii învârtesc la râșniță și copilandrii se poticnesc sub povara sarcinilor de lemne.

14. Bătrânii nu se mai adună la poartă și cei tineri nu mai cântă din alăută.

15. S'a dus veselia inimii noastre, jocul nostru s'a schimbat în jale.

16. Căzut-a cununa de pe capul nostru; vai nouă, căci am păcătuit!

17. Și inima noastră e bolnavă și se întunecă ochii noștri,

18. Când vedem muntele Sionului că a rămas pustiu și vulpile cutreeră pe el!

19. Tu, Doamne, stai deapururi în jilțul tău, și împărăția ta în neam de neam!

20. De ce ne uiți tu de istov și ne părăsești atât de lungă vreme?

21. Întoarce-ne către tine și ne vom întoarce; înnoește zilele noastre ca în vremea cea de demult!

22. Sau ne-ai lepădat cu totul și te-ai mâniat și nu vrei să te mai împaci cu noi?

PROFETUL IEZECHIL

1.

Domnul cheamă pe Iezechil la lucrarea profetică. Arătarea chipului slavei Domnului.

1. În anul al treizecilea, în luna a patra, în ziua a cincea a lunii, pe când eram în mijlocul obștiei duse în robie la fluviul Chebar,

2. Adică în ziua a cincea a lunii, în anul al cincilea al robirii regelui Ioachim, mi s'au deschis cerurile și văzui vedenii de la Domnul.

3. Atunci a fost cuvântul Domnului către Iezechil, fiul lui Buzi, preotul, în țara Caldeilor, la fluviul Chebar, și acolo a fost mâna Domnului peste mine.

4. Și iată ce mi s'a arătat: O vifornită venea dinspre miez-noapte, un nor mare, un foc strălucitor, care vărsa strălucire în juru-i, iar din mijlocul lui se arăta un punct luminos ca electrul băgat în văpaie.

5. Și din mijloc am văzut chipurile a patru fiare. Și iată care erau chipurile lor: ele aveau chip de om.

6. Fiecare avea patru fețe și fiecare avea patru aripi;

7. Fiarele aveau picioarele drepte și rotunde și scânteiau ca arama strălucitoare, iar aripile lor erau sprintene.

8. Și mâini de om ieșeau de tuspatru părțile de sub aripi, și fețele lor, și aripile celor patru,

9. Ale căror aripi se atingeau una de alta — nu se întorceau când mergeau, ci fiecare fiară mergea întins înainte.

10. Iată și făptura fetelor lor. Tuspatri aveau în față chip de om, la dreapta chip de leu, la stânga chip de taur, iar la spate chip de vultur.

11. Tuspatri aveau aripile întinse în sus, două se atingeau una de alta, iar cu două își acopereau trupurile lor.

12. Și fiecare mergea întins înainte și încotro le mâna Duhul într'acolo se și îndreptau, iar când mergeau nu se întorceau.

13. Și între fiare era ceva care semăna cu cărbunii aprinși, semăna cu niște lumini, care tot umblau printre fiare, și focul strălucea, și focul scăpăra ca fulgerul.

14. Și fiarele alergau încoace și încolo, întocmai ca scăpărățile de fulger.

15. Și m'am uitat la fiare și iată că jos lângă tuspatri fiarele erau patru roate.

16. Și chipul și făptura roatelor semănau cu un crisolit, și toate aveau aceeași asemănare: chipul și făptura lor erau ca o roată îmbucată într'alta.

17. Ele se îndreptau în mers în câte tuspatri părțile, iar când mergeau nu se întorceau.

18. Obezile lor erau ridicate la o înălțime înfricoșată, și obezile erau umplute cu ochi de jur-împrejur. Și așa erau tuspatri.

19. Când fiarele porneau, porneau și roatele de lângă ele, și când fiarele se ridicau de pe pământ, se ridicau și roatele.

20. Și ori încotro le mâna pe ele Duhul, într'acolo se și îndreptau și se ridicau, și roatele împreună cu ele, fiindcă Duh de viață era în roate.

21. Când porneau fiarele, porneau și roatele, și când se opreau fiarele, se opreau și roatele, când se ridicau ele, se ridicau și roatele, fiindcă Duh de viață era în roate.

22. Iar deasupra capetelor fiarelor era ceva tare ca bolta cerului, care semăna cu cleștarul care-ți lua ochii — întins deasupra peste capetele lor.

23. Și sub această boltă cerească se întindeau aripile lor unele spre altele,

și fiecare fiară avea câte două aripi cu care își acopereau trupurile lor.

24. Și când porneau ele, azeaua făl-făitul aripilor, ca un vuet de ape mari, ca glasul celui Atotputernic, ca un huet, ca huetul unei oștiri; iar când se opreau, lăsau aripile în jos.

25. Și în timp ce se opreau și își lăsau aripile în jos, răsunetul se azeua pe bolta cerului, care era deasupra capetelor lor.

26. Iar pe bolta cerului, care era deasupra capetelor lor, era ceva care semăna cu safirul, era ceva ca un tron de împărat, iar pe el ședea, deasupra, ca un chip de om.

27. Și înlăuntru și de jur-împrejur am văzut ceva ca focul, ceva ca electrul, pe cât arătau coapsele lui și mai sus, apoi am văzut ceva ca focul pe cât arătau coapsele și mai jos, iar de jur-împrejurul lui strălucire.

28. Ca de curcubeu care se arată în nouri pe vreme de ploaie. Așa era strălucirea lui de jur-împrejur. Era azeua chipul slavei Domnului. Și când am văzut-o, am căzut cu fața la pământ și am auzit o voce a unuia care-mi grăia.

2.

Domnul trimite pe Iezechil să propove-duiască lui Israil cel dus în robie.

1. Și-mi zise: « Fiul omului! Scoală-te în picioare ca să vorbești cu tine! »

2. Și pe când el vorbea cu mine, Duhul lui Dumnezeu intră în mine și mă ridică în picioare, și eu ascultai pe cel care grăia cu mine,

3. Și-mi spuse: « Fiul omului! Iată că te voi trimite către neamul lui Israil, neam de oameni răzvrățiți, care s'au răzvrătit și au păcătuit, și ei și părinții lor, împotriva mea până în ziua de acum.

4. Deci te trimit către feciori îndrăzneți și cu inima împietrită, cărora să le grăiești: « Așa zice Domnul Dumnezeu! »

5. Și ori de te vor asculta, ori de nu te vor asculta, fiindcă ei sunt neam de răzvrățiți, să știe că tu ești prooroc în mijlocul lor.

6. Și tu, fiul omului, nu te teme de ei și de cuvintele lor nu te îngrozi, cu toate

că vei fi înconjurat de spini și de mărarci și vei locui în mijlocul scorpionilor. De cuvintele lor să nu te înspăimânți și la vederea lor să nu te înfricoșezi, fiindcă ei sunt neam de răzvrățiți.

7. Dar tu tot să le grăiești cuvintele mele, ori de te vor asculta, ori de nu te vor asculta, fiindcă sunt îndărătnici.

8. Și tu, omul, ascultă ceea ce eu îți grăiesc ție și nu fi îndărătnic ca neamul cel îndărătnic. Deschide gura și mănâncă ceea ce eu îți voi da.»

9. Și când m'am uitat, iată că și înținsese mâna spre mine, iar în mână avea o carte,

10. Pe care mi-a deschis-o, scrisă și pe o parte și pe alta, și anume cu plângeri, tânguiri și jălani.

3.

Insuflarea profetului pentru lucrarea dumnezeiască. Iezechil în mijlocul celor duși în robie.

1. Și-mi zise: « Fiul omului! Mănâncă ceea ce vei găsi dinaintea ta! Mănâncă această carte, apoi du-te și propovăduiește casei lui Israel! »

2. Și deschisei gura și el îmi dădu să mănânc cartea aceasta,

3. Și-mi zise: « Fiul omului! Pântecele tău să mănânce și lăuntru tău să se umple de cartea aceasta pe care ți-o dau! » Și eu am mâncat-o și era în gura mea atât de dulce ca mierea.

4. Și-mi zise iarăși: « Fiul omului! Du-te la casa lui Israel și-i grăiește cuvintele mele,

5. Fiindcă nu ești trimis la un popor strein, cu limbă neînțeleasă și cu grai de nepriceput, ci către casa lui Israel,

6. Și nici la popoare multe cu limbă neînțeleasă și cu grai nepriceput, ale căror cuvinte nu le-ai pricepe, dar de te-aș trimite la ele, tot te-ar putea pricepe.

7. Și casa lui Israel nu va vrea să te asculte, fiindcă pe mine nu vor să mă asculte, căci întregă casa lui Israel are fruntea încrunțată și inima împietrită.

8. Pentru aceasta voi împietri chipul tău ca și chipurile lor, și fruntea ta întocmai ca frunțile lor;

9. Ca diamantul, mai tare decât stânca, așa voi împietri fruntea ta! Nu te teme și în fața lor nu te înspăimânta, căci neam de răzvrățiți sunt ei! »

10. Și-mi mai zise: « Fiul omului! Prinde cu inima și ascultă cu urechile tale, toate cuvintele pe care ți le voi grăi.

11. Hai, du-te în robie, lângă feciorii poporului tău, și le grăiește și le propovăduiește: « Iată ce zice Domnul Dumnezeu... ori de te vor asculta, ori de nu te vor asculta ».

12. Atunci m'a ridicat Duhul și am auzit la spatele meu un huruit mare ca de cutremur, când slava Domnului s'a înălțat din locul ei:

13. Fășăitul aripilor care se atingeau una de alta, huruțul roatelor și vuetul surd al cutremurului.

14. Și Duhul mă ridică și mă duse în zbciumul dnhului meu, în vreme ce mâna Domnului apăsa din greu peste mire.

15. Și am ajuns la cei duși în robie din Tel-Aviv, care sălășluiau pe fluviul Chebar, unde le era sălaşul, și am zăbovit acolo șapte zile înmărmurit.

16. Iar la capătul celor șapte zile, fost-a cuvântul Domnului către mine și mi-a zis:

17. « Fiul omului! Iată, te-am pus strajă peste casa lui Israel! Ascultă deci cuvântul care va ieși din gura mea și-l propovăduiește din partea mea!

18. Când voi osândi pe cel fără de lege și-i voi zice: « Vei muri! » și tu nu-l vei povățui și nu-i vei grăi, ca să abați pe păcătos din calea lui cea păcătoasă, ca să scape cu viață, și păcătosul va muri în păcatul lui, eu voi cere sângele lui din mâna ta.

19. Dar dacă tu vei sfătui pe cel păcătos și nu se va pocăi de păcatul lui și de viața lui păcătoasă nu se va lăsa, el va muri în păcatul lui, iar tu ți-ai mântuit sufletul tău.

20. Tot așa, când un om drept se va abate de la calea lui cea dreaptă și va săvârși un păcat, eu, atunci, îi voi pune înaintea piatră de poticneală și el va muri. Și fiindcă tu nu i-ai dat învățătura, el va muri în păcatul lui și toate faptele

bune pe care le-a făcut nu vor mai fi pomenite, iar eu voi cere sângele lui din mâna ta.

21. Și iarăși, dacă vei povățui pe cel drept să nu păcătuiască și el nu va păcătuia, atunci el va fi viu, iar tu care l-ai povățuit îți vei mântui sufletul.»

22. Și iarăși a fost mâna Domnului peste mine și mi- zis: «Scoală și ieși la câmp, căci acolo îți voi grăi!»

23. Și m'am sculat și am pornit la câmp, dar iată că acolo era slava Domnului, care mi se descoperise la fluviul Chebar. Și am căzut cu fața la pământ.

24. Și Duhul intră în mine și mă sculă în picioare. Și-mi grăi și-mi zise: «Du-te și te închide în casa ta!»

25. Iată, fiul omului, îți voi da funii cu care te voi lega, ca să nu mai ieși în mijlocul lor,

26. Și-ți voi lipi limba de cerul gurii, ca să rămâi mut și să nu le mai fii aspru propoveduitor, fiindcă ei sunt neam de răzvrățiți.

27. Iar când îți voi grăi, îți voi deschide gura ca să le spui: «Așa rostește Domnul Dumnezeu! Cine va vrea să mă auză, auză-mă, și cine nu va vrea să mă auză, să nu mă auză, fiindcă ei sunt neam iabraș.»

4.

Impresurarea Ierusalimului.

1. «Și tu, fiul omului, ia-ți o cărămidă și pune-o în fața ta și desemnează o cetate, Ierusalimul.

2. Impresoară-o, clădește un val împotriva ei, ridică meterezuri, așează oștire împotriva ei și berbeci de jur-împrejur.

3. Apoi ia-ți o sobă de fier și pune-o ca un zid de fier între tine și cetate, și îndreaptă-te cu fața spre ea, ca să fie cetatea împresurată și tu cel care o împresori. Acesta să fie semn pentru neamul lui Israel.

4. Și culcă-te pe stânga, și pe stânga pune păcatul casei lui Israel, și poartă păcatul lor atâtea zile cât vei sta culcat pe ea,

5. Fiindcă eu îți voi măsura ție, după anii păcatelor lor: o sută nouăzeci de zile, atâtea va trebui să porți păcatul casei lui Israel.

6. Și după ce le vei fi sfârșit, întoarce-te a doua oară pe dreapta și poartă păcatul casei lui Iuda patruzeci de zile, câte o zi de fiecare an.

7. Și să-ți îndreptți fața spre Ierusalimul cel împresurat, și cu mâna întinsă să profetești împotriva lui.

8. Și te voi lega cu funii, ca să nu te mai întorci de pe o parte pe alta, până când nu se vor sfârși zilele de împresurare.

9. Pentru aceasta, ia-ți grâu, orz, bob, linte, mei și măzărliche și pune-le într'un vas, și-ți fă pâine pentru câte zile vei sta pe partea aceea — trei sute nouăzeci de zile — ca să ai ce mânca.

10. Și hrana pe care o vei mânca, din vreme în vreme, să fie de douăzeci de sicli pe zi,

11. Iar apă să bei cu măsură, din timp în timp, o șesime dintr'un hin,

12. Și de mâncat să mănânci turtele cele de orz pe care să le coci, sub ochii lor, în spuză făcută din necurăție omească.

13. Și să le mai spui: «Intocmai așa vor mânca fiii lui Israel pâine spurcată printre noroadele printre care eu îi voi goni!»

14. Atunci eu am răspuns: «O, Doamne! Sufletul meu nu s'a spurcat niciodată, iar hoit și dobitoc sfâșiat nici n'am mâncat din tinerețile mele și până acum și nici carne spurcată n'a intrat în gura mea.»

15. Dar Domnul îmi zise: «Vezi! Ingăduit să-ți fie gunoiul de vită în loc de necurăția omească, și deasupra lui să coci tu pâinea ta!»

16. Și mi-a mai spus: «Omule, iată, eu trimit-voi foamete în Ierusalim și locuitorii, plini de spaimă, vor mânca pâinea cu cântarul și, îngroziți, vor bea apa cu măsură,

17. Ca să pătimească ei de foame și de sete, să se îngrozească unii de alții și din pricina păcatelor lor să se prăpădească.»

5.

Alt semn care să închipuiască împresurarea Ierusalimului.

1. «Și tu, fiul omului, ia o sabie ascuțită, pe care s'o întrebuințezi ca briciul de ras, cu care să-ți razi părul capului și barba; apoi ia un cântar și împarte părul tăiat.

2. O treime arde-o pe foc, în mijlocul cetății, când se vor sfârși zilele de împresurare, apoi ia o altă treime și bate-o cu sabia de jur-împrejurul cetății, iar cealaltă treime s'o împrăștia în vânt, și eu voi scoate sabia în urma ei.

3. Însă din părul acela, ia vreo câteva fire și leagă-le de poala hainei tale,

4. Apoi vreo câteva fire pe care să le arunci în mijlocul focului și să le arzi. De acolo va ieși foc pentru toată casa lui Israil.

5. Așa zice Domnul Dumnezeu: «Acesta este Ierusalimul! Pe el îl voi împrăștia în mijlocul popoarelor păgâne și-l voi înconjuura cu țări,

6. Fiindcă s'a împotrivit îndreptărilor mele și orânduirilor mele, și locuitorii au ajuns mult mai nelegiuți decât păgânii, mai mult decât țările învecinate: îndreptările mele le-au disprețuit și în orânduirile mele n'au vrut să umble.

7. De aceea așa rostește Domnul Dumnezeu: «Fiindcă ați ajuns mai protivnici decât păgânii, megieșii voștri, și în orânduirile mele nu umblați și îndreptările mele nu le făptuiți, și nici măcar nu vă purtați după datinele păgânilor cu care vă învecinați,

8. De aceea așa rostește Domnul Dumnezeu: «Iată și eu voi fi împotriva ta și voi adevări în mijlocul tău și în văzul păgânilor dreptatea mea.

9. Și din pricina închinării tale la idoli, îți voi pricinui ceea ce nu ți-am pricinuit și nu-ți voi mai pricinui vreodată:

10. Părinții vor mânca pe fiii lor în-lăuntrul tău și fiii vor mânca pe părinți, și te voi judeca aspru și ceea ce va mai fi rămas din tine, voi împrăștia în toate vânturile.

11. De aceea, viu sunt eu», — zice Domnul Dumnezeu, — «din pricină că tu ai

pângărit templul meu, cu toți idoli tăi și cu toată închinarea la grozăviile tale, de aceea și eu te voi arunca și ochii mei nu se vor mai milostivi de tine și nici eu nu te voi mai cruța.

12. O treime din tine să moară de ciumă și să se sfârșească de foame în mijlocul tău, o treime să cadă de sabie în jurul tău, și cealaltă treime o voi împrăștia în toate vânturile, iar în urma lor voi scoate sabia.

13. Așa se va sfârși urgia mea și-mi voi potoli mânia mea și mă voi răzbuna, ca să știi că eu, Domnul, am grăit așa întru răvna mea, când mi-am potolit mânia mea într'înșii.

14. Și te voi preface în morman de dărâmaturi, spre bătaia de joc a păgânilor, vecinii tăi, și a oricărui drumetș.

15. Și vei ajunge de batjocură și de răs, de pomină și de uluială, pentru păgânii cu care te învecinezi tu, când voi adevări judecata mea față de tine, întru aprinderea mâniei mele, cu aspre pedepse, — căci eu Domnul am grăit acestea, —

16. Când voi trimite împotriva ta săgețile cele cumplite ale foametei, care vor face prăpăd — săgeți pe care le voi trimite, ca să vă prăpădească și ca mai vărtos foametea să bântue la voi — și vă voi lipsi de orice sprijin de pâine.

17. Atunci voi trimite împotriva ta foametea și fiarele cumplite te vor lăsa fără copii, și ciumă și sânge se vor abate peste tine și sabie voi aduce împotriva ta. Eu, Domnul, am grăit acestea! »

6.

Vestirea altor pedepse crâncene pentru jărădelegile poporului.

1. Și iarăși a fost cuvântul Domnului către mine și mi-a spus:

2. «Omule! Caută cu fața spre munții lui Israil și proorocește împotriva lor,

3. Și le spune: «Munți ai lui Israil, ascultați cuvântul Domnului Dumnezeu! Iată ce rostește Domnul Dumnezeu împotriva munților, a dealurilor, a luncilor și a văilor: «Aduce-voi împotriva voastră sabie și voi nimici plaiurile voastre;

4. Jertfelnicele voastre vor fi pustiite și columnele închinete soarclui vor fi sfărâmate și pe ucișii voștri îi voi arunca în fața idolilor voștri,

5. Și hoiturile fiilor lui Israil le voi pune dinaintea idolilor voștri și ciolanele lor le voi împrăștia împrejurul jertfelnicelor voastre.

6. În toate așezările voastre, cetățile voastre vor fi dărâmate, dealurile voastre cu jertfelnice fără umbră de om, și într'adevăr jertfelnicele voastre vor fi dărâmate și pustiite și idoli voștri sfărâmați și nimiciți și columnele închinete soarelui sfărâmate, deci: lucrurile mâinilor voastre vor fi prăpădite!

7. Și vor cădea uciși în mijlocul vostru, ca să știți că eu sunt Domnul.

8. Și dacă vă voi lăsa o rămășiță de mântuiți din ascuțișul săbiei, printre păgâni, în țările cărora voi veți fi împrăștiați,

9. Și cei mântuiți își vor aduce aminte de mine, printre neamurile unde i-am dus robi, atunci când le voi zdrobi inima cea desfrânată, ce s'a răzlețit de mine, și ochii lor cei desfrânați după idoli lor, se vor scârbi de ei înșiși, din pricina fărâdelegilor pe care le-au săvârșit, și a tuturor grozăviilor lor,

10. Atunci vor cunoaște că eu sunt Domnul și n'am grăit zadarnic că le voi pricinui această nenorocire.»

11. Așa rostește Domnul Dumnezeu: «Bate din palme și bate din picioare și spune: O! Pentru toate cumplitetele ticăloșii ale casei lui Israil, să cadă de sabie, de foamete și de ciumă:

12. Cel de departe să moară de ciumă, cel de aproape să cadă de sabie, iar cel ce a mai rămas și va fi scăpat să moară de foamete, și așa îmi voi fi potolit mânia mea într'înșii.

13. Și într'acest chip să cunoască ei că eu sunt Domnul, când morții lor vor zăcea în mijlocul idolilor lor, împrejurul jertfelnicilor lor pe orice colină înaltă, pe orișice pisc de munte și sub orișice copac verde și sub orișice stejar frunzos, pe orișunde au adus ei jertfă cu miros de bună mireasmă pentru toți idoli lor.

14. Și-mi voi întinde mâna mea împotriva lor și toată țara o voi preface

în pustietate și în loc neumblat până la Ribla, în toate sălașurile lor, ca să știți ei că eu sunt Domnul.»

7.

Vine sfârșitul! Nenorocire și groază!

1. Și a fost cuvântul Domnului către mine și mi-a zis:

2. «Și tu, fiul omului, spune: «Așa rostește Domnul Dumnezeu către pământul lui Israil: «Vine sfârșitul! Sfârșitul vine pentru cele patru laturi ale pământului!

3. Și acum vine sfârșitul pentru tine și voi slobozi mânia mea împotriva ta, și te voi judeca după faptele tale și voi grămădi peste tine toate urciunile tale,

4. Așa încât ochiul meu să nu mai fie îndurător și eu să nu te mai cruț, ci îți voi răsplăti după faptele tale, ca să se vadă că ticăloșiile tale sunt în mijlocul tău și să cunoașteți că eu sunt Domnul.»

5. Căci așa zice Domnul Dumnezeu: «Iată vine nenorocire peste nenorocire,

6. Vine sfârșitul! Vine sfârșitul, se deșteaptă împotriva ta! Iată-l că vine!

7. Sfârșitul vine, locuitor al țării! Vine cununa, ziua răzmiriței războiului se apropie și nu chioatele pe munți!

8. Și acum îmi voi răsturna mânia mea peste tine și iuțimea mea voi vărsa-o toată peste tine și te voi judeca după faptele tale și voi prăvăli peste tine toate ticăloșiile tale,

9. Și ochiul meu nu se va mai îndura de tine și nu te voi mai cruța, ci îți voi răsplăti după ticăloșiile tale, care se săvârșesc în mijlocul tău, ca să cunoști că eu sunt Domnul care lovește.

10. Iată ziua! Iată vine! Vine cununa! Toiagul înflorește, trufia înfrunzește!

11. Silnicia crește, ca să se facă toiagul fărâdelegii. Dar nu va rămânea nimic și nici din mulțimea lor, și nici din zarva lor și nu vor avea nici o strălucire!

12. Vremea vine! Ziua este aproape! Cumpărătorul să nu se bucure și vânzătorul să nu se întristeze, căci urgia va veni peste toată mulțimea,

13. Iar vânzătorul nu va mai ajunge stăpân pe lucrul vândut, chiar de ar mai fi în viață, căci profeția este împotriva întregii mulțimi care nu va veni înapoi și omul nu-și va întemeia viața pe fără-delege.

14. Sunați mereu din trâmbiță și pre-gătiți tot, dar nimeni nu va porni la luptă, fiindcă mânia mea este împotriva întregii mulțimi:

15. Sabia afară și foamea iulăuntru. Cel care va fi în țarină de sabie va muri, iar cel din cetate se va sfârși de foame și de ciură.

16. Și dacă s'ar întâmpla să scape câțiva fugari dintre ei și de s'ar ascunde în văgăuni ca porumbii, vor muri cu toții, fiecare pentru fărădelegea lui.

17. Măinile tuturor se vor înmuia și genunchii vor curge ca apa.

18. Începe-se-vor atunci cu sac și spaima îi va cuprinde, fețele tuturor se vor rușina și capetele vor fi pleșuve;

19. Argintul lor îl vor arunca în drum și aurul lor va fi spurcăciune, fiindcă argintul lor și aurul lor nu-i vor putea mântui în ziua urgiei Domnului. Cu aur și argint nu se vor sătura și pântecul lor nu și-l vor umplea, deoarece le-au fost pricina căderii în păcat.

20. Scumpeturile cu care se găteau, făcute tot de aici, i-au dus la trufie și statuile idolilor lor, adică grozăviile lor care erau tot de aur și de argint, le vor preface în spurcăciune.

21. Și le voi da pradă în mâinile străinilor și jaf în mâinile celor nelegiuiți ai lumii ca să le pângărească.

22. Și îmi voi întoarce fața mea și ei vor pângări odoarele mele și vor intra în lăuntru tâlharii și le vor întina.

23. Pregătește lanțuri, căci țara este plină de vărsări de sânge și cetatea geme de silnicie.

24. Și voi aduce pe cele mai cumplite neamuri, care vor pune mâna pe casele lor și vor curma trufia celor puternici și vor pângări sfințele lor locașuri.

25. Vine spaima!... Vor căuta mântuirea, dar nu o vor afla.

26. Nenorocire peste nenorocire va veni și spaimă peste spaimă, și vor cere ve-

denie de la prooroc și preotul nu va avea la îndemână legea și sfatul va pieri din gura celor bătrâni.

27. Regele va fi cuprins de jale și vevodul va fi cuprins de uluire și mâinile poporului țării vor încremeni. Și le voi plăti după felul vieții lor și după năravurile lor îi voi judeca eu, ca să cunoască ei că eu sunt Domnul. »

8.

Dărâmarea Ierusalimului din pricina ticăloșilor idolești care se făptuesc într'însul.

1. Iar în anul al șaselea, în ziua a cincea din luna a șasea, pe când stăteam în casa mea, iar bătrânii lui Iuda stăteau și ei în fața mea, mâna Domnului Dumnezeu căzu peste mine.

2. Și când m'am uitat, iată că era un chip ca de om, și de la șolduri în jos pare că era foc și de la șolduri în sus o puternică lumină ca electrul.

3. Și a întins ceva ca mâna și m'a apucat de șuvițele capului și Duhul m'a ridicat între cer și pământ, și m'a dus la Ierusalim în vedenii dumnezeiești, dinaintea porții celei din lăuntru, îndreptată spre miază-noapte, unde era sălaşul idolului geloziei, care stârnește gelozia.

4. Și iată că acolo era slava Domnului Dumnezeului lui Israel, întocmai precum o văzusem în câmp.

5. Și-mi zise: « Fiul omului! Caută cu ochii spre miază-noapte! » Și când am ridicat ochii spre miază-noapte, iată că la miază-noapte de ușa jertfelnicului, chiar la intrare, se afla idolul geloziei.

6. Și mai adăogă: « Fiul omului! Nu vezi tu oare ce săvârșesc ei aici? Mari ticăloșii... pe care casa lui Israel le săvârșeste, ca să mă depărtez de sfântul meu locaș. Dar vei vedea încă și alte ticăloșii mai mari. »

7. Apoi m'a dus la poarta curții și, când mă uitai, iată o borbă în zid.

8. Și-mi spuse: « Fiul omului! Străpunge zidul! » Și am început să străpung zidul, dar iată că dădai de o ușă.

9. Atunci el mai spuse: « Intră și vezi cumplete uriciuni pe care le săvârșesc ei în lăuntru! »

10. Și am intrat și am văzut și iată tot felul de chipuri de târitoare, de dobitoace, de spurcăciuni și toți idolii casei lui Israil, zugrăviți de jur-împrejur pe pereți,

11. Precum și șaptezeci de inși dintre bătrânii poporului casei lui Israil, în mijloc cu laazania, fiul lui Șafan, stând în fața chipurilor, fiecare cu cățuia în mână, în timp ce mireazma fumului de tămâie se ridică în sus.

12. Și-mi mai spuse: « Fiul omului! Vezi tu ceea ce fac bătrânii casei lui Israil în beznă și cum tămâiază fiecare câte un chip, și cugetă: « Domnul nu ne vede, părăsit-a Domnul țara sa! »

13. Și adose: « Și vei mai vedea ticăloșii și mai mari, pe care le săvârșesc ei! »

14. Apoi m'a dus dinaintea ușii templului Domnului, care dă spre miază-noapte, și ce să vezi?... Acolo erau femei, care stăteau și boceau pe Tamuz.

15. Și-mi zise: « Vezi, fiul omului, vei vedea ticăloșii și mai mari decât acestea! »

16. În sfârșit, mă duse în curtea cea dinlăuntru a templului. Și ce să vezi? La ușa templului Domnului, între pridvor și jertfelnic, erau ca la douăzeci și cinci de oameni, cu spatele spre templu și cu fețele întoarse spre răsărit, și se închinau spre răsărit, la soare.

17. Și iarăși îmi spuse: « Vezi, fiul omului? Sunt oare puțin lucru pentru casa lui Iuda ticăloșiile pe care ei le săvârșesc aici, și când ei au umplut pământul cu silnicie și stârnesc mereu urgia mea? Ba mai mult, ei fac să se sue la mine duhoarea jertfelor lor! »

18. Dar și eu mă voi purta cu mânie: ochiul meu nu va mai fi milostiv și nu-i voi mai nu crucea, și când vor striga din răspuseri la urechile mele, nu-i voi auzi! »

9.

Pedeapsa cetății vine!

Cei credincioși vor fi cruțați, cei nelegiuții vor fi nimiciți.

1. Și el se puse să strige cu mare glas la urechile mele astfel: « Se apropie pedeapsa cetății, și fiecare să aibă în mână unealta nimicitoare! »

2. Și îndată veni ră șase bărbați de la poarta cea de sus, care dă spre miază-noapte, fiecare cu unealta sa nimicitoare în mână, iar în mijlocul lor se afla un bărbat înveșmântat în veșmânt de in, cu o călimară la brâu. Și cum veneau, se opriră lângă jertfelnicul cel de aramă.

3. Atunci slava Domnului se ridică de pe heruvimul pe care șezuse și se îndreptă spre pragul templului. Și Domnul strigă pe bărbatul cel îmbrăcat în veșmânt de in, care avea călimară la brâu.

4. Și-i porunci: « Treci prin mijlocul cetății, prin Ierusalim, și însemnează cu slova « Tau » pe frunte pe oamenii care suspină și se vaietă de toate ticăloșiile, care se săvârșesc în mijlocul lor! »

5. Iar celorlalți le-a poruncit: « Străbateți cetatea în urma lui și ucideți! Ochii voștri să nu se îndure și să nu cruce.

6. Omoriți cu desăvârșire pe bătrâni, tineri, fecioare, copii și femei, iar de orișicine va fi însemnat cu slova « Tau » să nu vă apropiați! Dar începeți cu templul meu! » Și începură chiar cu bătrânii, care se aflau în fața templului.

7. Apoi le-a grăit: « Spurcați templul și umpleți curțile cu oameni morți, apoi ieșiți! » Și ei ieșiră și începură să omoare în cetate.

8. Și fiindcă tot omorau și rămăsei numai eu, căzui cu fața la pământ și începui să strig: « O, Doamne Dumnezeule! Vrei tu oare să nimicești tot ceea ce a mai rămas în Israil, răvârșându-ți urgia ta împotriva Ierusalimului? »

9. Dar el mi-a răspuns: « Păcatul casei lui Israil și al lui Iuda este afară din cale de mare, și țara este plină de vârsări de sânge și cetatea geme de silnicie, ba ei chiar își zic: « Domnul a lăsat țara în părăsire și Domnul nu vede! »

10. « De aceea și ochiul meu nu se va uita îndurător și nu-i voi mai crucea, ci fapta lor le-o voi întoarce în capul lor! »

11. Și ce să mai vezi? Omul cel înveșmântat în veșmânt de in, cu călimara la brâu, aducea răspuns: « Am făcut precum mi-ai poruncit! »

10.

Vedenia cea înfricoșată. Slava Domnului se depărtează de templu.

1. Și cum mă uitam, iată că pe bolta cerului care se sprijinea pe capetele heruvimilor, se vedea deasupra lor ceva ca o piatră de safir, care era la privire ca un tron.

2. Apoi se îndreptă cu vorba către bărbatul cel înveșmântat în veșminte de in și-i spuse: « Intra între roate sub heruvim și ia un pumn de cărbuni aprinși din locul dintre heruvimi și împrăștie-i deasupra cetății! » Și a intrat în văzul meu.

3. În vremea aceasta, când a intrat bărbatul, heruvimii stăteau în partea dinspre miază-zi a templului și un nour umplea curtea cea dinlăuntru.

4. Atunci slava Domnului se ridică de pe heruvimi și se îndreptă spre pragul templului, și templul se umplu de nour și curtea se umplu de strălucirea slavei Domnului.

5. Și fășăitul aripilor heruvimilor se putea auzi până în curtea cea de dinafară, întocmai ca vocea Celui Atotputernic, când el grăiește.

6. Și când i-a poruncit bărbatului celui înveșmântat în veșminte de in: « Adu foc dintre roate, dintre heruvimi », s'a dus și s'a oprit lângă o roată.

7. Atunci un heruvim a întins mâna dintre heruvimi spre focul cel ce era între heruvimi și a luat foc și l-a pus în pumnul bărbatului celui înveșmântat în veșmânt de in. Și acela l-a luat și a ieșit de acolo.

8. Dar heruvimul avea sub aripi ceva care semăna cu o mână de om.

9. Și când mă tot uitam, iată că lângă heruvimi se aflau patru roți, câte o roată lângă fiecare heruvim, iar culoarea roților era ca strălucirea pietrei de Tarsis.

10. Cât despre înfățișarea lor, tuspatru aveau același chip, ca și când o roată era îmbucată într'alta.

11. Când ele porneau, se îndreptau în patru părți și nu se întorceau în mersul lor, ci în partea spre care se îndrepta cea de dinainte porneau după ea, și în mersul lor nu se întorceau.

12. Întreg trupul lor, spatele, mâinile și aripile și roatele — adică cele patru roate — erau pline de jur-împrejur de ochi.

13. Și pe aceste roate le-a numit în azul meu: « Galgal ».

14. Și fiecare avea patru chipuri: una avea chip de taur, a doua chip de om, a treia chip de leu și a patra chip de vultur.

15. Și heruvimii s'au înălțat. Aceasta era fiara pe care o văzusem la fluviul Chebar.

16. Și când porneau heruvimii, porneau și roatele de lângă ei, și când își ridicau heruvimii aripile să zboare de pe pământ, roatele nu se întorceau de lângă ei.

17. Când stăteau ei, stăteau și ele, și când se înălțau ei, se înălțau și ele, fiindcă Duhul fiarei era în ele.

18. După aceasta, slava Domnului a plecat de pe pragul templului și s'a așezat pe heruvimi.

19. Și heruvimii își ridicară aripile lor și, când plecară, se înălțară de pe pământ în văzul meu împreună cu roatele și se opriră dinaintea ușii de la răsărit a templului, în vreme ce slava Domnului era deasupra lor.

20. Aceasta a fost fiara pe care am văzut-o dedesubtul Dumnezeului lui Israel, la fluviul Chebar, și acum știu că au fost heruvimi.

21. Fiecare avea câte patru chipuri, fiecare avea câte patru aripi, și sub aripi chip de mâini omenești.

22. Cât despre înfățișarea chipurilor lor, ele erau chipurile pe care le văzusem la fluviul Chebar. Aveau aceeași înfățișare. Erau chiar ele! Și fiecare mergea întins înainte.

11.

Altă vedenie. Judecata lui Dumnezeu pentru căpeteniile poporului. Domnul va aduna țărâși în țară pe poporul său, pe care l-a risipit prin împărății. Și inima și cugetul lui se vor schimba. Slava Domnului părăsește cetatea Ierusalimului și se oprește pe muntele din fața cetății. Profetul povestește celor din Caldeea descoperirea lui Dumnezeu.

1. Apoi mă ridică din nou Duhul și mă duse la poarta cea de la răsăritul

templului, poartă care dă spre răsărit. Și iată că dinaintea porții erau douăzeci și cinci de oameni, iar în mijlocul lor zării pe Iazania, fiul lui Azur, și pe Pelatia, fiul lui Benaia, voievozii poporului.

2. Și atunci îmi zise: «Iată oamenii care cugetă fărădelegea și dau sfaturi rele în cetate,

3. Cei care zic: «Prea în scurt am zidit casele! Ea, cetatea, este cazanul, iar noi carnea!»

4. De aceea profetește împotriva lor, fiul omului, profetește!»

5. Și îndată s'a pogorît peste mine Duhul Domnului și mi-a zis: «Spune! Așa zice Domnul: «Intr'acest chip graiți voi cei din casa lui Israil și eu cunosc ceea ce urzește duhul vostru.

6. Pe mulți dintre voi i-ați omorât în cetatea aceasta și ați umplut cu uciși ulițele ei!

7. Pentru aceasta așa zice Domnul Dumnezeu: «Ucișii pe care i-ați pus într'însa sunt carnea, iar ea este căldarea, și eu vă voi scoate dintr'însa.

8. De sabie vă temeți, dar sabie voi aduce peste voi», — zice Domnul Dumnezeu, —

9. «Și vă voi scoate pe voi dintr'însa și vă voi da pe mâna streinilor și vă voi face judecată.

10. Și veți cădea în ascuțișul săbiei, și vă voi judeca în cuprinsul lui Israil, ca să știți că eu sunt Domnul.

11. Ea, cetatea, nu vă va mai fi cazan și nici voi nu veți mai fi carne într'însa, ci vă voi judeca în cuprinsul lui Israil,

12. Ca să cunoașteți că eu sunt Domnul și că n'ați umblat după orânduirile mele, și de datinele mele nici nu v'a p'ăsat, ci v'ați călăuzit de datinele păgânilor învecinați cu voi!»

13. Și pe când eu prooroceam, muri Pelatia, fiul lui Benaia. Atunci căzui cu fața la pământ și cu glas mare strigai și zisei: «O, Doamne Dumnezeule! Vei nimici pe de-a'n'tregul și ceea ce a mai rămas din Israil?»

14. Apoi a fost cuvântul Domnului către mine și-mi zise:

15. «Fiul omului! Despre frații tăi, despre frații tăi, tovarășii tăi de surghiun,

și despre întreaga casă a lui Israil, rostesc locuitorii Ierusalimului: «Ei stau răzleți de Domnul, fiindcă nouă ne-a dat el țara aceasta în stăpânire!»

16. Deci spune-le: «Așa rostesc Domnul Dumnezeu: «Cu toate că i-am răzlețit printre păgâni și i-am împrăștiat în împărății, le voi mai fi pentru o bucată de vreme locaș sfânt, în țările în care s'au dus».

17. Și mai spune-le: «Așa zice Domnul Dumnezeu: «După aceea vă voi aduna dintre noroade și vă voi strânge din țările în care v'am împrăștiat și vă voi da iarăși pământul lui Israil.

18. Și după ce vor intra ei într'însul și vor da laoparte toți idolii și toate grozăviile dintr'însul,

19. Atunci le voi dărui un singur gând și duh nou voi pune înlăuntrul lor, și voi îndepărta din trupul lor inima cea de piatră și le voi da inimă de carne,

20. Ca să umble în poruncile mele și orânduirile mele să le păzească și să le îplinească; și ei să-mi fie poporul meu, iar eu: Dumnezeul lor!

21. Iar celor a căror inimă umblă după idolii lor și după ticăloșiile lor, faptele lor le voi răsturna în capul lor», — zice Domnul Dumnezeu.

22. Apoi heruvimii își ridicară aripile și roatele porniră cu ei, în vreme ce slava lui Dumnezeu era deasupra capetelor lor.

23. Și slava Domnului porni de dinaintea porții de la răsărit și se opri pe muntele de la răsăritul cetății.

24. Dar Duhul mă ridică și mă duse în Caldeea, lângă robime, cu vedeniile Duhului lui Dumnezeu. Și vedenia pe care o avui pieri din fața mea.

25. Atunci povestii, celor care fuseseră duși în robie, tot ceea ce Domnul îmi descoperise.

12.

Cuvântul Domnului se va adeveri și împlinirea lui nu va fi amânată.

1. Și iarăși a fost cuvântul Domnului către mine așa:

2. «Fiul omului! Tu locuiești în mijlocul unui neam îndărătnic: ochi au ca

să vadă, dar nu văd, și urechi ca să auză, dar nu aud, de vreme ce sunt neam îndărătnic.

3. Și tu, fiul omului, gătește-te în ochii lor de pribegie și pleacă în pribegie ziua, în văzul lor, și pribegeste în văzul lor dintr'un loc într'altul, poate că li se vor deschide ochii, fiindcă sunt îndărătnici de neam.

4. Și scoate povara ta de pribegie ziua, în văzul lor, și pleacă seara, ca cei care pleacă în robie;

5. În ochii lor fă o gaură în zid și ieși printr'însa.

6. Incarcă pe umăr în ochii lor și intră în beznă; acopere-ți fața ca să nu vezi pământul, căci vei fi semn minunat pentru neamul lui Israil!»

7. Și am făcut întocmai precum îmi poruncise Domnul: scosei povara de drum ziua, ca pe o povară de robie, iar seara am făcut cu mâna o gaură în zid, prin care am ieșit în beznă și în văzul lor am încercat-o pe umăr.

8. Apoi, fost-a cuvântul Domnului către mine a doua zi și m'a întrebat:

9. «Fiul omului! Oare cei îndărătnici din neamul lui Israil nu te-au întrebat ce faci?»

10. Ci spune-le: «Așa rostește Domnul Dumnezeu! Această proorocie este pentru voevodul cel din Ierusalim și pentru tot neamul lui Israil care se află într'însul!»

11. Și răspunde-le: «Eu sunt pentru voi un semn minunat și întocmai ceea ce am făcut, aceea vi se va întâmpla și vouă: Veți porni în robie!»

12. Și voevodul care este într'însul își va pune pe umăr povara de drum și va ieși prin zid pe întuneric și, ca să iasă, îi vor face o gaură. El își va acoperi fața ca să nu vadă pământul cu ochii.

13. Pentru aceasta, îi voi întinde lațul meu și se va prinde în cursa mea, și-l voi duce în Babilon, în țara Caldeilor, pe care nu o va vedea și în care va și muri,

14. Iar toată curtea lui, toți dregătorii lui, toată oștirea lui, îi voi împărștia în cele patru vânturi și voi scoate sabia în urma lor.

15. Și așa să știe ei, că eu sunt Domnul, când îi voi împărștia printre popoare și-i voi răspândi prin împărștății.

16. Cu toate acestea voi lăsa vreo câțiva, care vor scăpa de sabie, de foame și de ciumă, ca să-și povestească ei, printre neamurile la care vor ajunge, toate ticăloșiile lor, și să știe și ele că eu sunt Domnul.»

17. Și a fost cuvântul Domnului către mine și mi-a poruncit:

18. «Fiul omului! Mânâncă pâinea ta cu cutremur și apa bea-o cu teamă și cu spaimă,

19. Și spune poporului țării: «Așa rostește Domnul Dumnezeu despre locuitorii Ierusalimului din pământul lui Israil: «Pâinea voastră s'o mâncați cu spaimă și apa s'o beți cu groază, fiindcă țara va fi pustiită și va rămănea fără tot ce cuprinde într'însa, din pricina silniciei locuitorilor ei:

20. Orașele ei pline de locuitori vor fi pustiite, iar pământul va ajunge o pustietate, ca să cunoașteți că eu sunt Domnul.»

21. Fost-a cuvântul Domnului către mine și-mi zise:

22. «Fiul omului! Ce însemnează pilda aceea care se zice la voi, în țara lui Israil: «Cu cât se lungeste vremea, cu atât vedenia pierie!»

23. Dar tu spune-le: «Așa rostește Domnul Dumnezeu! Voi pune capăt pildei acesteia, ca nimeni să n'o mai spună în Israil! Ci mai cu deadinsul spune-le: «Vremea se apropie și orice vedenie se împlinește!»

24. Ci să nu mai fie în neamul lui Israil vedenie deșartă și proorocie mincinoasă,

25. Fiindcă eu, Domnul, când grăiesc un cuvânt, îl grăiesc și îl și adevăresc și nu-l mai amân, ci tu, neam îndărătnic, în zilele tale am grăit cuvântul și tot acum îl voi și adevăra», — zice Domnul Dumnezeu.

26. Dar a mai fost cuvântul Domnului către mine și mi-a spus:

27. «Fiul omului! Iată ce cugetă neamul lui Israil: «Vedenia pe care a văzut-o el se va împlini după multă vreme,

fiindcă a fost proorocită pentru vreme îndepărtată!»

28. De aceea lămurește-i: «Așa rostește Domnul Dumnezeu! Toate cuvintele mele pe care le grăiesc, nu va fi amânată a lor împlinire, caci ceea ce eu grăiesc, eu și adevăresc», — zice Domnul Dumnezeu.

13.

Proorociri împotriva proorocilor și proorociilor mincinoase.

1. Și iar a fost cuvântul Domnului către mine și-mi porunci:

2. «Fiul omului! Proorocește împotriva proorocilor lui Israil, care proorocesc după îndemnul inimii lor, și le spune: «Ascultați cuvântul Domnului!»

3. Așa grăiește Domnul Dumnezeu: «Vai de proorocii cci nebuni, care se călăuzesc de duhul lor, fără să vadă nimic!»

4. Ca vulpile în dărâmături, așa sunt și proorocii tăi, Israile!

5. Nu se atin la spărturi și nu întăresc cu zid casa lui Israil, ca ea să țină piept în luptă, în ziua Domnului.

6. Văzut-au vedenii deșarte și prorocii mincinoase, cei care zic: «Așa rostește Domnul», fără ca el să-i fi trimis și ca ei să poată avea nădejde în adevărarea cuvântului.

7. Deci voi vedeți vedenii deșarte și profetiți profetii mincinoase ori de câte ori zicți: «Așa rostește Domnul», fără ca eu să fi rostit nimic!»

8. De aceea așa zice Domnul Dumnezeu: «Fiindcă voi grăiți vorbe deșarte și vedeți minciuna, iată că sunt împotriva voastră», — zice Domnul, —

9. «Și voi întinde mâna mea împotriva proorocilor care văd lucruri deșarte și a acelor care proorocesc minciună: în obștia poporului meu să nu intre și în cartea neamului lui Israil să nu fie înscrisi, în țara lui Israil să nu intre, ca să știe că eu sunt Domnul!»

10. Fiindcă și fiindcă ei înșală norodul meu și-i făgăduesc «pace» când nu e pace, și când fac un perete, îl tencuiesc cu tencuială.

11. Dar spune zidarilor că zidul va cădea, că va veni un puhoi de ploaie,

că va cădea grindină, că o viforniță va sufla vijelios,

12. Și când în sfârșit se va prăvăli zidul, atunci nu vă va întreba oricine: «Unde este tencuiala cu care ați tencuit?»

13. Pentru aceasta, așa rostește Domnul Dumnezeu: «Stărni-voi, întru urgia mea furtună vijelioasă și întru iușimea mea ploaie potopitoare și grindină va cădea în furia mea,

14. Și voi prăvăli zidul pe care cu tencuială l-ați tencuit și-l voi trânti la pământ, fi voi dezveli temelia, el va cădea și între dărâmăturile lui vă veți găsi pieirea, ca să știți că eu sunt Domnul.

15. Și-mi voi vărsa mânia împotriva zidului și împotriva zidarilor care cu tencuială l-au tencuit și pe drept vi se va spune: «Unde-i zidul și unde-s zidarii?»

16. Adică prorocii lui Israil, care prooroceau și vedeau pentru Ierusalim vedenii de mântuire, când nu era mântuire», — zice Domnul Dumnezeu.

17. «Și tu, fiul omului, întoarce-te cu fața la fiicele norodului meu, care proorocesc după capul lor și proorocește împotriva lor.

18. Și le spune: «Așa rostește Domnul Dumnezeu! Vai de cei care fac legători pentru încheieturile mâinilor și vâlruri pentru orice cap și orice stat de om, ca să prindă suflete. Vreare-ați să omoriți suflete pentru poporul meu, și pentru voi să le țineți cu viață?»

19. Voi mă pângăriți pe mine în poporul meu, pentru un pumn de orz și pentru un codru de pâine, omorînd suflete care nu se cuvine să moară, și țineți cu viață pe cele care nu se cade să trăiască, momind cu minciuni un norod ascultător la minciună.»

20. De aceea, așa rostește Domnul Dumnezeu: «Iată că eu sunt împotriva legătorilor în care voi prindeți sufletele ca pe păsări și le voi da drumul și le voi smulge din mâinile voastre; și sufletelor pe care voi le-ați prins, le voi da drumul.

21. Și voi sfâșia vâlrurile voastre și voi scăpa norodul meu din mâinile voastre și nu va mai fi în mâinile voastre, ca să cunoașteți voi că eu sunt Domnul.

22. Voi ați amărit cu minciună inima celui drept pe care n'am vrut să-l necăjesc și ați întărit mâinile celui fără de lege, ca să nu se întoarcă la pocăință din calea lui cea rea și să fie viu,

23. De aceea voi nu veți mai vedea deșarte vedenii și nu veți mai profeti, fiindcă voi scăpa norodul meu din mâna voastră, și atunci veți ști voi că eu sunt Domnul!»

14.

Proorocie împotriva închinătorilor la idoli: împotriva bătrânilor și a poporului.

1. Atunci au venit la mine vreo câțiva bătrâni ai lui Israil și au stat jos înaintea mea.

2. Și cuvântul lui Dumnezeu fost-a către mine și mi-a spus:

3. «Fiul omului! Iată oamenii care și-au pus pe idoli lor în inima lor și și-au așezat drept în față uriciunea fără-delegii lor! Să le mai dau cuvânt să mă întrebe acum și ei?»

4. Deci stai de vorbă cu ei și le spune: «Așa rostește Domnul Dumnezeu: «Orisicarua din neamul lui Israil care își va închide idoli în inimă și își va pune drept în față zmințeala fără-delegii, și se va mai duce și la prooroc, eu, Domnul, îi voi răspunde în pofida mulțimii idolilor,

5. Ca să simtă răspunsul la inimă cei din neamul lui Israil, care cu mulțimea idolilor lor s'au depărtat de mine.

6. De aceea spune casei lui Israil: «Așa zice Domnul Dumnezeu: «Întoarceți-vă de la idoli voștri și fața voastră de la toate uriciunile lor,

7. Fiindcă orișicărui om din casa lui Israil, începând cu străinul locuitor în Israil, care se va lepăda de mine și își va pune în loc, în inima sa pe idoli săi și-și va pune drept în față uriciunea fără-delegii sale și se va mai duce și la prooroc ca să mă întrebe pe mine, eu, Domnul, îi voi răspunde.

8. Și voi îndrepta fața mea împotriva omului aceluia și-l voi face semn minunat și pildă, ca să-l nimicesc din mijlocul poporului meu, ca voi să știți că eu sunt Domnul.

9. Dacă vre-un prooroc se va înșela și va grăi ceva, eu Domnul, am făcut pe acel prooroc să se înșele. și îmi voi întinde mâna mea împotriva lui și-l voi nădădici din mijlocul poporului meu Israil.

10. Și așa își vor ispăși amândoi păcatul: păcatul celui care întreabă cât și al proorocului vor fi la fel,

11. Ca să nu se mai abată casa lui Israil de la mine cu rățăcirea și să nu se mai spurge cu păcatele lor, ci ei să fie poporul meu și eu Dumnezeu lor», — zice Domnul Dumnezeu.

12. Și cuvântul lui Dumnezeu a fost către mine și mi-a spus:

13. «Fiul omului! Dacă o țară a păcătuit din necredință împotriva mea și mi-aș întinde mâna împotriva ei și i-aș zdrobi orice sprijin de pâine, trimițând foamete, care ar nimici și oameni și dobitoace,

14. Și într'nsa s'ar afla trei oameni: Noe, Daniil și Iov, numai ei și-ar mântui sufletul», — zice Domnul Dumnezeu.

15. «Dacă aș da drumul în țară la fiare cumplite, care ar străbate-o, ca să rămână fără locuitori și ar ajunge pustie, și din pricina fiarelor nimeni n'ar îndrăzni să treacă de la un capăt la altul,

16. Și ar fi numai acești trei bărbați într'nsa, viu sunt eu», — zice Domnul Dumnezeu, — «n'ar scăpa nimeni, nici fii, nici fiice, ci numai ei singuri s'ar mântui, iar țara ar ajunge pustietate.

17. Sau dacă aș aduce în țara aceasta ciumă și aș zice: «Sabia să treacă printr'nsa!» și va fi să nimicesc dintr'nsa oameni și dobitoace,

18. Și ar rămânea numai acești trei bărbați, viu sunt eu», — zice Domnul Dumnezeu, — «n'ar scăpa nici fii, nici fiice, ci ar scăpa numai ei singuri.

19. Ori de aș trimite ciumă împotriva țării acesteia și aș vărsa urgia mea împotriva ei cu sânge, ca să nimicesc dintr'nsa oameni și dobitoace,

20. Și ar fi într'nsa numai Noe, Daniil și Iov, viu sunt eu», — zice Domnul Dumnezeu, — «că ei n'ar scăpa, nici fii și nici fiice, ci prin dreptatea lor și-ar mântui numai viața lor!»

21. Dar iată ce zice Domnul Dumnezeu: «Cu toate acestea, dacă voi trimite împotriva Ierusalimului aceste patru plăgi: sabia, foametea, fiarele sălbatice și ciuma, ca să nimicesc dintr'insul oameni și dobitoace,

22. Vor mai rămânea câțiva fugari, care vor ieși din cetate: fiii și fiice. Și ei se vor îndrepta spre văi și când veți vedea purtarea lor și faptele lor, vă veți mângâia de nenorocirea pe care am aruncat-o peste Ierusalim, și ceea ce eu am adus peste el.

23. Și vor fi o mângâiere pentru voi, când veți vedea purtarea și faptele lor și vă veți încredința că nu în zadar le-am pricinuit ceea ce le-am pricinuit», — zice Domnul Dumnezeu.

15.

Pildă pentru necredința lui Israel: viața cea neroditoare.

1. Apoi a fost iarăși cuvântul Domnului către mine și mi-a zis:

2. «Cu cât este mai de preț viața de vie decât oricare alt lemn, curpenul de viață care crește printre copacii pădurii?

3. Oare lemnul ei se poate întrebuița la vre-un lucru? Sau e bun de făcut cuie de atârnat ceva într'insele?

4. Dar dacă se pune pe foc și cele două capete ard, și mijlocul arde și el, mai este bun apoi de vre-o treabă?

5. Și dacă atunci când era întreg nu era bun de treabă, cu atât mai rău acum, când l-a ars și l-a mistuit focul, va mai fi el bun de ceva?»

6. De aceea, așa zice Domnul Dumnezeu: «După cum viața de vie dintre lemnele pădurii o pun pe foc să ardă, așa voi face și cu locuitorii Ierusalimului.

7. Și îmi voi îndrepta fața mea împotriva lor și, cu toate că au scăpat din foc, focul îi va mistui, ca să știe ei că eu sunt Domnul, când îmi voi îndrepta fața mea spre ei,

8. Și voi preface țara în pustietate, din pricina necredinței lor», — zice Domnul Dumnezeu.

16.

Israel în curgerea vremii. Născut din tatăl amorit și maică hitită, a fost găsit de Dumnezeu și crescut mare. Israelul este închipuit ca o fecioară. Când i-a venit vremea căsătoriei, Domnul a luat-o de soție, dar ea nu i-a fost credincioasă. Pe-deapna necredinței ei. Iertarea dumnezeiască. Incheierea unui nou legământ.

1. Și a fost cuvântul Domnului către mine și mi-a zis:

2. «Fiul omului! Dezvăluiește cetății Ierusalimului grozăviile lui,

3. Și-i spune: «Așa rosteste Domnul către Ierusalim! Obârșia și patria ta este țara Canaanului: tatăl tău a fost amorit și maică-ta hitită.

4. Dar nașterea ta cum a fost? În ziua nașterii tale nu ți s'a tăiat buricul și în apă n'ai fost scăldată ca să fii curată, cu sare n'ai fost frecată și cu scutece n'ai fost înfășată!

5. Ochiul nimănui nu avu grijă de tine, ca să-ți faci vre-una din aceste îngrijiri din milă către tine, ci ai fost zvârlită pe câmp cu scârbă, în ziua nașterii tale.

6. Dar când am trecut pe lângă tine și te-am văzut cum te zbăteau în sânge, ți-am zis: «In sângele tău rămâi cu zile, cu zile să rămâi în sângele tău,

7. Și înmulțește-te ca florile de pe câmp!» Și te-ai înmulțit, ai crescut și te-ai făcut mare, sânii tăi creșcuseră și părul ți se făcu mare, și erai goală, de tot goală.

8. Și când am mai trecut pe acolo și te-am văzut, iată că-ți venise vremea dragostei. Apoi am întins peste tine poala veșmântului meu și ți-am acoperit goliciunea și cu jurământ am făcut legământ cu tine», — zice Domnul Dumnezeu, — «și ajunseși să fii soția mea.

9. Și te-am scăldat și te-am spălat de sângele cel de pe tine și cu mirezme te-am uns,

10. Apoi te-am îmbrăcat cu veșminte brodate și ți-am făcut sandale de vițel de mare și ți-am făcut turban de vison și veșmânt de pânză subțire;

11. Impodobitu-te-am cu giuvaeruri, cu brățări la mâini și cu salbă la gât;

12. Inel în nas și-am pus, și cercei în urechi, în sfârșit o coroană pe cap.

13. Și așa te-ai făcut frumoasă, cu aur și cu argint, cu veșminte de vison și de pânză subțire și de broderii. Și mâncași lamură de făină, miere și unt-delemn, și erai frumoasă, frumoasă tare, și ajunseseși să fii regină.

14. Și ți se duseși și vestea printre neamuri de frumusețea ta, căci era desăvârșită din pricina podoabelor pe care le pusesem pe tine, — zice Domnul Dumnezeu.

15. «Dar tu te-ai bizuit pe frumusețea ta, și din pricina renumelui tău te-ai desfrănat, și te dădeai cu neînfrânarea ta oricărui trecător.

16. Și-ți luași din hainele tale și-ți făcuși cu ele jertfelnice pe înălțimi cu idoli împodobii cu veșminte de felurite colori, și pe care înălțimi te-ai desfrănat, așa cum nu s'a mai întâmplat și nici nu se va mai întâmpla;

17. Luași apoi giuvaerurile tale cele de aur și de argint pe care ți le făcusem dar și-ți făcuși din ele chipuri de oameni ca să te desfrănezi cu ei;

18. Pe urmă ai luat veșmintele și broderiile tale și te-ai îmbrăcat cu ele, și mirezmele mele și tămăia mea, și le-ai adus înaintea lor,

19. Și pâinea mea pe care ți-o dădusem, lamura de făină și mierea care era să-ți fie hrană, o puseși dinaintea lor, întru miros cu bună mireasmă, — zice Domnul Dumnezeu.

20. «Apoi luași pe fiii și pe fiucele tale pe care i-ai născut pentru mine și-i aduseși lor jertfă, ca să-i mănânce! Dar ai crezut că desfrânarea ta n'ajunge!

21. Căci ai junghiat pe fiii tăi, și i-ai trecut prin foc și i-ai ars pentru ei,

22. Fără ca, săvârșind aceste ticăloșii și spurcăciuni, să-ți mai fi adus aminte de vremea tinerețelor tale, când erai goală, goală de tot și te zbăteau în sângele tău!

23. Și după toate aceste ticăloșii, vai! vai de tine! — zice Domnul Dumnezeu, —

24. «Ți-ai mai zidit jertfelnice pe înălțimi și ți-ai făcut temple în orice poiană de pe dealuri.

25. La orișice răspântie ți-ai făcut o capiște pe un deal al tău, ca să-ți batjocorești frumusețea ta și ți-ai desfăcut picioarele la orice trecător și ți-ai înmulțit desfrânările tale.

26. Te-ai desfrănat și cu Egiptenii, vecinii tăi neînfrânați, și ți-ai înmulțit desfrânările tale, ca să mă zădărești.

27. Și de aceea întinsei mâna mea și-ți tăiai din ceea ce-ți fusese rânduit și te-am lăsat pradă urgiei dușmancelor tale, filistenelor, cărora le era rușine de purtarea ta cea neînfrănată.

28. Dar te-ai mai desfrănat și cu Asirienii, fără să te saturei, și desfrânându-te cu ei tot nu ți-a fost deajuns,

29. Și încă ai făptuit desfrânările tale în Canaan, și în Caldeea, dar nici așa nu te-ai săturat.

30. O, ce inimă slabă! — zice Domnul Dumnezeu, — «de făptuești toate acestea, fapte de curvă nestăpănită!

31. Și când îți clădeai pe înălțimea ta capiști cu jertfelnice la orișice răspântie și în orișice poiană de pe înălțimi îți ridicai templu, nu erai ca o desfrănată care își lua darul,

32. Ci erai o desfrănată care în locul bărbatului său primea pe streini.

33. De obicei, la toate desfrânatele se dau daruri, ci numai tu ai făcut daruri ibovnicilor tăi și plocoane pentru desfrânările tale, ca de pretutindeni să vie la tine.

34. Dar cu desfrânările tale s'a întâmplat altminteri decât cu femeile: nimeni nu umbla după neînfrânarea ta, ci tu dădeai daruri, iar ție nu ți se dădeau. Astfel, cu tine, lucrurile au fost pe dos!

35. Pentru aceasta, desfrănată, ascultă cuvântul Domnului:

36. «Așa rostește Domnul Dumnezeu! Din pricină că săvârșind desfrânările tale ți-ai dezvelit ocară ta și ți-ai descoperit goliciunea ta înaintea ibovnicilor tăi, adică înaintea tuturor idolilor uriciunii tale, pentru sângele fiilor tăi, pe care tu li l-ai dat,

37. Iată că voi aduna pe toți ibovnicii tăi pe care i-ai îndrăgit și pe care i-ai iubit, afară de toți aceia pe care i-ai urât, îi voi aduna, zic, împotriva

ta de pretutindeni și voi dezveli goli-ciunea ta, și vor vedea ocara ta,

38. Și te voi judeca după pravila desfrânatelor și a vărsătoarelor de sânge. Și te voi coplesi cu mânia mea și cu râvna mea,

39. Și te voi da pe mâna lor, și-ți vor dărâma înălțimile tale cu jertfelnice și vor prăbuși templele de pe dealuri; dezbrăca-te-vor de veșmintele tale, răpi-vor giuvaerurile tale și te vor lăsa goală, de tot goală.

40. Și obștia întreagă va porni împotriva ta și te vor ucide cu pietre și te vor ciopârți cu săbiile,

41. Da-vor foc caselor tale și te vor judeca în văzul multor femei, și voi curma cu desfrâul tău și nu vei mai face daruri!

42. Și-mi voi domoli mânia mea în tine și râvna mea o voi depărta de tine și mă voi potoli și nu mă voi mai necăji,

43. Fiindcă nu-mi voi mai aduce aminte de zilele tinerețelor tale, când tu m'ai zădărit cu toate fărădelegile tale, ci toată purtarea ta și-o voi întoarce în capul tău, — rostește Domnul Dumnezeu, — «și nu vei mai săvârși desfrăul cu toți idolii tăi!

44. Și orișicine va alcătui o pildă, va zice în bătaie de joc: «Cum e mama, așa-i și fiică-sa!»

45. Tu ești fiica maicii tale, care și-a lăsat bărbatul și copiii, soră cu surorile tale, care și-au lăsat bărbatii și copiii lor: mama voastră hetită și tatăl vostru a fost amoret.

46. Sora voastră cea mai mare este Samaria cu fiicele ei, care locuște la mieză-noapte de tine, iar sora ta cea mezină, care locuște la mieză-zi de tine, este Sodoma cu fiicele ei.

47. Și cu toate că n'ai umblat pe calea lor și n'ai săvârșit ticăloșiile lor, mai degrabă decât ele te-ai stricat în toată purtarea ta.

48. Viu sunt eu, — zice Domnul Dumnezeu, — «că soră-ta Sodoma, adică ea și fiicele ei, n'au săvârșit atâta cât ai săvârșit tu și fiicele tale!

49. Ia să vezi care a fost păcatul Sodomei: trufia, belșugul și lipsa de

grijă în care trăia cu fiicele sale, fără să sprijine mâna celui sărac și lipsit.

50. Și ele s'au trufit și în văzul meu au săvârșit ticăloși, pentru acesta le-am pierdut, după cum vezi.

51. Dar Samaria n'a păcătuit nici pe jumătate din păcatele tale, ba mai vârtos tu ai înmulțit ticăloșiile tale mai mult decât ele, iar în toate ticăloșiile pe care le-ai făptuit ai îndreptățit pe surorile tale.

52. Poartă deci și tu ponosul pe care l-ai zvrălit în surorile tale, pentru păcatele tale, prin care ai ajuns și mai ticăloasă decât ele, încât ele sunt mai drepte decât tine. Poartă deci rușinea și ocara ta, pentru că ai îndreptățit pe surorile tale!

53. Și eu voi schimba soarta lor: starea Sodomei și a fiicelor ei și starea Samariei și a fiicelor ei, și voi schimba și starea ta în mijlocul lor,

54. Ca să-ți tragi ocara și să fii batjocorită pentru ceea ce tu ai săvârșit ca să le mângâi.

55. Atunci Sodoma împreună cu fiicele ei se vor întoarce la starea lor cea dintâi, așijderea și Samaria și fiicele ei se vor întoarce la starea lor cea dintâi și tu și fiicele tale vă veți întoarce la starea voastră cea dintâi,

56. Și nu va mai fi Sodoma, sora ta, în gura ta cuvânt de ocară în vremea deșertăciunii tale,

57. Înainte ca să se fi dezvelit goli-ciunea ta, ca în ziua de astăzi, batjocură pentru fiicele Edomului și pentru toate vecinele, pentru filistene, care jur-împrejur își râd de tine.

58. Să-ți ispășești desfrânarea și ticăloșiile, — zice Domnul.

59. Căci așa rostește Domnul Dumnezeu: «Mă voi purta și eu cu tine precum te-ai purtat tu: când adică ai călcat jurământul și ai stricat legământul pe care l-am încheiat cu tine;

60. Cu teate acestea eu îmi voi aduce aminte de legământul încheiat cu tine în zilele tinerețelor tale, și voi încheia legământ veșnic cu tine.

61. Atunci îți vei aduce aminte și te vei rușina, când voi lua pe surorile tale cele mai mari și pe cele mai mici decât

tine și ți le voi da ca fiice, dar nu în puterea legământului tău.

62. Și voi încheia legământ cu tine ca să cunoști că eu sunt Domnul,

63. Și ca să-ți aduci aminte și să-ți fie rușine, încât să nu mai deschizi gura, când te voi ierta de tot ceea ce ai săvârșit», — zice Domnul Dumnezeu.

17.

Parabola cu via cea necredincioasă. Ea închipuește pe regele Sedechia al Iudei. Pedepsirea lui. Vremuri și jăgăduințe mesianice.

1. Și iarăși a fost cuvântul Domnului către mine și mi-a zis:

2. «Fiul omului! Spune casei lui Israil o ghicitoare și dă-i o pildă,

3. Și grăiește: «Așa rostește Domnul! Un vultur mare, cu mari și falnice aripi, cu mândre pene pestrițe, veni în Liban și frânse un vârf de cedru.

4. Rupsese creștetul lui cel fraged și-l duse într-o țară de neguțători și-l puse într'un oraș al negoțului.

5. Apoi luă un butaș băstinaș, pe care-l sădi într'un pământ mănos, lângă un iaz de apă, întocmai ca pe o salcie,

6. Ca să se prindă și să ajungă vie, care să crească în voie, dar scundă la stat. Vișele ei trebuia să se întoarcă înspre vultur și rădăcinile ascultătoare să-i fie. Și s'a făcut butuc mare cu vițe vânjoase și cu ramuri.

7. Și a venit un alt vultur mare, cu falnice aripi și cu pene multe, dar acest butuc își întindea lacom rădăcinile spre al doilea vultur și ramurile și le răspândea ca să sugă apă mai mult decât era în locul unde fusese sădit,

8. Cu toate că fusese sădit în pământ mănos și lângă iaz de apă, ca să facă ramuri și să facă roadă și să ajungă vie minunată!

9. De aceea grăiește: «Așa rostește Domnul Dumnezeu! Oare fi va merge bine? Nu va tăia el oare rădăcinile lui și nu va culege strugurii lui, ca lăstarii lui toți să se usuce? — Și se va usca, dar nu va fi nevoie de mâiri multe și de numeros popor, ca să fie smuls din rădăcină!...

10. Și după cum a fost sădit fi va merge oare bine? Și când îl va ajunge vântul de la răsărit oare nu se va usca pe locul unde a fost sădit? — Da, se va usca!»

11. Apoi a fost cuvântul Domnului către mine și mi-a grăit:

12. «Spune-i neamului acestuia îndărătnic: «Pricepeți voi oare ce va să zică acestea?» Și tâlcuește-le: «Iată că va veni împăratul Babilonului la Ierusalim și va lua pe rege și pe principii și-i va duce în Babilon,

13. Și va lua pe unul de viță domnească și va încheia legământ cu el, și-l va pune să facă jurământ, — pe frunțașii lui îi luase în robie,—

14. Ca să micșoreze stăpânirea, să nu se mai răscoale împotriva lui și să păzească legământul lui cu nădejde.

15. Dar el s'a răzvrătit împotriva Babilonului, de a trimis soli până și în Egipt, ca să-i dea cai și oștire. Va izbuti el? Va fi mântuit cel ce săvârșește unele ca acestea? Și cel ce calcă legământul va scăpa teafăr?

16. Dar viu sunt eu!» — zice Domnul Dumnezeu, — «că el va muri în Babilon, în palatul împăratului, care l-a făcut pe el rege, din pricină că a călcat jurământul și legământul său.

17. Și anume nu cu oștire mare și cu oameni mulți porni-va Faraon la luptă, ca să răstoarne o întăritură și să clădească un val și să facă măcel de oameni,

18. Fiindcă el a călcat jurământul și a stricat legământul. De vreme ce el a dat mâna și apoi a săvârșit unele ca acestea, nu va scăpa!»

19. Pentru aceasta așa zice Domnul Dumnezeu: «Viu sunt eu! Jurământul pe care l-a călcat și legământul pe care l-a stricat, îl voi întoarce în capul lui,

20. Și-i voi întinde cursa mea și se va prinde în lațul meu și-l voi duce în Babilon și acolo îl voi judeca pentru viclenia cea față de mine.

21. Și toți frunțașii lui din toată oștirea lui vor cădea de sabie, iar cei care vor mai rămânea vor fi împraștiați în toate vânturile, ca să știți voi că eu, Domnul, grăiesc!»

22. Așa zice Domnul Dumnezeu: « Eu însumi voi lua din vârful înaltului cedru și voi rupe o rămurea fragedă și o voi sădi pe creștetul unui munte înalt,

23. Și anume pe creștetul unui munte din Israel o voi sădi, și va odrăsli ramuri și roduri va da și va ajunge un cedru falnic, la a cărui umbră se vor adăposti tot felul de păsări.

24. Atunci vor cunoaște toți copacii că eu, Domnul, smeresc un copac înalt și înalț un copac mic, usuc un copac de curând înverzit și înverzesc pe unul uscat. Eu, Domnul, grăiesc și adevăresc! »

18.

Omul drept și omul păcătos. Dumnezeu nu voiește moartea păcătosului, ci să se pocăiască și să fie viu.

1. Și a fost cuvântul Domnului către mine și-mi grăi:

2. « Pentru care lucru spuneți voi acest proverb cu privire la pământul lui Israel: « Părinții mănâncă aguridă și copiii lor li se strepezesc dinții » ?

3. Viu sunt eu », — zice Domnul Dumnezeu, — « că nu veți mai spune proverbul acesta în Israel.

4. Iată că toate sufletele sunt ale mele: sufletul tatălui ca și sufletul fiului, iar sufletul păcătosului să moară!

5. Un om este drept dacă săvârșește fapte bune și după lege:

6. Nu mănâncă jertfe pe munți și ochii nu și-i ridică spre idoli casei lui Israel, nu întinează pe femeia aproapei lui, nu se apropie de o femeie necurată,

7. Nu împilează pe nimeni, dă înapoi zalogul, nu jăcmănește, dă pâine celui flămând, pe cel gol îl acopere cu veșmântul său,

8. Nu dă bani cu camătă și dobândă nu ia, mâna și-o trage înapoi de la fărâdelege, când judecă pe împričinați scoate adevărul la lumină,

9. El umblă în legile mele și păzește îndreptările mele cu credincioșie. Iată omul drept, și el va fi viu », — zice Domnul Dumnezeu.

10. « Dar dacă acest om va avea un fecior iabraș, vărsător de sânge, care a făcut aproapei lui unul din aceste lucruri,

11. Fără ca el să fi făcut vre-unul: va mânca jertfe pe munți, va întina pe femeia aproapei lui,

12. Va asupri pe cel sărac și obișduit, va jăcmăni, nu va da înapoi zalogul, își va ridica ochii spre idoli, va săvârși grozăvii,

13. Va da cu camătă și va lua dobândă... Să mai trăiască unul ca acesta? Să nu trăiască, fiindcă a săvârșit toate aceste blestemății, și să moară! Sângele lui să fie în capul lui!

14. Dacă el va naște un fiu, care va vedea toate păcatele pe care le-a săvârșit tatăl său și se va teme și nu le va săvârși:

15. Nu va mânca jertfe pe munți, nu și va ridica ochii la idoli casei lui Israel, nu va întina pe femeia aproapei lui,

16. Nu va împila pe nimeni, nu va lua zalog, nu va jăcmăni, va da pâine celui flămând și pe cel gol îl va acoperi cu veșmântul său,

17. Nu va săvârși nedreptate și dobândă cămătărescă nu va lua, va face judecată și va umbla în poruncile mele, acela să nu moară pentru fărâdelegea părintelui său, ci să trăiască!

18. Dar dacă tatăl său a împilat, a jăcmănit pe altul și a săvârșit ceea ce nu se cădea în mijlocul poporului său, să moară pentru fărâdelegea lui.

19. Și dacă mai întrebați: « De ce să nu ispășească fiul fărâdelegea părintelui său? Iată de ce! Fiul a săvârșit fapte bune și, după lege, a păzit poruncile mele și le-a împlinit, de aceea să trăiască,

20. Iar numai omul care va păcătuți, vrednic este să moară! Fiul să nu ispășească fărâdelegea părintelui și părintele să nu ispășească fărâdelegea fiului. Cel drept să fie vrednic de dreptatea sa și cel fără de lege să fie osândit pentru fărâdelegea sa.

21. Însă dacă nelegiuitul se va pocăi de păcatul pe care l-a săvârșit și va păzi toate poruncile mele și va săvârși

fapte bune și cinstite, să trăiască și să nu moară,

22. Și toate păcatele pe care le-a săvârșit să nu i se socotească, ci pentru faptele sale cele bune să trăiască.

23. Voiesc eu oare moartea păcătosului», —zice Domnul Dumnezeu— «și nu mai degrabă să se pocăiască și să fie viu?

24. Dacă un om drept se va abate de la viața lui cea dreaptă și va făptui fărâdelegi, blestemății ca toate pe câte le făptuește cel păcătos, să mai trăiască?... Ci toate faptele lui bune să nu i se pună la socoteală din pricina necredinței și a păcatului pe care l-a săvârșit! Din această pricină să moară!

25. Dar dacă ziceți: «Purtarea Domnului nu este dreaptă, ascultați, voi neam al lui Israel: Purtarea mea nu este dreaptă? Nu, mai degrabă, purtarea voastră e nedreaptă?

26. Dacă un om drept se va abate de la calea lui cea dreaptă și va săvârși păcat și moare, din pricina păcatului pe care l-a săvârșit, să moară.

27. Iar dacă un păcătos se va pocăi de păcatul pe care l-a săvârșit și va face fapte bune și cinstite, va rămânea cu viață.

28. Și dacă chibzuește și se pocăiește de toate păcatele lui pe care le-a săvârșit, să trăiască și să nu moară.

29. Și dacă mai zice neamul lui Israel: «Purtarea Domnului nu este dreaptă!» Oare tu, neam al lui Israel, crezi că: «Purtarea mea nu este dreaptă? Nu, mai degrabă, purtarea voastră nu este dreaptă?

30. De aceea, pe tine, neam al lui Israel, te voi judeca după faptele vieții tale», —zice Domnul Dumnezeu. «Pocăiți-vă de toate păcatele voastre, ca să nu mai fiți zădărnici din pricina fărâdelegilor voastre.

31. Zvârliți de la voi toate păcatele voastre cu care ați păcătuit și vă croiți un cuget nou și un duh nou. De ce să mori tu, neam al lui Israel?

32. Căci nu voiesc moartea păcătosului», —zice Domnul Dumnezeu, — «oi să se pocăiască și să fie viu!»

Cântare de plângere pentru cei din urma regi ai regatului Iuda: Ioahaz, Ioachin și Sedechia, sub chipul leoaicei și al puului de leu, precum și al vânosului butuc de vie.

1. Și tu, fiul omului, rostește o plângere pentru vovezii lui Israel,

2. Și spune: «Cum era maica ta ca o leoaică între lei! Stătea tolănită între lei și își crescuseră puii săi.

3. Și aduse un pui de-al său și iată că era leu. Și-l deprinse să umble după pradă și să mănânce oameni.

4. Și aflară de el popoarele și-l prinseră în groapa lor, și prins cu cârlige de fâlci îl duseră în Egipt.

5. Și când văzu că nădejdea ei fu nimicită, și nu mai era nimic de așteptat, luă un alt pui de leu și-l făcu leu mare.

6. Și când cutreera printre lei, era leu. Și-l deprinse să umble după pradă și să mănânce oameni.

7. Și aduse pradă în peșteră și orașele le pustii, și țara toată o spăimântă cu răgetul glasului său.

8. Atunci se adunară împotriva lui popoare din ținuturi învecinate, și-i întinseră cursa lor, și-l prinseră în groapa lor.

9. Și într-o cușcă, prins cu cârlige în fâlci, îl închiseră și-l duseră la împăratul Babilonului; și-l duseră într-o cetate, ca să nu i se mai audă glasul în munții lui Israel.

10. Maica ta fost-a ca un butuc de vie, în vie, sădit lângă apă multă, plin de struguri și de vițe din pricina belșugului de apă.

11. Și avea și o ramură vânoasă pentru schiptru împărătesc, și din pricina desigurii crescuse înălțat la stat și era mândră la privit, și pentru a ei înălțime, și pentru mulțimea vițelor sale.

12. Și întru mânie fost-a ea smulsă și zvârlită în pământ, și vântul cel de răsărit uscă vițele, care fuseseră rupte, și lăstărișul ei îl mistui focul.

13. Dar acum fost-a sădită în pustie, în pământ uscat și însetat.

14. Și atunci foc ieși din vițele sale și mistui ramurile sale, încât n'au mai avut ramură vânoasă pentru schiptru

împărătesc. » — « Cântare de plângere este, și plângere va rămănea. »

20.

Profetul arată bătrânilor păcatele părinților lor, de la care trece la cele săvârșite de ei, copiii lor. Neascultarea în pustie. Slujirea pe înălțimi cu aducere de jertfe. Grija în viitor a lui Dumnezeu pentru poporul său, care va fi scos din împărățiile printră care a fost împrăștiat. Aducerea poporului în starea lui cea de altădată.

1. Iar în anul al șaptelea, în luna a cincea, în ziua a zecea a lunii, venind din bătrâni poporului să întrebe pe Domnul și stătura înaintea mea.

2. Și atunci fost-a cuvântul Domnului către mine și-mi grăi:

3. « Fiul omului! Spune bătrânilor lui Israil astfel: « Așa rostește Domnul: Veniți-ați oare să mă întrebați? Viu sunt eu, dacă mă voi lăsa întrebat », — zice Domnul Dumnezeu.

4. « Vrei să-i judeci, vrei să-i judeci, fiul omului? Arată-le blestemățile părinților lor,

5. Și le spune: « Așa rostește Domnul Dumnezeu! În ziua când am ales pe Israil, ridicai mâna mea cu jurământ către seminția casei lui Iacob și mă descoperii în țara Egiptului, și cu jurământ ridicai mâna mea spre ei: « Eu sunt Domnul Dumnezeu vostru! »

6. În ziua aceea ridicai mâna mea cu jurământ că-i voi scoate din țara Egiptului și-i voi duce într'o țară în care curge lapte și miere, giuvaer între toate împărățiile,

7. Și le-am poruncit: « Fiecare să arunce idolii de dinaintea ochilor săi și nu vă mai pângăriți cu idoli Egiptului, căci eu sunt Domnul Dumnezeu vostru. »

8. Dar s'au oțărît împotriva mea și nu au vrut să mă asculte și nimeni n'a aruncat idolii din ochii lor și nici n'au părăsit idoli Egiptului. Și atunci îmi zisei: « Să vărs urgia mea împotriva lor și să deșert văpaia mea într'înșii în țara Egiptului! »

9. Dar i-am cruțat pentru numele meu, să nu se pângărească ei în ochii noroadelor în mijlocul cărora petrec, cărora le-am vestit că-i voi scoate din ara Egiptului.

10. Și astfel fi scosei din țara Egiptului și-i adusei în pustie,

11. Și le dădui legile mele și le vestii rânduielile mele, pe care omul trebuie să le îplinească și să fie viu.

12. Ba i-am dat și Sâmbetele mele, ca să fie semn între mine și ei, și să cunoască orișicine că eu sunt Domnul cel care sfințesc.

13. Dar cei din neamul lui Israil s'au oțărît împotriva mea în pustie, în legile mele n'au umblat, disprețuit-au rânduielile mele pe care trebuie să le îplinească omul ca să fie viu, pângărit-au Sâmbetele mele. Și atunci cugetat-am: « Să vărs urgia mea peste ei în pustie și să-i nimicesc! »

14. Dar mi-a fost milă pentru numele meu, ca să nu se facă de ocară înaintea noroadelor din fața cărora îi scosesem.

15. Și mi-am ridicat mâna mea cu jurământ împotriva lor în pustie, ca să nu-i duc în pământul pe care li-l făgăduisem, țară în care curge lapte și miere, mândrețea tuturor împărățiilor,

16. Fiindcă au disprețuit legiuirile mele, în legile mele n'au umblat, Sâmbetele mele le-au pângărit, umblând cu inima după idoli lor.

17. Și iar m'am milostivit ca să nu-i nimicesc și să-i isprăvesc chiar în pustie,

18. Și am grăit în pustie către feciorii lor: « Nu vă călăuziți de datinele părinților voștri și obiceiurile nu le țineți, și cu idoli lor nu vă pângăriți.

19. Eu sunt Domnul Dumnezeu vostru, în legile mele să umblați, și orânduilele mele să le păziți și să le împliniți,

20. Sâmbetele mele să le sfințiți, ca să fie semn între mine și voi că eu, Domnul, sunt Dumnezeu vostru. »

21. Dar și fiii s'au răsculat împotriva mea, și în legile mele n'au umblat, orânduilele mele nu le-au păzit, ca să le îplinească, și după care trebuie să viețuiască omul ca să fie viu, și Sâmbetele mele le-au pângărit. De aceea am cugetat să-mi vărs mânia mea peste ei și într'înșii să deșert urgia mea în pustie.

22. Și iarăși am tras mâna mea înapoi și m'am îndurat pentru numele meu, ca să nu se facă de ocară înaintea no-

roadelor în văzul cărora îi scosesem din Egipt.

23. Și mi-am ridicat mâna mea cu jurământ împotriva lor în pustie, să-i împrăștiu printre păgâni și să-i răspândesc în împărății,

24. Fiindcă n'au împlinit legiurile mele și rânduilele mele le-au disprețuit, Sămbetele mele le-au pângărit și au umblat cu ochii după idolii părinților lor.

25. Din această pricină le-am dat rânduile care n'au fost bune și legiuri după care nu putură să viețuiască,

26. Și i-am făcut spurcați cu darurile lor, căci ardeau în foc pe cel întâi născut, și aceasta ca să le insuflu atâta groază, încât să cunoască ei că eu sunt Domnul!»

27. De aceea, fiul omului, vorbește către neamul lui Israel și spune: «Așa rostește Domnul Dumnezeu! Dar iată în ce fel m'au mai batjocorit strămoșii voștri căzând de la credință:

28. După ce i-am dus în țara pe care cu jurământ le-am făgăduit să le-o dau, oriunde văzură o colină înaltă, ori un copac stufos, acolo junghiară jertfele lor, și aduseră darurile lor zădăritoare, întru miros de bună mireasmă, și tot acolo săvârșiră și turnările lor.

29. Și i-am întreat: «Ce fel de înălțime este aceasta unde vă duceți?» Și i-a rămas numele «înălțime», până în ziua de azi.

30. De aceea spune casei lui Israel: «Așa zice Domnul Dumnezeu! Tot în chipul străbunilor voștri vă înținați și voi și vă desfrânați după idolii lor,

31. Ba încă le aduceți și daruri de la voi, arzând pe copiii voștri în foc, și vă pângăriți cu idolii voștri până în vremea de astăzi, și mai vreți să mă mai las întreat de tine, neam al lui Israel? Viu sunt eu», — zice Domnul Dumnezeu, — «că nu mă voi îndupleca să mă întrebați voi.

32. Și ceea ce vă vine în minte și cugetați nu se va întâmpla, adică: «Să fim ca noroadele și ca neamurile împărățiilor, să ne închinăm la lemne și la pietre!»

33. «Dar viu sunt eu», — zice Domnul, — «căci cu mână vânjoasă și cu braț

întins și cu potop de mânie voi domni peste voi,

34. Și vă voi scoate dintre popoare și vă voi aduna din împărățiile în care v'am risipit, cu mână vânjoasă și cu braț întins și cu potop de mânie,

35. Și vă voi duce în pustiul noroadelor și mă voi judeca cu voi față către față,

36. Precum am judecat pe străbunii voștri în pustiul țării Egiptului, așa mă voi judeca eu cu voi», — zice Domnul Dumnezeu.

37. «Și vă voi trece pe sub toiagul meu, și vă voi aduce spre povățul legământului.

38. Atunci voi osebi dintre voi pe cei care s'au răscolat și au păcătuit împotriva-mi, scoate-i-voi din pământul pribegiei lor, și nu vor intra în pământul lui Israel, ca să cunoașteți că eu sunt Domnul.

39. Dar pentru voi, cei din neamul lui Israel, iată ce rostește Domnul! Fiecare să înlăture idolii săi și apoi, dacă n'ați mai vrea să mai ascultați de mine, să nu mai pângăriți numele cel sfânt al meu cu darurile și cu idolii voștri.

40. În muntele cel sfânt al meu, pe înaltul munte al lui Israel», — zice Domnul Dumnezeu, — «îmi veți sluji mie, voi toți cei din neamul lui Israel de pe pământ. Acolo voi binevoi întru voi și voi căuta la jertfele voastre ridicate și la darurile voastre din pârgă, cu care voi mă sfințiți.

41. Și voi căuta la voi cu milă, ca întru miros de bună mireasmă, când vă voi scoate dintre popoare și vă voi strânge din împărățiile în care v'am risipit și mă voi sfinți întru voi în văzul noroadelor,

42. Ca să știți voi că eu sunt Domnul, când vă voi duce în pământul lui Israel, în țara pentru care cu jurământ am ridicat mâna mea că o voi da strămoșilor voștri.

43. Și acolo să vă aduceți aminte de viața și de faptele voastre cu care v'ați întinat, și să vă scărbiți de toate răutățile pe care le-ați săvârșit,

44. Ca să știți că eu sunt Domnul și mă port așa cu voi pentru numele

meu, nu după viața voastră și după faptele voastre cele rele, neam al lui Israel », — rostește Domnul Dumnezeu.

21.

Parabola despre codrul aprins din Negheb, care se tâlcuiește: sabia Domnului care pornește împotriva Ierusalimului, cel ce va fi crunt lovit. Împărțitul Babilonului, care va lovi cu sabia Ierusalimul, stă la răspântie de drumuri și se sfătuește cu vracii. Amenințarea Domnului împotriva celor vinovați: împotriva lui Sedechia și a cetății. Vremea lui Mesia. Sabia Domnului lovește și pe Amoniți.

1. Și a fost cuvântul Domnului către mine și-mi zise:

2. « Fiul omului! Indreaptă-ți fața spre Teman, și cuvântul tău să picure spre miazăzi, și profetește împotriva codrului din Negheb,

3. Și-i zi codrului celui de la miază-zi: « Ascultă glasul Domnului! Așa rostește Domnul Dumnezeu: « Iată că voi aprinde un foc care îți va mistui toți copacii verzi și uscați, și văpaia pâlăitoare să nu se mai stingă și să pârjolească tot ținutul de la miază-zi la miază-noapte,

4. Ca toată făptura să vadă că eu, Domnul, am aprins focul într'insul, ca să nu se stingă! »

5. Atunci zisei: « O, Doamne Dumnezeu, ei mă întrebă: « Oare nu grăiește el în pilde? »

6. Și îndată a fost cuvântul Domnului către mine cu răspuns:

7. « Fiul omului! Caută cu fața împotriva Ierusalimului; să picure cuvântul tău împotriva templului meu și proorocește împotriva țării lui Israel,

8. Și spune țării lui Israel: « Așa zice Domnul Dumnezeu! Iată că sunt împotriva ta. Scoate-voi sabia mea din teacă și voi nimici din tine și pe omul drept și pe cel păcătos.

9. Dar fiindcă voi stârpi din tine pe omul cel drept și pe cel păcătos, sabia mea va ieși din teacă împotriva a toată făptura de la miază-zi la miază-noapte,

10. Ca să cunoască făptura toată că eu Domnul am scos din teacă sabia ca să nu se mai întoarcă la loc!

11. Și tu, fiul omului, suspină să și se deșale șalele și îndurerat să fii în fața lor.

12. Dar când te vor întreba: « De ce suspini? » să le răspunzi: « Că nu mai vine nici o veste, din care pricină inima se topește, mâinile sunt slabe, duhul îmi este fără vlagă și genunchii curg ca apa. Dar iată că vine, se adeverește », — zice Domnul Dumnezeu.

13. Post-a cuvântul Domnului către mine și-mi grăi:

14. « Fiul omului! Profetește și spune: « Așa rostește Domnul! » Și spune: « O sabie, o sabie este ascuțită și lustruită.

15. Pentru junghiere fu ascuțită și ca să iasă dintr'nsa scăpărări de fulger, fu ea lustruită.

16. Și o dădui în mâna unui ucigaș, ca s'o apuce cu mâna, — de aceea sabia fu ascuțită și lustruită, ca să fie dată în mâna unui ucigaș.

17. Țipă și urlă, fiul omului, fiindcă ea pornește împotriva norodului meu, împotriva tuturor voveozilor lui Israel. Sunt trecuți în ascuțitul săbiei împreună cu poporul meu! Deci, bate-te peste coapse,

18. Căci ziua de încercare, iat'o, dar cum? Dar când nu va mai fi acest schiptru « disprețuit? » — zice Domnul Dumnezeu.

19. « Și tu, fiul omului, profetește și bate mereu din palme, ca sabia să lovească îndoit și întreit. Iată sabia măcelului, ea e sabia cumplitului măcel care fi înconjoară,

20. Ca să fie cuprinși de fior și mulți să fie cei care vor cădea, la fiecare poartă, iată, vor fi omoriți ca dobitoacele la junghiere. Sabie, sabie! Făcută să scaperi ca fulgerul, lustruită pentru măcel!

21. Bagă în groază! Ia-o la dreapta și-apoi la stânga, încotro sortit este ascuțitul tău,

22. Iar eu voi bate mereu din palme, ca să-mi potolesc urgia mea! — Eu, Domnul, am poruncit așa. »

23. Apoi a fost cuvântul Domnului către mine și-mi grăi:

24. « Tu, omule, închipuește-ți două căi pe care va să vină paloșul împăratului

Babilonului, dar să pornească amândouă dintr'o singură țară, și fă un arătător în capătul drumului spre fiecare cetate,

25. Așa încât drumurile săbiei să se îndrepte și spre Raba, orașul domnesc al Amoniților, și spre Iuda, în inima Ierusalimului.

26. Și împăratul Babilonului stă la răspântia celor două drumuri, ca să afle viitorul, și sloboade săgeți, întrebă pe terafimi și se uită la maiul păsărilor.

27. În dreapta sa este prevestirea «Ierusalimul», ca să așeze berbeci împotriva zidurilor, să strige din răspuneri strigăte de război, să așeze berbeci la porți, să facă meterezui și să ridice un val de pământ.

28. Dar în ochii lor aceasta nu este decât proorocie deșartă, deși au jurat jurămintele cele mai sfinte, iar Domnul le va aduce aminte de vinovăția lor, când vor fi prinși.

29. Pentru aceasta, așa rostește Domnul Dumnezeu: «Fiindcă v'ați adus aminte de fărădelegea voastră, descoperind păcatele voastre, dând pe față toate păcatele în toate faptele voastre, fiindcă vi le-ați adus aminte, veți fi prinși cu mâna.

30. Și ție, pângăritorul, necredinciosule vovod al lui Israil, căruia ți-a sosit ziua, fiindcă și fărădelegea are sorocul ei,

31. Iată ce-ți spune Domnul Dumnezeu: «Jos cununa, jos cununa! Nu-ți trebuiește asta! Înălțarea celui smerit și smerirea celui mândru!

32. Mormane, mormane, mormane de dărâmaturi voi face cetatea! Vai de ea! Dărâmată să stea până ce va veni acela care are dreptul și căruia îi voi da-o!

33. Și tu, fiul omului, profetește și spune: «Așa zice Domnul Dumnezeu împotriva Amoniților pentru hula lor». Și le spune: «O sabie, o sabie este trasă din teacă pentru măcel, și este lustruită să scape ca fulgerul, —

34. În timp ce aveai vedenii deșarte și ți se profeteza minciuna, — ca să tai gâtul celor fără de lege și fără credință, a căror vreme venise, fiindcă și fărădelegea are sorocul ei.

35. Intoarce-te în cetățile tale, în locul unde ai fost făcută, în țara obârșiei tale, unde te voi judeca.

36. Atunci vărsa-voi peste tine urgia mea, cu văpaia mâniei mele voi sufla în tine și te voi da pe mâna sălbaticilor oameni, făuritori ai pieirei:

37. Să cază pradă focului, sângele tău să curgă în cuprinsul țării și nimeni să nu te mai pomenească, fiindcă eu Domnul am pronuncit!»

22.

Vărsările de sânge și blestemățiile care se săvârșesc în Ierusalim sunt pricina pentru care poporul va fi împrăștiat printre neamurile păgâne. Cuptorul cel curățitor. Și căpeleniile sunt la fel cu poporul. Dar și profeții, dregătorii și proorocii nu sunt mai prejos. Dumnezeu a vărsat peste ei văpaia mâniei sale.

1. Fost-a cuvântul Domnului către mine și-mi grăi:

2. «Fiul omului! Vrei să judeci oare cetatea vărsătoare de sânge? Să-i dezvăluiești toate blestemățiile ei,

3. Și să-i spui: «Așa rostește Domnul Dumnezeu! Vai de tine, cetate în mijlocul căreia se varsă sânge! — Să-i vină vremea și să-și facă idoli, ca să se întineze! —

4. Cu sângele pe care l-ai vărsat te-ai făcut vinovată și cu idoli pe care i-ai făcut te-ai întinat, și ți-ai apropiat ziua ta și vremea anilor tăi ai dat-o mai încoace! De aceea te-am făcut de ocară pentru popoarele păgâne și de răs pentru împărății:

5. Cei de aproape și cei mai de departe de tine își vor râde de tine, cea cu numele pătat și cu fărădelegi puzderie.

6. Iată că vovozii lui Israil, fiecare după puterea lui, varsă sânge,

7. Tatăl și mama sunt de răs, streinul asuprit, văduva și orfanul sunt obijduiți;

8. Tu disprețuești templul meu și Sâmbetele mele le pângărești.

9. În mijlocul tău se află hulitori care varsă sânge și mănâncă jertfe, la tine, pe munți și săvârșesc înlăuntrul tău fapte rușinoase;

10. Goliciunea tatălui este descoperită, iar femeia necurată o smeresc;

11. Unul săvârșește ticăloșii cu femeia apropielui său, altul întinează cu spurcăciunea pe noră-sa, iară altul smerește pe sora lui, fiica tatălui său.

12. La tine iau mită, ca să se verse sânge; tuiei dobândă de cămătar, tu jăfuești pe aproapele tău, și pe mine m'ai uitat», — zice Domnul Dumnezeu.

13. «Dar iată că voi pune mâna pe prada ta, pe care ai prădat-o, și pe vârsările de sânge care se săvârșesc în cuprinsul tău.

14. Oare inima ta se va împotrivi și mâinile tale sta-vor ele dărze, când mă voi judeca eu cu tine? Eu, Domnul, am zis și voi adevăra aceste!

15. Și te voi risipi printre neamuri și te voi sămăna printre împărății și voi da laoparte toată spurcăciunea din tine,

16. Apoi te voi lua pentru mine în văzul popoarelor păgâne, ca să știi tu că eu sunt Domnul.»

17. Și mai fu cuvântul Domnului către mine și-mi zise:

18. «Fiul omului! Neamul lui Israel s'a făcut zgură. Toți laolaltă sunt: aramă, cositor, fier și plumb, în mijlocul cuptorului; toți s'au prefăcut în zgură de argint.

19. Din această pricină așa rostește Domnul Dumnezeu: «Fiindcă toți v'ați prefăcut în zgură, iată, vă voi strânge în mijlocul Ierusalimului.

20. Și după cum pui la un loc argintul, arama, fierul, plumbul și cositorul la topit, în mijlocul unui cuptor și dai foc să se topească, așa vă voi aduna și voi sufla și eu întru văpaia mâniei mele și vă voi topi.

21. Și vă voi strânge la un loc și voi sufla împotriva voastră cu văpaia mâniei mele și veți fi topiți în mijlocul cetății.

22. Cum se topește argintul în mijlocul cuptorului, așa vă veți topi în mijlocul ei, ca să știți că eu sunt Domnul, care am vărsat peste voi văpaia mea.»

23. Fost-a cuvântul Domnului către mine și-mi grăi:

24. «Fiul omului! Spune-i: «Tu ești țară spurcată și fără pic de ploaie în ziua mâniei,

25. Ai cărei vovezozi sunt ca fiarele care zbiară lacome după pradă, omorînd, jefuind avere și scumpeturi și lăsând multe femei văduve.

26. Preoții calcă legea mea și pângăresc lucrurile mele sfinte, fără să facăosebire între ceea ce este sfânt și ceea ce este lumesc, și nici între curat și necurat, iar pentru călcarea Sâmbetelor mele închiseră ochii, așa că fusei pângărit în mijlocul lor.

27. Dregătorii sunt lupi răpitori, gata să verse sânge, să piardă suflete, ca să câștige câștig nedrept;

28. Proorocii dau pe deasupra cu ciumurluială, deoarece văd lucruri deșarte și proorocesc minciună, și zic: «Așa zice Domnul», fără ca Domnul să fi zis nimic.

29. Norodul săvârșește împilări și jăcmănește, asuprește pe cel sârman și calic, iar pe cel care nu este de un neam cu ei, îl asuprește fără pricină.

30. Și când vrui să caut pe vre-unul care să zidească zidul și să stea de pază la spărtură, pentru țara pe care nu vreau s'o prăpădesc, n'am găsit;

31. Și atunci am vărsat peste ei urgia mea și în văpaia mâniei mele i-am nimicit, și le-am răsturnat faptele lor în capul lor», — zice Domnul Dumnezeu.

23.

Necredința celor două regate surori: Iuda și Israel, față de Dumnezeu, este închipuită prin desfrâul a două surori: Ohola și Oholiba. Ele s'au desfrânat cu Egipteni, cu Asirieni și cu Babilonenii. Pedepsirea lor.

1. Și iarăși fu cuvântul Domnului către mine și-mi zise:

2. «Au fost odată două femei, fiicele aceleiași mame.

3. Și ele se desfrănară din tinerețile lor, în Egipt. Acolo sâniile lor fură mângăiați și tot acolo fost-au apucate de pieptul lor fecioresc.

4. Și pe cea mai mare o chema Ohola, iar pe sora ei Oholiba. Și le-am luat de soții, și ele îmi născură fii și fiice. —

Ohola era Samaria și Oholiba era Ierusalimul. —

5. Dar Ohola în desfrânarea ei mă părâsi, și-și infierbântă pofta după ibovnicii ei, după Asirienii care se apropiau de ea,

6. Inveșmântați în porfiră violetă, satrapi și mari căpetenii, băieți frumoși, călăreți pe cai.

7. Către ei își îndreptă desfrânările sale, spre toată boierimea fiilor lui Asur, și se întină cu toți idoli ai acelora cu care își aprinsese pofta.

8. Dar nu s'a dat în lături nici de la desfrânările ei cu Egiptenii, care o necințiseră în tinerețea ei, care îi strânseseră pieptul ei cel fecioresc și se desfrânaseră cu ea.

9. Pentru aceasta am dat-o în mâna ibovnicilor ei, în mâna feciorilor lui Asur, după care își aprinsese pofta.

10. Ei îi dezveliră goliciumea, luară pe fiu și pe fiicele ei, iar pe ea însăși o omorîră cu sabia, și ea ajunsese prilej de vorbă pentru femei, și astfel se adevări cu ea judecata.

11. Dar cu toate că Oholiba, sora ei, văzu, se năvăli în pofta ei. aprinsă mai mult decât ea și în desfrăul ei întrecând desfrăul surorii sale.

12. După feciorii Asiriei se aprinse pofta ei, după satrapi, mari căpetenii, care se apropiau de ea îmbrăcați în porfiră violetă, călăreți călări pe cai, toată boierimea feciorilor Asiriei.

13. Și am văzut că și ea s'a întinat, și așa amândouă căpătără același nărav.

14. Și ea își spori desfrăul ei și mai mult când văzu chipuri de oameni zugrăvite pe pereți, chipuri de Caldei zugrăvite cu roșu,

15. Incinși cu brâu peste șale, cu capetele înfășurate în turbane bogate și păreau să fie toți războinici cu renume, chipuri de Babiloneni sau de Caldei din patria lor Caldeea.

16. Și se infierbântă pofta ei la vederea lor și trimise soli la ei în Caldeea.

17. Și Babilonienii veniră la ea, ca să se desfăteze cu iubirea ei și au întinat-o cu desfrânările ei, și ea s'a întinat cu ei, până ce și-a scârbit sufletul de ei.

18. Și când își dădu pe față desfrânările ei și-și arată goliciumea ei, sufletul meu se scârbi de ea precum se scârbișe și de sora ei.

19. Și-și înmulți desfrânările ei, aducându-și aminte de zilele din tinerețile ei, când era desfrănată în țara Egiptului,

20. Când se aprindea în pofta ei după ibovnicii ei cu trupul ca de măgar și cu infierbântarea ca de armăsar.

21. Și tu tânjești după năravul cel din tinerețele tale, când te strâneau de sâni Egiptenii și-ți pipăiau pieptul.

22. De aceea, Oholiba, așa rostește Domnul Dumnezeu: «Iată că voi ațâța pe ibovnicii tăi împotriva ta, pe aceia de care s'a scârbit sufletul tău și-i voi porni de pretutindeni împotriva ta;

23. Babilonienii și Caldeii toți, din Pecod, din Șoa și Coa, împreună cu Asirienii, boierime de frunte, satrapi, mari căpetenii laolaltă, oșteni de seamă, spătoși, toți laolaltă călări pe cai;

24. Să vie împotriva ta de la miazănoapte cu care cu roate, cu cete de noroade cu scuturi, cu paveze și cu coifuri și să te inconjoare de pretutindeni, și înaintea lor infățișa-le-voi pricina, ca să te judece după pravila lor.

25. Și voi porni și răvna mea împotriva ta, ca să se poarte cu tine sălbatic: nasul și urechile îți le vor tăia și urmașii tăi de sabie vor cădea. — Pe fiii și pe fiicele tale îi vor lua în robie, iar urmașii tăi mistuiți vor fi de foc. —

26. Și te vor dezbrăca de veșmintele tale și toate podoabele tale îți le vor lua.

27. Și-asa curma-voi păcatul desfrăului tău pe care l-ai săvârșit în Egipt, și nu vei mai ridica ochii tăi spre ei și de Egipt aminte nu-ți vei mai aduce,

28. Fiindcă așa rostește Domnul Dumnezeu: «Da-te-voi în mâna celor care te urau și a acelora de care se scârbișe sufletul tău!

29. Și te vor urî și-ți vor răpi toată strădania ta și te vor lăsa goală, de tot goală, și vor dezveli goliciumea desfrăului tău. Păcatul și desfrăul tău

30. Ți-au pricinuit acestea, fiindcă în infierbântarea ta alergai după popoare, și te-ai întinat cu idoli lor.

31. Și deoarece apuci pe calea surorii tale, iată că îți dau și paharul ei în mâna ta!»

32. Dar iată ce rostește Domnul: «Paharul larg și adânc al surorii tale să-l bei — ea să fie de răs și de ocară!»

33. Plin e de durere și de întristare, paharul groazei și al spaimei, paharul surorii tale Samaria.

34. Să-l bei și să-l sorbi, și să-i bei și drojdia lui, iar pieptul să ți-l sfășii, căci eu am grăit», rostește Domnul Dumnezeu!»

35. De aceea așa grăiește Domnul Dumnezeu: «Fiindcă m'ai uitat și m'ai aruncat la spate, poartă-ți păcatul și desfrăul tău!»

36. Și-mi mai zise Domnul: «Fiul omului! Vrei să judeci pe Ohola și pe Oholiba? Atunci dezvăluiește-le blestemățiile lor,

37. Că s'au desfrânat, și-au mânjit mâinile cu sânge, au umblat cu idoliilor lor, ba și pe fiii lor pe care i-au născut i-au ars pe foc, idoliilor, ca hrană.

38. Și să vezi ce mi-au mai făcut: în vremea aceea spurcat-au templul meu și Sâmbetele mele le-au pângărit.

39. Și când își junghiau pe fiii lor, pentru idoliilor lor, tot în ziua aceea intrau și în templul meu, ca să-l pângărească. Și așa vezi ce-au făcut ei în templul meu!

40. Și chiar ele trimiseră după bărbați ca să-i aducă de departe, și cei după care trimiseseră soli, iată că și sosiseră... Pentru ei scaldatu-te-ai și ochii ți i-ai dat cu dresuri și ți-ai pus podoabe,

41. Te-ai tolănit pe divan, dinaintea căruia așezaseși o masă, pe care ai pus tămâie mirezmată și mirezme...

42. Și zarva unei mulțimi de oameni veniți din pustie se auzea în casa ei! Și le puseră brățări la mâini și cununi pe capetele lor.

43. Atunci întrebai pe cea mai trecută cu desfrăul: «Va săvârși mereu și ea desfrânări?»

44. Și au intrat la ea. Cum se duce cineva la o desfrânată, așa se duseră la Ohola și la Oholiba, ca să făptuiască păcatul...

45. Ci oameni drepti să le judece după pravila desfrânatelor și după legea vărsătoarelor de sânge, căci ele sunt desfrânate și cu mâinile mânjite de sânge!»

46. Dar iată ce mai rostește Domnul Dumnezeu: «Ridică împotriva lor o obște, ca să fie date spre chinuire și spre jaf,

47. Și obștia să le omoare cu pietre și să le taie în bucăți cu spadele lor, să omoare pe fiii și pe fiicele lor și casele lor să le dea foc.

48. Și așa voi curma păcatul din țară, ca toate femeile să se învețe minte și să nu săvârșescă păcatele lor...

49. Și cu pedeapsa păcatului vostru vă voi pedepsi și veți ispăși păcatele săvârșite cu idoliilor voștri, ca să știți că eu sunt Domnul Dumnezeu!»

24.

Cele din urmă cuvinte ale profetului despre dărâmarea Ierusalimului. Pilda cu cazanul ruginit și soarta care-l așteaptă. Moartea soției profetului. Alte lucruri care se vor mai întâmpla.

1. Fost-a cuvântul Domnului către mine în anul al nouălea, în luna a zecea, în ziua a zecea, și-mi grăi:

2. «Fiul omului! Insemnează ziua aceasta, chiar ziua aceasta, fiindcă chiar în această zi împăratul Babilonului s'a aruncat împotriva Ierusalimului.

3. Și spune acestui neam îndărătnic o pildă și-i grăiește: «Așa rostește Domnul Dumnezeu! Pune un cazan la foc și toarnă apă într'însul,

4. Apoi pune hălei de carne, bucăți bune, șolduri și splete, și umple-l cu oase bune.

5. Ia ceea ce este mai de frunte din turmă, pune lemne dedesubt, dă-l în clocoțe, așa ca să fiarbă și oasele dinlăuntru.

6. De aceea așa zice Domnul Dumnezeu: «Vai de tine, cetate vărsătoare de sânge, cazan cu rugină, din care n'a mai ieșit rugină! Scoate bucățile una câte una și nu le scoate pe ales,

7. Fiindcă sângele se află încă în cuprinsul ei, vărsat pe stâncă pleșuvă, nu vărsat pe pământ, ca să-l poată acoperi cu pulbere.

8. Și am vărsat sângele ei pe stâncă pleșuvă, ca să nu se acopere, cu gând să întărit și să pornesc răzbunarea!»

9. Dar să vedeți ce spune Domnul Dumnezeu: «Vai de cetatea vărsătoare de sânge! Acum voi pune și eu o buturugă sub cazan!»

10. Adu lemne multe, atâta focul, fierbe carnea ca terciul, apoi toarnă ciorba, iar oasele să fie arse.

11. La urmă pune cazanul gol pe cărbuni, ca să se înfierbânte și arama să se roșească și spurcăciunea să se topească, și rugina să se ducă.

12. Trudă de-a surda! Rugina nu se ia, focul n'are ce-i face!

13. Dar cu spurcăciunea ta e ceva ciudat! Ori de câte ori am vrut să te curăț, nu te-ai curățat de spurcăciunea ta, dar tot spurcată vei rămânea până când mânia mea se va deșerta în tine!

14. Eu, Domnul, am grăit, și toate se vor întâmpla și le voi adevăra, nu le voi trece cu vederea și nici nu mă voi îndura și nici nu mă voi căi, ci după purtarea ta te vor judeca și după faptele tale», — zice Domnul Dumnezeu.

15. Și mai fu cuvântul Domnului către mine și-mi zise:

16. «Fiul omului! Iată că printr'o moarte fără de veste te voi lipsi de plăcerea ochilor tăi! Nu suspina, nu plânge și nu vărsa lacrimi!

17. Suspina în taină, nu cu tânguire ca după morți, pune-ți scufia în cap și încălță-te cu sandalele, nu-ți înveli barba și pâinea jălaniei să nu o mănânci,

18. Apoi a doua zi grăiește norodului! » Ci seara îmi muri femeia și a doua zi am făcut precum mi se dăduse poruncă.

19. Dar când norodul mă întâmpină cu vorba: «Spune-ne odată și nouă de ce faci așa?... »

20. Eu răspunsei: «Fost-a cuvântul Domnului către mine și-mi zise:

21. «Spune casei lui Israel! Așa rostește Domnul Dumnezeu: «Pângări-voi templul meu, mândria puterii voastre, podoba ochilor voștri, dragostea sufletelor voastre, iar fiii și fiicele voastre pe

care i-ați părăsit, să cadă în ascuțișul săbiei.

22. Atunci veți face întocmai cum am făcut și eu, nu vă veți înveli barba și pâinea jălaniei nu o veți mânca,

23. Și veți fi cu scufia în cap și cu sandalele în picioare, nu veți suspina și nici nu vă veți boci, ci vă veți sfârși în păcatele voastre și unii din pricina altora veți încremeni de groază.

24. Și Iezechil va fi pentru voi un semn adevărat, fiindcă tot ceea ce a făcut el veți face și voi, iar când se va adevăra, să știți că eu sunt Domnul Dumnezeu.

25. Și tu, fiul omului, în ziua când le voi lua vârtutea lor, bucuria cea falnică, podoba ochilor lor și dragostea sufletelor lor, fiii și fiicele lor,

26. În ziua aceea va sosi un fugar ca să-ți dea de veste.

27. În ziua aceea gura ta se va deschide în fața fugarului și-i vei grăi și nu vei mai fi mut și le vei fi și semn adevărat, ca să cunoască ei că eu sunt Domnul. »

25.

Profeții împotriva popoarelor păgâne învecinate. Profeții împotriva Amonișilor, Moabișilor, Edomișilor și Filistenilor.

1. Și a fost iarăși cuvântul Domnului către mine și-mi grăi:

2. «Fiul omului! Indreaptă-ți fața spre Amoniți și profetește împotriva lor,

3. Și le spune Amonișilor: «Ascultați cuvântul Domnului Dumnezeu! Așa rostește Domnul Dumnezeu: «Fiindcă tu zici templului meu: «săc! săc!» când a fost pângărit și pământului lui Israel când a fost pustiit, și neamului lui Iuda, când dus a fost în robie,

4. Da-te-voi în stăpânirea Beduinilor, care să așeze sălașurile lor în tine și să mute așezările lor în tine, să mănânce rodurile tale și să bea laptele tău.

5. Și voi preface Raba în pășuni pentru câmile și orașele lui Amon în țărle pentru turme, ca să știți că eu sunt Domnul. »

6. Drept este ceea ce spune Domnul: «Deoarece tu bați din palme și bușăști

din picioare și te bucuri din inimă cu tot disprețul pentru pământul lui Israil,

7. Intinde-voi mâna mea împotriva ta și te voi face pradă pentru popoare și te voi rețea dintre neamuri și te voi nimici dintre țări, și te voi prăpădi, ca să cunoști că eu sunt Domnul ».

8. Așa grăiește Domnul Dumnezeu: « De vreme ce Moabul și Seirul zic: iată că neamul lui Israil a ajuns ca toate popoarele,

9. De aceea voi deschide trecătorile muntoase, — ca astfel cetățile să fie nimicite până la una, ele podoaaba țării: Bet-Iesimot, Baal-Meon și Chiriataim, —

10. Pentru Beduinii cărora le voi da în stăpânire pe Amoniți, ca ei să nu mai fie amintiți printre popoare.

11. Dar și pe Moabiți fi voi judeca eu, ca să știe ei că eu sunt Domnul. »

12. Așa zice Domnul Dumnezeu: « Deoarece Edomul s'a răzbunat împotriva casei lui Iuda și s'a încărcat de vină și se răzună cumplit,

13. De aceea așa rostește Domnul Dumnezeu: « Iată că voi întinde mâna mea împotriva Edomului și voi nimici dintr'însul oameni și dobitoace și-l voi preface în pustietate, ca de la Teman și până la Dedan să cadă de sabie.

14. Și voi trece răzbunarea mea împotriva Edomului în mâna poporului meu Israil, și se vor purta după văpaia mâniei mele, ca să simtă ei răzbunarea mea », zice Domnul Dumnezeu.

15. Așa rostește Domnul Dumnezeu: « Fiindcă Filistenii se răzbinară cumplit și cu dispreț în inima lor, crunt se răzbinară, ca să nimicească desăvârșit »,

16. De aceea, așa rostește Domnul Dumnezeu: « Intinde-voi mâna mea împotriva Filistenilor și voi nimici pe Cretanii lor și voi prăpădi pe ceilalți locuitori de pe țărmul mării,

17. Și mă voi răzbuna cu înverșurare, cu pedepse de urgie, ca să cunoască ei că eu, Domnul, sunt cel ce trimit peste ei răzbunarea mea! »

26.

Profeție împotriva Tirului, care va fi nimicit de Nabucodonosor, împăratul Babilonului. La căderea Tirului, toate popoarele se vor cutremura. Hotărîrea aceasta vine de la Domnul.

1. Iar în anul al unsprezecelea, în luna întâia, în ziua întâia, fost-a cuvântul Domnului către mine și-mi zise:

2. « Fiul omului! Fiindcă Tirul a grăit Ierusalimului: « săc săc! » poarta noroadelor este sfărâmată, întorsu-s'a la mine belșugul strălucirii lui!

3. De aceea așa rostește Domnul Dumnezeu: « Iată eu sunt împotriva ta, Tirule, și voi porni împotriva ta neamuri multe, cum se stărnesc talazurile mării,

4. Care vor dărâma zidurile Tirului și turnurile le vor prăbuși, și eu voi mătura pulbera departe de el și îl voi preface în stâncă pleșuvă,

5. Dar să mai rămână loc pentru mreje în mijlocul mării, căci eu grăiesc », zice Domnul Dumnezeu. « Și să fie prada noroadelor,

6. Iar cetățile învecinate de pe uscat nimicite să fie cu spada, ca să simtă ei că eu sunt Domnul. »

7. Dar iată ce rostește Domnul Dumnezeu: « Stârni-voi îndată împotriva Tirului pe Nabucodonosor, împăratul Babilonului, cel de la miază-noapte, împăratul împăraților, cu cai, cu care de război, cu călăreți și cu gloată mare de noroade.

8. Cetățile megieșe cu tine, de pe uscat, le va nimici cu sabia, val de pământ va ridica împotriva-ți, meterezuri va săpa împotriva-ți și adăpost de scuturi îți va împotrivi.

9. Împotriva zidurilor tale el va îndrepta izbiturile berbecilor săi, și turnurile tale cu cângi de fier le va doborî.

10. Din pricina mulțimii cailor lui, te va acoperi cu colb, de tropotul călăreților săi și de druietul roatelor de la carele lui vor dărdâi zidurile tale și când va intra pe porțile tale, va intra ca într-o cetate cucerită.

11. Copitele cailor săi vor călca pe toate ulițele tale, poporul tău va fi

ucis cu sabia, iar columnele tale cele tari le va trânti la pământ.

12. Și vor prăda averea ta, mărfurile tale le vor jefui, zidurile le vor prăbuși, mândrele palate le vor dărâma, iar pietrele, lemnele și molozul le vor zvârli în apă.

13. Așa curma-voi mulțimea cântecelor tale, și glasul harfei să nu se mai auză.

14. Și te voi preface în stâncă pleșuvă, loc uscat pentru mrejele pescarilor. Și să nu mai fii zidit la loc, fiindcă eu Domnul am grăit», rostește Domnul Dumnezeu.

15. Așa rostește Domnul Dumnezeu împotriva Tirului: «La vuestul căderii tale, când cei răniți de moarte vor geme, când sabia va ucide în tot cuprinsul tău, cutremura-se-vor ținuturile cele mai îndepărtate:

16. Toți voveozii din ostroavele mării se vor pogori de pe tron, își vor lua coroanele din cap și se vor dezbrăca de veșmintele lor de felurite colori, se vor înveșmânta în veșminte de jale, se vor trânti la pământ, tremura-vor fără încetare și din pricina ta vor fi uluiți,

17. Și de dragul tău ridică-vor o plângere și-ți vor grăi: «Cum te-ai prăpădit și ai pierit din mare, slăvită cetate, care împreună cu locuitorii ei era puternică pe mare! De care se înspăimântau toți cei ce locuiau pe țărmuri!

18. Și acum ostroavele se cutremură în ziua căderii tale! Și se înspăimântă ostroavele din mare de sfârșitul tău!»

19. Așa zice Domnul Dumnezeu: «Când te voi preface în cetate pustie, întocmai ca și cetățile nelocuite, când voi porni peste tine adâncul apelor celor mari care te vor învălui,

20. Pogori-te-voi la cei ce s'au pogorit în mormânt, la un norod de odinioară, și-ți voi găti loc de odihnă în țara din adâncuri, asemănătoare unor străvechi ruine, la cei care s'au pogorit în mormânt, ca să nu mai fii locuit și să nu mai dăinuiești în țara celor vii.

21. Piere cumplită vei avea și în veac nu vei mai fi, te vor căuta și nu te vor afla», — zice Domnul Dumnezeu.

27.

Plângere cu prilejul prăbușirii Tirului. Tirul, corabia cea de desăvârșită frumusețe, care avea într'însa tot ce-i trebuie: vasele, pânze și ostași din cei mai îndemânațeci, și care făcea negoț cu întreaga lume: cu Grecii, cu Edomiții, cu Arabii, va pieri. La prăbușirea lui, toți vor rămâne înmărmuriți și vor alcătui o plângere: «Cât a fost Tirul de strălucit în inima mării!...»

1. Fost-a cuvântul Domnului către mine și-mi zise:

2. «Și tu, fiul omului, alcătuește o plângere asupra Tirului,

3. Și spune Tirului care este așezat pe țărmul mării, care face neguțătorie cu multe ținuturi îndepărtate: «Așa rostește Domnul Dumnezeu! Tu zis-ai, Tirule, că ești corabie de desăvârșită frumusețe.

4. În inima mării se află ținutul tău, iar corăbierii care te-au făcut, făcutu-te-au negrăit în frumusețea ta.

5. Făcutu-ți-au toată lemnăria ta de chiparos din Senir, iar ca să-ți faci un catarg luat-au un cedru din Liban.

6. Văsele făcutu-ți-au din stejarii din Basan. Acoperișul tău a fost din fildeș prins în lemn de molift din insulele Chitim.

7. Pânzele tale, din vison de Egipt brodat, îți slujeau și ca steag. Porfira violetă și stacojie din ostroavele Elișa alcătuiau umbrarul corăbiei.

8. Principii Sidonului și ai Arvadului îți erau văslași. Iscușiții din Simira erau în tine și-ți erau cărmaci,

9. Bătrânii Biblosului și meșterii lui erau la tine ca să astupe crăpăturile corăbiei.

10. Toate corăbiile de pe mare cu marinarii lor erau la tine ca să facă schimb de mărfuri. Perșii, Lidiienii și Libienii erau oșteni în oștirea ta, ei își atârnav în tine coiful și pavăza și ei îți făceau podoaaba ta.

11. Fiii Arvadului și Cilicienii erau de jur-împrejur pe zidurile tale, și Gama-diții în turnurile tale; scuturile lor atârnav pe zidurile tale de jur-împrejur și ele te făceau negrăit de frumoasă.

12. Tarșișul făcea negoț cu tine din pricina prea multei tale bogății și-ți dădea în schimb: argint, fier, cositor și plumb.

13. Grecii, Tubal și Meșec făceau negoț cu tine și făceau schimb de mărfuri, pe robi și pe odoare de aramă.

14. Din Togarma îți dădeau în schimb: cai, călăreți și catări.

15. Fiii lui Dedan făceau negoț cu tine, din depărtate ținuturi îți aduceau mărfurile lor și-ți dădeau ca plată fildeș și abanos.

16. Edomul făcea negoț cu tine din pricina târgului tău mare și dădea în schimbul mărfurilor tale: carbunculul, smaraldul, orisolitul, visonul, mărgeanul și rubinele.

17. Iuda și Israilul făceau negoț cu tine și dădeau în schimb: grâu, stîrax, ceară, miere, untdelemn și balsam.

18. Damascul făcea negoț cu tine din pricina produselor tale — a tuturor bogățiilor tale — cu vin de Helbon și cu lână...

19. Din Uzal îți aduceau în schimb: fier lucrat, scorțișoară și trestie mirezmată.

20. Dedan făcea negoț cu tine cu pături pentru călărit.

21. Arabia și toți voevozii Chedarului făceau negoț cu tine și-ți dădeau în schimb: miei, berbeci și țapi.

22. Neguțătorii din Saba și Raema făceau negoț cu tine, dând în schimb: mirezme de tot soiul, tot felul de pietre nestimate și aur, pentru mărfurile tale.

23. Haranul, Cane și Eden făceau negoț cu tine, chiar Asiria și Media făceau negoț cu tine.

24. Și făceau negoț cu veșminte strălucite, cu mantii de porfiră violetă și brodată, cu covoare țesute cu felurite colori, funii împletite și tari. Cu astfel de lucruri făceau negoț cu tine.

25. Corăbiile din Tarșiș te slujeau pe tine pentru dusul mărfurilor tale. Și tu ajunseși ticsită și tare falnică în inima mării.

26. Pe întinsele ape te duceau văslașii care te însoțeau. Dar... un vânt de la răsărit te sfărâmă, în inima mării.

27. Averea ta și mărfurile tale, marinarii și cărmacii, meșterii dulgheri pentru dresul spărturilor, cumpărătorii de mărfuri, toți ostașii, care se aflau în tine, grosul norodului care se afla în tine se scufundară în adâncul mării, în ziua prăbușirii tale...

28. La strigătul tău cel puternic cărmacii tremura-vor și își vor pierde cum-pătul,

29. Și toți văslașii tăi cobori-se-vor de pe corăbiile lor; marinarii și toți cărmacii mării veni-vor pe uscat,

30. Te vor boci cu mare glas și vor țipa amarnic, pulbere își vor pune în cap și se vor tăvăli în cenușă.

31. Și își vor rade capul pentru tine, se vor încinge cu sac și vor plânge pentru tine cu amărăciune în suflet și cu suspin amar.

32. Și în suspinul lor vor alcătui o plângere pentru tine și te vor plânge: «Cine a fost ca Tirul strălucit în mijlocul mării!

33. Când porneau mărfurile tale pe mare, săturai mulțime de popoare, cu bogăția ta cea mare și cu mărfurile tale îmbogățit-ai împărații pământului!

34. Și acum te-ai sfărâmat, pierit-ai în valurile mării, în adâncurile apelor! Mărfurile tale și tot norodul tău au căzut în adânc!

35. Toți locuitorii insulelor stau încremeniți de tine, și regii lor sunt cuprinși de groază și lăcrămează.

36. Neguțătorii popoarelor bat din palme în ciuda ta și te flueră, căci ți-ai găsit un sfârșit năprasnic și în veci nu vei mai fi!»

28.

Profeție împotriva Tirului. Trufia regelui Tirului și judecata lui Dumnezeu. Tânguire pentru moartea regelui Tirului. Profeție împotriva Sidonului. Pedepsirea Sidonului va fi spre folosul și liniștea lui Israil. Vremuri de fericire pentru Israil.

1. Și fu cuvântul Domnului către mine și-mi grăi:

2. «Fiul omului! Spune-i regelui din Tir: Așa rostește Domnul Dum-

nezeu: « Fiindcă s'a îngâmfat inima ta și ai zis: « eu sunt Dumnezeu și stau pe tronul lui Dumnezeu în inima mărilor », cu toate că nu ești decât om și nu Dumnezeu, și îți inchipești în inima ta că ești Dumnezeu, —

3. Drept e că tu ești mai înțelept decât Daniil, și nici o taină nu-ți este ascunsă;

4. Prin înțelepciunea și prin priceperea ta și-ai agonisit bogăție și aur și argint străngi tu în vistierile tale!

5. Prin prisosul înțelepciunii tale în negoț, și-ai sporit averea ta, de aceea și inima ta și s'a îngâmfat de bogăție! —

6. De aceea așa rostește Domnul Dumnezeu: « Fiindcă și-ai trufit inima ca un Dumnezeu,

7. Voi stârni împotriva ta streini, cele mai cumplite neamuri, care vor scoate sabia împotriva minunățiilor înțelepciunii tale și vor pângări strălucirea ta.

8. Pogori-te-voi în groapă și vei muri de moartea năprasnică a celui ce moare în adâncul mării.

9. Și vei mai rosti: « Sunt Dumnezeu », în fața ucigașilor tăi, cu toate că nu ești decât om, în mâna ucigașilor tăi?

10. Și vei muri de moartea celor netăiați împrejur, de mâna celor streini, fiindcă eu, Domnul Dumnezeu, am hotărât așa! »

11. Și a fost iarăși cuvântul Domnului către mine și-mi grăi:

12. « Fiul omului! Alcătuește o plângere pentru regele Tirului și-i spune: « Așa rostește Domnul Dumnezeu! Fost-ai un desăvârșit inel de pecetluit de o negrită frumusețe,

13. Și erai în grădina lui Dumnezeu, în Eden. Veșmintele tale erau înstelate cu pietre prețioase: cu rubin, topaz, iaspis, crisolit, beril, onix, safir, carbunc, smarald și aur, legătura și așezarea lor fusesse gătită în ziua zidirii tale!

14. Și erai heruvimul miruit să ocrotești și te așezasem în muntele dumnezeilor, și umblai printre pietrele scânteietoare.

15. Fost-ai fără prihană în căile tale din ziua zidirii tale, până când păcatul se cuibări în tine.

16. Dar din pricina întinsului tău negoț, fiindcă lăuntru tău se umplu de silnicie și ai păcătuit, te-am izgonit din muntele dumnezeilor și te-am alungat, heruvim acoperitor, din mijlocul pietrelor scânteietoare.

17. Și inima ta se trufi din pricina frumuseții tale, și și-ai lepădat înțelepciunea ta în schimbul frumuseții tale! De aceea te-am aruncat pe pământ, din pricina mulțimii păcatelor tale, și te-am făcut privește înaintea împăraților.

18. Cu viclenia negoțului tău pângăritu-ți-ai sfințenia ta. De aceea foc va izbucni din tine și te va mistui și te voi face cenușă pe pământ în ochii tuturor privitorilor.

19. Toți cei ce te-au cunoscut dintre popoare vor sta înmărmuriți, căci ai avut un sfârșit năprasnic și nu vei mai fi!»

20. Și a fost cuvântul Domnului către mine și-mi grăi:

21. « Fiul omului! Indreaptă-te cu fața spre Sidon și profește,

22. Și spune: « Așa rostește Domnul Dumnezeu: Iată sunt împotriva ta, Sidone! Atunci mă voi preamări în tine și tu vei cunoaște că eu sunt Domnul, când te voi judeca pe tine și mă voi sfinți în tine;

23. Când voi trimite ciumă în tine și va fi sânge pe ulițele tale, și ucii vor cădea în mijlocul tău de sabia din jurul tău, cunoaște-vei că eu sunt Domnul.

24. Și nu va mai fi pentru neamul lui Israel mărcine țepos și spine usturător printre vecinii care îl disprețesc, și vor cunoaște că eu sunt Domnul Dumnezeu. »

25. Așa zice Domnul Dumnezeu: « Când voi aduna pe cei din neamul lui Israel dintre popoarele printre care i-am împărțiat, și mă voi sfinți în ei, în văzul popoarelor păgâne, locui-vor pământul pe care l-am dăruit robului meu Iacob;

26. Și-l vor locui fără primejdie, zidi-vor case, sădi-vor vii și vor fi siguri pe viața lor, când voi judeca pe toți vecinii cei ce îi disprețesc, și ei vor ști că eu sunt Domnul Dumnezeu lor! »

29.

Profeție împotriva Egiptului; marele crocodil. Nabucodonosor, împăratul Babilonului, va cuprinde Egiptul și-l va prăda, ca plată pentru lucrul pe care l-a săvârșit pentru Domnul, înconjurând Tirul.

1. Fost-a cuvântul Domnului către mine, în anul al zecelea, în luna a ceea, în ziua a douăsprezecea, și-mi grăi:

2. « Fiul omului! Indreaptă-ți fața spre Faraon, împăratul Egiptului, și profetește împotriva lui și împotriva întregului Egipt.

3. Spune și cuvintează: « Așa rostește Domnul Dumnezeu: « Vezi! Eu sunt împotriva ta, Faraone, împărate al Egiptului, marele crocodil, care stă tolănit în mijlocul brațelor Nilului și zice: « Al meu este Nilul cu apele lui și eu făcutu-l-am! »

4. « Pune-ți-voi cărlige în fălcile tale și-ți voi lipi de solzii tăi peștii din apele tale și te voi scoate din mijlocul fluviilor tale împreună cu toți peștii care s'au lipit de solzii tăi,

5. Și te voi azvârli în pustie, pe tine și peștii fluviilor tale, și vei cădea pe uscat fără ca nimeni să te adune și să te strângă, ca să ajungi de mâncarea fiarelor pământului și păsărilor cerului, —

6. Atunci cunoaște-vor toți locuitorii Egiptului că eu sunt Domnul. Fiindcă ești toiag de trestie pentru neamul lui Israel:

7. Când ei pun mâna pe tine, te frângi și le și spargi mâna, iar când se sprijină, te rupi și le zdruceai sașele! »

8. De aceea așa rostește Domnul Dumnezeu: « Iată, voi aduce împotriva ta sabie și voi stârpi din tine oamenii și dobitoacele,

9. Și țara Egiptului va ajunge pustietate fără țipenie de om, și atunci vor simți că eu sunt Domnul. Și de vreme ce tu te-ai rostit: « Al meu este Nilul și eu l-am făcut! »,

10. De aceea iată că sunt împotriva ta și împotriva fluviilor tale și voi preface țara Egiptului într-o pustietate nemărginită, de la Migdol până la Siena și până la granița Etiopiei,

11. Incât picior de om să nu treacă pe acolo și nici picior de dobitoc să nu se abată, și să rămână pustiu timp de patruzeci de ani.

12. Și voi preface țara Egiptului în pustietate în mijlocul țărilor pustii și orașele lui rămânea-vor pustii, timp de patruzeci de ani, în mijlocul orașelor pustii. Și voi împrăștia pe Egipteni printre popoare și-i voi risipi printre împărății.

13. Dar iată ce zice Domnul Dumnezeu: « La capătul celor patruzeci de ani, voi aduna pe Egipteni dintre popoarele printre care i-am împrăștiat,

14. Și voi schimba starea Egiptenilor și-i voi întoarce în ținutul Patures, în patria lor de obârșie, și acolo vor întemeia o împărăție mai slabă,

15. Care să fie mai slabă decât alte împărății și să nu se mai pornească împotriva popoarelor, și-i voi împușina ca să nu mai poată stăpâni noroadele.

16. Și atunci nu vor mai insufla neamului lui Israel nădejde aducându-mi aminte de vina lor, că s'au dat de partea Egiptului, și vor recunoaște că eu sunt Domnul. »

17. Fost-a cuvântul Domnului către mine, în anul al douăzeci și șaptelea, în luna întâia, la zi-întâi, și-mi zise:

18. « Fiul omului! Nabucodonosor, împăratul Babilonului, și-a pus oștirea la grea corvoadă împotriva Tirului: toți au pleșuit și și-au rănit umerele, dar nici oștirea lui, nici el plată n'au luat de la Tir, pentru lucrarea pe care o făcuse împotriva-i.

19. De aceea așa rostește Domnul Dumnezeu: « Iată, voi da lui Nabucodonosor, împăratul Babilonului, țara Egiptului, ca să-i răpească bogățiile, s'o prăde și s'o jefuiască! Asta să-i fie plata pentru oștirea lui,

20. Simbrie pentru lucrul pe care l-a făcut pentru mine », — zice Domnul Dumnezeu.

21. « În ziua aceea voi face să odrăsească cornul casei lui Israel, și tu vei putea să deschizi gura în cuprinsul Egiptului, ca să cunoască ei că eu sunt Domnul. »

30.

Profeție împotriva Egiptului: judecata cea amenințătoare a lui Dumnezeu se apropie. Nabucodonosor, împăratul Babilonului, va fi unealta prin care Dumnezeu va pedepsi Egiptul. Brațul lui Faraon va fi zdrobit, ca el să cunoască pe Domnul.

1. Și a fost cuvântul Domnului către mine și mi-a grăit:

2. « Fiul omului, profețește și spune: Așa zice Domnul Dumnezeu! Bociți-vă: O, ce zi!

3. Căci aproape este ziua, ziua Domnului — zi nouoasă; sfârșitul popoarelor!

4. Sabie va veni împotriva Egiptului, vreme de spaimă va fi în Etiopia, când vor cădea uciși în Egipt, când bogățiile vor fi prădate și temelile dărâmate.

5. Etiopienii, Libienii și Lidienii și toată amestecătura de noroade și Cub și locuitorii din țara legământului cu el vor cădea de sabie. »

6. Așa rostește Domnul: « Sprijinitorii Egiptului vor cădea și strălucirea puterii lui va da înapoi, de la Migdol și până la Siena cădea-vor de sabie », — zice Domnul Dumnezeu.

7. « Și va fi pustiit în mijlocul țărilor pustiite, și orașele lui vor fi în mijlocul orașelor pustiite,

8. Și atunci vor cunoaște că eu sunt Domnul, când voi pune foc Egiptului și când toți soții lui de luptă vor fi zdrobiți.

9. În ziua aceea, voi ieși soli în grabă înaintea mea, ca să spăimânte pe Etiopienii neprimejduiți, și vor fi cuprinși de groază ca în ziua Egiptului, căci iată-o că vine! »

10. Așa zice Domnul Dumnezeu: « Voi curma zarva Egiptului, prin mâna lui Nabucodonosor, împăratul Babilonului.

11. El și poporul său, cel mai crud dintre neamuri, vor fi aduși să pustiască Egiptul, și vor scoate sabia din teacă împotriva Egiptului și vor umplea țara de morți.

12. Atunci voi usca fluviile și voi vinde țara în mâna celor necredincioși

și voi pustii țara în tot cuprinsul ei, prin mâna streinilor. Eu, Domnul, am grăit așa! »

13. Așa rostește Domnul Dumnezeu: « Nimic-voi și idoli! Și voi curma dumnezeii din Memfis și voevozii din Egipt, ca să nu mai fie, și voi răspândi frica în țara Egiptului,

14. Și voi pustii Paturesul și voi da foc Toanului, și voi judeca Teba.

15. Vârsa-voi mânia mea împotriva Sinului, cetatea Egiptului, și voi prăpădi gloata din Memfis.

16. Pune-voi foc Egiptului, Siena se va zbugiuma de durere, Teba va fi cucerită și locuitorii vor fi imprăstiați.

17. Flăcăii din On și din Bubastis de sabie vor cădea și femeile vor fi duse în robie.

18. În Tahpanhes se va întuneca ziua, când voi zdrobi schiptrul Egiptului și voi curma strălucirea puterii lui, și se va acoperi ca de un nour, iar fiicele lui vor pleca în robie.

19. Astfel voi judeca eu Egiptul, ca să cunoască el că eu sunt Domnul. »

20. Apoi fost-a cuvântul Domnului în anul al unsprezecelea, în luna întâia, în ziua a șaptea a luni, și-mi grăi:

21. « Fiul omului! Zdrobit-am brațul lui Faraon, împăratul Egiptului, și iată că nu va fi legat cu vre-o legătură ca să se tămăduiască, să se înzdrăvească și să apuce iar sabia în mână. »

22. De aceea așa zice Domnul Dumnezeu: « Iată că sunt împotriva lui Faraon, împăratul Egiptului, și-i voi zdrobi mâinile lui — pe cel zdravăn și pe cel zdrobit — ca să-i cadă spada din mână,

23. Și voi risipi Egiptul printre popoare și-l voi răspândi prin împărății.

24. Dar voi întări mâinile împăratului Babilonului, și-i voi da sabia mea în mâna lui și voi zdrobi mâinile lui Faraon, ca să se vaiete, cum se vaietă cei străpunși de sabie.

25. Și voi înzdrăveni mâinile împăratului Babilonului, încât mâinile lui Faraon să ămăie fără vlagă, și astfel să știe el că eu, Domnul, am dat sabia mea în mâna împăratului Babilonului, ca s'o întindă pe deasupra țării Egiptului.

26. Așa e! Imprăștiat-voi pe Egipteni printre popoare și-i voi răspândi în împărății, ca să cunoască ei că eu sunt Domnul. »

31.

Profeție împotriva Egiptului. Faraon este asemănat cu un cedru falnic, precum fusese și Asur care se prăbușise nu de multă vreme, din pricina mândriei. Răsunetul căderii lui în toată lumea.

1. Iar în anul al unsprezecelea, în luna a treia, la zi-întâi a lunii, fost-a cuvântul Domnului către mine și-mi grai.

2. « Fiul omului! Intreabă pe Faraon, împăratul Egiptului, și gloata norodului său: « Cu cine te asemeni tu în mări-mea ta? »

3. Iată Asiria era ca un cedru din Liban cu mandle ramuri, cu umbră deasă, cu trunchi înalt și al cărui vârf ajunsese până la nouri.

4. Apele îl crescuseră și adâncul îl făcuse mare, îndreptându-și răurile sale în preajma locului unde fusese sădit, și întinzând răulețele sale spre toți copacii de pe câmp.

5. Din această pricină el întrecuse în înălțime pe toți copacii câmpului și-și îndesise crângile, și ramurile i se întinseseră multămită belsugului de apă din vremea creșterii lui.

6. Și'n crângile lui durară cuiburi toate păsările cerului, și sub ramurile lui făcură pui toate fiarele câmpului, iar la umbra lui își făcură sălaș multe popoare.

7. Și era falnic și cu crângi înalte, din pricină că rădăcina lui era lângă belsug de ape.

8. Cedrii din grădina lui Dumnezeu nu-i semănau nici unul, chiparoșii n'aveau crângi la fel cu el, iar platanii n'aveau ramuri ca el. Nici unul din toți copacii din grădina lui Dumnezeu nu-i semăna la frumusețe.

9. Frumos l-am făcut, cu multe ramuri, și toți copacii Edenului din grădina lui Dumnezeu aveau ciudă pe el. »

10. Deaceia așa zice Domnul Dumnezeu: « Fiindcă a crescut înalt și și-a

întins vârful până la nouri și și-a mândrit inima lui din pricina mărimii lui,

11. Datu-l-am în mâna unui împărat al neamurilor, care să se poarte cu el după păcatul lui și să-l taie. »

12. Atunci îl doborîră străinii, neamuri crunte, și-l zvârliră pe munți, și toate crângile lui căzură în văi și ramurile lui stăteau rupte în toate văgăunile pământului, iar toate neamurile pământului fugiră de la umbra lui și o lăsară.

13. Pe trunchiul lui doborît se așezară toate păsările cerului, iar în ramurile lui se cuibăriră toate fiarele sălbatice,

14. Ca nici un copac pus lângă apă să nu mai crească înalt și să nu ajungă cu vârful până la nouri, și ca nici unul din cei care se adapă cu apă, să nu se bizue pe ei în mândria lor, fiindcă toți sunt sortiți morții și se duc în adâncurile pământului cu fiii oamenilor, la cei care se pogoaară în mormânt.

15. Așa rostește Domnul Dumnezeu: « În ziua când cedrul coborî în Șeol, l-am jelit și am acoperit adâncul și am ținut în loc fluviile sale, iar marile ape se opriră. Din pricina lui întunecai Libanul și toți copacii câmpului tânjiră după el.

16. Cu huetul căderii lui cutremurat-am popoarele, când l-am pogorit în Șeol, la cei ce se pogoaară în mormânt; atunci se mângăiară în adâncul pământului toți copacii Edenului, cei mai frumoși și cei mai falnici din Liban, toți cei care se adapă cu apă.

17. Și ei fură nevoiți să se pogoaie în Șeol la cei morți de sabie — ei care mai înainte, ca soții lui, stătuseră adăpostiți la umbră-i în mijlocul neamurilor.

18. Cu cine deci te asemeni tu în strălucire și în mărire dintre copacii Edenului? Tu te-ai pogorit acolo și ai fost dat jos cu copacii Edenului, în adâncurile pământului, și stai printre cei netăiați împrejur, cu cei ucși de sabie. Iată pe Faraon și toată oastea lui », — zice Domnul Dumnezeu.

32.

Plângere pentru Faraon. Prăbușirea marelui crocodil. Egiptul va fi nimicit de împăratul Babilonului. Cântare de pogrăbanie pentru Faraon, osândit să sălășluiască în Șeol la un loc cu cei uciși de sabie, unde sălășluiesc împărații, regii și principii lumii.

1. Fost-a cuvântul Domnului către mine, în anul al doisprezecelea, în luna a douăsprezecea, la zi-întâi a lunii, și-mi zise:

2. « Fiul omului! Alcătuește o plângere pentru Faraon, împăratul Egiptului, și-i spune: Leu al neamurilor, cum ai pierit! Fost-ai un crocodil în Nil, care făcea să bolborosească apa cu nările tale, o tulburai cu picioarele tale și valurile ei le răscoleai! »

3. Așa rostește Domnul Dumnezeu: « Intinde-voi împotriva ta mreața mea, adunare mare de popoare, ca să te scoată cu mreața mea.

4. Și te voi arunca pe uscat, pe pământ te voi zvârli și voi îngădui ca toate păsările cerului să se așeze pe tine, și voi sătura din tine toate fiarele sălbatice,

5. Și carnea ta o voi arunca pe munți și văile le voi umplea cu stârvul tău,

6. Apoi voi adăpa pământul cu prisosul sângelui tău până la munți și prăpăstiile pământului se vor umplea de tine.

7. Și când te vei stinge, voi acoperi cerurile, stelele le voi întineca, soarele îl voi acoperi cu nour, iar luna nu-și va mai răspândi lumina sa;

8. Toți luminătorii strălucitori din cer îi voi întineca din pricina ta, și întuneric voi aduce pe fața pământului », — zice Domnul Dumnezeu.

9. « Și inima multor popoare o voi umplea de zbucium, când voi aduce pe robii tăi în împărățiile pe care tu nu le cunoșteai.

10. Multe neamuri se vor speria de tine și pe împărații lor îi va apuca fiorul, când voi învărti sabia mea în fața lor, și vor tremura neîncetat fiecare cu gândul la viața lui, în ziua prăbușirii tale. »

11. Și iată ce grăiește Domnul: « Sabia împăratului Babilonului va veni peste tine!

12. Cu spada voinicilor tuturor cruntelor popoare, doborf-voi mulțimea ta, — ei vor pustii strălucirea Egiptului și vor nimici toată gloata lui.

13. Prăpădi-voi toate viețuitoarele din apele tale cele mari, picior de om să nu le mai turbure și copită de dobitoc să nu le mai răscolească!

14. Atunci limpezi-voi apele și fluviile vor curge ca untdelemnul », — zice Domnul Dumnezeu,

15. « Când voi preface țara Egiptului în pustietate și când va fi pustie în tot cuprinsul ei, când voi ucide toți locuitorii dintr'însa, ca să știe că eu sunt Domnul.

16. Iată plângerea, pe care s'o rostească, — s'o rostească fiicele noroadelor pentru Egipt și pentru poporul său », — zice Domnul Dumnezeu.

17. În anul al doisprezecelea, în luna întâia, în ziua a cincisprezecea, fost-a cuvântul Domnului către mine și-mi spuse:

18. « Fiul omului! Suspina pentru norodul Egiptului, fiindcă eu îl voi pogori în adâncurile pământului, la cei ce s'au și pogorit în mormânt.

19. Pe cine întreci tu în frumusețe? Pogoară-te și sălășluiește cu cei netăiați împrejur,

20. În mijlocul celor care au căzut de sabie. Acolo va sălășlui și el împreună cu poporul lui.

21. Și voinicii lui îi vor grăi: « În fundul Șeolului cu soții lui de luptă! — Să se pogoare și să sălășluiască cei netăiați împrejur, în mijlocul celor străpunși de sabie! —

22. Acolo se află Asiria și cu tot poporul, împrejurul mormântului ei, toți sunt morți, căzuți în ascuțișul săbiei;

23. Mormintele ei se află în fundul adâncului, iar poporul împrejurul mormântului, toți morți, căzuți în ascuțișul săbiei, care răspândiseră groază în pământul celor vii.

24. Acolo este Elamu și tot poporul lui, împrejurul mormântului lui, toți morți,

căzuți în ascuțișul săbiei, care se coboriseră netăiați împrejur în adâncurile cele mai de jos ale pământului, ei care răspândiseră groază în pământul celor vii, și acum își poartă ocară la fel cu cei ce s'au pogorît în mormânt.

25. — În mijlocul celor morți fi pregătiră lui Elam sălașul său și norodului său; împrejurul lui se află mormintele lor; toți sunt netăiați împrejur, uciși de sabie, și ei, care răspândiseră spaima în pământul celor vii, acum își poartă ocară cu cei ce s'au pogorît în mormânt și au fost așezați cu cei omorâți. —

26. Acolo este Meșec și Tubal, împreună cu norodul împrejurul mormintelor lor, toți netăiați împrejur, uciși de sabie, și care răspândiseră groaza în pământul celor vii.

27. Și ei nu sălășlesc cu vitejii care din vremi străvechi s'au pogorît în Șeol cu armele lor de luptă și cărora li s'a pus sabia sub cap, ci își poartă păcatul în oasele lor, fiindcă prin faptele lor războinice răspândiseră groaza în pământul celor vii.

28. Și tu vei sălășlui în mijlocul celor netăiați împrejur, cu cei uciși de sabie.

29. Acolo este Edomul, regii și principii lui, care prin faptele lor războinice au fost așezați cu cei uciși de sabie — ei stau cu cei netăiați împrejur, cu cei ce s'au pogorît în mormânt.

30. Acolo sunt toți stăpânitorii de la miază-noapte și toți Sidonienii, care s'au pogorît uciși, deoarece prin războaiele cu care răspândiseră groază, acum sunt de ocară. Acolo stau acești netăiați împrejur cu cei uciși de sabie și-și ispășesc ocară cu cei ce s'au pogorît în mormânt.

31. Faraon îi va vedea și se va mângâia cu tot norodul lui, căci Faraon cu oastea lui sunt uciși de sabie, — zice Domnul Dumnezeu, —

32. « Căci a răspândit spaimă în pământul celor vii, de aceea va fi sălășluit în mijlocul celor netăiați împrejur, cu cei uciși de sabie, Faraon și tot norodul lui », — zice Domnul Dumnezeu.

Vremea mântuirii. Mântuirea nu este pentru cei care se află în țara lui Israel, ci pentru cei ce se pocăiesc, pentru oamenii care stau aproape de Dumnezeu prin faptele lor bune. Cei ce ascultă pe profet ascultă cuvintele, dar nu fac nimic din ele.

1. După aceasta, fost-a cuvântul Domnului către mine și-mi zise:

2. « Fiul omului! Grăiește fiilor poporului tău și le propovедуește: « Când voi porni sabia împotriva unei țări și locuitorii țării vor lua pe cineva dintre ei și-l vor pune strajă,

3. Și când va vedea sabia venind împotriva țării, va suna din trâmbiță și va vesti poporul,

4. Dacă cel care aude glasul trâmbiței nu se ostenește să-i dea de veste, ci sabia vine și-l ia pe neașteptate, sângele aceluia să fie în capul lui.

5. Dacă cel ce a auzit glasul trâmbiței nu s'a grăbit să dea de veste, sângele lui să fie în capul lui, iar cel care a dat de veste și-a mântuit sufletul său.

6. Străjărul care vede că vine sabia și nu sună din trâmbiță și nu vestește poporul și sabia vine și ia fără de veste pe vre-unul, acela va fi nimic pentru fărădelegea lui, iar sângele lui îl voi cere din mâna străjărului.

7. Dar eu te-am pus pe tine, fiul omului, străjăr peste neamul lui Israel, și dacă vei auzi vre-un cuvânt din gura mea, dă-i de veste.

8. Dacă eu voi spune celui fără de lege: « Păcătosule, vei muri », și tu nu-i vei da de veste, ca să se abată din calea lui, păcătosul va muri în fărădelegea lui și sângele lui îl voi cere din mâna ta!

9. Dar dacă tu ai dat de veste păcătosului, să se abată din calea lui și să se pocăiască, și nu se va pocăi de fapta lui, va muri întru fărădelegea lui, iar tu ți-ai mântuit sufletul.

10. Și tu, fiul omului, spune celor din neamul lui Israel: « Așa v'ați rostit voi: Păcatele și fărădelegile noastre ne apasă și din pricina lor pierim; cum putea-vom oare să rămânem cu viață? »

11. Atunci să le răspunzi: « Viu sunt eu », — zice Domnul Dumnezeu, — « nu voiesc moartea păcătosului, ci să se po-oaiască păcătosul de fapta lui și să fie viu! Pocăiți-vă, pocăiți-vă de faptele voastre cele rele; de ce să mori tu, neam al lui Israil? »

12. Și tu, fiul omului, propoveduește fiilor poporului tău: « Faptele bune ale celui drept nu-l vor mântui în ziua când va păcătui, și păcatul păcătosului nu-l va zăticni în ziua când se va pocăi de fărădelegea lui și nici faptele bune ale celui drept nu-l vor putea ține cu viață în ziua când el va păcătui.

13. Dacă eu voi spune celui drept: « Viu vei fi », și el se va bizui pe faptele lui bune și va săvârși păcat, toate faptele lui cele bune nu i se vor ține în seamă, ci va muri din pricina fărădelegii pe care a săvârșit-o!

14. Dacă voi spune celui păcătos: « Vei muri », și el se va pocăi de păcatul său și va săvârși fapte bune și după lege:

15. Va da înapoi zălogul, va plăti lucrul furat, va umbla în poruncile vieții, fără să mai săvârșescă nici un păcat, acela va fi viu și nu va muri!

16. Toate păcatele pe care le va fi săvârșit nu vor fi pomenite și, fiindcă a săvârșit fapte bune și după lege, va trăi!

17. Dar dacă fiii poporului tău zic: « Pravila Domnului nu este dreaptă », nici pravila lor nu este dreaptă.

18. Dacă cel drept se abate de la dreptatea lui și săvârșește păcat, el va muri.

19. Dacă un păcătos se pocăiește de păcatul lui și face fapte bune și plăcute, pentru ele va rămânea în viață.

20. Iar ceea ce spuneți: « Pravila Domnului nu este dreaptă », pe fiecare îl voi judeca după pravila lui, adică după faptele lui, neam al lui Israil! »

21. În anul al unsprezecelea, în luna a zecea, în ziua a cincea a robiei noastre, a sosit la mine un fugar din Ierusalim și mi-a spus: « Cetatea a fost cucerită! »

22. Dar mâna Domnului a fost peste mine, cu o seară înainte de sosirea fu-

garului, și mi-a deschis gura până dimineața, la sosirea lui și gura mi-a fost deschisă și n'am mai fost mut.

23. Atunci fost-a cuvântul Domnului către mine și-mi zise:

24. « Fiul omului! Locuitorii așezărilor dărâmate din pământul lui Israil zic astfel: « Avraam a fost unul și lui i s'a dat în stăpânire țara, dar noi suntem mulți și nouă ne este dată țara în stăpânire! »

25. De aceea spune-le: « Așa rostește Domnul Dumnezeu! Voi mâncați pe munți și stați cu ochii țintă la idoli voștri, vărsați sânge, și mai cugetați să stăpâniți țara? »

26. Vă bizuiți pe spada voastră și săvârșiți blestemății și fiecare întinează pe femeia aproapelui său, și mai cugetați să stăpâniți țara? »

27. Așa să le grăiești: « Așa rostește Domnul Dumnezeu! Viu sunt eu: cadă în ascuțișul săbiei cei ce locuiesc în așezările dărâmate, cei din țarină să fie hrană fiarelor, cei din castele și din peșteri să moară de ciumă! »

28. Și voi preface țara în pustietate fără țiipenie de om, strălucirea puterii să se curme, iar munții lui Israil să rămâie pustii și să nu mai treacă nimeni prin ei,

29. Ca să cunoască ei că eu sunt Domnul, mai ales când voi pustii țara cu desăvârșire, din pricina blestemățiilor pe care le făptuesc locuitorii.

30. Dar iată, fiul omului, că fiii poporului tău sfătuesc despre tine pe lângă zid și la ușile caselor și spun unul către altul: « Haideți și ascultați ce fel este cuvântul care iese de la Domnul! »

31. Atunci vin la tine, cum vine poporul, și stau în fața ta și ascultă cuvintele tale, dar nu le fac, fiindcă în gura lor este minciună, ci fac după inima lor lacomă de câștig.

32. Și așa tu ai ajuns ca un cântăreț de seamă, cu glas frumos și care zice bine din harfa sa. Ei ascultă cuvintele tale, dar nu fac nimic din ele!

33. Și când se vor adeveri — și iată că se vor adeveri — cunoaște-vor că se află profet în mijlocul lor! »

34.

Păstorul cel rău care nu îngrijește de oi și Dumnezeu, păstorul cel bun, care îngrijește de ele și când se risipesc le adună la un loc. Noul păstor, dintre urmașii lui David va fi păstor, iar Dumnezeu va fi împărat. Incheia-va atunci un nou legământ.

1. Și a mai fost cuvântul Domnului către mine și-mi zise:

2. « Fiul omului! Proorocește împotriva păstorilor lui Israil, proorocește și le spune păstorilor: Așa rostește Domnul Dumnezeu: « Vai de păstorii lui Israil! Oare păstorii se păzesc pe ei înșiși? Nu păstoresc ei turma? »

3. Măncat-ați laptele, cu lână v'ați îmbrăcat, oile cele grase le-ați junghiat și turma n'ați păzit-o!

4. Pe oia slabă n'ați înzdrăvenit-o, pe cea bolnavă n'ați tămăduit-o, pe cea rănită n'ați legat-o, pe cea rătăcită n'ați adus-o înapoi, pe cea pierdută n'ați căutat-o, iar cu cea zdravă n'ați purtat cu silnicie.

5. Și oile mele se împrăstiară din lipsă de păstor și ajunseră demăncarea tuturor fiarelor sălbatice și se răzlețiră.

6. Și rătăciră oile mele pe toți munții și pe toate dealurile înalte și se risipiră oile pe fața pământului, fără să aibă cine le căuta și cine le îngriji.

7. Pentru aceasta, ascultați, păstorilor, cuvântul Domnului!

8. « Viu sunt eu », zice Domnul Dumnezeu. « Deoarece turma mea a ajuns pradă și demăncarea tuturor fiarelor sălbatice, fiindcă n'au păstor, iar păstorii mei nu umblară cu oile, ci se păstoriră pe sineși și nu oile mele, »

9. De aceea, ascultați, păstorilor, cuvântul Domnului:

10. « Așa rostește Domnul Dumnezeu: Luați aminte! Din mâna păstorilor mei voi cere oile mele și voi curma odată cu păstoritul oilor, și păstorii nu se vor mai paște pe sineși! Scăpa-voi turma mea din gura lor, ca să nu le mai fie spre mâncare, »

11. Fiindcă așa grăiește Domnul Dumnezeu: Iată-mă! Eu voi purta de grijă de oile mele și le voi priveghia.

12. Intocmai cum priveghează ciobanul turma lui în zi de vijelie, așa voi priveghia eu turma mea și o voi scăpa de oriunde s'ar risipi în zi cu nori întunecoși.

13. Și voi scoate oile mele dintre poame și le voi strânge din împărății, și le voi aduce în pământul lor și le voi paște pe munții lui Israil, în luncile și în toate pășunile așezărilor lui Israil;

14. Pe pășuni frumoase le voi paște, iar stâna lor va fi pe munții cei înalți ai lui Israil. Și se vor odihni la stână bună și vor paște pășune grasă în munții lui Israil.

15. Însă eu singur voi paște turma mea și o voi duce la odihnă, — zice Domnul Dumnezeu.

16. « Pe oia cea pierdută o voi căuta, pe cea rătăcită o voi aduce, pe cea rănită o voi lega, pe cea bolnavă o voi înzdrăveni, pe cea grasă și pe cea zdravă o voi paște precum se și cuvine. »

17. Și voi, oile mele, așa zice Domnul Dumnezeu: « Iată că voi judeca pe oi, pe berbeci și pe țapi. »

18. Oare nu-i de ajuns că pașteți pășunea cea mai bună și apoi călcați în picioare cealaltă pășune, și că beți cea mai limpede apă și pe cealaltă o turbați cu picioarele voastre,

19. Încât oile mele pasc pășunea călcată în picioare și beau apă tulbure? »

20. De aceea așa zice Domnul Dumnezeu: « Iată, eu voi judeca între oile grase și cele slabe. »

21. Fiindcă voi loviți cu șoldul și cu umărul și împungeți cu coarnezle voastre pe toate cele bicsnice, până ce le gonii afară,

22. Voi ajuta oile mele ca să nu mai fie pradă și voi judeca între oaie și oaie.

23. Și voi pune peste ele un păstor, care le va păstori, pe robul meu David; el le va păstori și el va fi păstorul lor.

24. Și eu, Domnul, voi fi Dumnezeul lor, iar David va fi împărat în mijlocul lor. Eu, Domnul, am grăit.

25. Atunci voi incheia legământ de pace și voi prăpădi orice fiară sălbatică din țară, ca să poată avea sălaş

fără primejdie în pustie și în păduri să doarmă.

26. Și le voi da lor binecuvântare de ploaie mare, și le voi pogori ploaie la vreme, ploi binecuvântate!

27. Atunci pomii de pe câmp își vor da roada lor și pământul își va da rodnicia sa, și vor locui la adăpost și vor cunoaște că eu sunt Domnul, când voi sfărâma jugul și-i voi mântui din mâna celor ce-i robiseră.

28. Și nu vor mai fi pradă pentru popoarele păgâne și fiarele din țară nu-i vor mai mânca și vor locui fără grijă, căci nu va fi cine să-i stingherească.

29. Și le voi întemeia o sădire desăvârșită și nimeni în țară nu va mai pătimi de foame și nu vor mai îndura ocara păgânilor.

30. Atunci vor cunoaște că eu, Domnul Dumnezeuul lor, sunt cu ei, iar ei, casa lui Israel, sunt poporul meu », — zice Domnul Dumnezeu.

31. « Voi sunteți oile mele, oile pășunii mele, oameni sunteți voi, iar eu sunt Dumnezeuul vostru », — zice Domnul Dumnezeu.

35.

Profeție împotriva Edomului. Edomul va fi nimicit din pricina înverșunării împotriva lui Israel și a dorinței de stăpânire peste Israel.

1. Fost-a cuvântul Domnului către mine și-mi zise:

2. « Fiul omului! Intoarce-te cu fața spre muntele Seir și profetește împotriva lui,

3. Și spune: « Așa grăiește Domnul Dumnezeu: Iată că sunt împotriva ta, munte Seir, și-mi voi întinde mâna mea împotriva ta și te voi preface în pustietate necuprinsă;

4. Cetățile le voi preface în mormane de dărâmaturi și tu vei fi pustietate, ca să știi că eu sunt Domnul.

5. Fiindcă tu ai nutrit dușmănie neîncetată și ai trecut prin ascuțișul săbiei pe fiii lui Israel, în vremea nenorocirilor lor, în vremea când păcatul le aproia sfârșitul,

6. De aceea, viu sunt eu », — zice Domnul Dumnezeu, — « te voi preface în lac

de sânge și sângele să te urmărească, și fiindcă sângele te-a făcut vinovat, sângele să te urmărească!

7. Și voi preface muntele Seir în pustietate nemărginită și voi nimici dintr'însul pe oricine își va face cale pe-acolo;

8. Uplea-voi munții tăi de morți, colinele și văile tale, și toate luncile tale de ucși, căzuți de sabie,

9. Ca să ajungi pustietate deapururi și cetățile tale să nu mai fie locuite, ca să cunoști că eu sunt Domnul.

10. De vreme ce tu zici: « Ale mele să fie amândouă popoarele și amândouă țările, și eu să le stăpânesc, deși Domnul este în ele »,

11. De aceea, viu sunt eu », zice Domnul Dumnezeu, « că mă voi purta cu tine după vrăjmășia ta și după ciuda ta pe care tu ai vădit-o cu ura împotriva lor, și mă voi descoperi întru ei, când te voi judeca eu,

12. Ca să știi că eu Domnul am aflat despre toate hulele pe care tu le-ai grăit împotriva munților lui Israel: « Pustiiți să fie și spre mâncarea voastră! »

13. Și fiindcă tu te îngâmfai cu gura împotriva mea și mă blestemai, dar eu am auzit,

14. Așa rostește Domnul Dumnezeu: « Cum te bucuri tu ca țara mea să fie pustie, așa îți voi face și eu;

15. Precum tu te bucuri de casa lui Israel ca să fie pustie, tot așa îți voi face și eu. Pustietate să fii tu, munte Seir, împreună cu tot Edomul, ca să știi că eu sunt Domnul! »

36.

Israel se întoarce în țară. Binecuvântarea Domnului se revarsă peste tot: munții vor fi locuiți și așezările dărâmate vor fi zidite din nou. Dumnezeu va culege pe poporul său de printre popoarele păgâne și aducându-l în țară îl va înzestra cu duh nou și inimă nouă. Popoarele păgâne vor recunoaște atotputernicia lui Dumnezeu, când poporul său va fi așezat în starea lui cea dintâi.

1. « Și tu, fiul omului profetește despre munții lui Israel și spune: « Munții

ai lui Israil, ascultați cuvântul Domnului!

2. Așa rostește Domnul Dumnezeu: Fiindcă vrăjmașul strigă în ciuda voastră: «Pustietate, aha! să fii deapuri! Stăpânirea noastră ești!»,

3. De aceea profetește și spune: «Așa rostește Domnul Dumnezeu: Fiindcă și tot fiindcă vă disprețuiau și vă doreau cu înfocare vecinii voștri, ca să fiți în stăpânirea celorlalte popoare, și voi ați ajuns de vorbă și defăimare norodului,

4. Pentru aceasta, munți ai lui Israil, ascultați cuvântul Domnului Dumnezeu: «Așa rostește Domnul Dumnezeu munților, colinelor, luncilor, văilor, pustiilor sălașuri dărâmate, orașelor părăsite, care ajunseseră pradă și de răs pentru celelalte popoare vecine;

5. De aceea așa rostește Domnul Dumnezeu: În văpăia ciudei mele, grăit-am împotriva celorlalte popoare păgâne și împotriva Edomului întreg, care și-au hotărît țara mea ca moștenire a lor, cu toată bucuria inimii și cu dispreț în suflet ca să le fie pradă;

6. De aceea profetește împotriva pământului lui Israil și spune munților și dealurilor și luncilor și văilor: «Așa rostește Domnul Dumnezeu: Iată, în râvna urgiei mele am grăit, fiindcă trebuie să ispășiți ocara popoarelor.»

7. Și iarăși de aceea: «Așa zice Domnul Dumnezeu: Popoarele vecine cu voi să poarte ocara lor!

8. Iar voi, munți ai lui Israil, dați mlădițe și faceți roduri pentru poporul meu Israil, căci se apropie venirea lui.

9. Căci iată mă apropiu de voi și mă îndrept spre voi și veți fi arați și sămânați!

10. Și vă voi înmulți pe voi oamenii, întreg neamul lui Israil: munții vor fi locuiți și sălașurile dărâmate vor fi zidite din nou.

11. Și vă voi înmulți pe voi oamenii și dobitoacele — să se înmulțească și să se prăsească — și vă voi umplea de locuitori ca în vremurile trecute și vă voi face mai mult bine decât în vremurile de la început, ca să știți că eu sunt Domnul!

12. Și voi aduce oameni peste voi, poporul meu Israil, care să vă ia în

stăpânire și să-i fiți moștenire și să nu-i mai lăsați fără copii.»

13. Așa grăiește Domnul Dumnezeu: «Din pricină că-ți spun: mănătoare de oameni ești tu, și tu-mi lași poporul meu fără copii,

14. Să nu mai mănânci oameni și poporul tău să nu mai rămână fără copii», — zice Domnul Dumnezeu.

15. «Și nu voi mai auzi la tine batjocura popoarelor și ocara noroadelor nu o vei mai purta și pe poporul tău să nu-l mai lași fără copii», — zice Domnul Dumnezeu.

16. Fost-a cuvântul Domnului către mine și-mi zise:

17. «Fiul omului! Când cei din neamul lui Israil locuiau în pământul lor, se spurcau prin viața și faptele lor și viața lor înaintea mea era ca necurăția firească a unei femei.

18. Și-atunci am vărsat mânia mea împotriva lor, din pricina sângelui pe care îl vărsară pe pământ și a idolilor lor cu care îl spurcaseră.

19. Și-i împrăstiai printre neamuri și-i răspândii în împărății, și-i judecai după viața și după faptele lor!

20. Și așa plecară la neamurile la care plecară, și pângăriră numele cel sfânt al meu, încât se spunea despre ei: «Ei sunt poporul lui Dumnezeu și fură siliți să iasă din țara lui!»

21. Atunci i-am cruțat pentru numele meu cel sfânt, pe care-l pângăriră cei din neamul lui Israil, printre neamurile printre care plecaseră.

22. De aceea așa rostește Domnul Dumnezeu: «Spune casei lui Israil: «Nu pentru tine, neam al lui Israil, mijlocesc eu, ci pentru numele meu cel sfânt pe care l-ați pângărit printre popoarele unde v'ați dus.

23. Și voi sfinți numele meu cel mare, care a fost pângărit printre noroade, pe care voi l-ați pângărit în mijlocul lor, ca să știți neamurile păgâne că eu sunt Domnul», — zice Domnul Dumnezeu, — «când mă voi sfinți în voi, în văzul lor.

24. Și vă voi lua de printre neamuri și vă voi strânge din toate împărățiile și vă voi aduce în patria voastră.

25. Apoi vă voi stropi cu apă curată și vă voi curăți de toate spurcăciunile voastre și de toți idoli voștri vă voi face curăți.

26. Și vă voi da un cuget nou și un duh nou voi pune înlăuntrul vostru și vă voi scoate inima cea de piatră din trupul vostru și vă voi da una de carne.

27. Și vă voi pune Duhul meu înlăuntrul vostru și vă voi insufla ca să umblați în legile mele și orânduielele mele să le păziți și să le faceți,

28. Ca să locuiți în pământul pe care l-am dat strămoșilor voștri și să fiți poporul meu și eu să fiu Dumnezeu vostru.

29. Și eu vă voi curăța de toate spurcăciunile voastre și vă voi da grâu, și-l voi înmulți și nu voi mai îngădui să băntuiască foamea la voi.

30. Inmulți-voi și rodurile pomilor și roada țarinei, ca să nu mai îndurați rușinea foamei printre popoare.

31. Atunci vă veți aduce voi aminte de viața voastră cea rea și de faptele voastre rele și vă veți scărbi de păcatele voastre și de blestemățiile voastre.

32. Și nu pentru voi fac așa», — zice Domnul Dumnezeu, — «s'o știți! Rușinați-vă și vă săiți de viața voastră, voi cei din neamul lui Israel.»

33. Așa rostește Domnul Dumnezeu: «In ziua când vă voi curăți de toate fărădelegile, voi umplea de oameni cetățile și așezările dărâmate vor fi iarăși zidite,

34. Pământul care mai înainte era pustiu în fața oricărui călător, va fi lucrat,

35. Și se va spune: «Pământul acesta, care a fost pustiu, a ajuns ca grădina Edenului și cetățile cele dărâmate, puștii și nimicite, acum sunt întărite și locuite.»

36. Și popoarele vecine, care vor mai rămănea, vor cunoaște că eu, Domnul, am zidit ceea ce a fost nimic și țara puștiită am sădit-o. Eu, Domnul, am grăit și voi adevărațiile acestea.»

37. Așa grăiește Domnul Dumnezeu: «Incă un lucru hărăzi-voi casei lui Israel: voi înmulți oamenii ca turmele,

38. Ca oile de jertfă, ca oile din Ierusalim la praznicele lui, așa vor fi pline

de cărduri de oameni orașele cele nimice, ca să știe ei că eu sunt Domnul.»

37.

Minunata înviere a lui Israel. Vedenia câmpului de oase. Duhul le înviază și pe ele încep să se înfiripeze vine și carne și să se îmbrace cu piele. — «Iată, eu voi deschide mormintele voastre și vă voi scoate pe voi, norodul meu, din mormintele și vă voi duce în pământul lui Israel...» Cele două regate se vor uni la un loc sub același sceptru cu același împărat, David, iar Dumnezeu va încheia un nou legământ, legământ veșnic.

1. Și a fost peste mine mâna Domnului și Domnul m'a dus cu Duhul și m'a oprit în mijlocul unui câmp plin cu oase de om.

2. Și m'a dus pe lângă ele de jur-împrejur, dar iată că erau tare multe pe fața câmpului și erau foarte uscate.

3. Atunci zis-a către mine: «Fiul omului! Vor mai învia aceste oase?» Dar eu i-am răspuns: «Doamne Dumnezeule, tu știi!»

4. Și mi-a zis: «Proorocește pentru oasele acestea și le zi: Oase uscate, ascultați cuvântul Domnului!»

5. Așa rostește Domnul Dumnezeu către oasele acestea: «Iată, voi aduce în voi duh de viață și veți învia,

6. Și voi face să crească pe voi vine și carne și cu piele vă voi îmbrăca și vă voi da suflare de viață și veți fi vii, ca să știți că eu sunt Domnul!»

7. Atunci prorocii, precum îmi fu porunca, și, pe când eu proroceam, iată că se făcu un vuet și o zarvă: oasele se încheiau unele cu altele.

8. Și iată că văzui că se înfiripează pe ele vine și carne și că se îmbracă pe deasupra cu piele, dar fără duh într'însele.

9. Și-mi zise: «Proorocește pentru duhul de viață, proorocește, fiul omului, și spune duhului: «Așa zice Domnul Dumnezeu! Din cele patru vânturi vino, duhule, și suflă peste acești morți, ca să învieze!»

10. Și am prorocit precum mi se poruncise, și a intrat în ele duhul de viață

și înviară, și se sculă în picioare o foarte mare oștire.

11. Apoi zise către mine: « Fiul omului! Aceste oase sunt cei din întreaga casă a lui Israil. Iată ei zic: « Uscatu-s'au oasele noastre, nădejdea noastră a pierit, s'a sfârșit cu noi! »

12. De aceea profețește și le spune: « Așa zice Domnul Dumnezeu: Iată, eu voi deschide mormânturile voastre și vă voi scoate pe voi, norodul meu, din mormânturi și vă voi duce în pământul lui Israil,

13. Ca să știți că eu sunt Domnul, când voi deschide mormânturile voastre și vă voi scoate pe voi, norodul meu.

14. Și voi pune Duhul meu în voi și veți învia și vă voi sălășlui în pământul vostru, ca să știți că eu, Domnul, grăiesc și adevăresc », — zice Domnul!

15. Apoi fost-a cuvântul Domnului către mine și-mi zise:

16. « Tu, fiul omului, ia un toiag și scrie pe el: « Iuda și fiii lui Israil, care sunt uniți cu el! » Și mai ia și un altul și scrie pe el: « Iosif, toiagul lui Efraim, și toată casa lui Israil, care-s uniți cu el! »

17. Și pune-le laolaltă, unul lângă altul, și leagă-le ca să facă unul singur în mâna ta.

18. Iar când te vor întreba fiii norodului tău: « Spune-ne, ce va să zică toiagul din mâna ta? »,

19. Tâlcuește-le: « Așa zice Domnul Dumnezeu: « Lua-voi toiagul lui Iosif, din mâna lui Efraim, și semințiile lui Israil unite cu el, și le voi pune lângă toiagul lui Iuda ca să le unesc și în mâna mea să fie unul! »

20. Și toiegele pe care vei scrie să fie în mâna ta, în văzul lor.

21. După aceea spune-le: « Așa zice Domnul Dumnezeu: « Iată, eu voi lua pe fiii lui Israil dintre neamurile pe unde pribegesc, și-i voi aduna de pretutindeni și-i voi aduce în țara lor.

22. Și-i voi face un singur neam, în pământul meu, în munții lui Israil, ca toți să aibă un rege, să nu mai fie două popoare și să nu mai fie împărțiți în două regate,

23. Să nu se mai întineze cu idolii lor și cu spurcăciunile lor și cu toate păcatele lor, ci-i voi mântui de toate fărădelegile cu care au păcătuit, și-i voi curăți, ca să fie ei norodul meu și eu Dumnezeu lor;

24. Iar robul meu David, împărat peste ei, și toți să aibă un singur păstor, să umble în orânduile mele, să păzească poruncile mele și să le implinească;

25. Să locuiască în țara pe care eu am dat-o robului meu Iacob, în care au fost sălășluit strămoșii lor, și să locuiască înfrînsa ei și fiii lor și nepoții lor deapuri, iar David, robul meu, să le fie împărat în veac!

26. Și voi încheia cu ei legământ de pace, veșnic legământ, și-i voi întemeia, și-i voi înmulți, iar templul meu va fi veșnic în mijlocul lor.

27. Și locușul meu să fie la ei: eu să fiu Dumnezeu lor, iar ei să fie norodul meu,

28. Ca să cunoască popoarele păgâne că eu sunt Domnul cel ce sfințește pe Israil, dacă templul meu va dăinui deapuri în mijlocul lor! »

38.

Dumnezeu stârnește oastea lui Gog, regele din țara Magog, împotriva poporului său. Gândul cel rău al lui Gog și planul cel mare al lui Dumnezeu. Înfricoșata judecată cu care Dumnezeu îl va judeca pe Gog.

1. După aceea, fost-a cuvântul Domnului către mine și-mi grăi:

2. « Fiul omului! Indreaptă-te cu fața spre Gog, în țara lui Magog, marele împărat al Meșecului și Tubalului, și profețește împotriva lui și spune:

3. « Așa zice Domnul Dumnezeu: « Iată, Gog, mare împărat al Meșecului și Tubalului, sunt împotriva ta!

4. Prinde-te-voi și-ți voi înfige cărlige în fâlcile tale și te voi scoate împreună cu toată oștirea ta, cai și călăreți, toți înveșmântați cu platoșe, oaste mare, cu scuturi și paveze și cu săbii în mână:

5. Perși, Etiopieni, Libieni cu scuturi și coifuri;

6. Gomer și oștirile sale, Togarma, ținuturile de la miază-noapte împreună cu oștile lor, noroade multe alături de tine.

7. Gătește-te și te pregătește, tu și toată oastea care s'a adunat cu tine, și fii gata pentru slujba mea.

8. După vreme îndelungată, în vremea cea de apoi, vei primi poruncă să pornești împotriva unei țări, iarăși întemeiată, strânsă de printre multe neamuri, împotriva munților lui Israil, care au fost multă vreme pustii, neam adus dintre popoare și care întreg sălășluște fără grijă.

9. Tu vei porni ca o vijelie și vei veni ca un nour, ca să acoperi pământul, tu și oștile tale și multele neamuri care sunt alături de tine.

10. Așa zice Domnul Dumnezeu: « În vremea aceea îți vor veni în minte lucruri rele și vei născoci planuri ticăloase.

11. Și vei zice: « Sui-mă-voi cu război împotriva unei țări cu sate, porni-voi împotriva celor liniștiți, care trăiesc în tihnă, a tuturor celor care locuiesc fără ziduri, fără zăvoare și fără porți,

12. Ca să-i prăd și să-i jăfuesc, ca să pun mâna pe ruinele iarăși locuite și pe un popor adunat de printre neamuri, care crește turme și-și face avere și sălășluște în buricul pământului.

13. Șeba, Dedanul și neguțătorii lor, Tarșișul și toți ce fac negoț îți vor zice: « Venit-ai să prăzi? Adunatu-ți-ai ceata ta de pradă, ca să răpești argint, aur, turme și bogății, să faci o pradă mare? »

14. De aceea, fiul omului, profetește și-i spune lui Gog: « Așa rostește Domnul Dumnezeu: « În ziua când poporul meu Israil va locui fără de grijă, vei porni,

15. Și vei veni din țara ta, din ținutul de la miază-noapte, tu și noroadele cele multe care sunt alături de tine, toți călări pe cai, oaste mare și puternică,

16. Și te vei îndrepta împotriva poporului meu Israil, să acoperi țara ca un nour. Iar în zilele cele de apoi, te voi aduce împotriva țării mele ca să mă cunoască popoarele toate, când mă voi sfîrși întru tine, în ochii lor, o, Gog!

17. Așa grăiește Domnul Dumnezeu: « Tu ești acela despre care am vorbit

în vremurile cele de dinainte prin gura robilor mei, profeții lui Israil, care au profetit în vremile acelea că te voi aduce pe tine împotriva lor!

18. Și în ziua aceea, în ziua când va năvăli Gog în pământul lui Israil », — zice Domnul Dumnezeu, — « mânia mea va pălpâi în nările mele,

19. Și în ciuda mea, în văpaia urgiei mele, precum am spus, va fi un mare cutremur în tot pământul lui Israil.

20. Și se vor cutremura înaintea mea toți peștii mării, păsările cerului, fiarele sălbătice și toate târîtoarele de pe pământ, și toți oamenii de pe fața pământului, și munții se vor prăbuși, stâncoșii munți vor cădea și toate zidurile țării se vor năru.

21. Și voi porni împotriva lui toate spaimele », — zice Domnul Dumnezeu, — « și unii pe alții se vor ciopârți cu sabia.

22. Și-l voi judeca pe el cu ciură și cu sânge, cu potop de ploaie și grindină; foc și pucioasă voi turna peste el și peste oștirile lui, și peste multele popoare care sunt cu el.

23. Și mă voi preamări și mă voi sfîrși și mă voi descoperi în ochii multelor popoare și mă vor cunoaște că eu sunt Domnul. »

39.

Prăbușirea lui Gog: îngroparea lui împreună cu toată oastea în valea Abarim, la răsăritul Mării Moarte, loc care va purta numele de « Valea oștirii lui Gog ». Păsările cerului chemate la marea jertfă. Popoarele păgâne vor recunoaște atotputernicia lui Dumnezeu. Israil va fi adus din robie și așezat în țară.

1. « Și tu, fiul omului, proorocește împotriva lui Gog și-i spune: « Așa zice Domnul Dumnezeu: « Vezi, eu sunt împotriva ta, Gog, mare împărat al Meșecului și al Tubalului.

2. Te voi ademeni, te voi momi și te voi atrage din ținuturile de la miază-noapte și te voi aduce în munții lui Israil,

3. Și voi doborî arcul tău din mâna ta cea stângă și săgețile tale din mâna ta cea dreaptă le voi da jos.

4. Și tu... , tu vei cădea pe munții lui Israil, împreună cu toată oastea ta și noroadele cele ce vor fi cu tine, și te voi da spre mâncare tuturor păsărilor de pradă și fiarelor sălbatice!

5. Tu vei cădea în câmp deschis, fiindcă eu am grăit », — zice Domnul Dumnezeu.

6. « Atunci trimite-voi foc peste țara Magog și peste locuitorii cei fără grijă ai ostroavelor, ca să cunoască ei că eu sunt Domnul.

7. Dar și numele cel sfânt al meu îl voi descoperi în mijlocul poporului meu Israil, și nu voi mai îngădui ca numele meu cel sfânt să fie pângărit, ca să cunoască popoarele păgâne că eu sunt Domnul cel sfânt în Israil.

8. Acestea vor veni și se vor împlini », — zice Domnul Dumnezeu. « Aceasta este ziua despre care am vorbit eu!

9. Atunci locuitorii orașelor lui Israil vor ieși dintr'însele, vor da foc și vor arde armele, scuturile, pavezele, arcurile și săgețile, buzduganele și lăncile, și le vor arde pe foc șapte ani.

10. Și nu vor mai aduce lemne de la câmp și nu vor mai tăia lemne din păduri, ci vor arde pe foc numai arme, și vor prăda și vor jefui pe cei care îi prădaseră și-i jefuiseră pe ei », — zice Domnul Dumnezeu.

11. « În ziua aceea voi pregăti pentru Gog o gropniță într'un loc renumit în Israil, în valea Abarim, la răsăritul Mării Moarte, și gura văii va fi închisă, și acolo îl vor îngropa pe Gog împreună cu toată oastea lui, și-i vor pune numele « Valea oștirii lui Gog ».

12. Și casa lui Israil îi va îngropa și ca să curățe țara va fi nevoie de șapte luni.

13. Și-i va îngropa tot norodul țării și va fi pentru el lucru de laudă, în ziua când mă voi proslăvi », — zice Domnul Dumnezeu.

14. « Și se vor osebi oameni care să cutreere neîncetat țara, ca să îngroape pe cei care ar mai fi rămas pe fața pământului și să o curețe și să caute timp de șapte luni.

15. Iar când vor cutreera țara și vor mai vedea vre-un os de om, să pună

alături un semn, până când groparii vor veni ca să-l îngroape în « Valea oștirii lui Gog ».

16. Și vor îngropa acolo toată oștirea și așa vor curăți țara.

17. Și tu, fiul omului, așa zice Domnul Dumnezeu: « Spune păsărilor zburătoare și tuturor fiarelor sălbatice: « Adunați-vă și vă strângeți de pretutindeni la jertfa pe care o voi jertfi vouă, jertfa mare pe munții lui Israil; mâncați carne și beți sânge!

18. Mâncați carnea voinicilor și beți sângele împăraților pământului toți laolaltă: berbeci, miei, țapi, viței și vite grase din Basan.

19. Mâncați grăsime până vă veți sătura și beți sânge până vă veți îmbăta, din jertfa pe care eu o voi jertfi vouă,

20. Ca să vă săturați la masa mea de cai, de călăreți, de voinici și de orice viteaz, în luptă », — zice Domnul Dumnezeu.

21. « Și voi dezvălui slava mea între popoare, ca să vadă toate popoarele judecata pe care o voi face și mâna mea pe care o voi întinde peste ele,

22. Ca să cunoască și cei din casa lui Israil că eu sunt Domnul Dumnezeu lor, din ziua aceea și mai departe.

23. Dar să cunoască și popoarele păgâne că neamul lui Israil, din pricina fărădelegilor pe care le-a săvârșit, a fost dus în robie, din care pricină mi-am ascuns fața mea, și-i dădui în mâna vrăjmașilor și cu toții căzură în sabie.

24. Și mi-am ascuns fața mea de ei și m'am purtat astfel, din pricina spurcaciunii și a fărădelegilor lor. »

25. De aceea, așa zice Domnul Dumnezeu: « Acum voi schimba restriștea lui Iacob și mă voi îndura de tot neamul lui Israil, și-mi voi arăta răvna mea pentru numele meu cel sfânt!

26. Și vor purta ocara și toată necredința pe care le-au săvârșit față de mine, când vor locui în pământul lor fără de grijă și fără să-i stingherească nimeni.

27. Inșă când îi voi aduce înapoi dintre popoare și-i voi aduna din țările vrăjmașilor lor, și mă voi sfinți întru ei, în văzul multor neamuri,

28. Atunci vor cunoaște că eu sunt Domnul Dumnezeu lor, care i-a dus în robie printre neamuri și îi adun în pământul lor, fără să las pe nici unul din ei.

29. Și nu-mi voi mai ascunde fața mea de ei, fiindcă mi-am vărsat Duhul meu peste neamul lui Israel», — zice Domnul Dumnezeu.

40.

Vedenii profetice despre noua așezare a împărăției lui Dumnezeu. Templul cel nou: măsura lui și noua lui așezare. Pridvorul, curtea și jertfelnicul împreună cu ueltele lui.

1. În anul al douăzeci și cincilea după ducerea noastră în robie, la începutul anului, în ziua a zecea a lunii, în anul al paisprezecelea după cucerirea cetății, chiar în aceeași zi, fost-a mâna Domnului peste mine și mă duse acolo în țara lui Israel,

2. Cu vedenii dumnezeiești mă duse și mă lăsă pe un munte foarte înalt, iar în fața mea era o clădire ca de cetate.

3. Și când m'a dus acolo, iată văzui un om care stătea la poartă, arămiu la chip, cu o sfoară de în mână și cu o prăjină de măsurat,

4. Și-mi grăi: «Fiul omului! Să vezi cu ochii, să auzi cu urechile și să fii cu luare aminte la tot ceea ce eu îți voi arăta, fiindcă pentru aceasta ai fost adus aici, ca să-ți arăt. Și ceea ce tu vei vedea, vestește casei lui Israel!»

5. Și iată că de jur-împrejur templului era pe dinafară un zid, iar omul avea în mână o prăjină de șase coți, fiecare cot era de un cot și un lat de mână, și el măsură lărgimea zidirii care era de o prăjină și înălțimea ei tot de o prăjină.

6. Apoi m'a dus la poarta cea cu fața înspre răsărit și s'a suit pe treapta a șaptea și a măsurat pragul porții și a găsit o prăjină în larg, adică pragul întâi era larg de o prăjină.

7. Și fiecare chilioară era lungă de o prăjină și largă tot de una, și între chilioare era un perete despărțitor, întocmai ca un pilastru, gros de cinci coți, apoi chilioara a doua era de o prăjină de lungă și o prăjină de lată și avea un perete gros, întocmai ca un pilastru, de cinci coți, și a

treia chilioară era de o prăjină de lungă și una de lată, și pragul al doilea al porții de lângă pridvorul porții care dădea înspre curte era larg de o prăjină.

8. Deci a măsurat pridvorul porții pe partea cea care dă înlăuntru spre curte, și a găsit o prăjină.

9. Pe urmă a măsurat lărgimea pridvorului porții și a găsit că era de opt coți și pereții despărțitori ai lui erau groși de doi coți. Pridvorul porții dădea înlăuntru spre curte.

10. Chilioarele porții erau față în față, trei de o parte și trei de cealaltă, tustrele aveau aceeași măsură și pereții cei groși dintre ele de amândouă părțile aveau aceeași măsură.

11. După aceea a măsurat golul porții și a găsit zece coți, iar lărgimea coridorului treisprezece coți.

12. În fața fiecărei chilioare era o streășină ieșită înainte, de un cot de fiecare parte, iar chilioara avea șase coți lungime și șase lărgime.

13. Și a mai măsurat depărtarea de la ușa cea de dinafară a chilioarei până la ușa chilioarei cea din fața ei, și a găsit o lărgime de douăzeci și cinci de coți de la o ușă până la cealaltă ușă.

14. Apoi măsură pridvorul și găsi douăzeci de coți, și poarta lui dădea în curtea cea de jur-împrejur,

15. Depărtarea dintre poarta din față și poarta din dos a coridorului era de cincizeci de coți.

16. Poarta avea de jur-împrejur ferestre care erau mai largi înspre chilii și tot așa și pridvorul avea ferestre mai largi înlăuntru, iar pereții cei groși dintre chilii erau împodobiți pe o parte și pe alta cu întruchipări de palmieri.

17. Apoi mă duse în curtea cea de dinafară. Acolo erau chilii și caldarâm de mozaic de jur-împrejurul curții. Pe mozaic se aflau treizeci de chilii.

18. Și mozaicul, mozaicul cel de jos, era de o parte și de alta a porților, potrivit lungimii porților.

19. Și a măsurat lărgimea curții, începând de dinaintea porții celei mai de jos pe partea dinlăuntru, până dinaintea porții celei de dinlăuntru, pe partea cea de dinafară și a găsit o sută de coți. Apoi mă

duse la poarta care da spre miază-noapte,

20. Și iată era o poartă îndreptată spre miază-noapte, în curtea cea de dinafară, și măsură lungimea și lățimea porții —

21. Ea avea trei chilioare de o parte și trei de alta, pereții cei groși dintre chilii și pridvorul aveau aceeași măsură ca la poarta cea dintâi: — lungimea de cincizeci de coți și lățimea de douăzeci și cinci.

22. Ferestrele ei și ferestrele pridvorului și intruchipările de palmieri erau după măsura porții care dădea spre răsărit, și te suiai pe șapte trepte, iar pridvorul dădea spre curte.

23. În fața porții de la miază-noapte se afla în curtea cea de dinlăuntru o poartă, ca și în fața porții de la răsărit. Și a măsurat depărtarea de la o poartă la alta și găsi o sută de coți.

24. Apoi mă duse în partea de miază-zi. Și iată că în partea dinspre miază-zi era o poartă. Și el măsură lungimea și lățimea ei, chilioarele, pereții cei groși dintre chilii și pridvorul ei și găsi aceeași măsură.

25. Și ea avea de jur-împrejur, ca și pridvorul ei, ferestre la fel cu celelalte ferestre: — lungimea clădirii era de cincizeci de coți și lățimea de douăzeci și cinci de coți.

26. Avea șapte trepte, iar pridvorul dădea înlăuntru spre curte. Și pereții cei groși dintre chilii erau împodobiți cu intruchipări de palmieri de o parte și de alta.

27. Dar în curtea cea de dinlăuntru se mai găsea o poartă spre miază-zi. Și el a măsurat de la o poartă până la cealaltă înspre miază-zi: o sută de coți.

28. După aceasta mă duse în curtea cea de dinlăuntru, la poarta cea dinspre miază-zi. Și a măsurat ei poarta cea dinspre miază-zi și ea avea aceeași măsură,

29. Chilioarele, pereții cei groși dintre chilii și pridvorul aveau aceeași măsură dar aveau ca și pridvorul ferestre de jur-împrejur. — Lungimea clădirii era de cincizeci de coți și lățimea de douăzeci și cinci.

30. — Deci de jur-împrejur se aflau pridvoare lungi de douăzeci și cinci de coți și largi de cinci coți. —

31. Pridvorul dădea înspre curtea cea de dinafară. Pereții cei groși dintre chilii erau împodobiți cu intruchipări de palmieri, iar scara avea opt trepte.

32. Apoi m'a dus în curtea cea de dinlăuntru, înspre răsărit. Și măsură poarta și o găsi de aceeași măsură.

33. Chilioarele, pereții cei groși dintre chilii și pridvorul aveau aceeași măsură ca și celelalte, și tot așa aveau ferestre ca și pridvorul lui de jur-împrejur. — Clădirea era de cincizeci de coți lungime și douăzeci de coți lățime.

34. Pridvorul dădea spre curtea cea de dinafară, pereții cei dintre chilii erau împodobiți cu intruchipări de palmieri și pe o parte și pe alta, și scara avea opt trepte.

35. După aceea m'a adus la poarta cea de la miază-noapte și măsurând-o găsi aceeași măsură:

36. Chilioarele, pereții cei dintre chilii și pridvorul ei aveau aceeași măsură, și aveau ferestre de jur-împrejur ca și pridvorul. — Clădirea avea lungimea de cincizeci de coți și lățimea de douăzeci și cinci. —

37. Pridvorul dădea spre curtea cea de dinafară și pereții cei dintre chilii erau împodobiți cu intruchipări de palmieri de o parte și de alta, și scara avea opt trepte.

38. Și m'a dus iarăși la poarta cea de la răsărit.

39. În pridvorul porții erau două mese de o parte și două de alta, ca să se junghie pe ele arderea de tot, jertfa pentru păcat și cea pentru vină.

40. Lângă peretele din latura de la miază-noapte, cum vii de la poartă, se aflau două mese, iar lângă celălalt perete lateral al pridvorului, se aflau alte două mese,

41. Patru mese de o parte și patru mese de cealaltă parte a peretelui lăturaș, în totul opt, pe care se junghiau jertfele.

42. Și mai erau patru mese de piatră lucrată, pentru arderile de tot, mese lungi de un cot și jumătate, late de un cot și jumătate și înalte de un cot. Pe ele se puneau uneltele pentru junghierea arderilor de tot și pentru jertfe.

43. Iar pe dinlăuntru era un pervaz de un lat de mână așezat de jur-împrejur.

Mesele aveau un acoperământ, ca atunci când se aflau afară să apere de ploaie și de căldură cărnurile pentru jertfă.

44. Și iarăși mă duse în curtea cea de dinlăuntru, și în curtea cea de dinlăuntru se aflau două chilli, una lângă peretele porții de la miază-noapte, cu fața spre miază-zi, și alta lângă peretele porții de la miază-zi, cu fața spre miază-noapte.

45. Și mi-a grăit: «Chilia cu fața spre miază-zi este pentru preoții care fac slujbă în templu;

46. Chilia cu fața spre miază-noapte este pentru preoții care fac slujbă la jertfelnic. Ei sunt feciorii lui Iadoc, din fiii lui Levi, și sunt singurii îndrituiți să slujească.»

47. Apoi el măsură curtea cea de dinlăuntru și o găsi patrată: o sută de coți lungime și o sută lărgime. Și jertfelnicul se afla înaintea templului.

48. Apoi mă duse spre pridvorul templului și măsură pereții cei groși ai pridvorului și găsi că sunt de cinci coți de o parte și de cinci coți de cealaltă parte. Lărgimea ușii era de paisprezece coți, iar pereții de pe de laturile ușii erau de trei coți pe o parte și tot de trei coți pe cealaltă parte.

49. Lărgimea pridvorului era de douăzeci de coți și înălțimea de doisprezece, și te urcai pe douăzeci de trepte. Lângă pereții cei groși se aflau două colonne, una de o parte și alta de cealaltă parte.

41.

Sfânta, Sfânta Sfințelor, chiliile de jur-împrejurul templului și clădirea din partea de apus a templului. Ornamentația lăuntrică a templului pe pereți: chipuri de heruvimi și de palmieri.

1. Apoi mă aduse în Sfânta. Și măsură pereții cei întocmai ca pilăstria care erau de șase coți de largi de o parte și de șase coți de largi de cealaltă parte, anume lărgimea cortului descoperirii.

2. Lărgimea ușii era de zece coți, iar pereții dintr'o parte și dintr'alta ai ușii erau groși de cinci coți de o parte și de cinci de cealaltă parte. Pe urmă măsură și lungimea Sfintei: patruzeci de coți lungime și douăzeci de coți lărgime.

3. Apoi, intră în Sfânta Sfințelor și măsură ușorul ușii și găsi doi coți, lărgimea ușii era de șase coți, iar pereții de amândouă părțile ușii aveau șapte coți de o parte și șapte de cealaltă parte.

4. Apoi măsură lungimea Sfintei Sfințelor: douăzeci de coți, și lățimea: douăzeci de coți, pe partea Sfintei. Și mi-a zis: «Aceasta este Sfânta Sfințelor».

5. Apoi măsură zidul templului și găsi șase coți, și lățimea clădirii care era de jurîmprejurul templului, era de patru coți.

6. Chiliile erau în jur, chilie de chilie, câte treizeci, în fiecare din cele trei caturi și în ziduri erau prichiciuri de jur-împrejur, care erau răsfrânge înspre chillii, și nu intrate în zidul templului,

7. Așa că chiliile erau tot mai largi cu cât erau mai sus, după cum zidul se răsfrângea mergând mai sus de jur-împrejurul templului. Pentru aceasta lărgimea clădirii creștea în sus și din catul cel mai de jos te urcai în cel din mijloc, și din cel din mijloc în cel mai de sus.

8. Iar împrejurul templului am văzut un caldarâm. Temeliile chiliilor erau de o prăjină de șase coți,

9. Lățimea zidului clădirii în afară era de cinci coți, iar între chiliile templului era câte un loc gol.

10. Și între chillii era un loc închis de douăzeci de coți de jur-împrejurul templului.

11. Ușile clădirii dădeau în locul cel gol: o ușă la miază-noapte și una la miază-zi, iar lățimea locului de jur-împrejur era de cinci coți.

12. Clădirea din dosul templului, care se afla în partea de apus, în fața locului închis, avea o lățime de șaptezeci de coți, iar peretele clădirii avea o lățime de cinci coți, și lungimea de nouăzeci de coți.

13. Și el măsură templul, și găsi lungimea de o sută de coți, iar locul închis, clădirea din dosul templului și zidul, o lungime de o sută de coți.

14. Lățimea pieptului templului și locul cel închis înspre răsărit era de o sută de coți.

15. Apoi măsură lungimea clădirii din dosul templului în fața locului închis,

care este în dosul clădirii, cu zidurile de o parte și de alta, o sută de coți. Sfânta Sfintelor, Sfânta și pridvorul

16. Erau căptușite și ferestrele mai largi înlăuntru dădeau lumină de jur-împrejur în cele trei încăperi, iar căptușala era făcută de jur-împrejur cu lemn dat la rindea, de la pardosea și până la ferestre.

17. Și o perdea atârna în jos la ușa Sfintei Sfintelor, în partea de dinafară, iar pe tot peretele de jur-împrejur, atât în Sfânta Sfintelor cât și în Sfânta,

18. Erau închipuiți heruvimi și palmieri, câte un palmier între doi heruvimi. Fiecare heruvim avea două fețe:

19. Pe o parte avea chip de om, care căta spre palmier, și pe alta avea chip de leu, care privea spre palmier. Și așa era rânduit de jur-împrejurul întregului templu.

20. De la pardosea și cât ajungea căptușala, adică pe pereții Sfintei, erau făcuți heruvimi și palmieri.

21. Ușorii Sfintei erau patrați, iar în fața Sfintei Sfintelor, era ceva ca un chip de jertelnic de lemn,

22. Înalt de trei coți și lung de doi coți și lat de doi coți; coarnele, temelia și pereții erau de lemn. Și el mi-a zis: «Iată masa care este înaintea Domnului».

23. Sfânta avea două uși.

24. Și Sfânta Sfintelor avea tot două uși. Fiecare ușă a Sfintei avea două canaturi și câte două ușcioare care se deschideau într-o parte și în alta, două pentru un canat și două pentru celălalt canat.

25. Pe ușile Sfintei erau închipuiți heruvimi și palmieri, ca și cei făcuți pe pereți. Pridvorul cel de dinafară avea o streășină de lemn.

26. Pe pereții lăturași ai pridvorului erau ferestre mai largi înlăuntru și palmieri de o parte și de alta. Dar și chiliile laterale ale templului aveau streșini.

42.

Curtea cea de dinlăuntru și chiliile de acolo. Chiliile preoțești și roștul lor. Alle măsurători făcute.

1. Apoi mă duse în curtea cea de dinlăuntru înspre răsărit, apoi înspre

miază-noapte, și mă îndreptă spre chiliile care se aflau în fața locului închis și în fața clădirii din dosul templului, spre miază-noapte.

2. Lungimea era de o sută de coți înspre miază-noapte și lățimea de cincizeci de coți.

3. Și se lovea într-o margine lungă de douăzeci de coți de curtea cea de dinlăuntru și într'altă margine de caldarămul curții de dinafară. Acolo se aflau galerii cu trei caturi, unele în fața altora.

4. În fața chiliilor era un coridor care se prelungea înlăuntru, de zece coți de lat și lung de o sută de coți. Ușile chiliilor se deschideau înlăuntru.

5. Chiliile cele de sus, fiindcă galeriile luau din locul convenit lor, erau mai înguste decât cele din catul de la mijloc și decât cele din catul cel de jos.

6. Chiliile erau în trei caturi și n'aveau stâlpi ca aceia din curtea cea de dinafară. Din această pricină chiliile cele de sus erau mai înguste decât cele din caturile de mijloc și de jos.

7. Se mai afla și un zid lung de cincizeci de coți, care mergea dealungul chiliilor, înspre curtea cea de dinafară, prin fața chiliilor.

8. Căci lungimea chiliilor înspre curtea cea de dinafară era de cincizeci de coți, iar înspre fața templului de o sută de coți,

9. Mai jos decât aceste chilii, era ușa unui coridor înspre răsărit, pentru cel ce vrea să intre din curtea cea de dinafară,

10. Acolo unde începea capătul zidului curții. După aceasta mă duse înspre miază-zi, și iată că în fața locului închis și în fața clădirii din dosul templului se aflau de asemenea chilii.

11. Pe dinaintea lor trecea un coridor, și ele semănau cu cele de la miază-noapte, ca lungime, lățime, ieșiri, așezare și uși,

12. Întocmai ca ușile chiliilor de la miază-noapte; și mai era o ușă la capătul drumului, un drum dealungul zidului înspre răsărit.

13. Și el îmi zise: «Chiliile de la miază-noapte și chiliile de la miază-zi, din fața locului închis, sunt chiliile sfinte, în care preoții, slujitorii Domnului, mănăncă cele prea sfinte și unde pun

ei lucrurile prea sfinte: prinoasele, jertfele pentru păcat și pentru vină, fiindcă este loc sfânt.

14. Și după ce au intrat la slujbă, preoții să nu iasă din templu drept în curtea cea de dinafară, ci să se dezbrace de odăjdiile cu care au slujit, căci sunt sfinte și să se îmbrace cu alte veșminte și apoi să se ducă să asculte pricinile poporului. »

15. Și după ce a sfârșit cu măsurătoarea înlăuntrul templului, m'a scos pe poarta cea de la răsărit și a început să măsoare de jur-împrejur.

16. Și măsură el partea cea de la răsărit cu prăjina și găsi de jur-împrejur cinci sute de prăjini.

17. Apoi măsură în partea dinspre miază-noapte, și găsi el de jur-împrejurul clădirii cinci sute de prăjini,

18. Și spre miază-zi măsură cinci sute de prăjini,

19. Și se întoarce spre apus și măsură cinci sute de prăjini,

20. Și în cele patru laturi măsură de jur-împrejur clădirea și găsi aceeași măsură: lungimea de cinci sute de coți și lățimea de cinci sute de coți, ca să osebească locul sfânt de cel ce nu este sfânt.

43.

Slava Domnului intră în templu. Sfințirea templului și a jertfelnicului. Rânduiala sfințirii.

1. După aceea mă duse la poarta care dă spre răsărit,

2. Și iată slava Domnului venea dinspre răsărit, iar vuetul ei era ca vuetul unei ape mari, și pământul strălucea de slava lui.

3. Și vedenia pe care o văzui fu ca aceea pe care o văzusem, când el a venit ca să piarză cetatea, vedenia cerului pe care o văzusem la fluviul Chebar. Și am căzut cu fața la pământ.

4. Și slava Domnului intră în templu, pe poarta a cărei față dădea înspre răsărit.

5. Atunci mă ridică pe mine Duhul și mă duse în curtea cea de dinlăuntru, și

iată că templul era plin de slava Domnului.

6. Și am auzit pe cineva care-mi grăia mie din templu, iar omul stătea lângă mine.

7. Și-mi zise: « Fiul omului! Acesta-i locul tronului meu și acesta-i locul tălpilor picioarelor mele, unde voi locui în mijlocul fiilor lui Israil, ca neamul lui Israil să nu mai întineze numele cel sfânt al meu, nici ei, nici regii lor cu necredința lor și cu leșurile regilor lor în mijlocul lor,

8. Punând pragul lor lângă pragul meu, ușorii lor lângă ușorii mei, încât numai un perete ne despărțea și astfel întinau numele cel sfânt al meu cu blestemățiile pe care le săvârșeau, din care pricină i-am și nimicit întru urgia mea.

9. Și acum ei vor îndepărta necredința lor și leșurile regilor de mine, ca în felul acesta eu să pot sălășlui în mijlocul lor deapurui.

10. Iar tu, fiul omului, descrie bărbăților casei lui Israil templul, precum și chipul întocmirii lui, ca să se rușineze de fărădelegile lor,

11. Și de faptele lor; fă planul templului și întocmirea lui, ieșirile, intrările și formele lui, toate rânduirile și întreaga lui înfățișare și toate arătările lui, și scrie lămurit înaintea ochilor lor, ca să ia aminte ei la orânduiri și legile lui după care să trăiască. »

12. Iată care este pravila templului: Tot cuprinsul lui, pe vârful muntelui de jur-împrejur, este prea sfânt. Aceasta-i pravila templului.

13. Iată și măsura jertfelnicului socotită în coți, — cotul cuprinzând un cot obișnuit și un lat de mână. Temelia lui era lată de un cot și înaltă de un cot, iar marginea care ieșea înafară de jur-împrejur era de o palmă. Iată care era și înălțimea jertfelnicului:

14. De la temelia până la cadrul de jos, doi coți, cu lărgime de un cot, și de la cadrul cel mic până la cadrul cel mare, patru coți, cu un cot lățime.

15. Și vatra jertfelnicului era înaltă de patru coți, iar de la vatră în sus se înălțau coarnele, un cot.

16. Vatra jertfelnicului era lungă de doisprezece coți și lată de doisprezece coți, așa că cele patru margini ale lui alcătuiau un pătrat.

17. Cadrul cel mare era de paisprezece coți de lung și de paisprezece coți de larg, cele patru margini ale lui erau asemenea. Cadrul cel mic de șaisprezece coți de lung și de șaisprezece de larg, încât cele patru laturi ale lui erau deopotrivă. Marginea care ieșea în afară era de o jumătate de cot, iar temelia pe care se sprijinea era de jur-împrejur de un cot. Și avea o scară înspre partea de răsărit.

18. Și-mi zise: «Fiul omului! Așa rostește Domnul Dumnezeu! Iată care să fie rânduiala jertfelor la jertfelnic: In ziua când va fi să se aducă ardere de tot și să se stropască pe el cu sânge,

19. Să dai preoților leviți, cei din neamul din Țadoc, care se vor apropia de mine», — zice Domnul Dumnezeu, — «ca să-mi slujească, un vițel tânăr jertfă pentru păcat.

20. Și ei să ia din sângele lui și să ungă cele patru coarne ale jertfelnicului, în cele patru colțuri ale cadrului și marginea care iese înafară de jur-împrejur, ca să-l curățe de păcate și să-l sfințească.

21. Să mai ia un vițel ca jertfă pentru păcat, pe care să-l ardă într'un loc anumit al templului, dar afară din templu.

22. A doua zi să aducă un țap fără meteahnă jertfă pentru păcat, ca să curățe jertfelnicul, precum îl curățiseră cu vițelul.

23. Și după ce vor sfârși cu curățitul, să ia un vițel tânăr fără racilă și un berbec din turmă fără racilă,

24. Pe care să-i aducă înaintea Domnului, iar preoții să arunce peste ei sare și să-i aducă ardere de tot pentru Domnul.

25. Și să jertfească ei așa timp de șapte zile câte un țap jertfă pentru păcat, câte un vițel și câte un berbec din turmă, toți fără meteahnă.

26. Șapte zile să facă ispășire pentru jertfelnic, să-l curățească și să-l sfințească.

27. Și după trecerea acelor zile, în ziua a opta și mai departe, preoții să

aducă pe jertfelnic arderile lor de tot, jertfele lor de pace și eu voi fi îndurător», — zice Domnul Dumnezeu.

44.

Slujitorii templului. Poarta cea de dinafară a templului este numai pentru intrarea împăratului. Slujba la templu s'o facă leviții și nu streinii. Preoții să fie dintre fiii lui Țadoc. Preoții să nu aibă parte de moștenire, ci numai parte la veniturile din templu.

1. Apoi mă întoarse spre poarta cea de dinafară a templului, care poartă dă spre răsărit, și iată că era închisă.

2. Și-mi zise mie Domnul: «Poarta acesta să stea închisă și să nu se deschidă, nimeni să nu intre printr'însa, fiindcă Domnul Dumnezeu lui Israel a trecut printr'însa. De aceea să stea închisă.

3. Ci numai singur împăratul să vie pe ea, ca să mănânce pâine înaintea Domnului, să intre prin pridvorul porții și să iasă tot pe acolo.»

4. Apoi mă duse înspre poarta de la miază-noapte, în fața templului, și când m'am uitat, iată că slava Domnului umplea templul. Și atunci căzui cu fața la pământ.

5. Și Domnul îmi zise: «Fiul omului! Stăruște cu inima, uită-te cu ochii și ascultă cu urechile, ceea ce eu îți voi grai despre toate rânduielele templului Domnului, despre toate legile lui, și îndreaptă-ți luarea aminte la toți cei ce intră pe toate porțile templului,

6. Și spune acestui neam îndărătnic, neamului lui Israel: «Așa rostește Domnul Dumnezeu! Destul vouă, neam al lui Israel, cu toate blestemățiile voastre!

7. Destul că mi-ați băgat înlăuntru streini, netăiați împrejur la inimă și la trup, în templul meu, ca să mi-l pângărească, atunci când îmi aduceți jertfe de pâine, grăsimea și sângele, și într'acest chip ați stricat cu toate blestemățiile voastre legământul meu!

8. Și n'ați făcut slujba mea în templu, ci i-ați rânduit pe ei să slujească în templul meu, în folosul vostru.

9. Așa grăiește Domnul Dumnezeu: «Orice om strein, netăiat împrejur la

inimă și la trup, adică nici un strein din cei ce se află în mijlocul lui Israil, să nu intre în templul meu,

10. Ci numai leviții, iar cei care s'au depărtat de mine și care au răătăcit atâta vreme cât răătăcise și Israil, după idolii lor, să-și tragă păcatul.

11. Aceia, îngăduit este să fie slugi la templul meu, străjări la porțile templului și robi ai templului. Ei să junghe pentru popor arderile de tot și jertfele, și să-i stea la îndemână, ca să-i slujească.

12. Și din pricină că au slujit idolilor lor și au fost pentru neamul lui Israil pricină de scandal, îmi ridic mâna mea cu jurământ împotriva lor. — zice Domnul Dumnezeu, — « ca să-și ispășească fărădelegea lor.

13. Să nu se apropie de mine, ca să-mi fie preoți, și nici de toate cele sfinte ale mele, în locurile cele prea sfinte, ci să-și poarte ocară pentru blestemățiile pe care au îndrăznit să le săvârșească.

14. Și de aceea să li se dea îndeletnicire, să fie străjări ai templului, pentru orișice lucru și pentru orișice s'ar săvârși într'însul.

15. Preoții leviți, fiii lui Tadoc, care mi-au slujit mie în templu, atâta vreme cât fiii lui Israil se răătăciseră de mine, ei să se apropie de mine, ca să-mi slujească și să stea în fața mea, ca să-mi aducă jertfe: grăsime și sânge, — zice Domnul Dumnezeu.

16. « Ei să intre în templul meu și să se apropie de masa mea, ca să-mi slujească, și să aibă grijă de slujirea mea.

17. Dar când vor intra pe porțile curții celei din afară, să se îmbrace cu veșminte de in și nu cu veșminte de lână, când vor sluji în curtea cea de dinlăuntru și în templu.

18. Scufii de in să-și pună în cap, să aibă pantaloni de in pe coapsele lor, și să nu se încingă așa fel ca să asude.

19. Când vor ieși în curtea cea de din afară, la popor, să se dezbrace de odăjdiiile cu care au slujit și să le lase în chiliile templului, și să se îmbrace cu altele, ca să nu sfințească ei norodul cu odăjdiiile lor.

20. Capul să nu și-l radă, dar nici părul său-nu-l lase să le crească lung, ci să și-l tundă.

21. Nici un preot să nu bea vin când va intra în curtea cea de dinlăuntru.

22. Să nu-și ia soții văduve ori despărțite de bărbați, ci numai fecioare, din neamul lui Israil, însă văduva să fie văduvă de preot;

23. Să învețe pe norodul meu osebirea între ceea ce este sfânt și lumesc, și între ceea ce este curat și spurcat.

24. În pricinile nehotărâte, ei să facă judecată și să judece după pravila mea. Să păzească legile, și rânduielile mele la toate praznicile mele și Sâmbetele să le sfințească.

25. Să nu se apropie de mort, ca să nu se spurge: ci numai de tată, de mamă, de fiu, de fiică, de frate și de soră nemăritată, îngăduit este să se spurge.

26. Și după ce a ajuns necurat, să se socotească șapte zile,

27. Iar în ziua când va intra în templu, în curtea cea de dinlăuntru, ca să slujească în templu, să aducă jertfa pentru păcat, — zice Domnul Dumnezeu.

28. « Și iată care să fie moștenirea lor: Eu sunt moștenirea lor și moșie să nu li se dea în Israil, căci eu sunt moșia lor!

29. Prinusul, jertfa pentru păcat și cea pentru vină s'o mănânce ei, și oricine va fi hărăzit pieirii să fie al lor.

30. Fruntea din orice fel de pargă, orice jertfă ridicată, de orice fel, din toate jertfele ridicate ale voastre, să fie ale preoților, fruntea din lamura făinurilor voastre să o dați preotului, ca să se reverse binecuvântarea peste casele voastre.

31. Și nici hoit, ori dobitoac sfâșiat: păsări ori dobitoace, să nule mănânce preoții! »

45.

Cu prilejul împărțirii țării la sorți, să se păstreze părți pentru templu, pentru preoți și pentru leviți. Să se măsoare și să se dea și împăratului o parte: « a-cesta să fie moștenirea lui, ca împăratului să nu mai împileze poporul meu... » Impăratului să i se dea dijmă. Rânduiala pentru aducerea jertfelor la praznice: la Paști și la sărbătoarea corturilor.

1. Și când veți împărți la sorți țara pe care o veți stăpâni, să hărăziți Domnului un ținut. ca dar sfânt ridicat din

pământul țării, lung de douăzeci și cinci de mii de prăjini și lat de douăzeci de mii, care să fie sfânt în tot cuprinsul lui de jur-împrejur.

2. Din acest ținut să se păstreze pentru templu un pătrat de cinci sute de prăjini pe cinci sute, înconjurat de o fâșie de cincizeci de coți de loc de izlaz de jur-împrejur.

3. Iar din această bucată măsoară una de douăzeci și cinci de mii de prăjini lungime pe zece mii lățime, care să fie pentru templu, cea mai sfântă bucată de pământ din țară.

4. Să fie oșebită pentru preoții care-mi slujesc mie la templu, care se apropie să slujească pe Domnul, să aibă loc pentru casele lor, anume pentru sfîntenia lor.

5. Și altă bucată de douăzeci și cinci de mii de prăjini lungime pe zece mii lățime, să fie pentru leviii care-mi slujesc mie în templu, moșie pentru cetăți de locuit.

6. Și ca moșie a cetății să măsoari o fâșie lată de cinci mii de prăjini pe douăzeci și cinci de mii de lungă, cât darul cel sfânt ridicat, și să fie pentru tot neamul lui Israel.

7. Și împăratului să-i dai de amândouă părțile darului sfânt și a moșiei cetății, la răsăritul darului sfânt și la răsărit de moșia cetății, pentru apus la apus și pentru răsărit la răsărit, o lungime potrivit cu fiecare parte de la granița de apus până la granița de răsărit a țării.

8. Aceasta să fie moștenirea lui în Israel, ca împărații să nu mai împileze poporul meu, ci țara s'o ia în stăpânire fiii lui Israel după semințiile lor.

9. Așa zice Domnul Dumnezeu: « Des-tul, împărați ai lui Israel! Curmați cu silnicia și cu asuprirea! Judecați după pravila cea dreaptă! Scutiți pe norodul meu de tâlhăriile voastre! » — zice Domnul.

10. « Să aveți cântare drepte, efă dreaptă și bat drept;

11. Efa și batul să aibă aceeași mărime, batul o zecime dintr'un homer, și efa a zecea parte dintr'un homer. Măsura să se facă deci cu homerul.

12. Siclul să aibă douăzeci de ghere. Mina săj fie de douăzeci de sicli, de

douăzeci și cinci de sicli și de cinci-sprezece sicli.

13. Iată și dijma pe care s'o luați pentru el: o șesime de efă la homerul de grâu; o șesime de efă la homerul de orz.

14. Dijma pentru untdelemn: o zecime de bat la un cor, fiindcă zece bați fac un cor, și într'un cor intră zece bați.

15. Apoi o oaie din turmă, să dea dar una la două sute, toate neamurile lui Israel: pentru prinosul de pâine, pentru arderea de tot și pentru jertfele de pace, pentru ispășirea voastră », — zice Domnul Dumnezeu.

16. « Tot norodul țării să dea darul acesta împăratului lui Israel,

17. Din pricină că împăratul trebuie să aducă arderile de tot, prinosul de pâine și turnarea la praznice, la lunile noi, la Sâmbete, precum și la toate prăznuirile casei lui Israel. El este cel ce aduce jertfa pentru păcat, prinosul de pâine, arderea de tot și jertfele de pace, ca să ispășească păcatele casei lui Israel. »

18. Așa rostește Domnul Dumnezeu: « La zi-întâi a lunii întâia să luați un vițel tânăr fără beteșug ca jertfă pentru păcat, pentru curățirea templului.

19. Și preotul să ia din sângele jertfei pentru păcat și să unșă ușorii templului, precum și cele patru colțuri ale cadrului jertfelnicului și ușerii porții de din-lăuntru.

20. Tot așa să faceți la zi-întâi a lunii a șaptea, pentru cel ce a păcătuit cu știință sau din neștiință, ca să curățiți templul de păcate.

21. În ziua a paisprezecea a lunii întâia, să prăznuieți Paștile, praznic de o săptămână de zile, în care să mâncați azime.

22. Și împăratul să aducă în ziua aceea pentru el și pentru norodul țării un vițel ca jertfă pentru păcat.

23. Și în cele șapte zile ale praznicului să aducă ardere de tot pentru Domnul, șapte viței și șapte berbeci fără me-teahă în fiecare zi, timp de șapte zile, și câte un țap jertfă pentru păcat în fiecare zi.

24. Apoi prinos de pâine să aducă o efă de fiecare vițel și o efă de fiecare berbec, iar untdelemn, un hin la efă.

25. În luna a șaptea, în cincisprezece zile, la praznicul corturilor, să aducă șapte zile aceleași jertfe: pentru păcat, ardere de tot și prinoase de pâine și untdelemnul trebuitor. »

46.

Rânduiala pentru aducerea jertfelor în ziua de Sâmbătă și la lunile noi. Rânduiala venirii în templu și a plecării împăratului din templu. Jertfele pe care va voi să le aducă împăratul. Dreptul împăratului să lase moștenire feciorilor săi sau să facă daruri dregătorilor săi. Bucătăriile templului, cele ale preoților și ale poporului, pentru preqătirea și fierberea felurilor jertfe care se vor aduce.

1. Așa zice Domnul Dumnezeu: «Poarta curții cea de dinlăuntru, care dă spre răsărit, să stea închisă șase zile lucrătoare, iar în ziua Sâmbetei și la lună nouă să stea deschisă.

2. Și împăratul să intre de afară prin pridvorul porții și să se oprească între stâlpii porții, iar preoții să aducă arderea lui de tot și jertfa de pace a lui și el să se închine pe pragul porții și să iasă. Și poarta să nu se închidă până seara.

3. Dar și norodul țării să se închine Domnului dinaintea porții, la Sâmbete și la lunile noi.

4. Și arderea de tot pe care trebuie s'o aducă împăratul Domnului în ziua Sâmbetei este: șase miei fără cusur și un berbec fără cusur,

5. Prinos de pâine o efă de fiecare berbec, iar pentru miei prinos de pâine, cât îi dă mâna, și untdelemn, un hin de efă.

6. În ziua cu lună nouă să aducă un vițel tânăr fără beteșug, șase mici și un berbec fără beteșug.

7. Prinos de pâine să dea o efă de fiecare vițel și o efă de fiecare berbec, iar pentru miei, cât îi va da mâna, și untdelemn, un hin de efă.

8. Și când va intra împăratul, să intre prin pridvorul porții și să iasă tot pe acolo.

9. Când va intra norodul țării înaintea Domnului, la praznice, cel ce va intra să se închine pe poarta de la miază-noapte să iasă pe poarta de la miază-zi, iar cel ce va intra pe poarta de la miază-zi să iasă pe poarta de la miază-noapte, și să nu se întoarcă pe poarta care a intrat, ci să iasă pe cea din fața ei.

10. Și împăratul să fie în mijlocul lor: să intre pe poarta pe care intră poporul și să iasă pe poarta pe care iese și el.

11. La praznice și la sărbători, darul de pâine să fie o efă de fiecare vițel și o efă de fiecare berbec, iar pentru miei cât îi va da mâna, și untdelemn, un hin de fiecare efă.

12. Când va voi împăratul să aducă un dar de bună voie, ardere de tot sau jertfă de pace pentru Domnul, să i se deschidă poarta care dă spre răsărit și să aducă arderea sa de tot și jertfa de pace precum o aduce Sâmbăta, apoi să iasă și să se închidă poarta în urma lui.

13. În fiecare zi să aducă Domnului ardere de tot un miel de un an, fără meteahnă, jertfă pentru păcat, și anume să-l aducă în fiecare dimineață.

14. Și o dată cu el să aducă prinos de pâine în fiecare dimineață o șesime de efă, și untdelemn, o treime de hin, pentru stropit lamura de făină, prinos de pâine Domnului; acestea-s legi veșnice, deapururi.

15. Și să aducă mielul și prinosul de pâine și untdelemnul în fiecare dimineață ardere de tot neîntreruptă. »

16. Așa zice Domnul Dumnezeu: «Când împăratul va face un dar unuia din fiii săi, să treacă el ca moștenire la fiii lui, dar pe care să-l stăpânească ei ca moștenire,

17. Iar când va face un dar din moștenirea sa la unul din dregătorii săi, să fie al lui numai până în anul liberării, apoi să se întoarcă la împăratul, iar de a ajuns în stăpânirea fiilor lui, al lor să fie!

18. Împăratul să nu ia din moștenirea poporului și să nu-l dea afară de pe moșia lui, fiindcă fiecare dă moștenire fiilor săi din moșia lui, și deci nimeni din

poporul meu să nu fie izgonit de pe moșia lui. »

19. Apoi mă duse printr'un coridor, care începea de lângă poartă, la sfintele chilii hotărîte pentru preoți, așezate în partea de miază-noapte, și iată că acolo se afla un loc dosnic, înspre apus.

20. Și-mi zise: « Acesta-i locul unde să fiarbă preoții jertfele pentru vină și pentru păcat și unde să coacă prinosul de pâine, fără să mai iasă în curtea cea de dinafară, ca să sfințească poporul ».

21. Apoi mă scoase în curtea cea de dinafară și mă trecu prin cele patru colțuri ale curții, și iată că în fiecare colț al curții era câte o curte.

22. În cele patru colțuri ale curții se aflau curți mici, având câteșipatru aceeași măsură: lungimea de patruzeci și lățimea de treizeci de prăjini.

23. Și câteșipatru erau înconjurate cu ziduri și sub ziduri erau făcute vetre de jur-împrejur.

24. Și-mi zise: « Iată și bucătăriile unde slujitorii templului să fiarbă jertfele poporului! »

47.

Izvorul cel minunat care ieșea de dedesubtul templului ca să se verse în Marea Moartă. Aceste ape vor alcătui un fluviu plin de pește și de vietăți. Marea își va schimba apele în ape bune: pe țărmul mării vor pescui pescarii. Granițele țării. Cetatea cea sfântă. Împărțirea țării la sorți. Și streinii vor avea partea lor.

1. După aceasta m'a întors la ușa templului și iată că de dedesubtul pragului templului curgea spre răsărit apă — căci fața templului era la răsărit — și apa trecea pe dedesubtul peretelui drept al templului, de către miază-zi de jertfelnic.

2. Apoi mă scoase pe poarta cea dinspre miază-noapte și ocoli cu mine pe dinafară până la poarta cea de dinafară, care dă spre răsărit, și iată că apa curgea pe lângă peretele dinspre miază-zi.

3. Apoi mă scoase omul spre răsărit și, cu funia pe care o avea în mână, măsură o mie de coți și mă trecu prin această apă, și apa ajungea până la glezne.

4. Și a mai măsurat o mie și m'a trecut prin apă și apa ajungea la genunchi, și a măsurat încă o mie de coți și m'a trecut prin apă până la solduri.

5. Și a mai măsurat o mie, dar fluviul nu se mai putea trece, fiindcă apele se umflaseră, încât s'ar fi putut înnota în el, un fluviu peste care nu se putea trece.

6. Și-mi zise: « Fiul omului! Văzut-ai? » Și mă duse, și mă aduse pe țărmul fluviului.

7. Și când ajunsei, iată că pe țărmul fluviului de o parte și de alta erau o mulțime de pomi roditori.

8. Și-mi spuse: « Apele acestea se îndreaptă în partea de răsărit a țării și se vor pogori în Marea Moartă cea cu ape sărate, și apele se vor face bune; »

9. Și toate ființele vie, care se mișcă, pe orișunde va curge fluviul, vor trăi, și fluviul va fi plin de pește, iar când va intra în Mare, apele se vor face bune, și totul va fi cu viață pe unde va trece fluviul.

10. Pe țărmul mării vor pescui pescarii de la Enghedi și până la Eneglaim. Și vor fi și locuri pentru aruncat mrejele, și pește de tot soiul, mult foarte, ca peștele din Marea cea Mare.

11. Dar mlaștinile și bălțile nu se vor însănătoșa, ci vor rămânea pentru sare.

12. Iar pe țărmul fluviului vor crește de o parte și de alta tot soiul de pomi roditori, frunza lor nu se va vesteji și poamele lor nu se vor isprăvi, iar în fiecare lună vor face poame noi, fiindcă apa lui izvorăște din templu: poamele lor vor sluji pentru hrană și frunzele vor fi bune de leac! »

13. Așa rostește Domnul Dumnezeu: « Iată granița înlăuntrul căreia se împărțiți țara la sorți celor douăsprezece seminții ale lui Israil, iar seminția lui Iosif să aibă două părți, »

14. Dar voi să luați în stăpânire cât unul cât altul, fiindcă am ridicat cu jurământ mâna mea ca să o dau strămoșilor voștri, și deci țara aceasta să fie moștenirea voastră.

15. Dar iată hotarul țării acesteia! Înspre miază-noapte: De la Marea cea Mare înspre Hetlon, spre Hamat Ţedad,

16. Berot, Sibraim, Helam, între hotarul Damascului și al Hamatului, Hațar-Enon, care este lângă granița Hauranului.

17. Deci granița să meargă de la Mare și până la Hațar-Enon, iar ținutul Damascului și al Hamatului să rămână la miază-noapte. Aceasta este granița de la miază-noapte.

18. Granița de răsărit: De la Hațar-Enon, care se află între Hauran și Damasc, Iordanul alcătuește granița între Galaad și țara lui Israil până la Marea Moartă, spre răsărit până la Tamar. Aceasta-i granița la răsărit.

19. Granița spre miază-zi: De la Tamar până la Me-Meribat-Cadeș, dealungul pârâului Egiptului, până la Marea cea Mare. Aceasta este granița spre miază-zi.

20. Granița la apus: Marea cea Mare alcătuește granița până ce apuci spre Hamat. Aceasta este granița la apus.

21. Și țara aceasta s'o împărțiți între voi, semințiile lui Israil.

22. Și să aruncați sorți, ca s'o stăpâniți, voi și streinii care vor locui în mijlocul vostru, anume cei ce au născut feciori în mijlocul vostru, și să fie socoțiți ca și băstinașii între fiii lui Israil. Cu voi să primească și ei la sorți moștenirea lor între semințiile lui Israil.

23. Și în seminția în care el este așezat ca strein, să primească partea lui de moștenire », — zice Domnul Dumnezeu.

48.

Impărțirea țării între cele douăsprezece seminții. Șapte seminții vor avea partea lor în partea de miază-noapte a ținutului sfânt, și cinci seminții vor avea parte la miază zi de ținutul sfânt, iar în mijloc va fi ținutul sfânt. Cetatea sfântă: porțile și împrejurimile. Și ea va purta numele de « Domnul sălășluște într'nsa ».

1. Dar iată și numele semințiilor. La capătul de miază-noapte, de la Mare înspre Hetlon, până spre Hamat, până spre Hațar-Enon, ținutul Damascului rămâne la miază-noapte, lângă Hamat, așa că-i vine o fâșie de la răsărit la apus. Acesta-i cuprinsul seminției lui Dan.

2. În graniță cu Dan, de la răsărit la apus, seminția lui Așer;

3. În graniță cu Așer, de la răsărit la apus, seminția lui Neftali;

4. În graniță cu Neftali, de la răsărit la apus, seminția lui Manase;

5. În graniță cu Manase, de la răsărit la apus, seminția lui Efraim;

6. În graniță cu Efraim de la răsărit la apus, o fâșie, seminția lui Ruben;

7. În graniță cu Ruben, o fâșie de la răsărit la apus, seminția lui Iuda;

8. În graniță cu Iuda, o fâșie de la răsărit la apus să fie darul cel sfânt pe care voi să-l aduceți: douăzeci și cinci de mii de prăjini lățime și în lungime ca una din fașii pentru seminții, de la răsărit și până la apus, locul în mijlocul căruia să fie templul.

9. Darul sfânt ridicat, pe care să-l aduceți Domnului, să aibă lungimea de douăzeci și cinci de mii și lățimea de douăzeci de mii,

10. Și darul sfânt ridicat să fie dat, preoților, o fâșie la miază-noapte de douăzeci și cinci de mii de prăjini la apus de zece mii lățime, la răsărit de zece mii lățime și la miază-zi lungă de douăzeci și cinci de mii. Iar în mijloc să fie templul Domnului, —

11. Preoților sfințiți, fiii lui Țadoc, care au rămas în slujba mea, cei ce nu rătăciră când fiii lui Israil rătăciră ca și leviții,

12. Să aibă un dar din darurile țării, dar prea sfânt, lângă granița leviților.

13. Și leviții să aibă în lungul graniței preoților o fâșie lungă de douăzeci și cinci de mii și lată de zece mii de prăjini, în totul lungă de douăzeci și cinci de mii și lată de douăzeci de mii de prăjini.

14. Și să nu vândă dintr'nsa și nici să schimbe și nici pârga țării să n'o înstreineze, fiindcă este lucru sfânt al Domnului.

15. Cele cinci mii care rămân din lățimea de douăzeci și cinci de mii să fie pentru orișice altceva privește cetatea, pentru locuințe și pentru împrejurimi, iar cetatea să fie în mijlocul lui.

16. Iată și măsura cetății: înspre miază-noapte patru mii cinci sute de pră-

jini, la miază-zi patru mii cinci sute, la răsărit patru mii cinci sute, la apus patru mii cinci sute.

17. Și cetatea să aibă împrejurimi: la miază-noapte două sute cincizeci de prăjini, la miază-zi două sute cincizeci de prăjini, la răsărit două sute cincizeci și la apus două sute cinci zeci de prăjini.

18. Și ceea ce va mai rămânea de-a-lungul darului sfânt, zece mii la răsărit și zece mii la apus, rodul de pe el să fie pentru hrana locuitorilor cetății.

19. Iar locuitorii cetății să fie din toate semințiile lui Israel.

20. Toată partea sfântă pe care s'o dați să fie un pătrat de douăzeci și cinci de mii pe douăzeci și cinci de mii de prăjini: așa să fie partea sfântă și moșia cetății.

21. Ceea ce va mai rămânea să fie a împăratului, adică de amândouă laturile părții sfinte și a moșiei cetății la răsărit, până la granița de răsărit, de-a-lungul celor douăzeci și cinci de mii de prăjini, și la apus până la granița de apus potrivit cu părțile cuvenite semințiilor, să fie a împăratului, iar partea sfântă și templul să fie în mijloc.

22. Iar de la moșia leviților și de la moșia cetății, care se află înăuntrul moșiei împăratului, ținutul între granița lui Iuda și a lui Veniamin, să fie al împăratului.

23. Apoi să vină celelalte seminții: O fâșie de la răsărit și până la apus, seminția lui Veniamin;

24. In graniță cu seminția lui Veniamin, o fâșie de la răsărit și până la apus, seminția lui Simeon;

25. In graniță cu Simeon. o fâșie de la răsărit până la apus, seminția lui Isahar;

26. In graniță cu Isahar, o fâșie de la răsărit și până la apus, seminția lui Zebulon;

27. In graniță cu Zebulon, o fâșie de la răsărit și până la apus, seminția lui Gad;

28. In graniță cu Gad, hotarul să fie în partea de miază-zi de la Tamar, până la Me-Meribat-Cadeș, apoi de-a-lungul pârâului Egiptului, până la Marea cea Mare.

29. Iată deci țara pe care s'o trageți la sorți ca moștenire pentru semințiile lui Israel, și iată și care sunt și fâșiile lor», — zice Domnul Dumnezeu.

30. «Iată și porțile cetății. Dar porțile cetății să poarte numele semințiilor fiilor lui Israel, și anume:

31. In partea de miază-noapte, pe o întindere de patru mii cinci sute de prăjini, să fie trei porți: poarta lui Ruben, a lui Iuda și a lui Levi;

32. In partea de răsărit, pe o întindere de patru mii cinci sute de prăjini, să fie trei porți: poarta lui Iosif, a lui Veniamin și a lui Dan;

33. In partea de miază-zi, pe o întindere de patru mii cinci sute de prăjini, să fie trei porți: poarta lui Simeon, a lui Isahar și a lui Zebulon;

34. In partea de apus, pe o întindere de patru mii cinci sute de prăjini, să fie trei porți: poarta lui Gad, a lui Așer și a lui Neftali,

35. Adică de jur-împrejur o întindere de optsprezece mii de prăjini, iar cetatea să poarte numele: «Domnul să-lăsluște într'nsa!»

PROFETUL DANIL

1.

Daniil la curtea lui Nabucodonosor. Împăratul Babilonului.

1. In anul al treilea al domniei lui Ioachim, regele lui Iuda, porni Nabucodonosor, împăratul Babilonului, împotriva Ierusalimului și îl împresură.

2. Și Domnul dădu în mâna lui pe Ioachim, regele lui Iuda, precum și o parte din odoarele templului lui Dumnezeu pe care le duse în pământul Șinear, în templul dumnezeului său, și așeză aceste odoare în vistieria acestui dumnezeu.

3. Atunci împăratul porunci lui Așpenaz, căpetenia famenilor săi, să aducă

dintre fiii lui Israil, din neam regesc și din cei de viță mare,

4. Tineri fără nici un cusur trupesc, frumoși la chip și înzestrați cu toată înțelepciunea, iscusii în știință, cu adâncă putere de pătrundere și cu răvnă, ca să slujească în palatul împăratului, ca să-i învețe pe ei scrisul și limba Caldeilor,

5. Și să-i crească așa vreme de trei ani, după trecerea cărora să intre în slujba împăratului. Pentru aceasta, împăratul le rândui să li se dea în fiecare zi mâncare din mâncările sale și vin din vinul său.

6. Printre ei se aflau iudeii: Daniil, Anania, Misail și Azaria.

7. Și căpetenia famenilor le puse nume și-i chemă: pe Daniil: Belteșatar, pe Anania: Șadrac, pe Misail: Meșac și pe Azaria: Abed-Nego.

8. Și Daniil își puse în gând să nu se spurce cu bucatele împăratului și cu vinul din care bea el, ci ceru căpeteniei famenilor îngăduința ca să nu se pângărească.

9. Și Dumnezeu îi dădu lui Daniil să afle în ochii căpeteniei famenilor har și îndurare.

10. Atunci căpetenia famenilor îi zise lui Daniil: «Mă tem de stăpânul meu, împăratul, care v'a rânduit mâncările și băuturile; căci de ce să vă vadă el mai slabi la chip decât pe tinerii cei de o vârstă cu voi? Voi îmi puneți în primjdie capul meu înaintea împăratului.»

11. Și l-a întâmpinat Daniil pe căpetenia famenilor, care fusese pus supraveghetor peste Daniil, Anania, Misail și Azaria, astfel:

12. «Incearcă, te rog, cu servii tăi timp de zece zile și dă-ne să mâncăm mâncări de verdețuri și să bem apă;

13. Apoi să te uiți la fețele noastre și la fețele feciorilor care mănâncă din bucatele împăratului, și cum vei crede de cuviință, așa să faci cu robii tăi!»

14. Atunci el le ascultă rugămintea și încercă cu ei timp de zece zile.

15. Și după un răstimp de zece zile, ei arătau mai frumoși la față și mai grași la trup decât toți feciorii care mâncau din masa împăratului.

16. Atunci supraveghetorul le schimbă mâncarea lor și vinul pe care trebuia să-l bea și le dădu mâncăruri de verdețuri.

17. Și Dumnezeu a hărăzit acestor patru tineri știință și iscusință în orice fel de scriere, precum și înțelepciune, încât Daniil se pricepea să tâlcuiască vedeniile și visele.

18. Și după trecerea răstimpului pe care împăratul îl hotărîse ca să-i aducă la el, căpetenia famenilor îi înfățișă înaintea lui Nabucodonosor.

19. Și împăratul stătu cu ei de vorbă, dar nu află pe nimeni dintre ei toți ca pe Daniil, Anania, Misail și Azaria. Atunci ei fură luați în slujba împăratului.

20. Și în orice pricină, când era vorba de înțelepciune și de iscusință, pentru care împăratul le cerea dezlegarea, îi găsea pe ei de zece ori mai isteți decât magii și decât vrăjitorii din toată împărăția lui.

21. Și Daniil rămase în această dregătorie până în anul întâi al domniei lui Cirus.

2.

*Visele pe care le-a visat Nabucodonosor.
Daniil le tâlcuiește.*

1. Și în anul al doilea al domniei lui Nabucodonosor, a visat Nabucodonosor vise, iar duhul lui s'a turburat și somnul nu-l mai prindea.

2. Atunci a poruncit împăratul să cheme pe vrăjitori, pe vraci și pe magi și pe caldei, ca să-i spună împăratului visele lui. Și după ce ei au intrat și s'au înfățișat împăratului,

3. Le-a zis lor împăratul: «Visat-am un vis din pricina căruia mi s'a turburat duhul, deci vreau să știu visul!»

4. Atunci caldeii au grăit împăratului în grai arameian: «Impărate, să trăiești deapururi! Spune robilor tăi visul, ca noi să-ți descoperim tâlcuirea lui!»

5. Răspuns-a împăratul și a zis caldeilor: «Să știți că hotărîrea mea este neclintită! Dacă nu-mi veți spune visul și tâlcuirea lui, voi da poruncă să fiți tăiați în bucăți, iar casele voastre să fie prefăcute în mormane de dărâmaturi,

6. Dar dacă îmi veți descoperi visul împreună cu tâlcuirea lui, veți primi de la mine bogate daruri și cinstire multă! Deci descoperiți-mi visul precum și tâlcuirea lui!»

7. Atunci ei răspunseră a doua oară și ziseră: «O, împărate, spune robilor tăi visul, ca noi să-ți arătăm care este tâlcuirea lui!»

8. Răspuns-a împăratul și a zis: «Văd bine că voi căutați să câștigați vreme, — căci vedeți că eu am luat hotărîrea;

9. Fiindcă dacă nu-mi spuneți visul, este că aveți de gând să vă înțelegeți între voi și să-mi spuneți vorbe mincinoase și înșelătoare, până când vremurile se vor schimba. De aceea spuneți-mi acum visul, ca eu să știu dacă voi puteți să-mi faceți și tâlcuirea lui!»

10. Răspuns-au caldeii în fața împăratului și i-au zis: «Nu este om în toată lumea care să poată dezvălui ceea ce împăratul cere, fiindcă nici un împărat, oricât de mare și de puternic ar fi, nu cere asemenea lucru de la nici un tâlcuitor, vrăjitor ori caldeu.

11. Și lucrul pe care-l cere împăratul este greu și nimeni altul nu poate să-l descopere, decât zeii, dar care nu-și au sălașul lor printre oameni!»

12. Atunci împăratul s'a întărit de mânie și l-a prins așa de năprasnic furia, încât porunci să omoare pe toți înțelepții Babilonului.

13. Dar când a ieșit porunca după care trebuiau să fie omorîți înțelepții, a fost căutat și Daniil împreună cu soții lui, ca și ei să fie omorîți.

14. Atunci Daniil luă cuvântul cu înțelepciune și cu iscusință înaintea lui Arioh, căpetenia gărzii împărătești, care ieșea să omoare pe înțelepții Babilonului,

15. Și începu a grăi lui Arioh, generalul împăratului: «Din care pricină împăratul a dat această strâșnică poruncă?» Și după ce Arioh i-a spus lui Daniil rostul poruncii,

16. Daniil se duse și rugă pe împărat să-i dea răgaz ca să-i descopere împăratului tâlcuirea visului.

17. Apoi Daniil se duse acasă și spuse pricina lui Anania, Misail și Azaria, soții lui,

18. Ca ei să roage fierbinte îndurarea lui Dumnezeu din ceruri, pentru această taină, ca să nu îngăduie să piară Daniil și soții lui, împreună cu ceilalți înțelepți ai Babilonului.

19. Și s'a descoperit lui Daniil această taină într'o vedenie în ceas de noapte. Atunci a proslăvit Daniil pe Dumnezeul cerului,

20. Și a început el a grăi: «Fie numele lui Dumnezeu binecuvântat din veac și până în veac, căci a lui este înțelepciunea și puterea,

21. Și el este cel care preface timpurile și împrejurările, el care dă jos de pe tron pe împărați și pe regi și tot el îi pune; el dă înțelepciune înțelepților și iscusință celor iscusii;

22. El descopere tainele cele mai adânci și cele mai ascunse, el știe ceea ce se petrece în întuneric și lumina sălășluște cu el.

23. Pe tine, Dumnezeule al părinților mei, te laud și te proslăvesc, fiindcă mi-ai dat înțelepciune și putere și mi-ai descoperit ceea ce noi ne-am rugat ție, căci tu ne-ai descoperit pricina împăratului!»

24. Apoi Daniil se duse la Arioh, generalul pe care împăratul îl rânduse să omoare pe înțelepții Babilonului, și îi grăi așa: «Nu omorî pe înțelepții Babilonului, ci du-mă pe mine înaintea împăratului și eu îi voi spune împăratului care este tâlcuirea visului».

25. Atunci Arioh duse grabnic înlăuntrul pe Daniil în fața împăratului, căruia îi vorbi astfel: «Am găsit un iudeu dintre cei aduși în robie care poate să tâlcuiască visul!»

26. Răspuns-a împăratul și a întrebat pe Daniil, care se chema Belteșatar: «Oare poți tu să-mi spui visul pe care l-am visat, precum și tâlcuirea lui?»

27. Daniil însă răspunse împăratului și-i zise: «Taina pe care vrea să o afle împăratul nu pot să i-o dezvăluiesc nici înțelepții, nici vrăcii, nici vrăjitorii, nici cititorii în stele,

28. Ci este un Dumnezeu în ceruri, care descopere tainele și el a dat de știre împăratului Nabucodonosor ce se va întâmpla în vârstele de mai târziu.

Iată care este visul și vedenia pe care ai văzut-o înaintea ochilor, în patul tău:

29. Ție, împărate, îți treceau gânduri prin minte, când erai în patul tău, pentru ceea ce se va întâmpla, în vremile de pe urmă, iar cel care descopere tainele ți-a dat să știi ceea ce va fi.

30. Iar mie mi s'a descoperit taina aceasta, nu prin înțelepciunea care ar fi în mine mai mult decât în oricare dintre cei vii, ci pentru cuvântul ca să fie dezvăluită împăratului tâlcuirea și să poți cunoaște cugetele inimii tale.

31. Tu, împărate, ai avut o vedenie și ai văzut o statuie. Această statuie nemăsurat de mare, cu strălucirea ei neobișnuită, stătea înaintea ta și chipul ei era înspăimântător.

32. Această statuie avea capul de aur curat, pieptul și mâinile de argint, pânțele și soldurile de aramă;

33. Pulpele de fier, iar picioarele parte de fier și parte de lut.

34. Și pe când tu te uitai, iată că o piatră desprinsă, nu de mână, lovi statuia peste picioarele de fier și de lut și le sfărâmă.

35. Și fură sfărâmate în același timp fierul, lutul, arama, argintul și aurul și se făcură ca pleava vara pe arie, și vântul le mătură fără ca să se găsească urma lor; iar piatra care a lovit statuia a crescut munte înalt care a umplut pământul întreg.

36. Iată care a fost visul, iar tâlcuirea lui o spunem acum în fața împăratului.

37. Tu, împărate, împărat al împărățiilor, căruia Dumnezeu cerului i-a dat împărăția, puterea, tăria și slava,

38. În a cărui stăpânire a dat întreaga lume locuită, oamenii, fiarele câmpului și păsările cerului, tu ești capul de aur.

39. Și după tine se va ridica o împărăție mai mică decât a ta, apoi o a treia împărăție, de aramă, care va stăpâni peste tot pământul.

40. Apoi o a patra împărăție va fi tare ca fierul și, după cum fierul sfărâmă și zdrobește totul, întocmai ca fierul care sfărâmă în bucăți, le va sfărâma și le va preface în pulbere.

41. Iar picioarele pe care le-ai văzut și degetele, unele de lut de olar și altele de fier, însemnează că: împărăția va fi împărțită și va fi tare ca fierul, după cum tu ai văzut fier amestecat cu lut.

42. Iar degetele de la picioare, unele de fier și altele de lut, însemnează că: împărăția va fi parte tare, parte sfărâmicioasă.

43. Apoi că ai văzut fierul amestecat cu lutul însemnează că: în pofida amestecării înrudirilor nu vor putea avea nici o temeinicie, după cum fierul nu se poate amesteca la un loc cu lutul.

44. Iar în zilele acestor împărați, Dumnezeu cerului va ridica o veșnică împărăție, care nu va fi nimicită în veci și care împărăție nu va fi trecută la alt popor. Și ea va sfărâma și va nimici pe toate celelalte împărății și numai ea va rămânea în veci,

45. Fiindcă tu ai văzut că o piatră s'a desprins din munte, nu de mână omenească, și a zdrobit fierul, arama, lutul, argintul și aurul. Marele Dumnezeu a descoperit împăratului ceea ce va fi în viitor: visul este adevărat și tâlcuirea lui neîndoielnică! »

46. Atunci împăratul Nabucodonosor a căzut cu fața la pământ și s'a închinat înaintea lui Daniil și dădu poruncă să-i aducă jertfă și tămâieri cu mirezme.

47. Atunci împăratul prinse a grăi lui Daniil astfel: «Cu adevărat că Dumnezeu vostru este Dumnezeu Dumnezeilor și Stăpânul împăraților și el descopere tainele, fiindcă tu ai putut să descoperi această taină! »

48. Atunci împăratul înălță pe Daniil la mare vrednicie și-i dădu mari și bogate daruri, și-l puse satrap peste toate ținuturile Babilonului și căpetenie peste toți înțelepții Babilonului.

49. La rugămintea lui Daniil, împăratul trecu ocărnuirea Babilonului în seama lui Șadrac, Meșac și Abed-Nego, iar Daniil rămase la curtea împărătească.

3.

Cei trei tineri în cuptorul cel cu foc.

1. Împăratul Nabucodonosor făcu o statuie de aur înaltă de șazeci de coți și

lată de șase coți, pe care o așază în câmpia Dura, din ținutul Babilonului.

2. Și Nabucodonosor împăratul trimise să adune pe satrapi, pe marii dregători, pe cărmuitori, pe căpeteniile oștirilor, pe vistiernici, pe legiuitori, pe judecători și pe toți ceilalți dregători ai ținuturilor, ca să vină la inaugurarea statuii pe care o făcuse Nabucodonosor împăratul.

3. Atunci se adună satrapii, dregătorii cei mari, cărmuitorii, căpeteniile oștirilor, vistiernicii, legiuitorii, judecătorii și toți ceilalți dregători ai ținuturilor la inaugurarea statuii pe care o ridicase Nabucodonosor, și stătură înaintea statuii pe care o ridicase Nabucodonosor.

4. Și îndată un crainic strigă cu glas tare: «Iată ce poruncă vi se dă vouă, popoarelor, neamurilor și limbilor:

5. Îndată ce veți auzi sunetul trâmbiței, al flautului, al chitarei, al harfei, al psaltirii, al cimpoiului și al tuturor instrumentelor muzicale, să cădeți în genunchi și să vă închinați la statuia cea de aur pe care a ridicat-o împăratul Nabucodonosor;

6. Iar cine nu va cădea în genunchi și nu se va închina, chiar în acea clipă, să fie aruncat în mijlocul unui cuptor cu foc arzător!»

7. Iar când toate popoarele auziră sunetul trâmbiței, al flautului, al chitarei, al harfei, al psaltirii și al tuturor instrumentelor muzicale, toate noroadele, neamurile și limbile căzură în genunchi și se închină statuiei de aur pe care o ridicase împăratul Nabucodonosor.

8. În clipa aceea se apropiară câțiva caldei care pârîră pe Iudei.

9. Și ei începură să spună împăratului Nabucodonosor: «Împărate, să trăiești deapururi!

10. Tu poruncă ai dat, ca oricine va auzi sunetul trâmbiței, al flautului, al chitarei, al harfei, al psaltirii, al cimpoiului și al altor instrumente muzicale să cadă în genunchi și să se închine statuii de aur;

11. Iar cine nu va cădea în genunchi și nici nu se va închina să fie aruncat în mijlocul unui cuptor cu foc arzător.

12. Dar se află Iudei, pe carei-ai pus cărmuitori peste ținutul Babilonului: Șadrac, Meșac și Abed-Nego. Acești bărbați nici n'au luat în seamă porunca ta, împărate! Înaintea dumnezeului tău nu ingenuchiază și nici statuii de aur pe care tu ai înălțat-o nu i se închină!»

13. Atunci Nabucodonosor împăratul, mâniaș și furios, porunci să-i aducă înainte pe Șadrac, Meșac și Abed-Nego. Iar când acești bărbați fură aduși înaintea lui,

14. Nabucodonosor împăratul începu să-i întrebe: «Este oare adevărat, Șadrac, Meșac și Abed-Nego, că voi nu vă închinați dumnezeului meu și statuii de aur pe care eu am așezat-o nu-i cădeți la pământ cu rugăciuni?

15. Acum, dacă voi sunteți gata ca, atunci când veți auzi sunetul trâmbiței, al flautului, al chitarei, al harfei, al psaltirii, al cimpoiului și al altor instrumente muzicale, să cădeți în genunchi și să vă închinați chipului pe care eu l-am făcut, bine, iar dacă nu vreți să vă închinați, într-o clipă veți fi aruncați în mijlocul unui cuptor cu foc arzător. Și ce dumnezeu ar putea să vă scape din mâna mea?»

16. Răspuns-au Șadrac, Meșac și Abed-Nego și au zis împăratului: «O, Nabucodonosor, noi n'avem nevoie ca la aceasta să-ți dăm răspuns!

17. Dacă, într'adevăr, Dumnezeul nostru, căruia noi ne închinăm, are putere să ne mântuiască, ne va mântui din cuptorul cel cu foc arzător și din mâna ta, împărate!

18. Iar dacă nu, să știi, împărate, că noi nu ne vom închina dumnezeilor tăi și înaintea statuii de aur pe care tu ai așezat-o nu vom cădea în genunchi!»

19. Atunci Nabucodonosor se umplu de mânie și își schimbă chipul feței sale pentru Șadrac, Meșac și Abed-Nego. Și porunci să înfierbânte cuptorul de șapte ori mai mult decât era obiceiul.

20. Și porunci celor mai vânjoși oșteni din oastea lui să lege pe Șadrac, Meșac și Abed-Nego, și să-i arunce în cuptorul cel cu foc arzător.

21. Atunci acești oameni fură legați și îmbrăcați cu pantalonii lor, cu min-

tenele lor, cu scufile lor, și cu îmbrăcăminte cu tot fură aruncați în mijlocul cuptorului înfierbântat.

22. Fiindcă porunca împăratului fusese grabnică și cuptorul foarte incins, acei oameni care au aruncat pe Șadrac, Meșac și Abed-Nego fură mistuiți de văpaia focului.

23. Iar acești trei bărbați: Șadrac, Meșac și Abed-Nego, căzură legați în mijlocul cuptorului cu foc arzător.

24. Atunci Nabucodonosor împăratul fu cuprins de spaimă și se sculă în grabă, și prinse a grăi și zise sfetnicilor săi: « Oare n'am aruncat noi trei bărbați legați în mijlocul cuptorului cu foc arzător? » Răspuns-au ei și i-au zis: « Adevărat, așa este, împărate! »

25. Și începând din nou a grăi zise: « Iată, eu văd patru bărbați dezlegați, care umblă prin mijlocul cuptorului, nevătămați, iar chipul celui de al patrulea este ca chipul unui dumnezeu! »

26. Atunci Nabucodonosor se apropie de gura cuptorului cu foc arzător și începând a grăi zise: « Șadrac, Meșac și Abed-Nego, slujitorii mei, ieșiți afară și veniți la mine! » Atunci Șadrac, Meșac și Abed-Nego ieșiră dinlauntru cuptorului.

27. Și adunându-se satrapii, marii dregători, cărmuitorii și sfetnicii împăratului, văzură că focul nu pricinuisese nici o vătămare trupului acestor oameni, că părul din capul lor nici măcar nu se părlișe și că pantalonii lor erau la fel și că nici măcar nu miroseau a foc.

28. Atunci Nabucodonosor strigă: « Binecuvântat să fie Dumnezeul lui Șadrac, Meșac și Abed-Nego, care a trimis pe îngerul său și a mântuit pe servii săi, care își puseseră nădejdea într'insul și călcară porunca împăratului și își dădură viața lor ca să nu slujească și să nu se închine altor dumnezei decât Dumnezeului lor.

29. Și acum am dat această poruncă a mea, că orice popor și orice neam care va huli pe Dumnezeul lui Șadrac, Meșac și Abed-Nego să fie tăiat în bucăți și casele lor să fie prefăcute într'un morman de dărâmături, fiindcă nu este un alt Dumnezeu care poate să mântuiască într'acest chip! »

30. După aceasta împăratul a întărit în dregătoriile lor pe Șadrac, Meșac și Abed-Nego, peste ținutul Babilonului.

31. Hrisovul lui Nabucodonosor împăratul, către toate popoarele, neamurile și limbile care locuiesc pe tot pământul: « Pacea voastră să sporească! »

32. Plăcutu-mi-a să vestesc minunile și faptele cele mai presus de fire pe care le-a făcut cu mine Dumnezeul Cel Prea Înalt.

33. Cât de mari sunt minunile lui și cât de puternice sunt faptele cele mai presus de fire! Impărăția lui este împărăție veșnică și stăpânirea lui ține peste vârste și vârste! »

4.

*Nabucodonosor visează un copac uriaș.
Daniil tâlcuește visul.*

1. « Eu, Nabucodonosor, stam tihnit în casa mea și bucuroș de viață în palatul meu.

2. Și am visat un vis care m'a speriat, și gândurile care-și făceau loc în mintea mea, când eram în patul meu, și vedeniile care mi se arătau înaintea ochilor, m'au înfricoșat.

3. Atunci am poruncit să vină înaintea mea toți înțelepții din Babilon, care să-mi tâlcuiască visul.

4. Și sosiră tâlcuitorii de semne, vracii, caldeii și cititorii în stele, cărora le-am spus visul, dar ei n'au putut să-mi arate tâlcuirea lui,

5. Până când în cele din urmă veni înaintea mea Daniil, căruia îi puseseș numele Belteșatar, după numele dumnezeului meu, și în care sălășluște Duhul lui Dumnezeu cel sfânt, și lui i-am spus visul:

6. « Belteșatar, tu căpetenia tâlcuitorilor! Știu că în tine sălășluște Duhul lui Dumnezeu cel sfânt și nici o taină nu-ți rămâne nepătrunsă; spune tâlcuirea visului pe care l-am visat!

7. Iată care a fost vedenia care mi-a trecut pe dinaintea ochilor pe când eram în patul meu: Priveam și iată că am văzut un copac foarte înalt în mijlocul pământului.

8. Copacul creștea și se făcea puternic: vârful lui ajungea până la cer și de zărit se zărea până la capătul pământului;

9. Frunzișul era frumos și roadele lui îmbelsugate și toți găseau hrană într'insul; fiarele câmpului se adăposteau la umbra lui, păsările cerului își durau cuiburi în ramurile lui și din el se hrăneau toate vietățile.

10. Apoi văzui în vedenia care trecea pe dinaintea ochilor mei, pe când eram în patul meu, că un înger, un sfânt se cobora din ceruri.

11. El striga din răputeri și zicea așa: «Doboriți copacul și tăiați-i crângile, scuturați frunzele lui și împrăstiați rodul lui, ca viețuitoarele să fugă de sub el și păsările din ramurile lui!»

12. Iară vârful rădăcinii lui lăsați-l în pământ, într'un lanț de fier și de aramă, în iarba câmpului! Din roua cerului să fie udat și cu dobitoacele să împartă iarba pământului.

13. Înima lui să nu mai fie inimă de om, ci inimă de dobitoc să-i fie dată și șapte ani să treacă peste el!

14. Această sentință se reazemă pe porunca îngerilor, iar porunca sfinților este ca să cunoască cei vii că Cel Prea Înalt stăpânește peste împărățiile omenesti, pe care le dă cui voiește și poate să pună în fruntea lor pe cel mai de jos dintre oameni.»

15. Acesta este visul pe care l-am văzut eu, împăratul Nabucodonosor, iar tu, Belteșatar, spune tâlcuirea lui, fiindcă toți înțelepții împărăției mele nu pot să dezvăluiască tâlcuirea. Tu însă ai putere, fiindcă ai în tine Duhul Dumnezeuului celui sfânt!»

16. Atunci Daniil, care se numea Belteșatar, rămase înmărmurit o clipă și gândurile lui se turburară. Împăratul prinse din nou a grăi și zise: «Belteșatar, visul și tâlcuirea lui să nu te înpăimânte!» Răspuns-a Belteșatar și a zis: «O, Măria Ta! Visul să fie pentru cei ce te urăsc pe tine, iar tâlcuirea lui pentru vrăjmașii tăi!»

17. Copacul cel mare și puternic pe care tu l-ai văzut, care cu vârful ajungea până la cer și se zărea peste tot pământul,

18. Cu frunziș frumos, cu rod mult și din care se hrăneau toți, sub care se adăposteau fiarele câmpului, iar în ramurile lui durau cuiburi păsărilor cerului,

19. Copacul acela, tu ești, împărate! Tu, care ai ajuns mare și puternic, ai crescut și ai ajuns până la ceruri și a ta stăpânire se întinde până la capătul pământului.

20. Că împăratul a văzut un înger, un sfânt pogorindu-se din ceruri și zicând: «Tăiați copacul și-l nimiciți, dar vârful rădăcinii lui lăsați-l în pământ, în lanțuri de fier și de aramă, în iarba pământului, și de roua cerului să fie udat și cu fiarele câmpului să fie părtaș până ce vor trece peste el șapte ani,

21. Aceasta se tâlcuește, împărate, că sentința celui Prea Înalt s'a adeverit cu stăpânul meu împăratul:

22. Adică tu să fii izgonit dintre oameni și să sălășlești cu dobitoacele câmpului, să mănânci iarbă ca boii, din roua cerului să fii udat și să treacă peste tine șapte ani, până ce tu vei cunoaște că a Celui Prea Înalt este stăpânirea peste împărăția oamenilor, pe care o dă cui voiește.

23. Și dacă a poruncit să lase vârful rădăcinii copacului însemnează că împărăția ta se va întoarce în stăpânirea ta, îndată ce vei recunoaște că Cerul este puternic.

24. Pentru aceasta, împărate, plăcut să-ți fie sfatul meu înaintea ta! Răscumpără păcatele tale prin fapte bune și fărâdelegile tale prin milă către cei sărmani, dacă vrei ca tihna ta să dăinuiască!»

25. Toate acestea i s'au adeverit împăratului Nabucodonosor.

26. După un răstimp de douăsprezece luni, pe când împăratul Nabucodonosor se plimba în palatul împărătesc din Babilon,

27. Prinse a grăi zicând: «Oare nu este acesta Babilonul cel mare pe care l-am clădit eu întru tăria puterii mele și spre cinstea strălucirii mele, curte împărătească?»

28. Și nici n'apucase să iasă bine cuvântul din gura împăratului și un glas s'a coborât din cer: «Tu, împărate Nabu-

codonosor, să știi că împărăția s'a luat de la tine;

29. Și dintre oameni vei fi izgonit, vei avea sălaş cu fiarele câmpului, cu care vei paște iarbă, și vor trece șapte ani peste tine, până ce vei recunoaște că Cel Prea Înalt este stăpân peste împărăția oamenilor și o dă cui voiește!

30. Și în aceeași clipă s'a împlinit cuvântul cu Nabucodonosor: el a fost alungat dintre oameni și a mâncat iarbă cu dobitoacele și trupul lui era udat de rouă, până când părul i-a crescut ca penele vulturilor și unghiile ca ghiarele păsărilor.

31. «Și după trecerea acestei vremi hotărâte, eu, Nabucodonosor, am ridicat ochii mei la cer, și mintea îmi veni din nou și am binecuvântat pe Cel Prea Înalt și celui veșnic viu i-am adus laudă și proslăvire, căci stăpânirea lui este stăpânire veșnică, iar împărăția lui peste vârste și vârste.

32. Toți locuitorii pământului sunt socotiți ca o nimică, și el face ce voiește cu oștirea cerească și cu locuitorii pământului, și nimeni nu poate să-l împiedice și să-i zică: «Tu ce faci?»

33. În același timp mi-a venit mintea la loc și, spre fama împărăției mele, mi-a venit iarăși împărăția și strălucirea, și sfteticii mei și boierii mei m'au chemat și iarăși am fost pus împărat peste împărăția mea și puterea mea a crescut foarte.

34. Acum, eu, Nabucodonosor, laud, înalt și preamăresc pe Împăratul cerului. Toate faptele lui sunt adevărate și căile lui drepte, iar pe cei ce umblă trufași, are puterea să-i smerească!»

5.

Ospățul împăratului Belșatar. Pângărirea odoarelor templului din Ierusalim.

Pedeapsa lui Dumnezeu.

1. Belșatar împăratul făcu un mare ospăț pentru o mie din boierii săi, și bău vin în fața celor o mie.

2. Belșatar, fiind înfierbântat de vin, porunci să i se aducă odoarele de aur și de argint pe care Nabucodonosor, părintele său, le luase din templul din

Ierusalim, ca împăratul să bea dintr'însele, împreună cu boierii săi, femeile sale și țiitoarele sale.

3. Atunci au fost aduse odoarele cele de aur și de argint care fuseseră luate din templul lui Dumnezeu din Ierusalim și băură dintr'însele împăratul și boierii săi, femeile și țiitoarele sale.

4. Ei băură vin și proslăviră pe dumnezeii de aur, de argint, de aramă, de fier, de lemn și de piatră.

5. În clipa aceea ieșiră la iveală degetele unei mâini de om, care scriseră în fața candelabrului celui mare, pe văruitura peretelui palatului împărătesc, și împăratul văzu vârful degetelor mâinii care scria.

6. Atunci fața împăratului îngălbeni și gândurile lui îl turburară; încheieturile coapselor sale slăbiră, iar genunchii începură să dărdăiască.

7. Împăratul începu să strige din răsuputeri să i se aducă vrăjitorii, caldeii și tâlcuitorii de semne. Atunci el prinse a grăi și zise tuturor înțelepților din Babilon: «Oricine va citi scrisul acesta și îmi va arăta tâlcuirea lui să fie îmbrăcat în veșmânt de porfiră, lanț de aur să i se pună împrejurul gâtului lui și să cârmuiască el ca al treilea în împărăția mea!»

8. Atunci veniră toți înțelepții împăratului, dar nu putură citi scrisul și nici să arate împăratului care este tâlcuirea lui.

9. Și în vreme ce Belșatar împăratul era tare cuprins de spaimă, cu fața îngălbenită, au boierii incremențiți de spaimă.

10. Împărăteasa mamă-sa, auzind strigătul împăratului și al boierilor, intră în camera de ospăț și prinse a grăi zicând: «O, împărate, să trăiești deapuri! Gândurile tale să nu te înspăimânte și chipul feței tale să nu se schimbe!»

11. În împărăția ta se află un om care are într'insul Duhul lui Dumnezeu cel sfânt și în vremea domniei tatălui tău a fost descoperită în el lumină, isusință și înțelepciune, ca înțelepciunea dumnezeiască, iar Nabucodonosor împăratul, tatăl tău, părintele tau, i nparate, îl puse mai marele tâlcuitorilor de semne, al caldeilor și al cititorilor în stele.

12. Și fiindcă s'a descoperit în Daniil un duh mai presus de fire, știință și iscusință în tâlcuirea viselor și în descoperirea lucrurilor ascunse și în tâlcuirea tainelor, împăratul i-a pus numele Belteșatar. Deci chiamă pe Daniil și el îți va arăta tâlcuirea!»

13. Atunci Daniil fu adus înaintea împăratului. Împăratul prinse a grăi și întrebă pe Daniil: «Tu ești Daniil, cel dintre robii iudei pe care i-a adus împăratul, părintele meu, din Iuda?»

14. Am auzit că în tine este Duhul lui Dumnezeu și că în tine se află lumină, iscusință și înțelepciune mai presus de fire.

15. Și tocmai au fost aduși la mine înțelepții și vrăjitorii ca să-mi citească scrisul acesta și să-mi arate tâlcuirea lui, dar ei nu pot să spună care este înțelesul acestor cuvinte.

16. Și eu am auzit despre tine că tu poți să tâlcuești visele și să scoți înțelesul tainelor. Acum, dacă tu ești în stare să citești scrisul și să-mi dezvălești tâlcuirea lui, ai să fii îmbrăcat în veșmânt de porfiră și lanț de aur ai să ai împrejurul gâtului tău și ai să cârmuești ca al treilea în împărăția mea!»

17. Atunci Daniil începu să vorbească și-i zise împăratului: «Darurile tale păstrează-le pentru tine și răsplătirile tale hărăzește-le altora, căci eu voi citi și așa împăratului scriptura și-i voi descoperi tâlcuirea ei.

18. O, împărate! Dumnezeu Cel Prea Înalt a dat lui Nabucodonosor, părintele tău, împărăția, mărirea, cinstea și strălucirea;

19. Iar din pricina puterii pe care el i-o dăduse, toate popoarele, neamurile și limbile erau cuprinse de spaimă și tremurau în fața lui, fiindcă el omora pe cine voia și lăsa cu viață pe cine voia, înălța pe cine voia și pogora pe cine voia.

20. Și fiindcă inima lui se trufise și duhul lui se împietrise până la cutezare, a fost dat jos de pe tronul împărăției sale și vrednicia lui i-a fost luată;

21. Și a fost izgonit dintre oameni și s'a făcut asemenea dobitoacelor, și a stat la un loc cu asinii sălbatici, mâncând iarbă cu dobitoacele, și și-a udat trupul din roua cerului până a recunoscut că

Dumnezeu Cel Prea Înalt este stăpân peste împărăția oamenilor și așează în fruntea ei pe cine voințe.

22. Și tu, fiul său, Belteșatar, tu nu ți-ai smerit inima, măcar că tu știți toate acestea,

23. Ci te-ai ridicat împotriva Stăpânului cerului și ai adus odoarele casei sale înaintea ta, și ai băut vin din ele, tu și boierii tăi, femeile tale și țitoarele tale, și ai proslăvit dumnezei de argint, de aur, de aramă, de fier, de lemn, de piatră, dumnezei care nu văd și nu aud și nici nu cunosc nimic, iar pe Dumnezeu în mâna căruia este suflarea ta și toate căile tale, nu l-ai cinstit.

24. Atunci el a trimis vârful mâinii care a scris această scriptură.

25. Iată scriptura care este scrisă: Mene, mene, techel u farsin.

26. Aceasta este tâlcuirea cuvântului mene: Dumnezeu a numărat zilele împărăției tale și i-a pus capăt;

27. Techel: Tu ai fost cântărit în cântar și ai fost găsit ușor;

28. Peres: Împărăția ta va fi împărțită și va fi dată Mezilor și Perșilor!»

29. Atunci a poruncit Belteșatar și au îmbrăcat pe Daniil în veșmânt de porfiră și i-au pus lanț de aur la gâtul lui și au crâmnicit că el va cârmui ca al treilea în împărăție.

30. Chiar în noaptea aceea a fost omorât Belteșatar, împăratul Caldeilor.

6.

Daniil aruncat în groapa cu lei.

1. Și Dariu Medul ajunsese împărat în vârstă de șaiseci și doi de ani.

2. Și i-a plăcut lui Dariu ca să pună peste împărăția lui o sută și douăzeci de satrapi care să privegheze în toată împărăția.

3. Iar în fruntea lor trei sfetnici dintre care unul era Daniil, și acești satrapi trebuiau să le dea lor socoteală, astfel ca împăratul să nu fie păgubit.

4. Însă Daniil întrecea sfetnicii, și satrapii, fiindcă avea într'insul un duh mai presus de fire și împăratul cugeta să-l facă mai mare peste toată împărăția.

5. Atunci sfetnicii și satrapii căutară să-i găsească lui Daniil vre-o vină din partea cârmuirii împărăției, dar nu pu-

tură să-i afle nici o pricină ori lucru rău, fiindcă el era credincios și nici o scăpare din vedere ori greșală nu i s'a putut găsi.

6. Dar acei oameni au zis: «Dacă nu-i găsim lui Daniil nici o pricină, cu toate acestea îi vom afla lui una, privitor la legea Dumnezeului lui».

7. Atunci s'fetcnicii și satrapii aceia se duseră în grabă la împărat și îi grăiră așa: «O, împărate Dariu, să trăiești deapauri!»

8. Toți s'fetcnicii împărăției, marii cămăuitori, satrapii, legiuitorii și guvernatorii s'au sfătuit laolaltă să scoată hrisov împărătesc prin care să se rânduiască aspră oprire, că oricine s'aruga vreme de trei zile la alt dumnezeu și om de cât ție, împărate, să fie aruncat în groapa cu lei.

9. Și acum, împărate, vestește această aspră oprire și iscălește hrisovul care, după legea nestrămutată a Mezilor și Perșilor. să nu se mai poată schimba!»

10. Deci Dariu împăratul iscăli hrisovul în care era scrisă porunca.

11. Indată ce Daniil află că hrisovul fusese iscălit, se duse acasă, unde avea în foisorul din catul de sus ferestrele deschise spre Ierusalim, și în fiecare zi îngenuchia de trei ori și se ruga și mulțumea lui Dumnezeu, așa precum avusese obiceiul să facă și mai înainte.

12. Atunci bărbații aceia se năpustiră gălăgioși și găsiră pe Daniil rugându-se fierbinte și cerând îndurarea lui Dumnezeu.

13. Apoi se apropiară și grăiră înaintea împăratului privitor la oprirea împărătească: «Oare n'ai iscălit tu hrisovul că oricine se va ruga timp de trei zile la oricare alt dumnezeu ori om, decât numai ție, împărate, să fie aruncat în groapa cu lei?» Răspuns-a împăratul și a zis: «Așa rămâne hotărât, iar după leguirea Mezilor și a Perșilor nu se poate schimba!»

14. Atunci au răspuns ei împăratului și au zis: «Daniil cel dintre robii iudei nu a ținut în seamă de oprirea ta pe care tu, împărate, ai iscălit-o, ci de trei ori pe zi își face rugăciunea!»

15. Când a auzit împăratul aceasta, s'a turburat foarte și și-a pus în gând, cum ar face ca să-l scape pe Daniil, și

până la apusul soarelui s'a străduit ca să-l libereze.

16. În urmă oamenii aceia se duseră în grabă la împărat și îi ziseră: «Știut să-ți fie, împărate, că după legea Mezilor și a Perșilor orice poruncă sau oprire împărătească întărită de împărat nu se mai poate schimba!»

17. Atunci împăratul porunci să aducă pe Daniil și îl aruncă în groapa cu lei. Și împăratul prinse a grăi și zise lui Daniil: «Dumnezeul tău, pe care tu îl cinstești fără încetare, acela să te mântuiască!»

18. Apoi a fost adusă o piatră care a fost prăvălită deasupra gropii, iar împăratul a pecetluit-o cu inelul său și cu inelul dregătorilor săi, așa ca nimic să nu se schimbe cu privire la Daniil.

19. După aceasta, împăratul se duse în palatul său și petrecu toată noaptea în post, țiitoare nu aduse lângă el, și somnul nu-l mai prinse.

20. Apoi împăratul se sculă la revărsatul zorilor — când se lumina de ziua — și se duse în grabă la groapa cu lei,

21. Și când s'a apropiat de groapă, a strigat pe Daniil cu glas tare. Și împăratul prinse a grăi și zise lui Daniil: «Daniile, slujitorul Dumnezeului celui viu, Dumnezeul tău, căruia te închini neîncetat, oare a putut să te mântuiască de lei?»

22. Atunci Daniil vorbi cu împăratul: «O, împărate, în veci să trăiești!»

23. Dumnezeu a trimis pe îngerul său și a astupat gura leilor de nu mi-au făcut nici un rău, pentru că am fost găsit nevinovat înaintea lui, așijderea și în fața ta, împărate, n'am făcut nici un rău!»

24. Împăratul s'a bucurat atunci foarte și a poruncit ca să scoată pe Daniil din groapă; și Daniil a fost scos din groapă, fără să fi avut nici cea mai mică vătămare, fiindcă nădăjduse în Dumnezeul lui.

25. Atunci a poruncit împăratul să aducă pe bărbații cei care pârăiseră pe Daniil și-i aruncă în groapa cu lei, pe ei, pe fiii lor și pe femeile lor, și nici nu ajunseră bine în fundul gropii, că lei se și năpustiră asupra lor și le sfărâmară toate oasele.

26. Și împăratul Darius scrise la toate popoarele, neamurile și limbile care locuiesc peste tot pământul: « Pacea voastră să sporască ! »

27. Poruncă am dat ca în tot cuprinsul împărăției mele să se teamă și să tremure lumea înaintea Dumnezeuului lui Daniil, fiindcă el este Dumnezeuul cel viu, care rămâne în veci, și împărăția lui nu se va nimici și stăpânirea lui nu va avea sfârșit.

28. El poate să mântuiască și să slobozească, face minuni și fapte mai presus de fire în cer și pe pământ; și el a mântuit pe Daniil din ghiara leilor ! »

29. Și Daniil a stat în dregătoria lui în vremea împărăției lui Darius și în vremea împărăției lui Cyrus, împăratul Perșilor.

7.

Vedeniile lui Daniil; cele patru fiare. Împărăția Fiului Omului și a sfinților.

1. În anul întâi al lui Belșatar, împăratul Babilonului, Daniil a visat un vis și vedenii îi treceau pe dinaintea ochilor, pe când era culcat în patul lui. Atunci el scrise visul și povesti cele mai însemnate fapte.

2. Daniil începu a grăi zicând: « Văzut-am în vedenia mea în ceas de noapte și iată că cele patru vânturi ale cerului sfredeliră marea cea necuprinsă,

3. Și patru fiare uriașe ieșiră din mare, una mai ciudată decât alta.

4. Cea dintâi semăna cu un leu și avea aripi de vultur. M'am uitat la ea până ce aripile ei fură smulse și fu ridicată de pe pământ și pusă în picioare ca un om și i s'a dat inimă de om.

5. Și iată că ieși a doua fiară, cu înfățișare de urs, stând tolănită pe o parte și ținând în gură, între dinți, trei coaste. Și ei i s'a dat poruncă: « Scoală-te și mănâncă multă carne ! »

6. După aceasta m'am uitat iarăși și văzui altă fiară, care semăna cu o panteră, cu patru aripi de pasăre în spate și cu patru capete și i s'a dat ei putere.

7. Și iarăși mi s'a arătat în vedeniile mele în ceas de noapte și văzui pe a patra fiară spaimântătoare și înfricoșată și foarte puternică. Ea avea dinți puternici de fier și ghiare de aramă; mânca și

sfărâma, iar ce rămânea, călca în picioare. Ea se deosebea de toate celelalte fiare de mai înainte și avea zece coarne.

8. Mă uitai țintă la coarne și văzui un alt corn mic care se ridica între ele și el smulse din rădăcină trei din coarnele cele dintâi. Și văzui că acest corn avea ochi ca ochii de om și gură care grăia cu trufie.

9. Privii până când fură puse jilțuri și s'a așezat Cel vechi de zile: îmbrăcăminte la albă ca zăpada, iar părul capului său curat ca lâna; jilțul său: flacări de foc; roatele lui: foc arzător.

10. Un pârâu de foc se vărsa și ieșea din el; mii de mii îi slujeau și zeci de mii de mii stăteau gata înaintea lui ! Curtea de judecată se așeză și cărțile fură deschise.

11. Și eu mă uitam din pricina zgomotului cuvintelor trufase pe care le grăia cornul. Și privii până când fiara fu omorâtă. Și trupul ei fu nimicit și dat focului mistuitor.

12. Dar și celorlalte fiare li s'a luat stăpânirea și lungimea vieții lor a fost hotărâtă numai pentru o vreme.

13. Și pe când eu priveam țintă la vedenia mea în ceas de noapte, iată că pe norii cerului venea cineva ca Fiul Omului și a ajuns până la Cel vechi de zile și a fost dus înaintea lui.

14. Și lui i s'a dat stăpânirea, slava și împărăția, ca toate popoarele neamurile și limbile lui să-i slujească. Stăpânirea lui este veșnică, stăpânire care nu va trece, iar împărăția lui nu va fi nimicită.

15. Și fiindcă eu, Daniil, am fost turburat cu duhul meu și vedeniile care treceau pe dinaintea ochilor mei mă spăimântau,

16. Mă apropiai de unul din cei de față și-l rugai să mă lămurească temeinic despre toate acestea. Și el îmi vorbi și-mi descoperi tâlcuirea vedeniei:

17. « Aceste patru fiare însemnează că patru împărați se vor ridica pe pământ,

18. Iar sfinții Celui Prea Înalt vor lua împărăția și o vor ține în stăpânire în veci și în vecii vecilor ! »

19. După aceasta am voit să mă lămurească temeinic despre fiara a patra, care se deosebea de toate celelalte și care era strașnic de înfricoșată, cu dinți

de fier și cu ghiare de aramă și ceea ce mânca sfărâma, iar ceea ce rămânea călca în picioare;

20. Și despre cele zece coarne care erau pe capul său și despre celălalt care se ridica și înaintea căruia căzuseră cele trei și avea ochi și gură care grăia cu trufie și care era mult mai mare de cât celelalte.

21. Și m'am uitat cum cornul acela purta război cu cei sfinți și i-a biruit,

22. Până ce veni Cel vechi de zile și făcu dreptate, sfinților Celui Prea Înalt, până ce se plini vremea și împărăția ajunsese în stăpânirea sfinților.

23. El răspunse astfel: « Fiara a patra înseamnă că o a patra împărăție va fi pe pământ, care se va deosebi de toate celelalte împărății, care va mânca tot pământul, îl va călca în picioare și îl va preface în pulbere.

24. Și cele zece coarne însemnează că din această împărăție se vor ridica zece împărați și un altul se va scula după ei și se va deosebi de cei de dinaintea lui și va doborî trei împărați.

25. Și va grăi cuvinte trufașe împotriva Celui Prea Înalt și va nimici pe sfinții Celui Prea Înalt și își va pune de gând să schimbe praznicile și legea, și sfinții vor fi dați în mâna lui timp de un an și doi ani și o jumătate de an.

26. Și se va face judecată și i se va lua stăpânirea, ca să fie nimicit și prăbușit în veci.

27. Și împărăția și stăpânirea și mărirea împărățiilor care sunt sub ceruri se vor da norodului sfinților Celui Prea Înalt; împărăția lui este împărăție veșnică și toate stăpânirile îi vor sluji lui și pe el îl vor asculta! »

28. Iată sfârșitul vorbirii. Pe mine, Daniil, gândurile mele m'au înspăimântat și fața mi s'a schimbat și am păstrat vedenia în inima mea. »

8.

Altă vedenie: berbecul și țapul. Tălcurirea ei.

1. « În anul al treilea al împărăției lui Belșațar, mi s'a arătat mie, lui Daniil,

o vedenie, afară de cele ce mi se arătasera mai înainte.

2. Și pe când eram cu ochii ținți la vedenie, se făcea — pe când priveam eu — că eram în Suza, capitala Elamului, și stând cu privirea ținți, eram pe fluviul Ulai.

3. Și am ridicat ochii mei și am privit și am văzut un berbec cu două coarne, care stătea în picioare în fața fluviului. Și berbecul avea coarne, coarne lungi, iar unul mai lung decât celălalt și cel mai lung creștea cel din urmă.

4. Văzutu-am berbecul împungând cu coarnezle la apus, la miez-uoapte și la miez-zi și nici o fiară nu i se împotriva și nimeni nu scăpa de împunsăturile lui. El făcea ce voia și creștea mereu.

5. Și m'am uitat cu luare aminte și iată un țap venea de la apus pe deasupra feței pământului, fără să se atingă de pământ. Și țapul avea un corn care se zărea între cei doi ochi.

6. Și a venit până la berbecul cel cu două coarne pe care îl văzusem că stătea înaintea fluviului și se năpusti spre el cu toată văpaia tăriei lui,

7. Și l-am văzut apropiindu-se de berbec, și se înverșună împotriva lui și izbi berbecul și-i sfărâmă cele două coarne ale lui, încât berbecul nu mai avea putere să i se împotrivescă; și l-a trântit la pământ și l-a călcat în picioare, încât nimeni n'ar fi putut să scape pe berbec din silnicia lui.

8. Și țapul crescuse foarte și când era în culmea puterii lui, cornul cel mare se sfărâmă și crescură în locul lui alte patru coarne înspre cele patru vânturi ale cerului.

9. Și din unul dintre ele ieși un corn care din mic ce era, crescuse afară din cale, spre miez-zi, spre răsărit și către țara cea mândră.

10. Și el se făcu mare până ce ajunsese la oastea cerului și doborî la pământ o parte de oștire și de stele pe care le călca în picioare.

11. Și ajunsese tot crescând până la voevodul oștirii, încât îi răpi jertfa de fiecare zi și pângări locul templului său.

12. Iar în locul jertfei de fiecare zi a așezat păcatul, iar credința cea ade-

vărată a fost doborâtă la pământ și orîșice făcea, îi mergea în plin.

13. Și am auzit un sfânt care grăia și un alt sfânt a întreat pe cel ce grăia: «Câtă vreme va să mai țină vedenia jertfa de fiecare zi să nu se mai aducă, păcatul cel pustiitor să fie pus în loc și templul și oștirea să fie călțate în picioare?»

14. Atunci el îi răspunse: «Până vor trece două mii trei sute de seri și de dimineți; după aceea templul își va căpăta iarăși rostul lui!»

15. Și când eu, Daniil, am văzut vedenia și m'am străduit să o înțeleg, văzui dintr'o dată pe cineva care stătea înaintea mea și avea chip de om.

16. Atunci am auzit o voce de om deasupra fluviului Ulai, voce care striga și spunea: «Gavriile, tâlcuește celui de acolo vedenia!»

17. Și el a venit în locul unde eram eu și, pe când se apropia, m'am spăimântat și am căzut cu fața la pământ. Și el mi-a grăit: «Ia aminte, fiul omului, că vedenia este pentru viitor!»

18. Și pe când vorbea cu mine, stam uluit cu fața la pământ. Atunci el se atinse de mine și mă ridică în picioare,

19. Și-mi spuse: «Iată îți voi descoperi ceea ce va fi în viitor cu mânia lui Dumnezeu; fiindcă pentru viitor este sorocită vedenia.

20. Berbecul pe care l-ai văzut că avea două coarne însemnează împărății Mediei și Persiei;

21. Iar țapul este împăratul Greciei și cornul cel mare care este între ochi, pe fruntea lui, este împăratul cel dintâi.

22. Apoi, că după ce a fost sfărâmat, patru coarne au crescut în locul lui, asta însemnează că împărății se vor ridica dintr'un singur popor, însă fără să aibă puterea lui.

23. Iar la sfârșitul împărăției lor, când se va covârși măsura păcatelor, se va ridica un împărat cu chip semeț și isteț la uneltiri.

24. Și va fi puternic prin puterea lui, — dar nu prin puterea lui, — și va fi pricina de înfricoșat prăpăd și în orice lucru va izbuti și va prăbuși pe cei puternici și pe norodul sfinților.

25. Din pricina istețimii lui, va izbuti înșelăciunea în mâna lui și se va semeți în inima lui și în vreme de pace va dobori pe mulți. Și se va ridica împotriva voevodului voevozilor, dar va fi doborât la pământ și nu de mână de om.

26. Iar vedenia despre seri și despre dimineți, despre care ți s'a grăit mai înainte, este adevărată; tu însă pecetluiește vedenia, fiindcă ea este hotărâtă pentru viitor!»

27. Și eu, Daniil, am rămas cu totul istovit de puteri și am fost bolnav vreo câteva zile. Dar m'am sculat și am avut grijă de slujba împăratului. Și din pricina vedeniei am rămas uluit. Și nimeni n'a putut să înțeleagă vedenia.»

9.

Cele șaptezeci de săptămâni. Mesia.

1. «In anul întâi al lui Darius, fiul lui Ahașveroș, din neamul Mezilor, care a domnit peste împărăția Caldeilor,

2. In anul cel dintâi al împărăției lui, eu, Daniil, am citit în cărți numărul de șaptezeci de ani, pentru care a fost cuvântul Domnului către proorocul Ieremia, ani care trebuiau să se plinească de la dărâmarea Ierusalimului,

3. Și am întors fața mea către Domnul Dumnezeu stăruind în rugăciune și în rugi fierbinți, cu post, sac și cenușă.

4. Și m'am rugat Domnului Dumnezeu și m'am mărturisit și am zis: «Doamne Dumnezeule cel mare și minunat, care păstrezi legământul și îndurarea pentru cei ce te iubesc pe tine și păzesc poruncile tale!

5. Păcătuit-am, fărădelege am săvârșit și ca nelegiuții ne-am purtat, răzvrătitu-ne-am și ne-am depărtat de la poruncile și de la rânduielile tale,

6. Și nu am ascultat de robii tăi prooroci, care ne-au grăit în numele tău: împărățiilor noastre, voevozilor noștri, părinților noștri și întregului popor al țării.

7. De partea ta, Doamne, este dreptatea, iar de partea noastră rușinarea fețelor noastre, precum se întâmplă în ziua de astăzi: pentru locuitorii lui Iuda și ai Ierusalimului și pentru întreg Israilul de departe ori de aproape, din

toate țările în care i-ai izgonit din pricina necredinței cu care s'au făcut vinovați înaintea ta.

8. Stăpâne Doamne, a noastră este rușinarea fețelor, a împăraților noștri, a voevozilor noștri și a părinților noștri, fiindcă noi am păcătuit înaintea ta!

9. A Domnului Dumnezeuului nostru este milostivirea și iertarea. Răzvrătitu-ne-am împotriva lui,

10. Și n'am ascultat de glasul Domnului Dumnezeuului nostru ca să umblăm în legea lui, pe care ne-a dat-o nouă prin mâna robilor săi prooroci.

11. Ci tot Israelul a călcat legea ta și s'a răzlețit de tine, din pricină că n'a ascultat de glasul tău. De aceea s'a vărsat peste noi blestemul și jurământul scris în legea lui Moise, slujitorul lui Dumnezeu, fiindcă am păcătuit împotriva ta.

12. Și și-a adevărit cuvintele sale pe care ni le-a grăit nouă și judecătorilor noștri care ne-au cărmuit pe noi, fiindcă a voit să aducă peste noi strașnic prăpăd care nu s'a mai abătut niciodată sub cer asemenea celui care s'a abătut peste Ierusalim.

13. Precum este scris în legea lui Moise, toată această nenorocire s'a năpustit peste noi, dar noi n'am îmbunat fața Domnului Dumnezeuului nostru, ca să ne pocăim de fărădelegile noastre și să ne întorcem la credința noastră.

14. Gândit-a îndelung Domnul, pentru nenorocirea pe care a abătut-o peste noi, fiindcă Domnul Dumnezeuul nostru în toate faptele pe care le face, este drept, însă noi n'am ascultat de glasul lui.

15. Și acum, Doamne Dumnezeul nostru, tu care ai scos pe poporul tău din țara Egiptului cu mână tare și te-ai făcut vestit până în ziua de astăzi, păcătuit-am, fărădelege am săvârșit!

16. O, Doamne! Intru milostivirea ta întoarce toată mânia și toată văpaia urgiei tale de la cetatea Ierusalimului, de la muntele cel sfânt al tău, fiindcă pentru păcatele noastre și pentru fărădelegile părinților noștri, Ierusalimul și poporul tău au ajuns de ocară pentru toți vecinii noștri.

17. Și acum ascultă, Dumnezeul nostru, rugăciunea robului tău și ruga lui fierbinte și luminează fața ta spre templul tău pustiit, pentru numele tău, Doamne!

18. Pleacă, Dumnezeul meu, urechea ta și auzi, deschide ochii tăi și vezi pustiirea noastră și cetatea în care se chiamă numele tău. Căci nu pentru faptele noastre cele bune cădem cu rugăciunile noastre cele fierbinți, ci pentru îndurările tale cele bogate.

19. O, Doamne, auzi! O, Doamne, iartă! O, Doamne, ia aminte și nu fi târzielnic pentru numele tău, Dumnezeule meu; căci numele tău îl chiamă cetatea și poporul tău!»

20. Și în vreme ce grăiam și mă rugam și mărturisiam păcatul meu și păcatul poporului meu Israel și cădeam cu ruga mea fierbinte înaintea Domnului Dumnezeuului meu, pentru sfânt muntele Dumnezeului meu,

21. Și pe când vorbeam în rugăciunea mea, iată un om, Gavriil, pe care l-am văzut în vedenia mea cea de la început, în zbor grăbit, se apropie de mine, pe la vremea jertfei de seară.

22. Și a venit și mi-a grăit așa: «Daniile, chiar acum am sosit, ca să-ți deschid mintea.

23. Când tu ai început să te rogi, poruncă mi-a fost dată și eu am venit să-ți aduc veste, fiindcă tu ești un om iubit de Dumnezeu. Ia aminte la poruncă și înțelege vedenia!

24. Șaptezeci de săptămâni sunt hotărâte pentru poporul tău și pentru cetatea ta cea sfântă până fărădelegea ta va ajunge la culme și păcatul va covârși măsura și se va ispiși fărădelegea, până a dreptatea cea veșnică va veni și vedenia proorocului se va adevări și se va unge Sfântul Sfinților.

25. Să știi deci și înțelege că, de la ieșirea poruncii pentru zidirea din nou a Ierusalimului și până la Cel Uns — vocvodul — sunt șapte săptămâni și șaizeci și două de săptămâni; și vor fi zidite din nou piețele și zidul cel din afară, în vreme de strămtorare.

26. Iar după cele șaizeci și două de săptămâni, Cel Uns va pieri fără să se

găsească vre-o vină într'nsul, iar poporul unui principe va veni și va dărâma cetatea și templul. Și sfârșitul cetății va veni prin potopul mâniei lui Dumnezeu, și până la capăt va fi război: prăpădul cel hotărât.

27. Atunci el va încheia un legământ cu mulți într'o săptămână, iar la mijlocul săptămânii va înceta jertfa și prinosul, și în templu se va așeza uriciunea pustiirii, până când pedeapsa nimicirii cea hotărâtă se va vărsa peste locul pustiirii.»

10.

Altă vedenie a lui Daniil.

1. În anul al treilea al lui Cyrus, împăratul Perșilor, i s'a descoperit un cuvânt lui Daniil — care se chema Belteșar — și adevărat este cuvântul și el înseamnă mare primejdie de război. El înțelege cuvântul și pricepu înțelesul vedeniei.

2. « În zilele acelea, eu, Daniil, am petrecut trei săptămâni de zile în jălanie:

3. Pâine bună n'am mâncat, carne și vin n'au intrat în gura mea și cu mirze nu m'am uns, până ce nu s'au împlinit trei săptămâni de zile.

4. Dar în ziua a douăzeci și patra a lunii întâia, eu, Daniil, eram pe țarmul fluviului celui mare — adică Tigru.

5. Și mi-am ridicat ochii mei și văzui un om îmbrăcat în veșminte de in, iar coapsele lui încinse cu aur curat și de preț,

6. Trupul lui era ca și crisolitul și chipul lui ca fulgerul, iar ochii lui ca flăcările de foc, mâinile și picioarele lui străluciau ca arama lustruită, iar huetul cuvintelor lui ca vuetul unei mulțimi.

7. Și am văzut numai eu, Daniil, vedenia, iar oamenii care erau cu mine n'au văzut vedenia, ci spaimă mare a căzut peste ei și au fugit să se ascundă.

8. Atunci eu am rămas singur și am văzut această mare vedenie și am rămas fără putere, și înfățișarea chipului meu s'a schimbat în rău și rămăsei fără vlagă.

9. Și am auzit huetul cuvintelor mele, și în vreme ce auzeam huetul cuvintelor melc, căzui în troapeală cu fața la pământ.

10. Și iată că o mână se atinse de mine și mă sili ca tremurând să mă scol în genunchi, sprijinindu-mă în podul palmelor.

11. Atunci el mi-a zis: « Daniile, om plăcut al lui Dumnezeu, ia aminte la cuvintele pe care eu ți le voi spune și scoală în picioare, fiindcă acum sunt trimis către tine! » Și pe când îmi vorbea așa, m'am sculat tremurând.

12. Și el mi-a zis: « Nu te teme, Daniile, căci din ziua dintâi, de când te-ai străduit să înțelegi și să te smerеști înaintea Dumnezeului tău, cuvintele tale au fost auzite și am sosit pentru cuvintele tale.

13. Și îngerul păzitor al Persiei mi-a stat împotriva douăzeci și una de zile, dar iată că Mihail, voevodul îngerilor păzitori, a venit într'ajutorul meu și eu l-am lăsat acolo la îngerul păzitor al împăratului Perșilor,

14. Și am venit ca să pătrunzi cu mintea ceea ce va veni peste poporul tău în viitor, fiindcă vedenia este hotărâtă pentru viitor! »

15. Și pe când grăia cu mine astfel de cuvinte, mă întorsei cu fața spre pământ și rămăsei mut.

16. Și iată! Acela care avea chipul Fiului Omului s'a atins de buzele mele și atunci am deschis gura mea și am grăit și am zis celui ce sta înaintea mea: « O, Stăpânul meu! Din pricina acestei vedenii mă cuprinseseră zvârcoliri de durere și rămăsei fără vlagă.

17. Și cum ar putea robul Domnului meu să grăiască cu Domnul meu, care este aici de față? Fiindcă de spaimă îmi pierde toată puterea și suflarea mi se oprește! »

18. Atunci s'a atins iarăși de mine acela care avea chipul Fiului Omului și m'a întărit,

19. Și mi-a zis: « Nu te teme, om plăcut lui Dumnezeu! Pace ție! Fii tare și bărbătos! » Și pe când grăia cu mine, m'am simțit mai bărbătos și am zis: « Spune, Stăpâne, căci m'ai întărit! »

20. Atunci el zise: « Știi tu, oare, pentru ce am venit la tine? Acum mă voi întoarce să mă războiesc cu îngerul păzitor al Persiei și când eu mă voi

duce, iată că îngerul păzitor al Greciei va veni.

21. Dar eu îți voi descoperi ție ceea ce este scris în cartea adevărului și nimeni nu poate să mi se împotrivescă la aceasta decât Mihail, îngerul vostru păzitor!»

11.

Istoria poporului iudeu, descoperită lui Daniil de îngerul Mihail. Nenorocirile care se vor abate peste popor până la venirea lui Mesia.

1. «Și eu în anul cel dintâi al lui Darius Medul stam lângă el ca ajutor și ca ocrotitor.

2. Și acum îți voi descoperi adevărul! Iată că se vor mai ridica în Persia trei împărați, iar al patrulea va fi mai bogat decât toți și prin puterea bogăției sale va ridica totul împotriva împărăției grecești.

3. Și va ieși la iveală un împărat viteaz și va stăpâni peste o împărăție puternică și va face numai ceea ce i se va părea bun.

4. Iar când va fi în culmea puterii sale, împărăția lui se va prăbuși și se va împărți după cele patru vânturi ale cerului, fără ca să rămână urmașilor săi, și nu va mai fi ca împărăția peste care el a domnit, fiindcă împărăția lui va fi sfâșiată și se va împărți la alții decât la urmașii lui.

5. Și împăratul de la miază-zi va ajunge puternic și unul dintre voevozii lui va fi mai puternic decât el și va domni, iar împărăția lui va fi o împărăție puternică.

6. Și după trecere de anise vor uni, și fiica împăratului de la miază-zi se va duce la împăratul de la miază-noapte ca să aducă pacea, însă puterea brațului nu va dăinui și nici brațul său nu va dăinui, ceea ce va fi dată morții împreună cu cei din jurul ei, cu copiii și cu soțul ei.

7. Apoi, unul dintre odraslele ieșite din neamul ei se va ridica în locul ei și va porni cu război împotriva oștirii protivnice și va intra în cetatea împăratului de la miază-noapte și se va purta

așa cum va socoti cu cale și va fi puternic.

8. Chiar și dumnezeii lor, împreună cu chipurile lor turnate, cu odoarele lor de aur și argint, vor fi duși în robia Egiptului și el va fi ani de-a-rândul mai puternic decât împăratul de la miază-noapte.

9. El va năvăli în împărăția împăratului de la miază-noapte, apoi se va întoarce în țara sa.

10. Și feciorul lui va începe războiul și va strânge o mare oaste și va năvăli peste el și îl va potopi și îl va cotropi și, când va face al doilea război, va pătrunde până în cetatea lui.

11. Atunci împăratul de la miază-zi va fi foarte amărît și va ieși și se va război cu el, adică el cu împăratul de la miază-noapte. Și el va ridica o mare oștire, iar oștirea va cădea în mâna aceluia.

12. Și oștirea va fi nimicită și inima lui va fi trufașă; zeci de mii va doborî la pământ, dar nu va fi mai puternic.

13. Și încă o dată împăratul de la miază-noapte va ridica o oștire mai puternică decât cea dintâi și după un răstimp de câțiva ani va da năvală peste el cu o mare oștire și cu numeroasă călărimă.

14. Și în vremea aceea mulți se vor scula împotriva împăratului de la miază-zi și oamenii silnici din poporul tău se vor ridica așa ca să se plinească vedenia, dar se vor poticni.

15. Iar împăratul de la miază-noapte va veni și va ridica un val de pământ și va cuprinde cetatea, iar oștirea de ajutor a împăratului de la miază-noapte nu va putea să țină piept și cetele de oștire ale sale vor fugi și nu va fi nici un chip de stat împotriva.

16. Cel care va porni împotriva lui va face după placul său și nimeni nu i se va putea împotrivi, și se va opri în țara cea mândră și totul va fi în mâna lui.

17. Și își va îndrepta privirea să ia în stăpânire întreaga lui împărăție și va face o învoială cu el și-i va da de soție pe o fiică a sa, ca să aducă pieirea țării, dar aceasta nu se va întâmpla și nu va duce la izbândă.

18. Și își va întoarce privirea spre țările de pe coaste și va cuprinde multe,

iar un căpitan de oștire va șterge ocară lui și înșeptit îi va plăti ocară pricinuită de el.

19. Și își va întoarce fața spre întăriturile țării, dar se va poticni și va cădea și va pieri.

20. Și în locul lui va veni unul care va trimite un strângător de dări prin mândrețea împărăției, și în câtăva vreme va fi doborât, dar nu prin mânie și nici prin război.

21. Și în locul lui va veni un om disprețuit, care nici nu se gândise la vrednicia împărătească, și el va veni pașnic și prin uneltiri va ajunge stăpân pe împărăție.

22. Și oștirile de ajutor vor da înapoi de dinaintea lui și vor fi sfărâmate, așijderea și principele legământului.

23. Și după împrietenirea cu el se va sluji de viclesug și va porni și va fi stăpân cu puțin popor.

24. Și pe neașteptate va năvăli în cele mai bogate ținuturi ale țării și va face ceea ce n'au făcut părinții lui și nici strămoșii lui: el le va împărți cu risipă pradă și jaf și bogății, și va urzi planuri împotriva țărilor întărite, însă numai pentru o vreme.

25. Și-și va îmboldi puterea sa și inima sa împotriva împăratului de la miază-zi, în fruntea unei mari oștiri, iar împăratul de la miază-zi se va prinde în luptă cu oaste mare și foarte puternică, dar nu va putea să i se împotrivescă, fiindcă se vor urzi uneltiri împotriva lui.

26. Cei ce mânăncă la masă cu el îl vor prăbuși, iar oastea lui se va sfărâma și mulți vor cădea uciși.

27. Și cei doi împărați vor urzi blestemății în inima lor. unul împotriva altuia, și la aceeași masă își vor spune vorbe mincinoase; însă nimic nu va izbuti, fiindcă sfârșitul nu va veni decât la vremea hotărâtă.

28. Și se va întoarce în țara lui cu mari bogății și inima lui va urzi planuri împotriva sfântului legământ, și așa va face și se va întoarce în țara lui.

29. La vremea hotărâtă va porni război din nou împotriva împărăției de la miază-zi; dar această din urmă bătălie nu va fi ca cea dintâi.

30. Corăbii din Chitim vor năvăli împotriva lui, așa că-și va pierde curajul, și iarăși va întărâta împotriva sfântului legământ și iarăși își va îndrepta privirea spre cei care s'au lepădat de legământul sfânt.

31. Și oști trimise de el se vor opri acolo și vor pângări templul și cetatea și jertfa cea deapururi o vor desființa și vor pune în loc idoli pustitorului.

32. Și cu lingușiri el va ademini la cinstirea idolilor pe cei ce s'au lepădat de legământ, iar poporul celor care cinstesc pe Dumnezeu va rămâne statornic și îl va urma.

33. Și cei mai iscușiți vor învăța gloata norodului, dar ei vor cădea o bucată de vreme în ascuțișul săbiei, de foc, de ducere în robie și de pustiire.

34. Și în toată această prăbușire a lor vor căpăta puțin ajutor și mulți vor trece la ei mai mult din fățărnicie.

35. Și vor fi și înțelepți care vor cădea ca să se lămurească, să se curățească și să se albească până la sfârșitul vremii, căci încă nu s'au împlinit vremea rânduită de Dumnezeu.

36. Și împăratul va face după placul său și se va semeți și se va trufi împotriva oricărui dumnezeu și împotriva Dumnezeului dumnezeilor va grăi cuvinte de trufie și-i va merge în plin, până când măsura mâniei se va umplea, căci ceea ce este hotărât se va împlini.

37. Și nu-i va păsa de dumnezeii părinților lui și nici de dumnezeul plăcut femeilor, și nu se va sinchisi de oricare alt dumnezeu, ci își va închipui că este mai mare decât toți.

38. Și în locul lui va cinsti pe dumnezeul cetăților și pe un dumnezeu pe care părinții lui nu l-au cunoscut, ace-luia se va închina cu aur, cu argint, cu pietre nestimate și podoabe scumpe.

39. Și în țările întărite va pune cinstitori ai dumnezeului strein; pe cei care îl vor cinsti, el îi va încărca de cinste și-i va face stăpânitori și ca răsplată le va împărți ținuturi.

40. Și în vremea cea de apoi se va război cu el împăratul cel de la miază-zi, iar împăratul cel de la miază-noapte se va năpusti împotriva lui, cu care de

război, cu călăreți și cu multe corăbii, și va pătrunde năvalnic în ținuturi pe care le va cotopti.

41. Și va năvăli și în țara cea mândră și zeci de mii se vor prăbuși, și iată care vor scăpa din mâna lui: Edomul, Moabul și ceea ce va mai rămânea din fiii lui Amon.

42. Și va întinde mâna sa peste țări și țara Egiptului nu va scăpa.

43. Și va ajunge stăpân peste vistierile de aur și de argint și peste toate scumpeturile Egiptului, iar Libienii și Etipienii vor face parte din suita lui.

44. Dar zvonuri de la răsărit și de la miază-noapte îl vor înspăimânta și el va ieși cu furie grozavă să prăpădească și să nimicească pe mulți.

45. Și va înfige corturile palatului său între mare și muntele țării celei mândre, apoi își va zori sfârșitul, fără ca nimeni să-i vină în ajutor. »

12.

Invierea morților. Vremea cea de apoi.

1. «Și în vremea aceea se va scula Mihail, marele voevod care ocrotește pe feciorii poporului tău, și va fi vreme de strămtorare care n'a mai fost de când sunt popoarele și până în vremea de acum. Și oricine din norodul tău va fi scris în cartea aceea va fi mântuit.

2. Și mulți dintre cei care dorm în țărâna pământului se vor deștepta, unii pentru viața veșnică, iar alții spre ocară și spre scârbă veșnică.

3. Cei înțelepți vor străluci cum strălucește bolta cerului și cei care vor fi îndemnat pe mulți să umble pe calea dreptății vor fi ca stelele în vecii vecilor.

4. Iar tu, Daniile, ține ascunse aceste descoperiri și pecetlucește cartea până la

vremea cea de apoi. Mulți o vor străbate cu deamăruntul și-și vor spori știința.»

5. Și când eu, Daniil, m'am uitat în jurul meu, văzui alți doi bărbați stând în picioare, unul pe un țărm al fluviului, iar altul pe celălalt țărm al fluviului.

6. Și unul zise către cel care era îmbrăcat în veșminte de in și stătea deasupra apelor fluviului: «Când se vor împlini aceste fapte minunate?»

7. Și am ascultat pe bărbatul cel îmbrăcat în veșminte de in care stătea deasupra apelor fluviului, și el a ridicat dreapta și stânga sa spre cer și a jurat pe cel ce este viu în veci: «Va mai ține un an, doi ani și jumătate de an și îndată ce se va nimici puterea poporului celui sfânt, se vor împlini și toate acestea!»

8. Și eu am auzit, dar fiindcă n'am înțeles, am întreat: «Stăpâne, când se va împlini cel din urmă lucru din toate acestea?»

9. Și el mi-a răspuns: «Du-te, Daniile, căci aceste descoperiri sunt închise și pecetluite până la vremea cea de apoi!

10. Mulți vor fi curățiți, albiți și lămurii, iar cei neleguiți se vor purta ca cei neleguiți; și nici unul din cei fără de lege nu va pricepe, ci numai cei înțelepți vor înțelege.

11. Și din vremea când va înceta jertfa cea deapururi și se vor așeza idoli pustiitorului, vor fi o mie două sute nouăzeci de zile.

12. Fericit va fi cel ce va nădăjdui și va ajunge la o mie trei sute treizeci și cinci de zile.

13. Și tu mergi spre sfârșitul tău și te odihnește! Căci te vei scula ca să-ți primești răsplata în vremea cea de apoi!»

PROFETUL OZEEA

1.

Căsătoria profetului Ozee cu o femeie desfrânată. Aceasta o face din porunca lui Dumnezeu.

1. Cuvântul Domnului care a fost către Ozee, feciorul lui Beer, în vremea dom-

niei lui Uzia, Iotam, Ahaz și Iezechia, regii lui Iuda, și în zilele lui Ieroboam, fiul lui Ioasă, regele lui Israel.

2. Când a început Domnul să grăiască lui Ozee, grăitu-i-a Domnul lui Ozee astfel: «Ia-ți de nevastă o femeie desfrânată și aibi copii din desfrânare!

Căci iată a precurvit țara lui Israil, abătându-se de la Domnul!»

3. Atunci s'a dus el și și-a luat de soție pe Gomer, fiica lui Diblataim, și ea a zămislit și i-a născut un fiu.

4. Și a zis Domnul către el: «Pune-i numele Izreel! Căci peste puțină vreme eu voi răzbuna omorurile lui Izreel asupra casei lui Iehu și voi sfârși regatul casei lui Israil.

5. Și în ziua aceea voi sfărâma arcul lui Israil în valea lui Izreel!»

6. Și iarăși a zămislit și a mai născut o fiică. Și i-a zis atunci Domnul: «Pune-i numele Lo-Ruhama, căci de acum încolo nu mă voi mai îndura de neamul lui Israil, ca să-i iert păcatele.

7. Dar de neamul lui Iuda mă voi îndura și-l voi mântui eu, Domnul Dumnezeu lui, și nu-i voi mântui pe ei nici cu arcul, nici cu sabia, nici prin luptă, nici prin puterea cailor sau a călăreților!»

8. Și după ce a întărcat pe Lo-Ruhama a zămislit și a născut încă un fiu.

9. Și i-a zis Domnul: «Pune-i numele Lo-Ami, căci voi nu sunteți poporul meu, iar eu nu sunt Dumnezeul vostru!»

2.

Tălcuirea poruncii pe care Dumnezeu o dăduse profetului.

1. Iar numărul fiilor lui Israil va fi ca nisipul mării care nu se socotește, nici nu se numără. Și atunci, în loc să le zică: «Voi nu sunteți poporul meu», li se va spune: «Voi sunteți fiii Dumnezeului celui viu!»

2. Și se vor aduna fiii lui Iuda și fiii lui Israil laolaltă și își vor alege o căpetenie și vor ieși din țările robiei, căci mare va fi vacul lui Izreel.

3. Spuneți fraților voștri: «Ami» și surorilor voastre: «Ruhama».

4. Osândiți pe mama voastră, învinuți-o, fiindcă ea nu mai este femeia mea, iar eu nu mai sunt bărbatul ei. Să lepede podoabele desfrânării de pe obrazul ei și semnele destrăbălării dintre sâni ei.

5. Altfel, eu fi voi dezveli goličinea ei și o voi lăsa goală, ca în ziua când

s'a născut, și o voi preface într'un puștiu, ca un pământ uscat și o voi lăsa să moară de sete.

6. Nu mă voi îndura de fiii ei, căci ei sunt copii din desfrânare,

7. De vreme ce mama lor a fost desfrănată și născătoarea lor a săvârșit fapte de ocară, și a zis: «Duce-mă-voi după ibovniciei mei, cei care mi-au dat pâine, apă, lână și in, untelemn și băuturi!»

8. Pentru aceasta iată că-i voi astupa drumul cu mărcini, voi ridica zid, ca să nu-și mai găsească ea cărările ei.

9. Ea va umbla după ibovniciei săi, dar nu-i va ajunge; fi va căuta, dar nu-i va afla. Și va grăi atunci: «Duce-mă-voi înapoi la bărbatul meu cel dintâi, căci atunci îmi mergea mai bine decât acum!»

10. Dar ea n'a știut că eu am fost acela care i-a dat ei grăul, vinul și untul de lemn și i-am înmulțit argintul și aurul pe care l-au afierosit lui Baal.

11. Pentru aceasta îmi voi lua înapoi grăul, la vremea lui, și vinul, la vremea lui, și-mi voi lua lâna și inul cu care ea își acopere goličinea ei.

12. Și acum voi descoperi ocară ei în ochii iubiților ei și nimeni nu va putea s'o scape din mâna mea.

13. Și voi curma toate desfătările ei, sărbătorile și lunile noi și Sâmbetele ei și toate prăznuirile ei,

14. Și voi pustii via ei și smochinii ei, după care ea jinduia: «Iată darul pe care mi l-au dat iubiții mei!» Și-i voi preface în hățişuri și-i vor strica dobitoacele sălbatic.

15. Și o voi pedepsi pentru zilele hărăzite Baalilor, cărora le aducea jertfă de tămăie, pe când ea se gătea cu inelele ei și-i punea podoabele și se ducea după iubiții ei, iară pe mine m'a uitat», — grăiește Domnul.

16. «Pentru aceasta, iată că eu voi îndupleca-o și o voi duce în pustie și voi grăi cu ea din inimă.

17. Și de acolo îi voi da vilele ei și valea Acor o voi preface în poartă de nădejde, și ea va fi voioasă ca în vremea tinereții ei, ca în ziua când tu ai scos-o din țara Egiptului.

18. Și va fi în vremea aceea, — zice Domnul, — «că ea va striga pe bărbatul ei și nu va mai striga pe Baali.

19. Și voi scoate din gura ei numele Baalilor și nu vor mai fi pomeniți pe numele lor.

20. Și voi încheia, în ziua aceea, un legământ cu dobitoacele câmpului și cu păsările cerului și cu târtoarele pământului și voi sfărâma arcul și sabia și voi curma războiul din țară, iar pe locuitorii îi voi pune la adăpost.

21. Și te voi logodi cu mine pe vecie și te voi logodi cu mine întru dreptate și după pravilă, întru îndurare și întru dragoste;

22. Și te voi logodi cu mine întru credință și întru cunoașterea Domnului!

23. Iar în ziua aceea, — zice Domnul, — «voi asculta cerurile, și cerurile vor asculta pământul,

24. Și pământul va asculta grâul și vinul și untdelemnul și ele vor asculta pe Izreel.

25. Și-mi voi sămăna pe Israel în țară și mă voi îndura de Lo-Ruhama și voi zice lui Lo-Ami: «Tu ești poporul meu», și el îmi va răspunde: «Tu ești Dumnezeuul meu!»

3.

Răscumpărarea femeii desfrânate însemnează îndurarea lui Dumnezeu pentru poporul său.

1. Și a zis Domnul către mine: «Du-te și iubește iar o femeie desfrânată, care iubește un ibovnic, așa precum Domnul iubește pe fiii lui Israel, deși ei umblă după dumnezeii străini și iubesc turtele de struguri».

2. Atunci am cumpărat-o pe preț de cincisprezece sicli de argint, un homer și un letec de orz;

3. Și i-am zis: «Zile nenumărate să stai așa, să nu te desfrânezi și să nu fi a nici unui bărbat. Dar nici eu nu voi veni la tine!»

4. Căci zile nenumărate fiii lui Israel trebuie să rămână fără rege și fără căpetenie, fără jertfă și fără stâlp de pomenire, fără efod și fără terafimi.

5. După aceasta, fiii lui Israel se vor pocăi și vor căuta pe Domnul Dumne-

zeul lor și pe David, împăratul lor; astfel în zilele cele de pe urmă vor alerga întru frica Domnului și la binecuvântarea lui.

4.

Mare stricăciune în popor: nimeni nu umblă în legea Domnului.

1. Ascultați cuvântul Domnului, voi fii ai lui Israel, căci Domnul este în judecată cu locuitorii țării, fiindcă nu mai este credință, nici dragoste, nici cunoaștere de Dumnezeu în această țară,

2. Ci jurământ strâmb, minciună, ucideri, jaf și desfrânare și silnicie, iar vărșările de sânge se țin lanț.

3. Pentru aceasta țara e în jale, iar cei ce locuiesc în ea sunt fără vlagă, chiar și dobitoacele câmpiei, chiar și păsările cerului, până și peștii mării pier și ei.

4. Dar nimeni să nu pornească certare și nimeni să nu mustre pe celălalt, ci împotriva ta, preote, îndrept certarea mea.

5. De te poticnești ziua și noaptea, și de se poticnește și profetul împreună cu tine, se va nimici cu tine

6. Și poporul meu, pentru că nu mai cunoaște pe Domnul. Și fiindcă tu ai aruncat de la tine cunoașterea Domnului, și eu te voi lepăda, ca să nu-mi mai fii preot, și fiindcă tu ai uitat de legea Dumnezeului tău, și eu voi uita pe feciorii tăi.

7. Cu cât se înmulțiră, cu atât păcătuiră împotriva mea și cinstea lor au schimbat-o cu ocară.

8. Ei se hrănesc din păcatele poporului meu, și sunt lacomi de fărădelegile lui.

9. Dar cum a fost cu poporul așa va fi și cu preotul: voi pedepsi purtarea lui și-i voi răsplăti după faptele lui.

10. Să mănânce, dar să nu se sature, să se lase în voia desfrânării, dar să nu-și înmulțească averea, fiindcă au părăsit pe Domnul, ca să slujească lui Baal.

11. Vinul și mustul iau mințile omului.

12. Oamenii din poporul meu întreabă o bucată de lemn și vor ca toiagul să le

spună viitorul, căci duhul desfrânării i-a rătăcit și săvârșind desfrânări s'au depărtat de Dumnezeu lor.

13. Aduc jertfe pe piscurile munților și tămâieri pe vârful colinelor, sub stejari și sub plopi și sub terebinți, căci umbra este dulce. Iar dacă fiicele lor se lasă în voia desfrânării și nurorile lor precurvesc,

14. Eu nu voi pedepsi pe fetele lor fiindcă s'au lăsat desfrânării și nici pe nurorile lor din pricină că au precurvit, căci ei înșiși, bărbații, se dosesc cu desfrânatele și aduc jertfă cu preotesele păgâne, astfel că poporul fără minte merge la piere.

15. Dacă tu te desfrânezi, o, Israele, Iuda să nu păcătuiescă! Nu mai veniți la Ghilgal și nu vă mai suiți la Betaven și în Beerseba nu vă mai jurați: «Viu este Domnul!»

16. Căci asemenea junicei îndărătnice, așa și Israil s'a îndărătnicit. Și să-i mai pască pe ei Domnul ca pe un miel, în loc larg de pășune?

17. Efraim este un ibovnic care stă tolănit,

18. În ceata celor ce beau. Și ibovnica sa îl lasă în voia destrăbălării. Și ei iubesc faptele rușinoase mai mult decât slava lor.

19. Dar vijelia îi va învăli în aripile ei, și rușinea îi va cuprinde din pricina jertfelnicilor lor.

5.

Dumnezeu va pedepsi pe preoți, pe cei din neamul lui Israil, pe rege și pe voievozi din pricina vieții lor ticăloase.

1. Ascultați acestea, voi preoților, și luați aminte, voi cei din neamul lui Israil, și plecați urechea, voi cei din palatul regelui, căci împotriva voastră este pornită judecata, fiindcă ați fost laț pentru Mițpa și o cursă întinsă, pe Tabor,

2. Și groapă adânc săpată, căci nimeni nu învață poporul să meargă drept.

3. Iată, eu cunosc Efraimul, iar Israilul nu-mi este ascuns, căci tu, Efraime, dacă te-ai spurcat cu idoli, și Israilul s'a întinat și el.

4. Faptele lor nu le dau răgaz să se întorcă la pocăință către Dumnezeu

lor, căci un duh idolesc sălășluește întrînșii și pe Domnul nu vor să-l cunoască.

5. Trufia lui Israil mărturisește pe față împotriva lui; Israil și Efraim se vor prăbuși din pricina fărâdelegii lor, așijderea și Iuda va cădea împreună cu ei.

6. Cu oile și cu boii lor merge-vor să caute pe Domnul, dar nu-l vor găsi, fiindcă el s'a depărtat de ei.

7. Căzut-au de la credința în Domnul, căci au născut feciori necredincioși. De aceea un vânt arzător îi va mistui pe ei și țarinile lor.

8. Sunați din corn în Ghibe a și din trâmbiță în Rama, ridicați lumea în picioare în Betaven și băgați în groază pe Veniamin!

9. Efraim va fi pustiit în ziua judecării; semințiilor lui Israil le vestesc o veste care se va adevăra.

10. Voievozii lui Iuda au fost aceia care schimbă pietrele de hotar; peste ei vărsa-voi, ca apa, urgia mea!

11. Efraim este silnic și siluește dreptatea, fiindcă îi place să alerge după vrăjmașul său.

12. Ci eu sunt ca o molie, pentru Efraim, și ca un car ce roade, pentru casa lui Iuda.

13. Când Efraim a înțeles boala sa și când Iuda a văzut rana sa, Efraim a pornit spre Asiria și Iuda a trimis soli marelui împărat; însă el nu poate să vă tămăduiască, nici să vă vindece rana voastră.

14. Căci eu sunt ca un leu față de Efraim și ca un pui de leu față de neamul lui Iuda. Eu, eu sfâșiu, și mă duc, eu îmi car prada și nimeni nu poate s'o mai scape;

15. Mă duc și mă întorc la locul meu, până ce ei se vor căi de faptele lor și vor veni să caute fața mea, și în strâmtorare își vor aținti ochii și vor zice:

6.

Pocăință fălarnică, fiindcă nimeni nu-și rănduiește viața după lege. Milă voiesc și nu jertfă și cunoașterea lui Dumnezeu mai mult decât arderile de tot.

1. «Veniți să ne întorcem cu pocăință la Domnul, căci el ne-a sfâșiat

și el ne va vindeca; el ne-a bătut și el va lega rănilor noastre.

2. Și după două zile din nou ne va da viață, iar în ziua a treia ne va scula; ca să fim iarăși vii în fața lui.

3. Vrem să-l cunoaștem și să ne sâr-guim spre cunoașterea Domnului. Venirea lui este sigură ca revărsatul zorilor, căci el va veni peste noi ca o ploaie timpurie și ca o ploaie târzie care în-viorează pământul.»

4. Ce să-ți fac ție, Efraime? Ce să-ți fac ție, Israile? — fiindcă dragostea voastră este ca nourii de dimineață și ca roua care se ia de timpuriu.

5. Pentru aceasta i-am prăbușit prin cuvântul profeților, i-am ucis prin graiul gurii mele, iar judecata mea a ieșit ca lumina.

6. Căci milă voiesc, iar nu jertfă, și cunoașterea lui Dumnezeu mai mult decât arderile de tot.

7. Ci ei întocmai ca Adam au călcat legământul meu, acolo fost-au fără cre-dință către mine.

8. Galaadul este o cetate de răufă-cători, plină de urme de sânge.

9. Și asemenea unei cete de tâlhari, ceata preoților săvârșește omoruri pe calea spre Sihem, făptuind fapte de ocară!

10. În Betel văzut-am priveriște de groază; acolo se desfrânează Efraim și se pângărește Israel.

11. Și ție, Iudo, ți se pregătește un seceriș, când voi schimba restriștea po-popului meu.

7.

Destrăbălarea celor mari. Amestecul cu păgânii. Nu nădăjduesc în Domnul, ci în Baal.

1. Când am voit să lecuiesc pe Israel, atunci s'au dat pe față păcatele lui Efraim și țărâd: legile Samariei au ieșit deasupra, căci se țin de înșelătorii; bor-fașii sparg casele; hoții pradă la drumul mare.

2. Și ei nici nu cugetă în inimile lor că eu țin minte toată nelegiuirea lor; acum iată că faptele lor mă impresoaară, ele stau înaintea ochilor mei.

3. Prin fărădelegile lor desfătează pe rege, și pe voevozi prin minciunile lor;

4. Însă toți sunt plini de mânie și sunt asemenea cuptorului aprins de pitar, care se odihnește de când a frământat aluatul și până la vremea ridicării lui.

5. De ziua regelui nostru, căpeteniile s'au înfierbântat de vin, amestecând vinul cu mirodenii și ținând tovărășie cu cei fără de lege,

6. Care țin gata, arzând ca un cuptor, lăcomia lor pânditoare. Toată noaptea mânia lor a dormit, iar dimineața izbuc-nește ca para focului.

7. Toți sunt încinși ca un cuptor și mistuesc pe judecătorii lor. Toți regii lor s'au prăbușit și nici unul dintre ei nu m'a chemat pe mine!

8. Efraim s'a amestecat cu păgânii; el este ca o turtă pe care nimeni n'a întors-o pe când se cocea.

9. Cei de alt neam au mâncat puterea lui, și el nu bagă de seamă! Păr cărunț crește pe el și el nu-l vede.

10. Cu toate că trufia lui Israel îi iese în față, cu toate acestea el nu se întoarce către Domnul Dumnezeul lui și nu voiește să-l caute.

11. Și Efraim a ajuns ca un porumbel, nepriceput și neștiutor: chemat-au pe Egipteni, îndreptatu-s'au către Asirieni;

12. Dar când vor porni, eu întinde-voi asupra lor lațul meu și ca pe păsările cerului îi voi doborî, pedepsi-i-voi precum s'a dat de știre în obștia lor.

13. Vai de ei, căci au fugit de mine! Prăpăd să dea peste ei, fiindcă au păcă-tuit împotriva mea! Și să-i mai mântuesc? Dar ei grăiesc lucruri de minciună împotriva-mi;

14. Și nu strigă către mine în inima lor, ci se tânguesc în culcușurile lor. Ei se iau la harță pentru grâu și pentru vin, și își întorc privirea de la mine.

15. Deși îi învâț și le întăresc brațul lor, ei mi-o răsplătesc cu gânduri rele.

16. Ei se îndreaptă către Baal. Ei sunt asemenea unui arc care alunecă din mână. Voevozii lor au căzut în ascuți-șul săbiei, din pricina turbării limbii lor, adică a grozăvelii lor în privința Egiptului.

8.

Viața destrăbălată a lui Israil. Regi și voevozi puși fără voinea lui Dumnezeu. Inchinarea la idoli. Îndreptările Domnului sunt socotite ca un lucru strein.

1. Sună din trâmbiță!... Intocmai ca un străjăr la templul Domnului, fiindcă au călcat legământul meu, și au păcătuț împotriva legii mele.

2. Totuși ei strigă: «Dumnezeul lui Israil, noi te-am cunoscut pe tine!»

3. Israil a disprețuit mântuirea; dușmanul să-l urmărească!

4. Ei și-au ales regi, dar fără vrerea mea; pusu-și-au voevozi pe care nu i-am știut. Din aurul și din argintul lor, făcutu-și-au idoli, spre pierderea lor.

5. Samario, urgisesc vițelul tău! Mânia mea stă aprinsă împotriva lor. Până când pot să rămână ei nepedepsiți?

6. Căci el își are obârșia în Israil, un meșter l-a lucrat, dar el nu este Dumnezeu. Să fie făcut fărăme vițelul Samariei!

7. Pentru că ei au sămănat vânt, culege-vor furtună, o holdă care nu rodește spice și n'are în ele nici o sămânță. Și dacă ar avea ceva în ele, streinii să le mănânce!

8. Israil va fi nimic, fi-va socotit printre neamuri ca un vas pe care nu-l pofteste nimeni.

9. Căci ei au pornit în sus spre Asirieni, — dar măgarul sălbatic rămâne sihastru. — Adus-au Egiptului daruri de iubire.

10. Deși au rătăcit printre neamuri eu îi voi aduna laolaltă și ei vor înceta să-și ungă regi și voevozi.

11. Efraim și-a clădit multe altare, ci spre păcătuire au fost ridicate!

12. Și de i-aș scrie de o mie de ori îndreptările mele, el le socotește ca un lucru strein.

13. Jertfele pe care mi le aduc, nu sunt altceva decât carne pe care o jertfesc și o mănâncă. Domnul nu le binevoiește! Și acum îmi voi aduce aminte de fărâdelegile lor și voi pedepsi păcatele lor. Să se întoarcă în Egipt!

14. Fiindcă Israil a uitat de ziditorul său și și-a clădit palate și Iuda a înmulțit cetățile sale întărite, pentru aceea tri-

mite-voi în cetățile lui foc, ca să mistuiască palatele sale.

9.

Israil va fi dus în robie, unde nu va mai aduce nici o jertfă. În loc va rămânea paragină.

1. Nu te bucura, Israile, și nu sălta de veselie ca păgânii, căci te-ai desfrânat depărtându-te de Dumnezeu tău, iubit-ai prețul unei desfrânate în toate ariile de grâu.

2. Căci aria și teascul nu-i vor hrăni, iar mustul îi va amăgi în așteptarea lor.

3. Nu vor mai locui în pământul Domnului; întoarce-se-va Efraim în Egipt, iar în Asiria mânca-vor mâncări necurate.

4. Nu vor mai aduce Domnului nici o turnare de vin și nici nu-i vor mai pregăti vre-o jertfă. Ca o pâine de jălanie fi-va pâinea lor, toți cei ce vor mânca din ea vor fi necurați. Căci pâinea lor va sluji numai să aline foamea lor și nu va fi adusă în templul Domnului.

5. Ce veți face în ziua de prăznuire, în ziua de sărbătoare a Domnului?

6. Căci, iată, când vor părăsi țara lor pustiită, Egiptul îi va aduna și Memfisul îi va înmormânta; odoarele lor scumpe de argint le vor cotropi bălăriile, și mărciniile vor năpădi corturile lor!

7. Sosit-au zilele de pedeapsă, sosit-au zilele de răsplată. Israil strigă: «Profetul este un nebul, și omul cu Duhul lui Dumnezeu ieșit din minți!» Din pricina mărimii vinovăției tale sunt acestea, din pricina mărimii păcatelor tale!

8. Profetul este străjărul lui Efraim, străj rul poporului Dumnezeului meu. Lașurile păsărarului sunt întinse pe toate căile lui și prigoană amenință casa Dumnezeului său.

9. Au mers până la fundul ticăloșiei lor, ca pe vremea celor petrecute în Ghibe a! El își va aduce aminte de blestemățiile lor și va pedepsi păcatele lor.

10. Ca pe niște struguri în pustie, așa l-am găsit pe Israil, ca o părgă de smochine, la începutul ei, așa mă uitam la părinții lui. Dar când au ajuns la

Baal-Peor, s'au afierosit lui Baal și au ajuns urficiune, ca și cel pe care îl îndrăgiseră.

11. Slava lui Efraim va zbura ca un stol de păsări; și nu vor mai fi nici nașteri, nici sarcini, nici zămisliri.

12. Chiar când își vor vedea copiii mari, fi voi lăsa fără copii, ca să nu mai rămână nimeni, căci voi lor, dacă îmi voi întoarce privirea de la ei.

13. Efraim, precum îl văd eu, seamănă cu finicul tânăr sădit în ciaz, dar Israil va scoate pe fii săi la jungchiere.

14. Dă-le lor, Doamne!... Orice-ai vrea să le dai! Dă-le lor pânțece sterp și săni fără de lapte!

15. Toată răutatea lor a pornit din Ghilgal, căci acolo am început să-i urăsc. Din pricina răutății faptelor lor fi voi izgoni din casa mea și nu-i voi mai iubi deloc: toți vovezoii lor sunt oameni răzvrățiți!

16. Efraim a fost lovit, rădăcina lui s'a uscat și rod nu va mai da. Și chiar dacă vor mai naște, eu voi ucide rodul scump al pânțecelui lor.

17. Dumnezeuul meu fi va lepăda, fiindcă n'au ascultat de el. De aceea să umble rătăcitori printre popoare!

10.

Altarele idolești au fost înmulțite pe măsură bogăției. Regatul lui Israil va fi nimicit și prăpădul războiului cumplit.

1. Israil a fost o vie mănoasă, care dădea rod din belșug. Cu cât avea mai multă roadă, cu atâta sporeau altarele sale, și cu cât țara era mai bogată, cu atâta se împodobeau mai mult stâlpii idolești.

2. Inima lor este fățarnică, de aceea să-și ispășească păcatul! Domnul va doborî altarele lor, va sfărâma stâlpii lor idolești.

3. Iar dacă astăzi zic: «N'avem noi un rege? Dacă de Domnul nu ne temem, atunci regele la ce poate să ne slujească?»,

4. Înșiră vorbe, jură strâmb, încheie legăminte; de aceea, pedeapsa va odrăslî ca buruiana otrăvitoare pe brazdele ogorului.

5. Pentru vițelul din Betaven, locuitorii din Samaria sunt plini de mare

grijă, ba poporul lui se jelește și preoții se bocesc, pentru podoaba lui de care vor fi lipsiți.

6. Ci și pe vițel îl vor duce în Asiria, ca un dar marelui împărat. Rușinea îl va cuprinde pe Efraim, și Israil se va rușina pentru idoli lui.

7. Nimicită va fi Samaria! Regele ei va fi ca o rămurică pe deasupra apei.

8. Pustiite fi-vor dealurile fărădelegii, păcatul lui Israil! Ciulini și măracini vor crește peste altarele lor! Atunci vor grăi către munți: «Acoperiți-ne!» Și colinelor vor zice: «Cădeți peste noi!»

9. Din zilele celor întâmplare în Ghibee, tu păcătuiești, o, Israile! Acolo ei ziceau: «Războiul nu ne va ajunge în Ghibee». Impotriva fiilor nelegiuirii m'am ridicat eu și i-am pedepsit.

10. Așa se vor aduna popoarele împotriva lor, când le voi lua ispașă pentru cele două fărădelegi ale lor.

11. Și Efraim este un dobitoc blând, bucuros să treere în arie; deci eu voi pune jug pe frumosul lui grumaz; voi înjuga pe Efraim, ca să are pământul, și Iacob să tragă grapa:

12. «Sămănați-vă fapte bune, seceratiți potrivit dragostei; prefaceți țelina în ogoare ale cunoașterii de Dumnezeu, deoarece este timpul să căutați pe Domnul, până ce va veni și va aduce ploaia mântuirii peste voi!»

13. Dar voi ați sămănat fărădelegea și ați secerat nenorocirea! Mâncati acuma roadele minciunii! Fiindcă ți-ai pus nădejdea în carele tale de luptă și în mulțimea vitejilor tăi,

14. Pentru aceasta prăpădul războiului va veni peste cetățile tale și toate întăriturile tale vor fi dărâmate, așa precum odinioară Șalum a nimicit casa lui Ieroboam, în ziua de război, când mama fu zdrobită împreună cu pruncii ei.

15. Așa voi face și eu cu voi, neam al lui Israil, din pricina mulțimii răutăților voastre. În focul luptei va pieri regele lui Israil!

11.

Din Egipt am chemat pe fiul meu.

1. Când Israil era prunc, eu îl iubeam, și din Egipt am chemat pe fiul meu.

2. Cu cât eu îi chemam, cu atât ei fugeau de dinaintea mea; jertfeau Baalilor și aduceau tămâieri chipurilor idolești.

3. Ci eu învățat-am pe Efraim să meargă în picioare și-l luam în brațe. Dar ei n'au înțeles că eram ocrotitorul lor.

4. Ii țineam cu legături de milostivire și de dragoste și am fost strângându-l ca pe un prunc de obraji și mă plecăm spre el și-i dădeam demâncare.

5. Să se întoarcă în Egipt, și Asur să le fie rege, fiindcă n'au vroit să se pocăiască!

6. Sabia să pustiască cetățile lui și să nimicească pe copiii lui și să sfărâme întăriturile lui.

7. Inșă norodul meu este bolnav de căderea lui și strigă pe Baal. și nu se poate scula.

8. O, cum te voi lăsa, Efraime! Cum te voi părăsi, Israile! Cum mă voi purta cu tine cum m'am purtat cu Adma, cum te voi pune alături cu Teboimul! Inima se zvârcolește în mine, mila mea clocoțeste!

9. Nu mă voi lăsa în voia iuțimii mâniei mele, și nu voi prăpădi din nou Efraimul; căci eu sunt Dumnezeu și nu om. Sfânt sunt în mijlocul tău și nu voi veni să te prăpădesc.

10. Veni-vor după mine, și eu voi răcni ca un leu. și când voi răcni, vor da năvală fiii mei cei de la apus,

11. Fălfăind ca pasărea veni-vor din Egipt și ca porumbelul. din țara Asiriei. Și-i voi sălășlui în casele lor, — rostește Domnul.

12.

Purtarea lui Efraim a întăritat urgia Domnului.

1. « Efraim m'a înconjurat cu minciuni și casa lui Israil cu înșelăciuni și Iuda este mereu șovăelnic față de Cel Atotputernic și față de Dumnezeu Prea Sfânt și credincios.

2. Efraim are grija vântului și după vântul de la răsărit aleargă toată ziua; sporește în minciună și în înșelăciune; încheie legământ cu Asiria și duce dar de untdelemn în Egipt.

3. Ci Domnul este în ceartă și cu Israil și va pedepsi pe Iacob pentru purtările lui și-i va răsplăti după faptele lui.

4. În pântecel maicii sale, Iacob a ținut de călcăi pe fratele său, și ca un viteaz s'a luptat el cu Dumnezeu.

5. Cu îngerul s'a luptat și a fost biruitor. Plâns-a Iacob și s'a rugat de Domnul să se îndure de el. Apoi l-a aflat la Betel și acolo Dumnezeu a grăit cu el,

6. Adică Domnul Dumnezeu Savaot, Domnul este numele său.

7. Iar tu întoarce-te la Dumnezeu tău! Păzește credința și legea lui și nădăjduiește pururea în Dumnezeu tău!

8. Ca un neguțator care ține în mână o cumpănă mincinoasă și-i place să înșele la cântar,

9. Efraim zice: « Am ajuns bogat și averi mi-am strâns ». Dar tot câștigul lui nu-i este de ajuns să răscumpere fărădelegea pe care a făcut-o.

10. Eu sunt Domnul Dumnezeu tău, din țara Egiptului și până acuma. Te voi duce să locuiești iarăși în corturi, ca în zilele de prăznuire.

11. Eu am vorbit proorocilor și le-am înmulțit vedeniile și tot prin prooroci grăit-am în parabole.

12. În Galaad a fost fărădelegea idolească — deșertăciune; în Ghilgal jertfit-au tauri, — jertfelnicile lor vor ajunge ca mormane de pietre, în brazdele ogorului!

13. Când Iacob a fugit în părțile Mesopotamiei, atunci Israil a slujit pentru o femeie, și pentru o femeie a fost cioban.

14. Și printr'un prooroc scos-am eu, Domnul, pe Israil din Egipt și de un prooroc a fost păzit.

15. Efraim însă a întăritat urgia mea, de aceea vărsările lui de sânge le voi arunca asupra-i și eu, Domnul, îi voi răsplăti faptele lui de ocară.

13.

Efraim își sporește închinarea la idoli. Pedepsa cumplită a lui Dumnezeu.

1. Când Efraim se pornea la răscoală, era frică mare. căci era scotit ca un voevod în Israil, dar când a căzut în

osândă, închinându-se lui Baal, pieirea l-a cuprins.

2. Și acum ei sporesc în păcat, căci își fac, din argintul lor, chipuri turnate, chipuri de idoli, toți: lucru de meșter făurar. Și ei spun acestor lucruri Dumnezeu și le aduc jertfe și, oameni fiind, se închină viștelor și-i sărută!

3. Din această pricină vor ajunge ca nourii cei de dimineață, ca roua care se ia de cu vreme, ca pleava pe care o suflă vântul de pe arie și ca fumul care iese printre gratiile ferestrelor.

4. Dar eu sunt Domnul Dumnezeul tău care te-am scos din țara Egiptului, și alt Dumnezeu afară de mine să nu cunoști, căci alt mântuitor afară de mine nu este.

5. Eu te-am păstorit pe tine în pustie și în pământul cel ars de soare.

6. Dar pascând ei, s'au săturat, și după ce s'au săturat, inima lor s'a semetit. Pentru aceasta ei m'au uitat.

7. De aceea, voi fi pentru ei ca un leu și îi voi pândi pe cale ca o panteră;

8. Și voi tăbări pe ei ca o ursoaică lăsată fără de pui, și le voi sfâșia coșul pieptului cu inimă cu tot și ca o leoaică îi voi sfâșia, ca fiarele sălbatice îi voi face fărâme!

9. Eu te voi pierde pe tine, Israile, și cine ar putea veni într'ajutorul tău?

10. Unde este regele tău, ca să te mântuiască, și toți voevozii tăi, ca să te îndreptățescă? Și despre care tu ziceai: «Dă-mi rege și voevozi!»

11. Rege îți dădui întru urgia mea și acum ți-l iau înapoi, întru întărătarea mea!

12. Fărădelegea lui Efraim este legată ca într'o pungă și păcatul lui este ascuns deoarte.

13. Dureri ca de femeie care naște vor da peste el, dar este vorba de un copil dezmetic, fiindcă nu se aține la timp la deschiderea sânelui.

14. Să-i mai izbăvesc din stăpânirea Șeolului? Să-i mai răscumpăr de la moarte? Nu! Moarte, unde sunt bătăile tale? Șeolule, unde sunt chinurile tale? Răzburarea stă acunsă de ochii mei!

15. Efraim poate să crească mare ca trestia în apă, ci un vânt de la răsărit

se va porni, o vijelie de la Domnul, din pustie, se va stârni, care va seca fântâna lui și va zvânta izvorul lui. El va jefui comoara de toate doarele-i de preț.

14.

Samaria va pieri. Făgăduinți de mântuire dacă Israel se va pocăii.

1. Samaria va pieri pentru că s'a răzvrătit împotriva Dumnezeului ei. Cădea-vor în ascuțișul săbiei; pruncii ei vor fi striviți și femeile ei însărcinate spintecate vor fi!

2. Intoarce-te, Israile, cu pocăință la Domnul Dumnezeul tău, căci ai căzut prin fărădelegea ta!

3. Luați cuvinte de dezvinovățire și întoarceți-vă cu pocăință la Domnul și-i ziceți lui: «Iartă-ne toată fărădelegea și primește-ne cu bine, ca să-ți aducem jertfă, în loc de tauri, jertfa buzelor noastre!

4. Asiria să nu mai fie izbăvitorul nostru; să nu mai încălecam pe cai și să nu mai zicem: «Tu ești Dumnezeul nostru», unor lucruri făcute de mâinile noastre.» Căci la tine găsește milă cel orfan.

5. Tămădui-i-voi de rănile necredinței lor; îi voi iubi din toată inima, căci mânia mea s'a depărtat de la ei.

6. Fi-voi ca roua pentru Israel; și să înflorească el ca crinul și să-și înfigă rădăcinile lui ca rădăcinile cedrului din Liban.

7. Crângile lui să se întindă, mândrețea lui să fie ca a măslinului, iar mireazma lui ca mireazma Libanului.

8. Și iarăși să stea la umbra mea, să samene grâu și să lucreze via, care să dea vinuri ca cele de Helbon.

9. Ce va mai face Efraim, de aici încolo, cu idoli? Eu singur îi voi răspunde și voi veghea asupra lui, eu care sunt ca un chiparos verde! De la mine purced roadele lui.

10. Cine este înțelept să priceapă acestea! Cine este înțelegător să le ia aminte! Căci drepte sunt căile Domnului! Și cei drepti umblă pe ele, iar cei nelegiuți se poticnesc și cad.

PROFETUL IOIL

1.

Pedeapsa lui Dumnezeu: Năvala lăcustelor. Totul e nimic. Preoții îndeamnă poporul la pocăință.

1. Cuvântul Domnului care a fost către Ioil, fiul lui Petuel.

2. Ascultați acestea, voi bătrânilor, luați aminte, voi toți locuitorii țării! Oare una ca aceasta s'a mai întâmplat în zilele voastre sau în zilele părinților voștri?

3. Povestiți-o feciorilor voștri, iară ei feciorilor lor, iară aceia neamului care va veni după ei!

4. Ceea ce a rămas de la găze, a mâncat puhoiul lăcustelor, și ceea ce a rămas de la puhoiul lăcustelor, au mâncat forfocarii, și ceea ce a rămas de la forfocari au prăpădit cărăbușii.

5. Desteptați-vă, bețivilor, și plângeți! Și voi, băutorilor de vin, tânguiți-vă pentru vinul cel nou, fiindcă vi s'a luat de la gură.

6. Căci a năvălit în țara mea un popor puternic și fără de număr; dinții lui sunt ca dinții de leu, iar măselele lui sunt ca măselele de leoaică.

7. Pustiit-a via mea, și smochinii mei i-a brăcut; i-a jupuit de coajă și i-a făcut vraște. Crângile lor rămas-au albe.

8. Jelește-te ca o fecioară, care s'a înscins cu sac după mirele din tinerețea ei!

9. Prinosul și jertfa cu turnare au pierit din templul Domnului! Preoții, slujitorii de la jertfelnicul Domnului, se tânguesc.

10. Câmpul a rămas pustiu, țarina este jalnică, pentru că holdele de grâu sunt pustii, mustul a secat, iar untdelemnul a rămas numai pe fund!

11. Mușcați-vă mâinile, plugarilor! Căinați-vă, podgorenilor, pentru grâu și pentru orz, căci secerișul câmpului a pierit.

12. Vița de vie este uscată, smochinul veșted, rodii ca și finicii, ca și merii: toți copacii de pe câmp s'au uscat, astfel că veselia a amuțit între fiii oamenilor.

13. Incingeți-vă cu sac și vă tânguiți, voi preoților; izbucniți în plânsete, slujitori ai altarului! Veniți, mâneți noaptea în sac de jale, voi slujitorii ai lui Dumnezeu, căci prinosul și jertfa cu turnare lipsesc din casa Dumnezeului vostru!

14. Postiți post sfânt, țineți adunare sfântă, strângeți pe bătrâni, pe toți locuitorii țării în templul Domnului Dumnezeului vostru și strigați către Domnul:

15. « O, ce zi!... » Căci aproape este ziua Domnului și vine ca un prăpăd de la Cel Atotputernic.

16. Oare nu ni s'a retezat hrana de sub ochii noștri, bucuria și veselia din templul Dumnezeului nostru?

17. Semănțele putrezesc sub brazde, grânarele sunt goale, hambarele stau dărăpănate, căci nu mai este grâu.

18. Cum gem vitele! Cirezile de boi răgesc, căci nu află nicăieri pășune, la fel și turmele de oi pătimeasc greu.

19. Către tine, Doamne, ridic glasul meu! Deoarece focul a mistuit pășunile pustului și văpaia lui a scorojit toți copacii de pe câmp.

20. Până și fiarele câmpiei mugesc la tine, fiindcă pâraiele de apă au secat și arșița focului a nimicit pășunile bărganului.

2.

Ziua cea înfricoșată a Domnului. Oastea cea mare de lăcuste face prăpăd. Pocăința: sfârșirea inimilor și nu a veșmintelor.

1. Sunați din trâmbiță în Sion, strigați din răputeri în muntele cel sfânt al meu, ca să se cutremure toți locuitorii țării, fiindcă vine ziua Domnului. Iată ea este aproape!

2. Zi de întuneric și de beznă, zi cu nori și cu negură deasă. Ca zorile care se revarsă peste munți, tot așa dă năvală un popor mare și mai puternic decât care n'a mai fost de la începutul lumii, de când e lumea și nici după el nu va mai fi, până în vremurile celor mai depărtate vârste.

3. Înaintea lui arde focul, iar după el flacăra mistuește. Ca grădina Rajului este pământul în fața lui, iar după ce

a trecut: pustiu infricoșat, căci nimic nu scapă de urgia lui.

4. La înfățișare, ei seamănă cu caii și ca sprinteni călăreți, așa aleargă.

5. Se aud ca un dăruit de care de război, sărind pe creștetul munților, ca pârâitul flăcărilor care mistuiesc o miriște, ca un tare norod războinic, așezat în rânduri de bătaie.

6. Înaintea lui neamurile tremură de spaimă, toate fețele sunt galbene ca ceara.

7. Aleargă ca niște viteji; ca ostașii încercați se cațără pe ziduri; fiecare o ține drept înaintea și nici unul nu-și rupe rândul.

8. Nimeni nu se îmbrânțește cu cel de alături, fiecare își vede de drumul lui; prin lănci se aruncă, fără să facă vre-o spărtură.

9. Dau năvală în cetate, aleargă pe ziduri, răzbesc în case și pătrund prin ferestre, ca furul.

10. Înaintea lui tremură pământul, cerul se zbugiumă, soarele și luna se întunecă, iar stelele își pierd strălucirea.

11. Și Domnul sloboade glasul său în fruntea oștirii sale, căci întinsă foarte este tabăra lui și puternic este cel ce împlinește porunca lui. Ziua Domnului este mare și infricoșată foarte, și cine va putea să-i stea împotriva?

12. «Și măcar acum», — zice Domnul, — «pocățiți-vă din toată inima voastră, cu postiri și cu plâns și cu tânguire».

13. Sfășiați inimile și nu veșmintele voastre și întoarceți-vă cu pocăință la Domnul Dumnezeu vostru, căci el este milostiv și îndurat, domol la mână și mult milosârd, căruia îi pare rău de prăpădul pe care l-a abătut peste voi.

14. Poate că-și va lua de seamă și-i va părea rău și va lăsa după el o binecuvântare, ca să aveți din ce aduce prinos și jertfă cu turnare Domnului Dumnezeului vostru!

15. Sunați din trâmbiță în Sion, ho-tărâți zile de post, adunați obștia la templu ca în zile mari!

16. Strângeți poporul, pregătiți obștia, chemați laolaltă pe bătrâni, aduceți copiii și pruncii care sug la sân! Și mirele să iasă din cămara lui și mireasa din iatacul ei!

17. Intre pridvor și altar să plângă preoții, slujitorii Domnului, și să zică: «Milostivește-te, Doamne, spre poporul tău și nu face de ocară moștenirea ta, ca s'o batjocorească păgânii!» Pentru ce să zică popoarele: «Unde este Dumnezeul lor?»

18. Ci Domnul este plin de râvnă pentru țara sa și se îndură de norodul său.

19. Pentru aceasta a răspuns Domnul poporului său și a rostit: «Iată, eu vă voi trimite grâu, vin și untdelemn și vă veți sătura și nu vă voi mai face de ocară printre păgâni!

20. Puhoiul vrăjmaș de la miază-noapte îl voi depărta de la voi și-l voi gonii spre un ținut uscat și pustiu; capătul va fi spre Marea de la Răsărit, iar coada lui spre Marea de la Apus; și se va ridica din el duhoare și miros de stârv va porni din el, pentru că a săvârșit lucruri peste măsura îngăduită.

21. Nu te teme, tu țară, bucură-te și te veselește, căci Domnul s'a preamărit în faptele sale!

22. Nu vă temeți nici voi, dobitoacele câmpului, de vreme ce au înverzit pășunile pustiei, căci pomii sunt încărcăți de rodul lor: smochinul și vița de vie dau la iveală puterea lor.

23. Bucurați-vă și voi, fii ai Sionului, și vă desfățați întru Domnul Dumnezeu vostru, căci el v'a dat pe învățătorul dreptății; și v'a trimis vlog de ploaie, ploaie timpurie și târzie, ca odinioară.

24. Și ariile se vor umplea de grâu, iar teascurile vor da peste, răscoale de must și de untdelemn.

25. Și vă voi da ani de belșug în locul anilor în care au mâncat lăcustele, forfocarii, cărăbușii și găzele, adică oastea mea cea mare pe care am trimis-o împotriva voastră.

26. Și veți mânca din destul și vă veți sătura și veți proslăvi numele Domnului Dumnezeului vostru, care a făcut cu voi lucruri minunate. Și norodul meu nu va mai fi de ocară în veci de veci!

27. Atunci vă veți da seama că eu sunt în mijlocul lui Israel și eu sunt Domnul Dumnezeu vostru, și nu mai este altul, iară norodul meu nu va mai fi de ocară în veci și deapururi!»

8.

Făgăduința vremurilor lui Mesia.

1. Iară după acestea, turna-voi din Duhul meu peste tot trupul și fiii și fiicele voastre vor profeti, bătrânii voștri vise vor visa, iar tinerii voștri vor vedea vedenii.

2. Chiar și peste robi și peste roabe voi turna din Duhul meu,

3. Și voi face semne minunate în ceruri și pe pământ: sânge, foc și stâlpi de fum;

4. Soarele se va schimba în întuneric și luna în sânge, înainte de venirea zilei celei mari și minunate a Domnului.

5. Și oricine va chema numele Domnului se va mântui, căci în muntele Sionului și în Ierusalim va fi, precum a făgăduit Domnul, mântuirea și dintre cei scăpați pe care îi va chema Domnul.

4.

Impărăția lui Dumnezeu.

1. Căci, iată, în zilele acelea și în vremea aceea, când voi întoarce pe Iuda și pe Ierusalim din robie,

2. Atunci voi aduna toate popoarele și le voi pogori în valea lui Iosafat și mă voi judeca acolo cu ele, pentru poporul meu și pentru moștenirea mea Israel, pe care au împrăștiat-o între păgâni, și țara mea pe care au împărțit-o în bucăți.

3. Căci ei au aruncat sorți asupra poporului meu, au dat copilul pentru o desfrânată și fetele le-au vândut pe vin și l-au băut.

4. Și voi ce aveți cu mine, Tirule și Sidoane, împreună cu toate ținuturile Filistei? Oare voiți să vă răzbunați împotriva mea? Dacă voiți să mă înțărâtați, atunci într-o clipă vă voi răsplăti pentru fapta voastră,

5. Ca unii care ați luat aurul și argintul meu și odoarele mele scumpe și le-ați dus în palatele voastre,

6. Iar pe fiii lui Iuda și pe fiii Ierusalimului i-ați vândut Grecilor, ca să-i duceți în surghiun din țara lor.

7. Iată, eu îi voi aduce din ținutul unde i-ați vândut și voi întoarce isprava voastră în capul vostru,

8. Fiindcă voi vinde pe fiii și pe fiicele voastre feciorilor lui Iuda, iară ei îi vor vinde Sabeenilor, popor îndepărtat foarte, căci așa a hotărât Domnul.

9. Vestiți cu strigare lucrul acesta păgânilor: «Pregătiți-vă de război! Înflăcărați vitejii! Toți bărbații buni de luptă să se apropie și să se înfățișeze!

10. Faceți din brazdarele plugurilor voastre săbii și din secerile voastre lănci! Chiar și cel neputincios să zică: «Sunt viteaz!»

11. Alergați în grabă, voi toate popoarele dimprejur, și adunați-vă! Acolo coboară, Doamne, pe vitejii tăi!

12. Să pornească toate neamurile și să vină în valea lui Iosafat, fiindcă acolo voi șede la judecată cu toate popoarele din jur.

13. Puneți la seceră, căci holda este coaptă, veniți, pogoriți-vă, căci teascul este plin, căzile dau afară, căci fărădelegea lor ajunsă e la culme.

14. Mulțimi și iar mulțimi, în Valea Judecății! Căci aproape este ziua Domnului, în Valea Judecății!

15. Soarele și luna se vor întuneca și stelele își vor pierde lumina lor.

16. Domnul răcni-va din Sion și din Ierusalim va slobozi tunetul său, iar pământul și cerurile se vor cutremura, ci Domnul fi-va scăpare pentru poporul său și adăpost pentru fiii lui Israel.

17. Atunci voi veți cunoaște că eu sunt Domnul Dumnezeuul vostru, care sălășluiește în Sion, în muntele cel sfânt al meu; Ierusalimul va fi locaș sfânt, iară străinii nu vor mai trece pe acolo.

18. Și în vremea aceea, munții vor picura must și din coline va curge lapte și din toate pâraiele din Iuda va izvorî apă, iară din templul Domnului va ieși un izvor care va uda valea Șitim.

19. Egiptul va fi pustiit și Edomul prefăcut va fi în paragină, din pricina silniciilor împotriva fiilor lui Iuda, care au vărsat sânge nevinovat în țara lor.

20. Iar Iuda va fi locuit în veci și Ierusalimul în neam de neam.

21. Răzbuna-voi sângele pe care nu l-am răzbunat până acum! » Și Domnul va sălășlui în Sion.

PROFETUL AMOS

1.

Proorocie despre popoarele vecine cu poporul ales: Filistenii, Edomiții și Amoniții.

1. Cuvintele lui Amos, unul dintre păstorii din Tecoa, pe care le-a auzit în vedenie, despre Israil, în vremea lui Uzia, regele Iudei, în vremea lui Ieroboam, fiul lui Ioas, regele lui Israil, doi ani mai înainte de cutremur.

2. Și a zis: « Când Domnul va răcni din Sion și din Ierusalim va slobozi glasul său, jalnice fi-vor pășunile păstorilor și uscat va fi piscul Carmelului! »

3. Așa zice Domnul: « Pentru trei păcate ale Damascului, ba pentru patru, nu mă voi întoarce, fiindcă ei au treerat Galaadul cu tăvăluci de fier.

4. Pentru aceasta voi trimite foc împotriva casei lui Hazael ca să mistuiască palatele lui Ben-Hadad;

5. Și voi sfărâma zăvoarele Damascului și voi stârpi pe locuitorii din valea Aven și pe cel care ține în mână schiptrul din Bet-Eden și norodul din Siria va fi dus în robie la Chir », — rostește Domnul.

6. Așa zice Domnul: « Pentru trei păcate ale Gazei, ba pentru patru, nu mă voi întoarce, din pricină că locuitorii ei au dus în robie mari tabere de robi, ca să le dea în mâna Edomului.

7. Pentru aceasta, foc voi arunca în zidurile Gazei ca să mistuiască palatele ei.

8. Stârpi-voi pe locuitorii din Așdod și din Ascalon și pe cel ce ține în mână schiptrul; și voi întoarce spre Ecron mâna mea și rămășița Filistenilor va pieri », — rostește Domnul Dumnezeu.

9. Și iată ce mai zice Domnul: « Pentru trei păcate ale Tirului, ba chiar pentru patru, nu mă voi întoarce, din pricină că tabere întregi de robi au fost date în mâna Edomului și nu și-au mai adus aminte de legământul cel dintre frați.

10. De aceea voi arunca foc în zidurile Tirului ca să mistuiască palatele lui! »

11. Așa zice Domnul: « Pentru trei păcate ale Edomului, ba chiar pentru patru, nu mă voi întoarce, din pricină

că el a urmărit cu sabia pe fratele său și și-a înăbușit îndurarea și urgia lui a dăinuit necentenit și a păstrat furia lui până la urmă.

12. Pentru aceasta arunca-voi foc în Teman, ca să mistuiască palatele cele din Bosra! »

13. Așa zice Domnul: « Pentru trei păcate ale Amoniților, ba chiar pentru patru, nu mă voi întoarce, căci ei au spintecat femeile însărcinate din Galaad, ca să-și lărgească țara lor.

14. Pentru aceasta, voi pune foc în zidurile Rabei, ca să mistuiască palatele ei în urletele zilei deătălie, în plesnetele zilei de furtună.

15. Și regele lor va merge în robie, el și cu veevozii lui! » — rostește Domnul.

2.

Proorocie împotriva Moabiților. Binefacerile lui Dumnezeu pentru Israil și Iuda. Pedepsirea lor.

1. Așa grăiește Domnul: « Pentru trei păcate ale Moabului, ba chiar pentru patru, nu mă voi întoarce, din pricină că el a ars oasele regelui Edomului până le-a făcut var.

2. De aceea, voi pune foc în Moab, ca să mistuiască palatele cele din Cheriot. Și Moabul se va sfârși în larmă, în țipete și în sunetul trâmbiței.

3. Și pe judecători îi voi stârpi din mijlocul lui și pe toți veevozii îi voi omori o dată cu el », — rostește Domnul.

4. Așa zice Domnul: « Pentru trei păcate ale lui Iuda, ba chiar pentru patru, nu mă voi întoarce, din pricină că ei au zvârlit legea Domnului și au nesocotit rânduirile lui și au rătăcit umblând după idoli lor mincinoși, după care și părinții lor umblaseră.

5. Pentru aceasta, voi arunca foc în Iuda ca să mistuiască palatele cele din Ierusalim! »

6. Așa zice Domnul: « Pentru trei păcate ale lui Israil, ba chiar și pentru patru, nu mă voi întoarce, fiindcă au vândut pe cel drept pe argint și pe cel sărac pe o pereche de încălțăminte.

7. Ei calcă în pulbere, la răspântia drumurilor, pe cei nevoiași și calea celor obișnuiți o cotesc. Feciorul dimpreună cu tatăl său se duc la aceeași roabă, ca să pângărească numele meu cel sfânt.

8. Pe veșmintele luate zălog ei se tolănesc pe lângă orice jertfelnic și vinul celor globiți îl beau în templul Dumnezeului lor.

9. Ci eu am nimic de dinaintea voastră pe Amoriți, care erau oameni înalți la stat cât cedrii și falnici ca stejarii, nimicind surdul lor și dedesubt rădăcina lor!

10. Tot eu v'am scos din țara Egiptului și patruzeci de ani v'am dus prin pustie, ca să cuceriți țara Amoriților.

11. Eu am așezat prooroci dintre feciorii voștri și nazorei dintre tinerii voștri! Oare nu este așa, fii ai lui Israil? — întreabă Domnul.

12. « Dar voi ați dat nazoreilor să bea vin, iar proorocilor le-ați poruncit și le-ați zis: « Nu proorociți! »

13. Pentru această pricină voi clătina pământul sub voi, cum se clatină un car încărcat cu snopi.

14. Cel iute de picior nu va putea să fugă, cel puternic nu se va putea folosi de puterea sa și cel viteaz nu va scăpa cu viață;

15. Arcașul nu va putea să țină piept, cel sprinten la picior nu va scăpa, iar călărețul nu va putea să se izbăvească!

16. Iar cel mai îndrăzneț dintre cei viteji va fugi gol în ziua aceea, — rostește Domnul.

3.

Fărădelegile și pedepsirea lui Israil.

1. Ascultați cuvântul acesta pe care Domnul îl grăiește către voi, fii ai lui Israil, și către tot neamul pe care l-am scos din țara Egiptului, și iați cuvântul:

2. « Numai pe voi v'am cunoscut dintre toate neamurile pământului, pentru aceasta vă voi pedepsi pe voi pentru toate fărădelegile voastre! »

3. Oare pot merge doi laolaltă fără să se fi înțeles?

4. Oare urlă leul în pădure fără să fi prins prada? Oare sloboade puilul de leu

glasul său, din vizuină, fără să fi înhățat ceva?

5. Cade, oare, pasărea în laț fără să fi fost momeală? Și se ia oare lațul de pe pământ fără să se fi prins ceva în el?

6. Ori sună trâmbița în cetate fără ca poporul să nu se spăimânte? Ori se întâmplă vre-o nenorocire în cetate fără să fi fost de la Domnul?

7. Nu! Fiindcă Domnul nimic nu face, fără să descopere taina sa proorocilor, slujitorii lui!

8. Dacă leul răcnește, cine nu se va spăimânta? Dacă Domnul grăiește, cine nu va prooroci?

9. Strigați de pe palatele din Asiria și de pe palatele din țara Egiptului și ziceți: « Adunați-vă pe muntele Samariei și vedeți răzmirița cea mare din mijlocul ei și asupririle dinlăuntru ei!

10. Ei nu știu să meargă după pravilă, — zice Domnul, — « ci strâng comori de nedreptate și de jăcmăneală în palatele lor. »

11. Pentru aceasta, așa grăiește Domnul Dumnezeu: « Vrajmașul va împresura țara și va înfrânge puterea ta, și palatele tale vor fi jefuite ».

12. Așa grăiește Domnul: « Precum cioabanul scoate din gura leului o pereche de picioare sau un vârf de ureche, așa vor scăpa și Israiliții care locuiesc în Samaria și stau tolăniți în colțul divanului și pe sofale așternute cu scoarțe ».

13. « Ascultați și mărturisiiți împotriva casei lui Iacob », — rostește Domnul Dumnezeu, Dumnezeuul Savaot.

14. « În ziua în care voi pedepsi fărădelegile lui Israil, pedepsi-voi și altarul din Betel, și coarnele altarului vor fi tăiate și vor cădea la pământ.

15. Și voi dărați palatele de iarnă și casele de vară, precum și palatele de fildeș vor fi pustii, și case multe nu vor mai fi! » — rostește Domnul.

4.

Cu toate pedepsele pe care Dumnezeu le-a trimis peste Israil, tot nu se pocăște. Pustiirea s'a întins pretulindeni, dar Israil rămâne nepăsător.

1. Ascultați cuvântul acesta, voi vaci din Basan, care stați pe muntele Sa-

mariei, voi care asupriți pe cei slabi și obijduiți pe cei sărmani, voi care grațiți către bărbații voștri: «Dați să bem!»

2. Juratu-s'ă Domnul întru sfințenia sa: «Iată vin zile peste voi, când veți fi ridicate cu cangea și ce va rămânea dintre voi, cu cinghelul pescăresc,

3. Și veți ieși prin spărturile zidurilor, una câte una, și veți arunca pe Hadad-Rimon», — rostește Domnul.

4. «Duceți-vă la Betel și faceți-vă de cap la Ghilgal: înmulțiți fărădelegile! În fiecare dimineață, aduceți jertfele voastre și, la trei-trei zile, zeciuielele voastre;

5. Aduceți prinoase de mulțămintă, din pâine dospită, și strigați să se audă după prinoasele cele de bună voie, căci așa vă place vouă, fii ai lui Israil», — rostește Domnul Dumnezeu!

6. «De aceea și eu v'am lăsat cu dinții curății în toate cetățile voastre și cu lipsă de pâine în toate sălașele voastre, dar tot nu v'ați pocăit», — rostește Domnul.

7. «Lipsitu-v'am de ploaie cu trei luni mai înainte de seceriș; și peste o cetate am trimis ploaie, iar peste alta nu; un ogor a avut parte de ploaie, iar altul, care n'a avut parte de ploaie, s'a uscat.

8. Așa încât porneau două-trei cetăți către o altă cetate ca să bea apă, dar nu se săturau! Și voi tot nu v'ați întors cu pocăință la mine», — rostește Domnul.

9. «V'am bătut cu rugină și cu mălură; pustiit-am grădinile și podgoriile voastre; smochinii și măslinii voștri fost-au prăpădiți de forfocari. Dar voi nu v'ați întors cu pocăință la mine», — rostește Domnul.

10. «Trimis-am peste voi ciumă, la fel cu cea din Egipt; cu sabie am ucis pe feciorii voștri, v'am lăsat păgubași de caii voștri și, întru urgia mea, și duhoarea taberilor voastre am ridicat-o în nările voastre. Dar tot nu v'ați pocăit», — rostește Domnul.

11. «Și v'am pustiit cum a pustiit Dumnezeu Sodoma și Gomora și ați ajuns ca un tăciune scos din foc. Dar tot nu v'ați pocăit», — rostește Domnul.

12. Drept aceea, iată ce-ți voi face, Israile, — și cu deadinsul îți voi face

aceasta! Gătește-te să dai ochii cu Dumnezeul tău, Israile!»

13. Căci iată el este cel ce a creat munții și a întocmit vântul și oamenilor le descopere care este gândul său; el a făcut zorile și întunericul, și calcă peste înălțimile pământului, — Domnul Dumnezeu Savaot este numele lui!

5.

Din pricină că Israil nu se îndreaptă cu pocăință spre Domnul, el îl vestește că va fi luat în robie. Ziua Domnului cea înfricoșată.

1. Ascultați acest cuvânt, acest cântec de jale, pe care eu îl încep pentru voi, cei din neamul lui Israil:

2. Căzut-a, ca să nu se mai scoale, fecioara lui Israil; trântită zace la pământ și nimeni nu o ridică!

3. Căci așa grăiește Domnul Dumnezeu către casa lui Israil: «Cetatea care scotea o mie de oameni la luptă va rămânea cu o sută, și cea care scotea o sută va rămânea cu zece».

4. Căci așa grăiește Domnul către casa lui Israil:

5. «Căutați-mă și veți fi vii! Nu umblați după Betel, nu vă duceți la Ghilgal și nu treceți pe lângă Beerșeba, căci Ghilgalul va fi dus în robie și Betelul va fi spulberat;

6. Ci căutați pe Domnul ca să fiți vii, ca nu cumva să dea flăcărilor casa lui Iosif, ca să arză de istov și nimeni să n'o poată stinge din cei care locuiesc în Betel.

7. Aceștia prefac judecata în pelin și doboară dreptatea la pământ.

8. Căutați pe cel ce a făcut Pleiadele și Orionul, pe cel ce prefăce bezna nopții în dimineață și întunecă ziua și o face iarăși noapte, pe cel ce chiamă apa mării și o varsă peste fața pământului, — Domnul este numele lui!

9. El care aduce prăpădul peste cel puternic, așa încât paragina se întinde peste cetatea cea întărită.

10. Ei urăsc pe cei ce mustră, în poarta cetății, și de cel ce grăiește întru dreptate se scârbesc.

11. Drept aceea, fiindcă voi călcați în picioare pe cel sărman și luați de la

el gloabă pe grâu, cu toate că ați zidit case de piatră cioplită, însă nu le veți locui, și deși ați sădit viță de bun soi, nu veți bea din vinul ei,

12. Fiindcă știu că multe sunt fără-delegile voastre și grozave sunt păcatele voastre, ca unui care asupriți pe cel drept și luați mită și stoarceți pe cei săraci, la porțile cetății!»

13. Ci în vremea aceea omul cel înțelept va tăcea, căci vreme rea este.

14. Căutați binele și nu răul, ca să fiți vii, și așa Domnul Dumnezeu Savaot va fi cu voi, precum spuneți că este.

15. Uriți răul și iubiți binele și dați hotărâri drepte la poarta cetății, poate că Domnul Dumnezeu Savaot se va îndura de rămășița lui Iosif.

16. Pentru aceasta așa rostește Domnul Dumnezeu Savaot Atotșitorul: « În toate pieș le plânset va fi și pe toate ulițele se vor tângui: vai! vai! Plugarul va fi chemat la jale și la bocet în rând cu bocitoarele.

17. Și în toate vile va fi jălanie, când eu voi trece prin mijlocul tău », — zice Domnul.

18. Vai de cei ce doresc ziua Domnului! Ce se va întâmpla cu voi! Ziua Domnului fi-va zi de întuneric și nu de lumină!

19. Cum ar fi cu unul care fuge din fața leului și dă peste un urs și, adăpostindu-se în casă și rezimându-se cu mâna de perete, îl mușcă un șarpe!

20. Negreșit! Ziua Domnului va fi zi de întuneric și nu de lumină, zi de beznă și nu de strălucire!

21. « Urit-am, scârbit-am prăznuirile voastre și nu simt nici o plăcere pentru adunările voastre în templu.

22. Când îmi veți aduce arderi de tot și prinoase, nu le voi binevoi și la jertfele cele grase de pace ale voastre nu voi privi.

23. Depărtează de mine zgomotul cântecelor tale, fiindcă nu vreau să ascult sunetul harfelor tale!

24. Ci judecata să curgă ca apa și dreptatea ca un pârâu năvalnic!

25. Voi, neam al lui Israil, adusu-mi-ați, oare, jertfe și prinoase, în pustie, vreme de patruzeci de ani?

26. Ci ați dus în cârcă pe Sacut, regele vostru, și steaua dumnezeului vostru, Chevan, idolii voștri pe care vi i-ați făurit.

27. De aceea eu vă voi duce robi dincolo de Damasc, — rostește Domnul al cărui nume este Dumnezeu Savaot.

6.

Viața destrăbălată a celor bogăți. Ei vor fi duși în robie și în urma lor totul va ajunge paragină.

1. Vai vouă, celor fără de grijă din Sion și tihniți în muntele Samariei, vai vouă, boierilor celui dintâi popor la care vine neamul lui Israil să ceară sfat!

2. Indreptați-vă spre Calne și vedeți, duceți-vă de acolo la Hamatul-cel-Mare și pogoriți-vă, apoi, în Gatul Filisteei. Sunt ele, oare, mai bune decât împărățiile acestea, sau țara lor mai mare decât ținutul vostru?

3. Voi credeți că e departe ziua nenorocirii și totuși aduceți înspre voi stăpânirea silniciei.

4. Iată că ei stau tolăniți pe divanuri de fildeș și se răsfăță pe sofalele lor, și mânăncă miei din turmă și viței puși la îngrășat în iesle.

5. Zburdă în cântece de harfă și tot-mai ca David nascoceso instrumente muzicale;

6. Beau vin din amfore și din fruntea untdelemnului își fac mirezme de uns, dar nu le pasă deloc de prăbușirea casei lui Iosif!

7. Pentru aceasta să fie duși în robie în fruntea robilor și nechezatul armăsarilor din Efraim va conteni.

8. Juratu-s'a Domnul pe sine însuși, — rostește Domnul Dumnezeu Savaot. « Urgisesc trufia lui Iacob și urâsc palatele lui! Pentru aceea, voi da în mâna altuia cetatea dimpreună cu tot ceea ce este într'însa. »

9. Și se va întâmpla că, dacă vor rămânea zece oameni într'o singură casă, vor muri!

10. Și vor rămânea numai câțiva din cei din neamul lui, ca să scoată oasele din casă și dacă unul va întreba pe cel care este în cel mai din fund colț al casei;

«Mai este cu tine cineva?», celălalt îi va răspunde: «Nu!» Și cel dintâi îi va zice: «Tăcere!» Căci nu trebuie să fie pomenit Domnul.

11. Căci, iată, Domnul va porunci și va lovi casa cea mare cu paragină și casa cea mică cu crăpături.

12. Oare pot caii să alerge pe stâncă? Sau poți să ari cu boii fața mării? Ci voi prefăceți judecata în venin și rodul dreptății în pelin,

13. Voi vă veseliți pentru Lodebar și ziceți: «Oare n'am cucerit, prin puterea noastră, Carnaim?»

14. Ci să știți voi că eu voi ridica împotriva voastră, cei din casa lui Israil», — zice Domnul Dumnezeu Savaot, — «un popor care vă va asupri de la intrarea Hamatului, până la râul Araba.»

7.

Pedepse strașnice: prăpădul lăcustelor. Amația, preotul lui Ieroboam, vestește pe rege despre proorocia lui Amos.

1. Iată ce vedenie mi-a arătat Domnul Dumnezeu: Iată, el înfiripa un stol de lăcuste, la datul otavei, — otava care crește după cositul convenit regelui.

2. Și după ce au sfârșit de mâncat iarba de pe pământ, am zis: «Doamne Dumnezeule, fie-ți milă! Cum va putea îndura aceasta Iacob, când este atât de mic?»

3. Și s'a milostivit Domnul pentru aceste vorbe și a zis: «Nu se va mai întâmpla!»

4. Apoi Domnul Dumnezeu mi-a descoperit o altă vedenie. Iată că Domnul chema focul să facă judecată; el mistui adâncul cel mare și prăpădi și parte din pământ.

5. Atunci am zis: «Doamne Dumnezeule, oprește-te! Cum va îndura Iacob, când este atât de mic?»

6. Și s'a milostivit Domnul și acum, și a zis: «Nici aceasta nu se va întâmpla!»

7. Și iarăși mi-a arătat o vedenie: Și iată că Domnul stătea lângă un zid drept, de sus și până jos, iar în mâna lui avea o cumpănă cu plumb la vârf.

8. Și a zis Domnul către mine: «Ce vezi tu, Amos?» Și am zis: «O cum-

până de zidar!» Și mi-a răspuns Domnul: «Iată, eu voi pune cumpăna cea dreaptă în mijlocul poporului meu Israil și de aici încolo nu-l voi mai ierta.

9. Înălțimile lui Isaac vor fi nimicite și templele păgâne ale lui Israil vor fi dărâmate, iar împotriva casei lui Ieroboam mă voi scula cu sabia.»

10. Atunci a trimis Amația, preotul cel din Betel, către Ieroboam, regele lui Israil, vorbă: «Amos unelțește împotriva ta, chiar în casa lui Israil! Și locuitorii țării nu mai pot îndura cuvintele lui!

11. Căci iată ce grăiește Amos: «De sabie va muri Ieroboam și Israil va fi dus în robie, de pe pământul lui!»

12. Și a zis Amația lui Amos: «Proorocule, scoală și fugi în țara lui Iuda și acolo mănâncă pâine și acolo proorocește!

13. Dar în Betel să nu mai proorocești, căci este templul regelui și al stăpânirii!»

14. Și a răspuns Amos și a zis lui Amația: «Eu nu sunt prooroc și nici ucenic de prooroc, ci sunt cioban și cultivator de sicomore;

15. Și de la turmă m'a luat Domnul și mi-a zis: «Du-te și proorocește împotriva poporului meu Israil!»

16. Și acuma ascultă cuvântul Domnului, tu care zici: «Nu se cade să proorocești împotriva lui Israil și să nu propoveduești împotriva casei lui Isaac!»

17. Pentru aceasta așa grăiește Domnul: «Femeia ta va fi desfrânată în cetate și fiii și fiicele tale vor cădea în ascuțișul săbiei; pământul tău va fi măsurat cu funia, tu vei muri în pământ spurcat, iar Israil va fi dus în robie din țara lui!»

8.

Vedenia lui Amos: coșul cu roade coapte. Cumplita pedepșă a lui Dumnezeu pentru fărâdelegile poporului.

1. Și iată ce mi-a descoperit Domnul Dumnezeu! Se făcea un coș cu roade coapte.

2. Și mi-a zis: «Ce vezi tu, Amos?» Și eu am răspuns: «Un coș cu roade coapte.» Și a grăit Domnul către mine: «Venit-a sfârșitul poporului meu Israil, fiindcă nu-l voi mai ierta!»

3. Și în ziua aceea cântecele din palate se vor preface în urlete», — zice Domnul Dumnezeu. «Hoiturile fi-vor fără de număr; oriunde se vor arunca, fi-va tăcere!»

4. Ascultați acestea, voi care călcați în picioare pe cei sărmani și asuprați pe cei obijduți,

5. Zicând: «Când va trece luna nouă, ca să vindem grâul? Și Sâmbăta, ca să deschidem jitnița, să micșorăm efa, să mărim siclul și să punem în loc cântare străambe?»

6. Să cumpărăm pe preț de argint pe cei nevoiași și pe cei sărmani pentru o pereche de încălțăminte, să vindem codina de grâu?»

7. Juratu-s'a Domnul împotriva truției lui Iacob: «Niciodată nu voi uita faptele lor!»

8. Pentru aceasta, cu hotărâre pământul se va zbuçiuma și toți locuitorii vor fi cuprinși de jale! El se va umfla ca Nilul, în întregime; se va învolbura și va descrește, ca Nilul Egiptului!

9. «Iar în ziua aceea», — zice Domnul Dumnezeu, — «voi face să apună soarele în miezul zilei și voi întuneca pământul în ziua mare;

10. Preface-voi praznicele voastre în jelire și toate cântecele voastre în tânguire! Pe toate coapsele voi așterne sac și plușuve vor fi toate capetele! Voi înțeți jălania ca pentru cel unul născut, care a murit, și sfârșitul va fi o zi de desnădejde!

11. Iată vin zile», — zice Domnul Dumnezeu, — «în care voi trimite foamete în țară, nu foamete de pâine și nu sete de apă, ci de auzit cuvântul Domnului.

12. Și vor rătăci de la o mare până la cealaltă și de la miază-noapte la răsărit și vor cutreera căutând cuvântul Domnului, dar nu îl vor afla.

13. În vremea aceea, se vor usca de sete fecioarele cele frumoase, cu tinerii împreună.

14. Ei, care se jură pe păcatul Samariei și zic: Trăiască Dumnezeu! tău, Dane, și trăiască Dumnezeu! tău, Beerșebo — vor cădea și nu se vor mai scula!»

Israel nu va fi crușat. Altă vedenie: jertfelnicul dărâmat. Israel va fi dus în robie, dar nu va fi nimicit. Vremuri de fericire: cetățile vor fi rezidite și toți vor trăi în tihnă.

1. Văzut-am pe Domnul stând lângă altar și a zis: «Lovește capiteliurile columnelor ca să se cutremure pragurile și sfărâmă-le în capul tuturor! Iar pe cei ce vor scăpa, cu sabia îi voi ucide. Nici un fugar nu va scăpa cu fuga și nici unul din cei care ar scăpa nu-și va mântui viața!

2. Dacă se vor strecura în Șeol, de acolo mâna mea îi va apuca, și de se vor sui în cer, îi voi da jos de acolo;

3. Dacă se vor piti pe vârful Carmelului, și acolo îi voi căuta și îi voi apuca; de se vor dosi de dinaintea ochilor mei în fundul mării, da-voi poruncă șarpei să-i muște.

4. Și de se vor duce în robie înaintea vrăjmașilor lor, și acolo voi porunci săbiei să-i ucidă, căci voi ține ochii mei așintiți asupra lor spre nenorocire, nu spre fericire!»

5. Domnul Dumnezeu Savaot se atinge de pământ, și el se topește și toți locuitorii sunt cuprinși de jale; pământul întreg se umflă ca Nilul și scade ca fluviul Egiptului.

6. El e cel ce zidește în ceruri foșorul său și temeliiile bolților sale le-a pus pe pământ. El chiamă apele mării și le revarsă peste fața pământului. Domnul este numele său!

7. «Oare nu sunteți voi, feciori ai lui Israel, pentru mine, ca și Cușii?» — zice Domnul. «Oare n'am scos eu pe Israeliți din țara Egiptului, pe Filistenii din Caftor și pe Sirieni din Chir?»

8. Iată, ochii Domnului Dumnezeu privesc la regatul cel păcătos și eu îl voi nimici de pe fața pământului! Dar nu voi pierde cu totul casa lui Iacob», — zice Domnul.

9. «Căci, iată, voi da poruncă și vă voi vântura, printre toate neamurile, pe voi cei din neamul lui Israel, precum vânturi grâul la ciur, ca nici o pietricică să nu cadă pe pământ.

10. De sabia vor muri toți păcătoșii poporului meu, care zic: «Prăpădul nu se va apropia de noi și nenorocirea nu ne va lua pe neașteptate!»

11. In ziua aceea, voi ridica cortul cel căzut al lui David și voi drege spărturile lui și dărâmurile le voi ridica la loc, și-l voi zidi ca în vremile ce le-a început;

12. Ca astfel ei să cucerească rămășița Edomului și pe celelalte popoare peste care s'a chemat numele meu», — zice Domnul, cel ce îndeplinește acestea.

13. «Iată vin zile», — zice Domnul, —

«când cel ce ară va ajunge din urmă pe cel ce seceră și cel ce calcă strugurii pe cel ce samănă. Și munții vor picura must și toate dealurile se vor topi.

14. Și eu voi întoarce din robie pe cei din poporul meu Israil, care vor zidi cetățile cele dărâmate și le vor locui, sădi-vor vii și vor bea din vinul lor, vor întemeia grădini și din rodurile lor vor mânca.

15. Și-i voi răsădi în țara lor și nu vor mai fi smulși din țara pe care le-am dat-o în stăpânire», — zice Domnul Dumnezeuul tău.

PROFETUL OBADIA

Domnul pedepsește Edomul. Păgânii nimicesc Edomul din pricina dușmăniei împotriva lui Israil, fratele lui. Ziua Domnului pentru toți păgânii. Zi de pe leapă pentru Edom, zi de mântuire pentru Israil. Biruința lui Iuda: cuprinderea țărilor păgâne, nimicirea Edomului, lărgirea hotarelor, întoarcerea din robie și întemeierea unei împărății a Domnului.

1. Vedenia lui Obadia. Așa zice Domnul Dumnezeu despre Edom: — Auzit-am o veste de la Domnul și un sol a fost trimis către noroade: «Haidem, să ne sculăm cu război împotriva lui Edom!» —

2. «Iată că mic te voi face între popoare și foarte disprețuit!

3. Trufia inimii tale te va amăgi! Fiindcă tu ai sălaș în văgăunile stâncilor și așezare pe vârfuri, zici în inima ta: «Cine mă va doborîi jos?»

4. Chiar dacă îți vei așeza sălașul sus ca vulturul și ți-ai face cuibul tău printre stele, și de acolo te voi da jos», — zice Domnul.

5. «Oare furii nu te vor călca? Tâlhari, în vreme de noapte?... O, cum te vor pustii! Fura-vor îndeajuns! Sau când vor veni la tine culegătorii? — Puțini ciorchini de poamă-ți vor lăsa!

6. Cum vor scotoci pe Esau și aprig vor cerceta comorile sale ascunse!

7. Până la hotar te vor duce toți soții tăi; năvală vor da peste tine și te vor înfrânge cei ce se vor împrieteni cu tine. Tovarășii tăi îți vor întinde curse sub picioarele tale fără ca tu să bănuiești ceva!

8. «In ziua aceea», — zice Domnul, — «voi pierde pe înțelepții Edomului și iscusința din muntele Esau!

9. Cumpătul și-l vor pierde vitejii tăi, Temane, ca să fie măcelăriți cu toții cei din muntele lui Esau.

10. Din pricina silniciei împotriva fratelui tău Iacob, vei fi acoperit de rușine și vei fi nimic în veac și deapururi!

11. In ziua când tu stăteai de față, în ziua când păgânii au prins ostirea lui și cei streini pătrundeau pe porțile lui, iar asupra Ierusalimului aruncau sorții pieirii, și tu te-ai purtat ca unul din ei!

12. Dar nu ți se cuvenea ție să te bucuri de fratele tău în ziua nenorocirii lui! Și nici să te veselești de fiii lui Iuda, în ziua pieirii lor! Și nici să fii cu gura mare în ziua strămtorării!

13. Și iar nu se cădea să intri pe poarta poporului meu în ziua necazului lui, nici să te bucuri de nenorocirea lui în ziua de restrîște, și nici să întinzi mâna ta spre ostirea lui în ceasul prăbușirii!

14. Nu se cădea să stai la spărtura zidului să ucizi fugarii lui și nici să pui mâna pe cei ce scăpaseră în ziua de restrîște!

15. Dar ziua Domnului este aproape pentru toate popoarele. Precum ai făcut, așa ți se va face și ție, iar fapta ta fi-va răsplătită!

16. Și fiindcă și voi veți bea din vinul meu în muntele cel sfânt al meu, tot așa noroadele toate vor bea din vinul

meu; vor bea și vor sorbi și vor fi ca și cum niciodată n'ar fi fost!

17. Ci numai în muntele Sionului va fi mântuire și templu va fi. Și Iacob va stăpâni moșiile lor.

18. Și va fi neamul lui Iacob foc și neamul lui Iosif flacăra, iar neamul lui Esau va fi paie, pe care le va aprinde și le va mistui, și nici unul din neamul lui Esau nu va scăpa, fiindcă Domnul a grăit.

19. Și vor cuprinde muntele lui Esau în partea de la miază zi și țara Filistenilor

în partea câmposă, și vor lua în stăpânire podișurile muntoase ale lui Efraim și câmpiile Samariei și Galaadul și Veniaminul.

20. Și cei robiți care fac parte din această oștire vor lua în stăpânire Canaanul până la Sarepta, și cei robiți din Ierusalim, care sunt în Sardes, vor stăpâni cetățile cele de la miază-zi.

21. Și biruitorii se vor sui în muntele Sionului ca să judece muntele lui Esau. Iar împărăția a Domnului va fi!»

PROFETUL IONA

1.

Dumnezeu trimite pe Iona la Ninive, să propoveduiască, dar el fuje din fața lui Dumnezeu la Tarșiș. Iona aruncat de corăbieri în mare.

1. Și a fost cuvântul Domnului către Iona, fiul lui Amitai, și i-a zis:

2. «Scoală și te du în cetatea cea mare a Ninivei și propoveduește acolo, căci fărădelegile lor au ajuns până în fața mea!»

3. Și s'a sculat Iona să fugă la Tarșiș de dinaintea Domnului. Și s'a pogorît la Iafa, unde a găsit o corabie care mergea la Tarșiș și plătind prețul călătoriei s'a pogorît în ea, ca să meargă la Tarșiș, împreună cu toți cei de acolo, el fugind din fața Domnului.

4. Dar Domnul a pornit un vânt năprasnic pe mare și o furtună crâncenă s'a stârnit, așa încât corabia era gata să se sfârâme.

5. Atunci s'au spăimântat corăbierii și începură fiecare să strige către dumnezeul lui și aruncară în mare încercătura corăbiei, ca să se mai ușureze. Dar Iona se pogorise în fundul corăbiei și, culcându-se, adormise.

6. Atunci se apropie de el căpitanul corăbiei și-i zise: «Ce faci somnorosule? Scoală-te și strigă către dumnezeul tău, poate că el își va aduce aminte de noi, ca să nu pierim!»

7. Și au zis unul către altul: «Haidem să aruncăm sorți, ca să știm din pricina cui a dat peste noi nenorocirea

aceasta!» Și ei au aruncat sorți, și sorțul a căzut pe Iona.

8. Și l-au întrebat pe el: «Spune-ne nouă: din pricina cui a dat nenorocirea aceasta peste noi? Care este îndeluzirea ta, de unde și din ce țară vii și din ce popor ești?»

9. Atunci el le-a răspuns: «Sunt evreu și mă închin Domnului Dumnezeului cerului, cel ce a făcut marea și uscatul».

10. Iar toți oamenii s'au temut cu frică mare și i-au zis lui: «Pentru ce ai săvârșit una ca aceasta?» Căci știau că el e fugar din fața lui Dumnezeu, fiindcă apucase să le-o spună.

11. Atunci i-au zis lui: «Ce să-ți facem ca marea să ni se domolească?» Căci marea era din ce în ce mai vijelioasă.

12. Ci el a răspuns: «Luați-mă și mă aruncați în mare și ea se va potoli; căci știu bine că din pricina mea s'a pornit peste voi această vifoniță!»

13. Și marinarii se luptau să îndrepteze corabia înspre țărâm, dar nu biruiau, căci marea era furioasă împotriva lor.

14. Atunci au strigat către Domnul și au zis: «O, Doamne, nu ne lăsa să pierim din pricina acestui om și nu ne împovăra pe noi cu sânge nevinovat! Căci tu, Doamne, precum ai voit, ai făcut!»

15. Deci l-au luat pe Iona și l-au aruncat în mare și s'a potolit urgia ei.

16. Și oamenii s'au temut cu teamă mare de Domnul și adus-au jertfă lui Dumnezeu și juruînțe i-au făcut.

2.

Iona în pântecelul unui pește uriaș. Rugăciunea lui către Domnul. Peștele îl aruncă pe uscat.

1. Atunci Dumnezeu dădu poruncă unui pește mare să înghită pe Iona. Și a stat Iona în pântecelul peștelui trei zile și trei nopți.

2. Și s'a rugat Iona, din pântecelul peștelui, către Domnul Dumnezeu lui, și a zis:

3. « Strigat-am către Domnul întru străntorarea mea, și el mi-a răspuns; din pântecelul Școlului am strigat, și tu ai auzit glasul meu!

4. Tu m'ai aruncat în adânc, în inima mării, și puhoiul m'a înconjurat; toate valurile și talazurile tale au trecut peste mine.

5. Și gândeam: « Aruncat sunt de dinaintea ochilor tăi! Cum voi mai vedea încă o dată templul cel sfânt al tău?

6. Apele m'au covârșit, gata să mă înnece, adâncul m'a impresurat, iarba mării s'a încolăcit în jurul capului meu.

7. Mă pogorisem până la temeliiile munților, zăvoarele pământului mă închiseseră pe veci! Dar tu ai scos din stricăciune viața mea, Doamne Dumnezeu meu!

8. Când se sfârșea în mine duhul meu, de Domnul mi-am adus aminte, și la tine a ajuns rugăciunea mea, în templul tău cel sfânt!

9. Cei ce slujesc idolilor deșerți disprețuesc pronia ta;

10. Dar eu îți voi aduce ție jertfă de mulțămintă și toate făgăduințele mele le voi împlini, căci mântuirea vine de la Domnul! »

11. Atunci Domnul porunci peștelui, și peștele vărsă pe Iona pe uscat.

3.

Domnul îl trimite din nou să propoveduiască în Ninive și să vestească pierrea cetății. Ninivitenii se pocăiesc și Dumnezeu nu prăpădește cetatea.

1. Și a fost cuvântul Domnului către Iona de a doua oară și-i zise:

2. « Scoală și pornește către cetatea cea mare a Ninivei, și propoveduește acolo vestea pe care ți-am poruncit-o! »

3. Și s'a sculat Iona și a mers în Ninive după porunca Domnului. Și Ninive era cetate mare înaintea lui Dumnezeu, s'o străbați în trei zile de umblet.

4. Și Iona a pătruns în cetate cale de o zi și a început să propoveduiască și să zică: « Mai sunt patruzeci de zile, și Ninive va fi pierdută! »

5. Atunci Ninivitenii au crezut în Dumnezeu, au ținut post și s'au îmbrăcat în sac, de la cei mai mari și până la cei mai mici.

6. Și a ajuns vestea până la împăratul Ninivei. Acesta s'a sculat din jețul său, și-a lepădat veșmântul său cel scump, s'a acoperit cu sac și s'a culcat în cenușă.

7. Apoi, din partea împăratului și a dregătorilor săi, crainicii au strigat și au rostit: « Oamenii ca și dobitoacele, vitele mari ca și cele mici să nu mănânce nimic, să nu pască și nici apă să nu bea;

8. Iar oamenii să se îmbrace cu sac și către Dumnezeu să strige din toată puterea, și fiecare cu pocăință să se întoarcă din calea lui cea rea și mâinile lui să nu mai săvârșescă fapte silnice.

9. Cine știe! Poate că Domnul iarăși se va îndura și va opri în loc iușimea mâniei lui, ca să nu mai pierim! »

10. Și Dumnezeu a văzut faptele lor cele de pocăință, că s'au întors din căile lor cele rele, și Domnului i-a părut rău de prăpădul care zisese că-l va slobozi peste ei, și nu l-a mai slobozit.

4.

Profetul Iona. aprins de mânie, fiindcă Dumnezeu n'a prăpădit cetatea, s'a așezat la răsăritul cetății să vadă ce se va întâmpla cu ea. Dumnezeu îi dă prilej să se încredințeze că în urma pocăinței, el a cruțat cetatea.

1. Atunci Iona se scârbi grozav și se aprins de mânie.

2. Și se rugă de Domnul și zise: « O, Doamne, iată tocmai ceea ce cugetam eu, când eram în țara mea! Pentru aceasta eu am vrut să fug în Tarsis, căci știam că tu ești Dumnezeu îndurat și milostiv,

îndelung răbdător și mult milosârd și îți pare rău de fărâdelegi.

3. Și acum, Doamne, ia-mi sufletul meu, căci este mai bine să mor decât să trăiesc!»

4. Și a zis Domnul: «Este bine, din partea ta, să te întărăți așa?»

5. Atunci Iona a ieșit din cetate și s'a așezat la răsăritul ei, și și-a făcut o colibă și a stat sub ea la umbră, ca să vadă ce se va întâmpla cu cetatea.

6. Și Domnul Dumnezeu a gătit un vrej care s'a ridicat deasupra capului lui Iona, ca să-i țină umbră și să-i mai potolească mânia. Și s'a bucurat Iona cu bucurie mare pentru vrej.

7. Dar Dumnezeu, a doua zi, la revărsatul zorilor, a poruncit unui vierme să reteze vrejul, iar el s'a uscat.

8. Și la răsăritul soarelui a pornit

Dumnezeu un vânt arzător de la răsărit și soarele a dogorit capul lui Iona, încât el se prăpădea de căldură. Și și-a rugat moartea zicând: «Mai bine este să mor decât să trăiesc!»

9. Și a grăit Domnul către Iona: «Fost-a oare cu cale să te superi din pricina vrejului?» Și el a răspuns: «Cu cale a fost să mă supăr până la moarte!»

10. Și a zis Domnul: «Ție ți-a păsat de un vrej pentru care nu te-ai trudit și nici nu l-ai crescut, care s'a ivit într'o noapte și într'alta a pierit!

11. Dar mie cum nu era să-mi pese de cetatea cea mare a Ninivei, unde sunt mai bine de o sută douăzeci de mii de oameni, care nu știu nici care le este dreapta, nici care le este stânga, cum și atât de multe dobitoace?»

PROFETUL MIHEIA

1.

Dumnezeu iese la judecată. Nimicirea Samariei. Și Iuda va fi pedepsit.

1. Cuvântul Domnului, care a fost către Miheia Moraștitul, în zilele domniei lui Iotam, Ahaz și Iezechia, regii Iudei, arătându-i în vedenie cele ce se vor întâmpla cu Samaria și cu Ierusalimul.

2. Ascultați, voi neamuri toate. Ia aminte, pământule, cu toate câte le cuprinzi! Căci Domnul Dumnezeu va fi martor împotriva voastră, Domnul din templul cel sfânt al său!

3. Căci, iată, Domnul iese din locașul lui, se pogorâ și pășeste peste înălțimile pământului;

4. Munții se tolesc sub pașii săi și văile crapă, precum se topește ceara de fața focului, precum apele se prăbușesc de vale, pe povârniș.

5. Toate acestea din pricina fărâdelegii lui Iacob și a păcatului casei lui Iuda! Care este fărâdelegea lui Iacob? Oare nu care este Samaria? Și care sunt păcatele lui Iuda? Oare nu Ierusalimul?

6. «Pentru aceasta voi preface Samaria într'un câmp de mormane de piatră și într'o siliste pentru podgorii. Voi rostogoli de vale stâlpii ei și temelile ei le voi dezveli.

7. Toate chipurile ei cele cioplite vor fi sfărâmate, toată bogăția adunată din desfrânare va fi arsă în foc și toate întru-chipările ei idolești le voi pustii, căci din plată de desfrânată au fost adunate și în plată de desfrânată să se prefacă!»

8. Din această pricină trebuie să mă tânguesc și să mă jelesc, să umblu cu picioarele goale și dezbrăcat, să urlu ca șacalii și să scot țipete ca struții;

9. Căci prăpădul de la Domnul este fără de leac; ajuns-a până la Iuda, pătruns-a până la poarta norodului meu, până la Ierusalim.

10. În grădinile din Ghilo nu săltați de bucurie, în podgoriile din Bet-Ofra nu va tăvăliți în pulbere!

11. Vuetul cornului sună pentru voi, locuitorii din Șafir! Și din cetatea lor nu ies cei din Țaanan. Jălanie se aude în Bet-Haețel, căci veți fi lipsiți de sprijin.

12. Locuitorii cei din Marot cum să nădăjduiască ei că le va fi bine, de vreme

ce nenorocirea de la Domnul s'a pogorit la porțile Ierusalimului!

13. Înhamăți la car telegarii cei iuți, voi locuitori ai Lachișului! Tu ai fost începutul păcatului fiicei Sionului, căci în tine s'a aflat izvorul pentru fărâdelegile lui Israil.

14. Și ție, Moreșet-Gat îți vor fi dăruite darnii de despărțenie. Locuitorii Aczibului sunt ca un pârâu înșelător pentru regele lui Israil!

15. Oare veți mai avea voi cine să vă moștenească, locuitori ai Mareșei? Stinsu-s'a slava lui Israil!

16. Taie-ți costițele și rade-te de durea copiilor tăi dragi; fă-ți pleșuvia mare ca de vultur pleșuv, căci ei au fost duși în robie, departe de tine!

2.

Amenințarea celor bogăți și puternici, precum și celor ce se împotrivesc profesilor.

1. Vai de cei ce fac planuri silnice în așternuturile lor și nascocesc răutăți, ca să le îndeplinească dis de-diminează, după cum le stă în putere.

2. Ei poftesc țarini și le răpesc, ei poftesc case și pun mâna pe ele; ei calcă silnic drepturile stăpânului și ale casei lui, ale stăpânului și ale moștenirii lui.

3. Pentru aceasta așa zice Domnul: «Iată că eu pun la cale împotriva acestui neam un prăpăd, din care nu veți mai scoate grumajii voștri și nu veți mai umbla cu capul sus, căci va fi o vreme cumplită.

4. În vremea aceea rosti-vor împotriva voastră o satiră și cânta-vor un cântec de jale, cu aceste vorbe: «Precum a grăit Domnul, pieirea ne e întreagă! El dă în alte mâini clironomia noastră! El ia! De întors, nici vorbă! Și împarte între păgâni ogoarele străbune!»

5. Pentru aceea, nu veți mai avea pe nimeni care să arunce funia pentru sorțul său în obștia Domnului.

6. «Nu vă apucați de cuvântări! Cu cuvântări sau fără cuvântări, despre aceste lucruri, rușinea nu se va depărta!»

7. Casa lui Iacob zice: «Oare Dumnezeu a pierdut răbdarea? Și acestea

sunt chiar faptele sale?...» Cuvintele mele nu sunt ele, oare, cu îngăduință pentru cel ce umblă pe calea cea dreaptă?

8. Ci voi, dușmănind norodul meu, dați ajutor vrăjmașului lui. În fața lui Salmanasar, voi luați prăzi de război de la cei care merg cu nădejde în calea lor;

9. Voi dați afară pe femeile poporului meu din căminul lor iubit, iar pruncilor lor le luați pe veci slava mea!

10. Sculați-vă și plecați, căci aici nu este loc de odihnă! Din pricina pângăririi lui, avea-va parte de chinuri grozave.

11. Dacă ar veni cineva purtat de duhul minciunii și ar porni să vă grăiască nasraconii și ar zice: «Propovezii-voi fie despre vin și despre băutura îmbătătoare» acesta ar fi tocmai proocul acestui popor.

12. «Aduna-te-voi pe tine, Iacobe, în întregime, aduna-voi laolaltă ceea ce e mai rămas din Israil! Ii voi strânge ca pe niște oi, în mare primejdie, ca pe o turmă în dărdora unei izbeliști. Spăimântați, ei vor fugi departe de locul prăpădului!

13. Cel ce croiește cale este în fruntea lor; ei își croiesc cale și intră pe poartă și ies, iar regele merge înainte și Domnul în fruntea lor!»

3.

Amenințări împotriva celor ce calcă legea, jăcmănind pe cei sărmani. Nimicirea Ierusalimului.

1. Și iar am zis: «Ascultați acum, vovevozi ai lui Iacob și judecători a casei lui Israil: oare nu este datoria voastră să cunoașteți dreptatea,

2. Voi care urîți binele și iubiți răul, care jupuți pielea de pe oameni și carnea de pe oasele lor?»

3. Și după ce vor sfâșia carnea obișduiților poporului meu și-i vor jupui de piele și le vor sfărâma oasele și le vor face bucățele, ca pe carnea din oaie și ca pe bucata din căldare,

4. Atunci voi striga către Domnul, dar el nu-i va asculta, ci își va ascunde fața de către ei, din pricina răutății faptelor săvârșite.

5. Iată ce zice Domnul împotriva proorocilor care rătăcesc pe norodul Domnului, care atâț cât au în ce să-și înfișă dinții strigă: «Pace!», iar împotriva celor care nu le aruncă nimic în gură propoveduesc război:

6. «Pentru aceasta să aveți parte de noapte în loc de vedenie și de beznă în loc de proorocire! Soarele să apună peste prooroci și ziua să se prefacă în întuneric,

7. De rușine să rămână văzătorii și prevestitorii să fie de ocară și toți să-și acopere barba, căci ei nu vor avea răspuns de la Domnul!»

8. Ci eu sunt plin de putere, prin Duhul lui Dumnezeu, plin de judecată și de bărbăție, ca să vădesc necredința lui Iacob și păcatul lui Israil.

9. Ascultați acestea, voi, voievozi ai casei lui Iacob, judecători ai casei lui Israil, voi care urîți ce este drept și strâmbați judecata dreaptă;

10. Care zidiți Sionul cu vărsări de sânge și Ierusalimul cu silnicii!

11. Căpeteniile lor fac judecată luând plocoane, preoții dau hotăriri celor împicinați pentru plată și profeții profetesc pe parale și se razimă pe Domnul și rostesc: «Domnul este în mijlocul nostru și nici un necaz nu va da peste noi!»

12. Deci, din pricina voastră, așa rostește Domnul: «Sionul va fi arat cu plugul ca o țarină și Ierusalimul va fi prefăcut într'o mare grămadă de dărâ-mături și muntele templului va ajunge o culme acoperită cu pădure!»

4.

Impărăția lui Mesia.

1. Iar în zilele cele de apoi muntele templului Domnului va fi mai înalt decât toate vârfurile munților și piscul lui se va ridica deasupra culmilor și câte el vor curge popoarele;

2. Și neamuri multe vor porni spre el zicând: «Veniți să ne suim în muntele Domnului, în templul Dumnezeului lui Iacob, ca el să ne învețe căile sale, și să mergem pe cărările sale, căci din Sion va ieși legea și cuvântul Domnului din Ierusalim!»

3. Atunci el va judeca multe popoare și va împărți dreptate la neamuri puternice, până în zări depărtate. Ele vor prefăce săbiile lor în fiare de plug și lăncile lor în cosoare; nici un neam nu va mai ridica sabia împotriva altuia și nu se vor mai deprinde cu pravila războiului;

4. Ci fiecare va sta tihnit sub vița sa și sub smochinul său și nimeni nu va mai răspândi groaza, căci gura Domnului Savaot a făgăduit aceasta.

5. Ci toate popoarele vor umbla, fiecare în numele Dumnezeului său, iar noi vom umbla în numele Domnului Dumnezeului nostru, de acum și până în veac!

6. «In ziua aceea», — zice Domnul, — «voi aduna laolaltă pe cei care șchioapătă și voi strânge pe cei risipiți și pe cei pe care i-am pedepsit rău;

7. Și din cei șchiopi voi face o rămășiță și din cei osteniți un neam puternic, și Domnul va împărăți peste ei, în numele Sionului, de acum și până în veac!»

8. Iar la tine, turnul de pază al turmei și castelul de strajă al fiicei Sionului, la tine se va întoarce stăpânirea cea de odinioară, împărăția casei lui Israil!

9. Și acum, pentru ce strigi din răsuferință? Oare îți lipsește rege și sfătuitorul tău a pierit, de te-au cuprins durerile ca pe o femeie care naște?

10. Indură dureri de facere și zvârcolește-te ca o femeie în chinuri, fiică a Sionului, căci vei ieși din cetate și te vei sălășlui în câmp și vei merge până în Babilon. Ci acolo vei fi mântuită și acolo te va răscumpăra Domnul din mâna vrăjmașilor tăi.

11. Acum s'au adunat împotriva ta neamuri multe care zic: «Goală să rămâie, ca ochii noștri să se desfăteze privind Sionul!»

12. Dar ele n'au cunoscut gândurile Domnului și n'au priceput sfatul său, că el le adunase ca snopii pe arie.

13. Scoală-te și treeră-i, fiică a Sionului! Căci voi face cornul tău de fier și de aramă copitele tale ca să zdrobești popoare multe și prada luată de la ele s'o afierosești Domnului și comorile lor Stăpânului lumii.

14. Și acum, închide-te cu zid, Bet-Gader, căci ele ne-au impresurat. Ele

lovesc cu toiagul peste fălci pe toate semințiile lui Israil!

5.

Nașterea lui Mesia. Curățirea fărăi de idoli.

1. Și tu, Betleeme Efrata, deși ești cel mai mic dintre neamurile lui Iuda, însă din tine va ieși stăpânitor peste Israil, a cărui obârșie este dintru început, din veșnicie.

2. Pentru aceea, Domnul îi va lăsa până când născătoarea va naște. Și atunci ceilalți frați ai săi se vor întoarce la fiii lui Israil.

3. El va fi tare și va paște poporul cu puterea Domnului, cu măreția numelui Domnului Dumnezeuului său; și toți vor fi fără de grijă, căci faima lui se va întinde până la marginile pământului.

4. Și el va fi mântuirea noastră. Când Asiria va năvăli în țara noastră și va călca în palatele noastre, noi vom ridica împotriva-i șapte păstori, ba chiar opt voevozi,

5. Și ei vor pustii țara Asiriei cu sabia și ținutul lui Nimrod cu paloșul gol. Astfel el ne va scăpa de Asirieni, când ei vor năvăli în țara noastră și când vor călca ținutul nostru.

6. Iar rămășița lui Iacob va fi în mijlocul multimei popoarelor, ca roua de la Domnul și ca bura de ploaie, pe iarbă, care nu se bizue pe nimeni și nu așteaptă ajutor de la fiii oamenilor.

8. Și rămășița lui Iacob va fi între neamuri, între popoarele cele multe, ca un leu între fiarele pădurii și ca un pui de leu printre turmele de oi, care trece și calcă în picioare și sfășie prada, fără ca nimeni să poată să i-o zmulgă. Mâna ta să se ridice împotriva dușmanilor tăi și toți protivnicii tăi să fie nimiciți!

9. «Și în ziua aceea», — zice Domnul — «voi da pieirii caii tăi din cuprinsul tău și toate carele de război le voi prăpădi.

10. Și voi dărâma cetățile din țara ta și toate întăriturile tale le voi trânti la pământ.

11. Și voi nimici din mâna ta pe vrăjitori și nu vei mai avea ghicitori;

12. Voi stârpi idolii tăi și stâlpii idolești din țara ta, ca să nu te mai închini la lucrul mâinilor tale;

13. Voi zmulge Așerele din cuprinsul tău și voi tăia copacii tăi, afierosiți idolilor.

14. Iar întru iuțimea mâniei mele, mă voi răzbuna împotriva neamurilor care nu vor vrea să mă asculte!»

6.

Dumnezeu judecă poporul.

1. Ascultați deci cuvântul pe care îl grăiește Domnul: «Scoală-te și te judecă, de față cu munții, și culmile să audă glasul tău!»

2. Ascultați, voi munților, pricina Domnului și voi, neclintite temelii ale pământului, luați aminte. Căci Domnul este în pricină cu poporul său și pornește proces cu Israil.

3. «Poporul meu, ce ți-am făcut și cu ce ți-am fost povară? Răspunde-mi!

4. Eu sunt cel ce te-am scos din țara Egiptului și din casa robiei te-am răscumpărat, și am trimis înaintea ta pe Moise, pe Aaron și pe Maria!

5. Norodul meu! Adă-ți aminte ce-și pusese în gând Balac, regele Moabului, și ce i-a răspuns Bileam, feciorul lui Beor, și întâmplările dintre Șitim și Ghilgal, ca să cunoști milostivirile lui Dumnezeu!»

6. «Cu ce să mă înfățisez înaintea Domnului și cum să mă plec înaintea Dumnezeului Celui Prea Înalt? Cu arderi de tot, cu viței de un an?...

7. Dar are Domnul vre-o plăcere pentru miile de berbeci și pentru zecile de mii de pâraie de untdelemn? Ori să dau pe cel întâi născut al meu, pentru fărâdelegea mea, și rodul pântecelui meu, ca ispașă pentru păcatul vieții mele?»

8. Ți s'a arătat, omule, ceea ce este binele și ceea ce Dumnezeu cere de la tine: să fii drept, să iubești milostivirea și cu smerenie să umbli înaintea Domnului Dumnezeului tău!

9. Auzi! Domnul strigă către cetate — și înțelept este omul care se teme

de numele tău: «Ascultați, voi semînții și tu obște a cetății:

10. Indura-voi eu oare casa celui fără de lege, comorile celui nelegiuit și blestemata că mică?

11. Oare voi ierta pe cel cu cumpene nedrepte și cu greutatea strâmbe în sac?

12. Bogătanii cetății sunt plini de silnicie și locuitorii grăiesc cuvinte mincinoase și limba din gură li-e vicleană.

13. De aceea te voi bate până la sânge și te voi pustii din pricina păcatelor tale:

14. Vei mânca, dar nu te vei sătura și foamea te va roade; vei pune la parte, dar nu vei putea să scapi nimic din mâna vrăjmașului, și ceea ce vei scăpa, eu voi trece prin ascuțișul săbiei.

15. Să sameni, dar să nu seceri; să calci în teasc măsline, dar să nu te ungi cu untdelemn; să faci must, dar să nu bei vin.

16. Căci tu te-ai luat după pildele lui Omri și după tot dezmățul casei lui Ahab și te-ai călăuzit de datinile lui; pentru aceea voi face din tine paragină și pe locuitorii tăi de batjocură, ca să purtați ocară popoarelor!»

7.

Fărădelegea a ajuns la culme. Nădejdea celor drepti. Nădejdea în milostivirea lui Dumnezeu, care duce la mântuire.

1. Vai mie! Căci am ajuns ca după culesul poamelor de vară, ca după culesul viilor! Nu mai este nici un strugure de mâncare, nici o smochină timpurie care să placă sufletului meu!

2. Cuvioșii au pierit din țară; nu mai e nici un om drept printre oameni; toți pândesc să verse sânge, și unii altora își întind curse;

3. Măinile lor se pricep să făptuiască răul: căpetenia cere daruri, judecătorul judecă strâmb și cel mare vorbește după pofta lui.

4. Cel mai bun dintre ei este ca un măracine, cel mai cinstit dintre ei e mai rău ca un gard de spini. Dar ziua vestită de văzătorii tăi, ziua răsplătirii tale, e gata să sosească. Atunci ei vor fi în mare turburare.

5. Nu vă bizuiți pe prieteni și în cel de aproape nu vă puneți nădejdea și de ceea care se odihnește la pieptul tău pune strajă guri tale!

6. Căci feciorul disprețuește pe tatăl său și fiica se scoală împotriva mamei sale, nora împotriva soacrei; și dușmanii fiecărui om sunt casnicii lui.

7. Ci eu numai spre Domnul voi aținti ochii mei, în Domnul Dumnezeu meu îmi voi pune nădejdea și Dumnezeu meu mă va asculta.

8. Nu te bucura de mine, vrăjmașă mea, căci dacă am căzut, mă scol, iar când stau în întuneric, Domnul este lumina mea.

9. Răbda-voi mânia Domnului, căci am păcătuit împotriva lui, până când el va judeca pricina mea și îmi va face dreptate; atunci mă va scoate la lumină și voi privi fapta dreptății sale.

10. Și va vedea-o și vrăjmașă mea, și se va rușina foarte, ea care-mi spunea: «Unde este Domnul Dumnezeu tău?» Ochii mei se vor uita la ea, când va fi călcată în picioare ca tina de pe ulițe.

11. Veni-va ziua când zidurile tale vor fi zidite iarăși și hotarele tale vor fi mutate departe.

12. În ziua aceea, va veni lumea la tine din Asiria și până în Egipt, de la Tir până la Eufrat, de la Mare și până la Mare și de la munte până la munte.

13. Dar țara păgânilor va fi o pustietate, din vina locuitorilor ei, din pricina roadelor faptelor lor.

14. Paște poporul cu toiagul tău, turma moștenirii tale, cea care sălășluște singură, așezată în mijlocul Carmelului! Să pască în Basan și în Galaad, ca în zilele cele de altădată!

15. «Ca în ziua când ai ieșit din țara Egiptului, arată-ne lucruri minunate!

16. Neamurile fi-vor martore și se vor rușina, cu toată puterea lor; pune-voi mâna la gură, iar urechile lor vor fi cuprinse de surzenie.

17. Vor linge pulbere ca șerpui, și ca târâtoarele pământului ieși-vor tremurând din întăriturile lor și vor veni la Domnul Dumnezeu nostru, înfricoșându-se de tine foarte.»

18. Cine este Dumnezeu ca tine, care

ierți fărădelegea și treci cu vederea păcatele poporului tău care a mai rămas? Mânia sa nu țiine pururea, fiindcă iubește îndurarea.

19. Și iarăși te vei milostivi spre noi și fărădelegile noastre le vei curăți!

Arunca-vei întru adâncul mării toate păcatele noastre.

20. Credincios vei rămânea făgăduinței date lui Iacob și milosârd către Avraam, precum ai jurat strămoșilor noștri, în vremurile cele de altădată.

PROFETUL NAUM

1.

Dumnezeu judecă cetatea Ninive. El pornește împotriva ei și o nimicește și mântuiește pe poporul său.

1. Proorocie despre Ninive. Cartea vedeniei lui Naum cel din Elcoș.

2. Dumnezeu răvniitor și izbânditor este Domnul; răzbunător este Domnul și stăpân pe mânie. Domnul își răzbună pe vrăjmașii săi și împotriva dușmanilor stă neînduplecat.

3. Domnul este îndelung răbdător și atotputernic și nepedepsit nimic nu lasă. În viitor și în furtună, Domnul își croiește cale, iar nouri sunt pulberea de sub picioarele lui.

4. El ceartă marea și o deșartă și toate râurile cele mari le seacă; Basanul și Carmelul se ofilesc și floarea Libanului se vestejește.

5. Munții se cutremură din pricina lui și colinele se fac una cu pământul; pământul se zbugiumă în fața lui, lumea și toți cei ce locuiesc într'însa.

6. Împotriva urgiei lui cine stă și cine poate să stăvilească arșița mâniei lui? Văpaia urgiei lui se varsă ca focul și stâncile se prăvălesc în fața lui!

7. Bun este Domnul: adăpost tare, în zi de strâmtorare, și știe bine pe cei ce nădăjduiesc într'însul.

8. Ci prin năvalnic puhoi de apă va nimici locul ei și pe vrăjmașii săi îi va urmări în întuneric.

9. Ce puneți la cale împotriva Domnului? Prăpăd va aduce Domnul, fiindcă urgia lui nu vine de două ori.

10. Și de ar fi încălciți între ei ca mărăcinii și plini de băutură, totuși mistuiți vor fi de istov ca paie uscate.

11. Din tine a ieșit cel ce urzește viclene planuri împotriva Domnului și cel ce sfătuește fapte ticăloase.

12. Așa grăiește Domnul: « Vor fi pierduți și scerați, oricât ar fi de viteji și de mulți!

13. Și dacă te-am smerit până acum, nu te voi mai smeri, ci voi sfărâma jugul de pe grumazul tău și voi rupe lanțurile tale. »

14. Dar împotriva ta, Ninive, iată ce poruncește Domnul: « Numele tău nu va mai vlăstări; din casa dumnezeilor tăi sfărâma-voi chipurile cioplite și turnate și-ți voi pregăti mormântul tău, căci de prea puțin preț ai fost! »

2.

Năvălirea dușmanilor. Cetatea nu poate fi apărată. Dușmanii pătrund înlăuntru. Jaful.

1. Iată, pe munți, picioarele celui ce binevestește, ale celui ce crăiniceste pacea! Prăznuește, Iudo, sărbătorile tale, pline de făgăduințele tale, căci dușmanul cel înverșunat nu va mai trece pe la tine, el a fost cu totul înfrânt.

2. Un dușman nimicitor a pornit împotriva ta, Ninive; păzește întări-turile, străjuiește calea, încinge-ți coapsele, fii bărbătoasă foarte!

3. Căci Domnul a sădit din nou via lui Iacob — slava lui Israil — pe care furii au prădat-o și i-au ciumpăvit vițele.

4. Scutul războinicilor săi este vopsit cu roșu; oștenii sunt înveșmântați în porfiră; în focul armelor de oțel carele de război se ivesc. În ziua de năvală, călăreții pornesc ca un vârtej, peste câmpie.

5. Carele de luptă duruesc și se avântă în câmp deschis. Infățișarea lor: flăcări de foc, fulgere care scapără.

6. Căpeteniile ei îi aduc aminte... și se poticnesc în mersul lor... Dau zor înspre ziduri și pregătesc apărători.

7. Stăvilarele fluviilor se deschid și curtea împărătească de spaimă e cuprinsă!

8. S'a sfârșit. Ea este prinsă și luată roabă! Slujnicele ei scot suspine — guruit de porumbei — și se bat în piept.

9. Și Ninive este ca un iaz de apă din vremi străvechi!... Și locuitorii ei fug din ea!... «Stați, opriți-vă!» Dar nimeni nu se întoarce.

10. «Prădați aurul, jăfuiți argintul!», căci fără sfârșit sunt bogățiile ei: averi, scumpeturi fel de fel.

11. Ea este pustiiată, jăfuită și pradată!.. Inimi frânte, genunchi care tremură, coapse care dărdăe de groază. și fețele tuturor sunt îngălbenite de spaimă.

12. Unde este sălașul leilor? Unde este vizuina de puilor de leu, unde se învârtteau leul, leoaica și puilul de leu, și nimeni nu îndrăzne să-i turbure?

13. Leul care sfâșia prada pentru puii lui și o sugruma pentru leoaicele lui și își umplea de vânat și de pradă vizuinele și culcușurile lui?

14. «Iată că sunt împotriva ta», — zice Domnul Savaot, — «și voi arde în foc carele tale și puii tăi de leu sabia îi va ia străpunge; stârpi-voi din țară prădăciunile tale și glasul crainicilor tăi nu se va mai auzi!»

3.

Fărădelegile Ninivei. Ea va fi nimicită cu desăvârșire, întocmai ca și cetatea No-Amon, capitala Egiptului.

1. Vai de cetatea cea vărsătoare de sânge, plină de minciună și de silnicie, și ale cărei prădăciuni nu se mai curmă!

2. Pocnet de bici, duruit cutremurător de roate, cai care fug viforoși, care de război ce zdruncină pământul!

3. Călăreți care s'avântă, săbii care fulgeră, sulite care scapără, mulțime de răniți, grămezi de leșuri, stârvuri nenu-

mărate, hoituri care stau grămadă în cale!...

4. Numai din pricina multelor desfrânări ale curtezaniei, frumoasă la chip și meșteră în fermecătorii, care prinde în cursă noroadale cu desfrânările ei și neamurile cu vrăjile ei!

5. «Iată că sunt împotriva ta!» zice Domnul. «Ridica-voi poalele tale până peste fața ta, ca să arăt neamurilor goliciunea ta și împăraților ocara ta!

6. Arunca-voi asupra ta cu spurcăciuni, și te voi face de ocară și pildă te voi da!

7. Și oricine te va vedea va întoarce capul de la tine, zicând: «S'a prăbușit Ninive! Cine o va jeli și de unde îi voi căuta mângăietori?»

8. Oare tu ești mai bine întărită decât No-Amon, cea așezată pe țărmurile Nilului și inconjurată de apă, a cărei întăritură era noianul undelor și ale cărei ziduri erau numai apa?

9. Etiopia era puterea ei, împreună cu Egiptenii cei fără de număr. Put și Libienii erau soții ei de luptă!

10. Dar și ea a fost surghiunită și dusă în robie! Și, tot așa pruncii ei fost-au striviți la răspântiile tuturor ulițelor; asupra boierilor ei au aruncat sorți și toți frunțașii ei ferecați au fost în lanțuri.

11. Așijderea și tu te vei îmbăta de sicăra mâniei mele și fără vlagă vei ajunge; tot așa vei cere și tu ajutor de la dușmanii tăi.

12. Toate întăriturile tale sunt smochini cu roade părguite: dacă le scutură cineva pârğa, cade în gura celui ce vrea să o mănânce,

13. Iată, norodul cel războinic ajuns-a norod de femei, înlăuntrul tău! Porțile țării tale se vor deschide în fața vrăjmașilor tăi și focul va mistui zăvoarele tale!

14. Adu-ți apă pentru vremi de împresurare, drege-ți întăriturile, frământă lutul, calcă pământul cel clisos și fă cărămidă tare!

15. Cu toate acestea te va mistui focul și sabia te va stârpi și te va pustii cum pustiesc lăcustele, chiar dacă ai fi fără număr ca lăcustele și noian ca stolurile lor.

16. Inmulțitu-ți-ai neguțătorii tăi mai mult decât stelele de pe cer. Ei sunt întocmai ca lăcustele care întind aripile și zboară!

17. Căpeteniile tale sunt ca lăcustele, fără număr, iar dregătorii tăi ca stolurile de lăcuste, care se așează pe ziduri, în vreme friguroasă, iar după ce răsare soarele, zboară și nu se mai cunoaște locul unde au fost.

18. Păstorii tăi dorm, împărate al Asiriei! Principii tăi stau culcați; norodul tău s'a împrăștiat în munți și nu este cine să-l adune!

19. Prăbușirea ta este fără leac, și năprasnic prăpădul tău! Toți câți vor auzi această veste despre tine vor bate din palme, căci peste cine nu s'a abătut, neconținut, urgia ta?

PROFETUL AVACUM

1.

Năvala Caldeilor. Profetul cere îndurarea lui Dumnezeu pentru primejdia care amenință pe poporul său: cel fără de lege înghite pe cel drept.

1. Vedenia pe care a văzut-o proorocul Avacum.

2. Până când, Doamne, voi striga, fără ca să mă auzi și voi înălța glasul meu spre tine, din pricina silniciei, fără ca tu să măntuiești?

3. Pentru ce mă lași să privesc fără-delegea, iar tu rabzi să vezi chinul? Înaintea mea stau prăpăd și silnicie; pornește cearta, izbucnește gâlceava.

4. Pentru aceasta, legea nu are nici o putere și dreptatea nu se arată niciodată; cel nelegiuit biruiește pe cel drept, iară judecata iese strâmbă.

5. Aruncați privirea peste noroade, fiți cu băgare de seamă și spăimântați-vă, căci în zilele voastre se îndeplinește un lucru, pe care nu l-ați crede, dacă l-ar povesti cineva!

6. Iată eu voi porni pe Caldei, neam amarnic și vijelios, care cutreeră pământul în lung și în lat, ca să cucerască așezări ce nu sunt ale lui.

7. El este năprasnic și înfricoșat. El nu are altă pravilă decât trufia lui.

8. Mai iuți decât leoparzii sunt caii lui și decât lupii de seară mai sprinteni. Călăreții lui s'avântă, vin de departe și zboară ca vulturul zorit să înfașce prada.

9. Întreg acest neam e pus pe silnicie, spaima merge înaintea lui și robii îi adună laolaltă ca nisipul.

10. El își bate joc de împărați, își râde de voievozi și-și face de glumă cu toate cetățile, căci ridică în jurul lor valuri de pământ, și le cuprinde.

11. Pe urmă își schimbă mersul, ca și furtuna, și trece mai departe, și-și face din puterea lui Dumnezeuul lui!

12. Nu ești tu oare, din străvechime, Domnul Dumnezeuul meu, Sfântul meu, care în veci nu moare? Tu, Doamne, spre judecată ai rânduit acest popor, și sol al pedepselor tale tu l-ai hotărât!

13. Ochii tăi sunt prea curați ca să privească fărădelegea și tu nu poți să te uiți la silnicie. Atunci, de ce te înduri să vezi pe tâlhari și stai tăcut, când cel fără de lege înghite pe cel mai drept decât el?

14. Socotești tu pe oameni ca pe peștii mării și ca târtoarele care n'au stăpân?

15. El îi scoate pe toți cu undița, îi prinde în mreaja sa și îi adună pe toți în năvodul său. Pentru aceasta se bucură și se veselește.

16. Drept aceea, el aduce jertfă mrejei sale și jertfă de tămâie năvodului său, căci cu ajutorul lor partea lui este grasă și demâncarea lui sățioasă.

17. Și atunci, iar și iar, să-și deșerte mreaja și fără cruțare să măcelărească popoarele?

2.

Dreptul din credință va fi viu.

1. Voi sta de strajă și mă voi așeza în turnul cel de veghe, ca să prive-

ghez și să văd ce-mi va grăi mie Domnul și ce-mi va răspunde la tânguirea mea.

2. Și Domnul mi-a răspuns și mi-a zis: «Scrie descoperirea și o sapă cu slove pe table, ca să se poată citi ușor;

3. Căci împlinirea descoperirii se va face la vremea hotărâtă, zorește să ajungă la țintă, și nu este mincinoasă. Dacă este zăbavnică, așteaptă-o, căci se va împlini negreșit și fără să zăbovească.

4. Dar ia seama! Nelegiuitul este trufaș și în sufletul lui nu este drept, iară dreptul din credință va fi viu!

5. Vai! Cât va fi lovit cel fără de lege! Omul cel trufaș nu va dăinui, el care își deschide gura ca Șeolul și nu se satură ca moartea și care cotropește toate neamurile și adună toate noroadele!

6. Ci toate aceste popoare vor rosti împotriva lui pilde, fabule și cuvinte cu tâlc! Și vor zice: «Vai de cel ce-și sporește averea cu ceea ce nu este al lui — până când? — și se împovărează cu zălogurile luate!

7. Oare nu se vor scula fără de veste datornicii tăi și nu se vor trezi călăii tăi? Și tu vei ajunge prada lor!

8. Și fiindcă tu ai prădat popoare multe, și celelalte neamuri te vor prăda pe tine, din pricina omorurilor și a silnicilor săvârșite împotriva țării, împotriva cetății și împotriva locuitorilor lor.

9. Vai de cei ce strâng în casa lor câștiguri nedrepte și comori de silnicie și își așează cuibul pe înălțime, ca să scape din ghiara nenorocirii!

10. Tu ai plănuit rușinea casei tale când ai nimicit atâtea popoare. De aceea vei ispăși cu viața ta!

11. Căci împotriva ta va striga piatra din zid și grinda din costoroabelor casei fi va răspunde.

12. Vai de cel ce zidește cetatea într-o vărsări de sânge și o întemeiază pe fărădelegi!

13. Cu adevărat, iată o rânduială de la Domnul Savaot: «Popoarele se trudesec pentru foc și neamurile se străduiesc pentru nimica toată!»

14. Căci pământul plin va fi de cunoștința slavei Domnului, multă ca apele care acopăr fundul mării.

15. Vai de cel ce adapă pe prietenul său, din cupa mâniei lui, până îl îmbată, ca să vadă goliciunea lui!

16. Tu te-ai săturat de ocară în loc de slavă; bea și tu și te amețește! Cupa dreptei Domnului va ajunge la tine și rușinea va acoperi slava ta.

17. Căci asupra ta cădea-vor brăcuirea Libanului și spaima fiarelor vânată din pricina sângelui pe care l-ai vărsat și a silnicilor făcute țărilor și cetăților și tuturor locuitorilor din ele.

18. La ce slujește un chip cioplit, ca să-l cioplească meșterul? Sau un chip turnat, adică un idol mincinos? Cum poate cel ce l-a făcut să-și pună nădejdea într'insul, turnând astfel de chipuri mute?

19. Vai de cel care zice lemnului: «Deșteaptă-te!» și pietrei mute: «Fii trează!» Pot asemenea idoli să ne dea învățături? Dar ia seama! Poleit cu aur și cu argint, idolul nu are întru el nici o suflare de viață,

20. Pe când Domnul sălășluiește în templul său cel sfânt! Tăcere, în fața lui, pământul întreg!

3.

Rugăciunea profetului Avacum.

1. Rugăciunea proorocului Avacum, cântată din harfă.

2. Doamne, auzit-am de vestirea ta și m'am temut de punerile tale la cale, Dumnezeu! În cursul anilor, dă-le lor ființă, în trecerea vremii, tu dă-le pe față! Și întru mânia ta, adă-ți aminte că ești și milostiv!

3. Dumnezeu vine din Teman și Cel Sfânt din muntele Paran! Sela. — Strălucirea lui înveșmântează cerul și tot pământul plin este de slava lui!

4. Zbucnire de lumină ca la răsărit de soare, raze se revarsă în jurul lui; acolo stă ascunsă a lui putere!

5. Ciuma pășeste înainte-i, iar prăpădul vine după el!

6. Se oprește!... Zgudue pământul!.., Privește!... Și aruncă spaima printre neamuri!... Munții cei din veac trosnesc, colinele străvechi se smereac și pier sub pașii veșniciei sale.

7. Din pricina fărâdelegii lor, tu ai îngrozit sălaşurile lui Cuşan, şi corturile Madianului prinse au fost de freamăt.

8. Oare împotriva fluviilor aprinsu-şi-a Domnul vipia sa? Ori asupra marilor râuri mânia sa? Ori împotriva mării urgia ta, când porcezi pe caii tăi şi te sui în carele tale de biruinţă?

9. Arcul tău se încordează! Săgeţile tale sunt jurămintele pe care le-ai rostit. Sela.—Tu spinteci pământul cu şuvoaiele tale!

10. Văzutu-te-au munţii şi s'au cutremurat; puhoai de apă au trecut. Adâncul sloboadă tunetul său şi braţele sale de valuri în sus le izbeşte.

11. Soarele şi luna opritu-s'au în sălaşul lor, din pricina luminii săgeţilor tale în zbor, din pricina strălucirii lăncii tale fulgerătoare.

12. În mânia ta, tu calci pământul în picioare, întru urgia ta, tu treeri no- roadele!

13. Ieşit-ai ca să dezrobeşti pe poporul tău, ca să mântueşti pe Unsul tău. Doborât-ai acoperişul casei celui fără de lege şi temelile le-ai dezvelit până jos, la piatră. Sela.

14. Străpuns-ai cu săgeţile tale capul lui Faraon şi al celor care se năpusteau asupra mea să mă sfarme, strigând în veselia lor ca unii porniţi să sfâşie în colţ tainic pe cel obijduit.

15. Cu caii tăi tu cutreeri marea, noia- nul întinselor ape!

16. Auzit-am şi lăuntru meu s'a zbu- ciumat; la glasul tău, tremurat-au bu- zele mele; toropeala a cuprins oasele mele şi picioarele mele au şovăit. Totuşi liniştit voi aştepta vremea prăpădului, care va veni peste norodul împilă- tor.

17. Smochinul să nu mai înmugurească şi via rod să nu mai dea; înşelătoare să fie rodirea măslinului, şi ogoarele să rămână sterpe! Turme să nu mai fie în ţarcuri şi vite în staule niciodată!...

18. Ci eu voi tresălta întru Domnul, bucura-mă-voi de Dumnezeuul mântuirii mele:

19. Domnul, stăpânul meu, vârtutea mea, cel ce sprinteneşte picioarele mele ca ale cerbilor şi pe culmi înalte îmi dă putere să calc!—Starostelui cântăreţilor, cu cântare din harfe!

PROFETUL SOFONIE

1.

Ziua Domnului: judecata lui înfricoşată.

1. Cuvântul Domnului care a fost către Sofonie, fiul lui Cuşi, fiul lui Ghe- dalia, fiul lui Amaria, fiul lui Iezechia, în vremea domniei lui Iosia, fiul lui Amon, regele Iudei.

2. «Voi prăpădi tot de pe faţa pământului», — zice Domnul

3. «Voi prăpădi oameni şi dobitoace, păsările cerului şi peştii mării! Nimici- voi pe nelegiuţii şi voi pierde pe oameni de pe faţa pământului», — zice Domnul.

4. «Şi voi întinde mâna mea împotriva lui Iuda şi împotriva tuturor locuitorilor Ierusalimului şi voi şterge, din locul acesta, numele lui Baal, numele preo- ţilor idoleşti, împreună cu al preoţi- lor;

5. Şi pe toţi cei ce, pe acoperişuri, se închină oştirii cerurilor, şi pe toţi cei ce slăvesc pe Domnul şi se jură pe el şi pe cei ce se jură pe Milcom;

6. Pe cei ce se leapădă de Domnul, care nu l-au căutat şi nu s'au sârguit spre el!»

7. Tăceţi toţi înaintea Domnului Dum- nezeu, căci aproape este ziua lui, căci Domnul a gătit praznic de jertfă şi a sfinţit pe cei poftiţi la el!

8. Şi în ziua praznicului de jertfă iată ce va fi: «Voi pedepsi pe principi şi casa regelui şi pe cei ce se îmbracă în veşminte străine.

9. Voi pedepsi pe cei care sar peste prag şi umplu casa stăpânilor lor cu averi adunate din silnicie şi din viclenie.

10. Şi se va ridica în ziua aceea un strigăt», — zice Domnul — «de la poarta

Peștilor și un urlet din Cetatea cea Nouă și mare jălanie de pe coline.

11. Urlați, voi locuitori ai Mactesului, căci tot norodul neguțătorilor a pierit; stărpiți au fost toți cântăritorii de bani.

12. Și va fi în ziua aceea, că voi scotoci Ierusalimul cu candelile aprinse și voi pedepsi pe toți cei care stau în drojdia lor și pe cei ce cugetă în inima lor: «Dumnezeu nu face nici bine, nici rău!»

13. Pentru aceasta, averea lor să fie dată jefuirii și casele lor pustiirii, și de vor zidi case, în ele să nu locuiască și de vor sădi vii, din vinul lor să nu bea.»

14. Aproape este ziua cea mare a Domnului, aproape este și vine cu iuțeală mare! Auzi! Ziua Domnului este groznică! Insuși cel viteaz strigă de spaimă!

15. Zi de urgie este ziua aceea, zi de strămtorare și de jale, zi de pustiire și de prăpăd, zi de întunerice și de beznă, zi de nouri și de negură!

16. Este zi de trâmbiță și de urlet de război împotriva cetăților și a turmurilor înalte.

17. Strămtora-voi pe oameni și vor merge ca orbii, fiindcă au păcătuit împotriva Domnului; sângele lor vărsat va fi ca pulberea și trupurile lor ca spurcăciunea!

18. Aurul și argintul lor nu vor putea să-i mântuiască în ziua mâniei Domnului, căci mistuit va fi pământul tot de focul răvnei lui; căci el va aduce prăpăd cumplit și va pierde dintr'o clipă pe toți locuitorii pământului.

2.

Domnul judecă popoarele: pe Filistenii, pe Moabiți, pe Amonii, pe Etiopienii și pe Asrieni.

1. Umblă după lege și fii cu rânduială, neam fără rușine,

2. Până a nu vă toca mânia mărunț ca paie, până a nu ajunge la voi arșița mâniei Domnului, până a nu veni peste voi ziua întărâtării Domnului!

3. Căutați pe Domnul, toți cei smeriți din țară, care săvârșiți faptele legii lui, căutați dreptatea, căutați smerenia; poate veți găsi adăpost, în ziua urgiei Domnului.

4. Căci Gaza va fi năpustită și Ascalonul prefăcut în pustiu; poporul din Așdon va fi gonit în miezul zilei și Ecronul va fi ras de pe pământ.

5. Vai vouă celor ce locuiți pe țărmul mării, neam de Cretani! Cuvântul Domnului vă amenință: «Canaane, țară a Filistenilor! Că te voi prăpădi cu totul, să nu-ți mai rămână nici un locuitor!»

6. Și ținutul cel de lângă mare, Cheretul, să ajungă pășune pentru ciobani, cu târle pentru oi.

7. Și această bucată de pământ de lângă mare să fie pentru cei rămași din Iuda; acolo să-și pască turmele. Seara să se odihnească în casele din Ascalon, deoarece Domnul Dumnezeul lor îi va cerceta și le va schimba restriștea lor.

8. «Am auzit de hula Moabului și de ocările fiilor lui Amon, care defăimau norodul meu și rășluiau mereu din hotarele lui.

9. Pentru aceasta, viu sunt eu», — zice Domnul Savaot, Dumnezeul lui Israel, — «Moabul va ajunge ca Sodoma și fiii lui Amon ca Gomora, o siliște de bălării, o ocniță de sare și o pustietate în veac de veac. Cei rămași din norodul meu îi vor jefui și cei scăpați cu viață din poporul meu îi vor lua în stăpânire!»

10. Și li se va întâmpla așa din pricina trufiei lor, pentru că și-au făcut răs și s'au trufit împotriva poporului Domnului Savaot.

11. Atunci Domnul va fi înfricoșat pentru ei, căci el va șterge pe toți dumnezeii pământului și înaintea lui se vor închina neamurile ținuturilor celor mai de departe, fiecare din locul său.

12. «Și voi Etiopienilor, veți fi uciși de sabia mea!»

13. Atunci el va întinde spre miazănoapte mâna sa și va nimici Asiria, și va pustii Ninive și va preface-o în pustietate.

14. În mijlocul ei sălășlui-vor turmele și toate dobitoacele pământului. Și peticianul ca și ariciul vor mânca pe capetele columnelor din ea. Pe ferestre va trece vuetul vântului și pustiul se va întinde pe prag, și lemnăria de cedru va fi smulsă din loc.

15. Așa va ajunge cetatea cea veselă, care stătea tihnită și zicea în sine: « Eu ! și nimeni nu mai este ca mine ! » Cum va fi pustie, cum va ajunge vizuină pentru jivine ! Oricine va trece pe lângă ea va fluera de mirare și va da din mână !

3.

Domnul judecă Ierusalimul.

1. Vai de cetatea răzvrătită și mândrită, cetatea împilării !

2. N'a ascultat de nici o prevestire, și n'a primit nici o dojană ; în Domnul n'a nădăjduit și de Dumnezeuul ei ea nici nu s'a apropiat.

3. Principii care sălășluiesc într'însa sunt lei care răcesc ; judecătorii ei sunt lupi de seară care din prada lor nu lasă nimic pentru a doua zi ;

4. Proorocii sunt oameni ușuratici și vicleni ; preoții pângăresc templul și siluesc legea.

5. Ci numai Domnul este drept, în tot cuprinsul ei, și nu face nici o strâmbătate. În fiecare dimineață, el aduce judecată sa la lumină ; el nu lipsește niciodată și nici nu cunoaște nedreptatea.

6. « Nimicit-am neamurile, răsturnat-am turnurile lor, ulițele le-am lăsat goale și fără nici un trecător. Pustiite au fost orașele lor, de n'a mai rămas nimeni ca să locuiască în ele.

7. Și ziceam : Acum se va teme de mine și se va învăța minte, ca locașurile lui să nu fie nimicite, așa precum am hotărît ! Dar ei mai vărtos se sileau să facă fapte și mai nelegiuite.

8. Pentru aceasta, așteptați-mă, » — zice Domnul, — « până în ziua când mă voi scula ca mărturie ! Căci hotărît-am să strâng laolaltă neamurile și să adun împărățiile, ca să vărs peste ele întărătarea mea și arșița urgiei mele. Și tot pământul va fi mistuit de văpaia mâniei mele !

9. Atunci da-voi noroadelor buze curate, ca toate să se roage Domnului și să-l slujească cu râvnă.

10. Din ținuturile de cealaltă parte a fluviilor Etiopiei, închinătorii mei, risipiții mei, prinoase îmi vor aduce.

11. În ziua aceea, nu te vei mai rușina de toate faptele tale cu care ai păcătuit împotriva mea, fiindcă atunci voi da laoparte, dinlăuntru tău, pe trufașii care petrec, iar tu nu te vei mai proslăvi în muntele cel sfânt al meu.

12. Și voi lăsa înlăuntru tău ca rămășiță un neam smerit și sărac, care să nădăjduiască în numele Domnului.

13. Cei care vor mai rămănea din neamul Israil nu vor săvârși nedreptate și nici nu vor grăi cuvânt de minciună și nu se va afla în gura lor limbă vicleană. Ci ei vor alcătui o turmă care va paște și se va odihni în tihnă și pe care nimeni nu o va înfricoșa. »

14. Bucură-te, fiica Sionului, saltă de veselie, Israile, veselește-te și te bucură din toată inima, fiică a Ierusalimului !

15. Căci Domnul a înlăturat hotărârile rostite împotriva ta și a gonit pe vrăjmașii tăi. Domnul, împăratul lui Israil, este în mijlocul tău ; tu nu te vei mai teme de nici o nenorocire.

16. În ziua aceea, voi zice Ierusalimului : « Nu te teme, Sioane, și mâinile tale să nu slăbească !

17. Domnul Dumnezeuul tău este în mijlocul tău, ca un viteaz mântuitor. El se bucură de tine foarte și întru dragostea lui tresaltă și pentru tine cântă de bucurie.

18. Strânge-voi laolaltă pe cei întristați și fără de sărbători, și fi-vor iarăși dintre ai tăi, deși ocară apasă asupra lor.

19. Și în ziua aceea, voi stărpi pe toți asupritorii tăi ; voi mântui oaia ce șchiopătează și pe cea izgonită voi strânge-o de pe drumuri. Și-i voi face de laudă și faimă le voi da, în toate ținuturile pe unde fuseseră de ocară.

20. În vremea aceea vă voi aduce înapoi. Și atunci când vă voi aduna, vă voi face de laudă și faimă vă voi da, în mijlocul tuturor popoarelor pământului, schimbând restrîștea voastră, în ochii voștri », — zice Domnul.

PROFETUL AGHEU

1.

Întâia poruncă a Domnului: clădirea templului.

1. În anul al doilea al împăratului Darius, în luna a șasea, în ziua întâia a lunii, fost-a cuvântul Domnului, prin gura lui Agheu proorocul, către Zorobabel, fiul lui Salatiil, cărmuitorul Iudei, și către arhiereul Iosua, fiul lui Ioțadac, și a zis:

2. «Așa rostește Domnul Savaot: Norodul acesta spune: «N'a venit încă vremea ca să zidim templul Domnului!»

3. Atunci a fost cuvântul Domnului prin gura proorocului Agheu, și a zis:

4. «Mai aveți voi răgaz să locuiți în case cu pereții în tăblii, iar templul acesta să stea paragină?»

5. Și acum așa zice Domnul Savaot: «Luați aminte ce vi s'a întâmplat până acum!»

6. Voi ați semănat mult, dar ați cules puțin; ați mâncat, dar nu v'ați săturat; ați băut, dar nu v'ați îmbătat; v'ați îmbrăcat, dar veșmintele nu v'au ținut de cald, și ați strâns simbria voastră într'o pungă găurită.

7. Așa grăiește Domnul: «Fiți luători aminte la ce vi s'a întâmplat până acum!»

8. Suiți-vă în munte și aduceți lemne și clădiți templul, de care avea-voi dragoste și întru care mă voi proslăvi», — zice Domnul.

9. «V'ați așteptat la mult, dar iată că aveți puțin, și când ați adus bucatele acasă, am suflat și s'au risipit. Pentru ce?» — zice Domnul Savaot. «Din pricina templului meu, care stă părăginit, pe când voi zoriți cu lucrul, fiecare pentru casa lui!»

10. Pentru aceasta cerul a rămas în-cuiat și n'a mai dat rouă și pământul a înfărcat roadele sale.

11. Și am chemat seceta pe pământ și pe munți, peste grâu, peste vin, peste untdelemn și peste orice rodește pământul; peste oameni și peste dobitoace și peste toată strădania palmelor voastre.»

12. Și a auzit Zorobabel, feciorul lui Salatiil, și arhiereul Iosua, fiul lui Ioțadac, și toată rămășița norodului, glasul Domnului Dumnezeuului lor și rostirea proorocului Agheu, cu care îl trimisese Domnul Dumnezeuului lor, și poporul a fost cuprins de spaimă în fața Domnului.

13. Atunci Agheu, trimisul Domnului, după rânduiala trimiterii lui de Domnul, grăi norodului în acest chip: «Eu sunt cu voi!» — zice Domnul.

14. Și Domnul a deșteptat duhul lui Zorobabel, fiul lui Salatiil, ocărnuitorul Iudei, și duhul arhiereului Iosua, fiul lui Ioțadac, și duhul norodului, care mai rămăsese, și veniră și începură lucrul la templul Domnului Savaot, Dumnezeuul lor,

15. În ziua a douăzeci și patra a lunii a șasea, în anul al doilea al lui Darius împăratul.

2.

Mărirea templului al doilea va covârși mărirea celui dintâi templu. Prăbușirea împărățiilor idololatre.

1. În ziua a douăzeci și una a lunii a șaptea, fost-a cuvântul Domnului prin gura lui Agheu proorocul, rostind:

2. «Spune-i lui Zorobabel, fiul lui Salatiil, ocărnuitorul Iudei, și arhiereului Iosua, fiul lui Ioțadac, și norodului întreg, astfel:

3. «Cine a mai rămas dintre voi în viață și a văzut templul acesta întru strălucirea lui cea dintâi, și cum este acum? Oare nu se arată el ca nimica în ochii voștri?»

4. Și acum, Zorobabel, fii bărbătos», — zice Domnul, — «fii bărbătos, arhiereule Iosua, fiul lui Ioțadac, fii plin de curaj și tu, întreg norod, și lucrăți, căci eu sunt cu voi», — zice Domnul Savaot.

5. «Acesta este legământul pe care l-am încheiat cu voi când v'am scos din țara Egiptului și Duhul meu rămâne în inșlocul vostru: Nu vă temeți!»

6. Căci așa rostește Domnul Savaot: «Peste puțină vreme, eu voi zgudui cerul și pământul, marea și uscatul;

7. Voi zgudui toate neamurile și odoarele tuturor neamurilor vor sosi încoace și voi umplea de slavă templul acesta », — zice Domnul Savaot.

8. « Al meu este argintul, al meu este aurul », — zice Domnul Savaot.

9. « Și slava templului acestuia de pe urmă va fi mai mare decât a celui dintâi », — zice Domnul Savaot, — « și în locul acesta voi sălășlui pacea », — zice Domnul Savaot.

10. În ziua a douăzeci și patra a lunii a noua, în anul al doilea al lui Dariu, a fost cuvântul Domnului prin gura lui Agheu proorocul, rostind:

11. « Așa zice Domnul Savaot: « Intreabă pe preoții despre învățătura din această poruncă din lege:

12. « Dacă cineva ia carne sfințită în poala veșmântului și se atinge, cu poala, de pâine sau de bucate fierțe, de vin, de untdelemn și de orice fel de mâncare, oare se va sfinți ce-a fost atins? » Și au răspuns preoții și au zis: « Nu! »

13. Și a întrebat Agheu: « Dacă cineva care este spurcat, fiindcă s'a atins de un mort, se atinge de vre-unul din toate lucrurile acestea, oare ele se vor spurca? » Și au răspuns preoții și au zis: « Se vor spurca! »

14. Și a răspuns Agheu și a zis: « Așa este poporul acesta și așa este neamul acesta înaintea mea », — zice Domnul. — « și tot așa este și cu lucrul mâinilor lor: tot ceea ce ei aduc jertfă este spurcat.

15. Și acum luați aminte din ziua aceasta și mai în trecut, atunci când

nu se pusese piatră peste piatră în templul acesta al Domnului!

16. Aduceți-vă aminte că atunci când voi veneați la o grămadă de douăzeci de banițe, nu erau decât zece, și când veneați la teasc ca să scoateți cincizeci de vedre, nu găseați decât douăzeci,

17. Căci băteam cu rugină și cu mălură și cu grindină toată munca mâinilor voastre, dar voi nu v'ați pocăit », — zice Domnul.

18. « Luați acum aminte la cele ce se vor întâmpla de azi încolo, din ziua a douăzeci și patra a lunii a noua, ziua când s'a pus temelie templului Domnului, și fiți cu băgare de seamă!

19. Se mai află sămânță în hambare? Via, smochinul, rodii și măslinul n'au mai rodit... Dar începând din ziua aceasta, da-voi binecuvântarea mea! »

20. Și a fost cuvântul Domnului a doua oară către Agheu, în ziua a douăzeci și patra a lunii, grăind:

21. « Zi lui Zorobabel, ocârmuitorul Iudei: « Eu voi zgudui cerul și pământul;

22. Voi răsturna tronurile împărățiilor și voi prăvăli puterea împăraților popoarelor și voi trânti la pământ carele și călăreții războinici din ele, iară caii și călăreții se vor prăbuși, străpungându-se cu sabia călăreț cu călăreț.

23. În ziua aceea », — zice Domnul Savaot, — « te voi lua pe tine, Zorobabel, fiul lui Salatiil, sluga mea, și te voi ține ca un inel cu pecetie, fiindcă pe tine te-am ales », — zice Domnul Savaot.

PROFETUL ZAHARIA

1.

Vizitorul lui Israel. Dumnezeu cere pocăință. Vedeniile în ceas de noapte ale profetului: caii și călăreții. Puterea păgânilor va fi nimicită.

1. În luna a opta, în anul al doilea al lui Dariu, fost-a cuvântul Domnului către proorocul Zaharia, fiul lui Berechiah, fiul lui Ido, și-i zise:

2. « Amarnic s'a mâniat Domnul împotriva părinților voștri! »

3. De aceea, grăiește către ei: « Așa zice Domnul Savaot: « Pocăiți-vă », — zice Domnul Savaot, — « și atunci și eu mă voi îndura de voi », — zice Domnul Savaot.

4. « Nu fiți ca părinții voștri căroră le-au propovedit proorocii de mai înainte, strigând: « Așa zice Domnul Savaot: Intrați-vă cu pocăință din căile voastre

cele rele și de la faptele voastre cele rele ! Dar ei n'au ascultat și n'au vroit să mă ia în seamă », — zice Domnul.

5. « Unde sunt acum părinții voștri ? Și profetii trăiesc ei deapururi ? »

6. Dar amenințările mele și hotărârile mele, pe care le-am poruncit să le vestească slujitorii mei proroci, au ajuns pe părinții voștri, așa încât ei s'au pocăit și au mărturisit: « Așa cum a pus la cale Domnul Savaot ca să ne răsplătească nouă, după purtările noastre și după faptele noastre, așa ne-a și răsplătit ».

7. În ziua a douăzeci și patra, din luna a unsprezecea, care se chiamă Șebat, în anul al doilea al lui Dariu, — când a fost cuvântul Domnului către mine, prorocul Zaharia, feciorul lui Berechia, feciorul lui Ido, —

8. Am avut o vedenie în ceas de noapte, și iată un om călare pe un cal roib; și el stătea între doi munți, spre soare-scapătă, iar în dosul lui se vedeau cai roibi, murgi și albi.

9. Și am întrebat: « Ce sunt aceștia, Doamne ? » Atunci îngerul care grăia cu mine mi-a răspuns: « Îți voi arăta acum ce sunt aceștia ! »

10. Ci omul care stătea între cei doi munți mi-a grăit: « Aceștia sunt solii pe care i-a trimis Domnul ca să cuture pământul ! »

11. Și ei au rostit către îngerul Domnului, care stătea între munți, și au zis: « Am cutureat pământul și, iată, tot pământul este locuit și liniștit ! »

12. Și îngerul Domnului a întrebat: « Doamne Savaot, până când vei rămâne neînduplecat față de Ierusalim și de cetățile lui Iuda, pe care ești mândros de șaptezeci de ani ? »

13. Și îngerului care vorbea cu mine răspunsu-i-a Domnul cu cuvinte bune, cu cuvinte de mângâiere.

14. Și mi-a zis îngerul cel care vorbea cu mine: « Vesteste astfel: Așa zice Domnul Savaot: M'am aprins de mânie împotriva Ierusalimului și împotriva Sionului; »

15. Dar crâncenă este urgia mea împotriva neamurilor care trăiesc fără grijă ! Căci pe când eu eram numai pușin su-

părat pe Israil, ele au ajutat și au sporit nenorocirea.

16. Pentru aceasta, așa rostește Domnul: « Mă voi întoarce către Ierusalim cu îndurare, ca templul meu să fie zidit întru el », — zice Domnul Savaot, — « și funia de măsurat să se întindă asupra Ierusalimului ! »

17. Și iarăși vestește: « Așa zice Domnul Savaot: Încă o dată cetățile mele se vor desfăta întru bunătați, și Domnul își va revărsa din nou îndurarea sa peste Sion și Ierusalimul iarăși îl va alege. »

2.

Vedenia cu cele patru coarne și patru făurari. Domnul va alege iarăși Ierusalimul.

1. Și când mi-am ridicat ochii și am privit, iată că am văzut patru coarne.

2. Și am întrebat pe îngerul care vorbea cu mine: « Ce sunt acestea ? » Iar el mi-a răspuns: « Acestea sunt coarnele care au împrăștiat pe Iuda, pe Israil și Ierusalimul ! »

3. Apoi Domnul mi-a arătat patru făurari.

4. Și eu am zis: « Ce vor să facă aceștia ? » Răspunsu-mi-a: « Iată coarnele care au risipit pe Iuda, încât nimeni nu mai îndrăznește să ridice capul. Iar aceștia au venit să ascuță securile și să doboare la pământ coarnele acelor popoare care și-au ridicat cornul împotriva țării lui Iuda, ca să o risipească. »

5. Și când mi-am ridicat ochii și m'am uitat — iată un om care ținea în mână o funie de măsurat.

6. Și i-am zis: « Încotro ai pornit ? » Și el mi-a răspuns: « Să măsoz Ierusalimul, ca să văd care este lungimea și lățimea lui ! »

7. Și iată că s'a arătat îngerul care grăia cu mine și alt înger a ieșit întru întâmpinarea lui,

8. Și i-a grăit așa: « Aleargă degrabă și spune tânărului acestuia: Ierusalimul va fi locuit ca oraș deschis, atât de mare va fi mulțimea dobitoacelor și oamenilor dinlăuntru lui; »

9. Și eu voi fi un zid de foc de jur-împrejur, — zice Domnul, — « și slava sa în mijlocul său.

10. Sculați, sculați și fugiți din țara cea de miază-noapte», — zice Domnul, — «căci vă voi aduna din cele patru vânturi ale cerului.

11. Scoală și-ți află scăparea în Sion, tu care sălășluești în Babilon!»

12. Căci așa zice Domnul Savaot: «Pentru slăvirea sa, el m'a trimis la popoarele păgâne care vă jăfuseră pe voi, căci cel care se atinge de voi se atinge de lumina ochiului său!

13. Dar să mai știi! Căci îmi voi roti mâna mea peste ei, ca ei să ajungă pradă pentru cei care acum sunt robii lor!» Și atunci veți cunoaște că Domnul Savaot m'a trimis.

14. «Bucură-te și te veselește, fiica Sionului, căci iată eu voi locui în mijlocul tău», — zice Domnul.

15. «Și în ziua aceea, multe noroade se vor lipsi de Domnul și vor ajunge poporul meu și eu voi locui în mijlocul tău». Atunci vei ști că Domnul Savaot m'a trimis la tine.

16. Și va lua Domnul pe Iuda ca moștenire a sa în țara cea sfântă, și va alege iarăși Ierusalimul.

17. Să tacă tot trupul înaintea Domnului, căci el s'a deșteptat din locașul său cel sfânt.

3.

Așezarea profeției. Arhiereul Iosua, învinuit de Satana, este apărat de Domnul.

1. Și mi-a arătat apoi pe Iosua arhiereul stând înaintea îngerului Domnului, pe când Satana stătea la dreapta lui, ca să-l învinuiască.

2. Și a zis Domnul lui Satana: «Ceartă-te pe tine Domnul, diavole, ceartă-te pe tine Domnul cel care a ales Ierusalimul! Acesta, nu este el oare un tăciune scos din foc?»

3. Și era Iosua îmbrăcat în veșminte murdare și stătea înaintea îngerului.

4. Și a rostit și a poruncit slugilor care stăteau înaintea lui astfel: «Dezbrăcați-l de veșmintele cele murdare!» Și i-a zis lui: «Iată ți-am iertat fărădelegile tale și te-am îmbrăcat cu veșmânt de prăznuire!»

5. Și a mai zis: «Puneți mitră curată în capul lui!» Și ei îi puseră mitră curată

în cap și îl înveșmântară, în vreme ce îngerul Domnului stătea de față.

6. Și îngerul Domnului i-a hotărît lui Iosua astfel:

7. «Așa zice Domnul Savaot: Dacă vei umbla în căile mele și dacă vei fi credincios slujirii mele, atunci vei fi chivernisitor al templului meu și vei priveghia peste curțile mele și îți voi îngădui să intri aici cu aceia care sunt slujitorii mei.

8. Ascultă deci, tu arhiereule Iosua, tu și cei ce slujesc înaintea feței tale, căci ei sunt semne minunate. Căci, iată, eu voi aduce pe servul meu Vlăstar.

9. Iată piatra pe care am pus-o înaintea lui Iosua, pe care piatră sunt șapte ochi, și pe ea voi sculpta chipul care i se cuvine», — zice Domnul Savaot, — «și într'o singură zi voi nimici fărădelegea țării acesteia.

10. În ziua aceea», — zice Domnul Savaot, — «fiecare din voi va îmbia pe vecinul său sub vița și sub smochinul său.»

4.

Altă vedenie: candelaburul și măslinii de lângă el.

1. Și îngerul care grăia cu mine iarăși mă deșteptă, ca pe un om pe care îl trezești din somn,

2. Și mă întrebă: «Ce vezi?» Și eu îi răspunsei: «Iată, văd un candelabru cu totul de aur, cu șapte candelă, iar deasupra candelabrului se află un vas cu untdelemn din care pornesc șapte țevi către cele șapte candelă.

3. Și alături sunt doi măslini, unul de-a-dreapta vasului cu untdelemn și altul de-a-stânga vasului.»

4. Și am întrebât iarăși pe îngerul care grăia cu mine: «Ce sunt acestea, Doamne?»

5. Și mi-a răspuns îngerul cel care grăia cu mine astfel: «Oare nu știi ce sunt toate acestea?» Și am zis: «Nu, Doamne!»

6. Și mi-a vorbit iar și a zis: «Acesta este cuvântul Domnului către Zorobabel: Nu intru tărie și nici intru vârtute, ci întru Duhul meu», — zice Domnul Savaot.

7. «Ce ești tu, munte înalt? Înaintea lui Zorobabel să te prefaci în câmpie. Și el va ridica piatra cea din creștet în strigătele mulțimii: «Cât este de slăvită!»

8. Și a fost cuvântul Domnului către mine și mi-a zis:

9. «Măinile lui Zorobabel au pus temelia templului acestuia și tot mâinile lui să-l isprăvească. Atunci tu vei ști că Domnul Savaot m'a trimis.

10. Căci cine a defăimat ziua acestor mici începuturi? Veseli-se-vor curând și vor vedea piatra cea din urmă în mâna lui Zorobabel. Iar aceste șapte candelă sunt ochii Domnului care cutreeră tot pământul.»

11. Și mi-am luat îndemnul și l-am mai întrebat: «Ce însemnează acești măslini, unul de-a-dreapta și altul de-a-stânga candelabrului?»

12. Și l-am întrebat și a doua oară: «Ce va să zică cele două crângi de măslin, care sunt lângă cele două pâlpii de aur prin care se lasă în jos untdelemnul?»

13. Și mi-a grăit astfel: «Oare nu știi ce va să zică acestea?» Și am răspuns: «Nu, Doamne!»

14. Și el m'a lămurit: «Aceștia sunt cei doi fii unși, slujitorii Domnului a tot pământul!»

5.

Vedenia cu sulul de carte care zboară.

1. Și când am ridicat din nou ochii, am văzut o carte ca un sul care zbura.

2. Și întrebându-mă: «Ce vezi tu?», eu i-am răspuns: «Văd o carte ca un sul care zboară, lungă de douăzeci de coți și lată de zece coți.»

3. Și el mi-a tălcuit: «Acesta este blestemul care se întinde peste fața întregului pământ, căci orișice fur va fi nimicit, cum zice cartea, și oricine jură strâmb va fi nimicit, cum zice cartea.»

4. «I-am dat drumul blestemului, — zice Domnul, — ca să intre în casa furului și în casa celui care jură strâmb întru numele meu și să stea acolo în casă până ce va nimici și lemnăria și pietrele ei.»

5. Și îngerul care grăia cu mine a venit lângă mine și m'a îmbiat: «Ridică ochii și vezi: ce este arătarea aceasta?»

6. Și fiindcă am întrebat: «Ce este aceasta?», el mi-a răspuns: «Este efa care a ieșit la priveală!» Și a mai spus: «Intr'însa se află fărădelegea întregului pământ!»

7. Și iată că s'a ridicat dintr'o dată un disc de plumb din efa, și în mijlocul efei se vedea o femeie.

8. Și el tălcui: «Acesta este fărădelegea!» Și el a aruncat-o în mijlocul efei și peste ea a răsturnat sloiul cel de plumb.

9. Și când am ridicat din nou ochii mei și am privit, iată că ieșiră două femei. Și vântul bătea în aripile lor, căci aveau aripi ca aripile de barză. Și ele ridicară efa între pământ și între cer.

10. Și când am întrebat pe îngerul care grăia cu mine: «Încotro duc ele efa?»,

11. El îmi răspunse: «Să zidească pentru fărădelege o casă în țara Șinear și Acad, și s'o așeze acolo la locul ei.»

6.

Vedenia cu cele patru care. C'ununa pusă pe capul arhierului.

1. Și când am ridicat iarăși ochii mei și m'am uitat, am văzut că ieșeau patru care dintre cei doi munți, și munții erau de aramă.

2. La carul cel dintâi erau înhămați cai roibi, iar la carul cel de-al doilea cai negri.

3. La cel de-al treilea car erau înhămați cai albi, iar la cel de-al patrulea cai pintenogi voinici.

4. Și mi-am luat îndemnul și am întrebat îngerul cel care grăia cu mine: «Ce sunt aceștia, Doamne!»

5. Atunci mi-a răspuns îngerul și mi-a zis: «Acestea sunt cele patru vânturi ale cerului, care ies, după ce s'au înfățișat înaintea stăpânului întregului pământ.»

6. Carul înhămat cu cai negri se îndreaptă spre țara cea de la miez-noapte, cel cu cai albi către țara dinspre răsărit, iar cel cu cai pintenogi spre țara dinspre miez-zi.

7. Și caii cei voinici ieșiră și voiau să pornească să cutreere pământul. Și

când el le-a zis: « Plecați și cutreerați pământul! », ei ieșiră să cutreere pământul.

8. Atunci a strigat el către mine și mi-a grăit așa: « Vezi! Cei ce se îndreaptă către țara cea de la miază-noapte au potolit Duhul meu, în părțile de la miază-noapte. »

9. Și a fost iarăși cuvântul Domnului către mine și mi-a zis:

10. « Ia darurile celor ce sunt în robie, aduse de Heldai, de Tobie și de Iedaia, și du-te tu însuși în ziua aceea, du-te în casa lui Iosia, feciorul lui Sofonie, unde ei au sosit din Babilon.

11. Și luând argint și aur, să faci o cunună și s'o pui pe capul arhiereului Iosua, feciorul lui Ioțadac,

12. Și să-i grăiești lui într'acest chip: « Așa grăiește Domnul Savaot: Vezi! Aici este un om cu numele Vlăstar, care va vlăstări și va zidi templul Domnului.

13. El va zidi templul Domnului și el va fi înveșmântat cu slavă și va ședea pe tronul său și va domni, și arhiereul va fi de-a-dreapta lui și între amândoi va fi un sfat de pace.

14. Și cununa să fie pusă pentru pomenirea lui Heldai, a lui Tobie și a lui Iedaia și în cinstea feciorului lui Sofonie, în templul Domnului.

15. Și oameni de la mari depărtări vor veni și vor zidi la templul Domnului, și atunci voi veți cunoaște că Domnul Savaot m'a trimis la voi. Și aceasta se va adevăra dacă veți asculta de glasul Domnului Dumnczeului vostru! »

7.

Israel în trecut.

1. Iar în anul al patrulea al lui Darius împăratul, fost-a cuvântul Domnului către Zaharia, în ziua a patra a lunii a noua, care se chiamă Chislev.

2. Casa lui Israel a trimis pe Șarețer, dregător regesc, cu oamenii săi, ca să ceară îndurarea Domnului,

3. Să grăiască preoților din templul Domnului Savaot și proorocilor într'acest chip: « Să mă mai tânguesc eu oare în luna a cincea și să mă înfrânez cu post, precum am făcut cine știe câți ani? »

4. Atunci a fost cuvântul Domnului Savaot către mine și mi-a zis:

5. « Vesteste tot norodul țării și pe preoți: Dacă ați ținut post și v'ați tănguit în luna a cincea și într'a șaptea, timp de șaptezeci de ani, pentru mine oare ați postit voi? »

6. Și când mâncați și beți, oare nu sunteți voi aceia care mâncați și aceia care beți? »

7. Nu sunt oare acestea poruncile pe care Domnul le-a rostit prin graiul profeților celor de demult, când Ierusalimul era locuit și pașnic, ca și orașele învecinate, ca și Neghebul și Șefela? »

8. Deci, a fost iarăși cuvântul Domnului către Zaharia într'acest chip:

9. « Așa grăiește Domnul Savaot: Judecați judecată adevărată, fiți cu dragoste și mărinimoși unii față de alții; »

10. Nu asupriți pe văduvă, pe orfan, pe străin și pe cel sărman și nimenea să nu cugete în inima sa răutăți împotriva aproapelui său! »

11. Dar ei n'au voit să ia aminte, ci își întoarseră spatele cu îndărătnicie și-și astupară urechile ca să nu audă; »

12. Și-și împietriră inima ca diamantul. ca să nu asculte legea și poruncile pe care le-a trimis Domnul Savaot prin Duhul său și prin graiul proorocilor celor de demult. Și s'a pornit Domnul Savaot pe crâncenă mânia.

13. Și s'a întâmplat că, după cum el a strigat și ei n'au voit să auză, tot așa « să strige și ei fără ca eu să-i aud », — zice Domnul Savaot.

14. « Și fi voi împrăștia priunte toate popoarele păgâne pe care ei nu le cunoscuseră, ca țara în urma lor să rămână pustie, fără călători și fără locuitori! Și astfel au făcut dintr'o țară mândră o pustietate. »

8.

Israel în viitor.

1. Și a fost iarăși cuvântul Domnului Savaot către mine și mi-a zis:

2. « Așa grăiește Domnul Savaot. Iubesc Sionul cu râvnă mare și cu patimă aprinsă îl râvnesc. »

3. Așa grăiește Domnul: « M'am întors cu milostivire către Sion și voi locui în mijlocul Ierusalimului; și Ieru-

salimul se va chema cetate credincioasă și muntele Domnului Savaot munte sfânt!»

4. Așa zice Domnul Savaot: «Bătrâni și bătrâne iarăși vor sta în piețele Ierusalimului, fiecare cu toiagul în mână, din pricina vârstei lor,

5. Și piețele cetății se vor umplea din nou de băieți și de fete care să se joace într'insele!»

6. Așa zice Domnul Savaot: «Dacă acest lucru se va părea cu neputință înaintea ochilor poporului acestuia care a mai rămas în aceste zile, oare să fie el peste putință și înaintea ochilor mei?» — zice Domnul Savaot.

7. Așa grăiește Domnul Savaot: «Iată că eu voi mântui pe cei din poporul meu din țările de la soare-răsare și din țările de la soare-scapătă,

8. Și îi voi aduce pe ei acasă, ca să locuiască iarăși în mijlocul Ierusalimului și ei să fie poporul meu, iar eu să fiu Dumnezeuul lor, întru credincioșie și întru dreptate».

9. Așa grăiește Domnul Savaot: «Întăriți-vă mâinile voastre, voi cei ce auziți, în zilele acestea, cuvintele din gura proorocilor, rostite în vremea când s'a pus temelial templului Domnului Savaot și când s'a clădit templul lui!

10. Căci înainte vreme omul nu avea nici o răsplată pentru muncă și dobitocul nu aducea nici un folos, și cel ce intra și cel ce ieșea n'aveau pace din pricina dușmanilor, și eu ațâțasem pe toți oamenii, pe fiecare împotriva aproapelui său.

11. Dar acum nu voi mai fi ca înainte vreme față de rămășița poporului meu», — zice Domnul Savaot.

12. «Ci acum simănăturile se vor face în pace: via își va da rodul ei, și pământul belșugul său; cerurile vor dărui roua lor, iară eu voi da în stăpânire poporului care a mai rămas toate bunățile acestea.

13. Și se va întâmpla că, precum ați fost blestem printre noroadele păgâne, tot așa, o, voi, casa lui Iuda și casa lui Israil, vă voi mântui pe voi ca să fiți binecuvântare. Nu vă temeți, ci fiți bărbătoși!»

14. Căci iată ce zice Domnul Savaot: «Precum m'am hotărât să vă fac rău când părinții voștri au întărit mânia mea», — zice Domnul Savaot — «și nu mi-a fost milă de voi,

15. Tot astfel m'am răzgândit, în vremea de acum, ca să arăt îndurările mele Ierusalimului și casei lui Iuda. Nu vă temeți!»

16. Iată poruncile pe care să le păziți: «Grăiți adevărul aproapelui vostru, judecați și dați hotărâri drepte, la porțile cetăților voastre;

17. Nu cugetați fărădelege împotriva aproapelui vostru și jurământul strâmb să nu-l iubiți, fiindcă toate acestea le urăsc», — zice Domnul.

18. Și a fost iarăși cuvântul Domnului către mine și mi-a zis:

19. «Așa zice Domnul Savaot: Postul din luna a patra, a cincea, a șaptea și a zecea să fie pentru neamul lui Iuda zile de bucurie și veselie și sărbători luminate. Dar iubiți adevărul și pacea!»

20. Așa zice Domnul Savaot: «Și se va mai întâmpla în viitor că vor veni popoare și locuitori din multe cetăți,

21. Și locuitorii dintr'o cetate se vor duce în cealaltă, zicând: «Haidem să dobândim îndurarea Domnului și să cercetăm pe Domnul Savaot!» — «Și eu vreau să merg!»

22. Și vor veni noroade multe și popoare puternice să caute pe Domnul Savaot în Ierusalim și prin jertfe să dobândească îndurarea Domnului.»

23. Așa grăiește Domnul Savaot: «Și în zilele acelea zece oameni dintre neamurile păgâne vor apuca pe un iudeu de poala hainei și vor zice: «Cu voi voim să mergem, fiindcă am auzit că Dumnezeu este cu voi!»

9.

Păgânii vor fi smeriți și Israil va fi mântuit.

1. Proorocie. Iată care este cuvântul Domnului pentru țara Hadrac și pentru Damasc, cetatea domnească, — fiindcă ale Domnului sunt cetățile Siriei și toate semințiile lui Israil, —

2. Așijderea și despre Hamat cu care se megieșește, cum și despre Tir și despre Sidon, căci ele sunt osebit de înțelepte.

3. Tirul și-a zidit întărituri și și-a strâns argint, ca pulberea, și aur, ca tina de pe ulițe.

4. Dar iată că Domnul îl va cuceri și va prăvăli în mare bogăția lui, și el însuși va fi mistuit de foc.

5. Ascalonul va vedea și se va spăimânta, Gaza va fi cuprinsă de dureri năprasnice și Ecronul la fel, căci a rămas de rușine întru nădejdea lui. Regele din Gaza va pieri și Ascalonul pustiu va rămănea.

6. Adunătură de popoare va locui în Așdod și trufia Filistenilor voi sfărâma-o.

7. «Și le voi scoate sângele jertfelor din gură și prinoasele idolești dintre dinți, astfel că și aceste cetăți vor rămănea ale Dumnezeului nostru și vor fi ca o ramură a lui Iuda, iar Ecroniții vor fi ca Iebusiții.

8. Și voi așeza o strajă în jurul casei mele, ca nimeni din cei ce se duc și se întorc și nici un împilător să nu-și mai facă drum pe acolo, căci, iată, eu priveghез cu ochii mei!

9. Bucură-te foarte, fiica Sionului, veselește-te, fiica Ierusalimului, căci, iată, împăratul tău vine la tine: drept și măntuitor; smerit și călare pe asin, și pe mânăzul asinei.

10. «El va nimici carele din Efraim și caii din Ierusalim, iar arcul de război se va frânge». El va vesti popoarelor pacea și împărăția lui se va întinde de la o Mare până la cealaltă Mare și de la Eufrat până la marginile pământului.

11. «Tot așa, pentru sângele legământului tău, voi da drumul robilor tăi, din fântâna cea fără de apă.

12. Intoarceți-vă în cetatea întărită, voi robi plini de nădejde! Chiar astăzi vă dau de veste: Iți voi răsplăti de două ori!

13. Căci am întins pe Iuda ca pe un arc și pe Efraim îl pun săgeată pe coardă. Și voi asmuți pe fii tăi, Sioane, împotriva fiilor tăi, Iavane, și te voi preface în sabie de viteaz.»

14. Și Domnul se va arăta deasupra lor și săgețile lui vor licări ca fulgerul,

și Domnul Dumnezeu va suna din trâmbiță și va porni în vijelia de la miază-zi.

15. Domnul Savaot îi va lua sub ocrotirea sa, iar ei vor nimici și vor călca în picioare pe purtătorii de praștie, și vor bea sângele dușmanilor și vor fi înfierbântați ca de vin și vor fi plini ca năstrapele de la jertfelnic și ca unghiurile altarului.

16. Și în ziua aceea va măntui Domnul Dumnezeul lor pe poporul său, care este turma sa, și ei vor fi ca pietre scumpe într'o diademă, strălucind în țara sa.

17. Ce fericire și ce mândrețe va fi atunci în țară! Grâul va crește pe flăcăi și vinul pe fecioare!

10.

Dumnezeu adună poporul său de pretutindeni și-l așează în țara lui.

1. Cereți de la Domnul ploaie la vreme, ploaie timpurie și târzie! Domnul urzește norii plini de fulgere și le dă trâmbetele de ploaie, pentru fiecare buruiănă de pe câmp,

2. Pe câtă vreme terafimii spun vorbe fără rost și vracii văd vedenii minciunoase și băiguiesc visuri amăgitoare și mângâieri deșarte. Pentru aceea ei rătăcesc ca oile și trăiesc în nevoie, căci sunt fără păstor.

3. «Ci împotriva păstorilor s'aprinde mânia mea și țapilor le voi cere socoteală, căci Domnul Savaot are grijă de turma sa: casa lui Iuda, și face din ea calul său de podoabă în război.

4. Din ea va ieși piatra din capul unghiului, din ea țărșușii de corturi, din ea arcul de război, din ea vor ieși toate căpeteniile laolaltă.

5. Ei vor fi ca vitejii care, în luptă, calcă pe dușman în noroiul ulițelor; și se vor război, căci Domnul va fi cu ei, iar cei ce călăresc pe cai vor ieși de ocară.

6. Eu voi întări casa lui Iuda și voi măntui casa lui Iosif și-i voi aduce iar la rostul lor, căci mă doare inima de ei, și vor fi ca și când nu i-aș fi lepădat, căci eu sunt Domnul Dumnezeul lor și-i voi auzi.

7. Și Efraimiții vor fi ca vitejii și zglobie va fi inima lor ca de vin, și copiii lor vor vedea și se vor bucura și inima lor va tresăla de veselie întru Domnul.

8. Și voi șuera după ei și îi voi strânge la un loc, căci i-am răscumpărat, și ei se vor înmulți, ca și mai înainte.

9. Deși i-am împrăștiat printre no-roule, totuși, în acele ținuturi depărtate, ei își vor aduce aminte de mine și vor trăi acolo cu fiii lor și vor veni înapoi.

10. Și îi voi aduce din țara Egiptului și din Asiria îi voi aduna și îi voi duce în ținutul Galaadului și al Libanului, și nu va fi atâta loc pentru ei.

11. Și vor trece prin marea Egiptului și vor lovi în valurile mării și toate adâncurile Nilului se vor usca. Trufia Asiriei va fi doborâtă și schiptrul Egiptului va fi dat în lături.

12. Și-i voi întări întru Domnul, ca să umble întru numele lui, — zice Domnul.

11.

*Păstorul cel bun nu este ascultat de turmă.
Turma păstorită de un păstor rău.*

1. Deschide, Libane, porțile tale, ca focul să mistue cedrii tăi!

2. Vaietă-te, chiparosule, căci a căzut cedrul și tot ce-a fost mai falnic s'a prăbușit! Vuiți, voi stejari ai Basanului, căci pădurea cea nestrăbătută s'a nărui!

3. Răsună vaietul păstorilor, căci mândrele lor pășuni au fost pustiite; răsună răcnetul puilor de leu, că falnicele hățisuri ale Iordanului au fost pārjolite!

4. Așa zice Domnul Dumnezeuul meu: «Paște oile cele hărăzite junghierii,

5. Căci cei care le cumpără le junghie, fără să se creadă vinovați, iar cel care le vinde zice: «Binecuvântat să fie Domnul, căci iată m'am îmbogățit», astfel că ciobanii lor n'au milă de ele.

6. «Ci și eu nu mă voi mai îndura de locuitorii țării». — zice Domnul. «Ci nu! Eu voi da oamenii pe fiecare în mâna ciobanului său și a vânzătorului său, și aceștia vor jăcmâni țara, fără ca nimeni să-i poată scăpa din mâna lor!»

7. Și m'am făcut cioban peste oile de junghiat, pentru neguțătorii de oi.

Și am luat două toiege. Pe unul l-am numit «Indurare», iar pe celălalt «Legământ» și am început să pasc turma.

8. Și într'o lună am dat afară pe cei trei ciobani. Dar mi s'a urît să păzesc oile, și sufletul lor, la fel, era sătul de mine.

9. Deci am zis: «Nu vă mai pasc! Cea care este de murit să moară, cea de pierit să piară, iar oile care vor mai rămânea să se sfășie între ele!»

10. Atunci am luat toiagul meu «Indurare» și l-am frânt, ca să stric legământul pe care l-am încheiat cu toate popoarele.

11. Și în ziua când legământul fusese stricat, neguțătorii de oi care mă luaseră cu simbricie pricepură că aceasta fusese porunca Domnului,

12. Când le-am zis: «Dacă socotiți cu cale, dați-mi simbria, iar dacă nu, nu mi-o dați!» Și mi-au cântărit simbria mea treizeci de arginți,

13. Atunci a grăit Domnul către mine: «Aruncă-l olarului prețul acesta scump, ou care eu am fost prețuit de ei!» Și am luat cei treizeci de arginți și i-am aruncat în vistieria templului Domnului, pentru olar.

14. Apoi am rupt și toiagul cel de al doilea care se numea «Legământ», ca să stric frăția dintre Iuda și Ierusalim.

15. Și a zis Domnul către mine: «Ia-ți acum încă o dată sculele unui păstor dezmetic!

16. Căci, iată, eu voi pune un păstor în țară, care nu se va îngriji de oaia cea pierdută și care nu va căuta pe cea răzlețită și pe cea rănită nu o va vindeca și nu va hrăni pe cea zdravănă, dar va mânca pe cea grasă și îi va smulge copitele.

17. Vai de ciobanul netrebnic, care părăsește turma! Sabia să lovească mâna lui și ochiul lui cel drept! Mâna lui să se usuce și ochiul lui cel drept să orbească!»

12.

Biruința desăvârșită a lui Israil și viața lui nouă.

1. Proorocie. Cuvântul Domnului despre Israil. Așa grăiește Domnul care

întinde cerurile ca un cort și așterne temelile pământului și înfiripă duhul omului înlăuntrul lui.

2. « Ci voi să luați aminte!... Eu voi face Ierusalimul cupă de amețeală pentru toate popoarele învecinate și tot așa îi va veni și rândul lui Iuda, când Ierusalimul va fi împresurat.

3. Și în ziua aceea voi prefăce Ierusalimul în piatră de povară pentru toate popoarele și orișicine o va ridica se va scrijila, și se vor aduna împotriva lui toate popoarele pământului.

4. În ziua aceea, — zice Domnul, — « voi lovi toți caii cu spaimă și pe călăreți cu nebunie; și voi sta cu ochii deschiși la casa lui Iuda și pe toți caii noroadelor îi voi lovi cu orbire.

5. Atunci vor grăi în inima lor voevozii lui Iuda: « Bărbăția locuitorilor Ierusalimului este întru Domnul Savaot, Dumnezeuul lor! »

6. În ziua aceea voevozii lui Iuda vor fi ca un lighean de jăratie în mijlocul lemnelor și ca o torță aprinsă într'un stog de snopi, ca să mistuie toate popoarele care stau în preajmă, la dreapta și la stânga, dar Ierusalimul să sălăș-luiască și mai departe pe locul lui, în Ierusalim! »

7. Și Domnul va restatornici, mai întâi, corturile lui Iuda, ca seminția casei lui David și trufia locuitorilor Ierusalimului să nu se ridice deasupra lui Iuda.

8. În ziua aceea va ocroti Domnul pe cei ce locuiesc în Ierusalim, încât cel mai bicisnic dintre ei să fie ca David, iar casa lui David să fie ca însuși Dumnezeu, ca îngerul Domnului care merge înaintea lor.

9. « Și în ziua aceea mă voi strădui să stărpesc toate popoarele care s'au pornit împotriva Ierusalimului.

10. Dar peste casa lui David și peste locuitorii Ierusalimului voi revărsa duh de milostivire și de rugăciune, ca ei să-și aștească privirile spre mine, pe care ei l-au străpuns, și să plângă după el, ca după un fiu unul-născut și să se jelească ei ca la moartea celui întâi născut. »

11. În ziua aceea, va fi plângere mare în Ierusalim, cum a fost la Hadadrimon în câmpia de la Migron.

12. Țara va fi în mare jale, fiecare familie deosebit: familia din casa lui David pentru ea și femeile pentru ele; familia din casa lui Natan deosebit și femeile lor deosebit;

13. Familia din casa lui Levi pentru sine și femeile lor la fel; familia din casa lui Șimeii deosebit și femeile așijderea.

14. Toate familiile care mai sunt, fiecare pentru sine și femeile lor iarăși pentru sine.

13.

Curățirea lui Israel.

1. În vremea aceea, un izvor de apă curgătoare se va deschide în casa lui David și pentru locuitorii Ierusalimului, spre curățirea de păcat și de orice altă întinare.

2. « Și în ziua aceea, — zice Domnul Savaot, — « voi stărpi din țară numele idolorilor, ca nimeni să nu-i mai pome-nească, așijderea voi da afară din țară pe profeți și duhul cel spurcat.

3. Și dacă va mai profeti cineva, atunci zice-vor către el tatăl său și mama sa, care l-au născut: « Tu trebuie să mori, fiindcă ai grăit minciună în numele Domnului! » Și atunci tatăl său și mama sa, care l-au născut, îl vor străpunge, fiindcă s'a apucat să proorocească.

4. Și în ziua aceea se vor rușina proorocii, fiecare de vedenia lui, când va grăi ca prooroc, și nu se vor mai înveșmânta cu veșmânt de păr, ca să înșele mai temeinic.

5. Și fiecare va zice: « Eu nu sunt prooroc, ci sunt plugar, căci ogorul a fost averea mea din tinerețile mele ».

6. Și dacă va fi întrebat: « Ce sunt rănille acestea de pe mâinile tale? » El va răspunde: « Am fost rănit în casa prietenilor mei! »

7. « Sabie, scoală-te împotriva păstorului meu și împotriva omului care îmi este tovarăș », — zice Domnul Savaot. « Bate-voi păstorul și se vor risipi oile, iară eu îmi voi întoarce mâna mea împotriva celor mai mici.

8. Și în toată țara, — zice Domnul, — « două părți vor fi prăpădite și vor pieri, și va rămânea în ea numai a treia parte,

9. Iar pe cei din această a treia, îi voi băga în foc și îi voi lămuri cum se lămurește argintul, și-i voi încerca cum se încearcă aurul. Ei vor chema numele meu, și eu îi voi auzi și voi zice: «Acesta este norodul meu», și ei vor răspunde: «Domnul este Dumnezeuul meu!»

14.

Judecata Ierusalimului și a apăsătorilor lui. Strălucirea viitoare a cetății, căci Domnul va fi împărat peste tot pământul.

1. Iată că vine ziua Domnului, când averea ta va fi prădată și va fi împărțită între zidurile tale.

2. Și voi aduna la luptă împotriva Ierusalimului pe toate noroadele, și cetatea va fi luată și casele vor fi jăfuite și femeile vor fi necinstite, și jumătate din cetate va fi dusă în robie, iară poporul care va mai fi rămas nu va fi stărpit din cetate.

3. Atunci Domnul va ieși la luptă și se va război împotriva acestor popoare, ca în zilele luptelor sale, ca în vreme de război.

4. Și în ziua aceea se vor sprijini picioarele sale pe Muntele Măslinilor, care este în fața Ierusalimului la răsărit; iară Muntele Măslinilor se va despica în două de la răsărit la apus și se va face o vale mare foarte, și jumătate din munte se va trage înapoi spre miazănoapte, și cealaltă jumătate spre miază-zii.

5. Și voi veți alerga prin valea muniților mei, deoarece valea munților se va întinde până la locul unde eu voi da izbăvire. Și veți alerga cum ați alergat de frica cutrenurului, în vremea domniei lui Uzia, regele lui Iuda. Atunci va veni Domnul Dumnezeuul meu și toți sfinții împreună cu el.

6. În ziua aceea nu va mai fi lumină, ci frig și ger.

7. Va fi o zi fără pereche, pe care Domnul singur o știe: nu va fi nici zi, nici noapte, ci la vremea serii va fi lumină.

8. Iar în ziua aceea, va izvorî din Ierusalim apă vie: un braț se va îndrepta către Marea cea de la răsărit,

și alt braț spre Marea cea de la apus. Și va fi așa și vara și iarna.

9. Și va fi Domnul împărat peste tot pământul. În ziua aceea va fi Domnul unul singur, și tot așa și numele său unul singur.

10. Țara întreagă se va preface în câmpie, de la Gheba și până la Rimon, spre miază-zi de Ierusalim. Iar Ierusalimul va fi ridicat în slăvi și va sta sălășluit pe locul unde se găsește, de la poarta lui Veniamin și până la locul porții celei dintâi, adică până la poarta din Colț, și de la turnul lui Hananeel până la teascurile regelui.

11. Și vor sălășlui într'insul și nu-l va mai ajunge nici un blestem, ci Ierusalimul va fi locuit în pace.

12. Dar iată care va fi prăpădul cu care Domnul va pierde toate popoarele care s'au războit împotriva Ierusalimului: trupul dușmanului va putrezi de-a'n picioarele, ochii îi vor putrezi în orbite și limba în gură.

13. În ziua aceea va fi, de la Domnul, mare turburare printre ei și fiecare va pune de mână pe aproapele său și-și vor ridica mâna unii împotriva altora.

14. Și Iuda se va război împotriva Ierusalimului: și bogăția tuturor popoarelor vecine: aur, argint și veșminte multe, vor fi strânse la un loc.

15. Și la fel cu acest prăpăd va fi prăpădul care va lovi calul, cătărul, cămila, asinul și toate dobitoacele care vor fi în taberile de război.

16. Și toți cei rămași cu viață, dintre popoarele acelea care veniseră să se războiască împotriva Ierusalimului, se vor sui în fiecare an să se închine împăratului, Domnul Savaot, și să prăznuiască sărbătoarea corturilor.

17. Iară cele din neamurile pământului care nu vor veni să se închine, în Ierusalim, împăratului Domnului Savaot, nu vor avea parte de ploaie.

18. Și dacă norodul Egiptenilor nu se va sui și nu va veni la sărbătoare, și peste ei va veni bătaia în care Domnul va bate acele neamuri ce nu se vor sui să prăznuiască sărbătoarea corturilor.

19. Aceasta deci va fi pedeapsa Egiptului și pedeapsa tuturor neamurilor care

nu se vor sui în Ierusalim să prăznuiască sărbătoarea corturilor.

20. În ziua aceea va fi scris pe oale și căldări: «Sfânt lui Dumnezeu!» Și vor fi căldările din templul Domnului ca și cupele înaintea jertfelnicului.

21. Și orișice căldare din Ierusalim și din Iuda va fi sfântă Domnului Savaot, încât toți cei ce vor veni să jertfească le vor lua și vor fierbe carne. Și nu va mai fi nici un neguțător, în ziua aceea, în templul Domnului Savaot.

PROFETUL MALEAHI

1.

Nerecunoștința poporului. Certarea preoților nevrednici.

1. Proorocie. Cuvântul Domnului către Israel prin graiul lui Maleahi.

2. «V'am iubit pe voi», — zice Domnul, — «dar voi m'ați întrebat: «In ce fel ne-ai iubit tu?» «Oare Esau nu este fratele lui Iacob?» — zice Domnul, — «și am iubit numai pe Iacob,

3. Și pe Esau l-am urît și am prefăcut munții lui în pustietate și moștenirea lui am dat-o șacalilor pustiului.

4. Și dacă Edomul zice: «Am fost nimicii și noi iarăși vom zidi la loc dărâmurile noastre!...», așa grăiește Domnul Savaot: «Voi veți zidi, dar eu voi dărâma, și ei vor fi numiți: «Țara fără-delegii și popor împotriva căruia Domnul și-a întărit în veac urgia sa».

5. Și veți vedea cu ochii voștri și veți spune: «Mare este Domnul și dincolo de cuprinsul lui Israel!»

6. «Feciorul cinstește pe tatăl său și sluga se teme de stăpânul său; și dacă eu sunt părinte, unde este cinstea ce trebuie să mi-o dați? Și dacă sunt stăpân, unde este teama față de mine? — vă întreabă Domnul Savaot pe voi, preoții, care disprețuiți numele meu. Dar voi răspundeți: «Cum am disprețuit numele tău?»

7. «Voi aduceți jertfă pe altarele mele prinoase spurcate de pâine și ziceți: «Cu ce te-am necinstit?» Cu vorba voastră: «Masa Domnului este de ocară!»

8. «Și când aduceți jertfă un dobitoc orb n'aveți vină? Când aduceți, la jertfă, unul schiop ori cu racilă, n'aveți vină? Ia adu-l la satrapul tău: te va primi sau se va uita la fața ta?» — zice Domnul Savaot.

9. «Și acum îmbunați fața lui Dumnezeu, rugându-vă ca să vă fie milostiv, căci prin mâinile voastre s'a făcut una ca aceasta. Poate își va întoarce fața către voi», — zice Domnul Savaot.

10. «O, de-ar închide cineva din voi ușile templului, ca să nu mai aprindeți în zadar focul pe jertfelnicul meu! Nu simt nici o plăcere pentru voi», — zice Domnul Savaot, — «și nu mi-este inima la prinoasele aduse de mâinile voastre.

11. Căci, de la răsăritul soarelui și până la apusul lui, mare este numele meu printre neamurile păgâne, și în orice loc se aduc jertfe de tămâie întru numele meu și prinoase curate, fiindcă numele meu este mare între popoare!» — zice Domnul Savaot.

12. «Ci voi îl pângăriți când ziceți: «Masa Domnului este spurcată și prinoasele de mâncare de pe ea sunt de disprețuit».

13. Și mai ziceți: «Ce trudă cu slujba noastră!» Și o defăimați!» — zice Domnul Savaot — «și dobitoace cu beteșug, șchioape sau cu racilă, de acestea-i jertfiți lui! Primi-le-voi din mâna voastră?» — zice Domnul.

14. «Blestemat să fie omul viclean, în a cărui turmă se află dobitoc de parte bărbătească, și făcând juruință, aduce Domnului jertfă un dobitoc prăpădit, căci eu sunt mare împărat», — zice Domnul Savaot, — «și numele meu este înfricoșat între neamuri!»

2.

Sfințenia legământului. Nici căsătorie cu cei de altă lege, nici desfacerea căsătoriei adevărate.

1. «Și acum către voi, preoților, se îndreaptă această poruncă:

2. Dacă voi nu veți asculta și nu vă veți pleca inima să dați slavă numelui meu », — zice Domnul Savaot, — « voi trimite peste voi blestemul și voi preface în blestem binecuvântarea voastră, și am și prefăcut-o în blestem, căci voi nu puneți la inimă poruncile mele.

3. Iată că eu voi doborî brațul vostru și în față arunca-vă-voi spurcăciune, spurcăciunea dobitoacelor voastre jertfite, și veți fi măturați cu ea.

4. Atunci vă veți da seama că eu v'am dat porunca aceasta, ca să fie neclintit legământul meu cu Levi », — zice Domnul Savaot.

5. « Avut-am legământ cu el de viață și de pace. Și i le-am dat, iar el mi-a dat cinstirea cuvenită. Căci el s'a temut de mine și s'a cucerit în fața numelui meu.

6. Învățătura dreaptă fost-a în gura lui și pe buzele lui nu s'a aflat strâmbătate; întru pace și întru dreptate a umblat cu mine și pe mulți i-a întors de la fărâdelege.

7. Căci buzele preotului sunt paznicele științei și din gura lui așteptăm învățătura, căci el este solul Domnului Savaot.

8. Dar voi v'ați depărtat de la calea cea dreaptă și pe mulți i-ați poticnit din credință; voi ați stricat legământul meu cu Levi », — zice Domnul Savaot.

9. « Pentru aceasta și eu v'am lăsat să fiți disprețuiți și umiliți în fața poporului întreg, fiindcă n'ați păzit îndreptările mele și nici nu v'ați ridicat ochii la învățătura mea.

10. Nu avem oare cu toții un singur părinte? Nu ne-a făcut pe noi un singur Dumnezeu? Pentru ce suntem vicleni unul către altul și pângărim legământul părinților noștri?

11. Iuda este necredincios și uriciune se săvârșește în Israel și în Ierusalim; căci Iuda pângărește templul pe care îl iubește Domnul și s'a însoțit cu fiica unui dumnezeu strein.

12. Nimicire-ar Domnul pe martor și pe apărător, din corturile lui Iacob, pentru cel ce făptuește unele ca aceste și aduce prinoase Domnului Savaot.

13. Ci iată și a doua faptă pe care o săvârșiți: Voi acoperiți cu lacrimi jertfelnicul Domnului, cu plânsete și cu gemete, pentru că el nu se mai uită la prinoase și nu mai binevoiește să primească nimic din mâinile voastre.

14. Și întrebați: « De ce? » Din pricină că Domnul a fost mărturie între tine și femeia tinerețelor tale, față de care tu ești necredincios, deși ea este tovarăsa ta și femeia legământului tău.

15. Oare nu i-a făcut Dumnezeu ca să fie ca o singură faptură, cu trupul și cu sufletul ei? Și această faptură întrunită, ce năzuște ea? Să aibă odrasle pentru Dumnezeu! Luați aminte deci la viața voastră! Și tu nu fii viclean cu femeia cu care te-ai însoțit din tinerețele tale.

16. « Când cineva o gonește din ură », — zice Domnul Dumnezeu lui Israel, — « este ca și cum cineva își acopere de strâmbătate veșmântul său », — zice Domnul Savaot. « Aveți grijă de viața voastră și nu vă purtați cu viclenie.

17. Voi obosiți pe Domnul cu vorbele voastre. Și mai întrebați: « Cum îl obosim? » Când ziceți: « Oricine face rău este bun înaintea Domnului și față de aceștia el e plin de voie bună! », sau când întrebați: « Unde este Dumnezeul dreptății? »

3.

Alle îndemnuri și muștrări. Vremea lui Mesia se apropie.

1. « Iată că eu voi trimite pe ingerul meu și va găti cale înaintea feței mele, și îndată va intra în templul său Domnul pe care îl căutați și ingerul legământului pe care voi îl voiți. Iată că vine! », — zice Domnul Savaot.

2. Dar cine va putea să rabde ziua venirii lui și cine va sta drept, când el se va arăta? Căci el este ca focul turnătorului și ca leșia piuarului.

3. Și el va începe să topească și să curățe argintul, și va curăța pe fiii lui Levi și-i va lămuri ca pe aur și ca pe argint, ca ei să aducă Domnului jertfe întru dreptate.

4. Atunci jertfa lui Iuda și a Ierusalimului plăcută va fi Domnului, ca înainte vreme, ca în anii cei de altădată.

5. «Și voi veni la voi, ca să vă judec, și voi fi martor grabnic împotriva vrăjitorilor, a desfrânaților și a celor care jură strâmb, împotriva celor care asupresc pe simbriaș, pe văduvă și pe orfan, împilează pe cel străin și nu se tem de mine», — zice Domnul Savaot.

6. «Căci eu sunt Domnul și nu m'am schimbat, și voi sunteți mereu fiii lui Iacob.

7. Din zilele părinților voștri v'ați depărtat de la îndreptările mele și nu le-ați păzit. Pocăiți-vă, ca și eu să mă întorc spre voi», — zice Domnul Savaot. «Dar voi întrebați: «Cum să ne pocăim?»

8. Este oare cu cale ca omul să înșele pe Dumnezeu, cum mă înșelați, și tot voi să întrebați: «Cum te-am înșelat?» Cu zeciuielile și cu pârga!

9. Să fiți blestemați cu blestem greu, și tot mă înșelați! Tot norodul laolaltă este înșelător!

10. Aduceți toate zeciuielile în jitnițele mele, ca să fie merinde în templul meu, și ispitiți-mă cu aceasta», — zice Domnul Savaot, — «și veți vedea că voi deschide stăvilarele cerului și vă voi vărsa binecuvântare cu prisosință.

11. Și voi certa forfocarul, spre binele vostru, ca să nu strice rodul țarinilor voastre și via voastră de la câmp să nu mai rămână stearpă», — zice Domnul Savaot.

12. «Și toate neamurile vă vor ferici pe voi, căci veți fi o țară mândră», — zice Domnul Savaot.

13. «Ați vorbit cuvinte grele împotriva mea», — zice Domnul. «Și voi grăiți: «Ce am spus împotriva ta?»

14. Așa ați spus: «Este trudă zadarnică să slujim pe Dumnezeu! Ce câștig am avut că am păzit pravila sa și am umblat în haine de jale, înaintea Domnului Savaot?»

15. De aceea noi acum ferim pe cei trufași! Celor ce săvârșesc fărădelegi le merge bine! Celor ce nu le pasă de Dumnezeu scapă teferi!»

16. Și când cei ce cinstesc pe Domnul grăiau așa unul cu altul, Domnul a luat aminte și i-a ascultat și scris a fost, în fața lui, pomelnicul celor care se tem de Domnul și cinstesc numele său.

17. «Fi-vor aceștia pentru mine», — zice Domnul Savaot, — «în ziua în care voi face judecată, ca o avere a mea, și-i voi cruța pe ei precum cruță părintele pe feciorul lui care îl slujește.

18. Atunci veți pricepe voi și veți face osebite între cel drept și cel păcătos, între cel care slujește pe Dumnezeu și cel ce nu-l slujește!

19. Căci, iată, vine ziua dogoritoare ca un cuptor. Și toți cei trufași și care făptuesc fărădelegea vor fi ca paie, iar ziua care vine fi va mistui de istov», — zice Domnul Savaot. «Și nu va rămânea dintr'înșii nici rădăcină, nici rămuriș.

20. Iar pentru voi cei care cinștiți numele meu, răsări-va soarele dreptății, aducând tămăduire pe aripile lui, și veți ieși și veți zburda ca vițeei din staul.

21. Și veți călca în picioare pe cei fără de lege, care se vor preface în colb, sub tălpile picioarelor voastre, în ziua când eu voi sta la judecată», — zice Domnul Savaot.

22. «Aduceți-vă aminte de legea lui Moise, slujitorul meu, pe care i-am dat-o cu poruncă în muntele Horeb, pentru tot Israelul, cu orânduiri și îndreptările ei.

23. Iată că eu vă trimit pe Ilie proorocul, până a nu sosi ziua Domnului cea mare și înfricoșată.

24. El va îndupleca inima părinților către fii și inima fiilor către părinții lor, ca să nu viiu și să lovesc pământul cu prăpad!»

CARTEA LUI TOBIT

1.

Cucerencia bătrânului Tobit.

Viața lui și ducerea în robia Asirienilor, la Ninive.

1. Cartea istoriei lui Tobit, fiul lui Tobiel, fiul lui Ananiel, fiul lui Aduel, fiul lui Gabael, din neamul lui Asiel, din seminția lui Neftali,

2. Care în vremea domniei lui Salmanasar, împăratul Asiriei, fost-a luat rob din Tisbe, oraș așezat la miază-zi de Cadeș, din seminția lui Neftali, în Galileea, mai sus de Hațor.

3. Eu, Tobit, în toate zilele vieții mele am umblat pe calea adevărului și a dreptății și am făcut multă milostenie cu frații poporului meu, care fuseseră duși cu mine în robia Asirienilor, în Ninive.

4. Când eram în țara mea, în pământul lui Israel, în vremea tinereții mele, întreaga seminție a lui Neftali, seminția străbunului meu, părăsise templul din Ierusalim, oraș care fusese ales dintre toate semințiile lui Israel, ca toate semințiile să aducă acolo jertfă și în care fusese zidit și sfințit templul, locașul lui Dumnezeu, pentru toate neamurile cele viitoare.

5. Și toate semințiile care se lepădaseră, precum și Neftali seminția străbunului meu, jertfeau Vițelului Baal.

6. Și numai eu singur mă duceam adeseori la Ierusalim la praznice, după veșnica rânduială scrisă, cu pargă și cu zeciuială din roadele pământului și cu pargă din turme,

7. Pe care le dădeam preoților, urmașilor lui Aaron, pentru slujba la jertfelnic, iar zeciuiala din roadele pământului o dădeam leviților care slujeau în Ierusalim. A doua zeciuială o vindeam și o cheltuiau cu prilejul călătoriei mele pe care o făceam în fiecare an la Ierusalim.

8. Pe cea de a treia o dădeam cui se cuvenea, după cum îmi poruncise bunica mea Debora, fiindcă rămăsesem orfan de tată.

9. Și când am ajuns bărbat, am luat de soție pe Ana, o rudă din neamul nostru, și cu ea am avut pe Tobie.

10. Și când am fost dus în robie la Ninive, toți frații mei și cei din neamul meu mâncau din mâncarea păgânilor.

11. Eu însă mă feream ca să nu mănânc,

12. Fiindcă îmi aduceam aminte de Dumnezeu din tot sufletul meu.

13. Și Cel Prea Înalt îmi dădu mie har și ochi buni în fața lui Salmanasar, și astfel ajunsei iconomul lui.

14. Și am călătorit în Media și am lăsat în păstrarea lui Gabael, fratele lui Gabri, din orașul Raghis din Media, zece talanți.

15. Iar după moartea lui Salmanasar, se sui pe tron fiul său Sanherib. Însă, fiindcă domnia lui nu era tihnită, n'am mai putut călători în Media.

16. În vremea domniei lui Salmanasar făcui multă milostenie cu frații mei:

17. Demâncarea mea o dădeam celor flămânzi și hainele mele le împărțeam celor goi. Și dacă vedeam pe vre-unul din neamul meu mort, azvârlit în dosul zidurilor Ninivei, îl îngropam.

18. Așijderea când împăratul Sanherib omora pe cineva care se întorcea fugăr din Iudeea, îl îngropam pe ascuns. Pe mulți el îi omora în furia lui, și când împăratul căuta leșurile lor, nu le mai găsea.

19. Dar unul din Ninive mă pări împăratului, că eu sunt cel care le îngrop. Și atunci mă ascunsei. Când însă am aflat că mă caută să măucidă, de frică am fugit.

20. Toată averea mea a fost luată, afară de Ana, femeia mea, și de copilul meu Tobie.

21. Dar nu trecuseră cincizeci de zile, și cei doi fii ai lui omorâră pe tatăl lor și fugiră în ținutul muntos al Araratu-lui. În locul lui s'a suit pe tron fiu-său Asarhadon, și puse pe Ahicar, fiul fratelui meu Anael, peste toată vistieria împărăției și peste toată cârmuirea.

22. Și Ahicar stăruie pentru mine, și astfel am putut să mă întorc în Ninive. Ahicar era paharnic și păzitorul sigiliului, mare sfetnic și vistiernic, iar Asarhadon îl puse al doilea după sine în cărmuirea împărăției. Și el era nepotul meu.

2.

Orbirea lui Tobit și viața lui amărîtă.

1. Când mă întorsei acasă și îmi dădură pe Ana, femeia mea, și pe copilul meu Tobie, în ziua sărbătorii Cincizecimii, care este sărbătoarea celor șapte săptămâni, făcui un praznic frumos și stătui la masă.

2. Și când văzui mâncările cele multe, zisei fiului meu: «Du-te și adu dintre frații noștri pe vre-un sârman, care-și aduce aminte de Domnul, și iată că te aștept!»

3. Și după ce se întoarse, zise: «Tată, unul din neamul nostru strâns de gât este aruncat în piață!»

4. Și înainte ca să fi îmbrucat ceva, sării și-l adusei într-o casă unde îl lăsați până la scăpătatul soarelui.

5. Și întocându-mă acasă, mă spălai și măncai demăncarea mea mahnit.

6. Și-mi adusei aminte de profeția lui Amos cum spune: «Praznicile voastre să se prefacă în jelire și tot chiotul vostru de veselie în tânguire!» Și mă pusei pe plâns.

7. Iar la scăpătatul soarelui, mă dusei și săpai o groapă și-l îngropai.

8. Și vecinii mei își radeau de mine și ziceau: «Acesta nu se mai teme că va fi ucis din pricina faptei lui! Era fugar și iată-l că iar îngroapă morții!»

9. În aceeași noapte, după ce mă întorsesem de la îngropare, dormii, fiindcă eram necurat, lângă zidul ogrăzii cu fața descoperită.

10. Și nu băgai de seamă că în zid erau vrăbii. Și pe când stam cu ochii deschiși, vrăbiile au lăsat de sus recurăție în ochii mei și făcui albeață. Și cu toate că mă dusei pe la doftori, ei nu putură să mă lecuiască. Și Ahicar îmi dădu hrană până când el plecă în Elimais.

11. Și Ana, femeia mea, torcea lână pe la gospodine

12. Și o trimetea pe la gospodari, care îi dădeau de lucru și-i plăteau. Și odată îi dădură drept plată un ied.

13. Și când a venit acasă, iedul a început să zbiere, și eu o întrebai: «De unde ai tu iedul? Nu cumva-i de furat? Dă-l stăpânului înapoi, căci nu este îngăduit să mănânce de furat!»

14. Și ea răspunse: «Datu-mi-l-au drept plată!» Dar eu n'o crezui. Și-i poruncii să-l ducă înapoi la stăpânul lui. Și mă roșii de mânie înaintea ei. Ea însă îmi răspunse și zise: «Unde este mărimumia și blândețea ta? Iată cum ies toate la iveală!»

3.

Rugăciunea lui Tobit în care își roagă moartea. Viața zbuciumată a Sarei, fiica lui Ragucl. Ea se roagă lui Dumnezeu. Rugăciunile amândorora au fost ascultate.

1. Și mahnit plânsei și mă rugai cu durere astfel:

2. «Drept ești tu, Doamne, și toate lucrurile tale și căile tale sunt îndurare și adevăr. Și în veac de veac tu faci judecată dreaptă și adevărată!»

3. Adu-ți aminte și privește în jos spre mine, și nu mă pedepsi pentru păcatele mele și pentru păcatele părinților mei, care au păcătuit înaintea ta,

4. Căci ei călcară poruncile tale, și din această pricină i-ai lăsat în prada vrăjmașilor și în robie și la moarte, și i-ai făcut de ocară tuturor popoarelor printre care tu ne-ai împrăștiat.

5. Și acum multele tale pedepse sunt drepte, dar nu te purta cu mine după păcatele mele și ale părinților mei. Noi n'am împlinit poruncile tale și n'am umblat întru adevăr înaintea ta.

6. Și acum fă cu mine după bună vreea ta! Binevoiește să mi se ia duhul și să mor și să mă fac pământ, fiindcă mai bine îmi este să mor decât să trăiesc. Căci din pricina hulelor mincinoase pe care le-am auzit, mare este mahnirea mea. Binevoiește dar să fiu izbăvit de această strămtorare, ca chiar

acum să ajung la locul cel de veci. Nu întoarce fața ta de la mine!»

7. Tot în aceeași zi s'a întâmplat ca Sara, fiica lui Raguel din Ecbatana din Media, să fie ocărită de slujnicele tatălui său,

8. Fiindcă ea ținuse șapte bărbați. Și Asmodeu, duhul cel rău, i-a fost ucis înainte de a trăi ea cu ei. Și ele o ocărau: «Tu ești proastă că ți-ai ucis bărbații! Șapte ai ținut și nu porți numele nici unuia.

9. De ce ne bați? Dacă au murit, du-te după ei! Am vrea să nu mai vedem în veac de veac fecior sau fiică din tine!»

10. Când auzi ea aceste ocări, se mâhni foarte, încât era cât pe ce să se spânzure, însă își zise: «Sunt singură la părintele meu, dacă fac aceasta, îl fac de ocără și pogor cu mâhnire bătrânețele lui în iad».

11. Și ea se rugă la fereastră și zise: «Proslăvit să fii tu, Doamne Dumnezeul meu, și proslăvit să fie numele tău cel sfânt și în veci slăvit. Proslăvească-te pe tine toate lucrurile tale în veci!

12. Și acum, Doamne, ochii mei și fața mea stau ațintite spre tine.

13. Poruncește să fii chemată de pe pământ, ca să nu mai aud astfel de ocări.

14. Tu știi, Doamne, că n'am săvârșit păcat cu bărbat,

15. Și că nu mi-am pătat numele meu și nici pe al tatălui meu în țara în care eu sunt roabă. Sunt singură la tatăl meu și el nu mai are copii care să-l moștenească, nici rudenie apropiată și nici fecior ca să mă păstreze și să fiu nevasta lui. Până acum mi-au murit șapte bărbați; la ce să mai trăiesc? Și dacă nu socotești să mă omori, caută cu îndurare spre mine, ca să nu mai aud astfel de ocări!»

16. Atunci rugăciunea amândorora fuse ascultată înaintea slavei marelui Dumnezeu,

17. Și Rafail a fost trimis ca să-i vindece pe amândoi: pe Tobit să-l vindece de albeață și pe Sara, fiica lui Raguel, s'o dea de femeie feciorului lui Tobit și să ferece în lanțuri pe Asmodeu, duhul cel

rău, fiindcă Tobie, fiul lui Tobit, avea dreptul s'o moștenească. Tot în vremea aceea Tobit se întoarse acasă și Sara, fiica lui Raguel, se coborî din foisor.

4.

Tobit trimite pe fiul său Tobie în călătorie. El îi dă povește pentru viață și-l trimite la Gabael să ia banii pe care i-i încredinșase altădată.

1. În ziua aceea își aduse aminte Tobit de banii pe care îi lăsase în păstrarea lui Gabael, în orașul Raghis din Media,

2. Și zise în sine: «Rugatu-mi-am moartea! De ce n'aș chema pe fiul meu Tobie, ca să-i arăt înainte de moarte ce va fi să facă?»

3. Și-l chemă și-i zise: «Copile! Când va fi să mor, îngroapă-mă, dar să nu părăsești pe mama ta. Cinstește-o în toate zilele vieții tale, fă-i voia ei și n'o mâhni.

4. Adu-ți aminte, copile, că pentru tine a înfruntat multe primejdii, când te purta în pânțece. Când va muri, îngroapă-o și pe ea tot într'un mormânt cu mine.

5. În toată vremea adu-ți aminte de Domnul Dumnezeul nostru și să nu părăcătuești, nici să calci poruncile lui, ci în toate zilele vieții tale fă fapte bune și nu umbla pe căi nedrepte,

6. Fiindcă, dacă vei iubi adevărul, vei izbuti în lucrările tale.

7. Fă milostenie din averea ta cu toți cei ce fac fapte bune, și ochiul tău să nu fie pizmaș când faci milostenie; nu-ți întoarce fața de la nici un sărman, ca nici Dumnezeu să nu-și întoarcă fața de la tine.

8. Dacă ai mult, fă milostenie, iar dacă ai puțin, nu te teme să faci milostenie după puținul pe care-l ai,

9. Fiindcă numai așa îți vei strânge o comoară frumoasă pentru ziua de restrîște:

10. Milostenia scapă de moarte și nu lasă pe om să intre în întuneric.

11. Înaintea Celui Prea Înalt milostenia este un dar bun pentru cei care o fac.

12. Păzește-te, copile, de orice desfrânare, și mai întâi de toate ia-ți soție din neamul tatălui tău. Nu lua femeie străină, care nu este din neamul tatălui său, fiindcă noi suntem vlăstarii proorocilor: Noe, Avraam, Isaac și Iacob. Adu-ți aminte, copile, de străbunii noștri, că ei toți și-au luat soții dintre frații lor și au fost binecuvântați în copiii lor, și neamul lor va moșteni țara Canaanului.

13. Și acum, copile, iubește pe frații tăi și inima ta să nu se trufească înaintea fraților tăi și înaintea fiilor și fiicelor poporului tău ca să te ferești să-ți iei soție din neamul lor, căci trufia duce la pieire și prilejuește neorânduială multă, iar femeia netrebnică te duce la pagubă și la lipsă mare, fiindcă femeia netrebnică este mama foamei.

14. Nu opri simbria lucrătorului tău, ci dă-i-o îndată. Și dacă așa vei sluji Domnului, el îți va răsplăti. Ia seama la toate lucrurile tale și fii îngrijit în toată purtarea ta.

15. Și ceea ce ție nu-ți place, altuia nu face. Nu bea vin până să te îmbeți și cu beția nu călători pe cale.

16. Imparte din pâinea ta cu cel flămând și din hainele tale dă celui gol. Cu tot ce-ți prisosește fă milostenie, iarochiul tău să nu se uite cu ciudă când faci milostenie.

17. Fă pomană cu pâine și cu vin laormântului celor drepti, dar nu face pomană cu cei păcătoși.

18. Cere sfat de la orice om înțelept și orice sfat folositor nu-l disprețui.

19. Preamărește pe Domnul în toată vremea și cere ca Domnul să te călăuzească pe căile tale și ca toate începuturile și planurile tale să izbutească, fiindcă nimeni nu poate să facă nimic din voia lui, ci numai Domnul dăruiește toate cele bune și smerește după voia sa pe cine vrea. Și acum, copile, adu-ți aminte de poruncile mele și ele să nu se șteargă din inima ta.

20. Și acum îți spun despre cei zece talanți pe care i-am lăsat în păstrarea lui Gabael, fiul lui Gabri, în orașul Raghis din Media.

21. Nu-ți fie teamă, copile, că suntem sărmani. Ci vei ajunge chiabur, dacă te

vei teme de Domnul și te vei înfrâna de la orice păcat și vei face ceea ce este plăcut înaintea lui.»

5.

Ingerul Rafail călăuzește pe tânărul Tobie în timpul călătoriei.

1. Atunci Tobie răspunse și zise: «Tată! Toate câte mi-ai poruncit le voi face!»

2. Însă cum voi putea să iau banii, fără să-l cunosc pe Gabael?»

3. Atunci tatăl său i-a dat zapisul și i-a spus: «Caută pe cineva care să meargă cu tine și-i voi plăti cât voi trăi, și du-te și scoate banii!»

4. Și a plecat să caute pe cineva și a dat de Rafail. El era inger, însă Tobie nu știa.

5. Și el îi zise: «Vrei să mergi cu mine în călătorie, la orașul Raghis din Media? Cunoști tu ținutul?»

6. Și ingerul i-a răspuns: «Vreau! Cunosc bine drumul și chiar am și mas la Gabael, fratele nostru.»

7. Atunci Tobie îi spuse: «Așteaptă-mă, fiindcă vreau să-i spun tatălui meu.»

8. Și ingerul îi răspunse: «Du-te, dar nu zăbovi!»

9. Și Tobie se duse acasă și spuse tatălui său: «Am găsit pe cineva care vrea să meargă cu mine». Și tatăl său îi zise: «Cheamă-l la mine, ca să aflu din care seminție este și dacă e om de treabă, ca să călătorească pe cale cu tine.»

10. Și l-a chemat, și ingerul intră în casă și se închină cu plecaciune unul la altul.

11. Atunci Tobit îl întrebă: «Din care seminție și din care familie ești tu? Spune-mi!»

12. Și ingerul îi răspunse: «Cauți să știi seminția și familia mea sau cauți un simbriaș, care să însoțească pe fiul tău în călătorie?» Dar Tobit îi luă vorba: «Frate! Vreau să știu neamul și numele tău!»

13. Acela îi răspunse: «Eu sunt Azaria, feciorul marelui Anania unul dintre frații tăi.»

14. Și Tobit îi zise: «Să fii sănătos, frate, și nu te supăra pe mine că am

vrut să știu care este seminția și familia ta; tu însă, frate-meu, ești dintr'o familie mare. Am cunoscut pe Anania și pe Ionatan, feciorii marelui Șimei, fiindcă am călătorit împreună la Ierusalim, ca să ne închinăm, ducând pargă și zeciuială din roadele pământului. Și ei nu căzură în rătăcirea fraților noștri. Tu te tragi dintr'un neam mare, frate!

15. Inșă spune-mi ce simbrie să-ți dau? Ți-ajunge cumva o drahmă pe zi și bani pentru merinde întocmai ca și pentru fiul meu?

16. Și dacă vă veți întoarce sănătoși acasă, pe lângă simbrie îți voi mai adăoga ceva.»

17. Și ei se împăcară așa. Și-i zise lui Tobie: «Gătește-te de drum și călătoria voastră să fie în plin!» Și fiu-său se găti de drum, iar tatăl său îi zise: «Du-te cu omul acesta! Iar Dumnezeu, care sălășluște în cer, să vă dea izbândă la drum și îngerul său să meargă cu voi.» Și amândoi ieșiră să plece și căinele tânărului fugea după ei.

18. Atunci Ana, mama lui, începu să plângă și-i zise lui Tobit: «De ce ai trimis copilul? Nu era oare toiagul bătrânețelor noastre când el ne însoțea pretutindeni?»

19. Mai bine ar fi ca banii aceia să nu-i mai avem, numai el să se întoarcă sănătos acasă!

20. Căci ceea ce ne dă Dumnezeu este deajuns pentru noi.»

21. Și Tobit îi zise ei: «N'ai nici o grijă, soro, căci el se va întoarce sănătos acasă și-l vei vedea cu ochii,

22. Căci un înger bun va merge împreună cu el; și va avea izbândă la drum și se va întoarce sănătos.»

23. Și ea își curmă plânsul.

6.

Poposirea pe țărnul Tigrului și prinderea unui pește. Rafail îndeamnă pe Tobie să ia de femeie pe Sara.

1. Iar ei plecând la drum ajunseră seara la fluviul Tigru și maseră acolo.

2. Și tânărul se coborî să se scalde. Dar un pește sări din fluviu și vru să-l înghită.

3. Atunci îngerul îi zise: «Prinde peștele!» Și tânărul prinse peștele și-l aruncă pe țăr.

4. Și îngerul îi mai zise: «Spintecă peștele și-i scoate inima, ficatul și fierea, pe care păstrează-le cu grijă!»

5. Și tânărul făcu întocmai cum îi poruncise îngerul, iar peștele îl friperă și-l mâncară.

6. Și porniră amândoi mai departe până se apropiară de Ecbatana.

7. Dar tânărul întrebă pe înger: «Frate Azaria! Pentru ce sunt bune ficatul, inima și fierea peștelui?»

8. Și el îi răspunse: «Dacă vre-un om, ori vre-o femeie, este chinuit de diavolul sau de vre-un duh rău, să se afume cu inima și cu ficatul și nu-l va mai chinui;

9. Iar fierea, ea este bună să se ungă cineva cu ea la ochi, când are albeață, și se lecuește.»

10. Când ei se apropiară de Ecbatana,

11. Îngerul zise tânărului: «Frate! Astă seară vom mânea la Raguel. El este ruda ta și are o singură fată, pe Sara.

12. Și eu îi voi spune să ți-o dea de soție, căci ție ți se cuvine moștenirea ei, fiindcă tu ești singur din neamul ei. Și fata este frumoasă și cuminte.

13. Și acum ascultă încoace la mine! Eu voi grăi cu tatăl ei și, când ne vom întoarce din Raghis, vom face nunta. Căci eu știu că Raguel n'o dă după un alt bărbat împotriva legii lui Moise, fără să se facă vinovat de moarte, înșă tu treci înaintea oricui, fiindcă ție ți se cuvine moștenirea.»

14. Atunci tânărul zise către înger: «Frate Azaria! Eu am auzit că fata a fost măritată de șapte ori și că toți mirii ei au murit în cămara de nuntă. Și fiindcă eu sunt singurul fecior la tatăl meu, mă tem ca nu cumva intrând înlăuntru să mor și eu ca și cei mai dinainte, fiindcă pe ea o iubește un diavol care nu face nimănui nici un rău, decât celor care se apropie de ea.

15. Și acum mă tem ca să nu mor și să pogor viața tatălui meu și a maicii mele, din pricina mea, cu durere în

mormânt, fiindcă nu au alt fecior care să-i îngroape.»

16. Ci îngerul îi răspunse: «Oare nu-ți aduci aminte de cuvintele pe care ți le-a poruncit tatăl tău, ca să-ți iei soție din neamul tău? Și acum ascultă-mă, frate-meu: Ea va fi soția ta! Iar de diavol nu purta de grijă, fiindcă în noaptea aceasta ți se va da de soție.

17. Când vei intra în camera de nuntă, ia un cărbune din tămâiernic și pune deasupra o bucătică din inima și din ficatul peștelui și afumă, și când diavolul va miroși, va fugi și nu va mai veni înapoi în veac de veac.

18. Și când vei intra la ea, sculați-vă amândoi și strigați către milostivul Dumnezeu, și el vă va mântui și vă va milui. Nu te teme, căci ea este menită pentru tine din veac și tu o vei mântui și ea va merge cu tine, și cred că vei avea cu ea copii.»

19. Când a auzit Tobie, a început s'o iubească și sufletul lui se lipi de ea foarte.

7.

Căsătoria lui Tobie. Raguel îndoindu-se, îngerul Rafail îl hotărăște pentru aceasta.

Ospățul de nuntă și celelalte datini.

1. Și când ajunseră în Ecbatana, se duseră la casa lui Raguel. Iar Sara le ieși înainte și-i hiritisi și ei o hiritisiră pe ea și ea îi duse în casă.

2. Atunci Raguel zise către femeia sa Edna: «Cum seamănă tânărul acesta cu vărul meu Tobit!»

3. Și-i întrebă Raguel: «De unde sunteți, fraților?» Iar ei îi răspunseră: «Din seminția lui Neftali, care au fost luați în robie în Ninive.»

4. Dar el le zise: «Cunoașteți voi pe fratele nostru Tobit?» Și ei spuseră: «Il cunoaștem!»

5. Și el îi întrebă: «E sănătos?» Și ei ziseră: «E sănătos voinic!» Și Tobie mai zise: «El e tatăl meu!»

6. Atunci sări Raguel și-l sărută și începu să plângă și-l binecuvăntă și-i zise: «Tu ești feciorul unui om cu mare vază!» Și când auzi că Tobit își pierduse vederea, se mâhni și plânse.

7. Dar și Edna, femeia lui, și Sara, fiica lui, plânseră. Și-i primiră ei cu inimă bună,

8. Și junghiară un berbec și gătiră mai multe feluri de bucate.

9. Și Tobie zise lui Rafail: «Frate Azaria! Vorbește despre ceea ce mi-ai spus pe cale, ca să se sfârșească pricina!»

10. Și el spuse lui Raguel, iar Raguel îmbie pe Tobie: «Mănâncă și bea și fii cu voie bună, căci ți se cade să iei pe copila mea. Inșă se cade să-ți spun adevarul:

11. Pe copila mea am dat-o după șapte bărbăți și când fiecare intra la ea, murea peste noapte. Inșă acum fii cu voie bună!»

12. Și Tobie zise: «Nu voi mânca și nu voi bea până ce nu-mi veți aduce-o, și voi să fiți martori înaintea mea.» Și Raguel zise: «De acum incolo ia-o potrivit legii. Tu ești fratele ei și ea este a ta. Milostivul Dumnezeu să vă îndrepte calea spre fericire!»

13. Apoi chemă pe Sara, fiica lui, și luând-o de mână o dete lui Tobie de soție și zise: «Iată, ia-o după legea lui Moise și du-o la tatăl tău!» Și i-a binecuvântat.

14. Și chemă și pe Edna, femeia lui, și luă o hârtie și scrise învoiala pentru căsătorie și o pecetlui. Apoi începură să mănânce.

15. Pe urmă Raguel strigă pe Edna, femeia lui, și-i zise: «Soro, gătește odaia cealaltă și-i du înlăuntru!»

16. Și ea făcu întocmai cum îi porunci și duse pe Sara înlăuntru. Și ea începu să plângă. Ci ea, îndreptățind lacrimile fiicei sale, îi zise:

17. «Îndrăznește, copilă! Dumnezeuul cerului și al pământului să-ți facă parte de bucurie în locul mâhnirii tale. Îndrăznește, fiică!»

8.

Tobie face întocmai după sfatul lui Rafail. Rugăciunea lui Tobie și a Sarei. Ei rămân amândoi neatinși.

1. După ce isprăviră de mâncat, duseră și pe Tobie la Sara în odaie.

2. Și pe când mergea își aduse aminte de vorbele lui Rafail și luă cărbunele din tămâiernic și puse inima peștelui și ficatul și afumă cu ele.

3. Când diavolul simți mirosul, fugi până în Egiptul de sus, unde îngerul îl ferecă în lanțuri.

4. Și după ce amândoi se încuiară în odaie, Tobie sări din pat și zise: «Seoală-te, soro, să ne rugăm ca Domnul să ne miluiască!»

5. Și Tobie începu să se roage: «Proslăvit să fii tu, Doamne, Dumnezeuul părinților noștri, și preamărit să fie numele tău cel sfânt și slăvit în veci! Să te preamărească pe tine cerul și toate făpturile tale!»

6. Tu ai zidit pe Adam și i-ai dat ajutor pe Eva, femeia sa. Și din ei s'a născut neamul omnesc. Și tu ai zis: «Nu este bine să fie omul singur; să-i facem un ajutor asemenea lui».

7. Și acum, Doamne, nu din poftă trupească iau pe sora mea aceasta, ci ca soție. Miluește-mă, ca să pot să ajung la bătrânețe împreună cu ea.»

8. Și ea zise cu el: «Amin!»

9. Și în noaptea aceea dormiră amândoi.

10. Dar Raguel, sculându-se, purcese să sape o groapă și-și zise: «Nu cumva să moară și el?»

11. Apoi când Raguel se întoarse acasă, zise către Edna, soția lui:

12. «Trimite o slujnică să vadă dacă el mai trăiește. Iar de nu, să-l îngropăm, ca nimeni să nu afle!»

13. Și slujnica deschise ușa și, intrând înlăuntru, îi găsi pe amândoi dormind.

14. Apoi ieși afară și-i spuse că el trăiește.

15. Atunci Raguel slăvi pe Dumnezeu și zise: «Proslăvit să fii tu, Doamne, cu toată slava curată și sfântă și să te laude pe tine sfinții și toate făpturile tale și toți îngerii și toți aleșii tăi! Proslăvească-te pe tine în veci!»

16. Proslăvit să fii tu pentru că m'ai bucurat și nu mi s'a întâmplat nimic, după cum socoteam, ci te-ai purtat cu noi după mare mila ta.

17. Proslăvit să fii tu, fiindcă te-ai îndurat de doi copii singuri la părinții

lor. Miluește-i pe ei, Doamne, și dă-le să petreacă viața cu sănătate, cu bucurie și cu îndurare!»

18. Apoi porunci slugilor să astupe groapa.

19. Și el le făcu ospăț de nuntă paisprezece zile.

20. Și înainte ca să se sfârșească zilele de nuntă, Raguel îl jură ca să nu plece până nu vor trece cele paisprezece zile de nuntă,

21. Și după aceasta să ia jumătate din averea sa și să se ducă sănătos la tatăl lui: «Iar partea care va mai rămânea: după ce voi muri și eu și femeia mea».

9.

Tobie se întoarce la părinții săi.

1. Și Tobie strigă pe Rafail și-i zise:

2. «Frate Azaria! Ia-ți un rob și două cămile și pornește spre Raghis în țara Mediei, la Gabael, ia banii și mi-adă la nuntă,

3. Fiindcă Raguel m'a jurat să nu plec. 4. Tatăl meu numără zilele și, dacă voi zăbovi mult, el se va mâhni foarte!»

5. Și Rafail plecă și merse la Gabael și-i dădu zapisul, și Gabael îi aduse punga cu sigiliurile și i le dădu.

6. Și amândoi se sculară la mâncate și veniră la nuntă. Și Gabael binecuvântă pe Tobie și pe femeia lui.

10.

Plecarea lui Tobie.

1. Și Tobit, tatăl său, număra fiecare zi. Și când s'au împlinit zilele călătoriei și ei încă nu veniseră,

2. El zise: «Poate că au fost opriți acolo, sau poate Gabael să fi murit și n'a avut cine să le dea banii!»

3. Și s'a întristat foarte.

4. Dar femeia lui îi zise: «Copilul a murit, de aceea întârzie atâta!» Și ea începu să-l plângă și zise:

5. «Mi-e jale, copile, că te-am lăsat să pleci, tu lumina ochilor mei!»

6. Și Tobit zise către ea: «Taci! N'ai grijă, căci el e sănătos!»

7. Atunci ea îl întâmpină cu vorba: «Taci! Nu mă înșela, copilul a murit!»

Și ieșea în fiecare zi afară la drumul pe care plecaseră. Ziua nu mânca nimic, iar nopți întregi nu înceta să plângă pe Tobie, fiul ei, până când trecură cele paisprezece zile de nuntă, cu care îl jurase Raguel ca să le petreacă la el.

8. Însă Tobie zise lui Raguel: «Dă-mi drumul să plec, deoarece tatăl meu și maică-mea nu mai au nădejde să mă mai vază».

9. Și socru-său îi răspunse: «Stai! Căci eu voi trimite o ștafetă la tatăl tău, ca să-i dea de veste despre tine.» Dar Tobie îi zise: «Nu, ci dă-mi drumul să mă duc la tatăl meu!»

10. Și Raguel se sculă și-i dădu pe Sara, femeia lui, și jumătate din avere: robi, debitoace și bani,

11. Și-i binecuvântă și-i lăsă să plece zicând: «Dumnezeul cerului să vă facă parte de copii înaintea de moartea mea!»

12. Și către femeia lui zise: «Cinstește pe socrii tăi, care acum sunt părinții tăi, și să aud veste bună despre tine!» Și el o sărută.

13. Atunci Edna zise lui Tobie: «Iubite frate! Dumnezeuul cerului să te aducă înapoi și să mă învrednicească să văd copiii tăi din Sara, fiica mea, ca eu să mă veselesc înaintea Domnului. Și iată îți încredințez pe fiica mea în grija ta. N'o amări!»

14. După acestea Tobie a plecat, preamărind pe Dumnezeu, că i-a dat izbândă la drum și-și luă rămas bun de la Raguel și de la Edna, femeia lui.

11.

Întorcerea lui Tobie la casa părintească. Vindecarea lui Tobit. Sărbătorirea nunții cu bucurie.

1. Și merseră până se apropia ră de Ninive. Și atunci Rafail zise lui Tobie:

2. «Oare nu știi tu, frate, cum ai lăsat pe tatăl tău?»

3. Să grăbim pasul înaintea femeii tale și să rânduim casa.

4. Ia cu tine fierea peștelui!» Și ei zoriră pasul, și căinele alerga după ei.

5. Și Ana stătea și privea în drumul fiului ei.

6. Și când l-a zărit că vine, zise către tatăl lui: «Iată, fiul tău vine cu tovarășul lui de drum!»

7. Și Rafail zise: «Știu, Tobie, că tatăl tău va căpăta vederea,

8. Ci unge-l cu fierea la ochi și dacă-l va înțepa, s'o șteargă ca să cadă albeața, și el va vedea».

9. Și Ana alergând înaintea căzu de gâtul fiului ei și-i zise: «Te-am văzut, copile, de acum pot să mor!» Și amândoi plânseră.

10. Atunci Tobit ieși la ușă și se lovi. Fiul său însă alergă înaintea lui,

11. Și apucă pe tată-său și-i unse ochii cu fiere zicând: «Curaj, tată!»

12. Și când începu să-l înțepa, el se șterse la ochi, și albeața se coji de pe ochii lui,

13. Și văzând pe fiul lui căzu de gâtul lui și plângând îi zise:

14. «Proslăvit să fii tu, Dumnezeule, și proslăvit să fie numele tău în veci, și proslăviți să fie toți sfinții tăi îngeri, fiindcă, pedepsindu-mă, te-ai și îndurat de mine, căci iată văd pe Tobie fiul meu!»

15. Atunci fiu-său intră în casă bucuros și spuse tatălui său marile lucruri care s'au întâmplat în Media.

16. Și Tobit ieși în întâmpinarea nurorii sale, cu bucurie, până la poarta Ninivei laudând pe Dumnezeu. Și cei care îl vedeau că umblă, se minunau că i-a venit vederea. Și Tobit mărturisea înaintea lor că Dumnezeu se îndurase de el.

17. Și când Tobit se apropie de nora sa Sara, i se închină cu plecăciune și-i zise: «Bine ai venit sănătoasă, fiică! Slăvit să fie Dumnezeu care te a adus la noi și tatăl tău și maică-ta!»

18. Și toți frații lui cei din Ninive se bucurară.

19. Și a venit și Ahicar, precum și Nadan, nepotul lui, și a ținut nunta lui Tobie șapte zile cu mare veselie.

12.

Îngerul Rafail se descoperă lui Tobit și-i spune că faptele lui bine l-au învrednicit de tămăduire.

1. Și Tobit chemă pe fiul său Tobie și-i zise: «Fiule, vezi de simbria tova-

rășului tău de drum și să-i mai dăm ceva și pe deasupra!»

2. Dar el îi răspunse: «Tată! N'am să fiu în pagubă dacă-i voi da jumătate din ceea ce am adus,

3. Fiindcă el m'a adus sănătos acasă, ba încă a lecuit și pe nevastă-mea, a adus banii mei și te-a lecuit și pe tine.»

4. Atunci bătrânul zise: «I se cuvine!»

5. Apoi chemă pe inger și-i zise: «Ia jumătate din ceea ce ați adus».

6. Atunci ingerul îi chemă deoparte și le zise: «Proslăviți pe Dumnezeu și-i mulțumiți, preamăriți-l și-i mulțumiți înaintea tuturor celor vii pentru ceea ce el a făcut cu voi. Frumos lucru este să preamărim pe Dumnezeu și să preafînălțăm numele lui și să vestim, slăvind, lucrările lui! Nu zăboviți ca să-i mulțumiți lui.

7. Frumos lucru este să ținem ascunsă taina unui împărat, însă ca să dăm la iveală faptele cele mari ale lui Dumnezeu este lucru mareț. Faceți bine, căci numai așa nu va da peste voi răul.

8. Bun lucru este rugăciunea cu post, cu milostenie și cu dreptate. Mai bine puțin și cu dreptate, decât mult și cu nedreptate. Mai bine este să faci milostenie, decât să aduni aur,

9. Căci milostenia scapă de moarte și ne curățește de orice păcat. Cei ce fac milostenie și fapte bune vor trăi mult.

10. Păcătoșii sunt vrăjmașii vieții lor.

11. Și acum nu voi ascunde nimic în fața voastră, căci v'am spus: Frumos lucru este să ținem ascunsă taina unui împărat, însă ca să dăm la iveală faptele cele mari ale lui Dumnezeu este lucru mareț.

12. Și când te rugai tu și nora ta Sara, eu duceam jertfa rugăciunii voastre înaintea Celui Sfânt, și când îngropai morții, la fel eram eu lângă tine,

13. Și când nu pregetai să te scoli și să-ți lași prânzul tău, ca să te duci și să îngropi morții, această faptă bună nu mi-a rămas ascunsă, ci eu eram cu tine.

14. Și acum Dumnezeu m'a trimis să te tămăduesc pe tine și pe nora ta Sara.

15. Eu sunt Rafail, unul din cei șapte sfinți ingeri care duc rugăciunile celor sfinți și intră în fața slavei Celui Sfânt.»

16. Atunci cei doi se spăimântară și de spaimă căzură cu fața la pământ.

17. Dar el le zise: «Nu vă spăimântați! Fiți pe pace și preamăriți pe Dumnezeu deapaturi!»

18. Căci nu de voia mea am venit, ci după voia Dumnezeului nostru, pentru aceasta preamăriți-l pe el în veci!

19. În toate zilele m'am arătat vouă și n'am mâncat și n'am băut, ci voi ați văzut o vedenie.

20. Și acum preaslăviți pe Domnul, fiindcă eu mă înalț la cel ce m'a trimis pe mine, iar tot ceea ce s'a întâmplat, scrieți într'o carte!»

21. Și când s'au sculat de jos, ei nu-l mai văzură.

22. Și ei proslăviră marile și minunatele săvârșiri ale lui Dumnezeu și în ce fel ingerul lui Dumnezeu li s'a arătat lor.

13.

Cântarea lui Tobit.

1. Și Tobit scrise o rugăciune de laudă și zise:

2. «Proslăvit să fie Dumnezeu și împărăția sa în veci! Căci el pedepsește și el miluește, el pogoară în iad și el ridică din iad, și nimeni nu poate să scape din mâna lui.

3. Lăudați-l pe el, voi fiii lui Israil, înaintea neamurilor păgâne printre care el ne-a risipit,

4. Și acolo vestiți strălucirea lui. Înălțați-l pe el în fața tuturor celor vii, căci el este Domnul nostru și Dumnezeu părintele nostru întru toți vecii.

5. El ne pedepsește pentru toate greșalele noastre și iarăși ne miluește și ne adună dintre toți păgânii, printre care noi am fost risipiți.

6. Dacă vă veți pocăi din toată inima voastră și din tot sufletul vostru și vă veți întoarce cu credință către el, și el se va întoarce către voi și fața sa nu și-o va ascunde.

7. Priviți apoi la ceea ce va face el cu voi, proslăviți-l pe el cu toată gura voastră și lăudați pe dreptul Stăpân și înălțați pe Împăratul cel veșnic.

8. Eu îl mărturisesc pe el în țara în care petrec ca rob, și-i vestesc puterea și mărirea lui într'un popor de păcătoși. Pocățiți-vă, voi păcătoșilor, și faceți fapte bune! Cine știe dacă el nu vă va fudrăgi și se va milostivi spre voi.

9. Pe Dumnezeu! meu îl voi înălța și sufletul meu să înalțe pe Împăratul cel ceresc și să se bucure de mărirea lui.

10. Toți să-l preamărească și să-i mulțumească în Ierusalim: Ierusalime, cetate sfântă! Și pe tine te va pedepsi el pentru faptele mâinilor tale și spre fiii celor drocți iarăși se va milostivi.

11. Proslăvește pe Domnul cum se cuvine și laudă pe veșnicul Împărat, ca iarăși cortul său să fie cu bucurie înălțat în mijlocul tău,

12. Și să bucure pe toți robii și să arate dragoste celor dosădiți în neam de neam până în veci.

13. Multe popoare vor veni de departe la numele Domnului Dumnezeului nostru, cu daruri în mână și cu daruri pentru ceresul Împărat. Și din neam în neam te vor proslăvi și cântare de laudă îți vor aduce.

14. Blestemați să fie toți cei ce te urăsc pe tine. Binecuvântați să fie în veci cei ce te iubesc pe tine.

15. Bucură-te și te veselește pentru feciorii celor drepti, căci ei vor fi adunați și vor proslăvi pe Domnul celor drepti! Fericiți sunt cei ce te iubesc pe tine, căci ei se vor bucura de pacea ta.

16. Fericiți sunt toți cei care au fost măhnii de bătăile tale, căci ei se vor veseli de tine, când vor vedea toată strălucirea ta și se vor veseli în veci. Suflete! al meu, proslăvește pe Dumnezeu, pe marele împărat,

17. Căci Ierusalimul va fi din nou zidit cu safir, cu smarald și pietre nestimate, și zidurile tale și turnurile tale și întăriturile tale cu aur curat. Și ulițele Ierusalimului vor fi pardosite cu beril, cu carbuncul și cu pietre scumpe din Ofir.

18. Și toate ulițele lui vor rosti: «Aliluia!» Și vor proslăvi pe Domnul zicând: «Proslăvit să fie Dumnezeu care te-a înălțat pentru vecie!»

Cele din urmă clipe din viața lui Tobit și a lui Tobie.

1. Și Tobit sfârși cântarea lui de laudă.

2. Tobit era de cincizeci și opt de ani când și-a pierdut vederea, și după opt ani iarăși și-a căpătat-o. El făcea milostenie și nu contenea să se teamă de Dumnezeu și să-l proslăvească.

3. Și el a ajuns tare bătrân. Atunci el chemă pe fiul său și pe nepoții săi și-i zise lui Tobie: «Copile, ia pe fiii tăi! Vezi, eu am îmbătrânit și sunt aproape să mă săvârșesc din viață.

4. Du-te în Media, fiule, căci eu cred tot ceea ce a rostit profetul Iona despre Ninive, că anume cetatea va fi nimicită și că frații noștri vor fi risipiți pe pământ departe de țara cea mândră și că Ierusalimul va fi pustiit, că templul lui Dumnezeu va fi pârjolit și va fi pustiit până la o vreme, iar în Media va fi până la o vreme mai multă pace.

5. Și Dumnezeu se va milostivi iarăși și-i va întoarce pe ei în țară și vor zidi templul, dar nu ca acela dintâi, până se vor împlini vremurile cele din veac hotărâte. Apoi se vor întoarce din robie și vor zidi din nou Ierusalimul cu strălucire. Și templul lui Dumnezeu va fi zidit într'însul pentru toate neamurile viitoare — zidire măreață — precum au grăit despre el prorocii.

6. Și toți păgânii se vor întoarce la adevăr și se vor teme de Domnul Dumnezeu, și vor îngropa în pământ idoliilor lor și vor proslăvi pe Domnul,

7. Dar și poporul său va proslăvi pe Domnul și Domnul va înălța pe poporul său, și se vor veseli toți cei ce iubesc pe Domnul, cu adevărate fapte bune, făcând milostenie cu frații noștri.

8. Și acum, copile, pleacă din Ninive, căci se va adevăra tot ceea ce a rostit profetul Iona.

9. Tu însă păzește legea și poruncile, fii milostiv și drept, ca să-ți fie bine, și îngroapă-mă după cuviință și pe maica ta lângă mine, și nu mai zăbovi în Niive.

10. Fiule! Adu-ți aminte ceea ce Nadab i-a făcut lui Ahicar, cel care l-a crescut

pe el, cum de la lumină l-a dus la întineric și toate câte i le-a răsplătit. Dar Dumnezeu a mântuit pe Ahicar, iar acela și-a luat răsplata, coborîndu-se în întineric. Ahicar a făcut milostenie și a fost mântuit din lațurile morții, pe care acela i le întinsese, însă Nadab căzu în lațuri și pieri.

11. Și acum, copii, vedeți ce poate să facă milostenia și cum fapta cea bună mântuește! » Și pe când el rostea acestea, i-a ieșit sufletul. Și el era în vârstă de o sută cincizeci și opt de ani. Și fiul său l-a îngropat cu cinste.

12. Și când a murit Ana, el a îngro-

pat-o lângă tatăl său. Apoi Tobie a plecat cu soția și cu fiul săi la socrul său în Ecbatana.

13. Și el ajunsese la adânci și cinstite bătrânețe și îngropă cu cinste și pe socrii săi și le mosteni averea lor și pe a lui Tobit, tatăl său.

14. Și el muri în vârstă de o sută douăzeci și șapte de ani în Ecbatana din Media,

15. Și înainte de moarte a auzit veștea despre pieirea Ninivei, pe care o cuprinseseră Nabucodonosor și Ahașveros. Și astfel, înainte de moarte, a putut să se bucure de pieirea Ninivei.

CARTEA IUDITEI

1.

Războiul între Nabucodonosor și Arpaxad. Arpaxad este înfrânt.

1. Era în anul al doisprezecelea al împărăției lui Nabucodonosor, care a domnit peste Asirieni în marea cetate a Ninivei, și în vremea domniei lui Arpaxad, care a domnit peste Mezi în Ecbatana.

2. Acesta zidi împrejurul Ecbatanei ziduri din lespezi de piatră tăiate în patru colțuri, lespezi lungi de trei coți și late de trei coți, și zidurile erau înalte de șaptezeci de coți și late de cincizeci de coți.

3. Și el ridică deasupra porților cetății, turnuri înalte de o sută de coți și late de șazeci de coți.

4. Și-i făcu porți, porți înalte de șaptezeci de coți și late de patruzeci de coți, ca să poată ieși uriașa sa oștire și pe destrimea.

5. În zilele acelea, împăratul Nabucodonosor porni cu război împotriva împăratului Arpaxad, în șesul cel mare, adică în șesul din ținutul Ragau.

6. Și s'au pornit împotriva lui toți locuitorii șesului și toți cei ce locuiau de-a-lungul Eufratului și al Tigrului și al fluviului Ulai, și cei din șesul lui Arioh, regele Elimeilor, precum și foarte

multe popoare care se strănseră laolaltă împotriva Caldeilor.

7. Dar Nabucodonosor, împăratul Asirienilor, trimise crainici la toți locuitorii Persiei și către toți aceia care locuiau spre asfințit, către locuitorii Ciliciei și ai Damascului, ai Libanului și ai Antilibanului, precum și către cei ce locuiau pe țărmul mării,

8. Și la popoarele care sălășluiau în Carmel și în Galaad și în Galileea de sus și în larga câmpie a Ezdrelonului,

9. Și către toți aceia care locuiau în Samaria și în orașele ei și dincolo de Iordan până la Ierusalim, și în Bet-Anot și în Halhul și în Cadeș până la fluviul Egiptului, și în Tahpanhes și în Ramses și întreaga țară Goșen,

10. Până dincolo de Tanis și de Memfis, și la toți locuitorii Egiptului până în hotarele Etiopiei.

11. Dar locuitorii pământului întreg disprețuiră cuvântul lui Nabucodonosor, împăratul Asirienilor, și nu porniră cu el la război, fiindcă ei nu se temeau de el, ci-l socoteau ca pe un om oarecare. Și așa ei trimiseră pe crainicii lui înapoi cu mâinile goale și plini de ocară.

12. Atunci Nabucodonosor se mânie foarte împotriva acestui ținut întreg și se jură pe tronul său și pe împărăția sa, ca să-și răzbune pe toate ținuturile Ciliciei și ale Damascului și cu sabia

sa să nimicească pe toți locuitorii din țara Moabului și pe fiii lui Amon, Iudeea toată și pe toți locuitorii Egiptului până la ținutul celor două Mări.

13. Și în anul al șaptesprezecelea, el năvăli cu armata sa împotriva împăratului Arpaxad și-l înfrânse în luptă și nimici toată oștirea lui toată călărimea, precum și toate carele lui de război.

14. Apoi cuceri cetățile lui și pătrunse până la Ecbatana, cuprinse turnurile, pustii ulițele ei și strălucirea ei o făcu de ocară,

15. Iar pe Arpaxad îl prinse în munții Ragau, îl străpunse cu vârful lăncii și în aceeași zi îl omori.

16. Și el se întoarse la Ninive împreună cu cei care se alăturaseră de el, o foarte mare mulțime de popor războinic. Și acolo se odihni și făcu ospăț o sută douăzeci de zile.

2.

Nabucodonosor trimite pe Olofern să pedepsească Cilicia, Mesopotamia și Damascul.

1. În anul al optsprezecelea, în a douăzeci și doua zi a lunii întâia, a ieșit zvon în palatul lui Nabucodonosor, împăratul Asirienilor, că el se va răzbuna pe întreg ținutul acela, precum zisese.

2. Atunci el a chemat la sine pe toți dregătorii și pe toți boierii săi și le-a împărtășit lor planul său tainic și hotărîrea sa neclintită, ca să nimicească întreg ținutul acela.

3. Însă aceia socoteau că porunca lui, ca să nimicească totul, nu poate să se adevărească.

4. Și după ce s'a isprăvit sfatul, Nabucodonosor, împăratul Asirienilor, a chemat pe Olofern, generalul oștirii sale, care era al doilea în cârmuire după el, și-i zise:

5. «Așa poruncește marele împărat, stăpânul lumii. Pornește și ia cu tine oameni cu nădejde în puterea lor, o sută douăzeci de mii de pedestrași, iar cai și călăreți douăsprezece mii;

6. Și să te îndrepti spre întregul ținut de la soare-apune, fiindcă ei n'au ascultat de porunca gurii mele.

7. Și să le spui să pregătească pentru mine pământ și apă, fiindcă întru urgia mea voi porni împotriva lor și voi acoperi fața pământului cu picioarele războinicilor mei, cărora îi voi da pe ei pradă.

8. Râniții lor să umple văgăunile stâncilor și toate râurile, și Eufratul să fie plin de leșurile lor, când va fi să-l treci, 9. Iar pe robii lor îi voi țări până la capătul pământului.

10. Deci pornește și-mi supune întregul lor ținut. Și dacă se vor da în mâna ta, păstrează-mi-i pentru ziua pedepsei lor.

11. Pe cei ce nu vor să se supună, să nu-i cruțe ochiul tău, ci pretutindeni dă-i morții și jafului,

12. Câci pe viața și pe împărăția mea jurat-am și cu mâna mea voi împlini jurământul.

13. Tu deci nu călca nici una din poruncile stăpânului tău, ci împlinește-le precum ți-am poruncit și nu zăbovi!»

14. Și după ce Olofern ieși de la împărat, chemă la sine pe toți voveozii pe căpeteniile și pe căpitaniii oștirii asiriene,

15. Și numără trupele alese pentru luptă, o sută douăzeci de mii de oameni și douăsprezece mii de arcași călări.

16. Și-i puse în rând cum se pune o oștire gata de război.

17. Și luă o foarte mare mulțime de cămile, de asini și de catări pentru dus poverile lor, iar oi, boi și capre, cât nu se puteau număra, pentru hrana lor,

18. Precum și bogăție de merinde pentru fiecare ostaș, și aur și argint foarte mult din palatul împăratului.

19. Și porni la drum, el și toată oștirea lui, ca să o ia înaintea împăratului Nabucodonosor, încât cu carele și călăreții și cu pedestrirea cea aleasă să acopere toată fața pământului spre soare-apune.

20. Și mulțimea care i-a însoțit pe ei era ca lăcustele de numeroasă și ca nisipul pământului: mulțimea lor era nenumerată.

21. Și el ieși din Ninive și se îndreptă spre șesul Bectelet, trei zile de drum. Și-și așezară tabăra de la Bectelet până aproape de muntele care se află la miazănoapte de Cilicia de sus.

22. După aceasta luă întreaga sa oştiră, pedestrașii, călăreții și carele, și plecă de acolo în munte.

23. Și el împrăștie pe Put și Lud și jefui pe fiii lui Rasis și pe fiii lui Ismail, care locuiesc la marginea pustiei, spre miază-zi de țara Heleilor.

24. El trecu Eufratul și străbătu Mesopotamia și nimici toate cetățile întărite de pe râul Abrona până la mare.

25. El cuprinse ținutul Ciliciei și nimici tot ce-i ieșea în cale și ajunse până în ținutul Iafetului, care este la miază-zi de Arabia,

26. Și impresură pe toți fiii lui Madian, arse așezările lor și jefui târlele lor,

27. Apoi se pogori în câmpia Damascului, pe vremea secerișului, și părjoli toate lanurile și nimici toate turmele de oi și cirezile de vite, jefui cetățile lor și pustii toate țarinile lor, iar pe flăcăii lor îi trecu prin ascuțișul săbiei.

28. Atunci îi cuprinse frica și tremurul pe toți locuitorii de pe malul Mării, din Sidon, din Tir și din Aco, și toți locuitorii din Iamnia, din Așdod și din Ascalon se îngrozeau de el.

3.

Multe popoare trimisă soli la Olofern, ca să i se supună, dar el nu contenește jaful și pustiirea.

1. Atunci trimiseră el soli cu îndemnuri de pace și cu vorba:

2. « Iată, noi stăm înaintea ta ca robi ai împăratului Nabucodonosor, ci fă cu noi ceea ce ți se pare bun în fața ta.

3. Iată, gospodăriile noastre, toate țarinile noastre, turmele și cirezile și toate târlele așezărilor noastre sunt înaintea ta ca să faci cu ele cum îți va plăcea.

4. Iată, și cetățile noastre și locuitorii dintr'însele sunt robii tăi! Vino și fă cu ei cum crezi că este bine în ochii tăi! »

5. Și după ce crainicii veniră la Olofern și-i spuseră lui toate cuvintele acestea,

6. El se cobori cu oastea pe țărmul Mării și puse străji în cetățile întărite și luă dintr'înșii pentru oștirea lui oameni unu și unu.

7. Și ei precum și întreg ținutul învecinat îl primiră cu cununi, cu danțuri și cu cântece însoțite de daira.

8. Cu toate acestea el pustii întregul lor ținut și dumbrăvile lor le tăie, având de gând să nimicească toți zeii pământului, ca toate popoarele să i se închine lui Nabucodonosor și toate limbile și neamurile să i se roage ca unui dumnezeu.

9. Și așa ajunse el la Ezdrelon, aproape de Dotan, care se află în fața marelui șes al lui Iuda,

10. Și-și așeză oștirea între Ghibeea și Schitopolis, unde a zăbovit o lună de zile ca să-și adune toate poverile oștirii sale.

4.

Olofern pornește împotriva Iudeilor. Ei postesc și se roagă lui Dumnezeu. Cuvântul arhierelui Ioachim.

1. Când auziră fiii lui Israil cei care locuiau în Iudeea, de tot ceea ce Olofern, generalul lui Nabucodonosor, împăratul Asirienilor, făcuse popoarelor și cum le jefuise toate templele lor și le nimicise,

2. Se spăimântară în fața lui foarte tare și se turburară din pricina Ierusalimului și a templului Dumnezeului lor,

3. Fiindcă nu trecuse multă vreme de când se întorseseră ei din robie și abia de curând tot norodul Iudeei se strănsese la un loc, și după pângărirea care se întâmplase, odoarele sfinte, jertfelnicul și templul fuseseră iarăși sfințite.

4. Și ei trimiseră în ținutul Samariei și în sate și la Bethoron și la Belmain și la Ierihon și la Hoba și la Hațor și în valea Salemului,

5. Și puseră strajă pe toate vârfurile munților celor mai înalți și întăriri toate satele muntelui și adunară în sate merinde, pregătindu-se de război, căci lanurile lor fuseseră secerate de curând.

6. Ioachim, arhierul din zilele acelea în Ierusalim, scrisese locuitorilor din Betulia și din Betomestem din preajma Ezdrelonului, înaintea câmpiei celei mari, în apropiere de Dotan,

7. Să întărească trecătorile muntelui, fiindcă prin ele drumul răzbea spre Iu-

deea, și era ușor să împiedice trecerea, fiindcă o trecătoare era îngustă cel mult pentru doi oameni.

8. Și fiii lui Israil făcură întocmai după porunca arhierului Ioachim și a bătrânilor întregului popor al lui Israil, care țineau sfat în Ierusalim.

9. Atunci întreg Israilul strigă către Dumnezeu cu mare râvnă și se smeri cu înfocare.

10. Atât ei cât și femeile și copiii lor, vitele și streinii și simbriașii și robii cumpărați se încinseră cu sac peste coapsele lor.

11. Și tot Israilul, bărbați, femei și copii, locuitori ai Ierusalimului, căzură cu fața la pământ în templu și-și presărară cenușă în cap și întinseră veșmintele lor de jale în fața Domnului.

12. Așijderea îmbrăcară și jertfelnicul cu sac și strigară către Dumnezeu lui Israil într'un cuget și cu înfocare, ca să nu lase pradă pe copiii lor și pe femeile lor jaf, și orașele moștenirii lor nimicirii, și templul pângăririi și ocării și batjocurii păgânilor.

13. Și Domnul auzi glasul lor și văzu obida lor, și norodul din toată Iudeea și locuitorii Ierusalimului postiră mai multe zile în fața templului Domnului celui atotputernic.

14. Și arhierul Ioachim, împreună cu toți preoții stătători și slujitori înaintea Domnului, încinși cu sac peste coapse, aduceau arderea de tot de fiecă zi și juriunțele și darurile de bună voie ale poporului.

15. Și cu cenușă presărată pe mitrele lor strigau către Domnul din toată puterea lor, ca să caute cu îndurare către întregul neam a lui Israil.

5.

Ahior, căpetenia Amoniților, înștiințează pe Olofern despre pregătirile de război ale Iudeilor și povestește toată istoria acestui popor. Dacă Dumnezeu va părăsi acest popor, Olofern îl va putea birui.

1. Lui Olofern, generalul oștirii asiriene, i-a sosit vestea că fiii lui Israil se pregătesc de luptă, că au închis trecătorile munților și că au întărit orice

pisc înalt, iar în câmpii au așezat obstacole.

2. Atunci, turbat de mânie, chemă pe toți principii Moabului și pe toți căpitanii Amoniților și pe toți satrapii de pe țărmul Mării,

3. Și le grăi: « Spuneți-mi, feciori ai lui Canaan, cine este norodul acesta care locuiește în munte, ce fel de orașe sunt acestea în care el locuiește, care este numărul oștirii lui și pe ce se sprijină puterea și dârzenia lui, și cine este generalul oștirii lui? »

4. Și pentru ce numai el mă disprețuiește dintre toți locuitorii de la soare-apune și nu ies întru întâmpinarea mea? »

5. Atunci Ahior, căpetenia fiilor lui Amon, luă cuvântul și zise: « Să asculte stăpânul meu cuvântul din gura robului său, căci vreau să-ți spun adevărul despre norodul acesta, care sălășluiește în munte alături de tine, și să nu iasă minciună din gura robului tău! »

6. Oamenii aceștia sunt urmașii Caldeilor,

7. Și înainte vreme locuiră în Mesopotamia. Și fiindcă ei nu voriră să se închine dumnezeilor părinților lor, care locuiau în țara Caldeilor,

8. Se lepădară de legea părinților lor și se închinară Dumnezeului cerului, Dumnezeului pe care l-au cunoscut. Și din această pricină părinții lor i-au gonit din fața dumnezeilor pe care îi pățiseră și atunci ei fugiră în Mesopotamia, unde locuiră vreme îndelungată.

9. Apoi Dumnezeu lor le porunci să lase sălaşurile și să plece în țara Canaanului. Și ei se așezară într'insul și se îmbogățiră cu aur, cu argint și cu turme nenumărate.

10. Pe urmă se pogoriră în Egipt, din pricină că o foamete bântuia în țara Canaanului, și sălășluiră acolo, atât cât găsiră hrană și ajunseră popor numeros: neamul lor era nenumărat.

11. Atunci se sculă împăratul Egiptului și cu șiretenie îi obișdui pe ei, și-i asupri cu făcutul de cărămidă și-i puse în rândul robilor.

12. Dar ei strigară către Dumnezeu lor, care bătu țara Egiptului cu plăgi

fără leac, din care pricină Egiptenii îi goniră din fața lor.

13. Apoi Dumnezeu secă Marea Roșie înaintea lor,

14. Și-i călăuzi pe drumul spre Sinai și spre Cadeș-Barnea, și ei izgoniră pe toate noroadele care locuiau în pustie.

15. Și locuiră în țara Amoriților și prin puterea lor nimiciră pe toți locuitorii Heșbonului, apoi, după ce trecură Iordanul, puseră stăpânire pe tot ținutul muntos.

16. Pe urmă goniră din fața lor pe Canaanii și pe Perezii, pe Iebusiți și pe locuitorii Sihemului, precum și pe toți Gherghesiții, și locuiră acolo vreme îndelungată.

17. Și atât cât nu păcătuiră împotriva Dumnezeului lor, avură parte de fericire, fiindcă este cu ei un Dumnezeu, care urăște nedreptatea.

18. Dar când se răzlețiră de calea pe care el le-o rânduisese, ei fură nimiciți jalnic de multe războaie, fură duși robi în țară străină și templul Dumnezeului lor fu nimicit, iar vrăjmași cuprinseseră orașele lor.

19. Dar acum, întorcându-se cu po-căință către Dumnezeu lor, veniră acasă din țările de pe unde fuseseră împrăștiați și cuprinseseră Ierusalimul, în care se află templul lor cel sfânt, și se sălăș-luiră în ținutul muntos, pe care îl găsiră pustiu.

20. Și acum, stăpâne Măria Ta, dacă acest popor a săvârșit fărădelege și a păcătuit împotriva Dumnezeului lui, vom înțelege că aceasta va să zică pieirea lui, și atunci să pornim împotriva lui, căci îl vom nimici;

21. Dar dacă în neamul acesta nu se află fărădelege, domnul meu să treacă mai departe, ca nu cumva Domnul lor și Dumnezeu lor să întindă pavăza în dreptul lor și să ajungem de răs în fața lumii întregi!

22. Și după ce Ahior sfârși povestirea aceasta, norodul cel războinic, care stătea în jurul cortului, începu să cârtească, iar căpitaniul lui Olofern și toți cei ce locuiau pe țărmul Mării și Moabul se înverșunară împotriva lui ca să hăcuiască pe Ahior:

23. «Căci noi nu ne temem de fiii lui Israil, căci iată, ei sunt popor fără putere și fără vârtoșie pentru o puternică împotrivire.

24. De aceea noi vom porni împotriva lor și ei vor fi ca o îmbucătură pentru întreaga oaste a ta, stăpâne Olofern.»

6.

Olofern se hotărăște să pedepsească pe Ahior. El dă poruncă să-l ducă la Betulia și să-l dea în mâna Israiliților. Dar ostașii îl legară la poalele muntelui. El fu luat de Israiliți, cărora le dezvăluie toate planurile lui Olofern.

1. Și după ce se potoli zarva bărbaților care stăteau în jur la sfat, Olofern, generalul armatei asiriene, zise lui Ahior, înaintea întregului norod de streini și către toți fiii lui Moab:

2. «Cine ești tu, Ahior, și voi năimiiților ai lui Efraim, că tu profetești astăzi așa și ne îmbii să nu ne războim cu cei din neamul lui Israil, fiindcă Dumnezeu lor îi apără? Și cine este Dumnezeu afară de Nabucodonosor? El își va trimite oștirea sa și-i va nimici de pe fața pământului, iar Dumnezeu lor nu va putea să-i mântuiască.

3. Ci noi, robii lui, îi vom bate ca pe un singur om și nu vor putea să se împotrivescă iureșului cailor noștri,

4. Căci noi îi vom potopi cu ei, încât munții lor vor fi adăpați de sângele lor și câmpiile lor vor fi pline de leșurile lor. Și ei nu se vor mai putea împotrivi nouă, ci vor fi nimiciți cu desăvârșire, — zice împăratul Nabucodonosor, stăpânul lumii,— căci el a zis: «Să nu rămăie neîndeplinite cuvintele mele!»

5. Tu însă, Ahior, năimitul lui Amon, care grăiși astăzi astfel de cuvinte de defăimare, să nu mai vezi din ziua de azi fața mea până ce nu mă voi răzbuna pe neamul celor coboritori din Egipt.

6. Atunci spada oștirii mele și sulița războinicilor mei te vor străpunge și vei cădea cu ucișii lor când eu mă voi întoarce.

7. Ci robii mei să te ducă în munte și să te lase într'una din cetățile de acolo,

8. Și să nu pieri până ce nu vei fi nimicit împreună cu ei.

9. Dar fiindcă tu nădăjduiești în inima ta că ei nu vor fi înfrânți, să nu te măhnești, căci eu am zis și nici unul din cuvintele mele nu va rămânea neîmplinit!»

10. Și Olofern porunci căpitanilor săi care erau de față în cortul lui, să înșface pe Ahior și să-l ducă în Betulia și să-l dea în mâinile fiilor lui Israil.

11. Atunci căpitanii săi îl înșfăcăură și-l duseră afară din tabără în șes, iar din șes îl duseră în munte și ajunseră la izvoarele din josul Betuliei.

12. Dar când i-au zărit locuitorii orașului, își luară armele și ieșiră din cetate pe vârful muntelui și toți prăștiașii se făcură stăpâni pe urcușul spre ei și azvârliră cu pietre într'înșii.

13. Atunci ei se pitiră pe după munte, legară pe Ahior, și-l lăsară la poalele muntelui, iar ei se întoarseră la stăpânul lor.

14. Dar fiii lui Israil se coborîră din oraș și se duseră la el, îl dezlegară și-l aduseră în Betulia și-l înfățișară înaintea căpeteniilor orașului,

15. Care erau în zilele acelea: Ozias, fiul lui Miheia, din seminția lui Simeon, și Habris, fiul lui Otniel, și Hamis, fiul lui Melchiel.

16. Și ei chemară pe toți bătrânii orașului, și mai veniră degrabă la sfat toți tinerii lor și femeile. Și ei puseră pe Ahior în mijlocul întregului lor popor, iar Ozias îl întrebă despre cele întâmplate.

17. Atunci el le răspunse și le spuse toate planurile sfatului lui Olofern și toate cuvintele pe care el le grăise în fața căpitanilor asirieni și cum Olofern se semețise împotriva neamului lui Israil.

18. Atunci poporul căzu cu fața la pământ și se închină lui Dumnezeu și strigă zicând:

19. «Doamne, Dumnezeul cerului, caută la trufia lor și îndură-te de umilința neamului acestuia și te uită cu milostivire astăzi la fața celor sfințiți ai tăi!»

20. Pe urmă mângâiară pe Ahior și-l laudară foarte.

21. Și Ozias îl luă din adunare acasă la el și făcu ospăț pentru bătrâni. Și ei strigară pe Dumnezeul lui Israil în'trajutor toată noaptea aceea.

7.

Impresurarea Betuliei. Olofern cuprinde izvoarele de apă și silește pe locuitori să se predea. Cuvântul lui Ozias care le mai cere locuitorilor încă cinci zile de răbdare și Dumnezeu se va întoarce cu milostivire spre ei.

1. A doua zi, Olofern dădu poruncă întregii sale oștiri și întregului popor războinic al soților săi de luptă să pornească împotriva Betuliei, să cuprindă trecătorile muntelui și să înceapă lupta cu fiii lui Israil.

2. Și în ziua aceea porniră la luptă toți oștenii și toată oastea lui, alcătuită din o sută șaptezeci de mii de oșteni pedestrași și douăsprezece mii de călăreți, afară de poveri, iar mulțimea celor care o însoțeau pe jos era uriașă.

3. Și tăbăriră în vale lângă Betulia, la izvor, și se întinseră în lățime până la Dotan și până la Belmaim și în lungime de la Betulia și până la Chiamon, care este în preajma Ezdrelonului.

4. Când fiii lui Israil văzură mulțimea lor, se spăimântară foarte și ziseră unii către alții: «Acum ei vor linchi toată fața pământului, încât nici munții înalți, nici văile, nici culmile nu-i vor stânjeni!»

5. Și luându-și fiecare armele sale, aprinseră focuri în turnuri și în noaptea aceea făcură de strajă.

6. A doua zi Olofern scoase călărimea înaintea ochilor fiilor lui Israil din Betulia,

7. Și căută potecile spre oraș și umblă după izvoarele de apă pe care și puse mâna, și punând la fiecare câte o strajă de ostași, se întoarse la oștirea sa.

8. Atunci veniră la el căpeteniile fiilor lui Esau și toți voevozii Moabului și căpeteniile oștirii de pe țărmul Mării și-i ziseră:

9. «Domnul nostru să asculte un cuvânt, ca nu cumva oștirii tale să i se întâmple vre-o înfrângere,

10. Căci fiii lui Israil nu se bizue pe lăncile lor, ci pe înălțimile munților în care își au sălașul, și nu este ușor să pătrunzi pe vărfurile munților lor.

11. Și acum, stăpâne, nu te război cu ei după cum este datina războiului, ca să nu pierzi nici un oștean,

12. Ci stai în tabăra ta și ține toți războinicii oștirii tale la adăpost. Inșă robii tăi să pună stăpânire pe izvorul de apă care izvorăște din poala muntelui,

13. Fiindcă de acolo vin să ia apă toți locuitorii Betuliei, și când îi va chinui setea, vor închina orașul. Iar noi, împreună cu oastea noastră, ne vom sui pe vărfurile munților din apropiere și vom așeza tabăra și vom sta de strajă ca să nu iasă nimeni din cetate.

14. Și se vor topi de foame, ei și femeile lor și copiii lor, și înainte ca sabia să-i doboare, vor zăcea doborîți în ulițele sălașului lor.

15. Și așa tu le vei răsplăti amarnic, fiindcă îți s'au împotrivit și n'au ieșit să te întâmpine cu pace!»

16. Și cuvintele lor plăcură lui Olofern și căpitanilor săi, și el dădu poruncă să facă întocmai după sfatul lor.

17. Și astfel oștirea Amoniților împreună cu cincizeci de mii de Asirieni tăbăriră în vale și puseră mâna pe apă și pe izvoarele de apă ale fiilor lui Israil,

18. Apoi fiii lui Esau și fiii lui Amon se suiră și-și așezară tabăra în munte, în preajma Dotanului. O parte o trimiseră spre miază-zi și spre răsărit în fața Ecrebelului. În apropiere de Husi, pe râul Mohmur, iar cealaltă oștire asiriană își așeză tabăra în șes și acoperi întreg ținutul. Corturile lor însă și poverile lor erau la un loc așezate cu norodul în tabără, încât alcătuia o mulțime nespusă.

19. Atunci fiii lui Israil strigară către Domnul Dumnezeu lor, deoarece își pierdură cumpătul, când se văzură impresurați de dușmanii lor și că nici nu mai era chip de scăpare.

20. Și toată oștirea Asirienilor, pedestreimea, carele de război și călărima, îi ținură impresurați treizeci și patru de zile, încât toți locuitorii Betuliei sfârșiră toate strănsurile de apă.

21. Dar și cisternele se goliră și nu avură să-și astâmpere setea nici măcar pe o zi, căci li se da să bea cu măsură.

22. Și femeile și copiii își pierdură curajul, iar flăcăii erau leșinați de sete și cădeau pe ulițele orașului și în adăposturile porților și nu mai rămăsese într'inșii vlagă.

23. Atunci întreg poporul se adună la Ozias și la căpeteniile cetății: flăcăii, femeile și copiii; și strigară cu mare glas și ziseră în fața tuturor bătrânilor:

24. «Dumnezeu să fie judecător între noi și voi, fiindcă ne faci mare pagubă că n'ați început dibuielile de pace cu Asirienii.

25. Și acum nu mai avem ajutor de nicăieri, fiindcă Dumnezeu ne-a vândut în mâna lor, așa că noi vom fi doborîți înaintea lor de sete și de piere.

26. Deci acum chemați-i și dați orașul pradă războinicilor lui Olofern și oștirii lui,

27. Fiindcă este mai bine să cădem pradă în mâna lor. Așa vom ajunge robi și vom scăpa cu viață, decât să vedem cu ochii moartea copiilor noștri și cum copiii și femeile noastre se sfârșesc de sete.

28. Și acum ne jurăm pe cer și pe pământ și pe Domnul și Dumnezeuul părinților noștri, care ne pedepsește pentru păcatele noastre și pentru fărădelegile părinților noștri, să nu se poarte cu noi astăzi după cuvintele acestea!»

29. Atunci se porni dintr'oa dată o mare văicăreală în mijlocul oștirii celei mari și strigară cu glas tare către Domnul Dumnezeu.

30. Dar Ozias le zise: «Fiți bărbătoși, fraților! Să mai îndurăm încă cinci zile, în care Domnul Dumnezeu nostru se va întoarce spre noi, căci el nu ne va lăsa până în sfârșit.

31. Și dacă, după ce vor trece, nu ne va veni nici un ajutor, atunci voi face întocmai după îndemnul vostru!»

32. Și el împraștie norodul războinic în tabără, și ei se duseră pe zădurile în turnurile cetății, iar pe femeile și pe copiii îi trimiseră la casele lor. Și în oraș era mare mâhnire.

8.

Iudita din Betulia ceartă pe bătrânii poporului care vor să închine cetatea în mâna Asirienilor. Ea îi îndeamnă să îndure de sete și să nădăjduiască în Dumnezeu, care va veni în ajutorul celor ce cred în el.

1. Și în vremea aceea asemenea cuvinte ajunseră la urechea Iuditei, fiica lui Merari, fiul lui Ox, fiul lui Iosif, fiul lui Uziel, fiul lui Hilchia, fiul lui Anania, fiul lui Ghedeon, fiul lui Rafain, fiul lui Abitub, fiul lui Ilie, fiul lui Hilchia, fiul lui Eliab, fiul lui Natanael, fiul lui Șelumiel, fiul lui Țurisađai, fiul lui Israil.

2. Și bărbatul ei, Manase, om din seminția și din neamul ei, murise pe vremea seceratului orzului.

3. Pe când stătea pe câmp și lua seama la legătorii de snopi, un vânt arzător îl pâlă în cap și el căzu la pat și muri în orașul său Betulia, și-l îngropară lângă părinții lui în țarina dintre Dotan și Belmain.

4. Și Iudita rămăsese văduvă în casa ei de trei ani și patru luni,

5. Și ea își făcuse o colibă pe acoperișul casei și umbra încinsă cu sac împrejurul coapselor sale și purta hainele văduviei sale,

6. Și postea în toate zilele văduviei sale, afară de ajunul Sâmbetelor și de Sâmbete, afară de ajunul lunilor noi și de lunile noi, afară de praznice și de zilele de veselie ale neamului lui Israil.

7. Și era frumoasă la stat și fermecătoare la chip. Și Manase îi lăsase aur și argint, robi și roabe, vite și țarini, pe care ea acum le stăpânea.

8. Și nu ar fi îndrăznit nimeni să-i spună vre-o vorbă rea, fiindcă ea era osebit de cucernică.

9. Și ea auzi vorbele cele rele ale norodului împotriva căpeteniilor, fiindcă din pricina lipsei de apă își pierduse cumpătul. Așijderea Iudita auzi și cuvintele lui Ozias pe care le grăise norodului și cum jurase el că după cinci zile va închina orașul în mâna Asirienilor.

10. Deci ea trimise pe roaba ei pe care o pusese mai mare peste toată ave-

rea ei, ca să cheme la ea pe Ozias, pe Habris și pe Harmis, bătrânii orașului.

11. Și după ce ei sosiră la ea, ea le grăi: «Ascultați încoace la mine, voi căpetenii ale locuitorilor Betuliei! Căci nu este drept cuvântul pe care îl grăirăți în fața poporului, când vă jurăți pe Dumnezeu și făgăduirăți să închinați dușmanului orașul în timp de cinci zile, dacă până atunci Domnul nu va veni în ajutorul vostru.

12. Și acum cine sunteți voi, cei ce ispitiți pe Dumnezeu în ziua de azi și care în locul lui Dumnezeu stați printre oameni?

13. Intr'acest chip voi ispitiți pe Domnul, dar în veac de veac nu veți cunoaște nimic,

14. Căci dacă adâncimii inimii omului voi nu-i puteți da de fund și nici nu puteți să cuprindeți șirul cugetării ei, cum vreți voi oare să cercetați pe Dumnezeu, care a făcut toate acestea, și să cunoașteți mintea lui și să înțelegeți gândurile lui? Niciodată, fraților! Nu întărați pe Domnul Dumnezeu vostru!

15. Fiindcă dacă în timp de cinci zile el nu voiește să ne ajute, el are putere să ne ocrotească oricând vrea, sau să ne prăpădească în fața vrăjmașilor noștri.

16. Nu căutați să scoateți cu sila sfaturile Domnului Dumnezeului nostru, căci Dumnezeu nu poate fi amenințat ca un om și nici ca un pământean nu șovăește în țelul său.

17. De aceea să așteptăm ajutorul său și să strigăm pentru mântuirea noastră, și el va asculta glasul nostru, dacă are îndurare către el

18. Căci nu se află nici unul în neamul nostru și în ziua de astăzi nu este nici seminție, nici familie, nici popor, nici cetate care să se închine la idoli făcuți de mână omenească, după cum era înainte vreme,

19. Din care pricină părinții noștri fură trecuți prin ascuțișul săbiei și jefuiți, ori suferiră o mare înfrângere înaintea vrăjmașilor noștri.

20. Noi nu cunoaștem alt Dumnezeu afară de el, pentru aceasta noi nădăjduim că nu ne va trece cu vederea nici pe noi și nici pe unul din neamul nostru.

21. Căci dacă orașul nostru va fi cuprins, cuprinsă va fi toată Iudeea, iar templul nostru va fi pradat și, pentru pângărirea lui, Domnul ne va cere so-teală,

22. Iar uciderea fraților noștri și robirea țării, pustiirea moștenirii noastre o va întoarce în capul nostru, în mijlocul păgânilor unde vom fi robi, și vom ajunge de batjocură și de ocară în fața celor ce ne vor stăpâni pe noi;

23. Fiindcă robia noastră, Domnul nu o va îndrepta spre bine, ci Domnul Dumnezeu nostru o va preface în ocară.

24. Și acum, fraților, să arătăm fraților noștri că viața noastră atârnă de noi și sfânta sfintelor și templul și altarul se reazimă pe noi.

25. Pentru toate acestea să mulțumim Domnului Dumnezeului nostru care ne încearcă pe noi întocmai ca și pe strămoșii noștri.

26. Aduceți-vă aminte câte a făcut cu Avraam și de câte ori l-a încercat pe Isaac și câte a întâmpinat Iacob în Mesopotamia, pe când păștea turmele unchiului său Laban.

27. Căci precum el i-a ispitit pe aceia pentru încercarea inimii lor, tot așa ne-a încercat și pe noi, dar nu ne-a pedepsit, ci Domnul pedepsește pe cei care se apropie de el, spre învățătură.»

28. Apoi Ozias zise către ea: «Toate câte le grăiși, le grăiși cu inimă bună, și nimeni nu poate să se împotrivescă cuvintelor tale,

29. Căci nu de astăzi înțelepciunea ta este cunoscută, ci de la începutul vieții tale tot norodul mărturisește icusința ta și cât de cumiști sunt gândurile inimii tale.

30. Ci norodul tare se chinuște de sete și el ne-a silit pe noi să facem precum am făgăduit și ne-a supus la jurământ, pe care noi nu vom putea să-l câlcăm.

31. Și acum roagă-te pentru noi, fiindcă ești femeie temătoare de Dumnezeu, ca Domnul să ne trimită ploaie, ca să se umple cisternele noastre și să nu ne mai chinuim!»

32. Dar Iudita le răspunse așa: «Ascultați-mă! Vreau să săvârșesc o faptă

care să rămână în neam de neam în mintea feciorilor neamului nostru.

33. În noaptea aceasta stați la poarta cetății și eu voi ieși cu roaba mea și în zilele pe care voi le-ați făgăduit că veți închina cetatea în mâna vrăjmașilor noștri, Domnul va scăpa cetatea prin mâna mea.

34. Voi însă nu căutați să pătrundeți cu mintea fapta mea, căci eu nu vă voi spune nimic până nu voi împlini ceea ce vreau să fac.»

35. Atunci Ozias și căpeteniile ziseră către ea: «Mergi în pace, și Domnul Dumnezeu să fie cu tine, ca să ne răzbune de vrăjmașii noștri!»

36. Și îndată ieșiră din colibă și plecară pe la casele lor.

9.

Rugăciunea Iuditei. Ea se roagă lui Dumnezeu ca să o întărească și să săvârșească ceea ce și-a pus de gând.

1. Apoi Iudita căzu cu fața la pământ și-și presără cenușă în cap și-și lepădă sacul cu care era încinsă. Și în seara aceea se aducea la Ierusalim jertfa de tămâie. Atunci strigă Iudita cu mare glas și zise către Domnul:

2. «Doamne Dumnezeu strămoșului meu Simeon, căruia i-ai dat sabia în mână, ca să se răzbune pe cei de neam strein care dezveliră pântecul fecioarei spre întinare și descoperiră coapsele ei spre rușine și sânul i-l pângăriră spre ocară. Tu ai poruncit: «Să nu fie așa!» dar ei cu toate acestea săvârșiră nelegiuirea.

3. Pentru aceasta ai dat pe căpeteniile lor la moarte, și patul lor, care a fost pângărit de înșelăciunea lor, l-ai prefăcut în lac de sânge și ai lovit și pe robi și pe stăpâni și pe principi pe tronurile lor,

4. Și pe femeile lor le-ai dat pradă și pe fiicele lor în robie și toate odoarele lor jalului iubitor tău fii, care erau înflăcărați de zelul pentru tine și îngroziiți de întinarea sângelui lor, și pe tine te-au strigat într'ajutor. Dumnezeule, Dumne-

zeul meu, ascultă la mine cea văduvă!

5. Cele ce au fost mai înainte decât acelea, și acelea tu le-ai făcut, și cele de mai târziu și cele de acum. Tu ai pus la cale viitorul și ceea ce tu ai pus la cale s'a adevărit.

6. Ceea ce tu ai hotărît a fost de față și a zis: « Iată-mă! Toate căile tale sunt pregătite și judecata ta mai de dinainte văzută.

7. Căci, iată, oștirea Asirienilor este numeroasă și ei se mândresc cu cai și călăreți și se trufesc cu brațul vânjos al pedestrașilor, și-și pun nădejdea lor în scut, în lance, în arc și în praștie și nu știu că tu ești Domnul, care pune capăt războaielor.

8. Domnul este numele tău! Sfărâmă cu puterea ta puterea lor și cu urgia ta dărâamnă țaria lor, căci ei și-au pus de gând să pângărească templul tău și să întineze cortul sălășluirii slăvitului tău nune și cu sabia să reteze coarnele altărilor tău.

9. Caută în jos la trufia lor și sloboade urgia ta peste capetele lor, și dă în mâna mea, celei văduve, putere pentru ceea ce mi-am pus în gând!

10. Izbește cu buzele mele cele viclene robi și stăpâni, stăpâni și robi. Nimicește semeția lor cu mâna unei femei!

11. Căci puterea nu stă în mulțime, ci tu ești Dumnezeuul celor smeriți, ajutătorul celor mai mici, ajutorul celor slabi, apărătorul celor aruncați, izbăvitorul celor fără de nădejde.

12. O, Dumnezeule al părintelui meu și Dumnezeuul moștenirii lui Israil, Stăpânul cerului și al pământului, Ziditorul apelor, Împăratul întregii făpturi, ascultă rugăciunea mea,

13. Și îngăduiește ca să fie cuvântul meu și viclenia mea rană și zdrobire pentru ei, care au pus la cale năprasne împotriva legământului tău și a templului și a muntelui Sionului!

14. Și fă ca întreg norodul tău, precum și fiecare seminție, să cunoască și să știe că tu ești Dumnezeuul puterilor și al tăriei și că nu este altul care să ocrotească neamul lui Israil afară de tine!»

10.

Iudita pleacă din Betulia și se îndreaptă spre tabăra Asirienilor. Străjile asiriene o duc la cortul lui Olofern.

1. Și după ce sfârși cu rugăciunea către Dumnezeuul lui Israil și toate cuvintele ei se conteniră,

2. Se ridică de unde căzuse cu fața la pământ și chemă pe roaba ei și se duse în casa unde ea petrecea Sâmbetele și zilele de praznic,

3. Și se dezbracă de veșmintele ei de văduvie și-și spală trupul cu apă și se unse cu mir de mare preț, și-și pieptănă costița, și-și puse turbă în cap și se îmbracă cu hainele de sărbătoare, cu care avea obicei să se îmbrace când trăia bărbatu-său Manase.

4. Apoi se încălță cu sandalele, își puse lăntișoarele la picioare și inelele și cerceii și toate podoabele ei. Și se împodobi până într'atâta, încât cei care o vor vedea să rămână înmărmuriți.

5. Și dădu roabei sale un burduf cu vin și un ulcior cu untdelemn, și umplu o dășagă cu pâine de orz și cu turte de smochine și pâine de grâu curat, și toate le făcu o legătură și i le puse în cărcă roabei.

6. Și ele se îndreptară spre poarta orașului Betulia și găsiră stând lângă poartă pe Ozias și pe bătrânii orașului, pe Habris și pe Harmis.

7. Când ei văzură pe Iudita, căci fața ei era schimbată și veșmintele ei așijderea, rămaseră uimiți de frumusețea ei și-i ziseră:

8. « Dumnezeuul părinților noștri să-ți dea ție har ca să-ți ajungi felul tău, spre mândria fiilor lui Israil și spre slava Ierusalimului! » Și ei se rugară lui Dumnezeu.

9. Atunci ea zise: « Dați poruncă să mi se deschidă poarta orașului, ca să săvârșesc ceea ce am grăit cu voi! » Și ei porunciră paznicilor să-i deschidă, după cuvântul ei.

10. Și ei făcură întocmai. Și Iudita împreună cu roaba ei ieșiră. Și locuitorii orașului se uitară după ea până cobori muntele devale și străbătu valea și până o pierdură în zare.

11. Și ea străbătu vaea drept înainte până când se întâlnește cu străjării Asirienilor.

12. Și ei o opriră și o întrebă: « Cine ești, de unde vii și încotro te duci? » Și ea răspunse: « Sunt fiică de Evrei, și fug de la ei, căci ei vor fi zdrumicați de voi,

13. Și mă duc la Olofern, generalul oștirii voastre, ca să-i destăinuesc adevărul și să-i arăt un drum pe unde să apuce ca să ia în stăpânire muntele întreg, fără ca să piară nici unul din oamenii lui! »

14. Când auziră străjării cuvintele ei și se uită în ochii ei, — fiindcă ea era în ochii lor negrit de frumoasă, — îi ziseră:

15. « Ți-ai scăpat viața; grăbește-te și te coboară la stăpânul nostru și îndreaptă-te spre cortul lui, iar unii din noi să te însoțescă, până când te vor preda în mâinile lui! »

16. Și când te vei înfățișa înaintea lui, inima ta să nu se teamă, ci arată-i precum ai spus, și el se va purta domol cu tine! »

17. Apoi ei aleseră o sută de inși pe care li puseră s'o însoțească pe ea și pe roaba ei. Și ei le duseră la cortul lui Olofern.

18. Și se iscă un freamăt în tabără, căci vestea despre sosirea ei pătrunseseră în corturi. Și veniră și o înconjurară, fiindcă ea stătea afară în fața cortului lui Olofern, până să-i dea de știre despre ea.

19. Și ei se minunau de frumusețea ei, și pentru ea ei se minunau de fiii lui Israel și ziceau unii către alții: « Cine poate să disprețuiască un astfel de popor care are în el asemenea femei? Nu este cu cale să scape nici unul din ei, fiindcă dacă ar scăpa, ar putea să amăgească o lume întreagă! »

20. Și cei ce făceau de strajă la Olofern precum și căpitaniii lui ieșiră afară și o duseră în cort.

21. Și Olofern se odihnea pe patul său, sub un polog de porfiră țesut cu fire de aur, cu smaralde și cu pietre scumpe.

22. Și când el fu înștiințat despre ea, le ieși în tinda cortului, iar înaintea lui orbii mergeau cu sfeșnice de argint.

23. Și când el și căpitaniii lui dădură cu ochii de Iudita, se minunară de frumusețea chipului ei. Și ea căzând cu fața la pământ i se închină, iar robii săi o ridicară.

11.

Iudita dezvăluiește lui Olofern pricina venirii ei în tabăra Asirienilor și arată neacazul în care se găsesc locuitorii Betuliei. Olofern se bucură și-i făgăduiește că va fi luată la curtea lui Nabucodonosor.

1. Atunci Olofern îi zise: « Fii cutezătoare, femeie, și nu te teme în inima ta, fiindcă eu nu fac rău nimănui care este gata să slujească lui Nabucodonosor, împăratul lumii.

2. Și poporul tău care locuiește în munte, dacă nu m'ar fi disprețuit, n'aș fi ridicat sulița mea împotriva lui. Ci ei singuri și-au făcut-o.

3. Dar spune-mi acum: Pentru ce ai fugit de la ei și ai venit la noi? Căci ai venit spre mântuirea ta. Fii curajoasă! În noaptea aceasta vei scăpa cu viață, cum și de acum înainte.

4. Nimeni să nu-ți facă rău, ci bine, așa cum se întâmplă cu slujitorii stăpânului meu, împăratul Nabucodonosor. »

5. Atunci Iudita îi grăi lui: « Privește cu îngăduință cuvintele roabei tale, ca roaba ta să vorbească înaintea ta. Și nici un cuvânt mincinos nu voi spune stăpânului meu în această noapte.

6. Și dacă vei urma cuvintele roabei tale, Dumnezeu va desăvârși cu tine lucrul său, iar stăpânul meu va merge drept la țintă.

7. Căci viu este Nabucodonosor, împăratul lumii, și vie este puterea lui care te-a trimis ca să pui rânduială în toată făptura, căci nu numai oamenii îi slujesc lui prin tine, ci și dobitoacele câmpului, vitele și păsările cerului vor trăi prin puterea ta, pentru Nabucodonosor și pentru întreaga casă a lui.

8. Auzit-am de înțelepciunea ta și de iscusința duhului tău, și toată lumea știe că tu nu numai că ești bun în toată împărăția și tare priceput, ci ești și neîntrecut în meșteșugul războiului.

9. Și cuvântul pe care l-a grăit Ahior în sfatul tău, l-am auzit și noi, căci

locuitorii din Betulia l-au lăsat cu viață, iar el le-a spus tot ceea ce ți-a grăit ție.

10. Pentru aceasta, stăpâne și doamne, nu disprețui cuvântul lui, ci pune-l în inima ta, că el este adevărat. Neamul nostru nu poate să fie pedepsit și sabia nu poate să-l biruiască, dacă el nu păcătuiește împotriva Dumnezeului său.

11. Și acum, pentru ca domnul meu să nu fie izgonit, fără să-și fi ajuns ținta, ci ca moartea să dea peste ei, ei au căzut în păcat, și cu acest păcat întărită pe Dumnezeul lor, și așa este ori de câte ori săvârșesc vre-o fărădelege.

12. Și după ce li s'au isprăvit merindele și au rămas fără de apă, ei s'au hotărît să pună mâna pe vite, și tot ceea ce Dumnezeu a oprit prin legile sale ca să nu se mănânce, ei au de gând să mănânce.

13. Chiar și pârگا grâului și zeciuiala de la vin și de la untdelemn, pe care ei o păstraseră pentru preoții care slujesc în Ierusalim în fața Dumnezeului nostru, s'au hotărît să le mănânce, lucruri pe care nimeni din popor nu are voie să le atingă, nici măcar cu mâna.

14. Dar fiindcă locuitorii de acolo au făcut la fel, au trimis la Ierusalim oameni care să le aducă învoială din partea sfatului.

15. Și îndată ce li se va aduce la cunoștință și vor săvârși atari lucruri, chiar în ziua aceea îți vor fi dați ție spre pieire.

16. Deci, când roaba ta a aflat toate acestea, am fugit de dinaintea lor și Dumnezeu m'a trimis să-ți dau de știre fapte care când se vor auzi, lumea înfractagă se va înspăimânta,

17. Fiindcă roaba ta este temătoare de Dumnezeu și ziua și noaptea se roagă Dumnezeului ceresc. Și acum rămănea-voi la tine, stăpâne, și roaba ta va ieși noaptea în văgăuna stâncii, ca să mă rog lui Dumnezeu, și el îmi va spune când au săvârșit ei păcatele acestea.

18. Apoi eu voi veni la tine și-ți voi dezvălui tot, iar tu vei porni cu ostirea ta și nimeni din ei nu va putea să-ți țină piept.

19. Și te voi călăuzi prin mijlocul Iudeei, până în fața Ierusalimului, și-i vei gonii ca pe oile care nu au păstor.

Și nici un câine nu va mârâi înaintea ta. Asemenea lucruri mi s'au descoperit și mi s'au vestit, și trimisă am fost să ți le dau de știre!»

20. Și cuvintele ei plăcură lui Olofern și tuturor căpitanilor lui, încât ei se minunară de înțelepciunea ei și ziseră:

21. «O astfel de femeie frumoasă la chip și înțeleaptă la vorbe nu se află nicăieri, de la un capăt și până la celălalt al pământului!»

22. Apoi Olofern îi zise ei: «Bine a făcut Dumnezeu de te-a trimis înaintea poporului, ca astfel biruința să fie în mâinile noastre, iar cei care disprețuesc pe stăpânul meu să aibă parte de prăpad.

23. Și acum tu ești frumoasă la chip și iscusită la vorbă. Dacă vei face precum ai zis, Dumnezeul tău va fi Dumnezeul meu și tu vei sta în palatul lui Nabucodonoser împăratul și vestită vei fi în toată lumea!»

12.

Ospățul făcut de Olofern pentru slujitorii săi. Bagoas, famenul lui Olofern, poștește pe Iudita la ospăț. Iudita vine și ia parte la ospăț.

1. Și el dădu poruncă s'o vâre înăuntru, unde erau așezate tacâmurile de argint, și să i se întindă o sofa, ca să mănânce din bucatele lui și să bea din vinul lui.

2. Dar Iudita zise: «Nu mănânc dintr'acestea, ca să nu iasă vre-o sminteală, ci să mi se aducă din merindele pe care le-am adus cu mine!»

3. Atunci Olofern îi răspunse: «Și dacă cele care le ai cu tine se vor isprăvi, de unde să mai aducem ca să-ți dăm la fel? Căci aici n'avem pe nimeni din neamul tău.»

4. Și Iudita îi zise: «Pe viața ta, stăpâne, că roaba ta nu va isprăvi cele ce are cu ea, până ce Domnul nu va izbândi prin mâna mea ceea ce mi-am pus în minte!»

5. După aceasta, căpitanii lui Olofern o duseră în cort, și ea dormi până la miezul nopții și se sculă spre straja dimineții,

6. Și trimise la Olofern să-i spună: « Să poruncească stăpânul meu, ca roaba ta să fie îngăduită să iasă la rugăciune ».

7. Atunci Olofern porunci străjărilor împărătești să n'o împiedice. Și așa ea stătu în tabără trei zile, și noaptea ieșea în văgăuna stâncii de lângă Betulia, și se scălda în tabără, la un izvor de apă.

8. Iar după ce ieșea, se ruga Domnului Dumnezeuului lui Israil, ca să-i îndrepte calea pentru mântuirea poporului ei.

9. Și întorcându-se curată, ea stătea în cort până ce către seară i se aducea cina.

10. Iar în ziua a patra Olofern făcu ospăț, numai pentru slujitorii săi, și nu pofti pe nimeni dintre dregători.

11. Și el zise lui Bagoas eunucului, care era pus mai mare peste toate ale sale: « Du-te și înduplecă pe femeia evreică, aceea care este la tine, să vină să mănânce și să bea cu noi,

12. Căci ne-ar fi rușine, dacă am lăsa să ne scape o astfel de femeie și să nu fim cu ea. Și dacă n'am aduce-o la noi, își va râde de noi. »

13. Și Bagoas ieși de dinaintea lui Olofern și intră la ea și-i zise: « Să nu zăbovească această frumoasă roabă să vină la stăpânul meu, ca să fie cinstită în fața lui și să se desfășeze bând vin cu noi și într'această zi să fie ca una din fiicele Asirienilor, care sunt în palatul lui Nabucodonosor ».

14. Și Iudita îi răspunse: « Cine sunt eu să mă împotrivesc domnului meu? Căci tot ce este plăcut ochilor săi mă voi grăbi să fac, și aceasta va fi o bucurie pentru mine până în ziua morții mele! »

15. Și sculându-se, se împodobii cu veșmântul și cu tot felul de podoabe femeiești, iar roaba ei se duse înainte și-i întinse covoarele înaintea lui Olofern, pe care le luase de la Bagoas pentru ca să le întrebuițeze în fiecare zi și să stea pe ele în vremea mesei.

16. Și Iudita intră și se puse jos. Și inima lui Olofern ardea într'însul pentru ea, și sufletul i se zbuciuma, căci el dorea mult să fie împreună cu ea. Ci el căuta numai prilejul ca s'o ademenească, din ziua în care o văzuse.

17. Atunci Olofern îi zise: « Bea și te veselește cu noi! »

18. Și Iudita îi răspunse: « Beau, stăpâne, fiindcă viața mea a fost astăzi cinstită mai mult decât în orice zi de la nașterea mea ».

19. Și ea mănâcă și bău înaintea lui din ceea ce-i gătise roaba ei.

20. Și Olofern se bucură de ea și bău vin foarte mult, cât nu băuse niciodată în vre-o zi de la nașterea lui.

13.

Iudita rămâne după ospăț singură cu Olofern. Ea îi taie capul și-l aduce în Betulia. Bucuria nespusă și nădejdea în Dumnezeu, care a scăpat poporul său din mâna vrăjmașului

1. Iar seara târziu slujitorii lui se zoreau să plece. Și Bagoas închise cortul pe dinafară și dădu deoparte pe musafiri din fața stăpânului său. Și toți erau osteniți de ospățul cel îndelungat.

2. Și Iudita fu lăsată singură în cort, iar Olofern, biruit de vin, stătea trântit în patul său.

3. Și Iudita poruncise roabei sale să stea afară și să aștepte ieșirea ei, ca în fiecare zi, căci ea zicea că se va duce să se roage, dar și lui Bagoas îi spusese tot așa.

4. Și după ce plecară toți și nu mai rămase nimeni în iatac, nici dintre cei mari și nici dintre cei mici, Iudita veni lângă pat și zise în inima sa: « Doamne, Dumnezeu cel atotputernic, privește în ceasul acesta la fapta mâinilor mele, spre slava lui Israil! »

5. Căci acum este vremea să ai grijă de moștenirea ta și să aduci la îndeplinire gândul meu, spre pieirea vrăjmașilor care s'au sculat împotriva noastră. »

6. Și îndreptându-se spre stâlpul patului care era la capul lui Olofern, luă paloșul lui,

7. Și apropiindu-se de pat prinse pe Olofern de chică și zise: « Întărește-mă, Doamne Dumnezeul lui Israil, în ziua aceasta! »

8. Apoi îl lovi peste gât de două ori din toată puterile și-i reteză capul,

9. Și rostogoli trupul lui de pe pat și luă pologul de pe stâlp, și îndată ieși și dădu roabei sale capul lui Olofern.

Și ea îl puse în däsaga ei cu merinde. Și amändouă ieșiră ca de obicei la rugăciune. Și străbătură tabăra, ocoliră văgăuna stâncii și o luară la deal pe muntele Betuliei și ajunseră la porțile orașului.

10. Și de departe Iudita strigă la străjării porților: «Deschideți, deschideți poarta! Cu noi este Dumnezeu, Dumnezeu nostru, ca să-și mai arate puterea și tăria lui în Israil împotriva dușmanilor noștri, precum a făcut el în ziua de azi!»

11. Și când locuitorii cetății îi auziră glasul, se grăbiră să se coboare la poarta orașului și strigară și pe bătrânii orașului.

12. Atunci alergară toți de la mic la mare, fiindcă era ceva cu totul neașteptat să se mai întoarcă ea, și-i deschisă poarta orașului și le primiră și aprinseră foc ca să se vază și le înconjurară pe amändouă.

13. Și ea le zise cu glas tare: «Lăudați pe Dumnezeu! Lăudați-l! Proslăviți pe Dumnezeu, care n'a lipsit neamul lui Israil de mila sa, ci a zdrobit în noaptea aceasta prin mâna mea pe vrăjmașii noștri!»

14. Și scoase capul din däsagă, și arătându-l le zise: «Iată capul lui Olofern, generalul armatei Asirienilor, iată și poilogul sub care sta în beția lui. Și Dumnezeu l-a ucis prin mâna unei femei.

15. Viu este Domnul care m'a păzit în calea pe care am mers, că fața mea l-a amăgit spre pieirea lui și el n'a săvârșit nici un păcat spre întinare sau spre rușine.»

16. Și tot norodul se spăimântă foarte și, căzând în genunchi, se închină lui Dumnezeu și zise într'un cuget: «Preamărit ești tu, Dumnezeu nostru, care ai nimicit astăzi pe vrăjmașii poporului nostru!»

17. Și Ozias îi zise Iuditei: «Slăvită să fii tu, fiică, de Dumnezeu Cel Prea Înalt, înaintea tuturor femeilor de pe pământ, și proslăvit să fie Domnul Dumnezeu, care a făcut cerul și pământul și care te-a însoțit pe tine, ca să dobori capul voevodului dușmanilor noștri.

18. Și nu se va curma pomenirea în inimile oamenilor despre nădejdea ta în

Dumnezeu, ci deapururi își vor aduce aminte de puterea lui Dumnezeu.

19. Și Dumnezeu să-ți păstreze o veșnică amintire și să te binecuvinteze spre bine, că nu ți-ai cruțat viața când a fost vorba de umilirea norodului nostru, ci ne-ai ridicat din căderea noastră, umblând pe calea cea dreaptă, înaintea Dumnezeului nostru!» Și tot norodul strigă: «Amin! Amin!»

14.

La sfatul Iuditei, locuitorii Betuliei se înarmează și ies înaintea caravelor asiriene, cu chip ca să se facă zarvă în armata asiriană și să se aștepte moartea lui Olofern, dar fără gând de luptă. Moartea lui Olofern pricinuește pierderea cumpătului în oastea asiriană.

1. După acestea, Iudita le zise: «Ascultați-mă, fraților! Luați acest cap și-l spânzurați pe creștetul zidurilor voastre.

2. Și în revărsatul zorilor, după ce soarele va răsări, fiecare să-și ia armele de luptă și voi toți cei destoinici de luptă să ieșiți afară din oraș cu un căpitan în frunte, ca și când ați avea de gând să vă coboriți în șes spre straja Asirienilor, dar să nu vă coboriți.

3. Atunci ei cu arme în mână vor intra în tabără și vor deștepta din somn pe căpeteniile oștirii asiriene, care vor alerga împeneună la cortul lui Olofern, dar nu-l vor găsi. Și atunci vor fi cuprinși de spaimă și vor fugi de dinaintea voastră.

4. Pe urmă, voi și toți cei ce locuiesc în tot muntele lui Israil, urmăriți-i și doborâți-i pe drumurile voastre.

5. Însă înainte de a face aceasta, chemați-mi pe Ahior Amonitul, ca să vadă și să recunoască pe cel care disprețuia neamul lui Israil și cum l-a trimis pe el la noi, la moarte!»

6. Și ei chemară pe Ahior din casa lui Ozias. Și când el veni și văzu capul lui Olofern în mâinile unui om în obștia poporului, căzu cu fața la pământ și-l apucă leșinul.

7. Și după ce-l sculară de jos, el căzu la picioarele Iuditei și se închină înaintea ei și zise: «Binecuvântată să fii tu în orice sălaș al lui Iuda și la toate popoa-

rele, care, auzind de numele tău, se vor spăimânta!

8. Și acum spune-mi mie ce-ai făcut în zilele acestea? » Atunci Iudita îi povesti în mijlocul poporului tot ceea ce ea făcuse de când plecase și până în clipa când grăia cu ei.

9. Și după ce ea a sfârșit de vorbit, poporul izbucni în chiote de veselie, încât strigătul lui se auzi în oraș.

10. Și încredințându-se Ahior despre toate câte le făcuse Dumnezeu lui Israil, crezu cu neclintire în Dumnezeu și-și tăie împrejur trupul și fu primit în neamul lui Israil până în ziua de azi.

11. Și în revărsatul zorilor, ei spânzurară capul lui Olofern pe zid și apoi ieșiră în cete spre trecătorile muntelui.

12. Și când Asirienii îi zăriră, trimiseră după căpeteniile lor, iar aceia se duseră la căpitani și la cei de peste mii și la toți mai marii lor,

13. Și aceia ajunseră la cortul lui Olofern și ziseră celui ce era mai mare acolo: « Scoală pe domnul nostru, căci robii cutezară să se scoale cu război împotriva noastră, ca să ne prăpădească cu totul! »

14. Atunci Bagoas intră și bătu în perdeaua cortului, fiindcă el socotea că Olofern doarme cu Iudita.

15. Și deoarece el nu auzi pe nimeni, dădu perdeaua laoparte și intră în iatac, și-l găsi pe pragul cortului mort și cu capul tăiat.

16. Și atunci începu să strige din răsuputeri și se puse pe plâns, pe strigat și pe țipat, și-și sfâșie hainele de pe el.

17. Apoi se duse repede în cortul unde era sălașul Iuditei, dar n'o găsi. Și în sfârșit se repezi la poporul cel războinic și începu să strige:

18. « Robii se purtără ca niște vicleni; o singură femeie evreică făcu de ocară casa împăratului Nabucodonosor, căci Olofern stă lungit la pământ, cu capul rețezat! »

19. Când căpeteniile oștirii asiriene auziră această veste, își sfâșiară veșmintele și se zăpăciră de tot. Și vaietul și strigătul lor mare se întetă în mijlocul taberii.

Ostașii Betuliei urmăresc pe Asirieni pretutindeni, până îi trec peste hotarele Damascului. Jefeuirea taberii asiriene timp de treizeci de zile. Bucuria nespusă a poporului. Iudita colindă țara cântând biruința.

1. Când cei din corturi aflară ceea ce se întâmplase, se îngroziră.

2. Și spaima și tremurul îi cuprinse. Și nu mai rămăseră la un loc grămadă, ci se împrăștiară și o apucară razna toți laolaltă pe potecile șesului și ale muntelui.

3. Dar și cei care tăbăriseră în munte, împrejurul Betuliei, o rupseră de fugă. Și atunci toți bărbații destoinici de luptă ai lui Israil se repeziră pe ei.

4. Și Ozias trimise crainici la Beto-mestem, la Bibe, la Hobe și la Cola, precum și în tot ținutul muntos al lui Israil, ca să-i vestească despre ceea ce se întâmplase și că toți cu toții să tabere pe vrăjmași și să-i nimicească.

5. Când auziră de aceasta fiii lui Israil, cu toții se năpustiră împotriva lor și-i bătură până la Hoba. Dar și cei din Ierusalim și din tot ținutul muntos săriră într'ajutorul lor, căci și pe ei îi vestise despre cele întâmplate în tabăra vrăjmașă. Așijderea și cei din Galaad și din Galileea îi bătură crunt, până ce trecură dincolo de ținutul Damascului.

6. Iar ceilalți locuitori ai Betuliei năvăliră în tabăra asiriană, pe care o jefuiră și se îmbogățiră.

7. Și fiii lui Israil, care se întoarseră de la înfrângerea vrăjmașului, puseră stăpânire pe ceea ce mai rămăsese. Și satele și cătunele din munte și din câmpie luară pradă bogată, căci era multă foarte.

8. Atunci Ioachim arhierul împreună cu marele stat al fiilor lui Israil, care locuiau în Ierusalim, se duseră să vadă izbânda pe care Domnul o dăduse lui Israil și să vadă pe Iudita și să-i facă urare de izbândă ca niște prieteni.

9. Și când ei ajunseră la ea, toți într'un cuget o lăudară: « Tu, mândria lui Israil, tu, faima cea nespusă a neamului nostru!

10. Tu le-ai făcut toate acestea cu mâna ta și tu ai adus izbânda lui Israil!

Dumnezeu arătat-și-a bunăvreața sa cu tine! Binecuvântată să fii tu de Dumnezeu cel atotputernic în veci și deapuri!» Și tot norodul striga: «Amin!»

11. Și tot poporul prădă tabăra timp de treizeci de zile. Și i-au dat Iuditei cortul lui Olofern și toate tacămurile de argint, paturile și pernele, precum și toate lucrurile din el. Și ea, luându-le, le puse pe catărul ei, pe care înhământu-l la trăsura ei, porni la drum.

12. Și toate femeile din Israel alergau s'o vază și o slăviră, iar în cinstea ei se încinseră în horă. Și ea lua ramuri în mână și dădea femeilor care o însoțeau.

13. Și se încununară cu ramuri de măslin, atât ea cât și soațele ei. Și ele mergeau în fruntea poporului întreg, în timp ce toate femeile dănuiau. Și toți fiii lui Israel veneau în urmă, încununați și cântând cântece din gură.

14. Atunci Iudita începu să cânte această cântare de laudă în tot Israelul, iar tot norodul cânta după ea această slavoslavie.

16.

Cântarea de laudă a Iuditei, în care proslăvește pe Domnul. Viața ei cucernică și cu înfrânare. Ea ajunsese la adânci bătrânețe și înainte de moarte își împărți averea.

1. Și Iudita zise: «Porniți Domnului cântare din timpane, cântați-i stăpânului din chimvale, măestriți-i un psalm numai cântat, preamăriți și sus strigați numele lui!

2. Dumnezeu cel ce conține războaiele este Domnul, căci, în tabără și în mijlocul poporului, el m'a scăpat din mâna celui ce mă urmărea pe mine.

3. Venit-a Asur din munții de la miază-noapte, el veni cu zecile de mii ale oștirii sale, pe mulțimea lor stăvilele puhoaielor și caii lor acopereau văile.

4. Și-și făcea socoteală să pârjolească plaiurile mele și pe flăcării mei să-i junghie cu sabia, pe pruncii mei să-i dea la pământ, pe copiii mei să-i dea de jec și pe fecioarele mele să le răpească.

5. Domnul cel atotputernic prin mâna unei femei i-a nimicit,

6. Căci voevodul lor n'a fost doborât de tineri voinici, și nici feciorii uriașilor

nu l-au lovit pe el, și nici nu i-au stat împotriva oameni înalți ca munții, ci Iudita, fiica lui Merari, cu frumusețea feței ei l-a dat la pământ.

7. Căci ea s'a dezbrăcat de veșmintele ei de văduvă, spre biruința celor obișnuiți din Israel, (ea și-a uns fața cu mir,

8. Și-a împletit cosița sub turban și s'a înbrăcat cu veșmânt de in, ca să-l ademenească.

9. Cu sandalele ei i-a luat ochii, frumusețea ei i-a robit inima, și cu sabia rețezatu-i-a capul.

10. Perșii s'au îngrozit de bărbăția ei și Mezii de cutezanța ei.

11. Atunci au chiuit obișnuiții mei și au strigat din răspuțeri cei fără vlagă, iar ei s'au spăimântat și și-au ridicat glasul și au luat-o la goană.

12. Copii de mame tinere i-au străpuns cu sabia și ca pe niște robi i-au doborât la pământ, perit-au în rândul de bătație al Domnului meu.

13. Cânta-voi Dumnezeului meu cântare nouă: Doamne, mare ești tu și prea slăvit, minunat în puterea ta, și nimeni nu poate să te întreacă!

14. Ție să-ți slujească întreaga făptură, pentru că tu ai zis și toate s'au făcut. Trimis-ai Duhul tău și totul a fost zidit și nimeni nu poate să stea împotriva poruncii tale!

15. Munții ca și mările se zbuiciumă din temelie, stâncile se topesc cum se topește ceara înaintea feței tale, iar cu cei ce te cinstesc pe tine, milostiv ești tu cu ei!

16. Fiindcă orice jertfă cu miros de mireasmă prețuște puțin pentru tine și toată grăsimea arderii de tot este și de mai puțin preț, însă cel ce se teme de Domnul deapuri este mare.

17. Vai de noroadele care se ridică împotriva norodului meu, căci Domnul cel atotputernic le va pedepsi în ziua judecării, și va da focului și viernilor pradă trupul lor, ca să urle de durere în veci de veci!»

18. Și când ajunseră la Ierusalim, se închinară lui Dumnezeu, iar după ce norodul se curăți, aduse arderi de tot, daruri de bună voie și danii.

19. Și Iudita afierosi toate lucrurile lui Olofern, câte i le dăduse norodul, iar pologul pe care îl luase din iatacul lui, îl dădu ca afierosire pentru Domnul.

20. Și poporul se veselii în Ierusalim trei luni, în fața templului, și Iudita rămase la ei.

21. Iar după aceste zile, fiecare se întoarse la clironomia lui, și Iudita se întoarse în Betulia și-și petrecu viața la gospodăria ei. Și cu înaintarea în vârstă a ajuns vestită în toată țara.

22. Mulți au dorit-o, dar nimeni nu a cunoscut-o în toate zilele vieții ei,

de când murise soțul ei Manase și se adăogase la poporul lui.

23. Ea era foarte bătrână și ajunsese în casa bărbatului ei la o sută și cinci ani. Și ea dezrobi pe roaba ei. Ea muri în Betulia și fu îngropată în gropnița bărbatului ei Manase.

24. Și neamul lui Israil o jeli șapte zile. Și înainte de moarte își împărți averea la rudele bărbatului ei Manase și la cele mai de aproape rude din neamul ei.

25. Și cât a trăit Iudita, nimeni n'a îndrăznit să turbure pe Israiliți și încă multă vreme după moartea ei.

CARTEA LUI BARUH

1.

Baruh este trimis cu bani și cu odoarele templului la Ierusalim, împreună cu o scrisoare.

1. Acesta este cuprinsul cărții pe care a scris-o Baruh, fiul lui Neri, fiul lui Maaseia, fiul lui Sedechia, fiul lui Hadsadia, fiul lui Hilchia, în Babilon,

2. În anul al cincilea, în luna a șaptea, în vremea când Caldeii cuprinseseră Ierusalimul și-i dăduseră foc.

3. Și Baruh citi cuprinsul cărții acesteia în azul lui Iehonia, fiul lui Ioachim, regele lui Iuda, și în azul întregului norod, care venise să asculte cuprinsul cărții,

4. Și în fața boierilor și a voevozilor, în fața bătrânilor și a poporului de la mic și până la mare, cum și a tuturor acelor care erau așezați în Babilonia, pe țărmul râului Sud.

5. Și când l-a auzit poporul, a început să plângă și să postească și să se roage Domnului.

6. Și aduse argint fiecare cât îi dădea mâna,

7. Și ei îl trimiseră la Ierusalim, la arhierul Ioachim, fiul lui Hilchia, fiul lui Șalum, și la ceilalți, preoți și popor, care se mai aflau în Ierusalim, și anume prin Baruh,

8. Cel ce luase în a sa primire, în ziua a zecea a lunii Sivan, și odoarele tem-

plului Domnului care fuseseră prădate din templu, ca să le ducă înapoi în țara lui Iuda, adică odoarele de argint care fuseseră făcute din porunca lui Sedechia, fiul lui Iosia, regele lui Iuda,

9. După ce Nabucodonosor, împăratul Babilonului, luase robi din Ierusalim pe Iehonia cu boierii, cu făurarii, cu căpeteniile și cu norodul țării și-l dusesese în Babilon.

10. Și-i deslușiră într-o epistolă cu care îl trimiseră: «Iată că vă trimitem bani! Cumpărați cu acești bani dobitoace pentru arderile de tot și pentru jertfele pentru păcat, precum și tămâie. Pregătiți prinoase și le aduceți pe altarul Domnului Dumnezeuului nostru,

11. Și rugați-vă pentru viața lui Nabucodonosor, împăratul Babilonului, și pentru viața lui Baltazar, fiul lui, ca zilele vieții lor să dăinuiască cât zilele cerului deasupra pământului,

12. Ca Domnul să ne dea putere și să lumineze ochii noștri și să trăim la umbra lui Nabucodonosor, împăratul Babilonului, și la umbra lui Baltazar, fiul lui, și să le fim slugi vreme îndelungată și să aflăm har înaintea lor.

13. Rugați-vă asijderea și pentru noi către Domnul Dumnezeuul nostru, fiindcă am păcătuit împotriva Domnului Dumnezeuului nostru și mânia Domnului și

urgia lui nu s'au întors de la noi până în ziua de azi.

14. Și citiți cartea aceasta pe care noi v'am trimis-o vouă ca să fie citită în templul Domnului, la sărbătoarea coriturilor și în zilele de adunare la templu.

15. Și mărturisiți: Domnul Dumnezeuul nostru este drept, iar noi, locuitorii lui Iuda și cei din Ierusalim, să ne rușinăm,

16. Precum și regii noștri și voevozii noștri, preoții și proorocii noștri și părinții noștri,

17. Fiindcă am păcătuit înaintea Domnului,

18. Și n'am ascultat de Domnul și n'am luat aminte la poruncile Domnului Dumnezeului nostru, pe care el ni le pune înaintea noastră, ca să umblăm într-o îndreptare.

19. Din ziua în care Domnul a scos pe străbunii noștri din țara Egiptului și până în ziua de azi, ne-am îndărătnicit împotriva Domnului Dumnezeului nostru și am stăruit într-o neascultare glasului său.

20. Și așa s'au abătut peste noi nenorocirile și blestemul pe care Domnul a poruncit robului său Moise să le vestească în ziua în care a scos pe strămoșii noștri din țara Egiptului, ca să ne dea nouă o țară în care curge lapte și miere, precum se vede în ziua de astăzi.

21. Dar cu toată certarea proorocilor pe care el i-a trimis la noi, tot n'am ascultat de glasul Domnului Dumnezeului nostru,

22. Ci fiecare din noi a umblat după poftele inimii sale celei rele, închinându-ne la dumnezeii streini și săvârșind blestemății înaintea ochilor lui.

2.

Pedepsele care s'au abătut peste popor și ducerea în robie sunt urmarea neascultării poruncilor Domnului.

1. Și așa a adevărit Domnul cuvântul său pe care-l grăise împotriva noastră și împotriva judecătorilor noștri care au judecat pe Israil, împotriva regilor și voevozilor noștri și împotriva întregului Israil și Iuda:

2. Că va trimite peste noi astfel de nenorociri, care nu s'au mai întâmplat sub

cer vreodată, cum s'a întâmplat acum în Ierusalim, precum este scris în legea lui Moise,

3. Ca fiecare din noi să mănânce carnea fiului său și a fiicei sale.

4. Și el i-a dat pe ei în mâna tuturor împărățiilor învecinate spre batjocură și spre blestem și în toate popoarele dimprejur, printre care Domnul îi împrăștiase,

5. Și, în loc să fie stăpâni, au ajuns supuși, fiindcă noi am păcătuit împotriva Domnului Dumnezeului nostru prin neascultarea poruncii sale.

6. Însă de partea Domnului Dumnezeului nostru este dreptatea, iar de partea noastră și a părinților noștri rușinarea fezelor noastre,

7. Fiindcă tot ceea ce a grăit Domnul împotriva noastră, toată această nenorocire a venit peste noi.

8. Și noi n'am îmbunătățit fața Domnului ca să ne întorcem de la cugetele inimii noastre celei rele,

9. Pentru aceasta Domnul a stat de veghe pentru nenorocirile cu care ne-a amenințat și le-a abătut peste noi, fiindcă Domnul este drept în toate lucrările sale pe care el le-a orânduit pentru noi.

10. Cu toate acestea noi tot n'am ascultat de glasul lui, să umblăm într-o îndreptare Domnului pe care el ni le-a pus înaintea noastră.

11. Și acum, Doamne Dumnezeul lui Israil, tu care ai scos pe poporul tău din țara Egiptului, cu mână tare, cu minuni și fapte mai presus de fire, cu putere mare și cu braț înalt și ți-ai făcut nume mare până în ziua de azi,

12. Greșit-am, fărădelege și nedreptate am săvârșit, Doamne Dumnezeul nostru, în rânduielele dreptății tale,

13. Însă întoarce urgia ta de la noi, fiindcă puțini am rămas între popoarele printre care tu ne-ai împrăștiat.

14. Ascultă, Doamne, rugăciunea noastră și ruga noastră fierbinte și mântuește-ne pentru numele tău, și ne dă să aflăm har în ochii celor care ne-au dus în robie,

15. Încât să cunoască toată lumea că tu ești Domnul Dumnezeul nostru și că Israil și neamul lui este numit cu numele tău.

16. O, Doamne, caută din sfânt locaşul tău şi ia aminte; pleacă, Doamne, urechea ta şi auzi!

17. Deschide, Doamne, ochii tăi şi vezi, fiindcă nu morţii cei din iad, al căror duh li s'a luat, vor lăuda pe Domnul şi dreptatea lui,

18. Ci cei cu sufletul întristat peste măsură, gârbov şi fără vlagă, cu ochii sfârşiţi şi slăbiţi, îţi vor da ţie slavă şi vor lăuda dreptatea ta, Doamne!

19. Şi nu din pricina vredniciei părinţilor şi a regilor noştri aducem rugăciunea noastră înaintea feţei tale, Doamne Dumnezeul nostru,

20. Căci tu pe bună dreptate ai slobozit mânia şi urgia ta împotriva noastră, precum ai vestit prin robii tăi, profeţii:

21. «Aşa zice Domnul! Plecaţi sub jug grumazul vostru şi slujiţi împăratului din Babilon, ca astfel să locuiţi în ţara pe care am dăruit-o părinţilor voştri.

22. Iar dacă nu veţi asculta de glasul Domnului, să slujiţi împăratului din Babilon,

23. Atunci voi curma din oraşele lui Iuda şi de pe uliţele Ierusalimului strigătul de bucurie şi cel de veselie şi vioaşia mirelui şi a miresei, şi toată ţara se va preface în pustietate fără ţipenie de om!»

24. Şi noi tot n'am ascultat de glasul tău, noi slujim împăratului Babilonului. Din această pricină ţi-ai adevărit cuvintele tale pe care le-ai grăit prin gura robilor tăi profeţi, ca oasele regilor noştri şi ale părinţilor noştri să fie aruncate afară din mormintele lor.

25. Şi într'adevăr că au fost scoase afară la căldura zilei şi la frigul nopţii. Ci ei muriseră de năprasne, de foame, de sabie şi de ciumă,

26. Iar tu, din pricina răutăţii casei lui Israil şi a casei lui Iuda, chiar templul tău, în care se chiamă numele tău, l-ai adus în starea în care se vede astăzi.

27. Şi tu, Doamne Dumnezeul nostru, tu te-ai purtat cu noi după toată bună-tatea ta şi după toată marea ta îndurare,

28. Precum ai rostit prin gura robului tău Moise, când i-ai poruncit să scrie legea pe care s'o grăiască fiilor lui Israil:

29. «Dacă nu veţi asculta de glasul meu, această mare şi numeroasă mulţime va ajunge una mică printre popoarele pe unde îi voi împărătia,

30. Fiindcă ştiu că nu mă ascultă, fiindcă el este norod tare la cerbice, însă în pământul robiei lor se vor învăţa minte,

31. Şi vor cunoaşte că eu sunt Domnul Dumnezeul lor; şi le voi da inimă şi urechi ca să audă.

32. Atunci mă vor proslăvi şi-şi vor aduce aminte de numele meu în ţara unde vor fi duşi în robie.

33. Şi de la îndărătnicia lor se vor întoarce, precum şi de la faptele cele rele, fiindcă îşi vor aduce aminte de păţania părinţilor lor care au păcătuit înaintea Domnului.

34. Şi îi voi întoarce atunci în ţara pe care am dat-o cu jurământ strămoşilor lor, lui Avraam, lui Isaac şi lui Iacob, şi pe care o vor stăpâni, şi îi voi înmulţi şi niciodată nu-i voi împuţina.

35. Şi voi încheia cu ei legământ veşnic, ca eu să fiu Dumnezeul lor şi ei să fie poporul meu. Şi-atunci nu voi mai izgoni pe poporul meu Israil din ţara pe care eu le-am dat-o.»

8.

Israil a fost pedepsit pentru că n'a umblat pe calea înţelepciunii, pe care Dumnezeu i-a dat-o în lege.

1. Doamne, Atotţiitorule, Dumnezeul lui Israil! Un suflet strămtorat şi un duh necăjit strigă către tine:

2. «Ascultă, Doamne şi milostiveşte-te spre noi, căci am păcătuit înaintea ta.

3. Tu stai în jilful tău în veci, iar noi să pierim în veci?

4. Doamne, Atotţiitorule, Dumnezeul lui Israil, ascultă rugăciunea celor din Israil care sunt aproape să moară şi a celor care au păcătuit împotriva ta, a celor care n'au ascultat de glasul Domnului Dumnezeului lor, şi din care pricină a venit peste noi năprasna aceasta!

5. Nu-ți aduce aminte de fărâdelegile părinților noștri, ci în vremea aceasta adu-ți aminte de puterea ta și de numele tău;

6. Fiindcă tu ești Domnul Dumnezeuul nostru, ca să te proslăvim pe tine.

7. Și pentru aceasta ne-ai pus în inimile noastre gândul ca să ne temem de tine și să chemăm numele tău și să te proslăvim pe tine în țara robiei noastre și să ne pocăim din inimă pentru toate păcatele părinților noștri, care au păcătuit împotriva ta.

8. Inșă vezi! Acum suntem în țara robiei noastre, în care ne-ai împrăștiat spre ocară și spre blestem și spre purtarea vinei pentru toate fărâdelegile părinților noștri, care s-au lepădat de Domnul Dumnezeuul nostru.

9. Ascultă, Israile, poruncile vieții, luați aminte ca să învățați înțelepciunea!

10. Cum se întâmplă, Israile, că tu ești în țară vrăjmasă și că tânjești în pământ străin? Că trebuie să fii spurcat ca hoiturile,

11. Și să te numeri cu cei ce se pogoară în Șeol?

12. Părăsit-ai izvorul înțelepciunii.

13. Dacă ai fi umblat pe calea lui Dumnezeu, în veci ai fi locuit în pace.

14. Învață deci unde este iscusința, unde este puterea, unde este mintea, ca să pricepi unde este viața lungă și fericită, unde este lumina ochilor și pacea.

15. Cine a găsit vreodată sălașul ei și cine a intrat în vistieriile ei?

16. Unde sunt stăpânitorii popoarelor, care stăpâneau chiar și peste dobitoacele pământului,

17. Și se desfătau cu păsările cerului? Unde sunt cei care adunau argint și aur, cei în care omenirea își puna nădejdea și a căror avere era fără sfârșit?

18. Unde sunt cei ce lucrau argintul și se străduiau ca lucrările lor să fie neîntrecute?

19. S'au stins și în iad s'au coborât și alții au venit în locul lor!

20. Cei de mai târziu văzură lumina și locuiră pe pământ, însă nu cunoscură drumul înțelepciunii,

21. Și nici nu înțeleseră căile ei. Dar nici feciorii lor nu o pricepură, și stătura departe de calea ei.

22. În Canaan, nimeni n'a auzit despre ea, iar în Teman n'a fost zărită nici odată.

23. Chiar nici fiii lui Agar, care se străduesc după înțelepciune, neguțătorii Madianului și ai Temei, cei ce grăiesc în pilde și se sârguesc să afle pricepera, n'au cunoscut calea înțelepciunii și nici n'au aflat vre-o știre despre cărările ei.

24. O, Israile! Cât de mare este templul lui Dumnezeu și cât de întins locul stăpânirii lui!

25. Mare și fără sfârșit, înalt și nemăsurat!

26. Acolo s'au născut uriașii cei veștiți din vremi străvechi, înalți la statură și iscușiți la război.

27. Dar Dumnezeu nu i-a ales pe ei și nici calea către înțelepciune nu le-a descoperit-o.

28. Și s'au stins pentru că n'au avut pricepere, pierit-au din pricina nebuniei lor.

29. Cine s'a suit vreodată în cer, ca s'o ia și s'o pogoare din nori?

30. Cine a trecut dincolo marea, ca s'o descopere și s'o cumpere în schimbul aurului curat?

31. Nimeni nu cunoaște calea către ea și despre cărarea ei nu știe nimeni.

32. Ci numai Atotștiutorul o cunoaște și cu pricepera lui o descopere, el care a zidit pământul pentru veșnicie și l-a umplut de dobitoace,

33. El care sloboade fulgerul și fulgerul pornește, îl chiamă și ascultă tremurând,

34. Din pricina căruia stelele lumineză în locul lor și se veselesc,

35. El le cheamă și ele răspund: «Iată-ne!» Ele strălucesc voioase întru slava celui care le-a zidit.

36. Acesta este Dumnezeuul nostru, și altul nu poate fi socotit asemenea cu el.

37. El ne-a descoperit orice cale ce duce spre înțelepciune, pe care a dăruit-o robului său Iacob și lui Israil, cel iubit de el.

38. După aceasta el însuși s'a arătat pe pământ și împreună cu oamenii a petrecut.

4.

Ierusalimul își mângâie fiii săi. Vrăjmașii vor fi pedepsiți. Mângâierea Ierusalimului.

1. Înțelepciunea este cartea poruncilor lui Dumnezeu și legea care dăinuiește deapururi. Toți cei care se țin de ea dobândesc viață, iar cei care o părăsesc — moarte.

2. Intoarce-te, Iacobe, la înțelepciune și apucă-o; îndreaptă-te spre strălucirea ei și umblă în lumina ei.

3. Nu lăsa slava ta altuia și nici celor de alt neam foloasele înțelepciunii.

4. Fericiți suntem, Israile, fiindcă ceea ce iubește Dumnezeu ni s'a descoperit nouă.

5. Îndrăznește, norodul meu, care porți numele lui Israel.

6. Fost-ați vânduți păgânilor, dar nu spre pietre. Ci numai fiindcă ați întărit pe Dumnezeu, ați fost dați în mâna vrăjmașilor;

7. Fiindcă ați întărit râvna ziditorului vostru și ați adus jertfă demonilor, și nu lui Dumnezeu.

8. Uita-ți pe Dumnezeul cel veșnic care v'a născut și ați întristat Ierusalimul cel care v'a crescut,

9. Și care, văzând urgia lui Dumnezeu deslănțuindu-se asupra voastră, zise:

10. «Ascultați, voi vecinele Sionului, căci Dumnezeu m'a lovit cu mare jale. Am văzut robirea fiilor și a fiicelor mele pe care Cel Veșnic a adus-o peste ei.

11. Crescutu-i-am cu voieșie și a trebuit să-i las să plece cu plâns și cu jale.

12. Nimeni să nu se bucure văzându-mă văduvă și de mulți părăsită. Pustiită sunt din pricina păcatelor fiilor mei, fiindcă s'au abătut de la legea Domnului,

13. Și nu s'au îngrijit de orânduiriile lui și pe calea poruncilor lui n'au umblat și nici pe cărarea dreptei rânduiei n'a călcat piciorul lor.

14. Veniți, vecinele Sionului, și amintiți-vă de robirea fiilor și fiicelor mele pe care Cel Veșnic a adus-o peste ei!

15. Căci el a adus peste ei un popor de departe, popor îndrăzneț și cu limbă

streină, care de cel bătrân nu se rușina, iar de copii nu se îndura,

16. Și care a răpit pe drăgălașii copii ai văduvei și celei pustiite i-a răpit fiicele!

17. Dar eu, cum aș putea să vă fiu de ajutor?

18. Fiindcă numai cel care a abătut nenorocirea peste voi, numai acela poate să vă mântuiască din mâna vrăjmașilor voștri.

19. Duceți-vă, copiii, duceți-vă, căci eu trebuie să fiu lăsată pustie.

20. Dezbrăcat-am veșmântul meu de pace și m'am îmbrăcat cu cel de rugă fierbinte și în toate zilele vieții mele striga-voi către Cel Veșnic.

21. Dar îndrăzniți și voi, copiilor, și strigați și voi către Dumnezeu, căci el vă va mântui de impilare și de mâna vrăjmașilor voștri;

22. Deoarece eu am nădejde în Cel Veșnic, că el vă va mântui și mă veselesc că Cel Sfânt și Veșnic, Mântuitorul vostru, în curând se va milostivi spre voi.

23. Și dacă v'am lăsat să vă duceți cu plâns și cu jale, Domnul îmi va face mie parte de veșnică bucurie și plăcere.

24. Și precum vecinele Sionului au văzut ducerea voastră în robie, tot astfel vor vedea în curând mântuirea voastră de la Dumnezeu, de care vă veți învrednici cu marea și strălucita slavă a Celui Veșnic.

25. Copii, îndurați cu răbdare mânia care a venit peste voi de la Domnul. Pe tine te-a urmărit vrăjmașul, dar în curând vei vedea pieirea lui și-i vei pune piciorul tău pe grumaz.

26. Plăpânzii mei fii au fost siliți să străbată drumuri crâncene și au fost târâți ca o turmă pe care vrăjmașul o răpește.

27. Îndrăzniți, copiii, și strigați către Dumnezeu, căci cel care a adus nenorocirea peste voi poate să-și și aducă aminte.

28. Și după cum cugetul vostru era plecat să se rătăcească de Dumnezeu, străduiți-vă de zece ori să-l căutați din nou,

29. Fiindcă el, cel care a adus peste voi prăpădul, o dată cu mântuirea voastră vă va hărăzi și veșnică bucurie.»

30. Indrăznește, Ierusalime! Căci cel care ți-a dat nume te va și mângâia.

31. Dar vai de cei care ți-au pricinuit rău și de căderea ta s'au bucurat!

32. Vai de cetățile în care fiii tăi au fost robi! Vai și de acelea care i-au primit!

33. Și după cum s'au bucurat de căderea ta, tot așa se vor jeli pentru puștierea lor.

34. Căci voi lua bucuria din mulțimea norodului și veselia lor se va preface în jale:

35. Foc va aduce peste ele în scurtă vreme Cel Veșnic și multă vreme vor fi locuite de duhuri necurate.

36. Privește împrejur, Ierusalime, înspre răsărit, și vezi bucuria care îți va veni de la Dumnezeu.

37. Iată, feciorii pe care i-ai lăsat să plece vin de la răsăritul și până la apusul soarelui, adunați prin cuvântul Celui Sfânt, bucurându-se de slava lui Dumnezeu.

5.

Întoarcerea din robie. Dumnezeu este cel ce aduce biruința lui Israel și el este cel care îl călăuzește.

1. Dezbracă-te, Ierusalime, de haina ta de jale și de necaz și îmbracă-te dea-

pururi cu podoaba strălucirii lui Dumnezeu.

2. Imbracă-te cu mantia dreptății, care vine de la Dumnezeu, și pune-ți în cap diadema strălucirii Celui Veșnic.

3. Dumnezeu arăta-va strălucirea tuturor țărilor de sub cer,

4. Și vei fi numit cu numele cel pus de Dumnezeu deapururi: «Pacea dreptății» și «Slava temerii de Dumnezeu».

5. Scoală-te, Ierusalime, și sue-te pe înălțime și privește în jur spre răsărit! Iată, copiii tăi s'au adunat de la răsărit și până la apus la cuvântul Domnului, bucurându-se că Domnul și-a adus aminte de ei.

6. Ei plecaseră de la tine pe jos, duși de vrăjmași, însă Dumnezeu îi întoarce acasă cu cinste ca pe vlăstari de împărat,

7. Căci Dumnezeu a poruncit ca orșicare munte înalt și veșnicele coline să se lase în jos și văile să se prefacă în șesuri, ca Israel să treacă sub ocrotirea slavei Domnului;

8. Codrii și crângurile mirezmate să umbrească pe Israel la porunca Domnului.

9. Căci Domnul însuși, cu bucurie mare, călăuzește pe Israel întru lumina strălucirii sale, cu dreapta lui milostivire.

EPISTOLA PROOROCULUI IEREMIA

Copia scrisorii pe care a trimis-o Ieremia celor ce erau să fie duși în robie în Babilon, de împăratul Babilonului, și prin care vestește ceea ce Dumnezeu îi poruncise.

1. Din pricina păcatelor cu care ați păcătit împotriva lui Dumnezeu, veți fi duși robi în Babilon, de Nabucodonosor, împăratul Babilonului.

2. Și după ce veți ajunge în Babilon veți sta acolo mulți ani și vreme îndelungată, până la al șaptelea neam, după care vă voi aduce de acolo înapoi, cu pace.

3. Dar luați aminte! Voi veți vedea în Babilon dumnezei de aur și de argint și de lemn duși pe umeri, care insuflă groază păgânilor.

4. Păziți-vă ca nu cumva să fiți la fel cu cei de alt neam și să vă apuce și pe voi frica de ei.

5. Și când veți vedea popor înainte și în urma lor, că se închină, ziceți în cugetul vostru: «Ție ți se cuvine să ne închinăm, Stăpâne!»,

6. Fiindcă îngerul meu este cu voi și el vă va cere vouă socoteală.

7. Limba idolilor este netezită de un meșter, ei înșiși sunt îmbrăcați cu argint și cu aur, pentru aceasta sunt chipuri mincinoase, care nu pot să grăiască.

8. Și întocmai ca pentru o fecioară iubitoare de podoabe, făurarii iau aur,

9. Și făuresc din el cununii, ca să le pună pe capul zeilor. Dar se mai întâmplă că preoții iau aurul și argintul idolilor lor și-l cheltuiesc pentru ei înșiși. Ba chiar ei fac daruri desfrânatelor în casele de desfrâu.

10. Și ei îi împodobesc pe idoli lor cei de aur, de argint ori de lemn, ca pe oameni, cu veșminte. Și ei nici nu pot să fie măcar păziți de rugină și nici de cari.

11. Ei sunt îmbrăcați în veșminte de porfiră, însă fața lor trebuie să fie spălată de praful care se face în templu și care se pune din belșug pe ei.

12. Idolul are schiptru, ca un om oarecare sau ca un judecător de ținut, dar cu el nu poate să omoare pe acel care îl ocărăște;

13. În dreapta lui ține o spadă și o secure, dar nu se poate război și nici nu poate să se apere de hoți.

14. Din toate acestea se vede că ei nu sunt Dumnezeu, deci nu vă temeți de ei.

15. Precum omul nu mai are trebuință de un vas stricat, tot așa și de idoli. Ei sunt așezați în temple.

16. Ochii lor sunt plini de praful răscolit de picioarele celor care intră în-lăuntru.

17. Și precum se închid porțile temniței în urma unui om care a hulit pe împărat și care om este osândit la moarte, întocmai așa preoții întăresc templul cu uși, cu broaște și cu zăvoare, ca idoli lor să nu fie furați de tâlhari.

18. Și ei aprind sfeșnice, și anume mai multe decât pentru ei înșiși, dar idoli nu pot să vadă pe nici unul.

19. Ei sunt întocmai ca o grindă din templu, și se zice că inima lor este mîncată de viermii pămîntului, care îi rod și pe ei și veșmintele de pe ei, fără ca ei să simtă.

20. Fața lor este înnegrită de fumul templului;

21. Pe trupul și pe capul lor zboară lilieci, rîndunele și alte păsări, chiar și pisici sar pe ei.

22. Din toate acestea vedeți că ei nu sunt Dumnezeu, deci nu vă temeți de ei.

23. Aurul cu care sunt îmbrăcați este numai pentru înfrumusețare, iar dacă nu-l freci de rugină, nu mai strălucește, iar când au fost turnați, ei n'au simțit nimic.

24. Ei au fost cumpărați cu preț mare, cu toate că într'inșii nu este suflare de viață.

25. Și din pricină că nu au picioare, sunt duși pe umeri, și astfel ei își arată oamenilor nevrednicia lor. — Iar cei ce li se închină, să se rușineze de ei! — Și dacă vre-unul din idoli cade jos, nu se ridică de la sine,

26. Și dacă vre-un om îi scoală în picioare, nu încep să umble singuri, și dacă se pleacă într'o parte, singuri nu se pot îndrepta. Ci darurile li se pun dinainte întocmai ca la morți.

27. Preoții vînd jertfele care li se aduc, în folosul lor, sau femeile lor fac cu ele sărătură și nu dau nici celor sărmani și nici celor neputincioși. Femeile lehuze și cele necurate se ating de jertfele lor.

28. Fiind încredințați din acestea că nu sunt Dumnezeu, nu vă temeți de ei!

29. Pentru ce deci să fie numiți Dumnezeu? Fiindcă femeile sunt cele ce pun daruri înaintea acestor idoli de aur, de argint și de lemn.

30. Și în templele lor, preoții stau în jilțui, cu veșmintele rupte, cu capul și cu bărbile rase și cu capetele descoperite.

31. Ei zbiară și strigă în fața dumnezeilor lor, întocmai ca la un ospaț pentru mort.

32. Preoții îi dezbracă de veșmintele lor și-și îmbracă femeile și copiii.

33. Ori că le-ar face cineva bine sau rău, ei nu pot să răsplătească; ei nu pot să sue un împărat pe tron și nici să-l dea jos.

34. Tot așa ei nu pot să îmbogățească pe nimeni, nici să le dea măcar un bănuț. Dacă cineva ar face o făgăduință și n'ar împlini-o, ei nu o cer.

35. Ei nu pot să scape pe nimeni de la moarte și nici să smulgă pe cel slab din mâna celui tare.

36. Orbului ei nu-i pot să-i dea vedere și nu pot să scape pe nimeni din nevoie.

37. Pe văduvă ei n'o miluiesc și orfanului nu-i fac bine.

38. Deci acești idoli îmbrăcați cu aur și cu argint seamănă cu pietrele din munți, iar cei care li se închină să rămână de ocară!

39. Cum poate cineva să creadă și să spună că aceștia sunt Dumnezeu?

40. Ba chiar înșiși Caldeii nu-i prețuiesc cum se cuvine. Dacă văd pe un om mut, îl aduc înaintea lui Bel și vor ca mutul să grăiască, ca și cum Bel ar putea să audă.

41. Și cu toate că închinătorii își dau seama, nu pot să se lepede de ei, fiindcă le lipsește puterea de pricepere.

42. Femei încinse cu funii stau la drumuri și aduc jertfă de crupe.

43. Și ori de câte ori vre-una din ele este luată de vre-un trecător și se culcă cu el, își bate joc de vecina ei că n'a fost învrednicită ca ea și că funia ei a rămas neruptă.

44. Tot ce se petrece acolo este minciună. Deci cum poate cineva crede și spune că ei sunt Dumnezeu?

45. Ei sunt făuriți de meșteri și de argintari, și nu pot să fie decât ceea ce vor cei care îi lucrează.

46. Și dacă lucrătorii care îi fac pe idoli nu mai au mult de trăit, cum vor fi dumnezei cei pe care ei i-au făcut?

47. Ei nu lasă în urma lor decât minciună și rușine.

48. Ori de câte ori dă peste ei război ori nenorocire, preoții lor țin sfat unde să se ascundă cu ei.

49. Cum dar nu puteți pricepe că ei nu sunt Dumnezeu, de vreme ce ei nu se pot mântui de primejdia războiului și nici de alte năprasne amenințatoare?

50. Dar, mai târziu, acești idoli de lemn, îmbrăcați cu argint și cu aur, se văd că sunt chipuri mincinoase. Și pentru toate popoarele și pentru toți împărații este lucru limpede că ei nu sunt Dumnezeu, ci făpturi de mâini omenești,

și într'înșii nu se află lucrare dumnezeiască.

51. Cui poate oare să scape din vedere că ei nu sunt Dumnezeu?

52. Ei nu pot să sue pe tron pe nici un împărat, iar oamenilor nu pot să le dea ploaie;

53. Ei nu pot să-și facă dreptate și nici nu pot să ferească pe nimeni de nedreptate, fiindcă ei sunt neputincioși, și sunt ca ciorile între pământ și cer.

54. Și când ia foc templul acestor zei, idoli de lemn îmbrăcați cu aur și cu argint, preoții lor fug și-și scapă viața, iar ei ard ca și grindăria templului în mijlocul văpăii.

55. Ei nu se pot împotrivi nici împăratului și nici vrăjmașului.

56. Deci cum poate cineva să-și închipuiască și să creadă că ei sunt Dumnezeu?

57. Și acești idoli de lemn, îmbrăcați cu aur și cu argint, nici măcar de hoți nu pot să scape. Și fiindcă aceia sunt mai tari decât idolii, ei jefuiesc aurul și argintul, precum și veșmintele cu care sunt îmbrăcați, și pleacă, fără ca ei să-și vină într'ajutor.

58. Deci este mai de folos să fii împărat, care își desfășoară puterea lui, sau un vas de treabă într'o casă, de care se poate folosi stăpânul, decât idol, ori mai degrabă o ușă la o casă care apără pe cei ce se află într'însa, decât idol, ori mai degrabă o columnă în palatul unui împărat, decât idol.

59. Soarele, luna și stelele care strălucesc și sunt trimise pentru folosul omului ascultă de porunca lui Dumnezeu;

60. La fel și fulgerul este frumos la vedere când scapără, așijderea și vântul care suflă pretutindeni.

61. Când Dumnezeu poruncește norilor să străbată pământul întreg, ei ascultă porunca îndată; când focul este trimis de sus să mistue munți și codri, el împlinește ceea ce i s'a poruncit.

62. Acești idoli însă nu seamănă cu el nici în frumusețe și nici în putere.

63. Deci nici să nu credem și nici să mărturisim că ei sunt Dumnezeu, fiindcă

ei nu pot nici să judece și nici să facă oamenilor bine.

64. De vreme ce știm că nu sunt Dumnezeu, nu vă temeți de ei!

65. Pe împărați ei nu pot nici să-i binecuvinteze și nici să-i blesteme;

66. Păgânilor, ei nu le arată semne pe cer; ei nu strălucesc ca soarele și nici-nu luminează ca luna.

67. Dobitoacele prețuesc mai mult decât ei, iar în primejdie ei nu pot să scape într'un loc adăpostit.

68. Fiindcă în nici un chip nu ne este dovedit că ei sunt Dumnezeu, nu vă temeți de ei!

69. După cum o sperietoare de păsări nu păzește nimic într'o bostănărie, tot așa sunt și acești idoli de lemn îmbrăcați cu aur și cu argint.

70. La fel sunt ei cu orișice tufă de măracini pe care se așează păsările; la fel sunt acești idoli de lemn îmbrăcați cu aur și cu argint ca și hoiturile zvărlite în întunericul mormântului.

71. Iar după porfira și visonul care a putrezit pe ei, dumiriți-vă că ei nu sunt Dumnezeu, și în cele din urmă ei înșiși se vor prăpădi și vor ajunge de batjocură în țară.

72. Mai de preț este un om drept și fără idoli, căci el nu se teme de ocară.

CÂNTAREA CELOR TREI TINERI

Anania, Azaria și Misail, fiind aruncați în cuptorul cel cu foc, au cântat Domnului această cântare.

1. Și ei merseră prin mijlocul văpăii, laudând pe Dumnezeu și proslăvind pe Domnul.

2. Apoi Azaria se opri și, deschizând gura, se rugă în mijlocul văpăii și zise:

3. «Proslăvit ești, Doamne Dumnezeul părinților noștri, și laudat și preamărit este numele tău în veci,

4. Fiindcă tu ești drept în tot ceea ce ai făcut pentru noi, și toate săvârșirile tale sunt adevărate și căile tale sunt drepte și îndreptările tale, adevărate.

5. Tu ai dat drepte hotărâri, în toate năprasnele care s'au abătut peste noi și peste cetatea cea sfântă a părinților noștri, Ierusalimul, fiindcă tu cu dreptate și dreaptă hotărâre ai prăvălit peste noi toate acestea din pricina fărădelegilor noastre.

6. Păcătuit-am, fărădelege săvârșit-am lepădându-ne de tine, și ca nelegiuții am fost purtându-ne și de poruncile tale n'am ascultat,

7. Nici n'am luat aminte de ele și nici n'am împlinit ceea ce tu ne-ai poruncit, ca să ne meargă bine.

8. Și tot ceea ce tu ai adus peste noi și orișice ne-ai făcut nouă, făcutu-le-ai în puterea hotărârii tale;

9. Apoi ne-ai dat în mâinile vrăjmașilor înverșunată împotriva noastră și a unui împărat nedrept, cel mai rău de pe tot pământul.

10. Și acum nu mai putem să deschidem gura noastră: de batjocură și de ocară au parte robii tăi și cei ce te cinstesc pe tine.

11. Nu ne da pe noi deapururi în mâna lor, pentru numele tău, și nu strica legământul tău,

12. Și nu ne lipsi pe noi de îndurarea ta cea către Avraam, iubitul tău, și către Isaac, robul tău, și Israel, sfântul tău,

13. Căroră le-ai făgăduit că vei înmulți seminția lor ca stelele de pe cer și ca nisipul de pe țărmul mării.

14. Căci, Doamne, am ajuns mai puțini decât oricare alt popor și suntem împilați astăzi în tot pământul, din pricina păcatelor noastre.

15. Și în vremea de acum nu este nici voevod, nici profet și nici stăpânitor, nici ardere de tot, nici jertfă, nici prinos, nici tămâie, nici loc unde să aducem înaintea ta pârga și să aflăm har,

16. Ci numai cu inimă înfrântă și duh umilit să fim primiți.

17. Precum tu primești arderile de tot de berbeci și de tauri, și zecile de mii de miei grași, așa să fie astăzi jertfa noastră înaintea ta, ca să îmbunăm fața ta, fiindcă cei ce nădăjduesc în tine nu vor rămânea nicicând de rușine.

18. Și acum noi te ascultăm din toată inima și ne temem de tine și căutăm fața ta. Nu ne rușina,

19. Ci poartă-te cu noi după îndurarea ta și după mulțimea milostivirii tale,

20. Și ne mântuește pe noi prin faptele tale minunate și dă, Stăpâne, numelui tău slavă!

21. Ci să se rușineze toți cei ce împie-lează pe robii tăi, să ajungă de ocară cu toată puterea lor și doborâtă să fie vârtutea lor,

22. Ca să cunoască ei, că tu, Doamne, singur ești Dumnezeu și proslăvit în tot pământul. »

23. Și slujitorii împăratului, care-i aruncaseră în foc, nu curmară cu încălzirea cuptorului, pe care-l infierbântară cu naftă, cu smoală, cu călți și cu curpeni.

24. Și vâlvătaia se ridica de patruzeci și nouă de coți deasupra cuptorului,

25. Încât, când iezbucni afară, mistui pe Caldeii care se aflau în jurul cuptorului.

26. Atunci îngerul Domnului se pogori la Azaria și la cei trei prieteni ai lui în cuptor și goni văpaia din cuptor,

27. Iar lăuntrul cuptorului ajunse ca și când ar fi suflat un vânt de rouă răcoritor, iar focul nu-i mai atinse, nici nu-i răni și nici nu le pricinu rău.

28. Atunci cei trei tineri cântară cântări, lăudară și proslăviră pe Dumnezeu în cuptor astfel:

29. « Proslăvit ești tu, Doamne Dumnezeu părinților noștri, și lăudat și preamărit este numele tău în veci. Binecuvântat este numele tău cel sfânt și slăvit, prea vrednic de laudă și prea înălțat întru toți vecii.

30. Binecuvântat ești tu în templul slavei tale sfinte, și prea lăudat și proslăvit în veci.

31. Binecuvântat ești pe scaunul împărăției tale și lăudat și prea slăvit în veci.

32. Binecuvântat ești tu, care stai pe heruvimi și vezi adâncul, și prea lăudat și proslăvit în veci.

33. Binecuvântat ești tu pe bolta cerului, și lăudat și prea slăvit în veci.

34. Binecuvântați toate lucrurile Domnului pe Domnul, lăudați-l și-l prea înălțați în veci.

35. Proslăviți, ceruri, pe Domnul, lăudați-l și-l prea înălțați în veci.

36. Proslăviți, îngerii Domnului, pe Domnul, lăudați-l și-l prea înălțați în veci.

37. Proslăviți, apele cele de deasupra cerului, pe Domnul, lăudați-l și-l prea înălțați în veci.

38. Proslăviți, toate puterile, pe Domnul, lăudați-l și-l prea înălțați în veci.

39. Binecuvântați, soare și lună, pe Domnul, lăudați-l și-l prea înălțați în veci.

40. Binecuvântați, stelele cerului, pe Domnul, lăudați-l și-l prea înălțați în veci.

41. Preamăriți, ploaie și rouă, pe Domnul, lăudați-l și-l prea înălțați în veci.

42. Binecuvântați, toate vânturile, pe Domnul, lăudați-l și-l prea înălțați în veci.

43. Binecuvântați pe Domnul, foc și căldură, lăudați-l și-l prea înălțați în veci.

44. Proslăviți pe Domnul, frig și îngheț, lăudați-l și-l prea înălțați în veci.

45. Proslăviți pe Domnul, picături de rouă și fulgi de zăpadă, lăudați-l și-l prea înălțați în veci.

46. Proslăviți pe Domnul, omăt și chidă, lăudați-l și-l prea înălțați în veci.

47. Proslăviți pe Domnul, ghețuri și viscole, lăudați-l și-l prea înălțați în veci.

48. Proslăviți pe Domnul, nopți și zile, lăudați-l și-l prea înălțați în veci.

49. Binecuvântați pe Domnul, lumină și întuneric, lăudați-l și-l prea înălțați în veci.

50. Binecuvântați pe Domnul, fulgere și nori, lăudați-l și-l prea înălțați în veci.

51. Să binecuvinteze pământul pe Domnul, să-l laude și să-l prea înălțe în veci.

52. Proslăviți pe Domnul, munți și dealuri, lăudați-l și-l prea înălțați în veci.

53. Proslăviți pe Domnul, toate planetele pământului, lăudați-l și-l prea înălțați în veci.

54. Proslăviți pe Domnul, ploii mari și izvoare, lăudați-l și-l prea înălțați în veci.

55. Proslăviți pe Domnul, mări și fluvii, lăudați-l și-l prea înălțați în veci.

56. Proslăviți pe Domnul chiții și toate jigăniile din apă, lăudați-l și-l prea înălțați în veci.

57. Proslăviți pe Domnul, voi toate păsările cerului, lăudați-l și-l prea înălțați în veci.

58. Preamăriți pe Domnul, voi dobitoace și fiare, lăudați-l și-l prea înălțați în veci.

59. Preamăriți, voi fiii oamenilor, pe Domnul, lăudați-l și-l prea înălțați în veci.

60. Preamăriți, voi Israelitilor, pe Domnul, lăudați-l și-l prea înălțați în veci.

61. Preamăriți, voi preoți, pe Domnul, lăudați-l și-l prea înălțați în veci.

62. Preamăriți, voi slujitori ai templului, pe Domnul, lăudați-l și-l prea înălțați în veci.

63. Binecuvântați pe Domnul, voi duhuri și suflete ale celor drepti, lăudați-l și-l prea înălțați în veci.

64. Binecuvântați pe Domnul, voi cei cucernici și smeriți cu inima, lăudați-l și-l prea înălțați în veci.

65. Proslăviți pe Domnul, voi, Anania, Azaria și Misail, lăudați-l și-l prea înălțați în veci, căci el ne-a smuls din iad și ne-a mântuit din puterea morții, și ne-a scos din mijlocul cuptorului cu văpaie și ne-a mântuit din foc!

66. Lăudați pe Domnul, că este bun, că în veac ține mila lui!

67. Proslăviți pe Domnul, cei ce cinștiți pe Dumnezeu Dumnezeilor, lăudați-l, căci mila lui ține în veci și în vecii vecilor! »

CARTEA A TREIA A LUI EZDREA

1.

Prăznuirea Paștilor în vremea lui Iosia. Moartea lui Iosia. Dărâmarea Ierusalimului.

1. După acestea, Iosia a prăznuit în Ierusalim sărbătoarea Paștilor, în cinstea Domnului Dumnezeului său, și fiii lui Israil junghiară mielul pascal,

2. În ziua a paisprezecea a lunii întâia, punând la templul Domnului preoți de rând înveșmântați în sfinte odăjdii.

3. Apoi a poruncit leviților, sfințiților slujitori ai lui Israil, să se gătească de slujbă, ca să așeze chivotul Domnului în templu pe care îl zidise Solomon, feciorul lui David împăratul:

4. «Și să nu-l mai duceți pe umeri! Ci acum slujiți Domnului Dumnezeului vostru și aveți grijă de norodul lui Israil și pregătiți mieii pentru Paști, după familiile și după semințiile voastre, precum este rânduiala lui David, împăratul lui Israil, și după potriua strălucirii fiului său Solomon.

5. Și slujind în templu cu rândul, fiecare după clasa familiilor voastre, adică a leviților, înaintea fraților voștri, fiii lui Israil,

6. Junghiați mieii pentru Paști și pregătiți jertfele fraților voștri, și prăznuiți Paștile, după porunca pe care Domnul a dat-o lui Moise!»

7. Atunci Iosia a dăruit norodului care se afla de față, treizeci de mii de mieii și iezi și trei mii de viței. Acestea toate s'au dăruit din turmele regești după făgăduință: poporului, preoților și leviților.

8. Iar Hilchia și Zaharia și Iehiel, căpeteniile templului, au dăruit și ei de Paști preoților: două mii și șase sute de oi și trei sute de viței.

9. Așijderea și Iehonia și Șemaia și Natanail, fratele său, și Hașabia și Ieiel și Ioram, căpeteniile peste mii, dăruiră preoților de Paști: cinci mii de oi și șapte sute de viței.

10. Apoi s'a săvârșit după această rânduială: Preoții și leviții în odăjdii,

11. Fiecare având azime după seminții și după capii de familie, stătură înaintea norodului,

12. Ca să aducă Domnului jertfă, precum este scris în cartea lui Moise. Și așa făcură ei și la jertfa cea de dimineață.

13. Și au fript pe foc mieii pentru Paști, precum se cuvine, și jertfele cele cu bun miros le-au fiert în căldări de de aramă și în oale și le-au adus întregului popor.

14. Iar după aceea au pregătit jertfe și pentru ei înșiși și pentru preoți, frații lor, fiii lui Aaron. Și fiindcă preoții aduseseră jertfe grase până la miezul nopții, leviții gătiră pentru ei și pentru preoți, frații lor, fiii lui Aaron.

15. Și sfințiții cântăreți, fiii lui Asaf, se aflau la locul lor, după orânduirile lui David și ale lui Asaf, Zaharia și Ieduton, dregătorii împăratului David. Și portarii se aflau fiecare la poarta lui, fiindcă nimănu-i nu-i era îngăduit să-i treacă rândul. Și leviții, frații lor, găteau pentru ei.

16. Și așa se isprăviră toate pregătirile pentru jertfa Domnului în ziua aceea, ca să se prăznuiască Paștile și să se aducă arderi de tot pe jertfelnicul Domnului, după porunca regelui Iosia.

17. Atunci fiii lui Israel, câți se aflau de față în vremea aceea, prăznuiră Paștile și sărbătoarea azimilor, timp de șapte zile.

18. Și nu se mai sărbătoriseră Paștile în felul acesta, în Israel, din vremea lui Samuil proorocul.

19. Și nici unul din regii lui Israel nu prăznuise într'asa chip Paștile, precum îl prăznuiseră Iosia și preoții și leviții și Iudeii și întreg Israelul, precum și cei ce se găseau în sălașul lor, în Ierusalim.

20. Și Paștile acestea s'au prăznuit în anul al optsprezecelea al domniei lui Iosia.

21. Și faptele lui Iosia avură izbândă înaintea Domnului, din pricina inimii lui pline de evlavie.

22. Și ceea ce s'a întâmplat în vremea lui s'a scris în cronicile de atunci: felul cum toți au păcătuit și ce fărădelege au săvârșit împotriva Domnului, mai mult

decât oricare popor și împărăție, apoi cum l-au întăritat și în ce fel s'au împlinit amenințările Domnului împotriva lui Israel.

23. Iar după toată această strădanie a lui Iosia, Faraon, împăratul Egiptului, a pornit cu război la Carchemiș pe Eufrat, și Iosia a ieșit întru întâmpinarea lui.

24. Atunci împăratul Egiptului a trimis la el și l-a întrebat: «Ce am eu cu tine, rege al Iudei?»

25. Nu împotriva ta sunt eu trimis de Dumnezeu, ci războiul meu se îndreaptă spre Eufrat. Și acum Domnul este cu mine! Și Domnul care este cu mine mă zorește! Dă-te înapoi și nu te împotrivi Domnului!»

26. Însă Iosia nu se întoarse la carul lui de război, ci prinse să se războiască atunci cu el, fără să ia aminte la cuvintele lui Ieremia proorocul, cuvinte din gura Domnului.

27. Și a intrat cu el în luptă în câmpia Meghidonului. Atunci arcașii țintiră în regele Iosia.

28. Iar regele grăi către slujitorii săi: «Scoateți-mă din luptă, căci sunt greu rănit!» Și slujitorii săi l-au scos degrabă din rândul de bătaie.

29. Și el s'a suit într'un alt car de război și, după ce a ajuns în Ierusalim, a răposat și a fost îngropat în gropnița părinților săi.

30. Și l-a jelit pe Iosia toată Iudcea, iar Ieremia proorocul a alcătuit o plângere pentru Iosia, și cântăreții și cântărețele l-au plâns în plângerile lor până în ziua de azi. Și aceasta a ajuns datină deapururi pentru tot neamul lui Israel.

31. Toate acestea se află scrise în «Cronicile regilor Iudei», așijderea și faptele pe care le-a săvârșit și slava lui și priceperea lui în legea Domnului. Și toate isprăvile lui, de la începutul și până la sfârșitul domniei lui, se află istorisite în «Cronicile regilor lui Israel și Iuda».

32. Atunci căpeteniile poporului luară pe Ioahaz, fiul lui Iosia, și-l făcură rege în locul lui Iosia, părintele său, la vârsta de douăzeci și trei de ani.

33. El a domnit în Iuda și în Ierusalim trei luni, și împăratul Egiptului l-a dat

jos de pe tron ca să nu domnească în Ierusalim,

34. Și a pus norodul la dajdie de o sută de talanți de argint și unul de aur.

35. Apoi împăratul Egiptului a înălțat rege al Iudei și al Ierusalimului pe Ioachim, fratele lui Ioahaz.

36. Și împăratul Egiptului a ferecat în lanțuri pe Ioachim, pe dregători și pe Ioahaz, fratele său, pe care luându-i cu sine îi duse în Egipt.

37. Ioachim era de douăzeci și cinci de ani când a început să domnească în Iudeea și în Ierusalim. Și el a săvârșit fapte rele înaintea Domnului.

38. Împotriva lui s'a pornit Nabucodonosor, împăratul Babilonului, care, gândindu-l cu lanțuri de aramă, l-a dus în Babilon.

39. Și luând Nabucodonosor odoarele sfinte din templul Domnului, le-a dus cu sine și le-a așezat în templul său din Babilon.

40. Cele ce s'au scris despre el și despre faptele lui de ocară și despre credința lui se află cuprinse în «Cronicile regilor».

41. Și în locul lui a ajuns rege Iehoaichin, fecioru-său. Când a început el domnia era de optsprezece ani,

42. Și a domnit în Ierusalim trei luni și zece zile și a săvârșit fărădelegi înaintea Domnului.

43. Iar după un an Nabucodonosor l-a dus rob în Babilon, împreună cu sfintele odoare ale Domnului,

44. Și a așezat rege în Iudeea și în Ierusalim pe Sedechia, care era în vârstă de douăzeci și unu de ani. Și acesta a domnit unsprezece ani.

45. El a săvârșit fărădelegi înaintea Domnului și n'a luat aminte la graiurile proorocului Ieremia, graiuri ieșite din gura Domnului.

46. Și fiind legat cu jurământ de împăratul Nabucodonosor întru numele Domnului, el a călcat jurământul și a fost dat jos din domnie. Și învârtându-și cerbicea, a călcat legea Domnului Dumnezeuului lui Israel.

47. Așijderea și mai marii norodului și ai preoților au săvârșit multe fărădelegi și legea au călcat-o, făptuind toate tică-

loșiile păgânilor și pângărind templul cel sfânt al Domnului din Ierusalim.

48. Din această pricină, Dumnezeuul părinților lor a trimis vestitorii săi ca să-i cheme la pocăință, fiindcă voia să-i cruțe atât pe ei, cât și locașul său.

49. Dar ei și-au bătut joc de vestitorii săi și în ziua în care a grăit Domnul, ei batjocoriră pe profeții lui, până ce el s'a întărit împotriva norodului său din pricina fărădelegilor și a poruncit împăratului Caldeilor să năvălească în țara lor.

50. Și Caldeii au trecut pe feciorii lor prin ascuțișul săbiei în preajma templului lor cel sfânt, fără să cruțe pe cineva din ei: nici pe tânăr, nici pe bătrân, nici pe fecioară, nici pe copii, ci pe toți i-a dat Domnul în mâinile lor.

51. Iar toate sfintele odoare ale Domnului, mari și mici, precum și odoarele chivotului Domnului și comorile domnești, le-a luat și le-a dus în Babilon.

52. După aceea au dat foc templului și au dărâmat zidurile Ierusalimului, iar palatelor le-au pus foc.

53. Și toate lucrurile de seamă fură nimicite. Iar pe cei care au scăpat din ascuțișul săbiei, i-au dus robi în Babilon,

54. Și ei au fost robii lui Nabucodonosor și ai fiilor lui până în vremea împărăției Perșilor, ca să se plinească astfel cuvântul Domnului cel grăit prin gura lui Ieremia:

55. «Până când pământul se va îndestula de anii săi sabatici, în toată vremea pustiirii sale să prăznuiască anii săi sabatici, până la împlinirea celor șaptezeci de ani!»

2.

Cirus, împăratul Perșilor, dă poruncă pentru rezidirea templului din Ierusalim.

1. În anul întâi al împărăției lui Cyrus, împăratul Perșilor, ca să se aderească astfel cuvântul Domnului cel grăit prin gura proorocului Ieremia, trezit-a Domnul duhul lui Cyrus, împăratul Perșilor, și el a vestit în toată împărăția sa prin grai și prin scris:

2. Așa grăiește Cyrus, împăratul Perșilor: «Domnul Dumnezeuul lui Israil, Domnul Cel Prea Înalt, m'a pus pe mine împărat al lumii și mi-a poruncit ca să-i zidesc templu în Ierusalimul cel din Iudeea.

3. Deci oricare din voi este din norodul lui — Domnul Dumnezeuul lui să fie cu el! — să se sue în Ierusalimul cel din Iudeea și să zidească templul Dumnezeului lui Israil, Domnul cel ce sălășluște în Ierusalim.

4. Drept aceea, câți locuiesc în partea locului, oamenii ținutului aceluia să-i ajute cu aur, cu argint și cu daruri de cai și vite, pe lângă alte daruri pentru templul Domnului din Ierusalim.»

5. Atunci căpeteniile semințiilor lui Iuda și Veniamin, preoții și leviții și toți acei cărora Domnul le trezise duhul, purceseră să se sue și să zidească templul Domnului din Ierusalim.

6. Și toți vecinii îi ajutară cu de toate: cu aur și cu argint, cai și vite, și cu nenumărate daruri făcute de cei al căror duh fusese trezit.

7. Atunci Cyrus împăratul a scos sfintele odoare ale Domnului, pe care le adusese Nabucodonosor din Ierusalim, și le puse în templul său,

8. Pe acelea le-a scos Cyrus, împăratul Perșilor, și le-a dat lui Mitridate, vistiernicul său, prin mijlocirea căruia fură date în seama lui Șeșbațar, cărmuitorul Iudeei.

9. Și iată care a fost numărul lor: o mie de talgere de aur, o mie de talgere de argint, douăzeci și nouă de cățui de argint,

10. Trezeci de cupe de aur, două mii patru sute zece cupe de argint și o mie de alte odoare.

11. Toate aceste odoare de aur și de argint, în număr de cincii mii patru sute șazeci și nouă, au fost aduse de Șeșbațar în Ierusalim, împreună cu cei care s'au întors din robie din Babilon.

12. În vremea împărăției lui Artaxerxe, împăratul Perșilor, Bilșam și Mitridate, Tabeel și Rehum ocărmuitorul, împreună cu Șimșai scriitorul și tovarășii lor, care locuiau în Samaria și în alte locuri, scriseră următoarea scrisoare:

13. «Stăpânului împărat Artaxerxe, slugile sale: Rehum cronicarul și Șimșai scriitorul și ceilalți din sfatul lor și dregătorii din Cele-Siria și Fenicia...

14. Cunoscut să fie acum stăpânului nostru, împăratul, că Iudeii care au pornit de la tine au ajuns la noi în Ierusalim și întăresc această cetate răzvrătită și nelegiuită, dreg porțile și zidurile ei și pun temelii unui templu.

15. Și de se va întări cetatea aceasta și de se vor sfârși zidurile, locuitorii ei nu se vor mai supune la plata dajdiei, ci se vor răscula împotriva împăraților.

16. Și fiindcă au început clădirea templului, am socotit vrednic să nu trecem aceasta cu vederea, ci să vestim pe stăpânul nostru, împăratul, că, dacă vrei să cauți cu amaruntul în cronicile părinților tăi,

17. Atunci vei afla în cronici însemnări despre acestea și te vei încredința că cetatea aceasta a fost trădătoare și că a turburat cetăți și împărați, și Iudeii cei trădători încă din vremuri vechi urzesc răscoale, pentru care pricină și cetatea aceasta a fost pustiită.

18. Acum deci, îți arătăm ție, Doamne împărate, că, dacă această cetate se va întări și zidurile ei vor fi ridicate la loc, tu nu vei mai avea drum spre Cele-Siria și Fenicia!»

19. Atunci împăratul a răspuns în scris lui Rehum cronicarul și cărmuitorul, lui Șimșai scriitorul, precum și celorlalți părtași ai lor, care locuiau în Samaria, în Siria și în Fenicia, cele scrise mai jos:

20. «Citit-am epistola pe care mi-ați trimis-o,

21. Și am dat poruncă să se cerceteze cronicile și s'a găsit că din vremuri vechi cetatea aceasta este împăraților împotrivitoare, și locuitorii au urzit răscoale și războaie într'însa,

22. Și că în Ierusalim au fost regi foarte puternici care cărmuiau și adunau dări din Cele-Siria și din Fenicia.

23. Pentru aceasta, acum poruncesc ca să fie opriți oamenii aceia să întărească cetatea,

24. Și să purtați de grijă să nu se mai întâmple nimic împotriva po-

runcii acesteia, ticăloșiile să nu se mai înmulțească și împărății să nu mai fie turburați!»

25. După ce a fost citită scrisoarea lui Artaxerxe, Rehum și Șimșai scriitorul și părtașii lor porniră în grabă la Ierusalim cu cai și cu oameni și începură să oprească pe cei ce întăreau cetatea.

26. Și zidirea templului din Ierusalim a fost oprită până în anul al doilea al împărăției lui Dariu, împăratul Persilor.

3.

Rămășagul celor trei tineri din garda împăratului Dariu.

1. Și împăratul Dariu făcu ospăț mare pentru toți supușii săi, pentru toți curtenii săi, și pentru toți boierii din Media și din Persia,

2. Pentru toți satrapii și generalii oștirii și cărmuitorii supuși lui, din India și până în Etiopia, în o sută și douăzeci și șapte de satrapii.

3. Și ei mâncară și băură și după ce se îndestulară se întoarseră înapoi, iar Dariu împăratul s'a dus în iatacul său de culcare și s'a culcat, și după aceea s'a deșteptat din somn.

4. Atunci cei trei tineri din garda împăratului, care păzeau pe împăratul, grăiră unul către altul:

5. «Să spunem fiecare din noi câte un cuvânt, să vedem al cui va fi mai înțelept, iar al cărui cuvânt va fi mai isteț: aceluia să-i dea Dariu împăratul daruri mari și răsplată mare;

6. Și să fie înbrăcat în veșminte de porfiră, să bea din cupe de aur, să doarmă în pat de aur, să meargă în trăsură trasă de cai cu frâiele de aur, să poarte în cap turban de vison și lăntușele de aur la gât,

7. Iar pentru înțelepciunea lui să fie al doilea după Dariu și rudă a lui să se cheme!»

8. Și după ce fiecare și-a scris cuvântul său, l-au pecetluit și l-au pus sub perina împăratului Dariu și au zis:

9. «Când se va deștepta împăratul, îi voi da lui scrisoarea, și al cărui cuvânt

va socoti împăratul și cei trei mari sfetnici ai Persilor că este cel mai înțelept, acela să câștige rămășagul, precum este scris.»

10. Cel dintâi a scris: «Cel mai tare este vinul!»

11. Al doilea a scris «Împăratul este cel mai tare!»

12. Cel de al treilea a scris: «Mai tari sunt femeile și mai presus de toate este adevărul!»

13. Și când s'a deșteptat împăratul din somn, a luat scrisoarea și i-au dat-o și el a citit-o.

14. După aceea, el a trimis să cheme pe toți dregătorii Persiei și ai Mediei, satrapii și generali de oștire, cărmuitorii și sfetnici. Apoi au intrat în divan, și el a citit scrisoarea înaintea lor,

15. Și a poruncit: «Chemați pe tineri ca să ne lămurească ei cuvintele lor!» Și au fost chemați și ei au intrat în-lăuntru.

16. Și el le-a grăit lor: «Tălcuiți-ne cele ce le-ați scris!»

17. Atunci a început cel dintâi, cel care spusese despre puterea vinului și a grăit astfel:

18. «Bărbaților! Cum să nu fie cel mai tare vinul? Tuturor oamenilor care îl beau, le zăpăcește mintea,

19. Și face tot una mintea împăratului și a orfanului, a robului și a celui liber, a celui sărman și a celui bogat.

20. El pricinuește în mintea orișicui bucurie și veselie și ne face să uităm de orice întristare și de orice datorie.

21. Și toate inimile le îndestulează din belșug, încât nimeni nu mai pomenește nici de împărat, nici de satrap, și în orice clipă ne face să socotim toate numai în balanță.

22. Când oamenii beau, nu-și mai aduc aminte nici de prieteni și nici de frați, ci îndată scot sabia.

23. Și când se deșteaptă din amețeala vinului, nu-și mai aduc aminte de ceea ce au făcut.

24. O, bărbaților! Oare vinul nu este cel mai tare. De vreme ce împinge pe oameni să facă așa?» Și după ce spusese acestea, el tăcu.

4.

Puterea împăratului. Puterea femeilor. Puterea adevărului. Darius dă poruncă să se zidească Ierusalimul și templul.

1. Apoi a început să vorbească cel de al doilea, care spusese despre puterea împăratului:

2. «O, bărbaților! Oare cei mai puternici nu sunt oamenii care stăpânesc pământul și marea și toate câte sunt într'insele?

3. Iar împăratul este cel mai tare și toate le stăpânește și este ca un stăpân peste toți și orice le-ar porunci, ei fac.

4. Și dacă le-ar da poruncă să facă război unul împotriva altuia, ei fac. Și de i-ar trimite împotriva vrăjmașilor, se duc și fărămă munții și zidurile și turnurile.

5. Ucid și se lasă neșiși, dar nu calcă porunca împăratului. Dacă biruiesc, toate le aduc împăratului, și dacă pradă, așijderea pe toate i le aduc.

6. Și câți nu se duc la război și nu se luptă, ei lucrează pământul, după ce samănă și seceră, iarăși aduc daruri împăratului, ba chiar se silesc unii pe alții ca să aducă dajdie împăratului.

7. Și el este numai unul. Și dacă el poruncește ca ei să omoare, ei omoară, și dacă dă poruncă să lase, ei lasă,

8. Dacă poruncește să bată, ei bat, și dacă el le zice să pustiască, ei pustiesc; de le spune el să zidească, ei zidesc.

9. Dacă le poruncește să taie, ei taie, și de le zice să sădească, ei sădesc.

10. Și orice popor și ostirea lui de el ascultă.

11. Pe lângă toate acestea, el stă, mănâncă, bea și doarme, iar ei îl păzesc de jur-împrejur, și nimeni nu poate să plece și să-și vadă de treburile sale, și nici nu poate să nu-l asculte pe el.

12. O, bărbaților! Nu este oare atunci cel mai tare împăratul, de vreme ce el este așa de ascultat!» Și el tăcu.

13. În sfârșit cel de-al treilea, care vorbise despre femei și despre adevăr — acesta este Zorobabel — a început a grăi:

14. «Bărbaților! Drept este că cel mai mare este împăratul și mulți sunt oamenii și tare este vinul! Dar cine fi

stăpânește și cine domnește peste ei? Oare nu femeia?

15. Femeile au născut pe împăratul și pe tot norodul care stăpânește marea și uscatul.

16. Și din ele s'au născut și tot ele au crescut pe cei care au sădit via din care se face vinul.

17. Ele fac îmbrăcămintea oamenilor și tot ele prilejuiesc mărirea lor, și oamenii nu pot fi fără femei!

18. Și dacă ei strâng aur sau argint și orice lucruri de mare preț, când văd o femeie frumoasă la chip și la înfățișare,

19. Lasă toate baltă de dorul ei și, căscând gura la ea, o prețuiesc mai mult decât aurul și decât argintul și decât orice scumpeturi;

20. Și lasă omul pe tatăl său care l-a crescut și țara lui și se lipește de femeia lui,

21. Și cu femeia lui își dă sufletul și nu-și mai aduce aminte nici de tată, nici de mamă și nici de țară.

22. De aici trebuie să recunoașteți că femeile vă stăpânesc pe voi. Oare nu vă străduiți și nu vă osteniți și toate le dați și le aduceți femeilor?

23. Și ia omul sabia sa și iese la drum să tâlhărească și să jefniască, și plutește pe mare și pe fluvii,

24. Și vede și pe lcu și merge și în întuneric, iar ceea ce pradă, fură ori jefuește, aduce la iubita lui.

25. Ba chiar mai vârtos iubește bărbatul pe femeia lui decât pe tatăl său și pe mama sa.

26. Și inulți și-au ieșit din minți din pricina femeilor și robi ai lor s'au făcut;

27. Așijderea mulți au pierit și s'au prăbușit și au păcătuit din pricina femeilor.

28. Și acum, nu mă credeți pe mine? Cu adevărat mare este împăratul întru puterea lui și toate ținuturile se sfîșec cu frică chiar să se atingă de el!

29. Dar eu l-am văzut pe el și pe Apamina, fiica lui Bartac cel cu faimă, țiitoarea împăratului, stând de-a dreapta împăratului:

30. Ea a luat coroana de pe capul împăratului și și-a pus-o pe capul ei, iar cu mâna ei cea stângă palmuia pe împăratul.

31. Și cu toate acestea împăratul o privea cu gura căscată; și dacă ea râdea la el, și el râdea, și dacă ea se supăra pentru ceva, el o lua cu binișorul ca să se împace cu el.

32. O, bărbaților! Cum să nu fie tari femeile, de vreme ce fac astfel? »

33. Atunci împăratul și sfetnicii lui căutară unul la altul. Apoi el a început a grăi și despre adevăr.

34. « O, bărbaților! Tari sunt femeile! Mare este pământul și înalt este cerul și repede este soarele în mersul lui, fiindcă într-o singură zi străbate crugul cerului și se întoarce la locul lui.

35. Nu este oare mare cel ce face una ca aceasta? Dar adevărul este și mai mare și mai puternic decât toate!

36. Tot pământul chiamă adevărul și cerul pe el îl proslăvește și toate se clatină și se cutremură, și în el nu se află nici o fărămă de nedreptate.

37. Nedrept este vinul, nedrept este împăratul, nedrepte sunt femeile, toți fiii oamenilor sunt nedrepti și toate lucrurile lor sunt nedrepte, și într'insele nu se află adevăr, și toți pier din pricina nedreptății lor.

38. Ci numai adevărul este tare și rămâne în veac și este viu și are putere în vecii vecilor.

39. El nu caută la fața oamenilor și nu părtinește, ci face ceea ce este drept, spre deosebire de cei nedrepti și răi. Faptele lui sunt plăcute în ochii tuturor, iar când el judecă, dă dreaptă hotărâre.

40. Aceasta este tăria, împărăția, puterea și slava tuturor veacurilor! Proslăvit să fie Dumnezeu adevărului! »

41. Și când a încetat de a grăi, tot norodul într'un glas s'a pornit să strige: « Mare este adevărul și mai puternic decât orișice! »

42. Atunci împăratul i-a zis: « Cere ce vorești și mai mult decât ceea ce este scris, și îți voi da ție, din pricină că te-ai arătat a fi cel mai înțelept. Alături de mine să stai și ruda mea să te chemi! »

43. Atunci el a prins a grăi împăratului: « Adu-ți aminte de făgăduința pe care ai făcut-o în ziua când ai ajuns împărat, ca să zidești Ierusalimul,

44. Și să dai înapoi toate odoarele care au fost luate din Ierusalim, și pe care le-ai ales Cyrus când a făgăduit să nimicască Babilonul și a făgăduit să le trimită acolo.

45. Și tu ai făgăduit să zidești templul pe care îl arseseră Edomiții, când Iudeea fusese pustiiată de Caldei.

46. Iată acum ce te rog, Stăpâne împărate, și ceea ce cer de la tine! Aceasta este fapta cea mare pe care s'o săvârșești! Acum te rog, împlinește făgăduința pe care tu cu gura ta te-ai legat să o împlinești Cerescului Împărat! »

47. Atunci sculându-se Darius împăratul l-a sărutat și i-a scris scrisori către toți dregătorii, cărmuitorii, căpeteniile oștirilor și satrapii, ca să-l lase pe el să treacă împreună cu toți însoțitorii lui, cu care se sue să zidească Ierusalimul.

48. Așijderea el scrise scrisori și cărmuitorilor din Cele-Siria, Fenicia și celor din Liban, ca să aducă lemne de cedru din Liban în Ierusalim și cu el împreună să zidească cetatea.

49. Apoi tuturor Iudeilor care plecau din împărăție la Ierusalim le dădu scrisori de liberă petrecere, ca toți din cei ce au puterea, fie satrapi, fie cărmuitori, fie dregători, să nu vină nici unul la ușa lor,

50. Fiindcă toată țara a fost scutită de dajdie, și ca Edomiții să părăsească satele pe care mai înainte le stăpâneau de la Iudei.

51. Apoi, la zidirea templului, să dea în fiecare an câte douăzeci de talanți, până se va isprăvi zidirea;

52. Și la jertfelnic să se aducă în fiecare zi arderi de tot după poruncă, și să se mai dea în fiecare an câte zece talanți.

53. Și toți cei ce vin din Babilon să zidească cetatea, să fie slobozi, atât ei cât și feciorii lor și toți preoții care i-ar însoți.

54. Le-a mai scris și despre venituri și despre odăjdiile în care să slujească preoții.

55. A scris apoi să se dea dajdie leviților, până în ziua când se va sfârși templul și se va zidi Ierusalimul;

56. Și în cele diu urmă le-a dat poruncă scrisă ca tuturor străjărilor cetății să le dea pământ și simbrie.

57. Și a trimis toate odoarele pe care le alesese Cyrus din Babilon, și tot ceea ce făgăduise Cyrus să facă, a poruncit să se facă și să se trimită la Ierusalim.

58. Și când a ieșit tânărul Zorobabel, ridicându-și fața la cer înspre Ierusalim, a proslăvit pe Cerescul Impărat și a zis:

59. «De la tine vine biruința, așijderea și înțelepciunea, și a ta este slava, iar eu sunt robul tău!

60. Proslăvit să fii tu, cel ce mi-ai dat înțelepciune, și pe tine te preamăresc, Doamne Dumnezeu părinților noștri!»

61. Și a luat scrisorile și a plecat din Babilon, și a dat de veste tuturor fraților săi.

62. Atunci ei au proslăvit pe Dumnezeu părinților lor că le-a dăruit lor libertate și prilej ca să se întoarcă în patrie,

63. Și să zidească Ierusalimul și templul cel închinat numelui lui. Și ei făcură ospăț timp de șapte zile, cu cântări de veselie.

5.

Intoarcerea în patrie.

1. După acestea, au fost aleși ca să se întoarcă în patrie capii familiilor după semințiile lor, femeile lor, fiii și fiicele lor, robii și roabele lor împreună cu dobitoacele lor.

2. Și Dariu a trimis o mie de călăreți ca să-i însoțească și să-i așeze în Ierusalim cu pace, cu muzici, cu timpane și cu flaute.

3. Și toți frații s'au veselit la plecarea lor, iar împăratul le-a îngăduit să plece cu ei.

4. Iată și numele bărbaților, capi de familii din seminții, care au pornit în finiturile lor:

5. Preoții, fiii lui Fineas, feciorii lui Aaron, Iosua, fiul lui Ioțadac, fiul lui Seraia, Ioachim, fiul lui Zorobabel, fiul lui Salatiil din casa lui David, din neamul lui Fares, din seminția lui Iuda,

6. Cel care a grăit înaintea lui Dariu, împăratul Persilor, cuvinte înțelepte în

anul al doilea al împărăției lui, în luna lui Nisan, întâia lună a anului.

7. Iată și Iudeii care au ieșit din streina robie, în care îi adusese în Babilon Nabucodonosor, împăratul Babilonului,

8. Și cei ce s'au întors în Ierusalim și în tot cuprinsul Iudeei, fiecare în cetatea lui, cei ce au venit cu Zorobabel și cu Iosua, cu Neemia, Azaria, Raamia, Nahamani, Mardoheu, Bilșan, Mispar, Bigvai, Rehum și Baana, căpeteniile lor.

9. Iată numele oamenilor din popor și cărmuitorii lor: Fiii lui Paroș, două mii o sută șaptezeci și doi; fiii lui Șefatia, patru sute șaptezeci și doi;

10. Fiii lui Arah, șapte sute cincizeci și șase;

11. Fiii lui Pahat-Moab, adică fiii lui Iosua și ai lui Iacob, două mii opt sute doisprezece;

12. Fiii lui Elam, o mie două sute cincizeci și patru; fiii lui Zatu, nouă sute patruzeci și cinci; fiii lui Harim, șapte sute cinci; fiii lui Bani, șase sute patruzeci și opt;

13. Fiii lui Bebai, șase sute treizeci și trei; fiii lui Azgad, trei mii trei sute douăzeci și doi;

14. Fiii lui Adonicam, șase sute șazeci și șapte; fiii lui Bigvai, două mii șase sute șase; fiii lui Adin, patru sute cincizeci și patru;

15. Fiii lui Ater, adică cei din familia lui Iezechia, nouăzeci și doi. Oamenii din Cheila și din Azeca, șazeci și șapte. Fiii lui Azur, patru sute treizeci și doi;

16. Fiii lui Anania, o sută unu; fiii lui Hașum, treizeci și doi; fiii lui Bețai, trei sute douăzeci și trei; fiii lui Harif, o sută doisprezece.

17. Oameni din Beter, trei mii cinci; oameni din Betleem, o sută douăzeci și trei;

18. Oameni din Netofa, cincizeci și cinci; oameni din Anatot, o sută cincizeci și opt;

19. Oameni din Betazmavet, patruzeci și doi; oameni din Chiriat-Iearim, douăzeci și cinci; oameni din Chefira și Beerot, șapte sute patruzeci și trei;

20. Oameni din Hadașa și Modein, patru sute douăzeci și doi; oameni din Rama și Gheba, șase sute douăzeci și unu;

21. Oameni din Micmas, o sută donăzeci și doi; oameni din Betel și Ai, cincizeci și doi. Fiii lui Magbis, o sută cincizeci și șase.

22. Oameni din Lod, Hadid și Ono, șapte sute douăzeci și cinci; oameni din Ierihon, trei sute patruzeci și cinci.

23. Fiii lui Senaa, trei mii trei sute trezeci.

24. Preoții:

Fiii lui Iedaia, adică familia lui Iosua, împreună cu neamul lui Eliașib, nouă sute șaptezeci și doi; familia lui Imer, o mie cincizeci și doi;

25. Familia lui Pașhur, o mie două sute patruzeci și șapte; fiii lui Harim, o mie șaptesprezece.

26. Leviții:

Familia lui Iosua, Cadmiel, Binni și Hodavia, șaptezeci și patru.

27. Și sfinții cântăreți, familia lui Asaf, o sută douăzeci și opt.

28. Portarii:

Fiii lui Șalum, fiii lui Ater, fiii lui Talmon, fiii lui Acub, fiii lui Hatita, fiii lui Șobai, o sută trezeci și nouă.

29. Robii templului:

Fiii lui Țiha, fiii lui Hasufa, fiii lui Tabaot, fiii lui Cheros, fiii lui Sia, fiii lui Padon, fiii lui Lebana, fiii lui Hagaba;

30. Fiii lui Acub, fiii lui Cuta, fiii lui Chitab, fiii lui Catua, fiii lui Hagab, fiii lui Șalmal, fiii lui Hanan, fiii lui Ghidel;

31. Fiii lui Gahar, fiii lui Reaia, fiii lui Rețin, fiii lui Necoda, fiii lui Caseba, fiii lui Gazam, fiii lui Uza, fiii lui Pa-seah, fiii lui Hasra, fiii lui Bcsai, fiii lui Asna, fiii lui Meunim, fiii lui Nefisim, fiii lui Hacufa, fiii lui Harhur, fiii lui Asur, fiii lui Parachim, fiii lui Bațlut;

32. Fiii lui Mehida, fiii lui Cuta, fiii lui Harșa, fiii lui Barcos, fiii lui Sisera, fiii lui Temah, fiii lui Nețiah, fiii lui Hatifa.

33. Fiii robilor lui Solomon:

Fiii lui Hasoferet, fiii lui Perida, fiii lui Iaala, fiii lui Darcon, fiii lui Ghidel, fiii lui Șefatia;

34. Fiii lui Hatil, fiii lui Pocheret-Hațebaim, fiii lui Saroti, fiii lui Maaseia, fiii lui Gas, fiii lui Adus, fiii lui Afera.

fiii lui Barodis, fiii lui Safat, fiii lui Amon.

35. Toți robii templului și fiii robilor lui Solomon au fost trei sute șaptezeci și doi.

36. Iată cei care au pornit din Tel-Melah și din Tel-Harșa, Cherub-Adan și Imer,

37. Și cei ce n'au putut să arate că familiile și neamurile lor fac parte din Israel: fiii lui Delaia, fiii lui Tobie, fiii lui Necoda, șase sute cincizeci și doi.

38. Și dintre preoții care erau în slujba preoției, dar nu s'au găsit în catastrive: fiii lui Habaia, fiii lui Hacoț, fiii lui Iadna, cel care luase de soție pe una din fetele lui Barzilai și care îi luase și numcle.

39. Și când s'a cercetat cu amăruntul spița neamului lor și n'au fost aflați în catastrive, au fost dați afară din preoție.

40. Atunci Neemia ocârmuitorul le-a poruncit să nu mai ia parte din darurile sfinte, până când nu se va îmbăra arhiereul cu Urin și Tunim.

41. Și toată obștia lui Israel de la doisprezece ani și mai mari, afară de robi și roabe, a fost de patruzeci și două de mii trei sute șazeci. Iar robii și roabele erau șapte mii trei sute și trei zeci și șapte; psalți și cântăreți două sute patruzeci și cinci.

42. Cămile, patru sute trezeci și cinci; cai, șapte sute trezeci și șase; catări, două sute patruzeci și cinci; și asini, cinci mii și cinci sute douăzeci și cinci.

43. Și când au ajuns ei la templul Domnului din Ierusalim, unii dintre capii familiilor au făcut făgăduință, ca după puterile lor să ridice templul pe același loc,

44. Și să dea în vistieria templului, pentru lucru, o mie de mine de aur, cinci mii de mine de argint și o sută de odăjdii preoțești.

45. Apoi preoții și leviții și cei din poporul Ierusalimului și din vecinătatea lui, precum și sfinții cântăreți și portarii și întreg Israelul s'au așezat în satele lor.

46. Și când au ajuns în luna a șaptea și fiii lui Israel se aflau ficcare întru ale sale, s'au strâns laolaltă în câmpul

porții celei dintâi care este poarta de la răsărit,

47. Arhiereul Iosua, fiul lui Ioțadac, și frații lui, preoții și Zorobabel, fiul lui Salatiil, și frații lui, au pornit să pregătească jertfelnic pentru Dumnezeuul lui Israil,

48. Ca să aducă pe el arderi de tot, precum este scris în cartea lui Moise, omul lui Dumnezeu.

49. Atunci s'au adunat împotriva lor unele dintre popoarele păgâne ale țării. Dar ei ridicară jertfelnicul pe locul său și se împotrivară cu tărie, cu toată dușmănia popoarelor țării împotriva lor și aduseră jertfă la vreme și arderi de tot Domnului, dimineața și seara.

50. Atunci prăznuiră ei sărbătoarea corturilor precum este rânduită în lege, cu jertfe în fiecare zi după cuviință,

51. Apoi aduseră prinoase neincetate și jertfe în zilele de Sâmbătă și la zi-ntăile lunilor și la toate sfințitele praznice,

52. Și pentru toți care făgăduiseră vre un dar de bună voie lui Dumnezeu. Și ei începură să aducă jertfă lui Dumnezeu la zi-ntăi a lunii celei noi din luna a șaptea, cu toate că templul lui Dumnezeu nu fusese încă zidit.

53. Și dădură argint pietrarilor și dulgherilor și mâncare, băutură și untdelemn Sidoniilor și Tiricilor ca să le care cedri din Liban și să-i aducă cu plutele până la portul Iafa, potrivit cu înscuviințarea scrisă dată lor de Cyrus, împăratul Perșilor.

54. Iar în anul al doilea după sosirea lor la templul Domnului din Ierusalim, în luna a doua, Zorobabel, fiul lui Salatiil, și Iosua, fiul lui Ioțadac, și frații lui, preoții și leviții și toți cei care veniseră din robie în Ierusalim, începură lucrul.

55. Și la zi-ntăi a lunii a doua, în anul al doilea, după sosirea lor în Iudeea și în Ierusalim, puseră temelii templului Domnului.

56. Și pe leviții de la douăzeci de ani și mai în vârstă îi puseră supraveghetori la zidirea templului Domnului, iar Iosua și feciorii lui și frații lui, Cadmiel cu fiii și frații lui Hodavia și fiii lui Iuda,

fiul lui Henadad, cu fiii și frații lui, toți leviții laolaltă se prinseră la lucru pentru templul Domnului.

57. Și pe când meșterii clădeau templul Domnului, preoții stăteau înveșmânțați în odăjdii cu muzici și cu trâmbițe, iar leviții, fiii lui Aaron, cu chimvale cântau Domnului și-l proslăveau după rânduiala lui David, împăratul lui Israil.

58. Și cântau cu glas mare pesne, proslăvind pe Dumnezeu, «fiindcă mila lui și slava lui pentru tot Israilul ține în veac!»

59. Și tot norodul suna din trâmbițe și striga cu glas mare, preamărind pe Domnul la ridicarea templului Domnului.

60. Și cei mai bătrâni dintre preoți și dintre leviți și capii familiilor, care văzuseră templul cel dintâi, veniră acum la zidirea celui de-al doilea, cu plângere și cu tânguire mare,

61. Insa erau multe trâmbițe și vuet mare de glasuri de veselie,

62. Incât norodul nu putea să mai osebească trâmbițele de strigătele de tânguire, fiindcă gloata sufla vartos din trâmbițe, de se auzea de departe.

63. Și când auziră vrăjmașii seminției lui Iuda și Veniamin, veniră să afle ce înseamnă glasul acesta al trâmbițelor.

64. Și aflară că cei ce se întorseseră din robie zidesc templu închinat Domnului Dumnezeului lui Israil.

65. Și îndreptându-se către Zorobabel și către Iosua și către capii familiilor, au grăit către ei: «Să clădim și noi împreună cu voi,

66. Fiindcă și noi la fel slujim Dumnezeului vostru și aducem jertfă din vre-ua lui Salmanasar, împăratul Asirienilor, care ne-a strămutat pe noi aici!»

67. Atunci le-au răspuns lor Zorobabel și Iosua, împreună cu căpeteniile semințiilor lui Israil: «Nu cu voi vom ridica noi templu pentru Dumnezeul nostru,

68. Ci noi singuri vom zidi templu Dumnezeului lui Israil, după cele ce ne-a rânduit nouă Cyrus, împăratul Perșilor!»

69. Atunci popoarele din țară împre-surară și siliră pe Iudei să oprească zidirea,

70. Și fiindcă ele făceau sfaturi și răcoale, împiedicără sfârșirea zidirii în toată vremea vieții lui Cirus. Și astfel ei se lăsară de zidit, timp de doi ani, până în vremea împărăției împăratului Dariu.

6.

Dariu încuviințează începerea zidirii templului. Isprăvitul zidirii templului.

1. În anul al doilea al împărăției lui Dariu, proorociră proorocii Agheu și Zaharia, fiul lui Ido, printre Iudeii care erau în Iudeea și în Ierusalim, în numele Domnului Dumnezeuului lui Israel.

2. Atunci au purces Zorobabel, fiul lui Salatii, și Iosua, fiul lui Ioțadac, și au început să zidească templul Domnului în Ierusalim, fiind de față proorocii Domnului care îi ajutau pe ei.

3. În vremea aceea veniră la ei Sisin, ocârmuitorul Siriei și al Feniciei, și Șetarboznai cu tovarășii lor și i-a întrebat:

4. «Cu ce învoire zidiți voi templul acesta și acoperișul acesta și toate le săvârșiți? Și cine sunt ziditorii care zidesc?»

5. Dar bătrânii Iudeilor aflat-au har de la Domnul, cel care îi avusese în grija sa în vremea robiei,

6. Și ei nu fură oprii să zidească până nu a fost înștiințat Dariu și până n'a venit răspuns.

7. Iată copia scrisorii pe care Sisin o scrisă și pe care i-o trimise lui Dariu: «Sisin, guvernatorul Siriei și al Feniciei, și Șetarboznai împreună cu soții lui, căpetenii în Siria și în Fenicia. Impăratului Dariu, închinăciune!

8. Să fie toate cunoscute împăratului nostru Dariu, că, ajungând noi în țara Iudeei și venind în cetatea Ierusalimului, am găsit în cetate pe bătrânii Iudeilor, cei care se întorseseră din robie în Ierusalim, zidind Domnului templu mare și nou din piatră cioplită și punând lemne în ziduri.

9. Și lucrările acestea se fac cu toată râvna și totul sporește în mâna lor și se săvârșește cu toată strălucirea și nevința.

10. Atunci am întrebat pe bătrânii lor astfel: «Cu ce învoire zidiți voi templul acesta și săvârșiți din temelie lucrările acestea?»

11. Dar noi i-am întrebat ca să-ți facem ție cunoscut și să-ți scriem despre căpeteniile lor, și le-am cerut și numele celor ce mai înainte îi cârmuiau pe ei.

12. Iară ei ne-au răspuns și ne-au zis: «Noi suntem robii Domnului celui care a făcut cerul și pământul!

13. Și templul acesta cu mulți ani înainte fost-a zidit și sfârșit de un împărat mare și puternic al lui Israel.

14. Și din pricină că părinții noștri, prin păcatele lor, au întăritat pe Cerescul Impărat al lui Israel, el i-a dat în mâinile lui Nabucodonosor, împăratul Babilonului, adică în mâinile împăratului Caldeilor.

15. Și Caldeii au dat foc și au dărâmat templul acesta, iar pe norod l-a dus rob în Babilon;

16. Dar în anul întâi al împărăției lui Cirus peste țara Babiloniei, scris-a Cirus împăratul ca să fie zidit templul,

17. Și odoarele cele de aur și de argint pe care le luase Nabucodonosor din templul cel din Ierusalim și le pusese în templul dumnezeului său, iarăși le-a scos Cirus și le-a dat în seama lui Zorobabel, adică a satrapului Șeșbațar.

18. Și i-a poruncit să ducă aceste odoare și să le așeze în templul din Ierusalim și să zidească acest templu al Domnului pe locul unde fusese.

19. Atunci Șeșbațar acela, venind, a pus temelia templului Domnului în Ierusalim. Și de atunci și până acum se zidește, dar n'a putut fi sfârșit.»

20. Și acum, împărate, dacă socotești cu cale, pune să se caute în arhivele împărătești ale lui Cirus,

21. Și de se va găsi că zidirea templului Domnului în Ierusalim se face cu învoirea împăratului Cirus și dacă va fi plăcut stăpânului nostru împărat, să ni se răspundă și nouă despre aceasta!»

22. Atunci Dariu împăratul a poruncit să se cerceteze arhivele împărătești din Babilon, și s'a aflat în Ecbatana, capitala Mediei, un hrisov care arăta cum că,

23. În anul întâi al împărăției lui Cyrus, dat-a poruncă împăratul Cyrus să se zidească din nou templul Domnului din Ierusalim, unde se aduc jertfe arse fără încetare;

24. Înălțimea templului să fie de șaizeci de coți și lățimea de șaizeci de coți, și să se facă și trei rânduri de piatră cioplită și un rând de lemn, din partea locului, iar cheltuiala să fie făcută din vistieria împăratului Cyrus.

25. Și odoarele cele de aur ale templului Domnului și cele de argint, pe care le luase Nabucodonosor din templul din Ierusalim și le așezase în Babilon, să fie puse la loc, în templul din Ierusalim, și unde fuseseră mai înainte, acolo să fie puse.

26. Atunci Darius a dat poruncă lui Sisin, guvernatorul Siriei și al Feniciei, să supravegheze iar lui Șetarboznai și tovarășilor lui și cărmuitorilor așezați în Siria și în Fenicia, să nu se amestece acolo, ci să lase pe Zorobabel, robul Domnului și cărmuitorul Iudeei, și pe bătrânii Iudeilor, să zidească acel templu al Domnului pe locul unde a fost:

27. «Deci eu poruncesc să se zidească în întregime și să se supravegheze cu luare aminte ca Iudeii care s'au întors din robie să fie ajutați să sfârșească templul Domnului.

28. Și din dajdiile din Cele-Siria și din Fenicia, să se dea cu osârdie oamenilor acelora, pentru jertfele Domnului și lui Zorobabel cărmuitorul: tauri, berbeci și miei.

29. Așijderea și grâu, sare, vin și untdelemn fără încetare peste tot anul, cât este de trebuință în fiecare zi, după arătarea preoților din Ierusalim,

30. Ca să se aducă jertfe cu turnare Dumnezeului Celui Prea Înalt, pentru împărat și pentru supușii lui și să se roage pentru viața lor.

31. Apoi să se dea porunci ca oricine va nesocoti ceva din cele poruncite mai sus și din cele scrise și ar încerca să le zădărnicească, să fie spânzurat de un lemn scos din cheșteașa casei lui, iar averea lui să ajungă împărătească.

32. Pentru aceasta, și Domnul al cărui nume se proslăvește în locul acela să

piardă pe orice împărat sau pe orice popor care și-ar întinde mâna ca să împiedece zidirea sau să pricinuiască vre-o pagubă templului Domnului din Ierusalim.

33. Eu împăratul Darius poruncesc ca acestea să se aducă la îndeplinire întocmai!»

7.

Porunca lui Darius este îndeplinită. Sfințirea templului. Prăznuirea sărbătorii Paștilor.

1. Atunci Sisin, guvernatorul Cele-Siriei și al Feniciei, împreună cu Șetarboznai, îndeplinitorii ai celor poruncite de împăratul Darius,

2. Cu mare osârdie se îndeletniciră cu lucrurile sfinte, ajutând pe bătrânii și sfinții cărmuitori ai Iudeilor.

3. Și lucrul sfânt mergea sporind, în urma proorociilor proorocilor Agheu și Zaharia,

4. Așa că ei sfârșiră totul, după porunca Domnului Dumnezeului lui Israel,

5. Și cu vrerea lui Cyrus și Darius, împărății Persilor, templul sfânt s'a sfârșit în ziua a douăzeci și treia a lunii Adar, în anul al șaselea al lui Darius împăratul.

6. Atunci fiii lui Israel, preoții și leviții, precum și ceilalți care se întorseseră din robie și care se mai adăoseră, săvârșiră după rânduiala scrisă în cartea lui Moise,

7. Și aduseră jertfă la sfințirea templului Domnului o sută de tauri, două sute de berbeci, patru sute de miei,

8. Doisprezece țapi jertfă pentru păcatul întregului Israel, după numărul celor douăsprezece seminții ale lui Israel.

9. Și preoții și leviții stăteau după seminții, înveșmântați în odăjdii la lucrul Domnului Dumnezeului lui Israel, precum este rânduit în cartea lui Moise, tot așa și portarii, fiecare la ușa lui.

10. Atunci fiii lui Israel, cei care se întorseseră din robie, prăznuiră Paștile în ziua a paisprezecea a lunii întâi, după ce se curățiseră preoții împreună cu leviții,

11. — Și cei ce se întorseseră din robie nu se curățiseră toți, ci numai leviții se curățiseră, —

12. Și junghiară mielul pascal pentru toți fiii lui Israil întorși din robie și pentru frații lor, preoții, și pentru ei înșiși.

13. Dar la praznicul Paștilor luară parte nu numai Israiliții întorși din robie, ci și toți cei ce se depărtaseră de idoli popoarelor din țară și care cinstiseră pe Domnul.

14. Și au prăznuit sărbătoarea azinelor timp de șapte zile, vesclindu-se înaintea Domnului,

15. Căci el întorsese spre ei inima împăratului Perșilor, ca să întărească mâinile lor pentru lucrurile Domnului Dumnezeuului lui Israil.

8.

Ezdra se întoarce în patrie cu alți robi din Babilonia. Oprirea căsătoriei Iudeilor cu păgânii.

1. Și după aceste întâmplări, în vremea împărăției lui Artaxerxe, împăratul Perșilor,

2. Ezdra, fiul lui Seraia, fiul lui Azaria, fiul lui Hilchia, fiul lui Șalum, fiul lui Tadoc, fiul lui Abitub, fiul lui Amaria, fiul lui Uzia, fiul lui Buchi, fiul lui Abișua, fiul lui Fineas, fiul lui Eleazar, fiul lui Aaron arhiereul se întoarse în patrie.

3. Acest Ezdra porni din Babilon, fiind cărturar iscusit în legea lui Moise, cea dată de Domnul Dumnezeuului lui Israil,

4. Și împăratul îi dădu cinst, și află har înaintea lui în toate cererile lui.

5. Și porniră împreună cu el unii din fiii lui Israil, dintre preoți, dintre leviți, cântăreți și portari și robi ai templului din Ierusalim,

6. În anul al șaptelea al împărăției lui Artaxerxe, în luna a cincea. Acesta este anul al șaptelea al împărăției lui. Și ei ieșiră din Babilon la lună nouă, în luna întâia și ajunseră la Ierusalim după o călătorie bună, cu ajutorul lui Dumnezeu, la lună nouă, în luna a cincea.

7. Și Ezdra avea multă grijă, ca să nu lase laoparte nimic din legile și poruncile Domnului, ci să învețe pe Israil toate rânduirile și îndreptările.

8. Iar următoarea poruncă a fost scrisă și dată de împăratul Artaxerxe către Ezdra, preotul și cărturarul legii Domnului:

9. « Împăratul Artaxerxe către Ezdra, preotul și învățătorul de lege, sănătate!

10. Judecând ca un iubitor de oameni, am poruncit ca cei ce de bună voie vor vrea, din neamul Iudeilor, dintre preoți și dintre leviți, care petrec în împărăția noastră, slobozi să fie să plece cu tine la Ierusalim.

11. Deci câți vor pofti, să pornească, precum am chibzuit eu și cei șapte sfetnici cei mai apropiați ai mei:

12. Să cerceteze cu luare aminte ceea ce se face în Iudeea și în Ierusalim, după cele ce sunt scrise în legea Domnului,

13. Și să aducă în Ierusalim Dumnezeuului lui Israil daruri, pe care le-am făgăduit eu și sfetnicii mei cei mai apropiați, și tot aurul și argintul care se află în ținutul Babilonului, împreună cu daniile norodului pentru templul Domnului Dumnezeuului lor în Ierusalim.

14. Și să strângă aur și argint pentru tauri, pentru berbeci și pentru miei, și pentru tot ce mai este rânduit,

15. Ca să aducă jertfe Domnului pe jertfelnicul Domnului Dumnezeuului lor din Ierusalim.

16. Și tot ce vei chibzui tu și frații tăi să faceți cu aurul și argintul strâns, fă-le după voia Dumnezeuului tău.

17. Și odoarele sfinte ale Domnului, care ți se încredințează pentru trebuința templului Dumnezeuului tău din Ierusalim, pune-le înaintea Domnului Dumnezeuului tău,

18. Iar toate câte îți vor mai trebui pentru trebuința templului Dumnezeuului tău, să le dai din vistieria împărătească.

19. Și eu, împăratul Artaxerxe, poruncit-am vistiernicilor Siriei și Feniciei ca orice ar cere Ezdra, preotul și cărturarul legii Dumnezeuului Celui Prea Înalt, să i se dea cu osârdie, până la o sută de talanți de argint,

20. Așijderea și până la o sută de cori de grâu, și vin până la o sută de bați, și sare din belșug.

21. Și toate să se aducă cu grijă după legea Dumnezeului, Dumnezeului Celui Prea Înalt, ca nu cumva urgia lui să se abată peste împărăția împăratului și peste fiii lui.

22. Și vă mai poruncesc ca preoților și leviților și cântăreților, portarilor și robilor și slugilor acestui templu să nu li se pună vre-o dare sau vre-o dajdie, și nici să aibă putere să-i pună la vreme una din ele.

23. Și tu, Ezdra, după înțelepciunea lui Dumnezeu care îți este dată, pune legiuitorii și judecătorii, ca să judece în toată Siria și Fenicia pe toți cei ce știu legea Domnului, iar pe cei ce nu o știu, învață-i.

24. Și oricine ar îndrăzni să calce legea Dumnezeului tău, precum și legea împărătească, să fie pedepsiți fără șovăire, ori cu moarte, ori cu chinuri, ori cu gloabă, ori cu pribegie!»

25. Atunci a zis Ezdra cărturarul: «Binecuvântat să fie Domnul Dumnezeul părinților mei, cel care i-a însuflat împăratului asemenea lucruri în inima lui, să proslăvească templul său cel din Ierusalim,

26. Iar pe mine m'a învrednicit să aflu har în fața împăratului, a sfetnicilor săi și a celor mai de aproape și a celor mai mari dregători ai săi.

27. Și eu am prins curaj, cu ajutorul Domnului Dumnezeului meu, și am adunat bărbați din Israil, ca să plece împreună cu mine.

28. Iată și căpeteniile familiilor lor și ale senințiilor care au pornit cu mine din Babilon, în vremea împărăției împăratului Artaxerxe.

29. Din fiii lui Fineas: Gherșom. Din fiii lui Itamar: Daniil. Din fiii lui David: Hatsuș, fiul lui Șecania. Din fiii lui Paroș: Zaharia și cei trecuți cu el în cartea neamului: o sută cincizeci de inși.

30. Din fiii lui Pahat-Moab: Elieoenai, fiul lui Zerahia, și bărbații care îl însoțeau: două sute de inși.

31. Din fiii lui Zatu: Șecania, fiul lui Iahaziel, și bărbații care îl însoțeau: trei sute de inși.

32. Din fiii lui Adin: Ebed, fiul lui

Ionatan, și bărbații care îl însoțeau: două sute cincizeci.

33. Din fiii lui Elam: Isaia, fiul lui Atalia, și oamenii lui: șaptezeci de inși.

34. Din fiii lui Șefatia: Zebadia, fiul lui Mihail, și oamenii care îl însoțeau: optzeci de inși.

35. Din fiii lui Ioab: Obadia, fiul lui Iehiel, și cei ce-l însoțeau: două sute doisprezece.

36. Din fiii lui Bani: Șelomit, fiul lui Iosifia, și bărbații cei împreună cu el: o sută șazeici.

37. Din fiii lui Behai: Zaharia, fiul lui Bebai, și cei douăzeci și opt de oameni cu el.

38. Din fii lui Azgad: Iohanana, fiul lui Hacatan, și cei o sută zece oameni cu el.

39. Din fiii lui Adoniam, cei mai de pe urmă, dar iată numele lor: Elifelet, Ieiel și Șemaia, și cei șaptezeci de oameni cu el.

40. Din fiii lui Bigvai: Utai, fiul lui Zacur, și cei șaptezeci de oameni împreună cu ei.

41. Și-i adunai la râul Tera și pozosirăm acolo trei zile.

42. Dar când îi cercetai și văzui că nu se aflau acolo nici preoți, nici leviți,

43. Trimisei pe Eliezer, pe Ariel, pe Elnatan, pe Șemaia, pe Iarib, pe Natan, pe Elnatan, pe Zaharia și pe Meșulam, căpetenii iscusite.

44. Și le poruncii ca să îmbie pe căpetenia Ido, în localitatea Casifia.

45. Și le dădui în seamă să grăiască ei cu Ido și cu frații lui și cu cei ce se aflau în această localitate. Casifia, să ne trimită nouă preoți pentru templul Domnului Dumnezeului nostru.

46. Și ne-au adus cu ajutorul lui Dumnezeu bărbați iscușiți din fiii lui Mahli, fiul lui Levi, fiul lui Israil, pe Șerebia cu fiii săi și cu frații săi, optsprezece inși,

47. Și pe Hașabia și pe Hanun și pe Isaia, din fiii lui Hanun, și cu fiii lor, douăzeci de inși.

48. Și din robii templului, pe care îi dăduse David și dregătorii lui pentru slujba leviților, două sute douăzeci de robi. Numele tuturor fost-a însemnat.

49. Și am rânduit acolo post înaintea Domnului Dumnezeuului nostru pentru oamenii noștri,

50. Ca să cerem de la Domnul călătorie bună pentru noi și pentru tovarășii noștri de drum, pentru copiii noștri și pentru dobitoacele noastre,

51. Fiindcă îmi fuscse rușine să cer de la împăratul pedestrași și călărăși și însoțitori, care să ne păzească de vrăjmașii noștri,

52. De vreme ce noi spuseseam împăratului că puterea Domnului nostru va fi cu cei ce-l caută pe el cu bună credință.

53. Și iarăși noi ne-am rugat Domnului pentru aceasta și s'a milostivit spre noi.

54. Și am osebii dintre principii preoților doisprezece bărbați și pe Șerebia și pe Hașabia, împreună cu zece bărbați dintre cei de un neam cu ei,

55. Căroa le-am cântărit argintul și aurul, precum și sfintele odoare ale templului Domnului nostru, pe care le dăruise împăratul și sftcnicii lui și dregătorii lui și tot Israilul.

56. Și după ce l-am cântărit, li-l dădui în mână: șase sute cincizeci de talanți de argint, o sută de talanți în sfinte odoare, aur o sută de talanți, odoare de aur douăzeci, vase de aramă, de aramă lustruită care strălucește ca aurul, douăsprezece,

57. Și le-am zis: « Voi sunteți sfințiți Domnului, și odoarele acestea sunt sfinte, deasemenea și aurul și argintul sunt un prinos pentru Domnul Dumnezeuul părinților noștri.

58. Priveghiați și păziți-le, până când voi fi veți da în mâna principilor preoților, a leviților și a capilor de familie ai lui Israil din Ierusalim și care le vor pune în vistieriile templului Dumnezeuului nostru! »

59. După aceea, preoții și leviții primind argintul și aurul și sfintele odoare cele pentru Ierusalim, le duseră în templul Domnului.

60. Și plecând de la râul Tera în ziua a douăsprezecea a lunii întâia, ajunserăm în Ierusalim cu mâna cea tare a Domnului care era cu noi și care de la începutul călătoriei ne-a izbăvit de toți

vrăjmașii, și așa am ajuns la Ierusalim.

61. Și după un popas de trei zile, în ziua a patra, argintul și aurul au fost date cu număr și cu cântarul în templul Domnului nostru, lui Meremot, fiul preotului Urie,

62. Cu care era Eleazar, fiul lui Fineas. Și mai erau de față Iozabad, fiul lui Iosua, și Noadia, fiul lui Binui, leviți. Și în același timp au fost toate scrise.

63. Atunci cei ce sosiseră din robie aduseră jertfe Domnului Dumnezeuului lui Israil, doisprezece tauri pentru tot Israilul, nouăzeci și șase de berbeci, șapte zeci și doi de miei, doisprezece țapi jertfă pentru păcat, toate ca ardere de tot Domnului.

64. Apoi dădură poruncile împărătești ocârmuitorilor și satrapilor din Cele-Siria și Fenicia, care cinstiră pe popor și templul Domnului.

65. Și după ce s'au sfârșit toate acestea, veniră la mine căpeteniile și-mi spusera:

66. « Poporul lui Israil și căpeteniile și preoții și leviții nu s'au osebii de popoarele de neam strein ale țării și de toate necurățiile lor, de popoarele Canaanitilor, Hetiților, Perezitilor, Iebușiților, Moabiților, Egiptenilor și Edomiților,

67. Fiindcă și-au luat soții pe fetele lor, atât ei, cât și feciorii lor, și au amestecat sămânța sfântă cu neamurile streine ale țării, iar căpeteniile și dregătorii fost-au părtași de la începutul începutului la ticăloșia aceasta.

68. Și îndată ce am auzit despre acestea, mi-am sfâșiat veșmintele și sfintele odăjdii și-mi smulsei părul din cap și barba, și mă pusei jos pe pământ, mâhnit și îndurerat,

69. Și pe când stăteam eu așa din pricina acestei fărădelegi, se adunară la mine toți câți erau răvnitivi și grabnici pentru cuvântul Domnului, și eu stătui mâhnit până la vremea jertfei celei de seară.

70. Apoi mă sculai din locul unde posteam, cu veșmintele sfâșiate și cu odăjdiile rupte, și căzui în genuchi și, întinzând mâinile către Domnul, mă rugai:

71. « Doamne, mă rușinez și mă săiesc înaintea feței tale.

72. Fiindcă păcatele noastre au covârșit capetele noastre și fărădelegile noastre ridicatu-s-au până la cer,

73. Încă din vremea părinților noștri, și până în zilele acestea ne aflăm în mare păcat;

74. Iar din pricina păcatelor noastre și ale părinților noștri, noi împreună cu frații noștri, cu regii noștri, cu preoții noștri, am fost dați în mâna împăraților pământului, ori în sabie, ori în robie, ori la jefuire și rușine, până în ziua de azi.

75. Și acum, Doamne, tu te-ai milostivit spre noi pentru puțină vreme, ca să ne lași rădăcină și nume în locul tău cel sfânt,

76. Ca să ardă un sfeșnic în templul Domnului Dumnezeuului nostru, și să ne dai hrană în vremea robiei noastre și cu toată robia noastră să nu fim părăsiți de Domnul Dumnezeuul nostru,

77. Ci ne-a dat să aflăm har înaintea împăratului Persilor, încât ne dădu hrană,

78. Și proslăvi templul Domnului nostru, ca să ridice Sionul cel pustiit, și ne dădu o întăritură în Iuda și în Ierusalim.

79. Și acum ce să mai zicem, Doamne, după ce s'au întâmplat toate acestea? Călcăt-am poruncile tale pe care ni le-ai dat prin gura robilor tăi prooroci, și ai zis:

80. «Țara în care veți intra, ca s'o moșteniți, este o țară pângărită cu spurcăciunile popoarelor streine din țară și care o umplură de necurățiile lor.

81. Și acum nu luați pe fiicele lor femei pentru feciorii voștri, și fiicele voastre nu le dați după fiii lor,

82. Și nu căutați să vă împăcați cu ei în toată vremea, ci să vă întăriți și să mâncați bunătățile pământului și să-l lăsați moștenire copiilor voștri până în veac.»

83. Și tot ceea ce ni s'a întâmplat nouă, ni s'a întâmplat pentru faptele noastre cele rele, și din pricina păcatelor noastre cele mari. Tu, Doamne, ne-ai ușurat păcatele noastre.

84. Și ne-ai dăruit nouă o astfel de rădăcină, dar noi iarăși ne-am pornit să călcăm legea ta, ca să ne amestecăm cu spurcăciunea neamurilor țării.

85. Oare nu te vei mânia pe noi, ca să ne pierzi, fără să ne mai lași nici rădăcină, nici sămânță, nici nume?

86. Doamne Dumnezeuul lui Israil! Adevărat ești! Căci tu ne-ai lăsat rădăcină până azi.

87. Iată că acum suntem înaintea ta, noi împreună cu fărădelegile noastre, fiindcă din pricina lor noi nu mai putem să mai stăm în fața ta!»

88. Și pe când Ezdra se ruga și mărturisea cu lacrimi păcatului poporului, și stătea întins la pământ înaintea templului, se adunară la el o foarte mare mulțime din Ierusalim: bărbați și femei și copii, și gloata se puse pe bocit.

89. Atunci, Iehonia, fiul lui Ieiel, din fiii lui Israil, cuvântă: «Ezdra! Noi am păcătuit înaintea lui Dumnezeu, de ne-am însoțit cu femeile de alt neam, dintre popoarele țării. Și iată că acum se află aici întreg Israilul!

90. Să facem jurământ că vom izgoni pe toate femeile cele de alt neam, împreună cu copiii lor, după socotința ta și a celor ce ascultă de legea Domnului.

91. Scoală-te și începe! Tu să începi lucrul, iar noi împreună cu tine ne bi-zuim să-l ducem la capăt!»

92. Și purcese Ezdra și luă jurământul tuturor căpeteniilor preoților și leviților întregului Israil, că vor face astfel. Și ei jurară.

9.

Judecarea pricinii celor căsătoriti cu femei streine. Citirea legii lui Moise. Veselia poporului.

1. Apoi sculându-se Ezdra din curtea templului, se îndreptă spre casa lui Iohanan, fiul lui Eliașib,

2. Și mâind acolo, pâine n'a mâncat și apă n'a băut, jelind fărădelegile cele mari ale poporului.

3. Și au fost chemați cei din toată Iudeea și Ierusalimul, cei ce fuseseră în robie, să se adune la Ierusalim,

4. Iar câți nu se vor înfățișa în două ori trei zile, după hotărîrea căpeteniilor cărmnitoare, bunurile lor să fie luate și ei să fie dați afară din poporul celor ce fuseseră în robie.

5. Și în timp de trei zile toți cei din seminția lui Iuda și a lui Veniamin se strânseră în Ierusalim, în luna a noua, în ziua a douăzecea a lunii.

6. Și tot poporul s'a așezat jos în curtea templului, tremurând din pricina ploilor.

7. Atunci, sculându-se, Ezdra le cuvântă: « Voi ați săvârșit fărădcege și v'ați înșurat cu femei de alt neam, adăogând la păcatul lui Israil.

8. Și acum mărturisiți-vă Domnului Dumnezeuului părinților voștri,

9. Și faceți voia lui, și despărțiți-vă de popoarele țării și de femeile cele de alt neam. »

10. Atunci tot norodul strigă cu mare glas și răspunse: « Vom face așa cum ne poruncești! »

11. « Ci fiindcă este mult norod și vreme ploioasă și nu putem sta afară și nu-i un lucru de o zi două, fiindcă mult am păcătuit în lucrul acesta,

12. Să stea căpeteniile, în locul norodului, și toți cei care din așezările noastre s'au înșurat cu femei streine să vină la vremea hotărîtă,

13. Cu bătrânii și judecătorii fiecărei așezări, ca nu cumva să se aprindă din această pricină împotriva noastră urgia lui Dumnezeu. »

14. Ci numai Ionatan, fiul lui Azael, și Iahzeia, fiul lui Ticva, fură împotrivă, iar Meșulam și Șabetai levitul îi sprinjincan.

15. Dar cei ce fuseseră în robie înpliniră porunca.

16. Atunci preutul Ezdra își alese bărbați, capi de familie din fiecare familie, — toți însemnați pe nume, — și începură să judece la luna nouă, în luna a zecea, pentru lămurirea pricinii.

17. Și până la luna nouă din luna întâia duseră la capăt pricina cu bărbații care se înșuraseră cu femei streine.

18. Și dintre preoții cei ce se strânseseră laolaltă găsiră înșurați cu femei streine:

19. Din fiii lui Iosua, fiul lui Ioțadac, și din frații lui: Maaseia, Eliezer, Iarib și Ghedalia,

20. Care se legară prin cuvânt că vor goni femeile lor și vor aduce berbeci ca jertfă pentru ispășirea păcatului lor.

21. Și din fiii lui Imer: Hanani și Zebadia. Din fiii lui Harim: Maaseia, Ilic, Șemaia, Iehiel și Azaria.

22. Din fiii lui Pașhur: Elioenai, Maaseia, Ismail, Natanail, Ochidilos și Saltas.

23. Și dintre leviți: Iozabad, Șimei, Chelaia, acesta este Chelita, Petahia, Iuda și Iona.

24. Dintre cântăreți: Eliașib, și Zacur.

25. Dintre portari: Șalum, Tclem și Uri,

26. Dintre fiii lui Israil. Din fiii lui Paroș: Ramia, Izia, Malchia, Miiamim, Eleazar, Miheia și Benaia.

27. Din fiii lui Elam: Matania, Zaharia Iehiel, Abdi, Ieremot și Ilic.

28. Din fiii lui Zatu: Elioenai, Eliașib, Matania, Ieremot, Zabad și Aziza.

29. Din fiii lui Bebai: Iohanana, Anania, Zabei și Atlai.

30. Din fiii lui Bani: Meșulam, Maluc, Adaia, Iașub, Asael și Ieremot.

31. Din fiii lui Pahat-Moab: Adna, Chelal, Benaia, Maaseia, Matania, Bcțalcel, Binui și Manase.

32. Din fiii lui Harim: Eliezer, Ișia, Malchia, Șemaia, Simeon și Șenaria.

33. Din fiii lui Hașum: Matnai, Matata, Zabad, Elifelet, Manase și Șimei.

34. Din fiii lui Bigvai: Ieremia, Maadai, Amram, Ioil, Benaia, Bedia, Vania, Meremot, Eliașib, Matania, Iaasai, Binui, Șimei, Șelemia, Natan. Și din fiii lui Azur: Șasai, Azareel, Șalum, Amaria și Iosif.

35. Din fiii lui Nebo: Matatia, Zabad, Iadai, Ioil și Benaia.

36. Toți aceștia se înșuraseră cu femei streine, și le lepădară împreună cu copiii.

37. Astfel preoții și leviții, împreună cu Israelii care se aflau în Ierusalim și în împrejurimile lui, și fiii lui Israil, se așezară la lună nouă, în luna a șaptea, în locurile lor.

38. Și tot norodul se adună într'un singur gând, în câmpul de dinaintea porții de răsărit a templului,

39. Și ziseră lui Ezdra, preotul și învățătorul, să aducă legea lui Moise care a fost dată de Domnul Dumnezeu lui Israil.

40. Atunci Ezdra preotul aduse legea la tot norodul, bărbați și femei, și la toți preoții ca să asculte, la luna nouă, în luna a șaptea,

41. Și au citit-o în câmpul de dinaintea porții templului, de dimineață și până la amiază, înaintea bărbaților și a femeilor, și tot norodul luă aminte la lege.

42. Și Ezdra, preotul și învățătorul de lege, stătea pe o podină de lemn pregătită pentru această pricină,

43. Iar înaintea lui stătea de-a dreapta Matatia, Șema, Anaia, Azaria, Urie, Hilchia, și Maascia;

44. Iar la stânga: Pedaia, Misail, Malchia, Hașum, Hașbadana și Zaharia.

45. Iar când luă Ezdra cartea legii înaintea norodului, căci el stătea cu slavă înaintea poporului,

46. Și deschise legea, toți se sculară în picioare. Atunci proslăvi Ezdra pe Domnul Dumnezeu cel Prea Înalt, pe Domnul Savaot Atotțiitorul,

47. Iar tot norodul strigă: « Amin! »

Și ei ridicând în sus mâinile, căzură la pământ și se închinară Domnului.

48. Și Iosua, Bani, Șcrebia, Iamin, Acub, Șabetai, Hodia, Maaseia, Chelita, Azaria, Iozabad, Hanan, Pelaiia și leviții învățau legea Domnului și o citeau poporului.

49. Atunci ocârmuitorul țării zise lui Ezdra preotul și cărturarul și tuturor leviților care învățau poporul întru toate:

50. « Ziua aceasta este sfântă Domnului » — și toți plângeau când ascultau legea—

51. « Ducți-vă și mâncați bucate grase și beți băuturi dulci și triniteți în dar și celor ce nu au.

52. Ziua aceasta este sfântă pentru Domnul! Nu vă întristați fiindcă Domnul vă va proslăvi! »

53. Și leviții porunceau întregului popor și ziceau: « Ziua aceasta este sfântă! Nu vă întristați! »

54. Atunci tot norodul purcese să mănânce și să bea și să se veselească și să trimită daruri și celor sărmani și se veseliră mult,

55. Insuflați de cuvintele pe care le învățaseră. Apoi se adunară laolaltă...

ÎNȚELEPCIUNEA LUI SOLOMON

1.

Înțelepciunea se dobândește dacă ne ferim de păcate. Dumnezeu nu vrea moartea omului.

1. Iubiți dreptatea, judecători ai pământului; cugetați drept despre Domnul și căutați-l cu inimă smerită,

2. Căci el se lasă găsit celor ce nu-l ispitesc și se arată celor ce au credință în el.

3. Intr'adevăr, cugetele viclene depărtează de Dumnezeu, și puterea lui, când îl ispitești, muștră pe cci fără de minte.

4. Înțelepciunea nu pătrunde în sufletul viclean și nu sălășlucește în trupul supus păcatului.

5. Duhul cel sfânt, povățuitorul oamenilor, fuge de vicleșug, se depărtează

de mințile fără pricepere și se dă în lături când se apropie fărădelegea;

6. Înțelepciunea este duh iubitor de oameni și nu lasă nepedepsit pe cel ce hulește prin vorbele sale, căci Dumnezeu este martor gândurilor celor mai ascunse și pătrunde fără greș inimile și aude toate cuvintele.

7. Duhul lui Dumnezeu umple lumea, el cuprinde toate și știe orice șoaptă.

8. Pentru aceea, cel ce grăicește lucruri nedrepte nu poate să se ascundă și dreptatea răzbunătoare nu-l uită.

9. Căci chibzuințele nelegiuitului vor fi cecetate și zvonul vorbelor sale va ajunge până la Domnul, spre pedeapsa strâmbătăților sale.

10. O ureche geloasă aude totul și sunetul șoaptelor nu-i scapă.

11. Păziți-vă deci de vorbele cârtitoare și deșarte și feriți limba voastră de clevetire, fiindcă vorba cea mai tainică nu va trece fără pedepșă și gura mincinoasă aduce suflutului moarte.

12. Nu vă grăbiți moartea prin rătăcirile vieții voastre și nu vă atrageți pieirea prin fapta mâinilor voastre.

13. Căci Dumnezeu n'a făcut moartea și nu se bucură de pieirea celor vii.

14. El a zidit toate lucrurile spre viață și făpturile lumii sunt izbăvitoare; întru ele nu este sămânța de pieire și moartea n'are putere asupra pământului.

15. Cuvioșia e nenuritoare, iar nedreptăta aduce moarte.

16. Dar cei necredincioși își atrag moartea cu mâinile și cu glasul, se uită la ea ca la o prietenă, sunt pătimiși după ea și au legat legătură cu ea, și cu adevărat vrednici sunt să fie ai ei.

2.

Cei păcătoși merită moartea. Dumnezeu a zidit pe om după chipul ființei sale, iar prin pizma diavolului, moartea a intrat în lume.

1. Cei ce cugetă nedrept și-au zis în sine: « Viața noastră este scurtă și tristă, și omul nu poate scăpa de moarte, nici nu cunoaște cine l-ar izbăvi de iad.

2. Din întâmplare am ajuns să fim cum suntem și după viața aceasta vom fi ca și cum n'am fi fost niciodată; căci fum este răsufierea din nările noastre și cugetarea o scântie care se aprinde din mișcarea inimii noastre.

3. Când se va stinge, trupul nostru se va face cenușă și duhul se va risipi ca aerul cel ușor.

4. Numele nostru se va uita cu vremea și nimeni nu-și va aduce aminte de lucrurile noastre, și viața noastră va trece ca urma norului și se va risipi ca negura pe care o alungă razele soarelui și căldura lui o îngreuiază.

5. Ca umbra de trecătoare este viața noastră și sfârșitul ei e fără înapoiere, că s'a pecetluit și nimeni nu mai vine înapoi.

6. Veniți deci și să ne desfătăm cu bunătașile cele de acum și de făpturi să ne folosim cu toată căldura tinereții.

7. Să avem din belșug vinuri scumpe și mirezme și să nu lăsăm să treacă florile de primăvară.

8. Să ne încununăm cu flori detrandafir, până nu se vestejesc.

9. Nimeni dintre noi să nu lipsească de la ptecerile noastre, să lăsăm pretutindenți semnele veseliei noastre, căci aceasta este partea noastră și menirea noastră.

10. Să asuprim pe cel sărac și drept, să nu ne fie milă de văduvă și de căruntețele bătrânului încărcat de ani să nu ne rușinăm,

11. Puterea noastră să fie pravila dreptății noastre, că cc este slab nu e de nici o treabă.

12. Să vânam pe cel drept, fiindcă ne stingherește și se împotrivește isprăvilor noastre și ne scoate vină că stricăm legea și ne invinovățește că nu umblăm cum am fost învățați din copilărie.

13. El se face pe sine că are cunoștință despre Dumnezeu și se numește « fiul Domnului ».

14. El este pentru noi ca o osândă a gândurilor noastre și ne este greu chiar când ne uităm la el.

15. Căci viața lui nu scamănă cu viața celorlalți și cărările lui sunt schimbate.

16. Înaintea lui, suntem socotiți ca necurați și de căile noastre se ferește ca de o spurcăciune; el fericțește sfârșitul celor drepti și se laudă că are pe Dumnezeu drept tată.

17. Deci să vedem dacă cuvintele lui sunt adevărate și să cercetăm ce i se va întâmpla ieșind din această viață.

18. Căci dacă dreptul este fiul lui Dumnezeu, atunci Dumnezeu îl va apăra și-l va scoate din mâna protivnicilor săi.

19. Să-l cercăm cu ocări și cu chinuri, ca să vedem cât este de blajin, și să ispitim răbdarea lui.

20. Să-l dăm unei morți de ocară căci, după vorba lui, Dumnezeu va avea grijă de el.»

21. Acestea sunt gândurile lor, dar ei se amăgesc, viclenia lor i-a orbit.

22. Ei nu cunosc tainicele puneri la cale ale lui Dumnezeu, ei n'au nădejde

în răsplata sfințeniei și nu cred că sufletele curate vor avea cununa lor.

23. Dumnezeu a zidit pe om spre neștricăciune și l-a făcut după chipul ființei sale.

24. Iar prin pizma diavolului moartea a intrat în lume și cei ce sunt de partea lui vor ajunge s'o cunoască.

3.

Cei drepti, chiar dacă în fața oamenilor au îndurat suferințe, nădejdea lor e plină de nemurire, iar cei păcătoși în ziua judecării nu vor avea mângâiere.

1. Sufletele dreptilor sunt în mâna lui Dumnezeu și chinul nu se va atinge de ele.

2. În ochii celor fără de minte, dreptii sunt morți cu desăvârșire și ieșirea lor din lume li se pare mare nenorocire,

3. Și plecarea lor dintre noi, un prăpăd, dar ei sunt în pace.

4. Chiar dacă, în fața oamenilor, ei au îndurat suferințe, nădejdea lor este plină de nemurire.

5. Și fiind pedepsiți cu puțin, mare răsplată vor primi, căci Dumnezeu i-a pus la încercare și i-a găsit vrednici de el.

6. Ca pe aur în topitoare, așa i-a lămurit, și ca pe o jertfă de ardere întregă i-a primit.

7. Străluci-vor în ziua răsplătirii și ca niște scânteii care se lasă pe miriște, așa vor fi.

8. Judeca-vor neamurile și stăpâni vor fi peste popoare și Domnul va împărăți întru ei, în veci.

9. Ei vor înțelege adevărul, ca unii care și-au pus nădejdea în Domnul, cei credincioși vor petrece cu el întru iubire, căci harul și îndurarea sunt partea aleșilor lui.

10. Cei nelegiuți pedepsiți vor fi, după cugetul lor cel viclean, pentru că nu le-a păsat de cel drept, iar de Dumnezeu s'au depărtat.

11. Defăimătorii înțelepciunii și ai cucerniciei sunt ticăloși, și nădejdea lor este deșartă și ostenele lor fără de folos și lucrurile lor netrebnice.

12. Femeile lor sunt fără de minte și copiii lor sunt stricați și spița lor e blestemată.

13. Drept aceea, fericită este cea stearpă care nu s'a pângărit și care n'a cunoscut pat cu păcat; ea avea-va roadă la cercetarea sufletelor.

14. Tot așa famenul ale cărui mâini n'au săvârșit fărădelegea și împotriva Domnului n'a gândit cele rele; el va primi aleasă plată pentru credința lui și, în casa Domnului, locul cel mai de dorit.

15. Căci roada bunelor ostenele este slăvită și rădăcina înțelepciunii n'are pieire.

16. Fiii desfrânaților nu vor avea desăvârșire și sămânța ieșită din patul nelegiuit se va stinge.

17. Că de vor și avea viață lungă, nu vor fi de nici o treabă și bătrânețile lor, la urmă de tot, vor fi fără cinste.

18. Iar de vor muri de timpuriu, vor fi fără nădejde și fără mângâiere vor fi în ziua judecării.

19. Căci neamul celui nedrept are groaznic sfârșit.

4.

Sufletul celui drept este plăcut lui Dumnezeu, de aceea îl scoate din mișlocul răutății. Moartea celor păcătoși este cumplită.

1. Mai bine este să nu ai copii, dar să ai bunătețe, căci pomenirea bunății este nemuritoare; și Dumnezeu o știe și oamenii o știu.

2. Când este de față, o urmezi, și când s'a dus, îți pare rău după ea. Bunătatea poartă veșnică cunună, veșnic biruitoare, ieșind fără mânăjă din lupte câștigate.

3. Mulțimea pruncilor la cei nelegiuți nu este de nici un folos; din mlădițele lor spurcate nu se va înfige rădăcina în adânc și nu vor avea teme nezdruccinat.

4. Chiar dacă se va îmbrăca vremelnice întru ramuri, fiind fără temeinicie, se vor zgudui de vânt și se vor dezrădăcina de pătura vijeliei.

5. Ramurile lor vor fi frânte mai înainte de vârsta deplină; rodul lor va fi netrebnic, crud la mâncare și de nimic bun.

6. Fiindcă pruncii născuți din somnul necurat sunt martori ai nelegiurii părinților, când stai să-i cercetezi.

7. Cel drept, chiar când apucă să moară mai devreme, dă de odihnă.

8. Bătrânețile cinstite nu sunt cele aduse de o viață lungă, nici nu le măsoară după numărul anilor.

9. Înțelepciunea e la om adevărată cărunțe și vârsta bătrânețelor înseamnă o viață nespurcată.

10. Plăcut fiind lui Dumnezeu, Domnul-l-a iubit și, fiindcă trăia între păcătoși, l-a mutat de pe pământ.

11. A fost răpit ca răutatea să nu-i schimbe mintea sau înșelăciunea să nu-i amăgească sufletul.

12. Căci vraja vițiului întunecă simțirile bune și amețeala poftelor schimbă gândul cel fără de răutate.

13. Ajungând curând la desăvârșire, dreptul a apucat ani îndelungați.

14. Sufletul lui era plăcut lui Dumnezeu, pentru aceasta Domnul s'a grăbit să-l scoată din mijlocul răutății.

15. Păgânii văd, dar nu pricep nimic și nu-și bat capul cu așa ceva, că adică harul lui Dumnezeu și mila lui sunt cu aleși săi și că poartă de grijă de sfinții săi.

16. Dreptul care moare osândește pe nelegiuții care trăiesc, iar tinerețea ajunsă la grabnică desăvârșire osândește lungile bătrânețe ale celui nedrept.

17. Vedea-vor sfârșitul înțeleptului, dar nu vor înțelege ce sfat a avut Dumnezeu cu el și pentru ce l-a pus bine pentru sine.

18. Vedea-vor și-și vor bate joc, dar Domnul îi va face de ocară.

19. Căci vor fi pe urmă hoit fără de cinste, printre morți, întru rușine, în veac de veac; Domnul îi va zdrobi și, muți, îi va zvârli cu capul în jos, îi va zgudui din temelie și vor pieri până la cel mai mic; chinul îi va măcina și pomenirea lor se va șterge.

20. Veni-vor înspăimântați de știința păcatelor lor și fărădelegile lor îi vor muștra față în față.

5.

Răspлата celor drepti și pedeapsa celor păcătoși.

1. Atunci cel drept va sta cu multă îndrăzneală înaintea celor ce l-au prigonit și au disprețuit ostenele sale.

2. Iar ei, văzându-l, se vor turbura cu cumplită frică și se vor minuna de minunea mântuirii dreptului.

3. Ei vor zice, căindu-se în inima lor și gemând întru strâmtorarea duhului lor: acesta este pe care-l aveam altădată de batjocură și tobă de ocară.

4. Nebunii de noi! Am socotit viața lui o câpială și moartea lui o ticăloșie.

5. Și iată cum a fost socotit între fiii lui Dumnezeu și partea lui între sfinți!

6. Așa dar noi am rătăcit de la calea adevărului și lumina dreptății n'a strălucit pentru noi și nouă soarele nu ne-a răsărit.

7. Ne-am săturat de cărările fărădelegii și ale pierzării, am străbătut pustietăți neumbrate, iar calea Domnului n'am cunoscut-o.

8. Ce folos ne-a adus trufia? La ce ne-a slujit bogăția și toată fala ei?

9. Toate acestea au trecut ca umbra și ca o veste care se duce pe aci încolo.

10. Au trecut la fel cu corabia care răzbate marea învolburată și a cărei brazdă în apă nu poți s'o mai găsești, și nici locul coapselor ei, în mijlocul valurilor;

11. Sau ca pasărea ce zboară în aer și a cărei călătorie nu lasă nici un semn; căci ea, bătând cu aripile vântul cel ușor și despiciându-l cu avântul pornirii, își taie cale prin mișcarea penelor, iar după aceea nimic nu mai arată pe unde a trecut;

12. Sau la fel cu săgeata care zboară spre locul însemnat, iar aerul pe care l-a spintecat se împreună la loc și nu poți să mai știi care i-a fost urma.

13. Tot așa și noi ne-am născut și am isprăvit cu viața și nu putem să arătăm nici un semn de faptă bună, ci întru răutatea noastră ne-am risipit.

14. Într'adevăr nădejdea celui nelegiuit este ca praful pe care-l spulberă vântul, este ca păcla subțire pe care o împrăștie vijelia, ca fumul pe care-l suflă o adiere și ca amintirea, care se destramă, a unui oaspete de o singură zi.

15. Însă cei drepti vor fi vii în veacul veacului și răspлата lor este la Domnul și Cel Atotputernic are grijă de ei.

16. Drept aceea, primi-vor din mâna Domnului împărăția frumuseții și cununa cea strălucitoare, căci el îi va ocroti cu dreapta sa și cu brațul său, asemenea unui scut, îi va acoperi.

17. El va face arme din mânia sa și cu ele va întări făptura mâinilor sale, ca să răsplătească vrăjmașilor.

18. Din dreptate el își va face platoșă și din judecata cea nefătărnică își va face coif.

19. Din sfințenia sa va face pavăză nebiruită,

20. Iar din cumplita sa mânie va face sabie ascuțită, și lumea va porni război împreună cu el împotriva celor fără de minte.

21. Săgețile fulgerului său vor porni bine îndreptate și vor lovi în țintă, zburând din arcul puternic încordat al noilor.

22. Mânia lui, ca o praștie, va azvârli noian de grindină; apele mării se vor întărita asupra lor și râurile îi vor ineca vijelios.

23. Duhul puterii dumnezeiești se va ridica împotriva lor și ca viscolul îi va vântura. Astfel, fărâdeleaga va aduce puștiere pe pământ și răutatea va răsturna scaunele celor puternici.

6.

Solomon socotește înțelepciunea folositoare pentru cârmuirea popoarelor și zice: « Împărății ai popoarelor, dacă țineți la tronurile și la schiptrurile voastre, cinstiți înțelepciunea, ca să împărățiți în veac! »

1. Auziți dar, împărăților, și înțelegeți, luați învățatură, voi care judecați marginile pământului.

2. Băgați în urechi, voi cei ce stăpâniți peste mulțimi și care cu mândrie stați în fruntea gloatelor neamurilor.

3. Pricepeți că stăpânirea vi s'a dat de la Domnul și puterea de la Cel Prea Înalt, care va cerceta faptele voastre și va pune la încercare gândurile voastre.

4. Fiindcă, deși dregători ai împărăției lui, n'ați judecat drept, nici legea n'ați păzit-o, nici n'ați umblat după statul lui Dumnezeu.

5. Groaznic și fără de veste el va sta asupra voastră, căci pentru cei mari judecata va fi cumplită.

6. Celor mici, Domnul le va arăta îngăduială și milă, însă cei puternici vor fi pedepsiți cu strășnicie.

7. Stăpânul tuturor nu se va rușina de nici un obraz, nici nu se va sfii de vre-o mărire, căci și pe cel mic și pe cel mare el i-a făcut și pronia lui e la fel pentru toți.

8. Însă cei puternici avea-vor parte de o încercare mai grea.

9. Decicâte voi, împărăților, îndreptez cuvintele mele, ca să învățați înțelepciune și să nu cădeți.

10. Pentru că cei ce au păzit cu sfințenie pravila sfântă sfinți-se-vor și cei ce vor învăța-o vor ști ce să răspundă.

11. Iubiți deci cuvintele mele și le doriți și vă veți învăța din ele.

12. Înțelepciunea este luminată și neînserată, și cei ce o iubesc o văd ușor și cei ce o caută o găsec.

13. Ea iese în cale celor ce o doresc și li se arată ea, întâi.

14. Cel ce se scoală pentru ea de-dimineață nu se va osteni, căci o va afla șezând la poarta lui.

15. Cel ce-și bate capul cu înțelepciunea îndeplinește desăvârșirea minții și cel ce-și pierde somnul pentru ea va fi în curând fără de grijă.

16. Ea umblă în toate părțile căutând pe cei vrednici de ea și se arată prietenoasă în drumurile lor și îi întâmpină în tot ce pun la cale.

17. Inceputul ei este pofta cea adevărată de învățatură.

18. Iar pofta de învățatură are în sine iubirea, iar iubirea este paznica legilor ei, iar păzirea legilor ei este adevărarea nemuririi.

19. Iar nemurirea ne face să fim aproape de Dumnezeu.

20. Drept aceea, pofta înțelepciunii duce la împărăția cea veșnică.

21. Deci dar, o, împărății ai popoarelor, dacă țineți la tronurile și la schiptrurile voastre, cinstiți înțelepciunea, ca în veac să împărățiți!

22. Iar ce este înțelepciunea și cum s'a făcut, sunt gata să vă spun, fără

să ascund tainele lui Dumnezeu. Ci voi cerceta de la începutul făpturii și voi da la lumină cunoștința ei și nu voi trece pe alături de adevăr.

23. Nu voi merge pe același drum cu pizma care roade, căci ea n'are nici o părtașie cu înțelepciunea.

24. Mulțimea înțelepților este mântuirea lumii și un împărat cuminte însemnează bunăstarea norodului.

25. Drept aceea, luați învățătura din cuvintele mele și folosul va fi al vostru.

7.

Solomon s'a rugat lui Dumnezeu să-i dea înțelepciune. Înțelepciunea trebuie să treacă înaintea tuturor bunurilor pământești, fiindcă Dumnezeu iubeste pe cel ce petrece întru înțelepciune.

1. Sunt și eu om muritor, asemenea tuturor și coborînd din neamul celui dintâi om zidit din pământ.

2. Și am fost înfiripat, cu trupul, în pânțele maicii mele, închegându-mă din sânge, vreme de zece luni, din sămânță bărbătească și în ceasul somnului odihnitor.

3. Și după ce m'am născut, am respirat aerul obștesc și pe pământul obșteștii pătămiri am căzut și eu, și glasul meu dintâi, la fel ca la toată lumea, a fost plânsetul meu.

4. Am fost înfășat în scutece și am dat părinților grijă și bătaie de cap.

5. Și nici un împărat n'a început altfel, când s'a născut.

6. Că toți intră în viață în același fel și ies iarăși la fel.

7. Pentru aceea m'am rugat și mi s'a dat înțelepciune, am chemat, și duhul cumințeniei a coborît în mine.

8. Am ținut la ea mai mult decât la schiptre și decât la tronuri și am socotit bogățiile deșarte față de ea.

9. N'am pus alături cu ea nici pietrele cele mai scumpe, fiindcă tot aurul din lume pe lângă ea nu e decât nisip, iar argintul, înaintea ei, mi se pare noroi.

10. Am prețuit înțelepciunea mai mult decât sănătatea și frumusețea; am pus-o chiar înaintea luminii, fiindcă strălucirea ei nu se stinge niciodată.

11. Impreună cu ea mi-au venit toate bunătățile, de vreme ce în mâinile ei sunt bogății nenumărate.

12. Și m'am bucurat de toate acestea, căci înțelepciunea le aduce cu sine. Totuși eu nu știam că ea este născătoarea lor.

13. Am învățat-o fără viclenie, o împărtașesc fără gelozie și nu ascund comorile ei.

14. Ea este pentru oameni comoară nesfârșită, cei ce se folosesc de ea se fac prietenii lui Dumnezeu, pentru darurile agonisite de învățătura.

15. Iar mie să-mi dăruiască Dumnezeu să grăiesc precum gândesc și să cuget în chip vrednic despre darurile sale, căci el este povătuitorul înțelepciunii și îndreptătorul înțelepților.

16. Că în mâna lui suntem și noi și cuvintele noastre și toată înțelepciunea și știința lucrurilor.

17. El mi-a dat cunoștința cea adevărată despre cele ce sunt, ca să știu tocmirea lumii și lucrarea stihțiilor,

18. Inceputul și sfârșitul și mijlocul vremilor, întoarcerile anotimpurilor și prefacerile văzduhului,

19. Cursurile anilor și rânduiala stelu-
lelor,

20. Firea dobitoacelor și apucăturile fiarelor, puterea duhurilor și gândurile oamenilor, felurile neamuri ale plantelor și însușirile rădăcinilor.

21. Toate acele ascunse și cele arătate le-am cunoscut, fiindcă înțelepciunea, meștera tuturor, mi-a dat învățătura.

22. Intr'adevăr, în ea se află un duh de înțelegere, sfânt, fără pereche, cu multe laturi, nepământesc, ager, pătrunzător, neîntinat, prea înțelept, fără de patimă, iubitor de bine, ascuțit, neștiutor de opreală, binefăcător,

23. Iubitor de oameni, neclintit, temeinic, neturburat, atotputernic, atotveghețor, și răzbătând prin toate duhurile istețe, curate și oricât de subțiri.

24. Pentru că înțelepciunea este mai sprintenă decât orice mișcare, ea pătrunde și-și face loc pretutindeni prin curăția ei.

25. Ea este suflul puterii lui Dumnezeu, ea este curata revărsare a slavei Celui Atotputernic, astfel că nimic nu poate s'o mânjească.

26. Ea este strălucirea luminii celei veșnice și oglinda fără pată a lucrării lui Dumnezeu și chipul bunății sale.

27. Fiindcă este una, toate le poate, și rămânând una cu sine. însăși ea toate le înnoiește, și răspândindu-se, prin veacuri, în sufletele sfinte, ea întocmește din ele prieteni ai lui Dumnezeu și prooroci.

28. Cu adevărat Dumnezeu nimic nu iubește fără numai pe cel ce petrece întru înțelepciune.

29. Ea este mai frumoasă decât soarele și decât toată orânduirea stelelor; dacă o pui alături cu lumina, înțelepciunea o întrece.

30. Fiindcă după lumină urmează noaptea, pe când înțelepciunea rămâne nebirnită în fața răutății.

8.

Solomon s'a străduit după înțelepciune, fiindcă pe ea se reazimă toată viața omului.

1. Înțelepciunea ajunge cu tărie de la marginile lumii până la marginile lumii și toate le întocmește prea plăcut.

2. Mi-a fost dragă și am cercetat-o din tinerețile mele și am căutat să mi-o peșesc mireasă și am iubit foarte frumuseța ei.

3. Neamul ei cel bun și-l preamărește prin petrecerea laolaltă cu Dumnezeu, și Stăpânul a toate o are în mare iubire.

4. Fiindcă ea duce pe oameni la știința lui Dumnezeu și ea alege lucrurile lui.

5. Și de este bogăția câștig poftit în viață, ce este mai bogat decât înțelepciunea, care toate le lucrează?

6. Dacă cumințenia stă în fruntea treburilor, cine este mai bun meșter decât înțelepciunea în toate câte sunt?

7. Și de iubește cineva dreptatea, ostelnelile înțelepciunii rodesc sfinte puteri, ea ne învață înfrânarea și chibzuința, dreptatea și bărbăția, tot ce este mai de folos în viața oamenilor,

8. Și de pofteste cineva să aibă știință întinsă, înțelepciunea știe cele trecute și întrezărește cele viitoare, ea știe întorsăturile cuvintelor și dezlegările întrebărilor celor mai întunecate; ea cunoaște de mai înainte semnele și minunile și întâmplările vremilor și ale sutelor de ani.

9. Drept aceea, am hotărît să mi-o prind tovarășă în viață, fiindcă știu că mă va sfătui cele bune și-mi va fi mângâiere în griji și în necazuri.

10. Și voi avea, prin ea, mărire în adunări; și, deși sunt tânăr, voi avea cinste în fața celor bătrâni.

11. Mă vor găsi pătrunzător la judecări, și mă voi înfățișa uimitor în fața celor puternici.

12. Când voi tăcea, vor aștepta să încep să vorbesc; când voi vorbi, vor fi toți cu luare aminte, și când voi rosti o lungă cuvântare, vor pune toți mâna la gură.

13. Prin înțelepciune avea-voi nemurire și voi lăsa celor de după mine o pomenire veșnică.

14. Voi cârmui popoare, și seminții streine se vor supune stăpânirii mele.

15. Tirani temuți, când vor auzi vorbindu-se de mine, se vor teme; mă voi arăta bun gloatelor și viteaz în război.

16. Și întorcându-mă în casa mea, cu înțelepciunea mea mă voi odihni, căci petrecerea cu ea n'are amărăciune și viețuirea cu ea n'are durere, ci veselie și bucurie.

17. Am chibzuit aceste gânduri în cugetul meu și le-am tot purtat în inima mea și am înțeles că nemurirea este rodul legăturii cu înțelepciunea.

18. Și am mai înțeles că în prietenia cu ea sunt sfinte bucurii și în faptele mâinilor sale sunt bogății nesfârșite și stând în preajma ei ai câștig de minte dreaptă și câștig de slavă ai din vorba cu ea; drept aceea am umblat pretutindeni și m'am străduit fel și chip să am înțelepciune.

19. Am fost copil bun și am avut parte de un suflet fără răutate.

20. Sau mai vărtos, așa bun cum eram, am venit într'un trup nespurcat.

21. Ci cunoscând că nu voi putea altfel să am înțelepciune, de nu-mi va

da Dumnezeu, — cu toate că și aceasta era înțelepciune, să știu de la cine vine darul, — m'am rugat Domnului și m'am cucerit lui și am zis din toată inima mea :

9.

Solomon se roagă lui Dumnezeu să-i dea înțelepciune.

1. « Dumnezeu al părinților și Doamne al milei, cel ce ai făcut toate cu cuvântul tău,

2. Și cu înțelepciunea ta ai orânduit pe om ca să stăpânească peste zidurile cele făcute de tine,

3. Și să cărmuiască lumea cu cuviință și cu dreptate și cu suflet drept să facă judecată,

4. Dă-mi mie înțelepciunea care stă aproape de scaunul tău și nu mă lepăda dintre slujitorii tăi.

5. Căci robul tău sunt eu și fiul roabei tale, om slab și cu viață scurtă și puțin destoinic să înțeleg judecata și legile.

6. Căci, chiar când ar fi cineva desăvârșit între fiii oamenilor, de-i va lipsi înțelepciunea cea de la tine, ca nimica toată se va socoti.

7. Tu m'ai ales pe mine mai dinainte ca să stăpânesc poporul tău și să judec pe fiii și pe fiucele tale.

8. Tu mi-ai poruncit să zidesc templul în numele tău cel sfânt și un jertfelnic în cetatea în care locuiești, după chipul cortului celui sfânt, pe care l-ai pregătit dintru început.

9. Cu tine este înțelepciunea care știe faptele tale și care era de față, când ai făcut lumea și care știe ce este plăcut înaintea ochilor tăi și ce este drept, potrivit poruncilor tale.

10. Trimite această înțelepciune, din sfintele tale ceruri, de lângă tronul slavei tale, ca să mă ajute în ostenețile mele și ca să cunosc ce este bine plăcut înaintea ta,

11. Fiindcă înțelepciunea toate le știe și le înțelege și mă va povățui înțelepțește în lucrările mele și prin slava sa mă va păzi.

12. Și astfel, faptele mele îți vor fi plăcute și voi judeca poporul tău cu

dreptate și voi fi vrednic de tronul tălui meu.

13. Cu adevărat, ce om poate să cunoască sfatul lui Dumnezeu, sau cine poate să pătrundă voința lui Dumnezeu ?

14. Gândurile muritorilor sunt șovăelnice și cugetările noastre sunt cu greșală.

15. Căci trupul cel putrezitor îngreuiază sufletul și locuința cea pământească împovărează mintea cea plină de grijă.

16. Cu greu ne dăm seama despre cele ce sunt pe pământ și cu osteneală găsim cele ce sunt chiar în mâna noastră; atunci, cine a putut să pătrundă cele ce sunt în ceruri ?

17. Cine a cunoscut voința ta, dacă tu nu i-ai dat înțelepciune și dacă nu i-ai trimis de sus duhul tău cel sfânt ?

18. Astfel, s'au făcut drepte cărările celor de pe pământ și oamenii au învățat ceea ce este plăcut înaintea ta, și prin înțelepciune au cunoscut mântuirea. »

10.

Înțelepciunea a cărmuit omenirea de la începutul ei. Pilde: Adam, Noe, Avraam, Iacob și Iosif. Ea scapă din primejdie pe cei drepti.

1. Înțelepciunea a păzit pe întâiul om zidit de Dumnezeu, ca să fie părintele neamului omenesc, atunci când a fost zidit întâiul.

2. Ea l-a scos din păcatul lui și i-a dat putere să stăpânească toată făptura.

3. Fiindcă s'a depărtat de ea, mânduindu-se, cel nedrept a pierit întru nebulnia sa uoigașă de frate.

4. Iar când pământul a fost acoperit de ape, înțelepciunea l-a mântuit și pe cel drept l-a purtat în slaba corabie de lemn.

5. Când popoarele și-au amestecat nelegiuirile toate, deavalma, înțelepciunea a știut pe cel drept și l-a păstrat fără vină în fața lui Dumnezeu și l-a păzit nebiruit, când a fost să-l doboare mila de copilul său.

6. Tot ea a mântuit pe cel drept din prăpădul celor răi și el a fugit departe de focul coborât peste cele cincisprezece orașe.

7. Și ca dovadă, arătând nelegiuirea lor, acest ținut pustiit fumegă și azi, pomii dau roadă în afară de vreme și un stâlp de sare se înalță acolo, spre pomenirea necredinciosului suflet al femeii lui Lot.

8. Nu le-a păsat de înțelepciune și de aceea n'au știut ce este binele și au lăsat celor ce sunt în viață amintirea nebuliei lor, așa încât ticăloșiile lor să nu fie înghițite de uitare,

9. Dar înțelepciunea a smuls din neazuri pe cei ce sunt credincioși.

10. Iarăși înțelepciunea a purtat pe căi drepte pe dreptul care fugea de mânia fratelui său, arătându-i împărăția lui Dumnezeu și dându-i învățătură despre lucrurile sfinte; ea l-a îmbogățit, când el muncea din greu, și spor i-a dat în strădaniile lui.

11. Înțelepciunea l-a sprijinit când a fost să-l jăcmănească stăpânii hrăpăreți și l-a ajutat să dobândească mari averi.

12. Ea l-a ferit de dușmani; ea l-a ocrotit de cei ce-i întindeau curse; ea l-a făcut biruitor într'o luptă răncenă, ca să-l învețe că mai tare decât toate este cucernicia.

13. Înțelepciunea n'a părăsit pe dreptul cel vândut, ci l-a ferit de păcat.

14. Ea s'a pogorit cu el în groapă și în lanțurile lui nu l-a năpustit, până ce i-a dat schiptrul împărătesc și putere peste cei ce-l asupreau; ea a dovedit de minciună pe pârșii lui și i-a dat o veșnică mărire.

15. Înțelepciunea a mântuit pe poporul cel cuvios și seminția cea nevinovată de noroadele care îl împilau.

16. Ea a pătruns în sufletul robului lui Dumnezeu și cu semne și cu minuni ea a ținut piept unor împărați temuți.

17. Celor cuvioși datu-le-a plata ostenețelor lor și i-a călăuzit pe o cale prea minunată, și ziua le-a fost acoperământ și noaptea lumină de stele;

18. I-a trecut prin Marea Roșie și i-a purtat prin ape mari.

19. A acoperit cu ape pe dușmani și apoi din adâncurile mării i-a aruncat afară.

20. Pentru aceea dreptii au jefuit pe cei necredincioși și au slăvit, cântând,

numele tău cel sfânt, Stăpâne, și toți laolaltă au laudat mâna ta care lupta pentru ei.

21. Căci înțelepciunea a deschis gura celor muți și limba pruncilor a făcut-o bine grăitoare.

11.

Înțelepciunea pedepsește pe cei păcătoși: pe Egipteni.

1. Făcut-a să sporească lucrările lor prin mâna sfântului prooroc,

2. Și-au făcut cale prin pustia cea nelocuită și au întins corturile lor în locuri neumblate.

3. Au stat dărji împotriva dușmanilor lor și pe ei toți și-au răzbunat.

4. Au îndurat setea și au chemat numele tău și apă li s'a dat dintr'o stâncă aspră și din piatră și-au astâmpărat astfel setea.

5. Ceea ce fusese pedeapsă pentru vrăjmași s'a făcut pentru ei, în nevoia lor, binecuvântare.

6. Și pe când apa marelui fluviu se prefăcuse în sânge necurat,

7. Spre pedeapsă că Faraonul poruncise să ucidă pe copii, tu ai dat celor ce-și pierduseră nădejdea apă din belșug;

8. Și astfel le-ai arătat, prin setea de care suferiseră, cu ce pedeapsă pedepsești pe protivnicii lor.

9. Și din această certare, cu toate că fuseseră certați cu cruce, ei știut-au cum sunt chinuți nelegiuții, judecați sub mânie.

10. Cercatu-i-ai pe unii ca un părinte care dojenește, iar pe ceilalți i-ai pedepsit ca un împărat aspru care osândește.

11. Și cei ce erau de față și cei ce erau departe se chinuiau deopotrivă.

12. O indoită durere i-a cuprins și suspinau, aducându-și aminte de lucrurile trecute.

13. Căci dându-și seama că pedepsele lor au fost spre binele celor scăpați, au cunoscut puterea lui Dumnezeu.

14. Acela pe care mai înainte l-au lepădat și l-au avut de batjocură, mai pe urmă le-a fost lor lucru de mirare, atunci când au însetoșat altfel decât cei drepti.

15. Pentru gândurile cele neînțelegătoare ale destrăbălării lor, care îi rătăceau și-i aduceau să cinstească jivinele cele necuvântătoare și jigăniile netreb-nice, trimis-ai asupra lor, Stăpâne, spre pedepsă, mulțime de animale fără minte,

16. Ca să învețe că prin ceea ce păcătuiește cineva, prin aceea se și pedepsește.

17. Nu era cu anevoie mâinii tale atotputernice, care a zidit lumea din nimic, și trimită asupra lor mulțime de urși și lei feroși,

18. Sau de fiare nou zidite, necunoscute și pline de turbare, suflând aburi arzători, scoțând pe nas' fum puturos sau risipind din ochi înfricoșate fulgere.

19. Și aceste fiare puteau să-i omoare, nu numai cu mușcătura, dar să-i îngr zească și să-i ucidă cu chiar vederea lor.

20. Și fără de acestea, puteau să piară numai la o suflare, urmăriți de dreptatea răzbunătoare și vânturați de vântul puterii tale; ci toate le-ai rânduit cu măsură, cu număr și cu cumpănă.

21. Căci tu pururea ai putere nemărginită, și tăriei brațului tău cine va sta împotriva?

22. Lumea toată, înaintea ta, este ca acel pic de praf, care face cumpăna să se plece, și ca picătura de rouă cea de dimineață, ce se pogoară pe pământ.

23. Și miluești pe toți, că toate le poți, și treci cu vederea greșalele oamenilor, ca să se pocăiască.

24. Pentru că iubești toate cele ce sunt și nimic nu urgisești din cele ce ai făcut, că dacă ai fi urit un lucru, nu l-ai fi plăzduit.

25. Și cum ar fi rămas ceva, de n'ai fi voit tu? Sau cum ar dăinui, dacă n'ar fi fost chemat de tine la ființă?

26. Dar tu ierți tuturor, că toate ale tale sunt, Stăpâne, iubitorule de suflete.

12.

Înțelepciunea pedepsește pe Canaaniiți, dar le dă prilej de pocăință.

1. Duhul tău cel fără stricăciune este întru toate.

2. Pentru aceea pedepsești cu măsură pe cei ce cad și, când păcătuiesc, le des-

chizi ochii și-i dojenești, ca să se lase de răutatea lor și să crează întru tine, Doamne.

3. De locuitorii cei de demult ai sfântului tău pământ te-ai scârbit.

4. Căci făceau lucruri uricioase, vrăjitoresți și aduceau jertfe necurate,

5. Omorînd fără milă pe prunci, mâncând carne omenească și adăpându-se cu sânge; pe acești jertfitori spurcați,

6. Și părinți ucigași ai unor prunci fără de apărare, ai voit să-i nimicești prin mâinile părinților noștri,

7. Așa încât acest pământ, care este mai de cinste înaintea ta decât toate celelalte, să primească — vrednici locuitori — pe fiii lui Dumnezeu.

8. Dar și pe aceia ca pe niște oameni i-ai iertat și le-ai trimis, ca soli ai ostirii tale pedepsitoare, tăuni care înțeapă, ca să-i ucidă cu incetul.

9. Nu pentru că doar n'ai fi putut supune, cu război, pe cei necredincioși celor drepti sau să-i pierzi dintr'o dată cu groaznice fiare sau cu o poruncă scurtă,

10. Ci ai judecat să-i iei cu domolul, dându-le loc de pocăință, deși bine știai că neamul lor este viclean și răutatea lor este firească și sădită înlăuntru și că gândul lor nu se va schimba în veac,

11. Pentru că din început a fost sămânță blestemată. Apoi nici pentru aceea că te-ai teme de cineva, te-ai arătat îndelung răbdător cu păcatele lor.

12. Căci cine ar putea să-ți zică: « Ce-ai făcut? » Sau cine va sta împotriva judecății tale? Sau cine te va scoate vinovat pentru neamurile cele pierite, pe care tu însuși le-ai făcut? Sau cine se va ridica împotriva ta cu proces pentru oamenii cei nedrepti?

13. Că nu este alt Dumnezeu afară de tine, care să aibă grijă de toate și căruia să i dovedești că judecățile tale sunt totdeauna drepte.

14. Nu este nici împărat, nici stăpânitor care să poată să ridice ochii în fața ta și să-ți cereă socoteală pentru cei pe care i-ai nimicit.

15. Ci, fiind drept, toate le cârmuești cu dreptate și socotești lucru nepotrivit

ou puterea ta ca să osândești pe cel ce nu trebuie pedepsit.

16. Puterea ta este începutul dreptății și, pentru că ești stăpân a toate, către toți cu îngăduială te arăți.

17. Arăți tăria ta celor ce nu cred în atotputernicia ta și înfrângi cuterzanța celor ce o cunosc.

18. Stăpân al puterii precum ești, judeci cu blândețe și ne cărmuești cu multă cruțare, căci la tine e puterea, când voiești.

19. Prin lucruri ca acestea ai învățat pe poporul tău că cel drept trebuie să fie iubit de oameni și ai dat fiilor tăi bună nădejde că le lași timp să se pocăiască de păcate.

20. Că, de vreme ce ai pedepsit cu atâta încetineală și îngăduință pe dușmanii slujitorilor tăi, deși erau vinovați până la moarte, dându-le timp și loc să se abată de la nelegiuirea lor,

21. Atunci cu câtă luare aminte judeci tu pe robii tăi, ai căror părinți primit-au de la tine jurămintele și legămintele unor strălucite făgăduințe!

22. Deci, când ne mustră, tu bați pe vrăjmașii noștri de mii de ori mai mult, ca să ținem în seamă bunătatea ta, când judecăm; iar când suntem judecați să nădăjduim în îndurarea ta.

23. Drept aceea pe cei nedrești ce și-au trăit viața nebunește i-ai pedepsit cu însăși ale lor fapte uricioase.

24. Căci au mers atât de departe pe căile rătăcirii, încât socoteau drept dumnezei dobitoacele cele mai respingătoare, înșelându-se ca pruncii cei fără de înțelepciune.

25. Pentru aceea, ca unor prunci fără de minte le-ai trimis o pedeapsă batjocoritoare.

26. Iar cei ce nu s'au pătruns de această certare de batjocură simți-vor o pedeapsă vrednică de Dumnezeu.

27. Suferind și turburându-se cu ceea ce ei socoteau a fi dumnezei, au cunoscut pe Dumnezeu cel adevărat, pe care altădată au zis că nu-l cunosc; pentru aceea osânda cea mai de pe urmă a venit asupra lor.

13.

Înțelepciunea este împotriva închinării la idoli.

1. Deșești sunt din fire toți oamenii care nu cunosc pe Dumnezeu și care n'au știut, plecând de la bunătățile văzute, să vadă pe cel ce este, nici, din cercetarea lucrărilor sale, să înțeleagă pe meșter.

2. Ci au socotit că sunt dumnezei cărmuitori ai lumii sau focul, sau vântul, sau aerul cel iute, sau cursul stelelor, sau apa năvalnică. sau luminătorii cerului;

3. Ei, care, desfățați de frumusețea acestora, le-au luat drept dumnezei, să știe acum cu cât este Stăpânul mai presus decât acestea, că el, cel ce înșuși este începătorul frumuseții, este făcătorul lor.

4. Iar dacă se minunează de putere și de lucrare, să înțeleagă dintr'acestea cu cât este mai puternic urzitorul.

5. Căci din mărimea și frumusețea fapturilor poți să cunoști bine, socotindu-te, pe cel ce le-a zidit.

6. Dar, în același timp, în toate acestea este oarecare neajuns, căci doar unii ca aceștia rătăcesc căutând pe Dumnezeu și străduindu-se să-l afle.

7. Căci, îndeletnicindu-se cu lucrările lui Dumnezeu și cercetându-le, ei se încredințează cu vederea cât de frumoase sunt cele văzute.

8. De altă parte, ei n'au cuvânt să li se ierte rătăcirea.

9. Căci dacă au putut să adune atâta învățătură, ca să descoasă lumea, cum n'au aflat ei mai degrabă pe Stăpânul lumii?

10. Dar sunt cu totul ticăloși și și-au pus nădejdea în lucruri fără de viață cei ce numesc dumnezei lucrurile mâinilor omenești, aurul și argintul cu meșteșug lucrat și închipuiri de dobitoace sau piatră netrebnică, cioplită de mână de demult.

11. Un meșter lemnar a tăiat din pădure un lemn bun de lucrat, l-a pus pe care altădată au zis că nu-l cunosc; pentru aceea osânda cea mai de pe urmă a venit asupra lor.

12. Rămășițele de la lemnul lucrat le pune pe foc să-și fiarbă demâncare și-și potolește foamea.

13. Și ce-a mai rămas dintr'acestea, nefiind de nici o treabă, pentru că este lemn strâmb și nodoros, îl cioplește ca să-i treacă de urît și potrivindu-l și meșteșugindu-l, l-a făcut asemenea cu chipul de om.

14. Sau l-a făcut asemenea vre-unui dobitoc uricios și, boindu-l peste tot și rumenindu-l la față cu vopsea roșie, i-a ascuns cu boia toate metehnele.

15. Apoi i-a făcut în perete bună așezare, l-a pus acolo și l-a întărit cu piroane de fier.

16. El are grijă de idol să nu cadă, știind bine că nu-și poate ajuta singur, căci nu este decât un chip care are nevoie de ajutor.

17. Dar el se roagă chipului pentru averea sa, pentru nunțile sale și pentru fiii săi, și nu se rușinează a grăi către lucrul cel neînsuflețit.

18. El cere sănătate de la cel nepuțincios, se roagă de viață celui mort și de ajutor celui ce nu poate să dea nici unul; el se roagă de bună călătorie cui nu poate să meargă în picioare.

19. Ca să-și pună la adăpost averea, alergătura și izbânda muncii sale, el cere putere de la cel care are mâinile cele mai betege.

14.

Omul s'a închinat de la început la idoli din pricina deșartei măririi omenești. Această închinare a fost cursă pentru el.

1. Altul, voind să meargă pe apă și să călătorească prin cumplitele valuri, se roagă la un lemn mai șubred decât luntrea care îl duce.

2. Această luntre a fost născocită de pofta de câștig și a întrușipat-o agerimea lucrătorului.

3. Ci, o, Părinte, pronia ta o cârmuește, tu, care ai deschis cărări în mare și drum nerătăcitor în volbura valurilor.

4. Și cu aceasta arătat-ai că poți să mântuești din orice primejdie, așa încât cineva, chiar fără să aibă știința coră-

bierului, să poată porni pe mare. Tu nu voiești ca prea înțeleptele tale lucrări să rămână deșarte, de aceea oamenii, încredințându-și viața unui lemn de tot slab,

5. Trec prin valuri pe o plută și scapă de moarte.

6. Iar de demult, când au pierit tru-fașii uriași, nădejdea întregii lumi a scăpat într-o barcă, și barca, îndrumată de mâna ta, a lăsat omenirii sămânța urmașilor.

7. Și binecuvântat este lemnul care slujește la o trebuință binecuvântată.

8. Dar idolul făcut de mâna omenească este blestemat, și el și căna ce l-a făcut: acesta pentru că l-a făcut, iar idolul pentru că, stricăcios fiind, i s'a zis Dumnezeu.

9. Căci Dumnezeu urăște deopotrivă și pe nelegiuit și nelegiuirea lui.

10. Lucrul și lucrătorul fi-vor deopotrivă pedepsiți.

11. Pentru aceea, idoli neamurilor vor fi cercetați spre pieire, fiindcă, deși sunt făpturi, au ajuns uriciune, sminteală pentru sufletele oamenilor și laț pentru picioarele celor fără de minte.

12. Gândul plăsmuirii de idoli a fost începutul aprinderii spre desfrâu, și născocirea lor a fost pierderea vieții.

13. Fiindcă n'au fost de la început și nu vor fi totdeauna.

14. Prin deșarta mărime omenească au intrat în lume, astfel că apropiatul lor sfârșit este hotărât înaintea lui Dumnezeu.

15. Un tată, întristându-se cu amară jale pentru feciorul său răpit degrabă, i-a făcut chipul, și pe acest fecior răposat a prins să-l cinstească asemenea unui dumnezeu și a rânduit celor din casa sa taine și slujbe sfinte.

16. După aceea, cu vremea, întărindu-se acest păgănesc obicei, s'a păzit ca o lege și, din poruncile tiranilor, a ieșit cinstirea chipurilor cioplite.

17. Când popoarele nu puteau să-i cinstească de față, pentru că locuiau departe, făceau o asemuire după chipul depărtat și puteau un chip văzut al împăratului prea cinstit, așa încât să dea celui ce nu era de față aceleași sârguincioase închinăciuni ca și cum ar fi de față.

18. Și pentru izbânda acestei închinări, cei ce erau neștiutori au fost și ei împinși de pofta de slavă a meșterului.

19. Pentru că el, voind să placă stăpânitorului, și-a pus tot meșteșugul ca să facă asemănarea cât mai frumoasă.

20. Iar gloatele, înșelându-se din frumusețea lucrului, l-au socotit acum ca dumnezeu pe cel ce mai înainte îl cinsteau ca pe un om.

21. Și aceasta a fost o înșelăciune pentru viața oamenilor, că ei, bătuți de nevoi sau robiți de tiranie, au dat pietrelor și lemnului numele ce nu se poate da la nimic de pe pământ.

22. Apoi n'a fost destul că au rățâcit întru cunoașterea lui Dumnezeu, ci, viețuind — din întunericul minții lor — în război necurmat, au numit pace atâtea rele.

23. Ei făceau slujbe în care ucideau chiar pe copiii lor, sau săvârșeau taine ascunse sau beții nebunești după barbare obiceiuri.

24. Și nici viața, nici căsătoriile nu le mai păzeau curate, ci unul pe altul ucidea prin viclenie sau îl batjocorea prin desfrânare.

25. Toate se învălmășesc întru sânge și ucidere, întru furtișag și vicleșug, întru stricăciune și necredință, întru răzvrătire și jurământ strâmb,

26. Întru prigonirea celor buni și uitarea binefacerilor primite, întru pângărirea sufletelor și răsturnarea truștelor nevoi, întru turburarea căsătoriilor și desfrânare și dezmațare sub ochii tuturor.

27. Căci închinăciunea idolilor, care nici n'ar trebui pomeniți, este începutul a tot răul și pricina și sfârșitul.

28. Desfătărilor lor sunt niște bucurii smintite, proorociile lor sunt mincinoase, ei trăiesc întru nedreptate și jură strâmb cu ușurință.

29. Ca unii care nădăjduesc în idoli cei fără de suflet când jură strâmb, ei nu se tem că li se va dovedi nedreptatea.

30. Și din două părți pedeapsa va da peste ei: întâi pentru că au cugetat suicit despre Dumnezeu, închinându-se idolilor, și al doilea pentru că au jurat viclenește pe nedreptul, disprețuind sfințenia.

31. Căci nu puterea idolilor pe care s'au jurat, ci pedeapsa cuvenită păcătoșilor, aceea prigonește pururea păcatul celor ce au greșit.

15.

Poporul lui Israel n'a cunoscut idolii, ci numai păgânii li se închină.

1. Iar tu, Dumnezeul nostru, ești bun și adevărat, îndelung răbdător și cu milă cărmuitor a toate.

2. Chiar când păcătuim, ai tăi suntem, noi cei ce cunoaștem puterea ta, dar nu vom păcătui, știind bine că suntem din numărul celor numărați ai tăi,

3. Că a te cunoaște pe tine este dreptate desăvârșită și a ști puterea ta este rădăcina nemuririi.

4. Pe noi nu ne-a înșelat iscusința acestui rău meșteșug omenesc, nici deșarta trudă a zugrăvitorilor, adică chipul mănjit cu multe feluri de vopsele,

5. A căruia înfățișare atâta patima celor nebuni, cu pofta chipului neînsuflețit a unei arătări fără viață.

6. Iubitori de rele precum sunt, ei sunt vrednici să aibă asemenea nădejdi, și cei ce le fac și cei ce le poftesc și li se închină.

7. Olarul frământă pământul moale cu osteneală și face spre slujba noastră orice vas, și din același pământ face vase spre curată întrebuițare și altele dimpotrivă, dar toate asemenea; și care vas de ce treabă să fie, hotărăște olarul.

8. Apoi cu nelegiuită trudă, din același pământ, tot el scoate un deșert chip de idol, el care, cu puțin mai înainte, din pământ a fost făcut și după puțin se va întoarce iarăși de unde a fost luat, când se va cere să dea sufletul cu care este dator.

9. Dar el se îngrijește nu de aceea că puterile lui slăbesc, nici că viața este scurtă, ci se ia la întrecere cu meșterii aurari și argintari și face ce fac făurarii în aramă și, ca mare cinste pentru el, ține să facă chipuri amăgitoare.

10. Inima lui este cenușă și nădejdea lui mai slabă decât pământul și viața lui mai mică în cinste decât lutul.

11. Fiindcă el n'a cunoscut pe făcătorul său, și pe cel ce i-a insuflat duhul faptelor și a pus în el putere de viață.

12. Ci socotește că viața noastră este jucarie și traiul nostru ca un iarmaroc de procopseală, pentru că — așa zic ei — trebuie să aduni parale cu orice chip, chiar cu ticăloșie.

13. Dar bine să știe că păcătuiește mai mult decât toți ceilalți acela care, din același lut, scoate vase fără vlagă și chipuri idolești.

14. Ci toți aceștia sunt mai nerozi și mai de plâns decât sufletul unui nevârstnic, toți dușmanii poporului tău și asupritorii lui.

15. De vreme ce pe toți idolii neamurilor i-au socotit drept dumnezei, pe cei ce nici cu ochii nu văd, nici cu nasul nu trag aer, nici cu urechile nu aud, nici cu degetele mâinilor nu pipăe, nici cu picioarele nu umblă.

16. Cel ce i-a făcut a fost un om, și cel ce a primit duhul în dar, tocmai el i-a închipuit, căci nici un om nu poate să facă un dumnezeu, la fel cu el.

17. El fiind muritor, el face un lucru fără viață cu mâinile lui nelegiuite, el prețuiește mai mult decât idolii săi, fiindcă el este viu, iar aceia nicidecum.

18. Ei se închină dobitoacelor celor mai uricioase, care, după tâmpenia lor, sunt mai rele decât celelalte.

19. N'au în ele nici o bunătate care să ni le facă dragi și sunt fugare, și de la lauda lui Dumnezeu, și de la binecuvântarea lui.

16.

Înțelepciunea ocrotește pe Israeliti și pedepsește pe Egipteni: prepelițe pentru unii, jigăni pentru alții; grindină pentru unii, mană pentru alții.

1. Drept aceea, au fost cu dreptate pedepsiți, prin unce făpturi ca acestea și au fost chinuți de multime de jigăni.

2. În locul acestor pedepse, tu ai dăruit cele bune poporului tău și foamea lui cea mare ai potolit-o cu o mâncare nouă, cu carne de prepeliță.

3. Așa încât Egiptenii, deși poșteau să mânânce, văzând uriciunea dibăniilor

trimise, s'au lipsit și de mâncarea de nevoie, iar ceilalți, după puțină lipsă, au avut o hrană nouă.

4. Căci se cuvenea ca o foamete care nu iartă să vie peste asupritori, iar celorlalți numai să li se arate cum sunt chinuți vrăjmașii lor.

5. Iar când a venit peste ei înfricoșata mânie a fiarelor și se prăpădeau mușcați de șerpii cei cumpliti, aprinderea ta n'a ținut până la urmă.

6. Ei au fost turburați puțină vreme, ca să se îndrepteze, și au avut un semn de mântuire, ca să-și aducă aminte de poruncile legii tale.

7. Căci cel ce se întoarcea către acest semn se vindeca, dar nu prin ceea ce vedea cu ochii, ci prin tine, Mântuitorul tuturor.

8. Și prin acesta arătat-ai vrăjmașilor noștri că tu ești cel ce mântuiești de tot răul.

9. Pentru că înțepătura lăcustelor și a muștelor le-a adus moartea și n'a mai fost nici un chip să-și scape viața, fiindcă vrednici erau de atare pedeapsă.

10. Iar pe robii tăi nici dinții balaurilor celor înveninați nu i-au biruit, căci mila ta a venit și i-a vindecat.

11. Ca să-și aducă aminte de cuvintele tale: erau răniți și apoi degrabă vindecați, ca nu cumva căzând în adâncă uitare, să nu fie înstreinați de bunătățile tale.

12. Nici iarbă de leac, nici alifie nu i-a vindecat, ci cuvântul tău, Doamne, cel ce toate le vindecă.

13. Căci tu stăpânești peste viață și peste moarte și pogori până la porțile iadului și iar ridici.

14. Omul, întru răutatea sa, poate să ucidă, dar nu poate să aducă înapoi duhul care a ieșit, nici să scoată sufletul încăput în împărăția morții.

15. Iar de mâna ta nu este cu putință nimănui să scape.

16. Păgânii care s'au lepădat de a te cunoaște, au fost bătuți cu puterea brațului tău; ape năprasnice, grindină și ploaie neînduplecate i-au chinuit; para focului i-a mistuit.

17. Și ce este mai minunat, focul ardea și mai tare în apa care toate le stinge,

pentru că toată făptura este apărătoarea celor drepți.

18. Uneori, para focului se domolea, ca să nu ardă fiarele cele trimise împotriva celor necredincioși, și ei să vadă și să cunoască cum că îi prigonește judecata lui Dumnezeu.

19. Alteori, focul ardea în apă mai mult decât este puterea lui, ca să nimească astfel toate roadele țării acelor nedrepti.

20. Dar pe poporul tău l-ai hrănit cu hrană îngerească și i-ai trimis din cer pâine gata, fără de osteneală, și care avea toată dulceața și plăcea tuturor.

21. Și pâinea aceasta arăta către fii bunătatea ta față de ei, iar pentru cel care o mânca, avea gustul demâncării pe care o poftea.

22. Iar zăpada și gheața răbdau focul și nu se topeau, ca să cunoască Israel cel focul cel arzător, care strălucea în zăpadă și în ploi, a mistuit rodirile vrăjmașilor;

23. Și iarăși același foc își lepăda puterile, ca să hrănească pe cei drepți.

24. Pentru că făptura, slujindu-ți ție, celui ce ai făcut-o, se încordează pentru pedepsirea celor nedrepti și se domolește spre buna îndemânare a celor ce nădăduesc întru tine.

25. Drept aceea, schimbându-se în toate aceste chipuri, ea slujea harului tău celui a toate hrănitor, potrivit dorinței celor ce te rugau,

26. Astfel ca fiii pe care i-ai iubit, Doamne, să învețe că nu felurite soiuri de roade hrănesc pe oameni, ci cuvântul tău ține în viață pe acei ce cred în tine.

27. Fiindcă ceea ce nu se strica de puterea focului, se topea, încălzindu-se de o ușoară rază a soarelui.

28. Ca să se înțeleagă că trebuie să mâncăm și să-ți mulțumim mai înainte de răsăritul soarelui și să ne rugăm ție din revărsatul zorilor,

29. Iar nădejdea celui nemulțumitor se va topi ca gheața de iarnă și se va scurge ca o apă nefolositoare.

17.

Înțelepciunea ocrotește pe Israeliiți și pedepsește pe Egipteni: lumină pentru unii și întuneric pentru alții.

1. Judecățile tale sunt mari și anevoie de lămurit, de aceea cugetele fără învățură sunt în rătăcire.

2. Nelegiuții, având incredințarea că pot să asupească pe neamul sfânt, zăceau închiși sub acoperișurile lor — înlânțuiți de întuneric și robii unei nopți fără ziuă — și fugari erau de la veșnica ta purtare de grijă.

3. Și când socoteau că vor rămânea ascunși cu tainicele lor păcate, în vălul întunecat al uitării, risipiți au fost și spăimântați amarnic și turburați au fost de nălciri.

4. Peșterile unde se țineau nu i-au scutit de spaime, căci în jurul lor răsuna zgomote care îi înfricoșau și arătări posomorte îi umpleau de groază.

5. Nu era nici un foc care să poată să-i lumineze și văpăile vii ale stelelor nu puteau să risipească acea noapte înfricoșată.

6. Câteodată li se arăta o învălvorare grabnică și spăimântătoare și zguduți de această vedenie, cu pricină necunoscută, socoteau ce vedeau drept groaza groazelor.

7. Meșteșugul copilăros al vrăjitorilor nu mai putea nimic și îngâmfarea lor că știu ceva ieșise de rușine.

8. Ei care ziceau că pot să gonească din inima bolnavă spaimele și turburările, chiar ei zăceau acum plini de rușinoasă spaimă.

9. Și, măcar că nu era prea mare grozăvia care să-i spăimânteze, totuși dihăniile care treceau și șerpii care flueau îi îngrozeau, și se topeau de frică și închideau ochii să nu mai vadă prăpădul ce-i pândea din toate părțile.

10. Fiindcă răutatea inimii e plină de temere ca una ce se știe vinovată și inustrată ea de sine însăși, ea își vede mărtașă nenorocirea.

11. Căci spaima nu este altceva fără numai lepădarea oricărui ajutor care-ți vine de la dreapta judecată.

12. Și când cade nădejdea în fundul inimii, te sperii și mai mult, dacă nu știi care este pricina de unde îți vine chinul.

13. Iar ei — în noaptea aceea când li se tăiaseră orice puteri și care venise peste ei din iadul priponit — dormind deavalmă,

14. Aci se zbăteau îngroziți de arătări pocite, aci mureau de golul din inimile lor, căci o groază zornică și fără de veste pusese stăpânire peste ei.

15. Și tot așa ceilalți, oricare ar fi fost, cădeau vlăguiți și rămăneau așa, închiși ca într'o închisoare fără zăvoare.

16. Și plugar de era cineva, ori cioban cu oile, ori muncitor prins la muncile câmpului, apucați fără de veste, îndurau această năprasnă fără scăpare.

17. Fiindcă toți erau ferecați cu același lanț de întuneric. Și atunci vântul șuerător și glasul cu bun viers al păsărilor din desșuri și năvala apelor aprige,

18. Și bubuitul stâncilor care se prăvălesc și fuga nevăzută a jigănilor tâșnitoare și răcnetul fiarelor cumplite și sunetul care se frânge și se resfrânge în peșterile munților — acestea toate îi făceau să-și dea duhul de frică.

19. Căci în vreme ce toată făptura era luminată cu strălucitoare lumină și fără împotrivire își vedea de lucrul său,

20. Numai peste aceia se întindea o noapte grea, care era icoana întunericii celui ce era sț-inghită și ei pentru ei înșiși erau mai grea povară ca însuși acel întuneric.

18.

Înțelepciunea pedepsește pe Egipteni și ocrotește pe Israelii: uciderea întâilor născuți ai Egiptenilor și crucea celor întâi născuți ai Evreilor.

1. Pentru cuvioșii tăi strălucea lumină mare, iar Egiptenii auzeau glasul lor, dar chipul lor nu-l vedeau și, cu toate suferințele lor de până aci, îi prefericeau.

2. Și de vreme ce — după atâtea asupriri — Israil nu se răzbuna asupra lor, Egiptenii le erau mulțumitori și se rugau să-i ierte de relele ce le-au fost făcut.

3. În loc de întuneric, dat-ai cuvioșilor tăi stâlpi de foc arzător, care să-i călăuzească în acea călătorie necunoscută, soare nevătămător datu-le-ai în drumul lor cel plin de slavă.

4. Vrednici erau Egiptenii să fie lipsiți de lumină și să fie închiși în întuneric, ca unii care țineau închiși pe fiii tăi — aceia prin care trebuia să se dea veacului nestricăcioasa lumină a legii tale.

5. Și când s'au sfătuit să ucidă pe pruncii sfinților tăi, unul dintre acești prunci a fost aruncat și mântuit, dar tu, spre pedeapsa lor, le-ai luat mulțime de copii și pe ei pe toți i-ai înecat în valurile mării.

6. Noaptea aceea a fost cunoscută mai înainte de părinții noștri, ca — știind bine în ce jurămintे crezuseră — nădăduind întru ele să se veselească.

7. Iar poporul tău a văzut și mântuirea celor drepti și pieirea vrăjmașilor.

8. Și precum ai pedepsit pe protivnici, tot așa chemându-ne pe noi ne-ai preamărit.

9. Cuvioșii copii ai celor cuvioși jertfeau întru ascuns și statorniceau toți într'un gând legământul cel dumnezeesc, ca sfinți părtași să fie deopotrivă la aceleași bunătăți și la aceleași primejdii, cântând laudele părinților.

10. Iar cu cântecele lor se însoțeau țipetele risipite ale vrăjmașilor și se auzeau bocetele lor pentru copiii ucși.

11. Robul și stăpânul erau pedepsiți cu aceeași pedeapsă și omul de rând îndura aceleași dureri ca și împăratul.

12. Toți deopotrivă aveau morți fără de număr, dar din același soi de moarte, și cei ce rămăseseră în viață nu puteau să prididească îngropăciunile, de vreme ce într'o clipă tot ce era mai de seamă în neamul lor pierise.

13. Ei, cei ce nu voiseră să creadă — din pricina vrăjitorilor lor — când le-au pierit cei dintâi născuți ai lor, au mărturisit că Israil este poporul lui Dumnezeu.

14. Căci, pe când lina tăcere stăpânea peste toate și noaptea cu repede ei curgere ajunsese la calea jumătate,

15. Cuvântul tău cel atotputernic a purces din înaltul cer și din scaunele

împărătești, ca un cumplit războinic, în mijlocul aceluia pământ hotărît pieirii,

16. Și aducând, ca o sabie ascuțită, porunca ta cea fără de schimbare, stătea și umplea toate de moarte și ajungea până la cer, rezemându-se de pământ.

17. Atunci, pe loc, vedeniile unor visuri groaznice îi turburară și spaime izvodite deodată au năvălit asupra lor.

18. Azvârliți incoace și incolo pe pământ și pe jumătate morți, ei dădeau pe față pricina pentru care mureau.

19. Căci vedeniile care îi îngroziseră le destăinuise lucrul, ca să nu moară în neștiință: pentru ce pătimesc atât de rău.

20. Cercarea morții a atins și pe cei drepți și mulți au pierit în pustie, dar mânia ta nu a ținut multă vreme.

21. Căci un om fără vină a luat degrabă partea celor vinovați, având ca arme ale slujbei sale rugăciunea și tă-măia de împăcare, și a stătu împotriva mâniei tale și primejdiei morții i-a pus un capăt, arătându-se pe sine că este robul tău.

22. El a biruit mulțimea răzvrătită, nu cu tăria trupului, nici cu puterea armelor, ci a supus cu cuvântul pe cel ce-i pedepsea și pomenind jurămintele făcute părinților și legământul cu Israel.

23. Când morții, căzuți unii peste alții, ajunseră grămezi, el a stat la mijloc, a potolit mânia și a închis pieirii călea care ducea spre cei vii.

24. Căci în veșmântul preoțesc, lung până la glezne, era toată lumea, și numele slăvite ale părinților erau săpate pe cele patru șiruri de pietre scumpe, iar măreția ta pe diadema de pe cap.

25. Înaintea acestor semne, Ingerul pieirii a conținut și s'a temut, căci singură ispita mâniei tale era destulă.

19.

Înțelepciunea pedepsește pe Egipteni cu prilejul urmăririi Evreilor când treceau prin Marea Roșie.

I. Ci o mânie neindurată prigonește pe nelegiuți până la sfârșit, fiindcă Dum-

nezeu știa de mai nainte care va fi petrecerea lor,

2. Că adică Egiptenii, după ce au lăsat pe Israel să plece și cu mare stăruință i-a zorit la drum, aveau păreri de rău și vor începe să-i urmărească.

3. Cu adevărat, când nu isprăviseră de jelit pe morții lor și plângeau încă la mormintele celor uciși, un alt gând ne-bunesc le-a venit și au început, ca pe niște fugari, să urmărească pe aceia pe care li zoriseră cu rugăminți să plece de la ei.

4. La aceasta îi trăgea pedeapsa de care erau vrednici și despre cele mai înainte întâmplare ei nu mai aveau ținere de minte, ca să se îplinească și ceea ce mai lipsea din urgiile suferite de ei,

5. Așa încât poporul tău să săvârșească necrezuta lui trecere prin mare, iar Egiptenii să dea peste o moarte năprasnică.

6. Fiindcă făptura întreagă a fost prefăcută în alcătuirea ei, supunându-se deosebitelor tale porunci, pentru ca robii tăi să se păzească nevătămați.

7. Astfel un nor umbrea tabăra lor; din apa care mai nainte era acolo, s'a făcut pământ uscat, iar din Marea Roșie cale fără de piedică și câmpie cu pajiste din valorile zbuicimate.

8. Și pe aici a trecut tot neamul Israel, pe care îl ocrotea mâna ta, și minunate lucruri a văzut.

9. Și ca niște cai din pustia ierboasă și ca niște miei care zburdă, ei te urmăreau pe tine, Doamne, cel ce i-ai mântuit.

10. Fiindcă își aduceau mereu aminte de cele ce s'au fost întâmplat în țara pribegiei lor, cum pământul în locul altor vietăți a scos la iveală tăuni, iar Nilul în loc de pești a vărsat o mulțime de broaște.

11. Și mai pe urmă au văzut o nouă odrăslire de păsări, când, fiind purtați de poftă, au cerut mîncări desfătate.

12. Și spre împlinirea dorinței lor, nor de prepelițe s'a ridicat dinspre mare;

13. Însă pedeapsa a venit peste cei păcătoși — și nu fără semnele prevestitoare ale puternicelor fulgere — și au pățimit cu dreptate pentru răutățile lor.

14. Căci s'au purtat cu ură crâncenă față cu cei streini. Unii n'au voit să primească pe trecătorii necunoscuți, dar aceștia au adus în robie pe streinii care le făcuseră bine.

15. Și nu numai aceasta, ci mai este încă un lucru, că adică aceia primeau pe cei străini cu dușmănie.

16. Pe când aceștia au primit poporul tău cu bucurie, iar după ce l-au făcut părtaș, la aceleași drepturi ca și ei, l-au asuprit cu cumplite necazuri.

17. Pentru care au fost pedepsiți cu orbire, ca și aceia care dădeau năvală la porțile celui drept, când, cuprinși de întunerie nepătruns, căutau fiecare ieși-rea porții.

18. Căci stihiiile se schimbau întru sine, precum coardele la alăută schimbă

numele cântecului, măcar că glasul rămâne pururea, — ceea ce se poate vedea cu mare limpezime, din rostul celor petrecute.

19. Jivinele de pe pământ se făceau jivine de apă, iar cele ce înnotau se mutau pe pământ.

20. Focul ardea în apă dincolo de puterea sa, iar apa își pierdea însușirea ei de a stinge.

21. Flăcările focului nu mai vătămau carnea plăpânelor dobitoace care umblau primprejur și nu topeau acea demăncare venită din cer, care semăna cu ghiața și se topea ca și ea.

22. Întru toate, Doamne, ai preamărit pe poporul tău și l-ai făcut de cinste și nu l-ai trecut cu vederea, ci în toată vremea și în tot loculaistat în preajma lui.

CARTEA ÎNTELEPCIUNII LUI IISUS, FIUL LUI SIRAH, SAU „ECLESIASTICUL“

Prologul talmăcitorului

1. Multe și mari învățături datu-s'au nouă prin lege și prin prooroci și prin ceilalți scriitori, urmașii lor, pentru care datori suntem să preamărim pe Israil în știința și în înțelepciunea lui.

2. Ci, fiindcă nu numai singuri cei ce pot să citească în limba ebraică cuvine-se să ajungă înțelepți, datorie este ca iubitorii de învățatură să se poată face folositori prin cuvânt și prin scriptură și celor din afară, neștiutori de limba ebraică.

3. Pentru acest cuvânt, bunicul meu Iisus, care se îndeletnicise foarte mult cu cetania legii și a proorocilor și cu a celorlalte cărți părintești și care-și câștigase în aceste învățături o îmbelșugată agerime, s'a simțit îndemnat să alcătuiască o scriere despre cele privitoare la învățatură și la înțelepciune,

4. Așa încât cei dornici de știință, după ce vor pătrunde și cartea lui, să poată să propășească mai cu temei, în viața poruncită de lege.

5. Rugați sunteți să citiți cu bună-voință și cu luare aminte și să fiți cu pogorământ, acolo unde, cu toată sârguința pe care ne-am dat-o la talmăcire, vă vom părea că n'am nimerit bine unele ziceri.

6. Căci ce s'a spus în limba ebraică, dacă este talmăcit într'o limbă străină nu mai are aceeași putere.

7. Și nu numai această carte, ci chiar și legea și profeții și celelalte cărți care mai sunt, arată destul de mari deosebiri când le citești în limba de obârșie.

8. Ci eu ajungând în Egipt, în al treizeci și optulea an al domniei regelui Evergetes și petrecând acolo în zilele lui, am găsit o mare scădere de învățatură față de cea din Iudeea.

9. Drept aceea, am socotit că este foarte de trebuință ca eu însumi să aduc oarecare strădanie și sârguință în talmăcirea acestei cărți,

10. Jertfind multă veghe și învățatură, în toată vremea, ca să duc talmăcirea cărții până la capăt și s'o dau în vileag și pentru aceia care, trăitori în țară străină, sunt totuși volnici să învețe și sunt

gata să-și potrivească viața după poruncile legii.

1.

Obârșia și firea înțelepciunii. Înțelepciunea este frica de Dumnezeu.

1. Toată înțelepciunea vine de la Domnul și cu el este în veac.

2. Nisipul mării și picăturile ploii și zilele veșniciei, cine poate să le numere?

3. Înălțimea cerului și lățimea pământului și oceanul și înțelepciunea, cine poate să le cerceteze?

4. Mai înainte decât toate s'a zidit înțelepciunea și lumina minții a fost din veșnicie.

5. Izvorul înțelepciunii este cuvântul lui Dumnezeu întru cele înalte, și cărările ei sunt poruncile cele veșnice.

6. Rădăcina înțelepciunii cui s'a descoperit? Și tainicele ei puneri la cale cine le-a cunoscut?

7. Știința înțelepciunii cui s'a dat pe față și bogăția mijloacelor ei cine a priceput-o?

8. Unul este înțelept, înfricoșat foarte, Domnul, cel ce șade în jilțul său.

9. El a zidit înțelepciunea și a văzut-o și a măsurat-o și a revărsat-o peste toate lucrările sale.

10. La toată făptura ea se află după măsura dărniceii sale și a hărăzit-o celor ce-l iubesc pe el.

11. Frica Domnului este mărire și laudă și veselie și cunună de bucurie.

12. Frica Domnului desfătează inima și dă veselie și voie bună și lungime de zile.

13. Celui ce se teme de Domnul, la urmă de tot bine-i va fi și în ziua sfârșitului său va afla har.

14. Inceputul înțelepciunii este frica de Dumnezeu și cu cei credincioși ea se formează o dată, în sânul mamei.

15. Între oameni s'a cuibărit pe temelie veșnică și cu seminția lor ea va oblađui fără sminteală.

16. Deplinătatea înțelepciunii este a se teme de Domnul și ea satură pe înțelepți din rodirile sale.

17. Ea umple casa lor cu comori și grânarele lor cu roade.

18. Cununa înțelepciunii este temerea de Dumnezeu, înflorind fericirea și sănătatea.

19. Domnul a văzut-o și a măsurat-o. Știință și înțeleaptă pricepere Domnul trimite ca ploaia și ridică sus în cinste pe cei ce stăpânesc înțelepciunea.

20. Rădăcina înțelepciunii este temerea de Domnul și ramurile ei lungime de zile.

21. Frica de Dumnezeu gonește păcatele și cine rămâne lângă ea abate mânia din cale.

22. Mânia celui nedrept nu poate să aibă îndreptățire, căci iuțimea mâniei lui este însuși prăpădul lui.

23. Omul cel cu multă răbdare se stăpânește până la timpul potrivit, iar după aceea răsare veselia;

24. Până la timp prielnic el își ascunde cuvintele și gura celor credincioși va povesti despre cuminenția lui.

25. În vistierile înțelepciunii sunt pilde iscusite, dar celui păcătos temerea de Dumnezeu i se pare uriciune.

26. Poftești înțelepciune? Ține poruncile și Domnul îți va da înțelepciune.

27. Căci întru temerea de Dumnezeu stau înțelepciunea și învățătura, și plăcute sunt lui credința și blândețele.

28. Nu fii răzvrătit față de temerea de Domnul și nu te apropia de el cu inimă fățarnică.

29. Nu te purta cu oamenii fățarnic și ia seama la ce-ți iese din gură.

30. Nu te înalța pe tine însuși, ca să nu cazi și să te faci singur de ocară, căci Domnul va descoperi cele ascunse ale tale și te va prăbuși în mijlocul adunării, fiindcă nu te-ai apropiat de frica Domnului și inima ți-a fost plină de vicleșug.

2.

Răbdarea în ispite. Nădejdea în Dumnezeu.

1. Fiul meu, dacă te apropii să slujești Domnului, pregătește-ți sufletul pentru ispite.

2. Incordează inima ta și fii tare și nu te turbura în timpul de restriște.

3. Lipește-te de Domnul și nu te depărta de el, ca să crești mereu până la sfârșitul tău.

4. Primește toate câte ți se întâmplă și în felurimea smereniei tale fii îndelung răbdător.

5. Căci aurul se lămurește în foc și oamenii cei plăcuți lui Dumnezeu în cuporul smereniei.

6. Nădăjdueste în el și el te va ajuta, fă drepte cărările tale și nădăjdueste întru el.

7. Voi cei ce vă temeți de Domnul, așteptați mila lui și nu vă abateți, ca să nu cădeți.

8. Voi cei ce vă temeți de Domnul, puneți-vă credința în el și răsplata voastră nu se va pierde.

9. Voi cei ce vă temeți de Domnul, nădăjduiți în cele bune și în veșnica desfătare și în îndurare.

10. Uitați-vă la rândurile de oameni cele de demult și vedeți: cine a nădăjduit în Domnul și a rămas de rușine? Sau cine a stăruit în frica Domnului și a fost părăsit? Sau cine a chemat numele Domnului și l-a trecut cu vederea?

11. Fiindcă Domnul este îndurător și milostiv și iartă păcatele și mântuiește în vremea necazului.

12. Vai de inimile fățarnice și de mâinile slăbănoage și de păcătosul care umblă pe două drumuri.

13. Vai de inima fără vlagă, fiindcă n'are nici o credință, de aceea va rămânea fără adăpost.

14. Vai vouă celor ce ați pierdut răbdarea, căci ce veți face când vă va cerca Domnul?

15. Cei ce se tem de Domnul rămân credincioși poruncilor lui și cei ce-l iubesc se țin de căile lui.

16. Cei ce se tem de Domnul caută să-i fie plăcuți lui și cei ce-l iubesc pe el se satură din legea lui.

17. Cei ce se tem de Domnul au inimile pregătite pentru el și în fața lui smeresc sufletele lor.

18. Voim mai bine să cădem în mâinile Domnului și nu în mâinile oamenilor, căci pe cât de mare este puterea lui, tot atât de mare este și îndurarea lui.

3.

Datoria fiilor către părinți. Smerenia.

1. Fiilor, ascultați de la mine care este dreptul tatălui și purtați-vă astfel ca să vă mântuiți,

2. Fiindcă Domnul a hotărît ca tatăl să fie cinstit de feciori și a întărit asupra fiilor puterea mamei.

3. Cel ce cinstește pe tată își răscum-pără păcatele,

4. Și cel ce dă cinste mamei sale seamănă cu cel ce adună comori.

5. Cel ce cinstește pe tată bucurase-va de copiii săi și în ceasul rugăciunii sale el va fi ascultat.

6. Cel ce mărește pe tată va trăi zile multe și cel ce ascultă de Domnul va odihni inima mamei sale.

7. Cel ce se teme de Domnul cinstește pe tatăl său și slujește ca unor stăpâni pe cei ce l-au născut.

8. Cu fapta și cu cuvântul cinstește pe tatăl tău, ca binecuvântarea lui să vină asupra ta.

9. Căci binecuvântarea tatălui întărește casele fiilor, iar blestemul mamei le dărmă până în temelie.

10. Nu căuta mărire întru necinstea tatălui tău, căci necinstea tatălui nu-ți aduce mărire.

11. Mărirea omului vine din cinstea tatălui său și o mamă fără cinste este ocară pentru copii.

12. Fiule, sprijinește pe tatăl tău la bătrânețe și nu-l măhni în viața lui.

13. Chiar dacă mintea lui se va împușina, fii îngăduitor și nu-l disprețui, când ești în toată puterea ta.

14. Pentru că purtarea milostivă arătată tatălui nu va fi uitată și, în pofida păcatelor, casei tale îi va merge bine.

15. În ziua de restricte Domnul își va aduce aminte de tine și, ca ghiața când este o zi caldă, așa se vor topi păcatele tale.

16. Aidoma ca hulitorul de Dumnezeu este cel ce năpustește pe tată și blestemat de Domnul este cel ce face zile rele mamei sale.

17. Fiule, cu blândețe săvârșește lucrurile tale și vei fi iubit de omul primit de Dumnezeu.

18. Cu cât ești mai mare, cu atât te smerеște mai mult și vei afla har înaintea Domnului.

19. Că mulți oameni mari și slăviți sunt, dar tainele se descopăr celor smeriți; căci puterea Domnului este mare și se preamărește de către cei smeriți.

20. Ceea ce covârșește mintea ta, nu căuta, și ceea ce este mai presus de puterile tale, nu iscodi.

21. Cele ce s'au poruncit ție, la acelea să te gândești, căci de cele ascunse n'ai nici o nevoie.

22. Nu te apuca să iscodești cele ce trec dincolo de indeletnicirile tale, căci ți s'au arătat mai multe decât poate să priceapă o minte omenească;

23. De vreme ce singura lor închipuire pe mulți i-a înșelat și relele socotințe au strămbat cugetele lor.

24. Inima îndărătnică va păți rău mai pe urmă, și cel ce iubește primejdia în primejdie va pieri.

25. Inima împietrită se va împovăra cu dureri și cel păcătos va grămădi păcate peste păcate.

26. Nenorocirile nu leucesc pe cel trufaș, căci vâltarul răutății s'a înrădăcinat în inima lui.

27. Inima celui înțelept zăbovește asupra pildelor celor înțelepți și dorința omului cumințe este să găsească o ureche ascultătoare.

28. Focul pâlпăitor îl stinge apa, iar milostenia ispășește păcatele.

29. Cel ce întoarce binefacerea primită se gândește la cele ce vor fi pe urmă și la vreme de cădere el va afla sprijin.

4.

Milostenia. Cât de mult folosește înțelepciunea.

1. Fiule, să nu lipsești pe cel sărac de mijloacele de trai și ochii celor nevoiași să nu-i faci să aștepte.

2. Sufletul celui flămând să nu-l întristezi și să nu amărăști pe omul sărac în sărăcia lui.

3. Inima necăjită nu o tulbura și nu întârzia să dai celui lipsit.

4. Rugăciunea celui necăjit nu o lepăda și nu-ți întoarce fața ta de la cel sărac.

5. Nu-ți întoarce ochii de la cel ce este în nevoie și nu da prilej omului să te blesteme.

6. Că rugăciunea celui ce te blestemă pe tine, întru amărăciunea sufletului său, o va auzi cel ce l-a făcut pe el.

7. Fă-te iubit adunării și înaintea celui mai mare smerеște capul tău.

8. Pleacă săracului urechea ta și cu blândețe răspunde la închinăciunea lui.

9. Scoate pe cel năpăstuit din mâna celui ce-l năpăstuește și nu fi slab de inger când hotărăști dreptatea.

10. Fii celor orfani ca un tată și ca un bărbat pentru mama lor, și vei fi ca un fiu al Celui Prea Înalt și te va iubi pe tine mai mult decât mama ta.

11. Înțelepciunea înaltă pe fiii săi și poartă de grijă celor care o caută.

12. Cel ce o iubește iubește viața, și cei ce se scoală pentru ea dis-de-dimineață se vor umplea de veselie.

13. Cel ce o stăpânește va moșteni măriri și oriunde va merge îl va binecuvânta Domnul.

14. Cei ce o slujesc pe ea fac slujbă Celui Sfânt, și pe cei ce o iubesc, Domnul îi iubește.

15. Cine ascultă de ea va judeca neamurile și cel ce se apropie de ea va sălășui fără grijă.

16. Cine are nădejde în ea are parte de ea și vor avea parte de ea și urmașii lui,

17. Fiindcă la început umblă cu el cu fața ascunsă și aduce asupra lui spaimă și strămtorare și-l chinuește cu învățătura sa, până ce va prinde încredere în el și-l va ispiti întru îndreptările sale;

18. Apoi din nou vine la el pe cale dreaptă și-l umple de bucurie și-i dă pe față cele ascunse ale sale,

19. Iar dacă va rătăci, ea îl va părăsi și-l va lăsa în mâinile prăpădului.

20. Ia aminte la ce-ți aduce vremea și ferește-te de rău, și pentru credința sufletului tău să nu te rușinezi,

21. Căci este rușinare care aduce păcat și este rușinare care aduce măriri și har.

22. Să nu te uiți la fața nimănu, când e vorba de paguba sufletului tău, și să nu-ți fie rușine, când îți stă în față primejdia căderii tale.

23. Nu opri cuvântul când poți să măntuești pe fratele tău și nu ascunde înțelepciunea ta spre slavă deșartă,

24. Fiindcă înțelepciunea se cunoaște din cuvânt și învățătura din ceea ce rostește gura.

25. Nu grăi împotriva adevărului, ci te rușinează pentru neînvățătura ta.

26. Nu-ți fie rușine a mărturisi păcatele și nu te sili împotriva curgerii răului.

27. Nu te supune omului nerod și nu măgulă fața celui puternic.

28. Luptă-te până la moarte pentru adevăr și Domnul Dumnezeu se va lupta pentru tine.

29. Nu fi viteaz când vorbești și molău și leneș când te apuci de lucru.

30. Nu fi ca un leu în casa ta și prepuelnic cu casnicii tăi.

31. Să nu fie mâna ta întinsă la luat și strânsă la dat.

5.

Primejdiile bogăției. Păzește-ți cuvântul.

1. Nu te bizui în avuțiile tale și să nu zici: « Am destule! »

2. Nu te lua după pofta ta și după oțărîrea ta, ca să umbli în relele dorințe ale inimii tale.

3. Și să nu zici: « Cine-mi va porunci mie? », căci Domnul negreșit te va pedepsi.

4. Să nu zici: « Am păcătuit, și ce mi s'a întâmplat? », căci Domnul este îndelung răbdător.

5. În privința ispășirii să nu fii fără frică, așa încât să adoagi păcat peste păcat.

6. Să nu zici: « Mila lui este mare, va curăți mulțimea păcatelor mele », că la el se află mila, dar și mânia, și mânia lui stă gata deasupra păcătoșilor.

7. Nu întârzia a te întoarce la Domnul și nu amâna din zi în zi, căci fără de veste va izbucni mânia Domnului și în ziua răsplătirii vei fi dat pieirii.

8. Nu nădăjdui în bogățiile adunate cu nedreptate, că nimic nu-ți vor folosi în ziua mâniei.

9. Nu vântura la orice vânt și nu umbla pe orice cale, căci așa face păcătosul cel cu două limbi.

10. Fii statornic în cugetul tău și unul să fie cuvântul tău.

11. Fii grabnic la auzite, dar fii zăbavnice când îți rostești răspunsul.

12. Dacă te pricepi, răspunde aproapei tău, iar de nu, pune-ți mâna la gură.

13. Mărirea și necinstea sunt în cuvânt și limba omului îl face să cază.

14. Să nu-ți iasă nume de bârfitor și să nu viclenești cu limba ta, căci precum pe fur îl așteaptă rușinea, tot așa o grea ocară pe cel ce are două limbi.

15. Nu păcătui nici în lucruri mari, nici în lucruri mici și din prieten nu te fă vrăjmaș, căci omul rău are parte de nume prost, de rușine și de ocară și așa este păcătosul care vorbește când așa, când așa.

6.

Despre prietenie. Înțelepciunea mai bună ca toate.

1. Nu te lăsa purtat în voia patimilor tale, ca să nu fii târît de ele cu puterea taurului.

2. Altfel vei prăpădi frunzele tale și roadele tale le vei nimici și vei ajunge ca un lemn uscat.

3. Sufletul cel rău duce la pieire pe cel ce îl are și dă prilej de batjocură vrăjmașilor.

4. Graiul dulce înmulțește pe prieteni și limba cea bine grăitoare sporește bunele închinăciuni.

5. Mulți să fie cei ce trăiesc în pace cu tine, dar sfetnicii tăi să fie dintr'o mie unul.

6. Dacă-ți faci un prieten, fă-l punându-l la încercare și nu te încrede degrabă în el,

7. Căci este câte unul prieten până la o vreme, dar nu rămâne astfel în ziua necazului tău.

8. Și este prieten care se întoarce în dușman și cearta dintre voi va da-o pe față spre ocară ta.

9. Și mai este prieten, tovarăș de masă și care nu va rămânea lângă tine în ziua când vei fi nenorocit.

10. Și câtă vreme îți va merge bine, el va fi fratele tău sufletesc și va vorbi cu multă libertate cu cei din casa ta;

11. Dacă însă vei ajunge la fund, el va fi protivnicul tău și de la fața ta se va ascunde.

12. Depărtează-te de dușmanii tăi și fii cu pază față de prietenii tăi.

13. Un prieten credincios este acoperământ tare, și cel ce l-a găsit a găsit o comoară.

14. Nimic nu prețuește mai mult ca un prieten credincios; nici un cântar nu poate să-l cântărească.

15. Un prieten credincios este leacul vieții și cei ce se tem de Domnul vor avea parte de el.

16. Cel ce se teme de Domnul va ține prieteșugul său, căci după inima lui și-a ales pe prieteni.

17. Fiule, din tinerețile tale alege-ți învățătura și vei avea parte de înțelepciune până la cărunțețe.

18. La fel cu cel ce ară și samănă, apropie-te de ea și așteaptă roadele ei cele bune, căci puțin te vei osteni cu munca ei și din roadele ei vei mânca degrabă.

19. Cât de grea este ea celor neînvățați și cel nepriceput nu stăruiește întru ea.

20. Ea este pentru el ca o piatră grea de încercare, de aceea nu va zăbovi ca s'o lepede.

21. Căci înțelepciunea este așa cum o arată numele și nu se dă pe față la mulți.

22. Ascultă, fiule, și primește învățătura mea și nu lepăda sfatul meu,

23. Și vâra picioarele tale în obezile ei și gâtul tău în lanțul ei,

24. Incovoiaie umărul tău și o poartă în cârcă și să nu-ți fie greu de legăturile ei.

25. Apropie-te de ea din tot sufletul tău și păzește căile ei din toată puterea ta.

26. Ține-te de urmele ei și caut-o și ți se va arăta, și când vei fi stăpân pe ea, n'o lăsa,

27. Căci mai pe urmă vei afla în ea odihnă și se va preface pentru tine în bucurie;

28. Așa încât obezile ei vor ajunge pentru tine acoperământ puternic și lanțurile ei veșmânt de slavă.

29. Podoabă de aur poartă pe capul său și cordelele ei sunt din fire de porfiră.

30. Ca într'un veșmânt slăvit te vei îmbrăca într'însa și cunună de bucurie îți vei pune împrejurul tâmpelor.

31. Fiule, dacă te trage inima, vei dobândi învățatură, și dacă sufletul tău e sârguincios iscusit, vei ajunge.

32. Dacă îți va fi drag să ascuți, vei învăța, și de vei pleca urechea ta, înțelept vei fi.

33. Stai în tovărășia celor bătrâni și aciuiază-te lângă cel înțelept.

34. Ascultă bucuros orice cuvânt care preamărește pe Dumnezeu și parabolele pricepuților să nu-ți scape.

35. Dacă vezi un om cu multă pricepere, cercetează-l dis-de-dimineață, așa încât piciorul tău să roadă pragurile ușilor lui.

36. Cugetă la poruncile Domnului și fie-ți gândul pururea la hotărârile lui.

37. El va întări inima ta și înțelepciunea pe care o poțestești îți va fi dăruită.

7.

Sfaturi în treburile și în împrejurările vieții.

1. Nu face rele și nici un rău nu te va prinde.

2. Depărtează de la tine ce este nedrept și nedreptatea se va abate de la tine.

3. Fiule, nu sămăna în brazdele nedreptății, ca să nu seceri de pe ele cu șapte părți mai mult.

4. Nu cere de la Domnul să-ți dea stăpânire, nici de la împărat să-ți dea scaun slăvit.

5. Nu te face pe tine drept înaintea Domnului și nu te arăta că ești înțelept înaintea împăratului.

6. Nu te strădui să fii judecător, ca nu cumva să te dovedești fără putere să gonești nedreptățile și ca nu cumva să te sfiești de fața celui puternic și să dai de sminteală dreptatea ta.

7. Nu te pune în pricină cu obștia cetății și nu te amesteca în gloață.

8. Nu gândi că poți nepedepsit să te legi de două ori cu păcatul, fiindcă și de întâia dată nu vei rămânea nepedepsit.

9. Să nu zici: « Domnul va căuta la mulțimea darurilor mele și când le voi aduce Dumnezeuului Prea Înalt, el le va primi ».

10. Nu fi slab în credință când te rogi și nu trece cu vederea să faci milostenii.

11. Nu râde de omul cu suflet amărît, căci Dumnezeu este cel ce smerește și cel ce înalță.

12. Nu făuri minciuni împotriva fratelui tău și nu le făuri nici împotriva prietenului tău.

13. Nu-ți îngădui nici o minciună, căci deprinderea cu minciuna nu este bună.

14. Nu fi limbut în tovărășia celor bătrâni și nu poftori cuvântul în rugăciunea ta.

15. Să nu urăști muncile cele din greu și lucrarea pământului cea orânduită de Cel Prea Înalt.

16. Nu te pune în rând în grămada păcătoșilor; adu-ți aminte că mânia nu va zăbovi.

17. Smerește foarte sufletul tău, căci focul și viermii sunt pedepșa celui necredincios.

18. Să nu dai în schimb pe prieten cu nici o comoară, nici pe fratele cel bun pentru aurul Ofirului.

19. Nu te întoarce de la soția înțeleaptă și bună, căci harul ei este mai de preț decât aurul.

20. Nu schingiui pe robul care lucrează cu trageră de inimă, nici pe simbriașul care te slujește cu credință.

21. Pe sluga înțeleaptă s'o iubească sufletul tău și să n'o lași pururea în robie.

22. Dacă ai vite de casă, poartă-le de grijă, și dacă îți sunt de folos, să rămână la tine.

23. Dacă ai feciori, dă-le bună creștere și din pruncie încovoae grumajii lor.

24. Dacă ai fete, ai grijă de trupul lor și nu te arăta către ele cu fața veselă.

25. Mărită pe fata ta și ai scăpat de o mare grijă, însă dă-o după un bărbat priceput.

26. Dacă ai dat de o soție după inima ta, nu o alunga, dar cu una care-ți este urită nu-ți lega capul.

27. Cinsteste pe tatăl tău din toată inima ta și nu uita de durerile mamei tale.

28. Adu-ți aminte că prin ei te-ai născut pe lume și cum ai putea să le dai înapoi ceea ce ei îți-au dat ție.

29. Teme-te de Domnul din toată inima ta și cinsteste foarte pe preoții săi.

30. Din toată puterea ta iubește pe făcătorul tău și pe slujitorii săi să nu-i părăsești.

31. Teme-te de Domnul și dă cinstea preotului și dă-i partea lui precum ți s'a poruncit: pargă și parte din jertfă pentru păcat și șoldul legănat și prinnoasele prea sfinte și pargă preotească.

32. Iar celui sărac întinde-i mâna ta, ca să fie desăvârșită binecuvântarea ta.

33. Dă din toată inima celor ce sunt în viață și față de cei morți nu opri darul aducerii aminte.

34. Nu te întoarce de la cei ce plâng și plângi și tu cu cei greu întristați.

35. Nu te lenevi să cercetezi pe cei bolnavi, fiindcă pentru unele ca acestea fi-vei iubit de Dumnezeu.

36. În toate faptele tale adu-ți aminte de sfârșitul tău și în veac nu vei păcătu.

8.

Cum să trăiești în mijlocul oamenilor.

1. Nu te prici cu cel puternic, ca nu cumva să cazi în mâinile lui.

2. Nu te prici cu omul bogat, ca nu cumva să pună în cumpănă împotriva ta aurul lui; fiindcă pe mulți i-a pierdut aurul și chiar inimile împăraților le-a plecat.

3. Nu te sfădi cu omul limbut și nu grămădi lemne peste focul lui.

4. Nu sta de glume cu omul rău crescut, ca să nu ajungă de ocară strămoșii tăi.

5. Nu înfrunța pe omul care se lea-padă de păcat, ci adu-ți aminte că suntem toți vrednici de pedeapsă.

6. Să nu necinstești pe om la bătrânețele lui, că și dintre noi îmbătrânesc.

7. Nu te bucura de moartea nimănui, adu-ți aminte că toți murim.

8. Nu trece cu vederea cuvintele înțelepților, ci îndeletnicește-te cu pildele lor. Căci de la ei vei lua învățătură cum să slujești pe cei mai mari.

9. Nu disprețui cele ce au spus bătrânii, pentru că și ei au învățat de la părinții lor. Căci de la ei vei învăța înțelepciunea, ca să dai răspunsul cuvenit în ceasul de nevoie.

10. Nu ațâța cărbunii păcătosului, ca să nu iei și tu foc de la văpaia focului lui.

11. Nu te pune în proptă cu moșicul care te ocărăște, ca să nu stea să-ți pân-dească toate vorbele.

12. Nu da cu împrumut celui ce este mai puternic decât tine, iar dacă i-ai împrumutat ceva, socotește împrumutul ca pierdut.

13. Nu cheazău peste puterea ta, iar dacă ți-ai dat cheazășia, fii cu grijă că va trebui să plătești.

14. Nu fi în pricină cu judecătorul, căci judecata va ieși ținând seamă de el.

15. Să nu pornești la drum cu un om nehibzuit, ca să nu-ți cadă povară, căci el va face toate după cum îi tună prin cap și vei pieri împreună cu nebunia lui.

16. Nu intra în gâlceavă cu omul abraș și să nu mergi cu el prin deșerte locuri, căci a vărsa sânge este pentru el nimica toată și te va ucide acolo unde nu va fi nimeni ca să-ți vie în-tr'ajutor.

17. Nu sta la sfat cu cel nebun, căci nu poate să-și țină gura.

18. Față cu un om străin să nu faci nimic care trebuie să rămână ascuns, că nu știi ce se va întâmpla.

19. Nu-ți da pe față inima ta orișicui, ca să nu ai proastă mulțumită.

9.

Pravila cea bună când e vorba de femei.

1. Nu fi gelos de soția care este la sânul tău, ca să n'o înveți, împotriva ta, o învățătură rea.

2. Să nu dai femeii tot sufletul tău, ca să nu înfrunte puterea ta.

3. Nu te întâlnești cu femeia desfrânată, ea să nu cazi în lațurile ei.

4. Să nu fii adesea cu femeia cântăreață, ca nu cumva să te prinzi cu meșteșugurile ei.

5. Nu te uita la fecioară, ca nu cumva să te smintești într-un frumusețea ei.

6. Să nu dai desfrânatelor sufletul tău, ca să nu-ți pierzi moștenirea ta.

7. Nu căsca gura pe ulițele cetății și nu hoinări prin locurile ei pustii.

8. Intoarce-ți ochiul tău de la femeia frumoasă și nu te uita la frumusețea străină. Cu frumusețea femeii mulți s'au înșelat și din aceasta patima se aprinde ca un foc.

9. Nu te așeza niciodată lângă o femeie măritată și nu te apuca cu ea să te întreci la băute, ca nu cumva inima ta să incline către ea și într-un patima ta să nu fii târît la pieire.

10. Nu părăsi pe prietenul cel vechi, căci cel nou nu este asemenea lui. Ca vinul cel nou este prietenul cel nou; de se va învechi, îl vei bea cu veselie.

11. Nu râvni mărirea păcătosului, căci nu știi care va fi sfârșitul lui.

12. Nu împărtăși plăcerile neleguiților, adu-ți aminte că nu vor rămânea nepedepsiți până la moarte.

13. Stăi departe de omul care are putința să te ucidă, ca să nu trăiești în frică de moarte, iar dacă te apropii de el păzește-te de orice greșală, ca să n'aibă cuvânt să-ți ridice viața. Dă-ți socoteală că umbli în mijlocul lațurilor și că pășești pe muchia zidurilor cetății.

14. Cearcă, după putere, pe cei din preajma ta și cu cei înțelepți te sfătuiește.

15. Stai de vorbă cu cei înțelepți și tot cuvântul tău să fie despre legea Celui Prea Înalt.

16. Oamenii cei drepți să fie tovarășii tăi de masă și într-un frica Domnului să fie slava ta.

17. Mâna meșterilor face de laudă lucrul cel meșteșugit, precum cârmuitorul poporului se adevărește înțelept din vorbirea sa.

18. De spaimă este în cetatea sa cel cu gura mare, iar cel ce este fără frâu în vorba lui se face urât de toți.

10.

Lauda stăpînirii înțelepte. Despre ferirea de semeție. Să nu se necinstească săracul cel drept, nici să se slăvească bogatul cel păcătos.

1. Stăpînitorul înțelept îndrumează bine pe poporul său și conducerea omului priceput este cu bună rânduială.

2. După cum este judecătorul poporului, așa sunt și dregătorii lui, și cum este mai marele cetății, așa sunt și cei ce locuiesc într'însa.

3. Împăratul fără rânduială prăpădește pe poporul său, dar cetatea sporește prin înțelepciunea principilor ei.

4. Stăpînirea pămîntului este în mîna Domnului și el ridică, la timpul potrivit, pe acela care-i este de folos.

5. Izbînda, în viața unui om, este în mîna Domnului și Domnul este cel ce pune mărirea sa pe fruntea stăpînitorului.

6. Pentru nici o nedreptate să nu te mîinii pe aproapele tău și nimic să nu faci cu patimă și cu nechibzuință.

7. Urită este înaintea Domnului și înaintea oamenilor trufia și atât față de Dumnezeu cât și față de oameni ea este păcatul nedreptății.

8. Împărăția trece de la un popor la alt popor, din pricina nedreptății, a semeției și a lăcomiei de avuții.

9. Pentru ce se trufește cel ce este numai pulbere și cenușă, când, în viață fiind, el le leapădă mereu dinlăuntru său?

10. O boală ușoară: doftorul o ia în glumă și totuși împăratul de astăzi va muri mâine.

11. Iar dacă omul moare, moștenirea lui sunt: șerpi și jivine și viermi.

12. Inceputul trufiei omului este a părăsi pe Dumnezeu și a-și întoarce inima de la cel ce l-a făcut.

13. Inceputul păcatului este trufia și cel ce stăruiește întru ea este ca și când i-ar ploua uriciune. Pentru aceea Domnul trimite certări minunate și dărîmă de istov pe vinovați.

14. Jițurile celor mari le-a surpat Domnul și a pus în locul lor pe cei blajini.

15. Rădăcinile neamurilor trufăse le-a smuls Domnul și a răsădit în locul lor pe cei smeriți.

16. Domnul a răsturnat țările neamurilor și le-a nimicuit până în pămînt, la temelii;

17. Le-a măturat și a ucis pe locuitorii lor și a stărpit de pe pămînt pomenirea lor.

18. Trufia nu este hărăzită oamenilor, nici urgia mîniei celor ce se naso din femei.

19. Care este neamul vrednic de cinste? Neamul omenesc. Care este neamul vrednic de cinste? Neamul care se teme de Dumnezeu. Care este neamul fără de cinste? Tot neamul omenesc. Care este neamul fără de cinste? Neamul celor ce calcă poruncile Domnului.

20. În mijlocul fraților, stăpînitorul lor stă în cinste, iar înaintea Domnului, cei ce se tem de Domnul.

21. Lauda celui bogat și a celui cinstit, ca și a celui sărac, este frica Domnului.

22. Nu este drept să batjocorești pe săracul cel înțelept și nu se cuvine să dai cinste celui păcătos.

23. Cei mari, dregătorii, principii, sunt preamăriți, dar nici unul dintre ei nu este mai mare decît cel ce se teme de Domnul.

24. Pe robul înțelept îl vor sluji oamenii liberi și bărbatul cuminte nu va cărți când este dojenit.

25. Nu face pe filozoful când nu muncești nimic și nu te lauda când ești la strămtoare.

26. Mai de laudă este cel ce lucrează și are prisos întru toate, decît cel ce se plimbă, lăudându-se, iar pâine nu are.

27. Fiule, cinstește sufletul tău cu smerenia ta și dă-i cinstea care i se cuvine.

28. Căci pe omul care păcătuiește împotriva sufletului său, cine îl va socoti drept și cine va cinsti pe cel ce-și face de ocară viața sa?

29. Este căte un sărac pe care lumea îl cinstește pentru învățatura lui pe când bogatul este cinstit pentru bogăția lui.

30. Cel ce este de cinste în sărăcie, cu cât mai mult ar fi de cinste dacă

ar ajunge bogat? Iar cel care e disprețuit, bogat fiind, cu cât ar fi mai mult, dacă ar ajunge sărac?

11.

Ca lumina soarelui, înțelepciunea toate le lămurește și bine le statornicește.

1. Înțelepciunea celui smerit înalță capul lui și-l pune să șadă între cei mari.

2. Să nu lauzi pe om pentru frumusețea lui și să nu te scârbești de om pentru chipul lui.

3. Mică este albina între zburătoare, dar rodul muncii ei este fruntea a tot ce este dulce.

4. Să nu te lauzi cu hainele cu care ești îmbrăcat și în ziua mării să nu te trufești, fiindcă lucrurile Domnului sunt minunate și lucrarea sa față de oameni este ascunsă.

5. Mulți tirani s'au prăbușit la pământ, iar cel la care nu se gândea nimeni a purtat diadema.

6. Mulți oameni puternici au ajuns la mare ocară și oameni slăviți au fost dați în mâinile altora.

7. Nu huli până ce n'ai cercetat cu deamăruntul; mai întâi vezi și cearcă și pe urmă dojeneste.

8. Nu da nici un răspuns până ce n'ai ascultat și nu-i tăia nimănui șirul cuvintelor.

9. Nu te certa pentru lucrul care nu-ți este de folos și la judecata celor păcătoși nu sta cu ei alături.

10. Fiule, nu te amesteca în prea multe treburi, căci, dacă te apuci de prea multe nu vei rămânea fără vină și dacă alergi după ele, nu le vei prinde iar când vei vrea să fugi de ele, nu vei scăpa.

11. Este câte un om care se ostenește și muncește greu și se sârguește, dar cu atât mai mult el e gol de orice spor.

12. Este câte un slăbănog fără de ajutor, lipsit de putere și împovărat de sărăcie, însă ochii Domnului au căutat la el cu bine și l-au ridicat din smerenia lui,

13. Și au înălțat capul lui, și mulți s'au mirat de el.

14. Cele bune și cele rele, viața și moartea, sărăcia și averea sunt de la Domnul.

15. Darul Domnului rămâne la cei binecredincioși și bunăvoința lui dă pururea fericire.

16. Este câte un om care se îmbogățește tot iconomisind și chirmogindu-se, dar iată care este partea răsplătii lui:

17. Când e gata să zică: «Aflat-am odihnă și acum voi mânca din bunățile mele», tocmai atunci el nu știe câtă vreme va mai trece și va lăsa toate acestea altora și va muri.

18. Rămâi întru chemarea ta și petrece întru ea și îmbătrânește la lucrul tău.

19. Nu te mira de faptele celui păcătos, pune-ți nădejdea în Domnul și stăruiește întru osteneala ta, căci lesne este înaintea Domnului ca într'o clipă și fără de veste să îmbogățească pe cel sărac.

20. Binecuvântarea Domnului este plata celui cucernic și Domnul, în ceasul grabnic, dă floarea binecuvântării sale.

21. Să nu zici: «Ce-mi mai lipsește mie și de ce bunătați mai am eu nevoie de acum înainte?»

22. Să nu zici: «Am de toate îndeajuns, și ce nenorocire poate să dea peste mine?»

23. În ziua fericirii nenorocirea este uitată, iar o zi de nenorocire face uitată toată fericirea,

24. Căci ușor este înaintea Domnului să dea omului în ziua cea din urmă, după faptele sale.

25. Vremea de restriște aduce uitarea desfătărilor și, la sfârșitul vieții, se dezvăluiesc faptele omului.

26. Să nu zici despre nimeni, mai înainte de moartea lui, că este fericit, căci deabia în ceasul lui cel din urmă cunoaștem soarta omului.

27. Să nu aduci pe orișicine în casa ta, fiindcă multe sunt meșteșugurile celui viclean.

28. Ca o potârniche închisă în coșniță, ca să momească alte potârniche, așa este inima trufașului, și ca o iscoadă cercetează locurile slabe,

29. Și preface cu viclenie răul în bine și asupra celor mai frumoase virtuți aruncă cu noroi.

30. Precum dintr'o scânteie de foc se întetește jarul. tot așa și omul nelegiuit pânđește să verse sânge.

31. Ferește-te de cel viclean, căci el iscodește cele rele, ca nu cumva să te mânjească și să nu te mai poți șterge niciodată.

32. Dacă sălășluiești la tine pe cel străin, el va turbura calea vieții tale și te va îndepărta de casnicii tăi.

12.

Fă bine celor cucernici. Paza față de cei ce ne dușmănesc.

1. Dacă faci binele, să știi cui îl faci, ca să tragi nădejde de pe urma bunătății tale.

2. Fă bine celui cucernic și vei găsi răsplătire, dacă nu de la el, de la Cel Prea Înalt.

3. Nu face faptă bună acela care mi-luește pe nelegiuit și dărnicia lui n'are nici un har.

4. Dă celui cucernic, însă nu ajuta pe păcătos.

5. Fă bine celui umilit, dar nu fi dărnice cu cel nelegiuit. Poprește-i mijloacele de trai și nu i le da. ca să nu ajungă cu ele mai puternic decât tine, căci, în orice bine îi vei face, vei găsi pentru tine răutăți îndoite.

6. Fiindcă însuși Cel Prea Înalt urâște pe cei păcătoși și dă răsplata cuvenită celor necredincioși.

7. Dă celui bun, dar nu ajuta pe cel păcătos.

8. Prietenul nu poți să-l cunoști atunci când ești fericit, iar dușmanul nu rămâne ascuns atunci când ești nenorocit.

9. Când îi merge bine omului, vrăjmașii sunt în înfristare, iar când îi merge rău, chiar și prietenul se ferește de el.

10. Nu te încrede în dușmanul tău niciodată, căci. precum coacește arama. tot așa și răutatea lui.

11. Chiar când se arată smerit și umblă încovoiindu-se, fii cu ochii ațintiți asupra lui și păzește-te de el. Fii față de el ca unul care șterge mereu oglinda și vei cunoaște că n'a lepădat toată rugina.

12. Nu-l pune să stea lângă tine, ca să nu te dea laoparte și să se așeze în

locul tău. Nu-i face loc să stea la dreapta ta, ca nu cumva să încerce să ia locul tău, așa încât la urmă tu, dându-ți seama de dreptatea sfaturilor mele, să nu-ți aduci aminte cu supărare de cuvintele mele.

13. Cui îi este milă de descântătorul pe care l-a mușcat șarpele și de toți cei ce umblă să imblânzească fiarele?

14. Tot așa este cu cel ce leagă to-vărășie cu omul păcătos și care se face părtaș cu păcatele lui.

15. Câtă vreme ție-ți merge bine, nu se va da pe față; dacă însă te poticnești, va arunca frâul la o parte.

16. Dușmanul are pe buze miere, însă în inima lui își face planul cum să te răstoarne în prăpastie. Din ochi el varsă lacrimi, însă, dacă-i vine bine, el nu va putea să se sature cu tot sângele tău.

17. Dacă dă vre o nenorocire peste tine, îl vei găsi pe el aci lângă tine, și, sub cuvânt că sare să te ajute, îți va da brânci să cazii;

18. Și va clătina din cap, și-și va freca mâinile și, vorbind multe și de toate, se va schimba la față.

13.

Fii cu mare luare aminte când te întâlnești cu cei tari și mari.

1. Cel ce se atinge de smoală se mânjește și cine se întovărășește cu cel trufaș ajunge să-i semene.

2. Nu ridică în spinare o povară mai mare decât poți să duci, și cu cel mai puternic decât tine și cu cel mai bogat nu intra în cărdășie. Cum se va întovărăși oala de pământ cu căldarea? Căldarea va izbi oala și oala se va sparge.

3. Bogatul face o strămbătate și tot el este mânios. Cel sărac a înghițit nedreptatea și el se roagă de iertăciune.

4. Câtă vreme îi vei fi de folos, se va sluji de tine, dar de vei ajunge în nevoie. te va năpusti.

5. Dacă ai vre-o avere, se va vârf în viața ta și te va sărăci, fără ca să-i pese de tine.

6. Dacă are nevoie de tine, te va amăgi cu fel de fel de vorbe și-ți va surăde veșnic și te va încărca de nădejde,

îți va vorbi frumos și te va întreba: «Îți trebuie ceva?»

7. Și te va smeri cu ospețele lui, până ce-ți va goli punga de două-trei ori și mai pe urmă va râde de tine. După aceea, când te va vedea, te va da laoparte și va da din cap în fața ta.

8. Ia aminte să nu fii păcălit și să nu dai de rușine, când ți-e lumea mai dragă.

9. Când te chiamă cel puternic, fă-te ca și cum te-ai feri și cu atât mai mult te va chema.

10. Nu te vârfi în el, ca să nu fii dat afară, nici nu sta prea departe, ca să nu fii dat uitării.

11. Nu vorbi cu el cum ai vorbi cu unul de teapa ta și nu te încrede în mulțimea cuvintelor lui, căci, prin belșugul lui de vorbe, el te va ispiti și glumind și surâzând îți va scotoci sufletul.

12. Tiranul aruncă vorbe de ocară și nu cruță pe nimeni și țese zavistii împotriva multora.

13. Păzește-te și ia seama cu strășnicie, fiindcă umbli pe marginea prăpăstiei.

14. Orice ființă iubește pe semenul ei și tot omul pe cel ce-i stă aproape.

15. Toată făptura se însoțește cu cel de soiul ei și omul se va însoți cu cine îi seamănă.

16. Cum poate să se întovărăsească lupul cu mielul? Și tot așa este cel păcătos față de cel cucernic.

17. Ce pace o să aibă hiena cu câinele? Și ce pace o să aibă bogătaşul cu cel sărac?

18. Asinii sălbatici, în pustie, sunt vânatul leilor, așijderea săracii sunt prada celor bogăți.

19. După cum smerenia este urită pentru cel trufaș, tot așa urit este cel calic în ochii celui cu avere.

20. Când se clatină bogatul, sar prietenii și-l proptesc; când se clatină săracul, toți îl îmbrăncesc.

21. Când vorbește un bogătaş, mulțime sunt cei ce îl încuviințează; și a vorbit năzdrăvăni, totuși îi dau dreptate. Dacă însă vorbește un sărăntoc, toți îi găsecusur. El a vorbit înțelepțește, dar înțelepciunea lui n'are căutare.

22. Când vorbește chiaburul, toți tac din gură, iar cuvântarea lui este înălțată, cu laude, până la nori; dacă vorbește nevoiașul, ceilalți se întreabă: «Cine-i asta?»; iar dacă se poticnește, îl aruncă la pământ.

23. Bună este avuția la cel ce este fără de păcat și rea este sărăcia în gura celui fără cucernicie.

24. Conștiința omului schimbă fața lui, ori în bine, ori în rău.

25. Fața cea veselă este semn că inima petrece întru cele bune, dar căutarea înțelepciunii cere ostenitoare bătaie de cap.

14.

*Cum să ne folosim de bunurile vremelnice.
Fericit este cel ce caută înțelepciune.*

1. Fericit este bărbatul care nu păcătuiește cu gura sa și nu este chinuit de chinul păcatului.

2. Fericit este cel pe care nu-l osândește cugetul său și care n'a căzut dintru nădejdea sa.

3. Pentru omul cârpănos averea nu e bună la nimic, și omul pizmătareț ce înțelege din banii săi?

4. Cine strânge avere, răbdând de foame, strânge pentru alții și cu bună-tățile lui alții se vor desfăta.

5. Cel ce este rău pentru el însuși, cui va fi bun? El nu se va bucura de avuția sa.

6. Nimeni nu este mai rău decât cel ce se chirogește pe sine însuși și aceasta este răsplătirea răutății lui.

7. Chiar când face vre-un bine, îl face din uitare, iar mai pe urmă își dă arama pe față.

8. Rău este cel ce pizmuește cu ochii și-și întoarce fața și disprețuește pe cei ce-l roagă.

9. Ochiul zgârcitului nu se mulțumește cu partea pe care o are și blestemata de zgârcenie usucă sufletul.

10. Ochiul cel rău se pizmătareț se lipsește de pâine și se calicește chiar la masa sa.

11. Fiule, fă-ți bine ție însuși cât vei putea și adu Domnului prinoase vrednice.

12. Adu-ți aminte că moartea nu zăbovește și că zăpădul morții nu ți-a fost deștăinuit.

13. Mai înainte de a muri, fă bine prietenului și după puterile tale întinde mâna și dăruiește-i.

14. Nu lăsa nici o zi bună să piară fără folos și partea ta din bucuria cuviincioasă să nu te treacă.

15. Nu vei lăsa oare altuia roada necazurilor tale și trudnica ta agonisită nu va fi împărțită prin sorți?

16. Dă și ia și îmbunează sufletul tău, căci în Șeol nu este de căutat nici o desfătare.

17. Orice făptură se învechește ca un peșmânt, căci aceasta este sentința cea vin veac: cu moartea vei muri!

18. Precum frunzele ce cresc pe copacul plin de frunze, unele se scutură, altele nasc la loc, tot așa este cu neamurile cărnii și ale sângelui: unul moare și altul se naște.

19. Orice lucru stricăcios se sfârșește și cel ce l-a lucrat se duce cu lucrul său.

20. Fericit este bărbatul care se străduiește după înțelepciune și care își face socotelile cu pătrundere,

21. Care îndreptează cugetul său spre căile înțelepciunii și care-și frământă mintea cu tainele ei,

22. Mergând în urma ei ca o iscoadă și ispitindu-i potecile.

23. El pândește cu ochiul la ferestrele ei și trage cu urechea la ușile ei;

24. El se sălășluiește în vecinătatea casei ei și-și bate țărșușii în pereții ei;

25. El își întinde cortul lângă ea și poposește la popasul fericirilor;

26. El își așează pe fiii săi sub acope-remântul ei și se adăpostește sub ramurile ei!

27. Și la umbra ei, ferit va fi de arșiță și întru slava ei se va odihni.

15.

Cum să câștigăm înțelepciunea. Libertatea omului.

1. Așa va face cel ce se teme de Domnul și cel ce ține legea va avea parte de înțelepciune.

2. Și-l va întâmpina ca o mamă și ca o mireasă îl va primi.

3. Hărâni-l va cu pâinea înțelegerii și cu apa înțelepciunii îi va potoli setea.

4. Rezema-se va întru ea și nu se va clinti, ține-se va de ea și nu va da de rușine.

5. Și-l va înălța pe el mai mult decât pe soții lui și-i va deschide gura în mijlocul adunării.

6. Desfătare și cunună de bucurie va afla și nume nemuritor va fi partea lui de moștenire.

7. Oamenii cei nebuni nu vor stăpâni înțelepciunea și cei năraviți păcatului nu vor vedea-o.

8. Ea stă departe de trufie și cei mincinoși nu-i vor pomeni numele.

9. Lauda Domnului nu stă bine în gura păcătosului, că nu i s'a tîimis lui de la Domnul,

10. Pentru că întru înțelepciune va fi grăită lauda și ea va fi bine plăcută Domnului.

11. Să nu zici: «De la Domnul vine păcatul care m'a îndepărtat de el», căci ceea ce el urăște, nici nu săvârșește.

12. Să nu zici: «El m'a dus în rătăcire», căci lui nu-i trebuie omul păcătos.

13. Orice nelegiuire este urită Domnului și el nu îngăduie să se apropie de cei ce se tem de el.

14. El dintru început a făcut pe om și l-a lăsat în mâna sfatului din el însuși.

15. De vrei, păzește poruncile; și ca să fii credincios stă la buna ta algere.

16. Pus-a înaintea ta foc și apă; încotro îți va fi voia, poți să întinzi mâna ta.

17. Înaintea oamenilor stau viața și moartea și pe care omul va pofți-o aceea i se va da.

18. Căci mare este înțelepciunea Domnului, vajnic este el întru putere și toate lucrurile el le vede!

19. Și ochii lui stau ațintiți spre cei ce se tem de el și el cunoaște toate faptele omului.

20. Și nimănui n'a poruncit să trăiască păgânește și nimănui nu i-a îngăduit să păcătuiască.

16.

Dreapta mânie a Domnului împotriva celor răi. Omul e o nimica înaintea Domnului. Înțelepciunea învederată prin face-rea lumii.

1. Nu pofti fii mulți și netrebnici, nici nu te bucura de fii fără credință.

2. De se vor înmulți, nu te bucura de ei, dacă sunt fără frică de Dumnezeu.

3. Nu te aștepta, de la ei, la viață lungă și nu te bizui pe numărul lor, căci mai bine este unul singur, care face voia Domnului, decât o mie, și mai bine este să mori fără de copii, decât să ai copii păgâni.

4. Căci un singur om temător de Dumnezeu va umplea cetatea de locuitori, pe când un neam întreg de neleguiți va pustii-o.

5. Multe ca acestea a văzut ochiul meu și mai tari decât acestea a auzit urechea mea.

6. Împotriva adunării păcătoșilor a izbucnit focul și împotriva neamului răzvrătit s'a aprins mânia lui Dumnezeu.

7. El n'a iertat pe uriașii din vechime care, trufași întru puterea lor, s'au depărtat de Domnul;

8. El n'a cruțat pe cei ce locuiau împreună cu Lot, ci i-a urgisit din pricina nebuneștii lor truții;

9. El a fost fără milă cu poporul pierzării, care a fost stârpit întru păcatele lui.

10. Tot așa a fost cu cei șase sute de mii de piotași secerăți laolaltă pentru inima lor învățată.

11. Și unul dacă este vârtos de ceafă, minune ar fi să rămână nepedepsit, căci de la Domnul vin și milostivirea și mânia; puternic este să ierte, dar și să-și reverse mânia.

12. Pe cât este de mare îndurarea sa, tot atât de aspră este și pedeapsa sa; el judecă pe om după faptele lui.

13. Nu va scăpa păcătosul cu prădăciunile lui și nu va rămânea fără răsplată răbdarea celui bine credincios.

14. Orice faptă milostivă are parte de răsplată și fiecare om primește după faptele sale.

15. Domnul a învățat inima lui Faraon, ca să nu ție socoteală de Domnul, spre a vădi puterea sa în tot pământul de sub cer;

16. Mila sa s'a dat pe față făpturii întregi; și lumina sa și întunericul său le-a împărțit fiilor oamenilor.

17. Să nu zici: «Eu sunt ascuns de la fața Domnului; căci întru înălțime cine o să-și aducă aminte de mine? Într'atâtea mulțime, voi fi fără pomenire, și ce este sufletul meu în făptura nețăr-murită!»

18. Dă-ți seama: cerul și cerul cerului, oceanul și pământul se cutremură când Domnul le cercetează.

19. Munții împreună cu temelile pământului se clatină de frică, la privirea lui!

20. Dar la acestea inima omului nu se gândește și cine este cel care ia aminte la căile Domnului!

21. Precum este zbuciumarea vântului pe care omul nu o vede, tot așa cele mai multe din lucrurile Domnului sunt ascunse.

22. «Cine ne va vesti faptele dreptății sale sau cine va putea să le adaste? Departe este legământul făcut cu părinții!»

23. Acestea cugetă cel lipsit de pricepere și omul nerod și rătăcit se zbate în gânduri nebunești.

24. Ascultă, fiul meu, și învață înțelepciunea și cu inima ta ia aminte la cuvintele mele!

25. Eu vreau să-ți arăt o învățatură bine cântărită și să-ți vestesc o știință numărată bob cu bob.

26. După sfatul Domnului, lucrurile lui sunt așa din început, și de când le-a făcut a osebii părțile lor.

27. El a orânduit întru vecii vecilor lucrările sale și cuprinsul puterii lor l-a întărit în neam și în neam; nu știu de foame și nu știu de oboseală și nu contenesec niciodată din lucrul lor.

28. Nici una din aceste făpturi ale cerului nu se ciocnește cu vecina ei și până în veac nu vor ieși din ascultarea cuvântului său.

29. Și după toate acestea căutat-a Domnul spre pământ și l-a umplut cu bunătățile sale.

30. Cu tot felul de ființe vii a acoperit fața pământului și în pământ ele trebuie să se întoarcă.

17.

Dărnicia lui Dumnezeu. El răsplătește pe slujitorii săi. Indemnuri stăruitoare.

1. Domnul a făcut pe om din pământ și iarăși l-a întors în pământ.

2. Zile cu număr și puțină vreme i-a dăruit și i-a dat stăpânire peste cele ce sunt pe pământ.

3. După chipul său, i-a îmbrăcat pe oameni cu virtute, și după asemănarea sa făcutu-i-a pe ei:

4. A pus frica de om peste toată făptura, ca el să stăpânească peste fiare și peste păsări.

5. Pricepere și limbă, ochi, urechi și inimă dat-a omului, ca să cugete.

6. Umplut-a pe oameni cu știință și cu înțelegere și le-a arătat ce este binele și ce este răul.

7. El a sălășluit ochiul său în inimile lor, ca să le facă știută marea faptelor sale,

8. Ca astfel ei să slăvească sfânt numele său și să vestească minunile săvârșirilor sale.

9. Le-a mai hărăzit și știință și legea vieții le-a dat-o în stăpânire.

10. A făcut cu ei legământ veșnic și poruncile sale li le-a dat în pază.

11. Ochii lor au privit strălucirea măririi sale și urechile lor au auzit înălțimea glasului său.

12. Și el le-a grăit: «Feriți-vă de orice nedreptate!» și a dat fiecăruia în grijă datoriiile către aproapele.

13. Căile lor sunt pururea în fața Domnului, nu se pot ascunde de la ochii lui.

14. Fiecăruia popor i-a pus câte un îndrumător, dar partea Domnului este Israil.

15. Toate lucrurile lor stau înaintea lui, ca soarele, și ochii săi sunt ațintiți asupra căilor lor.

16. Nedreptățile lor nu se pot ascunde de fața lui și toate păcatele lor sunt înaintea Domnului.

17. Milostenia omului prețuește la Domnul ca un inel cu pecetie, și binefacerile omului, el le păstrează ca lumina ochiului.

18. După aceea, Domnul se va scula și le va răsplăti și va da fiecăruia răsplata cuvenită.

19. Inșă celor ce se pocăesc el le dăruiește întoarcere și mângăie pe cei ce au slăbit în răbdarea lor.

20. Intoarce-te cu pocăință la Domnul și lasă-te de păcatele tale, roagă-te înaintea feței lui și împuținează aluncările tale.

21. Vino înapoi la Cel Prea Înalt și dezbară-te de neleguire și te scârbește foarte de ceea ce este urit înaintea Domnului.

22. Cine îl va lauda în Șeol pe Cel Prea Înalt, în locul celor vii și al celor care îi aduc închinăciunile lor?

23. Din partea celui mort, ca de la unul care nu mai este, a pierit orice laudă; cel viu și sănătos preamărește pe Domnul.

24. Cât este de mare milostivirea Domnului și îndurarea sa către cei ce se întorc la el!

25. Că nu poate desăvârșirea să se afle întru oameni, pentru că fiul omului nu e nemuritor.

26. Ce este mai luminos decât soarele? Și totuși el se întuneacă, darmită ce este carne și sânge! Va cugeta negreșit cele rele,

27. Pe când soarele cercetează oștile din înaltul cerului, oamenii cu toții sunt pământ și cenușă.

18.

Dumnezeu și omul. Felurite sfaturi pentru treburile vieții.

1. Cel ce trăiește în veac a zidit toate, deobște.

2. Dumnezeu singur este fără de păcat.

3. El n'a dat înouviințare nimănui să vestească lucrurile sale, și cine va putea să urmărească minunile sale?

4. Cine va putea să măsoare puterea lui măreață și cine va sta să spună îndurările sale?

5. În minunatele sale săvârșiri, nu este nimic de scăzut și nu este nimic de adăogat și ele sunt de nepătruns.

6. Când omul a sfârșit cu cercetările, este deabia la început, și când se oprește, nu știe încotro să mai apuce.

7. Ce este omul și la ce poate să fie folositor? Care e partea lui bună și care este partea lui cea rea?

8. Numărul zilelor omului este cel mult de o sută de ani.

9. Ca o picătură de apă din mare și ca un grăunte de nisip, atât sunt de puțini anii lui, în fața veșniciei.

10. Pentru aceea, Domnul este îndelung răbdător cu oamenii și a revărsat peste ei milostivirea sa.

11. El a văzut și a cunoscut că sfârșitul lor este jalnic, pentru aceea a înmulțit îndurările sale.

12. Mila omului se oprește la cel ce-i este aproape, dar mila Domnului se întinde peste întreaga făptură.

13. Muștrând și certând și învățând, el duce înapoi la staul, ca un cioban, turma sa.

14. El miluește pe cei ce primesc învățătura și pe cei ce se sârguesc să urmeze poruncile sale.

15. Fiule, când faci o faptă bună, nu adăoga și o dojană, și la darul pe care îl faci nu pune vre-un cuvânt jignitor.

16. După cum bura de ploaie astâmpără arșița verii, tot așa și cuvântul schimbă prețul darului.

17. Și dacă cuvântul este mai de preț decât darul cel de preț, omul cu mâna darnică să le adune laolaltă.

18. Omul zănatic scoate ochii cu dojanele lui, iar darul celui pizmaș face ochii să lacrămeze.

19. Mai înainte ca să vorbești, învață, și mai înainte ca să cazi bolnav, îngrijește-te de sănătate-ți.

20. Mai înainte de judecată, cercetează-te pe tine însuși, și atunci, în ceasul judecății, vei afla îndurare.

21. Până a nu te îmbolnăvi, postește, și în vremea păcatelor arată frângere de inimă.

22. Nu zăbovi să-ți implinești juruința, la timpul potrivit, și nu aștepta până la moarte, ca să faci ce-ai făgăduit.

23. Mai înainte de a făgădui, pregătește-te, și nu fi ca omul care ispitește pe Domnul său.

24. Adu-ți aminte de mânia din ziua cea din urmă și de vremea răzbunării, când Domnul își va întoarce fața sa.

25. Adu-ți aminte de timpul foametei în timpul belșugului, gândește-te la sărăcie și la lipsă în zilele de bogăție.

26. De dimineață până seara se schimbă vremea și toate sunt grabnice înaintea Domnului.

27. Omul înțelept își ia seama în toate lucrurile și în zilele de păcat se păzește de greșală.

28. Orice om priceput învață înțelepciunea și pe cel ce a aflat-o cu cinste îl cinstește.

29. Cei care au înțelegere pentru cuvintele înțelepte, ei înșiși au ajuns înțelepți și răspândesc cu belșug pildele cele mai bune.

30. Nu te lăsa purtat de poftele tale și ferește-te de dorințele tale!

31. Dacă hărăzești sufletului tău ceea ce-ți cere pofta, ea te va face de petrecere pentru dușmanii tăi.

32. Nu te veseli întru prea multe mese bune, căci, dacă va fi să te lipsești de ele, îți va fi de două ori mai greu.

33. Nu te sărăci, făcând ospete cu bani împrumutați, în timp ce tu ești cu punga goală!

19.

Despre înfrânare, limbușie, dojană și smerenie fărnăică.

1. Muncitorul nărăvit cu vinul nu strânge avere, și cine disprețuește puținul pe care-l are se prăbușește degrabă.

2. Vinul și femeile înșală pe cei mai înțelepți și cine se adună cu desfrânatele este sortit pieirii.

3. Moliile și viermii vor avea parte de el și — suflet nelegiuit — stârpit va fi.

4. Cine se încrede prea ușor este ușuratic, și cine cade în astfel de greșală își aduce pagubă sie-și.

5. Cine e bucuros de flecăreală va fi rău judecat, iar cine urăște vorba de clacă își micșorează supărările.

6. Niciodată nu spune altora ceea ce ai auzit și cu nimic nu vei fi păgubit;

7. Nu spune nici prietenului, nici vrăjmașului, și dacă prin tăcerea ta nu faci vre-un păcat, nu da nimic pe față,

8. Căci auzind cel dat pe față, se va feri de tine și, când va avea prilej, îți va arăta că te urăște.

9. Auzit-ai vre-o taină? Să moară o dată cu tine! Fii fără grijă, că nu te va sfășia ca să iasă din tine!

10. Din pricina unui cuvânt care trebuie tănuțit, cel nerod se zbate în dureri, întocmai ca o femeie care e gata să nască.

11. Intocmai ca o săgeată înfiptă în șold, așa stă cuvântul de taină în inima unui nerod.

12. Cercetează pe prieten, poate că n'a făcut ce bănuiești, și, dacă a făcut, să nu mai facă altădată.

13. Cercetează pe prieten, poate că n'a zis ce bănuiești și, dacă a zis, să nu mai zică altădată.

14. Cercetează pe prieten, că de multe ori este bârfeală și nu da crezare oricărui zvon.

15. Este câte unul care alunecă, dar nu cu dinadinsul, și cine n'a greșit vorbind prea mult?

16. Dojenește pe aproapele tău, mai nainte ca să-l ameninți și fă așa cum zice legea Celui Prea Înalt.

17. Toată înțelepciunea stă în frica Domnului și în toată înțelepciunea nu este decât împlinirea legii.

18. Înțelepciunea nu este iscusința răutății, căci dreapta cugetare nu se găsește în sfatul păcătoșilor.

19. Este o iscusință care este întreagă uriciune și se întâmplă nerod care să n'aibă răutate.

20. Este mai bun unul care n'are multă pătrundere, dar este temător de Dumnezeu, decât unul care prisosește în istețime, dar calcă legea.

21. Este un soi de istețime care nu dă greș, dar care e nedreaptă, și sunt oameni care sucesc dreptatea, ca să scoată o sentință pe plac.

22. Sunt oameni care merg încovoiați și în haine cernite, dar pe dinlăuntru sunt plini de înșelăciune;

23. Merg cu capul în piept și se fac surzi de-o ureche, dar pe nevăzute vor năvăli asupra ta.

24. Și dacă, fiind prea slabi, au fost împiedicați de la păcat, când vor găsi prilejul, vor face ce e rău.

25. Omul se cunoaște după înfățișare și cel cu minte anume după întâmpinarea ochilor.

26. Imbrăcătura omului, dezvelirea dinților când râde și călcătura lui dau de veste ce este în el.

20.

Când să taci și când să vorbești. Înșăfășirea uneori înșală. Darurile celui nerod. Felurite sentințe.

1. Uneori dojana nu este făcută la timp potrivit și câteodată cel ce tace se dovedește mintos.

2. Este mult mai bine să dojenești, decât, tăcând, să fierbi de mânie, și cel ce își mărturisește greșala va fi scutit de necaz.

3. Ca un famen care se apropie de o fecioară, așa este cel ce, orbit de patimă, voiește să facă judecată.

4. Unii care tac se dovedesc înțelepți, iar unii din prea multă vorbărie ajung nesuferiți.

5. Unii tac fiindcă n'au ce să răspundă, dar unii tac fiindcă știu că e vremea să tacă.

6. Omul înțelept tace până la timpul potrivit, dar cel îngâmfat și nerod trece dincolo de ceasul prielnic.

7. Cine meliț neconținut cu gura se face urit tuturor și cel înfumurat așijderea.

8. Câteodată, în nenorocire, omul dă de câștig și câteodată norocul se schimbă în pagubă.

9. Uneori faci daruri care nu-ți aduc nici un folos și alteori câte un dar îți este răsplătit îndoit.

10. Poate să-ți vie smerenia după slavă și se poate ca, după smerenie, să ridici capul până la slavă.

11. Câte unul cumpără mult cu puțin și altul plătește cu șapte părți mai mult.

12. Înțeleptul se face plăcut prin cuvintele sale, dar drăgălășiile unui nerod sunt lepădate.

13. Darul unui nebun nu-ți este de nici o ispravă, căci el se așteaptă la o înșeptită răsplătire.

14. El dă puțin și-ți scoate ochii cu ce ți-a dat, și face gălăgie cât un pristav. Astăzi dă cu împrumut și mâine cere înapoi. Un astfel de om te respinge!

15. Nerodul zice: « N'am nici un prieten și faptele mele cele bune nu întâmpină nici o recunoștință. Cei ce mănâncă pâinea mea au limbă vicleană! »

16. De câte ori și câtă lume va râde de el!

17. E mai bine să cazi pe caldarâm, decât să cazi din pricina limbii, și prăbușirea celor răi vine astfel degrabă.

18. Omul uricios este ca o poveste trăzvită, pe care o poartă în gură cei neciopliți.

19. O pildă care vine din gura unui nerod este neprimită, căci el n'o rostește la vremea potrivită.

20. Sunt oameni care sunt opriți de la păcat din pricina sărăciei; aceștia, în somnul lor, nu sunt prigonți de remușcări.

21. Sunt unii care își pierd viața dintr'o rușine neînțeleaptă și care se jertfesc de hatărul unui prost.

22. Câte unul. tot din rușine neînțeleaptă, făgăduște unui prieten marea cu sarea și și-l face vrăjmaș pe veresie.

23. Minciuna la om este mănjitură rușinoasă, dar ea stă pururea în gura celor fără creștere.

24. E mai bun un fur, decât un mincinos fără de leac, dar amândoi vor fi moștenitorii pieirii.

25. Năravul omului mincinos este ocară și rușinea lui este cu el pururea.

26. Cel înțelept în cuvintele lui își sporește vaza și omul cuminte stăpânește pe cei puternici.

27. Cine își lucrează ogorul său își clădește înalt stogolul de grâu și cel ce are trecere la stăpâni poate să-și acopere greșelile.

28. Plocoanele și darurile orbesc ochii celor înțelepți și ca zăbala în gura calului opresc pe loc muștrările drepte.

29. Înțelepciunea ascunsă și comoara îngropată în pământ: ce folos pot ele să aducă?

30. Omul care-și ascunde nerozia este mai bun decât cel ce-și ascunde înțelepciunea.

21.

*Să ne ferim de păcat și de nedreptate.
Cum arată nebunul și înțeleptul, puși față în față.*

1. Fiule, dacă ai păcătuit, nu mai spori în păcat și roagă-te pentru cele ce ai săvârșit în trecut.

2. Fugi de dinaintea păcatului ca de dinaintea șarpelui, căci dacă te apropii de el, te va mușca; dinții lui sunt ca dinții de leu și sfășie sufletele oamenilor.

3. Orice fărădelege este ca o sabie cu două tăisuri; rana ei nu are vindecare.

4. Tirania și îngâmfarea pustiesc bogăția; astfel căminul celui trufaș se va nărui.

5. Rugăciunea săracului urcă din gura lui până la urechile Domnului, și judecata Domnului sosește în toată graba.

6. Cel ce urăște muștrarea calcă pe urmele păcătosului, dar cel ce se teme de Domnul se va întoarce către Domnul cu inima voioasă.

7. Omul cu gura mare se cunoaște de departe, dar omul cuminte știe că bate câmpii.

8. Cel ce-și zidește casă cu bani strcini este asemenea celui ce își adună pietre de mormânt.

9. Câți adunați este adunarea celor fără de lege și sfârșitul lor este para focului.

10. Calea păcătoșilor este pardosită cu pietre, dar la capătul ei se cascade gura iadului.

11. Cine păzește legea își ține gândurile în frâu, și urmarea fricii de Dumnezeu este înțelepciunea.

12. Cine nu este înțelept nu câștigă învățătură, dar este o deșteptăciune care sporește amărăciunea.

13. Știința celui înțelept se revărsă ca potopul și sfatul lui este ca un izvor de viață.

14. Lăuntrul nebunului este ca un vas spart și nu poate să ție în el nici o înțelepciune.

15. Când omul cuminte aude o vorbă înțeleaptă, o prefuește și mai pune ceva la ea; dar când o aude un fecior de bani gata, o ia în râs și apoi o aruncă la spate.

16. Ce povestește nebunul este ca povara în călătorie; pe când pe buzele celui cuminte se află har.

17. Gura celui mintos are căutare în adunare și cuvintele lui sunt cântărite în cugetul ascultătorilor.

18. Pentru cel nerod înțelepciunea este ca o temniță și tot ce știe nebunul sunt cuvinte fără noimă.

19. Învățătura pentru cel dezmetic însemnează obezi la picioare și cătușă la mâna dreaptă,

20. Pe când la cel înțelept, învățătura este podoabă de aur și ca o brățară la brațul drept.

21. Nebunul, când râde, râde cu hohote, pe când omul cu simțire deabia zâmbește.

22. Dezmeticul, când intră în odaie, dă năvală; pe când omul socotit așteaptă sfios la ușă.

23. Nebunul se apleacă de la ușă ca să vadă ce e în odaie; omul bine crescut stă afară.

24. Pentru omul cu simțire este mojie să ascuți la ușă; pe omul înțelept îl jignește atare faptă necinstită.

25. Buzele celor fără minte vorbesc mereu de treburile altora, pe când cuvintele omului înțelept sunt cântărite în tirizii.

26. Inima nebunului este în gura lui, iar gura înțeleptului este în inima lui.

27. Când cel nelegiuit blestemă pe dușmanul său, el se blestemă pe sine însuși.

28. Cel ce vără zăzării se pângărește singur și toți din preajma lui îl urăsc.

22.

Copiii buni și copiii răi. Prietenul nerod și prietenul înțelept.

1. Leneșul este asemenea unei pietre întinate și toți flueră întru ocară lui.

2. Leneșul este asemenea unui morman de gunoi; cine se apucă să-l ridice scutură mâna.

3. Fiul rău crescut este o rușine pentru tatăl său, iar când este o fiică, ea s'a născut spre paguba părintelui său.

4. O fecioară înțeleaptă face bogat pe bărbatul ei, dar cea dezmetică aduce întristare celui ce a născut-o.

5. Fiica fără rușine face să roșească și pe tatăl și pe bărbat și este disprețuită de amândoi.

6. Un cuvânt spus la timp nepotrivit este ca o muzică în zi de întristare; dar bicuil și bătaia au înțelepciunea lor totdeauna.

7. Cine învață pe prost este ca și când ar lipi o oală spartă, sau ca și când ai scula din somn adânc pe unul care doarme.

8. Când vorbești cu un prost, este ca și când ai vorbi cu un adormit; când ai sfârșit cuvântul tău, el te va întreba: «Ce ai zis?»

9. Pe cel mort îl plângi, căci îi lipsește lumina; pe cel prost îl plângi, fiindcă îi lipsește mintea. Pe mort îl plângi cu duioșie, căci a găsit odihna, dar viața celui nătrăru e mai rea decât moartea.

10. După un mort ești în întristare șapte zile, dar cu un prost sau cu un nelegiuit ești în întristare în toate zilele vieții lor.

11. Cu cel dezmetic nu te întinde la vorbă și nu sta în tovărășia celui prost; păzește-te de el ca să nu ai necaz și ca să nu te mânjești atingându-te de el. Ocolește-l și vei afla odihna și nu te împovăra cu nebulnia lui.

12. Ce este mai greu decât plumbul și care îi este numele altul decât: nerodul?

13. Nisipul, bolovani de sare, druggii de fier, îi duci mai ușor, decât să stai laolaltă cu un om fără minte.

14. Incheietura grinzilor întărite în zidirea casei nu se prăbușește la cutremur; tot astfel cugetul care e întărit prin sfaturi bine cântărite, nu-și pierde cumpătul în ceasul de primejdie.

15. Inima care se reazimă pe cugetări temeinice este ca o tencuială dată pe un perete neted.

16. Gardul în picioare, când îl izbește vijelia; tot așa un cuget șovăelnic și

bătut de gânduri nebunești nu rămâne dârz în fața spaimelor.

17. Cel ce împunge ochiul scoate din el lacrimi; cel ce împunge inima răscolește simțirea.

18. Cine aruncă cu piatra după pășările le gonește; cine ocărește pe prieten strică prietenia.

19. Chiar când ai scos sabia împotriva unui prieten, nu te desnădăjdui, căci întoarcerea este cu putință.

20. Dacă ai deschis gura împotriva prietenului tău, nu te teme, căci poți să vă împăcați. Afară doar de ocară și de obrăznicie, de descoperirea tainei și de bărfirea vicleană, căci de unele ca acestea fuge orice prieten.

21. Rămâi credincios prietenului tău în sărăcia lui, ca să te bucuri împreună cu el când va da de belșug; rămâi lângă el în vremea de necaz, ca să ieși și tu parte la bogăția pe care va moșteni-o.

22. Mai înainte de a se aprinde focul, se ridică din cuptor abur și fum; tot așa înjurăturile merg înaintea vărsărilor de sânge.

23. Să nu-ți fie rușine de prietenul care a căzut în sărăcie și nu te ascunde din fața lui,

24. Căci dacă i se întâmplă vre-un neajuns din nepăsarea ta, oricine va auzi se va feri de tine.

25. O, de-ar pune cineva pază gurii mele și peste buzele mele pecetie de înțelepciune, ca să nu alunec din pricina ei și ca să nu mă piardă limba mea!

23.

Rugăciune. Păcatele limbii. Păcatele poștei trușești.

1. Doamne, Părinte și Stăpânul vicții mele, nu mă lăsa să mă ducă gura mea după cum vrea ea și nu îngădui să alunec din pricina ei!

2. Cine va pune biciul peste gândurile mele și varga îndreptării peste inima mea, ca să nu cruțe rătăcirile mele și să nu treacă cu vederea păcatele mele!

3. Ca greșalele mele să nu sporească și să nu se înmulțească alunecările mele

și să cad înaintea protivnicilor mei și să se bucure de rușinea mea vrăjmașul meu.

4. Doamne, Părinte și Dumnezeu! vieții mele, îngâmfarea ochilor nu mi-o da mie,

5. Și pofta întoarce-o de la mine!

6. Pofta pântecelui și a împreunării trupului să nu mă cuprindă și duhului celui fără de rușine să nu mă dai.

7. Copii, ascultați învățătura despre paza gurii, și cine o păzește nu va cădea prins.

8. Păcătosul se prinde din vorbele sale; ocăritorul și trufașul se poticnesc tot așa.

9. Nu-ți obișnuie gura cu jurământul și Numele Prea Sfânt nu-l pomeni adesea.

10. Căci precum robul care este adesea luat la rost nu scapă fără de vânătaie, tot așa și cel ce se jură și are veșnic în gură numele lui Dumnezeu nu va rămânea slobod de păcat.

11. Cine se jură mult păcătuiește mult și harapnicul nu se va departa de casa lui. Dacă nu se ține de jurământ, păcatul rămâne asupra lui și dacă nu dă nici o luare aminte, păcătuiește îndoit. Iar dacă se jură pe degeaba nu va fi fără vină, căci casa lui se va umplea de nenorociri.

12. Este uneori vorbire care cășunează moartea; așa ceva să nu se aflu în moștenirea lui Iacob! Căci de la cei binecredincioși toate acestea depărta-se vor și ei nu se vor tăvăli în păcate.

13. Nu-ți deprinde gura cu rostiri dezmațate, căci întru ele sunt și cuvinte cu păcat.

14. Adu-ți aminte de tatăl tău și de muma ta, când stai la sfat în mijlocul boierilor, ca nu cumva, uitându-ți de ei în fața aceluia, să săvârșești, din obișnuință, vre-o nerozie și să ajungi să dorești să nu te fi născut și sa-ți blestemi ziua nașterii.

15. Omul care se obișnuiește cu cuvinte de sudalmă nu se mai cioplește câte zile va trăi.

16. Două soiuri de oameni își sporesc păcatele și al treilea soi aduce mânia Domnului; patima fierbinte arde ca focul și nu se stingă până ce nu mistuește

totul, tot așa omul desfrănat în trupul său și în carnea sa nu se astâmpără până ce nu-l mistuește focul. Pentru omul desfrănat orice pâine este dulce și nuse domolește decât o dată cu moartea.

17. Precurvarul care părăsește patul căminului zice în cugetul său: «Cine mă vede? Intuneric este împrejurul meu, pereții mă ascund și nimeni nu mă zărește: de ce să mă tem? Cel Prea Inalt nu va pomeni păcatele mele.»

18. Astfel, el se teme numai de ochii oamenilor și nu știe că ochii Domnului sunt de zece mii de ori mai luminoși decât soarele și ei văd toate cărările oamenilor și pătrund în colțurile cele mai ascunse.

19. Toate lucrurile cunoscute au fost de Domnul mai înainte de zidirea lor și, tot așa, după ce au fost desăvârșite.

20. Precurvarul să fie pedepsit în piața cetății, căci unde cu gândul nu gândește, acolo va fi prins;

21. La fel și femeia care-și lasă bărbatul și aduce moștenitor pe fiul altuia.

22. Mai întâi: ea a călcat legea Celui Prea Inalt, al doilea: ea a greșit față de bărbatul ei, și al treilea: a săvârșit precurvie și a făcut copii cu bărbat străin.

23. Una ca aceasta să fie adusă înaintea adunării, iar asupra copiilor ei va atârna pedeapsa.

24. Copiii ei nu vor prinde rădăcini și ramurile ei nu vor aduce roade.

25. Pomenirea ei va rămânea sub blestem și ocara ei nu se va șterge niciodată;

26. Așa încât cei ce vor trăi după ea vor cunoaște că nimic nu este mai bun decât frica Domnului și nimic nu este mai dulce decât ascultarea de poruncile Domnului. Căci este mare cinste să urmezi pe Domnul și este viață lungă când te lipești de el.

24.

Lauda înțelepciunii ca temelie legii Domnului.

1. Înțelepciunea își este laudă sie însăși și este preamărită în mijlocul poporului.

2. Ea deschide gura sa în adunarea Celui Prea Inalt și se preamărește în fața oștilor lui:

3. «Ieșit-am din gura Celui Prea Inalt și ca negura am acoperit pământul.

4. Intru cele înalte m'am sălășluit și tronul meu e deasupra unui stâlp de nouri;

5. Am străbătut de jur împrejur rotundul cerului și am călcat adâncurile oceanului.

6. Pe valurile mării și în tot pământul și în tot norodul și seminția sunt stăpână.

7. Dar peste toate acestea căutat-am un loc de odihnă și am zis: într'a cui moștenire să mă sălășlesc?

8. Atunci Făcătorul a-toate mi-a dat poruncă și cel ce m'a creat a hotărît cortul meu, și a grăit: «Așează-te în Iacob și ia-ți moștenire în Israel!»

9. Mai înainte de veac, dintru început, m'a zidit și până în veac nu voi avea sfârșit.

10. În cortul cel sfânt am slujit înaintea Domnului și pe urmă în Sion m'am statornicit.

11. În cetatea cea iubită așijderea m'a odihnit și în Ierusalim este scaunul împărăției mele.

12. În rădăcinatu-m'am în poporul cel mărit, în partea Domnului, în mijlocul moștenirii sale.

13. Ca un cedru în Liban m'am înălțat, și ca un chiparos în munții Hermonului.

14. Crescut-am ca finicul din Enghedi și ca dumbrăvile de trandafiri din Ierihon, ca un măslin trainic în câmpie și m'am ridicat ca un platan la țarmul apei.

15. Ca scortîșoara și ca balsamul cu bun miros dat-am mireazma mea și ca smirna cea aleasă răspândit-am olmul meu; ca galbanul, ca onixul și ca stactia și ca duhul tămăii din cortul descoperirii;

16. Ca un terebint întins-am ramurile mele și ramurile mele sunt ramurile slavei și ale harului;

17. Ca o viță odrăslit-am harul și florile mele dat-au rod de slavă și de avuție.

18. Aproiați-vă de mine cei ce mă doriți și vă săturați de rodirile mele;

19. Că pomenirea mea este mai dulce decât mierea și agonisirea mea mai dulce decât fagurele de miere.

20. Cei ce mă mănâncă simt mereu foame de mine și cei ce mă beau m'ar bea neconținut.

21. Cel ce mă ascultă nu va da de rușine și cei ce se ostenesec pentru mine nu vor cădea în păcat.»

22. Toate acestea sunt cartea legământului Dumnezeuului Celui Prea Înalt, legea pe care ne-a poruncit-o Moise, ca să fie moștenirea obștiei lui Iacob.

23. Și legea aceasta umple pe om de înțelepciune, cum se umplu de apă fluviile Fisonul și Tigru, când se coc roadele.

24. Legea umple de pricepere cât Eufratul și cât Iordanul, când vine mare, în zilele secerișului.

25. Ea răvarsă învățătura ca Nilul răvarsat și ca Ghionul, la culesul viilor.

26. Cel dintâi care a învățat-o n'a ajuns s'o cunoască desăvârșit, și la fel cel din urmă n'a dat de hotarele ei, 27. Căci cugetul ei este mai coprinzător decât marea și pătrunderea ei este mai adâncă decât genunea.

28. Iar eu am fost ca un șanț cu apă tras din râu, ca o panglică de apă ce străbate o grădină desfătăță,

29. Și am zis: adăpa-voi grădina mea și voi înneca răzoarele mele, și iată că șanțul meu s'a făcut fluviu și fluviul meu a ajuns mare!

30. Răspândi-voi, iar și iar, învățătura ca răvârșatul zorilor și voi vădi pildele ei până la capătul lumii.

31. Și ca proorocia voi turna învățătura și voi lăsa-o moștenire neamurilor din veacurile viitoare.

32. Vedeți că nu m'am ostenit numai pentru mine, ci pentru toți cei ce caută înțelepciunea.

25.

Trei lucruri bune și trei lucruri rele. Înțelepciunea este cununa bătrâneții. Frica de Dumnezeu e sfântă. Despre femeia rea.

1. Trei lucruri iubește sufletul meu, și ele sunt plăcute și înaintea Domnului și înaintea oamenilor: unirea dintre frați,

dragostea dintre prieteni și bărbatul cu femeia care se îngăduesc unul cu altul.

2. Și sunt trei soiuri de oameni pe care le urgisește sufletul meu și ale căror năravuri mă îngrețosează foarte: calicul fudul, bogatul înșelător și bătrânul precurvar și fără minte.

3. Dacă n'ai adunat la tinerete, cum vei găsi cu ce trăi, la bătrânețe?

4. Cât de bine le șade căruntețelor când judecă drept și celor bătrâni când știu să dea sfaturi!

5. Cât de frumoasă e la bătrâni înțelepciunea și la cei ce stau în loc de slavă: chibzuința și sfatul bun!

6. Cununa moșnegilor este ciocăneala vieții și mărirea lor este frica Domnului.

7. Sunt nouă lucruri pe care le fericesc în inima mea și pe al zecelca îl voi spune cu toată gura: fericit este omul care a ajuns să se bucure de copiii săi și a trăit să vadă prăbușirea vrăjmașilor.

8. Fericit este cel ce s'a căsătorit cu o femeie înțelegătoare și care, lângă ea, nu este ca boul cu măgarul, arând la un plug. Fericit este cel ce nu păcătuiește cu limba sa și fericit este care nu e slugă la un stăpân mai prejos decât sine.

9. Fericit este cel ce a găsit un prieten credincios și cel ce dă învățătură unor urechi ascultătoare.

10. Cât de mare este cel ce a găsit înțelepciunea, însă nimeni nu este mai presus de cel ce se teme de Domnul!

11. Frica de Domnul toate le covârșește; cine are această frică nu poate fi asemănat cu nimeni!

12. Nici o rană nu este ca rana inimii și nici o răutate nu este ca răutatea femeii.

13. Nici un necaz nu este ca necazul pe care ți-l fac cei ce te urăsc și nici o lovitură nu este ca lovitura pe care ți-o dă dușmanul.

14. Nici un venin nu este mai rău ca veninul șarpelui și nici o mânie nu este mai presus de mânia femeii.

15. Mai degrabă vreau să locuiesc împreună cu leul și cu balaurul, decât să trăiesc într'o casă cu o femeie hapsână.

16. Răutatea femeii îi face fața neagră ca de ursoaică.

17. Bărbatul ei șade în mijlocul prietenilor și fără de voie suspină cu amar.

18. Orice răutate este mică pe lângă răutatea femeii. Soarta păcătosului să aibă parte de ea!

19. Cum este suișul nisipos sub picioarele bătrânului, așa este femeia limbută pentru bărbatul liniștit.

20. Nu căuta la frumusețea femeii și nu o pofti fiindcă e femeie.

21. Este sminteală, uriciune și mare rușine, când femeia hrănește pe bărbatu-său.

22. Inimă înfrântă, obraz ofilit și rană lăuntrică, iată ce aduce o femeie rea. Mâini fără putere și genunchi slăbănogi are soțul pe care nevastă-sa nu l-a fericit.

23. De la femeie este începutul păcatului și prin ea toți murim.

24. Nu lăsa apei loc pe unde să iasă, nici femeii celei rele putere asupra ta.

25. Dacă nu umblă cum o poartă mâna ta, retează-o de la sânul tău!

26.

Tot despre soție, când e bună și când e rea.

1. Fericit este bărbatul femeii celei bune, căci numărul zilelor lui se în-doieste.

2. Femeia vrednică veselește pe bărbatu-său și el ajunge în pace la capătul anilor săi,

3. Femeia cea bună este partea cea bună și e dată câștig celor ce se tem de Domnul.

4. Fie bogat, fie sărac, soțul ei are inima voioasă și totdeauna este cu fața veselă.

5. De trei lucruri se teme inima mea și de cel de al patrulea sunt îngrozit: zavistiile din cetate, grămădeala norodului și năpăstuirea.—acestea toate sunt mai rele decât moartea,

6. Dar o femeie geloasă de altă femeie, care-i împărtașește pe toți de harpnicul limbii ei, este sfâșierea inimii și jale grea.

7. O nevastă rea lângă tine este ca un jug cu boi rău înjugați, și cel care o ține este ca unul care a apucat o scorie,

8. Blestemăție mare este muierea be-tivă; ea nu mai poate să-și ascundă rușinea.

9. Pe femeia desfrânată o cunoști după îndrăzneala ochilor și după freamătul genelor.

10. Asupra fetei îndărătnice întărește paza, ca nu cumva, aflând prilej, să facă ce pofteste.

11. Ferește-te să te ții după o femeie cu ochi nerușinați, ori de nu, să nu te miri când te-o vâri în păcat.

12. Precum călătorul însetoșat își deschide gura și bea din orice apă care îi vine la îndemână, așa și ea șade lângă orice par și-și deschide tolba la orice săgeată.

13. Harul femeii înveselește pe bărbatul ei și înțelepciunea ei dă putere oaselor lui.

14. Femeia făcută este un dar al Domnului și femeia bine crescută nu are preț pe pământ.

15. Dar peste dar este femeia rușinoasă și nici o comoară nu prețuște cât o femeie înfrântă.

16. Precum soarele se ridică întru înaltele ceruri ale Domnului, tot așa frumusețea femeii celei bune, în buna întoc-mire a casei sale.

17. Precum este candela care luminează în candelabru cel sfânt, așa este un chip frumos pe un trup bine împlinit.

18. Și cum sunt niște stâlpi de aur pe o temelie de argint, așa sunt picioarele frumoase pe călcăie puternice.

19. Fiule, păstrează întregă floarea tinereții tale și nu da desfrânatelor vâr-tutea ta.

20. Caută și găsește, în toată moșia, o postață bună și samănă sămânța ta, cu credință în neamul tău cel bun.

21. Astfel vlăstarii tăi vor crește în jurul tău și sămânța ta nu va fi pretutindeni.

22. O femeie de vânzare socotită este ca un scuipat, dar o femeie măritată însemnează turnul morții pentru cel cu care a păcătuit.

23. O femeie fără Dumnezeu e dată ca pedeapsă celui nelegiuit, iar o femeie cucernică e răsplata celui ce se teme de Dumnezeu.

24. Femeia nerușinată își bate joc de cuviința femeiască, dar femeia cu rușine se sfiște chiar și de soțul ei.

25. Femeia fără de obraz este ca o cățea, dar femeia rușinoasă se teme de Domnul.

26. Femeia care-și cinstește bărbatul se vâdește înțeleaptă tuturor, dar aceea care nu și-l cinstește dă pe față tuturor că e păgână.

27. Femeia gălăgioasă și vorbăreață este ca o trâmbiță de război care pune pe vrăjmași pe fugă; iar soțul ei, dacă se potrivește cu ea, trebuie să-și ducă viața în răzmiriță de război.

28. De două lucruri se întristează inima mea, dar de al treilea mă apucă mânia: omul bogat care se calicește și rabdă de foame și omul cu nume mare, când nu este luat în seamă; iar cine se întoarce de la cuceririle spre păcat, pe acela Domnul îl pregătește de sabie.

29. Anevoie scapă neguțătorul de păcat și cărciumarul nu rămâne fără vină.

27.

Păcatele și primejdiile traiului între oameni.

1. Din pricina banilor, mulți au păcătuit, și cine caută să se îmbogățească își întoarce ochiul de la dreptate.

2. Între încheieturile pietrelor țăruișul se înfige tare, iar între vânzare și cumpărare pătrunde păcatul.

3. Dacă omul nu se ține cu sârguință întru frica Domnului, casa lui curând se prăbușește.

4. Când dai grâul la ciur, rămân gunoaiete, tot așa și pleava omului în convorbirea lui.

5. Vasele olarului cuptorului le pune la încercare, iar pe om îl pui la încercare când stai cu el de vorbă.

6. Cum a fost îngrijit pomul, arată roada pomului, tot așa cuvântul omului arată ce zace în inima lui.

7. Nu lauda pe nimeni până ce nu vorbești cu el, căci cuvântul este piatra de încercare a omului.

8. Dacă te ții de dreptate, va fi a ta și te vei îmbrăca cu ea ca într'o mantie de slavă.

9. Păsările se adună laolaltă cu semenele lor, tot așa și adevărul se întoarce pururea la cei ce trăiesc după adevăr.

10. Leul pândește prada, așa și păcatul pândește pe cei ce lucrează nedreptatea.

11. Vorbirea omului cucernic este totdeauna cu înțelepciune, pe când nerodul se schimbă ca luna.

12. Când te afli în mijlocul proștilor, cruță-ți vremea; dar când te afli în mijlocul oamenilor înțelepți, zăbovește cât poți.

13. Vorba nerozilor e urcicioasă și râsul lor merge alături cu dezvățarea și cu păcatul.

14. Vorba celui ce se jură necontentit zăbreleşte părul, iar când se ceartă, trebuie să-ți astupi urechile.

15. Încăierările trușășilor se sfârșesc cu vărsări de sânge și injurăturile lor sunt de neauzit.

16. Cel ce dă pe față o taină și-a pierdut credința și nu mai găsește prieten după pofta inimii.

17. Iubește pe prieten și fii lui credincios, însă dacă îi dai tainele pe față, nu mai umbla după el,

18. Căci, precum un om și-a pierdut moștenirea, așa ai pierdut tu prietenia prietenului tău,

19. Și după cum scapi o pasăre din mână, așa ai scăpat pe prietenul tău și nu poți să-l mai prizi.

20. Nu mai alerga după el, căci a ajuns departe și a fugit ca o căprioară din laț.

21. Poți să legi o rană și poți să te împaci după ceartă, însă cel ce a dat pe față o taină a pierdut orice nădejde.

22. Cine face cu ochiul plănuește lucruri rele și cine-i prinde de veste stă departe de el.

23. Când stă înaintea ta, el are în gură vorbe dulci și e plin de admirare când vorbești; însă după aceea își schimbă graiul și dă cuvintelor tale înțelesuri care să te pună rău cu lumea.

24. Multe lucruri urăsc, dar nimic atât de mult ca pe omul acesta; și Domnul îl urăște la fel și-l dă blestemului.

25. Cine aruncă piatra în sus o aruncă în capul său, iar o lovitură vicleană nimereste întâi pe cel viclean.

26. Cine sapă groapa altuia cade în ea, și cel ce întinde cursă se prinde singur.

27. Cel ce face fapte rele, ele se răstoarnă peste el, fără ca să știe de unde i-au venit pe cap.

28. Batjocura și ocara sunt partea celui semeț, dar pedeapsa îl pândește ca leul.

29. Cei ce se bucură de prăbușirea celor cucernici vor cădea în cursă, și chinurile îi vor mistui mai înainte de moarte.

30. Supărarea și mânia: și acestea sunt uricioase și omul păcătos se ține tare de ele.

28.

Răzbumarea, izbucnirea mâniei și păcatele limbii.

1. Cel ce se răzbumă, răzbumare găsește la Domnul, căci păcatele lui Domnul le va ține minte.

2. Iartă aproapelui tău ceea ce ți-a greșit și atunci când tu te vei ruga, ierta-se-vor păcatele tale.

3. Omul care ține mânie împotriva omului, cum poate să ceară de la Domnul tămăduire?

4. De omul cel asemenea lui nu-i este milă și totuși se roagă să i se ierte păcatele!

5. El, care este carne, păstrează mânie; atunci cine va curăți păcatele lui?

6. Adu-ți aminte de cele de pe urmă și pune capăt vrăjmășiei; adu-ți aminte de stricăciune și de moarte și ține-te de porunci.

7. Adu-ți aminte de aceste porunci și de legământul Celui Prea Înalt și nu mai vrăjmăși pe aproapele și iartă-i neștiința.

8. Depărtează-te de vrajbă și vei împuțina păcatele, fiindcă omul grabnic la mânie atăță vrajba.

9. Căci omul păcătos turbură pe prietenii și samănă zăzania printre cei ce trăiesc în bună pace.

10. Precum este materia focului, așa este și puterea flacărilor și după puterea celor ce se ceartă se aprinde și vrajba; cât este de puternic omul tot atâta și mânia lui; pe măsura bogăției lui crește și furia lui.

11. Smoala și păcura se aprind pe dată; cearta grabnică aduce vărsare de sânge.

12. Dacă suflă într'o lăcără de foc, se aprinde, iar dacă scuipi în ea, se stinge; și atât una cât și alta ies din gura ta.

13. Blestemați pe bărfitor și pe cel cu limba fățarnică, fiindcă au pierdut pe mulți oameni care trăiau în pace.

14. Limba clevetitoare a prăbușit pe mulți și i-a gonit din popor în popor și a surpat cetăți întărite și a răsturnat casele celor mari.

15. Limba clevetitoare a gonit din casele lor femei vrednice și le-a lăsat păgubașe de rodul osteneților lor.

16. Cel ce ascultă de ea nu mai găsește tihnă și nu mai poate să locuască în pace.

17. Lovitura bicicului face vânătaie, dar lovitura limbii frânge oasele.

18. Mulți au căzut de ascuțișul săbiei, dar nu așa de mulți ca acei ce au căzut de ascuțișul limbii.

19. Fericit este cel ce e la adăpost de lovirile ei și n'a încăput sub mânia ei și n'a tras la jugul ei și n'a fost legat cu lanțurile ei.

20. Căci jugul ei este jug de fier și lanțurile ei sunt lanțuri de aramă.

21. Moartea pe care o aduce ea este moarte groaznică și decât ea este mai bun iadul.

22. Dar asupra celor cucernici ea nu are putere și de flacăra ei aceștia nu sînt vătămați.

23. Cei ce părăsesc pe Domnul vor cădea în puterea ei; pe aceștia îi aprinde și nu se mai stinge. Asupra lor își dă drumul ca un leu și ca un pardos îi nimicește.

24. Bagă de seamă, îngreădește cu mărarăci moșia ta și argintul tău și aurul tău leagă-l bine,

25. Iar pentru cuvintele tale fă cântar și greutateți și, tot așa, guriile tale pune-i ușă cu încuietoare.

26. Ia aminte să nu aluneci din pricina ei și să nu cazi înaintea celor ce te pândesc.

29.

Împrumutul, chezașia, căminul și petrecerea prin străini.

1. Cine este milostiv dă aproapelui cu împrumut și cine are mâna darnică ține poruncile.

2. Dă cu împrumut aproapelui, când se găsește în nevoie și tot așa întoarce la vreme aproapelui tău ce ți-a dat cu împrumut.

3. Ține-te de cuvânt și poartă-te cu credință față de el și vei găsi totdeauna ce-ți trebuiește.

4. Mulți socotesc împrumutul ca un lucru găsit în drum și dau bătaie de cap celor ce i-au ajutat.

5. Până să ia împrumutul, sărută mâinile celui ce-i dă și pentru banii aproapelui își smereste glasul, iar când este vremea să dea înapoi, târăgănește sorocul, dă în loc de bani văicăreli și învinovățește timpurile grele.

6. Când poate să plătească, aduce deabia pe jumătate și aceea o socotește ca bani dați de pomană; iar de nu poate plăti, l-a păgubit pe celălalt de banii împrumutați; și acesta și-l capătă dușman pe degeaba, căci îi plătește cu blesteme și cu sudalme și, în loc de cinste, îi răspunde cu ocară.

7. Mulți, din pricina acestei răutăți a oamenilor, se întorc de către om și nu dau cu împrumut, temându-se să nu se păgubească în zadar.

8. Totuși fii îngăduitor cu cel smerit și nu-l lăsa să îmbătrânescă, așteptând milostenia ta.

9. În numele poruncii Domnului, ajută pe cel sărac și, în nevoia în care se află, nu-i da drumul cu mâinile goale.

10. Lasă-ți banul pierdut, pentru frate și pentru prieten, și nu-l lăsa să-l mănânce rugina, sub piatră ori în perete.

11. Pune-ți comoara ta întru poruncile Celui Prea Înalt și aceasta îți va folosi mai mult decât aurul.

12. Grămădește milostenii în cămărilor tale și ele te vor scoate din toate nenorocirile.

13. Mai mult decât scutul tare și decât sulița năvalnică ele se vor război cu vrăjmașul, pentru tine.

14. Omul bun se pune chezaș pentru aproapele său, iar cel ce a pierdut rușinea îl năpustește.

15. Binele pe care ți l-a făcut chezașul să nu-l uiți, căci el și-a pus viața pentru tine.

16. Cel păcătos primejduște averea chezașului și cel cu suflet nerecunoscător părăsește pe izbăvitorul său.

17. Chezașia pe mulți care erau socotiți fericiți i-a dat la pământ și i-a azvârlit încoace și încolo, ca valurile mării;

18. Pe oameni bine înstăriți i-a scos afară din casele lor și i-a gonit să rătăcească prin neamuri streine.

19. Păcătosul dă greș în chezașie și cine aleargă după câștig necurat intră în judecăți.

20. Chezașește pentru aproapele tău, după puterea ta, dar bagă bine de seamă să nu cazi.

21. Cele mai de seamă lucruri, în viața omului, sunt apa, pâinea, veșmântul și locuința, ca să-ți acoperi goliciunea.

22. Mai bună este viața săracului, sub acoperiș de scânduri, decât ospete îmbelșugate prin străini.

23. Mulțumește-te și cu mult și cu puțin, și astfel n'o să-ți mai auzi ocară că ești venetic.

24. Rea viață este să umbli din casă în casă, și unde te-ai aciuat nu deschide gura ta.

25. Ospătezi și dai să bea unor nemulțumitori și, pe lângă aceasta, mai auzi și vorbe amare:

26. «Vino încoace, veneticule, și pune masa! Și ce-ai la îndemână dă-mi să mănânc!»

27. Sau: «Afară, hangiu venetic, din fața mai-mărimilor! Că mi-a venit oaspe fratele meu, și-mi trebuiește toată casa!»

28. Greu îi cade omului cu simțire să audă certarea stăpânului casei și ocară că ești cămătar!

30.

Despre creșterea copiilor. Despre sănătate și avuție.

1. Cel ce iubește pe fiul său să nu ia biciul de pe spinarea lui, ca mai pe urmă să se bucare de el.

2. Cine muștruluește pe fiul său va avea mulțumire și se va lăuda cu el, în adunarea cunoscuților.

3. Cine dă învățătură fiului său face geloși pe dușinani și poate să se bucure de el între prieteni.

4. Dacă moare tatăl său, este ca și cum n'ar fi murit, căci a lăsat după el un fecior asemenea lui.

5. Cât a trăit, a văzut de el și s'a bucurat, iar când a fost să moară, nu s'a întristat.

6. El lasă un răzbunător asupra vrăjmașilor, iar prietenilor un urmaș care le răsplătește pentru dragostea lor.

7. Cine răsață pe fecior se apucă să-i lege vânățiile și la orice țipăt al lui îi sare inima.

8. Calul nedomolit ajunge năraș și fiul lăsat de capul lui ajunge răzvrătit.

9. Dacă ești prea drăgăstos cu fiul tău, va ajunge să te înfricoșeze, și dacă îți faci cu el de joacă, o să-ți facă necaz.

10. Nu râde cu el, ca să nu dai de dureri și, la urmă, să nu scrășnești din dinți!

11. Nu-l lăsa de capul lui, când este mic, și nu-i trece cu vederea nebuniile.

12. Frânge-i grumazul în copilărie și plesnește-l peste șale cât este încă prunc, ca să nu se învârtoseze și să se răzvrătească împotriva-ți și să-ți sângereze inima.

13. Muștruluește-l și ține-l sub jug greu, ca nu cumva, întru zburdălnicia lui, să se poticnească.

14. Este mai bine să fii sărac, dar sănătos și cu trup de fier, decât bogat și împovărat de suferințe.

15. Sănătatea și zdrăvenia prețuesc mai mult decât tot aurul, și un trup voinic decât avuții nenumărate.

16. Nici o bogăție nu este mai presus de sănătatea trupeză și nici o stăpânire pământeză nu face cât bucuria inimii.

17. Este mai bună moartea decât o viață chinuită, și mai bună vesnicia odihnă decât o suferință neconținută.

18. Măncăruri alese, aduse în preajma unei guri închise, sunt ca bucatele cele puse la mormânt.

19. Ce folosește idolului jertfa? Că nici nu mănâncă, nici nu miroase! Așa este cu cel ce stăpânește avuție, dar nu poate să se bucure de ea.

20. El o vede doar cu ochii și oftează, întocmai ca famenul care îmbrățișează o fecioară.

21. Nu lăsa întristării sufletul tău și nu te chinu cu prea multă purtare de grijă.

22. Veselia inimii dă viață omului și voioșia lui îi prelungește zilele.

23. Imbunează sufletul tău și ogoiește inima ta și gonește întristarea departe de tine, căci întristarea a ucis pe mulți și nu e bună la nimic.

24. Pizma și mânia scurtează zilele și multe griji te îmbătrânesc mai înainte de vreme.

25. Somnul celui plin de voie bună e adevărat ospăț și demăncarea îi priește foarte.

31.

Primejdiile bogăției. Pravila ospățului. Sfânta cumpătare.

1. Veghile celui bogat topesc carnea de pe el și grija lui de bani îi alungă somnul.

2. Frământarea lui neconținută îl împiedică să ațipească și-i risipește somnul mai abitir ca o boală grea.

3. Bogatul se trudește să adune averi și, când se odihnește, pofteste să se sature de desfătări.

4. Săracul se zburciumă, pentru că nu are cu ce trăi, iar când se odihnește, toate îi lipsesc.

5. Cine iubește aurul nu va ajunge la sfințenie și cine aleargă după câștig se încurcă în păcate.

6. Mulți au ajuns să se poticnească din pricina aurului și și-au pus încrederea lor în mărgăritare.

7. Aurul este grindă de împiedicare pentru cei nerozi, și cei fără de minte se poticnesc în ea.

8. Fericit este bogatul care se dovedește fără de prihană și care n'a alergat după aur!

9. Cine este acesta? — ca să-l laudăm ca prea fericit și ca pe unul care a făcut minunății în poporul său.

10. Cine este acela care a fost pus la încercare, prin bogăție, și a rămas în totul drept? El este vrednic de toată lauda! Cine a putut călca porunca și n'a călcat-o? Cine a putut face rău și n'a făcut?

11. Fericirea unuia ca acesta este întărită și obștia va preamări facerile lui de bine.

12. Când șezi la masa unui boier mare, nu căsca gura în fața ei și nu zice: «Câte bunătăți stau pe masă!»

13. Adu-ți aminte că ochiul lacom este urcios. Ce este mai rău, între lucrurile create, decât ochiul? Doar nu degeaba plânge el la orișice.

14. Nu întinde mâna ta unde și-a pus ochii altul de lângă tine, ca să nu vi se întălnescă mâinile în talger.

15. Judecă dorințele aproapelui tău după dorințele tale și fii cu socoteală în toate câte faci.

16. Mânăncă cuviincios cele ce sunt puse înaintea ta și nu clefăi, ca să nu te faci urât.

17. Ca bună creștere, isprăvește cel dintâi și nu fi nesățios, ca să nu dai sminteală.

18. Dacă șezi în mijlocul unei adunări, nu-ți întinde mâna mai înainte decât ceilalți.

19. Cât de puțin îi trebuie omului bine crescut! De aceea, când se culcă în patul său, nu are înneacăiuni.

20. Pântecul cumpătat are parte de somn sănătos. Te scoli dimineața și cugetul ți-e limpede. Truda nesomnului, vărsăturile și durerile pântecelui sunt câstigul omului nesățios.

21. Iar dacă ai fost nevoit să ospătezi dincolo de măsură, scoală-te, du-te primprejur și te vei simți ușurat.

22. Ascultă-mă, fiule, și nu mă disprețui! Și mai la urnă vei descoperi adevărul cuvintelor mele. În toate lucrurile tale fii cumpătat și nici o boală nu va da peste tine.

23. Gurile laudă pe cel ce dă ospețe strălucite, și mărturia dărnicii lui este întemeiată.

24. Dimpotrivă, cetatea cârtește asupra mesei zgârcitului, și mărturia cărpănoșiei lui este iarăși întemeiată.

25. La băute, nu te arăta viteaz, că pe mulți i-a pierdut vinul.

26. După cum cuptorul pune la încercare lucrul făurarului, tot așa și vinul inimile trușăilor care stau gata să se încaiere.

27. Vinul este pentru om apă dătătoare de viață, dacă îl bea cu măsură. Ce este viața celui care nu are vin? Că el a fost făcut ca să se veselească pe oameni.

28. Bucuria inimii și veselia sufletului este vinul, când îl bei la vreme și cu măsură.

29. Dar vinul băut cu nemiluita aduce amarăciune sufletului, întărătare și gâlceavă.

30. Beția aprinde patima celui fără minte și-l împinge în prăpastie, scade puterile și cășunează bătaii și răni.

31. Când stai la ospăț, nu te apuca să dojenești pe prieten și nu-i arăta dispreț pe când el se veselește. Nu-i spune cuvinte de ocară și nu-l necăji cerându-i înapoi niscaiva bani împrumutați.

32.

Bunele moravuri la ospețe. Cucernicii și păcătoșii. Fapta chibzuită.

1. Dacă soții ospățului te-au făcut mai marele mesei, nu te trufi și fii în mijlocul lor ca unul dintre ei; îngrijește de ei și apoi șezi și tu la masă.

2. După ce ai îndeplinit toate cele de trebuință, poți să stai jos, ca să te bucuri de cinstea pe care ți-au dat-o și, pentru buna întocmire a mesei, să primești cunună.

3. Grăiește tu cel ce ești mai bătrân, căci ție se cuvine întâi, dar cu șart și cu știință și fără să împiedici pe cântăreți.

4. Unde nu te ascultă nimeni, nu cheltuie vorba, și la timp nepotrivit nu-ți arăta înțelepciunea.

5. Ca o pecetie de cornalină în legătură de aur, așa este rostul cântăreților în mijlocul ospățului.

6. Și iarăși, ca o pecetie de smarald, înscăunată în aur, este răsunetul cântecului, în tovărășia vinului dezmiardător.

7. Grăiește și tu, tinere, dacă gândești că ai nevoie, însă după ce ai fost pofțit de două-trei ori.

8. Strânge-ți cuvântul; cu puține, spune multe; fii ca unul care știe, dar care face.

9. Intre cei mai mari, nu te face de potrivă lor, și unde sunt bătrâni, scurtează vorba.

10. Precum fulgerul strălucește înaintea tunetului, la fel înaintea tânărului sfios pune-te harul.

11. Când a venit ceasul, ridică-te de la masă și nu fi cel de pe urmă; aleargă acasă și nu tândăli pe drum.

12. Aci petrece și fă ce-ți cere inima, dar intru frica Domnului și nu în nebunie.

13. Iar pentru toate acestea binecuvintează pe Ziditorul tău, care te îndestulează cu bunățile sale.

14. Cel ce se teme de Domnul are parte de învățătură și cei ce-l caută dis-de-diminează găsesc bunăvoința lui.

15. Cel ce caută legea hrană va avea întru ea, pe când cel fățarnic se va poticni în ea.

16. Cei ce se tem de Dumnezeu afla-vor dreapta judecată și vor aprinde ca o torță rostirile lor cele înțelepte.

17. Omul cel nedrept respinge dojana și după patimile sale își găsește dezvinovățiri.

18. Bărbatul cel de sfat nu trece cu vederea păreriile altora, pe când cel străin de lege și trufaș nu se împiedică de nici o frică.

19. Nu face nimic fără de chibzuială, ca să nu te căești de fapta săvârșită.

20. Nu merge pe drumul cel surpat, ca să nu te izbești de pietre.

21. Nu te încrede prea mult nici în drumul fără hopuri, ci ferește-te chiar și de fiii tăi.

22. În orice faci, ai grijă de sufletul tău, căci aceasta este paza poruncilor.

23. Cel ce crede legii ascultă de porunci, și cel ce se încrede în Domnul nu va da de rușine.

33.

Precăderile cucerniciei. Cugetări și sfaturi practice.

1. Pe temătorul de Dumnezeu nu-l nimicește nici o nenorocire, și chiar

dacă intră în ispită Domnul îl scoate iar afară.

2. Bărbatul înțelept nu urăște legea, dar cel ce este fățarnic față de ea este ca o corabie în furtună.

3. Omul înțeleghător își pune toată nădejdea în lege, și legea este pentru el cu totul vrednică de încredere, ca răspunsul Domnului din Urim.

4. Pregătește ceea ce ai de rostit și vei fi ascultat; adună-ți învățătura și răspunde.

5. Capul unui nebun este ca o roată de car și cugetarea lui este ca osia care se învârteste.

6. Un prieten batjocoritor este ca un armăsar: el nechează oricine ar încăleca pe el.

7. Pentru ce o zi este mai slăvită decât alta, o dată ce toată lumina din zilele anului vine de la soare?

8. Prin înțelepciunea Domnului ele s'au osebit între ele, căci el a statornicit vremurile felurite și zilele de praznic.

9. Astfel că, dintre ele, pe unele le-a înălțat și le-a sfințit, iar pe altele le-a pus în rândul zilelor obișnuite.

10. La fel, toți oamenii sunt din țărână, din pământul din care a fost zidit Adam.

11. Dar întru mulțimea înțelepciunii sale, Domnul i-a osebit și le-a dat să meargă pe căi felurite:

12. Pe unii i-a binecuvântat și i-a înălțat, pe unii i-a sfințit și i-a apropiat sie-și; pe alții i-a blestemat și i-a smerit și i-a răsturnat din locurile lor.

13. Precum lutul stă în mâna olarului, ca să-l frământă după placul său, tot așa oamenii sunt în mâna Făcătorului lor, ca să le dea lor după cum a hotărât.

14. Față în față cu răul stă binele, față în față cu moartea stă viața, așijderea în fața celui cucernic stă păcătosul.

15. Privește, astfel, la toate câte a făcut Cel Prea Înalt: ele sunt perechi perechi, una împotriva celeilalte.

16. Cât despre mine, cel venit la urmă, m'am străduit după înțelepciune și sunt ca unul care adună în vie pe urma culegătorilor, dar cu binecuvân-

tarea Domnului am apucat înaintea tovarășilor și ca un adevărat culegător am umplut teacul.

17. Socotiți că nu m'am ostenit pentru mine singur, ci și pentru toți cei ce caută înțelepciune.

18. Ascultați-mă, mai mari ai poporului; întâi stătători ai adunării, luați aminte!

19. Nici fiului tău, nici femeii tale, nici fratelui tău, nici prietenului tău să nu le dai, cât trăiești, putere asupra ta. Și banii tăi să nu-i dai altora, ca nu cumva să-ți pară rău și să te rogi pentru ei.

20. Cât trăiești și câtă vreme este suflare în tine, nu te da rob nimănui.

21. Câci este mai bine ca fiii tăi să se roage de tine, decât tu să cauți la mâinile fiilor tăi.

22. În toate lucrurile tale, rămâi tu stăpânul și nu îngădui asupra cinstei tale nici o pată.

23. Când va veni sfârșitul zilelor vieții tale, în ceasul cel din urmă, atunci să-ți împarți moștenirea.

24. Măgarului îi trebuie mâncare, toiag și povară; robului îi trebuie pâine, bătaie și muncă.

25. Pune să muncescă pe robul tău și vei avea odihnă; dacă însă îi lași mâinile fără lucru, el va umbla după libertate.

26. Jugul și funia încovoae grumajii, iar pe robul cel netrebnic caznele și bătaia.

27. Pune-l la muncă, să nu stea trândav, fiindcă trândăvia este dascălița multor răutăți.

28. Dă-i de lucru, după priceperea lui, și dacă nu ascultă, îngreuiază obezile lui.

29. Totuși nu întrece măsura față cu nimeni și nu lucra nimic fără dreaptă judecată.

30. Dacă ai un rob credincios, ține socoteală de el ca de tine însuși, fiindcă l-ai agonisit cu sudori de sânge.

31. Dacă ai un rob credincios, poartă-te cu el frățeste, căci îți este de folos cum îți ești tu însuși.

32. Dacă te porți neomenos cu el și pornește și fuge, pe ce drum te vei duce să-l cauți?

34.

Deșertăciunea viselor. Călătoriile. Pronia lui Dumnezeu. Adevărata închinăciune cuvenită Domnului.

1. Nădejdi deșarte și amăgitoare își face omul cel neînțelegător, și visele scot din fire pe cei nerozi.

2. Ca un ul care ar vrea să prindă umbra cu mâna sau care ar alerga după vânt, așa e cel ce se bizuește în vise.

3. Ceea ce vezi în vis este numai oglindire, este oglindirea chipului față cu chipul însuși.

4. După cum din ceea ce este necurat nu poate să iasă nimic curat, tot așa din ceea ce este minciună nu poate să iasă nimic adevărat.

5. Ghicitul, tâlcuirea semnelor și visele sunt deșertăciuni, la fel cu închipuirile unei femei însărcinate.

6. Afară numai dacă nu-ți sunt trimise de Cel Prea Înalt, spre cercetare, nu le da nici o luare aminte.

7. Câci visele au rătăcit pe mulți, care dând viselor crezământ s'au poticnit în drum,

8. Pe când legea se împlinește fără de minciună, ca orice cuvânt înțelept care porcede din gură credincioasă.

9. Omul pe care l-a dascălit viața știe multe lucruri și cel ce a trecut prin multe grăiește cu înțelepciune.

10. Cine n'a descusut viața știe puțin, dar cel ce a călătorit mult și-a sporit iscusința.

11. Multe am văzut în călătoriile mele și multe întâmplări au dat peste mine.

12. De multe ori am fost în primejdie de moarte și am scăpat prin iscusința aceasta.

13. Duhul celor ce se tem de Domnul va fi viu, pentru că nădejdea lor este spre mântuitorul lor.

14. Cel ce se teme de Domnul nu se înfricoșează de nimic și nu tremură de nimic, căci Domnul este nădejdea lui.

15. Fericit este cel ce se teme de Domnul! În cine se reazimă el și cine este întărirea lui?

16. Ochii Domnului sunt asupra celor ce îl iubesc; el este scut puternic și întăritură vajnică; el apără împotriva vân-

tului arzător; el este adăpost împotriva arșei de la amiază; el păzește de împiedicare și întru cădere dă ajutor;

17. El înalță sufletul și luminează ochii; el dă vindecare, viață și binecuvântare.

18. Cel ce aduce jertfă, din agonisită nedreaptă, aduce jertfă de ocară, căci prinoasele nelegiuitorilor nu sunt plăcute Domnului.

19. Cel Prea Inalt nu se uită cu drag la cele ce-i aduc necredincioșii, iar iertarea păcatelor n'o dă în schimbul jertfelor numeroase.

20. Cine aduce jertfă stoarsă din puținul săracilor este ca și cum ar junghia pe fiu sub ochii tatălui.

21. Pâinea goală este viața săracilor; cine le-o ia de la gură este ucigaș de oameni.

22. Ucigașul aproapelui său este cel ce îi ia hrana trebuitoare și vărsător de sânge este cel ce oprește simbria argatului.

23. Când unul zidește și celălalt risipește, ce alt folos pot să aibă decât zadarnica osteneală?

24. Când unul se roagă și altul blestemă, al cui glas auzi-l va Stăpânitorul?

25. Când te lai, după ce te-ai atins de un mort, și iarăși te atingi de el, la ce ți-a fost bun lăutul?

26. Așa este și cu omul care postește pentru păcatele sale, și pornește din nou și face aceleași păcate. Cine va asculta rugăciunea lui și ce folos a avut din înfrânarea lui?

35.

Jertfele plăcute Domnului. El ascultă strigătul celor asupriți.

1. Cel ce păzește legea este ca și cum ar aduce mulțime de jertfe; cel ce ia aminte la porunci aduce jertfă de pace.

2. Cine se dovedește recunoscător aduce jertfă de pâine și cine face milostenie aduce jertfă de laudă.

3. Plăcut este Domnului când te depărtezi de răutate și iertător este Domnul când te lepezi de strămbătate.

4. Să nu te arăți în fața Domnului cu mâinile goale, căci toate jertfele sunt din porunca legii.

5. Jertfa omului drept unge jertfelnicul și bunul ei miros se ridică până la Cel Prea Inalt.

6. Jertfa celui drept este plăcută și pomenirea ei Domnul nu va uita-o.

7. Cinsteste pe Domnul cu inimă nevinovată și nu scădea nimic din pârga mâinilor tale.

8. Totdeauna când dai, fii cu față voioasă și cu bucurie sfințește zeciuiala.

9. Dă Celui Prea Inalt precum și el ți-a dat, și dă din toată inima din cele ce se află sub mâna ta,

10. Fiindcă Domnul este răsplător și-ți va da înapoi de șapte ori mai mult.

11. Nu căuta să-l cumperi cu daruri, căci nu le va primi și nu-ți pune nădejdea în jertfele nedrepte.

12. Domnul este drept judecător și la el nu încapă părtinire.

13. El nu face hatăruri în paguba săracului; dimpotrivă, el ascultă rugăciunea celui nedreptățit.

14. El nu trece cu vederea rugăciunea orfanului și a văduvei când i se jeluște,

15. Astfel că nu zadarnic lacrimile văduvei i se scurg pe obraz și strigarea ei se înalță împotriva asupritorului.

16. Domnul primește cu bunăvoință pe cel ce-i slujește și rugăciunea credinciosului se ridică până la nori.

17. Rugăciunea celui smerit străbate norii și nu se odihnește până ce nu-și ajunge ținta, și nu se liniștește până ce Domnul nu-i ia aminte și judecă cu dreptate și dă sentință dreaptă.

18. Iar Domnul nu va mai zăbovi și nu va mai răbda pe cei fără îndurare. El le va zdrobi coapsele și se va răzbuna împotriva păgânilor; el va risipi mulțimea celor trufași și va frânge schiptrul nelegiuitorilor;

19. El va răsplăti omului după faptele sale și va judeca isprăvile oamenilor după gândurile vicleniei lor.

20. El va sta ca judecător pentru poporul său și-l va bucura cu îndurările sale.

21. Scumpă este mila Domnului, în vremea când Israel e împilat, ca norii cei plini de ploaie în timp de secetă.

36.

Rugăciune pentru adunarea lui Israel cel risipit. Lauda femeii casnice.

1. « Miluește-ne pe noi, Stăpâne, Dumnezeu al tuturor, și privește și trimite frica ta peste toate noroadele.

2. Înălță mâna ta deasupra neamurilor streine, ca să vază puterea ta.

3. Precum, pedepsindu-ne pe noi, le-ai arătat lor sfințenia ta, tot așa, bătându-le pe ele, arată-ne nouă mărirea ta,

4. Ca să te cunoască pe tine, precum și noi te-am cunoscut, că nu este Dumnezeu afară de tine, Doamne.

5. Innoește minunile tale, adu încă o dată dovezile puterii tale, proslăvește mâna ta și brațul tău cel drept.

6. Deșteaptă mânia ta și revarsă aprinderea ta. Nimicește pe dușman și spulberă pe protivnic!

7. Grăbește vremea răzbunării și adu-ți aminte de jurământ, ca să se povestească mărirea ta.

8. Iușimea focului să mistuiască pe cel scâpat și cei ce asupresc pe poporul tău să-și găsească pieirea.

9. Zdrobește capetele celor întâi-stătători ai vrăjmașilor și care zic: « Nu mai este nimeni afară de noi! »

10. Adună toate semințiile lui Iacob și dă-le lor moștenirea pe care au avut-o de la început.

11. Miluește, Doamne, poporul care se chiamă cu numele tău, pe Israel, pe care l-ai închipuit ca întâiul tău născut.

12. Indură-te de cetatea unde este templul tău, de Ierusalim, locul odihnei tale.

13. Umplesă Sionul cu strălucirea ta și sfântul tău locaș cu slava ta.

14. Intărește adevărul celor făcute de tine, la început, și împlinește proorociile rostite întru numele tău.

15. Răsplătește pe cei ce te așteaptă cu răbdare și dă crezământ proorocilor tăi.

16. Ascultă, Doamne, rugăciunea celor ce ți se roagă ție, pentru poporul tău, întărind binecuvântarea lui Aaron,

17. Și toți cei ce de pe pământ să cunoască cum că tu, Doamne, ești Dumnezeu veacurilor. »

18. Pântecul primește orice mâncare, însă o bucată este mai bine primită decât alta.

19. După cum gura osebește gustul vântului, tot așa cugetul priceput osebește cuvintele mincinoase.

20. Cugetul viclean cășunează supărare, însă omul datat cu viața știe să-i stea împotriva.

21. Femeia primește orice soț, dar cutare fată este mai bună decât alta.

22. Frumusețea femeii luminează fața bărbatului și covârșeste orice altă desfătare a ochiului.

23. Dacă în gura femeii se află milă și blândețe, atunci bărbatul ei nu are pereche printre ceilalți oameni.

24. Cine-și agonisește o femeie bună a pus temelie averii sale, având ajutor pe potrivă sa și stâlp de rezim.

25. Unde nu este îngrăditură, agoniseala casei e jefuită, și unde nu este femeie, toate sunt fără rânduială și fugare.

26. Cine se încrede în polcul de ostași care aleargă din cetate în cetate?

27. Tot așa este și cu omul care nu are cuib și care poposește pe unde înserează.

37.

Prieteni buni și prietenii răi. Sfetnicii adevărați și sfetnicii mincinoși.

1. Tot prietenul spune: « Și eu sunt prietenul tău », însă sunt prieteni numai cu numele.

2. Nu este întristare puternică să ție până la moarte, când un soț sau un prieten se schimbă în dușman?

3. O, tu vicleană fire omenească! De ce ai fost tu făcută să umpli fața lumii cu viclenie!

4. Cât de rea este fapta prietenului care stă cu tine la masă, iar în timp de restriște se dovedește dușman!

5. Adevăratul prieten se luptă cu dușmanul și pune mâna pe scut, în fața protivnicului.

6. Nu uita pe tovarăș, când e în război, și nu-l lăsa în primejdie, dându-te în lături, încărcat cu prada ta.

7. Orice sfetnic ține la sfatul său, dar sunt și sfetnici care dau sfaturi cu gândul la treburile lor.

8. Păzește-te de cel ce-ți dă sfaturi și află întâi care este nevoia lui — căci el te sfătuește spre folosul lui — ca să nu arunce mreața asupra ta,

9. Și să-ți zică: «Ești pe calea cea bună», dar pe urmă să stea lângă tine, ca să vadă ce ți se va întâmpla.

10. Nu te sfătui cu omul care te privește pieziș și ascunde planurile tale față de cei ce te pizmuesc.

11. Nu te sfătui cu o femeie în privința protivniciei ei, nici cu un fricos despre război, nici cu un neguțator despre schimb, nici cu un cumpărător despre vânzare, nici cu un pizmătareț despre recunoștință, nici cu cel nemilostiv despre milostenie, nici cu cel trândav despre muncă, nici cu sluga tocmită cu anul despre bucatele din anul viitor, nici cu robul leneș despre vre-o lucrare grea: cu unii ca aceștia, nu te sfătui;

12. Ci stai statornic în preajma omului cucernic, pe care-l știi că ține poruncile și a cărui inimă se potrivește cu inima ta și pe care, dacă ar fi să cazi în vre-un necaz, îl va durea inima de tine.

13. Pe lângă acestea, ascultă ce te povățuește cugetul tău, căci nimeni nu-ți este mai credincios decât tu însuși,

14. Fiindcă simțul omului îi spune lui ce-i trebuie, mai bine decât șapte iscoade care stau sus pe turn, puse ca să ia seama;

15. Iar mai presus de toate acestea, roagă-te Celui Prea Înalt ca să îndrepteze întru adevăr calea ta.

16. Inceputul oricărui lucru este cuvântul și înainte de orice faptă este buna chibzuială;

17. Din rădăcinile cugetării inimii, odrăslesc aceste patru lucruri:

18. Binele și răul, viața și moartea; iar limba este pururea stăpâna lor.

19. Este câte un om iscusit și învățătorul multora, dar pentru sine însuși nu e bun de nimic.

20. Este câte un om care face pe înțeleptul, dar este urât pentru cuvintele lui și ajunge să n'aibă ce mânca,

21. Fiindcă nu i-a fost lui hărăzit har de la Domnul și lipsit a fost de toată cinstea.

22. Sunt oameni înțelepți spre binele lor și roadele științei lor se văd după înfățișarea lor.

23. Omul înțelept dă învățatură poporului său și rodul învățaturii lui rămâne.

24. Omul înțelept este de toți binecuvântat și toți câți îl văd îl fericesc.

25. Viața omului are zilele numărate, dar zilele lui Israil sunt fără număr.

26. Înțeleptul câștigă încrederea poporului și numele său va trăi în veac.

27. Fiule, în viața pe care o începi, cercetează-te pe tine însuși, vezi ce poate să te vatăme și ferește-te;

28. Fiindcă nu toate lucrurile folosesc oricui și nu toate sufletele se mulțumesc cu aceleași lucruri.

29. Nu fi nesățios în nici o desfătare și nu te repezi cu lăcomie asupra bucatelor,

30. Fiindcă mâncarea cea multă aduce boala și nestăpânirea de sine ajunge până la îngrețșare.

31. Din pricina lăcomiei, mulți și-au pierdut viața, dar cel înfrânat își prelungeste zilele.

38.

Doftorul și leacurile. Moartea și îndeletnicirile omenești.

1. Cinstește pe doftor, mai înainte ca să ai nevoie de el, cu cinstea ce i se cuvine, căci și pe el l-a făcut Domnul,

2. Căci doftorul își are istețimea lui de la Dumnezeu și de la împărat primește daruri.

3. Știința doftorului înalță fruntea sa și este admirat printre principii.

4. Domnul scoate leacurile din pământ și omul înțelegător nu le disprețuește.

5. Oare nu din lemn s'a îndulcit, odinioară, apa, pentru ca Domnul să-și vădească puterea sa?

6. Și el însuși a dat oamenilor știință, ca să se preamărească întru leacurile sale cele minunate.

7. Cu acestea vindecă doftorul și ridică durerea, iar spișerul pregătește din ele alifii sale,

8. Așa încât lucrările Domnului să nu contenescă și sănătatea poruncită de el să stăpânească pe fața pământului.

9. Fiule, în boala ta nu fi nebăgător de seamă, ci te roagă Domnului și el te va tămădui.

10. Depărtează păcatul, întinde-ți mâinile spre faptele drepte și curățește inima ta de toată călcarea de lege.

11. Adu tămăie și jertfă de pomenire din lamură de făină și junghie jertfe grase, pe cât te ajută puterile.

12. Apoi dă rând doftorului, că și pe el l-a făcut Domnul; și să nu se depărteze de lângă tine, fiindcă și el îți trebuiește,

13. Că uneori izbânda este în mâinile lui.

14. Ci și el se roagă Domnului ca să-l ajute în meșteșugul lui și tămăduire să dea spre însănătoșirea bolnavului.

15. Cel ce păcătuiește față de Ziditorul său să cază în mâinile doftorului!

16. Fiule, pentru cel ce a murit varsă lacrimi și, greu încercat precum ești, începe tânguirea pentru morți, și după cuviință ai grijă de trupul lui și nu trece nimic cu vederea din cele ale îngropăciunii.

17. Amară plângere fă și fierbinte tânguire și te jelește, după vrednicia celui răposat, o zi ori două, ca să gonești clevetirea, și apoi mângâie-te de întristare,

18. Că din întristare vine moarte și întristarea inimii încovoie puterea.

19. Necazul statornic este mai rău decât moartea și o viață împovărată împinge inima la blestem.

20. Nu lăsa întristării sufletul tău, ci gonește-o, aducându-ți aminte de ziua cea din urmă.

21. Și nu uita că nu este întoarcere; lui, celui răposat, nu-i folosești cu nimic, iar pe tine te păgubești.

22. «Cugetă la rostul meu, căci la fel este și al tău! Eu, ieri, și tu, astăzi!»

23. Cel plecat se odihnește; odihnească-se și pomenirea lui. Duhul lui s'a despărțit de el, mângâie-te și tu.

24. Înțelepciunea cărturarului se dobandește cu zăbavă și cine n'are treburi pământești poate să ajungă înțelept într-o ale legii.

25. Cum poate să ajungă înțelept cel ce ține coarneau plugului și se fălește cu boldul de îmboldit, cel ce mână boii și-și trece viața cu ei și toată vorba lui este numai de viței?

26. Tot gândul lui este cum să întoarcă brazda și toată grija lui este la nutrețul vacilor.

27. La fel este cu orice dulgher și cu orice zidar, care muncesc necontenit zi și noapte; la fel este cu cel ce sapă săpături de peceți și se străduiește cu răbdare să împletească scrijiilezurile, și-și pune toată inima să scoată izvodul întocmai și nu dă geană în geană până nu-și desăvârșește lucrul său.

28. Tot așa este fierarul care stă lângă nicovală și se uită la fierul nelucrat; dogoarea focului îl face lac de sudoare și el îndură zăpușala cuptorului; pocnetele ciocanului îi asurzesc urechile, dar ochii lui stau așintiți la scula pe care trebuie s'o scoată din ciocan. Gândul lui este cum să-și facă lucrul mai bun și strădania lui e să-i dea o desăvârșită frumusețe.

29. Tot așa este și olarul care șade la meseria lui și învârtește roata cu picioarele și este pururea îngrijit de lucrul său și, în munca sa, numără iar și iar oalele poruncite.

30. Măinile lui sunt crăpate din pricina lutului și mai înainte de bătrânețe el este gârbov și frânt de saie; toată grija lui este smălțuitul și toată luarea lui aminte este potrivita ardere a cuptorului.

31. Toți aceștia se bizuesc în mâinile lor și fiecare este priceput în meseria lui.

32. Fără de ei nu se zidește nici o cetate și oriunde se aciuază, ei nu mor de foame.

33. Inșă în adunarea poporului nimeni nu întrebă de părerea lor și în sfat n'au nici o întâietate; în scaunul judecătorului nu au ce căuta, iar întru ale legii și ale dreptății nu au nici o pricepere.

34. Ei nu se îndeletnicesc cu treburile învățăturii și ale dreptului și cu pildele înțelepților n'au nici o legătură. Totuși ei sunt cei ce întăresc alcătuirea tovrășiei omenеști și înclinarea lor este către muncă și către meșteșug.

39.

*Cum este înțeleptul care cunoaște legea.
Lauda făpturii celei zidite.*

1. Altfel este cel ce-și îndreptează cugetul către frica de Dumnezeu și se îndeletnicește numai cu legea Celui Prea Înalt; el cercetează înțelepciunea tuturor celor din vechime și-și cuprinde vremea cu adăncirea profesiilor;

2. El păstrează cuvintele bărbaților celor vestiți și pătrunde în taina parabolilor;

3. El dă de urma înțelesului adânc al pildeilor și petrece întru descurcarea proverbelor.

4. Slujba lui este în mijlocul celor mari și el se arată înaintea principilor; el străbate prin țările popoarelor străine și cântărește ce este bine și ce este rău între oameni.

5. El își deprinde cugetul să se îndrepteze către Domnul, Ziditorul său, și să se roage înaintea Celui Prea Înalt, deschizând gura sa în rugăciune și cerând iertare pentru greșalele sale.

6. Și dacă marele Dumnezeu binevoiește, el se va împărtăși de duhul înțelegerii și Domnul va răvărsa, ca ploaia, cuvintele înțelepciunii lui, iar el întru rugăciuni va lauda pe Domnul.

7. Domnul îndreptează voința și priceperea lui, iar el se va apropia cu mintea de sfaturile Domnului cele ascunse.

8. Domnul însuși îi insufflă învățătura cu care se arată lumii, astfel că el ajunge de laudă în lămurirea legii și a legământului cu Domnul.

9. Multă lume va lauda știința sa și numele său nu va fi șters în veac. Pomenirea lui nu va pieri și numele lui va fi viu din neam în neam.

10. Popoarele vorbi-vor despre înțelepciunea lui și lauda lui va vesti-o adunarea.

11. Cât va trăi va avea un nume mai vestit decât o mie laolaltă, iar când va intra întru odihnă, slava lui va fi și mai mare.

12. Încă o dată, cu bună chibzuială, vreau să înșir gândurile mele, fiindcă sunt plin de ele ca luna plină, la jumătatea lunii.

13. Ascultați-mă pe mine, voi fii cucernici, și veți odrăslî ca trandafirul cel sădit lângă pâraie,

14. Și ca tămăia veți răspândi bun miros și veți înflori ca floarea crinului. Ridicați glasul vostru și cântați cântece de laudă și binecuvântați pe Domnul, pentru toate lucrurile sale.

15. Dați mărire numelui său și spuneți sus și tare vrednicia lui de laudă, preamărindu-l cu cântări din gură și cu cântări din harfă, și grațiți astfel, cu bucurie mare:

16. Lucrurile Domnului sunt toate foarte bune și tot ce este de nevoie, el dă la vreme potrivită.

17. Să nu zici: «Ce e asta?» sau: «La ce slujește asta?», pentru că toate, la vremea lor, se dovedesc de folos. Prin cuvântul lui, au stat apele în picioare ca niște stoguri de grâu și la porunca gurii lui, apele s'au adunat în zăcătorile lor.

18. Intru porunca lui stau toate cele bune și nimeni nu poate să-l împiedice când vrea să mântuiască.

19. Toate faptele oamenilor sunt de față înaintea lui și nimic nu se poate ascunde de ochii lui.

20. Cu privirea lui el îmbrățișează veacurile și nimic nu este neînțeles pentru el.

21. Nimeni să nu zică: «La ce folosește acest lucru?», căci toate sunt făcute cu scopul lor.

22. Binecuvântarea lui se revarsă ca Nilul și adapă ca Eufratul pământul cel uscat.

23. Dar, tot așa, mânia sa dezmoște-nește neamurile și preface în sărătură ținutul cel udat de ape.

24. Căile lui, pentru cei cucernici, sunt drepte și tot așa, pentru cei trufași, sunt pline de hopuri.

25. De la început, el a hărăzit bună-tățile sale celor buni și, la fel, celor pă-cătoși, cele rele.

26. Cele dintâi lucruri trebuincioase pentru viața omului sunt: apa și focul, fierul și sarea și făina de grâu și laptele și mierea, sângele strugurelui și untul de lemn și veșmântul.

27. Toate acestea slujesc spre bine celor cucernici, însă celor păcătoși din bune li se fac rele.

28. Sunt vânturi care au fost făcute spre pedeapsă și, întru mânia lor, ele zdrucească munții. În vremea prăpădului, ele revarsă strășnicia lor și domolesc mânia Ziditorului.

29. Focul și grindina, foamea și ciuma au fost și ele făcute spre pedeapsă;

30. Așijderea colții fiarelor, scorpile și năpârcile și sabia răzbunătoare: ca să stârpească pe nelegiuiți; toate acestea au fost făcute cu scopul lor și stau gata în vistierie, ca să slujească la timpul potrivit.

31. Când Domnul le poruncește, ele sunt în mare bucurie și sunt pregătite, când ele îi trebuiesc pe pământ, și când vine vremea, nu trec peste cuvântul lui.

32. Despre acestea, încredințat am fost de la început și, după ce m'am gândit îndelungat, am lăsat în scris aceste gânduri:

33. Lucrurile Domnului sunt toate bune și, la ceasul lor, vor răspunde la toată trebuința.

34. Nu trebuie să zici: «Lucrul acesta este mai rău decât celălalt», căci fiecare lucru se va dovedi bun, la timpul lui.

35. Iar acum, din toată inima deschideți gura și lăudați pe Domnul și binecuvântați numele lui!

40.

Trudnicia vieții. Răutatea și bunăitatea.

1. Trudă mare a fost hărăzită fiecărui om și jug greu zace peste fiii lui Adam, din ziua când ies din pântecul maicii lor și până în ziua când se întorc la maica lor obștească.

2. Gândurile lor și zmăcinarea inimii lor și așteptarea lor plină de grijă, toate merg spre ziua morții!

3. De la cel ce șade pe tron, întru slavă, și până la cel smerit, în pulbere și în cenușă,

4. De la cel ce poartă porfiră și coroană, până la cel ce se îmbracă în pânză de tort, mânia și ciuda, turburarea și zbuciumul și frica de moarte, întăritările și încăierările sunt pâinea tuturor.

5. Chiar în vremea când se odihnește în așternutul său, somnul nopții îi aiurește cegetul.

6. Puțină, ca și nimic, este odihna lui, dar și atunci el este turburat de vise; amăgît de vedeniile sufletului său el este ca un fugar care fuge de dinaintea prigonitorului.

7. În clipa când e să scape, se deșteaptă și se minunează, nevăzând nici o primejdie.

8. Așa este cu toată făptura, de la om până la dobitoc, iar cu păcătoșii de șapte ori mai mult.

9. Ciuma și vărsările de sânge, curturile și sabia, pustiirile și prăpădul, foamea și moartea:

10. Toate acestea au fost făcute pentru cei nelegiuiți și tot din pricina lor a venit și potopul.

11. Toate câte sunt din pământ se întorc în pământ și câte sunt din ape se întorc în mare.

12. Orice dar mitarnic și orice avere nedreaptă se vor prăpădi, însă cinstea rămâne în veșnicie.

13. Banii nedreptilor seacă întocmai ca un rău și pier ca bubuitul tunetului, când plouă.

14. Cine deschide mâna bucurie va avea, dar cei ce calcă legea vor pieri de istov.

15. Urmașii celor nelegiuiți nu vor avea mulți vlăstari, căci rădăcinile lor necurate stau în stâncă neprimitoare.

16. Tot așa papura care crește pe lângă apă și pe lângă țărnul râului este smulșă mai devreme decât orice altă buruiană.

17. Bunăitatea este ca o grădină binecuvântată și milostenia ține în veșnicie.

18. Dulce este viața celui ce are cu ce trăi și a muncitorului care se mul-

tumește cu ce câștigă, dar mai bună decât a lor este viața celui ce a aflat o comoară.

19. Copiii și zidirea unei cetăți fac un nume să trăiască, dar mai presus decât amândouă acestea socotită este femeia cea fără de prihană.

20. Vinul și muzica veselesc inima, și mai mult decât amândouă: iubirea înțelepciunii.

21. Fluierul și harfa fac cântarea dulce, dar mai mult decât amândouă place darul vorbirii.

22. Harul și frumusețea desfătează ochiul omului, dar mai mult decât amândouă îl desfătează lanurile verzi.

23. Prietenul și tovarășul te întâmpină uneori la vreme de nevoie, dar mai mult decât ei este de bun folos soția înțeleaptă.

24. Frații și ocrotitorul sunt de preț la ceasul greu, dar mai mult decât ei mântuește milostenia.

25. Aurul și argintul întăresc picioarele, dar mai bun decât amândouă este sfatul cel bun.

26. Avere și puterea înalță inima, dar mai mult decât amândouă: frica de Dumnezeu. Temerea de Dumnezeu nu are nici un cusur; nu trebuie să-i mai cauți alt ajutor.

27. Frica de Dumnezeu este un rai binecuvântat și peste orice slavă ea se revarsă ca un polog împărătesc.

28. Fiule, să nu-ți duci viața în cerșetorie, căci e mai bine să mori decât să cerșești!

29. Când un om privește cu jind la masa altuia, viața lui nu mai trebuie socotită ca viață omenească. El pângărește sufletul său cu mâncări străine de lege, pe când omul cu simțire și cu creștere se ferește.

30. In gura omului nesimțitor cerșitul poate să fie dulce, dar în măruntaiele lui arde ca focul.

41.

Înțelepciunea morții. Numele cel bun și paza lui.

1. O, moarte, cât de amară este amin-tirea ta pentru cel ce trăiește în pace,

întru averea sa, pentru cel lipsit de griji și cu noroc în toate și care este încă destul de zdravăn ca să se bu-cure de desfătările mesei!

2. Dar, o, moarte, cât de plăcută este sentința ta pentru cel sărac și istovit de putere și gârbovit de bătrânețe și copleșit de griji și care nu mai nă-dăjduște în nimic și a pierdut răb-darea!

3. Nu te teme de sentința morții; adu-ți aminte că strămoșii tăi și după tine urmașii tăi stau sub puterea ei.

4. Este hotărârea Domnului pentru în-treaga făptură, și atunci cum să te răz-vrătești tu împotriva voinței Celui Prea Înalt? Fie o mie, fie o sută, fie zece ani, în Șeol nu se mai socotește lungimea vieții.

5. Neam urit sunt feciorii celor pă-cătoși, ca unii care petrec în locașurile necredincioșilor.

6. Moștenirea fiilor păcătoșilor se nă-ruește și ocară va stăruii pururea deasupra neamului lor.

7. Pe tatăl nelegiuit feciorii îl hulesc, fiindcă ei sunt de ocară din pricina lui.

8. Vai vouă, oameni necredincioși, care ați lepădat legea Dumnezeului Celui Prea Înalt!

9. Căci dacă vă înmulțiți, nenorocirea vă mănâncă; dacă faceți copii, durerea are parte de ei; dacă vă prăbușiți, toată lumea se bucură de căderea voastră; dacă muriți, blestemul vă înghite!

10. Toate câte sunt din pământ se întorc în pământ, tot așa și necredin-cioșii, din blestem dau în prăpăd.

11. Omul este deșertăciune, când e vorba de trupul lui, însă numele celui cucernic nu se șterge.

12. Ai grijă de numele tău, căci el va dăinui mai mult decât o mie de comori de mare preț.

13. Bunătățile vieții țin numai puține zile, pe când faima unui nume ține zile nenumerate.

14. Copiii mei, păziți întru pace în-vățătura mea: înțelepciunea nedată pe față și comoara ascunsă în pământ, de ce folos sunt amândouă?

15. Mai bun este omul care ascunde nerozia sa, decât omul care își ascunde înțelepciunea.

16. Ascultați, copii, învățătura asupra simțământului de rușine și simițiți rușinea, după pravila mea, căci nu orice rușinare este la locul ei și nu este bine să te rușinezi de fitece.

17. Să te rușinezi de desfrânare, înaintea tatălui și a mamei, și să te rușinezi de minciună înaintea Domnitorului și a ocărmitorului;

18. Să te rușinezi de fapta rea înaintea judecătorului și a dregătorului, și de călcarea legii înaintea adunării poporului;

19. De călcarea prieteniei înaintea tovarășului și a prietenului, și de furtisag înaintea oamenilor cu care trăiești.

20. Să-ți fie rușine să strici legământul ori jurământul, să întinzi cotul, la masă, în pieptul altora, să oprești darul făgăduit;

21. Să respingi cererea unui prieten, să jăcnănești pe altul de partea ce i se cuvine sau să nu vrei să-i dai ce ești dator;

22. Să nu răspunzi cu închinăciune celui ce ți se închină, să te uiți la o femeie desfrânată, sau să-ți oprești ochii asupra unei femei măritate;

23. Să-ți fie rușine să te lași în prietenie cu slujnica ta și să te împărtășești de patul ei;

24. Să-ți fie rușine să ocărăști pe prieten și, după ce i-ai dăruit ceva, să-i scoți ochii cu darul tău;

25. Să-ți fie rușine să mai spui și altora ceea ce ți s'a spus în taină și să dezvăluiești ceea ce se cădea să rămână ascuns.

26. Astfel, tu vei ști care este rușinea cea adevărată și vei afla har înaintea oricărui om.

42.

Grija pentru fecioare. Dumnezeu în făpturile sale.

1. Să nu-ți fie rușine de următoarele lucruri și de hatărul nimănui să nu intri în păcat:

2. Să nu-ți fie rușine de legea Celui Prea Înalt și de legământul său, ca să dai îndreptățire celor păgâni.

3. Să nu-ți fie rușine să faci socoteli bănești cu prietenul sau cu tovarășul

de drum și să nu te rușinezi de dreapta împărțire între rude a unei moșteniri.

4. Să nu-ți fie rușine de cântarul drept și de măsurile adevărate, nici de câștigul mult-puțin;

5. Să nu-ți fie rușine de banul câștigat din jocul cumpărării și al vânzării, nici de aspra pedepsire a copiilor, nici de frângerea coastelor robului ticălos.

6. La femeia rea, este bună pecetea, și unde sunt mâini multe, încuie.

7. Orice dai, dă cu număr și cu măsură; și ce dai și ce iei, toate scrie-le.

8. Să nu-ți fie rușine să dojenești pe prost și pe nebun și pe moșneagul căzut în petrecere cu tinerii, și vei fi cu adevărat om înțelept și cu vază înaintea celor cu frică de Dumnezeu.

9. Fata este pentru tată bătaie de cap multă și ascunsă; grija ei îi alungă somnul: cât este tânără, ca nu cumva să-i treacă vârsta, și după ce s'a măritat, ca nu cumva s'o urască bărbatul.

10. Cât este fecioară, tatăl are mereu grijă să nu se pângărească și să rămână grea în casa părintească, iar când este lângă bărbatu-său, să nu apuce pe drumuri rele, sau, în casa soțului ei, să nu rămână stearpă.

11. Cu fata îndărătnică întărește paza, ca nu cumva să dea vrăjmașilor tăi cuvânt de bucurie și să te facă de poveste în cetate și batjocorit de norod și să te dea de rușine în adunările din poartă.

12. Să nu-și arate frumusețea nici unui bărbat și să nu stea între femei, vorbind nimicuri,

13. Că molia iese din haină, și de la femeie răutatea femeii.

14. Este mai neprimejdioasă hursuzenia bărbatului decât ajutorința femeii, căci cu femeia poți să dai de rușine și de ocară.

15. Aduce-mi-voi aminte de lucrurile Domnului și cele ce am văzut voi istorisi. Prin cuvântul lui făcutu-s'au și, la porunca lui, ele împlinesc voința lui.

16. Soarele, răsărind, pe toate le privește, el însuși fiind făptura Domnului, plină de slava lui.

17. Nici sfinții Domnului nu sunt de ajuns ca să numere toate minunile lui,

însă Dumnezeu a dat oștilor sale putere să stea în fața mării sale.

18. Domnul răzbate oceanul și inima și cunoaște ascunzăturile lor, căci el este atâteștiutor și are căile veșniciei înaintea ochilor.

19. El vestește ce a fost și ce va să fie și dezvălește albia celor tănuite.

20. Nici un gând al omului nu-i scapă și nici un cuvânt nu rămâne ascuns de el.

21. El a îmbrăcat întru podoabă mărețele sale lucrări; el este unul și același din veșnicie; el nu crește și nu descrește și nu are nevoie de sfatul nimănui.

22. Cât sunt de vrednice de iubire lucrurile lui și dragi la privit ca niște flori!

23. Toate au viață și rămân în veac și toate-i sunt ascultătoare, spre folosul pentru care au fost făcute.

24. Toate lucrurile sunt felurite între ele, dar este unul dintre ele nu este de prisos.

25. Un lucru sporește bunătatea celui-lalt și cine se poate sătura admirând frumusețea lor!

43.

Minuat este Domnul întru făpturile sale, dar el este mai presus de toate laudele noastre.

1. Străvezia tărie a cerului este frumusețea locașurilor de sus și strălucirea lui: măreață privesște!

2. Când se arată soarele, el revarsă lumină și căldură; minuată este această făptură a Celui Prea Înalt!

3. Cu văpaia lui de la amiază el usucă pământul; cine poate să stea împotriva arșiței lui?

4. Cuptorul de topit, îl aprinde meșterul faur, suflând în foc cu foalele, dar soarele încinde munții de trei ori mai mult; el aprinde păcle de foc și, raze împrăștiind, orbește ochii.

5. Mare este Domnul, ziditorul soarelui, și el, la porunca Domnului, străbate de zor cărarea-i hotărâtă.

6. Așijderea și luna se arată totdeauna la ceasul ei, ca să însemneze împărțirile vremii și ca semn fără de moarte.

7. Ea este crainicul sărbătorilor; discul ei scade, noapte cu noapte, după ce s'a arătat întreg.

8. Lună după lună, ea se premenește, și cât de minunată este în schimbările ei! Ea strălucește pe bolta cerului ca un steag de aur, în tabăra oștilor înălțimii.

9. Frumusețea tăriei este colbăria steller, podoabă scăpărătoare în înaltul cer al Domnului!

10. După pravila Celui Sfânt, ele stau în rânduiala lor și nu obosesc în străjile lor.

11. Privește curcubeul și binecuvintează pe făcătorul lui, căci e negrăit de mândru în măreția lui de color!

12. El coprinde tot cerul cu arcul său slăvit și mâna Celui Prea Înalt l-a întins, întru atotputerea sa.

13. Atotputernicia Domnului frânge fulgerele de bolta cerului și răspândește săgețile de foc ale hotărîrilor sale.

14. Pentru aceasta el și-a zidit viștierie unde le păstrează și norii săi zboară ca păsările.

15. Cu puterea-i nemăsurată el închiagă norii și fărâmițează pietrele grindinii.

16. Glasul tunetului său cutremură pământul și, când el se arată, munții încep să se clatine.

17. După voința lui, se pornește vântul din miază-zi și furtunile din miază-noapte și vijelia pustiitoare. El scutură omătul, ca un stol de păsări care se lasă pe pământ; ca niște lăcuste care poposesc, așa este pogorîrea zăpezii.

18. Dalba ei strălucire aiurește ochii și cugetul se minunează de fulguirea ei.

19. El presară bruma pe pământ, ca sarea, și înghețul o face ca vârfuri de bold.

20. Când sloboade vântul de la miază-noapte, apa prinde ghiață și peste orice iezer se întinde o pojghiță și apele se îmbracă în za de ghiață.

21. Domnul mistuește munții și arde pășunile și cu arșiță părtolește colțul ierbii.

22. Dar leacul acestui prăpăd este grabnica înnoare și roua care se ivește, aducând răcoare după zăduf.

23. Prin a sa socotință, el a liniștit frământarea oceanului și a sădit în el ostroave.

24. Cei ce călătoresc pe mare vorbesc de întinderea-i nemăsurată; și noi ascultăm, în uimire, istorisirile lor.

25. În mări sunt făpturi de neerezut și minunate, felurimi de jivine și dibanii năzdrăvane.

26. Pentru Domnul, îngerii împlinesc lucrul lor și după porunca sa sunt lucrătorii voinței sale.

27. Am putea să spunem încă multe, fără să dăm de căpătâi, dar toate cuvintele laolaltă sunt unul singur: tot și toate el este!

28. Să-l preamărim, — cum vom izbuti? Că el este mai mare decât toate lucrurile sale.

29. Infricoșat este Domnul și necuprins de mare și minunată este puterea sa!

30. Înălțați pe Domnul întru laude, cât puteți de sus, dar el rămâne deapururi și mai sus! Cu puteri premenite slăviți-l foarte și nu vă obosiți, dar de ajuns nu-l puteți ajunge!

31. Cine l-a văzut, ca să poată să ni-l zugrăvească și cine poate să-l preamărească după cuviință?

32. Sunt multe lucruri și mai minunate și mai neînțelese decât acestea, căci prea puține am văzut din lucrările sale.

33. Toate le-a făcut Domnul și celor cuvioși le-a dat înțelepciune.

44.

*Istoria și măreția descoperirii dumnezeiești.
Lauda patriarhilor.*

1. Să laudăm pe oamenii cei vestiți și pe părinții noștri, după cum au venit unii după alții.

2. Domnul le-a hărăzit lor multă cinste, arătându-le slava sa, din străvechime.

3. Ei erau stăpânitori de țară în ținuturile lor și oameni vestiți prin puterea lor; ei erau sfetnici plini de înțelepciune și prin proorociile lor vesteau voința Domnului.

4. Ei îndrumau noroadele prin istețimea lor și cu înțelepciunea lor. Ei învățau poporul și-l pilduiau întru știința lor.

5. Ei alcătuiau cântări după pravila muzicească și au așternut în scris falnice isprăvi.

6. Ei erau oameni bogați, prisoselnici întru putere, dar locuind în pace în sălaşurile lor.

7. Toți aceștia au fost preamăriți în vacul lor și au fost de laudă în zilele când au trăit.

8. Sunt dintre ei unii care au lăsat nume mare, ca să putem să povestim laudatele lor fapte.

9. Dar sunt alții care nu au pomenire și au pierit ca și cum n'ar fi fost și au fost ca și cum nu s'ar fi născut, și ei și copiii lor după ei.

10. Inșă părinții noștri au fost oameni cucernici, ale căror vrednicii n'au fost uitate.

11. Cu seminția lor dăinuește binecuvântarea și moștenirea ei rămâne întreagă în mâna urmașilor.

12. Neamul lor stăruiește în păstrarea legământului și copiii copiilor lor stăruiesc la fel.

13. Sămânța lor rămâne în veac și mărirea lor nu se va șterge.

14. Trupurile lor au fost îngropate cu pace, dar numele lor trăiește în neam de neam.

15. Noroadele preamăresc înțelepciunea lor și adunarea lui Israel cântă lauda lor.

16. Enoch a fost plăcut Domnului și s'a mutat cu trupul, făcându-se neamurilor pildă de pocăință.

17. Noe s'a aflat desăvârșit și drept în vremea mâniei Domnului și a ajuns să fie împăcarea neamului omenesc. Pentru aceea, a rămas o rămășiță pe pământ când a venit potopul.

18. Cu el Dumnezeu a încheiat legământ veșnic, ca să nu mai piară toată făptura, nimicată de potop.

19. Avraam este părintele cel mare a o mulțime de popoare și nu s'a dovedit altul asemenea lui, întru mărire.

20. El a păzit legea Celui Prea Înalt și a făcut legământ cu Dumnezeu; el a statornicit acest legământ în carnea sa și s'a arătat credincios, când a fost pus la încercare.

21. Pentru aceea Dumnezeu l-a încredințat cu jurământ că neamurile se vor binecuvânta întru seminția lui și că va înmulți-o ca pulberea pământului și va înălța pe urmașii săi ca stelele cerului, dându-le lor moștenire de la Mare până la cealaltă Mare și de la fluviul Eufrat până la marginile pământului.

22. Așijderea și în Isaac a întărit, pentru Avraam, tatăl său, binecuvântarea tuturor popoarelor și legământul,

23. Așezându-le, după aceea, pe capul lui Iacob. Și i-a dat lui precădere de întâi născut și pe el l-a făcut moștenitor în pământul făgăduit și a împărțit pământul în bucăți și l-a dat în stăpânire celor douăsprezece seminții.

45.

Lauda lui Moise și a lui Aaron. Râvna lui Fineas.

1. Din Iacob. Domnul a scos un om cucernic care era plăcut tuturor, pe Moise, cel iubit de Dumnezeu și de oameni. a cărui pomenire fie izvor de binecuvântare!

2. Domnul i-a dat lui slavă deopotrivă cu a ingerilor și mare l-a făcut prin frica pe care dușmanii o aveau de el.

3. Prin cuvintele lui Moise, Domnul a îndeplinit minuni grabnice și Domnul l-a preamărit pe Moise în fața împăraților, și i-a dat porunci pentru poporul său și l-a lăsat să privească mărirea sa.

4. Pentru credințioșia și blândețea sa, Domnul l-a ales din toți muritorii,

5. Și l-a lăsat să auză glasul său și să intre în norul de pe munte și i-a pus în mână poruncile sale, legea vieții și a înțelepciunii, ca Iacob să învețe legământul cu Domnul și Israil poruncile și îndreptările sale.

6. Apoi a ridicat pe Aaron, sfânt asemenea lui Moise, și frate cu el, din seminția lui Levi.

7. Și a făcut cu el legământ veșnic și i-a dat preoția în popor și l-a împodobit cu strălucită podoabă și l-a încins cu veșmântul de slavă.

8. Și l-a îmbrăcat cu frumusețe desăvârșită și i-a hărăzit veșmintele slujbei

lui, hărăzindu-i veșmântul coapselor și tunica și efodul.

9. Și a cusut de veșmânt, jur-impregur, rodii și printre ele clopoței de aur, ca să sune când mergea și să se auză în templul Domnului, ca o pomenire a fiilor poporului.

10. L-a îmbrăcat cu un veșmânt sfânt, lucru făcut cu meșteșug, țesut din aur și din porfiră violetă și stacojie; apoi i-a dat engolpionul cu Urim și Tumim, țesut din fire stacojii, lucru de mare meșter,

11. Având pietre scumpe săpate ca pecețile și înscăunate în aur, de mâna unui meșter săpător, ca să pomenească numele scrise pe ele ale celor douăsprezece seminții ale lui Israil.

12. După aceea, i-a pus pe mîtră o cunună de aur, cu aceste cuvinte săpate: «Sfânt lui Dumnezeu», care era podoabă de mare cinste, lucru desăvârșit, desfătând ochii ca un odor slăvit.

13. Nimic asemenea n'a fost înaintea lui și nu va mai fi niciodată; nici un străin nu s'a îmbrăcat în aceste odăjdii, ci numai fiii lui Aaron și urmașii lui, din veac în veac.

14. Jertfele Domnului trebuiau aduse de două ori în fiecare zi, fără încetare.

15. Și Moise l-a așezat în cinstea lui și l-a uns pe el cu untelemn sfânt. Și acesta a fost pentru el un legământ veșnic, ca și pentru neamul lui, cât vor ține zilele cerului, ca să slujească înaintea Domnului și să împlinească toată slujba preoției și să binecuvânteze poporul întru numele Domnului.

16. Și Domnul l-a ales dintre toți cei vii, ca să-i aducă arderi de tot și jertfe grase și să-i ardă pe jertfelnic tămăia cu bun miros, spre pomenire, și să jertfească cele de nevoie pentru ispășirea păcatelor poporului.

17. Și i-a dat poruncile sale și putere să tâlcuiască legea și să judece și să învețe pe Iacob căile dreptății și să-i vâre în minte lui Israil înțelegerea rânduierilor.

18. Dar niște oameni de neam străin s'au învrăjbit împotriva lui și l-au pizmuit, pe când erau în pustie; aceștia au fost oamenii care țineau cu Datan și cu

Abiram și ceata lui Core, aprinsă și năvalnică.

19. Văzut-a Domnul și s'a scârbit și aceia au pierit în arșița mâniei lui, căci el a făcut minuni împotriva lor și i-a nimicuit cu văpaia focului său.

20. Atunci el a sporit slava lui Aaron și i-a întărit lui ca moștenire și i-a dăruit, ca parte a lui, pârga roadelor pământului și i-a poruncit să mănânce jertfele Domnului.

21. De asemenea pâinile punerii înainte sunt partea lui și dar pentru el și pentru urmașii săi;

22. Însă el să nu aibă parte de moștenire și să nu stăpânească pământ în mijlocul poporului, fiindcă Domnul însuși este partea și moștenirea lui, în mijlocul fiilor lui Israil.

23. Fineas, apoi, fiul lui Eleazar, a ajuns, al treilea, la cinste, prin râvna lui puternică, fiindcă, fiind plin de zel pentru Dumnezeu la toate, s'a arătat statornic când cu răzvrătirea poporului și, fiind cu inimă vitează, el a dobândit ispașire pentru Israil.

24. Drept aceea, făcutu-s'a cu el legământ de pace, ca să fie căpetenie preoților și poporului și ca arhieria să fie pururea numai a lui și a urmașilor lui.

25. A fost de asemenea și legământul cu David, fiul lui Iesei, din seminția lui Iuda; dar moștenirea regelui trece din fiu în fiu, pe când moștenirea lui Aaron merge deavalma la toți urmașii săi.

26. Ci acum, o, preoților, dăruiașcă-vă Domnul înțelepciune în inimile voastre ca să judecați poporul lui cu dreptate și să nu se irosească norocul lui și nici slava lui, până în vremurile cele mai depărtate!

46.

Iosua, Caleb, judecătorii și Samuil.

1. Războinic mare a fost Iosua, fiul lui Nun, și urmaș a fost lui Moise, în vrednicia de prooroc; el a fost, după tâlcul numelui său, puternic în mântuirea aleșilor Domnului și trimis să pedepsească pe dușmanii care se ridicau împotriva-i și să dea țara moștenire lui Israil.

2. Cât de măreț era el, când întindea mâna sa și-și avânta sulifa împotriva unei cetăți!

3. Cine ar fi putut să-i țină piept, când el ducea războaiele Domnului!

4. Oare nu la semnul lui, soarele a stat pe loc și ziua s'a făcut mare cât două zile?

5. Căci a chemat pe stăpânul Cel Prea Înalt, atunci când vrăjmașii îl strâmtorau de jur-împrejur, și Cel Prea Înalt i-a răspuns cu o vajnică grindină și cu bulgări de ghiață,

6. Aruncându-i asupra poporului protivnic și, pogorînd asupra lor, a nimicuit pe cei ce țineau piept, ca să cunoască neamurile sortite pierii care sunt armele lui Iosua și cum că războiul este din porunca Domnului, iar el se supune voinței Celui Prea Înalt.

7. Ci în zilele lui Moise el se dovedise cucernic, împreună cu Caleb, feciorul lui Iefune, când ei au înfruntat obștia răzvrătită și au oprit poporul de la păcat și au domolit clevetirile.

8. De aceea, numai ei doi au rămas în viață din cei șase sute de mii de pionași, ca Domnul să-i aducă în țara moștenirii, unde curge lapte și miere.

9. Și Domnul a dăruit lui Caleb putere, și puternic a rămas până la adânci bătrânețe, să se suie pe podișurile țării, iar urmașii săi au stăpânit moșia moștenită,

10. Ca toți fiii lui Israil să cunoască cum că bine este a asculta de Domnul.

11. Apoi vin la rând judecătorii, fiecare după numele său, toți a căror inimă nu s'a desfrânat și care nu s'au depărtat de Domnul, — fie pomenirea lor fântână de binecuvântări!

12. Oasele lor să odrăsească din locul unde odihnesc și numele lor să se înnoiască în strănepoții plini de slavă!

13. Samuel, cinstit de popor și iubit de Ziditorul său, a fost cerut din pân-tecele naicii sale; el a fost uns prooroc de Domnul, a fost judecător și preot. După porunca Domnului el a cărmuit pe Israil și a uns principii poporului.

14. Cu legea Domnului a judecat obștia și Domnul a cercetat milosârd pe Iacob.

15. Intru credința sa s'a adevărit prooroc și prin rostiturile sale s'a arătat bun văzător.

16. Și el, la fel, a chemat pe Domnul cel puternic, când vrăjmașii îl împreaurau, și a adus jertfă un miel de lapte.

17. Iar Domnul a slobozit din cer tunetul său și a răcnit cu glas bubuitoare.

18. Și a nimicit pe căpitanii oștilor vrăjmașe și pe toți principii Filistenilor.

19. Apoi Samuil, mai înainte de vremea adormirii sale, a mărturisit înaintea Domnului și a unsului Domnului: « Nici bani, nici măcar o pereche de încălțăminte n'am luat de la nimeni » Și nimeni nu i-a adus vre-o învinovățire.

20. Și chiar după adormirea lui, când a fost întrebat, a arătat regelui cum o să sfârșească și din pământ a ridicat glasul său de prooroc, ca să șteargă păcatele poporului.

47.

Natan proorocul, David, Solomon, Roboam și Ieroboam.

1. Apoi s'a ridicat Natan ca prooroc, în vremea lui David.

2. Ca seul cel osebit, din jertfa de pace, așa a fost David osebit dintre fiii lui Israil.

3. El se juca cu leii, cum s'ar fi jucat cu iezii, și cu urșii, cum s'ar fi jucat cu mieii din turmă.

4. În tinerețea sa, el a omorât pe uriaș și a îndepărtat ocara de la neamul său, când a învățat praștia cu mâna și a doborât semeția lui Goliat.

5. Fiindcă el se rugase Domnului Celui Prea Înalt ca să-l ajute și Domnul dăduse putere dreptei lui David, ca să răpue pe războinic și să înalțe cornul neamului său.

6. Pentru aceea, fecioarele cântau întru slava lui și-l laudau pentru cei zece mii de dușmani răpuși. Iar când a pus stemă de împărat, a dus războaiele înainte;

7. A smerit pe dușmani de jur-împrejur și a dat pierzării pe Filistenii vrăjmași și a sfărâmat cornul puterii lor, de nu s'a mai ridicat până astăzi.

8. În toate faptele sale, el aducea mulțumită Celui Sfânt, cântând cu cuvinte de laudă pe Dumnezeu Cel Prea Înalt și iubind pe Ziditorul său din toată inima și slăvindu-l în psalmii săi, în toate zilele.

9. Și a pus cântăreți înaintea altarului ca să măstrească cu glasurile lor cântări prea frumoase și să laude zilnic în stăburele lor pe Domnul.

10. El a dat sărbătorilor strălucire și a împodobit praznicele cu toată poadoaba, laudând numele cel sfânt al Domnului și umplând de cântare sfântul locaș, dis-de-diminează.

11. Ci Domnul a șters păcatele lui și a înălțat în veci cornul lui și i-a dat lui drept de stăpânire și a întărit tronul lui peste Israil.

12. Iar după el s'a ridicat un fecior înțelept, care, după războaiele părintelui, a odihnit întru lărgime.

13. Solomon a domnit în zile de pace, căci Dumnezeu i-a dat tihnă de jur-împrejur, ca să înalțe sfânt locaș întru numele Domnului și să-i întemeieze jertfelnic veșnic.

14. Cât de înțelept erai tu, din tinerețile tale, și ca Nilul revărsai învățătura ta!

15. Cu duhul tău ai împânzit pământul și l-ai umplut cu pildele tale cele adânci la tâlc.

16. Pătruns-a numele tău până la ostroavele cele mai depărtate și prețuit ai fost pentru dragostea ta de pace.

17. Cu cântecele, cu pildele, cu parabolele și cu tâlcuirile tale, ai uimit toate popoarele.

18. Numitu-te-ai cu numele cel mai de slavă, care este pomenit în Israil. Adunat-ai aur mult ca fierul și ai agonisit argint mult ca plumbul.

19. Dar ai lăsat femeilor coapsele tale și le-ai făcut stăpâne pe trupul tău.

20. Adus-ai pată de rușine pe slava ta și ai pângărit patul tău, astfel încât ai întărit mânia asupra vlăstarilor tăi și ai cășunat suspin în neamul tău.

21. Pentru acest cuvânt, regatul tău s'a despărțit în două și din Efraim s'a ridicat un regat răzvrătit.

22. Însă Domnul nu va lepăda îndurarea sa și nu va lăsa steapă nici una din făgăduințele sale: că el nu va prăpădi vâstarii alesului său și nu va stârpi neamul celuiua pe care l-a iubit. Ci Domnul a lăsat lui Iacob rămășiță și lui David rădăcină din el.

23. Iar când Solomon s'a odihnit lângă părinții săi, a lăsat după sine, din sămânța sa, un fecior bogat în nebunie și sărac în înțelepciune, adică pe Roboam, care, cu nechibzuința lui, a împins pe popor la răzvrătire; iar Iero-boam, feciorul lui Nabat, s'a ridicat și a ispitit pe Israel spre păcat și l-a împins pe Efraim în calea nelegiurii.

24. Astfel, el vinovat a fost că fiii lui Israel au fost gonțiți din țară și că păcatele lor s'au înmulțit peste măsură,

25. Dându-se la toate nelegiuirile, până ce pedeapsa Domnului a căzut peste ei.

48.

Ilie, Eliseu, Iezechia și Isaia.

1. După aceea, s'a sculat proorocul Ilie, aprig ca focul; iar cuvântul lui era torță arzătoare.

2. El a adus foamea peste ei și cu răvna lui a scăzut numărul lor.

3. Cu cuvântul Domnului el a încuiat cerul și de trei ori a pogorit foc.

4. Cât de vajnic erai tu, Ilie, prin minunile tale și numai cine este la fel cu tine, poate să te laude!

5. Tu ai înviat pe mort din moarte și din Șeol, cu încuviințarea Celui Atotputernic.

6. Tu ai răsturnat regi în prăpastie și ai ridicat pe cei măreți din patul lor.

7. Tu ai auzit mustrarea în Sinai, și în Horeb judecăți răzbunătoare.

8. Tu ai uns regi ca să dai răspălțire și ca urmaș al tău ai uns un prooroc.

9. Tu ai fost înălțat la cer în vijelie, într'un car cu cai de flacăra.

10. Tu ești hotărât, precum este scris, pentru vremi viitoare, ca să potolești mânia dumnezească mai înainte de izbucnire, să întorci inima părinților către copii și să aduci la loc semințiile lui Israel.

11. Fericiți cei ce te-au văzut și au adormit și fericit ești tu, că ești viu!

12. Când Ilie a fost răpit la cer, în vijelie, Eliseu s'a umplut de duhul lui. El a făcut minuni de două ori mai multe și din gura lui au ieșit minuni. Cât a trăit, el n'a tremurat înaintea nimănu și nici un om n'a avut putere asupra lui.

13. Nici un lucru nu era pentru el peste puțină și chiar din mormântul lui trupul lui proorocea.

14. În zilele vieții sale săvârșit-a minuni și la moartea lui, la fel, fapte uimitoare.

15. Și cu toate acestea, poporul nu s'a lăsat de necredința lui și nu s'a dezbărat de păcatele lui, până ce a fost smuls din țara lui și a fost împrăștiat peste tot pământul și a rămas din Iuda o mână de oameni și un principe din casa lui David.

16. Unii dintre ei au trăit întru dreptatea legii, iar alții, printre ei, au săvârșit păcate înfricoșate.

17. Iezechia a întărit cetatea și a adus apă în mijlocul ei; el a săpat cu fierul stânca și a clădit iazuri de apă.

18. În vremea lui, s'a ridicat Sanherib și a trimis pe Rabșache, și acest a venit și și-a întins mâna împotriva Sionului și, în trufia lui, a hulit pe Dumnezeu.

19. Atunci tremurat-au inimile și mâinile lor și fiii lui Israel simțiră dureri ca o femeie care naște.

20. Și strigară către Dumnezeu, Cel Prea Indurat, și către el au întins mâinile lor; și atunci Cel Sfânt auzit-a din cerul său, degrabă, rugăciunea lor și i-a mântuit prin mâna lui Isaia.

21. Și a lovit tabăra Asirienilor și îngerul său i-a prăpădit cu ciumă,

22. Căci Iezechia făcuse ceea ce era plăcut Domnului și umblase cu nestrămutare în căile strămoșului său David, așa cum îi poruncise Isaia, proorocul cel mare și văzătorul vrednic de crezare.

23. În zilele lui, soarele s'a dat înapoi și Isaia a prelungit viața regelui.

24. Prin duhul său cel puternic, el vedea cele ce vor veni și mângâia pe cei ce plângeau în Sion.

25. Până la porțile veșniciei, el a străbătut cu duhul și a vestit cele viitoare și cele ascunse mai înainte de împlinirea lor.

49.

Iosia și Ieremia. Iezechil, Zorobabel, Iosua și Neemia.

1. Numele lui Iosia este ca tămâia binemiroitoare, pregătită cu meșteșug de cel ce pregătește mirezme, și este dulce, în gura fiecăruia, ca mierea și ca muzica de la ospețe.

2. Fiindcă el s'a măhnit din pricina necredinței noastre și a pus capăt urciunilor idolești.

3. El și-a dat inima cu totul Domnului și a întărit cucernicia în vremea lepădării de Dumnezeu.

4. Afară de David și de Iezechia și de Iosia toți au căzut în păcate; toți regii din Iuda au părăsit legea Celui Prea Înalt, până când a venit prăpădul peste ei.

5. De aceea, puterea lor a fost trecută altora și slava lor unui popor strein;

6. Și cetatea sfântă a fost dată focului și ulițele ei au răfnas pustii,

7. Din pricina lui Ieremia, pe care l-au chinuit, măcar că el a fost, din păntecetele maicii sale, hotărît să fie prooroc, ca să smulgă, să sfărâme și să risipească și tot așa să clădească, să sădească și să întărească.

8. Iezechil a avut parte să privească arătarea slavei și el a descris făpturile care țin tronul cu roate al Domnului.

9. Și mi-aduc aminte și de Iov, care a ținut cu sârguință căile dreptății.

10. Iar cei doisprezece profeți — fie ca oasele lor să vlăstărească iar din mormintele lor! — ei l-au însănoșit pe Iacob și l-au mântuit, dându-i temeinice nădejdi.

11. Cum vom preamări pe Zorobabel, căci el este ca un inel cu pecetie, în mâna dreaptă!

12. Și tot așa Iosua, fiul lui Ioțadac; amândoi, în zilele lor, au zidit la loc locașul Domnului și au ridicat templul închinat Domnului și hărăzit veșnicii slave.

13. Asemeni și Neemia — odihnească întru laude pomenirea lui! — ne-a înălțat din nou zidurile dărăpănate și ne-a făcut porțile cu zăvoarele lor și casele ni le-a zidit la loc.

14. Dar pușini au fost pe pământ asemenea lui Enoh, căci el a și fost răpit de pe pământ.

15. Nici ca Iosif nu s'a mai născut altul, principele fraților săi și sprijinul poporului său, iar osemintele sale au fost ascunse cu grijă.

16. Și Sem și Set și Enos au fost preamăriți între oameni, dar, mai presus de toți câți au trăit pe pământ, stă întru slavă Adam.

50.

Lauda lui Simon arhierueu, fiul lui Onia.

1. Cel mai mare între frații săi și mândria poporului său a fost arhierueu Simon, fiul lui Onia, care, în timpul său, a premenit casa Domnului și în zilele căruia templul s'a întărit ca o cetate,

2. Căci în zilele lui s'au ridicat zidurile, turnurile de la colțuri și zidul din jurul altarului;

3. În zilele lui s'a săpat casa apelor, un strângător larg ca marea;

4. El a pus la adăpost poporul din partea prădăciunilor și a întărit cetatea împotriva năvălirilor dușmane.

5. Cât de măreț era el, când ieșea din sfântul locaș și pornea în suvoiel poporului!

6. Era ca luceafărul de dimineață printre nori și ca luna plină în zilele de praznic;

7. Era ca soarele când strălucește deasupra templului Celui Prea Înalt și ca arcul curcubeului când începe să se arate între nori;

8. Ca floarea trandafirului în zilele primăverii, ca floarea crinului lângă pâraie, ca faldurii de verdeață ai Libanului în timpul verii,

9. Și ca norii de tămâie în jurul cădelnițelor, și ca potirul de aur, lucrat de mână de meșter și bătut cu tot felul de pietre scumpe;

10. Era ca un măslin plin de rod și ca un chiparos care atinge norii cu creștetul.

11. Când se înveșmânta în sfintele odăjdii și se împodobește cu toată podoba, când se suia el la sfântul jertfelnic, se umplea de lumină curtea dimprejur;

12. Iar când primea părțile jertfelor din mâinile preoților și stătea în picioare lângă focul de pe altar, în jurul lui stătea cununa fiilor săi, ca niște cedri tineri în pajistile Libanului, sau ca niște sălcii care fac rotocol în jurul unei fântâni;

13. Și toți fiii lui Aaron erau în odăjdii și jertfele Domnului hărăzite focului erau în mâinile lor, în fața obștiei întregului Israel.

14. Și după ce sfârșea toată slujba din fața altarului, ca să pecetluiască aducerea făcută Prea Înaltului Stăpân.

15. El întindea către cupă mâna sa și aducea prinos din sângele strugurelui, vârsându-l la temelia jertfelnicului, ca miros de bună mireasmă Celui Prea Înalt, împăratul împăraților.

16. Atunci fiii lui Aaron suflau în trâmbițele lor lucrute măestrit și, suflând, ridicau răsunet mare, ca să aducă aminte Celui Prea Înalt de poporul ce stătea de față.

17. Atunci tot poporul laolaltă se grăbea și cădea cu fața la pământ ca să se închine Domnului său, Atotîntorului, Dumnezeului Celui Prea Înalt.

18. Și cântăreții porneau să cânte psalmii lor și în largul sfânt locaș răsuna dulce viersul lor.

19. Și tot poporul tresălta în rugăciunea către Cel Milostiv, până ce slujba Domnului se încheia și tot ce se cuvenea fusese adus.

20. Atunci arhiereul se pogora și ridică mâinile sale peste toată obștia lui Israel, ca să dea binecuvântarea Domnului cu buzele lui și, rostind numele Domnului, să se preamărească el însuși.

21. Și poporul cădea iarăși la pământ ca să primească binecuvântarea Celui Prea Înalt.

22. Iar acum binecuvântați pe Dumnezeu la toate, care săvârșește lucruri

mari pretutindenea, care ridică pe om din pântecel mamei și ne dăruiește nouă toate, după mare mila sa.

23. Dăruiască-ne nouă bucuria inimii și trimită, în zilele noastre, pacea în Israel, ca în zilele de odinioară!

24. Statornicească mila sa cu Simon și păstreze pentru el legământul lui Fineas, ca nici el, nici nimeni din urmașii lui să nu fie retezat, cât vor ținea zilele cerului!

25. Două neamuri a urît sufletul meu, căci al treilea nu este neam.

26. Neamul sălășluit în muntele Seir și Filistenii și neamul nelegiuit care locuște în Sihem.

27. Învățătură înțeleaptă și pricepută scris-am în cartea aceasta, eu, Iisus, fiul lui Sirah, din Ierusalim, ca unul care a lăsat să se reverse înțelepciunea inimii sale.

28. Fericit este bărbatul care va umbla după aceste sfaturi și le va pune la inimă; el va ajunge înțelept,

29. Căci dacă se ține de ele, va fi puternic întru toate, de vreme ce frica de Dumnezeu este viață.

51.

Rugăciunea lui Iisus, fiul lui Sirah. și cele din urmă îndemnuri.

1. Preamări-te-voi pe tine, Doamne Împărate, și laudă îți voi aduce ție, Dumnezeului mântuirii mele! Lăuda-voi numele tău, tu sprijinitorul vieții mele!

2. Căci apărător și ajutor ai fost pentru mine și ai mântuit trupul meu din prăpastie și ai smuls picioarele mele de sub puterea Șeolului și m'ai scos din lațul limbii clevetitoare, din gura celor ce înconjură lumea cu minciuni; m'ai ocrotit și sprijinitor mi-ai fost împotriva protivnicilor mei.

3. Și m'ai mântuit, după mulțimea îndurărilor tale, din lațul celor ce plănuiau să mă înghită și din puterea celor ce umblau să-mi ia viața și din multele nevoi pe care le-am îndurat;

4. Din înneacăciunea fumului și a focului care era în jurul meu și din văpaia pe care n'o aprinsesem eu,

5. Din adâncul inimii Șeolului, de la limba necurată și din valul vorbelor

mincinoase și din săgețile limbilor vicinoase.

6. Apropiatu-s'a până la moarte sufletul meu și viața mea coborise până la fundul împărăției morții.

7. Atunci m'am întors în toate părțile, dar nu era nimeni care să mă ajute; m'am uitat spre vre-un sprijin din partea oamenilor, dar n'am găsit nici unul;

8. Și mi-am adus aminte de mila ta, Doamne, și de lucrarea ta cea din veac, că mântuești pe cei ce nădăduesc întru tine și-i izbăvești din mâna vrăjmașilor lor.

9. Și am înălțat, de pe pământ, rugăciunea mea și m'am rugat să fiu scăpat de moarte.

10. Chemat-am pe Domnul: «O, Doamne, tu ești tatăl meu! Căci tu ești viteazul mântuirii mele. Nu mă uita în ziua de necaz, în ceasul de năpăstuire și de jale grea.

11. Lăuda-voi pururea numele tău și, întru cântări, mulțumiri îți voi aduce.» Și Domnul a auzit glasul meu și a luat aminte la tânguirea mea,

12. Și m'a liberat din toată răutatea și m'a izbăvit în vremea de primejdie. Drept aceea, ție îți voi mulțumi și ție îți voi cânta cântări de laudă și voi mări foarte numele Domnului.

13. Când eram încă tânăr și mai înainte de-a porni în călătorii, am căutat cu dor înțelepciunea în rugăciunile mele.

14. M'am rugat, în sfântul locaș, pentru ea și până la sfârșitul vieții mă voi strădui după ea.

15. Ea este în floare ca un strugure ce se coace și întru ea inima mea se veselește. Cu povăța ei, piciorul meu a călcat pe pământ neted; din tinerețea mea am mers pe urmele ei.

16. Îndată ce i-am plecat urechea mea, am primit-o și am aflat multă învățătură.

17. Mare folos avut-am de la ea; celui ce mi-a dat înțelepciune, cu multă mulțumire îi voi răspunde.

18. Am fost neincetat purtat de gândul să dau pe față înțelepciunea, și m'am străduit cu răvnă să fac cele bune și n'am dat de rușine.

19. Tot sufletul meu s'a luptat pentru înțelepciune și în toate faptele mele m'am purtat cu luare aminte; întins-am mâinile mele către cer și m'am întristat când am greșit împotriva înțelepciunii.

20. Indreptat-am cugetul meu către ea și am găsit-o prin curăția inimii mele; dobândit-am de la început pătrundere, cu ajutorul ei; de aceea nu mă voi lăsa de ea niciodată.

21. Tot lăuntrul meu era încordat să umblu după ea; drept aceea am câștigat cu ea frumoasă stăpânire.

22. Domnul datu-mi-a darul graiului ca răsplată, de aceea cu buzele mele căuta-voi laudele Domnului.

23. Intoarceți-vă la mine, voi cei neînvățați, și rămâneți în casa mea, la învățătură!

24. Câtă vreme mai răbdați lipsa voastră de învățătură, când sufletele voastre insetoșează după ea?

25. Deschis-am gura mea ca să vorbesc: veniți, cumpărați, nu costă nici un ban!

26. Incovoiați grumajii voștri sub jug și sufletul vostru primească învățătură, căci ea este aproape de cei ce o caută și cine i se dăruiește o găsește!

27. Vedeți cu ochii voștri că numai puțin m'am ostenit și multă odihnă mi-am găsit întru ea.

28. Împărtașiți-vă de învățătură cât mai mulți și agonisiți-vă, cu ea, argint și aur.

29. Veselească-se sufletul vostru de mila Domnului și nu contențiți cu laudele lui!

30. Îndepliniți lucrul vostru întru dreptate, și el vă va da răsplata voastră la vremea cuvenită.

ISTORIA SUZANEI

Suzana și cei doi bătrâni. Oslândirea Suzanei. Daniil scapă pe Suzana. Judecata și oslânda celor doi bătrâni.

1. Era un om care locuia în Babilon și care se numea Ioachim.

2. Și el își luă de soție o femeie cu numele Suzana, fiica lui Hilchia, femeie foarte frumoasă și temătoare de Dumnezeu.

3. Dar și părinții erau cucernici și ei crescuseră pe fiica lor după legea lui Moise.

4. Ioachim însă era foarte bogat și lângă casa lui avea o grădină. La el aveau obiceiul să se adune Iudeii, fiindcă el era cel mai cu vază dintre ei.

5. Și în anul acela fuseseră așezați ca judecători ai poporului doi bătrâni, despre care Domnul a zis: « Din Babilon a purces fărădelegea, de la bătrânii care fuseseră puși judecători și despre care lumea credea că ei cârmuesc norodul! »

6. Ei veneau adesea în casa lui Ioachim, iar toți câți aveau pricini de judecat se duceau la ei.

7. Ci la amiază, după ce poporul pleca, ieșea și Suzana de se plimba în grădina bărbatului său,

8. Și fiindcă cei doi bătrâni o vedeau că iese la plimbare în fiecare zi, îi apucă o poftă nestăpânită pentru ea.

9. Atunci ei își stricară mintea și-și îndreptară ochii în pământ ca să nu se uite la cer și nici să-și aducă aminte de hotărârile judecății celei drepte.

10. Și amândoi erau cuprinși de aceeași patimă de iubire, dar nu-și spuneau unul altuia ce-l chinuște,

11. Fiindcă se rușinau să-și dezvăluiească unul altuia pofta care îi împingea către ea.

12. Cu toate acestea ei căutau prilej ca să o vadă în fiecare zi.

13. Dar într-o zi, unul îmbie pe celălalt: « Haidem acasă, căci este vremea prânzului! » Și după ce ieșiră și se despărțiră unul de altul,

14. Apucară pe câte un drum de ocol și se întâlniră tot în același loc, iar când se întrebară unul pe altul care este pricina, ei își mărturisiră patima lor. Apoi se înțeleseră pentru vremea când ei ar putea să o găsească singură.

15. Și pe când ei pândeau o zi prielnică, iată că Suzana intră în grădină, așa cum avea obiceiul, împreună cu două slujnice, ca să se scalde, fiindcă era cald.

16. Dar în grădină nu se afla nimeni decât cei doi bărbați ascunși, care o pândeau.

17. Apoi ea porunci slujnicilor: « Aduceți-mi mirezme și unsori și închideți poarta grădinii, ca să mă scald! »

18. Și ele făcură întocmai și închiseră poarta grădinii și ieșiră prin poarta de din dos, ca să aducă ceea ce ea le poruncise, fără să știe că bătrânii erau ascunși în grădină.

19. Și îndată după ce ieșiră slujnicele, cei doi bătrâni se sculară și alergară la ea.

20. Și-i ziseră: « Vezi! Poarta grădinii este închisă și nimeni nu ne poate vedea, și suntem aprinși de iubire pentru tine; îngăduiește-ne ca să fim cu tine,

21. Iar de nu, vom mărturisi împotriva ta că a fost cu tine un flăcău, de aceea ai dat drumul slujnicilor să se ducă. »

22. Atunci suspină Suzana și zise: « Sunt strămtorată din toate părțile! Dacă fac ceea ce-mi spuneți, moartea m'asteaptă, iar dacă nu fac, nu pot scăpa din mâna voastră.

23. Ci mai degrabă să nu fac și să cad în mâinile voastre, decât să păcătuesc împotriva Domnului. »

24. Atunci Suzana strigă cu glas mare, dar și cei doi bătrâni strigară la ea,

25. Iar unul dintr'înșii alergă și deschise porțile grădinii.

26. Când însă slugile auziră strigătul în grădină, alergară degrabă pe poarta cea de din dos, ca să vadă ce i s'a întâmplat stăpânei.

27. Și când bătrânii lămuriră pricina, slugile se rușinară foarte, fiindcă niciodată nu se spusese asemenea lucru despre Suzana.

28. A doua zi, când poporul se strânse la soțul ei Ioachim, veniră și cei doi bătrâni, plini de gânduri necurate împotriva Suzanei, ca s'o dea spre moarte.

29. Și ziseră înaintea poporului: « Trimiteți după Suzana, fiica lui Hilchia, soția lui Ioachim ». Și o chemară.

30. Și ea veni cu părinții ei, cu copiii și cu toate rudele ei.

31. Însă Suzana era foarte gingașă și frumoasă la chip.

32. Atunci cei doi bătrâni fără de lege porunciră să i se ia vălul, fiindcă ea purta văl, ca să se sature de frumusețea ei.

33. Și toți ai săi precum și cunoscuții ei izbucniră în plâns.

34. După aceasta, cei doi bătrâni se sculară în mijlocul poporului și-și puseră mâinile pe capul ei,

35. Iar ea uitându-se la cer plângea, căci inima ei nădăjduia în Domnul.

36. Atunci bătrânii ziseră: « Pe când noi ne plimbam singuri prin grădină, intră ea cu două slujnice și, după ce a poruncit să închidă porțile, dădu drumul slujnicelor.

37. Apoi veni la ea un tânăr care până atunci stătuse ascuns și se culcă cu ea.

38. Noi, care în vremea aceasta eram în colțul grădinii, când am văzut această fărădelege, alergăram spre ei.

39. Și noi am văzut cum ei erau culcați împreună, dar n'am putut să punem mâna pe flăcăul acela, și fiindcă el era mai tare decât noi, deschise porțile grădinii și o luă la goană,

40. Iar pe ea am prins-o și o întrebăram: « Cine era flăcăul? ».

41. Însă ea n'a vrut să ne spuie. Iată ce mărturisim! » Și obștia i-a crezut pe ei ca pe niște bătrâni ai poporului și judecători ce erau, și o osândiră la moarte.

42. Atunci Suzana izbucni în hohote de plâns și zise: « O, Dumnezeule cel veșnic, cel ce cunoști cele ascunse, fiindcă tu le știi înainte ca ele să ia ființă,

43. Tu știi că ei au mărturisit strâmb împotriva mea, și iată că eu mor cu toate că n'am săvârșit nimic din ceea ce ei în răutatea lor au născocit împotriva mea! »

44. Și Domnul a ascultat glasul ei.

45. Și pe când ei o duceau s'o omoare, Dumnezeu deșteptă duhul sfânt al unui tânăr pe care îl chema Daniil,

46. Care strigă cu glas tare: « Nevinovat sunt eu de sângele acestei femei! »

47. Atunci întreg poporul se întoarse spre el și-l întrebă: « Ce însemnează cuvântul acesta pe care tu l-ai grăit? »

48. Iar el venind în mijlocul lor zise: « Așa de nebuni sunteți voi, fii ai lui Israil, să osândiți pe o fiică a lui Israil, fără să cercetați și fără să cunoașteți adevărul? »

49. Întorceți-vă înapoi la judecatorie, fiindcă aceștia au mărturisit strâmb împotriva ei! »

50. Atunci, tot norodul se întoarse grabnic. Și bătrânii îi ziseră: « Vino aici și stai în mijlocul nostru și ne spune gândul tău, căci ție ți-a hărăzit Dumnezeu înțelepciunea bătrâneții! »

51. Dar Daniil a zis poporului: « Despărțiți-i unul de altul ca să-i ascult! »

52. Și după ce au fost despărțiți unul de altul, el chemă pe unul din ei și-i zise: « Îmbătrânitule în zile rele, acum vin peste tine păcatele tale pe care tu le-ai săvârșit mai înainte,

53. Din pricină că ai făcut judecată nedreaptă și ai osândit pe cei nevinovați, iar celor vinovați le dădeai drumul, cu toate că Domnul a zis: « Pe cel nevinovat și pe cel drept să nu-l ucizi! »

54. Și acum, dacă ai văzut-o, spune: Sub ce fel de copac i-ai văzut pe amândoi când erau împreună? » Și el răspunde: « Sub un ulm ».

55. Atunci Daniil zise: « Mințit-ai îndeajuns pentru pierderea capului tău, căci îngerul lui Dumnezeu primit-a poruncă să te despice în două! »

56. Și după ce i-a dat drumul, a poruncit să-i aducă pe celălalt căruia îi zise: « Neam al lui Canaan și nu al lui Iuda! Frumusețea ei te-a ademenit și patima ți-a stricat inima! »

57. Așa vă purtați voi cu fiicele lui Israil, cărora fiindu-le frică de voi se lăsau în voia voastră, iar fiica lui Iuda n'a putut să îndure fărădelegea voastră!

58. Acum deci, spune-mi: Sub ce fel de copac i-ai văzut pe amândoi, când erau împreună? » Și el răspunse: « Sub un stejar! »

59. Și Daniil îi zise: « Mințit-ai în de-ajuns pentru pierderea capului tău, căci îngerul Domnului stă cu sabia în mână, ca să te taie în două și să vă dea pierzării! »

60. Atunci toată obștia izbucni în strigăte și proslăvi pe Dumnezeu cel care a mântuit pe cei ce nădăjduesc în el.

61. Apoi se ridicară împotriva celor doi bătrâni pe care Daniil i-a dovedit că au mărturisit strâmb din chiar spusa lor, și le-a făcut răul pe care ei voiseră să-l facă aproapelui lor,

62. Ca să împlinească legea lui Moise; și ei i-au osândit la moarte, iar sângele nevinovat fost-a mântuit în ziua aceea.

63. Atunci Hilchia și soția lui, împreună cu Ioachim, bărbatul ei, preamărîră pe Dumnezeu pentru fiica lor Suzana, precum și rudele ei, fiindcă nu s'a aflat în ea pricină de ocară.

64. Și Daniil a ajuns la mare cinste în fața norodului din ziua aceea și în vremea mai de pe urmă.

BEL ȘI BALAURUL

Daniil nu se închină lui Bel, fiindcă este idol și nu Dumnezeu. Daniil omoară cu voia împăratului pe balaurul cel sfânt. Poporul se înfurie și Daniil este aruncat în groapa cu lei, unde Dumnezeu îl ocrotește.

1. După ce împăratul Astiage s'a adăogătat la părinții săi, Cyrus Persul s'a suit pe tronul împărăției.

2. Și Daniil era prietenul împăratului, mâncând la masă cu el, și cel mai de cinste dintre toți prietenii lui.

3. Și Babilonienii aveau un idol pe care îl chema Bel, pentru care se cheltuiau în fiecare zi douăsprezece baniți de lamură de făină, patruzeci de oi și șase vedre de vin.

4. Dar și împăratul îl cinstea și se ducea în fiecare zi să i se închine. Însă Daniil se închina Dumnezeului său.

5. Atunci împăratul îi zise: « De ce nu te închini lui Bel? » Și Daniil răspunse: « Nu mă închin unui idol făcut de mână de om, ci numai Dumnezeului celui viu, care a făcut cerul și pământul și este stăpân peste toată făptura ».

6. Dar împăratul îi zise: « Nu crezi tu că Bel este Dumnezeu viu? Și nu vezi cât mănâncă el și bea în fiecare zi? »

7. Și Daniil îi răspunse zâmbind: « Nu te amăgi, împărate, fiindcă lăuntru lui

este de lut, iar partea de dinafară este de aramă și el n'a mâncat niciodată! »

8. Atunci împăratul s'a mâniat și a chemat pe preoții idolului și le-a zis: « De nu-mi veți spune cine mănâncă aceste prinoase, veți muri, iar de-mi veți dovedi că Bel mănâncă prinoasele, Daniil va muri, fiindcă a hulit pe Bel ».

9. Și Daniil zise împăratului: « Fie după cuvântul tău! » Și Bel avea șaptezeci de preoți, afară de femei și de copii.

10. După aceasta împăratul se duse cu Daniil în templul lui Bel.

11. Și preoții lui Bel ziseră: « Iată noi ieșim afară, iar tu, împărate, pune prinoasele și vinul dres cu mirodenii înaintea lui, închide ușa și o pecetluiește cu inelul împărătesc, iar când vei veni mâine de dimineață, de nu vei găsi că Bel a mâncat tot, noi să murim, iar de nu, să moară Daniil, cel care a umblat cu minciuni împotriva noastră! »

12. Ei însă se gândeau la ușulița ascunsă dedesubtul mesei cu prinoase, pe unde ei intrau și mâncau prinoasele.

13. Și după ce au ieșit ei, împăratul puse prinoase de mâncare înaintea lui Bel,

14. Apoi Daniil porunci slugilor lui să aducă cenușă, pe care ele o presărară în tot templul în fața împăratului. Și au ieșit și au închis ușa, pe care au pe-

cetluit-o cu inelul împăratului, și au plecat.

15. Iar preoții veniră în timpul nopții, precum le era obiceiul, împreună cu femeile și copiii, și mâncară și băură tot vinul.

16. Și împăratul se sculă la mâncate, împreună cu Daniil.

17. Și împăratul întrebă pe Daniil: «Pecețile sunt neatînse, Daniile?» Și Daniil răspunse: «Sunt întregi, împărate!»

18. Și îndată ce s'a deschis ușa și împăratul se uită pe masa de prinoase, strigă cu glas tare: «Mare ești tu, Bel, și în tine nu se află viclesug!»

19. Însă Daniil începu să rădă, și ținând pe împărat ca să nu intre, îi zise: «Ia te uită pe caldarâm și vezi ale cui sunt urmele acestea?»

20. Și împăratul zise: «Văd urme de bărbați, de femei și de copii!»

21. Atunci împăratul se întărită de mână și chemă pe preoți, împreună cu femeile și copiii lor și ei arătară împăratului ușa cea tainică pe unde intraseră și mâncaseră prinoasele de pe masă.

22. Și împăratul îi dădu morții, iar pe Bel îl dădu în seama lui Daniil, care îl nimici împreună cu templu cu tot.

23. Și Babilonienii mai aveau și un balaur mare pe care îl cinsteau.

24. Și împăratul zise lui Daniil: «Despre acesta nu poți spune că nu este dumnezeu viu. Închină-te dar lui!»

25. Atunci a răspuns Daniil: «Domnului Dumnezeului meu mă voi închina, fiindcă el este Dumnezeu viu. Însă tu, împărate, dă-mi putere și eu voi omori balaurul fără sabie și fără toiaș.»

26. Și împăratul îi zise: «Ți-o dau!»

27. Deci luă Daniil smoală, grăsime și păr pe care le fierse împreună și făcu cocoloașe pe care le aruncă în gura balaurului. Iar după ce balaurul le mâncă, crăpă. Apoi Daniil zise: «Iată cui vă închinați voi!»

28. Când auziră Babilonienii, cumplit se necăjiră și uneltiră împotriva împăratului zicând: «Împăratul s'a făcut iudeu!

Pe Bel l-a nimicit, pe balaur l-a omorît, și pe preoți i-a măcelărit.»

29. Și s'au dus la împărat și i-au zis: «Dă-ne pe Daniil, iar de nu, te vom omori pe tine împreună cu toată casa ta.»

30. Când a văzut împăratul că norodul uneltește împotriva lui, fu silit ca să-l dea pe Daniil lor.

31. Și l-au aruncat într'o groapă cu lei, în care a stat șase zile.

32. Și în groapă se aflau șapte lei, căroră li se dădea în fiecare zi hrană: două vite și două oi. Dar atunci nu li s'a dat nimic de mâncare, ca să-l mănânce pe Daniil.

33. În Iudeea însă se afla profetul Avacum. Și el toamai făcuse o fiertură și dumcicase pâine pe care o pusese într'o scafă și promise la câmp s'o ducă secerătorilor.

34. Atunci îngerul Domnului zise lui Avacum: «Prânzul pe care l-ai gătit, du-l lui Daniil în Babilon, în groapa cu lei!»

35. Dar Avacum zise: «Doamne! Babilonul nu l-am văzut și groapa cu lei n'o știu!»

36. Și îngerul Domnului îl apucă pe Avacum de chică și-l duse în Babilon într'o suflare.

37. Și Avacum strigă: «Daniile, Daniile! Ia mâncarea pe care Dumnezeu ți-a trimis-o!»

38. Atunci Daniil zise: «Adusu-ți-ai aminte de mine, Dumnezeule, și n'ai lăsat pe cei ce te iubesc pe tine!»

39. Și Daniil se sculă și mănă. Și îngerul lui Dumnezeu îl duse pe Avacum îndată la locul lui.

40. Și împăratul veni în ziua a șaptea ca să jelească pe Daniil, și ajungând la groapă văzu pe Daniil că stătea în mijlocul leilor.

41. Atunci el strigă cu glas mare și zise: «Mare ești, Doamne, Dumnezeul lui Daniil, și nu este altul afară de tine!»

42. Apoi îl scoase din groapa cu lei și pe cei ce voiseră pieirea lui îi aruncă în groapă și ei fură sfărtecați într'o clipă, în fața lui.

CARTEA ÎNTÂIA A MACABEILOR

1.

Imperiul la moartea lui Alexandru cel Mare. Antioh Epifaniu dă poruncă în toată împărăția ca toți să aibă aceleași datini. Prigoane împotriva Iudeilor care mai țineau la legea lor.

1. După ce Alexandru, fiul lui Filip Macedonianul, care plecase din țara Chitim, a bătut pe Darius, împăratul Persilor și al Mezilor, a împărțit în locul lui, și el a fost cel dintâi împărat de neam grecesc.

2. Și el a făcut multe războaie, a cucerit multe cetăți și a răpus împărați ai pământului.

3. Și el a ajuns până la capătul pământului și a luat prăzi de la mulțime de popoare. Și după ce pământul i s'a fost supus, el s'a trufit și inima lui s'a semeșit.

4. Și a adunat o oaste foarte puternică și a supus țări, popoare și voevodate, care ajunseseră să-i plătească tribut.

5. Și după acestea a căzut la pat și, când a simțit că i se apropie sfârșitul,

6. A chemat pe doi dintre cei mai de seamă dregători ai săi, care din tinerețe crescuseră cu el, și, încă fiind în viață, le-a împărțit împărăția.

7. Și Alexandru a murit după o domnie de doisprezece ani.

8. Apoi au început să domnească dregătorii lui, fiecare la locul lui.

9. Și după moartea lui toți s'au încoronat și tot așa și feciorii lor mulți ani de-a rândul și ei făoură multe răutăți pe pământ.

10. Și a ieșit dintr'înși un vlăstar nelegiuit, Antioh Epifaniu, feciorul împăratului Antioh, care fusese ostatic la Roma, și el ajunsese împărat în anul o sută treizeci și șapte al împărăției grecești.

11. În zilele acelea s'au ivit în Israil oameni fără căpătaii care îmbiau pe mulți și le ziceau: « Haidem să ne înfrățim cu popoarele care se megieșesc cu noi, căci, de când stăm răzlețiți de ele, multe nenorociri au dat peste noi! »

12. Și acest îndemn a fost plăcut în ochii lor.

13. Și câțiva din popor s'au inflăcărat și s'au dus la împărat, care le-a dat lor deplină putere ca să trăiască după datina păgânilor.

14. Și ei au zidit în Ierusalim un gimnaziu după datina păgânilor,

15. Și nu s'au mai tăiat împrejur, ci s'au lepădat de sfântul legământ și s'au înjugat mai vartos cu păgânii și s'au vândut, ca să săvârșească păcat.

16. Și când Antioh a socotit că ține bine în mână frânele domniei, i-a trecut prin gând să împărătească și peste Egipt, adică să fie împărat peste amândouă împărățiile.

17. Deci el a intrat în Egipt cu o puternică oștire, cu care de război, cu elefanți și cu o mare flotă,

18. Și s'a războit cu Ptolomeu, împăratul Egiptului. Ptolomeu însă a fugit din fața lui. Atunci au căzut o mulțime de morți.

19. Siroenii cuceriră cetățile Egiptului, iar Antioh luă din Egipt o bogată pradă.

20. După ce Antioh a înfrânt Egiptul, în anul o sută și patruzeci și trei, s'a întors și a pornit cu o puternică oștire împotriva Ierusalimului.

21. Și în trufia lui a intrat în templu și a luat altarul tămâierii cel de aur și candelaburul, împreună cu toate cele ale lui,

22. Masa pâinilor punerii înainte, cupele pentru turnare, ibricile, căștile cele de aur, catapetezama, coroanele și toată podoaba de aur de pe fațada templului, pe care o despuie de aurul ei.

23. De asemenea el a jefuit aurul și argintul, odoarele și vistieriile cele ascunse pe care a putut să le găsească.

24. Și după ce a jefuit tot, s'a întors în țara lui; iar pentru aceasta a săvârșit multe vărsări de sânge și multe blestemății.

25. Atunci s'a pornit mare jălanie în Israil și în toate așezările lui,

26. Și căpeteniile și preoții s'au pus pe boect; fecioarele și tinerii au rămas

fără vlagă și frumusețea femeilor s'a veștejit.

27. Tot mirele a izbucnit în plâns și cei care ședeau în cămara miresei vărsat-au lacrimi.

28. Pământul s'a cutremurat din pricina locuitorilor și tot neamul lui Iacob s'a acoperit de rușine.

29. Și după doi ani împăratul a trimis un străngător de dări în orașele lui Iuda, care a venit la Ierusalim cu mare oaste,

30. Și cu șiretenie le-a greăit cuvinte de pace, așa încât ei l-au crezut. Apoi pe neașteptate a tăbărit pe cetate, căreia i-a pricinuit o mare înfrângere, și a omorât mulți oameni din Israel.

31. Și după ce a jefuit cetatea, i-a dat foc, a dărâmat casele și zidurile ei de jur-împrejur.

32. Apoi au dus femeile și copiii în robie, iar vitele le luară.

33. Iar cetatea lui David au întărit-o cu zid mare și puternic, cu turnuri tari, și așa a ajuns cetatea lor.

34. Și au adus oameni fără credință și fără de lege, care s'au întărit într'însa.

35. Ei au adus și arme și merinde și au strâns într'însa prada pe care o luaseră din Ierusalim, încât cetatea aceea a ajuns o mare cursă întinsă.

36. Și a ajuns ca o pândă pentru templu și ca un diavol rău pentru Israel în toată vremea.

37. Și ei au vărsat sânge nevinovat împrejurul templului și l-au spurcat.

38. Atunci locuitorii Ierusalimului au fugit din pricina lor și el a ajuns sălaş pentru cei streini. Cetatea a ajuns streină pentru cei ce se născuseră în ea, chiar și copiii ei o părăsiseră.

39. Templul a ajuns pustiu, ca o pârlăogă, sărbătorile s'au prefăcut în bocet, Sămbetele în ocară, și cinstea lui în dispreț.

40. Și pe cât fusese odinioară strălucirea lui, tot pe atât era acum jalea.

41. Atunci împăratul dădu un hrisov al cărui cuprins era pentru toată împărăția: «Toți locuitorii să alcătuiască un singur popor,

42. Și fiecare să se lepede de datinile sale deosebite!» Atunci toate popoarele s'au supus poruncii împăratului.

43. Mulți Israeliți se învoiră cu această închinare a lui, au adus jertfe uriciunilor idolești și au pângărit Sămbăta.

44. După aceasta împăratul a trimis scrisori prin mâinile crainicilor, în Ierusalim și în toate orașele lui Iuda, cu cuprinsul ca să se lase de datinile streine țării;

45. Să desființeze arderile de tot, jertfa și turnarea din templu, și să pângărească Sămbetele și sărbătorile;

46. Să întineze templul și poporul cel sfânt;

47. Să zidească altare pentru jertfă, și dumbrăvi și temple idolești, pe care să se jertfească porci și alte dobitoace necurate;

48. Să lase pe feciorii lor netăiați împrejur și să se spurce cu tot felul de spurcăciuni și grozăvii,

49. Încât să uite legea și toate îndreptările lui Dumnezeu să le desființeze.

50. Iar cine nu se va supune poruncii împăratului, să fie ucis.

51. Și el a poruncit să se trimită scrisori cu acest cuprins în toată împărăția lui și a pus supraveghetori peste tot norodul, și a dat poruncă în toate orașele lui Iuda, ca de la cel dintâi și până la cel din urmă să aducă jertfe.

52. Atunci mulți din cei care se lepădaseră de lege se alăturară de ei. Și ei prigoniră,

53. Și izgoniră din țară pe adevărații Israeliți care au fost siliți să se ascundă în ascunzători și în tot felul de locuri dosnice.

54. În anul o sută patruzeci și cinci, în ziua a cincisprezecea a lunii Chislev, ei ridicară uriciunea pustiirii pe altarul de jertfă, iar în toate orașele învecinate au ridicat altare,

55. Încât au adus jertfe la ușile caselor și pe ulițe.

56. Și toate cărțile legii pe care au putut să le găsească le-au rupt și le-au ars.

57. Și la cine s'ar fi găsit cartea legământului, sau dacă cineva își arăta dragostea pentru lege, era dat morții, potrivit hrisovului împăratesc.

58. Și cu această silnicie ei s'au purtat cu Israeliții, lună după lună, și împotriva acelor care erau prinși în diferite cetăți.

59. În ziua a douăzeci și cincea a lunii, ei au adus jertfă pe altarul care fusese zidit deasupra altarului de jertfă.

60. Pe femeile care-și tăiaseră copiii lor împrejur le-au ucis potrivit hrisovului împărătesc,

61. Spânzurându-le copiii de gât, și măcelărind pe toți din casele lor, cum și pe cei care făcuseră tăierea împrejur.

62. Pe de altă parte mulți Israiliți s'au stăpânit și s'au întărit în sine-și ca să nu mănânce din cele spurcate,

63. Încât mai degrabă au ales moartea, decât să se spurce cu mâncări și să pângărească sfântul legământ. Și într'adevăr ei au murit.

64. Și marea urgie a lui Dumnezeu se abatuse peste Israel.

2.

Răscoala lui Matatia. Dărâmarea altarelor păgănesc din Modein și din alte orașe. Războiul pentru lege. Moartea lui Matatia. El lasă în locul său pe Iuda Macabeul.

1. În zilele acelea s'a ivit Matatia feciorul lui Ioan, nepotul lui Simeon, preot din neamul lui Ioiarib din Ierusalim, care locuia în Modein.

2. Și el avea cinci feciori: Ioan, poreclit și Gadis,

3. Simon, care se mai numea și Tasi,

4. Iuda, numit și Macabeul,

5. Eleazar, numit și Auaran, și Ionatan, căruia i se mai zicea Afifus.

6. Și când el a văzut pângărirea care se săvârșea în Iuda și în Ierusalim,

7. A zis: «Vai mie! Pentru ce m'am născut ca să mă uit la pieirea poporului meu și la pieirea cetății sfinte și să stau nepăsător și s'o văd cum cade în mâna vrăjmașilor și templul în mâna păgânilor!

8. Poporul ei a ajuns ca un om fără de cinste;

9. Toate podoabele au fost luate pradă; copiii mor pe ulițe, tinerii cad în sabia dușmanului.

10. Care popor n'a pus stăpânire pe împărăția ei și nu și-a făcut parte din prăzile ei?

11. Toată podoaba ei i-a fost luată și din cetate liberă a ajuns roabă.

12. Templul nostru și podoaba noastră, ia uitați-vă cum stau pustiite, cum stă pustiită slava noastră: pângărită de păgâni!

13. La ce să mai trăim?»

14. Și atunci Matatia și-a sfâșiat veșmintele, împreună cu feciorii, și s'au înclinat cu veșminte de pocăință și au început să jelească.

15. Și au venit crainicii împăratului la Modein, ca să silească cetatea la lepădare de lege și ca să aducă jertfe.

16. Mulți Israiliți au trecut la ei. Însă când Matatia și feciorii lui s'au adunat laolaltă,

17. Crainicii împăratului au început să grăiască lui Matatia: «Tu ești dregător cu vază și mare în această cetate și sprijinit de feciori și rude!

18. Incepe tu mai întâi și implinește porunca împăratului, precum au făcut toate popoarele și bărbații lui Iuda, care au rămas în Ierusalim; atunci și tu împreună cu casa ta vei fi numărat printre prietenii împăratului și veți fi cinstiți, atât tu cât și feciorii tăi, cu argint, cu aur și cu multe daruri!»

19. Dar Matatia răspunse cu mare glas și zise: «Chiar când toate popoarele care se află în cuprinsul stăpânirii împăratului vor asculta de el și se vor lepăda fiecare de legea părinților lor și se vor supune poruncilor lui,

20. Eu, copiii mei, cât și rudeniile mele, vom umbla și mai departe în legământul strămoșilor noștri pe care Dumnezeu l-a încheiat cu ei.

21. Dumnezeu să ne păzească să ne lepădăm de lege și de îndreptările ei.

22. Și nu vom asculta de porunca împăratului ca să ne abatem de la legea noastră, nici la dreapta, nici la stânga.»

23. Și după ce el a sfârșit această vorbire, a venit în ochii tuturor un iudeu ca să aducă jertfă pe altarul de la Modein, potrivit cu porunca împăratului.

24. Când l-a văzut Matatia, l-a prins ciuda și răunchii lui se cutremurară, și mânia lui se întărită potrivit legii și repezindu-se la el l-a ucis pe altar.

25. Tot în clipa aceea el a omorât și pe dregătorul împărătesc care îl silea să aducă jertfă și dărâmă altarul.

26. Și el s'a înflăcărat pentru paza legii, precum a făcut altădată Fineas împotriva lui Zimri, fiul lui Salu.

27. Atunci Matatia a strigat în cetate cu glas tare și a zis: «Cine este înflăcărat pentru lege și ține la legământ, să vie după mine!»

28. Atunci el, împreună cu feciorii lui au fugit în munte și averea lor au lăsat-o în cetate.

29. În vremea aceea, cei care se sâr-guiau după dreptate și după omenie s'au dus și s'au sălășluit în pustie,

30. Împreună cu feciorii și cu femeile lor și turmele lor, fiindcă blestemățiile se înțeșiseră foarte.

31. Atunci dregătorii împăratului, precum și oastea care se afla în cetatea lui David în Ierusalim, au fost înștiințați că vreo câțiva inși care călcaseră porunca împărătească s'au împrăștiat în ascunzături în pustie.

32. Deci a început să-i urmărească multă oștire și ajungându-i, se așază în rând de bătaie împotriva lor, și se pregătiră de luptă în ziua Sâmbetei,

33. Și a strigat la ei: «Ajunge! Ieșiți de aici și supuneți-vă poruncii împăratului, ca să rămâneți cu viața!»

34. Dar ei au răspuns: «Nu ieșim de aici și nici nu ne supunem poruncii împăratului, ca să pângărim ziua Sâmbetei!»

35. Atunci Sirienii au început îndată lupta împotriva lor.

36. Însă ei nu le-au răspuns cu nimic: nici n'au aruncat cu pietre și nici nu le-au tăiat calea spre ascunzătorile lor,

37. Ci le-au zis: «Mai degrabă să murim cu toții cu cugetul curat! Cerul și pământul sunt martori că voi ne omorîți pe nedrept!»

38. Atunci ei începură lupta în zi de Sâmbătă, și muriră bărbații și femeile și copiii lor, împreună cu turmele lor, ca la o mie de inși.

39. Când Matatia și cu prietenii lui aflară, îi plânseră mult,

40. Și ziseră unii către alții: «Dacă am face așa precum au făcut frații noștri, ca să nu ne luptăm împotriva păgânilor, pentru viața și pentru legea no-

stră, curând-curând ne vor nimici ei de pe fața pământului!»

41. Atunci ei luară în ziua aceea această hotărîre: «Oricine ar năvăli peste noi Sâmbăta, să pornim război împotriva lui, ca să nu murim cu toții, precum au murit frații noștri în ascunzători!»

42. În vremea aceea, au trecut de partea lor ceata Asideilor, oameni din Îsrail, viteji, toți dintre cei care în inima lor erau gata să se jertfească pentru lege.

43. Și toți cei care căutau să scape de nenorociri treceau la ei și le sporea numărul.

44. Toți aceștia alcătuiră o oaste: ei uciseră în mânia lor pe cei păcătoși și în urgia lor pe cei fără de lege. Și cei care au mai rămas au scăpat cu fuga la păgâni.

45. Atunci Matatia, împreună cu prietenii lui au dat ocol pe de altă parte și au dărâmat altarele,

46. Au tăiat împrejur cu sila pe copiii căți mai rămăseseră netăiați împrejur în cuprinsul lui Îsrail,

47. Și izgoniră pe cei care erau plini de trufie; și lucrul sporea în mâna lor.

48. Ei au apărat legea împotriva puterii păgânilor, împotriva puterii împăraților și nu-și plecară fruntea în fața păcătoșilor.

49. Și când Matatia a simțit că i se apropie vremea să moară, a zis fiilor săi: «Acum stăpânește trufia și face prăpăd pedeapsa!»

50. Este o vreme de prăpăd și de cumplită urgie. Deci, copii, fiți înflăcărați pentru lege și dați-vă viața pentru patrie!

51. Aduceți-vă aminte de faptele strămoșilor voștri, pe care ei le-au săvârșit în vremea lor, că dobândiți o mare faimă și un nume nepieritor.

52. Oare Avraam n'a fost el găsit credincios în ispită și nu i s'a socotit aceasta ca dreptate?

53. Iosif, în vremea strămtorării lui, a păzit porunca lui Dumnezeu și a ajuns stăpânitor în Egipt;

54. Fineas, strămoșul nostru, fiindcă ardea de răvnă pentru Dumnezeu, a dobândit legământul preoției veșnice;

55. Iosua, fiindcă a împlinit porunca lui Dumnezeu, a ajuns cărmuitor al lui Îsrail;

56. Caleb, fiindcă a mărturisit drept în fața obștiei, a primit moștenire.

57. David, pentru evlavia lui, a moștenit tronul împărăției deapauri.

58. Ilie, fiindcă era cu mare râvnă pentru lege, a fost luat la cer.

59. Anania, Azaria și Misail, prin credință, au scăpat de văpaia focului.

60. Daniil, pentru neprihănirea lui, a fost scăpat din gura leilor.

61. Și tot așa ați putea găsiilde în fiecare rând de oameni, că toți cei care nădăjduesc în Domnul nu pier!

62. Deci să nu vă fie teamă de amenințările omului păcătos, fiindcă slava lui este stricăciune și mâncarea viermilor.

63. Astăzi se ridică și mâine nu mai este, căci se întoarce iarăși în pământ și pier împreună cu planurile lui!

64. Voi însă, copiii mei, fiți bărbătoși și tari, fiindcă în lege este slava voastră.

65. Și Simon, fratele vostru, este un om iscusit. Pe el să-l ascultați de acum înainte, fiindcă el va fi tatăl vostru!

66. Iuda Macabeul, care a fost viteaz din tinerețe, să fie căpitanul oștirii și el să se războiască cu păgânii.

67. Iar voi toți care împliniți legea, adunați-vă toți și răzbunați poporul vostru!

68. Răsplătiți păgânii pentru ceea ce ne-au pricinuit și păziți poruncile legii!

69. Apoi el i-a binecuvântat și s'a adăogat la părinții lui.

70. El a murit în anul o sută patruzeci și șase, și fiii săi l-au îngropat în gropnița părinților săi din Modein, și întreg Israelul l-a jelit cu jale mare.

3.

Faptele vitejești ale lui Iuda Macabeul și fama lui. Iuda cu mica sa oștire înfrânge pe Apoloniu. Antioh dă poruncă lui Lisias să pornească războiul împotriva Iudeilor. Gorgias, generalul lui Lisias.

1. Și în locul lui Matatia a venit fiul său Iuda, numit Macabeul.

2. Și l-au ajutat pe el toți frații lui și toți câți se alăturaseră de părintele lui, și cu voie bună au început războiul pentru Israel.

3. El a răspândit în lung și în lat fama poporului său și s'a îmbrăcat cu platoșa ca un viteaz, și s'a încins cu armele de luptă și a făcut războaie, ocrotind cu sabia oștirea lui Israel.

4. El, în faptele lui, a fost asemenea unui leu și ca un pui de leu care răcnește după pradă.

5. El a adulmecat pe cei nelegiuți și i-a urmărit și pe cei care chinuiau norodul lui i-a dat pradă flăcărilor.

6. Și cei fără de lege au dat înapoi de frica lui, și toți cei care au săvârșit fărădelegea s'au cutremurat și în mâna lui a ajuns la sfârșit liberarea poporului său.

7. El a amărât mulți împărați și cu faptele sale a veselit pe Iacob, și pomenirea lui este binecuvântată în veac de veac.

8. El a străbătut orașele lui Iuda și a nimicit pe cei fără de lege și a abătut urgia lui Dumnezeu de la Israel.

9. Fama lui a ajuns până la capătul pământului și pe cei care erau să piară i-a adunat.

10. Însă Apoloniu a strâns pe păgâni și o mare oaste din Samaria, ca să se lupte împotriva lui Israel.

11. Dar când Iuda a prins de veste, i-a ieșit înainte, l-a înfrânt și l-a omorât. Și atunci au pierit mulți dușmani, iar cei ce au mai rămas au luat-o la fugă.

12. Și ei le-au luat o bogată pradă, iar Iuda a luat sabia lui Apoloniu și a folosit-o în luptă în toate zilele vieții lui.

13. Și când a auzit Siron, căpetenia oștirii din Siria, că Iuda și-a strâns o mulțime de oaste și o ceată de oameni credincioși, care au pornit cu el la război,

14. Și-a zis în sine: «Face-mi-voi un renume și voi dobândi faimă în împărăție și voi lupta cu Iuda și cu oamenii lui, care au disprețuit porunca împăratului!»

15. Și a pornit din nou la năvală cu o puternică armată de păgâni, ca să-l ajute să se răzbune împotriva fiilor lui Israel.

16. Însă când ajunsese aproape de suișul Bethoronului, Iuda îi ieși înainte cu câțiva oameni.

17. Și dacă au văzut oștirea care le ieșise înainte, ei au zis lui Iuda: «Cum putem noi atât de puțini să ne luptăm cu o armată atât de mare, mai ales că noi suntem osteniți și nici măcar n'am luat nimic în gură!»

18. Dar Iuda zise: «Este foarte cu puțință ca mulți să cadă în mâinile celor puțini, și pentru Dumnezeu din ceruri nu este nici o deosebire dacă mântuirea vine prin mulți ori prin puțini,

19. Fiindcă biruința în luptă nu se reazimă pe mărimea oastei, ci puterea vine de la Dumnezeu din ceruri.

20. Ei înaintează împotriva noastră plini de trufie și de fărădelege, ca să ne piarză pe noi, pe femeile și pe copiii noștri, și să ne jăfuiască,

21. Noi însă ne luptăm pentru viața noastră și pentru legea noastră.

22. Și Dumnezeu îi va sfărâma înaintea ochilor noștri; vouă deci să nu vă fie frică de ei!»

23. Și după ce a sfârșit vorba, el s'a repezit dintr'o dată într'înșii, iar Siron împreună cu oastea lui au fost zdrobiți în fața lor.

24. Și i-a urmărit până la povârnișul Bethoronului, până în câmpie, și au căzut dintr'înșii opt sute de inși, iar ceilalți au fugit la Filisteni.

25. Atunci a început să se răspândească frica de Iuda și de frații lui și groaza printre toate neamurile megieșe.

26. Numele lui ajunsese până la urechea împăratului, iar de războaiele lui povestea toată lumea.

27. Când Antioh a aflat despre aceste lucruri, urgia lui s'a aprins și el a trimis ca să se strângă toată armata împărăției sale, o armată afară din cale de puternică.

28. Antioh el a deschis vistieria sa și a plătit solda armatei sale pe un an, apoi a vestit-o ca să fie gata pentru orice nevoie.

29. Și când a văzut că nu mai are bani în vistierie și că dările țării s'au împușinat din pricina răscoalei și a asuririi care se deslănțuseră în țară pentru desființarea datinelor străvechi,

30. S'a datut ca să nu-i lipsească banii, după cum s'a întâmplat adesea

mai înainte, nemai putând să facă față cheltuielilor și darurilor, pe care el le dăduse mai cu dărnicie și mai din belșug decât împărații, înaintașii lui.

31. În această mare încercătură, el s'a hotărît să plece în Persia, ca să strângă dările țărilor supuse și să aducă mulți bani.

32. De aceea a lăsat peste trebile împărăției, de la fluviul Eufratului și până la granița Egiptului, pe Lisias, unul dintre cei mai cu vază boieri și care era și din familia împărătească,

33. Precum și să se îngrijească de creșterea fiului său Antioh, până la întorcere.

34. Și i-a încredințat jumătate din armatele sale, precum și elefanții și i-a dat și deplină putere pentru aducerea la îndeplinire a tuturor planurilor sale, așijderea și îndreptări mai cu seamă pentru toți locuitorii Iudei și ai Ierusalimului,

35. Împotriva cărora trebuia să trimită oștire ca să sfărâme cu desăvârșire dărzenia lui Israil și rămășița Ierusalimului și să șteargă din acest loc amintirea lor,

36. Și să așeze străini în tot cuprinsul țării, iar țara să le-o împartă prin sorți.

37. Apoi împăratul a luat cealaltă jumătate de oaste și a plecat din capitala sa Antiohia, în anul o sută patruzeci și șapte, a trecut Eufratul și a străbătut țările cele de sus.

38. După aceasta, Lisias a ales pe Ptolomeu, fiul lui Dorimene, pe Nicanor și pe Gorgias, căpitani viteji dintre prietenii împăratului,

39. Pe care i-a trimis cu patruzeci de mii de pedestrași și șapte mii de călăreți, ca să năvălească în țara lui Iuda și s'o pustiască, întocmai după porunca împăratului.

40. Și ei au pornit cu toată oștirea lor și când au intrat în Iudeea, au tăbărit în șes, lângă Emaus.

41. Și când neguțătorii țării au prins de veste despre ei, au venit în tabără cu mult aur și cu mult argint, precum și cu cătușe, ca să cumpere robi pe fiii lui Israil. La această oștire s'a adăugat oștirea din Siria și cea din țara Filistenilor.

42. Și văzând Iuda și frații lui că nenorocirea era tot mai amenințătoare și că oastea vrăjmașă tăbărise în ținutul lor, și prinzând de veste despre porunca împăratului ca să prăpădească și să nimicească poporul,

43. Au zis unii către alții: «Să ne sculăm împotriva nimicirii norodului nostru și să luptăm pentru popor și pentru templu!»

44. Și obștia poporului s'a adunat ca să fie gata de luptă și ca să se roage și să ceară de la Dumnezeu milostiva sa îndurare.

45. Dar Ierusalimul era fără locuitori și pustiu și nici unul din fiii săi nu intra, nici nu ieșea; templul era călcat în picioare și străinii sălășluiau în cetate; Ierusalimul era sălașul păgânilor. Veselia lui Iacob pierise, iar flautul și harpa amuțiseră.

46. Și după ce s'au adunat, au purces la Mițpa, în preajma Ierusalimului, unde fusese altădată locul de rugăciune al lui Israel.

47. Apoi, în ziua aceea, ei au postit și s'au îmbrăcat cu veșmânt de jale, și și-au presărat cenușă în cap și și-au sfâșiat veșmintele lor,

48. Și au deschis cartea legii, și dintr'acelea pe care o căutau păgânii ca să-și zugrăvească pe ea chipurile idoloilor lor.

49. Și au adus odăjdiile arhieresti, pârga și zecuielile, precum și pe nazireii care-și împliniseră vremea juruinții lor,

50. Și au început să strige din răsuputeri la cer și să zică: «Ce să facem cu acești oameni și încotro să-i ducem?»

51. Templul tău a fost călcat în picioare și a fost pângărit, iar preoții tăi jelesc și sunt umiliți!

52. Și iată că păgânii s'au adunat împotriva noastră ca să ne piarză. Tu știi ce pun ei la cale împotriva noastră!

53. Cum putem dar să stăm în fața lor fără ajutorul tău?»

54. Apoi au sunat din trâmbiță și au strigat cu putere.

55. Și după aceasta, Iuda a pus căpitani peste poporul cel războinic: căpitani peste mii, suteași și căpitani peste cincizeci și peste zeci.

56. Pe urmă a poruncit celor ce-și zidiseră case, celor ce se însuraseră, celor ce-și sădiseră vie și celor pe care i-ar fi apucat frica, să se întoarcă acasă, așa cum scrie legea.

57. Și oastea a pornit îndată și a tăbărit la miază-zi de Emaus.

58. Și atunci Iuda le-a spus: «Fiți gata și fiți ostași viteji!»

59. Căci este mai bine să murim în luptă, decât să ne uităm la nenorocirea poporului și a templului nostru.

60. Și așa cum a hotărît Dumnezeu din ceruri, așa să fie!»

4.

Infrângerea lui Gorgias; infrângerea lui Laisas. Curățirea templului din Ierusalim. Inzestrarea lui cu noi odoare sfinte. Sfințirea altarului și a templului. Întărirea cetății Betfur, ca pază înspre Edom.

1. Atunci Gorgias a luat cu sine cinci mii de pedestrași și o mie de călăreți unul și unul, și oastea a pornit noaptea,

2. Ca să cadă peste oastea Iudeilor și să-i lovească fără de veste. Și oamenii cetății le-au fost călăuză.

3. Dar când Iuda a prins de veste, a pornit cu ostașii ca să lovescă oastea împăratului, care tăbărise la Emaus,

4. Atâta vreme cât oastea era împărățiată afară din tabără.

5. Când Gorgias a ajuns în tabăra lui Iuda și n'a dat de nimeni, s'a dus să-i caute în munți, căci cugeta: «Ei fug de noi!»

6. Dar în revărsat de zi, Iuda s'a arătat în șes cu trei mii de inși, însă fără atâtea platoșe și săbii cât le-ar fi fost voia.

7. Și văzând oastea păgânilor mai puternică și mai înzăuată și călăreți iscușiți în meșteșugul războiului, care făceau de strajă împrejurul ei,

8. A zis Iuda voinicilor care erau cu el: «De mulțimea lor să nu vă temeți și de năvala lor să nu vă înspăimântați!»

9. Ci aduceți-vă aminte de felul cum strămoșii noștri au fost izbăviți în Marea Roșie, când Faraon îi urmărea cu oaste puternică.

10. Și acum să strigăm la cer, cu nădejdea că Dumnezeu își va aduce aminte de legământul făcut cu strămoșii și să zdrobească astăzi în fața noastră această oștire,

11. Ca să știe toate neamurile că este cineva care izbăvește pe Israil! *

12. Și când păgânii și-au ridicat ochii și i-au văzut că înaintea sa spre ei,

13. Au ieșit din tabără ca să se războiască, iar cei care erau cu Iuda au sunat din trâmbiță,

14. Și au început lupta. Păgânii au fost înfrânți și au luat-o la fugă în șes,

15. Iar întreaga coadă a oștirii a căzut în ascuțișul săbiei, și Iudeii i-au urmărit până la Ghezer și până în șesul Edomului și al Azotului și al Iamniei, și au pierit din ei trei mii de inși.

16. Intorcându-se Iuda împreună cu oastea lui de la înfrângerea lor,

17. A zis norodului său: « Nu vă lăcomiți la pradă, fiindcă ne așteaptă iarăși o luptă:

18. Gorgias și armata lui sunt aproape de noi, în munte: împotriviți-vă acum cu tărie vrăjmașilor noștri și luptați-vă cu ei, iar după aceasta prădați fără frică. »

19. Și Iuda nici nu isprăvisese vorba, și iată că o ceată de ostași ai lui Gorgias se lăsa din munte.

20. Ei au văzut că ai lor fugiseră și Iudeii dăduseră foc taberii, deoarece fumul care se zărea arăta ceea ce se întâmplase.

21. Când și-au dat seama, s'au îngrozit, și mai văzând și pe Iuda gata de luptă în șes,

22. Au fugit cu toții în țara Filistenilor.

23. Și Iuda s'a întors să jăfuiască tabăra. Și au luat mult aur și argint și porfiră violetă și stacojie și tot felul de lucruri scumpe,

24. Iar la întoarcere au cântat slavoslavii, proslăvind pe Dumnezeu din ceruri: « Că este bun, că în veac ține mila lui! »,

25. Fiindcă în ziua aceea Israil avusese parte de o mare biruință.

26. Toți păgânii care scăpaseră se îndreptară spre Lisias și-i vestiră cele ce se întâmplaseră.

27. Iar el, când a auzit această veste, și-a pierdut cumpătul și s'a măhnit, fiindcă toate planurile lui împotriva lui Israil dăduseră greș și mai cu seamă că porunca împăratului nu fusese împlinită.

28. În anul următor, Lisias a strâns o armată aleasă de șaizeci de mii de pedestrași și cinci mii de călareți ca să se lupte împotriva lui Israil.

29. Și ei au intrat în Edom și tăbărîră la Betțur, iar Iuda pornise împotriva lor în fruntea unei cete de zece mii de inși.

30. Când a văzut el oastea cea puternică, a început să se roage și a zis: « Proslăvit să fii tu. Doamne, Mântuitorul lui Israil, care ai zdrobit puterea uriașului prin mâna robului tău David și ai dat tabăra Filistenilor în mâna lui Ionatan, fiul lui Saul, și a scutierului său.

31. Dă și această oștire în mâinile poporului tău Israil, ca să rămână de rușine cu toată pedestrima și cu toată călărima.

32. Insuflă-le teamă! Piardă-și cumpătul și să tremure din pricina înfrângerii lor!

33. Doboară-i cu sabia celor ce te iubesc pe tine și să te laude pe tine toți cei ce cunosc numele tău! »

34. Și ei s'au prins în luptă, și din oastea lui Lisias au căzut în fața Iudeilor cinci mii de inși.

35. Când a văzut Lisias înfrângerea oștirii sale și bărbăția oștirii lui Iuda, care era gata ori să trăiască cu cinste, ori să moară, s'a întors la Antiohia. Și el a năimit streini cu gândul ca să intre din nou în Iudeea cu oaste prospătă.

36. Atunci Iuda a zis fraților săi: « Iată-i pe vrăjmașii noștri nimiciți! Să curățim iarăși templul și să-l sfințim! »

37. Și toată oastea s'a adunat și s'a suit pe muntele Sionului.

38. Văzând templul pustiu, altarul de jertfă pangărit, porțile arse, și în curți bălării, ca în pădure, și chiliile dărâmate,

39. Și-au sfâșiat hainele și au izbuclit în plâns, și-au presărat cenușă în cap,

40. Și au căzut cu fața la pământ, au sunat din trâmbițe și au strigat la cer.

41. Atunci Iuda a poruncit unei cete de ostași să se lupte cu cei din cetate până când ei vor curăți templul.

42. Atunci el a ales preoți fără prihană, credincioși legii,

43. Care au curățit templul și au dus într'un loc necurat pietrele altarului idolese.

44. Apoi ei au făcut sfat ce să facă ei cu altarul cel pângărit al arderilor de tot,

45. Și au ajuns să-l dărâme, ca să nu fie pricină de rușine o dată ce păgânii îl pângăriseră. Și ei au dărâmat altarul,

46. Iar pietrele le-au dus în muntele templului într'un loc potrivit, până ce va veni un profet care să ia o hotărîre pentru ele.

47. Și au luat pietre necioplite, după cum scrie în lege, și au zidit un altar nou, după chipul celui de mai înainte.

48. Ei au zidit Sfânta din nou, cât și launtru templului și au sfințit curțile;

49. Făcut-au sfinte odoare noi, au pus candelabru la locul lui în templu, altarul tămâierii și masa punerii pâinilor înainte;

50. Au aprins tămâie pe altar, au aprins candelarele din candelabru și au luminat templul;

51. Au pus pe masă pâini și au pus și catapeteazma. Și după ce au dus la capăt tot ceea ce-și puseseră în gând să facă,

52. În anul o sută patruzeci și opt, în luna a noua, care este Chislev, în ziua a douăzeci și cincea, s'au sculat de dimineață,

53. Și au adus jertfă pe altarul arderilor de tot cel nou, pe care îl făcuseră.

54. În ceasul și în ziua în care îl pângăriseră păgânii, altarul a fost sfințit din nou cu cântări de laudă însoțite de harfe, de alăute și de chimvale.

55. Atunci tot poporul a căzut cu fața la pământ și s'a închinat și a proslăvit pe Dumnezeu din ceruri, care le dăduse izbândă.

56. Și au prăznuit sfințirea altarului opt zile și au adus arderi de tot cu veselie și au adus jertfe de pace și de laudă;

57. Apoi au împodobit fața templului cu oununi de aur și cu paveze mici,

au dres ușile și chiliile cărora le-au așezat uși.

58. Și poporul s'a veselit cu veselie mare, fiindcă ocara pricinuită de păgâni fusese îndepărtată.

59. După aceasta, Iuda împreună cu frații lui și cu obștia lui Israil au hotărît ca ziua sfințirii altarului să se prăznuiască an de an, la vremea ei, începând de la douăzeci și cinci Chislev, timp de opt zile cu bucurie și cu veselie.

60. În vremea aceea au întărit muntele Sionului cu ziduri înalte de jur-împrejur și cu turnuri tari, ca nu cumva să vină păgânii și să calce în picioare templul cel sfânt, după cum făcuseră mai înainte.

61. Și au pus într'insul strajă ca să-l păzească și să-l întărească. Și au întărit și cetatea Betțur, care să apere poporul dinspre Edom.

5.

Iuda pornește cu război împotriva Edomiților, Basaniților și Amoniților. Iuda se duce în Galaad și Simon în Galileea, ca să libereze pe frații lor amenințați cu nimicirea. Izbânzile lor și întoarcerea în Iudea.

1. Când au auzit păgânii din vecinătate că altarul fusese din nou zidit și templul fusese sfințit ca mai înainte, s'au necăjit foarte,

2. Și s'au hotărît să stărpească pe cei din neamul lui Iacob din mijlocul lor și au început să-i prigonească și să-i măcelărească.

3. Atunci Iuda a pornit cu război împotriva fiilor lui Esau din Edom, în ținutul Acrabatene, fiindcă ei năvăleau mereu peste fiii lui Israil. Și după ce i-a înfrânt cumplit, i-a supus și le-a luat bogate prăzi.

4. Dar el și-a adus aminte și de Baianiți, care erau cursă și sminteală pentru popor, fiindcă îl pândeau mereu pe cale.

5. El i-a închis în turnurile lor, i-a împresurat și i-a ucis și a dat foc turnurilor cu tot ceea ce era într'însele.

6. Apoi a trecut la Amoniți, unde a dat peste o oaste puternică și numeroasă, în fruntea căreia se afla Timotei căpitanul.

7. Și s'a măsurat cu el în multe bătălii și l-a înfrânt și l-a nimicit.

8. Și după ce a cuprins Iazerul cu așezările din jur, s'a întors în Iudeea.

9. După aceasta păgânii din Galaad s'au strâns împotriva Israelitilor care locuiau în ținutul lor, ca să-i stărpească, dar ei au fugit în cetățuia Datema,

10. Și au trimis scrisori lui Iuda și fraților lui cu următorul cuprins: «Păgânii dimprejurul nostru s'au strâns împotriva noastră ca să ne stărpească,

11. Și se pregătesc să năvălească în cetatea în care noi am fugit, iar Timotei este în fruntea oștirii lor.

12. Vino acum și ne scapă din mâna lor, căci mulți dintr'ai noștri au și căzut.

13. Toți frații noștri din ținutul Tubi au și fost omoriți, și protivnicii noștri au dus în robie pe femeile și pe copiii lor, și au jefuit averea lor. Și au omorât aproape o mie de inși.»

14. Și tocmai citeau scrisorile lor, când au sosit din Galileea alți soli, cu hainele sfâșiate, aducând această veste:

15. «Ptolemais, Tirul, Sidonul și toată Galileea cea păgână s'au adunat ca să ne nimicească!»

16. Când Iuda și poporul au auzit această veste, ei au strâns o mare adunare ca să chibzuiască ce să facă pentru frații lor care erau atât de strămtorați de dușmani.

17. Atunci Iuda a zis fratelui său Simon: «Alege oameni și du-te de liberează pe frații tăi din Galileea, iar eu și cu Ionatan o să ne ducem în Galaad.»

18. În Iudeea el a lăsat de pază pe Iosif, fiul lui Zaharia, și pe Azaria, căpetenia poporului, împreună cu cealaltă parte a armatei,

19. Și le-a poruncit astfel: «Cărmuiți poporul acesta, însă până la întoarcerea noastră nu vă prindeți la luptă cu păgânii.»

20. Și Simon a luat trei mii de oameni ca să plece în Galileea și Iuda opt mii ca să plece în Galaad.

21. Și a plecat Simon în Galileea și s'a măsurat cu păgânii în multe bătălii și a zdrobit pe păgâni,

22. Și i-a urmărit până la poarta Ptolemaisului. Și au căzut dintre păgâni

ca la trei mii de inși. Și el a luat o bogată pradă.

23. Apoi a luat pe Iudeii pe care i-a găsit în Arbata, împreună cu femeile și copiii și toate câte le mai aveau, și cu mare bucurie i-a dus în Iudeea.

24. După aceasta, Iuda Macabeul, împreună cu fratele său Ionatan au trecut Iordanul și s'au infundat în pustie cale de trei zile.

25. Și ei au dat peste Nabateeni care i-au primit prieteneste și le-au povestit tot ceea ce se întâmplase cu frații lor în Galaad,

26. Și că mulți din ei sunt închiși în Bosra, Bețer, Alema, Casfon, Mached și Carnaim, cetăți mari și întărite,

27. Dar și în alte cetăți ale Galaadului se mai află închiși, iar protivnicii lor s'au pregătit ca de mâine să năvălească asupra cetățurilor, să le cuprindă și într'o singură zi să stărpească pe toți Iudeii dintr'insele.

28. Atunci Iuda s'a întors pe neașteptate cu oastea sa în pustie spre Bețer. El a cuprins cetatea, a omorât, trecând prin ascuțișul săbiei, toată partea bărbătească, a luat o pradă bogată și a dat foc cetății.

29. Apoi în timpul nopții el a pornit de acolo și a mers până la cetatea Datema.

30. Dimineața, când au ridicat ochii, au văzut oaste nenumărată, care ducea scări și mașini de împresurare, ca să cuprindă cetatea și erau gata să înceapă năvala.

31. Și dacă a văzut Iuda că lupta începuse și că zarva din cetate se ridica până la cer de sunetul trâmbițelor și de strigătul cumplit,

32. A zis ostașilor din oștirea lui: «Luptați-vă astăzi pentru frații voștri!» 33. Și cu trei cete de oameni le-a sărit în spate, apoi au sunat din trâmbițe și au sunat de rugăciune.

34. Când a cunoscut Timotei că este Macabeul, a fugit din fața lor. Și el i-a bătut cumplit și au căzut dintre ei în ziua aceea ca la opt mii de inși.

35. După aceasta s'a îndreptat spre Mițpa, a năvălit asupra ei, a cuprins-o, a prădat-o și i-a dat foc.

36. De acolo a pornit și a cucerit Casfon, Mached, Befer, precum și toate cetățile Galaadului.

37. După aceste întâmplări, Timotei a adunat altă oștire și a tăbărit în fața Rafonului, dincolo de râu.

38. Și Iuda a trimis oameni ca să iscodească tabăra, și i-au adus vestea aceasta: «Toți păgânii din vecinătate s'au strâns la ei și alcătuiesc o foarte mare oștire.

39. De asemenea și-au tocmit și Arabi, oaste de ajutor, care se află dincolo de râu, gata să înceapă lupta cu tine.» Atunci Iuda a pornit în întâmpinarea lor.

40. Și Timotei a zis căpeteniilor oștirii sale, în timp ce Iuda și cu ai lui se apropiau de râu: «Dacă el se năpustește mai întâi împotriva noastră, nu putem să-i ținem piept, fiindcă el ne covârșește, iar dacă de teamă stă cu oastea dincolo de râu, să ne aruncăm asupra lui și-l vom dovedi.»

41. Când Iuda a ajuns aproape de râu cu apă, a poruncit căpeteniilor oastei: «Nu îngăduiți nimănui să se oprească aici, ci toți să intre în luptă!»

42. Când el a trecut cel dintâi dincolo și s'a năpustit împotriva lor împreună cu oastea lui după el, păgânii au fost înfrânți, au aruncat armele și au fugit în templul din Carnaim.

43. Atunci el a cuprins cetatea și a dat foc templului și tuturor celor ce se aflau într'însul. Așa a fost înfrânt Carnaimul și ei n'au mai putut să se impotrivescă lui Iuda.

44. După aceasta, Iuda a adunat pe toți Israeliiți care se găseau în Galaad, de la mic până la mare, cu femeile și cu copiii, și cu tot avutul lor, o foarte mare tabără, ca să-i ducă în Iudeea.

45. Și ei au ajuns până la Efron, cetate foarte întărită și mare, așezată într'o trecătoare, încât nimeni nu putea să cotească nici la dreapta, nici la stânga, ci trebuia să treacă prin ea.

46. Locuitorii cetății însă închiseseră porțile și trântiseră grămezi de pietre într'însele.

47. Atunci Iuda a trimis la ei crainici ca să-i ia cu binișorul și să le spună:

«Îngăduiți-ne să trecem pe pământul vostru ca să ajungem în țara noastră, căci nimeni nu v'a face nici o pagubă, ci numai să trecem pe jos.» Și n'au voit să-i deschidă.

48. Atunci Iuda a poruncit să se dea de veste ca fiecare ostaș să poposească cu tabăra unde se află.

49. Și ostașii au poposit cu tabăra și s'au luptat împotriva cetății toată ziua și toată noaptea aceea, și cetatea a căzut în mâna lui.

50. Și el a trecut toată partea bărbătească prin ascuțișul săbiei, iar cetatea a dărâmat-o din temelie și, după ce a jefuit-o, a trecut prin cetate pe deasupra hoiturilor.

51. Apoi au trecut Iordanul și au ajuns în șesul cel mare lângă Betșean.

52. Și în tot timpul Iuda a stat la coada oștirii, adunând pe cei care rămăneau în urmă și îmbărbătând poporul, până ce a ajuns țara lui Iuda.

53. După aceasta ei s'au suit în muntele Sionului cu bucurie și cu veselie și au adus arderi de tot, fiindcă ei se întorseseră cu bine, fără să piardă pe nici unul din ei.

54. În vremea când Iuda și Ionatan se aflau în Galaad, iar Simon, fratele lor, în Galileea, în fața cetății Ptolemais,

55. Iosif, feciorul lui Zaharia, și Azaria, căpeteniile oștirii, aflând despre faptele vitejești și despre bătăliile pe care ei le dăduseră,

56. Au zis: «Și noi vrem să ne facem faimă și să ne ducem ca să ne războim cu păgânii cu care ne megieșim!»

57. Atunci ei au dat de știre oamenilor din oștirea lor și au pornit împotriva Iamniei.

58. Dar Gorgias, împreună cu oamenii lui au ieșit din cetate și au înaintat împotriva lor, ca să se bată cu ei.

59. Însă Iosif și cu Azaria au fost puși pe fugă și au fost urmăriți până la granița Iudeei, și în ziua aceea au căzut din oștirea lui Israel două mii de inși.

60. Și așa oștirea a suferit o mare înfrângere, fiindcă n'au ascultat pe Iuda și pe frații lui, închipuindu-și că pot și ei să facă fapte vitejești.

61. Însă ei nu erau din neamul aceloră prin mâna cărora Israil avea să ajungă la biruință.

62. Iuda cel viteaz și frații lui au fost slăviți de tot Israilul și de toți păgânii, orișunde s'ar fi auzit de numele lor,

63. Și se adunau în jurul lor ca să le facă urări.

64. Și Iuda a pornit din nou ca să se bată cu fiii lui Esau în țara de la miază-zi. El a cucerit Hebronul și satele învecinate, i-a dărâmat întăriturile, iar turmurilor celor de jur-împrejur le-a dat foc.

65. Apoi a pornit să se ducă în țara Filistenilor și a trecut prin Mareașă.

66. În ziua aceea au căzut și câțiva proeți, fiindcă și ei voiau să facă fapte vitejești, intrând în luptă ca niște nesăbăduiți.

67. Apoi Iuda s'a lăsat spre Azot, în țara Filistenilor, unde a dărâmat altarele, a ars chipurile idolilor și, după ce a luat o bogată pradă din orașe, s'a întors în Iudeea.

6.

Împăratul Antioh V Eupator ajunge împărat în locul tatălui său. Războiul din Iudeea. Bătălia de la Bet-Zaharia. Impresurarea Ierusalimului. Pacea cu Iudeii.

1. Și pe când împăratul Antioh străbătea ținuturile cele de sus ale țării, a auzit că în Persia este un oraș anume Elimais, vestit prin bogăție, prin argint și prin aur,

2. Și templul care este în acest oraș este foarte bogat și acolo se află scuturi de aur, zale și alte arme pe care le lăsase Alexandru, împăratul Macedoniei, fiul lui Filip, care a domnit cel dintâi ca împărat grec.

3. Atunci el a venit și a încercat să cuprindă orașul și să-l jăfuiască, dar n'a izbutit, fiindcă planul lui fusese aflat.

4. Și locuitorii s'au ridicat împotriva lui la luptă, încât el a fost silit să dea înapoi și cu mare mâhnire să se întoarcă în Babilon.

5. Atunci a venit în Persia un crainic ca să-l vestească pe el că oștile care intraseră în Iuda fuseseră înfrânte;

6. Lisias, care înaintase în fruntea unei armate puternice, fusese silit să fugă din fața lor; ei se întăriseră cu arme, cu oaste și cu multe prăzi pe care le luaseră de la oștirile biruite;

7. Nimiciseră uriciunea pe care o zidise el pe altarul de jertfă din Ierusalim, templul fusese înconjurat cu ziduri înalte ca și mai înainte și tot așa și cetatea Betțur.

8. Auzind aceste vești, împăratul fu îngrozit și zdrobit. El căzu la pat și din pricina aceasta se îmbolnăvi de mâhnire, că voința lui nu se împlinise.

9. Și a stat în pat mai multe zile, fiindcă el cădea mereu în mare mâhnire. Și când a simțit că este aproape să moară,

10. A chemat pe toți prietenii lui și le-a zis: «Somnul nu mă mai prinde și mâhnirea mi-a zdruncinat inima.

11. Și am zis în inima mea: Ce chin și ce zbucium cumplit m'au cuprins pe mine, care eram bun și iubit în împărăția mea?

12. Acum mi-aduc aminte de blestemățiile pe care le-am făcut în Ierusalim, cum am luat toate odoarele de aur și de argint care se aflau acolo și am trimis o oaste ca să nimicească fără cuvânt pe locuitorii din Iuda.

13. Știu că pentru toate acestea m'au ajuns nenorocirile și iată că mor în țară streină din pricina acestei mari mâhniri.»

14. Atunci el a chemat pe Filip, unul din prietenii săi, și l-a pus peste toată împărăția lui,

15. Și i-a dat coroana, mantia de porfiră și inelul cu pecetia împărătească, poruncindu-i să crească pe fiul său și să-l pregătească să fie împărat.

16. Și împăratul Antioh a murit acolo, în anul o sută patruzeci și nouă.

17. Când a aflat Lisias că a murit împăratul, a pus împărat pe Antioh, fiul lui, pe care îl crescuse de tânăr, și i-a pus numele de Eupator.

18. Oastea din cetate ținea încercuit pe Israil de jur-împrejurul templului și căuta mereu să-i facă neajunsuri, iar pentru păgâni să le fie sprijin.

19. Atunci Iuda se hotărî s'o piarză și pentru aceasta a adunat poporul cel războinic ca s'o împresoare.

20. Și s'au adunat ei și au împresurat-o în anul o sută și cincizeci și au ridicat turnuri cu baliste și au așezat mașini de împresurare.

21. Dar din această încercuire au scăpat vreo câțiva, de care s'au alăturat și câțiva nelegiuți din Israel.

22. Aceștia s'au dus la împărat și i-au spus: «Până când vei zăbovi tu ca să nu judeci și să nu răzbuni pe frații noștri?»

23. Noi am slujit de bună voie pe părintele tău, făcând ceea ce ne zicea și fiind următori poruncilor lui.

24. Din această pricină fiii poporului nostru au ajuns să ne fie dușmani: oricine din noi a fost prins fost-a omorât, iar moștenirea noastră a fost jefuită.

25. Dar ei și-au întins mâna nu numai asupra noastră, ci și în ținuturile învecinate.

26. Și acum ei au tabăra în fața cetății Ierusalimului, ca s'o cuprindă, pentru aceasta ei au întărit timpul și Betșurul.

27. Și dacă tu nu zorești să le ieși în cale, vor face și altele și mai mari, fără să poți să-i oprești.»

28. Când împăratul a auzit aceasta, a adunat pe prietenii săi, căpeteniile oștirii, cât și pe căpitaniii călărimii.

29. Și i-a sosit și oștire năimită din alte împărății și din insulele mării.

30. Oștirea sa era de o sută de mii de pedestrași, două zeci de mii de călăreți și treizeci și doi de elefanți deprinși cu războiul.

31. Ei au înaintat prin Edom și au tăbărit la Betșur. Și s'au bătut multe zile și au făcut mașini, însă Iudeii au ieșit din cetate și le-au ars, și s'au luptat vitejește.

32. Atunci Iuda a lăsat cetatea și a așezat tabăra la Bet-Zaharia, în fața taberii împăratului.

33. Dar împăratul s'a sculat la mâncate și a îndreptat oastea în grabă spre Bet-Zaharia, și și-a așezat-o în linie de bătaie în sunetul trâmbiței.

34. Pe elefanți i-a îmbătat cu sânge de struguri și de duche, ca să-i înțească la luptă.

35. Apoi au împărțit ei elefanții falangelor oștirii; fiecare elefant era însoțit

de o mie de oameni îmbrăcați cu zale și cu coifuri de aramă, iar după el veneau cinci sute de călăreți aleși.

36. Aceștia întovăreșeau din capul locului fiara, și unde era ea, erau și ei, și încotro se îndrepta ea, se îndreptau și ei și nu se despărțeau de ea.

37. Pe fiecare elefant era câte un turn tare de lemn, pentru apărare, legat cu chingi, și pe fiecare elefant erau doi trei oameni care se luptau de sus, precum și un indian care era călăuză lui,

38. Iar călărimea a pus-o de o parte și de alta, la cele două aripi ale oștirii, ca să îngrozească pe dușman și să fie acoperire pentru falange.

39. Și când razele soarelui au căzut pe scuturile de aur și de aramă, munții străluceau și luminau ca niște făclii aprinse.

40. O parte din armata împărătească s'a desfășurat pe munții cei înalți, iar altă parte în șes, înaintând sigur și în bună rânduială.

41. Ei toți cei ce auzeau zarva oștirii, mersul ei și zângănitul armelor tremurau, fiindcă oastea era foarte mare și puternică.

42. Atunci Iuda a înaintat cu oastea lui ca să se bată, și în bătălia aceea au căzut din oștirea împărătească șase sute de oameni.

43. Și când Eleazar, poreclit Auaran, a văzut una din fiare care era mai înaltă decât toate celelalte îmbrăcată în zale împărătești, și-a închipuit că deasupra este împăratul,

44. S'a jertfit pe sine ca să izbăvească pe poporul său și să dobândească un nume nepieritor.

45. Pentru acesta el s'a repezit prin falangă spre el, măcelărind în dreapta și în stânga și despărțind pe dușmani într'o parte și în alta,

46. Apoi s'a strecurat sub elefant și i-a vârît sabia în pânțele și l-a omorât. Elefantul a căzut peste el și Eleazar a murit.

47. Și Iudeii văzând puterea oștirii împărătești și bărbăția ostașilor, au dat înapoi din fața lor.

48. O parte din armata împăratului a pornit în întâmpinarea lor la Ierusalim,

iar împăratul și-a așezat tabăra să se lupte împotriva Iudeei și a muntelui Sion.

49. Cu locuitorii din Betșur el a încheiat pace și ei s'au predat, fiindcă ei acolo nu mai aveau merinde, ca să mai fi stat închiși înlăuntru, deoarece pă-mântul era în anul sabbatic.

50. Și astfel împăratul a cuprins Betșurul, în care a așezat strajă de pază.

51. Dar în fața templului el a stat multă vreme în tabără, așezând turnuri cu baliste și mașini de împresurare, aruncătoare de foc și de pietroaie și scorpioane, pentru aruncatul săgeților, cât și prăștii.

52. Dar și Iudeii au așezat mașini în fața mașinilor lor și s'au bătut multă vreme.

53. Și în hambare nu mai erau merinde, fiindcă era în anul al șaptelea și cei care fugiseră în Iudeea, din pricina păgănilor, mâncaseră ceea ce rămăsese la păstrare.

54. Și în templu nu mai rămăseseră decât câțiva Iudei din pricina foamei care se înțețise, așa că ei s'au imprăștiat fiecare la vatra sa.

55. Când a aflat Lisias că Filip — pe care împăratul Antioh, fiind încă în viață, îl pusese să crească pe fiul său Antioh pentru domnie —

56. S'a întors din Persia și din Media cu oștile cu care plecase împăratul și că Filip caută să ia în mână trebile împărăției,

57. Și-a pus în gând să se retragă cât mai grabnic, de aceea a zis împăratului și căpeteniilor oștirii, precum și ostașilor: « Noi ne măcinăm din zi în zi, merindele se împuținează, iar locul pe care îl împresurăm este întărit și apoi mai avem pe capul nostru și trebile împărăției.

58. Deci să recunoaștem acestor oameni drepturile lor și să facem pace cu tot poporul lor,

59. Îngăduindu-le să trăiască după datinile lor ca și mai înainte, fiindcă din pricina datinilor lor, pe care noi le-am desființat, s'au înverșunat și au săvârșit aceasta. »

60. Și îndemnul acesta plăcu împăratului și căpeteniilor, care au trimis soli la ei ca să încheie pace. Și ei au primit.

61. Iar când împăratul și căpeteniile au jurat că se vor ține de cuvânt, ei au ieșit din cetate.

62. Și împăratul, intrând în muntele Sionului și văzând cetatea, a călcat jurământul pe care îl făcuse și a poruncit să dărâme zidul cel de jur-împrejur.

63. Apoi el a plecat în grabă în Antiohia, și găsim pe Filip stăpân în cetate, s'a bătut cu el și a luat cetatea cu sila.

7.

Dimitrie I ajunge împărat. Bacchide și Alchimos sunt trimiși de împărat în Iudeea. Iuda Macabeul bate oastea împărătească de sub porunca lui Nicanor. Moartea lui Nicanor.

1. În anul o sută și cincizeci și unu, Dimitrie, fiul lui Seleuc, a fugit din Roma și, însoțit de o mână de oameni, s'a oprit într'un oraș de pe țărmul mării și s'a făcut împărat.

2. Și după ce a intrat el în palatul împărătesc al părinților săi, căpitanii oștirii au prins pe Antioh și pe Lisias ca să-i aducă la el.

3. Și când i s'a dat de știre, el a zis: « Nu vreau să le văd fața! »

4. Atunci oștirea i-a omorît, iar pe Dimitrie l-a suit pe tronul împărăției lui.

5. Și au venit la el oameni din Israil nelegiuți și fără credință, în frunte cu Alchimos, care voia să ajungă arhieru,

6. Și au pârît poporul înaintea împăratului zicând: « Iuda și cu frații lui au pierdut pe toți prietenii tăi, iar pe noi ne-au izgonit din țară.

7. Deci trimite acum pe un om de credință, care să plece și să vadă tot prăpădul pe care ni l-au pricinuit nouă și țării împăratului și să-i pedepsească pe ei precum și pe cei care li ajută. »

8. Atunci împăratul a ales dintre prietenii săi pe Bacchide, satrapul ținutului de dincolo de Eufrat, mare dregător al împărăției și credincios împăratului.

9. Și l-a trimis pe el și pe Alchimos nelegiuitul, pe care l-a făcut arhieru, și i-a poruncit să se răzbune pe Israiliți.

10. Și au pornit și au ajuns cu oaste multă în Iuda. Apoi Bacchide a trimis

soli la Iuda și la frații lui cu cuvinte de pace, ca să-l înșele.

11. Însă ei n'au luat în seamă cuvintele lor, fiindcă vedeau că veniseră cu multă oaste.

12. Atunci s'a adunat un sfat de cărturari la Alchimos și Bacchide, ca să cerceteze dreptatea pricinii.

13. Și Asideii, cei mai cu vază dintre fiii lui Israil, au cerut pace,

14. Fiindcă ziceau: «Un preot din neamul lui Aaron a venit cu oastea și el nu ne va face să pătimim!»

15. Și Bacchide le grăia pașnic și le-a făcut jurământ: «Nu căutăm să vă facem rău nici vouă, nici prietenilor voștri!»

16. Și l-au crezut; însă el a luat șai-zeci de inși dintre ei, pe care i-a măcelărit într'o singură zi, după cuvântul Scripturii:

17. «Trupurile cuvioșilor tăi și sângele lor l-au vărsat împrejurul Ierusalimului și nu era nimeni care să-i îngroape!»

18. Atunci tot poporul a fost cuprins de frică și de cutremur, și a zis: «Într'înșii nu-i nici adevăr și nici dreptate, fiindcă au călcat legământul și jurământul pe care l-au făcut!»

19. După acestea, Bacchide a plecat din Ierusalim și a poposit cu tabăra la Bezet, apoi a trimis ca să prindă pe mulți din cei care fugiseră din ceata lui, precum și vreo câțiva oameni din popor, pe care după ce i-a omorît, i-a aruncat în cisterna cea mare.

20. Și după ce Bacchide i-a dat lui Alchimos în seamă țara și i-a lăsat și oaste de ajutor, s'a întors la împărat.

21. Și fiindcă Alchimos ducea lupta pentru arhierie,

22. S'au strâns la el toți turburătorii poporului, care puseră mâna pe țara lui Iuda și făcură mare prăpăd în Israil.

23. Și când a văzut Iuda toate neajunsurile pe care le făcea Alchimos și tovarășii lui fiilor lui Israil, mult mai răi decât păgânii,

24. A străbătut tot ținutul Iudeei, pedepsind pe lepădații de lege și oprindu-i să cuturee țara.

25. Când a văzut și Alchimos că Iuda și tovarășii săi erau mai tari decât el,

și încredințându-se că nu le putea ține piept, s'a întors la împărat și i-a pârît de cele mai rele fapte.

26. Din această pricină, împăratul a trimis pe Nicanor, unul din cei mai de seamă generali ai lui, vrăjmaș învierșunat al lui Israil, cu poruncă să nimecească poporul.

27. Și ajungând la Ierusalim cu oaste multă, a trimis la Iuda și la frații lui soli cu cuvinte de pace ca să-i înșele și le-a zis:

28. «Să nu ne războim unii cu alții! Ci voi veni la voi pașnic, ca să vă văd fața!»

29. Și au venit la Iuda și și-au făcut urări de pace unul altuia,—dar dușmanii erau gata să răpească pe Iuda.

30. Și când Iuda a aflat că Nicanor venise cu șiretenie la el, l-a apucat groaza și n'a mai vrut să-i vadă fața.

31. Atunci a aflat Nicanor că i s'a descoperit planul și a pornit cu război împotriva lui Iuda, ieșindu-i înainte la Cafarsalam.

32. Și au căzut din oamenii lui Nicanor ca la cinci mii, iar ceilalți fugiră în cetatea lui David.

33. Și după aceste întâmplări, Nicanor s'a suit în muntele Sionului. Atunci au ieșit din templu câțiva preoți și bătrâni ai poporului ca să-l hiritisească prietenește și să-i arate arderea de tot, care se aduce pentru împărat.

34. El însă și-a bătut joc de ei și i-a luat în răs, ba chiar i-a și spurcat și le-a grăit semeț,

35. Și în mânia lui s'a jurat astfel: «Dacă nu-mi dați acum în mână pe Iuda și oastea lui, când mă voi întoarce biruitor, voi pune foc templului acestuia!» Apoi a plecat de acolo mâniaș.

36. Atunci preoții au intrat în lăuntru și au stat în fața altarului de jertfă și în fața templului, și izbucnind în plâns, au zis:

37. «Tu ți-ai ales, o, Doamne acest templu, ca într'însul să se cheme numele tău, și să fie casă de rugăciune și de rugă fierbinte pentru norodul tău.

38. Răzbună-ți împotriva omului acestuia și împotriva oștirii lui și să cadă

în ascuțișul săbiei. Adu-ți aminte de hula lor și n'o lăsa să dăinuiască!»

39. Și Nicanor a ieșit din Ierusalim și a poposit cu oastea la Bethoron, unde i s'a mai adăogat oaste din Siria.

40. Și Iuda stătea cu tabăra sa de trei mii de oameni la Adasa. Și Iuda s'a rugat Domnului și a zis:

41. «Când solii împăratului Asiriei te-au hulit, ingerul tău a venit și a ucis o sută optzeci și cinci de mii de oameni.

42. Tot așa nimicește oastea aceasta în fața noastră, ca să cunoască și ceilalți cât a hulit templul tău! Judecă-l după răutatea lui!»

43. La treisprezece Adar, oștile s'au încăerat la luptă, și oastea lui Nicanor a fost înfrântă, iar el însuși a căzut cel dintâi în luptă,

44. Iar când oastea lui Nicanor a prins de veste că el a căzut, a aruncat armele și a fugit.

45. Și Iudeii i-au urmărit cale de o zi de la Adasa până în părțile Ghezerului și în urma lor au sunat prelung din trâmbiță.

46. Atunci din toate satele învecinate ale Iudeei au ieșit oameni care i-au încercuit. Și s'au încăerat unii cu alții și au căzut toți vrăjmașii de sabie, de n'a mai scăpat nici unul.

47. Și Iudeii au luat o pradă bogată, iar lui Nicanor i-au tăiat capul și mâna lui cea dreaptă pe care o ridicase tru-faș, și le-au adus și le-au spânzurat la Ierusalim.

48. Iar poporul s'a veselit foarte și ziua aceea a prăznuit-o ca o mare zi de veselie. Și s'a hotărît ca, în fiecare an, să fie prăznuită ziua de treisprezece Adar. Și țara lui Iuda a avut pace câtăva vreme.

8.

Alianța lui Iuda Macabeul cu Romanii.

1. Și a auzit Iuda despre fama și despre puterea cea mare a Romanilor, despre bunăvoința pe care o arată tuturor celor ce se alătură de ei, despre legăturile de prietenie pe care le fac cu cei ce încheie legământ cu ei, în sfârșit că ei sunt tari și puternici.

2. Și i-au povestit lui despre războaiele lor și despre faptele lor vitejești printre Galateni, în ce chip i-au supus de au ajuns să plătească tribut,

3. Precum și despre faptele lor în Spania, cum au pus mâna pe zăcămintele de argint și de aur,

4. Și cu toate că această țară este departe, ei au pus stăpânire pe ea prin cumințenia și prin stăruința lor; ba și împărații care au venit de la marginele pământului, ei i-au răpus și le-au pricinuit mare înfrângere, iar ceilalți le-au plătit tribut în fiecare an.

5. Mai departe, au învins și au subjugat pe Filip și Perseu, regii Chiteilor, care se răsculaseră împotriva lor,

6. Ba chiar și Antioh cel Mare, împăratul Asiei, care pornise cu război împotriva lor, fusese înfrânt de ei, cu toate că avea o sută douăzeci de elefanți și călărimi și care de război și o uriașă oștire;

7. Și anume îl prinseseră de viu și îl siliseră pe el și pe urmașii lui la tron să plătească un mare tribut și ostaticii și să le dea și o bucată de țară:

8. Pisidia, Milia și Lidia, cele mai prețioase ținuturi ale lui, pe care luându-le, le-a dat regelui Eumene.

9. Când Grecii puseseră la cale o răsccoală ca să-i nimicească,

10. La această veste, Romanii au trimis împotriva lor un singur general, care, biruindu-i, a omorât pe mulți din ei. Ei au dus în robie pe femeile și pe copiii lor, au jefuit averea lor, s'au făcut stăpâni pe țara lor, le-au dărâmat întăriturile și i-au făcut robi până în ziua de azi.

11. Pe celelalte regate și ținuturi care li se împotriveseră, le-au doborât și le-au subjugat. Cu prietenii și cu aliații lor erau credincioși.

12. În felul acesta ei căpătaseră înțâietate peste toți regii de aproape și de departe, și singur numele lor insufla groază.

13. Celor cărora ei voiesc să le ajute și să-i așeze în domnie, domnesc, și mazilesc pe cine voiesc, așa încât Romanii au ajuns vajnici oblăduitori de neamuri.

14. Și cu toate acestea la ei nimeni nu se încoronează cu diademă și nici nu se înveșmântă în porfiră, ca să se fălească.

15. Ba mai mult, Romanii și-au făcut un senat, unde în fiecare zi sfătuiesc trei sute și douăzeci de senatori pentru binele și propășirea poporului.

16. În fiecare an ei încredințează unui singur om cărmuirea întregului imperiu, și toți ascultă de acest unul, pe care n'au nici pizmă, nici răvnire.

17. Atunci Iuda a ales pe Eupolemos, fiul lui Ioan, fiul lui Acos, și pe Iason, fiul lui Eleazar, pe care i-a trimis la Roma, ca să încheie legământ de prietenie,

18. Și să-i libereze de sub jugul împărăției Grecilor, care, după cum vedeau ei, aveau de gând să robească pe Israel.

19. Și ei au plecat la Roma — și călătoria a fost foarte lungă — și, intrând în senat, au luat cuvântul și au zis:

20. « Iuda numit și Macabeul și frații lui precum și poporul Iudeu ne-au trimis la voi, ca să încheiem un tratat de alianță de război și de pace și ca noi să fim înscrisi în numărul aliaților și prietenilor voștri ».

21. Și cuvântul acesta le-a plăcut lor.

22. Iată copia tratatului pe care Romanii l-au săpat pe două table de aramă și l-au trimis la Ierusalim, ca să rămână la ei ca un monument de alianță de pace și război:

23. « Pace deapururi între Romani și poporul iudeu, pe uscat și pe mare! Sabia vrăjmașului să fie departe de ei!

24. Dacă vre-un război va amenința mai întâi Roma sau pe vre-unul din aliații ei în tot cuprinsul imperiului,

25. Poporul iudeu să sară în ajutorul lor din toată inima, pe cât împrejurările îi vor îngădui.

26. Vrăjmașilor să nu le dea nici grâu, nici arme, nici bani și nici corăbii. Aceasta este voința Romei. Iar Iudeii vor păzi aceste îndatoriri fără să primească nimic.

27. Tot așa, dacă vre-un război va amenința mai întâi pe poporul iudeu, Romanii vor lupta împreună cu ei din

tot sufletul, pe cât le vor îngădui împrejurările,

28. Și vrăjmașilor nu le vor da nici grâu, nici arme, nici bani, nici corăbii. Aceasta este voința Romei. Ei vor păzi aceste îndatoriri fără înșelăciune.

29. Acestea sunt temeiurile legământului între Romani și poporul iudeu.

30. Inșă, dacă mai pe urmă unii ori alții ar vrea să mai adaoge ori să mai taie ceva, să se facă cu învoirea lor, iar ceea ce va fi adăogat ori tăiat să aibă tărie.

31. Cât despre neajunsurile pe care împăratul Dimitrie li le-au pricinuit, i-am scris așa: « Pentru ce lași să apese jugul peste prietenii și aliații noștri Iudei? »

32. Dacă va mai veni vre-o plângere din partea lor împotriva ta, vom apăra dreptul lor și ne vom război cu tine pe mare și pe uscat. »

9.

Moartea lui Iuda Macabeul. Ionatan arhiereul, fratele lui Iuda, este ales căpetenie a oștirii. El duce mai departe lupta. Bacchide este înfrânt. Pacea.

1. Când a auzit Dimitrie că Nicanor a căzut în luptă și că oștirea sa suferise o mare înfrângere, a trimis a doua oară pe Bacchide și pe Alchimos în Iudeea în fruntea aripii drepte a oștirii.

2. Și ei au pornit pe drumul spre Galileea și au poposit cu tabăra la Mesalot, lângă Arbel, pe care l-au cuprins, și au omorât mulți locuitori,

3. Iar în anul o sută cincizeci și doi și-au așezat oastea în fața Ierusalimului.

4. Apoi au pornit cu oastea spre Beroea, cu douăzeci de mii de pedestrași și două mii de călăreți.

5. Și Iuda se așezase cu oastea, cu o ceată de trei mii de viteji, la Elasa.

6. Și când au văzut mulțimea oștirilor, i-a prins frica și au fugit din tabără, astfel că Iuda nu mai rămăsese decât cu opt sute de inși.

7. Când a văzut Iuda că oastea lui fugise și că bălălia îl zorea, inima i se zdrobi, fiindcă n'avea vreme ca să strângă pe ai săi.

8. Și în zbuciumul său, a zis celor care mai rămăseseră: « Haidem! Să ne azvârlim pe dușmanii noștri, poate îi vom biru! »

9. Dar ei întoarseră cuvântul: « Nu putem! Ci mai întâi să ne scăpăm viața! Ne vom întoarce cu frații noștri și vom lupta împotriva lor. Noi suntem puțini! »

10. Atunci a zis Iuda: « Deloc! Nici-odată nu vom fugi din fața lor! Dacă a venit ceasul nostru, să murim vitejește pentru frații noștri și să nu ne păstăm slava noastră! »

11. Atunci oastea vrăjmașă a pornit din tabără și, înaintând spre el, călări-mea s'a împărțit în două cete, iar prăștiașii și cu arcașii mergeau înaintea oștirii. În rândul întâi al oștirii erau cei mai viteji. Bacchide era la aripa dreaptă.

12. Falanga înainta din două părți în sunetul trâmbiței.

13. Dar și ostașii lui Iuda sunau din trâmbiță, încât pământul se zguduia de zgomotul oștilor. Și a început bătălia și a ținut de dimineață și până seara.

14. Când a văzut Iuda că Bacchide cu cele mai tari cete era la dreapta, a strâns împrejurul lui pe toți cei mai curajoși,

15. Și zdrobind aripa dreaptă îi urmări până spre muntele Azor.

16. Dar cei din aripa stângă, când au văzut că aripa dreaptă fusese înfrântă, se întoarseră pe la spatele pe urmele lui Iuda și alor lui.

17. Lupta a fost înverșunată, și au căzut mulți morți și dintr'o parte și dintr'alta.

18. Dar a căzut și Iuda, iar ceilalți au fugit.

19. Atunci Ionatan și cu Simon au luat pe Iuda și l-au îngropat în mormântul părinților lor la Modein.

20. Și l-au plâns și l-au jeli, întreg Israelul, cu jălanie mare și l-au bocit multe zile zicând:

21. « Cum a căzut viteazul, izbăvitorul lui Israel! »

22. Cealaltă istorie a vieții lui Iuda, a războaielor lui și a faptelor lui vitejești și isprăvilor lui nu s'a scris, fiindcă erau tare multe.

23. Și după moartea lui Iuda, s'au ivit nelegiuții în tot cuprinsul lui Israel, și răufăcătorii au început să iasă la lumină.

24. În vremea aceea a început o foamete groaznică, așa încât se părea că și țara s'a dat cu dușmanii.

25. Bacchide și-a ales pe cei fără de lege și i-a pus ispravnic în țară.

26. Ei căutau pe prietenii lui Iuda și, când îi găseau, îi aduceau la Bacchide, care îi pedepsea și-și bătea joc de ei.

27. Și a fost mare nevoie în Israel, cum nu mai fusese din ziua în care nu li se mai arătase profet.

28. Atunci s'au adunat toți prietenii lui Iuda și i-au spus lui Ionatan:

29. « De când a murit fratele tău Iuda, nu se mai găsește nimeni la fel cu el, ca să pornească împotriva vrăjmașilor noștri și a lui Bacchide și mai cu seamă împotriva celor care ne vrăjmășesc poporul nostru.

30. De aceea noi te alegem astăzi ca să fii căpitan în locul lui și voevod ca să te lupți în războaiele noastre. »

31. Și atunci Ionatan a primit căpitania și a luat locul fratelui său Iuda.

32. Când a auzit Bacchide, a căutat să omoare pe Ionatan.

33. Dar când au aflat Ionatan și Simon, fratele lui, precum și cei ce erau în preajma lor, au fugit în pustiul Tecoa și au tăbărit aproape de cisterna Asfar.

34. Și fiindcă Bacchide a aflat despre aceasta, a trecut cu oștirea lui dincolo de Iordan.

35. — Ionatan a trimis pe fratele său Ioan, căpetenia poporului, la Nabateeni, prietenii săi, cu rugămintea ca să-i îngăduiască să ducă la ei avutul lor cel mult.

36. Atunci fiii lui Iambre au ieșit din Medeba și au prins pe Ioan și cu tot ceea ce avea și s'au dus cu el.

37. După aceste întâmplări, i s'a dat de știre într'o zi lui Ionatan și lui Simon, frate-său, că Iambriții fac nuntă mare și că aduc din Nadabat cu mare alai pe mireasă, fiica unui mare boier din Canaan,

38. Și și-au adus aminte de sângele lui Ioan, fratele lor, și s'au suit și s'au ascuns într'o văgăună a muntelui.

39. Și când au ridicat ochii și s'au uitat, iată o mare caravană, mirele cu multe daruri, vorniceii și rudele lui, care îi ieșiseră în cale cu dairale, cu instrumente muzicale și cu multă zestre.

40. Atunci s'au repezit pe ei din ascunzătoare și i-au măcelărit. Și au căzut mulți răniți, iar ceilalți au fugit în munte. Și Iudeii au luat o pradă bogată.

41. Astfel că nunta s'a prefăcut în jale, și muzica lor în plângere.

42. Și după ce s'au răzbunat pentru sângele fratelui lor, s'au întors în smârcurile Iordanului.

43. Și Bacchide, prinzând de veste, a venit într'o zi de Sâmbătă cu multă oaste până pe malul Iordanului. —

44. Atunci Ionatan a zis voinicilor săi: « Haidem! Să ne războim pentru viața noastră, fiindcă astăzi nu este ca ieri ori ca alaltăieri.

45. Iată că băția ne dă zor din față și din spate, iar la dreapta și la stânga sunt smârcurile Iordanului și cu tufărișul, deci nu-i chip de scăpare.

46. Strigați acum la cer ca să scăpați din mâinile vrăjmașilor voștri! »

47. Și când era în focul luptei, Ionatan a întins mâna ca să dea în Bacchide, dar el s'a tras înapoi.

48. Apoi Ionatan împreună cu voinicii lui au sărit în Iordan, pe care îl trecură înnot, iar Sirienii n'au mai trecut Iordanul după ei.

49. În ziua aceea au căzut din oastea lui Bacchide o mie de inși.

50. După acestea, el s'a întors în Ierusalim și a clădit în Iudeea cetăți întărite: cetatea de lângă Ierihon și aceea de lângă Emaus, Bethoron, Betel, Timna, Piraton, Tapuah, cu ziduri înalte și cu porți cu manele,

51. Și a pus străji într'insele, să hărțuiască pe Israel.

52. Tot așa a întărit el Betșurul, Ghezerul și Acra, în care a pus oaste și merinde.

53. Apoi a luat ostatici pe feciorii boierilor țării și i-a închis în cetate, în Ierusalim.

54. În anul o sută și cincizeci și doi: Alchimos a poruncit să fie dărâmate zidurile curții celei dinlăuntru a templului, ca să strice lucrarea profetilor, și chiar a și început să le dărâme.

55. Dar în clipa aceea, Alchimos a fost lovit de Dumnezeu și toate planurile lui au rămas zădarnice. Și gura i s'a închis, iar el fiind cuprins de damba, nici n'a mai putut să grăiască și nici să ia cele din urmă hotărâri pentru casa lui,

56. Ci a murit în vremea aceea în chinuri cumplite.

57. Și dacă Bacchide a văzut că a murit Alchimos, s'a întors din nou la împărat. Și țara a avut parte de pace timp de doi ani.

58. În vremea aceea, toți nelegiuții au făcut sfat și au zis: « Ionatan și tovarășii lui trăiesc, după cum vedeți, în pace și fără grijă. Să chemăm încoace pe Bacchide, ca într'o noapte să pună mâna pe ei! »

59. Și cu acest gând au pornit la el.

60. Și el a porces cu armată puternică și în taină a trimis scrisori tovarășilor lui din Iudeea, ca să pună mâna pe Ionatan și pe prietenii lui. Dar n'a izbutit, fiindcă planul lui a fost aflat.

61. Din această pricină ei au prins ca la cincizeci de oameni din țară, împreună cu urzitorul răutății și i-a omorât.

62. Atunci Ionatan și Simon, împreună cu voinicii lor, s'au retras în pustie la Betbasa, pe care au clădit-o din nou și au întărit-o ca o cetate.

63. Când a aflat Bacchide, a adunat toată oastea lui și dădu de știre oamenilor lui din Iudeea,

64. Și pornind a împresurat Betbasa, împotriva căreia s'a luptat multă vreme așezând mașini de război.

65. Atunci Ionatan a lăsat pe fratele său Simon în cetate și a dat târcoale prin țară numai cu o ceată de voinici,

66. Și a bătut pe Odomir și pe frații lui, și pe cei din neamul lui Fasion, în așezările lor. În urma acestor biruințe oastea lui se tot mărea.

67. Pe de altă parte, Simon a ieșit cu voinicii lui din cetate și a ars mașinile de război,

68. Apoi se bătură cu Bacchide, căruia pricinuindu-i o mare învâlmășeală, el fu cuprins de mâhnire din pricină că planul bătăliei dăduse greș.

69. În văpaia urgiei lui împotriva celor care l-au sfătuit să vină în țară, el a omorît pe mulți din ei și s'a hotărît să se întoarcă în țara lui.

70. Când a aflat Ionatan despre aceasta, a trimis soli la el, ca să încheie pace cu el și să le dea înapoi pe cei prinși în luptă.

71. Bacchide i-a primit și s'a învoit cu propunerea lor. Apoi s'a legat cu jurământ față de Ionatan, să nu-i facă nici un rău în toate zilele vieții lui.

72. Și i-a dat înapoi robii de război pe care îi luase mai înainte din Iudeea. Apoi s'a întors în țara lui și n'a mai călcat în cuprinsul țării lor.

73. Și s'a făcut pace. Ionatan și-a ales cetate de scaun Micmasul. Atunci a început Ionatan să cârmuiască și a stărpit pe toți nelegiuții din Israil.

10.

Alexandru Epifaniu cât și Dimitrie vor să câștige pe Ionatan ca aliat al lor. Fiecare îi scrie câte o scrisoare. Ionatan însă se hotărăște să rămână de partea lui Alexandru. Ionatan înfrânge pe Apoloniu.

1. În anul o sută șaizeci, Alexandru Epifaniu, fiul lui Antioh, a pornit și a cuprins cetatea Ptolemais. El a intrat într'însa și a început să domnească.

2. Ci, când a auzit împăratul Dimitrie, a strâns oaste puternică și a pornit cu război împotriva lui.

3. Apoi Dimitrie a trimis lui Ionatan scrisori de pace și de înaltă prețuire.

4. Căci chibzuia: « Să facem repede pace cu el, înainte ca el să încheie pace cu Alexandru,

5. Fiindcă el tot mai ține minte toate ticăloșiile pe care i le-am făcut lui, fraților lui și poporului ».

6. Și-i dădea putere ca să aibă oaste și să facă arme, să fie aliatul lui și să-i dea înapoi ostacii din cetate.

7. Și îndată Ionatan a purces la Ierusalim și a citit scrisorile în auzul poporului și al celor din cetate.

8. Dar ei fură cuprinși de spaimă cumplită, când au auzit că împăratul îi dă putere să aibă oaste.

9. Și straja cetății a predat lui Ionatan ostacii, pe care el i-a trimis la părinții lor.

10. Apoi Ionatan s'a așezat în Ierusalim, pe care a început să-l facă la loc și să-l reînnoiască.

11. El a poruncit lucrătorilor să întărească zidurile Sionului cu piatră cioplită în patru muchii, iar celelalte ziduri să le zidească. Și au făcut întocmai.

12. Iar streinii care se aciuseră în cetățile pe care le zidise Bacchide, au fugit,

13. Și lăsându-și fiecare casa s'au întors în țara lor.

14. Ci numai câțiva din cei care se lepădaseră de lege și de porunci rămăseseră în Betșur, căci orașul era loc de scăpare pentru ei.

15. Când împăratul Alexandru a aflat despre pofțirile pe care Dimitrie le trimisese lui Ionatan și când i-au povestit lui despre războaiele și despre faptele vitejești pe care le făcuseră el și frații lui, precum și necazurile pe care le înduraseră,

16. A zis: « Unde am putea să mai găsim unul la fel cu el? Să-l facem acum prieten și aliat al nostru! »

17. Atunci el i-a scris o scrisoare cu următorul cuprins:

18. « Împăratul Alexandru trimite fratelui său Ionatan închinăciune!

19. Aflat-am că ești viteaz și vrednic de prietenia noastră.

20. Pentru aceasta te punem astăzi arhieru al poporului, și « prieten al împăratului » să te numești. — Și el i-a trimis un veșmânt de porfiră și o coroană de aur. — Poartă grijă de trebile noastre și ține la prietenia noastră! »

21. Și Ionatan s'a îmbrăcat cu veșmântul sfânt în anul o sută șaizeci, în luna a șaptea, la sărbătoarea corturilor, și și-a adunat oaste și și-a făcut arme.

22. Când a aflat Dimitrie despre aceste întâmplări, plin de mâhnire a zis:

23. « Ce-am făcut, că Alexandru ne-a luat înainte ca să-și câștige prietenia Iudeilor și să-și întărească puterea? »

24. Dar și eu îi voi scrie o scrisoare de poftire, cu făgăduinți de slavă și de daruri, ca să-mi fie de ajutor. »

25. Și i-a trimis o scrisoare cu acest cuprins: « Împăratul Dimitrie trimite poporului iudeu închinăciune!

26. Cu multă bucurie am auzit că ați ținut legămintele încheiate cu noi, că ați păstrat prietenia noastră și n'ați trecut de partea dușmanilor noștri.

27. Stăruiți și de acum încolo în credința față de noi, și noi vă vom răsplăti cu binefaceri pentru ceea ce ați făcut pentru noi.

28. Și vă vom face multe scutiri și vă vom da daruri.

29. De acum încolo vă scutesc pe voi și pe toți Iudeii de dări, precum și de darea pentru sare și pentru coroana împărătească;

30. Tot așa, de azi înainte vă scutesc de o treime din rodul sămănăturilor, jumătate din rodul pomilor, care mi se cuvine mie; de azi înainte, și niciodată nu le voi mai lua din țara lui Iuda și nici din cele trei ținuturi ale Samariei care s'au alipit acum.

31. Ierusalimul să fie sfânt și scutit de zeciuială și de biruri, împreună cu tot ținutul lui.

32. De asemenea mă lipsesc de puterea mea peste cetatea cea din Ierusalim și o dau arhiereului, ca să-și pună într'însa bărbați pe care și-i va alege singur ca s'o păzească;

33. Liberez fără răscumpărare pe toți Iudeii care au fost duși în robie din Iuda încotrova în tot imperiul meu, și toți să-i scutească de dări pe ei, chiar și pe vitele lor.

34. Toate zilele de prăznuire, Sămbetele, lunile noi și sărbătorile după lege, trei zile înainte și trei zile după sărbătoare, să fie pentru toți Iudeii din tot cuprinsul împărăției mele zile libere de dări și zile de scutiri,

35. Și nimeni să nu aibă dreptul să-l urmărească pe vre-unul din ei, ori să-l turbure pentru oricăre pricină ar fi.

36. Să fie luați în oastea împăratului până la treizeci de mii de Iudei și să li se dea aceeași soldă ca și tuturor oștilor împărătești.

37. Unii din ei să fie puși în marile cetăți împărătești, iar câtorva din ei să li se încredințeze dregătorii de încredere în cărmuirea împărăției. Căpitani și căpeteniile să fie luați dintre ei, și ei să viețuiască după legile lor, după cum împăratul a hotărât pentru țara lui Iuda.

38. Cele trei ținuturi ale Samariei care s'au alipit la Iudeea, să alcătuiască un trup, adică să facă una, și să nu asculte de altă putere decât de a arhiereului.

39. Ptolemais, împreună cu ținutul ei, o dau templului din Ierusalim pentru prentâmpinarea cheltuielilor de slujbă.

40. Și eu voi da în fiecare an cincisprezece mii de sicli de argint din vistieria împărătească, bani care să se strângă din localitățile unde se va găsi cu cale.

41. Și tot prisosul, pe care slujbașii peste dări nu-l vor fi plătit ca în anii trecuți, să fie dat de aici înainte pentru nevoile templului.

42. Pe lângă toate acestea, cei cincimii de sicli, care se luau în fiecare an din veniturile templului, să fie lăsați, fiindcă ei se cuvin preoților slujitori.

43. Și câți vor fugi în templul din Ierusalim și în tot cuprinsul lui, fiind datori către împărat, sau din orîșicare altă pricină, să nu li se pricinuiască nici o vătămare, nici lor și nici averii lor, în orice parte a împărăției s'ar afla.

44. Cheltuielile pentru prefacerea și înfrumusețarea clădirii să fie acoperite din vistieria împăratului.

45. Tot așa cheltuielile pentru zidirea zidurilor Ierusalimului, cât și pentru dregerea celorlalte ziduri ale cetăților din Iudea, să fie acoperite din vistieria împărătească. »

46. Când Ionatan și cu poporul au auzit aceste făgăduieli, nici nu le-au crezut și nici nu le-au primit, fiindcă ei țineau minte toate nenorocirile pe care Dimitrie le făcuse lui Israil și cu care el îi împilase.

47. Și s'au hotărât să le primească pe ale lui Alexandru, fiindcă el cel dintâi i-a întâmpinat cu cuvinte de prietenie, și deci ei au rămas mereu tovarășii lui.

48. Și împăratul Alexandru a strâns o mare oștire și a înaintat împotriva lui Dimitrie.

49. Și cei doi împărați s'au încăierat la luptă, și oastea lui Dimitrie a luat-o la fugă, iar Alexandru l-a urmărit și l-a biruit,

50. Și el s'a luptat vitejește până la asfințitul soarelui. Și Dimitrie a căzut în ziua aceea.

51. Atunci Alexandru a trimis crainici la împăratul Egiptului, cu următoarea solie:

52. « Intorsu-m'am la împărăția mea și m'am suit pe tronul părinților mei, și am pus mâna pe domnie prin biruința mea împotriva lui Dimitrie, și am intrat în stăpânirea țării mele.

53. Și anume am pornit la luptă împotriva lui și l-am zdrobit pe el și pe oastea lui și ne-am suit pe tronul împărăției lui.

54. Deci să încheiem împreună alianță de prietenie. Dă-mi acum pe fiica ta de soție, ca să-ți fiu ginere și-ți voi da daruri vrednice de tine! »

55. Atunci regele Ptolomeu a răspuns astfel: « Fericită să fie ziua în care te-ai întors în țara părinților tăi și te-ai suit pe tronul împărăției lor!

56. Și-ți voi îndeplini ceea ce mi-ai scris. Însă mai întâi să ne întâlnim la Ptolemais, ca să ne vedem unul cu altul, și te voi face ginerele meu, precum ai dorit. »

57. Atunci Ptolomeu și fiica sa Cleopatra au plecat din Egipt și au ajuns la Ptolemais, în anul o sută șazecei și doi.

58. Și împăratul Alexandru a ieșit în întâmpinarea lui. Și el i-a dat pe Cleopatra, fiica sa, și au făcut nuntă în Ptolemais cu mare alai, așa cum știu împărații să facă.

59. Atunci împăratul Alexandru i-a scris lui Ionatan să vie și să se întâlnească cu el.

60. Și Ionatan a plecat cu mare alai la Ptolemais și s'a întâlnit cu cei doi împărați. Și el le-a dat lor cât și prietenilor aur, argint și multe daruri, și el a aflat har în fața lor.

61. Și au uneltit oameni răi și nelegiuși din Israil, care l-au părit, dar împăratul nu i-a băgat în seamă.

62. Ci împăratul a poruncit să-l dezbrace pe Ionatan de veșmântul lui și să-l îmbrace în porfiră. Și ei au făcut așa.

63. Apoi împăratul l-a pus lângă el și a zis sfetnicilor săi: « Ieșiți cu el în mijlocul cetății și orăniciiți ca nimeni să nu-l pârască pentru nici o pricină și nimeni să nu-l turbure în niciun chip.

64. Și când pârișii lui au văzut cinstea ce i se făcea și au auzit și cum strigă crainicii, și că era îmbrăcat în porfiră, toți au fugit.

65. Și împăratul i-a arătat mare cinste și l-a înscris printre cei dintâi prieteni ai lui, făcându-l general și etnarh.

66. După acestea, Ionatan s'a întors în pace și cu bucurie la Ierusalim.

67. În anul o sută șazecei și cinci a venit Dimitrie, fiul lui Dimitrie, din Creta, în țara părinților lui.

68. Și când a auzit Alexandru împăratul, s'a mâhnit foarte și s'a întors în Antiohia.

69. Și Dimitrie a luat ca general pe Apoloniu Taos, cărmuitorul Cele-Siriei, care a adunat o mare oștire și cu ea a venit și a tăbărit la Iamnia. Și de acolo a trimis soli la Ionatan cu această solie:

70. « Tu singur te-ai răscolat împotriva noastră și eu am ajuns din pricina ta de răs și de batjocoră. De ce îndrăznești să faci pe puternicul împotriva noastră, în munții tăi?

71. Dacă te bizui pe oștile tale, lasă-te spre noi la șes, unde să ne măsurăm cu tine, căci de partea mea este oastea orașelor de pe țărm.

72. Întrebă și află cine sunt eu și cine sunt cei care mi-au sărit în ajutor. Și-ți vor spune: « Nu este cu puțință ca voi să vă împotriviți nouă, fiindcă părinții tăi au fost înfrânți de două ori de oștirea noastră în țara lor! »

73. Și acum tu nu poți ține piept unei atari călăriri și oști, în câmp deschis, unde nu sunt nici pietre, nici stânci și nici chip de fugit! »

74. Când Ionatan a auzit cuvintele lui Apoloniu, s'a oțărît și a ales zece mii de voinici și a plecat din Ierusalim, și s'a întâlnit cu fratele său Simon, care venea în ajutorul lui.

75. Și ei au tăbărit cu armata la Iafa. Și orașul i-a închis porțile, fiindcă în Iafa se afla straja lui Apoloniu. Și când ei au impresurat-o,

76. Locuitorii de frică au deschis porțile orașului și așa Ionatan a cuprins Iafa.

77. Aflând Apoloniu despre aceasta, și-a pregătit trei mii de călăreți și oaste multă și a pornit spre Azot, ca și cum ar fi dat înapoi, dar el înainta în câmpie, fiindcă el avea multă călărime, în care avea nădejde.

78. Și Ionatan l-a urmărit până la Azot. Și oștile s'au ciocnit.

79. Dar Apoloniu lăsase într'un ascunziș, în urma lui, o mie de călăreți.

80. Și Ionatan a prins de veste că în spatele lui erau pândăși. Călărimea a încercuit atunci oastea lui și a zvrălit cu săgeți într'însa de dimineață și până seara.

81. Dar voinicii, după porunca lui Ionatan, au ținut piept, încât călărimea lor ostenise.

82. După aceasta, Simon a înaintat cu oastea lui și se azvârli în falanga Sirienilor, deoarece călărimea era istovită. Și au fost înfrânți și au luat-o la goană.

83. Și călărimea s'a împrăștiat în șes. Apoi Sirienii au fugit în Azot și au intrat în templul lui Dagon, idolul lor, ca să scape.

84. Dar Ionatan a dat foc Azotului și orașelor învecinate, a luat o pradă bogată și a dat foc și templului lui Dagon, împreună cu cei care fugiseră într'însul.

85. Și cei care au căzut de sabie, împreună cu cei care au ars de vii, au fost opt mii.

86. Și Ionatan a purces de acolo și a poposit cu oastea aproape de Ascalon, și locuitorii au ieșit din cetate înaintea lui cu mare alai.

87. Pe urmă Ionatan s'a întors la Ierusalim cu voinicii lui și cu o pradă bogată.

88. Când a auzit împăratul Alexandru de această biruință, i-a arătat lui Ionatan și mai mare cinste.

89. El i-a trimis o agrafă de aur, cum este datina să se dea rudelor împăraților, și i-a mai dat în stăpânire și Ecronul cu tot ținutul lui.

11.

Ptolomeu caută pricină lui Alexandru. Războiul dintre ei. Alexandru este înfrânt și fuge la Arabi, unde este omorât. Dimitrie împăratul încheie alianță cu Ionatan, care îl ajută împotriva lui Trifon. Ionatan încheie alianță cu Antioh VI împotriva lui Dimitrie.

1. Și împăratul Egiptului a adunat numeroase oștiri, ca nisipul de pe țărmul mării, și corăbii multe cu gând ca să pună stăpânire cu vicleșug pe împărăția lui Alexandru și s'o alipească la împărăția sa.

2. Și astfel el a pornit spre Siria cu cuvinte de pace. Locuitorii orașelor fi deschideau porțile și ieșeau în întâmpinarea lui, căci era porunca împăratului Alexandru ca ei să iasă înaintea lui, fiindcă era socru-său.

3. Dar Ptolomeu, când intra în orașe, lăsa în fiecare câte o strajă din oastea sa.

4. Și când s'a apropiat de Azot, locuitorii i-au arătat templul cel ars al lui Dagon, Azotul și împrejurimile lui în ruină, leșurile împrăștiate și pe cei arși care fuseseră arși în război și pe care îi făcuseră grămezi în calea lui.

5. Și au povestit împăratului silniciile lui Ionatan, ca să-l pogoare în fața lui. Dar împăratul a tăcut.

6. Ionatan a ieșit la Iafa cu alai înaintea împăratului. Și s'au salutat unul pe altul și au mas acolo.

7. Apoi Ionatan a însoțit pe împărat până la fluviul Elefteros, după care s'a întors la Ierusalim.

8. Astfel împăratul Ptolomeu s'a făcut stăpân pe orașele de pe țărmul mării până la Seleucia cea așezată pe țărmul mării, iar împotriva lui Alexandru făcea planuri rele.

9. Însă el a mai trimis soli la împăratul Dimitrie cu această solie: «Haidem să încheiem alianță amândoi! Eu îți voi da de soție pe fiica mea, pe care

o ține Alexandru, și tu vei domni peste împărăția părintelui tău.

10. Mă căiesc că i-am dat pe fiica mea, deoarece el a căutat să mă omoare. *

11. Și el îl pogora până într'atâta, fiindcă voia să-i ia împărăția.

12. Și luând pe fiica sa de la Alexandru, i-a dat-o lui Dimitrie. Astfel el a rupt rudenia cu Alexandru și a ajuns dușman pe față.

13. După aceasta, Ptolomeu a intrat în Antiohia și-și puse pe cap coroana Asiei, și astfel el ajunse stăpânitorul celor două coroane, a Asiei și a Egiptului.

14. În vremea aceasta însă, Alexandru era în Cilicia, fiindcă locuitorii ținutului acela se răsculară.

15. Când a auzit Alexandru a pornit cu război împotriva lui. Dar Ptolomeu a pornit și i-a ieșit înainte cu oaste puternică și l-a pus pe fugă.

16. Și Alexandru a fugit în Arabia ca să scape acolo. Astfel împăratul Ptolomeu ajunse la birușă.

17. Mai mult încă: Arabul Zabdiel i-a tăiat lui Alexandru capul și l-a trimis lui Ptolomeu.

18. Împăratul Ptolomeu a murit după trei zile, și Egiptenii care erau în cetate au fost ucși de locuitorii cetății.

19. Și așa, în anul o sută șizeci și șapte, Dimitrie a ajuns împărat.

20. În vremea aceea, Ionatan a adunat pe Iudei ca să cucerească cetatea cea din Ierusalim, și a așezat împotriva ei multe mașini de război.

21. Atunci câțiva nelegiuții care urau poporul au vestit pe împărat că Ionatan a împresurat cetatea.

22. Și împăratul auzind s'a înfuriat. Și după această veste a plecat în grabă la Ptolemais și i-a scris lui Ionatan ca s'o despresoare și să vie îndată la Ptolemais ca să se înțeleagă cu el.

23. Și după ce a citit scrisoarea, cu toate acestea el a poruncit să rămâie împresurată, și și-a ales pe câțiva bătrâni ai lui Israil și câțiva preoți și a înfruntat primejdia.

24. Și-a luat cu sine argint și aur, veșminte precum și alte multe daruri și a plecat la Ptolemais la împărat și a aflat har în ochii lui.

25. Și cu toate că vreo câțiva oameni fără de lege din popor l-au părât,

26. Împăratul s'a purtat cu el ca și înaintașii săi împărați, cinstindu-l în ochii tuturor prietenilor săi,

27. Intărindu-l în arhierie și în toate vredniciile pe care le avusese mai înainte, și l-a înscris printre cei dintâi prieteni ai săi.

28. Cu acest prilej, Ionatan s'a rugat de împărat să scutească de dări Iudeea, împreună cu cele trei ținuturi alipite ale Samariei, și i-a făgăduit în schimb trei sute de talanți.

29. Și împăratul s'a învoit și i-a scris lui Ionatan un hrisov, cu următorul cuprins:

30. « Împăratul Dimitrie lui Ionatan, fratele său, și poporului iudeu, închinăciune!

31. Vă trimitem copie după scrisoarea pe care am scris-o lui Lastene, ruda noastră, despre pricina voastră, ca să luați cunoștință de ea:

32. « Împăratul Dimitrie către Lastene, părintele său, închinăciune!

33. Am hotărât ca poporului iudeu, prietenul și aliatul nostru credincios, să-i facem înlesniri, ca mulțumită pentru bunele lui simțăminte față de noi.

34. Lăsăm în stăpânire ținutul Iudeei precum și cele trei ținuturi ale Samariei alipite la Iudeea: Efraim, Lida și Ramataim, împreună cu tot cuprinsul lor. Scutim pe cei ce vor aduce jertfe în Ierusalim de dăjdiile pe care împăratul avea obiceiul să le ia de la ei mai înainte în fiecare an, din rodurile pământului sau din ale pomilor.

35. Ne lipsim de orișice fel de dări care ni se cuvin nouă: zeciuieli ori dăjdi, apoi de dările puse pe bălțile sărate și pentru coroana împărătească. Toate le lăsăm în folosul lor.

36. Și nimeni să nu calce nici una din aceste hotăriri începând de azi înainte.

37. Și acum, purtați de grijă ca să se facă o copie după acest hrisov, care să fie dată lui Ionatan și să fie așezată în muntele cel sfânt într'un loc de unde să se poată vedea. *

38. Când împăratul Dimitrie s'a încredințat că e liniștit în țară și nimeni

nu-i mai poate sta împotriva, a dat drumul tuturor oștilor sale, fiecăreia în patria sa, afară de cetele de streini, care fuseseră năimite din insulele păgâne. Toate oștile, care fuseseră în slujba părinților săi, ajunseseră să-i fie vrăjmașe.

39. Trifon, unul din părtașii de odinioară ai lui Alexandru, a băgat de seamă că toate oștile murmură împotriva lui Dimitrie, și a purces la arabul Iamblic, care creștea pe Antioh, copilul lui Alexandru,

40. Și-l rugă stăruitor să-i dea copilul ca să-l facă împărat în locul părintelui său. Apoi el i-a destăinuit toate măsurile aspre ale lui Dimitrie și vrăjmașia cu care îl vrăjmașeau oștile lui. Și a stat acolo multă vreme.

41. În vremea aceasta, Ionatan a trimis soli la Dimitrie cu rugămintea ca să cheme oastea care era în cetățuia Ierusalimului, precum și în celelalte castele, fiindcă ele se războiesc neconținut cu Israil.

42. Atunci Dimitrie îi trimise lui Ionatan acest răspuns: « Nu voi face numai acest lucru pentru tine și pentru poporul tău, ci la împrejurări prielnice te voi cinsti și pe tine și pe poporul tău.

43. Acum ai face bine să-mi trimiți voinici care să mă ajute, deoarece toate oștile mele m'au lăsat. »

44. Și Ionatan i-a trimis la Antiohia trei mii de ostași viteji, care ducându-se la împărat, împăratul s'a bucurat de venirea lor.

45. Atunci s'au strâns în mijlocul cetății o sută douăzeci de mii de oameni care voiau să omoare pe împărat.

46. Și împăratul a fugit în palatul său, iar locii orii orașului au pus mâna pe ulițele orașului și au început lupta.

47. Împăratul a chemat atunci în ajutor pe Iudei, care s'au strâns împrejurul lui. Ei s'au împărțit în oraș și au omorât în ziua aceea o sută de mii de oameni;

48. Au dat foc orașului și au luat în ziua aceea multă pradă, scăpând astfel pe împărat de la moarte.

49. Și dacă au văzut locuitorii orașului că Iudeii erau stăpâni în oraș așa

cum voiau ei, și-au pierdut curajul și au început să strige către împărat rugându-l:

50. « Incheie pace cu noi și Iudeii să înceteze să se bată împotriva noastră și a orașului! »

51. Și ei au aruncat armele și au făcut pace. Și Iudeii au căpătat faimă în ochii împăratului și în ochii tuturor locuitorilor împărăției. Și s'au întors la Ierusalim cu pradă bogată.

52. Și îndată ce Dimitrie s'a întărit pe tronul împărăției și țara s'a liniștit,

53. Și-a călcat toate făgăduințele date și s'a depărtat de Ionatan, și nu l-a răsplătit pentru facerile de bine pe care le primise de la el, ci a început să-l împileze.

54. După acestea, Trifon s'a întors împreună cu Antioh care era încă copil. Și l-a făcut împărat și i-a pus coroană pe cap.

55. Și s'au adunat la el toate oștile cărora Dimitrie le dăduse drumul; și ele au început lupta împotriva lui. Iar Dimitrie a fugit.

56. Atunci Trifon a pus mâna pe elefanți și a cuprins Antiohia.

57. Și tânărul împărat Antioh a scris lui Ionatan într'acest chip: « Te întăresc în arhierie și te pun stăpânitor peste cele patru ținuturi, și te înscriu în numărul prietenilor împăratului. »

58. Cu acest prilej, el i-a trimis tacâmuri de aur pentru masă și i-a îngăduit să bea din cupe de aur, să se îmbrace în porfiră și să poarte agrafă de aur.

59. Și pe Simon, fratele lui, l-a pus cărmuitor peste ținutul de la scara munților Tirului până la granița Egiptului.

60. După aceasta, Ionatan a purces ca să cutreere cetățile din ținutul de dincoace de Eufrat, și s'au strâns la el toate oștile Siriei ca să-l ajute. Când a intrat în Ascalon, locuitorii cetății i-au ieșit înainte cu alai.

61. Și de acolo s'a îndreptat spre Gaza, dar locuitorii au închis porțile Gazei. Din această pricină, el a împresurat orașul, a dat foc împrejurimilor și l-a prădat.

62. Atunci locuitorii Gazei l-au rugat stăruitor pe Ionatan și el a făcut pace cu ei, însă pe feciorii boierilor i-a luat

ostatici și i-a dus la Ierusalim. Apoi a străbătut țara până la Damasc.

63. Când a aflat Ionatan că generalii lui Dimitrie se află la Chedeș în Galileea cu multă ostire, cu gând ca să-i zădărnicească planul,

64. A pornit împotriva lor. Însă pe fratele său Simon îl lăsase în țară.

65. Și Simon a înaintat împotriva Betfurului, pe care l-a impresurat ținându-l încercuit mai multe zile.

66. Și locuitorii l-au rugat stăruitor să încheie pace cu ei, ceea ce el a și făcut, însă i-a scos din cetate, pe care a luat-o în stăpânire și a pus într'însa o strajă.

67. Apoi Ionatan, împreună cu oastea lui, au poposit lângă marea Ghenizare-tului, iar la mâncate au pornit spre șesul Hațorului.

68. Dar dintr'o dată le-a ieșit în față în șes o armată păgână, care, după ce lăsase o pândă în munți, înainta ținută în fața lui.

69. Și când pândă a ieșit din locul ei și s'a repezit împotriva Iudeilor,

70. Cei de lângă Ionatan au fugit de n'a mai rămas nici unul, decât Matatia, feciorul lui Absalom, și Iuda al lui Alfeu, căpeteniile cetelor de oaste.

71. Atunci Ionatan și-a sfâșiat veșmintele și și-a presărat pământ pe cap, și a început să se roage.

72. Apoi s'a întors spre ei și a început să se bată cu ei. Dar protivnicii lui au luat-o la fugă,

73. Și dacă au văzut aceasta cei care fugiseră, s'au întors la el și i-au fugărit cu el împreună până la Chedeș, până la tabăra lor. Și au poposit cu tabăra acolo.

74. Și în ziua aceea au căzut trei mii de păgâni. Apoi Ionatan s'a întors la Ierusalim.

12.

Ionatan trimite soli la Roma și la Sparta pentru reînnoirea alianțelor de prietenie. Războiul lui Ionatan cu Dimitrie. Trifon atrage cu vicleșug pe Ionatan la Ptolemais, unde îl omoară împreună cu toți ai lui.

1. Când a văzut Ionatan că vremea este prielnică, a ales soli pe care i-a trimis

la Roma ca să întărească și să înnoiască prietenia.

2. Dar și la Spartani și în alte ținuturi a trimis el scrisori cu același gând.

3. Și îndată ce au ajuns la Roma, s'au dus la senat și au zis: « Ionatan arhiereul, împreună cu poporul Iudeilor ne-au trimis ca să înnoim vechea lor legătură de prietenie ».

4. Atunci senatul le-a dat scrisori către stăpânirea fiecărui ținut și loc, ca să-i înlesnească să ajungă cu sănătate în pământul Iudei.

5. Dar iată care este cuprinsul scrisorii pe care Ionatan a scris-o Spartanilor:

6. « Ionatan arhiereul și obștia poporului și preoții și celălalt popor al Iudeilor, fraților lor Spartani, închinăciune!

7. Odată, mai înainte vreme, au fost trimise scrisori arhiereului Onia de către Arie, unul din regii voștri, mărturisind că voi sunteți frații noștri, după cum se vede din copia de față.

8. Și Onia a primit cu alai pe crainicul pe care l-ați trimis și a citit scrisorile în care se vorbea limpede despre legătura noastră de prietenie.

9. Și cu toate că noi n'avem nevoie de ea, fiindcă noi avem în mâinile noastre sfintele cărți care ne dau mângâiere,

10. Totuși noi am încercat să trimitem la voi să înnoim frățiasca prietenie care ne leagă și să nu ne înstreinăm de voi. Căci multă vreme a trecut de când voi ați trimis soli la noi.

11. Noi vă pomenim neîncetat în toată vremea la praznicele noastre, și în zilele cele mai însemnate, la jertfele pe care le aducem și în rugăciunile noastre, așa cum este bine și cum se cade să pomenim pe frați.

12. Ne bucurăm de renumele vostru.

13. Noi însă suntem bântuiți de tot felul de necazuri și de războaie, deoarece împărații vecini mereu se războiesc cu noi.

14. Dar noi n'am vrut să vă cădem povară vouă și celorlalți aliați prieteni ai noștri, din pricina războaielor noastre,

15. Fiindcă avem ajutor din cer care ne-a ajutat și ne-a scos din mâna vrăjmașilor pe care i-a umilit.

16. Și noi am ales pe Numeniu, fiul lui Antioh, și pe Antipator, fiul lui Iason, pe care i-am trimis la Roma ca să înnoiască vechea noastră legătură de prietenie.

17. Noi le-am poruncit să treacă și pe la voi, să vă aducă închinăciuni și să vă dea scrisoarea noastră pentru înnoirea frăției noastre.

18. Și acum am vrea bucuros un răspuns de la voi.»

19. Iată și copia scrisorii pe care a trimis-o lui Onia:

20. «Arie, regele Spartanilor, lui Onia arhiereul, închinăciune!

21. Aflatu-s'a din scrieri despre Spartanii și despre Iudei, că sunt frați și că sunt din neamul lui Avraam.

22. Și acum, după ce știm aceasta, am vrea să ne scrieți despre bunul mers al vostru.

23. Și noi la rândul nostru vă scriem. Turmele noastre și averile noastre sunt ale voastre, iar cele ale voastre sunt ale noastre. Poruncit-am ca să vă dea de știre despre aceasta.»

24. Îndată ce a aflat Ionatan că generalii lui Dimitrie s'au întors cu oștire mult mai mare decât înainte,

25. A plecat din Ierusalim și s'a întâlnit cu ei în ținutul Hamatului, căci nu vrea să le dea răgaz ca să intre în țara lui.

26. Și el a trimis în tabăra lor iscoade care s'au întors cu veste că Sirienii se vor năpusti noaptea asupra lor.

27. La asfințitul soarelui, Ionatan a poruncit oamenilor săi să stea treji toată noaptea, cu arma în mână și gata de luptă, și pentru aceasta a pus străji înaintate în jurul taberii.

28. Când au auzit protivnicii că Ionatan și oamenii lui sunt gata de luptă, s'au speriat și și-au pierdut cumpătul, și au aprins focuri în tabăra lor și au fugit.

29. Însă Ionatan și oamenii lui n'au bănuit nimic până dimineața, fiindcă vedeau mereu focurile arzând.

30. Și Ionatan s'a luat după ei, dar nu i-a putut ajunge, fiindcă ei trecuseră fluviul Elefteros.

31. De acolo Ionatan s'a îndreptat împotriva Arabilor numiți Zabadei, pe care i-a învins și i-a prădat.

32. Iar de acolo a plecat îndreptându-se spre Damasc, apoi a străbătut toată țara.

33. Dar și Simon a pornit și a străbătut tot ținutul până la Ascalon și cetățile învecinate, apoi s'a lăsat spre Iafa, pe care a cucerit-o.

34. Și fiindcă a auzit că ei vor să predea cetatea în mâna oamenilor lui Dimitrie, a pus într'însa o strajă ca s'o păzească.

35. La întoarcerea sa la Ierusalim, Ionatan a strâns pe bătrânii poporului, care au luat hotărîrea să zidească cetăți în Iudea,

36. Să înalțe zidurile Ierusalimului, să zidească un zid înalt între cetate și oraș, ca să despartă orașul de ea, ca ea să rămâie deoparte și să nu se poată face nici cumpărare, nici vânzare.

37. Și așa s'au apucat de zidirea orașului și, fiindcă o bucată de zid răzbea până la pârăul Cedronului, la răsărit, au dres partea care se chiamă Cafenata.

38. Și Simon a întărit Hadidul din Șefela, căruia i-a pus porți cu zăvoare.

39. Atunci Trifon și-a făcut planul să cotropească Asia, să se încoroneze și să pună mâna pe împăratul Antioh.

40. Dar se temea ca nu cumva Ionatan să nu-l lase și ca nu cumva să lupte împotriva lui, de aceea căuta prilej să-l prindă de viu și să-l omoare. Și a pornit și a ajuns la Betșean.

41. Și Ionatan a pornit împotriva lui cu o oaste aleasă de patruzeci de mii de oameni, hotărîți la luptă, și a ajuns la Betșean.

42. Dar când a văzut Trifon că el a venit cu oaste multă, i-a fost frică să pună mâna pe el,

43. Ci l-a primit cu cinste, l-a înfățișat înaintea prietenilor lui și i-a dat daruri, apoi a poruncit prietenilor lui și oștilor lui ca să-l asculte ca pe el.

44. Și i-a zis lui Ionatan: «Pentru ce obosești lumea aceasta, de vreme ce între noi nu este război?

45. Trimite-i pe la vetrele lor, iar tu alege-ți vreo câțiva voinici care să te însoțească și hai cu mine la Ptolemais, căci vreau să ți-o dau, împreună cu

celelalte cetăți și oști și toată căpitanimea, apoi vreau să mă întorc în Antiohia, fiindcă pentru aceasta am venit.»

46. Și Ionatan l-a crezut și a făcut întocmai: a dat drumul oștilor care s'au dus în Iuda,

47. Iar cu el au rămas trei mii de oameni, dintre care două mii i-a lăsat în Galileea, iar o mie au plecat cu el.

48. Abia intrase Ionatan în Ptolemais, și locuitorii Ptolemaisului au și închis porțile, și prinzându-l împreună cu cei care veniseră cu el, i-au omorât cu sabia.

49. Și Trifon a trimis pedestrași și călăreți în Galilea și în câmpia cea mare, ca să piardă pe tovarășii lui Ionatan.

50. Dar ei aflând că el fusese prins și omorât împreună cu cei care îl întovărășiseră, s'au îmbărbătat unii pe alții, au pornit așezați în rânduri dese gata de luptă.

51. Când au văzut cei care îi urmăreau că ei sunt gata să-și dea viața, s'au întors.

52. Și au ajuns sănătoși în Iuda și au jelit pe Ionatan și pe tovarășii lui, dar îi cuprinsese spaima. Și tot Israilul l-a jelit cu jale mare.

53. Atunci toți păgânii megieși cu ei au încercat să-i omoare și ziceau: «N'au nici căpitan și nici ajutor de nicăiri. Haidem să ne năpustim într'înșii și să ștergem numele lor dintre oameni!»

13.

După moartea lui Ionatan, Simon îi ia locul. Împăratul Dimătrie II scrie lui Simon. Iudeea își capătă neatârnrarea. Cucerirea Ghezerului și a cetății din Ierusalim. Simon poartă numele de arhierue, general și etnarh al Iudeilor. Ioan, fiul lui Simon, general peste toată armata.

1. Când a auzit Simon că Trifon a strâns multă oaste, ca să pătrundă în Iuda și s'o nimicească,

2. Și a văzut că poporul tremură și e speriat, s'a suit în Ierusalim și a adunat gloata.

3. Și i-a îmbărbătat și le-a zis: «Voi știți câte am făcut eu și frații mei și casa părintelui meu pentru lege și pentru templu, și câte nevoi și războaie am îndurat.

4. De aceea toți frații mei au murit pentru Israil, și am rămas eu singur.

5. Și acum, să mă ferească Dumnezeu să-mi cruț viața în clipe de nevoie, căci nu sunt mai bun decât frații mei.

6. Ci, dimpotrivă, vreau să fiu răzbu-nătorul poporului și al templului meu, al femeilor și al copiilor noștri, fiindcă toți păgânii s'au adunat ca să ne piardă din vrăjmășie.»

7. Când a auzit poporul aceste cuvinte, iarăși s'a inflăcărat,

8. Și au răspuns cu glas tare: «Tu ești căpetenia noastră în locul lui Iuda și al lui Ionatan, fratele nostru.

9. Hai cu noi la război, și noi vom asculta de toate poruncile tale!»

10. Atunci el a strâns pe toți oamenii destoinici de luptă, și a zorit cu sfârșirea zidurilor Ierusalimului, pe care l-a întărit de jur-împrejur.

11. Și pe Ionatan, fiul lui Absalom, l-a trimis la Iafa cu oaste puternică. El a izgonit pe locuitorii, din Iafa și a rămas acolo.

12. În vremea aceasta, Trifon a plecat din Ptolemais cu puternică oștire, cu gând să năvălească în Iuda, aducând și pe Ionatan în lanțuri.

13. Simon însă a tăbărit în Hadid, la capătul șesului.

14. Dar când a aflat Trifon că Simon a luat locul fratelui său Ionatan și că are de gând să se bată cu el, i-a trimis soli, cu această solie:

15. «Ținem rob pe fratele tău Ionatan pentru banii cu care este dator la vistieria împărătească din pricina relei lui cărmuirii.

16. Trimite deci o sută de talanți argint și pe cei doi fii ai lui ca ostatici, ca îndată ce-i vom da drumul să nu pornească împotriva noastră. Și noi îi vom da drumul!»

17. Și a simțit Simon că solii îi spun așa cu gând viclean. Cu toate acestea el a trimis banii și pe cei doi feciori, ca să nu atragă asupra lui vrăjmășia poporului,

18. Care ar fi zis: «A murit din pricină că n'a trimis banii și pe cei doi feciori!»

19. Și cu toate că i-a trimis banii și pe cei doi feciori, el și-a călcat cuvântul și n'a dat drumul lui Ionatan.

20. După aceste întâmplări, Trifon a porces ca să intre în Iudeea și s'o prade. Și apucă pe un drum de ocol ca să ajungă la Adoram, însă Simon cu oastea lui se ținea de el ori încotro se ducea.

21. Cei din cetatea Ierusalimului au trimis soli la Trifon ca să vină în grabă prin pustie și să le aducă merinde.

22. Și Trifon a pregătit toată călărima de plecare, și fiindcă în noaptea aceea căzuse foarte mult omăt, nu era cu putință să străbată drumul din pricina omătului, de aceea el s'a îndreptat spre Galaad.

23. Când s'a apropiat de Bascama, el a omorît pe Ionatan și l-a îngropat acolo.

24. După aceea, Trifon s'a întors și a plecat în țara sa.

25. Însă Simon a trimis să aducă oasele fratelui său Ionatan și le-a îngropat în Modein, orașul părinților săi.

26. Și tot Israilul l-a jelit cu mare jale și l-a tânguit multe zile.

27. Simon a ridicat pe mormântul tatălui său și al fraților săi un mausoleu înalt, ca să se poată vedea de departe, clădit din piatră lustruită și pe o parte și pe alta.

28. Deasupra a pus el șapte piramide una în fața alteia: pentru părintele său, pentru maică-sa și pentru cei patru frați.

29. Și acestora le-a făcut împodobiri, înconjurându-le cu columne înalte cu panoplii spre veșnică pomenire, iar alături de panoplii a pus corăbii sculptate, ca să fie văzute de cei care plutesc pe mare.

30. Astfel este mormântul pe care el l-a făcut la Modein și care se află acolo până în ziua de azi.

31. Și Trifon, folosindu-se de viclesug față de tânărul împărat Antioh, l-a ucis,

32. Și s'a făcut împărat în locul lui, punându-și pe cap coroana Asiei și fiind pricină de mari nenorociri în țară.

33. Însă Simon a întărit cetățile Iudeei, înconjurându-le cu turnuri înalte, cu ziduri groase, și cu porți cu zăvoare, iar înlăuntrul lor a adus merinde.

34. Apoi Simon a ales bărbați de nădejde, pe care i-a trimis la împăratul Dimitrie, ca să-i facă țării scutire, fiindcă tot ceea ce făcuse Trifon era jaf.

35. Atunci împăratul Dimitrie i-a răspuns potrivit cu cererea lui și i-a trimis scrisoare cu următorul cuprins:

36. « Împăratul Dimitrie lui Simon arhiereul și prietenul împăratului și bătrânilor și poporului iudeu, închinăciune!

37. Primit-am coroana de aur și ramura de finic pe care ni le-ați trimis și suntem gata să încheiem pace temeinică și să scriem slujitorilor împătești ca să facă scutirile.

38. Tot ceea ce am hotărît în privința voastră rămâne hotărît, și cetățile pe care le-ați zidit să fie ale voastre.

39. Vă iertăm toate scâpările din vedere și toate greșelile până în ziua de astăzi și vă scutim de darea pentru coroana împărătească pe care o datoriți, și dacă s'ar mai fi pus vre-o dare oarecare în Ierusalim, să nu se mai plătească.

40. Și dacă vre-unui din voi se împacă să intre în gărzile noastre împărătești, să intre, și așa să fie pace între noi!»

41. În anul o sută și șaptezeci jugul păgânilor a fost luat de pe grumajii lui Israil,

42. Și norodul lui Israil a început să scrie în hrisoave și în contracte: « În anul întâi al lui Simon arhiereul, generalul și etnarhul Iudeilor ».

43. În zilele acelea Simon a început lupta împotriva Ghezerului, pe care l-a încercuit cu oști. El a făcut o heliopolă, pe care a adus-o lângă oraș. Și cu ea a făcut o spărtură în turnul orașului, pe care l-a cuprins.

44. Și ostașii din heliopolă au sărit în oraș și au făcut o mare răscoală într'însul.

45. Atunci locuitorii cetății, împreună cu femeile și copiii s'au suit pe zid cu hainele sfâșiate, țipând cât îi lua gura și cerând lui Simon să încheie pace cu ei,

46. Și-l rugau: « Nu te purta cu noi după răutatea noastră, ci după îndurarea ta!»

47. Atunci Simon s'a înduioșat și a conținut războiul. Apoi i-a scos din

oraș și a curățit casele lor de idoli, și a intrat în oraș cu psalmi și cu cântări de laudă.

48. Și după ce au curățit-o de toată spurcăciunea, a așezat într'însa oameni cinstitori ai legii, și a întărit-o și a făcut-o cetate domnească.

49. În vremea aceasta, locuitorii cetății Ierusalimului fiind împiedicați să cutreere țara, ca să facă negoț, s'au chinuit de foame, iar mulți din ei au și murit.

50. Și au strigat către Simon ca să facă pace cu ei, și el a făcut. Și i-a scos din cetate și a curățit-o de întinăciune.

51. Și în anul o sută șaptezeci și unu, în luna a doua, în ziua a douăzeci și treia, au intrat într'însa cu slavoslavii, cu ramuri de palmier, în sunetul alăutelor, al chimvalelor și al harfelor, cu psalmi și pesne, fiindcă marele vrăjmaș al lui Israil fusese înfrânt.

52. Și el a rânduit ca în fiecare an să fie prăznuită această zi de veselie. Apoi el a întărit muntele templului de lângă cetate și s'a sălășluit acolo împreună cu ai săi.

53. Și dacă a văzut Simon că fiul său este om de ispravă, l-a pus general peste oștile sale cu scaunul în Ghezer.

14.

Impăratul Dimitrie este prins în Persia. Înflorirea țării în vremea domniei lui Simon. Reînnoirea alianței cu Roma și cu Sparta. Pășina în cinstea și amintirea domniei lui Simon. Așezarea ei lângă templu.

1. În anul o sută și șaptezeci și doi, împăratul Dimitrie a strâns oștile sale și s'a dus în Media să mai adune și de acolo oști de ajutor, ca să se bată cu Trifon.

2. Când a auzit Arsachis, împăratul Mediei și al Persiei, că Dimitrie a trecut peste graniță, a trimis pe un general al său ca să-l prinză de viu.

3. Și el a pornit și a înfrânt oștirea lui Dimitrie, iar pe el, prinzându-l, l-a adus la Arsachis, care l-a băgat în temniță.

4. În toate zilele vieții lui Simon, țara a trăit în pace, fiindcă el s'a sărguit

pentru fericirea poporului, iar poporul s'a bucurat în toată vremea de puterea și de slava lui.

5. Și pe lângă toate acestea el a cuprins portul Iafa — cununa faptelor sale — din care a făcut loc de întâlnire pentru negoțul insulelor mării.

6. El a întins granițele poporului său și a ajuns stăpân pe țară.

7. El a adus în țară mulți robi și a cucerit Ghezerul, Betțurul și cetatea din Ierusalim, din care a dat afară toată spurcăciunea, fără ca nimeni să i se împotrivescă.

8. În pace au putut ei să-și lucreze pământul, iar el și-a dat roadele lui, și pomii din livezi poamele lor.

9. Bătrânii stăteau la sfat în piețe și povesteau de fericirea țării; cei tineri păseau cu fală în port de război.

10. Orașelor el le-a dat merinde și le prefăcea în cetăți întărite. Și astfel numele lui a ajuns cu faimă până la capătul pământului.

11. El a făcut pace în țară și Israil s'a veselit cu veselie mare:

12. Fiecare stătea la umbra viței și sub smochinul său, fără ca nimeni să-l poată înfricoșa.

13. Nu mai rămăsese atunci nici un vrăjmaș în țară, și împărații protivnici fuseseră înfrânți.

14. El a sprijinit pe toți obiduiții poporului său, el a fost înflăcărat pentru lege, iar pe cei nelegiuți și răi el i-a nimicit.

15. Strălucirea templului a înălțat-o și mai mult și sfintele odoare el le-a înmulțit.

16. Și când a ajuns vestea la Roma și la Sparta că Ionatan a murit, toți au fost cuprinși de mâhnire.

17. Însă când au auzit că Simon a ajuns arhiereu în locul lui și este stăpânul țării și al orașelor din ea,

18. Ei i-au scris lui Simon pe table de aramă cu gând să înnoiască legătura de prietenie pe care o încheiaseră cu Iuda și cu frații lui.

19. Și ei au citit scrisorile în auzul obștiei, în Ierusalim.

20. Iată copia scrisorii pe care au trimis-o Spartanii: «Căpeteniile Spartei

și cetatea lor, lui Simon arhiereul și bătrânilor și preoților și celuilalt popor al Iudeilor, frații lor, închinăciune!

21. Solii voștri pe care i-ați trimis la noi, ne-au povestit despre faima și despre cinstea voastră, și de sosirea lor noi ne-am bucurat.

22. Și cuvintele lor le-am scris între hotărârile poporului, astfel: «Numeniu, fiul lui Antioh, și Antipator, fiul lui Iason, au sosit la noi ca trimiși ai Iudeilor, ca să înnoiască legătura de prietenie cu noi.

23. Poporul a hotărît ca să primească pe acești bărbați cu cinste, iar o copie de pe cuvintele lor să fie pusă în arhiva țării, ca amintire pentru poporul spartan. Iar o copie după ele am trimis-o arhiereului Simon.»

24. După acestea Simon a trimis la Roma pe Numeniu cu un scut mare de aur, în greutate de o mie de mine, ca să întărească alianța.

25. Când a auzit poporul aceste lucruri, a întrebat: «Cu ce să răsplătim pe Simon și pe feciorii lui?

26. El a fost un viteaz, fiii săi au fost viteji și casa părintelui său un neam de viteji. Ei au biruit pe dușmanii lui Israel și i-au dat libertatea.» Ei au săpat toate acestea pe table de aramă, pe care le-au atârnat de o columnă pe muntele Sionului.

27. Și izvodul glăsuște: «În anul o sută șaptezeci și doi, în luna Elul, într'a optsprezecea zi, în anul al treilea al lui Simon arhiereul, voevodul poporului lui Dumnezeu,

28. În marea adunare a preoților, a poporului și a căpeteniilor poporului și a bătrânilor, luat-am noi această hotărîre:

29. Din pricina multelor războaie care au izbucnit în țară, Simon, fiul preotului Matatia din neamul lui Ioiarib, împreună cu frații lui și-au pus viața în primejdie și au ținut piept vrăjmașilor poporului lor, pentru templul și pentru legea lor, și poporul i-a cinstit cu mare cinste.

30. Ionatan a adunat în jurul său poporul și a fost arhiereu, până ce s'a adăogat la poporul său.

31. Și când dușmanii au vrut să intre în țara lor și să-și întindă mâna lor spre templu,

32. Atunci ridicatu-s'a Simon și s'a războit pentru poporul lui, și a cheltuit mult din averea lui, și a înzestrat cu arme pe vitejii poporului lui, ba le-a dat și simbrie.

33. Apoi a întărit orașele Iudeei și Betțurul de la graniță, unde mai înainte erau armele dușmane, și a pus într'însul strajă de Iudei.

34. Dar a întărit și Iafa, cea de pe țărmul mării, și Ghezerul, cel din granița Așdodului, în care mai înainte sălaşluiau dușmanii, și a așezat Iudei într'însul, și toate câte erau de nevoie pentru bunăstarea lor, le-a pus la îndemână.

35. Și când a văzut poporul râvna lui Simon și faima după care el năzuia s'o aibă poporul său, l-au ales voevod și arhiereu, pentru toate aceste fapte, pentru dreptatea lui și pentru credința de care era înflăcărat pentru neamul lui, pe care căuta cu orice chip ca să-l înalțe,

36. În timpul vieții lui a izbutit să stârpească pe păgânii din țară, precum și pe cei din cetatea lui David, din Ierusalim, care-și zidiseră o cetate, de unde ieșeau și împrejurimile templului le întinau și-i pângăreau sfințenia.

37. Pentru aceasta, el a așezat într'însa voinici iudei și a întărit-o pentru tihna țării și a orașului și a înălțat zidurile Ierusalimului.

38. Împăratul Dimitrie l-a întărit în arhiera lui,

39. Și l-a pus în rândul prietenilor lui, și cu cinste mare l-a cinstit,

40. Fiindcă auzise că Romanii îi numeau pe Iudei prietenii lor, aliați și frați, și că pe trimișii lui Simon îi primiseră cu cinste.

41. Deci Iudeii și preoții au socotit cu cale: Simon să fie voevod și arhiereu neîncetat, până când se va ridica un profet credincios,

42. Ca el să le fie căpetenie, să aibă în mâna lui așezarea de dregători în slujbele obștești, conducerea oastei și apărarea țării.

43. Să aibă grijă de templu, toți să fie sub ascultarea lui, toate hrisoavele țării să fie făcute în numele lui, să se îmbrace în porfiră și să poarte podoabe de aur.

44. Și nimă ui să nu-i fie îngăduit, ori din popor, ori dintre preoți, să desfiin-

țeze ce-a rânduit el, sau să se împotrivescă poruncilor lui și fără îngăduirea lui să țină adunări în țară, sau ca altul să se îmbrace în porfiră și să poarte agrafă de aur.

45. Cine va lucra împotriva lor sau va călca vre-una din aceste rânduieli să fie pedepsit.

46. Și poporul a luat hotărârea ca lui Simon să i se recunoască aceste drepturi de întâietate.

47. Și Simon a primit, și s'a învoit să fie arhieru, general și etnarh al Iudeilor și al preoților și cel dintâi cârmuitor. »

48. Și au hotărât ca această pisanie să se sape pe table de aramă și să se așeze în preajma templului, într'un loc ușor de văzut,

49. Iar o copie după ea să fie pusă în vistierie, la îndemâna lui Simon și a fiilor săi.

15.

Antioh Sidetes caută să facă alianță cu Simon, împotriva lui Trifon. Scrisoarea consulului roman Lucius către Ptolomeu. Antioh rupe alianța cu Simon. Trifon fuge la Ortosia. Cendebeu are poruncă împărătească să întărească pe Iudei.

1. Atunci Antioh, fiului împăratului Dimitrie, a trimis, din insulele mării, o scrisoare lui Simon, arhieru și etnarh al Iudeiilor, și poporului iudeu.

2. Cu următorul cuprins: « Împăratul Antioh, lui Simon, arhieru și etnarh, și neamului Iudeilor, închinăciune!

3. Fiindcă vreo câțiva mișei au pus stăpânire pe împărăția părinților mei și m'am hotărât să intru iar în stăpânia împărăției, ca s'o aduc în starea ei cea dintâi, am adunat oaste multă și am pregătit vase de război.

4. Cu gând să pun piciorul în țară și să urmăresc pe cei care au pustiit țara noastră și pe cei cari au nimicit orașele din împărăția mea;

5. Îți adeverez toate scutirile cu care te-au scutit împărații, înaintașii mei, cum și scutirea de toate celelalte angarale pe care ei ți le-au cerut.

6. Îți îngăduiesc să-ți faci banii tăi pentru țara ta.

7. Ierusalimul și templul să fie libere și toate armele pe care le-ai făcut și toate cetățile pe care le-ai zidit și pe care le stăpânești să fie ale tale.

8. De orice datorie pentru vistieria împărătească și de orice alte datorii viitoare să fii iertat.

9. Iar când vom ajunge stăpâni pe împărăția noastră, te vom cinși pe tine cu mare cinste, precum și pe poporul și templul tău, ca fama voastră să fie cunoscută în toată lumea. »

10. În anul o sută șaptezeci și patru, Antioh a intrat în țara părinților săi, și toate oștile au trecut de partea lui, așa că Trifon a rămas cu puține.

11. Și împăratul Antioh l-a urmărit, iar el în fuga lui a intrat în Dora, care este așezată pe țărmul mării,

12. Fiindcă vedea că este copleșit de nenorociri și că oștile îi părăsiseră.

13. Și Antioh și-a așezat în fața Dorei tabăra alcătuită din o sută douăzeci de mii de ostași și opt mii de călăreți.

14. Și el a încercuit orașul pe uscat și, cu ajutorul corăbiilor, pe mare. Și el îl strângea pe uscat și pe mare, astfel că nu lăsa pe nimeni nici să intre și nici să iasă.

15. În vremea aceasta au sosit din Roma Numeniu și cu ceilalți trimiși, cu scrisori îndreptate către împărați și împărății. Și cuprinsul lor era acesta:

16. « Lucius, consul al Romanilor, împăratului Ptolomeu, închinăciune!

17. Trimișii Iudeilor au venit la noi ca prieteni și aliați trimiși de arhierul Simon și de poporul iudeu, ca să înnoiască vechea noastră legătură de prietenie.

18. Și au adus un scut de o mie de mine.

19. De aceea am crezut nimerit să scriem împăraților și țărilor să nu le pricinuiască nici un rău, să nu se năpustească împotriva lor și împotriva orașelor și a țărilor lor și să nu dea nici un ajutor celor care s'ar bate cu ei.

20. Și am crezut de cuviință să primim scutul.

21. Și dacă mișei din țara lor vor fugi la voi, dați-i în mâna arhierului Simon ca el să-i pedepsească după legea lor. »

22. Și scrișori cu același cuprins a scris lui Dimitrie, lui Atalus, lui Ariarate și lui Arsachis,

23. Precum și tuturor țărilor: Sampsame, Sparta, Delos, Mindus, Sicion, Caria, Samos, Pamfilia, Licia, Halicarnas, Cos, Side, Aradus, Rodos, Faselis, Gortina, Cnidus, Cipru și Cirene.

24. Iar izvodul lor l-a trimis arhierul lui Simon.

25. Împăratul Antioh însă, a doua zi, a impresurat Dora, a adus neîncetat oștire și a făcut mașini pentru impresurare, încercuind-o de nu mai putea nimeni nici să intre, nici să iasă.

26. Și când Simon i-a trimis în ajutor două mii de voinici, precum și aur, argint și multe unelte de război,

27. El nu numai că nu le-a primit, ci dimpotrivă el și-a călcat toate făgăduințele de mai nainte și s'a vrăjmășit cu Simon.

28. Și a mai trimis la el pe Atenobiu, unul din prietenii lui, ca să stea de vorbă cu el și să-i zică: « Voi stăpâniți Iafa și Ghezerul și cetatea Ierusalimului, orașe ale împărăției mele,

29. Al căror ținut l-ați pustiit, și ați adus mare nenorocire pe spatele țării, ba v'ați mai făcut stăpâni și pe alte așezări din împărăția mea!

30. Și acum dați-mi orașele pe care v'ați făcut stăpâni și dările așezărilor pe care le stăpâniți în afară de cuprinsul Iudeei,

31. Iar de nu, dați-mi în schimb cinci sute de talanți de argint pentru paguba pe care mi-ați făcut-o și alți cinci sute de talanți pentru dările orașelor scutite. Iar de nu, vom porni cu război împotriva voastră. »

32. Și Atenobiu, prietenul împăratului, a pornit la Ierusalim. Când a văzut el acolo strălucirea lui Simon, dulapul cu tacâmuri și vase de aur și de argint, și multa slugărime, s'a minunat. Apoi i-a spus solia cu care fusese trimis de împărat.

33. Atunci Simon i-a răspuns și i-a zis: « Nu stăpânim nici țară străină și nici moșia altuia, ci moștenirea de la părinții noștri, care o bucată de vreme a fost stăpânită fără drept de vrăjmașii noștri.

34. Și deoarece s'a ivit prilejul nimerit, noi ținem cu tărie la moștenirea părinților noștri.

35. Cât despre Iafa și despre Ghezer, pe care le ceri, ele au pricinuit popo-

rului și țării noastre mare rău, pentru ele îți dăm o sută de talanți. »

36. Dar Atenobiu nu i-a răspuns nici un cuvânt, ci s'a întors mânios la împărat și i-a adus răspunsul, povestindu-i despre strălucirea lui Simon și toate câte le mai văzuse. Și împăratul s'a infuriat grozav.

37. În vremea aceasta, Trifon se suise într'o corabie și fugise la Ortosia.

38. Din această pricină împăratul rânduse pe Cendebeu cărmuitor militar pentru țărmul mării și-i dăduse pedestrași și călărime,

39. Cu poruncă să așeze tabăra împotriva Iudeei, să întărească Cedronul și să-i facă porți tari, și să se bată cu poporul. Iar împăratul a început să urmărească el însuși pe Trifon.

40. Și Cendebeu s'a dus la Iamnia și a început să zădărească poporul să intre în Iudeea, să ia poporul rob și să-l măcelărească.

41. El a întărit Cedronul, unde a pus călăreți și oaste, care să năvălească și să cutreere drumurile Iudeei, întocmai după porunca împăratului.

16.

Izbânda lui Ioan împotriva lui Cendebeu, pe care îl urmărește. Moartea lui Simon și a celor doi fii ai lui. Ioan, fiul său, ajunge arhieru în locul tatălui său și ia cârma țării.

1. Atunci Ioan a plecat de la Ghezer la Ierusalim, ca să spună lui Simon ceea ce făcuse Cendebeu.

2. Și Simon a chemat pe cei doi fii ai săi mai mari, pe Iuda și pe Ioan, și le-a zis: « Eu și frații mei și casa tatălui meu ne-am războit cu vrăjmașii lui Israel din tinerețe și până în ziua de azi, și noi am izbutit adesea să izbăvim pe Israel cu mâinile noastre.

3. Acum însă sunt bătrân, iar voi cu mila lui Dumnezeu v'ați făcut mari. Rămâneți în locul meu și al fratelui meu și luptați pentru poporul nostru, iar Dumnezeu din ceruri să vă fie într'ajutor. »

4. Apoi el a ales din țară douăzeci de mii de voinici și călăreți, care au pornit împotriva lui Cendebeu, și au poposit la Modein.

5. Și a doua zi dis-de-dimineată s'au lăsat în șes, dar iată că în fața lor era o oștire mare, pedestrași și călăreți. Ci numai un rău îi despărțea.

6. Atunci Ioan, împreună cu voinicii lui au tăbărit în fața lor. Și fiindcă el a simțit că oamenii lui se tem să treacă râul, l-a trecut el întâi. Când însă oamenii au văzut că-l trece, după el l-au trecut și ei.

7. Apoi a despărțit oastea în două, iar pe călăreți i-a pus în mijlocul pedestrașilor, căci călărimea vrăjmașă era foarte numeroasă.

8. Și au sunat din trâmbițe, iar Cendebeu și cu armata lui au luat-o la fugă, și au căzut dintr'înșii mulți răniți și morți. Iar cei care au mai rămas au fugit în cetate.

9. Atunci a fost rănit și Iuda, fratele lui Ioan. Dar Ioan i-a fugărit, până când ei au intrat în cetatea Cedron, pe care o întăriseră,

10. Iar alții au fugit în turnurile din câmpia Azotului. Și ei au dat foc orașului. Și au căzut dintr'înșii trei mii de inși. Și el s'a întors sănătos în Iudeea.

11. În vremea aceea, era general în câmpia Ierihonului Ptolomeu, feciorul lui Abub. El avea mult aur și argint.

12. Și era ginerele arhierelui Simon. Dar inima lui s'a trufit și, având de gând să se facă stăpân în țară, a pus la cale un plan cu vicleșug împotriva lui Simon și a fiilor lui ca să-i omoare.

14. Ci Simon străbătea orașele țării și se îngrijea de nevoile lor. Și a ajuns și în Ierihon, împreună cu Matatia și cu Iuda, feciorii săi, în anul o sută

șaptezeci și șapte, în luna a unsprezecea, adică Șebat.

15. Și Ptolomeu, feciorul lui Abub, i-a primit cu vicleșug în cetățuia Doc, pe care el o zidise, și le-a făcut un ospăț. Dar acolo avea oameni ascunși.

16. Și când Simon și fiii lui se îmbătaseră, oamenii lui Ptolomeu s'au năpustit din ascunzătoare, înarmați, au pătruns în camera de ospăț și au omorît pe Simon, pe fiii lui, cât și câțiva din slujitorii lui.

17. Și el a săvârșit atunci o mare fărădelege, răsplătind binele cu răul.

18. Pe urmă, Ptolomeu a scris aceste întâmplări și a trimis crainici la împărat, cerând să-i trimită oaste într'ajutor, ca să-i predea țara și orașele.

19. Pe alții însă i-a mânat la Ghezer ca să ucidă pe Ioan, iar căpeteniilor peste mii le-a scris scrisori ca să vină la el să le dea argint, aur și daruri,

20. În sfârșit, pe alții i-a trimis ca să cuprindă Ierusalimul și muntele templului.

21. Dar un crainic a alergat de zor la Ghezer și a dat de veste lui Ioan despre moartea tatălui său și a fraților săi, adăogând: « Ci el a trimis oameni să te omoare și pe tine ».

22. Când a auzit acestea, s'a îngrozit, iar pe oamenii care veniseră la el ca să-l omoare i-a prins și i-a omorît, fiindcă știa că veniseră cu gând ca să-l omoare.

23. Cealaltă parte a istoriei vieții lui Ioan, războaiele lui și faptele lui vitejești pe care le-a făcut, zidurile Ierusalimului pe care le-a zidit și toate celelalte isprăvi ale lui,

24. Sunt scrise în cronica arhieriei lui, din ziua când a ajuns arhieru în locul tatălui său.

CARTEA A DOUA A MACABEILOR

1.

Cele două scrisori ale Iudeilor din Ierusalim, trimise celor din Egipt pentru prăznuirea sărbătorii sfintirii templului. Scoalțerea focului sfânt de unde fusese ascuns. Jertfa lui Neemia.

1. « Fraților Iudei, care sunt în Egipt, închinăciune! Frații Iudei care sunt în

Ierusalim și în Iudeea vă doresc vouă pace și sănătate!

2. Dumnezeu să vă facă parte de bine și să-și aducă aminte de legământul său cu Avraam, cu Isaac și cu Iacob, robii săi credincioși!

3. Să vă dea tuturor inimă ca să vă închinați lui și să faceți voia lui cu dor mare și cu râvnă în suflet;

4. Să deschidă inima voastră pentru legea sa și pentru poruncile sale și să vă aducă pace;

5. Să asculte rugăciunile voastre și să se împace cu voi și în vremea de restriște să nu vă părăsească!

6. Așa ne rugăm noi aici cu toții pentru voi.

7. În vremea domniei împăratului Dimitrie, în anul o sută șazeci și nouă, noi Iudeii scris-am vouă din necazul și din strâmtorarea venită peste noi, când Iason și tovarășii lui se lepădaseră de țara sfântă și de împărăție,

8. Și au dat foc porților și au vărsat sânge nevinovat. Și atunci ne-am rugat Domnului și am fost auziți și am adus jertfă și jertfă de pâine, am aprins candelile și am pus pâinile punerii înainte pe masă.

9. Și acum, vă scriem ca să prăznuiți și voi sărbătoarea corturilor în luna Chislev. »

10. Scrisă în anul o sută patruzeci și opt. « Locuitorii Ierusalimului și ai Iudeei, împreună cu marele sfat al Iudeilor trimit lui Aristobol, dascălul împăratului Ptolomeu, din neamul preoților mrușiți, și Iudeilor din Egipt, închinăciune și sănătate!

11. Scăpați de Dumnezeu din mari primejdii, noi îi mulțumim neîncetat și suntem gata să ne războim cu împăratul.

12. Insuși Dumnezeu a aruncat afară din sfânta cetate pe protivnici.

13. Căci, într'adevăr, când căpetenia protivnicilor s'a dus în Persia în fruntea unei oștiri, care părea nebiruită, aceștia au fost omoriți în templul zeiței Nanaia, mulțumită vicleniei preoților zeiței Nanaia.

14. Antioh, prefăcându-se că ar vrea să se căsătorească cu Nanaia, s'a dus acolo împreună cu prietenii săi, ca să pună mâna pe vistierile templului, în chip de zestre.

15. După ce preoții Nanaiei au scos vistierile, el a intrat în cuprinsul templului împreună cu câțiva din suita sa. Și îndată ce Antioh a intrat, ei au închis templul.

16. Apoi ei au deschis o ușă tainică din tavanul templului și au aruncat

cu pietre într'înșii, au zdrobit pe căpetenie și pe cei care erau cu ea, apoi tăindu-i în bucăți i-au aruncat la cei de afară.

17. Preamăritsă fie Dumnezeu nostru, care a dat morții pe cei fără de lege!

18. Deoarece noi am pus de gând să prăznuiți la douăzeci și cinci Chislev sfințirea templului, am socotit de trebuință ca să vă dăm de veste ca și voi să prăznuiți sărbătoarea corturilor și a focului în amintirea lui Neemia, care a zidit templul și altarul, pe care a adus jertfă.

19. Când strămoșii noștri au fost duși în Persia, cucernicii preoți au luat pe ascuns foc de pe altar și l-au ascuns într'o fântână fără apă și l-au pus la fereală atât de bine, că locul a rămas neștiut.

20. După ce au trecut mulți ani, fost-a voia lui Dumnezeu ca Neemia să fie trimis în Iudeea de împăratul Perșilor. Atunci el a trimis după foc pe urmașii acelor preoți care ascuseră focul. Și fiindcă ei i-au adus veste că nu se mai află foc în fântână, ci numai o apă groasă, el l-a poruncit s'o scoată și s'o aducă.

21. Iar după ce au așezat pe altar toate cele trebuitoare pentru jertfă, Neemia a poruncit preoților să stropească cu apa aceasta lemnele și ceea ce era pus deasupra.

22. După ce ei au făcut întocmai și a venit vremea ca soarele, care mai înainte era în nori, să strălucească, s'a aprins un foc mare de au rămas cu toții uimiți.

23. Și pe când se mistuia jertfa, preoții au făcut o rugăciune, adică preoții și poporul. Și începând Ionatan, ceilalți împreună cu Neemia au fost într'un glas.

24. Și rugăciunea într'acest chip glăsuia: « Doamne, Doamne, Dumnezeule, ziditorul lumii, înfricoșat, puternic, drept și milostiv, singur împărat bun,

25. Singur dătător de bunătați, singur drept, atotputernic și veșnic, cel ce mântuești pe Israel din toate nevoile, cel care ai ales pe părinții noștri și i-ai sfințit,

26. Primește această jertfă pentru tot poporul tău Israel; păzește moștenirea ta și o sfințește!

27. Strânge-ne la un loc pe cei risipiți, liberează pe cei care sunt robi în țările păgâne, caută cu îndurare la cei dispăruți și urșiți, ca să cunoască păgânii că tu ești Dumnezeul nostru!

28. Pedepsește pe cei ce ne împilează și ne hulesc cu trufie!

29. Sădește pe poporul tău în locul tău cel sfânt, precum a zis Moise!

30. Apoi preoții au cântat psalmii de rând.

31. Și după ce jertfa a fost mistuită de foc, Neemia a poruncit să se ude cu apa care a mai rămas pietrele cele mari.

32. Și după ce au făcut aceasta, s'a aprins o flacăară, însă flacăra de pe altar o covârșea în strălucire.

33. Și după ce acest lucru s'a aflat pretutindeni și i s'a dat de veste și împăratului Perșilor că, în locul unde preoții duși în robie ascunseseră focul, ieșise apă și că Neemia împreună cu oamenii săi sfințiseră jertfele,

34. Împăratul, după ce a cercetat lucrul cu deamăruntul, a poruncit să se îngredească locul cu gard și l-a socotit loc sfânt.

35. Atunci împăratul a primit și a împărțit bogate daruri celor care erau aproape de inima sa.

36. Și oamenii lui Neemia au numit acest loc Neftar, care înseamnă curățenie, însă foarte mulți îi zic Neftai.

2.

Cartea de față este o prescurtare a lucrării lui Iason de Cirene. Și cel care face prescurtarea arată ce scop urmărește și cum se face o prescurtare.

1. Și se mai află în hrisoave că prorocul Ieremia a poruncit celor care erau duși în robie nu numai să ia focul poment,

2. Ci, când le-a dat cartea legii, le-a dat și sfaturi, să nu uite poruncile Domnului și să nu rătăcească în cugetul lor, văzând idoli de aur și de argint și podobeale cu care erau îmbrăcați.

3. Apoi în alte asemenea cuvinte, el i-a sfătuit să nu se stingă dragostea lor pentru lege.

4. Tot în aceleași hrisoave se mai află scris că prorocul a trebuit, după porunca lui Dumnezeu, să ia cu sine cortul și chivotul, că s'a suit în muntele în care se suise Moise și văzuse țara cea dată ca moștenire;

5. Că, ajungând sus, Ieremia a găsit un locaș în chip de peșteră, în care a pus cortul, chivotul și altarul tămăierii, apoi că el a astupat ușa.

6. Unii dintre cei ce-l însoțeau pe el au venit ca să însemne drumul, dar nu l-au mai putut găsi.

7. Dar când a aflat Ieremia, i-a înfruntat și le-a zis: «Necunoscut să rămâie locul acesta, până când Dumnezeu va aduna pe poporul său și se va îndura de el.

8. Atunci Domnul va descoperi aceste odoare și slava Domnului se va arăta, precum s'a arătat în timpul lui Moise și în timpul lui Solomon, când el s'a rugat ca templul să fie sfințit cu slavă.»

9. Și se mai istorisește în aceste hrisoave că Solomon, cel dăruit de Dumnezeu cu înțelepciune, a adus jertfă cu prilejul sfințirii și isprăvirii templului.

10. Și precum Moise s'a rugat lui Dumnezeu și a căzut foc din cer și a mistuit jertfa, tot așa și Solomon s'a rugat, și s'a pogorit foc care a mistuit arderile de tot.

11. Și Moise a zis: «Fiindcă jertfa pentru păcat n'a fost mâncată, ea a fost mistuită.»

12. Și Solomon a prăznuit tot așa cele opt zile ale sfințirii templului.

13. Aceste lucruri se află povestite în hrisoavele și în memoriile lui Neemia. Apoi că el a înființat o bibliotecă, în care a strâns toate cărțile regilor și ale profetilor, precum și ale lui David; așijderea și hrisoavele împăraților Persiei pentru daniile lor.

14. Tot așa și Iuda Macabeul a strâns toate cărțile care fuseseră risipite din pricina izbucnirii războiului. Și toate se află la noi.

15. Și dacă aveți nevoie de vre-una din ele, trimiteți oameni ca să le ia.

16. Și fiindcă noi vom prăznuî în curând sărbătoarea curățirii templului, v'am scris și vouă. Și voi să faceți bine să prăznuîți cu noi aceste zile.

17. Iar Dumnezeuul nostru, care a liberat pe tot norodul său și le-a dat tuturor moștenirea, preoția și templul,

18. După cum a făgăduit în lege, în acest Dumnezeuul nădăjduim că el se va milostivi în curând spre noi și că ne va aduna din toate împărățiile de sub cer, în locul cel sfânt, după cum el ne-a mântuit din restriște și a curățit locul cel sfânt.

19. Inșă istoria lui Iuda Macabeul și a fraților lui, curățirea marelui templu, sfintirea altarului,

20. Precum și bătăliile împotriva lui Antioh Epifaniu și împotriva fiului său Eupator,

21. Arătările cerești de care au avut parte cei ce s'au luptat vitejește pentru Iudaism, încât, cu tot numărul lor mic, și-au cucerit țara și au pus pe fugă oastea păgânilor,

22. Au dobândit din nou templul cel vestit în toată lumea, au liberat cetatea Ierusalimului, toate legile care aproape fuseseră desființate, le-au pus la loc, fiindcă Domnul în marea sa îndurare se milostivise spre ei,

23. Toate aceste fapte scrise de Iason din Cirene în cinci cărți, noi vom încerca să le scurtăm într'una.

24. Și fiindcă noi ne-am gândit la susedenia de numere dintr'însele, precum și la greutatea cu care vor lupta cei ce vor să pătrundă în măruntele istorisirii ale istoriei, din pricina belșugului materiei,

25. Ne-am străduit să dăm pentru cei ce vor s'o citească: o carte plăcută, pentru cei ce vor să învețe: o carte îndemnatică și oricui îi va cădea în mână: o carte folositoare.

26. Și pentru noi cei care ne-am apucat să facem această scurtare, nu este lucru ușor, ci lucru care ne costă sudoare și nopți de veghe,

27. Lucru nu de mai puțină îndemănare decât a celui care pregătește un ospăț și caută să facă plăcere altuia. Totuși, ca să ne învrednicim de recunoștința

multora, osteneala scrisului o luăm asupra noastră,

28. Iar adevărul în înșirarea faptelor îl lăsăm în seama istoricului, și nouă numai truda ca să facem scurtarea după regulile ei.

29. Și după cum un arhitect al unei zidiri noi trebuie să aibă grijă de întreaga zidire, pe când cel ce o înfrumusețează și o zugrăvește are să se îngrijească numai de înfrumusețare, tot așa se petrece lucrul și cu noi:

30. Cercetarea temeinică, pătrunderea tuturor faptelor până în cele mai mici amănunte este menirea istoricului,

31. Inșă celui ce urmărește să facă o prescurtare, să-i îngăduim să nu se îndeletnicească decât cu prescurtarea și să nu se țină de înșiruirea întreagă a faptelor.

32. Să începem deci firul povestirii fără să mai adăogăm nimic la prolog, căci ar fi lucru neînțelept să lungim peste măsură prologul și să scurtăm istoria.

3.

În vremea arhierelui Onia, un oarecare Simon s'a dus la Apoloniu, satrapul Cele-Siriei și al Feniciei, și a arătat bogățiile nenumărate ale templului. Apoloniu dă poruncă lui Eliodor, care, vrând să ridice bogățiile templului, este lovit de puterea lui Dumnezeu.

1. Era în vremea arhierelui Onia. Locuitorii sfintei cetăți se bucurau de desăvârșită pace, iar legile erau cu scumpătate împlinite mulțămîta evlaviei lui și urii lui împotriva fărădelegii.

2. Pentru aceasta chiar și împărații cinsteau locul cel sfânt și împodobeau templul cu mărețe daruri,

3. Incât chiar Seleuc, împăratul Asiei, preîntâmpina toate cheltuielile trebuitoare pentru slujirea jertfelor, din veniturile sale.

4. Inșă un oarecare Simon, din neamul lui Veniamin, ispravnic al templului, s'a luat la ceartă cu arhierul pentru treburile cărmuirii templului.

5. Și fiindcă nu putea să biruiască pe Onia, s'a dus la Apoloniu din Tars, care pe vremea aceea era satrap în Cele-Siria și în Fenicia,

6. Și l-a pârît că vistieria templului din Ierusalim este plină de bogății ne-spuse și că mulțimea banilor este nemăsurată și cu totul prisoselnică față cu nevoia cheltuielilor pentru jertfe, și că ar fi cu putință ca toate acestea să ajungă în mâna împăratului.

7. Apoloniu s'a dus apoi la împărat și i-a spus despre bogățiile care îi fuseseră descoperite, iar el a ales pe Eliodor, marele sfetnic al țării, pe care l-a trimis cu poruncă să ridice banii mai sus pomeniți.

8. Atunci Eliodor a plecat îndată la drum, prefăcându-se că cercetează orașele Cele-Siriei și ale Feniciei, însă numai ca să împlinească gândul împăratului.

9. Când a ajuns în Ierusalim, el a fost primit prietenește de arhiereul cetății, apoi i-a împărtășit pâra care s'a făcut și i-a dat lămuriri despre pricina venirii lui, întrebându-l totodată dacă lucrurile stau așa.

10. Atunci arhiereul i-a arătat că vistieria avea într'însa economiile văduvelor și ale orfanilor,

11. Iar o mare parte este averea lui Hircan, fiul lui Tobie, om cu foarte mare vază, — că lucrurile nu stau așa cum a făcut pâra nelegiuitul Simon, — și că, dacă toate aceste bogății se scad, rămân numai patru sute de talanți de argint și două sute de talanți de aur,

12. Și că este cu neputință să fie păgubiți cei ce s'au încrezut în sfințenia locului și în măreția și în adăpostul unui templu atât de cinstit în toată lumea.

13. Însă Eliodor, potrivit poruncilor împărătești, stăruia că averile acestea trebuie să fie duse în vistieria împărătească.

14. Dar, într'o zi, când el s'a dus să vadă cu deamăruntul vistieria templului, s'a făcut mare zarvă în cetate.

15. Preoții îmbrăcați în odăjdii preoțești s'au aruncat la pământ în fața altarului și strigau la cer către Acela care a făcut legea pentru păstrarea banilor, ca să păzească neatinse aceste bogății pentru cei care le încredințaseră spre bună păstrare.

16. Oricine vedea fața arhiereului, i se rănea inima, fiindcă chipul lui și schim-

barea colorii feței dezvăluia zbuciumul sufletului lui.

17. Spaima și tremurul în toată ființa lui dădeau îndeajuns pe față, pentru cei care îl vedeau, chinul inimii lui.

18. Locuitorii dădeau buzna afară din case, în cete, spre obștească rugăciune, ca locul cel sfânt să nu fie făcut de ocară.

19. Dar și femeile umpleau ulițele, încinse cu haine de pocăință pe sub săni, iar fecioarele, care erau închise în casă, unele alergau la porți, altele la ziduri, iar altele se uitau pe ferestre.

20. Toți stăteau cu mâinile întinse spre cer și se rugau din suflet.

21. Era ceva înduioșător să vezi cum mulțimea de popor deavalma cădea în genunchi și cum arhiereul în zbucium cumplit aștepta ce va să fie.

22. Și în timp ce toți rugau pe Domnul cel atotputernic, ca el să păzească neatinse și în siguranță economiile celor care le încredințaseră spre păstrare templului,

23. Eliodor își aducea la îndeplinire planul său.

24. El ajunsese cu garda lângă vistierie. Atunci Dumnezeuul Duhurilor și Stăpânul cu nemărginită putere, a făcut o minunată arătare, încât cei care cutezaseră să vină acolo au fost spăimântați de puterea lui Dumnezeu, iar de groază și-au pierdut cumpătul.

25. Anume li s'a arătat un cal călărit de un călăreț groaznic, împodobit cu o foarte frumoasă armură. El s'a năpustit năvalnic în Eliodor și l-a lovit cu copitele cele de dinainte ale calului. Și călărețul s'a arătat împodobit cu armură de aur.

26. Și i s'au mai arătat doi tineri vânători, strălucind de slavă și îmbrăcați cu veșminte strălucite. Ei s'au așezat de o parte și de alta a lui și-l loveau necontentit cu biciul, copleşindu-l cu loviturile.

27. Și dintr'o dată el a căzut jos, învăluit de întuneric. Apoi a fost luat de jos și dus încolo afară, pe o năsalie.

28. Și pe el, care venise în vistieria mai sus arătată cu o numeroasă ceată și cu gardă împărătească, l-au scos afară, deoarece el singur nu se putea ajuta, și

acea au cunoscut cu acest prilej descoperirea puterii lui Dumnezeu.

29. Și în vreme ce el stătea așa doborât de puterea dumnezeiască, mut și fără nădejde de scăpare,

30. Iudeii proslăveau pe Dumnezeu, cel ce proslăvise locul său cel sfânt și templul său, care cu puțin mai înainte fusese plin de groază și de spaimă, iar acum, o dată cu arătarea Domnului celui atotputernic, se umpluse de bucurie și de veselie.

31. Dar unii dintre prietenii lui Eliodor s'au rugat grabnic de Onia, să roage pe Cel Prea Înalt ca să dăruiască viață celui care zăcea aproape fără suflare.

32. Atunci arhierul, bănuind ca nu cumva împăratul să-și închipuiască cum că Iudeii au urzit vre-o uneltire împotriva lui Eliodor, a adus jertfă pentru însănătoșirea lui.

33. Și în timp ce arhierul aducea jertfă de ispășire, s'au arătat lui Eliodor aceiași tineri, înveșmântați în aceleași veșminte, și, stând înaintea lui, i-au zis: « Mulțumește lui Onia, arhierul, fiindcă pentru el Domnul și-a dăruit viață.

34. Iar tu, cel care ai fost bătut cu biciul din cer, spune la toți puterea cea mare a lui Dumnezeu! » Și după ce au grăit acestea s'au făcut nevăzuți.

35. Și Eliodor a adus jertfe Domnului și mari juruințe celui care i-a dăruit viața. Și după ce s'a despărțit prietenște de Onia, s'a întors cu oamenii lui la împărat.

36. Și mărturisea tuturor lucrurile marelui Dumnezeu pe care le văzuse cu ochii.

37. Când împăratul a întrebat pe Eliodor pe cine ar crede că e mai nimerit să-l trimită din nou la Ierusalim, el i-a răspuns:

38. « Dacă ai vre-un vrăjmaș sau vre-un urzitor de uneltiri împotriva ta, trimite-l acolo și el va veni înapoi snopit în bătaie, chiar dacă va scăpa cu viață, fiindcă în locul acela este cu adevărat puterea lui Dumnezeu.

39. Cel ce locuște în ceruri priveghează și ocrotește locul acela, iar pe cei care vin acolo cu gânduri rele, îi lovește și-i pierde. »

40. Iată cum s'au petrecut lucrurile cu Eliodor și cu paza vistieriei templului.

4.

Onia se duce la împărat în pricina cu Simon. Iason ia arhieria. Menelau la rândul lui ia arhieria, plătind mai mult decât Iason trei sute de talanți de argint. Moartea lui Lisimah. Menelau rămâne mereu arhieru.

1. Și Simon cel pomenit mai sus, trădătorul vistieriei și al patriei, hulea pe Onia și zicea că el este cel care a abătut nenorocirea asupra lui Eliodor și tot el este urzitorul relelor.

2. Și pe binefăcătorul cetății, pe apărătorul celor de un neam cu el, pe cel ce era înflăcărat pentru lege, cuteza să-l arate ca pe un mare trădător al țării.

3. Și vrajba a crescut până într'atâta, încât unul din cei din ceata lui Simon a săvârșit și ucideri.

4. Atunci Onia, cugetând la primejdia învrăjbirii și la chipul cum Apoloniu, fiul lui Menesteu, satrapul Cele-Siriei și al Feniciei, poate să sporească ticăloșiile lui Simon,

5. S'a dus la împărat, nu ca pârător al celor de un neam cu el, ci chibzuind la folosul cel deobște și mai ales la acela al poporului său,

6. Fiindcă el vedea bine că fără mijlocirea împăratului nu este cu putință să se împace lucrurile, mai ales că Simon va stăruii în fărâdelegile lui.

7. Săvârșindu-se din viață Seleuc, venind în locul lui Antioh poreclit Epifaniu, Iason, fratele lui Onia, cu viclesug a pus mâna pe arhierie,

8. Făgăduind împăratului, într'o înțălnire pe care a avut-o cu el, trei sute șazece de talanți din vistieria templului, iar pe deasupra optzeci de talanți din alte venituri.

9. Pe lângă aceștia el a mai făgăduit în scris alți o sută cincizeci de talanți, dacă i s'ar da putere să înființeze un gimnaziu cu un stadion pentru tinerime, iar pe cetățenii Ierusalimului să-i înscrie cetățeni ai Antiohiei.

10. Și împăratul i-a îngăduit. Și după ce a luat arhieria, îndată a început să

ispitească pe cetățenii săi cu datini grecești.

11. El a desființat privilegiile filantropice date Iudeilor de către împărați, prin mijlocirea lui Ioan, tatăl lui Evpolimos, care fusese trimis la Roma să încheie cu Romanii legământ de prietenie, apoi a desființat datinile legiuite și le-a înlocuit cu noi datini împotriva legii.

12. Și fără rușine a înființat la poalele cetății un gimnaziu, în care el a adus pe cei mai de seamă tineri și-i creștea acolo în datinile grecești.

13. Și elenismul, adică trecerea la datinele păgâne, a ajuns culmea, din pricina ticăloșirii peste măsură a lui Iason cel nelegiuit și nu arhieru,

14. Încât preoții nu aveau răvnă pentru săvârșirea slujbelor la altar, ci, disprețuind timpul și neputând grijă pentru jertfe, alergau cu grăbire să ia parte la jocurile cele oprite de lege în stadion, așa, de pildă, când se făcea poftire la aruncatul discului.

15. Dregătoriile de cinste din țara lor nu mai aveau nici un preț, ci mai vărtos se străduiau după măririle grecești.

16. Și au dat peste ei mari necazuri, fiindcă tocmai cei ale căror datini și viață se străduiau să le imite întocmai, aceia au ajuns dușmani și împilători.

17. Căci nu este lesne să calce cineva legile dumnezeiești, fără să fie pedepsit, lucru care se va lămuri din întâmplările care urmează.

18. Pe când se sărbătorea jocul de întrecere la luptă din cinci în cinci ani și împăratul era și el de față,

19. Iason cel nelegiuit a trimis din Ierusalim privitori, de cetățenie antiohieni, ducând cu ei trei sute de drahme de argint pentru jertfa lui Hercule. Însă cei ce duceau argintul au cerut să nu fie folosit pentru jertfa lui Hercule, fiindcă nu se cădea, ci să fie întrebuințat pentru alte cheltuieli.

20. Cele trei sute de drahme fuseseră sortite de cel care le trimisese pentru jertfa lui Hercule, însă, după cererea celor care le aduseseră, acești bani au fost întrebuințați pentru înzestrarea trimetelor cu cele trebuitoare.

21. Și când Apoloniu, fiul lui Menesteu, a fost trimis în Egipt cu prilejul suirii pe tron al lui Ptolomeu Filometor, Antioh a aflat că nutrește față de el gânduri dușmănoase și, vrând să se pună la adăpost față de el, din această pricină s'a dus la Iafa, și pe urmă la Ierusalim.

22. Și Iason împreună cu toată cetatea l-a primit măreț și el a intrat în Ierusalim la lumina sfeșnicelor și în strigăte de veselie. Apoi el s'a îndreptat cu oastea spre Fenicia.

23. După trei ani, Iason a trimis pe Menelau, fratele lui Simon cel pomenit mai sus, ca să ducă bani împăratului și să-i amintească despre deslegarea unor trebi mai grabnice ale împărăției.

24. Și fiindcă el a aflat har în ochii împăratului și l-a cinstit, înfățișându-se ca un om cu mare putere în fața lui, a ajuns să ia arhieria, dând mai mult decât Iason trei sute de talanți de argint.

25. Apoi a luat hrisovul împărătesc și s'a întors acasă, cu toate că în nici un fel nu era vrednic de arhierie, ci mai degrabă de tiran, fiindcă avea apucături de tiran crud și furie de fiară sălbatică.

26. Astfel Iason, care înșelase pe fratele său, fiind înșelat de altul, a trebuit să fugă în țara Amoniților.

27. Și Menelau a ajuns arhieru. Și fiindcă el nu-și împlinea datoria ca să plătească banii pe care îi făgăduise împăratului,

28. Cu toate că Sostrate, căpetenia cetății i-i ceruse—căci el se îndeletnicea cu strângerea dărilor—pentru această pricină amândoi au fost poftiți de împărat.

29. Și Menelau a lăsat în locul lui ca locțiitor de arhieru pe fratele său Lisimah, iar Sostrate pe Crates, guvernatorul Ciprului.

30. Și după ce împăratul hotărîse așa, s'a întâmplat că locuitorii orașelor Tars și Malus s'au răscolit din pricină că fuseseră făcute dar Antiohidei, fiitoarea împăratului.

31. Atunci împăratul a plecat în cea mai mare grabă să potolească răscoala și a lăsat în locul său pe Andronic, unul din cei mai vrednici dregători.

32. Și Menelau, crezând că e timpul prielnic, a luat cu jașa vreo câteva odoare de aur din templu și le-a dăruit lui Andronic, iar pe altele a izbutit să le vândă în Tir și în orașele învecinate.

33. Când Onia a aflat sigur cum stă pricina, l-a muștră aspru din locul său de sihăstrie de la Dafne, lângă Antiohia, unde se retrăsese el.

34. Din această pricină Menelau a luat laoparte pe Andronic și i-a cerut să omoare pe Onia. Atunci Andronic a venit la Onia, căruia i-a întins mâna dreaptă cu jurământ, și cu toate că acest lucru dădea de bănuială lui Onia, el a izbutit să-l scoată din sihăstria lui. Apoi l-a omorât îndată fără teamă de dreptate.

35. Pentru această pricină nu numai Iudeii, ci și mulți dintre celelalte neamuri s'au îndârjit și s'au înfuriat pentru moartea nedreaptă a acestui om.

36. Când împăratul s'a întors din orașele Ciliciei, atât Iudeii din Antiohia, cât și Grecii, care laolaltă urăsc silnicia, au venit la el să se jăluiască pentru uciderea nedreaptă a lui Onia.

37. Atunci Antioh s'a mâhnit până în adâncul sufletului, și i s'a făcut milă și l-a plăns pentru virtutea și cinstea celui ucis.

38. Și s'a aprins îndată de mânie împotriva lui Andronic, căruia i-a luat mantia de porfiră, și, rupându-i veșmintele, l-a dus prin toată cetatea, până la locul unde omorise pe Onia. Acolo a poruncit să ucidă pe ucigaș. Astfel a primit pedeapsa cuvenită de la Domnul.

39. Săvârșind Lisimah, cu știrea lui Menelau, mai multe furturi din templu și răspândindu-se zvonul, norodul s'a strâns grămadă împotriva lui Lisimah, mai cu seamă că multe odoare fuseseră irosite.

40. Dar împotriva poporului răsculat și afară din cale de furios, Lisimah a înarmat trei mii de inși, care au început să omoare, sub porunca unui oarecare Tiranus, om înaintat în vârstă și în fărâdelege.

41. Când poporul a aflat despre năvala lui Lisimah, unii au luat pietroaie, alții

ghioage, alții cenușă, și le-au aruncat grămadă în oamenii lui Lisimah.

42. Astfel ei au rănit pe mulți, pe alții i-au trântit la pământ și pe toți ceilalți i-au pus pe fugă, iar pe cel care furase sfințele odoare l-au ucis lângă vistierie.

43. Apoi a început judecarea pricinei cu Menelau.

44. Iar când împăratul a venit la Tir, trei inși trimiși de înaltul sfat au adus plângerea cea dreaptă înaintea lui.

45. Și fiindcă Menelau vedea că nu mai este chip de scăpare, a făgăduit o mare sumă de bani lui Ptolomeu, feciorul lui Dorimene, ca să înduplece pe împărat.

46. Atunci Ptolomeu, luând deoparte pe împărat sub peristil, ca și cum ar fi vrut să se răcorească, împăratul a schimbat hotărârea.

47. Și așa împăratul a scos pe Menelau nevinovat, cu toate că el fusese pricina întregii nenorociri, iar nenorocirii aceia — care chiar dacă ar fi fost judecați de judecători sciți și tot ar fi fost găsiți nevinovați — au fost osândiți la moarte.

48. Astfel oamenii care luaseră apărarea cetății și a norodului și a sfințelor odoare, au fost pedepsiți fără zăbavă cu această pedeapsă nedreaptă.

49. Chiar și locuitorii Tirului s'au îndârjit din această pricină, și celor morți le-au făcut o pogribanie cu mare cuviință.

50. Iar Menelau, din pricina lăcomiei celor mari, a rămas mai departe în dregătoria lui, sporind din ce în ce în fărâdelegea lui și ajungând un uneltitor împotriva celor de un neam cu el.

5.

Antioh pornește cu război în Egipt. Arătări minunate pe cer. Iason împresoară Ierusalimul ca să ia arhieria de la Menelau. Antioh vine din Egipt și face prăpăd în Ierusalim. Apoloniu, în fruntea unei armate, vine în Ierusalim, unde săvârșeste cruzimi. Iuda Macabeul se retrage în pustie.

1. În vremea aceasta, Antioh s'a pregătit pentru al doilea război în Egipt.

2. Dar s'a întâmplat că în toată cetatea s'au arătat aproape timp de patruzeci de zile, în văzduh, cohorte de călăreți care alergau, îmbrăcați în veșminte de aur și înarmați cu lănci,

3. Apoi cete de călăreți înșirate în linie de bătaie, năvăliri și iureșuri dintr'amândouă părțile, vălmășag de scuturi, de sulți și săbii scoase din teacă și săgeți zvărlite. Era o scăpărare de armuri de aur și o rară privescătoare de plătoșe felurite!

4. Din această pricină toți înălțau rugăciuni ca aceste arătări să le fie spre bine.

5. Și fiindcă se răspândise vestea că Antioh a murit, aceasta dădu prilej lui Iason să vie cu nu mai puțin de o mie de inși și să tăbărească pe cetate fără de veste. Atunci locuitorii au alergat la ziduri, însă cetatea în cele din urmă a fost cuprinsă, iar Menelau a fugit în cetățue.

6. După aceasta a început să măcelărească fără cruțare pe locuitorii cetății, fără să cugete că izbânda împotriva celor de un neam cu el este un prăpăd cumplit, și mai ales că-și închipuia că ia pradă de la dușman și nu de la cei de un neam cu el.

7. Cu toate acestea el n'a putut să pună mâna pe arhierie, iar sfârșitul uneltirilor lui viclene a fost rușinea, și de aceea a fost silit iarăși să fugă în țara Amoniților.

8. Iar sfârșitul vieții lui ticăloase a fost: fost-a închis în temniță de vododul arab Areta; apoi, fugind din oraș în oraș, urmărit de toți ca un călcător de lege, urit ca un gâde al patriei și al cetățenilor, el a fost gonit în Egipt.

9. Și el care surghiunise pe atâția din țara lor, a trebuit să moară în țară streină, după ce se dusese la Lacedemonieni, unde nădăjduia să găsească adăpost, în nădejdea înrudirii cu ei.

10. Și el care zvărlise atâția oameni neîngropați, nici n'a fost plâns, nici pogribanie nu i s'a făcut și nici n'a avut parte de mormânt alături cu străbunii lui.

11. Când împăratul a aflat despre aceste fapte, a crezut că s'a întâmplat o răscălaț în Iudeea. Atunci el a plecat din

Egipt infuriat ca o fiară și a dat năvală în cetate,

12. Poruncind ostașilor să omoare fără milă pe oricine le-ar cădea în mână și să sfărtece pe cei care se vor adăposti fugind prin case.

13. Și a fost mare măcel de tineri și de bătrâni, prăpăd de oameni, de femei și de copii, ucidere de fecioare și de prunci.

14. Și au pierit în timp de trei zile optzeci de mii de inși, patruzeci de mii au fost măcelăriți și tot pe atâția au fost vânduți robi.

15. Și fiindcă el n'a fost mulțumit cu aceasta, a cutezat să intre în templul cel mai sfânt din toată lumea, îndreptat fiind de Menelau, trădătorul de lege și de țară.

16. Și Antioh luând cu mâinile sale întinate sfintele odoare, precum și odoarele care fuseseră dăruite de alți împărați, pentru a mări slava și cinstea acestui loc, le-a trecut în mâini pângărite.

17. Dar Antioh se umfla de trufie și nu băga de seamă că Stăpânul își vărșase urgia lui, și-și întorsese privirea de la locul acesta pentru puțină vreme, din pricina păcatelor locuitorilor cetății.

18. Și dacă poporul acesta nu s'ar fi făcut vinovat cu atât de multe păcate, întocmai ca și Eliodor cel trimis de împăratul Seleuc pentru cercetarea cu deamărunț a vistieriei, Antioh ar fi fost îndatăt bătut cu biciul și răsturnat la pământ din pricina îndrăzniei lui.

19. Însă Dumnezeu n'a ales pe poporul său pentru acest loc, ci locul acesta l-a ales pentru poporul său,

20. Drept aceea și locul acesta a avut parte de atâtea nevoi care s'au abătut peste popor, ca mai târziu să fie părtaș la bunătăți. Iar locul pe care Cel Atotputernic îl părășise întru urgia lui a fost iarăși așezat în toată slava lui, după ce marele Stăpân s'a împăcat cu poporul său.

21. Și după ce Antioh a prădat o mie și opt sute de talanți din templu, a plecat îndatăt în Antiohia, crezând din pricina trufiei lui — din pricina deșertăciunii din inima lui — să facă uscatul bun de umblat cu corabia și marea loc de umblat pe jos.

22. Dar el a lăsat dregători să chinuiească norodul, și anume: în Ierusalim pe Filip, de obârșie din Frigia, și mai crud decât cel care fusese pus mai înainte;

23. La Garizim pe Andronic, și pe lângă aceștia pe Menelau, care, cu mult mai rău decât ceilalți, chinuia pe cei de un neam cu el și se purta ca un vrăjmaș îndârjit împotriva locuitorilor Iudeei.

24. Apoi el mai trimise în fruntea unei oști de douăzeci și două de mii de oameni pe Apoloniu, căruia i-a poruncit să omoare pe toți tinerii, iar pe femei și pe copii să-i vândă.

25. Astfel Apoloniu a venit la Ierusalim și s'a prefăcut că are gânduri pașnice până în sfânta zi a Sâmbetei, și când a văzut pe Iudei că sunt în zi de praznic, a poruncit oamenilor de sub ascultarea lui să pună mâna pe arme.

26. Atunci a dat poruncă să omoare pe toți cei care veniseră la praznic, apoi cu arma în mână a pătruns în cetate și a ucis o mare mulțime de oameni.

27. Însă Iuda Macabeul s'a retras cu cei nouă tovarăși ai lui în loc pustiu și-și petrecea viața cu ai lui în munți, întocmai ca fiarele, hrânindu-se în toată vremea cu buruienii, ca să se terească de spurcăciune.

6.

Prigoana împotriva Iudeilor care nu se lăsau de legea lor. Pângărirea templului cu datini păgâne de desfrânare. Mucenicia lui Eleazar, care nu vrea să mănânce carne de porc.

1. Și nu după multă vreme, împăratul a trimis un bătrân din Antiohia care să silească pe Iudei să se lase de legile strămoșești și să nu mai trăiască după poruncile lui Dumnezeu,

2. Să pângărească templul din Ierusalim și să-l inchine lui Jupiter Olimpianul, iar pe cel din Garizim lui Jupiter Ōerotitorul de oaspeți, nume potrivit cu dragostea de oaspeți a locuitorilor locului.

3. Această năvală de datini păgâne era greu de îndurat și cumplită pentru popor,

4. Fiindcă păgânii pângăriseră templul cu desfrânări și ospețe, desfătân-

du-se cu desfrânatele, împreunându-se cu femeile în sfintele curți și aducând lucruri care nu se cuveneau.

5. Apoi ei au umplut altarul de jertfe oprite de lege,

6. Încât nu se putea prăznuii nici Sâmbăta, nici praznicele strămoșești, nici măcar să mărturisești că ești Iudeu.

7. Ci dimpotrivă Iudeii erau duși cu sila la jertfele care se aduceau în fiecare lună de ziua nașterii împăratului, iar la sârbătoarea în cinstea lui Bacus erau siliți să ia parte la alaiul în cinstea lui Bacus, incununați cu ederă.

8. Apoi, după îndemnul lui Ptolomeu, a ieșit un hrisov ca, în toate cetățile grecești învecinate, să se ia aceleași măsuri împotriva Iudeilor și să fie siliți să aducă jertfe,

9. Iar cei care n'ar vrea să trăiască după datinile grecești să fie uciși. Și să fi văzut ce prigoană începuse!

10. Două femei au fost aduse fiindcă își tăiaseră împrejur copiii. Pentru aceasta copiii le-au fost spânzurați de săni și ele au fost târite prin oraș în văzul norodului, apoi au fost azvârlite jos de pe zid.

11. Alții care se adunaseră în grabă într'o peșteră din apropiere, ca să prăznuiască în taină Sâmbăta, au fost pâriți lui Filip și au fost arși de vii, fără să cuteze să se apere, din evlavie pentru sfințenia acelei zile.

12. Deci rog pe cei cărora le va cădea în mână această carte să nu se zmințească din pricina acestor nenorociri și să creadă că aceste pedepse n'au fost pentru pierzarea neamului nostru, ci pentru pedepsirea lui;

13. Fiindcă aceasta este dovadă a proniei dumnezeiești, că nu lasă multă vreme nepedepsiți pe cei păcătoși, ci îndată le dă pedepse.

14. Și pe când Domnul așteaptă ca un îndelung răbdător la celelalte popoare și le pedepsește după ce ele au ajuns să umple măsura păcatelor lor, cu noi însă el s'a hotărât să se poarte într'altfel,

15. Ca să nu se răzbune pe noi tocmai la sfârșit, când păcatele noastre ar fi întrecut orice măsură.

16. Dovadă că el niciodată nu ne lipsește de îndurarea sa, și chiar când ne pedepsește cu nenorociri el nu părăsește pe poporul său,

17. Pomenirea acestor fapte să ne fie îndeajuns! Și după această scurtă abateră, să ne întorcem la istorisirea noastră.

18. Eleazar, unul din cei mai de frunte cărturari, ajuns la adânci bătrânețe și foarte frumos la chip, era silit să mănânce carne de porc, și pentru aceasta îi căscau gura cu sila.

19. Însă el și-a ales mai degrabă o moarte vitejească de cât o viață rușinoasă, și după ce a scuipat jos carnea din gură, s'a dus de bună voie la chinuri,

20. Așa cum trebuie să facă cei care cutează să respingă ceea ce nu este îngăduit să mănânce, chiar când pofta de viață i-ar sili la aceasta.

21. Iar cei care fuseser puși cu supravegherea acestei jertfe împotriva legii, îl luară pe Eleazar deoparte, din pricina că-l cunoșteau de multă vreme, și-l îndemnară să aducă niște carne pregătită de el și din care i-ar fi fost îngăduit să mănânce, și el să se prefacă cum că mănâncă din cărnurile de jertfă, întotdeauna după porunca împăratului,

22. Ca, prin aceasta, să scape de moarte și să se folosească de prilejul acestei filantropii, sprijinit pe vechea lor prietenie.

23. Însă el, chibzuind cu o înțelepciune vrednică de cinstea cuvenită vârstei lui și de cinstitele lui căruntețe și de buna creștere a lui cea din tinerețe, dar mai cu osebire cugetând la legea cea sfântă dată de Dumnezeu, a răspuns pe față și fără zăbavă ca ei să-l trimită în lumea cealaltă:

24. «La vârsta noastră nu se cade să fim fățarnici, ca nu cumva cei tineri să creadă că Eleazar cu toți cei nouăzeci de ani ai săi a trecut la păgânism,

25. Și astfel ei din faptul fățarniciei mele, pentru un pic de viață trecătoare, din pricina mea să se lase amăgiți, iar eu să-mi fac parte de o bătrânețe plină de rușine și de ocară.

26. Cu toate că voi scăpa de pedeapsa oamenilor pentru această clipă de față, însă nu voi putea, ori viu, ori mort, să scap din mâinile Celui Atotputernic.

27. Pentru aceasta voi părăsi bărbătește această viață și mă voi arăta vrednic de bătrânețele mele,

28. Iar celor tineri le voi da o vitejească pildă ca și ei să moară bărbătește și cu înflăcărare pentru cinstitele și sfintele legi.» Și după ce a rostit acestea s'a dus la locul de chinuri.

29. Și cei care îl duceau, îndată și-au schimbat bunăvoința, care cu puțin mai înainte i-o arătaseră, în rea voință, din pricina cuvintelor socotite de ei nebu-nești pe care el le rostise mai înainte.

30. Și când era gata să moară din pricina lovirilor, a suspinat, zicând: «Domnul, cel care are sfânta atotștiință, știe că eu, cu toate că aș fi putut să scap de moarte, rabd cu trupul cruntele dureri ale biciuirii, însă cu sufletul toate acestea le pătesc cu voie bună pentru cinstirea lui!»

31. Astfel el a trecut din această viață, dând strălucită pildă de vitejie și de virtute, nu numai celor tineri, ci și întregului popor.

7.

Chinurile de mucenici ale celor șapte frați și ale maicii lor.

1. Și s'a mai întâmplat că au fost prinși șapte frați împreună cu mama lor. Și împăratul a dat poruncă să-i bată cu bice și cu vine de bou, ca să mănânce carne de porc oprită de lege.

2. Dar unul din ei a început a grăi pentru toți și a zis: «Ce vrei tu să afli și ce vrei tu să scoți de la noi? Suntem mai degrabă gata să murim, decât să călcăm legile strămoșești!»

3. Atunci împăratul, plin de mânie, a poruncit să înfierbânte tigăi și cazane.

4. Și după ce au fost înfierbântate, împăratul a poruncit să taie limba celui care grăise pentru toți, apoi să-i jupoaie pielea de pe cap și să-i taie mâinile și picioarele în văzul celorlalți frați ai lui și ai maică-si.

5. Apoi, după ce l-a ciopârțit așa, a poruncit să-l aducă lângă vatra focului și să-l frigă de viu în tigae. Și pe când aburii se împrăștiu departe de tigae, ceilalți se sfătuiau împreună cu mama lor să moară vitejește și ziceau:

6. «Domnul Dumnezeu vede», — ziceau ei, — «și cu adevărat el se milostivește spre noi, după cum Moise a vestit în cântarea sa, care mărturisește pe față împotriva lui Israil: «Și de robii săii el se va îndura!»

7. Și după ce cel dintâi s'a săvârșit din viață într'acest chip, au adus la chin pe cel de-al doilea, căruia jupindu-i pielea de pe cap cu păr cu tot îl întrebau: «Vrei să mănânci carne de porc înainte ca să ți se ciopârțească toate mădularele trupului?»

8. Dar el a răspuns în graiul strămoșesc: «Nu!» Pentru aceasta și el a îndurat chinurile ca și cel dintâi.

9. Iar la cea din urmă suflare el i-a zis: «Nelegiuitule! Tu ne iei viața aceasta de acum, însă împăratul lumii ne va învia întru învierea vieții de veci pe noi cei care murim pentru legile lui!»

10. După el a fost chinuit cel de-al treilea. Și când gădele i-a spus să scoată limba, el a scos-o numaidecât, apoi a întins mâinile cu bărbăție,

11. Și vitejește i-a răspuns: «Aceste mădulare le-am dobândit de la Domnul din cer, și pentru legile lui eu le disprețuesc, dar nădăjduesc că iarăși le voi dobândi de la el!»

12. Chiar și împăratul, împreună cu cei ce-l întovărășeau s'au mirat de bărbăția lui, deoarece el scotea chinurile ca o nimica.

13. Și după ce a murit și acesta, au chinuit cumplit pe cel de-al patrulea.

14. Dar când era aproape să-și dea duhul, el a zis: «Ferițiți sunt cei care mor de mâna oamenilor, cu nădejdea în Dumnezeu, că el iarăși ne va învia. Iar tu nu vei avea parte de învierea cea spre viață!»

15. Și îndată au adus pe al cincilea și au început să-l chinuiască.

16. Atunci el și-a îndreptat privirea spre împărat și i-a zis: «Tu ai putere să faci cu oamenii ce vrei, cu toate că

nu ești de cât un muritor. Dar să nu crezi că Dumnezeu a părăsit pe poporul nostru.

17. Așteaptă însă, și tu vei vedea puterea lui cea mare, cum te va chinui pe tine și pe urmașii tăi!»

18. Și după el au adus pe al șaselea. Și când era să moară a zis: «Nu te înșela în zadar, fiindcă noi pătimim aceste chinuri din pricina noastră, căci noi am păcătuit împotriva lui Dumnezeu și de aceea a venit peste noi această năprasnică!

19. Tu însă să nu crezi că vei rămânea nepedepsit, fiindcă ai cutezat să te războiești împotriva lui Dumnezeu!»

20. Iar mama lor femeie minunată a fost mai presus de orice cuvânt și vrednică de nepieritoare pomenire, căci, deși a văzut pierind într'o singură zi pe cei șapte feciori ai ei, a îndurat toate cu bărbăție, fiindcă ea împreună cu ei nădăjduiau în Domnul.

21. Și pe fiecare din ei îl îmbărbăta în graiul strămoșesc, și fiind aprinsă de cele mai sfinte simțăminte și inima ei de femeie întărindu-și-o cu bărbătesc curaj, le-a zis:

22. «Nu știu cum ați fost zămisliti în pântecele meu, nici cum v'am dat duh și viață, iar înfriparea aceasta a fiecăruia nu eu am întocmit-o.

23. De aceea Ziditorul lumii care a zidit pe om de la nașterea lui și care dă tuturor viață, el vă va da ca un milostiv iarăși duh și viață, fiindcă acum voi vă disprețuiți pe voi înșivă pentru legile sale!»

24. Antioh însă, care se scotea defăimat și ocărit prin cuvintele ei, deoarece fiul ei mai trăia, căuta să-l înduplece nu numai prin cuvinte, ci și cu jurământ i-a făgăduit că-l va face bogat și fericit, dacă se va lăsa de legea strămoșească, ba încă îl va face sfteticul său și-i va încredința înalte vrednicii.

25. Dar fiindcă băiețandrul nici că lua aminte la această poftire, atunci împăratul a chemat pe maică-sa și a silit-o să dea tânărului sfaturi pentru mântuirea lui.

26. Și după multă silință, ea a primit să înduplece pe fiul ei.

27. Însă ea s'a plecat spre el și, luând în răs pe crudul tiran, îi grăi

în graiul strămoșesc așa: « Fiule, îndură-te de mine cea care te-am purtat nouă luni în pânțele mele, trei ani te-am alăptat, te-am crescut și te-am adus până la vârsta aceasta.

28. Te rog acum, copile, uită-te la cer și la pământ și la toate cele ce sunt într'insele, și cugetă că Dumnezeu le-a făcut din nimic, și că și neamul omenesc are aceeași obârșie.

29. Deci nu te teme de acest gâde, ci fii vrednic de frații tăi și privește moartea, ca în ziua milostivirii să te găsească pe tine împreună cu frații tăi! »

30. Și de-abia isprăvisese vorba, și tânărul zise: « Ce mai așteptați? Nu ascult de porunca împăratului, ci de porunca legii pe care Moise a dat-o străbunilor noștri!

31. Și tu, urzitorul tuturor răutăților care s'au deslănțuit împotriva Evreilor, nu vei putea să scapi din mâinile lui Dumnezeu!

32. Noi pătimim acum pentru păcatele noastre,

33. Și Domnul nostru, care este viu, și-a arătat urgia lui pentru scurtă vreme, ca să ne pedepsească și să ne îndrepte, însă el iarăși se va împăca cu robii săi.

34. Iar tu, nelegiuitule și cel mai ticălos dintre toți oamenii, nu te semeți în deșert și nu te mângâia cu nădejdi zădarnice, ridicând mâna împotriva robilor săi,

35. Fiindcă n'ai scăpat de judecata lui Dumnezeu cel atotputernic care vede toate.

36. Frații noștri, după răbdarea unui chin trecător, sunt părtași vieții celei veșnice făgăduite de Dumnezeu, iar tu, din pricina trufiei tale, vei avea parte după judecata lui Dumnezeu, de pedeapsa cea dreaptă,

37. Și, întocmai ca și frații mei, îmi dau trupul și viața pentru legile strămoșești și mă rog lui Dumnezeu să se îndure grabnic de poporul său și să te silească pe tine, prin chinuri cumplite, la mărturisirea că el este singurul Dumnezeu,

38. Și o dată cu moartea mea și a fraților mei, Cel Atotputernic să-și potolească urgia sa, pe care el a pornit-o

după dreptate împotriva întregului nostru neam! »

39. Atunci împăratul ieșindu-și din fire de mânie, pe acesta l-a chinuit cu mult mai cumplit decât pe ceilalți, fiindcă el se amărise din pricina cuvintelor lui de ocară.

40. Și astfel cu cugetul curat s'a săvârșit din viață cu nădejdea în Domnul.

41. Cea din urmă, după copii, a murit și mama.

42. Ci socotesc că este destul despreuciderea și despre chinurile cele peste măsură ale lui Antioh împăratul.

8.

Izbânzile lui Iuda Macabeul. Bătălia cu Nicanor. Nicanor este înfrânt. Dumnezeu ocrotește și-și arată puterea sa celor ce umblă în legile lui.

1. În vremea aceasta, Iuda Macabeul împreună cu voinicii lui pătrunseseră în taină prin sate și chemaseră pe rudele lor, strângând în jurul lor pe cei care rămăseseră credincioși Iudaismului și adunaseră o oaste ca de șase mii de oameni.

2. Și ei s'au rugat din suflet Domnului să se uite la norodul cel călcat în picioare de toți, să se îndure de templul său cel pângărit de oamenii cei fără de lege,

3. Să se milostivească spre cetatea cea nimicită, care în curând era să fie una cu pământul, să audă sângele care striga către el răz bunare,

4. Să-și aducă aminte deuciderea cea fără de lege a copiilor nevinovați, precum și de defăimarea numelui său, și să se întărească împotriva celor fără de lege.

5. Și după ce Iuda Macabeul și-a adunat oastea, curând păgânii n'au mai putut să i se împotrivească, deoarece urgia Domnului se prefăcuse în îndurare.

6. El năvălea pe neașteptate în orașe și în sate și le dădea foc, iar prin cuprinderea celor mai nimerite locuri bune de luptă, el biruia mulțime de vrăjmași și-i punea pe fugă.

7. De cele mai multe ori însă el năvălea noaptea ca să ajungă la izbândă. Pentru aceasta faima despre vitejia lui s'a răspândit pretutindena.

8. Și când a văzut Filip că în scurtă vreme acest om viteaz a avut atâtea izbânzi și merge din izbândă în izbândă, a scris lui Ptolomeu, satrapul Cele-Siriei și al Feniciei, să vină în ajutorul împăratului.

9. Și acela îndată a ales pe Nicanor, fiul lui Patrocle, unul dintre cei mai buni prieteni ai împăratului, și l-a trimis în fruntea unei oștiri, alcătuită din tot felul de neamuri, nu mai puțin de douăzeci de mii de oameni, ca să nimicească cu desăvârșire întregul popor al Iudeilor; i-a mai dat și pe Gorgias, general cu multă îndemânare în meșteșugul războiului.

10. Nicanor avea de gând ca tributul de două mii de talanți, pe care împăratul trebuia să-l plătească Romanilor, să-l poată acoperi din vânzarea robilor iudei.

11. Pentru aceasta el a trimis în grabă poftire la toate orașele de pe țărmul mării, să cumpere robi iudei, făgăduindu-le câte nouăzeci pentru un talant. Inșă el nici nu se gândea la răsplata Celui Atotputernic care era să dea peste ei.

12. Când a ajuns la Iuda știrea despre înaintarea lui Nicanor, și el la rândul lui a spus-o celor din jurul lui,

13. Cei fricoși și cei care nu nădăduiau în dreptatea lui Dumnezeu au fugit și s'au dus în alte ținuturi.

14. Cei care mai rămăseseră își vindeau averea și se rugau lui Dumnezeu să-i scape, după ce fuseseră vânduți de nelegiuitul Nicanor înainte ca să se fi dat bătălia,

15. Și dacă nu pentru vrednicia lor, cel puțin pentru legământul pe care îl încheiasă cu străbunii lor și pentru cinstitul și de mare cuviință numele său, cu care ei sunt numiți.

16. Când Iuda Macabeul i-a adunat la sine pe cei șase mii care mai rămăseseră, i-a sfătuit să nu se spăimânte de dușmani, și nici să se îngrozească de oastea păgânilor care înaintează pe nedrept împotriva lor, ci să se lupte vitejește,

17. Având înaintea ochilor pângărirea cea groaznică săvârșită de ei împotriva

templului, împilarea cetății batjocorite, precum și desființarea legiurilor strămoșești.

18. « Căci ei » — zicea el — « se bizuesc pe armele lor și pe îndrăzneala lor, iar noi ne punem nădejdea în Dumnezeu cel atotputernic, care poate să nimicească într'o clipă întreaga lume, dar mi-te pe cei care s'au pornit împotriva noastră! »

19. Și el a început să înșire înainte-le minunatele ocrotiri dumnezeiești din vremea strămoșilor lor: cum pieriseră cei o sută optzeci și cinci de mii de ostași ai lui Sanherib,

20. Cum în bătălia din Babilonia, împotriva Galatenilor, cei care intraseră în luptă erau de toți opt mii de Iudei, pe lângă patru mii de Macedoneni. Și în vreme ce Macedonenii au dat înapoi, cei opt mii de Iudei au măcelărit o sută douăzeci de mii de vrăjmași, luându-le și o bogată pradă, numai cu ajutorul lui Dumnezeu din cer.

21. Și cu asemenea pilde el i-a îmbărbătat, încât ei erau gata să moară pentru lege și pentru țară. Apoi el și-a împărțit oștirea în patru cete.

22. Și peste fiecare ceată a pus el căpetenii pe frații lui: pe Simon, pe Ioan și pe Ionatan, așa că fiecare avea sub porunca lui câte o mie și cinci sute de inși.

23. Tot atâția avea și Azaria. Dar când Iuda a citit în « Cartea sfântă » și a dat peste cuvintele: « Ajutorul este de la Domnul », s'a pus în fruntea cetei celei dintâi și a pornit împotriva lui Nicanor.

24. Dar venindu-le într'ajutor Cel Atotputernic, ei au ucis mai mult de nouă mii de dușmani, au rănit și au ciuntit mădularele celor mai mulți din oastea lui Nicanor, iar pe toți ceilalți i-au silit s'o rupă de fugă.

25. Luat-au și banii celor care veniseră să cumpere robi, și au urmărit pe fugari până departe și s'au întors siliți de lipsa de timp,

26. Fiindcă era în ajunul Sâmbetei și din această pricină ei au conținut cu urmărirea lor.

27. Și după ce au adunat armele dușmanilor și le-au luat o bogată pradă, ei au prăznuit Sâmbăta, laudând și cu prisosință proslăvind pe Dumnezeu, Mântuitorul lor, care le-a ajutat până în ziua aceea arătându-și milostivirea sa spre ei.

28. Și după ce a trecut Sâmbăta, ei au împărțit o parte din prăzi celor împilați, văduvelor și orfanilor, iar ceea ce a mai rămas au împărțit între ei și copii.

29. Și după ce au săvârșit acestea, ei au făcut o rugăciune obștească și au rugat pe milostivul Dumnezeu să se împace desăvârșit cu robii săi.

30. Iar în bătălia împotriva lui Timotei și a lui Bacchide, ei uciseră mai mult de douăzeci de mii de inși și cuprinsă cu vitejie cetățile lor așezate pe locuri înalte. Apoi au împărțit bogata lor pradă în două părți: una pentru ei și alta pentru cei care fuseseră prizonieri, pentru orfani, pentru văduve și pentru bătrâni.

31. Ei au strâns armele lor, pe care le-au pus în locuri dosnice, iar cealaltă pradă au dus-o la Ierusalim.

32. Apoi ei au omorât pe Filarh, om viclean al lui Timotei, și care făcuse mult necaz Iudeilor.

33. Și în vreme ce ei sărbătoreau biruința, în capitala țării, au ars pe Calistene și pe alți câțiva care odinioară dăduseră foc porților templului și care se adăpostiseră într-o casuță, și astfel și-au primit răsplata cuvenită pentru fărâdeleaga lor.

34. Apoi de trei ori nelegiuitul Nicanor, care poftise pe neguțatori ca să le vândă Iudei,

35. Smerit, mulțămită ajutorului de la Domnul celor pe care el îi socotea mai slabi decât el, și-a aruncat veșmintele cele de sărbătoare de pe el și, luând-o singur razna peste câmp ca un fugar, a ajuns la Antiohia, desnădăjduit că și-a pierdut oastea.

36. Iar el, care făgăduise că va plăti tributul Romanilor cu ceea ce era să iasă din vânzarea robilor, acum spunea la toată lumea că Iudeii au apărător pe Domnul și că nu pot fi înfrânți din pricină că ei umblă în legile date de el.

Antioh Epifaniu se întoarce înfrânt din Persia. Pe drum este lovit de mâna Celui Atotputernic. Cumplita lui boală. Scrisoarea lui către Iudei și făgăduințele date. Urmașul lui la tron. Moartea lui.

1. Cam tot pe atunci, Antioh se întorșese rușinat din Persia,

2. Deoarece, intrând în orașul Persepolis și încercând să prade templul și să împileze orașul, poporul s'a adunat și a pus mâna pe arme, iar Antioh, fiind pus pe fugă de locuitorii țării, a dat înapoi în chip rușinos.

3. Și pe când era la Aspadana, el a aflat vestea despre înfrângerea lui Nicanor și a oștirii lui Timotei.

4. Din această pricină, înfierbântat de mânie, el cugeta să răsplătească Iudeilor rușinea înfrângerii lui. Și atunci a poruncit căpitanului carului său să mâne fără răgaz, ca să sfârșească odată călătoria. Însă răzbunarea lui Dumnezeu din cer îl urmărea, fiindcă el zisese în semeția sa: « Indată ce voi ajunge la Ierusalim, voi face dintr'insul cimitirul Iudeilor! »

5. Și Dumnezeul lui Israil, cel atotvăzător l-a lovit cu o boală nemai auzită și fără de leac, căci deabia isprăvise de spus acele vorbe și el a fost cuprins de o cumplită durere în măruntaiele lui, însoțită de chinuri groazve.

6. Și aceasta era pe bună dreptate, fiindcă și el chinuise măruntaiele multora cu tot felul de chinuri nemai auzite.

7. Însă el tot nu s'a lăsat de semeția lui, ci, tot mereu umflându-se de trufie, sufla vâpăi de mânie împotriva Iudeilor și dădea poruncă să tot iuțească mersul. Dar dintr'o dată el a căzut din carul care alerga în goană, și căzătura a fost atât de tare, încât toate mădularele trupului s'au zdruncinat.

8. Și el, care mai adineaori credea că poruncește și valorilor mării, din pricina trufiei celei mai presus de firea omenească, el, care-și inchipuia că poate să cântărească în cumpănă munții cei înalți, stătea întins la pământ, și a tre-

buit să fie dus într'o lectică, dovadă desăvârșită în ochii tuturor a puterii lui Dumnezeu.

9. Din trupul nelegiuitului, ieșeau cârduri de viermi și, încă fiind viu și chinuit de dureri cumplite, carnea de pe el cădea bucați-bucați, iar din pricina mirosului de putreziciune a trupului toată tabăra nu-l mai putea răbda.

10. Și pe cel care cu puțin mai înainte socotea să ajungă cu mâna stelele de pe cer, acum nimeni nu-l mai putea răbda din pricina duhoarei nesuferite.

11. Și acum doborât de boală, el a început să-și mai înmoaie trufia și să-și dea seama de sine, deoarece durerile, sub biciul lui Dumnezeu, i se măreau din ce în ce.

12. Și fiindcă nici el însuși nu mai putea răbda duhoarea, a zis: «Drept este ca cel muritor să se supună lui Dumnezeu și să nu se asemene în putere cu el!»

13. Apoi păgânul a făcut Domnului, care nu se mai îndura de el, această făgăduință:

14. Va lăsa liberă cetatea spre care se zorea să ajungă ca s'o facă una cu pământul și s'o prefacă în cimitir al Iudeilor;

15. Pe Iudeii pe care nu-i credea vrednici nici de îngropare, ci buni să fie aruncați ca demăncare împreună cu copiii lor pășărilor de pradă și fiarelor, îi va face cetățeni liberi în felul celor din Atena;

16. Va împodobi cu cele mai frumoase daruri templul cel sfânt pe care mai înainte îl prădase, va spori și va da înapoi toate sfintele odoare și va preîntâmpina din veniturile sale toate cheltuielile trebuitoare pentru jertfă;

17. Apoi se va face chiar Iudeu și va cutreera toată lumea ca să vestească puterea cea mare a lui Dumnezeu.

18. Însă fiindcă chinurile lui nu conteneau, căci dreapta judecată a lui Dumnezeu venise peste el, și nu mai avea nădejde de însănătoșire, a scris Iudeilor scrisoarea de rugămintă de mai jos, cu următorul cuprins:

19. «Bunilor cetățeni Iudei, împăratul și generalul Antioh vă trimite închinăciune, sănătate și dorință de bună sporire!

20. Dacă voi cât și copiii voștri sunteți sănătoși și dacă treburile voastre vă merg bine și după voie, îmi pun nădejdea mea în Dumnezeu cel din cer.

21. Mi-aduc aminte cu drag de cinstea și de bunăvoința voastră față de mine. Pe când mă întorceam din ținuturile cele îndepărtate ale Persiei, m'a apucat o boală cumplită și din această pricină am crezut cu cale ca să mă îngrijesc de bună starea voastră.

22. Nu numai că nu mă indoiesc de însănătoșirea mea, ci dimpotrivă am multă nădejde că voi birui boala.

23. Ci acum m'am gândit că și părintele meu, în vremea când începuse războiul în ținuturile cele mai îndepărtate, și-a arătat pe cel care va fi moștenitorul tronului,

24. Ca, întâmplându-se ceva neașteptat sau vre-o neizbândă, să se știe cui i se cuvine domnia și supușii să fie feriți de turburări,

25. Și bine chibzuind că împărații vecini și principii cu care ne mărginim împărăția pândesc timpul prielnic și așteaptă să vadă care va fi sfârșitul boalei mele, am hotărât ca împărat pe fiul meu Antioh, pe care, în vremea când colindam cu el de nenumărate ori satrapile din partea de sus a țării, vi l-am înfățișat și vi l-am făcut cunoscut. Și lui i-am scris o scrisoare la fel cu cea pe care v'am scris-o vouă mai jos.

26. Vă rog stăruitor să vă aduceți aminte de binefacerile mele cele deobște și cele osebite ale mele, și ficcare să aveți față de fiul meu aceeași bunăvoință ca și față de mine,

27. Fiindcă sunt încredințat că el va înfăptui gândurile mele cu blândețe și cu omenie și față de voi se va arăta înțeleghător!»

28. Astfel acest ucigaș și hulitor, îndurând cele mai cumplite chinuri, întocmai cum a chinuit și el pe alții, a murit în munți, în țară străină și cu moarte jalnică și-a sfârșit viața.

29. Iar Filip, cel ce crescuse și copilărise împreună cu el, i-a îmbălsămat trupul, însă, temându-se de fiul său Antioh, a fugit în Egipt la Ptolomeu Filometor.

10.

Sfințirea templului la douăzeci și cinci Chislev. Iuda Macabeul se războiește cu Edomiții, pe care îi înfrânge. Înfrângerea lui Timotei. Uciderea lui. Proslăvirea lui Dumnezeu pentru izbânda împotriva vrăjmașilor.

1. Inșă cu ajutorul Domnului, Iuda Macabeul împreună cu voinicii lui au cuprins templul și cetatea.

2. Ei au nimicit altarele pe care păgânii le ridicaseră în piață, precum și dumbrăvile închinatp păgânești.

3. Și ei au sfințit templul și au făcut un altar nou. Și după ce au scăpărat foc din cremene, au luat din focol acela și după un răstimp de doi ani au adus din nou jertfă. Apoi au aprins tămăia și candelile și au pus pâinile punerii înainte pe masă.

4. Și după ce rânduiră toate acestea, ei căzură cu fața la pământ și se rugară Domnului să nu mai aducă peste ei asemenea prăpăd și, chiar când ei vor mai păcătui vreodată, să-i pedepsească cu blândete și să nu-i mai dea în mâna popoarelor păgâne și hulitoare de Dumnezeu.

5. Templul fusese pângărit de păgâni la douăzeci și cinci Chislev, și s'a întâmplat că ei au sfințit templul tot în aceeași zi.

6. Și ei au prăznuit opt zile cu bucurie, ca la praznicul corturilor, aducându-și aminte că cu puțină vreme mai înainte ei petrecuseră sărbătoarea corturilor în munți și în vizuini, întocmai ca fiarele sălbatice.

7. Pentru aceasta ei țineau în mâini crângi și ramuri verzi de finic și cântau psalmi întru slava celui care îi învrednicise să sfințească templul.

8. Și după acestea, ei au dat poruncă printr'un hrisov de obștească hotărîre ca întregul popor iudeu să prăznuiască în fiecare an aceleași zile.

9. Iată deci care au fost împrejurările în care s'a săvârșit din viață Antioh Epifaniu.

10. In cele care urmează înșira-vom întâmplările care s'au petrecut sub An-

tioh Eupator, fiul nelegiuitului, și vom istorisi pe scurt nenorocirile pricinuite de război.

11. La suirea lui pe tron, a pus în fruntea trebilor țării pe un oarecare Lisias, care fusese marele căpitan al oștirii din Cele-Siria și Fenicia.

12. Ptolomeu zis Macron, arătându-se fățiș că este împotriva nedreptăților care se făcuseră Iudeilor, s'a străduit să se poarte bine cu ei și cu pace să-i cârmuiască.

13. Pentru aceasta curtenii l-au pârît la Eupator. Și deoarece el auzea cum este numit de orișicine trădător, fiindcă părăsise Ciprul, unde Filometor îl pusese cărmuitor, și trecuse de partea lui Antioh Epifaniu, și nemai putând să-și păstreze nici dregătoria și nici cinstea, și-a pus capăt vieții, otrăvindu-se.

14. Și acum ajunsese Gorgias căpitan în ținuturile acelea. Pentru aceasta el a tocmit ostași streini pe care i-a adunat de pretutindenii ca să se lupte împotriva Iudeilor.

15. Tot în vremea aceea și Edomiții, stăpâni pe cetăți bine așezate, hărțuiau pe Iudei, primeau pe cei ce fugeau din Ierusalim și căutau să prelungească războiul.

16. Atunci Iuda Macabeul, împreună cu oamenii lui, după ce s'au rugat lui Dumnezeu fierbinte, ca să le fie tovarăș de luptă, s'au năpustit împotriva cetăților Edomiților.

17. Și fiindcă s'au năpustit bărbătește împotriva lor, au cuprins toate întăriturile și au respins pe toți cei care erau pe ziduri, au ucis pe toți cei care le-au căzut în mână, încât numărul celor uciși n'a fost mai mic de douăzeci de mii.

18. Cel puțin nouă mii de inși au fugit să se adăpostească în două turnuri întărite, cu tot ceea ce le trebuia ca să aibă în timpul de împresurare.

19. Și Iuda Macabeul a lăsat pe Simon și pe Iosif și pe Zaheu cu oamenii lui ca să țină împresurate acele locuri întărite, iar el cu un număr îndestulător de ostași s'a îndreptat spre alte cetăți care trebuiau împresurate.

20. Inșă voinicii lui Simon, lacomi de bani, au fost cumpărați de cei care erau

împresurați în turnuri, pe preț de șaptezeci de mii de drahme și ei au făcut scăpați o seamă din ei.

21. Când Macabeul a aflat despre ceea ce se întâmplase, a adunat pe căpeteniile poporului și a invinuit pe acești voinici că au vândut pe frații lor pentru bani făcând scăpați o seamă de dușmani înarmați împotriva lor.

22. Apoi el a omorît pe acești trădători și a cuprins îndată cele două turnuri.

23. Fiindcă oridecâteori el începea o bătălie izbutea, el a ucis cu acest prilej în cele două cetăți mai mult de douăzeci de mii de inși.

24. Atunci Timotei, acel care mai înainte fusese bătut de Iudei, a adunat mare mulțime de oaste alcătuită din streini, apoi multă călărie din Asia și a pornit ca să cuprindă Iudeea cu armele.

25. Și pe când el înainta, Iuda Macabeul împreună cu oamenii săi au început să se roage fierbinte lui Dumnezeu, presărând țărână în cap și încinși cu sac peste coapse,

26. Și, căzând cu fața la pământ înaintea altarului, ei rugau pe Dumnezeu să se îndure de ei și să fie dușman pentru dușmanii lor și protivnic pentru protivnicii lor, așa cum se spune în lege.

27. Și după ce au isprăvit cu rugăciunea, au pus mâna pe arme și au ieșit din cetate o bucată bună, iar când s'au apropiat de dușmani, ei s'au oprit.

28. Și când s'au revărsat zorile, amândouă cetele s'au încăerat. Unii aveau cheazăie pentru izbânda lor cea norocoasă, pe lângă vitejia lor, și nădejdea în Domnul, iar alții aveau călăuză în luptă numai mânia lor.

29. În toiul luptei însă, văzut-au vrăjmașii că vin din cer cinci oameni cu chip de viteaz, călări pe cai cu frâiele de aur, și care s'au așezat în fruntea Iudeilor.

30. Atunci doi din aceia au luat pe Iuda Macabeul în mijlocul lor, l-au acoperit cu armura lor, păzindu-l nevătămat, în vreme ce ei aruncau împotriva vrăjmașilor cu sulțe și fulgere, și vrăjmașii, fiind loviți de orbire și de zăpăceală, se prăbușeau zdrobiți.

31. Și au fost uciși atunci douăzeci de mii și cinci sute de pedestrași și șase sute de călăreți.

32. Insuși Timotei a fugit într'o cetate numită Ghezer, care era sub porunca lui Chereea.

33. Și Iuda Macabeul împreună cu voinicii lui au împresurat bărbătește cetatea timp de patru zile.

34. Atunci cei dinlăuntru, bizuindu-se pe cetatea cea bine întărită, grăiau hule și cuvinte fără de lege.

35. A cincea zi, pe când se lumina de ziuă, douăzeci de voinici din oastea Macabeului, care se aprinseseră de mânie din pricina hulelor, s'au cățărât vitejește pe ziduri și cu furie de fiară au doborât pe cei care le ieșeau în cale.

36. Alții au năvălit peste cei dinlăuntru, pe partea cealaltă, au dat foc turnurilor, au aprins ruguri și au ars de vii pe defăimători.

37. Iar pe Timotei, pe care l-au găsit ascuns într'o fântână, precum și pe Chereea, fratele lui, și pe Apolofane, i-au omorât.

38. După aceste isprăvi ei au proslăvit cu psalmi și cu cântări de laudă pe Domnul, care a săvârșit fapte mărețe pentru Israil și care îi dăduse biruință.

11.

Vrăjmășia și îndârjirea lui Lisias împotriva Iudeilor. Războiul împotriva lor. Înfrângerea lui Lisias. Scrisoarea lui Lisias către Iudei. Scrisoarea lui Antioh către Lisias. Scrisoarea lui Antioh către Iudei. Scrisoarea Romanilor către Iudei.

1. Iar după puțină vreme, Lisias, episcopul și ruda împăratului, căpetenia peste trebile împărăției, fiind foarte mâhnit pentru cele ce se întâmplaseră,

2. A strâns ca la optzeci de mii de oameni, împreună cu toată călărima, și a pornit împotriva Iudeilor, cu gând să prefacă cetatea Ierusalimului în așezare grecească;

3. Templul să-l prefacă în izvor de venituri, întocmai ca și pe celelalte temple păgânești, iar arhieratul să-l scoată la mezat în fiecare an,

4. Nesocotind puterea lui Dumnezeu, ci bizuindu-se afară din cale pe zecile de mii de pedestrași, pe miile de călăreți, cum și pe cei optzeci de elefanți.

5. Și după ce au pătruns în Iudeea, s'a îndreptat spre Betșur, cetate întărită, departe de Ierusalim ca la o sută cincizeci de stadii, și a împresurat-o.

6. Când Iuda Macabeul împreună cu tovarășii lui au aflat că Lisias a împresurat cetățile, cu suspinuri și cu lacrimi împreună cu norodul s'au rugat Domnului ca să trimită un înger bun pentru mântuirea lui Israil.

7. Și Macabeul, punând cel dintâi mâna pe sabie, a îmbărbătat și pe ceilalți ca să înfrunte primejdia și să sară în ajutorul fraților lor. Și cu osârdie au pornit cu toții la drum.

8. Și pe când ei erau în drum spre Ierusalim, li s'a arătat un călăreț îmbrăcat în veșminte albe, care, fluturând armele sale de aur, s'a așezat în fruntea oștirii.

9. Atunci toți laolaltă au proslăvit pe milostivul Dumnezeu și s'au îmbărbătat, fiind gata să se bată nu numai cu oamenii, ci și cu cele mai sălbatice fiare și să străpungă chiar și ziduri de fier.

10. Și ei au înaintat gata de luptă cu tovarășul lor sosit din cer și cu Domnul, cel care se milostivise spre ei.

11. Și ei se năpustiră împotriva dușmanilor lor și doborâră la pământ unsprezece mii de pedestrași și o mie șase sute de călăreți, iar pe ceilalți îi siliră s'o rupă de fugă.

12. Cei mai mulți dintre ei au scăpat cu viață cu mâinile goale, iar Lisias și-a scăpat viața cu fugă rușinoasă.

13. După o îndelungată chibzuință pentru înfrângerea sa, având destulă minte și recunoscând că Evreii nu pot fi înfrânți din pricina Dumnezeului celui puternic care se lupta cu ei,

14. Le-a trimis soli cu vorbă să încheie pace împreună cu dreaptă tocmeală, făgăduindu-le că va căuta să înduplece și pe împărat ca să fie prieten cu ei.

15. Și Iuda Macabeul a căzut la învoială pentru toate lucrurile pe care Lisias i le înfățișase, cugetând numai la folosul ob-

ștesc. Și tot ceea ce Macabeul trimisese în scris lui Lisias, toate au găsit încuviințarea împăratului.

16. Și scrisoarea pe care Lisias a trimis-o Iudeilor glăsuia astfel: «Lisias trimite poporul lui Iudeu, închinăciune!

17. Ioan și Absalom, solii voștri, mi-au înmănat hrsovol iscălit de voi și mi-au cerut să aduc la îndeplinire cele cuprinse într'insul.

18. Tot ceea ce trebuia adus la cunoștința împăratului, i-am adus, și el a încuviințat din ele tot ceea ce a fost cu cale.

19. Și dacă voi veți stărui în gândul vostru cel bun către stăpânire, mă voi sili și eu de aici înainte ca să vă înlesnesc fericirea voastră.

20. Iar pentru orice lucru mărunț, am dat lămuriri solilor mei și alor voștri ca să stea de vorbă cu voi.

21. Fiți sănătoși. In anul o sută patruzeci și opt, în ziua a douăzeci și patra a lunii Distros. »

22. Scrisoarea împăratului cuprindea cele ce urmează: «Impăratul Antioh trimite fratelui său Lisias închinăciune!

23. După ce părintele nostru a fost mutat din viața aceasta între dumnezei, noi vrem ca toți locuitorii împărăției noastre să-și poată vedea fiecare în pace de treburi.

24. Și fiindcă am auzit că Iudeii nu se învoiesc să treacă, așa cum rânduise părintele meu, la datinile grecești, ci țin cu tărie la datinile lor și se roagă să fie lăsați să trăiască după legile lor,

25. Și deoarece noi vrem ca acest popor să nu fie turburat, poruncim să li se dea înapoi templul și să fie lăsați să viețuiască după datinile lor strămoșești.

26. Fă bine deci de trimite la ei și încheie pace, ca, văzând ei gândurile noastre, să prindă curaj și să-și poată fiecare vedea de treburile sale.»

27. Scrisoarea împăratului către poporul iudeu avea acest cuprins: «Impăratul Antioh către marele sfat al Iudeilor și celorlalți Iudei, închinăciune!

28. De sunteți sănătoși, iată ceea ce dorim. Cât despre noi, noi suntem sănătoși.

29. Menelau ne-a vestit că vreți să vă întoarceți din Ierusalim la vetrele voastre și să vă vedeți de treburile voastre.

30. Cei care vor vrea să se întoarcă acasă până la treizeci ale lunii Xantic vor avea pază de la stăpânire.

31. Și Iudeii să rămână ca și mai înainte la datinile lor pentru mâncări și la legile lor, și nici unul din ei nici într'un chip să nu fie turburat din pricina greșelilor săvârșite din neștiință.

32. Și pentru aceasta am trimis pe Menelau să vă aducă mângâiere.

33. Fiți sănătoși! In anul o sută patruzeci și opt, în ziua a cincisprezecea a lunii Xantic. »

34. Dar și Romanii au trimis Iudeilor o scrisoare cu acest cuprins: « Quintus Memius și Titus Manlius, împuterniciții Romanilor, poporului Iudeilor, închinăciune!

35. Ceea ce v'a încuviințat Lisias, rudenii împăratului, vă încuviințăm și noi.

36. Iar despre cele pe care le-a chibzuit să le supună împăratului, trimiteți fără zăbavă un om, cercetând lucrurile mai întâi voi, ca și noi să lucrăm cum e mai bine pentru voi.

37. Pentru aceasta, trimiteți în grabă oamenii voștri ca și noi să știm ce gând aveți.

38. Fiți sănătoși! In anul o sută patruzeci și opt, în cincisprezece zile ale lunii Xantic. »

12.

Vrăjmășia păgânilor împotriva lui Iuda. Locuitorii din Iafa și Iamnia aspru pedepsiți, pentru că aveau de gând să ucidă pe Iudei. Iuda Macabeul pornește cu război împotriva lui Timotei. Înfrângerea lui Gorgias. Jertfe de ispășire a păcatelor celor morți în luptă.

1. După ce s'a încheiat această învoială de pace, Lisias s'a întors la împărat, iar Iudeii au început să-și lucreze ogoarele.

2. Înșă generalii ținutului aceluia, Timotei și Apoloniu, fiul lui Geneu, ba

încă și Ieronim și Demofon și pe lângă ei Nicanor, cărmuitorul Ciprului, nu-i lăsau liniștiți și nici să trăiască în bună pace.

3. In vremea aceasta, locuitorii din Iafa au săvârșit o mare blestemăție. Ei au poftit pe Iudeii care locuiau la ei în oraș să se suie împreună cu femeile și cu copiii în bărci pregătite de ei, ca și când n'ar fi fost nici un gând de dușmănie,

4. Înșă ei lucrau după obșteasca hotărîre a orașului. Și ei au primit poftirea lor ca niște oameni care voiau să trăiască în pace și fără nici o bănuială. Dar aceia i-au dus până în largul mării și i-au scufundat în adânc, — nu mai puțin de două sute de suflete.

5. După ce Iuda Macabeul a aflat despre cruzimea cu care ei se purtasera cu cei din neamul lui, a vestit pe voinicii săi,

6. Și după ce s'au rugat lui Dumnezeu, judecătorul cel drept, a pornit împotriva ucigașilor fraților săi, și în timpul nopții a dat foc portului, a ars corăbiile, iar pe cei care căutau să fugă i-a ucis.

7. Și fiindcă orașul era închis, el s'a întors înapoi, însă cu gând să vină iarăși, ca să dărâme Iafa din temelie.

8. Auzind el că și locuitorii din Iamnia puseseră de gând să facă la fel Iudeilor care locuiau la ei,

9. A năvălit în timpul nopții peste locuitorii din Iamnia, a dat foc portului împreună cu toate corăbiile, încât flacăra focului se vedea din Ierusalim, de la o depărtare de două sute patruzeci de stadii.

10. Și după ce se depărtaseră de acolo nouă stadii, căci ei porniseră împotriva lui Timotei, Arabii, în număr de nu mai puțin de cinci mii de pedestrași și cinci sute de călăreți, s'au năpustit împotriva lui Iuda,

11. Și după o bătălie înverșunată, Iuda împreună cu voinicii lui, cu ajutorul lui Dumnezeu, au câștigat biruința. Atunci Arabii, locuitori în corturi, înfrânți au rugat pe Iuda să încheie pace, făgăduindu-i să-i dea vite și alte ajutoare la nevoie.

12. Atunci Iuda, încredințat cu adevărat că ar putea trage multe foloase, a încheiat pace cu ei, iar ei, după ce au dat mâna, s'au întors la vetrele lor.

13. Apoi Iuda s'a năpustit împotriva cetății Caspin, întărită cu valuri de pământ, înconjurată cu ziduri și locuită de felurite neamuri de păgâni.

14. Locuitorii, bizuindu-se pe tăria zidurilor și pe mulțimea merindelor, se purtau cu mojie. hulind pe Iuda și pe oamenii lui, defăimându-i și zicându-le cuvinte necuviincioase.

15. Atunci Iuda și ai săi, după ce au strigat către puternicul Stăpân al lumii, care în vremea lui Iosua a dărâmat zidurile Ierihonului, fără berbeci și fără mașini de război, s'au năpustit ca fiarele sălbatice împotriva zidurilor.

16. Și cuprinzând cetatea, cu voința lui Dumnezeu, au pornit un măcel cumplit, în așa măsură că heleșteul învecinat, lat de două stadii, părea că este plin de sângele vărsat.

17. Și de acolo, după un drum de șapte sute și cincizeci de stadii au ajuns la Haraca, unde locuiau Iudeii care se chiamă Tubieni,

18. Dar ei nu s'au întâlnit în locurile acelea cu Timotei, fiindcă el plecase de acolo fără să-și fi ajuns ținta și lăsase într'o cetate oarecare o strajă puternică.

19. Atunci Dosoftei și Sosipatru, doi căpitani ai lui Iuda Macabeul, s'au îndreptat într'acolo și au ucis pe cei pe care Timotei îi lăsase strajă în cetate, mai mult decât zece mii de oameni.

20. Atunci Iuda Macabeul și-a împărțit oastea în mai multe cete și pe cei doi căpitani i-a pus în fruntea lor și s'a năpustit împotriva lui Timotei, care avea o oștire de o sută douăzeci de mii de pedestrași și două mii și cinci sute de călăreți.

21. Când a prins de veste Timotei că Iuda a pornit împotriva lui, el a trimis femeile și copiii, precum și toată averea lor, într'o cetate numită Carnaim, cetate greu de împresurat și greu de răzbătut la ea, din pricina trecătorilor înguste din tot ținutul.

22. Și îndată ce s'a arătat ceata lui Iuda, dușmanii au fost cuprinși de groază, din pricina groazei de arătarea puterii Celui care vede toate. Și atunci ei au rupt-o la fugă, unii într'o parte și alții într'alta, rămându-se între ei și străpungându-se cu vârfulurile săbiilor.

23. Și Iuda i-a urmărit cu înverșunare, a ucis pe nelegiții aceia și a dat pieirii ca la treizeci de mii de oameni.

24. Chiar și Timotei a căzut în mâinile voinicilor lui Dosoftei și Sosipatru. Și el s'a rugat atunci ca să-l lase să plece cu obraz curat, fiindcă el are în mână pe părinții și pe frații multora din ei, și dacă el va muri, aceluia li se va întâmpla rău.

25. Și după ce el le-a făgăduit în chip deosebit și le-a dat chezașie că-i va trimite înapoi, nevătămați, ei i-au dat drumul, pentru ca să scape pe frații lor.

26. Cu toate acestea Iuda a pornit împotriva Carnaimului și împotriva templului zeiței Atargatis și a omorât douăzeci și cinci de mii de oameni.

27. Și după ce le-a pricinuit o mare învâlmășeală și a nimicit pe vrăjmași, Iuda s'a îndreptat cu oastea împotriva cetății Efronului, unde era oaste de amestecătură de neamuri, sub porunca lui Lisias. Acolo mai erau voinicii tineri și așezați în linie de bătaie în fața zidurilor, pe care le apărau voinicește, și înlăuntrul cetății mai era o mulțime de mașini de război și de săgeți.

28. Cu toate acestea, după ce au chemat într'ajutor pe Cel Atotputernic, care cu brațul său cel tare sfărâmă puterea vrăjmașului, ei au cuprins cetatea și au doborât la pământ aproape douăzeci și cinci de mii de oameni.

29. Iar de acolo au pornit și s'au îndreptat spre orașul Schitopolis, departe de Ierusalim ca la șase sute de stadii.

30. Și Iudeii care locuiau acolo au mărturisit că Schitopolitani s'au purtat cu ei cum se cade și chiar în vremuri de restrînte i-au întâmpinat cu blândețe.

31. Atunci ei au mulțumit Schitopolitanilor și i-au îmbiat ca și în viitor să se arate binevoitori pentru neamul Iudeilor. Și de acolo ei au sosit la Ierusalim, aproape de sărbătoarea Cincizecimii.

32. După Cincizecime ai au pornit împotriva lui Gorgias, satrapul Edomului.

33. Și el le-a ieșit înaintea cu trei mii de pedestrași și patru sute de călăreți.

34. Și când s'au ciocnit, puțini Iudei au căzut.

35. Atunci un oarecare Dosoftei, dintre Tubieni, călăreț dibaci, a apucat pe Gorgias și-l ținea strâns de hamidă, căci voia să prindă pe blestemat de viu. Dar un călăreț trac sări pe el și-i tăie mâna din umăr și numai așa Gorgias a fugit spre Mareșa.

36. Dar voinicii lui Esdris, de prea îndelungată luptă, osteniseră. Atunci Iuda a chemat pe Domnul ca să le vie într'ajutor și să le fie căpetenie în luptă.

37. Apoi el a început să strige în graiul strămoșesc strigăte de război și să cânte psalmi și s'a repezit pe neașteptate împotriva oamenilor lui Gorgias, cărora le-a pricinuit o mare înfrângere.

38. După acestea, Iuda și-a strâns oastea și s'a dus în orașul Adulam. Și fiindcă tocmai era ziua a șaptea, s'au curățit după obicei și au prăznuit acolo Sâmbăta.

39. A doua zi au venit Iuda și cu ai săi, pe o vreme minunată, ca să ridice trupurile celor căzuți și să le îngroape în mormânturile părinților lor.

40. Dar au găsit sub haina fiecăruia talismane de la idolii din Iamnia, pe care legea le oprește pentru Iudei. Deci pentru toți a fost limpede că din această pricină ei au murit.

41. Atunci au proslăvit pe Domnul, dreptul judecător care descopere cele ascunse.

42. Apoi ei au început să se roage fierbinte ca să li se ierte cu totul păcatul. Iar viteazul Iuda a îndemnat poporul să se păzească nepătat de păcat, deoarece a văzut cu ochii urmările păcatului la cei care căzuseră în luptă.

43. Apoi el a început să strângă bani printre ostași și a strâns două mii de drahme, pe care le-a trimis la Ierusalim ca să se aducă o jertfă pentru ispășirea păcatului. Frumoasă și minunată faptă, înflută de gândul învierii morților!

44. Căci dacă ei n'ar fi crezut că cei căzuți în bătălie vor învia, ar fi fost zădarnic lucru și o nebunie să se roage pentru morți.

45. Și ei mai credeau că pe cei care au adormit întru buna credință îi așteaptă o frumoasă răsplată. Iată un gând sfânt și cuvios!

46. Iată deci pentru care pricină el a adus această jertfă pentru ispășirea păcatelor pentru morți, ca să-i mântuiască de păcate.

13.

Antioh Eupator și cu Lisias pornesc cu război împotriva Iudeilor în fruntea a două armate. Moartea lui Menelau. Impresurarea Betșurului. Eupator încheie pace cu Iuda. Nemulțumirea locuitorilor din Ptolemais pentru pacea încheiată.

1. În anul o sută și patruzeci și nouă, Iuda împreună cu voinicii săi au prins de veste că Antioh Eupator înainta împotriva Iudeei cu oști mari,

2. Intovărășit de Lisias, împetrul său și marele sfetnic peste treburile țării, fiecare în fruntea unei armate grecești de o sută și zece mii de pedestrași, cinci mii și trei sute de călăreți, douăzeci și doi de elefanți și trei sute de care de război înarmate cu seceri.

3. Dar cu ei s'a întovărășit și Menelau și îmbărbăta pe Antioh la război — cu toate că în toate acestea era multă prefăcătorie — nu pentru mântuirea patriei, ci mai mult cu nădejdea ca să fie iarăși așezat în dregătorii lui.

4. Însă Împăratul împăraților a întărit mânia lui Antioh împotriva aceluia făcător de rele, și, după ce Lisias l-a zugrăvit în fața împăratului că el este pricina tuturor nenorocirilor, împăratul a poruncit să-l ducă la Bereea și să-l omoare după datina locului.

5. Și în acest oraș se afla un turn înalt de cincizeci de coți, plin cu cenușă înfierbântată. Acolo se afla o vârtelniță care se învârtea așa că din orișicare parte asvârlea pe osândit în spuză.

6. Acolo se ucideau toți pângăritorii templului, precum și oricare alți făcători de rele.

7. Și tocmai în același chip s'a întâmplat să moară nelegiuitul Menelau, ca mormântul lui să nu fie în pământ.

8. Și cu dreptate! Fiindcă el a pângărit cu multe fărădelegi altarul al cărui foc și a cărui cenușă erau curate. Și tocmai în cenușă și-a găsit moartea.

9. Și împăratul înainta cu gânduri păgâne, ca să se poarte cu Iudeii cu mult mai rău decât se purtase părintele său.

10. Când Iuda a aflat despre aceasta, porunci poporului său să se roage Domnului zi și noapte, ca numai de astădată să vină în ajutorul celor care erau în primejdie să piarză legea, patria și templul cel sfânt,

11. Și să nu îngăduie ca norodul acesta, care nu prea de multă vreme își venise în fire, să cadă iarăși în mâinile nelegiților păgâni.

12. Și după ce toți au rugat cu osârdie într'un cuget fierbinte și în genunchi, cu plânset și cu post, pe Domnul cel milostiv, timp de trei zile, Iuda i-a îmbărbătat și le-a poruncit să fie gata de luptă.

13. Și după înțelegerea pe care a avut-o cu bătrânii, el a luat hotărîrea să iasă la luptă și s'o ducă la bun sfârșit cu ajutorul lui Dumnezeu, înaintea ca împăratul să năvălească în Iudeea și să cuprindă cetatea.

14. Apoi lăsând în voia Ziditorului lumii izbânda, el a îndemnat pe voinicii săi la luptă vitejească până la moarte pentru lege și templu, pentru cetate și patrie, cum și pentru așezămintele ei; și tăbări cu oastea lângă Modein.

15. Iar ostașilor lui le-a dat acest cuvânt de taină: « Domnul este izbânda noastră! » Și și-a ales el pe cei mai viteji ostași, cu care în vreme de noapte a dat buzna peste cortul împăratului, și a omorât în tabără aproape două mii de oameni, iar cu lancea lui pe cel mai mare elefant, dimpreună cu cei care se aflau în turuleț.

16. În sfârșit, după ce au răspândit o spaimă cumplită în toată tabăra, s'au întors cu izbândă în revărsat de zori.

17. Inșă această izbândă au avut-o numai mulțămîta ocrotirii Domnului.

18. După ce împăratul și-a dat seama

de bărbăția Iudeilor, a încercat să le cuprindă cetățile cu violenție.

19. Și așa a înaintat împotriva Betșurului, cetate bine întărită a Iudeilor, însă el a fost biruit; apoi s'a năpustit din nou împotriva ei și din nou a fost biruit.

20. Și Iuda a dat celor dinlăuntru mîrindele trebuitoare.

21. În vremea aceasta, Rodocos din oastea Iudeilor a vândut dușmanilor planurile de război, dar el a fost căutat, prins și băgat în temniță.

22. Apoi a doua oară împăratul a stat de vorbă cu locuitorii din Betșur și le-a dat sfat de pace, care a și fost primită, apoi el a plecat.

23. Inșă când s'a ciocnit cu voinicii lui Iuda, a fost înfrânt. Și când a mai primit și cumplita veste că Filip, pe care îl lăsase în fruntea trebilor, se răsculase, Eupator, în turburarea lui, i-a rugat pe Iudei, s'a socotit învins și le-a făgăduit cu jurământ să le îplinească toate cererile lor drepte, apoi s'a împăcat cu ei și a adus și jertfă, s'a arătat cu cinste față de templu și cu bunăvoință către cetate.

24. Și pe Iuda Macabeul l-a socotit ca un prieten, pe care l-a lăsat cărmuitor de la Ptolemais și până la Gherar.

25. Mai pe urmă, când împăratul s'a dus la Ptolemais, locuitorii Ptolemaisului s'au întăritat împotriva acestui legământ de pace și s'au făcut foc și pară, fiindcă ei voiau să-l calce.

26. Atunci Lisias s'a suit pe o podină și a apărut pe cât a fost cu puțință învoiala făcută de împărat, a înduplecat pe locuitorii și i-a îmbunat, apoi a purces la Antiohia. Iată deci care este istoria înaintării și a retragerii împăratului.

14.

Alchimos unelleste pe lângă împăratul Dimitrie. Păra lui împotriva lui Iuda Macabeul și a Asideilor. Împăratul trimite pe Nicanor în Iudeea. Violenția lui Nicanor. Fuga lui Iuda. Nicanor cere proșilor să-l dea pe Iuda în mâna lui.

1. Iar după trecere de trei ani, Iuda și tovarășii săi au aflat că Dimitrie, fe-

ciorul lui Seleuc, pornise din portul Tripoli cu numeroasă oaste și cu corăbii,

2. Cuprinsese țara și omorise pe Antioh și pe Lisias, episcopul lui.

3. Un oarecare Alchimos, care mai înainte fusese arhieru și care în vremea neamestecului cu Elinii se pângărise de bunăvoie, înțelegând că nu mai este chip de scăpare și nici de îngăduință să intre în sfântul altar,

4. S'a dus la împăratul Dimitrie, în anul o sută și cincizeci și unu, și i-a dăruit o coroană de aur cu ramuri de palmier, și pe lângă aceasta și câteva ramuri de măslin, cum este datina să se dăruiască templului. Și în ziua aceea a stat liniștit.

5. Inșă el a găsit prilej prielnic pentru sminteala lui, în vremea când Dimitrie l-a chemat la divan și l-a întrebat despre apucăturile și planurile Iudeilor. Atunci el i-a răspuns:

6. « Iudeii care se chiamă Asidei, în fruntea cărora este Iuda Macabeul, urzesc mereu războaie și răscoale și nu văd cu ochi buni liniștea împărăției.

7. Și deoarece am fost despoiat de vrednicia mea strămoșească, vreau să zic, de arhierie, am venit aici,

8. Mai întâi de toate cu dorința curată pentru drepturile împăratului, și al doilea având în vedere pe cei de un neam cu mine, deoarece cutezanța acestor oameni pricinuește întregului popor cele mai mari nenorociri.

9. Așa dar tu, împărate, de vreme ce cunoști toate acestea, veghează peste țara și peste poporul nostru cel asuprit, după iubirea ta de oameni cu care te porți față de toți,

10. Fiindcă atâta vreme cât va mai trăi Iuda, cu neputință este să ai pace în țară! »

11. Și după ce el a isprăvit de grăit astfel, ceilalți sfetnici ai împăratului, care pizmuiau pe Iuda, au înfierbântat și mai mult pe Dimitrie.

12. Atunci el a chemat îndată pe Nicanor, care fusese căpitan peste elefanții de luptă, l-a numit general al oștirii din Iudeea,

13. Și l-a trimis cu poruncă scrisă ca să nimicească pe Iuda, să risipească pe

oamenii lui și să înscăuneze pe Alchimos ca arhieru al slăvitului templu.

14. Atunci păgânii care fuseseră siliți să fugă din Iudeea din pricina lui Iuda s'au adunat grămadă lângă Nicanor, crezând că sumedenia de nenorociri care vor coplesi pe Iudei va fi spre fericirea lor.

15. Când au auzit Iudeii despre înaintarea lui Nicanor și despre năvala păgânilor, și-au presărat pământ în cap și s'au rugat la Cel care întemeiasse poporul său pe veci și care fățiș deapuri ocrotise moștenirea sa.

16. Și ei au plecat în grabă după porunca lui Iuda, căpitanul lor, și s'au încăerat cu dușmanii la satul Adasa.

17. Simon, fratele lui Iuda, s'a ciocnit cu Nicanor, însă din pricina sosirii fără de veste a dușmanilor a suferit o mică înfrângere.

18. Cu toate acestea, când a auzit Nicanor despre vitejia cea fără seamăn a lui Iuda și a voinicilor săi, și cu ce bărbăție se luptă pentru patrie, s'a temut ca să dezlege pricina prin vărsare de sânge.

19. Pentru aceasta el a trimis pe Posidoniu și pe Teodot, adică pe Matatia, ca să încheie pace cu ei.

20. Și după o chibzuire îndelungată asupra propunerilor, generalul le-a împărțit oștirii, și când au căzut cu toții la învoială, și-au dat încuviințarea pentru încheierea păcii.

21. Apoi s'a hotărît o zi în care cei doi aveau să se întâlnească între patru ochi. Și dintr'amândouă părțile a sosit câte un car de război și au fost așezate jilțuri.

22. Inșă Iuda Macabeul a așezat oșteni înarmați la pândă în anume locuri, ca nu cumva vrăjmașul să înceapă vre-o năvală vicleană. Cu toate acestea sfatul lor s'a petrecut în deplină înțelegere.

23. Nicanor a stat o bucată de vreme la Ierusalim și n'a săvârșit nici o fărădelege, iar poporul care se adunase cu grămada l-a trimis la vatra lui.

24. Și el avea mereu pe Iuda în jurul lui, căci îl iubea din inimă.

25. Și l-a îndemnat să se însoare și să aibă copii. Și Iuda s'a însurat, a trăit fericit și s'a bucurat de viață.

26. Când Alchimos a văzut prietenia dintre ei, a luat tratatul încheiat și s'a dus cu el la Dimitrie și l-a părît pe Nicanor că are gânduri protivnice treburilor împărăției, deoarece el ridicase pe Iuda, vrăjmașul împărăției, la vrednicia de locuitor.

27. Atunci împăratul s'a infuriat peste măsură și, în urma defăimărilor acestui făcător de rele, a scris lui Nicanor că-i vine greu să primească tratatul care a fost încheiat, și-i poruncește lui Nicanor să trimită în grabă pe Iuda la Antiohia, legat în lanțuri.

28. La primirea acestei scrisori, Nicanor s'a turburat și s'a îndârjit, fiindcă el nu putea să calce tratatul încheiat, fără ca Iuda să fi săvârșit ceva nedrept.

29. Însă, fiindcă nu i se cădea să se împotrivescă împăratului, căuta prilej prielnic ca printr'o întorsătură măiastră să facă voia împăratului.

30. Și Macabeul văzând că Nicanor se arată mai aspru cu el și că purtarea lui nu mai este prietenoasă ca înainte, el a înțeles că această asprime nu era a bine, de aceea a strâns un mare număr de voinici și s'a făcut nevăzut din fața lui Nicanor.

31. Când însă Nicanor a văzut că Iuda prin vitejia lui l-a întrecut în viclesug, s'a dus în prea sfântul templu, în vremea când preoții aduceau jertfele cele îndăntinate, și le-a poruncit să-i dea în mână pe omul acela.

32. Și fiindcă ei cu jurământ au adevărit că nu știu unde se află cel pe care îl caută,

33. Nicanor a întins mâna lui cea dreaptă spre templu și s'a jurat: «Dacă voi nu-mi veți preda pe Iuda ferecat în lanțuri, voi face acest templu al lui Dumnezeu una cu pământul, voi dărâma acest altar și voi ridica în locul acesta un templu în cinstea lui Dionisos Epifanes!»

34. După aceste amenințări el a plecat. Atunci preoții și-au întins mâinile spre cer și au chemat pe Cel care în toată vremea s'a luptat pentru poporul nostru și au zis:

35. «Tu, Doamne, care n'ai nevoie de nimic, ai binevoit ca templul unde tu sălășlești să fie în mijlocul nostru.

36. Și acum, sfinte Doamne, izvorul a toată sfințenia, păzește în veci nepângărit locașul acesta care de curând a fost sfințit.»

37. Un oarecare Razis, dintre bătrânii din Ierusalim, a fost părît lui Nicanor. El era un om care-și iubea pe cei din neamul lui și era cu mare vază. Iar din pricina mărinimiei lui el era numit «Părintele Iudeilor».

38. Chiar mai înainte, în vremea neamestecului Iudeilor cu Elinii, el se străduise pentru curăția Iudaismului, pentru care își pusese în primejdie și viața.

39. Și Nicanor, vrând să-și dea pe față ura lui față de Iudaism, a trimis mai mult de cinci sute de ostași ca să-l prindă,

40. Fiindcă Nicanor credea că prin prinderea lui va pricinui Iudeilor o mare nenorocire.

41. Și pe când ceata de ostași se trudea să cuprindă turnul în care se afla el și spărise poarta curții și poruncise să aducă foc ca să dea foc ușilor, cel împresurat și-a împlântat sabia în pânțele,

42. Fiindcă a vrut mai bine să moară cu cinste decât să cadă în mâinile celor fără de lege și să pătimescă ocări nevrednice de neamul lui.

43. Însă, fiindcă din pricina grabei și a spaimii nu se nimerise bine și văzând că ceata de ostași pătrunde pe uși, a fugit voinicește pe zid și s'a aruncat ca un viteaz jos în mulțime.

44. Și din pricină că toți s'au dat repede înapoi, s'a făcut un loc gol în mijlocul căruia a căzut el pe pământ.

45. Și fiindcă tot mai s'au sculat, înfierbântat de mânie, el s'a sufla de jos și, în ciuda siroaielor de sânge care cugea și a rănilor primite, a trecut repede prin mulțime și s'a urcat pe o stâncă povârnită.

46. Și, cu toate că-și pierduse sângele cu desăvârșire, și-a smuls măruntaiele și cu amândouă mâinile le-a aruncat în mulțime, rugându-se la stăpânul vieții și al sufletului, ca iarăși să i le dea. Și așa a murit.

15.

Urmărirea lui Iuda. Nicanor porneşte spre Samaria. Cuvântul lui Iuda pentru îmbărbătarea oştirii. Rugăciunea lui Iuda Macabeul. Izbânda. Moartea lui Nicanor. Sărbătoare în amintirea acestei biruinţe. Cuvântul alcătuitorului cărţii prescurtate.

1. Şi când Nicanor a aflat că Iuda şi cu voinicii lui se află în părţile Samariei, s'a hotărît să se năpustească împotriva lor fără greş în ziua Sâmbetei.

2. Dar Iudeii care erau siliţi să meargă cu el i-au zis: «Nu-i măcelări sălbatic şi ca barbarii, ci cinsteşte ziua pe care a cinstit-o şi a sfinţit-o Cel ce vede toate».

3. Atunci acest de trei ori nelegiuit a întrebat dacă se află în cer vre-un Stăpân care să fi poruncit să se prăznuiască Sâmbăta.

4. Dar ei i-au răspuns îndată: «Domnul Dumnezeu cel viu, el este stăpânul din ceruri care a rânduit să se prăznuiască ziua a şaptea!»

5. Iar celălalt a spus: «Şi eusuntstăpân pe pământ şi poruncesc să luaţi armele şi să faceţi slujba împăratului!» Cu toate acestea el n'a izbutit să aducă la îndeplinire planul lui cel nelegiuit.

6. Şi pe când Nicanor, care se umfla de trufie, îşi pusese de gând să ridice un monument mareţ de biruinţă cu prilejul înfrângerii lui Iuda şi alor săi,

7. Iuda Macabeul, dimpotrivă, nădăjduia neîncetat că va căpăta ajutor de la Domnul.

8. Pentru aceasta el îmbărbăta pe ai săi, să nu se teamă de năvala păgânilor, ci să-şi aducă aminte de ajutorul pe care Dumnezeu din cer li-l dăduse şi în trecut, şi că Cel Atotputernic le va da şi acum izbândă.

9. Şi-i însufleţea grăindu-le din lege şi din prorocii şi le aducea aminte de luptele lor vitejeşti, şi mai cu osârdie el îi îmbărbăta.

10. Şi după ce i-a înflăcărat, Iuda le-a dat porunci şi le-a îndreptat luarea aminte la vicienia păgânilor şi la călcarea jurământului.

11. Astfel el i-a înarmat nu cu nădejdea în scuturi şi în lănci, ci cu îmbăr-

bătarea frumoaselor sale cuvinte, apoi le-a povestit un vis vrednic de credinţă, precum şi o vedenie adevărată, de care cu toţii s'au bucurat.

12. Şi iată care a fost vedenia: El a văzut pe Onia, cel care mai înainte fusese arhieru, om virtuos şi bun, cu-cernic şi blând, hotărît în cuvânt şi din pruncie spre virtute sărguindu-se, cu mâinile ridicate, rugându-se pentru tot poporul Iudeilor.

13. Apoi i s'a arătat, într'acelaşi chip, un bărbat vrednic de cinste pentru cărunteţea lui, înconjurat de minunată strălucire.

14. Atunci Onia a deschis gura şi a zis: «Iată pe prietenul fraţilor săi, Ieremia, profetul lui Dumnezeu, care se roagă mult pentru popor şi pentru cetate!»

15. Apoi Ieremia a întins mâna şi i-a dat o sabie de aur şi, dându-i-o, i-a zis:

16. «Ia această sfântă sabie dar de la Dumnezeu! Cu ea să zdrobeşti pe vrămaşi!»

17. Astfel voinicii au fost înflăcăraţi de aceste foarte frumoase cuvinte ale lui Iuda, care aveau puterea să-i îndârjească spre vitejie şi să oţelească inima lor de tineri. Deci ei s'au hotărît să nu mai poposească în tabără, ci vitejeşte să se arunce în luptă şi cu toată străşnicia să dea o hotărîtoare şi înversunată luptă în clipa când cetatea, legea şi templul erau în primejdie,

18. Fiindcă prea puţin se îngrijeau ei de femeile şi de copiii lor, de fraţi sau de rude, ci cea mai maro şi cea dintâi grijă era grija de templul cel sfânt.

19. Dar şi cei care rămăseseră în cetate nu erau mai puţin turburaţi de lupta care avea să se dea în câmp deschis.

20. Şi pe când toţi erau încordaţi aşteptând sfârşitul apropiat, deoarece duşmanii se aşezaseră în linie de bătaie, elefanţii fuseseră rânduiţi în locuri potrivite şi călărimea la aripi,

21. Iuda Macabeul, văzând mulţimea de oştire şi această pregătire felurită de arme şi privirea sălbatică a elefanţilor, şi-a întins mâinile la cer şi a chemat pe Domnul a toate văzător, care face minuni, fiindcă el ştia că izbânda nu vine de la arme, ci Dumnezeu hotărăşte bi-

ruința și o dă celor ce sunt vrednici de ea.

22. Apoi s'a rugat așa: «Tu, Stăpâne, care ai trimis pe îngerul tău în vremea domniei lui Iezechia, regele Iudei, și a nimicit din tabăra lui Sanherib o sută optzeci și cinci de mii de oameni,

23. Trimite și acum din ceruri pe îngerul tău cel bun înaintea noastră, ca să-i spăimânte și să-i îngrozești.

24. Și cu puterea brațului tău să fie izbiți toți cei care au venit cu hula pe buze împotriva sfântului tău norod!» Și cu aceste cuvinte și-a sfârșit el rugăciunea.

25. Și oastea lui Nicanor înainta cu trâmbețe și cu cântece de război,

26. Iar Iuda și cu voinicii lui au început lupta cu chemarea și cu rugăciunea cea către Dumnezeu.

27. Și luptându-se cu mâinile, dar în inima lor rugându-se lui Dumnezeu, au doborât la pământ nu mai puțin de treizeci și cinci de mii de oameni, veselindu-se foarte de ajutorul vădit al lui Dumnezeu.

28. Și după ce au sfârșit lupta și cu bucurie se întorceau la casele lor, au băgat de seamă că Nicanor cazuse în luptă îmbrăcat cu armura.

29. Atunci cu strigăte și chiote au proslăvit pe Dumnezeu în limba strămoșească.

30. Iar Iuda, care se închinase cu trup și suflet pentru apărarea celor de un neam cu el, care din tinerețea sa păstrase pentru ei aceeași dragoste, a poruncit să taie capul lui Nicanor și mâna cu braț cu tot, ca să le ducă la Ierusalim.

31. Și ducându-se el însuși la Ierusalim, a adunat pe toți cei din neamul

lui și pe preoți, și stând înaintea altăru-lui a trimis după cei din cetate,

32. Căroră le-a arătat capul nelegiuitului Nicanor și mâna hulitorului pe care el o ridicase cu atâta trufie împotriva templului Celui Atotputernic.

33. Apoi a tăiat limba nelegiuitului și tăindu-o bucățele a dat-o păsărilor cerului, iar brațul răufăcătorului l-a spânzurat dinaintea templului.

34. Atunci toți au proslăvit pe Dumnezeu din cer care li se descoperise și au zis: «Preamărit să fie cel ce a ferit de pângărire locul său cel sfânt!»

35. Și Iuda a spânzurat capul lui Nicanor pe zidul cetății, ca semn vădit și neîndoios pentru orișicine, despre ajutorul lui Dumnezeu.

36. Și ca să nu lase această zi neprăz-nuită, au luat într'un cuget această hotărâre, ca s'o prăznuiască în a treisprezecea zi a lunii a douăsprezecea, numită în limba siriacă Adar, în ajunul sărbătorii lui Marдохeu.

37. Astfel s'au întâmplat lucrurile cu Nicanor. Și fiindcă de atunci cetatea a rămas în stăpânirea Evreilor, voi sfârși și eu aici istorisirea mea.

38. Dacă alcătuirea acestei cărți este bună și cum se cuvine, este tocmai ceea ce am vrut și eu, iar dacă ea este cu ponosuri și de mijloc, însemnează că n'am putut să fac mai mult.

39. Și precum este neplăcut să bea cineva ori numai vin, ori numai apă — pe când vinul amestecat cu apă este plăcut și bun la gust — tot astfel și iscusința în alcătuirea povestirii farmecă urechile celor care citesc istoria. Aici este sfârșitul.

CARTEA A TREIA A MACABEILOR

1.

Ptolomeu IV Filopator învinge pe Antioh cel Mare la Rafia. Ptolomeu vine în Ierusalim să vadă cetatea, dar vrea să intre în templu, în Sfânta Sfintelor. Toți locuitorii Ierusalimului sunt turburați.

1. Când a auzit Ptolomeu Filopator de la dregătorii cei ce se întorseseră

că Antioh a cuprins cetățile care mai înainte fuseseră sub stăpânirea lui, și-a adunat toate oștile, pedestrași și călăreți, a luat cu sine și pe sora sa Arsinoe și a pornit, îndreptându-se în părțile Rafiei, unde Antioh poposise cu oștile lui.

2. Atunci un oarecare Teodot, vrând să facă o ispravă vitejească, a luat din cei mai viteji ostași ai lui Ptolomeu, care

mai înainte fi fuseseră supuși lui, și a pornit noaptea la cortul lui Ptolomeu, ca să-l omoare el singur și în felul acesta să pună capăt războiului.

3. Însă Dosoftei, un fecior al lui Drimilus, iudeu de neam, care mai târziu se lăsase de lege și se înstrăinase de datinile strămoșești, l-a dus pe Ptolomeu aiurea și a culcat în cortul regesc pe un necunoscut care trebuia să pățească ceea ce ar fi pățit Ptolomeu.

4. Și când lupta era crâncenă, iar biruța înclina mai mult de partea lui Antioh, Arsinoe a început să alege cu părul despletit printre rândurile de ostași și să-i îndemne stăruitor, cu plâns și cu lacrimi, s'o apere vitejește pe ea, pe copiii ei și pe femei, făgăduind să dea fiecăruia dacă vor birui, câte două mine de aur.

5. Și astfel s'a întâmplat că în această bătălie mulți dușmani au fost uciși, iar alții au fost luați în robie.

6. Și după ce au zădărnicit această uneltire, el s'a hotărât să se ducă să vază cetățile cele învecinate și să le îmbărbăteze.

7. Și cu acest prilej a făcut daruri templelor, iar pe supușii săi i-a oțelit.

8. Iar când Iudeii au trimis la el soli din marele sfat și dintre bătrâni, ca să i se închine și să-i facă urări pentru izbândă, l-a prins un dor să se ducă la ei cât mai degrabă.

9. Ajungând el la Ierusalim, a adus jertfă de mulțumire marelui Dumnezeu. Și apoi, după ce a făcut acest lucru care era potrivit cu cinstirea locului și a ajuns în sfârșit la templu, s'a minunat de răvna cu care era ținut și de frumoasa lui înfățișare,

10. Apoi s'a mirat el de minunata rânduială din templu și i-a trecut prin minte să intre în Sfânta Sfintelor.

11. Și când i s'a spus că nu se cuvine să intre acolo nici chiar celor care fac parte din poporul iudeu și nici chiar tuturor preoților, ci numai arhierelui, căpetenia cea peste toți preoții, și aceasta numai o dată pe an, el n'a vrut nici de cum să auză.

12. Și chiar nici după ce i s'a citit legea, tot nu s'a încredințat, ci o ținea

într'una că trebuie să intre înlăuntru, și deși ei sunt lipsiți de această cinste, « eu să nu fiu lipsit! »

13. Și a mai vrut să știe din care pricină nimeni din cei de față nu l-a oprit să intre în tot templul.

14. Atunci unul, fără să se gândească, i-a răspuns: « Rău s'a făcut! », ca să se fălească.

15. Și după aceasta el a zis că din care pricină el să nu intre, cu voia sau fără voia lor?

16. Și pe când preoții cădeau în genunchi, înveșmântați în toate odăjdiiile și se rugau marelui Dumnezeu ca să le ajute în nevoia în care se aflau și să înmoaie răvna celui care vrea să intre cu sila, și umpleau templul de strigăte și de lacrimi,

17. Cei care rămăseseră în cetate săriră cuprinși de groază, bănuind că se întâmplă ceva nemai întâmplat.

18. Fecioarele închise în cămări s'au năpustit afară împreună cu mamele lor și și-au presărat cenușa și pulbere în cap și au umplut ulițele cu bocetele și cu suspinele lor.

19. Așijderea și cei care se închiseră de curând în cămările lor de nuntă gătite într'adins, au lăsat laoparte rușinea care-i ținea pe loc și au alergat deavarma în cetate.

20. Dar și mamele și doicele și-au lăsat pruncii lor care încotro, unele în case, altele pe ulițe, și s'au adunat fără grijă în templul cel intru tot sfânt.

21. Și rugăciunea celor care se adunaseră era de multe feluri, din pricina celui care încerca să facă lucruri fără de lege.

22. Și întocmai ca și aceștia, vitejii cetățeni nu-l răbdau ca să stăruiască și să-și adeverească gândul lui,

23. Ci au strigat să pună mâna pe arme și să moară vitejește pentru legea strămoșească. Și atunci ei au făcut o mare zarvă în sfânta cetate. Și numai abia după ce bătrânii și mai marii poporului i-au înduplecat, ei s'au întors iarăși la locul lor de rugăciune.

24. Iar poporul aștepta rugându-se ca și mai înainte.

25. Și bătrânii care erau împrejurul împăratului au încercat fel și chip, să

întorcă gândul lui cel trufaș de la planul pe care-l făcuse.

26. Iar el fiind din ce în ce mai îndrăzneț și lăsând totul laoparte, se apropia tot mai mult, închipuindu-și că poate să îndeplinească ceea ce-și pusese de gând.

27. Când cei care se aflau în ceata împăratului au văzut aceasta, s'au întors cu ai noștri laolaltă ca să cheme pe Cel care are toată puterea, să abată primejdia și să nu îngăduiască această nelegiuire și trufașă faptă.

28. Și strigătul necontenit și puternic al celor care se adunaseră s'a prefăcut într'un strigăt de nedescris.

29. Căci s'ar fi putut crede că nu numai oamenii strigă, ci și zidurile și întregul pământ, toți vrând mai degrabă moartea decât pângărirea locului sfânt.

2.

Rugăciunea arhierelui Simon către Dumnezeu. Ptolomeu Filopator este împiedicat de puterea lui Dumnezeu să intre în templu, fiind lovit cu încremenire. Întors în Egipt, începe prigoana și răzbunarea împotriva Iudeilor.

1. Atunci arhierul Simon a îngenunchiat în fața templului, a întins mâinile către cer și cu bună cuviință s'a rugat astfel:

2. « Doamne, Doamne! Impărate al cerurilor și Stăpâne a toată făptura, sfinte între sfinți, singur stăpânitor, atotputernic, ia aminte la noi cei obișnuiți de nelegiuirea păgân care se truște cu îndrăzneală și cu puterea lui!

3. Căci tu, Ziditorul lumii și Stăpânul a toate, ești stăpânitor drept și judeci pe cei ce se poartă în chip semeț și defăimător.

4. Tu ai pierdut pe cei din străvechime care au săvârșit lucruri nedrepte, printre care se aflau și uriași ce se bizuiau pe puterea și pe îndrăzneala lor, aducând peste ei potop de apă.

5. Tu și pe Sodomiți cei trufași, vestiți prin fărădelegile lor, i-ai ars cu foc și cu pucioasă, puindu-i pildă pentru urmașii lor.

6. Tu, pe îndrăznețul Faraon, care a robit pe sfântul tău popor Israil, l-ai pedepsit prin nenumerate și felurite pedepse și astfel ți-ai arătat puterea ta cea mare;

7. Și când el l-a urmărit cu carele și cu oastea lui cea multă, l-ai scufundat în adâncul mării, iar pe cei ce au nădărdit în tine ca în stăpânul a toată făptura, i-ai trecut printr'însa nevătămați,

8. Care și văzând lucrurile mâinilor tale te-au proslăvit pe tine, Cel Atotputernic.

9. Tu, Impărate, cel ce ai făcut pământul cel nemărginit și nemăsurat, ai ales această cetate și ai sfințit locul acesta cu numele tău, tu cel care nu ai trebuință de nimic, și l-ai preamărit cu strălucita ta arătare, înălțându-l spre slava marelui și prea cinstitului tău nume,

10. Tu care din iubire față de neamul lui Israil ai făgăduit că, dacă vom cădea de la tine și va da peste noi restriștea, și vom veni și ne vom ruga în locul acesta, vei auzi rugăciunea noastră.

11. Și tu ești credincios și adevărat!

12. Și după cum pe părinții noștri, cei ce au fost adeseori în nevoie, i-ai ajutat întru smerenia lor și din mari primejdii i-ai izbăvit,

13. Vezi și acum, Impărate sfinte, că din pricina multelor lor marilor noastre păcate suntem obișnuiți, suntem supuși vrăjinașilor noștri și întru neputințele noastre suntem părășiți.

14. Și în această neputință fiind, îndrăznețul pângăritor umblă să pângărească sfânt locul acesta, închinat pe pământ slăvitului tău nume.

15. Și fiindcă la sălașul tău, cerul cerului, oamenii nu pot să ajungă,

16. Ai binevoit însă, întru slava ta, să sfințești locul acesta pentru poporul tău Israil.

17. Ci nu ne pedepsi pe noi prin necurăția lor și nu ne mustra pe noi prin pângărirea lor, ca să nu se laude cei fără de lege întru trufia lor, și în semeția lor să se bucure de izbândă și să zică:

18. «Noi am pângărit sfânt templul acesta, întocmai cum se pângăresc templele idolești!»

19. Șterge păcatele noastre și iartă fărădelegile noastre și arată-ți îndurarea ta în ceasul de față.

20. Degrabă să ne întâmpine pe noi îndurările tale, și pune cântări de laudă în gura celor cu inimă zdrobită și amarită și ne învrednicește să avem parte de pace!»

21. Atunci, atotvăzătorul Dumnezeu și atotsfântul Tată a auzit rugăciunea cea după lege făcută și a pedepsit pe semețul și îndrăznețul trușaf,

22. Clătinându-l încoace și încolo cum se clatină trestia de vânt, și căzând jos pe pământ, sta cu mădularile slăbănoage fără să scoată vre-un cuvânt, fiindcă cu dreaptă judecată fusese judecat.

23. Și dacă prietenii lui și paznicii lui au văzut cumplita pedeapsă care îl lovise, temându-se ca nu cumva să se săvârșească din viață, cuprinși fiind de frică, l-au scos degrabă afară.

24. Și după ce încetul cu încetul și-a venit în fire, nu s'a pocăit nicidecum după acea pedeapsă, ci a plecat de acolo amenințând cumplit.

25. Când a ajuns el în Egipt, tot nu s'a dezbărat de răutăți, ci, după îndemnul oaspeților și tovarășilor săi de ospete, care se lăsaseră de tot ceea ce era drept,

26. Nu numai că a făcut nenumărate fapte de ocară, ci a ajuns cu îndrăzneala atât de departe, încât grația pretutindeni hule, și mulți dintre prietenii săi văzând gândul împăratului căutau să-i facă voia.

27. Și atunci împăratul și-a pus de gând să umilească poporul iudeu. Pentru aceasta el a poruncit să ridice în curtea palatului o columnă pe care să se sape o inscripție,

28. Anume că nimeni din cei care nu aduc jertfă n'are voie să intre în templele lor, și toți Iudeii să fie înscriși deavalma cu poporul de rând și să fie trecuți la un loc cu băștinașii, iar cei ce se vor împotrivi să fie luați cu de-a-sila și să fie omorâți.

29. Iar cei înscriși să se cunoască după emblema lui Dionisus — o frunză de ederă — întipărită cu foc pe trupul lor, și astfel ei să fie trecuți în rândul celor ce au dreptul să fie cruțați.

30. Și ca să nu pară că este vrăjmaș pentru toți, a săpat mai jos: «Dacă vre-unui ar vrea să intre în rândul celor care s'au hotărât să cinstească misterele lui Bacus, să aibă aceleași drepturi cetățenești ca și Alexandrinii.»

31. Atunci unii, din pricina dajdiilor pe care le plăteau templului din cetatea sfântă, s'au alăturat fără zăbavă, crezând că prin legăturile viitoare cu împăratul să se facă părtași de mai mare cinste.

32. Cei mai mulți însă au rămas statornici în credință și nu s'au depărtat de lege, ci, plătind bani ca să poată trăi fără de frică, au încercat să scape de înscriere,

33. Nădăduind să capete ajutor și disprețuind pe cei ce se lepădaseră de lege, și urându-i ca pe niște vrăjmași ai poporului și lipsindu-i de legăturile cele obștești și prietenești cu ei.

3.

Ptolomeu Filopator pune la cale nimicirea Iudeilor din Egipt. Scrisoarea trimisă către toată stăpânirea și dregătorii Egiptului, ca Iudeii să fie strănși într'un loc și să fie omorâți, fiindcă numai așa împărăția va merge bine.

1. Când însă a auzit păgânul, s'a infuriat până într'atâta, încât nu numai că s'a întărit împotriva Iudeilor din Alexandria, ci cu mai multă strănicie împotriva celor ce locuiau în țară, și poruncă a dat ca foarte degrabă să-i adune într'un singur loc și într'un chip crud să-i omoare.

2. Și ca să se poată împlini toate acestea, a fost răspândit un zvon urit împotriva Iudeilor, încât cei care râvneau să le facă rău aveau prilejul să-i opească de la datinile lor.

3. Inșă Iudeii au păstrat în toată vremea față de împărați aceeași dragoste și credință neclintită.

4. Și fiindcă ei se temeau de Dumnezeu și umblau în legea lui, se osebeau prin mâncările lor, și pentru aceasta erau urțiți de unii;

5. Dar fiindcă își împodobeau viața lor cu săvârșirea de fapte bune, erau plăcuți tuturor oamenilor.

6. Însă această viață a poporului, despre care vorbea toată lumea, nu era cătuși de puțin prețuită de închinătorii la idoli,

7. Ci vorba lor obișnuită și deapururi era despre cele două deosebiri a închinăciunii și a mâncărilor. Și ei țineau morțiș că acești oameni nu sunt credincioși nici împăratului și nici stăpânilor, ci sunt vrăjmași și uneltesc împotriva cârmuirii. Și astfel îi batjocoreau cu batjocura cea mai umilitoare.

8. Grecii cei ce locuiau în cetate și care în nici un chip nu fuseseră jigniți de ei, când au văzut această întăritare neașteptată și această năvală nebanuită împotriva oamenilor acestora — dar de ajutor nu-i puteau ajuta, fiindcă era cârmuire tiranică — îi îmbărbătau și cu greu răbdau și credeau că această stare de lucruri se va schimba,

9. Deoarece un popor atât de numeros nu putea fi lăsat fără ajutor, întru cât el nu săvârșise nimic rău.

10. Însă unii vecini și prieteni și neguțători grăiau pe ascuns unii cu alții și făgăduiau să-i aperse și să se străduiască pentru un ajutor cât mai grabnic.

11. Atunci Ptolomeu, trufindu-se din pricina fericirii sale de o clipă și fiindcă nu recunoștea puterea marelui Dumnezeu, ci avea de gând să stăruiască neconținut în același plan, le-a scris următoarea scrisoare:

12. « Împăratul Ptolomeu Filopator, generalilor din Egipt și din alte ținuturi, precum și ostașilor, închinăciune și sănătate!

13. Eu sunt sănătos și treburile mele merg bine.

14. După ce războiul pe care l-am făcut în Asia, despre care știți și voi, a fost încununat de izbândă, cu ajutorul cel mai presus de fire al zeilor,

15. Am socotit cu cale, ca pe popoarele care locuiesc în Cele-Siria și Fenicia, să le câștigăm, nu prin puterea armelor, ci prin blândețe și multă iubire de oameni, și să le facem bine și să fie mulțumite.

16. Și fiindcă am pus la îndemâna templelor din diferite orașe foarte multe venituri, ne-am dus și în Ierusalim ca să cinstim templul celor necredincioși, care nu se lasă niciodată de neburnia lor.

17. Ei, deși cu cuvântul au fost bucu-roși de venirea noastră, însă cu fapta au fost fățarnici, căci când am vrut să intrăm în templul lor și să-l cinstim cu cele mai frumoase și cele mai cuvioase daruri,

18. Împinși fiind ei de vechea lor trufie, ne-au oprit pe noi să intrăm, fără să simtă puterea noastră, cu care noi ne arătăm către toți oamenii, călăuziți de iubirea noastră de oameni.

19. Și ne-au dat pe față vrăjmășia lor, ca unii care numai ei singuri dintre popoare se pun în pricină cu împărații și cu binefăcătorii lor.

20. Dar noi nu ne-am potrivit neburniei lor, ci ne-am întors cu izbândă în Egipt, am întâmpinat pe toate popoarele cu iubire de oameni și ceea ce se cuvenea să facem am făcut,

21. Și printre multe altele, am iertat pe toți cei din neamul lor, de oricește fapte rele. Însă pentru slujbele pe care ei ni le-au făcut în război și pentru ne-nunțările pricinii încredințate lor de la început și de care ei au avut grijă, ca să le schimbăm starea lor de până acum, hotărîm să fie socotiți vrednici de cetățenia Alexandriei și să ia parte neîncetat la slujbele lui Bacus.

22. Ei însă făcură cu totul altfel, căci dintr'o răutate înnăscută au lepădat binele și cu îndărătnicie s'au înclinat spre rău,

23. Și nu numai că au disprețuit cetățenia cea neprețuită, ci și celor puțini care mai erau din toată inima cu noi și-au mărturisit, atât prin grai, cât și prin tăcere, ura lor, pândind neîncetat, ca noi, din pricina viețuirii lor ticăloase, să ajungem să călcăm rânduielele date.

24. Deoarece însă noi suntem încredințați cu dovezi depline că ei ne sunt dușmani și vrem să vedem ca nu cumva, când s'ar întâmpla vre-o răsccoală împotriva noastră, pe acești nelegiuți și barbari vrăjmași să-i avem în spate,

25. Am poruncit ca, îndată ce va sosi scrisoarea aceasta, pe cei cu semn să-i trimiteți de pretutindeni ferecați în lanțuri de fier, împreună cu femeile și copiii, după ce vor fi fost batjocoriți și jefuiți, ca să fie dați spre moarte nemiloasă și rușinoasă, așa cum se cade celor vrăjmași.

26. Căci noi suntem încredințați că abia atunci când ei vor fi pedepsiți, patria noastră va fi pe viitor în desăvârșită rânduială și va avea cea mai bună cărmuire.

27. Cine va ascunde pe vre-un Iudeu, fie bătrân, fie copil sau chiar sugaci, tot neamul aceluia să fie chinuit cu chinurile cele mai cumplite.

28. Iar celui care va pări pe cel care l-a ascuns, să i se dea nu numai averea celui ce este supus pedepsei, ci și două mii de drahme de argint din vistieria împărătească. Și să fie răsplătit cu libertatea.

29. Și orice loc în care se va dovedi că se ține un Iudeu ascuns, să fie pus-tiți și ars, ca să nu mai poată fi folosit niciodată și pentru nici un muritor!»

30. Iată deci care a fost cuprinsul scrisorii.

4.

Iudeii de pretutindeni din Egipt au fost aduși cu sila pe ipodromul din Alexandria. Pentru înscrierea lor — căci atât de mulți erau — n'a ajuns nici hârtia și nici condeiele.

1. Iar orișunde sosea porunca aceasta, păgânii făceau ospăț pe cheltuiala țării, cu bucurie și cu veselie, fiindcă ura care de multă vreme prinsese rădăcini în inima lor, acum izbucnea pe față.

2. Însă printre Iudei era neîncetată jale și țipete de tânguire cu lacrimi, și inima lor pretutindeni ardea de suspinuri, tânguindu-se pentru înfricoșatul pră-

păd care fusese hotărît pe neașteptate împotriva lor.

3. Care ținut, care oraș, sau care așezare locuită de pretutindeni sau care uliți nu s'au umplut de plânsetul și de vaietul lor!

4. Căci cu astfel de cruzime și inimă nemiloasă au fost ei prigonți laolaltă de cărmuritorii unor orașe, încât în fața chinurilor cumplite și unii dintre dușmani, văzând cu ochii lor obida cea de obște și socotind necunoscutul sfârșit al vieții, lăcrămau pentru piugoana lor cea afară din cale de jalnică.

5. De pildă, aduceau o mulțime de bătrâni împodobiți cu păr cărunt, care din pricina picioarelor încovoiate de bătrânețe păseau încet și, fără rușine, cu sila, îi sileau să meargă repede.

6. Femeile tinere, cele care se măritaseră de curând, schimbau bucuria lor cu vaiete, având cosița lor care picura de mir presărată acum cu pulbere; ele erau aduse neacoperite cu vâl și cântau laolaltă cântece de jale în loc de cântece de nuntă, spăimântate de păgâneștile chinuri.

7. Și în ochii tuturor erau legate și trase cu sila până ce le băgau în corabie.

8. Și bărbații lor își petreceau tine-rețea lor plină de vlagă, cu gâtul împletecit de frânghii în loc de cununi, și celelalte zile de nuntă în cântece de jale în loc de veselie și de bucurie, ca și cum ar fi văzut că sub picioarele lor stă deschis Șeolul.

9. Și-i duceau legați în lanțuri de fier, cum se duc cu sila fiarele; unii erau legați cu gâturile de băncile văslașilor din corăbii, alții erau ferecați cu picioarele în lanțuri tari,

10. Iar deasupra aveau o podină groasă ca să nu vază lumina, ca ochii lor să fie de toate părțile la întuneric, și în toată vremea călătoriei toți să se poarte cu ei ca și cu niște uneltitori.

11. Și când au ajuns ei la locul numit Shedia, la capătul călătoriei de-a-lungul țarmului mării, după hotărîrea împăratului, el a poruncit ca să-i ducă în fața cetății, la ipodromul care avea un ocol

foarte mare, ca să fie priveriște atât pentru toți cei ce intrau în cetate, cât și pentru toți cei ce plecau în țară, și să n'aibă legătură nici cu oastea și nici să fie vrednici să stea cu tabăra înlăuntrul zidurilor cetății.

12. Și întâmplându-se acestea, împăratul a auzit că Iudeii din cetate ies foarte adeseori pe ascuns ca să plângă nenorocirea cea de ocară a fraților lor.

13. Atunci, întărâtându-se de mânie, a poruncit ca și pe aceștia să-i strunească întocmai ca și pe ceilalți, astfel ca pedeapsa lor să nu fie întru nimic mai prejos decât a aceloră.

14. Și a mai poruncit să fie înscrisă pe nume toată seminția, și să nu fie puși la muncile și la chinurile care au fost arătate pe scurt mai înainte, ci să fie pedepsiți cu chinurile din sentința împărătească; apoi într-o singură zi să fie omoriți.

15. Și înscrierea lor s'a făcut cu silită înfocată și cu râvnitoare stăruință, ca după patruzeci de zile să rămâie tot nefărsită.

16. Atunci împăratul, peste măsură și neîncetat plin de bucurie, a făcut ospete pentru toți idolii, lăudând cu minte răătăcită și departe de adevăr și cu gură spurcată idolii cei muți, care nici nu pot să le grăiască și nici să le vină în ajutor, iar împotriva marelui Dumnezeu spunea ceea ce nu se cuvenea să spună.

17. Și după răstimpul pomenit mai sus, scriitorii au înștiințat pe împărat că nu mai pot face înscrierea Iudeilor din pricina mulțimii lor nenumărate,

18. Fiindcă foarte mulți se aflau în țară, alții prin ease, iar alții într'alte locuri, încât toți satrapii Egiptului nu puteau să-i strângă pe toți laolaltă.

19. Iar când împăratul i-a amenințat și mai tare că ar fi luat mită, ca să înlesnească cu dibăcie această fugă, a fost silit ca el însuși să se încredințeze,

20. Din pricină că ei mai vârtos arătau că și hârtia, și condeiele de care ei aveau nevoie se isprăviseră.

21. Aceasta însă a fost lucrarea proniei celei nebiruite care din cer venise în ajutorul Iudeilor.

5.

Pregătirea elefanților pentru pieirea Iudeilor. Ermon, căpetenia peste ceata elefanților, i-a adăpat cu tămâie și cu vin. Dumnezeu a adus peste împărat un somn greu și dulce, și fiindcă s'a sculat mai târziu, a amănat omorârea lor pe a doua zi. Apoi pe a treia zi. Dar Dumnezeu și-a arătat puterea sa. Iudeii au început să se roage Stăpânului a toată puterea.

1. Atunci împăratul a chemat pe Ermon, în grija căruia erau elefanții, și plin de mânie și de urgie, și neînduplecându-se cu nici un chip,

2. A poruncit ca a doua zi să adape din belșug pe toți cei cincisute de elefanți, cu tămâie, cu pumnii, și cu foarte mult vin curat, și, după ce din pricina prea multei băuturi se vor sălbătici, să le dea drumul înlăuntru peste Iudei, ca să-i omoare.

3. Și după ce a dat această poruncă, el s'a întors la ospățul său, la care adunase pe acei dintre sfetnicii săi și din oștire, ce erau cei mai înverșunați împotriva Iudeilor.

4. Și Ermon, căpetenia cetei elefanților, a împlinit porunca întocmai.

5. Atunci slujitorii orânduși pentru aceasta au pornit de cu seară să lege mâinile nenorociților aceloră și și-au luat toate măsurile care erau de nevoie în timpul nopții, închipuindu-și că neamul acela va pieri cu desăvârșire.

6. Iar Iudeii, pe care păgânii, după cât se părea, îi lipsiseră de orice ajutor, din pricina tăriei lanțurilor cu care erau bine strânși,

7. Au strigat toți cu strigăt neîncetat și cu lacrimi către Cel Atotputernic și Stăpân peste toată puterea, către milostivul lor Dumnezeu și Părinte,

8. Și i-au rugat să zădărnicească planul cel fără de lege făcut împotriva lor, și cu arătare mai presus de fire să-i mântuiască de moartea care sta gata la picioarele lor.

9. Și așa rugăciunea lor se suia neîncetat la cer.

10. Și după ce Ermon a adăpat din belșug și a săturat pe cumplitii ele-

fanți de tămâie și de vin, i-a scos dis-de-dimineață în curte ca să înștiințeze pe împărat despre ceea ce făcuse.

11. Însă Dumnezeu, care dăruiește, ziua și noaptea, din vremi străvechi tuturor celor cărora el voiește acest lucru de preț, adică somnul, i-a trimis împăratului un somn adânc.

12. Și astfel, prin lucrarea proniei Domnului, a fost cuprins de un somn adânc și dulce, încât tot planul lui cel nelegiuit a fost răsturnat cu desăvârșire și pentru hotărârea lui cea neschimbată a fost groaznic înșelat.

13. Și astfel, Iudeii, scăpând de ceasul care fusese mai de dinainte hotărît, au proslăvit pe Dumnezeu cel sfânt al lor și au rugat iarăși pe cel care așa de repede se împăcase cu ei să-și arate tru-fașilor păgâni puterea mâinii sale celei atotputernice.

14. Și după ce și ceasul al zecelea trecuse pe jumătate, crânicul care avusese poruncă să facă poftirile, văzând că cei poftiți se strânseseră în mare număr, s'a dus la împărat ca să-l îmboldească.

15. Și abia deșteptându-l din somn, i-a spus că vremea ospățului aproape a trecut și i-a mai dat de știre și despre ceea ce făcuse.

16. Și împăratul, după ce a ascultat toate acestea, s'a dus la ospăț și a poruncit oaspeților care veniseră la ospăț să se așeze în fața lui.

17. Și după ce ei au făcut întocmai, împăratul i-a îmbiat să fie veseli și cu prilejul poftirii de acum la ospăț, prin care ei sunt în mare cinste, să se desfăteze.

18. Însă, fiindcă vorba s'a tot prelungit, împăratul l-a chemat pe Ermon și cu cumplite amenințări l-a întrebat să-i spue din care pricină Iudeii fuseseră lăsați cu viață.

19. Și când el i-a arătat că în timpul nopții el împlinise întocmai porunca, și apoi și prietenii i-au mărturisit același lucru,

20. A zis împăratul, care întreca în cruzime pe Falaris: « Pentru somnul de astăzi să aibă har, însă pe mâine pregătește fără întârziere tot așa elefanții pentru pieirea blestemăților Iudei! »

21. Și împăratul zicând acestea, toți cei de față într'un glas i-au dat încuviințarea și fiecare s'a întors la casa sa;

22. Dar vremea nopții n'au întrebuințat-o atât pentru somn, ci mai vârtos să nascocoască tot felul de batjocuri împotriva celor care se păreau uitați de Dumnezeu.

23. Abia isprăvise de cântat cocoșul dis-de-dimineață, și Ermon pregătise fiarele și le întărâta în marea curte cu colunne.

24. Și gloata din cetate, așteptând cu nerăbdare dimineața, se aduna acum să vadă acea privește vrednică de milă.

25. Iar Iudeii, care mai aveau de trăit o clipă, își ridicau mâinile spre cer, plângând jalnic cu multe lacrimi și se rugau marelui Dumnezeu, ca iarăși cât de curând să le ajute.

26. Soarele nici nu începuse să-și împrăstie razele și împăratul își primea prietenii. Și Ermon, care era de față, l-a poftit la pornirea elefanților și i-a spus că tot ceea ce poruncise împăratul este gata.

27. Când a auzit el, s'a îngrozit de această neobișnuită năvală a elefanților, și deoarece el fusese cuprins de o desăvârșită uitare, el a întrebat care este pricina pentru care el s'a zorit până într'atâta ca s'o pună la cale.

28. Aceasta însă a fost lucrarea proniei lui Dumnezeu atotstăpânitorul, care l-a făcut să uite planurile pe care mai nainte și le pusese în minte să le împlinească.

29. Însă Ermon împreună cu toți prietenii i-au spus că fiarele și oastea sunt gata « după porunca ta într'adins dată, o, împărate! »

30. Atunci, întărâtat cumplit pentru tot ceea ce i se spusese, fiindcă pronia lui Dumnezeu îi risipise toate gândurile pe care și le făurise, s'a uitat țintă la el și i-a zis amenințându-l:

31. « Dacă ar fi aici de față părinții tăi sau copiii tăi, i-aș da demâncare din belșug fiarelor sălbătice în locul nevinovaților Iudei, care în chip deosebit și-au arătat credința lor neclintită către mine și către înaintașii mei.

32. Și de nu m'aș gândi la dragostea

că am crescut împreună și la dregătoria ta, și-aș lua viața în locul lor!»

33. Astfel Ermon a pățit o primejdieasă și neașteptată spaimă, încât căutătura feței i-a rămas înmărmurită.

34. Și prietenii s'au furișat triști unul câte unul, iar celor ce se adunaseră pe ipodrom le-a dat drumul fiecăruia la treaba lui.

35. Când Iudeii au auzit de purtarea împăratului, au preamărit pe Dumnezeu cel ce se arătase, pe Împăratul împărăților, că și de astădată se învredniciseră de ajutorul lui.

36. După aceea împăratul a făcut ospăț ca de obicei și a îndemnat pe oaspeți să fie cu voie bună.

37. Apoi a chemat pe Ermon și, oțărându-se la el, i-a zis: «De câte ori să-ți poruncesc un lucru, ticălosule?»

38. Inarmează elefanții pe mâine ca să nimicească pe Iudei!»

39. Atunci rudeniile care ospătau împreună cu el, minunându-se de această șovăire, i-au zis astfel:

40. «Împărate, Măria Ta! Cât vrei să ne mai pui la încercare ca pe niște proști, fiindcă acum poruncești pentru a treia oară să-i nimicească și, iarăși, când e vorba ca lucrul să se împlinească îți schimbi părerea și nu te mai ții de ceea ce ai poruncit?»

41. Iar din pricina așteptării, cetatea s'a turburat, și de prea multele adunări de norod de până acum este în primejdie să fie prădată!»

42. Atunci împăratul, leit Falaris, ca un nesăbuit și fără să țină socoteală de șovăirile lui, care erau numai spre mântuirea Iudeilor, s'a jurat cu aspru dar zădarnic jurământ și a poruncit să-i chinuiească aruncându-i fără zăbavă între picioarele elefanților și să-i trimită în împărăția morții.

43. Afară de aceasta el va porni cu război împotriva Iudeei și a mai spus că, în cel mai scurt timp, cu focul și cu sabia, o va face una cu pământul și templul lor cel necălat curând-curând va fi nimicic cu foc, și pentru cei ce aduc jertfe într'insul se va preface în pustietate deapururi.

44. Atunci prietenii și rudeniile au

purces bucuroși și pe deplin încredințați și au așezat ostile de pază în locurile cele mai nimerite ale cetății.

45. Iar căpetenia peste ceata de elefanți, după ce i-a adăpat cu băuturi, cu foarte multe mirodenii și cu vin amestecat cu tămâie, a dus fiarele, ca să zică așa, într'o stare de furie și le-a înarmat înfricoșat cu unelte de piarzare.

46. În revărsatul zorilor, când cetatea era plină de popor fără de număr care se îndrepta spre ipodrom, el a intrat în palat ca să poftască pe împărat la priveliștea care fusese pregătită.

47. Atunci împăratul, a cărui inimă nelegiuită era plină de grea urgie, cu toată greutatea s'a pornit o dată cu fiarele, vrând să vadă cu inimă tare și cu ochii săi jalnica și nenorocita pieire a celor care fuseseră mai de dinainte însemnați.

48. Însă când au văzut Iudeii norul de praf al elefanților care ieșeau pe poartă și al oastei care îi însoțea și al poporului care se îndrepta într'acolo, și au mai auzit și zarva cea cumplită,

49. Socotind că este clipa cea din urmă a vieții și sfârșitul celei mai jalnice așteptări, s'au pus pe plâns și pe văicărit, au început să se sărute unii pe alții și cuprinzându-se în brațe cădeau de gâtul rudelor, părinții de al copiilor, mamele de al fetelor; altele însă erau cu copii mici la sân, care tocmai sugeau.

50. Și aducându-și aminte de ajutorul pe care Dumnezeu din cer li-l dăduse mai înainte, toți dintr'o dată, luându-și copiii de la sân, s'au aruncat la pământ,

51. Au strigat cu mare glas către Stăpânul cel peste toată puterea, ca să se îndure de ei cu arătarea sa, de ei care stau acum la porțile împărăției morții.

6.

Rugăciunea lui Eleazar către Dumnezeu, în care cere ajutorul lui, așa cum odinioară l-a dat poporului. Iudeii scăpați în chip minunat. Cuvântul împăratului. Sărbătoarea așezată pentru pomenirea mântuirii Iudeilor.

1. Atunci un oarecare Eleazar, om cu vază, dintre preoții care se aflau în

țară, ajuns la adânci bătrânețe și împodobit cu virtuți, a oprit pe bătrânii cei ce se aflau în jurul său să se mai roage lui Dumnezeu cel sfânt și s'a rugat el astfel:

2. «Atotputernice Împărate, prea înalte, Dumnezeule atotțitor, cel ce toată făptura o cărmuești cu îndurare,

3. Caută spre neamul lui Avraam, spre fiii lui Iacob cel sfințit, poporul moștenirii tale celei sfinte, cel ce este acum strein în țară streină și pierie în chip nedrept, Părinte!

4. Tu pe Faraon, împăratul de odinioară al Egiptului acestuia, care se ridicase cu numeroase care de luptă, cu nelegiuță trufie și cu limbă grăitoare de vorbe semețe, l-ai înecat în mare, împreună cu toată oastea lui cea tru-fașă, și l-ai pierdut, și cu lumina îndurării tale ai luminat pe poporul lui Israil;

5. Tu pe Sanherib cel care se bizuia pe oștile sale nenumărate — pe semețul împărat al Asiriei, după ce supusese toată țara cu sabia și se ridicase împotriva sfintei tale cetăți și cu semeție grația cuvinte de hulă — tu, Doamne, l-ai doborât și multor popoare și-ai des-coperit puterea ta.

6. Tu, când cu cei trei tineri din Babilon, care de bună voie și-au dat viața vâpâii focului, ca să nu se închine deșertilor idoli, cu rouă ai răcorit cuptorul cel înfierbântat, încât și părul li l-ai scăpat neatins, și vâpaia flăcărilor ai îndreptat-o împotriva vrăjmașilor.

7. Tu, pe Daniil, care fusese aruncat în groapa cu lei spre demăncarea fiarelor, din pricina hulelor pizmătărețe, l-ai scos nevătămat la lumină.

8. Tu pe Iona, cel care a intrat fără nădejde de scăpare în pântecul chitului, hrănit în adâncul mării, tu, Părinte, l-ai arătat alor săi iarăși nevătămat.

9. Și acum, tu cel ce urăști fărădelegea, bogat în îndurare, ocrotitorul făpturii, arată-te degrabă celor din neamul lui Israil, care este în clipa aceasta hulit de păgânii cei fără de lege și închinători la idoli.

10. Iar dacă, în urma robirii noastre în țară streină, ne-am petrecut viața în

fărădelege, scapă-ne din mâna vrăjmașilor noștri și apoi ne pierde, Doamne, cu moartea cu care îți va fi vouă,

11. Ca nu cumva cei ce cugetă lucruri deșarte să slăvească pe deșertii lor idoli pentru pieirea iubiților tăi și să zică: «Dumnezeul lor n'a putut nici măcar să-i mântuiască!»

12. Ci tu, care ai putere nemărginită, Veșnicule, caută acum și ne miluește pe noi cei care suntem gata să ne pierdem viața ca și trădătorii, din pricina trufiei necugetate a celor fără de lege.

13. Ingrozește acum pe păgâni cu puterea ta cea nebiruită, Slăvite, care ai putere să scapi din restrînte neamul lui Iacob.

14. Toată mulțimea copiilor cu părinții lor se roagă ție cu lacrimi.

15. Să se încredințeze toți păgânii, că tu cu noi ești, Doamne, și că nu și-ai întors fața ta de la noi, ci precum ai zis: «Nici chiar când vor fi în țara vrăjmașilor lor, nu-i voi trece cu vederea!»... adeverește acum aceasta, Doamne!»

16. Tocmai când și-a sfârșit Eleazar rugăciunea, împăratul a ajuns cu fiarele și cu tot alaiul lui ostășesc, la ipodrom.

17. Și când au văzut Iudeii prive-liștea, au început să strige către Dumnezeu din cer, încât și văile învecinate au răsunat de strigătul lor, iar oastea a izbucnit și ea în strigăt nestăpânit de jale.

18. Atunci prea slăvitul, atotputernicul și adevăratul Dumnezeu și-a arătat sfânta lui față și a deschis porțile cerului, pe unde au ieșit doi îngeri slăviți, înfricoșați la vedere, pe care i-au văzut toți, afară de Iudei,

19. Și s'au așezat în fața oștirii vrăjmașilor, pe care au umplut-o de cumplită spaimă și pe care au ferecat-o cu lanțuri nedeslegate.

20. Dar și trupul împăratului a fost cuprins de groază, încât el a uitat de cumplita sa mânia.

21. Și atunci fiarele s'au întors spre oastea înarmată care venea din urnă, pe care a călcat-o în picioare și a omorît-o.

22. Atunci urgia împăratului s'a prefăcut în milă și în lacrimi față de ceea ce el plănuise mai înainte,

23. Căci când a auzit strigătul și a văzut că toți sunt aproape de piere, plângând de mânie, a amenințat pe sfetnicii săi așa:

24. «Voi împărățiți alături de mine, dar pe tirani i-ați întrecut în cruzime și puneți la cale ca pe mine, binefăcătorul vostru, să mă lipsiți și de domnie și de viață, deoarece plănuiți lucruri care nu sunt de folos pentru împărăție.

25. Cine a scos din casă pe cei ce cu credință ne-au păzit cetățile țării și i-a adunat aici fără nici o pricină?

26. Cine a supus la munci într'acest chip nedrept pe cei ce de la început s'au oșebit înaintea tuturor popoarelor prin dragostea lor față de noi, ba chiar au răbdat adeseori cele mai rele primejdii care pot să dea peste oameni?

27. Dezlegați, o! dezlegați lanțurile cele nedrepte! Dați-le drumul să se ducă cu pace în patria lor și iertați-le ceea ce au săvârșit mai înainte!

28. Dați drumul fiilor Dumnezeului celui viu, ceresc și atotputernic, cei ce de la strămoșii noștri și până în ziua de astăzi fac să propășească pe deplin și neîncetat trebile noastre!»

29. Așa grăit-a el. Și ei într'o clipă au fost dezlegați și abia scăpați de moarte au proslăvit pe Dumnezeu, sfântul lor Mântuitor.

30. Și după ce împăratul s'a întors în cetate, a chemat îndată pe vistiernicul peste veniturile sale și i-a poruncit să le dea Iudeilor atât cât este de trebuință pentru un ospăț pe timp de șapte zile, și a hotărît ca tocmai în locul în care crezuseră că vor pieri, să prăznuiască ei, cu toată veselie, sărbătoarea Mântuirii lor.

31. Atunci cei ce fuseseră mai înainte batjocoriți și aproape de împărăția morții, ba chiar și intraseră în ea, au rânduit în loc de o moarte amară și nespuse de jalnică, un ospăț de mântuire, iar locul care fusese ales pentru piere și pentru mormântul lor și l-au împărțit plini de bucurie și s'au pus la masă.

32. Și curmând cu plângerea cea cu lacrimi și jalnică, au început să cânte un cântec din patrie spre slava lui Dumnezeu, Mântuitorul și făcătorul de minuni. Și curmând toată jalea și suspinarea au început să joace hore în semn de pace.

33. Tot așa și împăratul a făcut un mare ospăț tot din aceeași pricină și a mulțumit cu cuviință, neîncetat cu fața întoarsă spre cer, pentru minunata mântuire de care și el s'a învrednicit.

34. Inșă aceia care și închipuiseră mai înainte că Iudeii vor fi dați pieirii și vor fi demâncarea păsărilor și cu bucurie îi înscriseră au suspinat, s'au rușinat foarte, iar îndrăzneala lor cea înfocată s'a stins cu ocară.

35. Iudeii, dimpotrivă, după cum am zis mai sus, au făcut hora mai înainte pomenită și și-au petrecut vremea la ospăț cu vesele cântări de mulțumire și cu psalmi.

36. Apoi în privința aceasta au luat hotărîre deobște, pentru toată vremea robirii lor petrecută între păgâni, și au rânduit ca, în neam de neani, zilele cele mai sus pomenite să fie prăznuite cu veselie, nu în amintirea ospățului și a lăcomiei de mâncare, ci în amintirea mântuirii făcute de Dumnezeu.

37. După acestea, ei au cerut învoire de la împărat să se întoarcă în patrie.

38. Inscrierea lor se făcuse din ziua a douăzeci și cincea a lunii Pahon și până în ziua a patra a lunii Epifi, adică timp de patruzeci de zile, iar pierea lor fusese hotărîtă să se facă de la cinci și până la șapte Epifi, adică în trei zile,

39. În care Stăpânitorul tuturor și-a arătat îndurarea în chip slăvit și pe toți i-a scăpat nevătămați.

40. Și ei au făcut ospăț pe cheltuiala împăratului timp de paisprezece zile, după care au cerut învoire să plece în țară.

41. Și împăratul i-a lăudat și le-a dat la mână scrisoarea de mai jos, către cărmuitorii fiecărui oraș, din care se vede mărinimosul lui gând.

7.

Împăratul Ptolomeu le dă o scrisoare către satrapii și dregătorii Egiptului, ca Iudeii să se întoarcă în țară nesupărați și ocrotiți de stăpânire. Așezarea unei alte sărbători pentru pomenirea minunatei lor mântuiri. Ridicarea unei colonne cu inscripție și a unei case de rugăciune.

1. « Împăratul Ptolomeu Filopator trimite satrapilor Egiptului și tuturor dregătorilor țării, închinăciune și sănătate!

2. Și noi suntem sănătoși, și copiii noștri, iar marele Dumnezeu ne-a dat spor în toate trebile noastre așa precum am dorit.

3. Unii din sfetnicii noștri de aproape ne-au povățuit neconținut cu înverșurare, să adunăm grămadă pe toți Iudeii din cuprinsul împărăției și să-i pedepsim cu pedepse neobișnuite, întocmai ca pe niște urzitori de răsccoală.

4. Infățîșându-ne că niciodată trebile, din pricina dușmăniei pe care ei o au către toate popoarele, nu vor merge bine, până când nu se va face acest lucru.

5. Din această pricină i-au adus ferecați în lanțuri, chinuți fiind, ca niște robi, mai vârtos ca niște învinuți că uneltesc împotriva vieții împăratului, fără vre-o cercetare sau amănunțită iscodire a luorurilor, și s'au apucat să-i ucidă, înverșunați mai cu sălbatică cruzime decât în datinile Scitilor.

6. Pentru această purtare a lor, noi i-am amenințat foarte tare și cu blândețea pe care o avem față de toți oamenii, le-am dăruit viața. Și fiindcă noi ne-am încredințat că Dumnezeul cel ceresc ocrotește vădit pe Iudei și se luptă pentru ei ca un tată pentru fiii săi,

7. Pe urmă, statornica lor prietenie pe care ei au dovedit-o față de noi și față de înaintașii noștri luând-o în seamă, i-am iertat de orisicare vină ar fi fost vinovați,

8. Și am poruncit ca, toți să se întoarcă în patria lor, și nimeni să nu le pricinuiască vre-o pagubă nici într'un chip și nici să-i hulească pentru cele ce fără dreptate s'au întâmpat.

9. Căci să știți că, dacă noi le vom pricinui vre-un rău oarecare sau de-i vom întrista cu ceva, vom avea necon-

tenit protivnic, nu pe un om, ci pe Dumnezeu Cel Prea Înalt, care este stăpân peste orice putere, și care se va răzbuna pe noi, fără ca noi să putem scăpa de el. Fiți sănătoși!»

10. Și după ce au primit scrisoarea aceasta, nu s'au grăbit să plece îndată, ci au rugat pe împărat ca acei care din neamul Iudeilor s'au lepădat de bună voie de Dumnezeul cel sfânt și de legea lui Dumnezeu să primească prin ei pedeapsa cuvenită,

11. Fiindcă ei ziceau că oei ce au călcat dumnezeieștile porunci din pricina pântecelui nu vor fi niciodată cu credință pentru trebile împăratului.

12. Și fiindcă ei au spus adevărul, el le-a încuviințat și le-a dat toată libertatea ca cei ce au călcat poruncile lui Dumnezeu, ori în ce loc din împărăție s'ar afla, să fie uciși în voie fără vre-un hrisov de înștiințare.

13. Și după ce și-au făcut urări de plecare unii altora, precum se cădea, preoții și tot norodul au pornit de acolo cântând « Aliluia ».

14. Potrivit acestei încuviințări, cine dintre cei pângăriți din neamul lor le cădea în mână, pe cale, îi pedepseau și-i omorau dându-i ca pildă.

15. Și în ziua aceea au omorât mai mult de trei sute de inși și au prăznuit-o cu bucurie ca pe o zi de sărbătoare, fiindcă ei onoriseră pe cei fără de lege.

16. Iar ei, care rămăseseră credincioși până la moarte pentru legea lui Dumnezeu și care se bucuraseră pe deplin de mântuire, au plecat din oraș încununați cu tot felul de flori mirositoare, cu veselie și cu cântări de laudă, laudând pe Dumnezeul părinților lor, veșnicul mântuitor al lui Israel, cu felurite imne și cu psalmi.

17. Și după ce au ajuns la cetatea Ptolemaș, care, pentru însușirea locului, însemnează purtătoare de trandafiri, unde-i așteptau pe ei corăbiile de șapte zile, după hotărîrea lor cea de obște,

18. Au făcut acolo ospăț pentru prăznuirea mântuirii lor, deoarece împăratul cu inimă bună le pusese la îndemână tot ceea ce fiecăruia îi trebuia până să se întoarcă acasă.

19. Și după ce s'au dat sănătoși jos din corăbii, cu cântări de mulțumire după cuviință, au hotărît tot așa și acolo, ca și aceste zile să fie prăznuite ca zile de sărbătoare, pentru vremea robirii lor între păgâni.

20. Și ei le-au sfințit și printr'o inscripție săpată pe o columnă, apoi au înălțat pe locul ospățului o casă de rugăciune și s'au întors acasă sănătoși, liberi și foarte veseli, scăpați din primejdii, cu porunca împăratului, pe uscat, pe mare și pe fluvii.

21. Și fiindcă dobândiseră mult mai

multă putere în fața vrăjmașilor decât înainte, ei erau cinstiți și de temut și nici unul din ei n'a fost turburat în averea lui în nici un chip.

22. După acestea cu toții și-au dobândit iarăși averile lor care fuseseră puse la catagrafie, încât cei care aveau câte ceva dintr'ale lor cu mare frică li-l dădeau înapoi, fiindcă marele Dumnezeu a săvârșit până la urmă fapte mărețe pentru mântuirea lor.

23. Proslăvit să fie Mântuitorul lui Israel în veci! Amin!

RUGĂCIUNEA REGELUI MANASE

Manase, regele lui Iuda, s'a rugat Domnului când era rob în Babilon.

1. « Doamne, Atotțiitorule, Dumnezeu părinților noștri, al lui Avraam, al lui Isaac și al lui Iacob și al seminției lor celei drepte,

2. Care ai făcut cerul și pământul împreună cu toată podoaba lor,

3. Care ai zăgăzuit marea cu cuvântul poruncii tale, care ai încuiat adâncul pe care l-ai pecetluit cu înfricoșatul și proslăvitul tău nume,

4. Înaintea căruia cu frică se cutremură toate din pricina atotputerniciei tale! —

5. Căci cine poate să stea în fața strălucirii slavei tale și să îndure urgia cu care ameninți pe cei păcătoși! —

6. Milostivirea pe care tu ai făgăduit-o este nemăsurată și necuprinsă,

7. Fiindcă tu, Doamne, ești prea înalt, îndurat, îndelung răbdător și mult milostiv și-ți pare rău de răutățile oamenilor.

8. Tu, Doamne, Dumnezeu celor drepecți, n'ai așezat pocăință pentru cei drepecți, pentru Avraam, pentru Isaac și pentru Iacob, care n'au păcătuit împotriva ta, ci ai așezat pocăință pentru mine păcătosul,

9. Căci am săvârșit păcate mai multe decât boabele de nisip de pe țărmul mării, și fărădelegile mele s'au înmulțit, Doamne, s'au înmulțit încât nu sunt vrednic să ridic ochii și să privesc înălțimea cerului din pricina mulțimii fărădelegilor mele.

10. Strâns sunt eu de cătușele cele multe de fier, și nu pot să ridic capul din pricina păcatelor mele și n'am tihnă, pentru că ți-am întărit mânia ta și rău am făcut înaintea ta, căci am așezat idoli și chipurile de ocară le-am înmulțit în timpul tău.

11. Și acum îmi plec genunchiul inimii mele și mă rog milostivirii tale:

12. Păcătuit-am, Doamne, păcătuit-am și cunosc greșalele mele!

13. Deci te rog fierbinte: Iartă-mă, Doamne, iartă-mă și nu mă pierde din pricina fărădelegilor mele. Nu te întărita deapururi împotriva mea și nici nu păstra faptele mele cele rele și nici nu mă osândi, când voi fi în împărăția morții,

14. Ci arată-ți îndurarea și, nevrednic fiind eu, mântuește-mă după mulțimea îndurării tale,

15. Ca să te laud pe tine în toate zilele vieții mele. Căci pe tine te laudă toate puterile cerești și a ta este slava în veci. Amin! »

NOUL TESTAMENT

SFÂNȚA EVANGHELIE CEA DE LA MATEI

1.

Cartea neamului lui Iisus-Christos, zămistirea, numele și nașterea.

1. Cartea neamului lui Iisus Christos, fiul lui David, fiul lui Avraam.

2. Avraam a avut de urmaș pe Isaac; Isaac a avut de urmaș pe Iacob; Iacob a avut de urmaș pe Iuda și pe frații lui.

3. Iuda a avut de urmaș pe Fares și pe Zara, din Tamar; Fares a avut de urmaș pe Esrom; Esrom a avut de urmaș pe Aram;

4. Aram a avut de urmaș pe Aminadab; Aminadab a avut de urmaș pe Naason; Naason a avut de urmaș pe Salmon;

5. Salmon a avut de urmaș pe Booz, din Rahab; Booz a avut de urmaș pe Obed, din Ruț; Obed a avut de urmaș pe Iesei;

6. Iesei a avut de urmaș pe David împăratul; împăratul David a avut de urmaș pe Solomon, din femeia lui Urie;

7. Solomon a avut de urmaș pe Roboam; Roboam a avut de urmaș pe Abia; Abia a avut de urmaș pe Asa;

8. Asa a avut de urmaș pe Iosafat; Iosafat a avut de urmaș pe Ioram; Ioram a avut de urmaș pe Ozia;

9. Ozia a avut de urmaș pe Ioatam; Ioatam a avut de urmaș pe Ahaz; Ahaz a avut de urmaș pe Iezechia;

10. Iezechia a avut de urmaș pe Manase; Manase a avut de urmaș pe Amon; Amon a avut de urmaș pe Iosia;

11. Iosia a avut de urmaș pe Iehonia și pe frații lui, la robia din Babilon;

12. După robia din Babilon, Iehonia a avut de urmaș pe Salatiil; Salatiil a avut de urmaș pe Zorobabel;

13. Zorobabel a avut de urmaș pe Abiud; Abiud a avut de urmaș pe Eliachim; Eliachim a avut de urmaș pe Azor;

14. Azor a avut de urmaș pe Sadoc; Sadoc a avut de urmaș pe Achim; Achim a avut de urmaș pe Eliud;

15. Eliud a avut de urmaș pe Eliazar; Eliazar a avut de urmaș pe Matan; Matan a avut de urmaș pe Iacob;

16. Iacob a avut de urmaș pe Iosif, bărbatul Mariei, din care s'a născut Iisus, ce se zice Christos.

17. Așa dar, peste tot, de la Avraam până la David sunt paisprezece neamuri; de la David până la robia din Babilon sunt paisprezece neamuri și de la robia din Babilon și până la Christos sunt iarăși paisprezece neamuri.

18. Iar nașterea lui Iisus Christos așa a fost că, fiind logodită Maria, muma lui, cu Iosif, mai înainte de a fi ei împreună, s'a aflat având în pântece din Duhul Sfânt.

19. Iosif, bărbatul ei, fiind om drept și nevrând s'o vădească, și-a pus în minte s'o lase în ascuns.

20. Ci cugetând el aceasta, iată îngerul Domnului i se arătă în vis, grăind: Iosife, fiul lui David, nu te teme a lua pe Maria, femeia ta, că ce s'a zămislit într'însa este din Duhul Sfânt.

21. Ea va naște fiu, și vei chema numele lui: Iisus; căci el va mântui poporul său de păcate.

22. Acestea toate s'au făcut ca să se împlinescă ceea ce s'a zis de Domnul prin prorocul care zice:

23. Iată, fecioara va avea în pânțele și va naște fiu, și vor chema numele lui: Emanuil, care se tâlmăcește: cu noi este Dumnezeu.

24. Deșteptându-se din somn, Iosif făcu așa precum i-a poruncit îngerul Domnului, și luă la el pe femeia sa.

25. Și n'a cunoscut-o pe ea până ce a născut pe fiul său cel întâi născut și a chemat numele lui: Iisus.

2.

Magii de la răsărit; fuga în Egipt. Irod ucide pruncii. Întoarcerea din Egipt și sălășluirea în Nazaret.

1. Iar dacă s'a născut Iisus în Betleemul Iudeii, în zilele lui Irod împăratul, iată magii de la răsărit au venit în Ierusalim întrebând:

2. Unde este împăratul Iudeilor cel ce s'a născut? căci am văzut la răsărit steaua lui și am venit să ne închinăm lui.

3. Auzind de acestea, împăratul Irod s'a turburat și tot Ierusalimul împreună cu el.

4. Și adunând pe toți arhierii și cărturarilor poporului cercetă de la ei: Unde este să se nască Christos?

5. Atunci ei îi răspunseră: În Betleemul Iudeii, căci așa este scris de profetul:

6. Și tu, Betleeme, pământul Iudei, nu ești deloc cel mai mic dintre căpeteniile lui Iuda, căci din tine va ieși povățuitorul care va paște pe poporul meu Israel.

7. Atunci Irod a chemat în ascuns pe magi și a aflat de la ei lămurit în ce vreme s'a arătat steaua.

8. Apoi trimițându-i la Betleem, le-a zis: Mergeți și cercetați cu demănușul despre prunc și dacă îl veți afla vestiți-mă și pe mine, ca să vii și eu să mă închin lui.

9. Iar ei, ascultând pe împăratul, au plecat și iată steaua pe care o văzuseră în răsărit mergea înaintea lor, până ce a venit și a stat deasupra, unde era pruncul.

10. Și văzând ei steaua s'au bucurat cu bucurie mare foarte.

11. Și intrând în casă, au văzut pe prunc împreună cu Maria muma lui, și căzând la pământ s'au închinat lui, și deschizând vistieriile lor i-au adus lui daruri: aur, tămâie și smirină.

12. Iar luând știință în visă nu se mai întoarse la Irod, pe altă cale s'au dus în țara lor.

13. După plecarea magilor, iată îngerul Domnului se arată în vis lui Iosif, zicând: Scoală-te, ia pruncul și pe muma lui și fugi în Egipt și stai acolo până ce-ți voi spune; fiindcă Irod are să caute pruncul ca să-l omore.

14. Iosif se scula, luă, noaptea, pruncul și pe muma lui și plecă în Egipt.

15. Și fu acolo până la săvârșirea lui Irod; ca să se împlinescă cuvântul spus de Domnul, prin profetul care zice: Din Egipt am chemat pe fiul meu.

16. Iar când Irod văzu că a fost amăgit de magi, s'a mâniat foarte și trimițând călăi ucise pe toți pruncii, ce erau în Betleem și în tot cuprinsul lui, de doi ani și mai în jos, după timpul pe care-l lămurise de la magi.

17. Atunci s'a împlinit cuvântul spus de Ieremia prorocul:

18. Glas în Rama s'a auzit, plângere și tânguire multă; Rahil plângea pe fiii săi și nu voia să se mângâie fiindcă nu mai sunt.

19. După moartea lui Irod, iată că îngerul Domnului se arată în vis lui Iosif, în Egipt,

20. Și zice: Scoală-te, ia pruncul și pe muma lui și mergi în pământul lui Israel, căci au murit cei ce căutau să ia viața pruncului.

21. Iosif sculându-se a luat pruncul și pe muma lui și a venit în pământul lui Israel.

22. Dar auzind că Arhelau domnește în Iudeia, în locul lui Irod, tatăl său, s'a temut să meargă acolo și, luând poruncă în vis, s'a dus în părțile Galileei.

23. Și a venit și a locuit în orașul numit Nazaret, ca să se împlinescă ceea ce s'a spus prin profeți: că Nazareu se va chema.

3.

Ivirea lui Ioan Botezătorul; botezul lui Iisus.

1. In zilele acelea a venit Ioan Botezătorul și propovăduia în deșertul Iudeii,

2. Spunând: Pocăiți-vă că s'a apropiat împărăția cerurilor.

3. El este acela despre care a zis prorocul Isaia: Glasul celui ce strigă în pustie: Pregătiți calea Domnului, drepte faceți cărările lui.

4. Iar Ioan avea veșmântul lui din păr de cămilă și brâu de curca împrejurul mijlocului, iar hrana lui era lăcuste și miere sălbatică.

5. Atunci ieși la el Ierusalimul și toată Iudeia și toată împrejurimea Iordanului.

6. Și se botezau de către el, în râul Iordanului, mărturisind păcatele lor.

7. Ci văzând Ioan pe mulți din Farisei și Saducheii viind la botez, le zise: Pui de năpărcă, cine v'a arătat că veți scăpa de mâna ce va să fie?

8. Faceți deci roade vrednice de pocăință.

9. Și să nu gândiți să ziceți în voi înșivă: Părintele nostru este Avraam, căci vă spun că Dumnezeu poate să ridice acestea să ridice fii lui Avraam.

10. Acum securea stă la rădăcina pomilor și tot pomul care nu face rod bun se taie și se aruncă în foc.

11. Eu unul vă botez cu apă spre pocăință, dar cel ce vine după mine este mai puternic decât mine; lui nu sunt vrednic să-i duc încălțăminte; acesta vă va boteza cu Duhul Sfânt și cu foc.

12. El are lopata în mână și va curăța aria sa și va aduna grâul în jitiță, iar pleava va arde-o cu foc nestins.

13. In acest timp a venit Iisus din Galileia, la Iordan, către Ioan, ca să se boteze de la el.

14. Ioan însă îl oprea, zicând: Eu am trebuință să fiu botezat de tine și tu vii la mine?

15. Și răspunzând Iisus a zis către el: Lasă acum, căci așa se cuvine nouă să împlinim toată dreptatea. Atunci l-a lăsat.

16. Iar după ce s'a botezat Iisus, îndată a ieșit din apă și iată cerurile i

s'au deschis și a văzut Duhul lui Dumnezeu pogorîndu-se ca un porumbel și viind peste el.

17. Și iată glas din ceruri care a zis: Acesta este fiul meu cel iubit, întru care bine am voit.

4.

Iisus se ispitește de către Diavolul, și începe propovăduirea, chiamă pe cei dintâi ucenici și vindecă tot felul de bolnavi.

1. Atunci Iisus fu dus de Duhul în pustie ca să se ispitească de către diavolul.

2. Și după ce a postit patruzeci de zile și patruzeci de nopți, la urmă a flămânzit.

3. Ci apropiindu-se ispititorul zise către el: De ești tu fiul lui Dumnezeu, zi ca pietrele acestea să se facă pâini.

4. Dar el îi răspunse: Scris este: nu numai cu pâine va trăi omul, ci cu tot cuvântul care iese din gura lui Dumnezeu.

5. Atunci diavolul îl duse în sfânta cetate și-l puse pe aripa templului.

6. De ești tu fiul lui Dumnezeu, îi zise diavolul, aruncă-te jos, căci scris este că îngerilor săi va porunci pentru tine și te vor ridica pe mâini, ca nu cumva să izbești de piatră piciorul tău.

7. Iisus îi răspunse: Iarăși este scris să nu ispitești pe Domnul Dumnezeuul tău.

8. Din nou, diavolul îl duse într'un munte foarte înalt și-i arătă toate împărățiile lumii și strălucirea lor.

9. Și-i zise lui: Acestea toate îți le voi da ție, de cazi înaintea mea și mi te închini.

10. Atunci Iisus îi zise: Mergi, Satana, căci scris este: Domnului Dumnezeului tău să te închini și lui singur să-i slujești.

11. Atunci l-a lăsat diavolul și iată îngerii venind la el îi slujeau.

12. Când Iisus auzi că Ioan a fost pus în închisoare plecă în Galileia.

13. Și părăsind Nazaretul a venit de a locuit în Capernaum lângă mare, în hotarele lui Zebulon și Neftali,

14. Ca să se împlinească ce s'a zis prin Isaia profetul, care zice:

15. Pământul lui Zebulon și pământul lui Neftali, cum mergi spre mare, dincolo de Iordan, Galileia păgânilor,

16. Poporul care stătea în întineric a văzut lumină mare și celor ce ședeau în laturea și în umbra morții răsăritu-le-a lumină.

17. De atunci începu Iisus să propovăduiască și să spună: Pocăiți-vă, căci s'a apropiat împărăția cerurilor.

18. Pe când umbla pe lângă marea Tiberiadei a văzut doi frați, pe Simon ce se numește Petru și pe Andrei, fratele lui, care aruncau mreaja în mare, căci erau pescari.

19. Și le-a zis: Veniți după mine și vă voi face pe voi pescari de oameni.

20. Iar ei lăsându-și mrejele în clipa aceea au mers după el.

21. De acolo, mergând mai departe, a văzut alți doi frați, pe Iacob al lui Zevedeu și pe Ioan, fratele lui, în corabie cu Zevedeu, tatăl lor, dirigându-și mrejele, și i-a chemat,

22. Care îndată lăsând corabia și pe tatăl lor, au mers după el.

23. Și a străbătut Iisus toată Galileia, învățând în sinagogle lor și propovăduind evanghelia împărăției și tămăduind orice boală și orice neputință în popor,

24. Așa încât a ieșit vestea lui în toată Siria și aduceau la el pe toți care se aflau în suferințe, fiind cuprinși de multe feluri de boale și de chinuri, pe demonizați, pe lunatici, pe slăbănogi, și el îi vindeca.

25. Și gloate multe mergeau după el, din Galileia, din Decapole, din Ierusalim, din Iudeia și de dincolo de Iordan.

5.

Predica de pe munte: Fericirile. Adevărata împlinire a legii.

1. Văzând mulțimile, Iisus s'a suit în munte, a șezut și ucenicii au venit lângă el.

2. Și ridicând glasul fi învăța zicând:

3. Fericți cei săraci cu duhul, că a lor este împărăția cerurilor.

4. Fericți cei ce plâng, că aceia se vor mângâia.

5. Fericți cei blânzi, că aceia vor moșteni pământul.

6. Fericți cei ce flămânzesc și însetează de dreptate, că aceia se vor sătura.

7. Fericți cei milostivi, că aceia se vor milui.

8. Fericți cei curați cu inima, că aceia vor vedea pe Dumnezeu.

9. Fericți făcătorii de pace, că aceia fiii lui Dumnezeu se vor chema.

10. Fericți cei prigonți pentru dreptate, că a lor este împărăția cerurilor.

11. Fericți veți fi voi când vă vor ocări și vă vor urmări și vor zice tot cuvântul rău împotriva voastră, miștind din pricina mea.

12. Bucurați-vă și vă veseliți, că plata voastră multă este în ceruri, căci tot așa au prigonit pe prorocii cei dinainte de voi.

13. Voi sunteți sarea pământului: dacă sarea se va strica, cu ce se va săra? De nimic nu mai e bună, fără numai de aruncat afară, ca să fie călcată de oameni.

14. Voi sunteți lumina lumii; nu poate cetatea să se ascundă, când stă deasupra muntelui,

15. Nicu nu aprind oamenii făclie și o pun sub obroc, ci în șefnic, și luminează tuturor celor din casă.

16. Așa să lumineze lumina voastră înaintea oamenilor, încât să vadă faptele voastre cele bune și să mărească pe Tatăl vostru carele este în ceruri.

17. Să nu socotiți că am venit să stric legea sau prorocii; n'am venit să stric, ci să împlinesc.

18. Căci adevăr găiesc vouă: cât vor sta cerul și pământul, o iotă sau o cirtă nu va trece, până ce nu se vor face toate.

19. Deci, cel ce va strica una din aceste porunci, foarte mici, și va învăța așa pe oameni, foarte mic se va chema întru împărăția cerurilor; iar cel ce va face și va învăța, acesta mare se va numi întru împărăția cerurilor.

20. Căci vă spun că de nu va prisosi dreptatea voastră mai mult decât a Cărturarilor și a Fariseilor, nu veți intra întru împărăția cerurilor.

21. Ați auzit că s'a zis celor de demult: Să nu ucizi; iar cine va ucide vrednic va fi de osândă.

22. Eu însă vă spun vouă că oricine care se mânia pe fratele său, vrednic va fi de osândă; cine deci va zice fratelui său: racă, vrednic va fi de judecata sine-driului; iar cine-i va zice: nebulule, vrednic va fi de Gheena focului.

23. Deci, când va fi să aduci darul tău la altar și acolo îți vei aduce aminte că fratele tău are ceva împotriva ta,

24. Lasă darul tău acolo, înaintea altarului, și mergi, împacă-te cu fratele tău și apoi venind adu darul tău.

25. Invoiește-te cu pârșul tău degrabă, câtă vreme ești cu el pe drum, ca nu cumva pârșul să te dea judecătorului, și judecătorul slujitorului temniței, și să fii aruncat în temniță.

26. Adevăr grăiesc ție: nu vei ieși de acolo, până ce nu vei fi dat cel de pe urmă ban.

27. Ați auzit că s'a zis celor de demult: Să nu precurvești.

28. Eu însă vă spun vouă că oricine se uită la femeie, poftind-o, a și precurvit cu ea în inima lui.

29. Iar dacă ochiul tău cel drept te smintește pe tine, scoate-l și aruncă-l de la tine, căci mai de folos îți este să piară unul din mădularele tale, decât tot trupul tău să fie aruncat în Gheena.

30. Și dacă mâna ta cea dreaptă te smintește pe tine, taie-o și arunc-o de la tine, căci mai de folos îți este să piară unul din mădularele tale, decât tot trupul tău să se ducă în Gheena.

31. S'a zis iarăși: Cine va lăsa pe femeia sa să-i dea carte de despărțenie.

32. Eu însă vă spun vouă că oricine care lasă pe femeia sa, afară de cuvânt de desfrânare, o face să precurvească, și cine va lua pe cea lăsată precurvește.

33. Ați auzit iarăși că s'a zis celor de demult: Să nu juri strămb, ci să îți înaintea Domnului jurămintele tale.

34. Eu însă vă spun vouă să nu vă jurați nicidecum, nici pe cer, fiindcă este jeț al lui Dumnezeu,

35. Nici pe pământ, fiindcă este așternut al picioarelor lui, nici pe Ierusalim, fiindcă este cetatea marelui împărat.

36. Nici pe capul tău să nu te juri, fiindcă nu poți să faci un fir de păr, alb sau negru.

37. De aceea cuvântul vostru să fie: da ce este da, nu ce este nu; iar ce e mai mult decât aceasta, de la cel rău este.

38. Ați auzit că s'a zis: Ochi pentru ochi și dinte pentru dinte.

39. Eu însă vă spun vouă să nu stați împotriva celui rău; iar cui te lovește peste obrazul drept, întoarce-i și pe celălalt.

40. Celui ce voiește să se judece cu tine și să-ți ia cămașa, lasă-i și mantia,

41. Iar de te va asupri careva să mergi o mie de pași, mergi cu el două mii.

42. Celui care cere de la tine, dă-i; și de la cel ce voiește să se împrumute de la tine, nu întoarce fața ta.

43. Ați auzit că s'a zis: Să iubești pe aproapele tău și să urăști pe vrăjmașul tău.

44. Iar eu vă zic vouă: Iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvântați pe cei ce vă blestemă, faceți bine celor ce vă urăsc și rugați-vă pentru cei ce vă vatămă și vă prigonesc,

45. Ca să fiți fiii Tatălui vostru celui din ceruri, că el face să răsară soarele peste răi și peste buni, și trimite ploaie peste drepti și peste nedrepti.

46. Căci, dacă iubiți pe cei ce vă iubesc, ce răsplată puteți avea? Au nu fac și vameșii același lucru?

47. Și dacă primiți cu dragoste pe frații voștri numai, ce prisos este aici? Au nu fac și păgânii același lucru?

48. Fiți dar voi desăvârșiți, precum Tatăl vostru cel ceresc este desăvârșit.

6.

Urmarea prediciei de pe munte. Despre milostenie, rugăciune și post. Să nu ne străduim după cele pământești.

1. Luați aminte ca faptele dreptății voastre să nu le faceți înaintea oamenilor ca să fiți lor priveriște, altfel nu veți avea plată de la Tatăl vostru cel din ceruri.

2. Deci, când faci milostenie, nu trâmbița înaintea ta, cum fac fățarnicii, în sinagoge și în ulițe, ca să fie slăviți de oameni; adevăr grăiesc vouă: își iau răsplata cuvenită.

3. Tu, însă, când faci milostenie, să nu știe stânga ta ce face dreapta ta,

4. Așa încât milostenia ta să fie în-tr'ascuns, și Tatăl tău, care vede, în-tr'ascuns îți va răsplăți ție.

5. Iar când vă rugați, nu fiți ca fățarnicii cărora le place, prin sinagoge și prin unghiurile ulițelor, stând în picioare să se roage, ca să se arate oamenilor; adevăr grăiesc vouă: își iau răsplata cuvenită.

6. Tu, însă, când te rogi, intră în camera ta și închizând ușa ta roagă-te Tatălui tău celui în-tr'ascuns, și Tatăl tău, care vede în-tr'ascuns, îți va răsplăți ție.

7. Când vă rugați, nu spuneți multe ca păgânii, că ei cred că în poliloghia lor vor fi ascultați.

8. Deci nu vă asemănați lor, că știe Tatăl vostru de ce aveți trebuință mai nainte ca să cereți voi de la el.

9. Deci voi așa să vă rugați: Tatăl nostru carele ești în ceruri, sfințească-se numele tău;

10. Vie împărăția ta; facă-se voia ta, precum în cer așa și pe pământ.

11. Pâinea noastră cea spre ființă dă-ne-o nouă astăzi;

12. Și ne iartă nouă greșalele noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri,

13. Și nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăvește de cel rău. Că a Ta este împărăția și puterea și mărirea în veci, amin.

14. Că de veți ierta oamenilor greșalele lor, ierta-va și vouă Tatăl vostru cel cereșc.

15. Iar de nu veți ierta oamenilor greșalele lor, nici Tatăl vostru nu vă va ierta greșalele voastre.

16. Când postiți, nu fiți posomorîți ca fățarnicii; că ei își slutesc fețele ca să arate oamenilor că postesc; adevăr grăiesc vouă: își iau plata cuvenită.

17. Tu însă, când postești, unge capul tău și fața ta o spală,

18. Ca să nu te arăți oamenilor că postești, ci Tatălui tău care este întru ascuns, și Tatălui tău care vede întru ascuns îți va răsplăți ție.

19. Nu vă adunați comori pe pământ, unde molia și rugina le strică și unde furii le sapă și le fură,

20. Ci adunați-vă comori în cer, unde nici molia, nici rugina nu le strică, unde furii nu le sapă și nu le fură.

21. Căci unde este comoara ta, acolo va fi și inima ta.

22. Luminătorul trupului este ochiul; de va fi ochiul tău curat, tot trupul tău va fi luminat;

23. Iar de va fi ochiul tău rău, tot trupul tău va fi întunecat. Deci, dacă lumina dintru tine întuneric este, dar întunericul, cu cât mai mult!

24. Nimeni nu poate să slujască la doi domni, căci sau pe unul îl va urî și pe celălalt îl va iubi, sau de unul se va lipi și pe celălalt îl va disprețui; nu puteți să slujiți lui Dumnezeu și lui Mamona.

25. Drept aceea zic vouă: Nu vă îngrijiți pentru viața voastră ce veți mânca, nici pentru trupul vostru cu ce vă veți îmbrăca; au nu este viața mai mult decât hrana și trupul decât îmbrăcămintea?

26. Uitați-vă la păsările cerului, că nu samână, nici nu seceră, nici nu adună în hambare, și Tatăl vostru cel cereșc le hrănește. Oare nu sunteți voi cu mult mai presus de ele?

27. Și cine dintre voi, oricât și-ar pune mîntea, poate să adauge la statul său un cot?

28. Iar de veșmânt de ce vă îngrijiți? Luați seama la crinii câmpului cum cresc: nu se ostenesc, nici nu torc.

29. Și totuși, vă spun vouă că nici Solomon, în toată mărirea lui, nu se înveșmânta ca unul dintre ei.

30. Iar dacă iarba câmpului, care astăzi este și mâine se aruncă în cuptor, Dumnezeu astfel o îmbracă, oare nu cu mult mai vărtos pe voi, o, puțin credincioșilor?

31. Deci, nu duceți grijă spunând: Ce vom mânca, ori ce vom bea, ori cu ce ne vom înveșmânta?

32. Că după toate acestea se străduesc păgânii; știe doar Tatăl vostru cel ceserc că aveți nevoie de ele.

33. Căutați mai întâi împărăția și dreptatea lui, și acestea toate se vor adăoga vouă.

34. Nu duceți grijă de ziua de mâine, căci ziua de mâine se va îngriji de sine. Ajunge zilei răutatea ei.

7.

Sfârșitul prediciei de pe munte.

1. Nu judecați, ca să nu fiți judecați.
2. Căci cu judecata cu care judecați, veți fi judecați, și cu măsura cu care măsurați, vi se va măsura.
3. De ce vezi paiul din ochiul fratelui tău, și de bârna din ochiul tău nu-ți dai seama?
4. Sau cum vei zice fratelui tău: stai să-ți scot paiul din ochi, și iată, bârna este în ochiul tău.
5. Fățarnice, scoate întâi bârna din ochiul tău și atunci vei vedea să scoți paiul din ochiul fratelui tău.
6. Nu dați cele sfinte câinilor, nici nu aruncați mărgăritarele voastre în fața porcilor, ca nu cumva să le calce în picioare și întorcându-se să vă sfășie pe voi.
7. Cereți și se va da vouă; căutați și veți afla; bateți și se va deschide vouă.
8. Căci oricine care cere ia, cel care cercetează află și celui care bate i se va deschide.
9. Cine este omul acela între voi de la care, de va cere fiul său pâine, el să-i dea piatră,
10. Sau de-i va cere pește, el să-i dea șarpe?
11. Atunci, dacă voi, răi fiind, știți să dați daruri bune fiilor voștri, cu cât mai vărtos Tatăl vostru cel din ceruri va da cele bune celor care cer de la el.
12. Ci toate câte voiți să vă faceă vouă oamenii, asemenea și voi faceți lor, că aceasta este legea și prorociei.
13. Intrați prin poarta cea strâmtă, că largă este poarta și încăpătoare calea care duce la piere, și mulți sunt cei care apucă pe ea.
14. Și strâmtă este poarta și îngustă este calea care duce la viață, și puțini sunt cei care o află.
15. Feriți-vă de profeții mincinoși, care vin la voi în haine de oi, iar pe dinlăuntru sunt lupi hrăpitori.
16. După roadele lor îi veți cunoaște. Au doară culeg oamenii struguri din scabeiți, ori smochine din ciulină?
17. Așa că orice pom bun face roade bune, iar pomul rău face roade rele.

18. Nu se poate pom bun să facă roade rele, nici pom rău să facă roade bune.

19. Iar orice pom care nu face roadă bună se taie și se aruncă în foc.

20. Drept aceea, după roadele lor îi veți cunoaște.

21. Nu oricine care îmi zice: Doamne, Doamne! va intra întru împărăția cerurilor, ci care face voința Tatălui meu celui din ceruri.

22. Mulți îmi vor zice în ziua aceea: Doamne, Doamne, au nu în numele tău am profetit și cu numele tău am scos demoni, și în numele tău minuni multe am făcut?

23. Atunci însă, voi mărturisii lor: Niciodată nu v'am cunoscut pe voi. Deapărtați-vă de la mine, cei ce lucrați fără-delegea.

24. De aceea, oricine care aude aceste cuvinte ale mele și le îndeplinește, asemăna-se-va bărbatului cuminte care a clădit casa lui pe stâncă.

25. A căzut ploaia, au venit râurile mari, au suflat vânturile și au bătut în casa aceea, dar ea n'a căzut, fiindcă era întemeiată pe stâncă.

26. Iar oricine care aude aceste cuvinte ale mele și nu le îndeplinește, asemenea-va bărbatului nerod care și-a clădit casa pe nisip.

27. Și a căzut ploaia și au venit râurile mari și au suflat vânturile și au izbit în casa aceea și a căzut. Și năruirea ei a fost mare.

28. Iar când Iisus a sfârșit cuvintele acestea, mulțimile stăteau uimite de învățătura lui,

29. Căci îi învăța pe ei ca pe unul care are putere, și nu ca învățații lor.

8.

Iisus vindecă pe un lepros, pe servitorul unui sulaș, pe soacra lui Petru și pe alți bolnavi. Liniștește furtuna de pe mare și mântuiește pe doi demonizați.

1. Pogorîndu-se din munte, gloate multe au mers după el.

2. Și iată un lepros apropiindu-se, i se închină, zicând: Doamne, dacă voiești, poți să mă curățezi.

3. Atunci Iisus întinzând mâna, s'a atins de el, zicând: voieso, curățește-te. Și îndată s'a curățit lepra lui.

4. Apoi i-a zis Iisus: Vezi, nu spune nimănui, ci mergi, arată-te preoților și adu darul pe care l-a rânduit Moise, spre mărturie lor.

5. Pe când intra în Capernaum, s'a apropiat de el un sutaș, rugându-l,

6. Și zicând: Doamne, sluga mea zace în casă, slăbănog, chinându-se cumplit.

7. Iisus îi zise: Voi veni și-l voi tămădui.

8. Dar sutașul răspunzând i-a vorbit: Doamne, nu sunt vrednic să intri sub acoperișul meu, ci numai zi cu cuvântul și se va vindeca sluga mea.

9. Că și eu sunt om sub stăpânirea altora și am sub mine ostași, și-i spun acestuia: du-te, și se duce, și celuilalt: vino, și vine, și slugii mele: fă aceasta, și face.

10. Auzind acestea, Iisus s'a minunat și a zis celor ce veneau după el: Adevăr graiesc vouă: nici întru Israil n'am găsit atâta credință.

11. Drept aceea vă spun că mulți de la răsărit și de la apus vor veni și vor sta la masă cu Avraam, cu Isaac și cu Iacob în împărăția cerurilor;

12. Iar fiii împărăției vor merge întru întunericul cel mai din afară; acolo va fi plângerea și scrâșnirea dinților.

13. Și i-a zis Iisus sutașului: Du-te, fie ție după cum ai crezut. Și s'a însănătoșit servitorul lui în ora aceea.

14. Venind Iisus în casa lui Petru, a văzut pe soacra acestuia zăcând, prinsă de friguri.

15. Și s'a atins de mâna ei, iar frigurile o lăsară, și se sculă și îi slujea lui.

16. Iar făcându-se seară, aduseră la el mulți demonizați, și scoase afară duhurile cu cuvântul și pe toți cei bolnavi îi tămădui.

17. Ca să se îplinească ceea ce s'a spus prin Isaia prorocul, care zice: Acesta neputințele noastre a luat și boalele noastre le-a purtat.

18. Văzând Iisus noroade multe împrejurul lui, a poruncit ucenicilor să treacă de ceea parte a mării.

19. Atunci a venit la el un cărturar și a grăit: Învățătorule, te voi urma, oriunde vei merge.

20. Dar Iisus i-a răspuns: Vulpile au vizuini și păsările cerului cuiburi, Fiul omului însă nu are unde să-și plece capul.

21. Un altul dintre ucenici îi zise: Doamne, dă-mi voie să mă duc întâi și să îngrop pe tatăl meu.

22. El însă i-a zis: Vino după mine și lasă morții să-și îngroape pe morții lor.

23. Intrând în corabie, ucenicii lui îl urmau.

24. Și iată că pe mare se iscă o furtună atât de aprigă, încât corabia se învalua în talazuri; iar el dormea.

25. Atunci ucenicii veniră la el și-l deșteptară spunându-i: Doamne, mântuește-ne că pierim.

26. Iisus le zice: De ce vă este frică, puțin credincioșilor? S'a sculat atunci, a certat vânturile și marea și s'a făcut liniște deplină.

27. Iar oamenii se mirară zicând: Ce fel de om este acesta, că și vânturile și marea ascultă de el!

28. Când trecu dincolo în ținutul Gadarenilor, îl întâmpinară doi demonizați care ieșeau din morminte și atât de cumpliți, încât nimeni nu putea să treacă pe calea aceea.

29. Și iată, au început să strige și să zică: Ce este nouă și ție, Iisuse, Fiul lui Dumnezeu? Ai venit aici mai înainte de vreme ca să ne chinuiești?

30. Departe de ei era o turmă mare de porci, la pășune.

31. Iar demonii se rugau de el și ziceau: Dacă ne scoți afară, trimite-ne în turma de porci.

32. Atunci el le spuse: Ducți-vă. Iar ei ieșind se duseră în turma de porci. Și iată că toată turma se repezi de pe po-vârniș în mare și pieri în ape.

33. Iar păzitorii fugiră și ducându-se în oraș spuseră tot ce se întâmplase cu demonizații.

34. Atunci tot orașul ieși întru întâmpinarea lui Iisus și văzându-l îl rugară să treacă din hotarele lor.

9.

Paraliticul din Capernaum. Matei și ucenicii lui Ioan Botezătorul. Fiica lui Iair și femeia pătimașă. Doi orbi și un mut. Secerișul și secerătorii.

1. Intrând în corabie, Iisus trecu dincoace și veni în orașul său.

2. Și iată că îi aduseră un slăbănog, zăcând pe pat. Ci Iisus văzând credința lor, zise slăbănogului: *Indrăznește, fiule, păcatele tale sunt iertate.*

3. Dar unii dintre Cărturari ziceau întru sine: *Acesta hulește.*

4. Ci Iisus știind gândurile lor le zise: *Pentru ce cugetați rele în inimile voastre?*

5. Că ce este mai lesne a zice: *iertate sunt păcatele tale, sau a zice: scoală-te și umblă?*

6. Ci ca să știți că putere are Fiul omului pe pământ a ierta păcatele — atunci ziceslăbănogului: *Scoală-te, ridică patul tău și mergi la casa ta.*

7. Și sculându-se s'a dus la casa sa.

8. Iar mulțimile văzând acestea se înfricoșară și măriră pe Dumnezeu care dă oamenilor asemenea putere.

9. De acolo Iisus trecând înainte a văzut un om care ședea la vamă, cu numele Matei, și i-a zis acestuia: *Vino după mine. Și sculându-se a mers după Iisus.*

10. Și s'a întâmplat că șezând el la masă, în casă, iată mulți vameși și păcătoși au venit și au șezut la masă împreună cu el și cu ucenicii lui.

11. Fariseii văzând una ca acestea au zis ucenicilor: *Pentru ce mănâncă învățătorul vostru cu vameșii și cu păcătoșii?*

12. Iisus auzind le-a dat cuvânt: *Nucei zdraveni au nevoie de doftor, dar cei bolnavi.*

13. Duceți-vă deci și luați învățătură, ce însemnează: *milă voiesc, iar nu jertfă; că n'am venit să chem pe drepți, ci pe păcătoși, la pocăință.*

14. În vremea aceea, veniră la el ucenicii lui Ioan, zicând: *Pentru ce noi și Fariseii postim, iar ucenicii tăi nu postesc?*

15. Iisus le răspunde: *Pot oare fiii nunții să fie triști câtă vreme mirele este cu ei? Ci vor veni zile, când mirele va fi luat de la ei și atunci vor posti.*

16. Nimeni nu pune, la haină veche, petec dintr'o bucată nouă, căci plinitura aceasta trage din haină și se face o ruptură și mai rea.

17. Nici nu pun oamenii vin nou în burdufuri vechi; altmintrelea burdufurile crapă: vinul se varsă și burdufurile se nimicesc; ci pun vin nou în burdufuri noi și amândouă se păstrează împreună.

18. Pe când vorbea el acestea, iată veni un dregător, i se închină și-i zise: *Copila mea muri acum, ci venind pune mâna ta peste ea și va fi vie.*

19. Atunci Iisus sculându-se merse după el împreună cu ucenicii.

20. Și iată o femeie cu scurgere de sânge de doisprezece ani, apropiindu-se de el pe la spate, se atinse de poala hainei lui.

21. Căci zicea în gândul ei: *Numai să mă ating de haina lui și mă voi face sănătoasă.*

22. Iisus se întoarse și văzând-o îi zise: *Indrăznește, fiică, credința ta te-a mântuit. Și s'a tămăduit femeia din ccasul acela.*

23. Iisus veni la casa dregătorului și văzând pe cântăreții din flaut și gloata zgomotoasă rosti:

24. *Depărtați-vă, căci fecioara n'a murit, ci doarme. Dar ei râdeau de el.*

25. Ci când mulțimea fu scoasă afară, intrând Iisus luă pe fată de mână și fata se sculă.

26. Și vestea aceasta merse peste tot pământul acela.

27. Trecând Iisus de acolo, doi orbi se țineau după el și strigau și ziceau: *Miluește-ne pe noi, Fiule al lui David.*

28. După ce a intrat în casă, au venit la el orbii și Iisus i-a întrebat: *Credeți că pot să fac eu aceasta? Grăiescu-i lui: Da, Doamne.*

29. Atunci s'a atins de ochii lor, zicând: *După credința voastră fie vouă.*

30. Și s'au deschis ochii lor. Iar Iisus le porunci cu asprime, zicând: *Vedeți nimeni să nu știe.*

31. Inșă ei, după ce au ieșit, răspândiră numele lui în tot pământul acela.

32. După plecarea lor, iată aduseră la el un om mut, având demon.

33. Și afară fiind scos demonul, cel mut a grăit. Iar mulțimile se minunau zicând: Niciodată nu s'au arătat așa lucruri întru Israil.

34. Dar Fariseii ziceau: Cu domnul demonilor scoate pe demoni.

35. Ci Iisus străbătea toate orașele și satele, învățând în sinagogile lor, propovăduind evanghelia împărăției și vindecând toată boala și toată neputința în popor.

36. Și văzând mulțimile de oameni i s'a făcut milă de ei, că erau dosădiți și părăsiți ca niște oi fără de păstor.

37. Atunci zis-a ucenicilor lui: Secerișul e mult, dar lucrătorii sunt puțini.

38. Rugați deci pe Domnul secerișului ca să scoată lucrători la secerișul său.

10.

Așezarea și trimiterea celor doisprezece apostoli. Cumpene și răsplătiri viitoare.

1. Chemând la sine pe cei doisprezece ucenici ai săi, le dădu lor putere asupra dănilor celor necurate ca să le scoată afară și să tămăduiască orice boală și orice slăbiciune.

2. Numele celor doisprezece apostoli sunt acestea: cel dintâi Simon, ce se zice Petru, și Andrei, fratele lui; Iacob al lui Zevedeu și Ioan, fratele lui;

3. Filip și Bartolomei, Toma și Matei vameșul; Iacob al lui Alfeu și Lebeu ce se zice Tadeu;

4. Simon Cananeul și Iuda Iscarioteanul, cel care l-a vândut.

5. Pe acești doisprezece i-a trimis Iisus, poruncindu-le lor acestea: În căile păgânilor să nu mergeți și în vre-o cetate de Samariteni să nu intrați.

6. Ci mai vărtos mergeți către oile cele pierdute ale casei lui Israil.

7. În mersul vostru propovăduiți zicând că s'a apropiat împărăția cerurilor.

8. Tămăduiți pe cei neputincioși, înviați pe cei morți, curățiți pe cei leproși, pe demoni scoateți-i afară; în dar ați luat, în dar să dați.

9. Să nu aveți nici aur, nici argint, nici aramă în cingătorile voastre.

10. Nici traistă pe drum, nici două cămăși, nici încălțăminte, nici toiag;

că vrednic este lucrătorul de hrana sa.

11. În orice oraș sau sat veți intra, cercetați cine este într'insul vrednic, și acolo să rămâneți până ce veți ieși.

12. Iar când intrați în casă, urați-i ei de bine.

13. Și dacă este casa aceea vrednică, vină pacea voastră peste ea. Iar de nu este vrednică, pacea voastră întoarce-se la voi.

14. Cine nu vă va primi pe voi, nici nu va asculta cuvintele voastre, ieșind din casa lui sau din orașul acela, scuturați praful de pe picioarele voastre.

15. Adevăr grăiesc vouă: mai ușor va fi pământului Sodomei și Gomorei în ziua judecării, decât orașului acela.

16. Iată, eu vă trimit pe voi ca oi în mijlocul lupilor; fiți dar înțelepți ca șerpilor și fără răntate ca porumbii.

17. Feriți-vă de oameni, căci vă vor da pe mâna sinedriilor și în sinagogile lor vă vor bate cu biciul.

18. La domnitori și la împărați veți fi duși pentru mine, spre mărturie lor și păgânilor.

19. Iar când vă vor da pe voi în mâna lor, nu vă îngrijiți cum sau ce veți vorbi, căci se va da vouă în ora aceea ce să vorbiți.

20. Fiindcă nu voi sunteți care vorbiți, ci duhul Tatălui vostru este care grăiește întru voi.

21. Va da frate pe frate la moarte și tată pe fecior și se vor scula copiii asupra părinților și-i vor ucide.

22. Și veți fi urii de toți pentru numele meu; iar cel ce va răbda până la sfârșit, acela se va mântui.

23. Când vă urmăresc pe voi în cetatea aceasta, fugiți în cealaltă. Adevăr grăiesc vouă: nu veți sfârși orașele lui Israil, până ce nu va veni Fiul omului.

24. Nu este ucenic mai presus de învățătorul, nici slugă mai presus de stăpânul său.

25. Destul este ucenicului să fie ca învățătorul și slugii ca stăpânul. Dacă pe stăpânul casei l-au numit Beelzebul, cu cât mai vărtos pe casnicii lui.

26. Deci nu vă temeți de ei, căci nimie nu este acoperit care să nu iasă la iveală

și nimic ascuns care să nu ajungă cunoscut.

27. Ceea ce vă grăiesc la întunec, spuneți la lumină, și ceea ce auziți la ureche, propovăduiți de pe case.

28. Nu vă temeți de cei ceucid trupul, iar sufletul nu pot să-l ucidă; temeți-vă mai curând de acela care poate și sufletul și trupul să le piardă în Gheena.

29. Au nu se vând două vrăbii de un ban? Și nici una din ele nu va cădea pe pământ fără știrea Tatălui vostru.

30. La voi însă și perii capului, toți sunt numărați.

31. Așa dar nu vă temeți; voi sunteți mai de preț ca multe păsărele.

32. Oricine care va mărturisi pentru mine înaintea oamenilor, mărturisi-voi și eu pentru el înaintea Tatălui meu celui din ceruri.

33. Iar de oricine care se va lepăda de mine înaintea oamenilor și eu mă voi lepăda de el înaintea Tatălui meu celui din ceruri.

34. Nu socotiți că am venit să aduc pace pe pământ; n'am venit să aduc pace, ci sabie.

35. Căci am venit să despart pe om de tatăl său, pe fiică de mumă-sa, pe noră de soacră-sa.

36. Și dușmanii omului vor fi casnicii lui.

37. Cella ce iubește pe tată ori pe mamă mai mult decât pe mine nu este vrednic de mine; cella ce iubește pe fiu ori pe fiică mai mult decât pe mine nu este vrednic de mine.

38. Și care nu ia crucea și nu-mi urmează mie nu este vrednic de mine.

39. Cine ține la viața lui va pierde-o, iar cine-și pierde viața lui pentru mine va găsi-o.

40. Cine vă primește pe voi, pe mine mă primește, și cine mă primește pe mine primește pe cella ce m'a trimis pe mine.

41. Cine primește proroc în nume de proroc plată de proroc va lua, și cine primește pe un drept în nume de drept răsplata dreptului va lua.

42. Și cella ce va da de băut unuia din aceștia mici numai un pahar cu apă rece, în nume de ucenic, adevăr grăiesc vouă: nu-și va pierde plata sa.

11.

Intrebarea lui Ioan Botezătorul și mărturia lui Iisus despre Ioan. Orașele nepocăite. Lauda Tatălui. Chemarea către cei împovărați.

1. Sfârșind Iisus de dat aceste învățături celor doisprezece ucenici ai săi, trecu de acolo ca să învețe și să predice mai departe, prin orașele lor.

2. În vremea aceea Ioan auzi, în închisoare de faptele lui Christos și-i trimise vorbă prin ucenicii lui:

3. Tu ești cella ce vine, sau să așteptăm pe altul?

4. Atunci Iisus luând cuvântul le zise: Mergeți și spuneți lui Ioan cele ce auziți și vedeți.

5. Orbii își capătă vederea și schiopii umblă, leproșii se curățesc și surzii aud, morții înviază și săracilor li se binevestește.

6. Și fericit este acela care nu se va sînti întru mine.

7. După plecarea acestora, Iisus începu să vorbească mulțimilor despre Ioan: Ce-ați ieșit să vedeți în pustie? Au trestie clătinată de vânt?

8. Dar de ce ați ieșit? Să vedeți un om îmbrăcat în haine moi? Iată, cei ce poartă haine moi sunt în casele împăraților.

9. Atunci de ce-ați ieșit? Să vedeți un proroc? Da, zic vouă, și mai mult decât un proroc.

10. Că el este acela despre care s'a scris: Iată, eu trimit înaintea feței tale pe îngerul meu, care va pregăti calea ta, înaintea ta.

11. Adevăr grăiesc vouă: nu s'a sculat dintre cei născuți de femei unul mai mare decât Ioan Botezătorul; totuși cine este mai mic în împărăția cerurilor este mai mare decât el.

12. Din zilele lui Ioan Botezătorul până acum, împărăția cerurilor se ia cu năvala și năvălitorii pun mâna pe ea.

13. Toți prorocii și legea au prorocit până la Ioan.

14. Și dacă voiți să înțelegeți, el este Ilie, cel ce va să vie.

15. Cine are urechi de auzit să auză.

16. Dar cu cine voi asemenea neamul acesta? Este asemenea copiilor care șed în mijlocul târgului și strigă către alți copii,

17. Zicând: V'am cântat din fluer și n'ați jucat; v'am cântat de jale și nu v'ați tânguit.

18. Căci a venit Ioan, nici mâncând, nici bând, și spun: are demon.

19. A venit Fiul omului mâncând și bând și spun: Iată om mândăcios și băutor de vin, prieten al vameșilor și al păcătoșilor. Dar înțelepciunea s'a dovedit de dreaptă din lucrările ei.

20. Atunci a început Iisus să mustre orașele întru care se făcuse cele mai multe minuni ale sale, căci nu s'au pocăit.

21. Vai ție, Chorazine, vai ție, Betsaido, că dacă în Tir și în Sidon s'ar fi făcut minunile ce s'au făcut întru voi, de mult în sac și în cenușă s'ar fi pocăit.

22. Dar zic vouă: Tirului și Sidonului le va fi mai ușor în ziua judecății, decât vouă.

23. Și tu, Capernaume, n'ai fost înălțat până la cer? Până la iad te vei pogori. Căci în Sodoma de s'ar fi făcut minunile ce s'au făcut în tine, ar fi rămas până astăzi.

24. Dar zic vouă că pământului Sodomei îi va fi mai ușor în ziua judecății decât ție.

25. În vremea aceea, Iisus luând cuvântul a zis: Te laud petine, Părinte, Doamne al cerului și al pământului, că ai ascuns acestea de cei înțelepți și le-ai descoperit pruncilor.

26. Adevărat, Părinte, căci așa a fost bunăvoința ta în fața ta.

27. Toate mi-au fost date de către Tatăl meu și nimeni nu cunoaște pe Fiul, fără numai Tatăl, nici pe Tatăl nu-l cunoaște nimeni, fără numai Fiul și căruia va voi Fiul să-i descopere.

28. Veniți la mine, toți cei osteniți și împovărați, și eu vă voi odihni pe voi.

29. Luați jugul meu asupra voastră și învățați-vă de la mine, că sunt blând și smerit cu inima și veți găsi odihnă sufletelor voastre.

30. Că jugul meu e bun și povara mea este ușoară.

12.

Spicele de grâu smulse Sâmbăta. Tămăduirea făcută Sâmbăta. Hula împotriva Sfântului Duh. Cine este adevărata rudă.

1. În vremea aceea, mergea Iisus, într-o zi de Sâmbătă, printre semănături, iar ucenicii lui au flămânzit și au început să smulgă spice și să mănânce.

2. Văzând aceasta, Fariseii au zis lui: Iată ucenicii tăi fac ceea ce nu se cade să facă Sâmbăta.

3. El le răspunse: Au n'ați citit ce-a făcut David, când a flămânzit el și cei ce erau cu el?

4. Cum a intrat în casa Domnului și a mâncat pâinile punerii înainte, care nu se cuveneau lui să le mănânce, nici celor ce erau cu el, fără numai preoților?

5. Sau n'ați citit în lege că preoții, Sâmbăta în templu, calcă Sâmbăta și sunt fără de vină?

6. Ci grăiesc vouă că mai mare decât templul este cineva aici.

7. Dacă ați fi știut ce însemnează: Milă voiesc, iar nu jertfă, n'ați fi osândit pe cei fără de vină.

8. Că domn este Fiul omului și al Sâmbetei.

9. Și trecând de acolo, a venit în sinagoga lor.

10. Și iată un om cu mâna uscată. Atunci îl întrebară zicând: Cade-se oare a tămăduii în zi de Sâmbătă? Ca să aibă de ce să-l învinuiască.

11. El le răspunse: Cine va fi între voi omul care având o oaie, de va cădea oaia, Sâmbăta, în groapă, să n'o apuce și să n'o ridice?

12. Cu cât mai presus de oaie este omul! De aceea se cade a face bine Sâmbăta.

13. Atunci îi zise omului: Intinde mâna ta. El o întinse și se făcu la loc sănătoasă ca și cealaltă.

14. Iar Fariseii ieșind din sinagogă se sfătuiră împotriva lui, cum să-l piardă.

15. Iisus însă, cunoscându-i, a purces de acolo și mulți au venit după el și i-a tămăduit pe ei pe toți.

16. Dar le-a poruncit cu asprime să nu-l dea în vileag,

17. Ca să se împlinească ceea ce s'a spus prin Isaia prorocul, care zice:

18. Iată fiul meu pe care l-am ales, iubitul meu întru care a binevoit sufletul meu; pune-voi duhul meu peste el și judecată păgânilor va vesti.

19. Nu se va sfădi, nici nu va striga, și nu va auzi nimeni, pe ulițe, glasul lui.

20. Trestie strivită nu va frânge și festilă fumegândă nu va stinge, până ce nu va scoate, spre biruință, judecata.

21. Și întru numele lui vor nădăjdui neamurile păgâne.

22. Atunci au adus la el pe un demonizat, orb și mut, și l-a tămăduit, așa încât cel orb și mut, grăia și vedea.

23. Iar mulțimile toate se mirau și ziceau: Nu este oare acesta fiul lui David?

24. Fariseii însă, auzind, ziceau: Acesta nu scoate pe demoni fără numai cu Beelzebul, căpetenia demonilor.

25. Cunoscând gândurile lor, Iisus le zise: Orice împărăție care se dezbină întru sine se pustiește și orice cetate sau casă care se dezbină întru sine nu va mai dăinui.

26. Dacă Satana dă afară pe Satana, s'a dezbinat întru sine; dar atunci cum va sta împărăția lui?

27. Și dacă eu scot pe demoni cu Beelzebul, feciorii voștri cu cine îi scot? De aceea ei vă vor fi judecători.

28. Iar dacă eu cu duhul lui Dumnezeu scot pe demoni, atunci a ajuns la voi împărăția lui Dumnezeu.

29. Cum poate cineva să intre în casa celui tare și să-i jefuiască sculele, dacă nu va lega întâi pe cel tare și pe urmă să-i prade casa?

30. Cine nu este cu mine este împotriva mea și cine nu adună cu mine risipește.

31. Drept aceea zic vouă: Orice păcat și orice hulă se va ierta oamenilor, dar hula împotriva Duhului nu se va ierta.

32. Oricine va fi zis vre-un cuvânt împotriva Fiului omului, iertat va fi lui; dar cine va fi zis împotriva Duhului Sfânt, nu va fi iertat lui, nici în veacul acesta, nici în cel ce va să fie.

33. Ori spuneți că pomul este bun și rodul lui e bun, ori spuneți că pomul este rău și rodul lui e rău, căci după rod se cunoaște pomul.

34. Pui de năpârci, cum puteți să grațiți cele bune, o dată ce sunteți răi? Căci din prisosința inimii grațiește gura.

35. Omul cel bun din comoara lui cea bună scoate afară cele bune, pe când omul cel rău din comoara lui cea rea scoate afară cele rele.

36. Vă spun ce pentru orice cuvânt deșert, pe care-l vor rosti oamenii, vor da socoteală în ziua judecării.

37. Căci din cuvintele tale vei fi găsit drept și din cuvintele tale vei fi osândit.

38. Atunci luând cuvântul, unii dintre Cărturari și Farisei îi ziseră: Invățătorule, voim de la tine să vedem un semn.

39. Dar Iisus le răspunse: Neam viclean și precurvar cere semn, dar semn nu i se va da, fără numai semnul lui Iona prorocul.

40. Că precum a fost Iona în pântecul chitului trei zile și trei nopți, așa va fi Fiul omului, în inima pământului, trei zile și trei nopți.

41. Bărbații din Ninive se vor scula la judecată cu neamul acesta și-l vor osândi, căci s'au pocăit la propovăduirea lui Iona, și iată aici mai mult decât Iona.

42. Împărăteasa de la miază-zi se va scula la judecată cu neamul acesta și-l va osândi, căci a venit de la marginile pământului ca să asculte înțelepciunea lui Solomon, și iată aci mai mult decât Solomon.

43. Și când spiritul necurat a ieșit din om, umblă prin locuri fără apă, căutând odihnă și nu găsește.

44. Atunci zice: Mă voi întoarce la casa mea de unde am ieșit; și venind o află necuprinsă, măturată și împodobită.

45. Atunci se duce și ia cu sine alte șapte duhuri mai rele decât el, și intrând sălășluiesc aici, și se fac cele de pe urmă ale omului acelaia mai rele decât cele dintâi. Așa va fi și cu acest neam viclean.

46. Pe când Iisus tot mai propovăduia mulțimilor, iată muma și frații lui stăteau afară, căutând să vorbească cu el.

47. Și oarecine îi zise: Iată muma ta și frații tăi stau afară, căutând să-ți vorbească.

48. Iar el răspunzând, zise către cel ce-i grăise: Cine este muma mea și cine sunt frații mei?

49. Și întinzând mâna către ucenicii săi, zise: Iată muma mea și frații mei.

50. Că oricine va face voia Tatălui meu celui din ceruri, acela îmi este frate și soră și mumă.

13.

Șapte pilde despre Impărăția Cerurilor. Iisus născut în seamă în cetatea sa.

1. În ziua aceea, a ieșit Iisus din casă și a șezut la țărmul mării.

2. Și s'au adunat la el gloate multe, așa încât a intrat și a stat în corabie, iar tot norodul ședea pe țărm.

3. Și le-a grăit lor multe în parabole, zicând: Iată, a ieșit semănătorul să semene.

4. Și pe când semăna, unele semințe au căzut pe lângă drum și au venit păsările și le-au mâncat.

5. Altele au căzut pe loc pietros, unde n'aveau pământ mult, și îndată au răsarit pentru că n'aveau strat adânc.

6. Iar când s'a ivit soarele, s'au pălit de arșiță și neavând rădăcină s'au uscat.

7. Altele căzură între spini, dar spinii au crescut și le-au înăbușit.

8. Altele căzură pe pământ bun și dădură rod, una o sută, alta șaizeci, alta treizeci.

9. Cine are urechi de auzit să auză.

10. Atunci ucenicii apropiindu-se de el i-au zis: De ce le vorbești lor în pilde?

11. Iisus le răspunse: Pentru că vouă vi s'a dat să cunoașteți tainele împărăției cerurilor, pe când acelora nu li s'a dat.

12. Căci celui ce are i se va da și va prisosi, iar de la cel ce nu are și ce are i se va lua.

13. Pentru aceea le vorbesc în pilde, că văzând nu văd și auzind nu aud, nici nu pricep.

14. Și se împlinește cu ei profeția lui Isaia care zice: Cu urechile veți auzi, dar nu veți înțelege, și cu ochii vă veți uita, dar nu veți vedea.

15. Că inima acestui popor s'a îngroșat și cu urechile aude greu și ochii lui s'au închis, ca nu cumva să vadă cu ochii și să auză cu urechile și cu inima să priceapă și să se întoarcă și eu să-i tămăduiesc pe ei.

16. Iar fericiți sunt ochii voștri că văd și urechile voastre că aud.

17. Adevăr grăiesc vouă că mulți proci și drepti au dorit să vadă cele ce privești voi, și n'au văzut, și să auză cele ce auziți voi și n'au auzit.

18. Voi deci, ascultați pilda semănătorului.

19. Oricine când aude cuvântul împărăției și nu-l înțelege, vine cel viclean și răpește ce s'a semănat în inima lui, aceasta este sămânța semănată lângă drum.

20. Cea semănată în loc pietros acesta este care aude cuvântul și îndată îl primește cu bucurie.

21. Dar nu are rădăcină în sine, ci este până la un timp, și întâmplându-se strâmtorare sau prigonire pentru cuvânt, îndată se smintește.

22. Cea semănată în spini, acesta este acela care aude cuvântul, dar grija acestei lumi și înșelăciunea avuției înăbușește cuvântul și se face neroditor.

23. Iar sămânța semănată în pământ bun, acesta este care aude cuvântul și-l înțelege, deci care aduce roadă, unul o sută, altul șaizeci, altul treizeci.

24. Altă pildă le-a pus lor înainte, zicând: Asemenea este împărăția cerurilor omului care a semănat sămânță bună în țarina sa.

25. Dar pe când oamenii dormeau, a venit vrăjmașul lui, a semănat neghină printre grâu și s'a dus.

26. Iar dacă a crescut paiul și a făcut roadă, atunci se arată și neghina.

27. Venind slugile stăpânului casei îi zise: Doamne, n'ai semănat tu oare sămânță bună în țarina ta? De unde dar are neghină?

28. El le răspunse: Un om vrăjmaș a făcut aceasta. Servitorii îi ziseră: Voi ești atunci să ne ducem și s'o plivim?

29. El însă rosti: Nu, ca nu cumva, plivind neghina, să smulgeți o dată cu ea și grâul.

30. Lăsați să crească împreună și grâul și neghina, până la seceriș, și la vremea secerișului voi zice secerătorilor: Pliviți întâi neghina și legați-o în snopi ca s'o ardem, iar grâul îl strângeți în jitița mea.

31. O altă pildă le-a pus înainte, zicând: Împărăția cerurilor este asemenea grăuntelui de muștar, pe care l-a luat omul și l-a semănat în țarina sa,

32. Și care este mai mic decât toate semințele, dar când a crescut este mai mare decât legumele și se face pom, încât vin păsările cerului și se sălășuiesc în ramurile lui.

33. Altă parabolă le-a spus lor: asemenea este împărăția cerurilor aluatului pe care luându-l o femeie l-a ascuns în trei măsuri de făină, până ce s'a dospit toată.

34. Toate acestea le-a vorbit Iisus mulțimilor în parabole, și fără parabolă nu le grăia nimic.

35. Ca să se împlinească ce s'a spus prin prorocul care zice: Deschide-voi în parabole gura mea, striga-voi cele ascunse de la înțelegerea lumii.

36. După aceea lăsând mulțimile, veni în casă, iar ucenicii lui s'au apropiat de el zicând: Deslușește-ne nouă pilda cu neghina din țarină.

37. El le-a răspuns zicând: Cea ce seamănă sămânța cea bună este Fiul omului.

38. Țarina este lumea; sămânța cea bună: aceștia sunt fiii împărăției; iar neghina sunt fiii celui rău.

39. Dușmanul care a semănat-o este diavolul; secerișul este sfârșitul lumii, iar secerătorii sunt îngerii.

40. Deci, după cum se alege neghina și se arde în foc, astfel va fi la sfârșitul veacului.

41. Trimite-va Fiul omului pe îngerii săi și vor culege dintru împărăția lui toate smintelile și pe cei ce fac fărădelegea.

42. Și-i vor arunca pe ei în văpaia focului; acolo va fi plângerea și scrâșnirea dinților.

43. Atunci cei dreپți vor străluci ca soarele întru împărăția Tatălui lor. Cel ce are urechi de auzit să auză.

44. Asemenea este împărăția cerurilor cu o comoară ascunsă în țarină, pe care găsiind-o un om a ascuns-o, și de bucuria ei se duce și vinde tot ce are și cumpără țarina aceea.

45. Iarăși este asemenea împărăția cerurilor cu un neguțator, care caută mărgăritare bune.

46. Și aflând un mărgăritar de mult preț, s'a dus, a vândut toate câte avea și l-a cumpărat.

47. Încă o dată, asemenea este împărăția cerurilor cu un năvod aruncat în mare și care adună tot felul de pești.

48. Iar când s'a umplut, l-au tras năvodarii la mal și șezând au ales în vase ce era bun, iar ce era rău au aruncat.

49. Așa va fi la sfârșitul veacului: Ieși-vor îngerii și despărți-vor pe cei răi din mijlocul celor dreپți.

50. Și-i vor arunca în inima focului; acolo va fi plângerea și scrâșnirea dinților.

51. Priceput-ați toate acestea? Ucenicii îi răspund: Da, Doamne.

52. Iar el rosti: De aceea, orice cărturar cu învățătură despre împărăția cerurilor este asemenea unui om gospodar, care scoate din vistieria lui noi și vechi.

53. Iar după ce Iisus sfârși aceste pilde se duse de acolo.

54. Și veni în orașul său și îi învăța pe ei în sinagoga lor, așa încât ei stăteau uimiți și ziceau: De unde la el înțelegciunea aceasta și puterile?

55. Au nu este acesta feciorul teslarului? Au nu se numește muma lui Maria și frații lui Iacob și Iosif și Simon și Iuda?

56. Și surorile lui au nu sunt toate la noi? De unde deci la el acestea toate?

57. Și se sminteau întru el. Iar Iisus le zise: Nu este nici un proroc disprețuit, fără numai în țara lui și în casa lui.

58. Și nu făcu aci multe minuni pentru necredința lor.

14.

Tăierea capului lui Ioan Botezătorul. Iisus satură cinci mii de oameni, umbă pe mare, vindecă pe toți care se ating de el.

1. În vremea aceea a auzit tetrarhul Irod despre faima lui Iisus.

2. Și a zis curtenilor săi: Acesta este Ioan Botezătorul; el s'a sculat din morți și de aceea puterile lucrează întru el.

3. Că Irod prinsese pe Ioan, îl legase si-l pusese în temniță, pentru Irodiada, femeia lui Filip, fratele său.

4. Fiindcă Ioan îi zisesese lui: Nu îți se cuvine s'o aibi de nevastă.

5. De aceea Irod voia să-l omoare, dar se temea de norod, că-l ținea pe el de proroc.

6. Ci prăznuind Irod ziua lui de naștere, fiica Irodiadei a jucat în mijlocul ospățului și a plăcut lui Irod,

7. De unde, cu jurământ a mărturisit ei că-i va da orice va cere.

8. Iar ea, îndemnată fiind de mumă-sa, dă-mi, zice ea, aici în tipsie, capul lui Ioan Botezătorul.

9. Atunci tetrarhul s'a întristat, dar pentru jurământ și pentru comeseni, a poruncit să i se dea.

10. Și a trimis și a tăiat capul lui Ioan, în temniță.

11. Și capul lui fu adus pe tipsie și fu dat fetei, iar ea îl duse mumei sale.

12. În urmă, venind ucenicii lui, au luat trupul și l-au înmormântat și s'au dus să dea de știre lui Iisus.

13. Iar Iisus auzind s'a dus de acolo cu corabia, în loc singuratic, dar aflând mulțimile au venit după el, pe jos, din orașe.

14. Și ieșind văzu gloată multă, și i se făcu milă de ei și tămădui pe bolnavii lor.

15. Iar când s'a făcut seară, ucenicii au venit la el și i-au zis: locul este pustiu și ceasul a trecut de acum; deci dă drumul mulțimilor ca să se ducă în sate, să-și cumpere de mâncare.

16. Iisus însă le răspunse: N'au trebuință să se ducă; dați-le voi să mănânce.

17. Atunci ei îi spun: Nu avem aici decât cinci pâini și doi pești.

18. El rosti: Aduceți-mi acestea mie aici.

19. După aceea, a poruncit ca gloatele să șază jos pe iarbă și luând cele cinci pâini și cei doi pești, a căutat spre cer, a binecuvântat și frângând a dat ucenicilor pâinile, iar ucenicii mulțimilor.

20. Și au mâncat toți și s'au săturat și au ridicat prisosul de fărâmituri douăsprezece coșuri pline.

21. Iar cei ce mâncaseră erau ca la cinci mii de bărbați, afară de femei și de copii.

22. După aceea Iisus sili pe ucenici să intre în corabie și să treacă înaintea lui, pe șarmul celălalt, până ce el va da drumul mulțimilor.

23. Iar dând drumul mulțimilor, s'a suit în munte, în singurătate, ca să se roage. Și în faptul serii era acolo singur.

24. În vremea aceea, corabia era în mijlocul mării, muncindu-se de valuri, căci vântul era împotrivă.

25. Iar la a patra streajă din noapte, veni la ei Iisus, umblând pe mare.

26. Văzându-l umblând pe mare, ucenicii se spăimântară, zicând că e nălucă și de frică au strigat.

27. Dar el le-a vorbit îndată, zicându-le: Indrăzniți, eu sunt; nu vă temeți.

28. Atunci Petru, răspunzând, a zis: Doamne, dacă ești tu, poruncește să viu la tine pe apă.

29. El i-a zis: Vino. Iar Petre pogo-rindu-se din corabie a mers pe valuri, și a venit către Iisus.

30. Dar când văzu vijelia se temu și începând să se cufunde în mare strigă: Doamne, scapă-mă!

31. Iar Iisus, întinzându-i mâna grabnic, îl apucă și-i zise: Puțin credinciosule, pentru ce te-ai îndoit?

32. Și suindu-se ei în corabie, s'a potolit furtuna.

33. Iar cei din corabie i s'au închinat, zicând: Cu adevărat tu ești fiul lui Dumnezeu.

34. Și trecând marea, au venit în pă-mântul Ghenisaretului.

35. Dar cunoscându-l pe el oamenii locului aceluia, au trimis vorbă în tot acel cuprins și au adus la el pe toți bolnavii.

36. Și îl rugau să-i lase numai să se atingă de poala hainei lui, și câți se atingeau se vindeau deplin.

15.

Spălarea mâinilor. Femeia canaaneană. Săturarea celor patru mii de oameni.

1. În vremea aceea veniră din Ierusalim, la Iisus, Fariseii și Cărturarii și ziseră:

2. Pentru ce ucenicii tăi calcă datina bătrânilor și nu se spală pe mâini, când mănâncă?

3. Iar el luând cuvântul le-a zis: Dar voi de ce călcați porunca lui Dumnezeu, pentru datina voastră?

4. Căci Dumnezeu a poruncit așa: Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta, iar cine va blestema pe tată sau pe mamă să fie pedepsit cu moartea.

5. Lui însă spuneți: Cine va zice tatălui sau mamei sale: Afierosit-am Domnului cu ce te-ai fi putut ajuta — nu mai trebuie să cinstească pe tatăl său și pe mama sa și va fi fără vină;

6. Deci ați desființat legea lui Dumnezeu pentru rânduiala voastră.

7. Fățarnicilor, bine a prorocit despre voi Isaia, când a zis:

8. Poporul acesta se apropie de mine cu gura și mă cinstește ou buzelc, dar inima lui este departe de mine.

9. Zadarnic mă cinstește, învățând învățăturii ce sunt porunci omenești.

10. După care, chemând la sine mulțimea, le zise: Ascultați și înțelegeți.

11. Nu ceea ce intră în gură spurcă pe om, dar ceea ce iese din gură, aceea spurcă pe om.

12. Atunci apropiindu-se ucenicii îi zic: Știi că Fariseii, când au auzit acest cuvânt, și-au ieșit din fire?

13. Iar el răspunzând, le zise: Orice sad pe care nu l-a sădit Tatăl meu cel ceresc va fi smuls din rădăcină.

14. Lăsați-i pe ei: sunt călăuze oarbe orbilor; orb pe orb de-l va duce pe drum, amândoi vor cădea în răpă.

15. Atunci Petru luă cuvântul și îi zise: Deslușește-ne nouă pilda aceasta.

16. El răspuse: Acum sunteți și voi nepricepuți?

17. Nu înțelegeți că tot ce intră în gură, se duce în pântece și se aruncă în cloacă?

18. Pe când cele ce ies din gură purced din inimă și acelea spurcă pe om.

19. Căci din inimă purced: gândurile, omoruri, precurvii, curvii, furtașaguri, mărturii mincinoase, hule.

20. Acestea sunt care spurcă pe om, dar cu mâini nespălate a mânca nu spurcă pe om.

21. Iar după ce a ieșit de acolo, s'a dus Iisus prin părțile Tirului și ale Sidonului.

22. Și iată o femeie canaaneiancă, din acele ținuturi ieșind în calea lui, striga și zicea: Miluește-mă pe mine, Doamne, fiul lui David! Fiica mea este rău chinuită de un demon.

23. El însă nu-i răspuse nici un cuvânt; ci venind aproape ucenicii lui, îl rugau și ziceau: Slobozește-o pe ea, că strigă în urma noastră.

24. Dar el răspunzând, le zise: Nu sunt trimis decât către oile cele pierdute ale casei lui Israel.

25. Venind femeia se închină lui, zicând: Doamne, ajută-mă.

26. El îi dădu acest răspuns: Nu se cuvine să iei pâinea copiilor și s'o arunci câinilor.

27. Dar femeia întâmpină: Adevărat, Doamne, dar și câinii mănâncă din fărâmiturile care cad de la masa stăpânilor.

28. Atunci răspunzând Iisus, zise ei: O, femeie, mare este credința ta, facă-se ție după cum voiești. Și s'a tămăduit fiica ei din ora aceea.

29. De acolo, trecând Iisus, a venit lângă marea Tiberiadei și s'a suit într'un munte și a șezut acolo.

30. Și gloate multe veniră la el, cărând cu ei șchiopi, orbi, muți, strâmbi și alți mulți, și-i aruncară pe ei la picioarele lui, iar el îi vindecă.

31. Astfel că mulțimea se minuna văzând pe muți vorbind, pe strâmbi sănătoși, pe șchiopi umblând și pe orbi cu vederi, și slăveau pe Dumnezeul lui Israel.

32. Ci Iisus chemând la sine pe ucenicii le zise: Milă îmi este de această mulțime, că sunt trei zile acum de când așteaptă lângă mine și n'au ce să mănânce; iar să le dau drumul nemăncați nu voiesc, ca nu cumva să lânzezească pe drum.

33. Ucenicii grăiesc atunci: De unde să avem noi, aici în loc pustiu, atâtea pâini, cât să săturăm atâtea gloată?

34. Ci Iisus întrebă: Câte pâini aveți? Ei răspund: Șapte și puțin pește mic.

35. Atunci a poruncit mulțimii să șază jos, pe pământ.

36. Și luând cele șapte pâini și peștii, mulțumi, frânse și dădu ucenicilor, iar ucenicii mulțimilor.

37. Și au mâncat toți și s'au săturat și au luat șapte coșuri pline, cu prisosii fărâmiturilor.

38. Iar cei ce ce au mâncat erau patru mii de bărbați, afară de copii și de femei.

39. După aceea, a dat drumul mulțimilor, s'a suit în corabie și s'a dus în ținutul Magadan.

16.

Semnele timpului. Aluatul Fariseilor. Mărturisirea lui Petru. Cea dintâi vestire a patimilor. Urmarea lui Christos.

1. Atunci s'au apropiat Fariseii și Saducheeii și ispitindu-l cerură de la el să le arate un semn din cer.

2. Ci el, luând cuvântul, le-a zis: Când se face seară ziceți: Mâine va fi timp frumos, pentru că e cerul roșu.

3. Iar dimineața ziceți: Astăzi va fi furtună, pentru că cerul este roșu-posomorit. Fățarnicilor, fața cerului știți s'o judecați, dar semnele vremilor nu puteți!

4. Neam viclean și precurvar cere semn, și semn nu se va da lui, fără numai semnul lui Iona. Și lăsându-i a plecat.

5. Iar când veniră ucenicii pe celălalt țărâm, văzură că au uitat să ia pâine.

6. Iisus le zise: Luați aminte și ferți-vă de aluatul Fariseilor și al Saducheilor.

7. Iar ei cugetau întru sine zicând: Aceasta, pentru că n'am luat pâine.

8. Dar Iisus cunoscându-le gândul grăi: Ce cugetați în voi înșivă, puțin credincioșilor, că n'ați luat pâine?

9. Tot nu pricepeți, nici nu vă aduceți aminte de cele cinci pâini la cei cinci mii de oameni și câte coșuri ați luat?

10. Nici de cele șapte pâini, la cei patru mii de oameni, și câte coșuri ați luat?

11. Cum nu pricepeți că nu despre pâine v'am zis vouă, ci: ferți-vă de aluatul Fariseilor și al Saducheilor.

12. Atunci au înțeles că nu le-a spus să se ferească de aluatul pâinii, ci de învățura Fariseilor și a Saducheilor.

13. Ajungând Iisus în părțile Chesariei lui Filip, a întrebat pe ucenicii săi, zicând: Cine îmi zice oamenii că sunt eu, Fiul omului?

14. Iar ei au răspuns: Unii zic că ești Ioan Botezătorul, alții Ilie, alții Ieremia, sau unul dintre proroci.

15. Iisus atunci le zise: Dar voi cine îmi ziceți că sunt?

16. Luând cuvântul Simon Petru a rostit: Tu ești Christosul, Fiul lui Dumnezeu celui viu.

17. Iar Iisus răspunzând îi grăi: Fericit ești tu, Simone, fiul lui Iona, că nu trup și sânge ți-au dezvăluit ție aceasta, ci Tatăl meu cel din ceruri.

18. Și eu îți zic ție că tu ești Petru și pe această piatră voi zidi biserica mea și porțile iadului nu vor birui-o.

19. Și îți voi da ție cheile împărăției cerurilor și orice vei lega pe pământ va fi legat și în ceruri, și orice vei deslega pe pământ va fi deslegat și în ceruri.

20. Atunci a poruncit ucenicilor lui să nu spună nimănui că el este Christosul.

21. Din ora aceea a început Iisus să arate ucenicilor lui că trebuie să meargă la Ierusalim și să pătimizească multe lucruri, de la bătrâni și de la mai marii profeților și de la cărturari, și să fie omorât, iar a treia zi să învieze.

22. Ci Petru luându-l la o parte, a început să-l dojenească și să-i zică: Dumnezeu să-ți fie milostiv, Stăpânc! Să nu ți se întâmple ție una ca aceasta.

23. Dar Iisus întorcându-se îi zise lui Petru: Mergi înapoia mea, Satano; sminteală îmi ești: că nu cugeți cele ce sunt ale lui Dumnezeu, ci cele ce sunt ale oamenilor.

24. Atunci Iisus a rostit către ucenicii săi: Dacă vrea cineva să vie după mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să-mi urmeze mie.

25. Că cine va voi să-și scape sufletul pierde-l va pe el; iar cine își va pierde sufletul pentru mine, îl va afla.

26. Pentru că ce va folosi omului dacă va câștiga lumea întregă, iar sufletul său îl va pierde? Sau ce va da omul în schimb, pentru sufletul său?

27. Căci Fiul omului va să vie, întru mărirea Tatălui său, cu înșirii săi, și atunci va răsplăti fiecăruia după faptele sale.

28. Adevăr grăiesc vouă: sunt unii din cei ce stau aici, care nu vor gusta moartea, până ce nu vor vedea pe Fiul omului viind întru împărăția sa

17.

Schimbarea la față. Vindecarea lunaticului. A doua vestire a patimilor. Dajdia pentru templu.

1. După șase zile, Iisus luă cu sine pe Petru și pe Iacob și pe Ioan, fratele lui, și îi duse pe ei într'un munte înalt, în singurătate.

2. Și se schimbă la față, înaintea lor, așa încât fața lui străluci ca soarele, iar veșmintele lui se făcură albe ca lumina.

3. Și iată că Moise și Ilie se arătară lor, vorbind împreună cu Iisus.

4. Atunci, începând Petru zise lui Iisus Doamne, bine este nouă să fim aici; dacă voinști, face-voi aici trei colibe: ție una și lui Moise una și lui Ilie una.

5. Pe când el vorbea încă, iată un nor luminos i-a umbrit pe ei, și iată o voce din nor a rostit: Acesta este fiul meu cel iubit, întru care bine am voit: pe acesta să-l ascultați.

6. Și auzind ucenicii au căzut cu fața la pământ și s'au spăimântat foarte.

7. Ci Iisus veni la ei și atingându-i le zise: Șculați-vă și nu vă temeți.

8. Atunci ridicându-și ochii, nu mai văzură pe nimeni decât numai pe Iisus.

9. Și pe când se pogorau din munte, Iisus le porunci și zise: Nimănui să nu spuneți ce ați văzut, până ce Fiul omului nu se va scula din morți.

10. Atunci ucenicii l-au întrebat, zicând: Pentru ce dar zic Cărturarii că trebuie să vie mai întâi Ilie?

11. Iisus le răspunde: Ilie vine într'adevăr și va așeza la loc toate.

12. Eu însă vă spun vouă că Ilie a și venit, dar ei nu l-au cunoscut, ci au făcut cu el câte au voit: așa și Fiul omului va să pătimească de la ei.

13. Atunci au înțeles ucenicii că Iisus le vorbise despre Ioan Botezătorul.

14. Și mergând ei spre mulțime, se apropie de el un om care îi dădu în genunchi,

15. Și-i zise: Doamne, miluește pe fiul meu că este lunatic și pătimește rău,

că de multe ori cade în foc și de multe ori în apă.

16. Și l-am adus la ucenicii tăi și n'au putut să-l tămăduiască.

17. Iar Iisus răspunzând a zis: O, neam fără credință și stricat, până când voi fi cu voi? Până când vă voi răbda pe voi? Aduceți-l pe el aici la mine.

18. Și Iisus îl certă și demonul ieși din el și copilul se vindecă din ceasul acela.

19. Atunci apropiindu-se ucenicii de Iisus, laoparte, ziseră: De ce noi n'am putut să scoatem demonul?

20. Ci Iisus le răspunde: Pentru necredința voastră. Căci adevăr grăiesc vouă: de veți avea credință cât un grăunte de muștar, veți zice muntelui acestuia: Mută-te de aci dincolo, și se va muta; și nimic nu va fi vouă cu neputință.

21. Dar acest soi de demoni nu iese fără numai cu rugăciune și cu post.

22. Pe când străbăteau Galileia, Iisus le spuse: Fiul omului va să fie dat în mâinile oamenilor,

23. Și-l vor omori, dar a treia zi va învia. Iar ucenicii s'au întristat foarte.

24. Venind ei în Capernaum, s'au apropiat de Petru cei ce strâng dajdia pentru templu și i-au zis: Invățătorul vostru nu plătește jumătatea de siclu?

25. Zice Petru: Ba da. Dar intrând în casă, Iisus îi luă înainte zicând: Ce ți se pare, Simone? Impărații pământului de la cine iau dajdii sau bir? De la fiii lor sau de la streini?

26. El răspunde: De la streini. Iisus îi zice: Așa dar fiii sunt scutiți.

27. Ci ca să nu-i smintim pe ei, du-te la mare, aruncă undița și peștele care va ieși întâi, ia-l, deschide-i gura și vei găsi un statir (un ban de argint). Ia banul și dă-li-l lor, pentru mine și pentru tine.

18.

Cine este mai mare în împărăția cerurilor. Puterea cheilor. De câte ori vom ierta pe aproapele. Pilda celui ce datora zece mii de talanți.

1. In ora aceea, au venit ucenicii la Iisus și i-au zis: Cine oare este mai mare în împărăția cerurilor?

2. Atunci Iisus a chemat la sine un prunc, l-a pus pe el în mijlocul lor,

3. Și le-a zis: Adevăr grăiesc vouă: de nu veți veni înapoi să vă arunceți cerurile, nu veți intra în împărăția cerurilor.

4. Deci, cel ce se va smeri pe sine ca pruncul acesta, acela este mai mare în împărăția cerurilor.

5. Și cine va primi un prunc ca acesta în numele meu, pe mine mă primește.

6. Iar cine va sminti pe unul dintr'aceștia micii, care cred în mine, mai bine ar fi de el să-i atarne cineva de gât o piatră de moară și să-l afunde în adâncul mării.

7. Vai lumii, din pricina smintelilor, că smintelile trebuie să vină; dar vai omului aceluia prin care vine mintea!

8. Iar dacă mâna ta sau piciorul tău te smintește, taie-l și aruncă-l de la tine, că mai bine este pentru tine să intri în viață ciung sau schiop, decât având amândouă mâinile sau amândouă picioarele, să fii aruncat în focul cel veșnic.

9. Și dacă ochiul tău te smintește, scoate-l și aruncă-l de la tine, că mai bine este pentru tine să intri în viață cu un singur ochi, decât având amândoi ochii să fii aruncat în Gheena focului.

10. Vedeți să nu disprețuiți pe vre-unul din aceștia micii, că zic vouă: îngerii lor, în ceruri, pururea văd fața Tatălui meu, carele este în ceruri.

11. Căci Fiul omului a venit ca să mântuiască pe cel pierdut.

12. Ce vi se pare? Dacă are un om o sută de oi și se rătăcește una dintre ele, nu e așa că lăsând în munți pe cele nouăzeci și nouă se duce și caută pe cea rătăcită?

13. Și dacă se întâmplă s'o găsească, adevăr grăiesc vouă că se bucură de ea mai mult decât de cele nouăzeci și nouă ce nu s'au rătăcit.

14. Astfel nu este vrere, înaintea Tatălui vostru, celui din ceruri, ca să piară vre-unul dintr'aceștia micii.

15. De-ți va greși ție fratele tău, mergi, muștră-l pe el între tine și el singur. Și de te va asculta, ai câștigat pe fratele tău.

16. Iar de nu te va asculta, ia cu tine încă unul sau doi, ca din gura a doi martori sau trei să se statornicească orice cuvânt.

17. Și de nu-i va asculta pe ei, spune-l Bisericii, iar de nu va asculta nici de Bisericii, să-ți fie ție ca un păgân și vameș.

18. Adevăr grăiesc vouă: oricâte veți lega pe pământ vor fi legate și în cer, și oricâte veți deslega pe pământ vor fi deslegate și în cer.

19. Iarăși grăiesc vouă că dacă doi dintre voi se vor învoi pe pământ în privința unui lucru pe care îl vor cere, se va da lor de către Tatăl meu, carele este în ceruri.

20. Că unde sunt doi sau trei, adunați în numele meu, acolo sunt și eu în mijlocul lor.

21. Atunci a venit la el Petru și i-a zis: Doamne, de câte ori va greși față de mine fratele meu și eu ierta-voi lui? Oare până de șapte ori?

22. Ii răspunde Iisus: Nu zic ție până de șapte ori, ci până de șaptezeci de ori câte șapte.

23. De aceea, asemenea este împărăția cerurilor cu un împărat care a voit să facă socoteală cu servitorii săi.

24. Și începând să facă socoteala, au adus la el pe un datornic cu zece mii de talanți.

25. Ci neavând el cu ce să plătească, domnul său porunci să-l vânză pe el și pe femeia lui, pe copii și tot avutul lui, ca să se plătească de datorie.

26. Atunci sluga aceea căzând în genunchi i se închină lui și-i zisc: Doamne, îngăduiește-mă și-ți voi plăti ție tot.

27. Iar domnul slugii aceleia, milostivindu-se de el, i-a dat drumul și i-a iertat și datoria.

28. Dar când sluga aceea ieși de acolo, găsi pe unul dintre cci ce slujeau cu el și care îi datora o sută de dinari. Și punând mâna pe el îl strângea de gât și-i zicea: Plătește-mi, dacă ești dator.

29. Atunci cel slugă ca și el căzând în genunchi îl ruga și zicea: Ingăduiește-mă și îți voi plăti.

30. El însă nu voia, ci mergând l-a aruncat în închisoare, până ce va plăti datoria.

31. Atunci soții lui de slujbă văzând cele petrecute s'au întristat foarte, și venind au spus stăpânului toate cele ce s'au făcut.

32. Atunci chemându-l pe el domnul său îi zise: Slugă vicleană, toată datoria aceea ți-am iertat-o, fiindcă m'ai rugat.

33. Nu se cădea oare ca și tu să ai milă de soțul tău, precum și eu am avut milă de tine?

34. Și mâniindu-se domnul lui, l-a dat pe mâna călăilor, până ce va plăti toată datoria.

35. Tot așa și Tatăl meu cel ceresc vă va face vouă, dacă nu veți ierta, fiecare fratelui său, din toată inima.

19.

Despre stricarea căsătoriei. Iisus binecuvintează pe copii. Tânărul cel bogat.

1. Iar după ce Iisus a sfârșit aceste asemănări, a trecut din Galileea și a venit în hotarele Iudeei, de cea parte a Iordanului.

2. Și a mers după el mulțime de oameni și i-a tămăduit pe ei acolo.

3. Ci Fariseii, ispitindu-l, au venit la el și au zis: Se cade oare omului să-și lase femeia sa, pentru fiiece pricină?

4. Răspunzând, el a zis: N'ați citit că cel care i-a făcut de la început, bărbat și femeie i-a făcut?

5. Și adăogă: Pentru aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va lipi de femeia sa și vor fi amândoi un trup.

6. Așa încât nu mai sunt doi, ci un trup. Deci, ce-a împreunat Dumnezeu, omul să nu despartă.

7. Atunci ei îl întrebară: Pentru ce dar Moise a rânduit să-i dea carte de despărțire și să o lase?

8. Iisus le răspunde: Fiindcă Moise după învârtoșarea inimii voastre v'a dat voie vouă să lăsați pe femeile voastre, dar din început nu a fost așa.

9. Ci zic vouă că oricine va lăsa pe femeia sa nu pentru desfrânare și se va însura cu alta, precurvește; și cine s'a însurat cu cea lăsată, precurvește de asemenea.

10. Zicu-i atunci ucenicii: Dacă astfel este starea omului cu femeia, nu este de folos să se însoare.

11. Iar el le zise lor: Nu toți pricep cuvântul acesta, ci aceia cărora le este dat.

12. Că sunt fameni care s'au născut așa din pântecele maicii lor; sunt fameni pe care oamenii i-au făcut fameni, și sunt fameni care s'au făcut fameni pe sine, pentru împărăția cerurilor. Cine poate să înțeleagă, înțeleagă.

13. În vremea aceea, au adus la el copii ca să-și pună mâinile peste ei și să se roage; însă ucenicii îi se certau.

14. Iisus atunci le spuse: Lăsați copiii și nu-i opriți pe ei ca să vie la mine, că a unora ca aceștia este împărăția cerurilor.

15. Și punându-și mâinile peste ei se duse de acolo.

16. Și iată oarecine venind la el îi zice: Învățătorule, ce lucru bun să fac ca să am viața veșnică?

17. El îi răspunde: Ce mă întrebi despre Bun? Unul este cel Bun. Iar de vrei să intri în viață, păzește poruncile.

18. Care? zice acela. Iisus rosti: Să nu ucizi, să nu precurvești, să nu furi, să nu mărturisești strâmb;

19. Să cinstești pe tatăl tău și pe muma ta și să iubești pe aproapele tău ca însuși pe tine.

20. Tânărul îi zise: Toate acestea le-am păzit din copilăria mea. Ce-mi mai lipsește?

21. Atunci Iisus i-a spus: De voiești să fii desăvârșit, du-te, vinde averea ta, dă-o săracilor și vei avea comoară în cer; după aceea vino și urmează-mă.

22. Ci auzind tânărul plecă întristat, căci avea multe averi.

23. Iară Iisus zise către ucenicii săi: Adevăr grăiesc vouă că un bogat cu anevoi va intra întru împărăția cerurilor.

24. Încă o dată zic vouă că mai lesne este să treacă o cămilă prin urechile acului, decât să intre un bogat întru împărăția cerurilor.

25. La acest cuvânt, ucenicii se mirară foarte și ziseră: Oare cine poate să se mântuiască?

26. Dar Iisus privind la ei, le grăi: La oameni aceasta e cu neputință, la Dumnezeu însă toate sunt cu putință.

27. Atunci Petru luând cuvântul zis-a lui: Iată, noi am lăsat toate și te-am urmat pe tine. Ce oare va fi nouă?

28. Iisus rosti către ei: Adevăr grăiesc vouă că voi cei ce m'ați urmat pe mine,

la nașterea din nou a lumii, când Fiul omului va ședea în jețul măririi sale, veți ședea și voi în douăsprezece jețuri, judecând cele douăsprezece seminții ale lui Ișrail.

29. Și oricine care a lăsat frați sau surori, sau tată, sau mamă, sau femeie, sau copii, sau moșii, sau case, pentru numele meu, în mulții va lua înapoi și va moșteni viața veșnică.

30. Ci mulți dintâi vor fi pe urmă, și cei de pe urmă vor fi întâi.

20.

Parabola despre lucrătorii tocmiți la vie. A treia vestire a patimilor. Fiii lui Zevedeu. Cearta pentru întâietate. Doi orbi.

1. Căci împărăția cerurilor este asemena unui om gospodar, care a ieșit dis-de-dimineată, ca să tocmească lucrători în via sa.

2. Invoindu-se cu lucrătorii cu un dinar pe zi, i-a trimis pe ei ca să lucreze în vie.

3. Dar ieșind pe la ceasul al treilea, a văzut pe alții stând în târg, fără de lucru.

4. Și le-a zis acelora: Mergeți și voi în vie și ce va fi cu dreptul vă voi da.

5. Iar ei s'au dus. Ieșind iarăș pe la ceasul al șaselea și al nouălea, a făcut tot așa.

6. Pe la ceasul al unsprezecelea, ieșind încă o dată, găsi alții stând fără lucru și le zise: De ce ați stat aici toată ziua nemuncind?

7. Ei îi spun: Fiindcă nimenea nu ne-a tocmisit. El le zice: Duceți-vă și voi în vie și ce va fi cu dreptul veți lua.

8. Făcându-se seară, stăpânul viei zice către îngrijitorul lui: Chiamă pe lucrători și dă-le plata, începând de la cei din urmă, până la cei dintâi.

9. Venind cei de la ceasul al unsprezecelea luară câte un dinar.

10. Venind și cei dintâi socoteau că vor lua mai mult, dar luară și ei tot câte un dinar.

11. Ci luând dinarul, cărteau împotriva stăpânului casei,

12. Zicând de pe urmă au făcut un ceas și i-ai pus deopotrivă cu noi care am dus greutatea zilei și arșița.

13. Atunci el răspunzând zise unuia dintre ei: Prietene, nu-ți fac nedreptate. Oare nu te-ai învoit cu mine un dinar?

14. Ia ce este al tău și pleacă. Voiesc să dau acestui de pe urmă ca și ție.

15. Au nu mi se cade mie să fac ce voiesc cu ale mele? Sau ochiul tău este rău, pentru că eu sunt bun?

16. Astfel vor fi cei din urmă întâi și cei dintâi pe urmă, că mulți sunt chemați, dar puțin aleși.

17. Iar pe când mergea la Ierusalim, Iisus a luat laoparte pe cei doisprezece ucenici și le-a spus lor, pe cale:

18. Iată, ne suim la Ierusalim și Fiul omului va fi dat în mâna arhierilor și a cărturarilor și-l vor osândi la moarte;

19. Și îl vor da în mâna păgânilor, ca să-l batjocorească și să-l biciuiască și să-l răstignească, dar a treia zi va învia.

20. În vremea aceea, a venit la el muma fiilor lui Zevedeu, împreună cu fiii ei, închinându-se și cerând ceva dela el.

21. Ci el a întrebat-o: Ce voiești? Ii răspunde: Zi ca să șează acești doi fii ai mei unul de-a-dreapta și altul de-a-stânga ta, întru împărăția ta.

22. Atunci răspunzând Iisus a zis: Nu știți ce cereți. Puteți oare să beți paharul pe care-l voi bea eu și cu botezul cu care eu mă botez să vă botezați? Zic ei: Putem.

23. El le zice: Cu adevărat paharul meu veți bea și cu botezul cu care eu mă botez vă veți boteza, dar a ședea de-a-dreapta și de-a-stânga mea nu este al meu să dau, ci se va da căroră s'a pregătit de către Tatăl meu.

24. Când auziră ceilalți zece ucenici, se mâniară pe cei doi frați.

25. Dar Iisus chemându-i la sine le grăi: Știți că domnitorii păgânilor stăpânesc peste ei și cei mari au asupra lor toată puterea.

26. Nu tot așa va fi între voi, ci care între voi va vrea să fie mare să fie slujitorul vostru.

27. Și care între voi va vrea să fie întâiul să fie sluga voastră.

28. După cum și Fiul omului n'a venit ca să fie servit, ci ca să servească și să-și dea sufletul său drept preț de răscum-părare pentru mulți.

29. Iar la pornirea lor din Ierihon mulțime mare venea în urma lui.

30. Și iată doi orbi, care ședeau lângă drum, auzind că trece Iisus, au strigat și au zis: Miluește-ne pe noi, Fiule al lui David!

31. Dar mulțimea fi certa ca să tacă, ei însă și mai tare strigau, zicând: Doamne, miluește-ne pe noi, Fiule al lui David!

32. Atunci Iisus stând locului i-a chemat și le-a zis: Ce voiți să vă fac?

33. Grăiescu-i lui: Doamne, să se deschiză ochii noștri.

34. Și făcându-i-se milă lui Iisus, s'a atins de ochii lor și îndată au văzut și au mers după el.

21.

Intrarea în Ierusalim. Gonirea vânzătorilor din templu. Smochinul neroditor. Parabola cu via dată lucrătorilor.

1. Iar când s'au apropiat de Ierusalim și au venit în Betfaghe la Muntele Măslinilor, atunci a trimis Iisus pe doi ucenici, 2. Zicându-le: Mergeți în satul care este înaintea voastră și numadecât veți găsi o asină legată și un mânz cu ea; deslegați-i și aduceți-i la mine.

3. Și dacă vă va zice cineva ceva, veți spune că-i trebuie Domnului și îi va trimite îndată.

4. Ci s'a făcut aceasta ca să se împlinească ceea ce s'a spus prin prorocul care zice:

5. Spuneți fiicei Sionului: iată împăratul tău vine la tine blând și călare pe asină și pe mânz, fiul celei de sub jug.

6. Mergând deci ucenicii și făcând după cum le-a poruncit Iisus,

7. Au adus asina și mânzul și deasupra lor și-au pus veșmintele, iar el a șezut peste ele.

8. Iar mare parte din mulțime își așterneau veșmintele în calea lui, iar alții tăiau stâlpi din copaci și le așterneau așijderea în cale,

9. Pe când cetele care mergeau înaintea lui și care veneau după el strigau și ziceau: Osana Fiului lui David; bine este cuvântat cel ce vine întru numele Domnului! Osana întru cei de sus!

10. Iar intrând el în Ierusalim tot orașul se răscoli, zicând: cine este acesta?

11. Ci mulțimile răspundeau: Acesta este Iisus, prorocul din Nazaretul Galileii.

12. Atunci a intrat Iisus în locașul lui Dumnezeu și a dat afară pe toți cei ce vindeau și cumpărau acolo și a răsturnat mesele zarafilor și băncile vânzătorilor de porumb.

13. Și le grăiește: Scris este: Casa mea, casă de rugăciune se va chema, iar voi faceți din ea peșteră de tâlhari.

14. Și au venit la el, în templu, orbi și ologi și i-a făcut sănătoși.

15. Atunci mai marii preoților și Cărturarii, văzând lucrurile minunate pe care le făcuse și pe copiii care strigau în templu și ziceau: Osana Fiului lui David, se supărară foarte.

16. Deci grăură către el: Auzi aceștia ce zic? Ci Iisus răspunde: Adevărat. Au niciodată n'ați citit că din gura copiilor și a celor ce sug întocmi-vei laudă?

17. După aceea, lăsându-i a ieșit afară din Ierusalim, la Betania, și noaptea a rămas acolo.

18. Dimineața, a doua zi, pe când se întorcea în cetate, a flămânzit;

19. Și văzând un smochin lângă cale, s'a dus la el, dar n'a găsit nimic într'însul fără numai frunze. Ci îi zice smochinului: de acum înainte să nu se mai facă rod din tine în veac! Iar smochinul s'a uscat în clipa aceea.

20. Văzând aceasta ucenicii s'au minunat zicând: cât de grabnic s'a uscat smochinul!

21. Iisus atunci răspunzând le zise: Adevăr grăiesc vouă: dacă veți avea credință și nu vă veți îndoi, nu numai aceasta cu smochinul veți face, dar și acestui munte de-i veți zice: ridică-te și aruncă-te în mare, așa va fi.

22. Și toate câte veți cere, rugându-vă cu credință, veți primi.

23. Iar după ce a intrat în templu, s'au apropiat de el, când învăța, mai marii preoților și bătrânii poporului, și au zis: Cu ce putere faci acestea? Și cine ți-a dat puterea aceasta?

24. Dându-le răspuns, Iisus le-a zis: Vă voi întreba și eu pe voi un cuvânt,

pe care de mi-l spuneți, și eu vă voi spune vouă cu ce putere lucrez acestea:

25. Botezul lui Ioan de unde a fost? Din cer sau de la oameni? Ci ei cugetau întru sine, zicând:

26. De vom zice: din cer, ne va spune: De ce dar n'ați crezut lui? Iar de vom zice: de la oameni, ne temem de popor, fiindcă toți îl țin pe Ioan de profet.

27. Atunci răspunzând lui Iisus au zis: Nu știm. Zis-a lor și el: Nici eu nu vă spun cu ce puteri lucrez acestea.

28. Dar ce vi se pare? Un om avea doi feciori. Și a mers la cel dintâi și i-a zis: Fiule, du-te astăzi și lucrează în via mea.

29. El însă i-a răspuns: Nu vreau. Ci pe urmă, părăndu-i rău, s'a dus.

30. Mergând la al doilea, i-a zis așijderea. Acesta i-a răspuns: Eu, Doamne, la poruncă! dar nu s'a dus.

31. Care dintr'aceștia doi a făcut voia Tatălui? Zic ei: Cel dintâi. Iisus le răspunde: Adevăr grăiesc vouă că vameșii și desfrânatelile merg înaintea voastră în împărăția lui Dumnezeu.

32. Căci a venit Ioan la voi în calea dreptății și n'ați crezut în el, ci vameșii și desfrânatelile au crezut, iar voi ați văzut și nu v'ați căit nici după aceea, ca să credeți în el.

33. Ascultați altă pildă: Era un om gospodar, care a sădit vie. A împrejmuit-o cu gard, a săpat zăcătoare sub teasc, a clădit un turn de pază și a dat-o lucrătorilor, iar el s'a dus departe.

34. Când a sosit timpul roadelor, a trimis pe servitorii săi, la lucrători, ca să ia partea lui din roade.

35. Dar lucrătorii punând mâna pe servitori, pe unul l-au bătut, pe unul l-au ucis, altuia i-au spart capul cu pietre.

36. Din nou a trimis alți servitori, mai mulți decât cei dintâi, și făcură cu ei tot așa.

37. La urmă, a trimis la ei pe fiul său, zicând: Se vor rușina de fiul meu.

38. Ci lucrătorii viei, văzând pe fiul, au zis între ei: Acesta este moștenitorul; veniți să-l omorim și să avem noi moștenirea lui.

39. Și punând mâna pe el, l-au scos afară din vie și l-au ucis.

40. Deci, când va veni stăpânul viei, ce va face acelor lucrători?

41. Zic ei: Pe cei răi cu rău îi va pierde, iar via va da-o altor lucrători, care vor da roadele la timpul lor.

42. Iisus le zice: Au n'ați citit nicio dată în Scripturi: Piatra pe care au aruncat-o ziditorii, aceasta a ajuns să fie vârful unghiului. De la Domnul a fost aceasta și este lucru minunat în ochii noștri.

43. De aceea vă spun vouă că împărăția lui Dumnezeu se va lua de la voi și se va da neamului care face roadele ei.

44. Cine va cădea pe piatra aceasta se va sfărâma, iar pe cine va pica îl va spulbera.

45. Iar mai marii preoților și Fariseii, ascultând pildele lui, cunoscură că vorbește despre ei.

46. Și căutând să-l prindă, s'au temut de popor, pentru că îl ținea de proroc.

22.

Parabola cu nunta fiului de împărat. Dinarul Cezarului. Cea mai mare poruncă din lege. Mesia: fiul și Domnul lui David.

1. Ci Iisus a luat iarăși cuvântul și le-a vorbit în parabole, zicând:

2. Împărăția cerurilor asemănatu-s'a unui împărat, care a făcut nuntă fiului său.

3. Și a trimis pe slugile sale ca să cheme pe cei poftiți la nuntă, dar ei n'au voit să vină.

4. Încă o dată a trimis alte slugi zicând: Spuneți celor poftiți: iată că am pregătit ospățul meu; juncii mei și cele îngrășate s'au jertfit și toate sunt gata. Veniți la nuntă.

5. Dar ei, fără să ție seama, s'au dus, unul la el în țarină, altul la negustoria lui.

6. Iar ceilalți, punând mâna pe servitorii lui, i-au batjocorit și i-au ucis.

7. Când auzi împăratul de acestea se umplu de mânie și trimițând oștile sale nimici pe acei omoritori și orașului lor îi dădu foc.

8. Apoi zice către servitori: nunta este gata, dar cei poftiți erau nevrednici.

9. Mergeți deci la răspântiile drumurilor și pe câți veți găsi, chemați-i la nuntă.

10. Atunci servitorii au ieșit la drumuri și au strâns pe toți câți i-au găsit, și răi și buni, și s'a umplut casa nunții cu oaspeți.

11. Iar intrând împăratul ca să privească pe oaspeți, văzu acolo un om care nu era îmbrăcat în veșmânt de nuntă.

12. Și-i zice împăratul: Prietene, cum ai intrat aici, fără veșmânt de nuntă? El însă a tăcut.

13. Atunci împăratul a rostit către servitorii: Legați-l de picioare și de mâini și aruncați-l în întunericul cel mai din afară. Acolo va fi plângerea și scrâșnirea dinților.

14. Căci mulți sunt chemați, dar puțini aleși.

15. În vremea aceea, s'au dus Fariseii și au ținut sfat ca să-l prindă pe el, în cuvânt.

16. Și au trimis la el pe ucenicii lor, împreună cu Irodianii, zicând: Învățătorule, știm că ești omul adevărului și întru adevăr înveți calea lui Dumnezeu și nu-ți pasă de nimenea, pentru că nu te uiți la fața oamenilor.

17. Spune-ne deci nouă, cum ți se pare ție? Se cade să dăm dajdie Cezarului sau nu?

18. Ci Iisus, cunoscând viclenia lor, le-a răspuns: Ce mă ispitiți, fățarnicilor?

19. Arătați-mi banul de dajdie. Ei îi aduseră un dinar.

20. Iisus le zice: A cui e icoana aceasta și scriptura de deasupra?

21. Răspund ei: Ale Cezarului. Atunci rostește către ei: Dați deci Cezarului cele ce sunt ale Cezarului și lui Dumnezeu cele ce sunt ale lui Dumnezeu.

22. Auzind acest cuvânt s'au minunat și lăsându-l s'au dus.

23. În ziua aceea, s'au apropiat de el Saducheii, cei ce zic că nu este înviere, și l-au întrebat,

24. Și au zis: Învățătorule, Moise a rostit: Dacă cineva moare neavând copii, fratele lui să ia de soție pe cea văduvă și să ridice fratelui mort urmași.

25. Au fost, acum, la noi, șapte frați; și cel dintâi s'a însurat și a murit și neavând urmași a lăsat pe femeia sa fratelui său.

26. Așijderea al doilea și al treilea, până la șapte.

27. La urma tuturor a murit și femeia.

28. La înviere deci, a cărui dintre cei șapte va fi femeia? Căci toți au avut-o de nevastă.

29. Răspunzând Iisus le-a grăit: Vă rătăciți, neștiind scripturile, nici puterea lui Dumnezeu.

30. Căci la înviere cei ce înviază nici nu se însoară, nici nu se mărită, ci sunt ca îngerii lui Dumnezeu, în cer.

31. Iar despre învierea morților, au n'ați citit ce s'a rostit vouă de Dumnezeu, când zice:

32. Eu sunt Dumnezeuul lui Avraam și Dumnezeuul lui Isaac și Dumnezeuul lui Iacob; nu este Dumnezeu al morților, ci al viilor.

33. Iar mulțimile ascultându-l erau uimate de învățătura lui.

34. Ci auzind Fariseii că a închis gura Saducheilor, s'au adunat laolaltă.

35. Și unul dintre ei, învățător al legii, ispitindu-l pe Iisus, l-a întrebat:

36. Învățătorule, care este marea poruncă din lege?

37. El îi răspunde: Să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu tot cugetul tău.

38. Aceasta este marea și cea dintâi poruncă;

39. Iar a doua, la fel cu aceasta: Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuți.

40. În aceste două porunci atârnă toată legea și prorocii.

41. Și fiind adunați Fariseii, i-a întrebat Iisus,

42. Zicând: Ce vi se pare despre Kristus? Al cui fiu este? Răspund ei: Al lui David.

43. El întreabă: Cum atunci David în spirit, îl numește pe el Domn, când zice:

44. Zis-a Domnul Domnului meu: Șezi de-a-dreapta mea până ce voi pune pe vrăjmașii tăi așternut picioarelor tale.

45. Dacă deci David îl numește pe el Domn, cum este fiul lui?

46. Dar nimeni nu putea să-i răspundă o vorbă, și nici nu mai cutează vre-unul, din ziua aceea, să-l mai întrebe pe el ceva.

23.

Iisus înfierază pe Farisei. Ierusalimul cel ce ucide pe profesii. Vestirea dărâmării Ierusalimului.

1. Atunci vorbi Iisus mulțimilor și ucenicilor săi,

2. Zicând: Cărturarii și Fariseii au șezut în scaunul lui Moise;

3. Deci toate câte vă vor zice vouă, faceți-le și păziți-le; dar după faptele lor nu faceți, că ei zic, dar nu fac.

4. Că leagă sarcini grele și cu anevoie de purtat și le pun pe umerii oamenilor, ci ei nici cu degetul nu voiesc să le miște.

5. Toate faptele lor le fac sa să fie privați de oameni; căci își fac filacteriile late și-și măresc ciucurii de pe poale.

6. Le place să stea în capul mesei, la ospețe, și în băncile dintâi, în sinagoge,

7. Și să li se închine lumea în târguri și să-i numească oamenii: Rabi.

8. Voi însă să nu vă ziceți Rabi, că unul este învățătorul vostru; ci voi sunteți frați.

9. Și să nu numiți tatăl vostru pe pământ pe nimeni, că tatăl vostru unul este, cel din ceruri.

10. Nici învățători să nu vă numiți, că învățătorul vostru este unul: Christos.

11. Și care este mai mare între voi să fie slujitorul vostru.

12. Iar cine se va înălța pe sine, se va smeri, și cine se va smeri pe sine, se va înălța.

13. Vai vouă, Cărturarilor și Fariseilor fățarnici, că închideți împărăția cerurilor înaintea oamenilor; că voi nu intrați și nici pe cei ce vor să intre nu-i lăsați!

14. Vai vouă, Cărturarilor și Fariseilor fățarnici, că mâncați casele văduvelor și de ochii lumii vă rugați rugăciuni lungi; pentru aceasta mai multa osândă veți lua!

15. Vai vouă, Cărturarilor și Fariseilor fățarnici, că înconjurați marea și uscatul ca să faceți un proselit, și când a ajuns, îl faceți fiul Gheenei încă o dată cât lua!

16. Vai vouă, povățuitorilor orbi, care ziceți: Cel ce se va jura pe templu, nu e nimic dator, dar cel ce se va jura pe aurul templului este dator!

17. Nebuni și orbi! Ce este mai mare: aurul sau templul care sfințește aurul?

18. Ziceți iar: Cel ce se va jura pe altar, nimic un este dator, dar cel ce se va jura pe darul ce este deasupra altarului este dator.

19. Nebuni și orbi! Ce este mai mare: darul sau altarul care sfințește darul?

20. Deci cel ce se jură pe altar se jură pe el și pe toate câte sunt deasupra lui.

21. Și cel ce se jură pe templu se jură pe el și pe cel ce sălășluiește într'insul.

22. Și cel ce se jură pe cer se jură pe tronul lui Dumnezeu și pe cel ce șade pe tron.

23. Vai vouă, Cărturarilor și Fariseilor fățarnici, că dați zeciuială din izmă, din mărar și din chimen, dar ați lăsat părțile mai grele ale legii: judecata, mila și credința; pe acestea trebuia să le faceți și pe acelea să nu le lăsați!

24. Povățuitori orbi, care strecurați țânțarul și înghițiți cămila!

25. Vai vouă, Cărturarilor și Fariseilor fățarnici, că voi curățiți partea din afară a paharului și a blidului, iar înăuntru sunt pline de hrăpire și de necum-pătare!

26. Fariseule orb, curăță întâi lăuntru paharului și al blidului, ca să fie curat și pe dinafară!

27. Vai vouă, Cărturarilor și Fariseilor fățarnici, că semănați cu mormintele cele văruite, care pe dinafară se arată frumoase, înăuntru însă sunt pline de oase de morți și de toată necurăția!

28. Așa și voi, pe dinafară vă arătați oamenilor drepti, înăuntru însă sunteți plini de fățerie și de fărădelege.

29. Vai vouă Cărturarilor și Fariseilor fățarnici, că zidiți mormintele prorocilor și împodobiți pietrele de la căpătăiul dreptilor!

30. Și ziceți: De am fi fost noi în zilele părinților noștri, n'am fi fost părtași cu ei la vărsarea sângelui prorocilor!

31. Astfel dar, mărturisiți voi înșivă că sunteți fiii ai celor ce au omorât pe proroci.

32. Ci umpleți voi măsura părinților voștri!

33. Șerpi, pui de năpărcă, cum veți scăpa de osânda Gheenei?

34. De aceea, iată eu trimit la voi proroci și înțelepți și cărturari; dintre ei veți omori și veți răstigni; dintre ei veți biciui în sinagoge și veți urmări din oraș în oraș.

35. Ca să cadă asupra voastră tot sângele dreptilor, răspândit pe pământ, de la sângele dreptului Abel, până la sângele lui Zaharia, fiul lui Varahia, pe pe care l-ați ucis între templu și altar.

36. Adevăr grăiesc vouă: vor veni acestea toate asupra acestui neam.

37. Ierusalime! Ierusalime, care omori pe proroci și cu pietre ucizi pe cei trimiși la tine, de câte ori voit-am să adun pe fiii tăi, după cum adună pasărea puii ei, sub aripi, dar nu ați vrut!

38. Iată, casa voastră vi se lasă pustie;

39. Căci vă zic vouă că de acum nu mă veți mai vedea, până când nu veți zice: Binecuvântat este cel ce vine întru numele Domnului!

24.

Dărămarea Ierusalimului. Venirea lui Christos și sfârșitul lumii. Când va veni ora aceea?

1. Când a ieșit Iisus și se ducea de la templu, s'au apropiat de el ucenicii lui, ca să-i arate, în urmă, clădirea sfântului locaș.

2. Ci el, luând cuvântul, le-a zis: Nu e așa că vedeți toate acestea? Adevăr grăiesc vouă: nu va rămânea aici piatră peste piatră, care să nu se risipească.

3. Iar după ce a șezut pe Muntele Măslinilor, venirà la el ucenicii, deosebi, și-i ziseră: Spune nouă când vor fi acestea și care este semnul venirii tale și al sfârșitului acestui veac?

4. Răspunzând Iisus, le-a cuvântat: Vedeți să nu vă amăgească cineva.

5. Căci mulți vor veni pe numele meu, zicând: eu sunt Mesia, și pe mulți îi vor amăgi.

6. Și veți auzi de războaie și de zvonuri de războaie; luați seama, nu vă speriați, căci trebuie să fie toate, dar încă nu este sfârșitul.

7. Căci se va ridica popor peste popor și împărăție peste împărăție, și va

fi foamete și ciumă și cutremure pe alocurea.

8. Ci toate acestea sunt începutul durerilor.

9. Atunci vă vor da pe voi la munci și vă vor ucide și veți fi urțiți de toate neamurile pentru numele meu.

10. Atunci mulți vor fi slabi de înțeles și se vor vinde unii pe alții; și se vor urți unii pe alții.

11. Și mulți proroci mincinoși se vor scula și vor înșela pe mulți.

12. Iar din înmulțirea fărădelegii, iubirea multora se va răci.

13. Dar cel ce va răbda până la urmă acela se va mântui.

14. Și se va propovădui această evanghelie a împărăției în toată lumea spre mărturie la toate neamurile; și atunci va veni sfârșitul.

15. Deci, când veți vedea urficiunea pustiirii, ce s'a zis prin Daniil prorocul, stând în locul cel sfânt — cine citește să înțeleagă —

16. Atunci cei din Iudeia să fugă la munte.

17. Cel ce va fi pe casă să nu se coboare ca să-și ia lucrurile din casă,

18. Iar cel ce va fi în țarină să nu se întoarcă înapoi ca să-și ia haina.

19. Vai de cele însărcinate și de cele ce vor apleca, în zilele acelea!

20. Rugați-vă să nu fie fuga voastră iarna sau în zi de Sâmbătă,

21. Căci va fi atunci strămtorare mare, cum n'a fost încă de la începutul lumii până acum și nici nu va mai fi.

22. Și de nu s'ar fi scurtat acele zile, n'ar mai scăpa trup de om, dar pentru cei aleși se vor scurta acele zile.

23. Atunci de vă va zice cineva: iată Mesia este aici, sau dincolo, să nu-l credeți.

24. Căci se vor ridica Christoși mincinoși și proroci mincinoși și vor da semne mari și minuni, ca să amăgească, de va fi cu puțință, și pe cei aleși.

25. Iată, v'am spus de mai înainte.

26. Deci de vă vor zice vouă: iată este în pustie, să nu ieșiți; iată este în oămări, să nu credeți.

27. Căci precum fulgerul pornește de la răsărit și se arată până la apus, așa va fi venirea Fiului omului.

28. Că oriunde va fi stârvul, acolo se vor aduna vulturii.

29. Iar îndată după strămtorarea acelor zile, soarele se va întuneca și luna nu va mai da lumina ei, iar stelele vor cădea din cer și puterile tăriei se vor zgudui.

30. Atunci se va atăta pe cer semnul Fiului omului și se vor bate în piept toate semințiile pământului și vor vedea pe Fiul omului viind pe norii cerului, cu putere și cu mărire multă.

31. Și va trimite pe ingerii săi, întru răsunător glas de trâmbiță, și vor aduna pe cei aleși ai lui din cele patru vânturi, de la marginile cerurilor până la celelalte margini.

32. Învățați de la smochin pilda pe care o dă: când mlădița lui se face fragedă și odrășlește frunze, cunoașteți că vara este aproape.

33. Asemenea și voi, când veți vedea toate acestea, să știți că este aproape, lângă ușă.

34. Adevăr grăiesc vouă că nu va trece neamul acesta, până ce nu vor fi toate acestea.

35. Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele mele nu vor trece.

36. Iar de ziua și de ceasul acela nimeni nu știe, nici ingerii din ceruri, nici Fiul, ci numai Tatăl.

37. Precum a fost în zilele lui Noe, așa va fi și venirea Fiului omului.

38. Căci precum în acele zile, dinainte de potop, mâncau oamenii și beau, se însurau și se măritau, până în ziua în care a intrat Noe în corabie,

39. Și n'au știut până ce n'a venit potopul și nu i-a luat pe toți, la fel va fi și cu venirea Fiului omului.

40. Atunci, din doi care vor fi în țarină, unul se va lua și unul se va lăsa.

41. Din două care vor râșni la râșniță, una se va lua și alta se va lăsa.

42. Priveghi:iați deci, că nu știți în care zi vine Domnul vostru.

43. Aceea cunoașteți prea bine că, de-ar ști stăpânul casei la ce strajă din noapte vine furul, ar veghea și n'ar lăsa să i se spargă casa.

44. De aceea și voi fiți gata, că în ceasul în care nu gândiți Fiul omului vine.

45. Cine oare este sluga credincioasă și cuminte pe care a pus-o stăpânul peste slugăria sa, ca să le dea de mâncare la timp?

46. Fericită este sluga aceea, pe care, viind domnul său, o va afla făcând așa.

47. Adevăr grăiesc vouă că peste toate averile sale îl va pune pe el.

48. Iar dacă acea slugă, rea fiind, va zice în inima sa: Stăpânul meu întârziează,

49. Și va începe să bată pe soții săi de slugărie, să mănânce și să bea cu bețivii,

50. Veni-va stăpânul slugii aceleia în ziua când nu se așteaptă și în ceasul pe care nu-l cunoaște.

51. Și-l va despică în două și partea lui va pune-o cu fățarnicii. Acolo va fi plângerea și scrâșnirea dinților.

25.

Parabolele cu cele zece fecioare și cu întrebuințarea talanților. Judecata viitoare.

1. Atunci împărăția cerurilor va fi asemenea cu zece fecioare, care, luând candelile lor, au ieșit întru întâmpinarea mirelui.

2. Cinci însă dintre ele erau nebune și cinci înțelepte.

3. Căci cele nebune luând candelile n'au luat cu sine untdelemn.

4. Iar cele înțelepte au luat untdelemn în vase, o dată cu candelile lor.

5. Dar mirele întârziind, așipiră toate și adormiră.

6. Ci la miezul nopții se făcu strigare: Iată mirele vine! Ieșiți întru întâmpinarea lui!

7. Atunci se deșteptară toate acele fecioare și împodobiră candelile lor.

8. Și cele nebune ziseră către cele înțelepte: Dați-ne din untdelemnul vostru, că se sting candelile noastre.

9. Dar cele înțelepte le răspuseră zicând: Nu așa; ca nu cumva să nu ne ajungă nici nouă, nici vouă. Mai bine mergeți la cei ce vând și cumpărați pentru voi.

10. Deci, plecând ele ca să cumpere, a venit mirele și cele ce erau gata au intrat cu el la nuntă și ușa s'a închis.

11. În urmă, sosesc și celelalte fecioare, zicând: Doamne, Doamne, deschide-ne nouă.

12. Ci el răspunzând a zis: Adevăr grăiesc vouă, nu vă cunosc pe voi.

13. Drept aceea, privegheați că nu știți ziua, nici ceasul când vine Fiul omului.

14. Căci va fi tot așa ca un om care, plecând departe, a chemat slugile sale și le-a dat pe mână avuția sa.

15. Unuia i-a dat cinci talanți, altuia doi, altuia unu, fiecăruia după puterea lui, și a plecat.

16. Mergând cel ce luase cinci talanți, a lucrat cu ei și a făcut alți cinci talanți.

17. Așijderea și cel cu doi, a câștigat încă doi.

18. Iar cel ce luase un talant s'a dus, a săpat o groapă în pământ și a ascuns argintul domnului său.

19. După multă vreme, vine și stăpânul acelor slugi și face socoteală cu ei.

20. Apropiindu-se cel care luase cinci talanți, a adus alți cinci talanți, zicând: Doamne, cinci talanți mi-ai dat în mână, iată alți cinci talanți am câștigat la ei.

21. Zis-a lui stăpânul: Bine, slugă bună și credincioasă, peste puține ai fost credincioasă, peste multe te voi pune; intră întru bucuria domnului tău.

22. Apropiindu-se și cel cu doi talanți zise: Doamne, doi talanți mi-ai dat în mână, iată alți doi talanți am câștigat la ei.

23. Zis-a lui stăpânul: Bine, slugă bună și credincioasă, peste puțin ai fost credincios, peste mult te voi pune; intră întru bucuria domnului tău.

24. Apropiindu-se apoi și cel care a fost luat un talant zise: Doamne, te-am știut că ești om aspru, care seceri unde n'ai semănat și aduni de unde n'ai vânturat.

25. De aceea, m'am temut și m'am dus de am ascuns talantul tău în pământ; iată ai ce este al tău.

26. Ci răspunzând stăpânul său îi zise: Slugă vicleană și leneșă, știai că secer unde n'am semănat și adun de unde n'am vânturat;

27. Se cuvenea atunci ca tu să pui banii mei la zarafi, și viind eu așa fi luat ce este al meu cu dobândă.

28. Luați deci de la el talantul și dați-l celui ce are zece talanți.

29. Căci tot celui ce are i se va da și-i va prisosi, iar de la cel ce n'are și ce are i se va lua.

30. Iar pe servitorul cel netrebnic aruncați-l întru întunericul cel mai din afară. Acolo va fi plângerea și scrâșnirea dinților.

31. Când va veni Fiul omului întru mărirea sa și toți sfinții îngerii cu el, atunci ședea va în jețul slavei sale.

32. Și se vor aduna înaintea lui toate neamurile și-i va despărți pe unii de alții, precum desparte ciobanul pe oi dintre capre.

33. Și va pune oile de-a-dreapta sa, iar caprele de-a-stânga.

34. Atunci va zice împăratul celor de-a-dreapta lui: Veniți, binecuvântații Tatălui meu, moșteniți împărăția cea pregătită vouă de la întemeierea lumii.

35. Căci flămând am fost și mi-ați dat să mănânc; insetat am fost și mi-ați dat să beau; strein am fost și m'ați adus la voi;

36. Gol am fost și m'ați îmbrăcat; bolnav am fost și m'ați căutat; în temniță am fost și ați venit la mine.

37. Atunci dreptii îi vor răspunde, zicând: Doamne, când te-am văzut flămând și te-am hrănit? Sau insetat și ți-am dat să bei?

38. Când, iar, te-am văzut strein și te-am adus la noi, sau gol și te-am îmbrăcat?

39. Și când te-am văzut bolnav sau în temniță și am venit la tine?

40. Iar împăratul răspunzând va rosti către ei: Adevăr grăiesc vouă, întrucât ați făcut unuia dintre acești frați ai mei prea mici, mie mi-ați făcut.

41. Atunci va zice și celor de-a-stânga: Duceți-vă de la mine, blestemaților, în focul cel veșnic care este gătit diavolului și îngerilor lui.

42. Căci flămând am fost și nu mi-ați dat să mănânc; insetat am fost și nu mi-ați dat să beau;

43. Strein am fost și nu m'ați adus la voi; gol și nu m'ați îmbrăcat, bolnav și în temniță și nu m'ați cerșetat.

44. Atunci vor lua și ei cuvântul și vor zice: Doamne, când te-am văzut flămând sau insetat, sau strein, sau gol, sau bolnav, sau în închisoare și nu ți-am slujit ție?

45. El însă le va răspunde și le va zice: Adevăr grăiesc vouă, întrucât nu ați făcut unuia dintre acești prea mici, nici mie nu mi-ați făcut.

46. Și vor merge aceștia la pedeapsă veșnică, iar dreptii la viață veșnică.

26.

Vestirea cea din urmă a patimilor lui Iisus. Ungerea din Betania. Cina cea de taină. Suferințele din Ghetsemane. Vânzarea lui Iuda. Prinderea lui Iisus. Înfrățirea înaintea arhierilor. Lepădarea lui Petru.

1. Iar după ce Iisus a sfârșit toate aceste cuvinte, a rostit către ucenicii săi:

2. Știți că peste două zile vor fi Paștile și Fiul omului se va da ca să se răstignească.

3. Atunci mai marii preoților și bătrânii poporului s'au adunat la curtea arhierului care se numea Caiafa.

4. Și împreună s'au sfătuit ca să prindă pe Iisus, cu vicleșug, și să-l omoare.

5. Dar ziceau: Nu în sărbători, ca să nu se facă turburare în popor.

6. Fiind Iisus în Betania, în casa lui Simon Leprosul,

7. S'a apropiat de el o femeie, având un alabastru cu mir de mare preț și l-a turnat pe capul lui, pe când ședea la masă.

8. Ci văzând ucenicii, s'au mâniat și au zis: De ce s'a făcut risipa aceasta?

9. Căci mirul acesta putea să fie vândut scump, iar banii dați săracilor.

10. Dar Iisus aflând le-a zis: Pentru ce faceți femeii supărare? Fapta ei, față de mine, este un lucru bun.

11. Căci pe săraci pururea îi aveți cu voi, dar pe mine nu mă aveți pururea;

12. Că ea, turnând mirul acesta pe trupul meu, a făcut-o întru înmormântarea mea.

13. Adevăr grăiesc vouă: oriunde se va propovădui evanghelia aceasta, în toată

lumea, se va spune și ce-a făcut ea, spre pomenirea ei.

14. Ci unul dintre cei doisprezece, care se numea Iuda Iscariotul, s'a fost dus la mai marii preoților,

15. Și le-a zis: Ce voiți să-mi dați, și eu îl voi da în mâinile voastre? Iar ei s'au învoit cu el treizeci de arginți.

16. Și de atunci căuta un prilej potrivit ca să-l dea în mâinile lor.

17. În cea dintâi zi a Azimilor, au venit ucenicii la Iisus și l-au întrebat: Unde voiești să-ți gătim, ca să mănânci Paștile?

18. El le-a răspuns: Mergeți în oraș, la cutare, și spuneți-i: Învățătorul zice: timpul meu este aproape; la tine voi să fac Paștile cu ucenicii mei.

19. Și ucenicii au făcut precum le-a poruncit Iisus și au gătit Paștile.

20. Iar când s'a făcut seară, a șezut la masă cu cei doisprezece ucenici.

21. Și pe când mâncau, Iisus a zis: Adevăr grăiesc vouă: unul dintre voi mă va vinde.

22. Atunci ei, întristându-se foarte, începură să-i zică fiecare, unul după altul: Nu cumva eu sunt, Doamne?

23. Iar el răspunzând a zis: Cel ce a întins cu mine mâna în bid, acela mă va vinde.

24. Intr'adevăr, Fiul omului merge precum scris este pentru el. Vai însă celui om prin care Fiul omului se vinde. Mai bine era de omul acela dacă nu se mai năștea.

25. Atunci Iuda, cel ce l-a vândut, deschizând gura a întrebat: Nu cumva sunt eu, Învățătorule? Răspuns-a lui: Tu ai zis-o.

26. Iar pe când mâncau, Iisus luând pâinea, a binecuvântat, a frânt și dând ucenicilor a zis: Luați, mâncați, aceasta este trupul meu.

27. Și luând paharul și mulțumind, le-a dat zicând: Beți dintru acesta toți;

28. Că aceasta este sângele meu, al legii celei noi, carele pentru mulți se varsă, spre iertarea păcatelor.

29. Ci vă spun vouă, nu voi mai bea de acum din acest rod al viei, până în ziua aceea când îl voi bea cu voi, nou, întru împărăția Tatălui meu.

30. Și după ce cântară laude, ieșiră la Muntele Măslinilor.

31. Atunci Iisus grăit-a către ei: Toți vă veți sminti întru mine în noaptea aceasta, căci scris este: Bate-voi păstorul și se vor risipi oile turmei.

32. Dar după învierea mea, voi merge mai nainte de voi în Galileia.

33. Ci Petru, luând cuvântul, zis-a lui: Dacă toți se vor sminti întru tine, eu niciodată nu mă voi sminti.

34. Iisus îi răspunse: Adevăr grăiesc ție că noaptea aceasta, mai nainte de cântatul cocoșului, de trei ori te vei lepăda de mine.

35. Petru însă rostește: Și de ar fi să mor împreună cu tine, nu te voi tăgădui. Și toți ucenicii au zis la fel.

36. Atunci Iisus a mers dimpreună cu ucenicii la un loc ce se cheamă Ghetsemane și a zis către ei: Ședeți aici, până ce mă voi duce colo și mă voi ruga.

37. Și luând cu sine pe Petru și pe cei doi fii ai lui Zevedeu, a început să se intristeze și să se turbure.

38. Iar lor le-a zis: Intristat este sufletul meu până la moarte. Rămâneți aici și privegheați împreună cu mine.

39. Și mergând puțin mai nainte, a căzut cu fața la pământ, rugându-se și zicând: Părintele meu, de este cu puțință, treacă de la mine paharul acesta, însă nu precum voiesc eu, ci precum voiești tu.

40. Ci venind la ucenici, i-a găsit pe ei dormind și i-a zis lui Petru: Astfel n'ați avut putere un singur ceas să priveghiați cu mine!

41. Privegheați și vă rugați, ca să nu intrați în ispită. Căci duhul este osârduitor, dar trupul neputincios.

42. Iarăși, ducându-se a doua oară, s'a rugat zicând: Părintele meu, dacă nu este cu puțință să treacă acest pahar, ca să nu-l beau, facă-se voia ta.

43. Și din nou venind, îi află pe ei adormiți, căci ochii lor erau îngreuiați.

44. Și lăsându-i s'a dus încă o dată și a treia oară s'a rugat, același cuvânt zicând.

45. Atunci a venit la ucenici și le-a zis: Dormiți de acum și vă odihniți! Iată s'a apropiat ceasul. Și Fiul omului este dat în mâinile păcătoșilor.

46. Sculați-vă să mergem, iată s'a apropiat cel ce m'a vândut.

47. Și pe când vorbea încă, iată sosit-a Iuda, unul dintre cei doisprezece, și împreună cu el gloată multă, cu săbii și cu fuști, trimiși de mai marii preoților și de bătrânii poporului.

48. Iar vânzătorul le-a fost dat un semn zicând: Pe care-l voi săruta, acela este: puneți mâna pe el.

49. Deci, venind în clipa ceca cu degrabă la Iisus, zise: Bucură-te, învățătorule! Și l-a sărutat.

50. Ci Iisus grăit-a lui: Prietene, pentru ce-ai venit, îndeplinește. Atunci apropiindu-se ei au pus mâinile pe Iisus și l-au prins.

51. Și iată unul dintre cei ce erau cu Iisus întinzând mâna a tras sabia și lovind pe servitorul arhierelui i-a tăiat urechea.

52. Dar atunci Iisus i-a zis: Intoarce sabia ta la locul ei, căci toți cei ce iau sabia de sabie vor pieri.

53. Au gândești că nu pot să rog pe Tatăl meuși să-mipună mie acum nainte mai mult decât douăsprezece legiuni de îngeri?

54. Dar cum se vor împlini scripturile, după care așa trebuie să fie?

55. În ora aceea zise Iisus mulțimii: Ca la un tâlhar ieșiți-ați cu săbii și cu sulițe ca să mă prindeți. În ficcare zi ședeam în templu și învățam și n'ați pus mâna pe mine.

56. Dar toate acestea s'au făcut ca să se îplinească scripturile prorocilor. Atunci toți ucenicii l-au lăsat și au fugit.

57. Cei care îl prinseseră pe Iisus l-au dus la Caiafa arhierul, unde erau adunați cârturarii și bătrânii.

58. Ci Petru îl urma de departe până a ajuns la curtea arhierelui și pătrunzând înăuntru a șezut printre servitori, ca să vadă sfârșitul.

59. Iar mai marii preoților, bătrânii și tot sinedriul căutau mărturie mincinoasă împotriva lui ca să-l omoare.

60. Și nu găseau, deși veniseră mulți martori mincinoși. În urmă se înfățișară doi,

61. Și ziseră: Acesta a grăit: Pot să dărâm locașul lui Dumnezeu și în trei zile să-l clădesc.

62. Sculându-se arhiereul l-a întrebat: Nu răspunzi nimic la ceea ce mărturisesc împotriva ta acești oameni?

63. Dar Iisus a tăcut din gură. Atunci arhiereul vorbind iarăși a zis: Juru-te pe Dumnezeu cel viu, să ne spui nouă de ești tu Christosul, Fiul lui Dumnezeu.

64. Ci Iisus i-a răspuns: Tu ai zis-o. Și vă spun încă: de acum veți vedea pe Fiul omului șezând de-a-dreapta puterii și venind pe norii cerului.

65. Atunci arhiereul își sfășie veșmintele zicând: Hulă a adus lui Dumnezeu! Ce trebuință mai avem de martori? Iată acum ați auzit hula lui.

66. Ce socotiți? Iar ei răspunzând au zis: Este vinovat de moarte.

67. Atunci au scuipat în obrazul lui și l-au bătut cu pumnii, iar unii îi dădeau palme.

68. Și ziceau: Profetește-ne, Christoase, cine este cel ce te-a lovit.

69. Petru stătea afară în curte. Dar o servitoare se apropie de el și-i zise: Și tu erai cu Iisus Galileianul.

70. El însă tăgădui înaintea tuturor zicând: Nu știu ce vorbești.

71. Dar când ieși la poartă, îl văzu altă servitoare și zise celor de acolo: Și acesta era cu Iisus Nazarineanul.

72. Și încă o dată Petru tăgădui cu jurământ: Nu cunosc pe omul acesta.

73. Peste o clipă însă, se apropiară cei ce stăteau în preajmă și-i ziseră lui Petru: Cu adevărat și tu ești dintre ei, căci îi vorbea ta te dă pe față.

74. Atunci el începu să se blesteme și să se jure: Nu cunosc pe omul acesta. Și deodată cântă cocoșul.

75. Atunci Petru își aduse aminte de cuvântul lui Iisus care zisese: Mai nainte de a cânta cocoșul, te vei lepăda de mine de trei ori. Și ieșind afară plânse cu amar.

27.

Iisus înaintea lui Pilat. Iuda se spânzură. Iisus și Baraba. Iisus dat spre moarte. Biciuirea, batjocorirea, răstignirea, moartea și înmormântarea.

1. Iar în faptul dimineții, toți Mai marii preoților și bătrânii poporului au

ținut un sfat împotriva lui Iisus, ca să-l omoare.

2. Apoi legându-l l-au dus și l-au predat lui Ponțiu Pilat, procuratorul.

3. Atunci Iuda, cel ce l-a vândut, văzând că a fost osândit la moarte, s'a căit și a adus înapoi arhiereilor și bătrânilor cei treizeci de arginți,

4. Zicând: Greșit-am de am vândut sânge nevinovat. Ei îi răspunseră: Ce ne privește pe noi? Tu vei vedea.

5. Ci el, aruncând arginții în templu, a plecat. Apoi s'a dus și s'a spânzurat.

6. Iar mai marii preoților luând banii ziseră: Nu se cuvine să-i punem în vistieria templului, deoarece sunt preț de sânge.

7. Și după ce au luat înțelegere împreună, au cumpărat cu ei Țarina Olarului pentru îngroparea streinilor.

8. Pentru aceea s'a numit țarina aceea Țarina Sângelui, până în ziua de astăzi.

9. Atunci s'a împlinit cuvântul spus de Ieremia prorocul, care zice: Și au luat cei treizeci de arginți, prețul celui prețuit, care s'a drămuț de fiii lui Israil.

10. Și i-au dat pe țarina olarului, după cum mi-a rânduit mie Domnul.

11. Iar Iisus stătea înaintea procuratorului. Și l-a întrebat procuratorul, zicând: Tu ești împăratul Iudeilor? Ci Iisus i-a răspuns: Tu zici.

12. Dar la pările aduse lui de către mai marii preoților și de către bătrâni nu răspundea nimic.

13. Atunci i-a zis Pilat: Nu auzi câte mărturisesc ei împotriva ta?

14. Inșă nu i-a răspuns lui nici un singur cuvânt, încât procuratorul se mira foarte.

15. La sărbătoarea Paștilor, procuratorul avea obiceiul să dea drumul pentru popor, la un întemnițat pe care-l voiau ei.

16. Și aveau atunci un vinovat vestit care se numea Baraba.

17. Ci adunați fiind laolaltă, Pilat le zise: Pe care voiți să vi-l las vouă slobod, pe Baraba sau pe Iisus, care se zice Christos?

18. Că știa că din răutate l-au dat în mâna lui.

19. Și pe când stătea Pilat în scaunul de judecată, femeia lui trimis-a lui acest

ovănt: Nimic să nu aibi cu dreptul acela; căci mult am suferit, azi, în vis pentru el.

20. Însă mai marii preoților și bătrânii înduplecară gloatele ca să ceară pe Baraba, iar pe Iisus să-l piardă.

21. Procuratorul luând cuvântul i-a întrebat: Pe care voiți, din amândoi, să vi-l las vouă slobod? Iar ei răspuseră: Pe Baraba.

22. Atunci Pilat le zise: Dar ce voi face cu Iisus, ce se chiamă Christos? Răspund cu toții: Să se răstignească!

23. A zis iarăși Pilat: Dar ce rău a făcut? Ei însă mai cu prisos strigau și ziceau: Răstignească-se!

24. Deci, văzând Pilat că nimic nu folosește, ci mai mare turburare se face, a luat apă, s'a spălat pe mâini înaintea mulțimii și a rostit: Nevinovat sunt eu de sângele acestui drept. Voi veți vedea.

25. Iar tot poporul a răspuns și a zis: Sângele lui asupra noastră și asupra copiilor noștri!

26. Atunci l-a liberat pe Baraba, iar pe Iisus l-a biciuit și l-a dat să fie răstignit.

27. Iară ostașii procuratorului, luând cu ei pe Iisus, în pretoriu, au adunat în jurul lui toată cohorta.

28. Și l-au dezbrăcat de hainele lui și i-au pus o hlamidă roșie.

29. Și împletind o cunună de spini i-au pus-o pe cap și în mâna lui cea dreaptă trestie, apoi îngenunchind înaintea lui râdeau de el zicând: Bucură-te, împăratul Iudeilor!

30. Și scuipând asupra lui, luau trestia și-l băteau peste cap.

31. Iar după ce l-au batjocorit, l-au dezbrăcat de hlamidă, l-au îmbrăcat cu hainele lui și l-au dus ca să-l răstignească.

32. Ieșind cu el afară, au găsit pe un om din Chirene cu numele Simon; pe acesta l-au silit să ducă crucea lui.

33. Și dacă au venit la locul numit Golgota, ceea ce înseamnă: locul căpătâni, 34. I-au dat să bea vin amestecat cu fiere, dar gustând nu a voit să bea.

35. Iar după ce l-au răstignit, au împărțit veșmintele lui, aruncând sorți ca să se împlinescă ceea ce s'a zis de prorocul: Împărțit-au hainele mele loruși, iar pentru cămașa mea au aruncat sorți.

36. Apoi ostașii au stat jos și-l păzeau acolo.

37. Iar deasupra capului i-au pus în slove vina lui: Acesta este Iisus Împăratul Iudeilor.

38. Tot atunci, răstigniți au fost împreună cu el doi tâlhari, unul de-a dreapta și celălalt de-a stânga.

39. Iar trecătorii îl huleau și clătinau capetele lor,

40. Zicând: Tu cel ce dărași templul și în trei zile îl clădești, mântuiește-te pe tine însuși! De ești Fiul lui Dumnezeu, pogoară-te de pe cruce!

41. Așijderea și mai marii preoților râdeau de el, cu Cărturarii și cu bătrânii, și ziceau:

42. Pe alții i-a mântuit, iar pe sine nu poate să se mântuiască! Dacă este împăratul lui Israel, pogoare-se acum de pe cruce, și vom crede într'însul.

43. Încrezutu-s'a în Dumnezeu. Să-l scape acum, dacă vrea cu el! Căci a zis: Sunt Fiul lui Dumnezeu.

44. În același chip, îl ocărau și tâlharii cei împreună răstigniți cu el.

45. Ci de la ceasul al șaselea s'a făcut întuneric peste tot pământul, până la ceasul al nouălea;

46. Iar către ceasul al nouălea, a strigat Iisus cu glas mare zicând: Eli, Eli, lama sabahtani! adică Dumnezeul meu, Dumnezeul meu, pentru ce m'ai părăsit?

47. Oarecare dintre cei ce stăteau acolo, auzind ziceau: Pe Ilie îl strigă acesta.

48. Iar unul dintre ei alergă îndată și luând un burete îl umplu de oțet, îl puse într'o trestie și-i dădu să bea.

49. Iar ceilalți ziceau: Lasă, să vedem dacă vine Ilie să-l mântuiască.

50. Ci Iisus strigând încă o dată cu glas mare și-a dat duhul.

51. Și iată, catapeteasma templului se sfâșie în două, de sus până jos, iar pământul se cutremură și stâncile se despicară.

52. Mormintele se deschisă și multe trupuri ale sfinților adormiți se sculară.

53. Și ieșind din morminte, după învierea lui, intrară în cetatea sfântă și se arătară multora.

54. Iar suteașul și cei ce împreună cu el păzeau pe Iisus, văzând cutremurul și cele ce s'au făcut, s'au înfricoșat

foarte și au zis: Cu adevărat Fiul lui Dumnezeu era acesta!

55. Și erau acolo multe femei, privind de departe, care urmaseră din Galileia pe Iisus și îl serveau.

56. Intre care era Maria Magdalina și Maria, muma lui Iacob și a lui Iosif, și muma fiilor lui Zevedeu.

57. Iar în amurgul zilei, veni un om bogat, de fel din Arimateia, cu numele Iosif, care era și el ucenic al lui Iisus.

58. Acesta ducându-se la Pilat a cerut trupul lui Iisus. Atunci Pilat a poruncit să i se dea.

59. Iar Iosif luând trupul l-a înfășurat în giulgiu curat de in,

60. Și l-a pus într'un mormânt nou al lui, pe care-l săpase în stâncă. Apoi a prăvălit o piatră mare la ușa gropniței și s'a dus.

61. Iar acolo era Maria Magdalina și cealaltă Marie, stând în fața locului unde l-au îngropat.

62. A doua zi care este după Vineri (Sâmbătă), s'a adunat mai marii preoților și Fariseii la Pilat.

63. Și i-au zis: Doamne, ne-am adus aminte că acel amăgitor a spus, fiind încă în viață: După trei zile mă voi scula.

64. Deci poruncește ca mormântul să fie păzit bine până a treia zi, ca nu cumva ucenicii lui să vie și să-l fure și să spună poporului: S'a sculat din morți. Și va fi rătăcirea de pe urmă mai rea decât cea dintâi.

65. Ci Pilat le-a grăit: Aveți păzitori; mergeți și întăriți cum știți.

66. Iar ei ducându-se au întărit mormântul cu pază și au pecetluit piatra.

28.

Invierea lui Iisus. Arătările lui. Porunca botezului.

1. Târziu, Sâmbătă noaptea, când se lumina de ziua întâia a săptămânii, a venit Maria Magdalina și cealaltă Marie, ca să vadă mormântul.

2. Și iată s'a făcut cutremur mare, oă îngerul Domnului pogorînd din cer a venit, a rostogolit piatra și a stat deasupra ei.

3. Și înfățișarea lui era luminoasă ca fulgerul și îmbrăcămintea lui albă ca omătul.

4. Și de frica lui s'au cutremurat străjerii și s'au făcut ca morți.

5. Iar îngerul vorbind femeilor le-a zis: Nu vă temeți voi, că știu că pe Iisus cel răstignit îl căutați.

6. Nu este aici, că s'a sculat precum a zis; veniți de vedeți locul unde a zăcut.

7. Duceți-vă degrabă și spuneți ucenicilor lui că s'a sculat din morți și iată merge înaintea voastră în Galileia; acolo îl veți vedea. Iată v'am spus vouă.

8. Iar ele au plecat în sărg de la mormânt și cu frică și cu bucurie mare au alergat ca să vestească pe ucenicii lui.

9. Dar când mergeau ca să vestească pe ucenici, iată Iisus le-a întâmpinat și le-a zis: Bucurați-vă. Ci ele venind aproape au cuprins picioarele lui și s'au închinat lui.

10. Atunci Iisus le-a zis: Nu vă temeți. Duceți-vă și dați de veste fraților mei, ca să meargă în Galileia, și acolo mă vor vedea.

11. Iar dacă au plecat ele, iată unii din străjeri venind în oraș au spus arhierilor toate cele ce s'au făcut.

12. Atunci ei adunându-se împreună cu bătrânii și ținând sfat au dat bani din destul ostașilor,

13. Zicând: Spuneți că ucenicii lui, venind noaptea, l-au furat, pe când noi dormeam;

14. Iar de se va auzi aceasta la procuratorul, noi îl vom îndupleca și pe voi fără de grijă vă vom face.

15. Ei luară arginții și făcură precum i-au învățat. Și s'a răspândit vorba aceasta între Iudei, până în ziua de azi.

16. Iar cei unsprezece ucenici au mers în Galileia, la muntele unde le rânduiseră Iisus;

17. Și dacă l-au văzut pe el, s'au închinat lui, iar unii s'au îndoit.

18. Și apropiindu-se Iisus le-a vorbit lor, zicând: Datu-mi-s'a toată puterea în cer și pe pământ.

19. Drept aceea, mergând învățați toate neamurile, botezându-i în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh,

20. Învățându-i să păzească toate câte v'am poruncit vouă, și iată eu cu voi sunt în toate zilele, până la sfârșitul veacului. Amin.

SFÂNȚA EVANGHELIE CEA DE LA MARCU

1.

Ioan Botezătorul și Iisus Christos. Ispita. Predica. Întâii ucenici. Întâile tămăduiri.

1. Inceputul Evangheliei lui Iisus Christos, Fiul lui Dumnezeu.

2. Precum este scris în proroci: Iată eu trimit îngerul meu înaintea feței tale care va pregăti calea ta;

3. Glasul celui ce strigă în pustie: Gătiți calea Domnului, drepte faceți cărările lui, —

4. Așa a fost Ioan, botezând în pustie și propovăduind botezul pocăinței întru iertarea păcatelor.

5. Și au ieșit la el tot ținutul Iudeii și toți cei din Ierusalim și se botezau de către el, în apa Iordanului, mărturisindu-și păcatele.

6. Ci Ioan era îmbrăcat cu veșmânt de păr de cămilă, avea cingătoare de piele împrejurul mijlocului și mânca lăcuste și miere sălbatică.

7. Și propovăduia, zicând: Vine în urma mea cel ce este mai tare decât mine, căruia nu sunt vrednic să mă plec și să-i desleg cureaua încălțămintelor.

8. Eu v'am botezat pe voi cu apă, el însă vă va boteza cu Duhul Sfânt.

9. Și fost-a în acele zile că Iisus a venit din Nazaretul Galileii și s'a botezat în Iordan, de la Ioan.

10. Și îndată ieșind din apă a văzut cerurile deschise și Duhul ca un porumbel pogorînd asupra lui,

11. Și glas porni din ceruri: Tu ești fiul meu cel iubit, întru tine bine am voit.

12. Iar Duhul l-a mânat degrabă în pustie.

13. Și fost-a în pustie patruzeci de zile, ispitindu-se de către Satana. Și era împreună cu fiarele, iar îngerii îi slujeau.

14. După ce Ioan fu prins, Iisus veni în Galileia, propovăduind evanghelia împărăției lui Dumnezeu și zicând:

15. S'a împlinit vremea și s'a apropiat împărăția lui Dumnezeu. Pocăiți-vă și credeți în evanghelie.

16. Și umblând pe lângă Marea Tiberiadei, a văzut pe Simon și pe Andrei,

fratele lui Simon, pe când aruncau mreaja în mare, că erau pescari.

17. Și le-a grăit Iisus: Veniți după mine și vă voi face să fiți pescari de oameni.

18. Iar ei au lăsat numaidecât mrejele lor și au mers după el.

19. Puțin mai departe de acolo a văzut pe Iacov al lui Zevedeu, și pe Ioan, fratele lui. Ci ei erau în corabie și-și dregeau mrejele.

20. Și i-a chemat pe ei îndată. Iar ei, lăsând pe tatăl lor Zevedeu în corabie, cu simbrășii lor, s'au dus după el.

21. Și venind în Capernaum a început numaidecât să-i învețe, Sămbăta, în sinagogă.

22. Și erau uimiți de învățătura lui. Căci îi învăța pe ei ca acel ce are putere, iar nu în felul cărturarilor.

23. Acum, era în sinagogă lor un om cu duh necurat, care striga tare,

24. Și zicea: Ce avem noi cu tine, Iisuse Nazarinene? Ai venit ca să ne pierzi. Te știm cine ești, tu sfântul lui Dumnezeu.

25. Iar Iisus l-a certat și i-a zis: Amuțește și ieși din el.

26. Și scuturându-l duhul cel necurat și strigând cu glas mare a ieșit din el.

27. Și s'au spăimântat toți, cât se întrebau între ei și ziceau: Ce este aceasta? Și ce este această învățătură nouă? Că și duhurilor necurate le poruncește cu putere și ascultă de el.

28. Iar vestea lui s'a răspândit curând pretutindeni, în toată împrejurimea Galileii.

29. După ce-au ieșit din sinagogă, au venit în casa lui Simon și a lui Andrei, cu Iacov și cu Ioan.

30. Iar soacra lui Simon zăcea, prinsă de friguri, și atunci i-au vorbit despre ea.

31. Ci venind la ea, a ridicat-o, apucând-o de mână. Și au lăsat-o frigurile și ea le slujea lor.

32. Iar când s'a făcut seară și soarele apusese, au adus la el pe toți bolnavii și demonizații.

33. Și era tot orașul, laolaltă, adunat la ușă.

34. Și a tămăduit pe mulți care pătimeau de fel de fel de boale și demoni mulți a scos afară. Iar pe demoni nu-i lăsa să vorbească pentru că-l știau că e Christos.

35. Iar a doua zi, foarte de cu noapte sculându-se, a ieșit și s'a dus într'un loc pustiu și se ruga acolo.

36. Dar a mers după el Simon și cei ce erau cu Simon.

37. Și aflându-l, i-au grăit: Toți te caută pe tine.

38. Ci el răspuns-a lor: Să mergem aiurea prin târgurile învecinate, ca să propovăduiesc și acolo, căci pentru aceasta am venit.

39. Și a purces propovăduind prin sinagoga lor, în toată Galileia și pe demoni îi scotea afară.

40. Ci un lepros a venit la el, rugându-l și căzând în genunchi înaintea lui și zicându-i: De voiești, poți să mă curățezi.

41. Iar lui Iisus făcându-i-se milă, a întins mâna lui și s'a atins de el și i-a zis: Voiesc, curățeste-te.

42. Și când a zis așa, în clipa aceea s'a depărtat lepra de la el și s'a curățit.

43. Și poruncindu-i cu asprime l-a scos pe loc afară,

44. Și i-a zis: Vezi, nimănui nimic să nu spui, ci mergi de te arată preotului și adu, pentru curățirea ta, ceea ce a rânduit Moise, spre mărturie lor.

45. Dar el ieșind de acolo a început să spună mult și tare și să răspândească vorba, încât Iisus nu mai putea să intre pe față în oraș, ci stătea afară, în locuri pustii, și venea lumea la el din toate părțile.

2.

Vindecarea paralicului. Chemarea lui Matei. Postul și smulgerea spicelor, în zi de Sâmbătă.

1. Intrând iarăși în Capernaum, după câteva zile, s'a auzit că este acasă.

2. Și s'a adunat așa de mulți că nu mai era loc nici înaintea ușii, și le grăia lor cuvântul împărăției.

3. Și vin și aduc la el un slăbănog pe care-l purtau patru inși.

4. Ci neputând, din pricina mulțimii, să se apropie de el, au desfăcut podina învelitoarei, unde era Iisus, și prin spăr-tură au lăsat în jos patul în care zăcea slăbănogul.

5. Atunci văzând Iisus credința lor, i-a zis slăbănogului: Fiule, iartă-se ție păcatele tale.

6. Dar erau acolo unii dintre cărturari, care ședeau și cugetau în inimile lor:

7. Pentru ce vorbește acesta astfel? El hulește. Cine poate să ierte păcatele, fără numai unul Dumnezeu?

8. Și pe data cunoscând Iisus, cu duhul lui, că așa gândesc ei întru sine, le-a grăit: De ce cugetați aceasta în inimile voastre?

9. Ce este mai lesne: a zice slăbănogului: iartă-se ție păcatele tale, sau a zice: scoală-te, ia-ți patul tău și umblă?

10. Ci ca să știți că Fiul omului are pe pământ putere ca să ierte păcatele — a zis slăbănogului:

11. Ție zic: scoală-te, ia-ți patul tău și mergi la casa ta.

12. Și s'a sculat și pe loc luându-și patul a ieșit afară, înaintea tuturor, încât erau toți uimiți și preamăreau pe Dumnezeu, zicând că așa lucruri n'am văzut niciodată.

13. Și din nou a ieșit la țărmul mării. Iar tot norodul venea la el și le dădea învățătură.

14. Și trecând văzu pe Levi al lui Alfeu, șezând la vamă, și-i zise: Vino după mine. Iar el, sculându-se, a mers după el.

15. Și așa a fost că pe când ședea Iisus în casa lui Levi, mulți vameși și păcătoși au șezut la masă cu el și cu ucenicii lui. Că erau mulți și mergeau după el,

16. Cum și Cărturari de-ai Fariseilor. Deci, văzând aceștia că mănâncă împreună cu vameșii și cu păcătoșii, au zis către ucenicii lui: Impreună cu vameșii și cu păcătoșii mănâncă și bea învățătorul vostru?

17. Dar auzind Iisus, a rostit către ei: Nu cei sănătoși au nevoie de doftor, dar

cei ce pătimesc. N'am venit să chem pe drepți, ci pe păcătoși, la pocăință.

18. Ucenicii lui Ioan și Fariseii erau postitori și au venit și i-au zis lui: De ce ucenicii lui Ioan și ucenicii Fariseilor postesc, iar ucenicii tăi nu postesc?

19. Ci Iisus le-a răspuns: Pot oare fiii nunții să ajuneze, până când este mirele cu ei? Câtă vreme au pe mirele cu ei, nu pot să ajuneze.

20. Dar vor veni zile când se va lua mirele de la ei și atunci vor ajuna, întru acele zile.

21. Nimeni nu coase, la haină veche, petec dintr'o fâșie nouă, iar de coase, plinitura aceasta nouă trage din veșmântul vechi și se face o ruptură și mai rea.

22. Nimeni, iarăși, nu pune vin nou în burdufuri vechi, iar de nu, vinul nou va sparge burdufurile; și se varsă și vinul și se nimicesc și burdufurile; ci se cade să pună vinul nou în burdufuri noi.

23. S'a întâmplat ca într'o zi de Sâmbătă Iisus să treacă printre holde, iar ucenicii lui, mergând pe drum, au început să smulgă spicele.

24. Atunci Fariseii au zis către el: Vezi, pentru ce fac Sâmbăta ce nu se cuvine?

25. Iisus le-a răspuns: Au niciodată n'ați citit ce-a făcut David, când a avut lipsă și a flămânzit, el și cei ce erau cu el?

26. Cum a intrat în locașul lui Dumnezeu, în zilele lui Abiatar arhiereul, și a mâncat pâinile punerii înaintea, pe oare nu se cuvine să le mănânce decât numai preoții, și a dat și celor ce erau cu el?

27. Și le mai zise lor: Sâmbăta a fost făcută pentru om, și nu omul pentru Sâmbăta.

28. Astfel că Fiul omului este domn și al Sâmbetei.

3.

Vindecarea celui cu mâna uscată și alte vindecări. Alegerea celor doisprezece Apostoli. Păcatul împotriva Sfântului Spirit.

Mama și frații lui Iisus.

1. Și iarăși a intrat în sinagogă. Și era acolo un om cu o mână uscată.

2. Ci îl pândeau pe Iisus să vadă de-l tămăduiește Sâmbăta, ca să-i găsească vină.

3. El gră este atunci celui care avea mâna uscată: Stai drept, aici în mijloc.

4. Și-i întrebă pe ei: Cuvine-se, Sâmbăta, a face bine sau a face rău, a mântui un suflet ori a-l ucide? Dar ei tăceau.

5. Ci de jur privindu-i cu mânie și întristându-se de învârtășarea inimii lor, rosti către om: Intinde mâna ta. Și o întinse, și mâna lui se făcu la loc sănătoasă ca și cealaltă.

6. Iar ieșind Fariseii au făcut îndată sfat cu Irodianii, împotriva lui, ca să-l piarză.

7. Iisus împreună cu ucenicii lui a plecat înspre mare și mulțime de norod din Galileia și din Iudeia l-a urmat,

8. Din Ierusalim, din Idumeia, de dincolo de Iordan, dimprejurul Tirului și Sidonului, mulțime mare care, auzind câte făcea, venea la el.

9. Și de atâta gloată, le-a spus ucenicilor să fie pentru el o luntre la îndemână, ca să nu-l strămtoreze,

10. Fiindcă tămăduia pe mulți, așa că năvăleau asupra lui, să se atingă de el, toți câți aveau betesușuri.

11. Iar duhurile cele necurate, când îl vedeau, cădeau înaintea lui, strigau și ziceau: Tu ești Fiul lui Dumnezeu.

12. Ci el le certa mult ca să nu-l dea pe față.

13. Apoi s'a suit în munte și pe care a voit el i-a chemat la sine și au venit.

14. Și-a făcut pe doisprezece să fie cu el și să-i trimită să propovăduiască,

15. Și să aibă putere să vindece boalele și să scoată afară pe demoni.

16. Deci a rânduit pe cei doisprezece: pe Simon, și i-a pus numele Petru;

17. Pe Iacob al lui Zevedeu și pe Ioan, fratele lui Iacob, și le-a pus lor numele Boanergheș, adică Fiii Tunetului;

18. Pe Andrei, pe Filip, pe Bartolomei, pe Matei, pe Toma, pe Iacov al lui Alfeu, pe Tadeu, pe Simon Cananeul,

19. Și pe Iuda Iscarioteanul, cel ce l-a vândut.

20. Când a venit acasă, mulțimea s'a grămădit din nou, așa încât ei nu puteau nici pâine să mănânce.

21. Si auzind ai săi despre aceasta au ieșit ca să-l prindă, că ziceau: Nu-și este în fire.

22. Iar Cărturarii, care veneau din Ierusalim, ziceau că are pe Beelzebul și cum că cu domnul demonilor scoate afară pe demoni.

23. Atunci i-a chemat la sine și le-a vorbit în pilde: Cum poate Satana pe Satana să-l scoată afară?

24. Dacă o împărăție se va dezbină întru sine, acea împărăție nu poate să mai stea.

25. Și dacă o casă se va dezbină întru sine, casa aceea nu poate să se ție.

26. Și dacă Satana s'a sculat însuși asupra sa, atunci s'a dezbinat și nu poate să dăinuiască, ci are sfârșit.

27. Dar nimeni nu poate, intrând în casa celui tare, să-i răpească sculele, de nu va lega întâi pe cel tare, și atunci va jefui casa lui.

28. Adevăr grăiesc vouă că toate păcatele ierta-se vor fiilor oamenilor și hulele câte vor huli;

29. Dar cine va huli asupra Duhului Sfânt nu are iertăciune în veac, ci de păcat veșnic va fi vinovat.

30. Pentru că ziceau: Are duh necurat.

31. Ci au venit muma lui și frații lui și stând afară au trimis la el ca să-l cheme.

32. Iar mulțimea ședea împrejurul lui. Și i-au zis unii: Iată, mama ta și frații tăi și surorile tale sunt afară; te caută.

33. Atunci răspunzând lor le-a zis: Cine este mama mea și frații mei?

34. Și de jur privind pe cei ce ședeau în jurul lui, rosti: Iată mama mea și frații mei.

35. Că oricine va face voia lui Dumnezeu, acesta este fratele meu și sora mea și mama mea.

4.

*Felurite pilde despre împărăția cerurilor.
Potolirea furtunii de pe mare.*

1. Și iarăși a început Iisus să învețe lângă mare și s'a adunat la el mulțimea de norod, astfel că el a intrat în corabie și stătea pe apă, iar toată mulțimea era lângă mare, pe uscat.

2. Și-i învăța mult în parabole și le grăia în învățătura lui:

3. Ascultați: Iată, ieșit-a semănătorul să semene.

4. Și a fost așa că pe când semăna, o sămânță a căzut lângă cale și păsările cerului au venit și au mâncat-o.

5. Ci alta a căzut în loc pietros, unde nu avea pământ mult și degrabă a răsarit, pentru că nu avea strat adânc.

6. Iar când s'a înălțat soarele, s'a vestejit și neavând rădăcină s'a uscat.

7. Altă sămânță a căzut în mărăcini și au crescut mărăcini și au innăbușit-o și roadă nu a dat.

8. Iar altele au căzut pe pământul cel bun și suindu-se și crescând au legat rod și au adus una treizeci, alta șazeci, alta o sută.

9. Și zise: Cine are urechi de auzit să auză.

10. Iar când a fost singur, cei ce erau pe lângă el l-au întrebat despre parabole.

11. Atunci le-a răspuns: Vouă vă e dat să știți tainele împărăției lui Dumnezeu, dar pentru cei de afară totul se face în pilde.

12. Ca uitându-se cu ochii să nu vază și auzind cu urechile să nu înțeleagă, ca nu cumva să se întoarcă și să li se ierte păcatele.

13. Apoi le-a zis: Nu pricepeți pilda aceasta? Dar cum veți cunoaște toate pildele celelalte?

14. Cel ce seamănă, seamănă cuvântul.

15. Cei de lângă cale, aceștia sunt la care se seamănă cuvântul, dar când îl aud, numaidecât vine Satana și ia cuvântul cel semănat în inimile lor.

16. Așijderea cei semănând în loc pietros, aceștia sunt care, când aud cuvântul, îl primesc degrabă cu bucurie.

17. Dar n'au rădăcini întru sine, ci sunt până a un timp, apoi când se întâmplă strămtorare sau goană, pentru cuvânt, îndată se smintesc.

18. Alții sunt semănăți între spini: aceștia sunt cei ce ascultă cuvântul,

19. Dar grijile veacului și înșelăciunea bogăției și poftele după celelalte pătrunzând în ei, innăbușesc cuvântul și se face neroditor.

20. Iar cei semănați pe pământul cel bun, aceștia sunt cei ce ascultă cuvântul și-l primesc și aduc roadă, unul treizeci, altul șazeci și altul o sută.

21. Le-a mai zis lor: Nu cumva aprind făclia ca s'o pună sub obroc sau sub pat? Oare nu ca să stea în sfeșnic?

22. Că nu e ceva de taină ca să nu se dea pe față; nici n'a fost ceva ascuns, decât ca să vie la arătare.

23. De are cineva urechi de auzit, să auză.

24. Apoi le-a zis: Luați seama ce auziți. Cu ce măsură măsurați vi se va măsura; iar vouă celor ce ascultați se va da cu adaos.

25. Celui ce are i se va da; dar de la cel ce nu are și ce are i se va lua.

26. Le-a mai zis: Așa e cu împărăția lui Dumnezeu cum este cu omul care aruncă sămânța în pământ.

27. Omul doarme și se scoală, e noapte, e zi, și sămânța incolțește și crește, el însuși nu știe cum.

28. Pământul rodește de la sine, mai întâi iarbă, apoi spic, după aceea grâu deplin în spic.

29. Iar când rodul a dat în copt, atunci trimite secerea, că a sosit secerișul.

30. Le-a zis iarăși: Cui vom asemăna împărăția lui Dumnezeu sau cu ce pildă ne vom închipui-o?

31. Cu grăuntele de muștar, care, când se scamăună în pământ, este mai mic decât toate semințele de pe pământ.

32. Dar când s'a semănat, crește și se face mai mare decât toate legumele și face ramuri mari, încât sub umbra lui pot să sălășluiască păsările cerului.

33. Și cu multe pilde ca acestea le grăia cuvântul, după cum puteau să înțeleagă.

34. Ci fără pildă nu le grăia; iar deosebi ucenicilor săi le lămurea tot.

35. Și în ziua aceea, după ce s'a înserat, a zis către ei: Să trecem pe țărmul celălalt.

36. Lăsând ei mulțimea, l-au luat cu ei, așa cum era în corabie, că erau și alte corăbii împreună.

37. Și s'a pornit pe mare o viforniță puternică de vânt și valurile se prăvăleau

peste corabie, încât corabia era aproape să se umple.

38. Iar Iisus era la partea dindărăt a corabiei, dormind pe căpătâi. L-au deșteptat și i-au zis: Invățătorule, n'ai nici o grijă că pierim?

39. Atunci el, sculându-se, a certat vântul și a poruncit mării: Taci! Conte-nește! Și vântul s'a potolit și s'a făcut liniște mare.

40. Ci lor le-a zis: Pentru ce sunteți așa de fricoși? Cum de nu aveți credință?

41. Și s'au înfricoșat cu frică mare și ziceau unul către altul: Cine este oare acesta, că și vântul și marea ascultă de el?

5.

Demonizatul din ținutul Gadarenilor. Fiica lui Iair și femeia pătimașă de doisprezece ani.

1. Și a venit pe țărmul celălalt al mării, în ținutul Gadarenilor.

2. Iar după ce a ieșit din corabie, l-a întâmpinat îndată, din mormintele de acolo, un om cu duh necurat,

3. Care își avea sălașul în peșterile de îngropăciune și nimeni nu putea să-l lege nici măcar cu lanțuri,

4. Pentru că de multe ori fuscse legat în obezi și în lanțuri, și el rupse lanțurile, și obezile de la picioare le sfărâmasă în bucăți. Și nimeni nu putea să-l domolească.

5. Și neînctat, noaptea și ziua, zbiera prin peșteri și prin munți și se izbea cu pietre.

6. Iar văzându-l departe pe Iisus, a alergat și s'a închinat lui.

7. Și strigând cu glas puternic a zis: Ce este între mine și tine, Iisuse, Fiule al lui Dumnezeu cel preainalt? Te jur pe Dumnezeu să nu mă muncești.

8. Pentru că îi zicea: Ieși, spirit necurat, din omul acesta.

9. Și l-a întreat: Care îți este numele? Răspunsu-i-a: Legiune este numele meu, căci suntem mulți.

10. Ci se ruga de el stăruitor ca să nu-i trimită afară din acel ținut.

11. Iar acolo, lângă munte, era o turmă mare de porci, care păștea.

12. Deci se rugau de el și ziceau: Trimite-ne pe noi în acești porci, ca să intrăm în ei.

13. Și el le dădu voie. Atunci ieșind duhurile necurate intrară în porci și turma se repezi, de pe fărmul nalt, în mare, ca la două mii de porci, și se înne-cară în ape.

14. Iar cei ce păzeau turma fugiră și dădură de veste în oraș și prin colibe. Și veniră oamenii să vadă ce s'a întâmplat.

15. Și s'au dus la Iisus și au văzut pe cel demonizat șezând jos îmbrăcat și întreg la minte, el care avusese legiunea de demoni și s'au înfricoșat.

16. Iar cei ce văzuseră întâmplarea le-au spus cum a fost cu demonizatul și celelalte despre porci.

17. Atunci ei au început să-l roage să se ducă din meleagurile lor.

18. Iar când a intrat în corabie, cel ce fusese demonizat se ruga ca să-l ia cu el.

19. Iisus însă nu l-a lăsat, ci i-a zis: Mergi în casa ta, la casnicii tăi, și spune-le cât bine ți-a făcut ție Domnul și cum te-a miluit.

20. Iar el s'a dus și a început să vestească în Decapole cât bine i-a făcut Iisus, și toți se minunau.

21. Și trecând Iisus cu corabia, din nou, pe fărmul dimpotrivă, s'a adunat la el norod mult și stătea și-i învăța lângă mare.

22. Atunci a venit unul din mai marii sinagogei, anume Iair, și văzându-l pe Iisus a căzut la picioarele lui,

23. Și l-a rugat foarte, zicând: Fiica mea este pe moarte, ci venind pune mâinile peste ea, ca să scape și să trăiască.

24. Și a mers cu el. Și mulțime mare îl urma și îl impresura.

25. Și era o femeie care avea, de doisprezece ani, curgere de sânge,

26. Și care suferise greu de la mulți doftori, cheltuindu-și toate ale sale, dar nefolosind nimic, ci mai vârtos mergând înspre mai rău.

27. Această femeie auzind cele ce se spuneau despre Iisus, a venit în mulțime și pe la spate s'a atins de veșmântul lui.

28. Căci își zicea: De mă voi atinge măcar de hainele lui, mă voi tămădui.

29. Și în clipa aceea, izvorul sângelui ei seacă, iar ea simți în trupu-i că s'a vindecat de beteșug.

30. Iar Iisus, cunoscând îndată întru sine puterea din el purceasă, s'a întors în gloată și a întrebat: Cine s'a atins de hainele mele?

31. Ci i-au zis ucenicii lui: Vezi norodul impresurându-te și întrebă: cine s'a atins de mine?

32. Și se uita împrejur să vadă pe ceea ce făcuse aceasta.

33. Iar femeia înfricoșându-se și tremurând, știind ce i se întâmplase, a venit și a căzut înaintea lui și i-a mărturisit tot adevărul.

34. Ci el i-a zis: Fiică, credința ta te-a mântuit; mergi în pace și fii sănătoasă de beteșugul tău.

35. Pe când el încă vorbea, au venit unii din casa mai marelui sinagogei, zicând: Copila ta a murit. De ce mai ostenești pe Învățătorul?

36. Dar Iisus, prinzând de veste de cuvântul grăit, zise către mai marele sinagogei: Nu te teme. Crede numai.

37. Și nu lăsă pe nimeni să meargă după el, decât numai pe Petru și pe Iacob și pe Ioan, fratele lui Iacob.

38. Și ajungând la casa mai marelui sinagogei vede vălmășag și pe cei ce plângeau foarte și se văitau.

39. Și au intrat înăuntru și le-a zis: De ce vă zbuciumați și plângeți? Copila n'a murit, ci doarme.

40. Dar ei l-au luat în răs. Ci Iisus, dându-i pe toți afară, a luat cu sine pe tatăl fetei, pe numa ei și pe cei ce îl însoțeau și a intrat unde zăcea copila.

41. Și apucând mâna copilei, i-a grăit: Talita Kumi, care se tâlcuește: Copilă, ție zic, scoală-te.

42. Iar fata s'a sculat, în clipa aceea, și umbla, căci era de doisprezece ani. Și s'au uimit atunci cei de față cu adâncă uimire.

43. Dar el le-a poruncit cu stăruință ca nimeni să nu afle de aceasta. Apoi le-a zis să-i dea copilei să mănânce.

6.

Profetul disprețuit în casa lui. Trimiterea celor doisprezece. Uciderea lui Ioan. Săturarea celor cinci mii. Iisus umblă pe mare.

1. După ce a ieșit de acolo, s'a dus în orașul său, iar ucenicii au mers după el.

2. Și când a fost ziua Sâmbetei a început să învețe în sinagogă. Dar cei mai mulți care ascultau stăteau mirați și ziceau: De unde la el toate acestea? Și ce este înțelepciunea ce i s'a dat și astfel de minuni care se fac prin mâinile lui?

3. Au nu este acesta teslarul, fiul Mariei și fratele lui Iacov și al lui Iosie și al lui Iuda și al lui Simon? Și nu sunt oare surorile lui aici la noi? Și se sminteau întru el.

4. Ci a zis Iisus către ei: Nu este proroc disprețuit fără numai în patria sa și între rudeniile sale și în casa sa.

5. Și n'a putut acolo să facă nici o minune, afară doar că a tămăduit câțiva bolnavi, punându-și mâinile peste ei.

6. Și se mira de necredința lor. Și umbla prin satele dimprejur, învățând.

7. Apoi a chemat la sine pe cei doisprezece și a început să-i trimită câte doi și le-a dat putere asupra duhurilor necurate.

8. Și le-a poruncit ca să nu ia nimic cu ei pe cale, ci numai toiag. Nici pâine, nici traistă, nici bani la încingătoare.

9. Dar să fie încălțați cu sandale și să nu se îmbrace cu două haine.

10. Și le-a grăit: În orice casă veți intra, acolo să rămâneți până când va fi să ieșiți de acolo.

11. Și dacă într'un loc nu vă vor primi pe voi, nici nu vor asculta cuvântul vostru, ieșind de acolo, scuturați praful de pe picioarele voastre, spre mărturie lor. Adevăr grăiesc vouă: mai ușor le va fi Sodomiților și Gomoriților, în ziua judecării, decât cetății aceleia.

12. Deci ieșind ei au propovăduit tuturor ca să se pocăiască.

13. Și scoteau afară demoni mulți și ungeau cu untdelemn pe mulți bolnavi și-i făceau sănătoși.

14. Și a auzit și stăpânitorul Irod, căci numele lui Iisus ajunsese în vileag, și zicea că Ioan Botezătorul s'a sculat

din morți și de aceea puterile acestea lucrează întru el.

15. Alții însă ziceau că este Ilie și iarăși alții că este un profet ca unul din profeți.

16. Dar auzind, Irod zicea: Este Ioan, căruia eu am pus să-i taie capul; el s'a sculat din morți.

17. Căci el, Irod, a fost trimis de l-a prins pe Ioan, și l-a legat și l-a închis, din pricina Irodiadei, nevastă lui Filip, fratele său, fiindcă se însurase cu ea.

18. Iar Ioan îi zicea lui Irod: Nu-ți este îngăduit să ții pe femeia fratelui tău.

19. De aceea Irodiada avea pică pe el și voia să-l omoare, dar nu putea.

20. Că Irod se temea de Ioan, știindu-l bărbat neprihănit și sfânt, și-l păstra. Și când îl asculta sta mult pe gânduri și era bucuros să-l asculte.

21. Ci se ivi o zi cu bun prilej, când Irod, de ziua sa de naștere, făcu ospăț boierilor săi și căpitanilor săi și celor dintâi din Galileia.

22. Atunci fiica Irodiadei intrând și jucând plăcu lui Irod și celor ce ședeau cu el la masă. Iar împăratul zise fetei: Cere de la mine orice voiești și îți voi da.

23. Și s'a jurat ei cu jurământ că: Orice vei cere de la mine îți voi da, până la jumătate din împărăția mea.

24. Fata a ieșit și a întrebat pe mama ei: Ce să cer? Iar Irodiada i-a zis: Capul lui Ioan Botezătorul.

25. Atunci intrând cu degrabă la împăratul i-a cerut și i-a zis: Voiesc ca numai-decât să-mi dai, în tipsie, capul lui Ioan Botezătorul.

26. Ci împăratul s'a întristat adânc, dar pentru jurământ și pentru come-seni n'a voit să o nesocotească.

27. Și trimitând în acel ceas pe paznicul temniței, împăratul porunci a-i aduce capul lui Ioan Botezătorul.

28. Și ducându-se, a tăiat capul lui Ioan, și i-l adus în tipsie și l-a dat fetei, iar fata l-a dat mamei sale.

29. Iar când ucenicii lui au aflat, au venit, au luat trupul lui Ioan și l-au pus în mormânt.

30. Ci apostolii s'au adunat la Iisus și i-au spus lui toate câte au făcut și au învățat.

31. Atunci el le-a zis: Veniți voi, deosebi, în loc singuratic și odihniți-vă puțin. Căci mulți erau care veneau și mulți care se duceau și nu mai aveau timp nici să mănânce.

32. Și au plecat cu corabia spre un loc singuratic, deosebi.

33. Dar văzându-i că pleacă și mulți ounoscându-i, au alergat pe jos, de prin toate orașele, încotro se duceau și au sosit acolo înaintea lor.

34. Deci ieșind din corabie, Iisus văzu mulțimea de norod și i se făcu milă de ei, căci erau ca niște oi fără păstor și începu să-i învețe temeinic.

35. Dar vremea făcându-se târzie, ucenicii lui s'au apropiat și i-au zis: Locul e pustiu și de acum târzie vremea; Locu-

36. Dă-le drumul să se ducă prin colibele și prin satele dimprejur ca să-și cumpere ce să mănânce.

37. Răspunzând el le-a zis: Dați-le voi să mănânce. Atunci ei l-au întrebat: Să mergem să cumpărăm pâini de două sute de dinari și să le dăm să mănânce?

38. El însă îi întreabă: Câte pâini aveți? Duceți-vă și vedeți. Și după ce au văzut i-au spus: Cinci pâini și doi pești.

39. Atunci el le-a poruncit să-i așeze pe toți în rânduri, ca la masă, pe iarba verde.

40. Și au șezut cete, cete, câte o sută și câte cincizeci.

41. Apoi luând cele cinci pâini și cei doi pești, a căutat la cer, a binecuvântat și a frânt pâinile și le-a dat ucenicilor, ca să le pună înainte; asemenea și cei doi pești i-a împărțit tuturor.

42. Și au mâncat cu toții și s'au săturat.

43. Și au luat douăsprezece coșuri pline cu rămănturi de pâine și cu ce-a rămas din pești.

44. Iar cei ce au mâncat pâinile erau cinci mii de bărbați.

45. Apoi a zorit pe ucenici să intre în corabie și să meargă înaintea lui, de cealaltă parte, spre Betsaida, până ce el va da drumul mulțimii.

46. Iar după ce s'a desfăcut de mulțime, s'a dus în munte ca să se roage.

47. Și înserându-se, era corabia în mijlocul apelor, iar pe țarm, el singur.

48. Și i-a văzut cum se munceau vâslind, că vântul le era împotriva, și către a patra strajă a nopții a venit la ei umblând pe mare și voia să treacă pe lângă ei.

49. Dar ei, când l-au văzut umblând pe mare, li s'a părut că este o nălucă și au țipat.

50. Căci toți l-au văzut și s'au înfrișat. Dar îndată el a vorbit cu ei și le-a grăit: Fiți cu inimă. Eu sunt; nu vă temeți.

51. Și s'a suit la ei în corabie și vântul s'a potolit. Și foarte mult și cu prisos erau uimiți în cugetele lor;

52. Căci de la pâini nu priceuseră nimic, deoarece inima lor era învârtășată.

53. După ce au trecut marea, au venit în laturea Ghenisaretului și au tras la țarm.

54. Și ieșind din corabie, au cunoscut numaidecât că este el.

55. Și au cutreerat cu vestea tot ținutul acela și au început să-i aducă pe bolnavi cu târgile, acolo unde auzeau că este.

56. Și oriunde intra, în sate, sau în orașe, sau în colibe, puneau la răspântii pe cei neputincioși și-l rugau să le îngăduiască să se atingă măcar de poala hainei sale. Și câți se atingeau de el se făceau sănătoși.

7.

Iisus osândește poruncile născocite de oameni. Femeia canaaneiancă și fiica ei. Vindecarea celui surd și mut.

1. Atunci s'au adunat la el Fariseii și unii dintre Cărturari, care veniseră din Ierusalim.

2. Și au văzut pe oarecare din ucenicii lui că mănâncă pâine cu mâinile necurate, adică nespălate.

3. Căci Fariseii și toți Iudeii, dacă nu-și spală mâinile temeinic, nu mănâncă, ținând întru aceasta predania bătrânilor.

4. Și când vin din târg, dacă nu se scaldă, nu mănâncă, și altele multe sunt pe care au apucat să le țină, precum spălarea paharelor și a urcioarelor și a căldărilor și a paturilor.

5. Deci l-au întrebat pe el Fariseii și Cărturarii: Pentru ce nu umblă ucenicii tăi după rânduiala bătrânilor, ci mănâncă pâinea cu mâinile necurate?

6. Dar Iisus le-a răspuns: Bine a pro-rocit Isaia despre voi, fățarnicilor, precum este scris: Acest popor mă cinstește cu buzele, dar inima lui este departe de la mine.

7. Ci în zadar mă cinstesc învățând învățături ce sunt porunci omenești.

8. Că lăsând porunca lui Dumnezeu, țineți predania oamenilor: spălarea ucioarelor și a paharelor și altele ca acestea multe pe care le faceți.

9. Le-a zis iar: Ați desființat prea bine porunca lui Dumnezeu, ca să țineți rânduiala voastră.

10. Căci Moise a zis: Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta, și cel ce va grăi de rău pe tatăl său sau pe mama sa să moară negreșit.

11. Voi însă ziceți: Dacă un om va spune tatălui sau mamei: Corban! adică: Afierosit-am lui Dumnezeu cu ce te-ai fi folosit de la mine,

12. Atunci, voi nu-l mai lăsați să facă nimic pentru tatăl sau pentru mama sa.

13. Și astfel desființați cuvântul lui Dumnezeu, cu rânduiala voastră pe care ați dat-o. Iar de felul acestora faceți multe.

14. Și chemând la el din nou mulțimea, le-a grăit: Ascultați la mine toți și înțelegeți:

15. Nu este nici un lucru de dinafară care, intrând în om, să poată să-l spurce. Dar cele ce ies din om, acelea sunt care îl spurcă.

16. De are cineva urechi de auzit, să auză.

17. Și când, de la mulțime, a intrat în casă, l-au întrebat ucenicii despre această pildă.

18. Și el le-a zis: Așa dar și voi sunteți nepricepuți? Nu înțelegeți oare că tot ce intră în om, de dinafară, nu poate să-l spurce?

19. Că nu intră în inima lui, ci în pânțele, și iese afară în cloacă, curățind toate bucatele.

20. Deci zicea: ceea ce iese din om, aceea spurcă pe om.

21. Căci dinlăuntru, din inima omului, purced cugetele cele rele, desfrânările, hoțiile, omorurile,

22. Precurviile, poftele de înavuțire, vicieniile, înșelăciunea, necumpătarea, pizma, hula, trufia, ușurătatea.

23. Toate aceste lucruri rele ies dinlăuntru și spurcă pe om.

24. După aceea, s'a sculat de acolo și s'a dus în hotarele Tirului și ale Sidonului și a intrat într-o casă. Și îi era voia ca nimeni să nu știe, dar n'a putut să rămână în taină.

25. Căci îndată auzind despre el o femeie, a cărei fiică avea duh necurat, a venit și a căzut la picioarele lui.

26. Iar femeia era elină, născută în Sirofenicia. Și îl ruga să scoată afară demonul din fata ei.

27. Dar Iisus i-a vorbit: Lasă întâi să se sature copiii. Căci nu este bine să iei pâinea copiilor și s'o arunci câinilor.

28. Ea însă a răspuns și i-a zis: Adevărat, Doamne, dar și câinii, sub masă, mănâncă din fărâmiturile copiilor.

29. Atunci Iisus a rostit: Pentru acest cuvânt mergi în pace. Ieșit-a demonul din fiica ta.

30. Iar ea ducându-se acasă a găsit pe copilă culcată în pat, iar demonul ieșise.

31. Și înapoiindu-se din părțile Tirului, a venit, prin Sidon, spre marea Tiberiadei, prin mijlocul ținutului Decapole.

32. Atunci i-au adus un surd, care era și mut, și l-a rugat ca să-și pună mâna peste el.

33. Iisus l-a luat din mulțime, laoparte, și-a pus degetele în urechile lui și scuișând s'a atins de limba lui.

34. Și căutând la cer, a suspinat și a zis lui: Efata! ceea ce însemnează: deschide-te.

35. Și urechile lui s'au deschis, iar legătura limbii lui degrabă s'a deslegat, așa încât vorbea bine.

36. Și le porunceea să nu spună nimănui. Dar, cu cât le porunceea, cu atât mai vârtos ei dădeau în vileag toate minunile făcute.

37. Și uimindu-se peste măsură, ziceau: Toate le-a făcut bine: Pe surzi îi face să auză și pe muți să grăiască.

8.

Săturarea celor patru mii. Acest neam cere semn. Păziți-vă de Farisei și de Irod. Vindecarea unui orb. Mărturisirea lui Petru. Iniția vestire a patimilor.

1. În zilele acelea, adunându-se iarăși mulțime de norod și neavând ce să mănânce, Iisus a chemat la sine pe ucenici și le-a zis:

2. Milă îmi este de norod, că sunt trei zile astăzi de când așteaptă lângă mine și n'au ce să mănânce.

3. Și de le voi da drumul acasă nemâncați, vor lăncezi pe drum, că unii dintre ei au venit de departe.

4. Ucenicii lui i-au răspuns: De unde putea-va cineva să-i sature pe aceștia cu pâine, aici în pustietate?

5. El însă i-a întrebat: Câte pâini aveți? Răspuns-au lui: Șapte.

6. Atunci a poruncit mulțimii să șază jos pe pământ. Și luând cele șapte pâini a mulțumit, a frânt și a dat ucenicilor săi, ca să le pună înainte. Și ei le-au pus mulțimii înainte.

7. Și aveau și puțin pește mic. Și binecuvântând, l-au pus înainte și pe acesta.

8. Și au mâncat și s'au săturat și au luat șapte coșuri cu prisosul fărâmiturilor.

9. Iar cei ce au mâncat erau ca la patru mii. După aceea, le-a dat drumul.

10. Apoi curând a intrat în corabie cu ucenicii săi și a venit în părțile Dalmanutei.

11. Și Fariseii au ieșit înaintea lui și au început a se prici cu el și a-l ispiti, cerând să le dea semn din cer.

12. Dar Iisus, suspinând în cugetul său, a zis: Pentru ce neamul acesta cere semn? Adevăr grăiesc vouă că nu se va da semn acestui neam.

13. Și lăsându-i a intrat iarăși în corabie și a trecut de cealaltă parte.

14. Dar ucenicii au uitat să ia pâine și numai o pâine aveau cu ei în corabie.

15. Și Iisus le-a poruncit zicând: Căutați de vă păziți de aluatul Fariseilor și de aluatul lui Irod.

16. Iar ei își dădeau cu socoteala unii către alții: Aceasta o zice fiindcă n'avem pâine.

17. Și Iisus înțelegând le-a zis: Ce vă gândiți că n'aveți pâine? Tot nu vă dați seama, nici nu pricepeți? Atât de învârtosată este inima voastră?

18. Aveți ochi și nu vedeți, urechi aveți și nu auziți, și nu vă aduceți aminte,

19. Când am frânt cele cinci pâini, la cei cinci mii de oameni, atunci câte coșuri pline de fărâmituri ați luat? Răspund ucenicii: Douăsprezece.

20. Și când cu cele șapte pâini la cei patru mii de oameni, câte coșuri pline de fărâmituri ați luat? Răspund ei: Șapte.

21. Atunci el le-a zis: Tot nu pricepeți?

22. După aceea au venit la Betsaida. Și au adus la el un orb și l-au rugat să se atingă de el.

23. Atunci Iisus luând pe orb de mână l-a scos afară din sat și scuișând în ochii lui și punându-și mâinile peste el, l-a întrebat dacă zărește ceva.

24. Ci el deschizând ochii a răspuns: zăresc pe oameni cum umblă, dar îi văd ca niște copaci.

25. După aceea și-a pus încă o dată mâinile pe ochii lui și atunci a văzut bine și s'a îndreptat, căci prindea cu ochiul toate, lămurit.

26. Apoi l-a trimis la casa sa, zicându-i: Să nu intri în sat, nici să spui cuiva din sat.

27. Și a ieșit Iisus și ucenicii lui prin satele din preajma Chesariei lui Filip. Și pe drum a întrebat pe ucenici grăindu-le: Cine îmi zic oamenii că sunt?

28. Ei au răspuns lui și au zis: Unii spun că ești Ioan Botezătorul, alții că ești Ilie, iar alții că ești unul dintre profeti.

29. Atunci el i-a întrebat: Dar voi cine îmi ziceți că sunt? Răspunzând Petru zis-a lui: Tu ești Mesia.

30. Ci el le-a dat poruncă să nu spună nimănui aceasta despre el.

31. Apoi a început să-i învețe că Fiul omului trebuie să pătimească mult și să fie urgisit de bătrâni, de mai marii preoților și de cărturari și să fie omorât, iar după trei zile să învieze.

32. Și spunea acest cuvânt pe față. Atunci Petru, luându-l la sine, a început să-l dojenească.

33. Dar Iisus întorcându-se și uitându-se la ucenicii săi, a certat pe Petru și i-a zis: Mergi înapoia mea, Satana! că tu nu cugești cele ce sunt ale lui Dumnezeu, dar cele ce sunt ale oamenilor.

34. Apoi a chemat la sine mulțimea împreună cu ucenicii și le-a zis: Oricine voiește să vie după mine să se lepede de sine, să-și ia crucea și să-mi urmeze.

35. Că cine va voi să-și măntuiască sufletul îl va pierde; iar cine va pierde sufletul său, pentru mine și pentru evanghelie, acela îl va măntui.

36. Ce-i folosește omului să câștige lumea întreagă, dacă-și pierde sufletul?

37. Ce ar putea să dea omul, în schimb, pentru sufletul lui?

38. Iar cine se va rușina de mine și de cuvintele mele, în neamul acesta precurvar și păcătos, și Fiul omului se va rușina de el, când va veni întru mărirea Tatălui său, cu sfinții îngeri.

9.

Schimbarea la față. Vindecarea lunaticului. A doua vestire a patimilor. Cearta pentru locul întâi. Prilejul de păcat.

1. Apoi a rostit către ei: Adevăr grăiesc vouă că sunt unii din cei ce stau aici care nu vor gusta moartea până ce nu vor vedea împărăția lui Dumnezeu venind întru putere.

2. Iar după șase zile a luat Iisus cu sine pe Petru, pe Iacov și pe Ioan și i-a dus într'un munte înalt, pe ei singuri deosebi, și s'a schimbat la față înaintea lor.

3. Și veșmintele lui s'au făcut strălucitoare, prea albe ca omătul, cum nălbitor nu poate nălbi la fel, pe lume.

4. Atunci li s'a arătat Ilie împreună cu Moise și stăteau de vorbă cu Iisus.

5. Și începând Petru zis-a lui Iisus: Rabi, bine este nouă ca să fim aici; de aceea să facem trei colibe, ție una și lui Moise una, și lui Ilie una.

6. Căci nu știa ce să spună, fiindcă era plin de spaimă.

7. Și s'a făcut un nor care i-a învăluit, iar un glas din nor a venit zicând: Acesta este fiul meu cel iubit, pe acesta să-l ascultați.

8. Dar, deodată, uitându-se împrejur n'au mai văzut pe nimeni, fără numai pe Iisus, singur cu ei.

9. Și pogorîndu-se ei din munte le-a poruncit ca nimănui să nu spună cele ce văzuseră, fără numai când Fiul omului va învia din morți.

10. Iar ei au ținut cuvântul întru sine, întrebându-se înde ei ce însemnează a învia din morți?

11. Și l-au întrebat pe el și au zis: Pentru ce zic Fariseii și Cărturarii că trebuie să vină mai întâi Ilie?

12. Atunci el le-a răspuns: Ilie cu adevărat, mai întâi venind, întocmește iarăși toate, tot așa cum este scris despre Fiul omului, ca să pătimească mult și să fie socotit drept nimic.

13. Dar vă zic vouă că Ilie a și venit și au făcut cu el toate câte au voit, după cum scrie despre el.

14. Când au venit jos la ucenici, au văzut mulțime mare împrejurul lor și pe cărturari sfădindu-se cu ei.

15. Iar toată acea mulțime, îndată ce l-a văzut, uimită și bucuroasă, a alergat să i se închine.

16. Ci Iisus a întrebat pe cărturari: ce pricină lămuriți cu ei?

17. Și i-a răspuns lui unul din mulțime: Învățătorule, am adus la tine pe fiul meu care are un duh mur.

18. Și ori unde-l apucă, îl zdrobește și face spume la gură și scrășnește din dinți și înțepenește. Și am zis ucenicilor tăi să-l scoată afară, dar n'au putut.

19. Atunci el răspunzând lor a zis: O, ncam necredincios, până când voi fi cu voi? Până când vă voi răbda pe voi? Aduceți-l la mine.

20. Și l-au adus la el. Ci văzându-l pe Iisus, duhul numaidecât a zguduit pe copil și căzând la pământ se zvârcolea și spumega.

21. Și l-a întrebat pe tatăl copilului: Câtă vreme este de când i-a venit aceasta? Iar el a răspuns: Din pruncie.

22. De multe ori l-a aruncat și în foc și în apă, ca să-l piardă. Ci de poți ceva, ajută-ne nouă, fie-ți milă de noi.

23. Iisus zise către el: De poți crede, toate sunt cu putință pentru cel credincios.

24. Atunci tatăl copilului a strigat cu lacrimi și a zis: Cred, Doamne! Ajută necredinței mele.

25. Iar Iisus văzând că mulțimea dă năvală, a certat duhul cel necurat, zicându-i: Dnh mut și surd, eu îți poruncesc, ieși afară din copil și să nu mai intri în el.

26. Atunci răcnind și zguduindu-l cu putere, duhul a ieșit afară, iar copilul a rămas ca mort, încât mulțimizeau că a murit.

27. Ci Iisus l-a apucat de mână și l-a ridicat, iar el s'a sculat în picioare.

28. Iar după ce a intrat în casă, ucenicii lui l-au întreat, laoparte: Pentru ce noi n'am putut să-l izgonim?

29. El le-a zis: Acest soi de demoni cu nimic nu poate fi scos afară, fără numai cu rugăciune și cu post.

30. Și ieșind ei de acolo străbăteau Galileia, dar el nu voia să știe nimeni.

31. Căci învăța pe ucenicii săi și le spunea că Fiul omului se va da în mâinile oamenilor și-l vor omori, iar după ce-l vor omori, a treia zi va învia.

32. Dar ei nu înțelegeau cuvântul și se temeau ca să-l întrebe.

33. Și au venit în Capernaum, iar când a fost intrat în casă, i-a întreat: Ce vorbești între voi, pe drum?

34. Ei însă n'au răspuns nimic, fiindcă pe cale se priciseră unul cu altul, cine dintre ei este mai mare.

35. Atunci Iisus șezând jos a chemat pe cei doisprezece și le-a zis: De voiește vre-unul să fie întâiul, va fi cel din urmă dintre toți și slujitorul tuturor.

36. Și luând un copil l-a pus în mijlocul lor, l-a luat în brațe și a rostit:

37. Oricine va primi în numele meu pe unul din acești copii pe mine mă primește; și oricine mă primește nu pe mine mă primește, dar pe cel ce m'a trimis pe mine.

38. Ci Ioan zise către el: Învățătorule, am văzut pe unul izgonind demoni în numele tău, dar care nu mergea după noi și l-am oprit, pentru că nu merge după noi.

39. Iisus însă răspunse: Nu-l opriți, căci nu e nimeni care, făcând minuni în numele meu, să poată, degrabă după aceea, să mă vorbească de rău.

40. Cine nu este împotriva noastră este pentru noi.

41. Iar oricine vă va da să beți fie și un pahar de apă, în numele meu, fiindcă sunteți ai lui Christos, adevăr grăiesc vouă că nu-și va pierde răsplata sa.

42. Cine însă va fi sminteală unuia din aceștia micii, care cred întru mine, mai bine ar fi pentru el să-i atârne cineva de gât o piatră de moară și să-l arunce în mare.

43. Și de te smintește mâna ta, taie-o, că mai bine îți este ție ciung să intri în viață, de cât amândouă mâinile având să te duci în Gheena, în focul cel nestins,

44. Unde viermele lor nu moare și focul nu se stinge.

45. Și de te smintește piciorul tău, taie-l, că mai bine îți este ție șchiop să intri în viață, decât având amândouă picioarele să fii azvârlit în Gheena, în focul cel nestins,

46. Unde viermele lor nu moare și focul nu se stinge.

47. Și de te smintește ochiul tău, scoate-l, că mai bine îți este ție cu un singur ochi să intri în împărăția lui Dumnezeu, decât având amândoi ochii să fii zvârlit în Gheena focului,

48. Unde viermele lor nu moare și focul nu se stinge.

49. Căci orișicare se va săra cu foc, după cum orice jertfă se va săra cu sare.

50. Bună este sarea; dacă însă sarea își pierde sărătura, cu ce veți mai drege-o? Aveți sare întru voi și fiți în pace unii cu alții.

10.

Despre despărțirea soților. Iisus binecuvintează pe copii. Tânărul cel bogat. A treia vestire a patimilor. Fiii lui Zevedeu. Bartimeu.

1. Iar de acolo s'a sculat și a venit în ținutul Iudeii, de cealaltă parte a Iordanului, și mulțimile s'au adunat din nou la el și iarăși le dădea învățătură, după cum obișnuia.

2. Atunci s'au apropiat Fariseii și, ispitindu-l, l-au întreat dacă este îngăduit unui bărbat să-și lase femeia.

3. Ci el, răspunzând, le-a zis: Ce v'a poruncit vouă Moise?

4. Iar ei grăiră: Moise a îngăduit să-i scrie carte de despărțire și să o lase.

5. Atunci Iisus rosti: Pentru învârtosarea inimii voastre v'a scris porunca aceasta.

6. Dar de la începutul făpturii bărbat și femeie i-a făcut Dumnezeu.

7. De aceea, va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va lipi de femeia sa,

8. Și vor fi amândoi un trup; astfel că nu mai sunt doi, ci un trup.

9. Deci ceea ce a împreunat Dumnezeu omul să nu despărț.

10. Dar în casă ucenicii l-au întrebat încoă o dată asupra acestui lucru.

11. Atunci el le-a spus: Oricine va lăsa pe femeia sa și se va însura cu alta, precurvește cu ea.

12. Iar femeia, de-și va lăsa pe bărbatul ei și se va mărita cu altul, precurvește.

13. Și aduceau la el prunci ca să-și pună mâinile peste ei, dar ucenicii certau pe cei ce-i aduceau.

14. Ci Iisus văzând aceasta s'a mânai și le-a zis: Lăsați pruncii să vie la mine, și nu-i oprți pe ei, căci a unora ca aceștia este împărăția lui Dumnezeu.

15. Adevăr grăiesc vouă: cine nu va primi împărăția lui Dumnezeu ca un copil nu va intra în ea.

16. Și cuprinzându-i cu brațele, i-a binecuvântat, punându-și mâinile peste ei.

17. Când ieșea în drum, să plece, cineva a alergat la el și căzând în genunchi înaintea lui l-a întrebat: Invățătorule bune, ce să fac ca să moștenesc viața veșnică?

18. Iisus atunci i-a răspuns: De ce îmi zici bun? Nimeni nu este bun, fără numai unul Dumnezeu.

19. Tu știi poruncile: Să nu precurvești, să nu uci, să nu furi, să nu mărturisești strâmb, să nu înșeli pe nimeni, cinstește pe tatăl tău și pe mama ta.

20. Dar el îi zise: Invățătorule, acestea toate le-am păzit din tinerețele mele.

21. Ci Iisus privind la el îi fu drag și-i zise lui: Un lucru îți mai lipsește: du-te, vînd tot ce ai, dă săracilor și vei avea

comoară în cer; apoi vino, ia-ți crucea și urmează-mă.

22. Atunci el, posomorîndu-se la acest cuvânt, a plecat întristat, căci avea multe bogății.

23. Iar Iisus, uitându-se în jur, zis-a către ucenicii săi: Cât de greu intra-vor cei avuți în împărăția lui Dumnezeu!

24. Dar ucenicii stăteau uimiți de aceste cuvinte ale lui. Atunci Iisus, vorbind din nou, le-a spus: Fiilor, ce anevoie este celor ce se încred în avuții să între în împărăția lui Dumnezeu!

25. Mai lesne este cămillei să treacă prin urechile acului, decât bogatului să între întru împărăția lui Dumnezeu.

26. Ci ei mai cu prisos umîndu-se, ziceau unii către alții: Atunci, cine poate să se mântuiască?

27. Iisus privind în fața lor le-a zis: La oameni lucrul e cu neputință, dar nu la Dumnezeu. Căci la Dumnezeu toate sunt cu putință.

28. Petru prinse a-i zice: Iată noi am lăsat totul și am venit după tine.

29. Iisus răspunse: Adevăr grăiesc vouă: nu este nimeni care să-și fi lăsat casa, sau frați, sau surori, sau mamă, sau tată, sau copii, sau sur, sau țarină pentru mine și pentru evanghelie,

30. Care să nu ia înîsătit, acum în vremea aceasta, case și frați și surori, și mame și copii și țarine, deși cu prigoniri, iar în veacul ce va să vie viața veșnică.

31. Mulți însă, fiind întâi, vor fi pe urmă, și cei din urmă în frunte.

32. Erau acum pe drum și se suiau la Ierusalim, iar Iisus mergea înaintea lor. Ucenicii erau uimiți și cei ce veneau după el, cuprinși de teamă. Și luând la sine iarăși pe cei doisprezece, începu să le spună cele ce erau să i se întâmple:

33. Că iată mergem în sus la Ierusalim și Fiul omului va fi vîndut arhierilor și Cărturarilor și-l vor osândi la moarte și-l vor da în mâna păgînilor.

34. Și aceștia îl vor batjocori și-l vor scuipa și-l vor biciui și-l vor omori, dar după trei zile va învia.

35. Atunci au venit la el Iacob și Ioan, fiii lui Zevedeu, și i-au zis: Invățătorule, voim să ne faci ceea ce vom cere de la tine.

36. Ci Iisus i-a întrebat: Ce voiți să vă fac?

37. Iar ei i-au spus: Dă-ne nouă să ședem unul de-a-dreapta ta și altul de-a-stânga ta, întru mărire a ta.

38. Dar Iisus le-a răspuns: Nu știți ce cereți! Puteți să beți paharul pe care îl beau eu, sau să vă botezați cu botetul cu care mă botez?

39. Zis-au lui: Putem. Iisus le-a zis atunci: Paharul pe care eu îl beau îl veți bea, și cu botetul cu care mă botez vă veți boteza;

40. Dar a ședea de-a-dreapta mea sau de-a-stânga mea, nu este al meu să dau, căci se va da acelora pentru care s'a pregătit.

41. Când auziră ceilalți zece ucenici, începură să fie mânioși pe Iacob și pe Ioan.

42. Atunci Iisus chemându-i la sine le-a grăit: Știți că cei ce se scotesc dominitori peste popoare au asupra lor putere și mai marii lor le țin în mână;

43. Dar nu astfel trebuie să fie între voi; ci care dintre voi va vrea să fie mare va fi slujitorul vostru,

44. Și care va vrea să fie întâiul va fi tuturor slugă.

45. Că și Fiul omului n'a venit ca să i se slujască, dar ca să slujască și să-și dea sufletul preț de răscumpărare pentru mulți.

46. Și au sosit în Ierihon. Iar când au pornit din Ierihon, el, ucenicii lui și mulțime de norod, Bartimeu, feciorul lui Timeu, un cerșetor orb, ședea jos pe marginea drumului.

47. Și auzind că este Iisus Nazarineanul începu să strige și să zică: Fiule al lui David Iisuse, miluiește-mă pe mine!

48. Dar mulți îl dojeneau ca să tacă; el însă cu mult mai vărtos striga: Fiule al lui David, miluiește-mă pe mine!

49. Atunci Iisus a stat locului și a zis: Chemați-l. Și l-au chemat pe orb zicându-i: Ai încredere, scoală-te; te chiamă.

50. Iar orbul, lepădând haina de pe el, a sărit în picioare și a venit la Iisus.

51. Deci l-a întrebat Iisus zicându-i: Ce voiești să-ți fac? Iar orbul i-a răspuns: Rabuni, să deschid ochii.

52. Ci Iisus grăit-a lui: Du-te, credeați-vă te-a mântuit.

53. Și își căpătă vederea în clipa aceea și porni, după Iisus, pe cale.

11.

Intrarea în Ierusalim. Smochinul nero-ditor. Curățirea templului. Puterea credinței. Botezul lui Ioan.

1. Iar când a fost aproape de Ierusalim, la Betfaghe și la Betania, lângă Muntele Măslinilor, a trimis pe doi din ucenicii săi,

2. Cu această poruncă: Mergeți în satul care este înaintea voastră și intrând în el îndată veți afla un mânz legat, pe care n'a stat până acum nici un om. Deslegați-l și aduceți-l.

3. Iar de vă va zice cineva: De ce faceți aceasta? Spuneți că Domnului îi trebuie, și degrabă îl va trimite iar aici,

4. Deci au mers și au aflat mánzul, legat la ușă, afară în uliță și l-au deslegat.

5. Ci unii din cei ce stăteau acolo le-au zis: Ce faceți de deslegați mánzul?

6. Ei le-au spus precum le-a poruncit Iisus și i-au lăsat.

7. Atunci au adus mánzul la Iisus și și-au pus veșmintele pe mánz, iar Iisus a șezut deasupra.

8. Și mulți își așterneau hainele în drumul lui, iar alții așterneau stâlpare, pe care le tăiaseră de prin grădini.

9. Iar cei ce mergeau înainte și cei ce veneau pe urmă strigau zicând: Osana! Bine este cuvântat cel ce vine întru numele Domnului!

10. Binecuvântată este viitoarea împărăție a părintelui nostru David! Osana întru cei de sus!

11. Și a intrat Iisus în Ierusalim și în templu și a privit toate de-a-rândul, iar ceasul fiind acum spre seară a ieșit la Betania cu cei doisprezece.

12. A doua zi, pe când porneau din Betania, a flămânzit.

13. Și văzând de departe un smochin care avea frunze a mers acolo, doar va găsi ceva în el, și ajungând la smochin

n'a găsit nimic decât frunze. Căci nu era timpul smochinelor.

14. Atunci Iisus rosti către smochin: De acum înainte rod din tine nimeni în veac să nu mănânce. Iar ucenicii lui auziră cuvântul.

15. Și au venit în Ierusalim. Și intrând în templu a început să dea afară pe cei ce vindeau și pe cei ce cumpărau în locul sfânt, iar mesele zarafilor și băncile neguțătorilor de porumbei le-a răsturnat.

16. Și nu îngăduia să mai treacă nimeni cu vre-un vas prin templu.

17. Și-i învăța și le spunea: Nu este oare scris: Casa mea casă de rugăciune se va chema, pentru toate neamurile? Voi însă ați făcut din ea peșteră de tâlhari.

18. Deci auzit-au mai marii preoților și Cărturarii. Și căutau un chip cum să-l piardă. Căci se temeau de el, pentru că tot norodul era uimit de învățătura lui.

19. Iar când se înseră, Iisus ieși afară din cetate.

20. Dimineața, a doua zi, trecând pe acolo, văzură smochinul uscat din rădăcini.

21. Atunci Petru își aduse aminte și-i zise lui Iisus: Rabi, privește, smochinul pe care l-ai blestemat s'a uscat.

22. Și răspunzând Iisus grăi-a lor: Aveți credință în Dumnezeu.

23. Adevăr grăiesc vouă că oricine va zice acestui munte: ridică-te și te aruncă în mare, și nu se va îndoi în inima lui, ci va crede că ce spune se va face, fi-va lui orice va zice.

24. De aceea, vă zic vouă: toate câte cereți, rugându-vă, să credeți că le-ați luat și le veți avea.

25. Iar când stați de vă rugați, iertați de aveți ceva împotriva cuiva, ca și Tatăl vostru cel din ceruri să vă ierte vouă greșalele voastre.

26. Că de nu iertați voi, nici Tatăl vostru din ceruri nu vă va ierta vouă greșalele voastre.

27. Și au intrat iarăși în Ierusalim. Și pe când se plimba Iisus prin pridvoarele templului, au venit la el mai marii preoților, cărturarii și bătrânii,

28. Și i-au pus întrebare: Cu ce putere faci aceasta? Și cine ți-a dat ție puterea aceasta, ca să le faci?

29. Ci Iisus le-a grăit: Vă voi întreba și eu o vorbă; răspundeți-mi și vă voi spune pe urmă cu ce puteri lucrez acestea:

30. Botezul lui Ioan din ceruri a fost, sau de la oameni? Răspundeți-mi.

31. Atunci ei chibzuiră între ei zicând: De vom zice: din cer — va întâmpina: Pentru ce, dar, n'ați crezut în el?

32. Iar de vom zice: de la oameni — se temeau de popor, fiindcă toți aveau despre Ioan credința că a fost într'adevăr un proroc.

33. Deci au răspuns lui Iisus: Nu știm. Atunci le-a zis și Iisus: Nici eu nu vă spun vouă cu ce putere lucrez acestea.

12.

Parabola cu lucrătorii cărora li s'a dat via pe mână. Dinarul dajdiei, învierea morților și marea poruncă din lege. Domnul și Fiul lui David. Banul văduvei.

1. A început, după aceea, să le vorbească în pilde: Un om a sădit vie, a împrejmuit-o cu gard, a săpat în ea zăcatoare sub teasc, a clădit un turn de pază și a dat-o lucrătorilor, iar el s'a dus departe.

2. La timp, a trimis la lucrători o slugă, ca să primească de la ei din rodul viei.

3. Dar ei punând mâna pe el, l-au bătut și i-au dat drumul fără nimic.

4. A trimis la ei a doua oară altă slugă, dar și pe acela, lovindu-l cu pietre, i-au spart capul și l-au gonit cu ocară.

5. A trimis pe al treilea; pe acesta l-au omorât; și apoi pe mulți alții. Ci ei pe unii îi băteau de moarte, pe alții îi omorau.

6. Mai avea un fiu al său iubit. În cele din urmă, îl trimise la lucrători zicând: Se vor sfii de fiul meu.

7. Dar acei lucrători vorbiră între ei: Acesta este moștenitorul; veniți să-l omorâm și moștenirea va fi a noastră.

8. Atunci au pus mâna pe el, l-au omorât și l-au aruncat afară din vie. 9. Ce va face acum stăpânul viei? Va veni și va pierde pe lucrători, iar via va da-o altora.

10. Oare nici scriptura aceasta n'ați citit-o: Piatra pe care au aruncat-o ziditorii, aceasta a ajuns să fie vârful unghiului?

11. De la Dumnezeu a fost aceasta și este lucru minunat în ochi noștri.

12. Și căutau ca să pună mâna pe el, dar se temeau de popor. Căci cunoscuseră că despre ei zisese pilda aceasta. Dar l-au lăsat și s'au dus.

13. Au trimis însă la el pe unii din Farisei și din Irodiani, ca să-l prinză în cuvânt.

14. Deci au venit și i-au zis: Invățătorule, știm că ești omul adevărului și nu-ți pasă de nimeni, fiindcă nu cauți la fața oamenilor, ci cu adevărat înveți calea lui Dumnezeu. Cuvine-se a da dajdie Cezarului sau nu? S'o dăm ori să n'o dăm?

15. El însă, cunoscând fățărnicia lor, le-a zis: Pentru ce mă ispititi? Aduceți-mi un dinar ca să văd.

16. Și i-au adus. Și i-a întrebat Iisus: A cui e icoana aceasta și scriptura de deasupra? Răspuns-au lui: Ale Cezarului.

17. Atunci Iisus a rostit: Dați Cezarului cele ce sunt ale Cezarului, iar lui Dumnezeu cele ce sunt ale lui Dumnezeu. Și au rămas mirați în fața lui.

18. După aceea, au venit la el Saduchei, care zic că nu este înviere, și l-au întrebat astfel:

19. Invățătorule, Moise ne-a lăsat scris că de va muri fratele cuiva și va lăsa pe nevastă fără de copii, atunci fratele să ia pe văduvă și să ridice fratelui mort urmași.

20. Acum, erau șapte frați și cel dintâi și-a luat femeie, dar a murit și n'a lăsat urmași.

21. Atunci pe văduvă a luat-o cel de al doilea, și a murit și el fără de urmași. Tot așa al treilea.

22. Și au luat-o de nevastă câte șapte frați, nelăsând urmași nici unul. În urma tuturor, a murit și femeia.

23. La înviere, când vor învia, a căruia dintre ei va fi femeia? Căci toți șapte au ținut-o de nevastă.

24. Iisus însă le-a grăit: Au nu pentru aceasta rătăciți, că nu știți nici scripăturile, nici puterea lui Dumnezeu?

25. Căci după ce vor învia din morți, nici nu se mai însoară, nici nu se mai mărită, ci sunt ca îngerii în ceruri.

26. Iar despre morți cum că înviază, n'ați citit oare în cartea lui Moise, când i-a vorbit Dumnezeu din rug, cum a zis: Eu sunt Dumnezeuul lui Avraam și Dumnezeuul lui Isaac și Dumnezeuul lui Iacob?

27. Dumnezeu nu este Dumnezeuul celor morți, dar al celor vii. Sunteți în mare rătăcire.

28. Atunci, unul din cărturari, care auzise vorba cu Saduchei și înțelegea că bine le-a răspuns, s'a apropiat de el și l-a întrebat: Care poruncă este întâia dintre toate?

29. Iisus i-a răspuns că întâia este: Ascultă, Israile, Domnul Dumnezeuul nostru este singurul Domn.

30. Apoi: Să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău din toată inima ta și din tot sufletul tău și din tot cugetul tău și din toată puterea ta. Aceasta este cea dintâi poruncă.

31. Iar a doua e aceasta: Să iubești pe aproapele tău ca însuși pe tine. Mai mare decât acestea nu este altă poruncă.

32. Atunci cărturarul i-a zis lui: Bine, Invățătorule; adevărat grăit-ai că unul este Dumnezeu și nu este altul afară de el;

33. Și a-l iubi pe el din toată inima și din tot sufletul și din tot cugetul și din toată puterea și a-l iubi pe aproapele ca însuși pe sine este mai mult decât toate arderile de tot și decât toate jertfele.

34. Iar Iisus văzându-l că a răspuns cu înțelepciune i-a grăit: Nu ești departe de împărăția lui Dumnezeu. Și nimeni nu mai cuteza să-l mai întrebe.

35. Dar învățând în templu, Iisus a prins să vorbească și a zis: Cum spun Cărturarii că Mesia este Fiul lui David?

36. Că însuși David zice întru Duhul sfânt: Zis-a Domnul Domnului meu: Șezi de-a-dreapta mea până ce voi pune pe vrăjmași tăi scaun picioarelor tale.

37. Deci însuși David îl numește pe el Domn; de unde dar este fiul lui? Iară multul norod îl asculta cu bucurie.

38. Apoi zicea în învățătura lui: Fețiți-vă de cărturarii cărora le place să se plimbe în lungi talare și să li se închine lumea în târguri.

39. Și să stea în băncile dintâi în sinagoge și să stea în capul mesei la ospețe.

40. Ei, care mănâncă de istov casele văduvelor și de ochii lumii se roagă îndelung, ei, aceștia, prisoselnică osândă vor lua.

41. Și ședea Iisus în dreptul vistieriei templului și privea cum norodul aruncă bani în vistierie. Și mulți bogați aruncau mult.

42. Ci venind o văduvă sărmană a aruncat două parale, adică un sfert de gologan.

43. Atunci Iisus a chemat la sine pe ucenicii săi și le-a zis: Adevăr grăiesc vouă că această văduvă săracă a aruncat în vistierie mai mult decât toți ceilalți.

44. Pentru că toți au aruncat din ce le prisosește, pe când ea, din sărăcia ei, a aruncat tot ce avea, și-a dat de la gură tot.

13.

Iisus vorbește despre dărâmarea Ierusalimului și despre viitoarea mărire a Fiului omului. Indemnuri la priveghere trează.

1. Iar când a ieșit din templu, unul dintre ucenicii săi i-a zis: Învățătorule, privește ce lespezi și ce zidărie!

2. Ci Iisus răspuns-a lui: Te uiți la aceste mari clădiri? Nu va rămânea piatră peste piatră, care să nu se risipească.

3. Iar după ce a șezut jos pe Muntele Măslinilor, în fața templului, l-au întrebat, deosebi, Petru, Iacob, Ioan și Andrei:

4. Spune-ne nouă, când vor fi acestea? Și care va fi semnul când va fi să se împlinescă toate acestea?

5. Atunci Iisus răspunzând a început să le spună: Băgați de seamă să nu vă înșele cineva.

6. Căci mulți vor veni, luând numele meu, și zicând că sunt eu și pe mulți îi vor amăgi.

7. Iar când veți auzi de războaie și de zvonuri de războaie, să nu vă turburați, căci trebuie să fie, dar încă nu va fi sfârșitul.

8. Și se va ridica neam peste neam și împărăție peste împărăție, vor fi cutre-

mure pe alocuirea și foamete și turburări vor fi. Iar acestea sunt începutul durerilor.

9. Voi luați seama de voi înșivă. Că vă vor da în puterea sinedrilor și veți fi bătuți în sinagoge până la sânge și veți sta înaintea stăpânilor și a împărățiilor, pentru mine, spre mărturie lor.

10. Ci, mai întâi, evanghelia trebuie să se propovăduiască întru toate neamurile.

11. Iar când vă vor aduce ca să vă dea în mâna stăpânilor, nu vă îngrijiiți de mai nainte ce veți vorbi; dar ceea ce se va da vouă de sus în ceasul acela, aceea să vorbiți. Căci nu sunteți voi cuvântătorii, ci Dubul Sfânt.

12. Atunci va da fratele pe frate ca să fie ucis și tatăl pe copil și copiii se vor răzvrăti împotriva părinților și le vor fi pricină de moarte.

13. Și veți fi uriți de toți pentru numele meu; iar cel ce va răbda până la urmă acela se va mântui.

14. Iar când veți vedea uriciunea pus-tiirii, ce s'a zis de prorocul Daniil, stând unde nu se cade — cine citește să înțeleagă — atunci cei ce vor fi în Iudeia să fugă în munți.

15. Și cel ce va fi sus pe acoperiș să nu se pogoare în casă, nici să intre ca să-și ia ceva din ea.

16. Și cel ce va fi în țarină să nu se întorcă îndărăt ca să-și ia veșmântul său.

17. Dar vai celor însărcinate și celor ce vor apleca, în zilele acelea!

18. Ci rugați-vă ca să nu fie fuga voastră iarna.

19. Căci acele zile vor fi chin, cum nu a fost la fel, de la începutul făpturii, pe care a zidit-o Dumnezeu, până acum, și nici nu va mai fi.

20. Și de nu ar fi scurtat Domnul zilele, n'ar scăpa nici un trup, dar pentru cei aleși, pe care i-a ales, a scurtat acele zile.

21. Iar atunci, dacă vă va zice cineva: Iată, aci este Mesia, iată, acolo — să nu credeți.

22. Căci se vor scula Christoși mincinoși și proroci mincinoși și vor face semne și minuni, ca să ducă în rătăcire, de se poate, și pe cei aleși.

23. Iar voi luați seama. Că iată, mai dinainte vi le-am spus vouă toate.

24. Ci în acele zile, după suferința aceea, soarele se va întunece și luna nu-și va mai da lumina ei.

25. Și stelele vor cădea din cer și puterile care sunt în ceruri se vor clătina.

26. Atunci vor vedea pe Fiul omului venind pe nori, cu putere multă și cu slavă.

27. Iar el trimite-va îngerii săi și aduna-va pe cei aleși, din cele patru vânturi, de la marginea pământului până la marginea cerului.

28. Invățați de la smochin pilda pe care o dă: când mlădița lui se face fragedă și înfrunzește, cunoașteți că vara este aproape.

29. Tot așa și voi, când veți vedea împlinindu-se aceste lucruri, să știți că Fiul omului este aproape, la porți.

30. Adevăr grăiesc vouă că nu va trece neamul acesta până ce nu vor fi toate acestea.

31. Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele mele nu vor trece.

32. Iar despre ziua aceea și despre ceasul acela nimeni nu știe, nici îngerii din cer, nici Fiul, ci numai Tatăl.

33. Luați aminte, priveghiați și vă rugați, căci nu știți când va fi ziua aceea.

34. Este tocmai ca un om care a plecat în altă țară și lăsându-și casa a dat puterea în mâna robilor, dând fiecăruia lucrul lui, iar portarului i-a poruncit să vegheze.

35. Veghiați dar, că nu știți când vine stăpânul casei, ori pe luserate, ori la miezul nopții, ori la cântatul cocoșului, ori dis-de-dimineață.

36. Ca nu cumva venind, fără de veste, să vă afle pe voi dormind.

37. Iar ceea ce vă zic vouă, zic tuturor: veghiați.

14.

Ungerea din Betania. Cina cea de taină. Ghetsemane. Prinderea. Înfațișarea la Caiafa. Lepădarea lui Petru.

1. După două zile era sârbătoarea Paștilor și Azimile. Ci mai marii preoților și Cărturarii căutau ce fel să pună

mâna pe Iisus, prin vicleșug, ca să-l omoare.

2. Dar ziceau: Nu în praznic, ca să nu fie gâlceavă în popor.

3. Iar fiind în Betania, în casa lui Simon Leprosul, și șezând la masă, a venit o femeie având un alabastru cu mir de nard curat, de mare preț, și spărgând vasul a vărsat mirul pe capul lui Iisus.

4. Dar erau unii care erau măhniți în cugetul lor și ziceau: Pentru ce s'a făcut acest prăpăd cu mirul?

5. Căci putea să se vândă acest mir peste trei sute de dinari și să se dea săracilor. Și erau mânioși pe femeie.

6. Dar Iisus le-a zis: Dați-i bună pace. Pentru ce îi faceți supărare? Ce a făcut ea pentru mine este un lucru bun.

7. Că pe săraci pururea îi aveți cu voi și oricând voiți puteți să le faceți bine, ci pe mine nu mă aveți pururea.

8. Ea ce avea de făcut a făcut: mai dinainte a apucat a unge trupul meu, spre înmormântare.

9. Adevăr grăiesc vouă: oriunde se va predica evanghelia, în toată lumea, se va spune și ce a făcut femeia aceasta, întru pomenirea ei.

10. Iar Iuda Iscarioteanul, unul dintre cei doisprezece, s'a dus la mai marii preoților ca să-l vândă pe Iisus.

11. Și auzind ei s'au bucurat și au făgăduit să-i dea bani. Deci Iuda căuta cum să-l dea, la timp prielnic, pe Iisus în mâna lor.

12. Iar în ziua cea dintâi a Azimilor, când jertfeau mielul de Paști, ucenicii lui l-au întrebat: Unde vrei să mergem să-ți gătim, ca să mănânci Paștile?

13. Atunci a trimis doi din ucenicii lui, zicându-le: Mergeți în cetate și vă va întâmpina un om ducând un urcior cu apă; luați-vă după el.

14. Și acolo unde va intra, spune-ți stăpânului casei că învățătorul zice: Unde este odaia de oaspeți, unde să mănânc Paștile împreună cu ucenicii mei?

15. Iar el vă va arăta o încăpere mare de sus, așternută și gătită. Acolo să pregătiți pentru noi.

16. Și ucenicii au purces și au venit în oraș și au găsit așa precum le-a spus și au pregătit Paștile.

17. Iar când s'a inserat a venit cu cei doisprezece.

18. Pe când ședeau la masă și mâncau, Iisus grăit-a: Adevăr grăiesc vouă că unul dintre voi, care mănâncă împreună cu mine, mă va vinde.

19. Atunci ei începură să se întristeze și să-i zică, unul câte unul: Nu cumva sunt eu? și celălalt: Nu cumva sunt eu?

20. Ci el le-a răspuns zicând: Unul dintre cei doisprezece, care întind acum cu mine, în blid.

21. Fiul omului, într'adevăr, merge precum scris este despre el, dar vai de acel om prin care se vinde Fiul omului. Bine era de omul acela dacă nu s'ar fi născut.

22. Și mâncând ei, a luat Iisus pâine și binecuvântând a frânt și le-a dat lor și a zis: Luați, mâncați, acesta este trupul meu.

23. Și luând paharul, mulțumind, l-a dat lor și au băut dintr'însul toți.

24. Și a zis lor: Acesta este sângele meu, al legii celei nouă, carele pentru mulți se varsă.

25. Adevăr grăiesc vouă că de acum nu voi mai bea din rodul viței până în ziua aceea când îl voi bea nou, întru împărăția lui Dumnezeu.

26. Și după ce au cântat cântări de laudă, au ieșit la Muntele Măslinilor.

27. Atunci Iisus le-a zis: Toți vă veți sminti întru mine, în noaptea aceasta, că scris este: Bate-voi păstorul și se vor risipi oile;

28. Ci după învierea mea, voi merge mai înainte de voi în Galileia.

29. Dar Petru grăi către Iisus: Chiar dacă toți se vor sminti întru tine, totuși eu nu.

30. Ci Iisus i-a răspuns: Adevăr grăiesc ție că tu acum, în noaptea aceasta, mai înainte ca să cânte de două ori cocoșul, te vei lepăda de mine de trei ori.

31. El însă spunea stăruitor: Și de-ar fi să mor cu tine, nu te voi tăgădăui. Și tot așa au zis cu toții.

32. Apoi au venit la un loc împrejmuit al cărui nume este Ghetsemane și acolo

a zis către ucenicii săi: Ședeți aici până ce mă voi ruga.

33. Și a luat cu el pe Petru și pe Iacob și pe Ioan și a început să se înspăimânte și să se zbuciume.

34. Și le-a zis lor: Prea întristat este sufletul meu până la moarte. Rămâneți aici și priveghiați.

35. Apoi mergând puțin mai înainte a a căzut pe pământ și se ruga că de este cu puțință să treacă de la el ceasul acela.

36. Și zicea: Abba (părinte), toate sunt ție cu puțință; depărtează paharul acesta de la mine. Însă nu ce voiesc eu, dar ceea ce voinști tu.

37. Și a venit la ucenicii și i-a găsit dormind și a grăit către Petru: Simone, dormi? N'ai avut tărie ca să veghezi un ceas?

38. Fiți treji și vă rugați ca să nu intrați în ispită. Căci duhul este nepregetător, dar trupul, neputincios.

39. Și iarăși s'a dus de s'a rugat, spunând aceleași vorbe.

40. Dar întorcându-se i-a găsit pe ei din nou dormind, căci ochii lor erau îngreuiți de somn și nu știau ce să-i răspundă.

41. Și a venit a treia oară și le-a zis: Dormiți de acum și vă odihniți! Ajunge! A sosit ceasul. Iată Fiul omului este dat în mâinile păcătoșilor.

42. Sculați-vă. Să mergem. Iată cel ce m'a vândut este aproape.

43. Și degrabă, pe când el încă vorbea, se ivi Iuda Isarioteanul, unul dintre cei doisprezece, și cu el o ceată, cu săbii și cu fuști, de la mai marii preoților, de la Cărturari și de la bătrâni.

44. Iar vânzătorul le-a fost dat un semn zicând: Pe care-l voi săruta, acela este. Puneți mâna pe el și duceți-l cu bună pază.

45. Și venind în clipa aceea și apropiindu-se de el, zis-a lui: Rabi! Rabi! și l-a sărutat.

46. Iar ceilalți au pus mâna pe el și l-au prins.

47. Unul din cei ce stăteau pe lângă el, scoțând sabia, a lovit pe sluga arhierului și i-a tăiat urechea.

48. Și Iisus luând cuvântul le-a vorbit: Ca la un tâlhar ați ieșit cu săbii și cu lănci, ca să mă prindeți.

49. În fiecare zi eram la voi în templu, învățând, și nu m'ați prins. Dar toate acestea sunt ca să se împlinească scripăturile.

50. Atunci l-au lăsat și au fugit toți.

51. Ci un tânăr mergea după Iisus, înfășurat într'un talar de in, pe trupul gol, și au pus mâna pe el.

52. El însă, lăsând talarul, le-a scăpat din mână gol.

53. Și l-au dus pe Iisus la arhiereu și s'au adunat acolo toate căpeteniile preoților, cu bătrânii și cu Cărturarii.

54. Iar Petru, de departe, se ținea după Iisus, până a intrat înăuntru în curtea arhiereului și ședea împreună cu slujitorii și se încălzea la foc.

55. Mai marii preoților și tot sinedriul căutau împotriva lui Iisus mărturie ca să-l dea la moarte, dar nu găseau.

56. Că mulți mărturiseau mincinos împotriva lui, dar mărturiile nu se potriveau.

57. Atunci s'au ridicat câțiva, care, mărturisind strâmb împotriva lui, au zis:

58. Noi l-am auzit zicând așa: Dărăma-voi acest templu făcut de mână și în trei zile altul, nefăcut de mână, voi clădi.

59. Dar nici așa mărturia lor nu era la fel.

60. Atunci sculându-se în mijlocul lor, arhiereul l-a întrebat pe Iisus, zicând: Nu răspunzi nimic la ce mărturisesc împotriva ta aceștia?

61. Ci el tăcea și nu răspundea nimic. Iarăși l-a întrebat arhiereul și i-a zis: Ești tu Christosul, Fiul celui binecuvântat?

62. Atunci Iisus i-a răspuns: Eu sunt și veți vedea pe Fiul omului șezând de-a dreapta puterii și viind cu norii cerului.

63. Ci arhiereul sfâșiind veșmintele sale a zis: Ce trebuință mai avem de martori?

64. Ați auzit cum a hulit. Ce vi se pare vouă? Iar ei toți l-au osândit, judecându-l vinovat de moarte.

65. Atunci unii începură să scuipe asupra lui și să-i acopere fața și dându-i pumni să-i spună: Prorocește. Iar slujgăria l-a luat la bătaie cu palmele.

66. Pe când Petru era jos în curte, venit-a una din servitoarele arhiereului.

67. Și văzându-l pe Petru, care se încălzea, s'a uitat bine la el și a zis: Și tu erai cu Iisus Nazarineanul.

68. El însă tăgădui, zicând: Nici nu știu, nici nu înțeleg ce zici. Și ieși afară în curtea întâia. Atunci cântă cocoșul.

69. Dar fata îl văzu iarăși și începu să spună celor ce stăteau pe aproape că și acesta este dintre ei.

70. Iar Petru tăgădui încă o dată. Însă peste puțin, cei ce stăteau acolo ziseră către Petru: Cu adevărat că ești dintre ei; doar ești galileian și vorbirea ta este la fel.

71. Atunci Petru începu să se blesteme și să se jure că: Nu știu pe omul acesta de care ziceți.

72. Și numai decât cocoșul cântă a doua oară. Și Petru își aduse aminte de cuvânt, cum îi zisese Iisus că: Mai nainte ca să cânte de două ori cocoșul, te vei lepăda de mine de trei ori. Și gândindu-se a început să plângă.

15.

Iisus înaintea lui Pilat. Judecata și osânda. Crununa de spini. Răstignirea și înmormântarea.

1. Iar dis-de-dimineată, arhiereii tinură sfat cu bătrânii, cu Cărturarii și cu tot sinedriul și, după ce îl legară pe Iisus, îl duseră și-l predară lui Pilat.

2. Deci, l-a întrebat Pilat: Tu ești împăratul Iudeilor? Răspuns-a lui Iisus: Tu zici.

3. Iar mai marii preoților îl învinuiau cu înverșunare.

4. Atunci Pilat l-a întrebat din nou: Nu răspunzi nimic? Iată câte spun împotriva ta.

5. Că Iisus nimic n'a mai răspuns, încât Pilat era în mirare.

6. Iar la sârbătoarea Paștilor Pilat le lăsa slobod un închis pe care îl cereau.

7. Și era unul, cu numele Baraba, închis împreună cu niște răsculați, care în răsccoală săvârșiseră un omor.

8. Deci norodul venind sus la Pilat a început să ceară să le facă precum obișnuia pentru ei.

9. Atunci Pilat le-a răspuns, zicând: Voiți să vă liberez pe împăratul Iudeilor?

10. Fiindcă știa că arhieriei îl dăduseră în mâna lui din ură.

11. Dar mai marii preoților ațâțară mulțimea ca să le lase slobod mai bine pe Baraba.

12. Ci Pilat luând cuvântul încă o dată le-a zis: Dar ce voiți să fac cu acesta care ziceți că este împăratul Iudeilor?

13. Ei strigară din nou: Răstignește-l.

14. Pilat zise către ei: Dar ce rău a făcut? Inșă ei mai cu prisos strigară: Răstignește-l.

15. Ci Pilat voind să facă norodului pe voie le dăruie pe Baraba, iar pe Iisus, biciuindu-l, îl dădu ca să se răstignească.

16. Atunci ostașii l-au dus înlăuntrul curții, adică în pretoriu, și au chemat laolaltă toată cohorta.

17. Și l-au îmbrăcat în purpură și împletind o cunună de spini i-au pus-o pe cap.

18. Și au început să se închine lui zicând: Bucură-te, împăratul Iudeilor!

19. Și-l băteau peste cap cu o trestie și scuipau asupra lui și punându-se în genunchi i se închinau.

20. După ce au răs astfel de el, l-au dezbrăcat de purpură și l-au îmbrăcat cu hainele lui. Apoi l-au dus afară ca să-l răstignească.

21. Și au silit pe un trecător, care venea din țarină, pe Simon Chirineul, tatăl lui Alexandru și al lui Rufu, să ducă crucea lui.

22. Și l-au dus la locul zis Golgota, care se tâlmăcește locul căpățâniei.

23. Și i-au dat lui să bea vin amestecat cu smirnă, dar el n'a luat.

24. Și l-au răstignit și au împărțit între ei veșmintele lui, aruncând sorții pe ele, care ce să ia.

25. Iar când l-au răstignit, era ceasul al treilea.

26. Și scrisoarea vinei lui era scrisă deasupra: Împăratul Iudeilor.

27. Iar cu el împreună răstignit-au doi tâlhari, unul de-a dreapta și unul de-a stânga lui.

28. Astfel s'a împlinit scriptura care zice: Cu cei fără de lege s'a socotit.

29. Iar cei ce treceau pe acolo îl hulau, cătinau capetele lor și ziceau: Uhu! Tu care dărași templul și în trei zile îl clădești,

30. Mântuiește-te pe tine însuși și te pogoară de pe cruce!

31. Așijderea căpeteniile preoților și cărturarii îl batjocoreau unii către alții și ziceau: Pe alții a mântuit, dar pe sine nu poate să se mântuiască!

32. El, Mesia, împăratul lui Israil, să se dea acum jos de pe cruce ca să vedem și să credem! Cei dimpreună răstigniți cu el îl ocărau deasemeni.

33. Iar când a fost ceasul al șaselea (12 din zi), întuneric s'a făcut peste tot pământul, până la ceasul al nouălea (3 după-amiază).

34. Și la al nouălea ceas a strigat Iisus, cu glas mare, zicând: Eloi, Eloi, lama sabahani? care însemnează: Dumnezeu meu, Dumnezeuul meu, de ce m'ai părăsit?

35. Iar unii din cei ce stăteau acolo auzind ziceau: Iată, îl strigă pe Ilie.

36. Atunci, alergând unul a umplut un burete de oțet, l-a pus într'o trestie și i-a dat să bea, zicând: Lăsați să vedem dacă vine Ilie ca să-l coboare.

37. Ci Iisus scoțând un strigăt mare și-a dat duhul.

38. Atunci catapeteasma templului se rupse în două, de sus până jos.

39. Iar sutașul care stătea în dreptul lui, văzând că astfel și-a dat sufletul, a grăit: Cu adevărat omul acesta era Fiul lui Dumnezeu!

40. Și erau de față și femeile care priveau de departe, între ele Maria Magdalina și Maria mama lui Iacob cel mic și a lui Iosie, și Salomia,

41. Care, pe când Iisus era în Galileia, mergeau după el și îi slujeau, cum și altele multe, venite împreună cu el la Ierusalim.

42. Iar acum făcându-se seară, fiindcă era ziua pregătirii, adică ajunul Sămbetei,

43. A venit Iosif cel de fel din Ari-mateia, sfetnic cu mare vază, care aștepta și împărăția lui Dumnezeu, și cutezând a intrat la Pilat și a cerut trupul lui Iisus.

44. Ci Pilat mirându-se că Iisus a și murit a chemat pe sutaș și l-a întrebat dacă a murit de mult.

45. Și aflând de la sutaș, a dăruit lui Iosif trupul mort.

46. Atunci Iosif cumpărând giulgiu de în și luându-l pe Iisus de pe cruce, l-a înfășurat în giulgiu și l-a pus într'un mormânt care era săpat în stâncă. Apoi a prăvălit o piatră la ușa gropniții.

47. Iar Maria Magdalena și Maria mama lui Iosie priveau unde l-au pus.

16.

Invierea Domnului. Trei arătări. Porunca botezului. Înălțarea la cer.

1. După ce a trecut ziua Sâmbetei, Maria Magdalena, Maria mama lui Iacob și Salomia au cumpărat mirezme, ca să vie să ungă trupul lui Iisus.

2. Și dis-de dimineață, în prima zi a săptămânii, pe când răsărea soarele, au venit la mormânt.

3. Și ziceau între ele: Cine ne va prăvăli nouă piatra de la ușa gropniții?

4. Dar ridicându-și ochii au văzut că piatra fusese răsturnată; și era mare foarte.

5. Și intrând în gropniță văzură un tânăr șezând în partea dreaptă, îmbrăcat într'o haină lungă albă, și se spăimântară.

6. El însă le grăi: Nu vă spăimântați. Căutați pe Iisus Nazarineanul, cel răstignit; a înviat; nu este aici. Iată locul unde l-au fost pus.

7. Ci duceți-vă de spuneți ucenicilor lui și lui Petru că merge în Galileia, mai înainte de voi; acolo îl veți vedea, după cum v'a zis.

8. Dar ele ieșind din gropniță au fugit de acolo, că le cuprinsese cutremur și uimire și nimic n'au spus, căci se temeau.

9. Iar dacă a înviat dimineața, în ziua cea dintâi a săptămânii, Iisus s'a arătat întâi Mariei Magdalena, din care scosese șapte demoni.

10. Maria Magdalena mergând a vestit pe cei ce fuseseră cu el și care acum se tânguiau și plângeau.

11. Inșă ei auzind că este viu și că a fost văzut de ea n'au crezut.

12. După aceea s'a arătat, în altă înfățișare, la doi dintr'inșii care mergeau pe drum, ducându-se la câmp.

13. Aceștia au venit și ei și au spus celorlalți, dar nici pe ei nu i-au crezut.

14. La urmă de tot, pe când cei unsprezece ședeau la masă, li s'a arătat și i-a muștrat pentru necredința și împietrirea inimii lor, că n'au crezut pe cei ce-l văzuseră înviat.

15. Și a rostit către ei: Mergeți în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la toată făptura.

16. Cel ce va crede și se va boteza se va mântui; iar cel ce nu va crede se va osândi.

17. Iar celor ce vor crede le vor urma aceste semne: în numele meu, demoni vor izgoni, în limbi nouă vor grăi,

18. Șerpi vor lua în mână și chiar ceva dătător de moarte de vor bea nu-i va vătăma; peste cei bolnavi își vor pune mâinile și se vor face sănătoși.

19. Deci Domnul Iisus, după ce a vorbit cu ei, s'a înălțat la cer și a șezut de-a-dreapta lui Dumnezeu.

20. Iar ei pornind au propovăduit pretutindeni, și Domnul lucra cu ei și întărea cuvântul, prin minunile care urmau. Amin.

SFÂNTA EVANGHELIE CEA DE LA LUCA

1.

Precuvântare. Gavriil binevestește lui Zaharia și Mariei. Cântarea Mariei. Nașterea lui Ioan Botezătorul. Cântarea lui Zaharia.

1. De vreme ce mulți au încercat să întocmească o istorisire despre faptele deplin adevărate între noi,

2. Așa cum ni le-au lăsat cei ce le-au văzut de la început și au fost slujitori ai Cuvântului,

3. Am găsit și eu cu cale, prea bunule Teofile, după ce, de la obârșie, am urmărit toate cu deamăruntul, să ți le scriu cu bună rânduială,

4. Ca să te încredințezi desăvârșit despre temeinicia învățăturilor ce ai primit.

5. Fost-a în zilele lui Irod împăratul Iudeii un preot cu numele Zaharia, din ceata preoțească a lui Abia, iar femeia lui era din fiicele lui Aaron și se numea Elisabeta.

6. Și erau amândoi drepecți înaintea lui Dumnezeu, umblând fără prihană întru toate poruncile și rânduielile Domnului.

7. Dar nu aveau nici un copil, deoarece Elisabeta era stearpă și amândoi erau înaintați în zilele lor.

8. Și pe când Zaharia săvârșea înaintea lui Dumnezeu cele preoțești, în rândul cetei sale,

9. A ieșit la sorți după datina preoției, ca să între să tămâieze în templul Domnului.

10. Iar toată mulțimea norodului, în ceasul tămâierii, era afară și se ruga.

11. Atunci lui Zaharia i se arată îngerul Domnului, stând de-a-dreapta altarului tămâierii.

12. Ci văzându-l, Zaharia se turbură și-l cuprinse frica.

13. Dar îngerul zise către el: Nu te teme, Zaharie, pentru că rugăciunea ta a fost ascultată și Elisabeta, femeia ta, îți va naște un fecior, pe care-l vei numi Ioan.

14. Bucurie și veselie vei avea, și de nașterea copilului bucura-se-vor mulți.

15. Căci va fi mare în fața Domnului; nu va bea nici vin, nici băutură ametoitoare și chiar din pântecel mamci sale va fi plin de Duhul Sfânt.

16. Și pe mulți din tin tui Israil îi va întoarce la Domnul Dumnezeu lor.

17. El va merge înaintea Domnului, cu duhul și cu puterea lui Ilie, ca să întoarcă inimile părinților spre copii și pe cei răzvrățiți la înțelepciunea dreptilor, întocmind Domnului un popor pregătit.

18. Atunci Zaharia vorbi către înger: După ce voi cunoaște aceasta? Căci eu sunt bătrân și femeia mea înaintată în vârstă.

19. Ci îngerul răspunzând îi zise: Eu sunt Gavriil, cel ce stau înaintea lui Dumnezeu. Și sunt trimis să grăiesc către tine, binevestindu-ți ție acestea.

20. Deci iată vei fi mut, neputând să vorbești, până în ziua când vor fi ace-

stea, pentru că n'ai crezut în cuvintele mele, care se vor împlini la timpul lor.

21. Iar poporul aștepta pe Zaharia și se mira că întârziază în templu.

22. Și ieșind, nu putea să vorbească. Atunci ei cunoscură că a văzut în templu o arătare. Ci le făcea numai semne și rămase mut.

23. Și după ce s'a împlinit vremea slujbei lui la templu, s'a dus în casa sa.

24. Iar după aceste zile, Elisabeta, femeia lui, a rămas grea și cinci luni a ținut taină, căci zicea:

25. Așa mi-a făcut mie Domnul, în zilele când i-a fost aminte să ridice dintre oameni ocară mea.

26. Iar în a șasea lună, îngerul Gavriil trimis fu de Dumnezeu, într'un oraș din Galileia, numit Nazaret,

27. Către o fecioară logodită cu un bărbat care se chema Iosif, din casa lui David; iar numele fecioarei era Maria.

28. Și intrând îngerul la ea a grăit: Bucură-te, ceea ce ești plină de dar. Domnul este cu tine. Binecuvântată ești tu între femei.

29. Ci ea, văzându-l, s'a turburat de cuvântul lui și cugeta în sine ce fel de închinăciune poate să fie aceasta.

30. Dar îngerul îi zise: Nu te teme, Marie, căci ai aflat har la Dumnezeu.

31. Și iată vei zămisli în sânul tău și vei naște un fiu și vei chema numele lui Iisus.

32. Acesta va fi mare și fiul Celui preainalt se va chema și Domnul Dumnezeu îi va da lui tronul părintelui său David.

33. Și va împărăți peste casa lui Iacob în veci și împărăția lui nu va avea sfârșit.

34. Atunci Maria zise către înger: Cum va fi aceasta, de vreme ce eu nu știu de bărbat?

35. Ci îngerul răspunzând grăi: Duhul Sfânt va pogori peste tine și puterea Celui preainalt te va umbri; pentru aceea și sfântul care se va naște din tine Fiul lui Dumnezeu se va chema.

36. Și iată Elisabeta, rudenia ta, a zămislit și ea fecior la bătrânețe, și luna aceasta este luna a șasea, pentru ea, cea zisă stearpă.

37. Că la Dumnezeu nimic nu este cu neputință.

38. Zis-a atunci Maria: Iată roaba Domnului. Fie mie după cuvântul tău! Și îngerul plecat-a de la ea.

39. Și în acele zile sculându-se Maria s'a dus în grabă în ținutul muntos, într'un oraș al seminției lui Iuda.

40. Și a intrat în casa lui Zaharia și s'a închinat Elisabetei.

41. Iar când a auzit Elisabeta urarea Mariei, pruncul a săltat în sânul ei și Elisabeta s'a umplut de Duhul Sfânt,

42. Și cu glas puternic a strigat și a zis: Binecuvântată ești tu între femei și binecuvântat este rodul pântecelui tău.

43. Și de unde mie aceasta ca să vie la mine Maica Domnului meu?

44. Că iată, cum ajunse la urechile mele glasul urării tale, pruncul a săltat de bucurie, în sânul meu.

45. Și fericită este care a crezut că vor fi împlinite întocmai cele spuse ei de la Domnul.

46. Atunci grăi Maria: Mărește sufletul meu pe Domnul,

47. Și s'a bucurat duhul meu de Dumnezeu, Mântuitorul meu,

48. Căci a căutat spre smerenia roabei sale. Că, iată, de acum mă vor fericii toate neamurile.

49. Că mi-a făcut mie mărire cel puternic și sfânt este numele lui.

50. Și mila lui în neam și în neam, spre cei ce se tem de el.

51. Făcut-a lucruri tari cu brațul lui; risipit-a pe cei mândri în cugetul inimii lor.

52. Răsturnat-a pe cei puternici de pe tronuri și a înălțat pe cei smeriți.

53. Pe cei flămânzi i-a umplut de bunătați și a scos afară, deșerți, pe cei bogați.

54. A sprijinit pe Israil, robul său, și și-a adus aminte de îndurările sale,

55. Față de Avraam și de seminția lui, în veacul veacului, după cum a vorbit către părinții noștri.

56. Și a rămas Maria cu Elisabeta ca la trei luni; apoi s'a înapoiat la casa ei.

57. Iar Elisabetei împlinindu-i-se vremea ca să nască, a născut un fecior.

58. Și au auzit vecinii și rudele ei că Domnul a mărit mila lui față de ea și se bucurau împreună cu Elisabeta.

59. Iar când a fost în ziua a opta, au venit să taie împrejur pruncul și voiau să-i zică Zaharia, după numele tatălui său.

60. Atunci mama pruncului luând cuvântul a zis: Nicidecum! Ci se va chema Ioan.

61. Dar zis-au către ea: Nimeni din rudeniiile tale nu se numește așa.

62. Și au făcut semn tatălui său cum ar vrea să-i fie numele.

63. Atunci el cerând o tăbliță scrise astfel: Ioan este numele lui. Și toți se mirară.

64. Dar în aceeași clipă, gura lui se deschise și limba lui se deslegă și începu să vorbească, binecuvântând pe Dumnezeu.

65. Și frica îi cuprinse pe toți care locuiau în jurul lor; iar în tot ținutul muntos al Iudeii aceste întâmplări treceau din gură în gură.

66. Și toți câți le auzeau le puneau la inimă, zicând: Ce va fi, oare, acest copil? Căci într'adevăr mâna Domnului era cu el.

67. Iar Zaharia, tatăl lui, plin fiind de Duhul Sfânt, a prorocit și a zis:

68. Bine este cuvântat Domnul Dumnezeu lui Israil, că a cercetat și a făcut răscumpărare poporului său,

69. Și ne-a ridicat corn de mântuire, în casa lui David, robul său.

70. Precum a grăit prin gura sfinților săi proroci din vechime,

71. Ca să ne mântuiască de dușmanii noștri și din mâna tuturor celor ce ne urăsc pe noi,

72. Și să-și facă milă cu părinții noștri, aducându-și aminte de legământul său cel sfânt:

73. De jurământul pe care l-a jurat către Avraam, părintele nostru, să ne dăruiască nouă.

74. Ca, izbăviți din mâna vrăjmașilor, să slujim fără frică,

75. Înaintea feței sale, întru sfințenie și întru dreptate, în toate zilele vieții noastre.

76. Iar tu, pruncule, proroc al Celui Preaînalt te vei chema, că vei merge

înaintea feței Domnului, ca să gătești căile lui,

77. Să dai poporului său cunoștința mântuirii, întru iertarea păcatelor,

78. Din îndurările și din milostivirea Dumnezeului nostru, întru care ne-a cercetat pe noi, de sus, soarele ce răsare,

79. Luminând pe cei care șed în întuneric și în umbra morții și îndreptând picioarele noastre pe calea păcii.

80. Iar copilul crește și se întărește cu duhul. Și a fost în pustie până în ziua arătării lui către Israel.

2.

Nașterea lui Christos. Tăierea împrejur și aducerea în templu. Simeon și Ana. Iisus, fiind de doisprezece ani, vine la Ierusalim.

1. În zilele acelea, ieșit-a poruncă de la Cezarul August ca să se înscrie toată lumea.

2. Această înscriere s'a făcut mai înainte de cât aceea făcută pe când Quirinius era ocărnuitorul Siriei.

3. Deci, toți mergeau să se înscrie, fiecare în cetatea sa de obârșie.

4. Atunci s'a suit și Iosif din Galileia, din orașul Nazaret, în Iudeia, la orașul lui David, care se numește Betleem, pentru că era din casa și din neamul lui David,

5. Ca să se înscrie împreună cu Maria, cea logodită lui, și care era grea.

6. Dar pe când ei erau în Betleem s'au împlinit zilele ca ea să nască.

7. Și a născut pe fiul ei cel întâi născut și l-a înfășat și l-a culcat în iesle, căci nu mai era loc, pentru ei, în casa de popas.

8. Iar în partea locului erau păstori, care, mând pe câmp, țineau strajă, noaptea, lângă turmele lor.

9. Și iată că îngerul Domnului a stătut lângă ei și mărirea Domnului i-a învăluit în lumină, iar ei s'au înfricoșat cu frică mare.

10. Dar îngerul le-a zis: Nu vă temeți. Căci iată vă binevestesc vouă bucurie mare, care va fi pentru tot poporul;

11. Că, în orașul lui David, astăzi vouă s'a născut un Mântuitor, care este Christos, Domnul.

12. Și acesta este semnul ce vă dau: veți găsi un prunc înfășat, culcat în iesle.

13. Și deodată s'a făcut împreună cu îngerul mulțime de oaste cerească, lăudând pe Dumnezeu și zicând:

14. Mărire întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace, între oameni binevoire!

15. Iar după ce îngerii s'au depărtat de la ei, la cer, păstorii vorbiră unii către alții: Să mergem dar, până la Betleem, să vedem lucrul acesta ce s'a făcut și pe care Domnul ne-a dat să-l cunoaștem.

16. Și grăbindu-se au venit și au aflat pe Maria și pe Iosif și pe prunc, culcat în iesle.

17. Iar după ce l-au văzut, au destăinuit cuvântul grăit lor despre acest copil.

18. Și toți câți auzeau se mirau de întâmplarea pe care le-o spuneau păstorii.

19. Ci Maria păstra toate aceste lucruri și le cumpănea în inima ei.

20. Apoi păstorii s'au întors la turme preamărind și lăudând pe Dumnezeu, pentru toate câte auziseră și văzuseră, precum li se vestise.

21. Când s'au împlinit opt zile și a fost să-l taie împrejur, i-au pus numele Iisus, cum a fost numit de înger, mai înainte ca să se zămislească în pântece.

22. Iar când s'au împlinit zilele curățirii lor, după legea lui Moise, l-au adus pe prunc la Ierusalim, ca să-l pună înaintea Domnului,

23. Precum scrie în legea Domnului, că toată partea bărbătească, deschizând pântecelul, sfânt Domnului se va chema,

24. Și să dea jertfă, cum zice în legea Domnului, o pereche de turturele sau doi pui de porumbel.

25. Și iată, era un om în Ierusalim, anume Simeon, și omul acela era drept și temător de Dumnezeu, așteptând mângâierea lui Israel și Duhul Sfânt era asupra lui.

26. Ci lui i se vestise de către Duhul Sfânt că nu va gusta moartea, până ce nu va vedea pe Unsul Domnului.

27. Și din îndemnul Duhului veni la templu, tocmai când părinții aduceau acolo pe pruncul Iisus, ca să facă pentru el după datina legii.

28. Atunci Simeon a luat pruncul în brațele sale, a binecuvântat pe Dumnezeu și a zis:

29. Acum slobozești pe robul tău, Stăpâne, după cuvântul tău, în pace;

30. Că ochii mei văzură mântuirea ta,

31. Care ai gătit-o înaintea feței tuturor noroadelor,

32. Lumină spre luminarea neamurilor și spre slava poporului tău Israel.

33. Iar tatăl și mama lui se mirau de cele grăite despre prunc.

34. Și Simeon i-a binecuvântat, iar către Maria, mama lui, a zis: Iată acesta este pus spre căderea și spre ridicarea multora din Israel și ca un semn de tăgadă, —

35. Iar prin suflul tău va trece sabie — ca să se dea pe față gândurile multor inimi.

36. Mai era o prorociță anume Ana, fiica lui Fanuil, din seminția lui Așer, ajunsă la adânci bătrânețe și care trăise cu bărbatul ei numai șapte ani de la căsătorie.

37. Iar de optzeci și patru de ani era văduvă și nu se depărta de templu, slujind ziua și noaptea, în post și în rugăciune.

38. În ceasul acesta, venind și ea acolo și aducând de față cu toți, slavă lui Dumnezeu, vorbea despre prunc tuturor celor ce așteptau mântuirea lui Israel.

39. După ce au săvârșit toate, potrivit legii Domnului, s'au întors în Galileia, în Nazaret, orașul lor,

40. Iar copilul creștea și se întărea cu duhul, umplându-se de înțelepciune, și harul lui Dumnezeu era cu el.

41. Ci părinții lui, în fiecare an, se duceau, de sărbătoarea Paștelui, la Ierusalim.

42. Iar când a fost Iisus de doisprezece ani, s'au suit la Ierusalim după datina sărbătorii.

43. Sfârșindu-se zilele și pornind ei înapoi, copilul Iisus a rămas în Ierusalim, și părinții lui n'au știut.

44. Și scotind că este împreună cu ceilalți soți de drum, au venit cale de o zi, căutându-l printre rude și printre cunoscuți.

45. Inșă nu l-au găsit. Atunci s'au întors la Ierusalim și l-au căutat aici.

46. Iar după trei zile l-au aflat în templu, șezând în mijlocul învățătorilor, pe care îi asculta și-i întreba.

47. Și toți care îl auzeau se minunau de pricepera și de răspunsurile lui.

48. Ci văzându-l rămaseră uimiți, iar mama lui zise către el: Fiule, de ce ne-ai făcut nouă astfel? Iată tatăl tău și eu îngrijiroați te căutam.

49. Atunci el le-a răspuns: Ce este de mă căutați? Oare nu știți că întru cele ale Părintelui meu se cădea ca eu să fiu?

50. Dar ei n'au priceput cuvântul pe care l-a spus lor.

51. Apoi a plecat cu ei și a venit în Nazaret, în inima ei, toate aceste lucruri și cuvinte.

52. Și Iisus sporea în înțelepciune, creștea cu trupul, și har avea la Dumnezeu și la oameni.

3.

Predica lui Ioan Botezătorul. Mărturia lui despre Christos. Botezul și spița neamului lui Iisus.

1. În al cincisprezecelea an al împărăției Cezarului Tiberiu, pe când Ponțiu Pilat era procuratorul Iudeii, Irod tetrarh al Galileii, Filip, fratele său, tetrarh al Itureii și al ținutului Trahonitidei, iar Lisanius tetrarh al Abilenei,

2. În zilele arhierilor Ana și Caiafa, fost-a cuvântul lui Dumnezeu către Ioan, fiul lui Zaharia, în pustie.

3. Atunci el a umblat prin toată împrejurimea Iordanului, propovăduind botezul pocăinței, întru iertarea păcatelor,

4. După cum scrie în cartea cuvintelor lui Isaia prorocul: Este glasul celui ce strigă în pustie: Gătiți calea Domnului, drepte faceți cărările lui.

5. Orice prăpastie se va umplea și orice munte și orice deal se va pogori; căile cele străambe se vor face drepte și cele cu anevoie de umblat drumuri netede.

6. Și toată făptura va vedea mântuirea lui Dumnezeu.

7. Deci zicea Ioan mulțimilor care ieșiseră să se boteze dela el: Pui de nă-

părcă, cine v'a arătat că veți scăpa de mânia ce va să fie?

8. Faceți dar roade vrednice de pocăință și nu începeți a zice în voi înșivă: Părintele nostru este Avraam, căci vă spun că Dumnezeu poate și din pietrele acestea să ridice fii lui Avraam.

9. Acum securea stă la rădăcina pomilor; deci orice pom care nu face fruct bun se taie și se aruncă în foc.

10. Ci mulțimile îl întrebau zicând: Atunci, ce să facem?

11. Răspunzând Ioan le grăia: Cel ce are două haine să dea celui ce nu are și cel ce are de mâncare să facă de asemenea.

12. Și au venit vameșii să se boteze și i-au spus: Invățătorule, noi ce să facem?

13. El le-a răspuns: Nu luați de la nimeni nimic mai mult peste ce vă este hotărât.

14. Și îl întrebau și ostașii, zicând: Dar noi ce să facem? Rostit-a și către ei: Nu asupriți pe nimeni, nu năpăstuiți pe nimeni și fiți mulțumiți cu plata voastră.

15. Iar poporul fiind în așteptare și întrebându-se toți despre Ioan, în cugetele lor: Să nu fie el cumva Christos?

16. Ioan le răspunse tuturor zicând: Eu unul vă botez cu apă, dar vine cel ce este mai tare decât mine, căruiu nu sunt vrednic să-i desleg cureauă încălțămintelor; el vă va boteza cu Duhul Sfânt și cu foc.

17. El ține lopata în mâinile sale, și-și va curăți aria și va aduna grâul său în grânar, iar pleava va arde-o cu foc nestins.

18. Acestea și alte multe îndemnuri dând poporului, Ioan fi vestea vestea cea bună.

19. Inșă Irod tetrarhul, muștrat de el pentru Irodiada, femeia lui Filip, fratele său, și pentru toate relele care le făcuse Irod,

20. Adăogă la toate și aceasta că închise pe Ioan în temniță.

21. Și pe când se boteza tot norodul s'a botezat și Iisus. Ci el rugându-se, cerurile s'au deschis,

22. Și Duhul Sfânt în trupească înfățișare, ca un porumbel, a pogrorit asupra

lui, și din cer s'a făcut glas: Tu ești fiul meu cel iubit, întru tine bine am voit.

23. Iar Iisus când a început să predice era ca de treizeci de ani, fiind — după cum se credea — fiul lui Iosif, în faptă însă al lui Eli,

24. Fiul lui Matat, fiul lui Levi, fiul lui Melhi, fiul lui Ianai, fiul lui Iosif,

25. Fiul lui Matatia, fiul lui Amos, fiul lui Naum, fiul lui Esli, fiul lui Nagai,

26. Fiul lui Maat, fiul lui Matatia, fiul lui Semein, fiul lui Ioseh, fiul lui Ioda,

27. Fiul lui Ioanan, fiul lui Resa, fiul lui Zorobabel, fiul lui Salatiil, fiul lui Neri,

28. Fiul lui Melhi, fiul lui Adi, fiul lui Cosan, fiul lui Elmadam, fiul lui Er,

29. Fiul lui Iisus, fiul lui Eliezer, fiul lui Iorim, fiul lui Matat, fiul lui Levi,

30. Fiul lui Simeon, fiul lui Iuda, fiul lui Iosif, fiul lui Ionam, fiul lui Eliachim,

31. Fiul lui Melea, fiul lui Mena, fiul lui Matata, fiul lui Natan, fiul lui David,

32. Fiul lui Iesei, fiul lui Iobed, fiul lui Booz, fiul lui Sala, fiul lui Naason,

33. Fiul lui Aminadab, fiul lui Admin, fiul lui Arni, fiul lui Esrom, fiul lui Fares, fiul lui Iuda,

34. Fiul lui Iacob, fiul lui Isaac, fiul lui Avraam, fiul lui Terah, fiul lui Nahor,

35. Fiul lui Serug, fiul lui Ragab, fiul lui Peleg, fiul lui Eber, fiul lui Șelah,

36. Fiul lui Cainan, fiul lui Arpaxad, fiul lui Sem, fiul lui Noe, fiul lui Lameh,

37. Fiul lui Matusala, fiul lui Enoh, fiul lui Iared, fiul lui Maleleel, fiul lui Cainan,

38. Fiul lui Enos, fiul lui Set, fiul lui Adam, făptura lui Dumnezeu.

4.

Ispita din muntele Carantaniei. Iisus începe să predice în Capernaum și în Nazaret. Vindecă pe soacra lui Petru și pe alții.

1. Iar Iisus, întorcându-se de la Iordan plin de Duhul Sfânt, a fost purtat de Duhul în pustie,

2. Timp de patruzeci de zile, și acolo a fost ispitit de Diavolul. În acele zile nu a mâncat nimic, ci sfârșindu-se zilele, Iisus a flămânzit.

3. Atunci fi zise Diavolul: Dacă ești fiul lui Dumnezeu, zi acestei pietre să se facă pâine.

4. Dar Iisus îi răspunse: Scris este că nu numai cu pâine va trăi omul, ci cu orice cuvânt al lui Dumnezeu.

5. Diavolul îl sui, după aceea, pe un munte înalt și arătându-i, într'o clipă, toate împărățiile lumii,

6. Zise către Iisus: Ție îți voi da toată puterea aceasta și strălucirea ei, oăci mie îmi este dată și o dau cui voiesc.

7. Deci, dacă tu te vei închina înaintea mea, toată va fi a ta.

8. Ci răspunzând Iisus i-a zis: Scris este: Domnului Dumnezeuului tău să te închini și numai pe el unul să-l slujești.

9. Atunci Diavolul îl duse în Ierusalim și așezându-l pe aripa templului îi zise: Dacă ești fiul lui Dumnezeu, aruncă-te de aici jos;

10. Căci este scris că îngerilor săi va porunci, pentru tine, ca să te păzească;

11. Și te vor ridica pe mâini, ca nu cumva să te izbești cu piciorul de vre-o piatră.

12. Atunci Iisus răspunse Diavolului: S'a zis în lege să nu ispitești pe Domnul Dumnezeuul tău.

13. Și după ce sfârși toată ispita, Diavolul se depărtă de la el, până la o vreme.

14. Iar Iisus s'a înapoiat întru puterea Duhului în Galileia și faima lui s'a răspândit în toată acea împrejurime.

15. Și învăța în sinagogele lor și toți îl laudau.

16. Ci a venit în Nazaret, unde fusese crescut și, după obiceiul lui, a intrat în ziua Sâmbetei în sinagogă și s'a sculat să citească.

17. Și i-au dat cartea profetului Isaia și, desfășurând el sulul, a găsit locul unde era scris:

18. Spiritul Domnului este asupra mea, pentru care m'a uns să bincvestesc săracilor, m'a trimis să tămăduesc pe cei zdrobiți cu inima,

19. Să propovăduesc celor luați robi dezrobirea și celor orbi căpătarea vederii, să dau drumul celor apăsați și să vestesc anul plăcut Domnului.

20. Și înfășurând la loc sulul cărții și dându-l slujitorului a șezut jos, iar ochii tuturor din sinagogă erau ațintiți asupra lui.

21. Și a început să cuvânteze către ei că: Astăzi s'a împlinit scriptura aceasta, în urechile voastre.

22. Și toți îi dădeau bună mărturie și se mirau de cuvintele darului care ieșea din gura lui și ziceau: Nu este oare acesta fiul lui Iosif?

23. Atunci el le-a zis: Cu adevărat, îmi veți spune această pildă: Doftore, vindecă-te pe tine însuși. Câte am auzit oă ai făcut în Capernaum fă și aici, în patria ta.

24. Apoi le-a zis: Amin grăiesc vouă că nici un profet nu este bine primit în patria sa.

25. În dreptate vă spun că multe văduve erau în zilele lui Ilie, în Israil, când s'a încuiat cerul trei ani și șase luni încât a fost foamete mare peste tot pământul.

26. Și la nici una dintre ele n'a fost trimis Ilie, fără numai la o femeie văduvă, din Sarepta Sidonului.

27. Și mulți leproși erau în Israil în zilele prorocului Eliseu, dar nici unul dintre ei nu s'a curățit, fără numai Neeman Sirianul.

28. Ci toți, în sinagogă, auzind acestea s'au umplut de mânie.

29. Și sculându-se l-au scos afară din oraș și l-au dus până la sprânceană muntelui, pe care era zidit orașul lor, ca să-l arunce în prăpastie;

30. El însă, trecând prin mijlocul lor, s'a dus de acolo.

31. A venit apoi devale la Capernaum, oraș al Galileii, și într'o zi de Sâmbătă îi învăța.

32. Și se minunau de învățătura lui, căci cuvântul lui era plin de putere.

33. Dar în sinagogă era un om care avea duh de demon necurat și a strigat cu glas mare:

34. Lasă! Ce avem noi cu tine, Iisuse Nazarinene? Ai venit ca să ne pierzi? Te știm cine ești: Sfântul lui Dumnezeu.

35. Atunci Iisus l-a certat și i-a zis: Amuțește și ieși afară din el. Iar demonul aruncându-l în mijlocul sinagogii a ieșit din el fără ca să-l vatăme.

36. Și frică li s'a făcut tuturor și spuneau unii către alții și ziceau: Ce vorbă e aceasta? Că poruncește duhurilor necurate, cu stăpânire și cu putere, și ele se duc!

37. Și a mers zvonul despre el în tot locul prin împrejurime.

38. După ce s'a sculat din sinagogă, a venit în casa lui Simon. Ci soacra lui Simon era prinsă de niște friguri rele și l-au rugat pentru ea.

39. Atunci Iisus, plecându-se deasupra ei, a certat frigurile și frigurile au lăsat-o. Iar ea degrabă sculându-se, îi slujea pe ei.

40. După scăpătatul soarelui, toți câți aveau bolnavi, cu fel și fel de boale, i-au adus la el; ci el, punându-și mâinile pe fiecare dintre ei, îi făcea sănătoși.

41. Din mulți ieșeau și demoni care strigau și ziceau: Tu ești fiul lui Dumnezeu. Dar el certându-i nu-i lăsa să vorbească, fiindcă știau că el este Christos.

42. Făcându-se ziuă, a ieșit și s'a dus într'un loc pustiu. Dar mulțimile îl căutau și au venit până la el și țineau ca să nu plece de la ei.

43. Ci Iisus le-a grăit: Se cade să bine vestesc împărăția lui Dumnezeu și altor cetăți, fiindcă pentru aceasta sunt trimis.

44. De aceea propovăduia în toate sinagogele Galileii.

5.

Pescuirea minunată. Vindecarea unui lepros și a unui paralizic. Chemarea lui Levi. Iisus se rostește asupra postului.

1. Pe când mulțimea se grămădea la el, ca să asculte cuvântul lui Dumnezeu, și el ședea lângă lacul Ghenisaret,

2. A văzut două bărci oprite lângă țărm, iar pescarii din ele coborâseră și-și spălau mrejele.

3. Ci urcându-se într'una din bărci, care era a lui Simon, l-a rugat s'o mearse puțin de la uscat. Apoi, zicând în barcă, învăța din ea mulțimile.

4. Iar când a contentit de vorbit, i-a zis lui Simon: Mână la adânc și lăsați în jos mrejele voastre, ca să pescuiți.

5. Atunci răspunzând Simon i-a grăit: Învățătorule, toată noaptea ne-am trudit și nimic nu am prins, dar pe cuvântul tău voi lăsa mrejele în jos.

6. Și făcând ei așa, prinseră mulțime mare de pește că li se rupeau mrejele.

7. Deci, au făcut semn tovarășilor din cealaltă barcă să vie să le ajute. Și au venit și au umplut amândouă bărcile, de erau gata să se afunde.

8. Iar Simon Petru văzând aceasta a căzut la genunchii lui Iisus și i-a zis: Du-te de la mine, Doamne, că sunt om păcătos.

9. Căoi spaima îl cuprinsese pe el și pe toți cei ce erau cu el, de pescuitul atâtor pești pe care îi prinseseră.

10. Tot așa și pe Iacob și pe Ioan, feciorii lui Zevedeu, care erau tovarășii lui Petru. Atunci Iisus a rostit către Petru: Nu-ți fie frică. De acum înainte vei fi pescar de oameni.

11. Și trăgând bărcile la uscat, au lăsat totul și au mers după el.

12. Pe când era el într'unul din orașe, iată că un om plin de lepră, văzând pe Iisus, a căzut cu fața la pământ și s'a rugat zicând: Doamne, dacă vrei, poți să mă curățești.

13. Atunci el întinzând mâna, s'a atins de lepros și a grăit: Vreau, curățește-te, și îndată s'a dus lepra de pe el.

14. Iar Iisus i-a poruncit să nu spună la nimeni, ci — mergând, arată-te preotului și pentru curățirea ta du jertfa, precum orânduit-a Moise, spre mărturie lor.

15. Dar cu atât mai vărtos străbătea vorba despre el și gloate multe se adunau ca să asculte și să se tămăduiască de suferințele lor.

16. Ci el se depărta în locuri pustii și se ruga.

17. Și a fost așa că, într'o zi, Iisus învăța. Iar de față ședeau Farisei și învățătorii ai legii, veniți din toate satele Galileii, din Iudeia și din Ierusalim. Și puterea Domnului era cu el și el tămăduia.

18. Și iată că niște bărbați aduceau cu patul pe un om care era slăbănog și căutau să-l ducă înlăuntru și să-l pună înaintea lui;

19. Dar negăsind pe unde să-l ducă, din pricina mulțimii, s'au suit pe podina acoperișului și printre cărămizi l-au lăsat în jos cu patul, la mijloc în fața lui Iisus.

20. Deci, văzând credința lor a zis: Omule, iertate îți sunt păcatele tale.

21. Dar Fariseii și Cărturarii începură să-și dea cu socoteala și să zică: Cine e acesta care vorbește asemenea hule? Cine poate să ierte păcatele decât unul Dumnezeu?

22. Iisus însă, cunoscând gândurile lor, luând cuvântul, a grăit către ei: Ce vă întrebați în inimile voastre?

23. Ce este mai ușor? A zice: iartă-se ție păcatele tale, sau a zice: scoală-te și umblă?

24. Iar ca să știți că Fiul omului are pe pământ putere să ierte păcatele—zis-a celui slăbănog: ție grăiesc, scoală-te, ia patul tău și te du în casa ta.

25. Și numai decît sculându-se înaintea lor, luând patul pe care zăcuse, s'a dus la casa sa, mărind pe Dumnezeu.

26. Și uimirea i-a cuprins pe toți și laudau pe Dumnezeu și plini de frică ziceau: Văzutam astăzi lucruri de neorezut.

27. În urma acestora, ieșind, a văzut un vameș cu numele Levi, care ședea la vamă, și i-a zis: Vino după mine.

28. Ci el, lăsând toate, s'a sculat și a mers după Iisus.

29. Și Levi i-a făcut un ospăț mare la el acasă. Și era gloată multă de vameși și de alții, care ședeau cu ei la masă.

30. Dar Fariseii și Cărturarii lor murmurau către ucenicii lui spunând: De ce mâncați și beți împreună cu vameșii și cu păcătoșii?

31. Ci Iisus răspunzând grăit-a către ei: N'au trebuință de doftor cei sănătoși, dar cei care suferă.

32. N'am venit să chem pe drepti, ci pe păcătoși la pocăință.

33. Atunci zis-a lui: Ucenicii lui Ioan postesc adesea și fac rugăciuni, așijderea și ai Fariseilor, iar ai tăi mănâncă și beau.

34. Iisus însă le-a răspuns: Nu cumva puteți pe fiii nunții să-i faceți să postească, pe cât timp este mirele cu ei?

35. Ci vor veni zile când mirele se va lua de la ei; atunci vor posti întru acele zile.

36. Le-a spus lor și o pildă: Nimeni nu smulge petic de la haină nouă ca să-l cârpească la una veche, altfel rupe haina cea nouă, iar petecul luat din ea nu se potrivește la cea veche.

37. Și nimeni iarăși nu pune vin nou în burdufurii vechi, altfel vinul nou va sparge burdufurile; și se varsă și vinul și se nimicesc și burdufurile.

38. Ci vinul nou trebuie pus în burdufuri noi și împreună se vor păstra.

39. Apoi nimeni, după ce a băut vin vechi, nu voiește degrabă de cel nou, fiindcă zice: E bun cel vechi.

6.

Smulgerea spicelor. Cel cu mâna uscată tămăduit Sâmbăta. Alegerea celor doisprezece apostoli. Predica de pe munte.

1. Intr'o Sâmbătă — a doua după Paște — Iisus mergea printre holde, iar ucenicii lui smulgeau spice, le frecau cu mâinile și mâncau.

2. Dar oarecare dintre Farisei au zis: De ce faceți ce nu se cade să facă nimeni Sâmbăta?

3. Atunci Iisus le-a răspuns: Oare n'ați citit ce-a făcut David, când a flămânzit el și cei ce erau cu el?

4. Cum a intrat în locașul lui Dumnezeu și a luat pâinile punerii înaintea și a mâncat și a dat și soților lui, din ele, pe care nu se cuvine să le mănânce decât numai preoții?

5. Apoi le-a zis: Fiul omului este domn și al Sâmbetei.

6. Intr'altă Sâmbătă, a intrat în sinagogă și învăța. Și era acolo un om a cărui mână dreaptă era uscată.

7. Ci Cărturarii și Fariseii îl pândeau să vadă de tămăduiește în ziua Sâmbetei, ca să-i găsească cuvânt de învinuire.

8. Dar el cunoștea gândurile lor. A zis deci omului care avea mâna uscată: Scoală-te și stai aici la mijloc. El s'a sculat și a stat.

9. Atunci Iisus grăit-a către ei: Vă lutreb pe voi: Ce se cade Sâmbăta: a face bine sau a face rău, a scăpa un suflet sau a-l pierde?

10. Și de jur privindu-i pe ei toți, a zis omului: Intinde mâna ta. Iar el făcu așa și mâna lui se făcu la loc sănătoasă ca și cealaltă.

11. Ei însă se umplură de nebulia urii și unii cu alții se vorbeau ce să-i facă lui Iisus.

12. În zilele acelea, Iisus a ieșit la munte ca să se roage și a petrecut noaptea în rugăciune către Dumnezeu.

13. Iar dacă s'a făcut ziua, a chemat la sine pe ucenicii săi și a ales din ei doisprezece pe care i-a numit apostoli:

14. Pe Simon, căruia i-a zis Petru, pe Andrei, fratele lui, pe Iacob, pe Ioan, pe Filip, pe Bartolomei,

15. Pe Matei, pe Toma, pe Iacob al lui Alfeu, pe Simon numit Zelotul,

16. Pe Iuda al lui Iacov și pe Iuda Isarioteanul, care s'a făcut vânzător.

17. Iar după ce a coborît împreună cu ei, a stat în loc șes, și erau acolo gloate multe de ucenici ai săi și mulțime mare de norod, din toată Iudeia, din Ierusalim și de pe țărmul Tirului și al Sidonului, care veniseră ca să-l asculte și să se vindece de boalele lor.

18. Și cei băntuiți de duhuri necurate se tămăduiau.

19. Și toată gloata căuta să se atingă de el, căci din el ieșea o putere care lecuia pe toți.

20. Atunci el, ridicându-și ochii spre ucenicii săi, le-a cuvântat: Fericiți voi cei săraci, că a voastră este împărăția lui Dumnezeu.

21. Fericiți voi care flămânziți acum, că vă veți sătura. Fericiți cei ce plângeți acum, că veți râde.

22. Fericiți sunteți când oamenii vă vor urî pe voi și vă vor da afară dintre ei, și vă vor batjocori și vor lepăda numele vostru ca urît din pricina Fiului omului.

23. Bucurați-vă în ziua aceea și săltați că iată plata voastră multă este în cer; pentru că tot așa făceau părinții lor cu prorocii.

24. Dar vai vouă bogaților, că vă luați pe pământ mângâierea voastră.

25. Vai vouă celor acum sătui, că veți flămânzi; vai vouă celor ce astăzi râdeți, că veți fi în întristare și veți plânge.

26. Vai vouă când toți oamenii vă vor zice: Bine de voi! Căci tot așa părinții lor făceau cu prorocii mincinoși.

27. Iar vouă celor ce ascultați vă spun: Iubiți pe vrăjmașii voștri, faceți bine celor ce vă urăsc pe voi;

28. Rinecuvântați pe cei ce vă blestemă, rugați-vă pentru cei ce vă aduc vătămare.

29. Celui ce te lovește peste falcă înfățișează-i și pe cealaltă; și cu cel care îți ia veșmântul nu te pune în pricină nici pentru cămașă.

30. Oricui îți cere, dă-i; și de la cel care ia lucrurile tale, nu cere înapoi.

31. Și ce fel voști să vă facă vouă oamenii, faceți-le și voi lor tot așa.

32. Căci de iubiți pe cei ce vă iubesc, ce mulțumită puteți avea? Doar și păcătoșii au iubire pentru cei ce le poartă iubire.

33. Și dacă faceți bine la cei ce vă fac bine, ce mulțumită puteți avea? Doar și păcătoșii același lucru fac.

34. Și dacă împrumutați pe aceia de la care nădăduiți să luați, ce mulțumită puteți avea? Doar și păcătoșii dau cu împrumut păcătoșilor, ca să primească înapoi întocmai.

35. Ci iubiți pe dușmanii voștri, faceți bine și dați cu împrumut, fără să nădăduiți nimic în schimb, și răsplata voastră va fi multă și veți fi fiii Celui Preaînalt, că el este bun către cei nemulțumitori și răi.

36. Fiți milostivi, precum și Tatăl vostru este milostiv.

37. Nu judecați și nu veți fi judecați; nu osândiți și nu veți fi osândiți; iertați și veți fi iertați.

38. Dați și vi se va da. Turna-vor în sânul vostru o măsură bună, îndesată, clătinată și plină să se verse, căci cu ce măsură măsurăți cu ea se va măsura și vouă.

39. Apoi le-a spus și o parabolă. Poate, oare, orb la orb să arate calea? Nu vor cădea în răpă amândoi?

40. Nu se poate ucenic mai presus decât dascălul; adus la desăvârșire, fi-va fiecare ucenic deabia ca învățătorul său.

41. De ce vezi paiul din ochiul fratelui tău, iar bârna din ochiul tău nu o simți?

42. Cum poți să zici fratelui tău: Frate, stai să scot paiul din ochiul tău, nevăzând tu însuși bârna care este în ochiul tău? Fățarnice, scoate mai întâi bârna din ochiul tău și atunci vedea-vei să scoți gunoiul din ochiul fratelui tău.

43. Că nu se poate pom bun care să facă roade rele și, iarăși, nici pom rău care să facă roade bune.

44. Iar fiecare pom se cunoaște după roadele lui. Căci nu din scabeiți culeg oamenii smochine, nici struguri din mărcine.

45. Omul bun din vistieria cea bună a inimii sale scoate cele bune, pe când omul rău din vistieria cea rea a inimii lui scoate cele rele. Căci din prisosința inimii grăiește gura lui.

46. Deci, pentru ce-mi ziceți: Doamne, Doamne — dacă nu faceți ce vă spun?

47. Oricine vine la mine și aude cuvintele mele și le îndeplinește: vă voi arăta cui este asemenea:

48. Asemenea este unui om care zidindu-și casa, a săpat, a adâncit și i-a pus temelii în stâncă. Și venind apele mari și puhoiul izbind în casa aceea, n'a putut s'o clintească, fiindcă era temeinic clădită.

49. Iar cel ce aude, dar nu îndeplinește, este asemenea omului care și-a zidit casa pe țărână, fără de temelie și izbind în ea puhoiul, s'a prăbușit degrabă și prăbușirea acelei case a fost mare.

7.

Servitorul centurionului. Tânărul din Nain. Solii lui Ioan Botezătorul și ungera lui Iisus de către femeia păcătoasă.

1. După ce a încheiat toate aceste cuvinte ale sale, în azul poporului, a intrat în Capernaum.

2. Acolo, servitorul unui sutaș era bolnav pe moarte, iar stăpânul lui îl iubea.

3. Auzind deci despre Iisus, a trimis la el pe bătrânii Iudeilor, rugându-l ca să vie și să scape pe sluga lui.

4. Ci ei sosind la Iisus, l-au rugat cu dinadinsul, zicând: Vrednic este să-i faci lui aceasta,

5. Căci iubește neamul nostru, și sinagoga chiar el ne-a clădit-o.

6. Atunci Iisus a pornit cu ei. Și fiind el acum nu departe de casa sutașului, a trimis la el prieteni și i-a zis: Doamne, nu te osteni, că nu sunt vrednic ca să intri sub acoperământul meu.

7. De aceea, nici pe mine nu m'am socotit vrednic să viu la tine. Ci spune un cuvânt și se va tămădui robul meu.

8. Că și eu sunt om pus sub poruncă și am la rândul meu ostași sub mine și spun acestuia: du-te, și se duce, și altuia: vino, și vine, și slugii mele: fă aceasta, și face.

9. Iar Iisus auzind acestea s'a mirat de sutaș și întorcându-se a zis mulțimii care venea după el: Vă spun că nici în Israel n'am aflat atâta credință.

10. Și când cei trimiși au venit înapoi, acasă, l-au găsit sănătos pe servitor.

11. În ziua următoare, s'a dus într'un târg numit Nain și cu el împreună mergeau mulți ucenici de ai lui și mult norod.

12. Iar când s'a apropiat de porțile târgului, iată scoteau un mort, singurul fecior al maicii sale, și ea era văduvă, iar popor din târg era cu ea destul.

13. Și văzând-o pe ea Domnul i s'a făcut milă de ea și i-a zis: Nu mai plânge!

14. Atunci, apropiindu-se, s'a atins de raclă, iar cei ce o duceau au stat locului; iar el a rostit: Tânărule, ție zic, scoală-te.

15. Iar cel ce fusese mort s'a sculat în sus și a început să vorbească și Iisus l-a dat mamei sale.

16. Și frica i-a cuprins pe toți și preamăreau pe Dumnezeu zicând că: Proroc mare s'a ridicat între noi, și că: Dumnezeu a cercetat norodul său.

17. Iar vorba aceasta despre el a mers în toată Iudeia și în toată împrejurimea.

18. Ucenicii lui Ioan i-au adus lui în închisoare veste despre toate acestea.

19. Atunci el cheamând la sine pe doi dintre ucenicii săi, i-a trimis către Domnul zicând: Ești tu cel ce va să vie sau să așteptăm pe altul?

20. Ajungând la Iisus, acei bărbați au zis: Ioan Botezătorul ne-a trimis la tine cu acest cuvânt: Ești tu cel ce va să vie sau să așteptăm pe altul?

21. Iar în acel ceas, Iisus vindeca pe mulți de boli și de răni și de duhuri rele și multor orbi le dăruia vederea.

22. Deci răspunzând Iisus le-a zis: Duceți-vă și spuneți lui Ioan ce-ați văzut și ce-ați auzit: Orbii văd, ologii umblă, leproșii se curățesc, surzii aud, morții înviază și săraoilor li se binevestește.

23. Și fericit este acela care nu se va sminti întru mine.

24. Iar după ce vestitorii lui Ioan plecară, Iisus a început să vorbească mulțimilor despre Ioan: Ce ați ieșit să priviți în pustie? Oare trestie clătînându-se de vânt?

25. Nu! Ce-ați ieșit, dar, să vedeți? Oare om îmbrăcat în veșminte moi? Nu! Iată, cei ce petrec în haine scumpe și'n desfătare sunt în casele împăraților.

26. Atunci ce-ați ieșit să vedeți? Oare proroc? Da! vă spun, și mai mult decât un proroc.

27. Acesta este cel despre care s'a scris: Iată trimit, înaintea feței tale pe îngerul meu, care va găti calea ta, înaintea ta.

28. Căci vă spun: între cei născuți din femei, nici unul nu este mai mare decât Ioan Botezătorul; dar cel mai mic din împărăția lui Dumnezeu este mai mare decât el.

29. Și tot norodul care l-a ascultat și vameșii dreptate dat-au lui Dumnezeu, botezându-se cu botezul lui Ioan.

30. Iar Fariseii și învățătorii legii, care nu s'au botezat de la el, au lepădat, pentru sufletul lor, sfatul lui Dumnezeu.

31. Cu cine voi asemăna pe oamenii acestui neam? Și cu cine sunt ei asemenea?

32. Sunt asemenea copiilor care șed în târg și strigă unii către alții, zicând: V'am cântat din fluer și n'ați jucat; v'am cântat de jale și n'ați plâns.

33. Căci a venit Ioan Botezătorul, nemâncând pâine și negustând vin și spuneți: Are demon!

34. A venit și Fiul omului, mâncând și bănd și spuneți: Iată om mîncăcios și băutor de vin, prieten al vameșilor și al păcătoșilor!

35. Dar înțelepciunea a fost găsită dreaptă de către toți fiii ei.

36. Unul din Farisei l-a rugat pe Iisus să mănânce la el. Și a intrat în casa Fariseului și a șezut la masă.

37. Și, iată, o femeie, care era în oraș păcătoasă, prinzând de veste că șade la masă în casa Fariseului, a adus un alabastru cu mir.

38. Și ținându-se dinapoi, lângă picioarele lui Iisus, și plângând, a început să ude cu lacrimi picioarele lui și cu părul capului ei să le șteargă. Și săruta picioarele lui și le ungea cu mir.

39. Văzând aceasta, Fariseul care-l chemase a vorbit în gândul lui și a zis: Acesta, de-ar fi proroc, ar ști cine e și ce fel e femeia care se atinge de el, că este păcătoasă.

40. Atunci Iisus luând cuvântul grăit-a către el: Simone, am să-ți spun ceva. Învățătorule, spune — rostește el.

41. Un cămătar avea doi datornici. Unul era dator cu cinci sute de dinari, iar celălalt cu cincizeci.

42. Dar neavând ei cu ce să plătească, i-a iertat pe amândoi. Spune-mi: care dintre ei îl va iubi mai mult?

43. Simon răspunzând a zis: Gândesc că acela căruia i-a fost iertat mai mult. Răspuns-a lui Iisus: Drept ai judecat.

44. Apoi, întorcându-se către femeie, i-a zis lui Simon: Vezi pe femeia aceasta? Am intrat la tine în casă: apă de spălat pe picioare nu mi-ai dat; ea însă, cu lacrimi mi-a udat picioarele și le-a șters cu părul ei.

45. Sărutare nu mi-ai dat; ea însă, de când am intrat, n'a conțenit să-mi sărute picioarele.

46. Cu untdelemn capul meu nu l-ai uns; ea însă, cu mir mi-a uns picioarele.

47. Drept aceea, îți spun, iertate sunt ei păcatele ei cele multe, căci mult a iubit. Iar cui puțin se iartă, puțin iubește.

48. Și a rostit către ea: Iertate îți sunt păcatele.

49. Atunci comesenii începură să se întrebe în gândul lor: Cine este acesta care iartă și păcatele?

50. Ci Iisus zis-a femeii: Credința ta te-a mântuit; mergi în pace.

8.

Femeile ucenice. Parabola semănătorului. Mama și frații lui Iisus. Furtuna de pe lac. Demonizatul din ținutul Gherghesenilor. Fiica lui Iair. Femeia pătimășă de doisprezece ani.

1. Și fost-a, după acestea, că Iisus călătorea din oraș în oraș și din sat în sat, spunând tare și binevestind împărăția lui Dumnezeu, iar cei doisprezece apostoli erau cu el,

2. Asemenea, oarecare femei care fuseseră tămăduite de duhuri rele și de boale: Maria numită Magdalina, din care ieșiseră șapte demoni,

3. Și Ioana, femeia lui Huza, îngrijitorul lui Irod, și Susana și multe altele care îl ajutau din averile lor.

4. În vremea aceea, adunându-se mult norod și cei care, de prin toate orașele, veneau la el, a vorbit în parabolă:

5. Eșit-a semănătorul să semene sămânța sa. Și când semăna el, o parte a căzut lângă drum și a fost călcată cu picioarele și păsările cerului au mâncat-o.

6. Altă parte a căzut în loc pietros și dacă a răsarit s'a uscat, pentru că nu avea umezeală.

7. Altă parte a căzut în mijlocul spinilor, și spinii, crescând cu ea o dată, au înăbușit-o.

8. Iar altă parte a căzut în pământul cel bun și crescând a făcut rod înșutit. Și după ce a spus aceasta a strigat: Cine are urechi de auzit să auză.

9. Ci ucenicii lui l-au întrebat: Ce este pilda aceasta?

10. El atunci a răspuns: Vouă vă este dat să cunoașteți tainele împărăției lui Dumnezeu, dar celorlalți: în pilde, ca văzând să nu vadă și auzind să nu înțeleagă.

11. Iar pilda este aceasta: Sămânța este cuvântul lui Dumnezeu.

12. Cei de lângă cale sunt cei care aud, dar vine Diavolul și ia cuvântul din inima lor, ca nu cumva, crezând, să se mântuiască.

13. Cei din loc pietros sunt aceia care, auzind cuvântul, îl primesc cu bucurie, dar aceștia nu au rădăcină; ei cred până la o vreme, iar în ceasul ispitei se leapădă.

14. Ce-a fost căzut între spini, aceștia sunt cei ce aud cuvântul, dar, umblând sub povara grijilor, a bogăției și a plăcerilor vieții, se înăbușesc și nu rodesc desăvârșit.

15. Iar ce a fost în pământ bun, aceștia sunt cei ce, cu inimă curată și bună, aud cuvântul, îl păstrează și fac rod, intru răbdare.

16. Nimeni, dacă aprinde făclie, n'o ascunde sub un vas, sau n'o pune sub pat, ci o așează în sfeșnic, pentru ca acei ce intră să vadă lumina.

17. Căci nu este nimic ascuns care să nu se dea pe față și nimic tainic care să nu se cunoască și să nu vie la arătare.

18. Luați seama deci, cum auziți: Celui ce are i se va da, iar de la cel ce nu are, și ce gândește că are lua-se-va de la el.

19. Atunci au venit la el mama lui și frații lui; dar nu puteau să se întâlnească cu el din pricina mulțimii norodului.

20. Și i-au dat lui de veste: Mama ta și frații tăi stau afară și voiesc să te vadă.

21. Ci el răspunzând grăit-a către ei: Mama mea și frații mei sunt aceștia care ascultă cuvântul lui Dumnezeu și-l îndeplinesc.

22. Intr'o zi astfel a fost că Iisus a intrat în corabie, cu ucenicii lui, și le-a zis: Să trecem de partea cealaltă a lacului. Și au purces.

23. Dar pe când ei vâsleau, Iisus a adormit. Atunci o viforniță de vânt se lăsă pe lac, iar ei se umplură de apă și stătură în cumpăna primejdiei.

24. Ci venind la el, ucenicii l-au deșteptat și i-au zis: Invățătorule, Invățătorule, pierim! Atunci el sculându-se a certat vântul și volbura apei, și ele au conținut și s'a făcut liniște.

25. Iar ucenicilor le-a zis: Unde este credința voastră? Ei însă, spăimântați și uimiți, ziceau unii către alții: Oare cine este acesta? Că poruncește și furtunilor și apei și ascultă de el!

26. Apoi au ajuns cu corabia în ținutul Gherghesenilor, care este dincolo de apă, în fața Galileii.

27. Când a ieșit pe uscat, l-a întâmpinat un om din cetate, care avea demon și care de multă vreme nu mai punea

haină pe el și în casă nu mai sălășluia, ci în peșterile de îngropăciune.

28. Văzându-l pe Iisus, a răcnit și a căzut înaintea lui și cu glas puternic a zis: Ce ai cu mine, Iisuse, Fiule al lui Dumnezeu, Cel Preainalt? Rogu-te, nu mă munci.

29. Că Iisus porunceea duhului necurat să iasă afară din om. Pentru că îl apuca de multe ori; și-l legau în lanțuri și în obezi și-l puneau sub pază, dar el sfărâmand legăturile era mânat de demon în pustii.

30. Și l-a întrebat Iisus, zicând: Care-ți este numele? El a răspuns: Legiune. Căci demoni mulți intraseră în el.

31. Și se ruga de el să nu le poruncească să meargă în genune.

32. Iar acolo era o turmă mare de porci, care pășteau pe munte. Și l-au rugat să le îngăduiască lor să intre în porci; și le-a îngăduit.

33. Și ieșind demonii din om au intrat în porci, iar turma s'a repezit de pe povârniș în lac, și s'a înecat.

34. Iar păstorii, văzând ce s'a întâmplat, au fugit și au dat de veste în cetate și prin colibe.

35. Atunci locuitorii au ieșit să văză ce a fost și au venit la Iisus și au găsit pe omul din care ieșiseră demonii, îmbrăcat și cu minte, șezând jos la picioarele lui Iisus, și s'au înfricoșat.

36. Și cei ce văzuseră le-au spus cum a fost mântuit demonizatului.

37. Și l-a rugat pe el toată mulțimea din ținutul Gherghesenilor, să se ducă de la ei, căci frică mare îi cuprinsese. Ci el, intrând în corabie, s'a înapoiat.

38. Iar bărbatul din care ieșiseră demonii se ruga de el să-l lase lângă sine. Iisus însă i-a dat drumul, zicând:

39. Intoarce-te în casa ta și spune cât bine ți-a făcut ție Dumnezeu. Și el s'a dus, vestind prin tot orașul cât bine i-a făcut Iisus lui.

40. Când s'a înturnat Iisus, l-a primit mulțime de norod, căci toți îl așteptau.

41. Și iată că vine un bărbat al cărui nume era Iair și care era mai marele sinagogii. Și căzând la picioarele lui Iisus, îl ruga să intre în casa lui,

42. Că avea numai o fată, ca de doisprezece ani, și ea era pe moarte. Și pe când se ducea Iisus, gloatele îl împresurau.

43. Ci o femeie, care avea de doisprezece ani scurgere de sânge și cheltuiscu cu doftorii toată starea ei, neputând să se vindece de către nimeni,

44. S'a apropiat de Iisus, pe la spate, și s'a atins de ciucurii hainei lui și, în aceeași clipă, curgerea sângelui ei a stat.

45. Atunci Iisus a zis: Cine este care s'a atins de mine? Dar toți au tăgăduit. Petru și ceilalți soți răspunsură: Învățătorule, mulțimile te împresoară și te îmbulzesc și tu spui: Cine este care s'a atins de mine?

46. Dar Iisus zise iar: S'a atins de mine cineva. Căci am simțit puterea care a ieșit din mine.

47. Atunci femeia, văzându-se vădită, a venit tremurând și căzând la picioarele lui a spus. de față cu tot norodul, din care pricină s'a atins de el și cum s'a tămăduit numaidecât.

48. Iisus a rostit către ea: Îndrăznește, fiică, crezița ta te-a mântuit, mergi în pace.

49. Pe când el vorbea încă, vine cineva din casa mai marelui sinagogii și spune: A murit copila ta. Nu mai osteni pe Învățătorul.

50. Dar Iisus auzind zis-a către Iair: Nu te tme; crede numai și se va mântui.

51. Și intrând în casă n'a lăsat pe nimeni să intre cu el, decât numai pe Petru, pe Ioan, pe Iacob, pe tatăl copilei și pe mamă.

52. Ci toți plângeau și se tânguiau pentru copilă. Iisus le zise: Nu plângeți, că n'a murit, ci doarme.

53. Dar ei l-au luat în răs, știind bine că a murit.

54. Atunci el după ce i-a scos pe toți afară, apucând mâna copilei a strigat zicând: Copilă, deșteaptă-te!

55. Și duhul ei s'a întors și s'a sculat degrabă și a orânduit Iisus să-i dea ei să mănânce.

56. Iar părinții ei au rămas uimiți. Și Iisus le-a poruncit să nu spună nimănui ce s'a întâmplat.

9.

Trimiterea celor doisprezece apostoli. Săturarea celor cinci mii de oameni. Mărturisirea lui Petru. Întâia și a doua vestire a patimilor. Schimbarea la față. Vindecarea copilului demonizat. Care este întâiul între apostoli? Urmarea lui Iisus.

1. După acestea, a chemat la sine pe cei doisprezece ucenici ai săi și le-a dat putere și stăpânire peste toți demonii, și putere să tămăduiască boalele.

2. Și i-a trimis să propovăduiască împărăția lui Dumnezeu și să vindece pe cei bolnavi.

3. Și le-a zis: Să nu luați nimic pe drum, nici toiaș, nici traistă, nici pâine, nici parale și nici câte două haine.

4. Și în care casă veți intra, acolo să rămâneți și de acolo să plecați.

5. Și dacă nu vor să vă primească, ieșind din cetatea aceea scuturați praful de pe picioarele voastre, spre mărturie asupra lor.

6. Iar ei pornind, au străbătut sat cu sat, vestind vestea cea bună și tămăduind pretutindeni.

7. Ci a auzit Irod tetrarhul de toate aceste fapte și era în nedumerire, că se zicea de către unii cum că Ioan s'a sculat din morți;

8. Iar de către alții că Ilie s'a arătat, și iarăși de către alții că un profet dintre cei vechi a înviat.

9. Irod însă zicea: Lui Ioan eu i-am tăiat capul. Cine este dar acesta despre care aud astfel de fapte? De aceea, căuta să-l vadă.

10. Ci apostolii înapoiindu-se i-au spus lui Iisus toate câte au făcut. Atunci el i-a luat cu sine și s'a dus deoparte într'un loc pustiu, spre un oraș numit Betsaida.

11. Dar mulțimile, prinzând de veste, au mers după el, și el, primindu-le, le grăia despre împărăția lui Dumnezeu, iar pe cei care aveau trebuință de tămăduire îi făcea sănătoși.

12. Dar ziua a început să se plece spre seară. Atunci venind la el cei doisprezece i-au spus: Dă drumul mulțimii să se ducă prin satele și prin colibeale dimprejur, ca să poposească și să-și gă-

sească de mâncare, pentru că aici suntem în loc pustiu.

13. Iisus însă le-a răspuns: Dați-le voi să mănânce. Ci ei au zis: Nu avem mai mult decât cinci pâini și doi pești, afară numai dacă, ducându-ne noi înșine, vom cumpăra merinde la tot acest norod.

14. Căci erau ca la cinci mii de bărbați. Dar el zis-a către ucenicii lui: Așezați-i jos, în cete de câte cincizeci de inși.

15. Și au făcut așa și i-au așezat pe toți.

16. Iar Iisus, luând cele cinci pâini și cei doi pești și căutând la cer, le-a binecuvântat, a frânt și a dat ucenicilor, ca să pună mulțimii înainte.

17. Și au mâncat și s'au săturat toți și au luat ce le-a rămas din fărâmituri, douăsprezece coșuri.

18. Odată, când Iisus era singur și se ruga, iar ucenicii erau cu el, i-a întrebat pe ei zicând: Cine spun mulțimile că sunt eu?

19. Atunci ei au răspuns: Ioan Botezătorul, iar alții Ilie, alții însă, că a înviat unul din prorocii din vechime.

20. Ci el i-a întrebat: Dar voi cine ziceți că sunt eu? Răspunzând atunci Petru a rostit: Christosul lui Dumnezeu.

21. Dar el le-a poruncit cu strășnicie să nu spună nimănui aceasta;

22. Și a mai zis că Fiul omului trebuie să pătimizească mult și să fie lepădat de către bătrâni, de către mării preoților și de către cărturari și să fie omorât, iar a treia zi să învieze.

23. Apoi a vorbit către toți: Dacă vrea cineva să vină după mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea în fiecare zi și să-mi urmeze;

24. Căci cine va voi să-și măntuiască sufletul îl va pierde, iar cine-și va pierde sufletul său, pentru mine, și-l va măntui.

25. Că ce folosește omului să câștige lumea toată, iar pe sine să se piardă, ori să se păgubească?

26. Iar cine se va rușina de mine și de cuvintele mele, și Fiul omului se va rușina de el, când va veni întru mărirea sa și a Tatălui și a sfinților îngeri.

27. Cu adevărat vă spun vouă că sunt unii dintre cei ce stau aici, care nu

vor gusta moarte până ce nu vor vedea împărăția lui Dumnezeu.

28. Iar după cuvintele acestea, ca la opt zile, Iisus a luat cu sine pe Petru, pe Ioan și pe Iacob și s'a suit în munte, ca să se roage.

29. Și pe când se ruga el, vederea feței sale s'a făcut alba și îmbrăcămintea lui albă strălucitoare.

30. Și iată doi bărbați vorbeau cu el, care erau Moise și Ilie,

31. Și care arătându-se întru slavyă spuneau sfârșitul pe care el avea să-l împlinească în Ierusalim.

32. Iar Petru și soții lui erau îngreuați de somn, dar stăruind ei în veghe au văzut mărirea lui și pe cei doi bărbați care stăteau împreună cu el.

33. Și când a fost să se despartă aceștia de Iisus, zis-a Petru către el: Invățătorule, bine este ca noi să fim aici. Să facem trei colibe, una ție și una lui Moise și una lui Ilie — neștiind ce să spună.

34. Dar pe când vorbea acestea, s'a făcut un nor și i-a umbrit; ci ei intrând în nor s'au spăimântat.

35. Atunci, din nor, o voce a rostit: Acesta este fiul meu cel ales, de el să ascultați!

36. Iar când a treout glasul s'a aflat Iisus singur. Ci ei au tăcut și nimănui n'au spus nimic, în zilele acelea, din cele ce au văzut.

37. În ziua următoare, când s'au pogorit din munte, i-a ieșit înainte mulțime de norod.

38. Și iată, un bărbat din gloată a strigat și a zis: Invățătorule, rogu-mă ție, caută spre fiul meu, că îl am numai pe el;

39. Și iată un duh îl apucă și deodată răcnește și-l zgudue cu spume și-l zdrobește și cu greu se duce de la el.

40. Ci m'am rugat de ucenicii tăi ca să-l scoată afară, dar n'au putut.

41. Atunci Iisus răspunzând a zis: O, neam fără credință și stricat! Până când voi fi la voi și vă voi îngădui? Adu aici pe fiul tău.

42. Dar când venea către Iisus, demonul îl trânti și-l zgâlțâi. Atunci Iisus certă duhul necurat, vindeoa pe copil și-l dădu tatălui său.

43. Iar toți au rămas uimiți de măreția lui Dumnezeu. Și pe când ei toți se mirau de câte le făcea, a rostit către ucenicii săi:

44. Puneți în urechile voastre cuvintele acestea: că Fiul omului va să fie dat în mâinile oamenilor.

45. Dar ei nu înțelegeau rostirea aceasta, căci era ascunsă pentru ei, ca să n'o priceapă, și le era teamă să-l întrebe pe Iisus despre cuvânt.

46. Ci în ei s'a ivit gândul: cine între ei este mai mare?

47. Iisus însă, cunoscând gândul cutelului lor, a luat un copil, l-a pus lângă sine,

48. Și le-a zis: Oricine va primi pruncul acesta, întru numele meu, pe mine mă primește; iar oricine mă va primi pe mine primește pe cel ce m'a trimis pe mine. Căci cine este mai mic între voi toți, acesta este mai mare.

49. Atunci Ioan a început să spună: Invățătorule, am văzut pe unul care, în numele tău, scotea afară demoni și l-am oprit, pentru că nu urmează împreună cu noi.

50. Dar Iisus i-a răspuns: Nu-l opriți; căci cine nu este împotriva voastră este pentru voi.

51. Iar când a fost să se împlinească zilele înălțării sale, atunci el îndreptă statornic fața sa ca să meargă la Ierusalim.

52. Ci a trimis înaintea feței sale vestitori. Ci ei mergând au intrat într'un târg al Samaritenilor ca să-i gătească de popas.

53. Dar ei nu l-au primit, pentru că îndreptarea feței sale era spre Ierusalim.

54. Atunci Iacob și Ioan, ucenicii lui, văzând acestea i-au grăit: Vrei, Doamne, să zicem să pogoare foc din cer și să-i mistuiască precum a făcut și Ilie?

55. Dar Iisus întorcându-se i-a certat și le-a zis: Nu știți oare fiii cărui spirit sunteți? Că Fiul omului n'a venit ca să piardă sufletele oamenilor, ci ca să le mântuiască.

56. Și s'au dus într'un alt sat.

57. Și pe când mergeau pe cale, zis-a unul către el: Voi merge după tine oriunde te vei duce.

58. Atunci Iisus i-a spus: Vulpile au vizuini și păsările cerului cuiburi; dar Fiul omului n'are unde să-și plece capul.

59. Și a grăit către altul: Vino după mine. Ci el a zis: Doamne, lasă-mă întâi să merg să îngrop pe tatăl meu.

60. Răspuns-a lui Iisus: Lasă morții să-și îngroape morții lor, iar tu mergi de vestește împărăția lui Dumnezeu.

61. Zis-a și un altul: Voi merge, Doamne, după tine, dar mai întâi îngăduemi ca să-mi i-au rămas bun de la cei din casa mea.

62. Iisus însă a rostit către el: Nici unul care pune mâna lui pe plug și se uită îndărăt nu este potrivit pentru împărăția lui Dumnezeu.

10.

Trimiterea și înapoierea celor șaptezeci de ucenici. Vai de orașele împietrite. Iisus se bucură cu Duhul. Parabola cu Samaritanul milostiv. Marta și Maria.

1. După acestea, Domnul a rânduit alți șaptezeci de ucenici și i-a trimis, câte doi, înaintea feței sale, în fiecare târg și loc, unde însuși avea să vie.

2. Și a vorbit către ei: Secerișul este mult, dar lucrătorii sunt puțini; rugați-vă deci, Domnului secerișului, ca să scoată lucrători la secerișul său.

3. Mergeți; iată eu vă trimit pe voi ca niște miei, în mijlocul lupilor.

4. Nu purtați pungă cu bani, nici trastă, nici încălțăminte; și nimănui, pe cale, binețe să nu-i dați.

5. Iar în orice casă veți intra, mai întâi spuneți: Pace casei acesteia!

6. Și de va fi acolo fiul păcii, odihni-va pacea voastră asupra lui; iar de nu, se va întoarce către voi.

7. Și în aceeași casă să rămâneți, mâncând și bând ce au ei acolo, căci vrednic este lucrătorul de plata sa. Nu vă mutați din casă în casă.

8. Când intrați într'un oraș și vă primesc, mâncați cele ce vă pun înainte.

9. Tămăduiți pe bolnavi și spuneți-le: S'a apropiat de voi împărăția lui Dumnezeu.

10. Iar când ați intrat într'un oraș și nu vă primesc pe voi, atunci ieșiți în ulițele lui și ziceți:

11. Și pulberea oare s'a lipit, din orașul vostru, de picioarele noastre, o ștergem să rămână la voi! Dar aceasta să știți, că s'a apropiat împărăția lui Dumnezeu.

12. Ci vă spun că, în ziua aceea, mai ușor va fi Sodomei, decât celui oraș.

13. Vai ție, Chorazine! Vai ție, Betsaida! Căci, dacă în Tir și în Sidon s'ar fi făcut minunile care s'au făcut la voi, de mult s'ar fi pocăit, stând în sac și în cenușă.

14. Dar Tirului și Sidonului mai ușor le va fi, la judecată, decât vouă.

15. Și tu, Capernaume, nu te-ai înălțat oare până la cer? Până la iad vei fi împins în jos!

16. Cine ascultă de voi, de mine ascultă, și cine vă nesocotește pe voi, pe mine mă nesocotește; iar cel ce mă nesocotește pe mine, nesocotește pe cel ce m'a trimis pe mine.

17. Iară cei șaptezeci s'au înapoiat cu bucurie și i-au spus: Doamne, și demonii ni se supun întru numele tău.

18. Atunci Iisus le-a răspuns: Privit-am pe Satana căzând, ca din ceruri fulgerul.

19. Iată, datu-v'am vouă putere să călcați peste șerpi și peste scorpii și peste toată puterea vrăjmașului, și nimic nu vă va aduce vătămare.

20. Dar nu vă bucurați de aceasta că duhurile se pleacă vouă, ci vă bucurați că numele voastre sunt scrise în ceruri.

21. In ora aceea Iisus a tresăltat de bucurie, întru Duhul Sfânt, și a rostit: Mulțumescu-ți ție, Părinte, Doamne al cerului și al pământului, că ai ascuns acestea de cei înțelepți și de cei pricepuți și le-ai descoperit copiilor. Așa, Părinte, căci așa a fost înaintea ta, bunăvoința ta.

22. Și întorcându-se către ucenicii grăit-a: Toate-mi sunt mie date de către Tatăl meu, și nimeni nu cunoaște cine este Fiul fără numai Tatăl și cine este Tatăl fără numai Fiul și căruia voiește Fiul să-i dezvăluiască.

23. Apoi iarăși s'a întors către ucenici, deoparte, și a mai zis: Fericiți sunt ochii care văd ce vedeți voi!

24. Că zic vouă: mulți proroci și împărași au voit să văză ceea ce voi vedeți, dar n'au văzut, și să auză ceea ce auziți, dar n'au auzit.

25. Ci, iată, un învățător al legii ispitind pe Iisus, s'a sculat și a zis: Învățătorule, ce să fac ca să moștenesc viața de veci?

26. Iisus grăit-a către el: Ce este scris în lege? Cum citești?

27. Iar el răspunzând a zis: Să iubescți pe Domnul Dumnezeuul tău din toată inima ta și din tot sufletul tău, și din toată vârtutea ta și din tot cugetul tău, iar pe aproapele ca însuși pe tine.

28. Atunci Iisus i-a spus: Drept ai răspuns. Fă aceasta și vei fi viu.

29. Dar el voind să se îndrepteze pe sine însuși, zis-a către Iisus: Și cine este aproapele meu?

30. Dând răspuns, Iisus vorbit-a: Un om mergea devala, de la Ierusalim la Ierihon, și a căzut între tâlhari, care, după ce l-au dezbrăcat și l-au rănit, au plecat, lăsându-l pe jumătate mort.

31. Din întâmplare un preot cobora pe calea aceea, dar văzând a trecut pe alătura.

32. Tot așa și un levit, ivindu-se pe acolo, a venit, a văzut și a trecut pe alătura.

33. Un Samaritean care călătorea, însă, sosind în dreptul lui și văzându-l, i s'a făcut milă de el,

34. Și a venit la el, i-a legat rănilor turnând pe ele untdelemn și vin, și punându-l pe dobitocul său l-a dus la un han și i-a purtat de grijă.

35. Iar a doua zi, la plecare, scoțând doi dinari, i-a dat hangiului și i-a zis: Ai grijă de el, și ce vei mai cheltui, eu când mă voi întoarce, îți voi da înapoi.

36. Care din acești trei ți se pare că a fost aproapele celui ce a fost căzut între tâlhari?

37. El răspunde: Cel care a avut milă de el. Atunci Iisus i-a zis: Du-te și fă și tu la fel.

38. S'a întâmplat, apoi, pe când mergeau ei, că Iisus a intrat într'un sat, iar o femeie cu numele Marta l-a primit în casa ei.

39. Și aceasta avea o soră ce se numea Maria, care, stând jos lângă picioarele Domnului, asculta cuvântul lui.

40. Marta însă era împovărată de multă slujbă. Deci, stând locului, a grăit: Doamne, au nu socotești că sora mea m'a lăsat singură să slujesc? Ci spune-i ca să-mi ajute.

41. Dar Domnul răspunzând i-a zis: Marto, Marto, te grijești și spre multe te silești.

42. Ci un lucru trebuiește. Maria partea cea bună și-a ales, care nu se va lua de la ea.

11.

Rugăciunea dominicală. Semnul lui Iona. Cuvântarea împotriva Fariseilor și a Cărturarilor.

1. Odată, fiind Iisus într'un loc și rugându-se, când a încetat, unul dintre ucenicilor lui i-a spus: Doamne, învață-ne să ne rugăm, cum a învățat și Ioan pe ucenicii lui.

2. Atunci Iisus le-a grăit: Când vă rugați să ziceți: Tatăl nostru carele ești în ceruri, sfințească-se numele tău. Vie împărăția ta. Făcă-se voia ta, precum în cer așa și pe pământ.

3. Pâinea noastră cea spre ființă dă-ne-o nouă în fiecare zi.

4. Și ne iartă nouă păcatele noastre, precum și noi iertăm oricui ce ne e dator. Și nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăvește de cel rău.

5. Apoi a zis către ei: Cine dintre voi, dacă va avea un prieten și se va duce la el în miez de noapte și-i va spune: Prietene, împrumută-mă cu trei pâini,

6. Că a venit din cale un prieten la mine și n'am ce să-i pun înainte, —

7. Iar cel dinlăuntru să răspundă: Nu mă da de osteneală. Acum ușa e încuiată și copiii mei sunt în pat cu mine. Nu pot să mă scol să-ți dau.

8. Zic vouă: chiar când nu s'ar scula să-i dea fiindcă îi este prieten, pentru cutezanța lui se va scula și-i va da cât are trebuință.

9. Drept aceea, grăiesc vouă: cereți și se va da vouă, căutați și veți afla, bateți și vi se va deschide.

10. Că oricine cere ia; și cine caută găsește; și celui care bate i se va deschide.

11. Cine dintre voi, tată fiind, dacă îi va cere fiul pâine, oare piatră îi va da? Sau pește dacă va cere, oare îi va da, în loc de pește, șarpe?

12. Sau un ou dacă-i va cere, scorpie îi va da lui?

13. Deci, dacă voi, care sunteți răi, știți să dați fiilor voștri lucruri bune, cu cât mai vărtos Tatăl vostru cel din ceruri da-va Duhul Sfânt acelor care cer.

14. În vremea aceea, a scos afară un demon care era mut. Și când a ieșit demonul, mutul a prins să vorbească, iar mulțimile s'au minunat.

15. Unii însă dintre ei ziceau: Cu Beelzebul, căpetenia demonilor, dă afară pe demoni.

16. Iar alții, ispitindu-l, creau de la el să le dea semn din cer.

17. Dar el, știind gândurile lor, le-a zis: Orice împărăție, dezbinându-se în sine, se pustiește și casă peste casă se răstoarnă.

18. Și dacă Satan s'a dezbinat în sine, cum va mai sta împărăția lui? fiindcă spuneți că eu izgonesc pe demoni cu Beelzebul.

19. Iar dacă eu îl izgonesc cu Beelzebul, feciorii voștri cu cine îi izgonesc? De aceea, ei vă vor fi judecători.

20. Dacă însă eu, cu degetul lui Dumnezeu, scot afară pe demoni, atunci a ajuns la voi împărăția lui Dumnezeu.

21. Când un om tare și într'armat păzește curtea lui, avuțiile lui stau în bună pace.

22. Dar când unul mai tare decât el vine asupra lui și-l înfrânge, îi ia toate armele, în care se bizuise, iar prada ridicată de la el o împarte.

23. Cel ce nu este cu mine împotriva mea este; și cel ce nu strânge cu mine risipește.

24. Când duhul cel necurat iese din om, umblă prin locuri sterpe, căutându-și odihnă, dar negăsind își zice: Mă voi întoarce la casa mea, de unde am ieșit.

25. Și venind, o află măturată și împodobită.

26. Atunci, se duce și ia cu sine alte șapte spirite mai rele de cât el și intrând își face aici sălaș, și starea aceluia om ajunge, acum în urmă, mai rea ca la început.

27. Iar când vorbea Iisus acestea, o femeie din mulțime ridicându-și glasul i-a grăit: Fericit este pântecul care te-a purtat și fericți sânii pe care i-ai supt! 28. Ci el răspuns-a: Așa este, dar fericți sunt cei ce ascultă cuvântul lui Dumnezeu și-l păzesc.

29. În vremea aceea, grămădindu-se mulțimile norodului, Iisus a început să le vorbească: Neamul acesta este un neam viclean; cere semn, dar semn nu i se va da, fără numai semnul prorocului Iona.

30. Căci precum a fost Iona semn Nini- vitenilor, tot așa și Fiul omului va fi semn acestui neam.

31. Împărăteasa de la miază-zi ridicase-va la judecată cu oamenii acestui veac și-i va osândi, pentru că a venit de la marginile pământului ca să asculte înțelepciunea lui Solomon și, iată, mai mult decât Solomon este aici.

32. Bărbații din Ninive scula-se-vor la judecată cu neamul acesta și-l vor osândi, pentru că s'au pocăit cu propovedania lui Iona, și iată, mai mult decât Iona este aici.

33. Nimeni aprinzând făclie nu o pune în loc ascuns, nici sub obroc, ci în sfeșnic, așa încât cei care intră să vadă lumina ei.

34. Luminătorul trupului e ochiul tău. Când ochiul tău este curat, atunci tot trupul tău este în lumină; dar când ochiul tău este rău, atunci și trupul tău e plin de întuneric.

35. Ia seama deci, ca lumina dintru tine să nu fie întuneric.

36. Așa dar, dacă tot trupul tău e luminat neavând nici o latură întunecoasă, luminat va fi în întregime, ca și când te luminează lampa, cu razele ei.

37. Pe când Iisus ținea acest cuvânt, un Fariseu l-a rugat să prânzească la el; deci, intrând în casa lui, a șezut la masă.

38. Ci Fariseul s'a mirat văzând că Iisus nu s'a spălat întâi, până a nu sta la masă.

39. Atunci Domnul zi-sa către el: Acum, voi Fariseilor, curățiți partea dinafară a paharului și a blidului, dar lăuntruul vostru este plin de hrăpire și de viclenie.

40. Nebunilor! Oare cel ce a făcut partea dinafară n'a făcut și partea dinlăuntru?

41. Curățiți deci cele dinlăuntru și, iată, toate vă sunt curate vouă.

42. Dar vai vouă, Fariseilor, că dați zeciuială din izmă și din untariță și din orice legume și lăsați laoparte dreptatea și iubirea lui Dumnezeu; pe acestea se cădea să le facți și pe acelea să nu le lăsați nefăcute!

43. Vai vouă, Fariseilor, că vă place să stați în bancile dintâi în sinagoge și să vi se închine lumea în târguri!

44. Vai vouă, Cărturarilor și Fariseilor fățarnici, că sunteți ca mormintele ce nu se cunosc și oamenii care umblă peste ele nu le știu!

45. Atunci unul dintre învățătorii legii, luând cuvântul, lui i-a zis: Învățătorule, cu vorbele acestea ne faci de ocară și pe noi.

46. El a rostit: Vai și vouă, învățătorilor de lege, că împovărați pe oameni cu sarcini anevoie de purtat, iar voi nu le atingeți nici cu unul din degetele voastre!

47. Vai vouă, că zidiți mormintele prociilor pe care părinții voștri i-au ucis!

48. Așa dar mărturisiți și încuviințați faptele părinților voștri, pentru că ei i-au omorât, iar voi le clădiți mormintele.

49. De aceea și înțelepciunea lui Dumnezeu a zis: Trimite-voi la ei proroci și apostoli și dintre ei vor ucide și vor prigoni;

50. Ca să se ceară, de la neamul acesta, sângele tuturor prorociilor care s'a vârsat de când s'a întemeiat lumea:

51. De la sângele lui Abel, până la sângele lui Zaharia, care a pierit între altar și templu. Adevăr vă spun, se va cere de la neamul acesta.

52. Vai vouă, învățătorilor de lege! că ați luat cheia cunoștinței; voi însă vă n'ați intrat, iar pe cei ce au vrut să intre i-ați oprit.

53. Iar după ce a ieșit Iisus de acolo, Cărturarii și Fariseii au început să-l

strămtoreze cu îndârjire și să-l silească să vorbească despre multe,

54. Pândindu-l și căutând să prindă ceva din gura lui, ca să-i găsească vină.

12.

Să ne ferim de fățarnicie, de șovăială și de zgârcenie. Indemnuri la veghere trează și la îngăduială. Semnele vremii.

1. În vremea aceea, adunându-se zecimi de mii de oameni, încât se călcău unii pe alții, Iisus a început să vorbească mai întâi către ucenicii săi: Feriți-vă de aluatul Fariseilor, care este fățarnicia.

2. Că nimic nu este acoperit care sa nu se descopere și nimic ascuns care să nu vină la știința tuturor.

3. Drept aceea, câte ați spus la întuneric se vor auzi la lumină și ceea ce ați grăit la urcche, în odăi, se va vesti de pe acoperișuri.

4. Ci vă spun vouă, prietenilor mei, nu vă temeți de cei ce omoară trupul și după aceasta n'au ce să mai facă.

5. Vă voi arăta însă de cine să vă temeți: Temeți-vă de acela care, după ce a ucis, are putere să arunce în Ghena; da, vă zic, temeți-vă de acesta.

6. Nu se vând oare cinci vrăbii la doi bani? Și nici una dintre ele nu este uitată, înaintea lui Dumnezeu.

7. Ci și perii capului vostru, toți sunt numărați. Nu vă temeți; voi sunteți mai de preț decât multe vrăbii.

8. Zic vouă: oricine va mărturisi pentru mine, înaintea oamenilor, și Fiul omului va mărturisi pentru el, înaintea îngerilor lui Dumnezeu.

9. Iar cel ce se va lepăda de mine în fața oamenilor, lepădat va fi în fața îngerilor lui Dumnezeu.

10. Oricine va spune vre-un cuvânt împotriva Fiului omului i se va ierta; dar celui ce va huli împotriva Sfântului Duh nu i se va ierta.

11. Iar când vă vor duce la sinagogi și la dregători și la stăpânitori, nu vă îngrijiți cum sau ce veți răspunde, sau ce veți cuvânta.

12. Pentru că Sfântul Duh vă va învăța, chiar în ceasul acela, ce trebuie să spuneți.

13. Atunci, cineva din mulțime a grăit către Iisus: Învățătorule, zi fratelui meu să împartă cu mine moștenirea.

14. Ci el răspuns-a lui: Omule, cine m'a pus pe mine judecător sau împărțitor peste voi?

15. Apoi a zis către ei: Luați aminte și vă păziți de orice poftă de avere, căci viața cuiva nu stă în prisosul ce-l are din avuțiile sale.

16. Și le-a spus lor această pildă: Unui om bogat i-a rodit moșia cu belsug.

17. Ci el cugeta în sine și zicea: Ce voi face, că n'am unde să adun roadele mele?

18. Dar și-a zis: Aceasta voi face: Dărâma-voi jitițele mele și mai mari le voi zidi și voi strânge acolo toate roadele mele și bunățile mele;

19. Și voi spune sufletului meu: Suflete, ai multe bunătați, puse spre mulți ani; odihnește-te, mănâncă, bea, veselește-te.

20. Dumnezeu însă i-a rostit: Nebune, întru această noapte, cere-vor de la tine sufletul tău! Și cele ce ai pregătit ale cui vor mai fi?

21. Așa se întâmplă cu cel ce-și adună comori sieși, iar pentru Dumnezeu nu se înavuțește.

22. Apoi a vorbit către ucenicii săi: Drept aceea zic vouă, nu vă îngrijiți pentru viața voastră ce veți mânca, nici pentru trupul vostru cu ce vă veți îmbrăca.

23. Viața este mai mult decât hrana și trupul decât îmbrăcămintea.

24. Uitați-vă la corbi, că nici nu seamănă, nici nu seceră; ei n'au celar, nici grânar, și Dumnezeu îi hrănește. Cu cât mai de preț sunteți voi decât păsările!

25. Și cine dintre voi oricât și-ar pune mintea, poate să adauge la statul lui un cot.

26. Deci, dacă nu puteți să faceți nici ce este prea puțin, de celelalte de ce vă îngrijiți?

27. Priviți la crini cum cresc: nici nu toro, nici nu țes. Totuși zic vouă că nici Solomon, în toată slava lui, nu se înveșmânta ca unul dintre ei.

28. Și atunci, dacă iarba, care este azi pe câmp, iar mâine se aruncă în cuptor, Dumnezeu așa o îmbracă, cu cât mai vărtos pe voi, puțin credincioșilor!

29. Și voi, deci, nu căutați ce veți mânca sau ce veți bea, și nu fiți cu grija în inimă.

30. Căci după toate acestea se străduiesc păgânii acestei lumi. Ci Tatăl vostru știe că aveți nevoie de ele.

31. Așa dar căutați împărăția lui și toate acestea se vor adăoga vouă.

32. Nu te teme, turmă mică, pentru că Tatăl vostru bine a voit să vă dea vouă împărăția.

33. Vindeți averile voastre și dați-le în milostenii; faceți-vă pungi care nu se învechesc, comoară nesleită în ceruri, unde furul nu se apropie, nici molia nu strică;

34. Fiindcă unde este comoara voastră, acolo fi-va și inima voastră.

35. Să fie mijloacele voastre inciușe și făciile voastre aprinse.

36. Fiți asemenea acelor oameni care așteaptă pe domnul lor, când se va întoarce de la nuntă, ca, venind și bătând, îndată să-i deschidă.

37. Fericici averilor servitori, pe care, la venirea lui, stăpânul îi va afla veghind. Adevăr grăiesc vouă că se va încinge și-i va pune la masă și venind lângă ei îi va sluji.

38. Fie că va veni la straja a doua, fie că va veni la straja a treia, fericici sunt acei servitori de-i va găsi așa.

39. Aceea cunoașteți prea bine că, de ar ști stăpânul casei la ce oră viue hoțul, ar veghia și n'ar lăsa să i se spargă casa.

40. Deci și voi fiți gata, că în ceasul în care nu gândiți Fiul omului vine.

41. Atunci Petru l-a întrebat: Doamne, către noi zici pilda aceasta, sau către toți?

42. Răspuns-a Domnul: Cine este iconomul credincios și înțelept, pe care stăpânul îl va pune peste slugărimea sa, ca să le dea tainul, la timpul cuvenit?

43. Fericit este robul acela pe care stăpânul, la venirea lui, îl va găsi făcând așa!

44. Adevărat vă spun că îl va pune iconom peste toată avuția sa.

45. Dacă însă acel rob va zice întru sine: Stăpânul meu zăbovește să vină, și va începe să bată pe robi și pe roabe, să mănânce să bea și să se îmbete,

46. Veni-va domnul celui rob în ziua când el nu se așteaptă și în ceasul când el nu știe și-i va tăia capul, iar partea lui va pune-o cu cei necredincioși.

47. Acel rob care a știut voința stăpânului și nu s'a pregătit, nici n'a făcut după voința lui, va fi cumplit bătut.

48. Dar cel ce n'a știut și a făcut lucruri vrednice de bătaie, va fi bătut mai puțin. Căci mult i se va cere oricui i s'a dat mult și de la cine au încredințat întru belșug vor cere cu prisos.

49. Foc venit-am ca să zvrălu pe pământ, și cât aș vrea să fie acum aprins!

50. Dar am un botez, ca să fiu botezat, și câtă nerăbdare am până ce se va îndeplini!

51. Socotiți că am venit să dau pace pe pământ? Vă spun că nu, ci dezbinare.

52. Căci de acum înainte cinci dezbinați vor fi într-o casă: trei împotriva a doi și doi împotriva a trei.

53. Dezbinați vor fi tatăl împotriva fiului și fiul împotriva tatălui, mama împotriva fiicei și fiica împotriva mamei, soacra împotriva norei sale și nora împotriva soacrei.

54. A vorbit apoi și către gloate: Când vedeți un nor, ridicându-se dinspre apus, numaidecât spuneți că vine ploaie mare și așa este.

55. Iar când vedeți că suflă vântul cel dela miază-zi, atunci ziceți: va fi zăpușală, și așa este.

56. Fățarnicilor! Fața pământului și a cerului știți să o tâlcuiți, dar ceasul acesta cum de nu-l înțelegeți?

57. De ce dar, de la voi înșivă, nu judecați ce este drept?

58. Ci când mergi cu pârșul tău la dregător, nevoiește-te pe cale să te izbăvești de el, ca nu cumva să te târască la judecător și judecătorul să te dea în mâna temnicerului, iar temnicerul să te arunce în temniță.

59. Zic ție: nu vei ieși de acolo până ce nu vei plăti și paraua cea mai de pe urmă.

13.

Pilda Galileienilor ucși. O femeie vindecată în ziua Sâmbetei. Pilde și cuvinte despre împărăția lui Dumnezeu. Ierusalimul și jalea-i viitoare.

1. În vremea aceea, erau câțiva acolo care dădură de știre lui Iisus despre acei Galileieni al căror sânge Pilat îl amestecase cu jertfele lor.

2. Atunci el răspunzând le-a zis: Credeți oare că acești Galileieni, fiindcă au pășit aceasta, au fost ei mai păcătoși decât toți Galileienii?

3. Nu! zic vouă; dar de nu vă veți pocăi, toți veți pieri la fel.

4. Sau acei optsprezece înși, peste care s'a surpat turnul în Siloam și i-a omorît, gândiți oare că au fost ei mai greșiți decât toți locuitorii din Ierusalim?

5. Nu! zic vouă; dar de nu vă veți pocăi, toți veți pieri la fel.

6. Apoi le-a spus această parabolă: Un om avea un smochin, sădit în via lui, și a venit să caute rod în el, dar n'a găsit.

7. Și a zis către vier: Iată că sunt trei ani de când vin și caut rod în smochinul acesta și nu găsec. Taie-l; de ce mai cuprind pământul în zadar?

8. Ci răspunzând vierul i-a grăit: Doamne, lasă-l și anul acesta, până ce îl voi săpa împrejur și voi pune gunoi.

9. Și de va rodi în viitor, bine; iar de nu, atunci îl voi tăia.

10. Odată, în zi de Sâmbătă, Iisus învăța într-o sinagogă.

11. Și iată, o femeie care avea de optsprezece ani un duh de slăbiciune și era gârbovă și nu putea să se fină dreaptă, cu nici un preț.

12. Ci văzând-o Iisus, a chemat-o la sine și i-a zis: Femeie, ești dezlegată de neputința ta.

13. Și și-a pus mâinile asupra ei și îndată s'a îndreptat și a început să mărească pe Dumnezeu.

14. Atunci, mai marele sinagogii, mânduindu-se foarte că Iisus a tămăduit Sâmbăta, a luat cuvântul și a grăit învățării: Șase zile sunt în care se culvine a lucra; venind deci întru acestea, faceți-vă sănătoși, dar nu în ziua Sâmbetei!

15. Ci Domnul i-a răspuns și a zis: Făfarnicilor! Fiecare dintre voi nu dezleagă oare în ziua Sâmbetei, boul lui sau asinul, de la iesle, și nu-l duce să-l adape?

16. Iar aceasta femeie, care este fiica lui Avraam și pe care a legat-o Satana, iată, de optsprezece ani, nu se cădea oare să fie dezlegată de legătura ei, în ziua Sâmbetei?

17. La atari cuvinte ale lui, toți protivnicii lui se simțeau rușinați, iar norodul întreg se bucura de toate faptele mărețe, săvârșite de el.

18. Apoi zicea: Cu ce este asemenea împărăția lui Dumnezeu și cu ce voi asemăna-o?

19. Asemenea este grăuntelui de muștar pe care luându-l omul l-a semănat în grădina sa, și a crescut și s'a făcut copac, iar păsările cerului s'au sălășluit în ramurile lui.

20. Zicea iarăși: Cu ce voi asemăna împărăția lui Dumnezeu?

21. Asemenea este cu aluatul pe care luându-l femeia l-a ascuns în trei măsurii de făină, până ce s'a dospit tot.

22. Și mergea Iisus, din oraș în oraș și din sat în sat, învățând și ținând drumul spre Ierusalim.

23. Iar cineva l-a întrebat: Doamne, puțini sunt oare cei ce se mântuesc? Ci el zis-a către ei:

24. Străduiți-vă să intrați prin poarta cea strâmtă, că mulți, zic vouă, vor căuta să intre și nu vor izbuti.

25. O dată ce stăpânul casei s'a ridicat și a închis ușa, veți începe să stați afară și să bateți la ușă și să ziceți: Doamne, Doamne, deschide-ne! Dar el răspunzând vă va grai: Nu vă știu pe voi de unde sunteți.

26. Atunci voi veți prinde a zice: Mâncat-am în fața ta și am băut, și în ulițele noastre ai propovăduit.

27. El însă va rosti: Vă spun, nu vă știu pe voi de unde sunteți. Depărtați-vă de la mine, voi toți lucrători ai nedreptății.

28. Acolo va fi plângerea și scrâșnirea dinților, când veți vedea pe Avraam, pe Isaac și pe Iacob și pe toți prorocii în împărăția lui Dumnezeu, iar pe voi aruncați afară.

29. Și veni-vor de la răsărit și de la apus, de la miez-noapte și de la miez-zii și vor șede la masă întru împărăția lui Dumnezeu.

30. Că iată sunt codași care vor fi în frunte și sunt fruntași care vor fi la coadă.

31. În ceasul acela, au venit la el unii din Farisei și i-au zis: Ieși și te du de aici, că Irod vrea să te ucidă.

32. El le-a răspuns: Duceți-vă și spuneți vulpii acesteia: Iată izgonec demoni și săvârșesc vindecări astăzi și mâine, iar a treia zi sfârșesc.

33. Inșă și azi și mâine și în ziua următoare trebuie să călătoresc, fiindcă nu este cu puțință să piară proroc afară din Ierusalim.

34. Ierusalime, Ierusalime, care omori pe proroci și ucizi ou pietre pe cei trimiși la tine, de câte ori voit-am să adun pe fiii tăi, cum adună găina puii săi sub aripi, dar n'ați voit!

35. Iată vi se lasă casa voastră pustie, că, adevăr graiesc vouă, nu mă veți mai vedea până ce va veni vremea ca să ziceți: Binecuvântat este cel ce vine întru numele Domnului!

14.

Bolnavul de idropică vindecat Sâmbăta. Indemn la umilință și la milostenie. Parabolă cu marele ospăț. Lepăderea de sine.

1. Intr'o zi de Sâmbăta, intrând Iisus în casa unuia dintre fruntașii Fariseilor, ca să ospăteze, ei erau acolo cu ochii ațintiți asupra lui.

2. Și iată i se înfățișează un om care era bolnav de idropică;

3. Atunci Iisus, luând cuvântul, a vorbit către învățătorii legii și către Farisei, zicându-le: Cuvine-se a vindeca în zi de Sâmbăta, ori nu? Ei însă au tăcut.

4. Dar el, apucând pe bolnav, l-a tămăduit și i-a dat drumul.

5. Și iarăși vorbind către ei a zis: Care dintre voi, de-i va cădea în fântână feciorul sau boul, nu-l va scoate degrabă, în ziua Sâmbetei?

6. Și n'au putut la aceasta să-i dea nici un răspuns.

7. Apoi, luând seama cum își alegeau la masă cele dintâi locuri, a spus oaspeților o pildă, zicându-le:

8. Când ești chemat de cineva la nuntă, nu te așeza în fruntea mesei, ca nu cumva vre-unul mai de cinste ca tine să se afle poftit și el de gazdă,

9. Și venind cel ce te-a chemat pe tine și pe el, să-ți zică: Dă acestuia locul. Și atunci, cu rușine, te vei duce să cuprinzi locul cel mai de pe urmă.

10. Ci când ești poftit, du-te și te așează în cel din urmă loc, așa încât, când va veni cel ce te-a chemat, el să-ți zică: Prietene, urcă-te mai sus. Atunci vei avea cinste în fața tuturor mesenilor ce sunt cu tine.

11. Fiindcă oricine se înalță pe sine se va smeri, iar cel ce se smerește pe sine se va înălța.

12. Zis-a și celui ce l-a poftit: Când faci prânz sau cină, nu oHEMA pe prietenii tăi, nici pe frații tăi, nici pe rudele tale, nici megiași cu stare, ca nu cumva și ei să te poftască, la rândul lor, și să-ți iei împrumuta.

13. Ci când faci un ospăț, cheamă săraci, betegi, ologi, orbi.

14. Și ferioit vei fi că n'au să-ți răsplătească. Ci răsplătit vei fi întru învierea dreptilor.

15. Unul dintre cei ce ședeau cu el la masă, auzind acestea i-a grăit: Fericit este cel ce ospătează întru împărăția lui Dumnezeu!

16. Atunci el i-a răspuns: Un om a făcut cină mare și a poftit pe mulți;

17. Și a trimis, la ceasul oinei, pe robul său ca să spună celor poftiți: Veniți că totul acum e gata.

18. Dar toți, laolaltă, au început să-și ceară iertăciune. Cel dintâi a zis: Am cumpărat un ogor și trebuie să mă duc să-l văd; mă rog ție, iartă-mă.

19. Un altul a zis: Am cumpărat cinci perechi de boi și mă duc să-i încerc; mă rog ție, iartă-mă.

20. Al treilea a zis: Mi-am luat femeie și pentru aceea nu pot veni.

21. Și a venit robul și a spus domnului său acestea. Atunci, mânuindu-se, stăpânul casei, a rostit către rob: Ieși degrabă pe străzile și ulițele cetății și adu aici săraci și betegi și orbi și ologi.

22. Zis-a robul în urmă: Doamne, s'a făcut ce-ai poruncit și tot mai este loc.

23. Atunci stăpânul a poruncit robului: Ieși la drumuri și la garduri și silește-i pe toți să intre, așa încât să-mi fie casa plină.

24. Căci, vă spun, nici unul din acei oameni care au fost poftiți nu vor gusta din cina mea.

25. Ci mulțime de norod mergea cu el și s'a întors și le-a vorbit:

26. Dacă vine cineva la mine și nu urăște pe tatăl său și pe mama sa și pe femeia sa și pe copiii săi și pe frații și pe surorile sale, ba încă și viața sa, nu poate să fie ucenicul meu.

27. Și cel ce nu-și poartă crucea sa și nu vine după mine, nu poate să fie ucenicul meu.

28. Că cine dintre voi, vrând să clădească turn, nu stă mai întâi jos și nu-și face socoteala cheltuielii, dacă are cu ce să-l isprăvească,

29. Ca nu cumva, punându-i temelia, și neputând să-l termine, toți oei ce vor privi să înceapă să-l ia în răs,

30. Și să spună: acest om a început să zidească, dar n'a putut să măntuiască!

31. Sau care împărat, pornit să se bată în război, cu alt împărat, nu stă mai întâi să țină sfat dacă îi dă mâna să întâmpine cu zece mii pe cel care vine asupra lui cu douăzeci de mii?

32. Iar de nu, cât e celălalt departe, îi trimite solie și se roagă de pace.

33. Astfel dar, oricine dintre voi, care nu se leapădă de tot ce are, nu poate să fie ucenicul meu.

34. Bun lucru este sarea, dar dacă și sarea se strică, cu ce vor mai drege-o?

35. Nici în pământ, nici în gunoi nu mai are vre-un rost, ci o aruncă afară. Cel ce are urechi de auzit să auză.

15.

Parabola despre oaia cea pierdută, despre drahma cea pierdută și despre fiul risipitor.

1. Iar toți vameșii și păcătoșii stăteau în preajma lui ca să-l asculte.

2. Ci Fariseii și Cărturarii cărteau zicând: Acesta primește la sine pe păcătoși și stă cu ei la masă.

3. Atunci a rostit către ei parabola aceasta și le-a spus:

4. Care om dintre voi, având o sută de oi și pierzând din ele una, nu le lasă pe cele nouăzeci și nouă în bărăgan și nu pornește după cea pierdută, până ce o găsește?

5. Și dacă a găsit-o, o pune pe umerii săi cu bucurie,

6. Și sosind acasă, chiamă pe prieteni și pe vecini, zicându-le: Bucurați-vă cu mine, că am găsit oia mea cea pierdută.

7. Zic vouă că așa va fi bucurie în cer, pentru un păcătos care se pocăște, mai multă decât pentru nouăzeci și nouă de drepti cărora nu le trebuiește pocăință.

8. Sau care femeie, având zece drahme, dacă pierde o dramă, nu aprinde lumină și nu mătură casa și nu caută cu dinadinsul, până ce o găsește?

9. Și dacă o găsește, cheamă pe prietene și pe vecine, spunându-le: Bucurați-vă cu mine, căci am găsit drahma ce pierdusem.

10. Astfel zic vouă, bucurie este înaintea îngerilor lui Dumnezeu, pentru un păcătos care se pocăște.

11. Apoi a zis: Un om avea doi feciori,

12. Și cel mai tânăr dintre ei a spus tatălui său: Tată, dă-mi partea din avere ce mi se cade. Atunci el a împărțit averea între ei.

13. Dar nu după mai multe zile, feciorul cel mai mic, strângându-și toate, a plecat într-o țară depărtată și acolo și-a risipit avutul, viețuind în destrăbălare.

14. După ce a cheltuit totul, s'a întâmplat, în țara aceea, o foamete mare și el a început să ducă lipsă.

15. S'a dus atunci și s'a aciuat pe lângă unul din locuitorii acelei țări și acesta l-a trimis pe moșia sa, ca să păzească porcii.

16. Și dorea să-și sature pânțele din roșcovele pe care le mâncau porcii, însă nimeni nu-i dădea.

17. Dar venindu-și întru sine, el și-a zis: Câți argați ai tatălui meu au prisos de pâine, iar eu, aici, pier de foame!

18. Scula-mă-voi și mă voi duce la tatăl meu și-i voi spune: Tată, greșit-am împotriva cerului și înaintea ta;

19. Nu mai sunt vrednic să mă chem fiul tău. Fă-mă ca pe unul din simbriași tăi.

20. Și s'a sculat și a venit la tatăl său. Ci pe când era cl încă departe, l-a văzut tatăl său și s'a înduioșat și alergând la el a căzut pe grumajii lui și l-a sărutat.

21. Atunci i-a zis feciorul: Tată, greșit-am împotriva cerului și înaintea ta și nu mai sunt vrednic să mă numesc fiul tău.

22. Dar tatăl a rostit către slugile sale: Aduceți, degrabă, caftanul cel mai bun și îmbrăcați-l cu el; și puneți-i inel în deget și încălțămintea în picioare.

23. Apoi, aduceți vițelul cel gras, de-l tăiați. Și să mâncăm, să ne veselim.

24. Căci acest fecior al meu era mort și a înviat, era pierdut și s'a aflat. Și au început să se veselească.

25. Iar feciorul lui cel mare era la câmp. Ci când a venit și s'a apropiat de casă a auzit cântece și jocuri.

26. Atunci chemând la sine pe unul dintre robi a întrebat ce însemnează aceasta.

27. Și el i-a spus: Fratele tău a venit și tatăl tău, pentru că l-a apucat sănătos, a jertfit vițelul cel îngrășat.

28. Și s'a mâniat feciorul cel mare și nu voia să intre; dar tatăl său, ieșind afară, îl îmbuna.

29. Atunci răspunzând el a zis către tatăl-său: Iată atâția ani de când îți slujesc și niciodată n'am călcat porunca ta. Și mie niciodată nu mi-ai dat un ied, ca să mă veselesc cu prietenii mei.

30. Dar când veni acest fecior al tău, care ți-a mâncat averea cu desfrânatele, junghiași pentru el vițelul îngrășat.

31. Tatăl însă i-a grăit: Fiule, tu pururea ești cu mine și toate ale mele sunt ale tale.

32. Se cuvenea însă să ne veselim și să ne bucurăm, căci fratele tău acesta mort era și a înviat, pierdut era și s'a aflat.

16.

*Parabola despre iconomul necredincios.
Parabola despre bogatul nemilostiv și despre săracul Lazăr.*

1. Zis-a, apoi, și către ucenicii săi: Era un om bogat care avea un iconom

și acesta fu pârît la el că i-ar fi risipind avuțiile.

2. Deci l-a chemat și i-a zis: Ce este aceasta, ce aud despre tine? Dă-mi socoteala dregătoriei tale, căci nu mai poți să fii iconom.

3. Atunci iconomul a zis întru sine: Ce voi face, că stăpânul meu ia iconomia de la mine? Să șap, n'am putere; să cerșesc, mi-e rușine.

4. Știu ce voi face, ca să mă primească în casele lor, când voi fi scos din iconomie.

5. Și chemând la sine unul câte unul pe datornicii stăpânului său, a întrebat pe cel dintâi: Cât ești dator domnului meu?

6. Răspuns-a el: O sută de vedre de untdelemn. Iconomul i-a zis: Ia-ți zăpăsul, șezi jos și scrie de grabă cincizeci.

7. După aceea, a întrebat pe altul: Dar tu, cât ești dator? El i-a spus: O sută de banițe de grâu. Zis-a lui iconomul: ia-ți zăpăsul și scrie optzeci.

8. Iar stăpânul a lăudat pe iconomul cel nedrept, căci a lucrat cuminte. Pentru că fiii acestei lumi sunt față de însuși neamul lor mai înțelepți decât fiii lumii.

9. Deci, vă zic, agonisiți-vă prieteni, cu ajutorul bogățiilor nedrepte, ca atunci când se vor isprăvi, să vă primească pe voi în corturile cele veșnice.

10. Cel ce este credincios întru puțin, și întru mult e credincios, și cel ce e nedrept întru puțin, și întru mult este nedrept.

11. Deci dar, dacă n'ați fost credincioși în bogățiile nedrepte, cine vă va încredința pe cele adevărate?

12. Și dacă în cele streine nu ați fost credincioși, cine vă va da ce este al vostru?

13. Nici o slugă nu poate să slujască la doi domni. Fiindcă sau pe unul va urî și pe celălalt îl va iubi, sau de unul se va ținea și de celălalt nu-i va păsa. Nu puteți să slujiți lui Dumnezeu și lui Mamona.

14. Toate acestea le ascultau și Fariseii care erau iubitori de argint și-l luau în bătaie de joc.

15. Atunci el le-a grăit: Voi sunteți cei ce vă faceți pe voi drepti înaintea oamenilor, dar Dumnezeu cunoaște inimile voastre; căci ceea ce la oameni este înalt în frunte, uriciune este înaintea lui Dumnezeu.

16. Legea și prorocii au ținut până la Ioan; de atunci împărăția lui Dumnezeu se binevestește și fiecare dă năvală în ea.

17. Iar mai lesne e să treacă cerul și pământul decât să cadă din lege un cornișor de slovă.

18. Oricine lasă pe femeia sa și se însoară cu alta precurvește, și cel ce se însoară cu cea lăsată de bărbat precurvește și el.

19. Era odată un om bogat, care se îmbrăca în porfiră și în in de mare preț și petrecea în fiecare zi, inconjurat de slavă.

20. Iar un sărac, anume Lazăr, zăcea la porțile lui, plin de bube.

21. Și ar fi pofțit să se sature din ce cădea de la masa bogatului. Ci câinii venind lingeau bubele lui.

22. Și a murit săracul și a fost dus de către îngeri în sânul lui Avraam. A murit apoi și bogatul și l-au înmormântat.

23. Și în iad, ridicându-și ochii, el care era în chinuri, a văzut de departe pe Avraam, și pe Lazăr în sânul lui.

24. Atunci strigat-a el și a zis: Părinte Avraame, fie-ți milă de mine și trimite pe Lazăr, să-și întingă în apă vârful degetului și să-mi răcorească limba, căci mă chinuesc în această vâpăie.

25. Dar Avraam a grăit: Fiule, adu-ți aminte că ai primit cele bune ale tale în viața ta și Lazăr, asijderea, pe cele rele; ci acum, aici, el se mângâie, iar tu te chinuești.

26. Și peste toate acestea, între noi și voi stă prăpastie adâncă, incremenită, astfel că cei ce ar vrea să treacă de aici la voi, ori de acolo la noi, să nu poată să treacă.

27. Ci el a zis: Atunci rogu-te, părinte, să-l trimiți acasă la tatăl meu,

28. Fiindcă am cinci frați, să le spună lor cum este, ca să nu vie și ei la acest loc de chin.

29. Avraam a răspuns: Au pe Moise și pe profeți; să asculte de ei.

30. Dar el zise: Nu așa, părinte Avraame, ci dacă cineva dintre morți se va duce la ei se vor pocăi.

31. Atunci a rostit Avraam: Dacă de Moise și de profeți nu ascultă, nu se vor îndupleca nici când va învia vre-unul dintre morți.

17.

Despre sminteli, pornirea la iertare, credință și fapte. Vindecarea celor zece leproși. Când va veni împărăția lui Dumnezeu.

1. Zis-a Iisus către ucenicii săi: Nu se poate să nu vină prilejuri de păcat, dar vai de acela prin care ele vin!

2. Mai de folos i-ar fi dacă cineva i-ar pune de gât o piatră de moară și l-ar prăbuși în mare, decât să smintească pe unul din aceștia micii.

3. Luați aminte de voi înșivă. De va greși fratele tău, dojenește-l, și dacă se va pocăi, iartă-l.

4. Și chiar dacă îți va greși de șapte ori, într'o zi, și de șapte ori se va întoarce către tine zicând: Rău îmi pare,— tu să-l ierți.

5. Atunci apostolii grăit-au către Domnul: Dă-ne mai multă credință.

6. Iar Domnul a răspuns: De-ați avea credință cât un grăunte de muștar, ați zice acestui sicomor: Dezrădăcinează-te și te sădește în mare, și v'ar asculta.

7. Cine dintre voi, dacă are o slugă, la arat, ori la păscut oile, îi va zice, când vine acasă de la câmp: Treci degrabă și șezi la masă?

8. Oare nu-i va zice: Gătește ca să cinez și încinge-te și servește-mă până ce voi mânca și voi bea și după aceea mănâncă și bea și tu?

9. Nu cumva are să mulțumească slugii pentru că a făcut ce i s'a poruncit? Socotesc că nu.

10. Așa și voi, când veți face toate cele poruncite vouă, ziceți: Slugi netrebnice suntem! Ce eram datori să facem am făcut.

11. Iar pe când Iisus mergea spre Ierusalim și trecea prin mijlocul Samariei și al Galileii,

12. Intrând într'un sat l-au întâmpinat zece leproși, care se țineau departe,

13. Și care au ridicat glasul și au zis: Iisuse, Învățătorule, fie-ți milă de noi!

14. Ci văzându-i, el le-a spus: Duceți-vă și vă arătați preoților. Dar pe când ei se duceau s'au curățit de lepră.

15. Iar unul dintre ei, văzând că s'a vindecat, s'a întors și cu glas mare slăvea pe Dumnezeu.

16. Și a căzut la picioarele lui Iisus, cu fața la pământ și i-a mulțumit. Iar el era Samaritean.

17. Răspunzând atunci Iisus a zis: Au nu zece s'au curățit? Dar cei nouă unde sunt?

18. Nu s'a găsit să se întoarcă, să dea mărire lui Dumnezeu, decât numai acesta de neam strein?

19. Apoi a rostit: Scoală-te și du-te; credința ta te-a mântuit.

20. Odată, Iisus fiind întrebat de Farisei: când vine împărăția lui Dumnezeu? le-a răspuns, zicând: Împărăția lui Dumnezeu nu vine pe văzutele.

21. Și nici nu vor spune: Iată-o aici sau dincolo. Fiindcă, iată, împărăția lui Dumnezeu este în mijlocul vostru.

22. Zis-a către ucenici: Veni-vor zile când veți dori să vedeți una din zilele Fiului omului și nu veți vedea.

23. Și vă vor spune vouă: Iată acolo este, iată aici; nu vă duceți și nu vă luați după ei.

24. Căci după cum fulgerul, fulgerând dintr'o parte de sub cer, luminează până la cealaltă parte de sub cer, așa va fi Fiul omului, în ziua lui.

25. Dar mai întâi el trebuie să sufere mult și să fie lepădat de neamul acesta.

26. Și ce fel a fost în zilele lui Noe, astfel va fi în zilele Fiului omului:

27. Mâncau, beau, se însurau, se măritau, până în ziua când a intrat Noe în corabie și a venit poporul și i-a prăpădit pe toți.

28. Așijderea precum a fost în zilele lui Lot: mâncau, beau, târguiau, vindeau, sădeau și clădeau.

29. Iar în ziua când a ieșit Lot din Sodoma, plouat-a din cer foc și pucioasă și i-a prăpădit pe toți.

30. În același chip va fi ziua în care este să se arate Fiul omului.

31. În ziua aceea, cine va fi pe podina acoperișului, iar odoarele lui în casă, să nu se coboare înlăuntru ca să le ia; deasemenea cel ce va fi în țarină să nu se întoarcă îndărăt.

32. Aduceți-vă aminte de femeia lui Lot.

33. Cine va căuta să măntuiască viața sa va pierde-o; iar cine va pierde-o va păstra-o vie.

34. Zic vouă: în noaptea aceea vor fi doi într'un pat; unul se va lua și altul se va lăsa.

35. Două vor râșni împreună; una se va lua și alta se va lăsa.

36. Doi vor fi în țarină; unul se va lua și altul se va lăsa.

37. Atunci, luând cuvântul, i-au zis lui: Unde, Doamne? Ci el răspuns-a lor: Unde este stârvul, acolo aduna-se-vor și vulturii.

18.

Parabolele despre văduva stăruitoare și despre Fariseu și vameș. Iisus cheamă pe copii la sine. Primejdiile bogăției. A treia vestire a patimilor. Vindecarea unui orb.

1. Le-a spus, apoi, o pildă cum că se cuvine să se roage pururea și să nu se lenească.

2. Și a zis: Intr'o cetate era un judecător, care de Dumnezeu nu se temea și de oameni nu se rușina.

3. Era însă în cetatea aceea și o văduvă care venea la el și-i zicea: fă-mi dreptate, față de protivnicul meu.

4. Și o bucată de vreme n'a voit; dar pe urmă a zis întru sine: deși de Dumnezeu nu mă tem și de oameni nu mă rușinez,

5. Totuși, fiindcă văduva aceasta îmi face supărare, îi voi face dreptate, ca să nu mă obosească până la urmă cu venirile ei.

6. Deci rostit-a Domnul: Auziți ce găsește judecătorul cel drept.

7. Dar Dumnezeu oare nu va face dreptate aleșilor săi, care strigă către el ziua și noaptea și pentru care rabdă îndelung?

8. Zic vouă că le va face dreptate în curând. Dar Fiul omului, când va veni, afla-vă oare credință pe pământ?

9. Către unii care aveau despre sine încredințarea că sunt drepti și priveau de sus pe ceilalți a rostit parabola aceasta:

10. Doi oameni s'au dus în templu ca să se roage, unul Fariseu și celălalt vameș.

11. Fariseul stătea drept și astfel se ruga: Dumnezeuule, îți mulțumesc că nu sunt ca ceilalți oameni, hrăpitori, nedrepti, necredincioși în căsătorie, sau ca vameșul acesta.

12. Postec de două ori pe săptămână, dau zeciuială din toate câte agonisesc.

13. Iară vameșul, de departe, de unde sta, nu voia nici măcar ochii să-i ridice către cer, ci-și bătea pieptul și zicea: Dumnezeuule, fii milostiv mie păcătosului.

14. Zic vouă că acesta s'a pogorît mai îndreptat la casa sa, decât acela. Fiindcă oricine se înalță pe sine se va smeri, iar cel ce se smerește pe sine se va înălța.

15. Și aduceau la el și pruncii, ca să se atingă de ei. Ci văzând aceasta, ucenicii îl dojeneau.

16. Iisus însă i-a chemat la sine și a zis: Lăsați copiii să vină la mine și nu-i opriți, căci împărăția lui Dumnezeu este a unora ca aceștia.

17. Adevăr găiesc vouă: cine nu va primi împărăția lui Dumnezeu ca un prunc, nu va intra în ea.

18. După aceea un dregător l-a întrebat această întrebare: Bunule învățător, ce să fac ca să moștănesc viața cea de veci?

19. Atunci Iisus i-a zis: Pentru ce mă numești bun? Nimeni nu este bun, decât numai unul Dumnezeu.

20. Știi prea bine poruncile: să nu precurvești, să nu ucizi, să nu furi, să nu mărturisești strămb, cinstește pe tatăl tău și pe mama ta.

21. El însă răspunse: Toate acestea le-am păzit din tinerețele mele.

22. Auzind Iisus i-a spus: Îți mai lipsește un lucru: Vinde toate câte ai și împarte la săraci și vei avea comoară în ceruri; apoi vino de mă urmează.

23. Ci el, dacă a auzit acestea, s'a întristat, că era bogat foarte.

24. Văzând astfel Iisus a grăit: Cât de greu intra-vor cei ce au averi în împărăția lui Dumnezeu!

25. Că mai lesne este pentru cămilă să treacă prin urechile acului, decât pentru bogat să intre în împărăția lui Dumnezeu.

26. Zis-au cei ce ascultau: Atunci, cine poate să se mântuiască?

27. Răspuns-a el: Cele ce la oameni sunt cu neputință, cu puțință sunt la Dumnezeu.

28. Atunci Petru a grăit: Iată noi, lăsând toate ale noastre, am venit după tine.

29. Ci el rostit-a către ei: Adevăr grăiesc vouă: nu este nici unul care a lăsat casă ori femeie, ori frați, ori părinți, ori copii, pentru împărăția lui Dumnezeu,

30. Și care să nu ia înmulțit în vremea de acum, iar în veacul ce va să vie viață veșnică.

31. Apoi a luat la sine pe cei doisprezece și le-a zis: Iată, ne suim la Ierusalim și se vor împlini toate cele se s'au scris de proroci, despre Fiul omului.

32. Căci va fi dat în mâna păgânilor și va fi batjocorit și va fi înfruntat rușinos și va fi scuipat.

33. Și după ce îl vor biciui, îl vor ucide; dar a treia zi va învia.

34. Ei însă n'au înțeles nimic din acestea, căci vorba aceasta era ascunsă pentru ei și nu-și dădeau seama de cele spuse.

35. Iar când s'a apropiat Iisus de Ierihon, un orb stătea la marginea drumului și cerșea.

36. Și auzind el mulțimea în mers, a întrebat ce e asta.

37. Și i-au spus: Trece Iisus din Nazaret.

38. Atunci el a început să strige și să zică: Iisuse, Fiule al lui David, fie-ți milă de mine!

39. Dar cei ce mergeau înainte îl certau ca să tacă, el însă cu atât mai vârtos striga: Fiule al lui David, fie-ți milă de mine!

40. Ci Iisus s'a oprit și a poruncit să-l aducă la el și când a fost aproape l-a întrebat:

41. Ce vrei să-ți fac? Iar el a spus: Doamne, să-mi capăt vederile!

42. Atunci Iisus i-a zis: Deschide ochii. Credința ta te-a mântuit.

43. Și în aceeași clipă deschise ochii și mergea după Iisus, mărind pe Dumnezeu. Iar poporul tot, care văzuse, dădea laudă lui Dumnezeu.

19.

Zaheu. Parabola cu talanții. Intrarea în Ierusalim. Iisus jelește Ierusalimul și curățește templul.

1. După aceea, intrând în Ierihon, străbătea orașul.

2. Și iată că un bărbat numit cu numele Zaheu, care era mai mare peste vameși și era bogat,

3. Căuta să vadă cine este Iisus, dar nu putea de mulțime, pentru că era mic de stat.

4. Atunci el, alergând înainte, s'a suit într'un sicomor ca să-l vadă, căci pe acolo avea să treacă.

5. Dar când a sosit la locul acela, Iisus căutând în sus a rostit către el: Zaheu, grăbește-te și dă-te jos, căci astăzi trebuie să rămân în casa ta.

6. Și el s'a dat jos degrabă și l-a primit cu bucurie.

7. Văzând însă aceasta, toți murmurau și ziceau: A intrat să poposească la un om păcătos.

8. Atunci Zaheu, stând în fața Domnului, a zis: Iată jumătate din averea mea, Doamne, o dau săracilor și dacă am năpăstuit pe cineva cu ceva întorc împărtit.

9. Zis-a către el Iisus: Astăzi s'a făcut mântuire casei acesteia, căci și el este fiul lui Avraam,

10. Pentru că Fiul omului a venit să caute și să mântuiască pe cel pierdut.

11. Și după ce au auzit acestea, Iisus a adăugat să le spună o pildă, fiindcă el era aproape de Ierusalim, iar ei credeau că împărăția lui Dumnezeu se va arăta numaidecât.

12. Deci a zis: Un om de neam mare s'a dus într'o țară depărtată ca să-și ia întărire crăiască și să se înapoieze.

13. Și a chemat pe zece robi ai săi și le-a dat zece talanți și a zis către ei: Neguțătorii cu ei până viu.

14. Dar cetățenii lui aveau ură pe el, și au trimis soli în urma lui, zicând: Nu voim ca acesta să fie crai peste noi.

15. Când a venit înapoi cu întărirea de crai, a poruncit să-i cheme pe acei robi cărora le dăduse banii, ca să afle ce negustorie au făcut.

16. Și s'a înfățișat cel dintâi și a zis: Doamne, talantul tău a adus câștig zece talanți.

17. Atunci i-a zis stăpânul: Prea bine, slugă bună, fiindcă întru puțin ai fost credincios, să aibi putere peste zece cetăți.

18. A venit apoi al doilea și a zis: Talantul tău, stăpâne, a făcut cinci talanți.

19. Zis-a către acesta: Să fii și tu stăpânitor peste cinci cetăți.

20. A venit și al treilea și a zis: Doamne, iată talantul tău, pe care l-am ținut, pus deoparte, în mahramă.

21. Că m'am temut de tine, pentru că ești om aspru: iei ce nu ai pus și seceri ce n'ai semănat.

22. Zis-a lui stăpânul: Din cuvintele tale te voi judeca, slugă vicleană. Știut-ai că eu sunt om aspru, iau ce nu am pus și secer ce nu am semănat.

23. Atunci, de ce n'ai dat banii mei la zărăfie? Și eu, la venirea mea, i-aș fi cerut cu dobândă.

24. Apoi a poruncit celor ce stăteau de față: Luați de la el talantul și dați-l celui care are zece talanți.

25. Dar ei au zis lui: Doamne, acela are zece talanți.

26. Grăiesc vouă: Cel ce are i se va da, iar de la cel ce nu are, și ce are se va lua.

27. Iar pe acei vrășmași ai mei care n'au voit ca să domnesc peste ei, aduceți-i aici și tăiați-i în fața mea.

28. După ce a cuvântat acestea, a mers înainte, în sus spre Ierusalim.

29. Iar când a fost să se apropie de Betfaghe și de Betania, către muntele care se zice Muntele Măslinilor, a trimis pe doi dintre ucenici,

30. Zicându-le: Duceți-vă în satul dinaintea voastră și, intrând în el, veți găsi un mânz legat pe care nimeni dintre oameni n'a șezut vreodată. Dezlegați-l și aduceți-l.

31. Și de vă va întreba cineva: Pentru ce-l dezlegați? Veți zice așa: Pentru că trebuiește Domnului.

32. Și ducându-se cei trimiși au aflat precum le-a spus.

33. Iar când dezlegau mânzul, au grăit stăpânii lui către ei: De ce dezlegați mânzul?

34. Atunci ei au răspuns: Pentru că trebuiește Domnului.

35. Și l-au adus la Iisus și aruncându-și veșmintele lor pe mânz au pus pe Iisus deasupra.

36. Iar pe când mergea, alții își așterneau veșmintele în calea lui.

37. Și dacă s'a apropiat de Ierusalim la coborișul Muntelui Măslinilor, toată mulțimea ucenicilor, bucurându-se, a început să laude pe Dumnezeu, cu voce tare, pentru toate minunile pe care le văzuse.

38. Și ziceau: Binecuvântat este împăratul care vine în numele Domnului! În ceruri fie pace și slavă întru înălțimi!

39. Dar oarecare Farisei din mulțime i-au zis lui: Invățătorule, ceartă-ți ucenicii.

40. Atunci el le-a răspuns: Zic vouă, de vor tăcea aceștia, pietrele vor striga!

41. Și când a fost aproape și a văzut cetatea, a plâns ea și a rostit:

42. Dacă ai fi cunoscut și tu, în această zi a ta, cele ce sunt spre pacea ta! Dar acum ascunse sunt de ochii tăi.

43. Căci veni-vor zile peste tine, când dușmanii tăi vor trage șanț în jurul tău și te vor împresura și te vor strămtora de toate părțile.

44. Și te vor face una cu pământul și pe fiii tăi în tine, și nu vor lăsa întru tine piatră peste piatră, pentru că nu ai cunoscut vremea cercetării tale.

45. Apoi, intrând în templu, a început să dea afară pe cei ce vindeau în el și cumpărau,

46. Și le-a spus: Scris este: Și va fi casa mea casă de rugăciunie; dar voi ați făcut din ea peșteră de tâlhari.

47. Și în fiecare zi era în templu și învăța. Dar mai marii preoților și Cărturarii și fruntașii poporului căutau să-l piardă. Și nu găseau ce să-i facă, pentru că tot norodul sta atârnat de el și-l asculta.

20.

De unde a fost botezul lui Ioan? Pilda viei celei date lucrătorilor răi. Dinarul Cezarului și învierea morților. Al cui fiu e Mesia?

1. Dar într-o zi, pe când Iisus învăța în templu pe popor, vestindu-i vestea cea bună, se înfățișară preoții și Cărturarii, împreună cu bătrânii,

2. Și luând cuvântul îi vorbiră: Spune nouă cu ce puteri faci acestea, sau cine este acela care ți-a dat puterea aceasta?

3. Ci el răspunzând le-a zis: Vă voi întreba pe voi și eu o vorbă, ci spuneți-mi:

4. Botezul lui Ioan din cer a fost ori de la oameni?

5. Atunci ei chibzuiră întru sine, zicând: De vom zice: din cer, ne va spune: Pentru ce n'ați crezut în el?

6. De vom zice: de la oameni, întreg norodul ne va omori cu pietre, fiindcă este încredințat că Ioan a fost profet.

7. Deci răspuns-au că nu știu de unde a fost.

8. Atunci Iisus le-a zis: Nici eu nu vă spun vouă cu ce putere lucrez acestea.

9. A început apoi, către norod, să spună această pildă: Un om a sădit vie și a dat-o cu învoială unor lucrători, și a plecat, pe multă vreme, în altă țară.

10. La timpul roadelor a trimis la lucrători un rob, ca să-i dea din rodul viei. Lucrătorii însă, după ce l-au bătut, l-au trimis fără nimic.

11. Și a prins a trimite al doilea rob, dar ei bătându-l și pe acela și făcându-l de ocară l-au trimis fără nimic.

12. Și a trimis pe al treilea; ei însă, după ce l-au rănit și pe acesta, l-au aruncat afară.

13. Atunci a zis stăpânitorul viei: Ce să fac? Trimite-voi pe fiul meu cel

iubit; poate că pe el văzându-l se vor rușina.

14. Însă lucrătorii, când l-au văzut, au vorbit între ei și au zis: Acesta este moștenitorul, veniți să-l omorim, ca moștenirea să fie a noastră.

15. Și scoțându-l afară din vie, l-au omorât. Ce va face dar acestora stăpânul viei?

16. Veni-va și va pierde pe lucrătorii aceia, iar via va da-o altora. Dar ei când au auzit, au răspuns: Ferească Dumnezeu!

17. Ci Iisus privindu-i în față le-a zis: Atunci ce însemnează scriptura aceasta: Piatra pe care n'au luat-o în seamă ziditorii, aceasta a ajuns să fie vârful unghiului?

18. Oricine va cădea pe această piatră se va sfărâma, iar pe cine piatra va cădea îl va face puzderii.

19. Iar cărturarii și mai marii preoților căutară să pună mâna pe el, în ceasul acela, dar se temură de norod. Căci ei au înțeles că Iisus spusese pilda aceasta împotriva lor.

20. Atunci ei s'au pus la pândă și i-au trimis iscoade care se prefăceau că sunt dreptți, ca să-l prindă în cuvinte și să-l dea în mâna stăpânirii și în puterea procuratorului.

21. Aceștia l-au întrebat, zicând: Învățătorule, știm că vorbești și înveți drept și nu faci nici un hatâr, ci cu adevărat înveți calea lui Dumnezeu:

22. Cuvine-se ca noi să dăm dajdie Cezarului sau nu?

23. Dar Iisus pătrunzând vicleșugul lor le-a răspuns: De ce mă ispititi?

24. Arătați-mi un dinar. A cui iconă poartă și a cui scriptură? Ei au zis: Ale Cezarului.

25. Atunci el a rostit către ei: Așa dar, dați cele ce sunt ale Cezarului Cezarului și cele ce sunt ale lui Dumnezeu lui Dumnezeu.

26. Și n'au putut din vorba lui să-i scoată vină înaintea poporului, și mi-rându-se de răspunsul lui au tăcut.

27. Atunci au venit la el unii dintre Saducheii care tăgăduiesc că este în-viere și l-au întrebat,

28. Cu aceste vorbe: Invățătorule, Moise ne-a lăsat scris: Dacă cineva are un frate înсурat și acesta va muri fără de copii, atunci fratele să ia pe femeia văduvă și să ridice urmași fratelui său.

29. Acum, erau șapte frați. Și cel dintâi luându-și femeie a murit fără de copii.

30. A luat-o atunci al doilea și a murit și el fără copii.

31. A luat-o și al treilea; și tot așa câte șapte, carc n'au lăsat copii și au murit.

32. La urmă a murit și femeia.

33. Deci femeia, la înviere, a cărui dintre ei va fi femeie? Căci câte șapte au ținut-o de nevastă.

34. Atunci răspuns-a lor Iisus: Fiii veacului acestuia se însoară și se mărită.

35. Dar cei ce se vor învrednici să dobândească veacul acela și învierea cea din morți nici nu se însoară, nici nu se mărită.

36. Și nici să moară nu mai pot, căci sunt la fel cu îngerii, și sunt fiii lui Dumnezeu, de vreme ce sunt fiii învierii.

37. Dar cum că morții înviază chiar Moise a arătat-o, acolo unde vorbește despre rug, când numește pe Domnul: Dumnezeu lui Avraam și Dumnezeu lui Isaac și Dumnezeu lui Iacob.

38. Dumnezeu deci nu este Dumnezeu al morților, ci al viilor, căci toți sunt vii în el.

39. Iar unii dintre cărturari răspunzând au zis: Invățătorule, bine ai vorbit.

40. Și nu mai cutezau să-l mai în-trebe nimic.

41. Atunci a zis către el: Cum spun cărturarii că Christos este fiul lui David?

42. Când însuși David zice în cartea psalmilor: Zis-a Domnul Domnului meu: Șezi de-a-dreapta mea,

43. Până ce voi pune pe vrăjmașii tăi scaun al picioarelor tale.

44. David, astfel, îl numește pe el domn; deci cum este fiul său?

45. Apoi, în auzul întregului norod a zis către ucenici:

46. Păziți-vă de cărturarii cărora le place să se plimbe în haine lungi și le place să li se închine lumea în târguri și

să stea în băncile dintâi în sinagoge și să stea în capul mesei la ospete.

47. Ei care mănâncă de istov casele văduvelor și de ochii lumii se roagă în-delung, ei, aceștia, prisoselnică osândă vor lua.

21.

Banul văduvei. Cuvântarea lui Iisus despre dărâmarea Ierusalimului și parusia sa.

1. Și Iisus ridicând privirea a văzut pe bogați cum puneau în vistieria templului darurile lor,

2. Și a văzut și pe o văduvă sărmană care a pus acolo două lețcăi.

3. Atunci a zis: Cu adevărat vă spun că această văduvă săracă a pus mai mult ca toți.

4. Pentru că toți aceștia au aruncat la daruri din ce le prisosește, aceasta însă din sărăcia ei a aruncat tot avutul ei.

5. Iară unii vorbind de templu că este împodobit cu lespezi frumoase și cu daruri, Iisus a zis:

6. Aceste lucruri pe care le vedeți! Veni-vor zile întru care nu va rămânea piatră peste piatră, care să nu se risipească.

7. Ci ei l-au întrebat zicând: Invățătorule, când oare vor fi acestea? Și care este semnul când fi-va să fie acestea?

8. El a răspuns: Băgați de scamă să nu fiți amăgiți; căci mulți vor veni cu numele meu, spunând: Eu sunt Mesia și ceasul e aproape. Nu vă duceți după ei.

9. Iar când veți auzi de războaie și de răzmerițe, să nu vă spăimântați; căci acestea trebuie să fie întâi, dar sfârșitul nu va fi curând.

10. Apoi le-a cuvântat: Se va scula neam peste neam și împărăție peste împărăție.

11. Vor fi cutremure mari și pe alocurea foamete și molime, prevestiri spăimântătoare și mari semne din cer.

12. Dar mai înainte de toate acestea, vor pune mâinile pe voi și vă vor prizoni, dându-vă prinși în sinagoge, și în închisori și târându-vă la împărați și la stăpânitori, pentru numele meu.

13. Și aceasta se va întoarce pentru voi în fericită mărturie.

14. Puneți deci în inimile voastre, să nu cugetați de mai înainte cum să vă apărați,

15. Căci eu vă voi da vouă gură și înțelepciune căreia nu vor putea să stea împotriva sau să răspundă toți protivnicii voștri.

16. Și veți fi vânduți și de părinți și de frați și de neamuri și de prieteni și unii dintre voi vor fi dați la moarte,

17. Și veți fi urțiți de toți oamenii, pentru numele meu.

18. Dar nici un păr din capul vostru nu se va prăpădi.

19. Întru răbdarea voastră dobândiți veștile voastre.

20. Iar când veți vedea Ierusalimul înconjurat de ostași, atunci să știți că s'a apropiat pustirea lui.

21. Atunci cei din Iudeia să fugă la munți, cei din mijlocul ei să plece aiurea, iar cei de prin ținuturile vecine să nu se ducă în ea.

22. Căci acestea sunt zilele răzbunării, ca să se împlinească toate cele scrise.

23. Dar vai de cele ce vor avea în pânțele și de cele ce vor apleca întru acele zile! Pentru că va fi în țară strămtorare mare și urgie asupra acestui popor.

24. Și vor cădea de ascuțișul săbiei și vor fi duși robi la toate neamurile și Ierusalimul va fi călcat în picioare de păgâni, până ce se vor împlini vremile păgânilor.

25. Și vor fi semne în soare, în lună și în stele, iar pe pământ noroadele fi-vor cu inima strânsă și aiurite de vuetul mării și al valurilor.

26. Iar oamenii vor sta să-și dea sufletul, de spaimă și de așteptarea celor pornite să vină peste lume; căci târiile oerului vor fi zguduite.

27. Atunci vedea-vor pe Fiul omului, venind în nori cu putere și cu mărire multă.

28. Iar când vor începe să fie acestea, prindeți suflet și ridicați capetele voastre, pentru că răscumpărarea voastră s'a apropiat.

29. Apoi le-a spus această pildă: Uitați-vă la smochin și la toți arborii:

30. Când scot frunze, voi, privind, din capul vostru știți că vara este de acum aproape.

31. Așa și voi, când veți vedea făcându-se acestea, să știți că aproape este împărăția lui Dumnezeu.

32. Adevăr grăiesc vouă că nu va trece neamul acesta, până ce nu vor fi toate acestea.

33. Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele mele nu vor trece.

34. Luați seama de voi înșivă să nu se îngreoaie inimile voastre de îmbuibare și de băutura și de grijile lumești și ziua aceea să vie peste voi fără de veste,

35. Ca un laț. Căci veni-va peste toți cei ce locuiesc pe fața a tot pământul.

36. Drept aceea, priveghiați în toată vremea și vă rugați ca să vă învredniciți să scăpați de toate acestea care vor să vie și să stați înaintea Fiului omului.

37. Și ziua era în templu și învăța, apoi ieșind din cetate mânea noaptea pe muntele numit Muntele Măslinilor.

38. Și tot norodul venea dis-de-dimineață, la el, în templu, ca să-l asculte.

22.

Vânzarea lui Iuda. Cina cea de taină. Răvna la întâietate. Suferințele din grădina Ghetsemani. Prinderea și aducerea la Caiafa. Lepădarea lui Petru.

1. Iar acum se apropia praznicul Azimilor, care se chiamă Paști.

2. Și mai marii preoților și cărturarii căutau cum să-l răpue; dar le era teamă de norod.

3. Ci Satana intră în Iuda, numit Iscariotul, care era din numărul celor doisprezece.

4. Și ducându-se Iuda, vorbi cu mai marii preoților lor cu căpitanii, cum să-l dea în mâna lor.

5. Aceștia s'au bucurat și s'au legat cu el ca să-i dea bani.

6. Iar el s'a învoit și căuta prilej să-l dea lor pe Iisus prins, fără să știe gloata.

7. A sosit deci ziua Azimilor, când se cădea să se jertfească mielul de Paști.

8. Și a trimis pe Petru și pe Ioan, zicând: Duceți-vă și gătiți-ne nouă Paște, ca să mâncăm.

9. Iar ei l-au întroat: Unde voiești să-ți gătim?

10. Ci el le-a răspuns: Iată, când veți intra în cetate, vă va întâmpina un om ducând un urcioc cu apă; mergeți după el, până la casa unde intră.

11. Și stăpânului acelei case îi veți spune: Învățătorul îți grăiește: Unde este odaia de oaspeți unde să mănânc Paștele cu ucenicii mei?

12. Și acela vă va arăta un foișor mare așternut; acolo să gătiți.

13. Iar ei, ducându-se, au aflat precum le zisese și au gătit Paștele.

14. Și când a sosit ceasul, s'a așezat la masă și apostolii împreună cu el.

15. Și a grăit către ei: Cu dor am dorit să mănânc cu voi acest Paște, mai înainte de patima mea.

16. Că zic vouă că de acum nu voi mai mânca dintru acesta, până când nu se va împlini întru împărăția lui Dumnezeu.

17. Și luând paharul, mulțumind a zis: Luați acesta și împărțiți-l între voi.

18. Că zic vouă că nu voi mai bea de acum din rodul viței, până ce nu va veni împărăția lui Dumnezeu.

19. Și luând pâine, mulțumind a frânt și le-a dat lor, zicând: Acesta este trupul meu care se dă pentru voi; aceasta să faceți întru pomenirea mea.

20. Așijderea și paharul, după cină, zicând: Acest pahar este legea nouă, întru sângele meu, care se varsă pentru voi.

21. Totuși, iată, mâna celui ce mă vinde este cu mine la masă.

22. Ci Fiul omului merge precum a fost hotărât, dar vai celui om, prin care e vândut!

23. Iar ei au început să se întrebe, unul cu altul, cine dintre ei să fie acela care avea să săvârșească această faptă.

24. Apoi s'a iscat între ei și o pricire: cine dintre ei se pare că e mai mare?

25. Atunci el le-a zis: Împărații păgânilor îi stăpânesc pe aceștia și cei ce ău putere asupra lor se numesc făcătorii lor de bine.

26. Dar voi să nu fiți astfel: ci care este mai mare între voi să fie ca mai mic, și care este căpetenie să fie ca unul ce slujește.

27. Căci cine este mai mare: cel care stă la masă, sau cel care slujește? Oare

nu cel ce stă la masă? Iar eu, în mijlocul vostru, sunt ca unul ce slujește.

28. Căci voi sunteți acei care ați stăruit cu mine în ispitele mele.

29. Și eu vă dau vouă la mână împărăția, precum mi-a dat-o mie Tatăl meu,

30. Ca să mâncați și să beți, la masa mea, întru împărăția mea și să ședeți în jefuri, judecând cele douăsprezece seminții ale lui Israel.

31. Apoi Domnul a zis: Simone, Simone, iată Satana v'a cerut pe voi ca să vă cearnă ca pe grâu.

32. Iară eu m'am rugat pentru tine să nu scada credința ta. Și tu, oarecând, întorcându-te, întărește pe frații tăi.

33. Dar Petru i-a răspuns: Doamne, gata sunt să merg cu tine și la temniță și la moarte.

34. Grăit-a Iisus lui: Zic ție, Petre, că astăzi nu va cănta cocoșul, până ce nu te vei lepăda de mine, de trei ori, cum că nu mă cunoști.

35. După aceea, i-a întrebat: Când v'am trimis pe voi fără de pungă, fără de traistă și fără de încălțăminte, dus-ați lipsă de ceva? Iar ei au răspuns: De nimic.

36. Atunci el le-a zis: Acum însă, cel ce are pungă să o ia, tot așa și traista, și oel ce nu are sabie, să-și vândă veșmântul și să-și cumpere sabie.

37. Căci vă spun că trebuie să se împlinească întru mine scriptura care zice: Și cu cei fără de lege s'a socotit. Pentru că ce este despre mine ajunge acum la capăt.

38. Ei au zis atunci: Doamne, iată aici două săbii. El le-a răspuns: E destul.

39. După ce-a ieșit dela cină, s'a dus ca de obicei în Muntele Măslinilor. Iar ucenicii l-au urmat.

40. Și când a sosit în acest loc, le-a spus: Rugați-vă ca să nu cădeți în ispită.

41. Iar el s'a depărtat de ei, ca la o aruncătură de piatră și îngenunchind se ruga,

42. Zicând: Părinte, de voiești, înlătură de la mine acest pahar. Dar nu voia mea, ci voia ta împlinească-se.

43. Iar un înger din cer s'a arătat lui și-l întărea.

44. Și fiind în zbuciumul durerii, cu mai mare stăruință se ruga. Iar sudoarea lui, ca picături mari de sânge, picura pe pământ.

45. Și ridicându-se din rugăciune, a venit la ucenicii lui și i-a aflat adormiți de mâhnire.

46. Și le-a grăit: Ce dormiți? Sculați-vă și vă rugați, ca să nu cădeți în ispită.

47. Nu isprăvise bine vorba și iată o mulțime de oameni și cel ce se numește Iuda, unul dintre cei doisprezece, venea în fruntea lor. Și el s'a apropiat de Iesus, ca să-l sărute.

48. Atunci Iesus i-a zis: Iuda, prin sărutare vinzi pe Fiul omului!

49. Iar cei din preajma lui, văzând ce era să fie, l-au întrebat: Doamne, să ținem cu sabia?

50. Și unul dintre ei a lovit pe sluga arhiereului și i-a tăiat urechea dreaptă.

51. Ci Iesus răspunzând a grăit: Lăsați, până aici! Și atingându-se de urechea lui l-a vindecat.

52. Iar către mai marii preoților, către căpitanii templului și către bătrânii care veniseră asupra lui, Iesus rostit-a: Ca la un tâlhar ieșiți-ați cu săbii și cu lănci.

53. Zilnic am fost cu voi în templu și n'ați întins mâinile asupra mea. Dar acesta este ceasul vostru și puterea întunericului.

54. Și punând mâna pe el, l-au dus și l-au băgat în casa arhiereului. Iar Petru se ținea după el de departe.

55. Și au aprins foc în mijlocul curții și au șezut la foc și a șezut și Petru între ei.

56. Văzându-l o servitoare, cum sta în lumina focului, s'a uitat bine la el și a zis: Și acesta era cu el.

57. Ci Petru s'a lepădat de Iesus, zicând: Femeie, nu-l cunosc.

58. Dar peste puțin l-a văzut altul și i-a spus: Și tu ești dintre ei. Petru însă a răspuns: Omule, nu sunt.

59. Iar când a trecut ca un ceas, un altul adevărind cu putere a rostit: Cu adevărat și acesta era cu el, că e doar galileian.

60. Atunci Petru a zis: Omule, nu știu ce spui. Și numaidecât, când nu sfârșise bine vorba, cocoșul a cântat.

61. Ci Domnul s'a întors și s'a uitat la Petru; și Petru și-a adus aminte de cuvântul Domnului, cum îi zisese, că mai nainte ca să cânte azi cocoșul, tu te vei lepăda de mine de trei ori.

62. Și a purces afară Petru și cu amar a plâns.

63. Iar oamenii care îl păzeau pe Iesus îl batjocoreau și-l băteau.

64. Și acoperindu-i fața, îl întrebau zicând: Procește cine este cel ce te-a lovit,

65. Și hulind așa, alte multe spuneau lui împotriva.

66. Când s'a făcut ziuă, adunatu-s'au bătrânii poporului, mai marii preoților și cărturarii și l-au dus pe el în sinedriul lor. Și i-au zis: Spune-ne de ești tu Mesia.

67. Atunci el le-a grăit: Dacă v'o spun, nu veți crede-o;

68. Iar dacă vă întreb, nu-mi veți răspunde.

69. De acum însă, Fiul omului va ședea de-a dreapta puterii lui Dumnezeu.

70. Zis-au ei cu toții: Ești tu, așa dar, fiul lui Dumnezeu? Iesus a rostit către ei: Voi singuri ziceți că eu sunt.

71. Atunci ei au vorbit: Ce ne mai trebuiește mărturie, când noi înșine am auzit din gura lui?

23.

Iesus înaintea lui Pilat și înaintea lui Irod. Judecata, răstignirea, moartea și îngropăciunea.

1. Apoi toată mulțimea lor s'a sculat în picioare și l-au adus înaintea lui Pilat.

2. Și au început să-l părăscă și să zică: Pe acesta l-am aflat suind mințile neamului nostru și împiedicând să dăm dajdie Cezarului, iar despre sine spune că este Christos Impărat.

3. Pilat l-a întrebat, zicând: Ești tu împăratul Iudeilor? Iar el răspunzându-i a grăit: Tu singur zici că sunt.

4. Atunci Pilat a rostit către mai marii preoților și către gloate: Nu găsesc nici o vină în acest om.

5. Dar ei mai cu putere stăruiau în spusa lor că răzvrătește norodul, cu învătătura lui, prin toată Iudeia, din Galileia, de unde a început, și până aici.

6. Auzind Pilat de Galileia, a întrebat dacă omul este galileian.

7. Iar dacă a aflat că este de sub stăpânirea lui Irod, l-a trimis la Irod, care era și el în Ierusalim, întru acele zile.

8. Irod, când a văzut pe Iisus, s'a bucurat foarte, că de multă vreme voia să-l cunoască, pentru că auzise multe despre el și nădăjduia să-l vadă săvârșind vre-o minune.

9. Și l-a întrebat Irod despre multe lucruri, dar el nu i-a răspuns nimic.

10. Iar mai marii preoților și cărturarilor erau de față și-l învinuiau din răspuțeri.

11. Atunci și Irod, cu căpitanii săi, l-a disprețuit și l-a luat în răs și îmbrăcându-l cu o haină bătătoare la ochi l-a trimis înapoi la Pilat.

12. Și în ziua aceea Irod și Pilat s'au făcut prieteni unul cu altul, căci mai înainte erau între ei în vrăjmășie.

13. Pilat a chemat laolaltă pe mai marii preoților, pe căpetenii și norodul,

14. Și a vorbit către ei: Ați adus la mine pe omul acesta, ca pe un răzvrătit al poporului; dar iată, eu, cercetându-l de față cu voi, nici o vină n'am găsit în acest om, din toate câte i le puneți în sarcină.

15. Și nici Irod n'a găsit, căci l-a trimis înapoi la noi. Vedeți dar, că n'a săvârșit nimic vrednic de moarte.

16. Astfel că îi voi da o pedeapsă și-i voi da drumul.

17. Că trebuia, la praznic, să lăse slobod un vinovat.

18. Dar ei toți cu toții au strigat și au zis: Să piară acesta! Iar pentru noi dă drumul lui Baraba.

19. — Unul care era aruncat în temniță, pentru o răscoală ce se făcuse în oraș și pentru omor. —

20. Și din nou Pilat le-a vorbit, voinș să libereze pe Iisus.

21. Dar ei ridicau glasul și strigau: Răstignește-l! Răstignește-l!

22. Atunci el a zis a treia oară către ei: Dar ce rău a săvârșit acesta? Nici o vină de moarte nu am aflat întru el. Astfel că îi voi da o pedeapsă și îi voi da drumul.

23. Dar ei, cu strigăte răzbătătoare, se țineau dârji și cereau să-l răstignească, iar glasurile lor și ale marilor preoți precumpăniră,

24. Căci Pilat dădu hotărîre să se facă precum voiau.

25. Deci a lăsat slobod pe cel închis în temniță, pentru răscoală și ucidere, pe care îl cereau ei, iar pe Iisus l-a dat om le-a fost voiă.

26. Și pe când îl duceau ostașii, au pus mâna pe unul Simon Chirineul care venea de la câmp și i-au pus crucea în spinare, ca s'o ducă în urma lui Iisus.

27. Iar după el venea multă gloată de norod și de femei, care se băteau în piept și îl jeleau.

28. Atunci Iisus s'a întors către ele și a grăit: Fiice ale Ierusalimului, nu mă plângeți pe mine, ci vă plângeți pe voi și pe copiii voștri.

29. Căci iată vin zile întru care vor zice: Ferice de cele sterpe! Ferice de pântecel care n'au născut și de sânii care n'au aplecat!

30. Atunci vor începe să spună muniților: Cădeți peste noi; iar dealurilor: Acoperiți-ne pe noi.

31. Căci acestea de le fac cu lemnul verde, ce va fi cu cel uscat?

32. Iar împreună cu el duceau la moarte și doi făcători de rele.

33. Și când au sosit la locul care se cheamă Căpătâna, l-au răstignit acolo, și pe cei doi făcători de rele, pe unul de-a-dreapta și pe altul de-a-stînga.

34. Iar Iisus zicea: Părinte, iartă-le lor, că nu știu ce fac. Și veșmintele lui le-au împărțit între ei, aruncând pe ele sorți.

35. Ci norodul sta și se uita. Iar căpeteniile lui își făceau răs de Iisus zicând: Pe alții i-a mântuit; mântuiescă-se pe sine însuși, dacă el este Christosul lui Dumnezeu cel ales.

36. Rădeau de el și ostașii, care veneau aducându-i oțet.

37. Și zicând: De ești tu împăratul Iudeilor, mântuește-te pe tine însuși!

38. Iar deasupra crucii lui stătea scris cu slove elinești, latinești și evreești: Acesta este împăratul Iudeilor.

39. Unul dintre tâlharii pironiți hulea împotriva lui, zicând: Nu ești tu oare Mesia? Mântuește-te pe tine însuși și pe noi.

40. Iar celălalt, răspunzând, l-a certat și a grăit: Nu te temi tu de Dumnezeu? Că ești în aceeași osândă.

41. Ci noi cu dreptate, căci luăm vrednică plată a celor ce am făcut; pe când acesta n'a săvârșit nimic nedrept.

42. Apoi a zis către Iisus: Pomenește-mă, Doamne, când vei veni întru împărăția ta.

43. Ci Iisus i-a răspuns: Adevăr grăiesc ție: astăzi vei fi cu mine în Rai.

44. Și era acum ca la ceasul al șaselea (miezul zilei) și întuneric s'a făcut peste tot pământul, până la ceasul al nouălea,

45. Căci soarele s'a întunecat; iar catapeteasma templului s'a sfâșiat pe mijloc.

46. Atunci Iisus, strigând cu glas mare, a rostit: Părinte, în mâinile tale dau duhul meu. Și aceasta zicând, și-a dat duhul.

47. Iar sutașul văzând cele ce s'au făcut, a mărit pe Dumnezeu și a zis: Cu adevărat omul acesta drept a fost.

48. Și toată mulțimea, care venise la această priveriște și văzuse cele întâmplare, s'a întors acasă, bătându-se în piept,

49. Iar toți cunoscuții lui și femeile, care veniseră după el din Galilea, stăteau departe, martori la acestea.

50. Și iată un bărbat cu numele Iosif, sfetnic în sinedriu, om bun și drept,

51. De fel din Arimateia, oraș al Iudeilor, care nu se învoise cu hotărîrea și cu fapta lor, și care aștepta împărăția lui Dumnezeu,

52. S'a dus la Pilat și i-a cerut trupul lui Iisus.

53. Și pogorîndu-l de pe cruce l-a înfășurat în giulgiu de in și l-a pus într'un mormânt scobit în stâncă, unde nimeni niciodată nu mai fusese pus.

54. Iar ziua era ziua pregătirii (Vineri), și Sâmbăta începea de cu amurgul.

55. Ci femeile, care veniseră cu Iisus din Galilea, s'au ținut după Iosif și au văzut mormântul și cum a fost pus trupul lui Iisus,

56. Și după ce s'au înapoiat, au pregătit mirodenii și unsori, iar Sâmbăta s'au odihnit după lege.

24.

Invierea Domnului. El se arată ucenicilor care mergeau la Emaus și apoi apostolilor. Înălțarea la cer.

1. Iar în cea dintâi zi a săptămânii, foarte de dimineață, au venit la mormânt, aducând mirezmele ce pregătiseră.

2. Și au aflat piatra răsturnată de la ușa mormântului.

3. Și intrând înăuntru nu au găsit trupul Domnului Iisus.

4. Dar pe când ele erau în mare nedumerire despre aceasta, iată că doi bărbați au stat în fața lor, în veșminte strălucitoare.

5. Atunci ele de spaimă și-au plecat fețele la pământ; ei însă au rostit către ele: Pentru ce căutați pe cel viu între cei morți?

6. Nu este aici, ci a înviat. Aduceți-vă aminte cum v'a vorbit, de pe când era în Galilea,

7. Zicând că Fiul omului trebuie să fie dat în mâinile oamenilor păcătoși și să fie răstignit, iar a treia zi să învieze.

8. Ci ele și-au adus aminte de cuvintele lui,

9. Și întorcându-se de la mormânt au vestit toate acestea celor unsprezece și tuturor celorlalți.

10. Iar ele erau: Maria Magdalena și Ioana și Maria lui Iacob și celelalte împreună cu ele, care au spus acestea către apostoli.

11. Dar vorbele acestea arătau în fața lor ca un basm și n'au dat femeilor nici o crezare.

12. Totuși Petru s'a sculat și a alergat la mormânt, și aplecându-se înainte a văzut giulgiurile singure, zăcând. Și s'a dus acasă, mirându-se de această întâmplare.

13. Iată, apoi, că doi dintr'înșii mergeau întru aceeași zi la un sat, depărtat de Ierusalim cale de o jumătate de poștă, al cărui nume este Emaus.

14. Și ei vorbeau între ei despre toate aceste fapte petrecute.

15. Și pe când vorbeau și căutau lămuriri, s'a apropiat de ei Iisus însuși și a mers cu ei în cale.

16. Dar ochii lor erau ținuți ca să nu-l cunoască.

17. Atunci el i-a întrebat: Ce sunt cuvintele acestea pe care le schimbați unul cu altul, în drumul vostru? Dar ei stăteau cu fețele întristate.

18. Răspunzând unul cu numele Cleopa, a grăit către el: Tu singur ești venit de aiurea în Ierusalim și n'ai aflat de faptele întâmplare în el, întru aceste zile?

19. El le-a zis: Ce fel de fapte? Atunci ei i-au răspuns: Cu Iisus Nazarineanul, care era proroc puternic în faptă și în cuvânt, înaintea lui Dumnezeu și a tot norodul.

20. Iar arhieriei și boierii noștri l-au dat la osânda morții și l-au răstignit.

21. Ci noi nădăjduiam că el este cel ce va să izbăvească pe Israil; și cu toate acestea astăzi merge pe a treia zi de când s'au petrecut acestea.

22. Ba ne-au mai pus în uimire și niște femei de ale noastre, care au fost de cu noapte la mormânt,

23. Și n'au mai găsit trupul lui și au venit zicând că au văzut arătare de îngeri care le-au spus că este viu.

24. Iar câțiva dintre noi s'au dus la mormânt și-au aflat așa cum au povestit femeile, dar pe el nu l-au văzut.

25. Atunci el vorbit-a către ei: O, nepricepuților și zăbavnici cu inima ce sunteți, ca să credeți toate câte au grăit proroci!

26. Nu trebuia oare ca Christos să pătimească acestea și să intre întru mărirea sa?

27. Și începând de la Moise și de la toți profetii le-a tâlcuit lor, din toate scripturile, locurile despre el.

28. Și s'au apropiat de satul unde se duceau, iar el se făcea că merge mai departe.

29. Dar cei doi au stăruit de el, zicând: Rămâi cu noi, că ceasul e în deseară și ziua se înclină. Și a intrat ca să mâc cu ei.

30. Și când a stat împreună cu ei la masă, luând el pâinea a binecuvântat și frângând le-a dat lor.

31. Atunci s'au deschis ochii lor și au cunoscut că este el; ci el s'a făcut nevăzut de lângă ei.

32. Iar ei și-au spus unul altuia: Oare nu ardea în noi inima noastră, când ne vorbea pe cale și când ne tâlcuia scripturile?

33. Și în același ceas sculându-se, au venit înapoi la Ierusalim și au găsit adunați pe cei unsprezece, împreună cu cei ce se țineau de ei,

34. Care ziceau că într'adevăr Domnul a înviat și s'a arătat lui Simon.

35. Atunci au povestit cele petrecute în cale și cum a fost cunoscut de ei la frângerea pâinii.

36. Și pe când ei vorbeau aceasta, Iisus însuși stătu în mijlocul lor și le zise: Pace vouă!

37. Ci ei, incremeniți și înfricoșați, gândeau că văd un duh.

38. Dar el le-a grăit: Ce sunteți turburați și pentru ce aceste gânduri se ridică în cugetele voastre?

39. Vedeti mâinile mele și picioarele mele, că eu însumi sunt; pipăiți-mă și vedeți că un spirit nu are carne și oase, cum mă vedeți pe mine având.

40. Și zicând acestea, le-a arătat mâinile și picioarele sale.

41. Iar ei tot necrezând de bucurie și de mirare, el le-a spus: Aveți aici ceva de mâncare?

42. Iar ei i-au pus înaintea o bucată de pește fript și un fagure de miere.

43. Și a luat și a mâncat în fața lor.

44. Apoi vorbit-a către ei: Acestea sunt cuvintele pe care le-am grăit către voi, pe când eram cu voi, că trebuie să se îplinească toate cele scrise despre mine în legea lui Moise, în proroci și în psalmi.

45. Atunci le-a deschis mintea ca să priceapă scripturile.

46. Și iarăși le-a zis că așa este scris și așa se cădea să pătimească Christos și să învieze din morți a treia zi.

47. Și în numele său să se propovăduiască pocăința spre iertarea păcatelor la toate neamurile, începând de la Ierusalim.

48. Iar voi sunteți martori acestora.

49. Și iată eu trimit peste voi făgăduința Părintelui meu; voi însă ședeți în Cetate până ce vă veți îmbrăca, de sus, cu putere.

50. Apoi i-a adus afară până spre Betania, și ridicându-și mâinile i-a binecuvântat.

51. Și pe când îi binecuvânta, s'a despărțit de ei și s'a ridicat la cer.

52. Iar ei închinându-se lui s'au întors în Ierusalim cu bucurie mare.

53. Și erau pururea în templu, lăudând și binecuvântând pe Dumnezeu. Amin.

SFÂNTA EVANGHELIE CEA DE LA IOAN

1.

Cuvântul lui Dumnezeu s'a făcut trup. Mărturia lui Ioan Botezătorul despre mielul lui Dumnezeu. Cei dintâi ucenici ai lui Iisus.

1. La început era Cuvântul și Cuvântul era la Dumnezeu și Dumnezeu era Cuvântul.

2. Acesta era întru început la Dumnezeu.

3. Toate printr'însul s'au făcut și fără el nimic nu s'a făcut din tot ce s'a făcut.

4. Intru el era viață și viața era lumina oamenilor.

5. Și lumina luminează în întuneric și întunericul n'a cuprins-o.

6. Fost-a om trimis de la Dumnezeu, iar numele lui era Ioan.

7. Acesta a venit spre mărturie, ca să mărturisească despre lumină, ca toți, prin el, să crează.

8. Nu era el lumina, ci ca să mărturisească despre lumină.

9. Era lumina cea adevărată, care luminează pe tot omul, venind în lume.

10. În lume era și lumea printr'însul s'a făcut, dar lumea nu l-a cunoscut.

11. Intru ale sale a venit, dar ai săi nu l-au primit.

12. Iar câți l-au primit, le-a dat putere ca să fie fiii lui Dumnezeu, adică celor care cred întru numele lui,

13. Care nu din sânge, nici din poftă trupească, nici din poftă bărbătească, ci de la Dumnezeu s'au născut.

14. Și cuvântul s'a făcut trup și s'a sălășluit întru noi și am văzut mărirea lui, mărirea ca a unui născut din Tatăl, plin de dar și de adevăr.

15. Ioan mărturisea despre el și striga, zicând: Acesta era despre care am grăit:

Cel care vine după mine a fost înaintea mea, pentru că era mai înainte de mine.

16. Că din plinătatea lui, noi toți am luat, și dar peste dar.

17. Pentru că legea datu-s'a prin Moise, iar darul și adevărul au fost venit prin Iisus Christos.

18. Pe Dumnezeu nimeni nu l-a văzut vreodată: Fiul Unul-Născut, care este în sânul Tatălui, acela a spus despre el.

19. Aceasta este mărturia lui Ioan, când au trimis Iudeii, din Ierusalim, preoți și leviți ca să-l întrebe: Cine ești tu?

20. El a mărturisit și n'a tăgăduit, ci a mărturisit că: Nu sunt eu Christos.

21. Ei l-au întrebat: Dar ce ești? Ești Ilie? Zis-a el: Nu sunt Ilie. Ești tu Prorocul? A răspuns: Nu.

22. Atunci i-au zis: Cine ești? Ca să dăm un răspuns celor ce ne-au trimis. Ce spui tu despre tine?

23. El rostit-a: Eu sunt glasul celui care strigă în pustie: Indreptați calea Domnului, după cum a grăit Isaia prorocul.

24. Iar cei trimiși erau dintre Farisei.

25. Apoi l-au întrebat și i-au zis: Atunci, de ce botezi, dacă nu ești Christos, nici Ilie, nici Prorocul?

26. Ioan le-a răspuns următoarele: Eu botez cu apă; dar în mijlocul vostru se află unul pe care voi nu-l știți;

27. El este cel care vine după mine, care a fost înaintea mea și căruia eu nu sunt vrednic să-i dezleg cureaia încălțămintei.

28. Acestea se petreceau în Betania, dincolo de Iordan, unde boteza Ioan.

29. A doua zi, Ioan vede pe Iisus venind la el, și grăiește: Iată Mielul lui Dumnezeu cel ce ridică păcatul lumii,

30. Acesta este despre care eu am spus: După mine vine unul care a fost înaintea mea, fiindcă era mai înainte de mine.

31. Ci eu nu-l știam; dar ca să se arate lui Israil, pentru aceea venit-am eu, cel ce botez cu apă.

32. Iar Ioan a mărturisit, zicând: Văzut-am Duhul coborîndu-se din cer, ca un porumbel, și rămânând deasupra lui.

33. Ci eu nu-l ștam, dar cel ce m'a trimis să botez cu apă, acela mi-a vorbit: Peste care vei vedea Duhul pogorîndu-se și rămânând deasupra lui, acesta este cel ce botează cu Duhul Sfânt.

34. Iar eu am văzut și am mărturisit că acesta este Fiul lui Dumnezeu.

35. A doua zi, din nou stătea Ioan și doi dintre ucenicii lui;

36. Și privind pe Iisus, care trecea pe acolo, a rostit: Iată Mielul lui Dumnezeu.

37. Cei doi ucenici l-au auzit spunând aceasta și au pornit după Iisus.

38. Iisus întorcându-se și văzându-i că merg după el, i-a întrebat:

39. Ce căutați? Ci ei răspuns-au lui: Rabi, adică, în tâlcuire, învățătorule, unde sălășluști?

40. El le-a zis: Veniți și veți vedea. Deci au mers și au văzut unde sălășluia; și au rămas la el, în ziua aceea. Era ca la ceasul al zecelea (patru după amiază).

41. Andrei, fatele lui Simon Petru, era unul dintre cei doi care auziseră pe Ioan și veniseră după Iisus.

42. Acesta găsește mai întâi pe Simon, fratele său, și-i spune: Găsit-am pe Mesia, adică, în tâlcuire, pe Christos.

43. Și l-a adus la Iisus. Iisus privind în fața lui, i-a zis: Tu ești Simon, feciorul lui Ionă, tu te vei numi Chefa, adică în tâlcuire, Petru.

44. În ziua următoare, voind să plece în Galileia, a găsit pe Filip. Și i-a grăit Iisus: Vino după mine.

45. Iar Filip era din Betsaida, din orașul lui Andrei și al lui Petru.

46. Filip găsește pe Natanail și-i grăiește: Găsit-am pe acela despre care a scris Moise în lege și au scris profeții, pe Iisus, fiul lui Iosif din Nazaret.

47. Natanail răspuns-a lui: Din Nazaret poate să fie ceva bun? Filip îi zice: Vino și vezi.

48. Iisus a văzut pe Natanail venind la sine și a spus despre el: Iată, cu adevărat, israilit întru care nu este vicieșug.

49. Natanail îl întreabă: De unde mă cunoști? Iisus răspunzând i-a zis: Te-am văzut, când erai sub smochin, mai înainte ca Filip să te chema.

50. Răspunsu-i-a Natanail: Rabi, tu ești Fiul lui Dumnezeu, tu ești Împăratul lui Israil.

51. Iisus luând cuvântul i-a grăit: Pentru câți-am spus că te-am văzut sub smochin, tu crezi? Mai mari decât acestea vei vedea.

52. Apoi i-a zis: Amin, amin grăiesc vouă, de acum veți vedea cerul deschizându-se și pe îngerii lui Dumnezeu suindu-se și pogorîndu-se peste Fiul omului.

2.

Nunta dela Cana. Curățirea templului.

1. A treia zi, s'a făcut nuntă în Cana Galileii, iar mama lui Iisus era acolo.

2. Și a fost chemat la nuntă și Iisus cu ucenicii săi.

3. Și nu mai aveau vin, căci s'a fost sfârșit vinul de nuntă. Atunci mama lui Iisus zis-a către el: Nu mai este vin.

4. Zis-a ei Iisus: Ce este mie și ție, femeie? Ceasul meu n'a venit până acum.

5. Mama lui zis-a celor ce slujeau: Faceți ceea ce vă va spune.

6. Ci erau acolo șase vase de apă, făcute din piatră, puse pentru curățirea Iudeilor și care luau câte două sau trei vedre.

7. Iisus le-a poruncit: Umpleți vasele cu apă. Și le-au umplut până sus.

8. Apoi le-a zis: Acum scoateți și duceți starostelui mesei. Iar ei i-au dus.

9. Și când starostele mesei a gustat apa care se făcuse vin și nu știa de unde este — ci slujitorii care scoseseșă apa știa — starostele mesei a strigat pe mire

10. Și i-a spus: Orice om pune întâi vinul cel bun și când nuntași au băut

bine, pune pe cel mai slab. Dar tu ai ținut vinul cel bun până acum.

11. Acest început al minunilor l-a făcut Iisus în Cana Galileii, dând pe față mărirea sa; și ucenicii săi au crezut într'însul.

12. După aceasta, a mers devala în Capernaum, el și mama lui și frații lui și ucenicii lui, dar n'au rămas acolo decât puține zile.

13. Ci Paștile Iudeilor erau aproape și Iisus s'a suit în Ierusalim.

14. Și a găsit în templu șezând negustorește pe vânzătorii de boi și de oi și de porumbei și pe schimbătorii de bani.

15. Atunci făcându-și un bici de streanguri, i-a scos pe toți afară din locașul sfânt, cu oile și cu boii lor, iar banii zarafilor i-a risipit și mesele lor le-a răsturnat.

16. Și vânzătorilor de porumbei le-a zis: Luați acestea de aici. Nu faceți casa Tatălui meu casă de negustorie.

17. Și și-au adus aminte ucenicii lui că este scris: Râvna casei tale m'a mâncat.

18. Atunci Iudeii au luat cuvântul și i-au grăit: Ce semn ne arăți că ai dreptul să faci acestea?

19. Iisus răspunzându-le le-a zis: Dă-râmați templul acesta și-l voi ridica la loc în trei zile.

20. Dar Iudeii au rostit: În patruzeci și șase de ani clăditu-s'a templul acesta! Și tu îl vei ridica în trei zile?

21. Ci el vorbea de templul trupului său.

22. Deci, când s'a sculat din morți, ucenicii lui și-au adus aminte că aceasta o zicea și au crezut scripturii și cuvântului pe care l-a fost spus Iisus.

23. Și fiind în Ierusalim, la Paști, în sărbătoare, mulți au crezut întru numele lui, văzând minunile pe care le făcea.

24. Ci Iisus nu se încredea în ei, pentru că îi cunoștea pe toți.

25. Și pentrucă nu avea nevoie să-i mărturisească cineva despre om ce fel este, că știa el însuși ce era în inima omului.

3.

Vorbirea lui Iisus cu Nicodim. Ioan mărturisește despre Christos.

1. Era un om din tagma Fariseilor care se numea Nicodim și care era fruntaș între Evrei.

2. Acesta a venit noaptea la Iisus și i-a vorbit: Rabi, știm că de la Dumnezeu venit-ai învățător; căci nimeni nu poate face aceste minuni pe care le faci tu, dacă nu este Dumnezeu cu el.

3. Răspuns-a Iisus și i-a zis: Amin, amin grăiesc ție, de nu se va naște cineva de sus, nu va putea vedea împărăția lui Dumnezeu.

4. Dar Nicodim îi grăiește: Cum poate omul să se nască, o dată ce e bătrân? Oare poate să intre a doua oară în pântecul maicii sale și să se nască?

5. Iisus răspunse: Amin, amin grăiesc ție, de nu se va naște cineva din apă și din duh, nu va putea să intre în împărăția lui Dumnezeu.

6. Ce este născut din carne, carne este, și ce este născut din duh, duh este.

7. Nu te mira că ți-am zis: trebuie să vă nașteți de sus.

8. Vântul suflă unde vrea și tu auzi vuetul lui, dar nu știi de unde vine, nici încotro se duce. Astfel este cu oricine care e născut din Duhul.

9. Răspunzând Nicodim l-a întrebat: Cum pot să fie acestea?

10. Iisus a răspuns și a zis: Tu ești învățătorul lui Israil și nu le știi acestea?

11. Amin, amin grăiesc ție că noi ceea ce știm vorbim și ce-am văzut mărturisim; dar mărturia noastră nu o primim.

12. Dacă v'am spus lucruri pământești și nu credeți, cum veți crede să vă spun lucruri cerești?

13. Nimeni nu s'a suit în cer, fără numai cel ce s'a pogorit din cer, Fiul omului, care este în cer.

14. Și după cum Moise a înălțat șarpele în pustie, așa trebuie să se înalțe Fiul omului,

15. Pentru ca oricine care crede într'însul să nu piară, ci să aibă viață veșnică.

16. Că Dumnezeu așa a iubit lumea, încât a dat pe Fiul său Unul-Născut,

pentru ca oricine care crede într'însul să nu piară, ci să aibă viață veșnică.

17. Căci n'a trimis Dumnezeu pe Fiul său în lume ca să osândească lumea, ci ca să se mântuiască, prin el, lumea.

18. Cel ce crede întru el nu se osândește, iar cel ce nu crede a și fost osândit, fiindcă nu a crezut întru numele celui Unuia-Născut, Fiul lui Dumnezeu.

19. Și judecata de osândă e aceasta: că lumina a venit în lume și oamenii au iubit întunericul mai mult decât lumina. Căci faptele lor erau rele.

20. Că oricine care făptuește cele rele urăște lumina și nu vine la lumină, pentru ca faptele lui să nu fie dovedite ca rele.

21. Cine însă lucrează adevărul vine la lumină, ca să se arate faptele lui, că sunt săvârșite în Dumnezeu.

22. După acestea a venit Iisus și ucenicii lui în pământul Iudeii și stătea cu ei acolo și boteza.

23. Și boteza și Ioan, la Enon, aproape de Salim, că erau acolo ape multe și oamenii veneau și se botezau.

24. Căci Ioan nu fusese încă băgat în închisoare.

25. Atunci s'a iscat din partea ucenicilor lui Ioan o pricire cu un iudeu, asupra curățirii.

26. Și au venit la Ioan și i-au spus: Rabi, acela care era cu tine dincolo de Iordan și căruia i-ai dat mărturia ta, iată el botează și toți se duc la el.

27. Ioan a răspuns cu aceste vorbe: Nu poate un om să ia nimic, dacă nu i s'a dat lui din cer.

28. Voi înșivă îmi sunteți martori că am zis: Nu sunt eu Christos, dar sunt trimis înaintea lui.

29. Cine are mireasa, acela este mirele, iar prietenul mirelui, care stă și ascultă pe mire, se bucură cu bucurie mare de glasul lui. Deci această bucurie a mea s'a împlinit.

30. Acela trebuie să crească, iar eu să scad.

31. Cel ce vine de sus este deasupra tuturor; cel ce este de pe pământ: de pe pământ este și de pe pământ vorbește. Cel ce vine din cer este deasupra tuturor.

32. Și ce-a văzut și auzit aceea mărturisește, dar mărturia lui nu o primește nimeni.

33. Cine a primit mărturia lui a pecetluit că Dumnezeu este adevărat.

34. Căci pe cine l-a trimis Dumnezeu vorbește cuvintele lui Dumnezeu, pentru că Dumnezeu nu dă Duhul cu măsură.

35. Tatăl iubeste pe Fiul și toate le-a dat în mâna lui.

36. Cei ce crede în Fiul are viața veșnică; cine nu ascultă de Fiul nu va vedea viața, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el.

4.

Vorbirea lui Iisus cu femeia samariteancă. Iisus tîmăduiește pe feciorul unui slujbaş împărătesc.

1. Înțelegând Domnul că Fariseii au auzit cum că el face și botează mai mulți ucenici decât Ioan,

2. Măcar că Iisus însuși nu boteza, ci ucenicii lui,

3. A lăsat Iudeia și s'a dus iarăși în Galileia.

4. Dar trebuia ca să treacă prin Samaria.

5. Și a venit la un oraș al Samariei numit Sihar, aproape de câmpul pe care Iacob l-a dat lui Iosif, feciorul său;

6. Și fântâna lui Iacob era acolo. Ci Iisus era ostenit de călătorie și așa a șezut lângă fântână. Iar ceasul era aproape șase (amiază).

7. Atunci, o femeie samariteancă veni să scoată apă. Iisus îi zise: Dă-mi să beau.

8. Căci ucenicii lui se duseseră în cetate, ca să cumpere merinde.

9. Femeia samariteancă îi răspunde: Cum ceri să bei, tu care ești iudeu, de la mine, care sunt samariteancă? Pentru că Iudeii nu se îngăduesc cu Samaritenii.

10. Iisus i-a spus aceste vorbe: Dacă cunoșteai darul lui Dumnezeu și cine este cel care ți-a zis: Dă-mi să beau, ai fi cerut de la el și ți-ar fi dat apă vie.

11. Femeia îi grăiește: Doamne, nici nu ai cu ce să scoți, iar puțul e adânc. De unde, dar, ai apa cea vie?

12. Nu cumva ești tu mai mare decât părintele nostru Iacob, care ne-a dat

această fântână și a băut și el din ea, și feciorii lui și turmele lui?

13. Iisus i-a răspuns și a zis: Oricine bea din apa aceasta va înseta din nou.

14. Dar cel ce va bea din apa pe care-i voi da-o eu, nu va mai înseta în veac, căci apa pe care-i voi da-o eu se va face în el izvor de apă izvoritoare întru viața veșnică.

15. Femeia atunci îi spune: Doamne, dă-mi această apă, ca să nu mai însetez, nici să mai viu aici să scot.

16. Iisus îi poruncește: Mergi și chiamă pe bărbatul tău și vino aici.

17. Dar femeia răspunzând a zis: N'am bărbat. Iisus i-a răspuns: Bine ai zis: N'am bărbat.

18. Că cinci bărați ai avut și acum pe care îl ai nu este bărbatul tău. Aceasta adevărat ai spus.

19. Femeia îi zice lui Iisus: Doamne, văd că tu ești proroc.

20. Părinții noștri s'au închinat pe acest munte, iar voi ziceți că în Ierusalim este locul cuvenit pentru închinare.

21. Ci Iisus îi grăiește: Femeie, crede-mă că vine ceasul când vă veți închina Tatălui, nici pe muntele acesta, nici în Ierusalim.

22. Voi vă închinați la ce nu știți, noi ne închinăm la ce știm, pentru că mântuirea este de la Iudei.

23. Dar vine ceasul și acum este când adevărații închinători se vor închina Tatălui în spirit și în adevăr, căci și Tatăl voiește atari închinători.

24. Dumnezeu este spirit și cei ce i se închină cade-se să i se închine în spirit și în adevăr.

25. Femeia rostește către el: Știm că vine Mesia — care se zice Christos; — când va veni acela, ne va spune nouă toate.

26. Iisus îi răspunde: Eu sunt, cel ce vorbesc cu tine.

27. Dar atunci sosiră ucenicii lui. Și se miran că vorbca cu o femeie samaritană. Inșă nimeni n'a întrebat: Ce voiești? Sau: Ce grăiești cu ea?

28. Atunci femeia și-a lăsat găleata, s'a dus în cetate și a zis oamenilor:

29. Veniți de vedeți un om care mi-a spus toate câte am făcut. Nu cumva acesta e Mesia?

30. Și au ieșit din cetate și veneau către el.

31. Intre acestea, ucenicii lui îl rugau, zicând: Rabi, mănâncă.

32. El atunci le-a grăit: Am de mâncat o mâncare pe care voi nu o știți.

33. Ci ucenicii se întrebau între ei: Adnsu-i-a oare cineva să mănânce?

34. Iisus rostește către ei: Mâncarea mea este: să fac voia celui ce m'a trimis pe mine și să săvârșesc lucrul lui.

35. Nu ziceți voi că mai sunt patru luni și vine secerișul? Eu vă zic, iată, ridicăți ochii voștri și priviți câmpiile, că sunt albe pentru seceriș.

36. Iar cel ce seceră primește plată și adună roadă întru viața de veci, ca să se bucure împreună și cel ce seamănă și cel ce seceră.

37. Căci aici se adeverește zicătoarea că: unul este semănătorul și altul secerătorul.

38. Eu v'am trimis să secerăți ce n'ați muncit voi; alții au muncit și voi ați intrat în munca lor.

39. Și mulți dintre Samaritenii din acel oraș au crezut într'însul, pentru cuvântul femeii, care mărturisea: Mi-a spus toate câte am făcut.

40. Deci, după ce au venit la el Samaritenii, l-au rugat ca să rămâe la ei. Și a rămas acolo două zile.

41. Și mult mai mulți crezut-au pentru cuvântul lui.

42. Iar femeii îi ziceau: Credem nu numai din pricina vorbelor tale, dar fiindcă noi înșine am auzit și știm că acesta este cu adevărat Christos, mântuitorul lumii.

43. Și după cele două zile, a ieșit de acolo și s'a dus în Galileia.

44. Ci Iisus însuși mărturisise că un proroc nu e cinstit în țara lui.

45. Deci, când a venit în Galileia, l-au primit Galileienii, cei ce văzuseră toate câte făcuse în Ierusalim, la praznic, căci au fost venit și ei la praznic;

46. Apoi iarăși s'a dus în Cana Galileii, unde făcuse apa vin. Și era un dregător împărătesc, al cărui fiu era bolnav, în Capernaum.

47. Acesta, auzind că Iisus a venit din Iudeia în Galileia, a mers la el și l-a

rugat să se pogoare și să tămăduiască pe fiul lui, căci era bolnav pe moarte.

48. Atunci Iisus i-a zis: Dacă nu vedeți semne și minuni, nu credeți.

49. Omul împărătesc i-a răspuns: Doamne, pogoară-te, până a nu muri copilul meu.

50. Iisus rostește către el: Du-te; feciorul tău trăiește. Și omul a crezut în cuvântul pe care i l-a zis Iisus și s'a dus.

51. Iar pe când el venea devale, robii lui i-au ieșit înainte și l-au vestit că feciorul lui trăiește.

52. Atunci a întrebat pe robi de ceasul întru care i-a fost mai bine. Iar ei i-au spus: Ieri la al șaptelea ceas (unu după-amiază) frigurile l-au lăsat.

53. Deci tatăl cunoscă că la ceasul acela a fost, întru care Iisus a rostit către el: Copilul tău trăiește. Și a crezut el și casa lui întreagă.

54. Acest al doilea semn Iisus l-a făcut, iarăși, când a venit din Iudeia în Galileia.

5.

Vindecarea slăbănogului de la scăldătoarea Betesda. Iisus vorbește despre sine, cel ce judecă lumea și pe morți și înviază.

1. După acestea, era o sărbătoare a Iudeilor și Iisus s'a suit la Ierusalim.

2. Iar în Ierusalim, lângă Poarta Oilor, era o scăldătoare, care se numește pe evreește Betesda și are cinci pridvoare.

3. În aceste pridvoare zăceau mulțime de bolnavi, de orbi, de ologi, de uscați, așteptând mișcarea apei.

4. Căci un înger se pogora, la vreme, în scăldătoare, și turbura apa și cine intra întâi, după turburarea apei, se făcea sănătos, ori de ce boală era ținut.

5. Și era un om acolo care era pătimaș de treizeci și opt de ani.

6. Iisus văzându-l pe acesta zăcând și știind că este așa încă de multă vreme, i-a grăit: Vrei să te faci sănătos?

7. Răspuns-a lui bolnavul: Doamne, nu am pe nimeni ca să mă bage în scăldătoare, când se turbură apa, că până când vin eu, altul se pogoară înaintea mea.

8. Iisus i-a poruncit: Scoală-te, ia-ți patul tău și umblă.

9. Iar omul s'a făcut sănătos în olipa aceea și a luat patul și umbla. Ci în ziua aceea era Sâmbătă.

10. Deci ziceau Iudeii către cel vindecat: Este zi de Sâmbătă și nu-ți este iertat să iei patul.

11. El le-a răspuns: Cel ce m'a făcut sănătos, acela mi-a zis: Ia-ți patul tău și umblă.

12. Ei l-au întrebat: Cine este omul care ți-a zis: Ia-ți patul tău și umblă?

13. Dar cel tămăduit nu știa cine este, căci Iisus se dăduse laoparte din mulțimea care era în acel loc.

14. După acestea, Iisus l-a aflat în templu și i-a zis: Iată că te-ai făcut sănătos. Nu mai păcătuir, ca să nu ți se întâmple și mai rău.

15. Atunci omul s'a dus și a spus Iudeilor că cel ce l-a făcut sănătos este Iisus.

16. Pentru aceasta, Iudeii prigoneau pe Iisus și căutau să-l omoare ca făcea acestea în zi de Sâmbătă.

17. Dar Iisus le-a răspuns: Tatăl meu până acum lucrează; și lucrez și eu.

18. Deci pentru acest cuvânt, râvneau și mai mult Iudeii să-l omoare, că nu numai dezlega Sâmbăta, dar și pe Dumnezeu îl numea tatăl său, făcându-se pe sine la fel cu Dumnezeu.

19. Ci Iisus a răspuns și le-a vorbit: Amin, amin grăiesc vouă, Fiul nu poate să facă nimic de la sine, de nu va vedea pe Tatăl făcând; căci cele ce Tatăl le face, acestea și Fiul le face întocmai;

20. Pentru că Tatăl iubește pe Fiul și-i arată toate câte face el și lucruri mai mari decât acestea arăta-va lui, ca voi să vă mirați.

21. Căci după cum Tatăl scoală pe cei morți și le dă viață, tot așa și Fiul dă viață celor ce voiește.

22. Tatăl nu judecă pe nimeni, ci judecata toată a dat-o Fiului,

23. Ca toți să cinstescă pe Fiul, precum cinstesc pe Tatăl. Cine nu cinsteste pe Fiul, nu cinsteste pe Tatăl, care l-a trimis.

24. Amin, amin grăiesc vouă, cine ascultă cuvântul meu și crede în cel ce m'a trimis pe mine are viață veșnică, și la judecată nu vine, ci s'a mutat din moarte la viață.

25. Amin, amin grăiesc vouă că vine ceasul, și acum este, când morții vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu și care vor fi auzit vii vor fi.

26. Căci precum Tatăl are viața întru sine, așa i-a dat și Fiului să aibă viață întru sine;

27. Și i-a dat putere să facă judecată, pentru că este Fiul omului.

28. Nu vă mirați de aceasta; că vine ceasul când toți cei din morminte vor auzi glasul lui,

29. Și vor ieși: cei ce au făcut cele bune spre învierea vieții, iar cei ce au făcut cele rele spre învierea osândeii.

30. Eu nu pot să fac de la mine nimic; precum aud, judec; dar judecata mea este dreaptă, pentru că nu caut voia mea, ci voia Tatălui, care m'a trimis.

31. De mărturisesc eu pentru mine, mărturia mea nu este adevărată.

32. Altul este cel ce mărturisește pentru mine; și știu că adevărată este mărturia pe care o mărturisește pentru mine.

33. Voi ați trimis la Ioan și el a dat mărturie adevărului.

34. Dar eu nu de la om iau mărturie, ci vă spun acestea ca să vă mântuiți.

35. Ioan era făclia care arde și luminează, și voi ați fost voioși să vă veseliți un timp întru lumina lui.

36. Iar eu am mărturie mai mare decât a lui Ioan, căci lucrurile pe care mi le-a dat Tatăl ca să le săvârșesc, lucrurile acestea pe care le fac eu mărturisesc pentru mine că Tatăl m'a trimis.

37. Și Tatăl, care m'a trimis, acela mărturisit-a pentru mine. Nici glasul lui nu l-ați auzit vreodată, nici fața lui n'ați văzut-o;

38. Și cuvântul lui nu-l aveți sălășluit în voi, fiindcă voi nu credeți în cel pe care Tatăl l-a trimis.

39. Voi cercetați scripturile, căci socotiți că în ele aveți viață veșnică. Și tocmai ele sunt care mărturisesc despre mine.

40. Și nu voiți să veniți la mine, ca să aveți viață!

41. Mărire de la oameni nu primesc;

42. Dar v'am cunoscut că n'aveți întru voi dragostea lui Dumnezeu.

43. Eu am venit în numele Tatălui meu, și voi nu mă primiți; dar să vină altul în numele său, pe acela îl veți primi!

44. Cum puteți voi să credeți, când primiți mărire unul de la altul, și mărire care vine de la unul Dumnezeu n'o căutați?

45. Să nu gândiți că eu vă voi învinui la Tatăl: are cine să vă învinuiască — Moise, în care voi v'ați pus nădejdea.

46. Căci dacă ați fi crezut pe Moise, m'ați crede și pe mine, căci el despre mine a scris.

47. Iar dacă în scrisesele lui nu credeți, în cuvintele mele cum veți crede?

6.

Săturarea celor cinci mii de oameni. Iisus umblă pe mare. Pâinea care se pogoară din cer. Mărturisirea lui Petru.

1. În urma acestora, Iisus s'a dus dincolo de marea Galileii, adică de marea Tiberiadei.

2. Iar după el a mers norod mult, pentru că vedea minunile pe care le făcea cu cei bolnavi.

3. Și Iisus s'a suit în munte și acolo a șezut cu ucenicii săi.

4. Ci Paștile, praznicul Iudeilor, era aproape.

5. Și ridicându-și Iisus ochii și văzând că mult norod vine la el, a rostit către Filip: De unde cumpăra-vom pâine, ca să mănânce aceștia?

6. Dar aceasta o zicea ca să-l încerce, că el știa ce avea să facă.

7. Ci Filip îi răspunde: De două sute de dinari să avem pâine și nu le ajunge ca să ia fiecare câte puțin.

8. Unul dintre ucenicii lui Iisus, Andrei fratele lui Simon Petru, îi spune:

9. Este aici un băiat care are cinci pâini de orz și doi pești. Dar ce sunt acestea la atâția inși?

10. Poruncit-a Iisus: Puneți-i pe oameni să stea jos. Iar în locul acela era multă iarbă. Deci oamenii au șezut pe iarbă la număr ca la cinci mii.

11. Atunci Iisus a luat pâinile și mulțumind a dat ucenicilor, iar ucenicii celor ce ședeau; așijderea și din pești cât au voit.

12. Iar după ce s'au săturat, a zis ucenicilor săi: Strângeți fărămiturile ce-au ramas, ca nimic să nu se piardă.

13. Deci au strâns și au umplut douăsprezece coșuri de fărămituri, rămase de la cei ce au mâncat din cele cinci pâini de orz.

14. Iar norodul, văzând minunea pe care a făcut-o, zicea: Acesta este într'adevăr Prorocul, carele va să vie în lume.

15. Iisus însă, cunoscând că vor să vină și să-l ia cu sila, ca să-l ridice împărat, s'a tras înapoi, în munte, el singur.

16. Când s'a făcut seară, ucenicii lui s'au pogorît la mare.

17. Și intrând în corabie mergeau spre Capernaum, dincolo de mare. Și i-a apucat întunericul. Dar Iisus până atunci nu venise la ei.

18. Ci marea era întăritată, fiindcă peste ea sufla un vânt puternic.

19. După ce au văslit ca la douăzeci și cinci sau trezeci de stadii, zăresc pe Iisus umblând pe apă și apropiindu-se de corabie. Atunci s'au înfricoșat.

20. Dar el le-a grăit: Eu sunt; nu vă fie frică!

21. Deci voiau ca să-l ia în corabie, îndată, însă corabia a sosit la țarmul la care se duceau.

22. A doua zi, mulțimea care rămăsese de cea parte a mării își dădu seama că altă corabie nu fusese acolo, fără numai una și că Iisus nu intrase în ea, împreună cu ucenicii lui, ci plecaseră numai ucenicii.

23. Dar alte bărci de la Tiberiada veniră în apropiere de locul unde ei mâncaseră pâinea, după ce Domnul mulțumise.

24. Deci văzând cei din mulțime că Iisus nu este acolo, cum nici ucenicii lui, au intrat și ei în bărci și au venit la Capernaum, căutându-l pe Iisus.

25. Și dacă l-au aflat pe țarmul celălalt, l-au întrebat: Rabi, când ai ajuns aici?

26. Iisus le-a răspuns și a zis: Amin, amin grăiesc vouă, mă căutați nu pentru că ați văzut minuni, ci pentru că ați mâncat din pâini și v'ați săturat.

27. Agonișiți-vă nu mâncarea cea pieritoare, dar mâncarea ce rămâne spre viață veșnică și pe care vă va da-o Fiul omului, căci pe el l-a pecetluit Tatăl, adică Dumnezeu.

28. Ei atunci i-au zis: Ce să facem ca să săvârșim lucrurile lui Dumnezeu?

29. Iisus răspunzând a rostit către ei: Acesta este lucrul lui Dumnezeu, ca să credeți în acela pe care el l-a trimis.

30. Ei însă i-au răspuns: Dar ce minune faci tu, ca să vedem și să credem în tine? Ce lucrezi?

31. Părinții noștri au mâncat mana în pustie, precum este scris: Pâine din cer datu-le-a lor ca să mănânce.

32. Dar Iisus le-a spus: Amin, amin grăiesc vouă, nu Moise v'a dat pâinea cea din cer, ci Tatăl meu vă va da, din cer, pâinea cea adevărată.

33. Căci pâinea lui Dumnezeu este aceea care se pogoară din cer și dă viață lumii.

34. Deci au zis către el: Doamne, pururea dă-ne nouă această pâine.

35. Atunci Iisus a rostit către ei: Eu sunt pâinea vieții; cine vine la mine nu va flămânzi și cine crede în mine nicio dată nu va înseta.

36. Dar spusu-v'am vouă că ați și văzut și tot nu credeți.

37. Tot ce-mi dă Tatăl la mine vine și pe cel ce vine la mine, nu-l voi da afară;

38. Pentru că m'am pogorît din cer, nu ca să fac voia mea, ci voia celui ce m'a trimis pe mine.

39. Iar voia celui ce m'a trimis pe mine aceasta este, ca din toți pe care mi i-a dat să nu pierd pe nici unul, ci să-i înviez pe ei în ziua cea de apoi.

40. Că aceasta este voia Tatălui meu, ca oricine care vede pe Fiul și crede în el să aibă viață veșnică și eu să-l înviez în ziua cea de apoi.

41. Dar Iudeii cârteau împotriva lui, că zisese: Eu sunt pâinea ce s'a pogorît din cer.

42. Și ziceau: Au nu este acesta Iisus, fiul lui Iosif, și nu știm noi pe tatăl său și pe mama sa? Atunci cum spune el: M'am pogorît din cer?

43. Ci Iisus a răspuns și le-a vorbit: Nu cărtiți între voi.

44. Nimeni nu poate să vie la mine, de nu-l va trage Tatăl carele m'a trimis, iar eu învia-l-voi în ziua cea de apoi.

45. Este scris în proroci: Și vor fi toți învățați de Dumnezeu. Deci, oricine care a auzit și a învățat de la Tatăl la mine vine.

46. Nu doar că pe Tatăl l-a văzut cineva, fără numai cel ce este de la Dumnezeu; acesta l-a văzut pe Tatăl.

47. Amin, amin grăiesc vouă: Cel ce crede în mine are viață veșnică.

48. Eu sunt pâinea vieții.

49. Părinții voștri au mâncat mana în pustie, dar au murit.

50. Pâinea ce se pogoră din cer este aceea, din care, dacă mănâncă cineva, nu mai moare.

51. Eu sunt pâinea cea vie, care s'a pogorit din cer. Cine mănâncă din pâinea aceasta viu va fi în veci. Iar pâinea pe care eu voi da-o este trupul meu pe care da-l-voi pentru viața lumii.

52. Deci Iudeii se certau între ei și ziceau: Cum poate acesta să ne dea trupul lui ca să-l mâncăm?

53. Dar Iisus le-a zis: Amin, amin grăiesc vouă, de nu veți mânca trupul Fiului omului și nu veți bea sângele lui, nu veți avea viață întru voi.

54. Căci ce mănâncă trupul meu și bea sângele meu are viață veșnică și eu îl voi învia în ziua cea de apoi.

55. Căci trupul meu este adevărată mâncare și sângele meu adevărată băutură.

56. Căci ce mănâncă trupul meu și bea sângele meu rămâne întru mine și eu întru el.

57. Precum Tatăl cel viu m'a trimis pe mine și eu viez prin Tatăl, așa și cel ce mă mănâncă va fi prin mine viu.

58. Aceasta este pâinea care s'a pogorit din cer, nu ca mana pe care au mâncat-o părinții voștri și au murit. Cine mănâncă această pâine va fi viu deapuri.

59. Acestea le-a vorbit pe când învăța în sinagoga din Capernaum.

60. Însă mulți din ucenicii lui au zis: Grea este această vorbă! Cine poate s'o asculte?

61. Ci Iisus știind, în cugetul său, oă ucenicii lui cârtesc pentru aceasta le-a grăit: Aceasta vă smintește?

62. Dar când veți vedea pe Fiul omului suindu-se acolo unde era mai înainte?

63. Duhul este carele dă viață; trupul nu folosește nimic. Cuvintele pe care vi le-am spus sunt duh și sunt viață.

64. Ci sunt unii dintre voi care nu cred. Pentru că Iisus știa de la început cinesunt cei ce nu credeau și cine este cel ce avea să-l vânză.

65. De aceea zicea: V'am spus vouă că nimeni nu poate să vie la mine dacă nu îi este dat de la Tatăl.

66. Și de atunci mulți dintre ucenicii săi s'au dat înapoi și nu mai umblau cu el.

67. Deci a întrebat Iisus pe cei doisprezece: Nu vreți și voi să vă duceți?

68. Simon Petru i-a răspuns: Doamne, la cine ne vom duce? Tu ai cuvintele vieții celei veșnice.

69. Și noi am crezut și am cunoscut oă tu ești sfântul lui Dumnezeu.

70. Iisus răspuns-a lor: Oare nu v'am ales eu pe voi, doisprezece? Și unul dintre voi este diavol!

71. Iar el zicea de Iuda al lui Simon Iscarioteanul, căci acesta avea să-l vânză, deși era unul din cei doisprezece.

7.

Iisus învață în templu, la sărbătoarea Corturilor.

1. După acestea, Iisus umbla prin Galileia. Căci nu voia să umble prin Iudeia, deoarece Iudeii căutau să-l ucidă.

2. Și era aproape sărbătoarea Iudeilor: Infingerea Corturilor.

3. Atunci frații lui i-au zis: Trece de aici și du-te în Iudeia, pentru ca și ucenicii tăi să vadă lucrurile pe care tu le faci.

4. Că nimeni nu lucrează într'ascuns, când voiește ca să iasă în vileag. Dacă faci acestea, arată-te pe tine lumii.

5. Pentru că nici frații lui nu credeau într'însul.

6. Iisus le răspunde: Timpul meu n'a sosit până acum; dar timpul vostru este gata pururea.

7. Pe voi lumea nu poate să vă urască, dar pe mine mă urăște, pentru că eu îi spun în față că lucrurile ei sunt rele.

8. Voi duceți-vă la praznic. Eu nu mă duc la praznicul acesta, căci timpul meu nu s'a împlinit până acum.

9. Spunându-le acestea, a rămas în Galileia.

10. Dar după ce frații săi s'au dus la sărbătoare, atunci s'a dus și el, dar nu în văzul tuturor, ci ca necunoscut.

11. În praznic, Iudeii îl căutau și ziceau: Unde este el?

12. Și în privința lui era în mulțime gălceavă mare, fiindcă unii spuneau: Este bun. Iar alții răspundeau: Nu e așa; ci amăgește norodul.

13. Totuși, de frica Iudeilor, nimeni nu vorbea de el pe față.

14. Când a fost praznicul la jumătate, Iisus s'a suit în templu și a început să învețe.

15. Ci Iudeii se mirau și se întrebau: Cum știe carte acesta, fără să fi învățat!

16. Atunci Iisus le-a răspuns și a vorbit: Învățătura mea nu este a mea, dar a celui ce m'a trimis pe mine.

17. De vrea cineva să facă voia lui, va cunoaște despre această învățatură dacă este de la Dumnezeu sau dacă eu o rostesc de la mine.

18. Cine vorbește de la el își caută mărirea sa. Cine însă caută mărirea celui ce l-a trimis pe el, acela este adevărat și în el nu este nedreptate.

19. Oare nu Moise v'a dat legea? Și nimeni dintre voi nu ține legea. De ce căutați să mă omoriți?

20. Ci gloata îi răspunse: Ai demon. Cine caută să te omoare?

21. Iisus a luat cuvântul și le-a zis: Un lucru am făcut și toți vă mirați de el.

22. Moise v'a dat vouă tăierea împrejur, nu că este de la Moise, ci de la părinți și în zi de Sâmbătă tăiați împrejur pe om.

23. Dacă omul primește tăierea împrejur în zi de Sâmbătă, ca să nu se sțrice legea lui Moise, pe mine de ce vă mâniați că am făcut sănătos un om întreg, în zi de Sâmbătă?

24. Nu judecați după înfățișare, ci judecați după dreaptă judecată.

25. Dar unii din Ierusalimiteni ziceau: Nu este oare acesta pe care vor să-l omoare?

26. Și iată că vorbește în vileag și ei nu-i zic nimic. Nu cumva frunțașii au cunoscut cu adevărat că acesta e Christos?

27. Ci pe acesta îl știm de unde este. Însă de Christos, când vine, nimeni nu știe de unde este.

28. Atunci Iisus, care învăța în templu, a ridicat glasul și a zis: Mă știți pe mine și știți și de unde sunt? Eu n'am venit de la mine. Dar adevărat este cel ce m'a trimis pe mine și pe care voi nu-l știți.

29. Eu însă îl știu, căci de la el sunt și el m'a trimis pe mine.

30. Atunci au vrut să-l prinză, dar nimeni n'a pus mâna pe el, pentru că nu venise încă ceasul lui.

31. Și mulți din norod au crezut într'însul și ziceau: Mesia, când va veni, săvârși-va el minuni mai multe, decât săvârșește acesta?

32. Aceste glasuri ale norodului pentru Iisus au ajuns la urechile Fariseilor. Atunci mai marii preoților și Fariseii au trimis servitorii templului ca să-l prinză.

33. Dar Iisus le-a zis: Puțin timp mai sunt eu voi și mă duc la cel ce m'a trimis.

34. Căuta-mă-veți și nu mă veți afla; și unde sunt eu, voi nu puteți să veniți.

35. Deci au zis Iudeii unii către alții: Unde are să se ducă el, ca noi să nu-l aflăm? Duce-se-va oare la cei risipiți printre Elini și învăța-va pe Elini?

36. Ce însemnează acest cuvânt pe care l-a zis: Căuta-mă-veți și nu mă veți afla; și unde sunt eu, voi nu puteți să veniți?

37. Iar în ziua cea din urmă — ziua cea mare a praznicului — Iisus a stat între ei și cu glas puternic a rostit: Cui îi este sete să vie și să bea.

38. Cela ce crede în mine, râului de apă vie — precum a zis scriptura — vor curge din pântecul lui.

39. Iar aceasta a fost zis-o despre Duhul pe care aveau să-l primească acei ce cred într'însul. Căci până atunci Duhul nu fusese dat, pentru că Iisus nu fusese încă preamărit.

40. Deci mulți din gloată auzind cuvintele acestea ziceau: Cu adevărat, acesta este Prorocul.

41. Iar alții ziceau: Acesta este Christos. Alții însă întâmpinau: Oare din Galileia să vie Christos?

42. N'a zis oare scriptura că Christos va să vie din sămânța lui David și din Betleem, orașul lui David?

43. Și astfel, în norod s'a făcut pentru el dezbinare.

44. Și unii dintre ei voiau să-l prinză, dar nimeni n'a pus mâna pe el.

45. Deci servitorii templului au venit înapoi la mai marii preoților și la Farisei. Aceștia i-au întrebat: De ce nu l-ați adus aici?

46. Dar servitorii au răspuns: Niciodată n'a vorbit vre-un om așa cum vorbește omul acesta.

47. Atuncii Fariseii le-au zis: Nu cumva ați căzut și voi în amăgire?

48. Nu cumva crezut-a în el cineva dintre fruntași sau dintre Farisei?

49. Dar gloata aceasta, care nu cunoaște legea, este blestemată!

50. Nicodim, cel ce venise noaptea la Iisus și era unul din rândul lor, le-a grăit:

51. Osândește oare legea noastră pe un om, până când nu-l ascultă și nu știe mai întâi ce a făcut?

52. Dar ei au răspuns și au zis: Nu cumva și tu ești din Galileia? Cerce-tează și vezi că din Galileia nu se ridică proroc.

53. Și s'a dus fiecare la casa sa.

8.

Femeia păcătoasă. Iisus este lumina lumii. Cuvânt împotriva necredinței Iudeilor.

1. Iar Iisus s'a dus la Muntele Măslinilor.

2. Și dis-de-dimineată iarăși a venit în templu, și tot norodul venea la el și el șezând îl învăța.

3. Dar Fariseii și Cărturarii aduseră pe o femeie prinsă în precurvie și, punând-o la mijloc,

4. Grăiră către Iisus: Invățătorule, această femeie a fost prinsă asupra faptului de precurvie.

5. Moise ne-a poruncit în lege, pe unele ca acestea să le omorăm cu pietre. Dar tu ce zici?

6. Aceasta o ziceau ca să-l ispitească și ca să aibă ce cleveti împotriva lui. Ci Iisus s'a aplecat jos și scria cu degetul pe pământ.

7. Ei însă stăruiau cu întrebarea lor. Atunci el s'a ridicat și le-a zis: Cine dintre voi este fără de păcat să arunce cel dintâi piatra asupra ei.

8. Și din nou s'a plecat jos și scria pe pământ.

9. Când au auzit aceasta, muștrați de cuget, au ieșit unul câte unul, începând de la cei mai bătrâni și până la cei din urmă, și a rămas Iisus singur și femeia stând în mijloc.

10. Ridicându-se Iisus și nevăzând pe nimeni, fără numai pe femeie, a întrebat-o: Femeie, unde sunt pârșii tăi? Nu te-a osândit nici unul?

11. Ea răspunse: Nici unul, Doamne. Iisus atunci a zis: Nu te osândesc nici eu. Du-te; de acum să nu mai păcătuiești.

12. Iisus a luat cuvântul iarăși și le-a vorbit: Eu sunt lumina lumii; cel ce vine după mine nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții.

13. Dar Fariseii i-au răspuns: Tu îți dai singur nărturie; mărturia ta nu este adevărată.

14. Iisus a întâmpinat și le-a grăit: Cu toate că mărturisesc despre mine însumi, mărturia mea este adevărată, fiindcă știu de unde am venit și unde mă duc. Voi nu știți de unde vin, nici unde mă duc.

15. Voi judecați după trup; eu nu judec pe nimeni.

16. Și dacă și eu judec, judecata mea este adevărată, pentru că nu sunt singur. oi eu și Tatăl carele m'a trimis pe mine.

17. Iar în legea voastră este scris că mărturia a doi oameni este adevărată.

18. Eu sunt cel ce mărturisesc pentru mine și mai mărturisește pentru mine cel ce m'a trimis pe mine, Tatăl.

19. Ci ei l-au întrebat: Unde este Tatăl tău? Răspuns-a Iisus: Nu mă știți nici pe mine, nici pe Tatăl meu; dacă m'ați ști pe mine, ați ști și pe Tatăl meu.

20. Cuvintele acestea le-a grăit Iisus la vistierie, pe când învăța în templu;

și nimeni nu l-a prins, că încă nu venise ceasul lui.

21. Apoi din nou a început să le vorbească: Eu mă duc și mă veți căuta și veți muri în păcatul vostru. Unde mă duc eu, voi nu puteți să veniți.

22. Deci ziceau Iudeii: Nu cumva își va ridica singur viața? Că zice unde mă duc eu, voi nu puteți să veniți.

23. Iisus le-a grăit: Voi sunteți din cele de jos; eu sunt din cele de sus. Voi sunteți din lumea aceasta; eu nu sunt din lumea aceasta.

24. Drept aceea, v'am spus vouă că veți muri în păcatele voastre. Căci dacă nu credeți cine sunt, în păcatele voastre veți muri.

25. L-au întrebat atunci pe el: Cine ești tu? Iisus rostit-a către ei: Ceea ce vă spun de la început.

26. Multe am de zis și de judecat despre voi. Dar cel ce m'a trimis pe mine adevărat este, și cele ce am auzit de la el, eu acestea le grăiesc în lume.

27. Însă ei n'au înțeles că le vorbea de Tatăl.

28. Deci Iisus le-a spus: Când veți înălța pe Fiul omului, atunci veți cunoaște cine sunt eu și că de la mine însumi nu fac nimic, ci precum m'a învățat Tatăl așa vorbesc.

29. Iar cel ce m'a trimis este cu mine; nu m'a lăsat singur, fiindcă eu fac pururea cele plăcute lui.

30. Din aceste vorbe ale lui, mulți au crezut în el.

31. Iisus a zis către Iudeii care crezuseră în el: De rămâneți în cuvântul meu, sunteți cu adevărat ucenicii mei;

32. Și veți cunoaște adevărul, iar adevărul vă va face liberi.

33. Ei însă i-au răspuns: Noi suntem sămânța lui Avraam și niciodată nimănui n'am fost robi; cum zici tu că veți fi liberi?

34. Iisus atunci a rostit către ei: Amin, amin grăiesc vouă: oricine săvârșește păcatul, rob este păcatului.

35. Iar robul nu rămâne în casă deapururi; Fiul însă rămâne deapururi.

36. Așa dar, dacă Fiul vă va face liberi, liberi veți fi într'adevăr.

37. Știu că sunteți sămânța lui Avraam, dar căutați să mă omoriți, pentru că cuvântul meu nu încapă în inimile voastre.

38. Eu vorbesc ceea ce am văzut la Tatăl meu, iar voi faceți ceea ce ați auzit de la tatăl vostru.

39. Ei au răspuns și i-au zis: Avraam este tatăl nostru. Iisus a întâmpinat: Dacă ați fi fiii lui Avraam, ați face faptele lui Avraam.

40. Dar voi acum căutați să mă uci-deți, pe mine care v'au vorbit adevărul așa cum l-am auzit de la Dumnezeu. Avraam n'a făcut aceasta.

41. Voi faceți faptele tatălui vostru. Zis-au lui: Nu ne-am născut din desfrânare. Un tată avem: pe Dumnezeu.

42. Răspuns-a lor Iisus: Dacă Dumnezeu ar fi tatăl vostru, m'ați iubi și pe mine, căci de la Dumnezeu am ieșit și sunt venit. Pentru că n'am venit de la mine, ci Dumnezeu m'a trimis.

43. De ce nu înțelegeți graiul meu? Fiindcă nu puteți să auziți cuvântul meu.

44. Voi aveți pe diavolul de tată și țineți să faceți poftele tatălui vostru. El, de la început a fost omoritor de oameni și cu adevărul nu stă laolaltă, pentru că nu este adevăr într'insul. Când spune minciuna, grăicște dintru alc sale, căci este mincinos și părintele minciunii.

45. Dar pe mine, fiindcă spun adevărul, nu mă credeți.

46. Cine dintre voi poate să mă dedească de păcat? Dacă spun adevărul, de ce nu mă credeți?

47. Cine este de la Dumnezeu ascultă vorbele lui Dumnezeu; voi pentru aceea nu ascultați, pentru că nu sunteți de la Dumnezeu.

48. Atunci au răspuns Iudeii și i-au zis: Nu zicem noi oare bine că tu ești samaritean și ai demon?

49. Ci Iisus a rostit: Nu am demon; dar cinstesc pe Tatăl meu, pe când voi mă necinstiți pe mine.

50. Și eu nu mă îngrijesc de slava mea. Are cine să îngrijască și să judece.

51. Amin, amin grăiesc vouă, dacă păzește cineva cuvântul meu, nu va vedea moartea în veac.

52. Iudeii i-au răspuns: Acum știm bine că ai demon. Avraam a murit, prorocii de asemeni, și tu zici: Dacă păzește cineva cuvântul meu, nu va gusta moartea în veac.

53. Nu cumva ești tu mai mare decât tatăl nostru Avraam, care totuși a murit? Și ai murit și prorocii. Drept cine te dai tu?

54. Iisus a grăit: Dacă mă preamăresc eu însumi, preamărirea mea nimic nu este. Tatăl meu este care mă preamărește, despre care ziceți voi că e Dumnezeuul vostru,

55. Dar pe care nu-l cunoașteți. Eu îl cunosc. Căci, de-aș zice că nu-l cunosc, aș fi mincinos la fel cu voi. Ci îl cunosc și păzesc cuvântul lui.

56. Avraam, părintele vostru, a fost bucuros să vadă ziua mea și a văzut-o și s'a veselit.

57. Atunci Iudeii i-au zis: N'ai încă cincizeci de ani și l-ai văzut pe Avraam?

58. Iisus rostit-a către ei: Amin, amin grăiesc vouă: mai nainte de a fi fost Avraam sunt eu.

59. Ei atunci luară pietre ca să arunce în el. Dar Iisus s'a ascuns și a ieșit din templu.

9.

Vindecarea orbului din naștere, în zi de Sâmbătă.

1. Pe când trecea, Iisus a văzut un orb din naștere.

2. Iar ucenicii lui l-au întrebat zicând: Rabi, cine a păcătuat, acesta sau părinții lui, de s'a născut orb?

3. Iisus a răspuns: Nici el n'a păcătuat, nici părinții lui, ci s'a născut orb ca să se arate într'insul lucrurile lui Dumnezeu.

4. Cuvine-se să fac, până este ziuă, lucrurile celui ce m'a trimis pe mine; că vine noaptea când nimeni nu poate să lucreze.

5. Câtă vreme sunt în lume, eu sunt lumina lumii.

6. După ce a zis așa, a scuipat jos și a făcut tină din scuipat și a uns cu tină ochii orbului;

7. Apoi i-a poruncit: Mergi de te spală la izvorul Siloamului (care se tâlcuește:

trimis). Deci s'a dus și s'a spălat și a venit văzând.

8. Iar vecinii și cei ce-l văzuseră mai înainte — că era cerșetor — se întrebau: Nu este el care ședea și cerșea?

9. Unii ziceau: El este. Alții ziceau: Nu este el, ci seamănă cu el. Dar el zicea: Eu sunt.

10. Deci îl întrebă: Atunci, cum s'au deschis ochii tăi?

11. El le-a răspuns: Omul care se numește Iisus a făcut tină și a uns ochii mei; apoi mi-a zis: Mergi la izvorul Siloamului și te spală. Și m'am dus, m'am spălat și am dobândit vederea.

12. I-au mai zis: Unde este acela? Nu știu, — le-a răspuns el.

13. I-au dus la Farisei pe cel, în vremuri, orb.

14. Ci era într'o zi de Sâmbătă, când Iisus a făcut tină și a deschis ochii orbului.

15. Deci din nou l-au întrebat Fariseii cum a dobândit vederea. El le-a spus: Tină a pus pe ochii mei și m'am spălat și văd.

16. Unii din Farisei ziceau: Acest om nu este de la Dumnezeu, fiindcă nu păzește Sâmbăta. Dar alții întâmpinau: Cum poate un om păcătos să facă asemenea minuni? Astfel, era dezbinare între ei.

17. Și iar au pus întrebare celui ce fusese orb: Dar tu ce zici despre el, căci a deschis ochii tăi? Răspuns-a el: Eu zic că e proroc.

18. Dar Iudeii n'au crezut despre el că a fost orb și și-a căpătat vederea, până ce n'au chemat pe părinții celui vindecat de orbire.

19. Așa dar i-au întrebat și le-au zis: Acesta este feciorul vostru, despre care ziceți că s'a născut orb? Deci, cum vede el acum?

20. Atunci părinții lui au răspuns aceste vorbe: Știm că acesta este feciorul nostru și că s'a născut orb.

21. Dar cum vede el acum, noi nu știm; sau cine i-a deschis ochii lui, noi nu știm. Întrebați-l pe el. Este în vârstă; va vorbi singur despre sine.

22. Acestea le-au spus părinții lui pentru că se temeau de Iudei. Căci Iudeii puseseră acum la cale că, dacă vre-unul

va mărturisii despre Iisus că e Christos, să fie dat afară din sinagogă.

23. Pentru aceea au zis părinții lui: Este în vârstă; întrebați-l pe el.

24. Deci Fariseii au chemat, a doua oară, pe omul care fusese orb și i-au vorbit: Dă mărire lui Dumnezeu. Noi știm că omul acesta e păcătos.

25. El însă a întâmpinat: De este păcătos nu știu. Un lucru știu: că eram orb și acum văd.

26. Deci au zis către el: Ce ți-a făcut? Cum a deschis ochii tăi?

27. El le-a răspuns: Acum v'am spus și n'ați auzit! De ce voiți să auziți încă o dată? Nu cumva voiți și voi să vă faceți ucenicii lui?

28. Atunci l-au ocărit și i-au zis: Tu ești ucenicul lui. Noi suntem ucenicii lui Moise.

29. Noi știm că Dumnezeu a vorbit cu Moise; pe acesta însă nu-l știm de unde este.

30. Omul le-a răspuns acest cuvânt: Tocmai în aceasta stă minunea, că voi nu știți de unde este, și totuși el a deschis ochii mei.

31. Ci noi știm că Dumnezeu nu ascultă de păcătoși; iar de este cineva temător de Dumnezeu și face voia lui, pe acesta îl ascultă.

32. Din veac nu s'a auzit să fi deschis ochiul celui născut orb.

33. De n'ar fi acesta de la Dumnezeu, nimic n'ar fi putut face.

34. Ei însă au răspuns și i-au zis: Intru păcate tu te-ai născut întreg; și tu ne înveți pe noi? Și l-au dat afară din sinagogă.

35. Și a auzit Iisus că l-au dat afară. Deci, găsindu-l, l-a întrebat: Crezi tu în Fiul omului?

36. El a răspuns și a zis: Dar cine este, Doamne, ca să cred într'insul?

37. Iisus grăi-a către el: L-ai și văzut! Că este cel care vorbește cu tine.

38. Iar el a zis: Cred, Doamne, și s'a închinat lui.

39. Apoi Iisus a rostit: Venit-am în lumea aceasta spre judecată, ca să văză cei fără vederi, iar cei cu ochi să orbească.

40. Acei dintre Farisei care erau cu el au auzit și i-au zis: Oare și noi suntem orbi?

41. Iisus le-a vorbit: Dacă ați fi orbi, n'ați avea păcat. Acum însă, fiindcă ziceți: Noi vedem — păcatul vostru rămâne întreg.

10.

Păstorul cel bun și oile sale.

1. Amin, amin grăiesc vouă: cine nu intră pe ușă în staulul oilor, ci sare pe aiurea, acela e fur și tâlhar.

2. Iar cine intră pe ușă este păstrătorul oilor.

3. Acestuia portarul îi deschide, și oile ascultă de glasul lui, și oile sale le cheamă pe nume și afară le mână.

4. Și când pe ale sale pe toate afară le-a scos, în fruntea lor merge, și oile merg după el, că știu glasul lui.

5. După unul strein ele nu se vor duce, ci vor fugi de la el, pentru că nu cunosc glasul streinilor.

6. Această pildă a rostit-o Iisus către ei, dar ei n'au priceput ce însemnau cuvintele lui.

7. Și iarăși vorbit-a Iisus: Amin, amin grăiesc vouă, eu sunt ușa oilor.

8. Toți câți au venit mai înainte de mine sunt furi și tâlhari, ei oile n'au ascultat de glasul lor.

9. Eu sunt ușa; de va intra cineva prin mine se va mântui; și va intra și va ieși și pășune va afla.

10. Furul nu vine decât ca să fure, să junghie și să prăpădească. Eu am venit ca oile mele să aibă viață și să aibă belșug.

11. Eu sunt păstorul cel bun. Păstorul cel bun viața și-o pune tuturor oile sale.

12. Iar năimitul și care nu este păstor și ale cui oile nu sunt, vede lupul venind și lasă oile și fuge; iar lupul le hrăpește și le împrăștie.

13. Ci năimitul fuge pentru că este năimit și nu-l doare inima de oi.

14. Eu sunt păstorul cel bun și cunosc oile mele și ale mele mă cunosc pe mine,

15. Precum mă cunoaște Tatăl și eu cunosc pe Tatăl. Și viața mea o dau pentru oi.

16. Mai am și alte oi, care nu sunt din staulul acesta, și trebuie să le aduc și pe acelea, și de glasul meu asculta-vor și vor fi o singură turmă și un singur păstor.

17. Pentru aceasta Tatăl mă iubește pe mine, fiindcă eu îmi dau viața mea, ca iarăși s'o iau.

18. Nimeni n'o ia de la mine, ci eu de la mine o pun. Putere eu am ca s'o pun și putere am iarăși s'o iau. Această poruncă primit-am de la Părintele meu.

19. Din nou s'a făcut dezbinare între Iudei, pentru aceste cuvinte.

20. Deci mulți dintre ei ziceau: Are demon și și-a ieșit din minți. De ce ascultați la el?

21. Dar alții răspundeau: Vorbele acestea nu sunt vorbe de demonizat. Și cum poate un demon să deschiză ochii orbilor?

22. Era acum, în Ierusalim, sârbătoarea târnosirii templului și era iarnă.

23. Iar Iisus se plimba în templu, prin pridvorul lui Solomon.

24. Atunci Iudeii au făcut ocol în jurul lui și i-au zis: Până când ne ții sufletul în indoială? Dacă tu ești Mesia, spune-o nouă pe față.

25. Iisus a răspuns: V'am spus-o și nu credeți. Lucrurile pe care le fac în numele Tatălui meu, acestea mărturisesc pentru mine.

26. Dar voi nu credeți, pentru că nu sunteți dintre oile mele.

27. Oile mele ascultă de glasul meu și eu le cunosc pe ele și ele vin după mine.

28. Eu le dau viață veșnică și nu vor pieri în veac și din mâna mea nimeni nu le va hrăpi.

29. Tatăl meu, care mi le-a dat, este mai mare decât toți, și nimeni nu poate să le smulgă din mâna Tatălui meu.

30. Iar eu și Tatăl meu una suntem.

31. Atunci Iudeii luară iarăși pietre, ca să arunce asupra lui.

32. Iisus le-a grăit: V'am arătat, de la Tatăl meu, multe lucruri bune. Pentru care dintre ele aruncați cu pietre asupra mea?

33. Ci Iudeii i-au întors cuvântul: N'aruncăm cu pietre asupra-ți pentru lucruri bune, ci pentru hulă și pentru că, tu om fiind, te faci pe tine Dumnezeu.

34. Iisus le-a dat răspuns: Nu e scris în legea voastră: — Zis-am eu: Dumnezeii sunteți — ?

35. Dacă le-a zis dumnezei, celor către care a fost cuvântul lui Dumnezeu, și scriptura nu se poate desființa,

36. Voi fi ziceți: tu hulești — acelaia pe care Tatăl l-a sfințit și l-a trimis în lume — căci am spus: Sunt Fiul lui Dumnezeu?

37. Dacă nu fac lucrurile Tatălui meu, să nu credeți în mine;

38. Iar dacă le fac, deși nu credeți în mine, credeți în aceste lucruri, ca să știți și să cunoașteți că Tatăl este întru mine și eu întru el.

39. Atunci ei voriră să-l prinză, dar Iisus se strecură din mâna lor.

40. Și iarăși s'a dus dincolo de Iordan, în locul unde Ioan boteza la început și a rămas acolo.

41. Iar mulți veneau la el și ziceau: E drept că Ioan n'a făcut nici o minune, dar toate câte Ioan le-a spus despre acesta au fost adevărate.

42. Și acolo au crezut mulți în el.

11.

Invierea lui Lazăr. Mai marii profeților adună sfat împotriva lui Iisus.

1. Ci era bolnav unul, Lazăr din Betania, satul Mariei și al Martei, sora ei.

2. Maria era aceea care a uns cu mir pe Domnul și i-a șters picioarele cu părul ei, iar Lazăr, cel bolnav, era frațele lor.

3. Deci trimis-au surorii vorbă la Iisus, zicând: Doamne, iată, acela pe care îl iubești este bolnav.

4. Dar Iisus auzind a zis: Această boală nu este spre moarte, ci pentru mărirea lui Dumnezeu, ca prin ea Fiul lui Dumnezeu să se preamărească.

5. Ci Iisus iubea pe Marta și pe sora ei și pe Lazăr.

6. Dar după ce-a aflat că e bolnav, a rămas două zile în locul unde se găsea.

7. În urmă, zis-a către ucenici: Să mergem iarăși în Iudeia.

8. Ucenicii i-au răspuns: Rabi, adineaori voia Iudeii să te omoare cu pietre și iar te duci acolo?

9. Iisus a întâmpinat: Nu sunt oare douăsprezece ceasuri într'o zi? Dacă

umbă cineva zina, nu se poticnește, pentru că el vede lumina acestei lumi.

10. Dacă însă umbă cineva noaptea, se poticnește, fiindcă lumina nu mai este într'însul.

11. A zis acestea, iar pe urmă a adăogat: Lazăr, prietenul nostru, a adormit; ci mă duc să-l deștept.

12. Dar ucenicii lui i-au spus: Doamne, dacă a adormit, se va face bine.

13. Iisus vorbise despre moartea lui Lazăr, iar ei credeau că vorbește despre adormirea somnului.

14. Atunci Iisus le-a spus lor deschis: Lazăr a murit.

15. Și pentru voi — ca să credeți — mă bucur că n'am fost acolo. Ci să mergem la el.

16. Toma, numit Geamănul, zis-a către ceilalți ucenici: Să mergem și noi și să murim cu el.

17. Dar venind Iisus îl află pe Lazăr îngropat de patru zile.

18. Iar Betania era aproape de Ierusalim ca la cincisprezece stadii.

19. Și mulți dintre Iudei veniseră în casa Martei și a Mariei ca să le mângâie de moartea fratelui lor.

20. Deci Marta, când a auzit că Iisus vine, a ieșit întru întâmpinarea lui, iar Maria ședea jos, în casă.

21. Și Marta a grăit către Iisus: Doamne, dacă ai fi fost aici, fratele meu n'ar fi murit,

22. Pentru că bine știu că oricâte vei cere de la Dumnezeu, Dumnezeu îți va da ție.

23. Iisus rostește către ea: Fratele tău va învia.

24. Marta îi răspunde: Știu că va învia, în ziua cea de apoi, la înviere.

25. Atunci i-a zis Iisus: Eu sunt învierea și viața; cel ce crede în mine va fi viu, chiar dacă va muri.

26. Și oricine viază și crede întru mine în veac nu va muri. Crezi tu aceasta?

27. Marta îi grăiește: Da, Doamne, cred că tu ești Mesia. Fiul lui Dumnezeu, care trebuia să vie în lume.

28. Și după ce a spus acestea, s'a dus și a chemat în taină pe Maria, sora ei, zicându-i: Invățătorul este aici și te chiamă.

29. Când a auzit Maria, s'a sculat degrabă și a venit la Iisus.

30. Iar Iisus nu sosise încă în sat, și era în locul unde îl întâmpinase Marta.

31. Iudcii care erau cu ea, în casă, și-i spuneau vorbe de mângâiere, văzând pe Maria că s'a sculat în sânge și a ieșit afară, au mers după ea, socotind că se duce la mormânt ca să plângă acolo.

32. Deci Maria, când a ajuns unde era Iisus și l-a văzut, a căzut la picioarele lui și i-a zis: Doamne, dacă ai fi fost aici, fratele meu n'ar fi murit.

33. Ci Iisus, când o văzu plângând, și po Iudeii care veniseră cu ea plângând și ei, se zgudui în duhul său și se turbură.

34. Apoi îi întrebă: Unde l-ați pus? I-au răspuns: Doamne, vino și vezi.

35. Și Iisus a lacrimat.

36. Iar Iudeii ziceau: Iată cât de mult îl iubea.

37. Ci unii dintre ei vorbeau: Nu putea oare, acesta, care a deschis ochii orbului să facă și pe Lazăr să nu moară?

38. Iisus însă, zguduindu-se iarăși în lăuntru său, a mers la mormânt, care era o peșteră. și o piatră stătea la gura ei.

39. Iisus a poruncit: Ridicați piatra. Marta, sora celui răposat, îi zice atunci: Doamne a început să miroasă, că este de patru zile.

40. Iisus grăiește către ea: Nu ți-am spus oare, că de vei crede, vei vedea slava lui Dumnezeu?

41. Atunci au dat piatra laoparte, iar Iisus și-a ridicat ochii în sus și a zis: Părinte, mulțumescu-ți ție că m'ai ascultat.

42. Ci eu știam că pururea mă ascuți, dar grăit-am pentru mulțimea care stă împrejur, ca să creadă că tu m'ai trimis pe mine.

43. Iar după ce a zis acestea, a strigat cu glas mare: Lazăre, vino afară!

44. Și mortul a ieșit la lumină cu picioarele și cu mâinile legate în fâșii de pânză și cu fața acoperită de o mahramă. Iisus le-a poruncit: Dezlegați-l și lăsați-l să meargă.

45. Deci mulți din Iudeii care veniseră la Maria și au văzut ce-a făcut Iisus au crezut într'însul.

46. Dar unii din ei s'au dus la Farisei și le-au povestit tot ce-a săvârșit Iisus.

47. Atunci mai marii preoților și Fariseii au adunat sinedriu și au zis: Ce ne facem? Pentru că omul acesta săvârșește multe minuni.

48. Dacă-l lăsam așa, vor crede toți într'însul și vor veni Romanii și ne vor lua și țara și poporul.

49. Iar Caiafa, unul dintre ei, care în anul acela era arhiereu, le-a vorbit: Voi nu vă pricepeți la nimic;

50. Nici nu cumpăniți cu mintea că mai de folos ne este ca să moară un om pentru norod, decât tot neamul să ne piară.

51. Dar aceasta n'a zis-o de la sine, ci arhiereu fiind al anului acela a pro-rocit că Iisus era să moară pentru neamul lor.

52. Și nu numai pentru neamul lor, dar și ca să-i adune laolaltă pe fiii lui Dumnezeu cei risipiți.

53. Deci, din ziua aceea, s'au hotărît ca să-l omoare;

54. Așa încât Iisus nu mai umbla în vileag printre Iudei, ci a plecat de acolo într'o latură, aproape de pustie, într'un oraș numit Efraim și acolo petrecea cu ucenicii săi.

55. Ci Paștile Iudeilor erau aproape și mulți din țară au venit sus la Ierusalim mai înainte de Paști, ca să se curățască.

56. Deci căutau pe Iisus și pe când stăteau în templu vorbeau între ei: Credeți oare că nu va veni la praznic?

57. Iar mai marii preoților și Fariseii dăduseră poruncă cum că, de va ști cineva unde este, să-l dea pe față ca să-l prinză.

12.

Ungea lui Iisus în Betania. Intrarea în Ierusalim. Elinii vor să vadă pe Iisus. Glasul din cer. Necredința Iudeilor.

1. Cu șase zile mai înainte de Paști, Iisus a venit în Betania, unde era Lazăr cel pe care îl înviase din morți.

2. Acolo, făcutu-i-au un ospăț, iar Marta slujea. Și Lazăr era unul dintre cei ce ședea cu el la masă.

3. Ci Maria luând o litră de mir foarte scump, de nard adevărat, a uns picioarele lui Iisus și le-a șters apoi cu părul ei, iar casa s'a umplut de mirosul mirului.

4. Atunci Iuda Iscarioteanul, unul dintre ucenicii lui, cel ce era să-l vândă, a grăit:

5. Pentru ce nu s'a vândut mirul acesta pe trei sute de dinari și banii să se fi dat la săraci?

6. Dar aceasta el a zis-o nu pentru că-i păsa de săraci, ci pentru că era fur și având punga la el dădea laoparte din cele puse într'însa.

7. Iisus a răspuns: Las-o să păstreze acest mir pentru ziua înmormântării mele;

8. Căci pe săraci pururea i-aveți cu voi, dar pe mine nu mă aveți pururea.

9. Și din Iudei gloată multă a aflat că este acolo și au venit nu numai pentru Iisus, ci să-l vadă și pe Lazăr, pe care îl înviase din morți.

10. Atunci mai marii preoților s'au sfătuit ca și pe Lazăr să-l omoare.

11. Fiindcă, din pricina lui, mulți dintre Iudei plecau și credeau în Iisus.

12. A doua zi, mulțime de norod, care venise la praznic, auzind cum că Iisus vine în Ierusalim,

13. Luat-au stâlparei de finic și au ieșit întru întâmpinarea lui și strigau: Osana! Bine este cuvântat cel ce vine întru numele Domnului, împăratul lui Israil!

14. Iar Iisus aflând un asin tânăr a șezut pe el, precum este scris:

15. Nu te teme, fiica Sionului. Iată, împăratul tău vine șezând pe mânzul asinei.

16. Acestea nu le-au înțeles ucenicii lui, la început, dar când s'a preamărit Iisus, atunci și-au adus aminte și și-au dat seama, că acestea erau scrise pentru el și acestea i le-au făcut lui.

17. Iar mulțimea care fusese cu el, când l-a strigat pe Lazăr din mormânt și l-a învitat din morți, mărturisese cum a fost.

18. De aceea i-a și ieșit norodul înainte, pentru că auzise că a săvârșit minunea aceasta.

19. Deci Fariseii ziceau ei înde ei: Vedeți că n'aveți nici un spor. Iată lumea cum s'a dus după el.

20. Dar erau unii Eliui trecuți la legea Iudeilor, dintre cei ce se suiseră să se închine la praznic,

21. Și aceștia au venit la Filip, cel ce era din Betsaida Galileii, și l-au rugat zicând: Domnule, voim să vedem pe Iisus.

22. Venit-a Filip și i-a spus lui Andrei și iarăși Andrei și Filip au venit și i-au spus lui Iisus.

23. Ci Iisus le-a răspuns aceste vorbe: A venit ceasul ca să se preamărească Fiul omului.

24. Amin, amin grăiesc vouă, grăunțul de grâu, când cade în pământ, dacă nu va muri, rămâne numai el, iar dacă va muri, aduce multă roadă.

25. Cine își inbește sufletul îl va pierde, iar cine-și urăște sufletul, în lumea aceasta, îl va păstra spre viața veșnică.

26. Dacă-mi slujește cineva, să vie după mine și unde sunt eu acolo va fi și slujitorul meu. Dacă-mi slujește cineva, Tatăl îl va cinsti.

27. Acum sufletul meu e turburat, dar ce voi zice? Părinte, mântuește-mă pe mine de ceasul acesta! Ci pentru aceasta am venit, ca să ajung la ceasul acesta.

28. Părinte, preamărește numele tău! Atunci glas din cer venit-a: L-am preamărit și iarăși îl voi preamări.

29. Iar norodul care era de față și a auzit zicea: A fost tunet! Alții ziceau: A vorbit ou el un înger!

30. Iisus a răspuns și a zis: Nu pentru mine a venit glasul acesta, ci pentru voi.

31. Acum este judecata acestei lumi; acum stăpânitorul acestei lumi va fi gonit afară.

32. Iar eu, când voi fi înălțat de pe pământ, îi voi trage pe toți la mine.

33. Cu aceste cuvinte el arăta de ce moarte avea să moară.

34. Atunci gloata i-a răspuns: Noi am auzit din lege că Christos rămâne în veac; deci cum zici tu că Fiul omului trebuie să fie înălțat? Cine este acesta, Fiul omului?

35. Iisus grăit-a lor: Încă puțină vreme lumina e la voi. Umblați până când aveți lumina, ca să nu vă apuce întuneric. Căci cel ce umblă pe întuneric nu știe încotro merge.

36. Până când aveți lumina, credeți în lumină, ca să fiți fiii luminii. Acestea

le-a vorbit Iisus și ducându-se s'a ascuns de ei.

37. Dar deși a făcut atâtea minuni înaintea lor, ei nu credeau în el,

38. Ca să se împlinească cuvântul proorocului Isaia, pe care l-a zis: Doamne, cine a crezut în ceea ce a auzit de la noi? Și: Brațul Domnului cui s'a descoperit?

39. De aceea nu puteau să creadă, pentru că Isaia a zis iarăși:

40. A orbit ochii lor și a împietrit inima lor, ca să nu văză cu ochii și să nu înțeleagă cu inima, ca nu cumva să se întoarcă și eu să-i tămăduesc pe ei.

41. Zis-a Isaia acestea, fiindcă a văzut slava lui și a grăit despre el.

42. Însă și dintre frunții mulți au crezut în el, dar nu mărturiseau din pricina Fariseilor, ca să nu fie gonțiți din sinagogă;

43. Căci au iubit mărirea omenească mai mult decât mărirea lui Dumnezeu.

44. Iisus a strigat și a zis: Cine crede în mine nu crede în mine, dar în cel ce m'a trimis pe mine.

45. Și cine mă vede pe mine vede pe cel ce m'a trimis pe mine.

46. Venit-am în lume lumină, ca oricine care crede în mine să nu rămână în întuneric.

47. Și dacă aude cineva vorbele mele și nu le păzește, nu eu îl judec; căci n'am venit ca să judec lumea, ci ca să izbăvesc lumea.

48. Cine mă nesocotește pe mine și nu primește cuvintele mele are judecător ca să-l judece: cuvântul pe care l-am grăit; acela îl va judeca în ziua cea de apoi.

49. Pentru că eu n'am vorbit de la mine, dar cel ce m'a trimis pe mine, Tatăl, el însuși mi-a dat poruncă ce să spun și ce să vestesc.

50. Și știu că porunca lui este viața veșnică. Deci cele ce vorbesc eu, precum mi-a spus mie Tatăl așa vorbesc.

13.

Iisus spală picioarele ucenicilor săi la Cina cea de taină. Arată cine este vânzătorul. Porunca iubirii. Petru îl va tăgădui.

1. Mai nainte de sărbătoarea Paștilor, știind Iisus că a sosit ceasul lui, ca să

treacă din lumea aceasta la Tatăl, și iubind pe ai săi, care erau în lume, i-a iubit până la urmă.

2. Și când a fost Cina, iar Diavolul puse acum în inima lui Iuda, fiul lui Simon Iscarioteanul, cugetul vânzării,

3. Știind Iisus că Tatăl i-a dat lui toate în mână și cum că de la Dumnezeu a ieșit și la Dumnezeu merge,

4. S'a sculat de la cină, s'a dezbrăcat de haine și luând un ștergar s'a încins cu el.

5. După aceea, a turnat apă în vasul de spălat și a început să spele picioarele ucenicilor și să le ștergă cu ștergarul cu care era încins.

6. Și a venit la Simon Petru. El i-a zis: Doamne, tu să-mi speli mie picioarele?

7. A răspuns Iisus și i-a zis: Ceea ce fac eu, tu nu înțelegi acum, dar vei înțelege după aceasta.

8. Petru însă i-a grăit: Nu, niciodată nu-mi vei spăla picioarele. Iisus i-a răspuns: Dacă nu te voi spăla, nu ai parte cu mine.

9. Zis-a lui Simon Petru: Doamne, nu numai picioarele mele, ci și mâinile și capul.

10. Iisus a rostit către el: Cine s'a lăut nu trebuie să se mai spele fără numai pe picioare, fiindcă este curat în întregime. Și voi sunteți curați, însă nu toți.

11. Căci știa pe cel ce avea să-l vândă; de aceea a zis: Nu toți sunteți curați.

12. Iar după ce a spălat picioarele ucenicilor și și-a luat veșmintele, s'a pus iar la masă și a vorbit către ei: Înțelegeți ce v'am făcut eu?

13. Voi mă numiți pe mine: Invățătorul și Domnul, și bine ziceți, căci sunt.

14. Deci, dacă eu, Domnul și Invățătorul, v'am spălat vouă picioarele, și voi sunteți datori ca să spălați picioarele unul altuia.

15. Căci v'am dat vouă pildă ca să faceți și voi precum v'am făcut eu.

16. Amin, amin grăiesc vouă: nu se poate rob mai mare decât stăpânul său, nici sol mai mare decât cel ce l-a trimis pe el.

17. Dacă le știți acestea, fericiți sunteți când le veți face.

18. Nu zic despre voi toți; eu știu pe care i-am ales. Dar trebuia ca scriptura să se împlinească: Cel ce mănâncă pâinea cu mine, ridicat-a călcâiul împotriva mea.

19. Vă spun vouă de acum — mai înainte ca să fie — ca să credeți, când se va îndeplini, că eu sunt acela de care au vorbit prorocii.

20. Amin, amin grăiesc vouă: cinc primește pe care-l voi trimite eu, pe mine mă primește; iar cine mă primește pe mine, primește pe cel ce m'a trimis pe mine.

21. Iisus zicând acestea s'a turburat cu duhul și a spus pe față și a grăit: Amin, amin grăiesc vouă că unul dintre voi mă va vinde.

22. Ci ucenicii se uitau unul la altul nepricepându-se despre cine vorbește.

23. Iar la masă, sta culcat, la sânul lui Iisus, unul dintre ucenicii lui, pe care-l iubea Iisus.

24. Deci Simon Petru i-a făcut semn acestuia și i-a zis: Intrebă cine este despre care vorbește.

25. Astfel, acela rezemându-se de pieptul lui Iisus l-a întrebat: Doamne, cine este?

26. Iisus i-a dat răspuns: Acela este căruia eu, întingând îmbrăcătura, îi voi da-o. Deci, întingând îmbrăcătura, a luat-o și a dat-o lui Iuda, fiul lui Simon Iscarioteanul.

27. Și după îmbrăcătura, intrat-a atunci Satana în el. Iar Iisus i-a spus: Ce faci, fă mai curând.

28. Dar nimeni din cei care ședeau la masă n'a înțeles pentru ce i-a zis aceasta.

29. Ci unui gândeau fiindcă Iuda ținea punga, că Iisus îi zice: Cumpără cele ce avem de lipsă la praznic, sau că îi poruncește să dea ceva săracilor.

30. După ce a luat îmbrăcătura, Iuda a ieșit numaidecât. Și era noapte.

31. Iar când a ieșit, a zis Iisus: Acum s'a preamărit Fiul omului și Dumnezeu s'a preamărit întru el.

32. Iar dacă s'a preamărit Dumnezeu întru el, și Dumnezeu îl va preamări pe el, în el însuși, și-l va preamări îndată.

33. Fiilor, puțin timp mai sunt eu voi. Voi mă veți căuta, dar după cum am spus Iudeilor — că unde mă duc eu, voi nu puteți veni — vă spun și vouă acum.

34. Vă dau poruncă nouă, ca unul pe altul să vă iubiți. După cum eu v'am iubit pe voi, așa și voi unul pe altul să vă iubiți.

35. Întru aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii mei, dacă veți avea iubire unii către alții.

36. Doamne, l-a întrebat Simon Petru, unde te duci? Răspuns-a Iisus: Unde mă duc eu, tu nu poți acum să vii după mine, dar mai târziu vei veni.

37. Întrebat-a iarăși Petru: Doamne, de ce nu pot să merg după tine chiar acum? Viața mea voi pune-o pentru tine.

38. Atunci Iisus răspunde: Viața ta vei pune-o pentru mine? Amin, amin grăiesc ție că nu va cânta cocoșul până ce nu te vei lepăda de mine de trei ori!

14.

Cuvântarea de despărțire. Făgăduința Duhului Sfânt.

1. Să nu se turbure inima voastră; aveți credință în Dumnezeu și aveți credință în mine.

2. În casa Tatălui meu sunt locașuri multe. Iar de nu, v'aș fi spus, pentru că tocmai mă duc să vă gătesc vouă loc.

3. Și dacă mă voi duce și vouă loc vă voi găti, iarăși viu; și vă voi lua pe voi la mine ca să fiți și voi unde sunt eu.

4. Și unde mă duc eu, voi știți, și știți și căle.

5. Zis-a Toma către el: Doamne, nu știm unde te duci; și calea cum s'o știm?

6. Iisus răspuns-a lui: Eu sunt calea, adevărul și viața. Nimeni nu vine la Tatăl meu fără numai prin mine.

7. Dacă m'ați fi cunoscut pe mine, și pe Tatăl meu l-ați fi cunoscut; dar de acum îl cunoașteți și l-ați și văzut.

8. Filip îi zice atunci: Doamne, arată-ne nouă pe Tatăl și ne este de ajuns.

9. Ci Iisus îi răspunde: Sunt cu voi de atâta vreme, Filipe, și tu nu m'ai cunoscut? Cel ce m'a văzut pe mine, a văzut pe Tatăl. Cum zici tu: Arată-ne pe Tatăl?

10. Nu crezi tu că eu în Tatăl sunt și că Tatăl este întru mine? Vorbele pe care vi le grăiesc nu le spun de la mine,

ci Tatăl care sălășluște întru mine face lucrurile lui.

11. Credeți mie că eu sunt întru Tatăl și Tatăl întru mine, iar de nu, credeți pentru lucrurile acestea.

12. Amin, amin grăiesc vouă: cel ce crede în mine va face și el lucrurile pe care le fac eu și va face mai mari decât acestea, pentru că eu mă duc la Tatăl,

13. Și orice veți cere întru numele meu, aceea voi face, ca să se preamărească Tatăl întru Fiul.

14. De veți cere ceva întru numele meu, eu voi face.

15. Dacă mă iubiți pe mine, păzi-veți poruncile mele.

16. Iar eu voi ruga pe Tatăl și vă va da alt Mângâietor, ca să fie pururea cu voi;

17. Duhul adevărului, pe care lumea nu poate să-l primească, pentru că nu-l vede, nici nu-l știe, ci voi îl cunoașteți, căci rămâne la voi și va fi întru voi.

18. Nu vă voi lăsa singuri pe lume; sosesc la voi.

19. Încă puțin timp și lumea nu mă mai vede, voi însă mă vedeți, pentru că eu sunt viu și voi veți fi vii.

20. În ziua aceea, veți înțelege că eu sunt întru Tatăl meu și voi întru mine și eu întru voi.

21. Cine are poruncile mele și le păzește, acela este carele mă iubește; iar cine mă iubește pe mine iubit va fi de către Tatăl meu și-l voi iubi și eu, și mă voi arăta lui.

22. Zis-a Iuda către el (nu Iscariotea-nul): Doamne, cum se face că nouă voiești să te arăți, iar lumii nu?

23. Răspuns-a Iisus și i-a zis: Dacă mă iubește cineva, păzi-va cuvântul meu și Tatăl meu îl va iubi pe el și vom veni la el și la el ne vom face locuință.

24. Cine nu mă iubește nu ține cuvintele mele. Dar cuvântul pe care l-ați auzit nu este al meu, ci al Tatălui care m'a trimis.

25. Acestea vorbitu-le-am vouă, fiind încă la voi;

26. Dar Mângâietorul, Duhul cel Sfânt, pe care-l va trimite Tatăl întru numele meu, acela vă va învăța pe voi toate și vă va aduce aminte despre toate cele ce v'am spus.

27. Pace vă las vouă, pacea mea o dau vouă, nu cum dă lumea v'o dau eu. Să nu se turbure inima voastră, nici să se înfricoșeze.

28. Auzit-ați că v'am spus: mă duc, dar viu iar la voi. De m'ați iubi, v'ați bucura că v'am spus cum că mă duc la Tatăl, pentru că Tatăl este mai mare decât mine.

29. Și acum v'am spus acestea mai nainte ca să fie, ca să credeți când vor fi.

30. Nu voi mai vorbi multe cu voi, căci vine stăpânul acestei lumi. Cu mine nu are nici un amestec;

31. Dar lumea va cunoaște că eu iubesc pe Tatăl și precum Tatăl mi-a poruncit așa lucrez. — Sculați-vă, să mergem de aici.

15.

Vița cea adevărată. Porunca lui Christos și iubirea cea mai mare. Ura și vina lumii. Mângâietorul, Duhul Adevărului

1. Eu sunt vița cea adevărată și Tatăl meu este lucrătorul.

2. Orice mlădiță care nu aduce roadă întru mine, el o dă laoparte, și orice mlădiță care aduce roadă, el o curățește, ca și mai multă roadă să aducă.

3. Acum voi sunteți curați pentru cuvântul pe care vi l-am spus.

4. Rămâneți întru mine și eu întru voi. Precum mlădița nu poate să aducă roadă de la sine, dacă nu rămâne în viță, tot așa nici voi, dacă nu rămâneți întru mine.

5. Eu sunt vița, voi sunteți mlădițele. Cine rămâne întru mine și eu întru el, acela aduce roadă multă, căci fără mine nu puteți face nimic.

6. Dacă unul nu rămâne întru mine, este lepădat ca o mlădiță ce s'a uscat; și o adună lumea și o aruncă în foc și arde.

7. Dacă rămâneți întru mine și cu vintele mele rămân întru voi, veți cere orice veți vrea și se va împlini vouă.

8. Într'aceasta Tatăl meu s'a preamărit, că aduceți roadă multă și îmi sunteți mie ucenici.

9. Precum m'a iubit pe mine Tatăl, așa v'am iubit și eu pe voi; rămâneți întru iubirea mea.

10. Dacă păziți poruncile mele, veți rămânea întru iubirea mea, după cum și eu păzit-am poruncile Tatălui meu și rămân întru iubirea lui.

11. Acestea vi le-am spus ca bucuria mea să fie întru voi și ca bucuria voastră să fie deplină.

12. Aceasta este porunca mea: să vă iubiți unul pe altul, cum v'am iubit și eu pe voi.

13. Mai mare dragoste decât aceasta nimeni nu are ca viața lui să și-o pun pentru prieteni.

14. Voi prietenii mei sunteți, dacă faceți ceea ce vă poruncesc.

15. De acum nu vă mai zic slugi, că sluga nu știe ce face domnului său, ci v'am numit pe voi prieteni, pentru că toate câte am auzit de la Tatăl meu v'am făcut cunoscut.

16. Nu voi m'ați ales pe mine, ci eu v'am ales pe voi și v'am rânduit să mergeți și roadă să aduceți și roade voastră să rămână, ca Tatăl să vă dea orice veți cere, de la el, întru numele meu.

17. Aceasta vă poruncesc: să vă iubiți unul pe altul.

18. Dacă pe voi lumea vă urăște, gândiți-vă că m'a urit întâi pe mine.

19. Dacă ați fi din lume, lumea ar iubi ce este al său; dar pentru că nu sunteți din lume, ci eu v'am ales din lume, de aceea lumea vă urăște.

20. Aduceți-vă aminte de cuvântul pe care vi l-am spus: nu se poate slugă mai mare decât stăpânul său. Dacă m'au prigonit pe mine, și pe voi vă vor prigoni; dacă au păzit cuvântul meu, și pe al vostru îl vor păzi.

21. Iar toate acestea le vor face împotriva voastră, din pricina numelui meu, fiindcă nu cunosc pe cel ce m'a trimis.

22. De n'aș fi venit și nu le-aș fi vorbit, păcat nu ar avea; acum însă, n'au cuvânt de îndreptare pentru păcatul lor.

23. Cel ce mă urăște pe mine, urăște și pe Tatăl meu.

24. De nu aș fi făcut între oi lucruri pe care nimeni altul nu le-a mai făcut, păcat nu ar avea; ci totuși, după ce le-au văzut, m'au urit și pe mine și pe Tatăl meu.

25 Dar aceasta, ca să se împlinească cuvântul cel scris în legea lor: M'au urît fără temeii.

26. Când va veni Mângâietorul pe care eu îl voi trimite vouă de la Tatăl, Duhul Adevărului, carele de la Tatăl purcede, acela va mărturisi pentru mine.

27. Și mărturisiți și voi, pentru că de la început sunteți cu mine.

16.

Prigonirile viitoare. Ajutorul Mângâietorului. Intristarea schimbată în bucurie. Rugăciunile făcute în numele lui Christos. Fuga Ucenicilor.

1. Acestea vi le-am grăit, ca să nu vă poticniți în credința voastră.

2. Vă vor scoate pe voi din sinagoge; ba chiar sosește ceasul când oricine, omorîndu-vă, să creadă că aduce slujbă lui Dumnezeu.

3. Și acestea le vor face pentru că n'au cunoscut pe Tatăl, nici pe mine.

4. Iar acestea grăitu-le-am vouă, ca să vă aduceți aminte de ele, când va veni ceasul, cum că vi le-am spus. Dar acestea nu vi le-am vestit de la început, fiindcă eram cu voi.

5. Acum însă, mă duc la cel ce m'a trimis, și nimeni dintre voi nu mă întreabă: unde mergi?

6. Ci fiindcă v'am vorbit acestea, intristarea a umplut inimile voastre.

7. Dar vă spun adevărul: vă este de folos ca să mă duc. Căci dacă nu mă duc, Mângâietorul nu va veni la voi, iar dacă mă duc trimite-voi la voi pe Mângâietorul.

8. Iar el, venind, va dovedi lumii păcatul ei, dreptatea mea și judecata stăpânului acestei lumi.

9. Păcatul: pentru că oamenii nu cred în mine;

10. Dreptatea: pentru că mă duc la Tatăl și nu mă mai vedeți;

11. Judecata: pentru că Stăpânul acestei lumi e judecat.

12. Încă multe am a vă zice vouă, dar acum nu puteți să le purtați.

13. Ci când va veni acela, Duhul Adevărului, vă va învăța pe voi tot adevărul;

căci nu va vorbi de la sine, ci va vorbi ce i s'a spus și cele viitoare vesti-va vouă.

14. El pe mine mă va preamări, căci din ce este al meu va lua ca să vă vestească vouă.

15. Toate câte are Tatăl sunt ale mele; pentru aceea zis-am că ia din ce e al meu, ca să vă vestesc vouă.

16. Puțin, și nu mă mai vedeți, și iarăși puțin, și mă veți vedea, pentru că merg la Tatăl.

17. Atunci unii dintre ucenicii lui au vorbit între ei: Ce însemnează aceea ce ne spune: puțin, și nu mă mai vedeți, și iarăși puțin, și mă veți vedea, și că: merg la Tatăl?

18. Deci ziceau: Ce este acest puțin, despre care vorbește? Nu înțelegem ce zice.

19. Cunoscut-a Iisus că voiau să-l întrebe și le-a spus: Cercetați între voi despre ceea ce am zis: Puțin, și nu mă mai vedeți, și iarăși puțin, și mă veți vedea.

20. Amin, amin grăiesc vouă: veți plânge și vă veți tângu, iar lumea se va bucura. Voi veți fi în intristare, dar intristarea voastră se va preface în bucurie.

21. Femeia, când e să nască, se intristează, fiindcă a sosit ceasul ei; dar după ce a născut copilul, nu mai ține minte durerea, de bucurie că s'a născut om pe lume.

22. Deci și voi acum triști sunteți, dar iarăși vă voi vedea și se va bucura inima voastră și bucuria voastră nimeni nu va lua-o de la voi.

23. Și în ziua aceea pe mine nu mă veți mai ruga de nimic. Amin, amin grăiesc vouă că orice veți cere de la Tatăl, vă va da întru numele meu.

24. Până acum, n'ați cerut nimic în numele meu; cereți și veți primi, ca bucuria voastră să fie deplină.

25. Acestea vi le-am spus în pilde, dar vine ceasul când nu voi mai vorbi în pilde, vouă, ci pe față vă voi vesti despre Tatăl.

26. În ziua aceea, veți cere întru numele meu; și nu vă zic: ruga-voi pe Tatăl pentru voi,

27. Căci însuși Tatăl vă iubește pe voi, fiindcă voi m'ați iubit pe mine și

ați crezut cum că de la Dumnezeu am ieșit.

28. Ieșit-am de la Tatăl și am venit în lume; iarăși las lumea și mă duc la Tatăl.

29. Au zis ucenicii săi: Iacă, acum vorbești deschis și nu spui nici o pildă.

30. Acum cunoaștem că toate le știi și nu-ți trebuie să te mai întrebe cineva ca să te învețe. De aceea credem că ai ieșit de la Dumnezeu.

31. Răspuns-a lor Iisus: Acum credeți?

32. Iată seosește ora și a și sosit ca să vă risipiți fiecare la ale sale și pe mine să mă lăsați singur. Dar nu sunt singur, pentru că Tatăl este cu mine.

33. Acestea grăitu-le-am vouă ca întru mine pace să aveți. În lume aveți turburare; ci îndrăzniți. Eu am biruit lumea.

17.

Rugăciunea lui Iisus pentru sine, pentru apostoli și pentru toți credincioșii.

1. Astfel a vorbit Iisus. Ridicându-și apoi ochii către cer a cuvântat: Părinte, venit-a ceasul! Preamărește pe Fiul tău, ca și Fiul să te preamărească,

2. Precum i-ai dat stăpânire peste toată făptura, ca viața veșnică să dea la toți pe care tu i-ai dat.

3. Iar viața veșnică aceasta este ca să te cunoască pe tine, singurul, adevăratul Dumnezeu, și pe Iisus Christos, pe care l-ai trimis.

4. Eu te-am preamărit pe tine pe pământ; lucrul pe care mi l-ai dat să-l fac, l-am săvârșit.

5. Și acum, la tine însuși mă preamărește, tu, Părinte, cu slava pe care la tine am avut-o, mai nainte ca să fie lumea.

6. Arătat-am numele tău oamenilor pe care mi i-ai dat mie, din lume. Ai tăi erau și mie mi i-ai dat și cuvântul tău păzitu-l-au.

7. Acum au cunoscut că toate câte mi-ai dat sunt de la tine;

8. Pentru că cuvintele pe care mi le-ai dat, le-am dat lor, iar ei le-au primit și au cunoscut o adevărat că de la tine am ieșit și au crezut că tu m'ai trimis.

9. Eu pentru aceștia mă rog, nu mă rog pentru lume, dar pentru cei pe care mi i-ai dat, căci ei sunt ai tăi.

10. Și toate ale mele sunt ale tale și ale tale sunt ale mele și mă preamăresc întru ele.

11. Mult nu mai sunt în lume, dar ei sunt în lume, și eu viu la tine. Părinte sfinte; păzește-i întru numele tău pe care mi i-ai dat, ca să fie una, precum suntem și noi.

12. Când eram cu ei în lume, întru numele tău îi păzeam pe cei ce mi i-ai dat; și astfel i-am păzit că n'a pierit nici unul dintre ei, fără numai fiul pierzării, ca să se împlinească scriptura.

13. Acum dar, viu la tine și acestea le rostesc în lume ca bucuria mea s'o aibă deplină în ei.

14. Eu le-am dat cuvântul tău, dar lumea i-a urf, pentru că nu sunt din lume, precum din lume nu sunt nici eu.

15. Nu mă rog ca să-i iei din lume, ci să-i păzești pe ei de cel viclean.

16. Din lume ei nu sunt, precum din lume nu sunt nici eu.

17. Sfintește-i pe ei întru adevărul tău; cuvântul tău este adevăr.

18. Precum m'ai trimis pe mine în lume, și eu i-am trimis pe ei în lume.

19. Și pentru ei, eu mă sfîntesc pe mine însumi, ca și ei să fie sfînțiți în adevăr.

20. Dar nu numai pentru aceștia mă rog, ci și pentru cei ce vor crede întru mine, după cuvântul lor.

21. Ca toți să fie una, după cum tu, Părinte, întru mine și eu întru tine, ca și ei să fie întru noi, așa încât lumea să crează cum că tu m'ai trimis.

22. Și mărirea pe care tu mi-ai dat-o, le-am dat-o lor, ca să fie una, precum noi una suntem:

23. Eu întru ei și tu întru mine, ca să fie, în una, desăvârșiți și să cunoască lumea cum că tu m'ai trimis și i-ai iubit pe ei, cum m'ai iubit pe mine.

24. Părinte, aceia pe care mi i-ai dat voiesc ca unde sunt eu să fie și ei, cu mine împreună, ca să privească mărirea mea, pe care tu mi-ai dat-o, căci m'ai iubit pe mine mai nainte de întemeierea lumii.

25. O, dreptă Părinte, dar lumea pe tine nu te-a cunoscut, ci eu te-am cunoscut și aceștia cunoscut-au că tu m'ai trimis.

26. Și arătatu-le-am numele tău și-l voi arăta, ca iubirea cu care iubitul-m'ai tu să fie într'înșii și eu întru ei.

18.

Prinderea lui Iisus și ducerea lui la arhierelui Anna și Caiafa. Lepădarea lui Petru. Iisus înaintea lui Pilat. Baraba.

1. După ce a vorbit acestea, ieșit-a Iisus cu ucenicii lui dincolo de viroaga Chedronului, unde era o grădină și în care a intrat el și ucenicii.

2. Iar Iuda vânzătorul cunoștea acest loc, pentru că adeseori Iisus și ucenicii săi se adunau acolo.

3. Deci Iuda, luând oaste și slujitori de-ai arhierelui și ai Fariseilor, a venit în grădină, cu torțe, cu felinare și cu arme.

4. Și Iisus, știind toate cele ce erau să vină asupra lui, a ieșit înainte și i-a întreat: Pe cine căutați?

5. Răspuns-au lui: Pe Iisus Nazari-
neanul. Iisus rostit-a către ei: Eu sunt. Iar Iuda vânzătorul era și el cu ei.

6. Ci când le-a spus: Eu sunt — ei s'au dat înapoi și au căzut la pământ.

7. Deci încă o dată i-a întreat: Pe cine căutați? Iar ei au zis: Pe Iisus Nazari-
neanul.

8. Răspuns-a Iisus: V'am spus că eu sunt; iar dacă mă căutați pe mine, lăsați-i pe aceștia să se ducă.

9. Pentru ca să se împlinească cuvântul ce-a grăit că: Dintr'aceia pe care mi i-ai dat n'am pierdut din ei nici unul.

10. Dar Simon Petru, care avea sabie, a scos sabia și a lovit pe servitorul arhierelui și i-a tăiat urechea dreaptă. Iar numele servitorului era Malhus.

11. Atunci Iisus i-a zis lui Petru: Bagă sabia ta în teacă. Au nu voi bea paharul pe care Tatăl mi l-a dat?

12. Deci ostașii din cohortă, căpetenia lor și slujitorii ludeilor au pus mâna pe Iisus și l-au legat.

13. Și l-au dus întâi la Anna fiindcă era socrul lui Caiafa, iar Caiafa, anul acela, era arhieru;

14. Și Caiafa era oel ce sfătuisă pe Iudei că este de folos să moară un om pentru norod.

15. Și Simon Petru și alt ucenic mergeau după Iisus. Ucenicul acesta era cunoscut de casa arhierelui și a intrat împreună cu Iisus în curtea lui.

16. Iar Petru a stat la ușă afară. Deci a ieșit celălalt ucenic, care era omnoscut în casa arhierelui, și a vorbit cu portărița și a băgat pe Petru înăuntru.

17. Dar servitoarea portăriță i-a zis lui Petru: Nu cumva ești și tu dintre ucenicii acestui om? El a răspuns: Nu sunt.

18. Ci pentru că era frig, robii și slujitorii făcuseră un foc mare și stăteau și se încălzeau; și era cu ei și Petru, stând și încălzindu-se.

19. Iar arhierul l-a întreat pe Iisus despre ucenicii lui și despre învățatura lui.

20. Iisus i-a răspuns: Eu am vorbit lumii deschis; pururea am învățat în sinagogă și în templu, unde se adună toți Iudeii, și într'ascuns nimic nu am vorbit.

21. De ce mă întrebi pe mine? Intreabă pe cei ce au auzit ce le-am grăit. Iată, aceștia știu ce am vorbit eu.

22. Dar zicând el acestea, unul din slujitorii, care stătea acolo, i-a dat lui Iisus o palmă și i-a spus: Astfel răspunzi tu arhierelui?

23. Iisus a întâmpinat: Dacă am vorbit rău, dovedește ce-a fost rău, iar dacă am vorbit bine, pentru ce mă bați?

24. Atunci Anna l-a trimis pe el, legat, la Caiafa, arhierul.

25. Iar Simon Petru stătea și se încălzea. L-au întreat ceilalți: Nu cumva ești și tu dintre ucenicii lui? El s'a lepădat și a zis: Nu sunt.

26. Unul din robii arhierelui, neam cu acela căruia Petru îi tăiasă urechea, zice atunci: Nu te-am văzut eu pe tine, în grădină, cu el?

27. Dar Petru a tăgăduit încă o dată, și numaidecât cocoșul a cântat.

28. De la Caiafa l-au dus pe Iisus la pretoriu; și era de dimineață. Iar Iudeii n'au intrat în pretoriu, ca să nu se spurce, ci să mănânce Paștile.

29. Atunci Pilat a ieșit la ei, afară, și a întreat: Ce pără aduceți acestui om?

30. Ei i-au răspuns și au zis: De n'ar fi fost acesta un făcător de rele, nu ți l-am fi dat ție pe mână.

31. Dar Pilat le-a grăit: Luați-l voi și judecați-l după legea voastră. Iudeii însă i-au răspuns: Nouă nu ne este iertat să omorim pe nimeni.

32. Ca să se împlinească cuvântul lui Iisus, pe care l-a zis el, însemnând de ce moarte avea să moară.

33. Deci Pilat a intrat înapoi, în pretoriu, a chemat pe Iisus și i-a zis: Tu ești împăratul Iudeilor?

34. Răspuns-a Iisus: Dela tine însuși zici aceasta, sau alții ți-au spus-o despre mine?

35. Pilat a întâmpinat: Nu cumva sunt eu Iudeu? Poporul tău și mai marii preoților te-au dat în mâna mea. Ce-ai săvârșit?

36. Iisus a răspuns: Împărăția mea nu este din lumea aceasta. Dacă împărăția mea ar fi din lumea aceasta, slujitorii mei s'ar fi luptat ca să nu fiu dat prins Iudeilor. Dar, acum, împărăția mea nu este de aici.

37. Atunci Pilat i-a zis: Așa dar, ești tu împărat? Răspuns-a Iisus: Tu zici prea bine că eu sunt împărat. Eu spre aceasta m'am născut și pentru aceasta am venit în lume, ca să mărturisesc adevărul. Oricine care percede din adevăr ascultă glasul meu.

38. Ce este adevărul? a întrebat Pilat. Dar rostind aceasta a ieșit din nou la Iudei și le-a zis: Eu nu găsec în el nici o vină.

39. Este la voi datină ca, de Paști, să dau drumul, pentru voi, unuia din închisoare. Voiți deci să va las slobod pe împăratul Iudeilor?

40. Dar ei au ridicat iarăși glasul, zicând: Nu pe el, ci pe Baraba. Iar Baraba era tâlhar.

19.

Patimile Domnului. Mama lui lângă cruce. Cuvintele-i de pe urmă. Moartea și îngroparea lui.

1. Atunci Pilat a luat pe Iisus și a pus să-l biciuiască.

2. Și ostașii împletind din spini cunună i-au pus-o pe cap și l-au îmbrăcat cu veșmânt de porfiră.

3. Și veneau către el și ziceau: Bucură-te, împărate al Iudeilor! Și-i dădeau palme.

4. Pilat a ieșit din nou, din pretoriu, și le-a vorbit: Iată, vi-l aduc pe el afară, ca să știți că nu-i găsec nici o vină.

5. Deci a ieșit Iisus afară purtând cununa cea de spini și veșmântul de porfiră. Iar Pilat rostește către ei: Iată omul.

6. Dar când l-au văzut mai marii preoților și slugile lor, au strigat și au zis: Răstignește-l! Răstignește-l! Zis-a lor Pilat: Luați-l voi și răstigniți-l, căci eu unul nici o vină nu-i găsec.

7. Iudeii au răspuns: Noi avem o lege și după legea noastră el trebuie să moară, căci s'a făcut pe sine fiu al lui Dumnezeu.

8. Deci când a auzit Pilat acest cuvânt mai vartos s'a temut;

9. Și intrând iarăși în pretoriu a întrebă pe Iisus: De unde ești tu? Ci Iisus nu i-a dat nici un răspuns.

10. Pilat atunci i-a zis: Cu mine nu vorbești? Nu știi că am putere să-ți dau drumul și putere am să te răstignesc?

11. Iisus a răspuns: N'ai avea nici o putere asupra mea, dacă nu ți-ar fi fost dat ție de sus; pentru aceea, cel ce m'a dat în mâna ta mai mare păcat are.

12. De aici Pilat căuta un chip să-l libereze, dar Iudeii strigau și ziceau: Dacă îi dai drumul acestuia, nu ești prieten al Cezarului. Oricine care se face pe sine împărat stă împotriva Cezarului.

13. Când a auzit Pilat aceste vorbe, a scos pe Iisus afară și a șezut în scaunul de judecată, la locul pardosit cu lespezi, care se zice: Litostraton, iar evreește: Gabbata.

14. Și era ziua pregătirii Paștilor (Vineri), iar ceasul către amiază. Și a zis Pilat Iudeilor: Iată împăratul vostru.

15. Dar ei au izbucnit: Ia-l! Ia-l! Răstignește-l! Pilat i-a întrebat: Răstignu-voi pe împăratul vostru? Mai marii preoților au răspuns: Nu avem împărat fără numai pe Cezarul.

16. Atunci l-a dat lor, spre răstignire. Deci l-au luat pe Iisus și l-au dus.

17. Și ducându-și însuși crucea a ieșit din cetate la locul numit al Căpățâniilor, care evreește se zice Golgota.

18. Acolo l-au răstignit și împreună cu el alți doi, de o parte și de alta, iar în mijloc pe Iisus.

19. Ci Pilat a scris și titlu și l-a pus deasupra crucii. Și anume era scris: Iisus Nazarineanul, Impăratul Iudeilor.

20. Deci mulți dintre Iudei au citit acest titlu, căci locul unde a fost răstignit Iisus era aproape de cetate. Și era scris evrește, latinește și elinește.

21. Însă arhierii Iudeilor au vorbit lui Pilat: Nu scrie: Impăratul Iudeilor, dar cum el a zis: Eu sunt Impăratul Iudeilor.

22. Pilat a răspuns: Ce-am scris, am scris.

23. După ce-au răstignit pe Iisus, ostașii au luat veșmintele lui și le-au făcut patru părți, fiecărui ostaș câte o parte, dar era și cămașa. Ci cămașa era fără cusătură, de sus țesută în întregime.

24. Atunci ei au grăit între ei: Să n'o sfășiem, ci să aruncăm sorți pe ea, a cui va să fie. Ca să se împlinească scriptura care zice: Impărțit-au hainele mele loruși și pentru cămașa mea au aruncat sorți. Așa dar ostașii aceasta au făcut.

25. Și stăteau, lângă crucea lui Iisus, mama lui și sora mamei lui, Maria lui Cleopa, și Maria Magdalena.

26. Ci Iisus văzând pe maica sa și pe ucenicul pe care îl iubea stând alături, a zis mamei sale: Femeie, iată fiul tău.

27. Apoi a zis ucenicului: Iată mama ta. Și din ceasul acela ucenicul a luat-o în casa sa.

28. După aceea, știind Iisus că toate acum s'au săvârșit ca să se împlinească scriptura, a grăit: Mi-e sete.

29. Și era acolo un vas plin cu oțet; atunci ostașii, punând în vârful unei trestii de isop un burete muiat în oțet, l-au dus la gura lui.

30. Iar dacă a luat oțetul, Iisus a zis: Săvârșitu-s'a. Și plecându-și capul și-a dat duhul.

31. Ci Iudeii, fiindcă era ziua pregătirii (Vinerii), ca să nu rămână trupurile Sâmbăta pe cruce, — căci ziua acelei Sâmbete era mare, — au rugat pe Pilat să le zdrobească fluierile și să-i ridice.

32. Deci au venit ostașii și au zdrobit fluierile celui dintâi, asemenea și pe ale celui alt, împreună răstignit cu el.

33. Și venind și la Iisus, dacă au văzut că murise, nu i-au zdrobit fluierile.

34. Dar unul din ostași l-a împuns cu sulița, în coastă; și a ieșit numaidecât sânge și apă.

35. Iar cel ce a văzut a spus ce a văzut și mărturia lui este adevărată și acela știe că spune adevărul, pentru ca și voi să credeți.

36. Ci s'au făcut acestea ca să se împlinească scriptura: Nu i se va zdrobi nici un os.

37. Și iarăși altă scriptură care zice: Privi-vor la acela pe care l-au împuns.

38. După acestea, Iosif din Arimateia, ucenic fiind al lui Iisus — dar în tăină, de frica Iudeilor — l-a rugat pe Pilat să-i dea voie ca să ridice trupul lui Iisus. Și Pilat i-a dat voie. A venit deci și a luat trupul lui Iisus.

39. Și a venit și Nicodim — cel care, la început, venise noaptea la Iisus — și a adus, amestecate laolaltă, smirnă și aloe ca la o sută de litre.

40. Au luat deci trupul lui Iisus și l-au înfășurat, o dată cu mirezmele, în pânze de in, precum este obiceiul să înmormânteze la Iudei.

41. Iar în locul unde a fost răstignit era grădina și în grădina mormânt nou, în care nu mai fusese nimeni îngropat.

42. Astfel, din pricina Vinerii Iudeilor, l-au pus pe Iisus acolo, căci mormântul era aproape.

20.

Invierea Domnului. El se arată Mariei Magdalena, apoi ucenicilor și, opt zile în urmă, lui Toma.

1. În cea dintâi zi a săptămânii, Maria Magdalena a venit la mormânt, disdiminează, pe când era încă întuneric, și a văzut piatra de la gura mormântului, dată laoparte.

2. Atunci a alergat și a venit la Simon Petru și la celălalt ucenic, pe care-l iubea Iisus, și le-a zis: Au luat pe Domnul din mormânt și nu știm unde l-au pus.

3. Deci a ieșit Petru și celălalt ucenic și au pornit spre mormânt.

4. Și alergau amândoi împreună; dar celălalt ucenic, alergând înainte mai repede ca Petru, a sosit cel dintâi, la mormânt,

5. Și s'a plecat înlăuntru și a văzut giulgiurile zăcând, dar n'a intrat în criptă.

6. Sosit-a și Simon Petru după el și a intrat în mormânt și a văzut giulgiurile zăcând.

7. Iar mahrama care fusese pe capul lui Iisus nu era împreună cu giulgiurile, ci deosebit învălătucită, într'un anume loc.

8. Atunci a intrat și ucenicul celălalt, care sosise întâi la mormânt, și a văzut și a crezut.

9. Căci până atunci nu priceuseră Scriptura că trebuie să se scoale Iisus din morți.

10. Și s'au dus ucenicii înapoi, la ei acasă.

11. Ci Maria stătea afară la gura mormântului și plângea. Și pe când plângea, s'a plecat să se uite în mormânt.

12. Și a văzut doi îngeri, în veșminte albe, șezând unul de către cap și altul de către picioare, unde zăcuse trupul lui Iisus.

13. Femeie, o întreabă aceia, de ce plângi? Ea le spuse: Căci au luat pe Domnul meu și nu știu unde l-au pus.

14. Zicând acestea, ea s'a întors înapoi și a văzut pe Iisus stând în picioare, dar nu l-a cunoscut că e Iisus.

15. Iisus îi vorbește: Femeie, de ce plângi? Pe cine cauți? Ea, gândind că este grădinarul, îi răspunde: Doamne, dacă tu l-ai dus aiurea, spune-mi mie unde l-ai pus și eu îl voi ridica.

16. Marie! zice Iisus. Intorcându-se cu toată fața ea rostește: Rabuni! (adică, evrește, Învățătorule).

17. Dar Iisus o oprește: Nu te atinge de mine, căci încă nu m'am suit la Tatăl meu. Du-te la frații mei și le spune: Mă sui la Tatăl meu și la Tatăl vostru și la Dumnezeu meu și Dumnezeu vostru.

18. Și a venit Maria Magdalena și a vestit ucenicilor: Am văzut pe Domnul! — și acestea câte i le-a spus.

19. Când s'a înserat — în ziua aceea, întâia din săptămână — iar acolo, unde

se adunaseră ucenicii, erau ușile încuiate, de frica Iudeilor, a venit Iisus, a stat în mijlocul lor și le-a zis: Pace vouă!

20. Și după acest cuvânt, le-a arătat lor mâinile și coasta. Deci văzând că este Domnul s'au bucurat ucenicii.

21. Atunci le-a spus încă o dată: Pace vouă! Precum m'a trimis pe mine Tatăl, vă trimit și eu pe voi.

22. Și grăind aceasta, a suflat și le-a zis: Luați Duh Sfânt;

23. Cărora veți ierta păcatele, le vor fi iertate; cărora le veți ținea, vor fi ținute.

24. Însă Toma, unul din cei doisprezece, numit Geamănul, nu era cu ei când a venit Iisus.

25. Spusu-i-au deci lui ceilalți ucenici: Am văzut pe Domnul! Dar el le-a zis: Dacă nu voi vedea, în palmele lui, semnul piroanelor, dacă nu voi pune degetul meu în semnul piroanelor și dacă nu voi pune mâna mea în coasta lui — nu voi crede!

26. După opt zile, ucenicii lui erau înlăuntru în casă și Toma împreună cu ei. Și a venit Iisus, deși ușile erau încuiate, a stat în mijlocul lor și a zis: Pace vouă!

27. Apoi rostește către Toma: Adu degetul tău încoace și vezi mâinile mele și adu mâna ta și o pune în coasta mea și nu fi necredincios, ci credincios.

28. A răspuns Toma și a zis: Domnul meu și Dumnezeul meu!

29. Iisus grăit-a lui: Pentru că m'ai văzut, Tomo, ai crezut. Fericiți cei ce n'au văzut și au crezut!

30. Și Iisus a făcut, de față cu ucenicii săi, și alte minuni, multe care nu s'au scris în cartea aceasta.

31. Iar acestea s'au scris ca să credeți că Iisus este Christos, Fiul lui Dumnezeu, și, crezând, să aveți viață, întru numele lui.

21.

La Marea Tiberiadei. Domnul se arată încă o dată ucenicilor.

1. În urma acestora, Iisus s'a arătat ucenicilor din nou, la Marea Tiberiadei, și iată cum s'a arătat:

2. Erau împreună Simon Petru și Toma zis Geamănul și Natanaïl cel din Cana Galileii și fiii lui Zevedeu și alți doi din ucenicii lui.

3. Simon Petru le-a grăit: Mă duc să pescuiesc. Răspunsu-i-au ceilalți: Mergem și noi cu tine. Și au ieșit și s'au suit în luntre. Dar în noaptea aceea n'au prins nimic.

4. Când s'a făcut dimineață, Iisus a stat în văzul lor pe țârm; dar ucenicii n'au știut că e Iisus.

5. Ci Iisus i-a întrebat: Fiilor, nu cumva aveți ceva de mâncare? Ei i-au dat răspuns: N'avem.

6. Dar le-a zis: Aruncați mreaja de-a dreapta luntrei și veți afla. Deci au aruncat-o și nu mai puteau s'o tragă de mulțimea peștilor.

7. Atunci ucenicul acela pe care-l iubea Iisus a rostit către Petru: Domnul este! Iar Petru, auzind că este Domnul, s'a incins cu fota de pescar, căci era gol, și s'a aruncat în apă.

8. Și ceilalți ucenici au venit cu luntrea, trăgând mreaja cu peștii, pentru că nu erau departe de pământ decât ca la vreo două sute de coți.

9. Iar când au ieșit la uscat au văzut, jos, o vatră de jăratec și pește pus deasupra, și pâine.

10. Iisus le-a zis: Aduceți din pește pe care l-ați prins acum.

11. Simon Petru s'a suit în luntre și a tras mreaja la uscat, plină de pești mari — o sută și cincizeci și trei — și, deși erau atâția, totuși mreaja nu s'a rupt.

12. Iisus grăiește către ei: Veniți de prânziți. Și nici unul din ucenici nu cuteza să-l întrebe: Cine ești tu? — știind că este Domnul.

13. Deci a venit Iisus și a luat pâinea și le-a dat lor, așijderea și peștele.

14. Aceasta este, acum, a treia oară, când Iisus s'a arătat ucenicilor, după ce s'a sculat din morți.

15. Iar dacă au prânzit, a zis Iisus lui Simon Petru: Simone, fiul lui Iona, mă iubești tu, mai mult decât aceștia?

Petru îi răspunde: Da, Doamne, tu știi că te iubesc. Zis-a lui: Paște mielușei mei.

16. Și iar l-a întrebat, a doua oară: Simone, fiul lui Iona, mă iubești tu pe mine? El i-a zis: Da, Doamne, tu știi că te iubesc. Zis-a lui: Păstorește oile mele.

17. Și l-a întrebat a treia oară: Simone, fiul lui Iona, mă iubești tu pe mine? Și Petru s'a întristat că i-a zis a treia oară: Mă iubești tu pe mine? — și i-a răspuns: Doamne, tu știi toate. Tu știi că te iubesc. Iisus i-a zis: Paște oile mele.

18. Amin, amin grăiesc ție, când erai mai tânăr te încingeați tu însuși și umblai unde voiai; dar când vei îmbătrâni, întinde-vei mâinile tale și altul te va încinge și te va duce unde nu-ți este voia.

19. Iar aceasta a zis-o, arătând cu ce fel de moarte Petru avea să preamărească pe Dumnezeu. Și spunând aceasta i-a poruncit: Vino după mine.

20. Dar, întorcându-se Petru, a văzut venind pe urmă pe ucenicul pe care-l iubea Iisus, acela care la Cina cea de taină s'a rezimat de pieptul lui și l-a întrebat: Doamne, cine este cel ce te va vinde?

21. Pe acesta deci văzându-l Petru, a zis către Iisus: Doamne, dar acesta ce va face?

22. Răspuns-a Iisus lui: Dacă vreau ca să rămâe până la venirea mea, ce ai tu? Tu vino după mine.

23. De aceea, a ieșit, între frați, această vorbă că ucenicul acela nu mai moare; dar Iisus nu i-a spus că nu mai moare, ci: dacă vreau ca să rămână până la venirea mea, ce ai tu?

24. El este ucenicul care mărturisește despre acestea și care a scris despre acestea și știm că mărturia lui e adevărată.

25. Și sunt și alte multe lucruri pe care le-a făcut Iisus și care, dacă s'ar fi scris cu deamăruntul, socotese că nici în lumea toată n'ar fi putut să încapă cărțile ce s'ar fi scris. Amin.

FAPTELE SFINŢILOR APOSTOLI

1.

Cuvânt începător. Înălţarea lui Iisus la cer. Alegerea lui Matia în locul lui Iuda vânzătorul.

1. În cartea întâia, Teofile, am vorbit despre toate câte a făcut şi a învăţat Iisus, de la început,

2. Până în ziua când s'a înălţat la cer, după ce prin Duhul Sfânt a dat poruncile sale apostolilor pe care i-a ales.

3. După patima sa, Iisus s'a arătat pe sine viu prin multe semne doveditoare şi li s'a făcut văzut în răstimp de patruzeci de zile, vorbind despre cele (taine) ale împărăţiei lui Dumnezeu.

4. Şi când era cu ei le-a poruncit să nu se depărteze de Ierusalim, ci să aştepte făgăduinţa Tatălui, pe care, a zis el, aţi auzit-o de la mine.

5. Că Ioan a botezat cu apă, iar voi vă veţi boteza cu Duhul Sfânt, de azi nu peste multe zile.

6. Atunci cei adunaţi acolo l-au întrebat şi au zis: Doamne, oare în vremea aceasta aşeza-vei tu la loc împărăţia lui Israel?

7. El le-a spus: Nu este lucrul vostru ca să ştiţi vremurile sau soroacele pe care Tatăl le-a pus într'a sa atotputernicie.

8. Ci voi, când va veni Duhul Sfânt asupra voastră, veţi lua putere şi imi veţi fi mie martori în Ierusalim şi în toată Iudeia şi în Samaria şi până la marginea pământului.

9. Iar după ce a grăit acestea s'a înălţat, cu ei de faţă, şi un nor l-a luat din ochii lor.

10. Şi pe când se ducea el, iar ei priveau la cer cu ochii aţintiţi, iată doi bărbaţi au stătut lângă ei, îmbrăcaţi în haine albe;

11. Şi aceştia au vorbit: Bărbaţi Galileieni, de ce staţi uitându-vă la cer? Acest Iisus care s'a înălţat de la voi la cer, astfel va şi veni, precum l-aţi văzut ducându-se la cer.

12. Atunci ei, de la muntele ce se chiamă Eleonul şi care este aproape de Ierusalim cale de o Sămbătă (2000 de coţi), s'au întors în Ierusalim.

13. Şi când au intrat, s'au suit în aceeaşi încăpere de sus unde le era şederea şi erau: Petru şi Ioan şi Iacov şi Andrei, Filip şi Toma, Vartolomei şi Matei, Iacov al lui Alfeu şi Simon Zilotul şi Iuda al lui Iacov.

14. Toţi aceştia, într'un cuget, stăruiau în rugăciune dimpreună cu femeile şi cu Maria, mama lui Iisus, şi cu fraţii lui.

15. În aceste zile sculându-se Petru în mijlocul fraţilor, iar numărul celor străni acolo era ca la o sută douăzeci, a cuvântat:

16. Bărbaţilor şi fraţilor, se cădea să se împlinească acea scriptură pe care Sfântul Duh, prin gura lui David, a rostit-o de mai înainte despre Iuda, care s'a făcut călăuză celor ce l-au prins pe Iisus.

17. El, care era numărat între noi şi fusese ales la această slujbă.

18. Ci el, cu plata fărădelegii lui, şi-a agonisit o ţarină, dar căzând cu capul în jos a crăpat în două şi i s'au vărsat toate măruntaiele.

19. Lucru care a ajuns la ştirea tuturor locuitorilor din Ierusalim, aşa încât ţarina aceea s'a numit în limba lor Hacheldama, adică Ţarina Sângelui.

20. Căci scris este în cartea Psalmilor: Ajungă pustie casa lui şi să n'aibă cine să locuiască în ea! şi iar: Iee altul dregătoria lui!

21. Deci unul din aceşti bărbaţi care s'au adunat cu noi, în tot timpul petrecerii între noi a Domnului Iisus,

22. — Incepând dela botezul lui Ioan, până în ziua când s'a înălţat, — unul dintre ei trebuie să fie împreună cu noi martor al învierii lui.

23. Atunci au pus înainte pe doi: pe Iosif numit Barsaba, zis şi Iustus, şi pe Matia.

24. Şi s'au rugat şi au zis: Tu Doamne, cela ce cunoşti inimile tuturor, arată pe care din aceşti doi l-ai ales,

25. Ca să ia locul acestei slujbe și apostoliei de la care Iuda a căzut, ca să meargă la locu-i cuvenit.

26. Deci le-au dat sorți și sorțul a căzut asupra lui Matia și a fost pus alături cu cei unsprezece apostoli.

2.

Pogorirea Duhului Sfânt. Cuvântarea lui Petru.

1. Când a sosit ziua Cincizecimii, ei erau toți adunați laolaltă.

2. Și din cer fără de veste a venit un huet, ca de vijelie care trece, și a umplut toată casa de unde ședeau ei.

3. Și li s'au arătat împărțite niște limbi ca de foc și deasupra fiecăruia din ei s'a oprit câte una.

4. Și s'au umplut toți de Duhul Sfânt și au început să vorbească în alte limbi, precum Duhul le dădea ca să vorbească.

5. Ci în Ierusalim locuiau oameni cucernici, Iudei din toate neamurile care sunt sub cer.

6. Când s'a răspândit zvonul acesta s'a adunat mulțimea și a stat uimită, căci fiecare îi auzea pe ei vorbind în limba lui.

7. Și își ieșeau din cumpăt toți și se minunau zicând: Iată, nu sunt ei Galileieni, toți aceștia care vorbesc?

8. Atunci, cum auzim noi fiecare limba noastră, în care ne-am născut?

9. Parți și Mezi și Elamiți și cei sălășluiți în Mesopotamia, în Iudeia și în Capadocia, în Pont și în Asia,

10. în Frigia și în Pamfilia, în Egipt și în părțile Libiei cea de lângă Cirene, și oaspeți veniți din Roma, Iudei și prozeliti,

11. Cretani și Arabi, îi auzim pe ei vorbind, într'ale noastre limbi, despre faptele mărețe ale lui Dumnezeu!

12. Și toți erau în uimire și nu se domireau și ziceau unul către altul: Ce va să fie aceasta?

13. Alții însă i-au luat în răs și ziceau: Sunt plin de must.

14. Atunci Petru a stat între ei cu cei unsprezece, a ridicat glasul și a vorbit: Bărbați din Iudeia și toți cei care locuieți în Ierusalim, aceasta să vă

fie cunoscut și puneți în urechi vorbele mele,

15. Că aceștia nu sunt beți, după cum socotiți voi, fiindcă e deabia ceasul al treilea din zi,

16. Dar aceasta este ce s'a spus prin proorocul Ioil:

17. Iar în zilele din urmă, zice Domnul, turna-voi din Duhul meu peste tot trupul și feciorii voștri și fetele voastre vor prooroci și copilandrii voștri vor vedea vedenii și bătrânii voștri vise vor visa.

18. Și anume peste robii mei și peste roabele mele turna-voi, în acele zile, din Duhul meu și vor prooroci.

19. Și minuni voi face sus în cer și jos pe pământ semne: sânge, foc și negură de fum.

20. Soarele se va schimba în întuneric și luna în sânge, mai înainte ca să vie ziua Domnului cea mare și slăvită.

21. Atunci, oricine care va chema numele Domnului se va mântui.

22. Bărbați din Israli, ascultați cuvintele acestea: Pe Iisus Nazarineanul, bărbat adevărit între voi de Dumnezeu, prin puteri, prin minuni și prin semne pe care, în mijlocul vostru, Dumnezeu printr'însul le-a făcut după cum înșivă știți,

23. Pe acesta, vouă dat, după sfatul rânduit și a lui Dumnezeu știință de mai înainte, voi l-ați luat și, pironindu-l prin mâinile celor fără de lege, l-ați omorât.

24. Dar Dumnezeu l-a înviat, dezlegând durerile morții, întru cât nu era cu putință ca el să fie ținut de moarte.

25. Căci David zice despre el: Pururea am văzut pe Domnul înaintea mea, că el e de-a-dreapta mea, ca să nu mă clatin.

26. De aceea s'a bucurat inima mea și s'a desfătat limba mea; și chiar și trupul meu se va odihni întru nădejde.

27. Căci nu vei lăsa sufletul meu în iad, nici nu vei îngădui ca Sfântul tău să vadă stricăciunea.

28. Făcutu-mi-ai cunoscute căile vieții; cu înfățișarea ta mă vei umplea de bucurie.

29. Bărbaților și fraților, iertat să-mi fie să vă spun fără șfială despre patriarhul David, că a murit și că s'a îngropat,

iar mormântul lui este la noi, până în ziua de azi.

30. Dar David, fiind profet și știind că Dumnezeu i s'a jurat cu jurământ să așeze pe tronul-i, din fructul coapselor lui,

31. Mai înainte văzând el, a vorbit despre învierea lui Christos: că n'a fost lăsat în iad și nici trupul lui n'a văzut putreziciune.

32. Pe acest Iisus, Dumnezeu l-a înviat, pentru care noi toți suntem martori.

33. Deci înălțându-se prin dreapta lui Dumnezeu și primind de la Tatăl făgăduința Duhului Sfânt, a revărsat aceea ce voi vedeți și auziți.

34. Căci David nu s'a suit la ceruri, însă el a zis: Zis-a Domnul Domnului meu: Șezi de-a dreapta mea,

35. Până ce voi pune pe vrăjmașii tăi așternut al picioarelor tale.

36. Cu neclintire, deci, să știe toată casa lui Israil că Dumnezeu pe acest Iisus pe care voi l-ați răstignit l-a făcut Domn și Christos.

37. Auzind ei acestea, pătrunși fură la inimă și ziseră lui Petru și celorlalți apostoli: Bărbaților și fraților, ce să facem ?

38. Petru le-a răspuns: Pocăiți-vă. Și să se boteze fiecare dintre voi în numele lui Iisus Christos, spre iertarea păcatelor voastre, și veți primi darul Duhului Sfânt.

39. Căci vouă este dată făgăduința și copiilor voștri și tuturor celor de departe, ori pe câți îi va chema Domnul Dumnezeu nostru.

40. Și prin altele multe vorbe, Petru mărturisese Evanghelia și-i îndemna pe ei zicând: Mântuiți-vă de neamul acesta abătut de la Dumnezeu.

41. Deci, cei ce au primit cuvântul lui s'au botezat; și în ziua aceea s'au adaos ca la trei mii de suflete.

42. Și stăruiau în învățătura apostolilor și în viața frățească, în frângerea pâinilor și în rugăciuni.

43. Și tot sufletul era cuprins de teamă, căci multe minuni și semne se făceau în Ierusalim de către apostoli și mare frică îi stăpânea pe toți.

44. Iar toți cei ce credeau erau laolaltă și aveau toate deobște.

45. Și-și vindeau moșiile și averile și împărțeau tuturor, după cum avea nevoie fiecare.

46. Și în fiecare zi, cu stăruință și într-un cuget, erau în templu și frângeau pâinea prin case și-și luau hrana cu bucurie și cu inimă nevinovată,

47. Lăudând pe Dumnezeu și fiind bine văzuți de tot poporul. Iar Domnul sporea zilnic obștia cu aceia care se mântuiau.

3.

Petru vindecă un olog și propovăduiește mulțimii Evanghelia.

1. Într-o zi, Petru și Ioan s'au suit la templu, la ceasul rugăciunii, în ceasul al nouălea.

2. Și era un om, olog din naștere, pe care-l aduceau și-l puneau în fiecare zi, la poarta templului zisă Poarta Frumoasă, ca să ceară milostenie de la cei ce intrau în templu.

3. Acesta văzând pe Petru și pe Ioan că vor să intre în templu, le-a cerut milostenie.

4. Ci Petru, căutând la el împreună cu Ioan, a grăit: Uită-te la noi.

5. Iar ologul i-a privit cu luare aminte așteptând să capete ceva de la ei.

6. Atunci Petru a zis: Argint și aur nu am, dar ce am aceea îți dau: În numele lui Iisus Christos din Nazaret, scoală-te și umblă.

7. Și apucându-l de mâna dreaptă l-a sculat în sus și în aceeași clipă picioarele și glezele lui s'au înzdrăvenit,

8. Și sărind a stat în picioare și a început să umble. Și a intrat cu ei în templu și umbla și sărea și lăuda pe Dumnezeu.

9. Iar tot poporul l-a văzut cum umbla și lăuda pe Dumnezeu.

10. Dar îl știau bine că el era cel ce ședea pentru milostenie, la Poarta Frumoasă a templului, și s'au umplut de uimire și de mirare, din întâmplarea lui.

11. Ci fiindcă el se ținea de Petru și de Ioan, tot norodul uimit a dat năvală la ei, în pridvorul numit al lui Solomon.

12. Petru văzând așa, a rostit către norod: Bărbați din Israil, de ce vă minunați de acest lucru, sau de ce stați cu ochii ațintiți la noi, ca și cum cu a noastră putere sau cucernicie l-am fi făcut pe acest om să umble?

13. Dumnezeuul lui Avraam și Dumnezeuul lui Isaac și Dumnezeuul lui Iacob, Dumnezeuul părinților noștri a preamărit pe Fiul său, pe Iisus, pe care voi l-ați dat prins și l-ați tăgăduit, în fața lui Pilat. Pilat găsisse cu cale să-l libereze,

14. Dar voi ați tăgăduit pe Cel Sfânt și pe Cel Drept și ați cerut să vă hărăzescă un ucigaș.

15. Ați omorât pe începătorul vieții pe care Dumnezeu l-a înviat din morți și noi îi suntem martori.

16. Prin credința în numele lui, pe acesta pe care îl vedeți și îl cunoașteți, l-a întărit numele lui Iisus și credința cea intru el i-a dat lui, înaintea voastră a tuturor, această întregime a trupului.

17. Dar acum, fraților, știu că ați făcut din neștiință, ca și mai marii voștri.

18. Ci Dumnezeu a împlinit astfel cele ce a vestit prin gura tuturor profetilor cum că Christosul său avea să pătimească.

19. Drept aceea, pocăiți-vă și vă întoarceți, ca să se șteargă păcatele voastre, ca să vie de la fața Domnului vremuri de înviore,

20. Și ca să trimită pe cel mai dinainte rânduit vouă, pe Iisus Christos,

21. Pe care trebuie să-l păstreze cerul până la zilele când toate vor fi puse iar la loc. Despre aceste zile a vorbit prin gura sfinților săi, celor din veac ai lui prooroci.

22. Moise a zis într'adevăr către părinți: Domnul Dumnezeu va ridica vouă între frații voștri prooroc ca mine. Pe el să-l ascultați în toate câte vă va spune.

23. Și va fi că orice suflet care nu va asculta de proorocul acela va fi nimicित din popor.

24. Iar toți proorocii de la Samuil și unii după alții oricâți au vorbit au vestit de mai înainte și aceste zile.

25. Voi sunteți fiii proorocilor și ai legământului pe care l-a întocmit Dumnezeu față cu părinții noștri, grăind către

Avraam: Și întru seminția ta bine se vor cuvânta toate neamurile pământului.

26. Dumnezeu, înviind pe fiul său, l-a trimis întâi la voi, să vă binecuvinteze, ca fiecare să se întoarcă de la răutățile sale.

4.

Petru și Ioan sunt închiși și aduși să-și dea socoteala în fața sinedriului. Rugăciunea credincioșilor. Viața deobște.

1. Pe când vorbeau către popor, li se înfățișară preoții, căpitanul templului și Saducheii,

2. Turburați că ei învață și vestesc poporului, întru Iisus, învierea din morți.

3. Și punând mâna pe ei, i-au pus sub pază, până a doua zi, căci acum era seară.

4. Inșă mulți din cei ce auziseră cuvântul au crezut, astfel că numărul bărbaților credincioși s'a făcut cinci mii.

5. Iar a doua zi s'au strâns laolaltă frunțașii lor și bătrânii și cărturarii din Ierusalim,

6. Și Anna arhiereul și Caiafa și Ion și Alexandru și câți erau din neamul arhieresc.

7. Și i-au adus în mijlocul sinedriului și i-au întrebat: Cu ce putere sau în al cui nume ați făcut voi aceasta?

8. Atunci Petru, plin fiind de Duhul Sfânt, le-a vorbit: Frunțași ai poporului și voi bătrâni din Israil,

9. Fiindcă noi suntem astăzi cercetați pentru o facere de bine către un om bolnav, ca să răspundem în ce chip s'a făcut el sănătos:

10. Cunoscut să vă fie vouă tuturor și la tot poporul Israil că în numele lui Iisus Christos din Nazaret, pe care voi l-ați răstignit, dar pe care Dumnezeu l-a înviat din morți, în numele lui stă acesta sănătos în fața voastră!

11. El este piatra cea neluată în seamă de către voi, zidarii, și care a ajuns să fie piatra din capul unghiului;

12. Și întru nimeni altul nu este mântuire, căci nu este sub cer nici un alt nume dat nouă oamenilor, întru care să ne mântuim.

13. Văzând ei îndrăzneala lui Petru și a lui Ioan, erau în mare mirare, fiindcă

Ńşi dădeau seama că sunt oameni fără carte Ńşi din prostime. Dar Ńli cunoŃteau că fuseseră împreună cu Iisus.

14. ŃŞi văzând pe omul cel tĂmăduit stĂnd cu ei, nimic n'aveau ce sĂ zicĂ împotriva.

15. Ci le-au poruncit sĂ iasĂ afarĂ din sinedriu Ńşi s'au sfĂtuit unii cu alŃii,

16. ŃŞi au zis: Ce vom face acestor oameni? CĂci este Ńştiut tuturor locuitorilor din Ierusalim cĂ printr'Ńnşi s'a fĂcut o minune cunoscutĂ Ńşi nu putem sĂ tĂgĂduim.

17. Dar ca lucrul sĂ nu se rĂspĂndeascĂ mai departe Ńn popor, cu ameninŃare sĂ le poruncim sĂ nu mai vorbeascĂ Ńn numele acesta nimĂnui.

18. Deci chemĂndu-i le-au poruncit ca nicidecum sĂ mai rosteascĂ, nici sĂ mai ŃnveŃe Ńn numele lui Iisus.

19. Ci Petru Ńşi Ioan, rĂspunzĂnd, le-au zis: JudecĂŃi de este drept Ńnaintea lui Dumnezeu sĂ ascultĂm de voi mai mult decĂt de Dumnezeu.

20. CĂci noi nu putem sĂ nu vorbim cele ce am vĂzut Ńşi am auzit.

21. Dar ei, dupĂ ce i-au ameninŃat din nou, le-au dat drumul, negĂsind nici un chip cum sĂ-i pedepseascĂ Ńşi anume din pricina poporului, fiindcĂ toŃi preamĂreau pe Dumnezeu pentru ceea ce se fĂcuse.

22. Iar omul cu care se fĂcuse aceastĂ minune a vindecĂrii avea mai mult ca patruzeci de ani.

23. CĂnd au fost slobozi au venit la ai lor Ńşi le-au spus cĂte le-au vorbit lor arhierii Ńşi bĂtrĂnii.

24. Ci ei auzind, Ńntr'un cuget au ridicat glasul lor la Dumnezeu Ńşi au grĂit: StĂpĂne Dumnezeule, tu care ai fĂcut cerul Ńşi pĂmĂntul Ńşi marea Ńşi toate cele ce sunt Ńntr'Ńnsele,

25. Tu eŃti carele prin Duhul SfĂnt Ńşi prin gura pĂrintelui nostru David, robul tĂu, ai rostit: Pentru ce s'au ŃntĂrĂtat neamurile Ńşi noroadele au cuge-tat cele deŃarte?

26. Ridicatu-s'au ŃmpĂraŃii pĂmĂntului Ńşi stĂpĂnitorii s'au adunat laolaltĂ Ńmpotriva Domnului Ńşi Ńmpotriva Christosului sĂu.

27. CĂci, cu adevĂrat, Ńn cetatea acea-
sta, asupra sfĂnt Fiului tĂu Iisus, pe

care tu l-ai uns, s'au adunat ŃmpreunĂ Ńşi Irod Ńşi Pilat din Pont, cu pĂgĂnii Ńşi cu neamurile lui Israil,

28. Spre a face toate cĂte mĂna ta Ńşi sfatul tĂu mai dinainte au rĂnduit sĂ fie.

29. ŃŞi acum, Doamne, cautĂ spre ameninŃĂrile lor Ńşi dĂ robilor tĂi sĂ propovĂduiascĂ cuvĂntul tĂu cu toatĂ ŃndrĂzneala,

30. IntinzĂnd dreapta ta spre vindecare Ńşi sĂvĂrŃind semne Ńşi minuni, prin numele sfĂnt Fiului tĂu Iisus.

31. ŃŞi pe cĂnd se rugau astfel, locul s'a cutremurat unde erau adunaŃi Ńşi s'au umplut toŃi de Duhul SfĂnt Ńşi vesteau cu ŃndrĂznealĂ cuvĂntul lui Dumnezeu.

32. ŃŞi o singurĂ inimĂ Ńşi un singur sufler era Ńn mulŃimea celor ce credeau Ńşi nici unul nu zicea cĂ din a sa avere este ceva al sĂu, ci totul le era deobŃte.

33. Al apostolii dĂdeau cu tĂrie mĂrturia Ńnvierii lui Iisus Christos Ńşi mare dar era cu ei cu toŃi.

34. ŃŞi nimeni nu era Ńntre ei lipsit, fiindcĂ toŃi cĂŃi stĂpĂneau Ńarinii sau case le vindeau Ńşi aduceau preŃul celor vĂndute,

35. ŃŞi-l puneau la picioarele apostolilor. ŃŞi se ŃmpĂrŃea fiecĂruia, dupĂ cum avea fiecare trebuinŃĂ.

36. Iar Iosif, cel ce de cĂtre apostoli a fost numit Barnaba, adicĂ Ńn tĂlmĂcire fiul mĂngĂierii, un levit, nĂscut Ńn Cipru,

37. A vĂndut un ogor pe care-l avea, a adus banii Ńşi i-a pus la picioarele apostolilor.

5.

Anania Ńşi Safira. Apostolii sunt ŃnchiŃi, dar un Ńnger le dĂ drumul. Sfatul lui Gamaliel.

1. Iar un om oarecare anume Anania, cu Safira, femeia lui, Ńşi-au vĂndut Ńarina.

2. ŃŞi, Ńn ŃnŃelegere cu femeia lui, a oprit din preŃ o parte, iar partea ce a rĂmas a adus-o Ńşi a pus-o la picioarele apostolilor.

3. Petru atunci a grĂit: Ananio, pentru ce a umplut Satana inima ta, sĂ minŃi tu Duhului SfĂnt Ńşi sĂ doseŃti din preŃul Ńarinii?

4. Dacă n'o vindeai şi rămănea, nu-ţi rămănea ţie? Şi dacă ai vândut-o, banii nu erau în stăpânirea ta? Cum de ai pus în inima ta lucrul acesta? N'ai minţit oamenilor, ci lui Dumnezeu.

5. Anania auzind aceste vorbe a căzut şi a murit. Şi frică mare i-a cuprins pe toţi ascultătorii.

6. Atunci s'au soulat cei tineri, au înfaşurat pe Anania şi scoţându-l afară l-au îngropat.

7. După un răstimp ca de trei ceasuri, a intrat şi femeia lui, neştiind de cele întâmplate.

8. Şi Petru a întreat-o: Spune-mi mie cu atâta aţi vândut voi ţarina? Iar Safira a răspuns: Da, cu atâta.

9. Atunci Petru îi grăieşte: Cum v'aţi învoit voi să ispitii Duhul Domnului? Iată, picioarele celor ce au îngropat pe bărbatul tău sunt la usă şi te vor scoate afară şi pe tine.

10. Iar Safira a căzut deodată la picioarele lui Petru şi a murit. Când au intrat flăcăii, au găsit-o moartă şi scoţând-o afară au îngropat-o lângă bărbatul ei.

11. Şi peste toată adunarea credincioşilor şi peste toţi câţi auzeau acestea, a căzut frică mare.

12. Iar prin mâinile apostolilor se făceau semne şi minuni multe în popor şi erau cu toţii, într'un cuget, în pridvorul lui Solomon.

13. Şi nimenea dintre ceilalţi nu cuteza să se alătore de ei, dar poporul îi lauda.

14. Şi din ce în ce mai mult sporeau cei ce credeau în Domnul, mulţime de bărbaţi şi de femei;

15. Aşa încât scoteau pe cei bolnavi în uliţe şi-i puneau pe paturi şi pe năvălii, ca, viind Petru, măcar umbra-i să umbrească pe vre-unul dintre ei.

16. Veneau şi din târgurile dimprejurul Ierusalimului mulţime de oameni, aducând bolnavi şi bântuiţi de duhuri necurate, ei toţi se tămăduiau.

17. Atunci s'a sculat arhiereul şi toţi cei împreună cu el — care ţin de eresul Saducheilor — şi s'au umplut de pizmă.

18. Şi şi-au întins mâinile asupra apostolilor şi i-au pus în temniţa obştească.

19. Dar un finger al Domnului, în timpul nopţii, desouind porţile temniţei şi scoţându-i afară, le-a poruncit:

20. Mergeţi şi staţi în templu şi vorbiţi norodului toate cuvintele acestei vieţi.

21. Ascultând de poruncă au intrat de dimineaţă în templu şi învăţau norodul. Ci venind arhiereul şi cei din preajma lui au adunat sinedriul şi toată bătrânimea fiilor lui Israil şi au trimis la temniţă să-i aduoa pe apostoli.

22. Dar ducându-se slujitorii nu i-au găsit în închisoare. Deci s'au întors şi, dând de veste,

23. Le-au spus: Temniţa am găsit-o încuiată cu toată străşnicia şi pe paznici stând la usă; dar, când am descuiat, înăuntru n'am găsit pe nimeni.

24. Când au auzit aceste vorbe, căpitanul templului şi mai marii preoţilor nu ştiau ce să creadă despre ei şi ce poate să fie aceasta.

25. Dar venind cineva i-a vestit: Iată, oamenii pe care i-aţi pus în închisoare sunt în templu, stând şi învăţând poporul.

26. Atunci s'a dus căpitanul cu slujitorii lui şi i-a adus, dar nu cu sila, căci se temeau de popor să nu-i omoare cu pietre.

27. Şi aducându-i i-au pus în faţa sinedriului. Iar arhiereul i-a întreat,

28. Zicând: Au nu v'am poruncit vouă, cu tot dinadinsul, să nu mai învăţaţi în numele acesta? Şi iată că aţi umplut Ierusalimul cu învăţătura voastră şi voiţi asupra noastră să aduceţi sângele acestui om!

29. Ci Petru şi apostolii răspunzând au zis: Trebuie să ascultăm pe Dumnezeu mai mult decât pe oameni.

30. Dumnezeuul părinţilor noştri a înviat pe Iisus, pe care voi l-aţi omorât spânzurându-l pe lemn.

31. Pe acesta, Dumnezeu, cu dreapta sa, l-a înălţat Căpetenie şi Mântuitor, ca să dea lui Israil pocăinţă şi iertarea păcatelor.

32. Şi pentru aceste lucruri îi suntem martori noi şi Duhul Sfânt pe care Dumnezeu l-a dat celor ce îl ascultă.

33. Auzind ei acestea, îi tăia la inimă şi hotărîrea lor era ca să-i omoare.

34. Atunci s'a sculat în sinedriu un Fariseu cu numele Gamaliel, învățător al legii, cu mare vază la tot norodul, și a poruncit să-i scoată pe oameni afară, un răstimp.

35. Apoi le-a cuvântat: Bărbați din Israil, luați-vă bine seama ce aveți de gând să faceți cu acești oameni.

36. Că mai înainte de zilele acestea s'a ridicat Teudas, socotindu-se pe sine că este cineva și s'au alăturat de el un număr de vreo patru sute de bărbați, dar a fost ucis, iar toți cei ce se luaseră după el au fost împrăștiați și nimiciți.

37. După acestea, s'a ridicat Iuda Galileianul, în vremea numărării, și a momit mult norod să vie după el, dar și el a pierit și toți câți au ascultat de el s'au risipit.

38. Și acum vă zic vouă: Nu vă legați de acești oameni, ci dați-le bună pace, căci dacă această punere la cale sau acest lucru este de la oameni, se va nimici,

39. Iar de este de la Dumnezeu, nu veți putea să-l nimiciți; ca nu cumva să vă aflați în luptă chiar cu Dumnezeu.

40. Ascultând sfatul lui, ei au chemat pe apostoli, au pus să-i bată cu nuiiele și, poruncindu-le să nu mai propovăduiască în numele lui Iisus, le-au dat drumul.

41. Iar ei au plecat din fața sinedriului, bucurându-se că s'au învrednicit, pentru numele lui, să sufere ocară.

42. Și toată ziua, în templu și prin case, nu conteneau să învețe și să binevestească pe Christos Iisus.

6.

Orânduirea celor șapte diaconi. Obștia sporește. Păra adusă împotriva lui Ștefan.

1. În zilele acelea, înmulțindu-se ucenicii, Eliniștii Iudei au început să murmure împotriva Evreilor că, la împărțirea zilnică de hrană, vâduvele lor erau trecute cu vederea.

2. Atunci cei doisprezece au chemat mulțimea ucenicilor și le-au zis: Nu este potrivit ca noi, părăsind cuvântul lui Dumnezeu, să slujim la mese.

3. Drept aceea, fraților, căutați șapte bărbați dintre voi, bine văzuți, plini de

Duhul Sfânt și de înțelepciune, pe care noi să-i rânduiim la această slujbă.

4. Iară noi vom stăruî în rugăciune și în servirea cuvântului.

5. Sfatul a plăcut întregii adunări și au ales pe Ștefan, bărbat plin de credință și de Duhul Sfânt, pe Filip, pe Prohor, pe Nicanor, pe Timon, pe Parmena și pe Nicolae, prozelit din Antiohia.

6. Pe aceștia i-au înfățișat înaintea apostolilor, care, după ce s'au rugat, și-au pus mâinile peste ei.

7. Și cuvântul lui Dumnezeu creștea și numărul ucenicilor din Ierusalim sporea foarte și mulțime mare de preoți veneau la credință.

8. Iar Ștefan, plin de dar și de putere, făcea minuni și semne mari în popor.

9. Atunci, din sinagoga ce se zice a Libertinilor (a Cirineilor și a Alexandrinilor și a celor din Cilicia și din Asia) s'au sculat unii și au început să se pricească cu Ștefan.

10. Dar nu puteau să se măsoare cu înțelepciunea și cu duhul cu care el vorbea.

11. Atunci au pus la cale pe niște oameni care să zică: Noi l-am auzit spunând cuvinte de hulă împotriva lui Moise și a lui Dumnezeu.

12. Și au întăritat poporul și pe bătrâni și pe cărturari și năvălind asupra-i l-au luat pe sus și l-au dus la sinedriu.

13. Acolo, au pus martori mincinoși, care au zis: Acest om nu contenește cu vorbele lui de hulă împotriva locului celui sfânt și împotriva legii.

14. Căci l-am auzit zicând despre Iisus Nazarineanul, cum că el va strica locul acesta și va schimba datinile pe care le avem predanie de la Moise.

15. Și aștintindu-și ochii asupra lui Ștefan, toți cei ce ședeau în sinedriu au văzut fața lui luminoasă ca fața unui inger.

7.

Cuvântarea și martiriul lui Ștefan.

1. Atunci arhiereul a întrebat: Adevărate sunt acestea?

2. Iar Ștefan a rostit: Fraților și părinților, ascultați! Dumnezeuul mării s'a

arătat părintelui nostru Avraam, când era în Mesopotamia, mai înainte ca să locuiască în Haran;

3. Şi i-a poruncit: Ieşi din pământul tău şi din rudenile tale şi vino în pământul pe care ți-l voi arăta.

4. Atunci a ieşit din pământul Haldeilor şi a locuit în Haran. Iar de acolo, după moartea tatălui său, l-a strămutat în această ţară, în care locuiţi voi acum.

5. Dar aici nu i-a dat să stăpânească nici un picior de pământ, ci i-a făgăduit că-i va da, atunci când n'avea copil, lui şi seminţiei lui după el, spre stăpânire, această ţară.

6. Şi Dumnezeu a vorbit astfel: Urmaşii lui vor fi streini în pământ strein, şi acolo fi vor robi şi îi vor asupra patru sute de ani.

7. Dar poporul la care vor fi robi, eu îl voi judeca — a zis Domnul — iar după aceea vor ieşi şi-mi vor sluji mie în locul acesta.

8. Şi i-a dat aşezământul tăierii împrejur; şi așa i s'a născut Isaac şi l-a tăiat împrejur a opta zi, şi lui Isaac i s'a născut Iacob şi lui Iacob cei doisprezece patriarhi.

9. Şi patriarhii pizmuind pe Iosif l-au vândut în Egipt, dar Dumnezeu era cu el,

10. Şi l-a scos din toate necazurile lui şi i-a dat lui dar şi înţelepţiune înaintea lui Faraon, împăratul Egiptului, iar acesta l-a pus mai mare peste Egipt şi peste toată casa sa.

11. Şi a venit foamete peste tot Egiptul şi peste Canaan, şi strămtorare mare, așa încât părinţii noştri nu mai găseau bucate.

12. Ci Iacob auzind că sunt bucate în Egipt a trimis pe părinţii noştri întâia oară.

13. Iar a doua oară Iosif s'a făcut cunoscut fraţilor săi şi Faraon a aflat despre neamul lui Iosif.

14. Apoi Iosif a trimis şi a chemat pe Iacob, tatăl său, şi toată rudenia sa, cu şaptezeci şi cinci de suflete.

15. Şi Iacob s'a pogorit în Egipt; şi a murit şi el şi părinţii noştri;

16. Şi au fost strămutaţi la Sihem şi au fost puşi în peştera pe care Avraam

a cumpărat-o, cu preţ de argint, de la fiii lui Emor, în Sihem.

17. Ci, cu cât se apropia vremea făgăduinţei, pe care Dumnezeu cu jurământ i-o dăduse lui Avraam, cu atâta creştea poporul şi se înmulţea în Egipt,

18. Până când s'a ridicat peste Egipt alt împărat, care nu ştia de Iosif.

19. Acesta, purtându-se ca un viclean cu neamul nostru, asuprea pe părinţii noştri şi i-a pus să-şi arunce pruncii, ca să nu mai apuce viaţa.

20. În vremea aceea, s'a născut Moise şi era plăcut lui Dumnezeu. Şi trei luni a fost hrănit în casa tatălui său.

21. Iar când l-a lepădat, l-a luat fiica lui Faraon şi l-a crescut ca pe feciorul ei.

22. Astfel Moise a învăţat toată învăţătura Egiptenilor şi era puternic în cuvânt şi în fapte.

23. Iar când a împlinit patruzeci de ani şi-a pus în gând să cerceteze pe fraţii săi, fiii lui Israel.

24. Şi văzând pe unul dintre ei că suferă strâmbătate, l-a apărat şi, omorînd pe egiptean, a răzbunat pe asuprit.

25. Ci el credea că fraţii săi vor pricepe cum că Dumnezeu, prin braţul lui, le dăruşte mântuire, dar ei n'au priceput.

26. A doua zi s'a arătat unora care se certau şi i-a îmbiat la pace, zicându-le: Oamenilor, sunteţi fraţi. De ce vă faceţi rău unul altuia?

27. Dar cel care asuprea pe aproapele l-a împins şi a rostit: Cine te-a pus pe tine stăpân şi judecător peste noi?

28. Nu cumva vrei să mă omori, cum ai omorât eri pe egiptean?

29. La acest cuvânt, Moise a fugit şi a trăit ca strein în ţara Madian şi i s'au născut acolo doi feciori.

30. Iar după ce au trecut patruzeci de ani, îngerul Domnului i s'a arătat în deşertul muntelui Sinai, în para focului unui rug.

31. Ci Moise văzând s'a miunat de vedenie, dar, când a venit aproape ca să se uite mai bine, a vorbit vocea Domnului:

32. Eu sunt Dumnezeul părinţilor tăi, Dumnezeu lui Avraam şi Dumnezeu lui Isaac şi Dumnezeu lui Iacob. Şi Moise tremurând nu cuteza să se uite.

33. Atunci Domnul i-a zis: Dezleagă încălţăminte de picioarele tale, căci locul pe care stai este pământ sfânt.

34. Am văzut prea bine suferinţa poporului meu în Egipt şi suspinul lor l-am auzit, şi de aceea m'am pogorît ca să-i scot. Şi acum vino, să te trimit în Egipt.

35. Pe Moise acesta de care s'au lepădat, zicând: Cine te-a pus pe tine domn şi judecător? — pe acesta l-a trimis Dumnezeu domn şi răscumpărător, prin mâna îngerului care i se arătase lui în rug.

36. El i-a scos afară, făcând minuni şi semne în Egipt şi în Marea Roşie şi în pustie, timp de patruzeci de ani.

37. Acesta este Moise cel ce a zis fiilor lui Israil: Proroc ca mine vă va ridica, din fraţii voştri, Domnul Dumnezeu nostru; de el să ascultaţi.

38. El este cel ce, la adunarea poporului, în pustie, a fost mijlocitor între îngerul care i-a vorbit pe muntele Sinai şi părinţii noştri şi a primit cuvinte de viaţă ca să ni le dea nouă.

39. Dar părinţii noştri n'au voit să-i fie ascultători, ci l-au lepădat şi cu inimile lor s'au întors către Egipt,

40. Şi i-au zis lui Aaron: Fă-ne nouă dumnezei, care să meargă înaintea noastră; căci acestui Moise, care ne-a scos din pământul Egiptului, nu ştim ce i s'a întâmplat.

41. Şi au făcut în zilele acelea un chip de viţel şi au adus idolului jertfă şi se desfătau întru lucrurile mâinilor lor.

42. Ci Dumnezeu s'a întors de la ei şi i-a lăsat de capul lor să se închine oştirii cerului, precum este scris în cartea prorocilor: Adus-aţi voi mie, casă a lui Israil, timp de patruzeci de ani, în pustie, vite înjunghiate şi jertfe?

43. Aţi purtat cortul lui Moloh şi steaua dumnezeului Remfan, chipurile pe care le-aţi făcut, ca să vă închinaţi la ele! De aceea, vă voi strămuta dincolo de Babilon.

44. Părinţii noştri aveau în pustie cortul mărturiei, aşa cum orânduse cel ce a vorbit cu Moise, ca să-l facă după asemănarea pe care o văzuse.

45. Şi acest cort l-au luat părinţii noştri şi l-au dus cu Iosua în pământul

păgânilor, pe care Dumnezeu i-a gonit din faţa părinţilor noştri, şi a stat aşa până în zilele lui David.

46. David a aflat har înaintea lui Dumnezeu şi s'a rugat să dobândească un locaş statornic pentru casa lui Iacob.

47. Dar Solomon a fost ctitorul casei lui.

48. Cel Preainalt, însă, nu locuieşte în clădiri de mână omenească, precum rosteşte profetul:

49. Cerul este jeţul meu şi pământul aşternutul picioarelor mele. Ce fel de casă veţi clădi pentru mine? — zice Domnul — sau care este locul odihnei mele?

50. Au nu mâna mea a făcut toate acestea?

51. Voi cei tari de cerbice şi netăiaţi împrejur la inimă şi la urechi, voi pururea Duhului Sfânt staţi împotriva, precum părinţii voştri aşa şi voi!

52. Pe care dintre proroci nu l-au prigonicat părinţii voştri? Omorît-au pe cei ce au vestit de mai înainte sosirea Celui Drept, ai cărui vânzători şi ucigaşi v'aţi făcut voi acum,

53. Voi care aţi primit legea cu rânduială de la îngerii şi n'aţi păzit-o!

54. Auzind ei acestea, îi tăia la inimă şi scrâşneau din dinţi asupra lui.

55. Ci Ştefan, fiind plin de Duhul Sfânt şi căutând la cer, a văzut mărirea lui Dumnezeu şi pe Iisus, stând de-a dreapta lui Dumnezeu.

56. Atunci a zis: Iată văd cerurile deschise şi pe Fiul omului stând de-a dreapta lui Dumnezeu!

57. Iar ei strigând cu glas mare şi-au astupat urechile şi au năvălit asupra lui, toţi o dată;

58. Şi după ce l-au scos afară din cetate, au început să-l bată cu pietre. Iar martorii şi-au pus jos veşmintele, la picioarele unui tânăr numit Saul.

59. Şi pe când ucideau cu pietre pe Ştefan, el se ruga şi zicea: Doamne Iisuse, primeşte duhul meu!

60. Apoi îngenunchind a strigat cu voce tare: Doamne, nu le ţine în seamă acest păcat! Şi grăind acestea a adormit. Iar Saul se învoise la uciderea lui Ştefan.

8.

Saul prigoneşte pe creştini. Filip predică în Samaria. Simon vrăjitorul. Petru şi Ioan. Vistiernicul împărătesei Candachia se face creştin.

1. În vremea aceea, s'a ridicat prigoană mare asupra bisericii din Ierusalim. Şi toţi, afară de apostoli, s'au împrăştiaţ prin ţinuturile Iudeii şi ale Samariei.

2. Ci bărbaţi cucernici au îngropat pe Ştefan şi l-au jeluît ou jale mare.

3. Saul, însă, pustia biserica, întrând din casă în casă, şi târînd pe bărbaţi şi pe femei îi dădea ca să-i închidă.

4. Pe de altă parte, cei ce se risipiseră străbăteau toată ţara binevestînd cuvântul.

5. Filip a mers devala într'o cetate a Samariei şi le-a propovăduît pe Christos.

6. Iar gloatele erau cu luare aminte şi în acelaşi cuget la cele spuse de către Filip, ascultându-l şi văzând semnele pe care le săvârşea.

7. Căci din mulţi care aveau duhuri necurate, duhurile răceau cu putere ei ieşeau, şi mulţi slăbănogi şi ologi se tămăduiau.

8. Deci, în acel oraş era mare bucurie. 9. Dar acolo era, din vremuri, un bărbat anume Simon, care era vrăjitor şi amăgea norodul Samariei, zicând cum că este cineva de seamă.

10. Şi toţi, de la mic şi până la mare, ascultau de el şi ziceau: El e puterea lui Dumnezeu numită cea mare.

11. Şi ascultau de el fiindcă, de multă vreme, cu vrăjile lui, le luase minţile.

12. Iar când au crezut lui Filip, care le binevestea despre împărăţia lui Dumnezeu şi despre numele lui Iisus Christos, bărbaţi şi femei s'au botezat.

13. Ci Simon a crezut şi el şi s'a botezat şi era mereu cu Filip. Şi uitându-se la semnele şi la marile minuni ce se făceau era peste măsură de mirat.

14. Atunci apostolii din Ierusalim au zînd cum că Samaria a primit cuvântul lui Dumnezeu, au trimis la ei pe Petru şi pe Ioan,

15. Care venînd s'au rugat pentru ei, ca să primească Duhul Sfânt.

16. Căci nu se pogorise încă peste nici unul din ei, ci erau numai botezaţi în numele Domnului Iisus.

17. Atunci şi-au pus mâinile peste ei şi au luat Duhul Sfânt.

18. Iar Simon, dacă a văzut că Duhul Sfânt se dă prin punerea mâinilor apostolilor, le-a adus bani,

19. Şi le-a zis: Daţi-mi şi mie puterea aceasta, ca pe oricine voi pune mâinile să primească Duhul Sfânt.

20. Dar Petru a rostit către el: Baniî tăi, cu tine o dată, să fie de prăpăd! Căci ai socotit că darul lui Dumnezeu se câştigă cu bani.

21. Tu n'ai parte, nici sorţ la chemarea aceasta, pentru că inima ta nu este dreaptă înaintea lui Dumnezeu.

22. Drept aceea, pocăşe-te de această răutate a ta şi te roagă lui Dumnezeu, doar ţi se va ierta cugetul inimii tale,

23. Căci văd că eşti fierde de amărăciune şi prins în legăturile nedreptăţii.

24. Simon a răspuns şi a zis: Rugaţi-vă voi la Domnul, pentru mine, ca să nu vie asupra mea nimic din cele ce aţi zis.

25. Iar ei, mărturisînd şi grăînd cuvântul lui Dumnezeu, s'au întors la Ierusalim şi în multe sate ale Samaritenilor au propovăduît evanghelia.

26. Ci îngerul Domnului a grăît către Filip şi i-a zis: Scoală-te şi mergi spre miază-zi, la calea — cea pustie — care coboară de la Ierusalim în Gaza.

27. Şi s'a sculat şi a mers. Şi iată un bărbat din Etiopia, famen, mare dregător al Candachiei, împărăteasa Etiopiei, vistiernic peste toată vistieria ei, care venise la Ierusalim să se închine,

28. Se întorcea acasă şi, şezând în carul lui, citea pe prorocul Isaia.

29. Ci Duhul i-a zis lui Filip: Apropie-te şi ţine-te de carul acesta.

30. Şi alergând Filip l-a auzit cum citea pe prorocul Isaia. Atunci l-a întrebă: Înţelegi oare ce citeşti?

31. El a răspuns: Cum aş putea să înţeleg, de nu mă va călăuzi cineva? Şi a rugat pe Filip să se urce şi să şadă lângă el.

32. Locul din scriptură pe care-l citea era acesta: Ca o oaie spre junghiere a

fost adus și fără glas ca un miel înaintea celui care-l tunde, așa n'a deschis gura lui.

33. Intru smerenie, judecata lui s'a ridicat și neantul lui cine-l va spune? Căci viața lui s'a luat de pe pământ.

34. Ci famenul luând vorba a întreat pe Filip: Rogu-te, despre cine zice pro-crocul acesta? Despre sine ori despre alt-cineva?

35. Iar Filip deschizând gura sa și începând de la scriptura aceasta, i-a bine-vestit lui pe Iisus.

36. Și pe când mergeau pe cale au ajuns la o apă; iar famenul a zis: Iată apă. Ce mă oprește ca să nu mă botez?

37. Filip a rostit: Dacă crezi din toată inima, este iertat. El a răspuns și a zis: Cred că Iisus Christos este Fiul lui Dum-nezeu.

38. Și a poruncit să stea carul; și s'au pogorit amândoi în apă, Filip și famenul, și l-a botezat.

39. Iar când au ieșit din apă, Duhul Domnului a răpit pe Filip și famenul nu l-a mai văzut. Ci el s'a dus în calea lui cu bucurie.

40. Iar Filip s'a dovedit în Azot, și mergând din loc în loc binevestea prin toate târgurile până ce a sosit în Cezareia.

9.

Pe drumul Damascului, Domnul se arată lui Saul și-l face sieși apostol. Petru vindecă pe Enea și înviază pe Tavita.

1. In vremea aceasta, Saul, suflând mereu amenințare și omor împotriva ucenicilor Domnului, s'a dus la marele preot,

2. Și a cerut de la el scrisori către sinagogele din Damasc, precum că, de va afla acolo pe vre-unui, atât bărbați cât și femei, că sunt pe calea aceasta, legați să-i aducă la Ierusalim.

3. Dar pe când călătorea și era aproape de Damasc, o lumină din cer l-a învăluit deodată ca într'un fulger.

4. Și Saul căzând la pământ a auzit un glas care-i zicea: Saule, Saule, de ce mă prigonești?

5. El a zis: Cine ești tu, Doamne? Iar Domnul: Eu sunt Iisus, pe care tu

fil prigonești. Greu îți este să izbești în țepușă cu piciorul.

6. Ci el, tremurând și îngrozit, a răspuns: Doamne, ce voiești să fac? Iar Domnul i-a grăit: Scoală-te și intră în cetate și ți se va spune ție ce trebuie să faci.

7. Iar bărbații care megeau cu el pe cale au stat locului înmărmuriți, căci glasul îl auzeau, dar nu vedeau pe ni-meni.

8. Saul s'a sculat de la pământ, dar, deși avea ochii deschiși, nimic nu putea să vadă. Atunci l-au luat de mână și l-au băgat în Damasc.

9. Și trei zile a fost fără vedere; și n'a mâncat, nici n'a băut.

10. In Damasc era un ucenic anume Anania, și Domnul i-a zis, în vedenie: Anania! Și el a răspuns: Iată-mă, Doamne!

11. Iar Domnul către el: Scoală-te, mergi pe ulița care se chiamă Ulița Dreaptă și la casa lui Iuda întreată de un om din Taras, cu numele Saul, căci, iată, este în rugăciune,

12. Și a văzut în vedenie pe un bărbat, anume Anania, intrând la el și punându-și mâinele peste el, ca să-și capete iar vederea.

13. Ci Anania a răspuns: Doamne, despre omul acesta am auzit de la mulți câte rele a făcut sfinților tăi în Ierusalim.

14. Aici chiar are putere de la mai marii preoților să lege pe toți care chiamă numele tău.

15. Ci Domnul vorbit-a către el: Mergi, fiindcă acesta îmi este vas ales, ca să poarte numele meu înaintea păgânilor și a împăraților și a fiilor lui Israil.

16. Căci eu îi voi arăta câte trebuie el să sufere pentru numele meu.

17. Deci s'a dus Anania și a intrat în casă și punându-și mâinele pe el a grăit: Frate Saule, Domnul Iisus, cel ce ți s'a arătat pe calea pe care tu veneai, m'a trimis ca să-ți primești vederea și să te umpli de Duhul Sfânt.

18. Și îndată au căzut de pe ochii lui ca niște solzi și iarăși a văzut și sculându-se s'a botezat.

19. Apoi, luând de mâncare, s'a întărit. Și a stat cu ucenicii din Damasc câteva zile.

20. Și degrabă în sinagoge a propovăduit pe Iisus, că el este Fiul lui Dumnezeu.

21. Iar toți care îl auzeau se mirau foarte și ziceau: Nu este oare el, care schingiua în Ierusalim pe cei ce chiamă acest nume și n'a venit aci cu țința aceasta, ca să-i ducă pe ei legați la arhieriei?

22. Și Saul se întărea din ce în ce mai mult și-i punea în încurcătură pe Iudeii sălășluiți în Damasc, dovedind că acesta este Mesia,

23. Așa încât, după ce au trecut zile mai multe, Iudeii s'au sfătuit să-l omoare.

24. Dar uneltirea lor a ajuns la cunoștința lui Saul. Ci ei păzeau zi și noapte la porțile Damascului ca să-i ridice viața.

25. Ucenicii lui însă, luându-l noaptea, l-au pogorât peste zid, lăsându-l în jos într'o coșniță.

26. Venind în Ierusalim, Saul încercă să se alăture de ucenici, dar toți se temeau de el, necrezând că este ucenic.

27. Atunci Barnaba, luându-l sub mână sa, l-a dus la apostoli și le-a istorisit cum a văzut în cale pe Domnul, cum a vorbit Domnul cu el și cum a predicat în Damasc, fără sfială, în numele lui Iisus.

28. Deci era cu ei, înlăuntrul și înafară de Ierusalim, și lucra cu îndrăzneală pentru Domnul,

29. Vorbind și pricindu-se cu Evreii Eliniști. Ei însă umblau ca să-lucidă.

30. Dar frații prinzând de veste l-au dus pe Saul la Cezareia și de acolo l-au trimis la Tarsus.

31. Prin toată Iudeia, Galileia și Samaria Biserica avea pace, clădindu-se și umblând în frica Domnului și sporind prin chemarea într'ajutor a Sfântului Duh.

32. Ci Petru, trecând pe la toți, a venit și la sfinții care locuiau în Lida.

33. Și acolo au găsit pe un om anume Enea, care, de opt ani, zăcea în pat fiindcă era paralytic.

34. Atunci Petru i-a zis: Enea, te vindecă Iisus Christos. Scoală-te și strânge-ți patul. Și s'a sculat numaidecât.

35. Și l-au văzut toți cei ce locuiau în Lida și în Saron, care s'au și întors la Domnul.

36. În Iope era o uceniță cu numele Tavita (care în tâlmăcire însemnează căprioară); aceasta era plină de fapte bune și de milosteniile ce făcea.

37. Și s'a întâmplat, în acele zile, că ea s'a bolnăvit și a murit. Și după ce au scaldat-o au pus-o în foșor.

38. Ci Lida, fiind aproape de Iope, ucenicii auzind că Petru este în Lida au trimis pe doi bărbați la el, rugându-l: Nu pregeta să vii până la noi.

39. Atunci Petru s'a sculat și a venit cu ei. Când au sosit, l-au dus sus în foșor și lângă el au stat plângând toate văduvele, care îi arătau cămășile și veșmintele câte le făcea Căprioara pe când era cu ele.

40. Și Petru a scos pe toți afară, a îngenunchiat și s'a rugat și, întorcându-se către trup, a zis: Tavita, scoală-te! Ci ea și-a deschis ochii și văzând pe Petru a șezut.

41. Și dându-i mâna, Petru a ridicat-o. Apoi a chemat pe sfinți și pe văduve și le-a înfățișat-o vie.

42. Iar minunea aceasta s'a făcut cunoscută în întreaga Iope, și mulți au crezut în Dumnezeu.

43. Și Petru a rămas în Iope mai multă vreme, în un tăbăcar, anume Simon.

10.

Corneliu, cu toată casa lui, vine la credință și se botează.

1. În Cezareia era un bărbat cu numele Corneliu, sutăș din cohorta de zisă Italică, 2. Cucernic și temător de Dumnezeu, cu toată casa lui, și care făcea multe milostenii poporului și se ruga lui Dumnezeu totdeauna.

3. Și a văzut în arătare, lămurit, pe la ceasul al nouălea din zi, un înger al lui Dumnezeu intrând la el și grăindu-i: Corneliu!

4. Iar Corneliu căutând la el și înfricoșându-se a răspuns: Ce este, Doamne? Și îngerul a zis: Rugăciunile tale și milosteniile tale s'au suit spre pomenire, înaintea lui Dumnezeu.

5. Și acum trimite oameni la Iope și chiamă să vie pe unul Simon, care se numește și Petru.

6. Acesta găzduieşte la un tăbăcar Simon, a cărui casă este lângă mare. Petru îi va spune ce trebuie să faci.

7. Când s'a dus îngerul care vorbea cu el, Corneliu a chemat pe doi din oamenii săi de casă şi un ostaş cucernic din straja lui,

8. Şi după ce le-a spus totul i-a trimis la Iope.

9. A doua zi, pe când mergeau pe drum şi se apropiau de oraş, Petru s'a suit către ceasul al şaselea în foisor, ca să se roage.

10. Şi i s'a făcut foame şi voia să mănânce, dar pe când gazdele găteau de masă a venit peste el o răpire de sine.

11. Şi a văzut cerul deschis şi pogorîndu-se un lucru ca o faţă mare de pânză, lăsată în jos, spre pământ, de cele patru capete.

12. În ea erau toate dobitoacele cu patru picioare şi târătoarele pământului şi păsările cerului.

13. Iar un glas a strigat către Petru: Scoală-te, Petre, junghie şi mănâncă.

14. Ci Petru a răspuns: Nicidecum, Doamne, căci niciodată n'am mănecat fiecte, spurcat sau necurat.

15. Şi iar, a doua oară, i-a zis glasul: Cele ce Dumnezeu a curăţit, tu să nu le zici spurcate.

16. Şi aceasta s'a făcut de trei ori şi îndată pânza s'a ridicat la cer.

17. Pe când Petru nu se domirea în sine ce ar putea să fie vedenia pe care o văzuse, iată bărbaţii cei trimişi de Corneliu, după ce întrebaseră de casa lui Simon, s'au oprit la poartă.

18. Şi strigând au cerut desluşire dacă Simon, zis şi Petru, este în gazdă acolo.

19. Şi tot gândindu-se Petru la vedenie Duhul i-a vorbit: Iată trei bărbaţi care te caută.

20. Ci scoală-te, coboară-te şi mergi împreună cu ei, neavând nici o îndoială, fiindcă eu i-am trimis.

21. Atunci Petru s'a dat jos, la bărbaţii trimişi la el de Corneliu, şi le-a zis: Iată eu sunt acela pe care îl căutaţi. Care este pricina pentru care aţi venit?

22. Iar ei i-au spus: Corneliu centurionul, om drept şi temător de Dumnezeu şi cu mărturie bună dela tot neamul Iudeilor, a primit poruncă prin

sfântul înger să trimită să te cheme acasă la el, ca să audă cuvinte de la tine.

23. Atunci Petru i-a chemat înlăuntru şi le-a dat găzduire. A doua zi s'a sculat şi a ieşit cu ei; iar căţiva din fraţii cei din Iope l-au însoţit.

24. În ziua următoare, au intrat în Cezareia. Iar Corneliu îi aştepta şi chemase acasă la el rudeniile sale şi prietenii cei mai de aproape.

25. Şi când a fost să intre Petru, Corneliu ieşindu-i înainte a căzut la picioarele lui şi s'a închinat.

26. Dar Petru l-a ridicat şi i-a zis: Scoală-te, şi eu sunt om.

27. Şi vorbind cu el a intrat şi a găsit mulţimea celor adunaţi.

28. Şi a grăit către ei: Voi ştiţi cum că neiertat este unui bărbat iudeu să se întovărăşească sau să se apropie de unul de alt neam, dar mie Dumnezeu mi-a arătat să nu zic de nici un om că este spurcat sau necurat.

29. Drept aceea, chemat fiind să viu, am venit fără vorbă. Deci, vă întreb: Pentru care cuvânt aţi trimis după mine?

30. Corneliu a răspuns: Cu patru zile în urmă, postisem până la ceasul acesta şi îmi făceam rugăciunea de ceasul al nouălea, la mine în casă, când iată un bărbat în veşmânt alb strălucitor a stat în faţa mea.

31. El a grăit: Corneliu, auzitu-s'a rugăciunea ta şi milosteniile tale au fost pomenite înaintea lui Dumnezeu.

32. Trimite, dar, la Iope şi chiamă pe Simon, cel ce se numeşte Petru; el găzduieşte în casa lui Simon Tăbăcarul, lângă mare.

33. Deci îndată am trimis la tine; şi tu ai făcut bine că ai venit. Iar acum suntem toţi de faţă înaintea lui Dumnezeu, ca să ascultăm toate cele poruncite ţie de la Domnul.

34. Atunci Petru deschizându-şi gura a grăit: Cu adevărat pricep că Dumnezeu nu este părtinitor,

35. Ci, în orice neam, cel ce se teme de Dumnezeu şi trăieşte cu dreptate primut este înaintea lui ca să asculte

36. Cuvântul pe care el l-a trimis fiilor lui Israel, binevestind pacea prin Iisus Christos. Acesta este domn peste toate.

37. Voi știți despre cele petrecute în toată Iudeia, cu începere din Galileia, după botezul pe care l-a propovăduit Ioan,

38. Adică despre Iisus din Nazaret: cum l-a uns Dumnezeu cu Duhul Sfânt și cu putere și cum a umblat el din loc în loc, binefacând și vindecând pe toți cei asupriți de diavolul, pentru că Dumnezeu era cu el.

39. Și noi suntem martori pentru toate câte a făcut, și în țara Iudeilor și în Ierusalim, el pe care l-au omorât, spânzurându-l pe lemn.

40. Dar Dumnezeu l-a înviat a treia zi și i-a dat să se arate,

41. Nu la tot norodul, dar nouă, martorilor mai dinainte rânduiți de Dumnezeu, care am mâncat și am băut cu el, după învierea lui din morți.

42. Și ne-a poruncit să propovăduim norodului și să încredințăm că el este hotărât de Dumnezeu să fie judecător al viilor și al morților.

43. Despre aceasta mărturisesc toți proorocii: că oricine care va crede în el va dobândi iertarea păcatelor, prin numele lui.

44. Pe când Petru încă rostea aceste vorbe, Duhul Sfânt a căzut peste toți care ascultau cuvântul.

45. Iar credincioșii tăiați împrejur, care veniseră cu Petru, au rămas uimiți, văzând că darul Duhului Sfânt s'a vărsat și peste păgâni.

46. Căci îi auzeau pe ei vorbind în limbi și mărirind pe Dumnezeu. Atunci Petru a grăit:

47. Poate, oare, cineva să-i oprească de la apa botezului pe aceștia care au luat Duhul Sfânt, ca și noi?

48. Deci a poruncit să fie botezați în numele lui Iisus Christos. Atunci l-au rugat pe Petru să rămână la ei câteva zile.

11.

Petru dă socoteală despre primirea păgânilor la Christos. Apostolii în Fenicia, Cipru și Antiohia. Foametea prorocită de Agavus.

1. Apostolii și frații care erau prin Iudeia auziră că și păgânii au primit cuvântul lui Dumnezeu.

2. Deci, când Petru a venit sus în Ierusalim, credincioșii tăiați împrejur se priceau cu el,

3. Zicându-i: Ai intrat la oameni ne-tăiați împrejur și ai mâncat cu ei.

4. Atunci Petru a început să le pună înainte faptele pe rând și a zis:

5. Eu eram în cetatea Iope și mă rugam și am văzut, întru uimirea minții, o vedenie: un lucru pogorîndu-se ca o față mare de pânză, lăsată în jos din cer de cele patru capete, și care a venit până la mine.

6. Mă uitam bine la ea și luam seama; și am văzut dobitoacele cu patru picioare ale pământului și fiarele și târtoarele și păsările cerului.

7. Și am auzit un glas care îmi zicea: Scoală-te, Petre, junghe și mănâncă.

8. Ci eu am răspuns: Nicidecum, Doamne, căci nimic spurcat sau necurat n'a intrat vreodată în gura mea.

9. Dar glasul mi-a grăit din cer a doua oară: Cele ce Dumnezeu a curățit, tu să nu zici că sunt spurcate.

10. Aceasta s'a făcut de trei ori și au fost luate iarăși toate în cer.

11. Și iată m-auidecât, trei bărbați, trimiși de la Cezareia către mine, s'au oprit la casa în care mă găseam.

12. Iar Duhul mi-a poruncit să merg cu ei, fără de șovăire. Și au mers cu mine și acești șase frați și am intrat în casa omului.

13. Atunci el mi-a spus cum a văzut în casa lui un înger stând și zicând: Trimite la Iope și chiamă pe Simon, numit și Petru;

14. Acesta grăi-va către tine cuvinte prin care te vei mântui și tu și casa ta.

15. Dar când am început eu să vorbesc, Duhul Sfânt a căzut peste ei, ca și peste noi, la început.

16. Atunci mi-am adus aminte de cuvântul Domnului, cum zicea: Ioan a botezat cu apă; voi însă vă veți boteza cu Duhul Sfânt.

17. Deci, dacă Dumnezeu le-a dat lor același dar ca și nouă, pentru că au crezut în Domnul Iisus Christos, cine eram eu, ca să pot opri pe Dumnezeu?

18. Auzind acestea, s'au liniștit și preamăreau pe Dumnezeu, zicând: Așa dar

şi păgânilor le-a dat Dumnezeu pocăinţa spre viaţă.

19. Cei ce se risipiseră din turburarea întâmplată cu Ştefan au pătruns până în Fenicia şi în Cipru şi în Antiohia, nimănu-i grăind cuvântul, fără numai Iudeilor.

20. Dar au fost printre ei câţiva din Cipru şi din Cirene, care, venind în Antiohia, au vorbit şi Elinilor şi le-au binevestit pe Domnul Iisus.

21. Şi mâna Domnului era cu ei şi mare număr a crezut şi s'a întors la Domnul.

22. Iar vorba despre ei a ajuns la urechile bisericii din Ierusalim, şi au trimis pe Barnaba până la Antiohia.

23. El sosind şi văzând darul lui Dumnezeu s'a bucurat şi îndemna pe toţi să stăruiască întru Domnul, cu tot dinadinsul inimii;

24. Căci era bărbat bun şi plin de Duhul Sfânt şi de credinţă. Şi s'a adăogat mulţime multă credincioşilor Domnului.

25. Apoi Barnaba a plecat la Tarsus ca să caute pe Saul şi aflându-l l-a adus la Antiohia.

26. Şi au stat acolo un an întreg, adunându-se în biserică şi învăţând mult popor. Şi în Antiohia, întâia oară, ucenicii s'au numit creştini.

27. În acele zile au venit din Ierusalim în Antiohia prooroci.

28. Iar unul dintre ei, cu numele Agabus, s'a sculat şi a arătat, prin Duhul, că peste toată lumea va să fie o foamete mare, care s'a şi întâmplat în zilele lui Claudiu.

29. Atunci ucenicii au hotărît ca fiecare dintre ei, după putere, să trimită ajutor fraţilor care locuiau în Iudeia;

30. Ceea ce au şi făcut, trimiţând către bătrâni ajutorul prin mâna lui Barnaba şi a lui Pavel.

12.

Uciderea lui Iacob cel Mare. Petru e scos din închisoare de un înger. Moartea lui Irod Agripa.

1. În vremea aceea, craiul Irod Agripa a pus mâna pe câţiva din fruntaşii bisericii, ca să-i piardă.

2. Şi a ucis cu sabia pe Iacob, fratele lui Ioan.

3. Şi văzând că e pe placul Iudeilor a mai luat şi pe Petru. Erau toamai zilele Azimilor.

4. Deci, prinzându-l l-a băgat în închisoare, dându-l la patru străji de câte patru ostaşi ca să-l păzească, hotărît fiind ca după Paşti să-l aducă înaintea poporului.

5. Deci Petru era păzit în închisoare pe când, de către Biserică, necontenit, se făceau pentru el rugăciuni la Dumnezeu.

6. Dar când Irod era să-l scoată afară, Petru dormea — în noaptea aceea — între doi ostaşi, legat cu două lanţuri, iar înaintea uşii paznicii păzeau temniţa.

7. Şi un înger al Domnului s'a ivit deodată, iar în chilie a strălucit lumină. Şi lovind pe Petru în coastă, îngerul l-a deşteptat şi i-a zis: Scoală-te degrabă! Iar lanţurile i-au căzut de la mâini.

8. Apoi îngerul a rostit către el: Încinge-te şi încălţă-te cu sandalele. Şi Petru a făcut aşa. I-a mai zis: Pune haina pe tine şi vino după mine.

9. Şi ieşind a mers după înger, dar nu ştia că fapta îngerului este adevărată, ci i se părea că vede o vedenie.

10. Şi după ce a trecut de straja întâia şi de a doua, au ajuns la poarta cea de fier care duce în oraş şi poarta s'a deschis singură. Apoi ieşind au mers înainte cât a ţinut o uliţă şi îndată îngerul a pierit de lângă el.

11. Atunci Petru, venindu-şi în sine, s'a gândit: Acum imi dau seama cu adevărat cum că Domnul a trimis pe îngerul său şi m'a scos din mâna lui Irod şi din toate câte aştepta poporul Iudeilor.

12. Chibzuindu-se a mers acasă la Maria, mama lui Ioan, numit şi Marcu, unde erau adunaţi mulţi fraţi şi se rugau.

13. Şi băţând Petru în uşa de la poartă, o slujitoare cu numele Roda s'a dus să asculte,

14. Şi cunoscând vocea lui Petru, de bucurie nu a deschis uşa, ci alergând înăuntru a spus că Petru stă înaintea uşii.

15. Ei însă i-au răspuns: Nu eşti în firea ta. Ci ea stăruia că este aşa. Atunci ei ziseră: Este îngerul lui.

16. Dar Petru bătea mereu în poartă. Deschizând deci, l-au văzut și au rămas uimiți.

17. Și făcându-le cu mâna semn să tacă, le-a povestit în ce chip Domnul l-a scos pe el din temniță. Apoi a zis: Spuneți aceasta lui Iacob și fraților. Și a ieșit și s'a dus aiurea.

18. A doua zi dimineața, mare a fost turburarea între ostași: ce s'a făcut oare Petru?

19. Irod l-a căutat stăruitor, dar nu l-a găsit. Atunci luând la cercetare pe străjeri, a poruncit să fie dați morții. După aceea a pogorit din Iudcia la Cezareia și a rămas acolo.

20. Ci Irod era mânios pe locuitorii din Tir și din Sidon. Dar ei înțelegându-se între ei au venit la el și câștigând pe Blastus, care era cămărașul împăratului, s'au rugat de pace, pentru că țara lor se hrănea din ținutul împărătesc.

21. Și într-o zi hotărâtă, Irod îmbrăcându-se în veșminte împărătești a șezut pe tron și le-a ținut o cuvântare.

22. Iar poporul striga: Acesta e glas dumnezeesc, nu omenesc!

23. Dar pe loc îngerul Domnului l-a lovit, pentru că nu a dat mărire lui Dumnezeu. Și mâncându-l viermii a murit.

24. Iar cuvântul lui Dumnezeu creștea și se înmulțea.

25. Ci Barnaba și Saul, după ce au îndeplinit solia lor, s'au întors de la Ierusalim, luând cu ei pe Ioan, numit și Marcu.

13.

Pavel și Barnaba, în cea dintâi călătorie apostolică, ajung în Cipru și în Antiohia Pisidiei.

1. În biserica din Antiohia erau proci și învățători: Barnaba, Simeon căruia îi zicea Niger, Luciu Cirineul, Manain, cel ce fusese crescut împreună cu Irod tetrarhul, și Saul.

2. Și pe când slujeau Domnului și posteau, Duhul Sfânt a grăit: Osebiți-mi pe Barnaba și pe Saul, pentru lucrul la care i-am chemat.

3. Atunci ei postind și rugându-se și-au pus mâinile peste ei și i-au lăsat să plece.

4. Deci ei, mânați de Duhul Sfânt, au coborât la Seleuchia și de acolo au plecat cu corabia la Cipru.

5. Ajungând în Salamina, vestiră cuvântul lui Dumnezeu în sinagoga Iudeilor. Iar pe Ioan îl aveau de ascultare.

6. După aceea au străbătut întreg ostrovul până la Pafos și acolo au dat de un Iudeu, vrăjitor și proroc mincinos, al cărui nume era Bar-iisus,

7. Și care era în preajma proconsulului Sergius Paulus, bărbat înțelept. Acesta chemând la sine pe Barnaba și pe Saul a căutat cu dinadinsul să audă cuvântul lui Dumnezeu.

8. Ci le stătea împotriva Elimas vrăjitorul (căci așa se tâlmăcește numele lui), străduindu-se să întoarcă pe proconsul de la credință.

9. Atunci Saul — adică Pavel — plin fiind de Duhul Sfânt, a privit țintă la el,

10. Și a rostit: O, tu cel plin de toată viclenia și de toată înșelăciunea, fiule al diavolului, vrăjmașule a toată dreptatea, n'ai de gând să contenești, strâmbând căile Domnului cele drepte?

11. Și acum iată mâna Domnului te-a lovit. Și orb vei fi și soarele nu-l vei mai vedea până la o vreme. Și în aceeași clipă, a căzut peste el păclă și întuneric și dibuind împrejur căuta cine să-l ducă de mână.

12. Atunci proconsulul, văzând ce s'a făcut, a crezut, mirându-se foarte de învățătura Domnului.

13. Dela Pafos, Pavel și soții săi s'au urcat în corabie și au venit la Perga Pamfiliei. Ioan însă, despărțindu-se de ei, s'a întors la Ierusalim.

14. Ci ei plecând din Perga au ajuns la Antiohia, în Pisidia, și intrând în sinagogă, într-o zi de Sâmbătă, au stat jos.

15. Iar după citirea legii și a proocilor, mai marii sinagogii au trimis la ei zicându-le: Bărbaților și fraților, dacă aveți vre-un cuvânt de mângâiere pentru popor, vorbiți.

16. Atunci sculându-se Pavel și făcându-le cu mâna semn să tacă a grăit: Bărbați din Israel și voi cei ce vă temeți de Dumnezeu, ascultați:

17. Dumnezeu acestui popor al lui Israil a ales pe părinții noștri și poporul l-a înmulțit în vremelnică-i sălășluire din pământul Egiptului și cu braț înalt i-a scos de acolo.

18. Și vreme ca de patruzeci de ani le-a răbdat năravurile în pustie.

19. Și nimicind șapte neamuri în țara Canaanului, pământul acelora l-a dat lor spre moștenire.

20. Și au trecut ca la patru sute cincizeci de ani. Și după aceasta le-a dat lor judecători, până la Samuil prorocul.

21. Și de acolo, au cerut împărat și Dumnezeu le-a dat, timp de patruzeci de ani, pe Saul, feciorul lui Chiș, bărbat din seminția lui Veniamin.

22. Iar după ce l-a înălăturat, le-a ridicat ca împărat pe David, căruia i-a dat atare mărturie: Aflat-am pe David al lui Iesei, bărbat după inima mea, care va face toate voile mele.

23. Din urmașii acestuia, Dumnezeu, după făgăduință, i-a adus lui Israil un mântuitor, pe Iisus,

24. După ce Ioan a predicat, înaintea venirii lui, botezul pocăinței, la tot poporul lui Israil.

25. Și pe când sfârșea calea sa, Ioan zicea: Ce bănuți voi că sunt, nu sunt eu. Dar iată-l, vine după mine. Lui nu sunt vrednic să-i dezleg încălțămintea picioarelor.

26. Bărbaților și fraților, fii din neamul lui Avraam și cei între voi streini care vă temeți de Dumnezeu, nouă ne-a fost trimis cuvântul acestei mântuiri.

27. Ci locuitorii din Ierusalim și dreghătorii lor, necunoscându-l pe Iisus și osândindu-l, au împlinit rostirile prorocilor, cele ce se citesc în fiecare Sâmbătă.

28. Și măcar că n'au aflat în el nici o vină de moarte, au cerut de la Pilat ca să-l omoare.

29. Iar când au săvârșit toate cele scrise despre el, l-au pogorit de pe cruce și l-au pus în mormânt.

30. Dar Dumnezeu l-a înviat din morți.

31. Și mai multe zile el s'a arătat celor ce împreună cu el veniseră din Galileia sus la Ierusalim și care sunt acum martorii lui către popor.

32. Deci noi vă binevestim vouă că făgăduința dată părinților, Dumnezeu a îndeplinit-o față cu copiii lor, înviindu-l pe Iisus,

33. Precum este scris și în psalmul al doilea: Fiul meu ești tu; eu astăzi te-am născut.

34. Și cum că l-a înviat din morți, ca să nu se mai întoarcă în stricăciune, a spus-o astfel: Vă voi da darul sfânt și trainic al lui David.

35. Pentru aceea zice și în altă parte: Nu vei lăsa pe sfântul tău să vadă stricăciune.

36. Ci David, în vacul lui, după ce-a slujit sfatului lui Dumnezeu, a adormit, a fost adăugat la părinții lui și a văzut stricăciunea.

37. Dar acela pe care Dumnezeu l-a înviat n'a văzut stricăciune.

38. Cunoscut deci să vă fie, bărbaților și fraților, că iertarea păcatelor vi se vestește prin acesta;

39. Intru el, oricine care crede se îndreptează de toate câte n'ați putut să vă îndreptați în legea lui Moise.

40. Deci luați aminte să nu vie peste voi ce s'a zis în proroci:

41. Vedeți, îngâmfătorilor, mirați-vă și pieriți, că lucrez un lucru, în zilele voastre, un lucru pe care nu-l veți crede, dacă vi l-ar spune cineva.

42. Ieșind din sinagogă Pavel și Barnaba, i-au rugat să le vorbească cuvintele acestea și în cealaltă Sâmbătă.

43. După ce s'a desfăcut adunarea, mulți din Iudei și din prozelitii cucernici au mers după Pavel și după Barnaba, care, vorbind către ei, îi îndemneau să stăruiască în darul lui Dumnezeu.

44. În Sâmbăta următoare, mai tot orașul s'a adunat ca să audă cuvântul lui Dumnezeu.

45. Dar Iudeii văzând mulțimile s'au umplut de pizmă și vorbeau împotriva celor spuse de Pavel, tăgăduind și hulind.

46. Atunci Pavel și Barnaba le-au spus în față: Vouă trebuie să vă grăim, mai întâi, cuvântul lui Dumnezeu, dar, de vreme ce îl lepădați și nevrednici vă judecați pe voi de viața cea veșnică, iată ne întoarcem către neamuri.

47. Căci așa ne-a poruncit nouă Domnul: Te-am pus drept lumină păgânilor, ca să fii spre mântuire, până la marginea pământului.

48. Iar neamurile auzind se bucurau și preamăreau cuvântul lui Dumnezeu, și câți erau rânduiți spre viața veșnică au crezut;

49. Deci, cuvântul Domnului se purta prin tot ținutul.

50. Dar Iudeii au întărit pe femeile păgâne cucernice și de bun neam și pe fruntașii cetății și au ridicat prigoană asupra lui Pavel și a lui Barnaba și i-au scos din hotarele lor.

51. Ci ei, scuturând asupra lor praful de pe picioare, au venit la Iconia.

52. Și ucenicii erau plini de bucurie și de Duhul Sfânt.

14.

Pavel și Barnaba propovăduiesc în Iconia, Listra, Derbe și se întorc în Antiohia.

1. În Iconia a fost tot așa. Pavel și Barnaba au intrat în sinagoga Iudeilor și astfel au vorbit, că, din Iudei și din Elini, a crezut mare mulțime.

2. Dar Iudeii cei ce n'au crezut au răsculat și au înrăit sufletele păgânilor împotriva fraților.

3. Însă ei au stat acolo vreme îndelungată, lucrând cu îndrăzneală întru Domnul, cel ce mărturisea pentru cuvântul darului său, făcând semne și minuni prin mâinile lor.

4. Ci mulțimea din oraș s'a dezbinat și unii țineau cu Iudeii, iar alții țineau cu apostolii.

5. Dar când păgânii și Iudeii, împreună cu mai marii lor, au dat navală ca să-i rușineze și să-iucidă cu pietre,

6. Apostolii au înțeles primejdia și au fugit în orașele Licaoniei: Listra și Derbe, și prin împrejurime,

7. Și acolo propovăduiau Evanghelia.

8. În Listra, un om neputincios de picioare ședea jos, că era olog din pântecetele mamei sale și nu umblase niciodată.

9. Acesta asculta la Pavel cum vorbea. Iar Pavel, uitându-se adânc la el și văzând că are credință ca să fie vindecat,

10. A zis cu glas puternic: Scoală-te, drept în picioare. Și a sărit și umbla.

11. Iar gloatele, văzând ceea ce făcuse Pavel, au strigat, în limba licaonă și au zis: Zeii luând asemănare omenească s'au pogorit la noi.

12. Și ziceau de Barnaba că e Zeus, iar de Pavel că e Hermes, de vreme ce el era purtătorul cuvântului.

13. Iar preotul lui Zeus, al cărui templu era înaintea orașului, aducând la porți tauri și cununi, voia, împreună cu gloatele, să jertfească.

14. Ci apostolii Pavel și Barnaba, când au auzit, și-au rupt veșmintele, au sărit în mulțime și au strigat,

15. Și au vorbit: O, bărbaților, de ce faceți aceasta? Doar și noi suntem oameni, cu aceleași slăbiciuni ca voi; însă noi vă vestim vestea cea bună, ca să vă întoarceți de la aceste deșertăciuni către Dumnezeu cel viu, care a făcut cerul și pământul, marea și toate cele ce sunt într'însele,

16. Și care, în veacurile trecute, a îngăduit ca toate neamurile să-și meargă căile lor,

17. Deși el, făcătorul de bine, nu s'a lăsat pe sine fără mărturie, ca unul carele diu cer vă dăruiește ploii și vremuri roditoare, și de hrană și de veselie umple inimile voastre.

18. Și vorbind ei acestea, deabia au domolit gloatele, ca să nu le aducă jertfă.

19. Dar de la Antiohia și de la Iconia au venit Iudei, care au câștigat inima mulțimilor; deci au bătut pe Pavel cu pietre și l-au târit afară din cetate, gândind că a murit.

20. Ci înconjurându-l ucenicii, el s'a sculat și a intrat în cetate. A doua zi însă, a ieșit cu Barnaba către Derbe.

21. Și după ce au propovăduit și în acel oraș și au făcut ucenici mulți, s'au înapoiat la Listra, la Iconia și la Antiohia,

22. Întărind sufletele ucenicilor, îndemnându-i să stăruiască în credință și arătându-le cum că prin multe suferințe ni se cade nouă să intrăm întru împărăția lui Dumnezeu.

23. Apoi, cu rugăciuni și cu ajunări, le-au hirotonit preoți în fiecare biserică,

și i-au încredințat pe ei Domnului în care crezuseră.

24. După ce au străbătut Pisidia, au venit în Pamfilia.

25. Și propovăduind cuvântul încă o dată în Perga, au coborît la Atalia;

26. Iar de acolo au mers pe apă la Antiohia, de unde fuseseră dați în seama harului lui Dumnezeu, pentru lucrul pe care-l împliniseră.

27. Iar când au sosit și au adunat biserica, au spus toate câte Dumnezeu a fost făcut cu ei și cum că a deschis păgânilor ușa credinței.

28. Și acolo cu ucenicii au petrecut destulă vreme.

15.

Apostolii hotărăsc în Ierusalim că legea lui Moise nu este și pentru păgâni. A doua călătorie a lui Pavel.

1. Unii din Iudeia au venit devala și învățau pe frați cum că: dacă nu vă tăiați împrejur, după datina lui Moise, nu puteți să vă mântuiți.

2. Ci Pavel și Barnaba au avut cu ei multă gâlceavă și pricire. Atunci frații au rânduit ca Pavel și Barnaba și alți câțiva dintre ei să se ducă, pentru aceste neînțelegeri, la apostoli și la bătrânii din Ierusalim.

3. Deci ei, trimiși fiind de biserică, trecură prin Fenicia și prin Samaria, povestind despre întoarcerea păgânilor și făcând mare bucurie tuturor fraților.

4. Sosind în Ierusalim, au fost primiți de biserică, de apostoli și de bătrâni și au spus câte a făcut Dumnezeu cu ei.

5. Dar câțiva din eresul Fariseilor, care trecuseră la credință, s'au ridicat și au grăit: Trebuie să-i tăiați împrejur și să le porunciți să păzească legea lui Moise.

6. Atunci apostolii și bătrânii s'au adunat ca să cerceteze acest lucru.

7. După multă cercetare, s'a sculat Petru și le-a vorbit: Bărbaților și fraților, voi știți că, din zile vechi, Dumnezeu, între voi toți, a ales ca prin gura mea păgânii să audă cuvântul evangheliei și să creadă..

8. Și Dumnezeu, cel ce cunoaște inimile lor, le-a dovedit aceasta, dându-le Duhul Sfânt, ca și nouă.

9. Și prin credință curățind inimile lor, între noi și ei n'a făcut nici o deosebire.

10. Acum deci, pentru ce ispitiți pe Dumnezeu și vreți să puneți pe grumazul ucenicilor un jug pe care nici părinții noștri, nici noi n'am putut să-l purtăm?

11. De vreme ce noi credem că suntem mântuiți, în același fel ca și ei, prin darul Domnului Iisus.

12. Atunci toată mulțimea a tăcut și a dat ascultare lui Barnaba și lui Pavel, care au povestit câte semne și minuni a făcut Dumnezeu prin ei între păgâni.

13. Când au isprăvit ei, Iacob a ridicat glasul și a zis: Bărbaților și fraților, ascultați-mă!

14. Simon Petru a spus cum a avut grijă Dumnezeu de la început să ia dintre neamuri un popor care să-i poarte numele.

15. Cu aceasta se potrivesc cuvintele prorocilor, precum este scris:

16. După aceea mă voi înapoi și voi clădi din nou cortul cel căzut al lui David și cele surpate ale lui iarăși le voi zidi și-l voi ridica la loc,

17. Ca să-l caute pe Domnul oamenii ceilalți și toate neamurile întru care se pomenește numele meu asupra lor,

18. Zice Domnul, cel ce a făcut acestea cunoscute din vechime.

19. Drept aceea, eu găsesc cu cale să nu turburați pe cei ce, din păgâni, se întorc la Dumnezeu,

20. Ci să le trimiteți scrisoare ca să se ferească de pangăririle idoloilor, de desfrânare, de carnea dobitoacelor ce au fost sugrumate și de sânge.

21. Căci, din străvechime, Moise are, prin toate orașele, propovăduitorii săi și citit este în sinagoge în fiecare Sâmbătă.

22. Atunci apostolii și bătrânii, cu toată biserica, au hotărât să aleagă bărbați dintre ei și să-i trimită la Antiohia, cu Pavel și cu Barnaba, și anume pe Iuda ce se chiamă Barsaba și pe Sila, bărbați cu vază între frați.

23. Și le-au dat la mână scrisoarea aceasta: Apostolii și bătrânii — frații,

fraţilor dintre păgâni care sunt în Antiohia şi Siria şi Cilicia, multă sănătate!

24. Deoarece am auzit că unii dintre noi, fără să fi avut porunca noastră, venind la voi v'au turburat cu vorbele lor şi au răvăşit sufletele voastre, zicând că trebuie să vă tăiaţi împrejur şi să păziţi legea,

25. Noi am găsit cu cale, într'un gând fiind, să alegem bărbaţi şi să-i trimitem la voi, împreună cu iubiţii noştri Barnaba şi Pavel,

26. Oameni care şi-au pus viaţa lor pentru numele Domnului nostru Iisus Christos.

27. Drept aceea, am trimis pe Iuda şi pe Sila, care vă vor spune şi ei din gură aceleaşi lucruri.

28. Căci Sfântul Duh şi noi am găsit cu cale să nu vă mai împovăram cu nimic mai mult decât cu acestea de neapărată trebuinţă:

29. Să vă feriţi de cele jertfite idolilor şi de sânge şi de carne de dobitoc sugrumat şi de desfrânare. Păzindu-vă de acestea, va fi bine de voi. Fiţi sănătoşi.

30. Deci, cei trimişi în solie au coborât în Antiohia, au adunat mulţimea şi au dat scrisoarea.

31. Şi citind-o, credincioşii s'au bucurat de mângâierea aceasta.

32. Iar Iuda şi cu Sila, fiind şi ei proci, au mângâiat, cu multe cuvântări, şi au întărit pe fraţi.

33. După ce-au zăbovit câţeva vreme, fraţii i-au lăsat cu pace să se ducă la cei ce i-au fost trimişi.

34. Ci Sila s'a hotărît să rămână acolo.

35. Iar Pavel şi Barnaba petreceau în Antiohia, învăţând şi binevestind, împreună cu mulţi alţii, cuvântul Domnului.

36. Dar după un timp, Pavel a zis către Barnaba: Haidem înapoi, să cercetăm pe fraţi, în fiecare oraş în care am vestit cuvântul Domnului şi să vedem cum se află.

37. Barnaba ţinea să ia împreună cu ei şi pe Ioan, care se numeşte Marcu.

38. Pavel însă socotea că pe Marcu, care se despărţise de ei din Pămfilia şi nu

venise alături la lucrul evangheliei, nu trebuie să-l ia cu ei.

39. Deci s'a iscat ceartă, aşa încât s'au despărţit unul de altul. Barnaba a luat pe Marcu şi a plecat cu corabia la Cipru.

40. Pavel, alegându-şi pe Sila, a plecat, încredinţat de către fraţi darului Domnului,

41. Şi străbătând Siria şi Cilicia a întărit bisericele.

16.

Pavel ia cu sine pe Timotei şi duce evanghelia din Asia în Europa. Întâmplările din Filipi.

1. Şi a sosit în Derbe şi în Listra. Şi iată era acolo un ucenic cu numele Timotei, feciorul unei femei iudee credincioase, dar al unui tată elin,

2. Şi care avea bune măturii de la fraţii din Listra şi din Iconia.

3. Pavel a voit ca acesta să vie împreună cu el şi, luându-l, l-a tăiat împrejur, din pricina Iudeilor care erau în acele locuri; căci toţi ştiau pe tatăl lui că era elin.

4. Şi când treceau prin oraşe le dădeau în grijă să păzească poruncile hotărite de apostoli şi de bătrânii din Ierusalim.

5. Deci bisericele se întăreau în credinţă şi prisoseau la număr, în fiecare zi.

6. Şi apostolii au trecut prin Frigia şi Galatia, opriri fiind de Sfântul Duh ca să propovăduiască cuvântul în Asia.

7. Ajungând în dreptul Misiei se încercuau să meargă în Bitinia, dar duhul lui Iisus nu i-a lăsat.

8. Atunci au mers de-a-lungul Misicii şi s'au pogorît la Troia.

9. Noaptea, i s'a arătat lui Pavel o vedenie: Un bărbat macedonean sta rugându-l şi zicând: Trece în Macedonia şi ne ajută!

10. Când a văzut el această vedenie, am căutat numaidecât să ne facem drum în Macedonia, înţelegând bine că Dumnezeu ne chiamă să predicăm acolo evanghelia.

11. Plecând cu corabia de la Troia, am mers drept la Samotracia, iar a doua zi la Neapoli,

12. Şi de acolo, la colonia romană Filipi, care este primul oraş al acestei părţi a Macedoniei. Iar în acest oraş am rămas câteva zile.

13. Sâmbătă, am ieşit afară din poarta cetăţii, la un râu unde bănuiam că este loc de rugăciune, şi stând jos vorbeam cu femeile care se strânseseră.

14. Ci o femeie temătoare de Dumnezeu, cu numele Lidia, neguţătoareasă de porfiră, de fel din oraşul Tiatira, asculta şi ea. Iar Dumnezeu a deschis inima ei ca să ia aminte la cele grăite de către Pavel.

15. Iar după ce s'a botezat şi ea şi casa ei, ne-a rugat şi ne-a zis: De m'aţi socotit că sunt credincioasă Domnului, intraţi şi staţi în casa mea. Şi ne-a înduplecat.

16. Dar odată, pe când ne duceam noi la locul de rugăciune, ne a întâmpinat o roabă, care avea un duh pitonicesc şi carc, ghicind, aducea mult câştig stăpânilor ei.

17. Şi ea ţinându-se după Pavel şi după noi striga şi zicea: Aceşti oameni sunt slujitori ai Dumnezeului celui prea înalt, care vă vestesc vouă calea mântuirii.

18. Aceasta a făcut-o mai multe zile. Ci Pavel mîniindu-se, s'a întors şi i-a zis duhului: În numele lui Iisus Christos, îţi poruncesc să ieşi afară din ca. Şi în aceeaşi oră a ieşit.

19. Când au văzut stăpânii roabei că s'a dus nădejdea câştigului lor, au pus mâna pe Pavel şi pe Sila şi i-au târît în târg, înaintea dregătorilor.

20. I-au adus la pretori şi au zis: Aceşti oameni, care sunt Iudei, turbură oraşul nostru;

21. Ei ne învaţă obiceiuri care nouă, ca Romani, nu ne este iertat să le primim, nici să le facem.

22. Şi s'a sculat şi gloata împotriva lor. Atunci pretorii le-au rupt veşmintele şi au poruncit să-i bată cu vergi.

23. Şi după ce le-au dat multe lovituri i-au aruncat în închisoare, poruncind temnicerului să-i păzească cu bună pază.

24. Acesta primind o asemenea poruncă i-a băgat în fundul temniţei şi picioarele lor le-a strâns în butuci.

25. Ci, către miezul nopţii, Pavel şi Sila se rugau şi cântau cântece de laudă

lui Dumnezeu; iar cci închişi ascultau la ei.

26. Şi deodată s'a făcut cutremur mare de pământ, aşa că s'au zgnduit temeliile temniţei şi într'o clipă s'au deschis toate uşile şi legăturile tuturor s'au dezlegat.

27. Atunci deşteptându-se temnicerul şi văzând deschise uşile închisorii, a tras sabia, gata să-şi ia viaţa, căci credea că cci închişi au fugit.

28. Dar Pavel a strigat cu glas puternic şi a zis: Să nu-ţi faci nici un rău, că toţi suntem aici.

29. Iar el cerând lumină s'a repezit înăuntru şi tremurând a căzut înaintea lui Pavel şi a lui Sila;

30. Şi scoţându-i afară, după ce pe ceilalţi i-a zăvorit la loc, le-a zis: Domnilor, ce trebuie să fac ca să mă mântuesc?

31. Ci ei au răspuns: Crede în Domnul Iisus şi te vei mântui, tu şi casa ta.

32. Şi i-au predicat lui cuvântul Domnului şi tuturor celor din casa lui.

33. Atunci el luându-i la sine, într'acel ceas al nopţii, a spălat rănile lor şi s'a botezat el şi toţi ai lui. numai-decât.

34. Apoi ducându-i în casă, a pus masa şi s'a veselit cu toţii din casă că a ajuns să creadă în Dumnezeu.

35. Când s'a făcut ziuă, judecătorii au trimis pe lictori să spună temnicerului: Dă drumul acelor oameni.

36. Iar temnicerul a spus cuvintele acestea către Pavel, că: pretorii au trimis vorbă să fiţi lăsaţi liberi. Acum dar ieşiţi şi mergeţi în pace.

37. Dar Pavel a rostit către lictori: După ce, fără judecată, ne-au bătut în piaţă, pe noi care suntem cetăţeni romani, şi ne-au băgat în închisoare, acum ne scot afară pe ascuns? Nu aş! Ci să vină ei înşişi să ne scoată afară.

38. Lictorii au spus pretorilor aceste vorbe. Şi auzind că sunt cetăţeni romani, pretorii s'au temut.

39. Deci au venit şi i-au îmbrunat şi scoţându-i afară i-au rugat să plece din oraş.

40. Atunci ei ieşind din închisoare s'au dus în casa Lidiei, au văzut pe fraţi, i-au mângâiat şi au plecat.

17.

Pavel propovăduiește în Tesalonic, în Bereia și în Atena.

1. După ce au trecut prin Amfipoli și prin Apononia, au sosit la Tesalonic, unde era o sinagogă a Iudeilor.

2. După cum îi era obiceiul, Pavel a intrat la ei și în trei Sâmbete le-a grăit din Scripturi.

3. Dovedindu-le și arătându-le că Kristus trebuia să pătimească și să învieze din morți și că: acest Iisus pe care vi-l vestesc eu este Kristus.

4. Și unii dintre ei s'au înduplecat și au trecut de partea lui Pavel și a lui Sila, tot așa, mare mulțime de Elini, temători de Dumnezeu și nu puține dintre femeile de frunte.

5. Deci Iudeii care nu crezuseră, umplându-se de pizmă, au luat cu ei pe câțiva oameni răi, din pleava târgului, au adunat gloate și au ridicat orașul în picioare. Apoi, năvălind în casa lui Iason, căutau pe apostoli să-i scoată afară înaintea gloatei.

6. Dar negăsindu-i, au târît pe Iason și pe câțiva frați la mai marii orașului, strigând: Acești oameni care au întors lumea pe dos au ajuns și aici.

7. Și Iason i-a primit. Toți aceștia lucrează împotriva rânduicilor Cezarului, zicând că un altul este împărat, anume Iisus.

8. Și au turburat norodul și pe mai marii orașului care ascultau acestea.

9. Dar după ce au luat chezașie de la Iason și de la ceilalți, le-au dat drumul.

10. Iar frații au trimis îndată noaptea pe Pavel și pe Sila la Bereia, care sosind acolo s'au dus la sinagoga Iudeilor.

11. Aceștia erau mai mărinimoși decât cei din Tesalonic; ei primiră cuvântul cu toată osârdia și zilnic cercetau scripturile ca să vadă dacă lucrurile sunt așa.

12. Mulți dar din ei au crezut și din Elini nu puțini, atât din femeile de seamă cât și din bărbați.

13. Când au aflat însă Iudeii din Tesalonic cum că Pavel a vestit și în Bereia cuvântul lui Dumnezeu, au venit și aici ca să întărească și să turbure mulțimile.

14. Atunci frații au trimis degrabă pe Pavel ca să ajungă la mare; iar Sila și cu Timotei au rămas în Bereia.

15. Cei ce însoțeau pe Pavel l-au dus până la Atena și, după ce au luat din parte-i cuvânt către Sila și Timotei să vie la el cât mai curând, au plecat,

16. Așteptându-i Pavel în Atena, duhul lui era îndârjit, când privea acest oraș din de idolii.

17. Și stătea de vorbă în sinagogă cu Iudeii și cu prozelitii, iar în piață, în fiecare zi, cu cine se întâlnea.

18. Câțiva dintre filozofii epicurei și stoici s'au nimerit în cale. Și unii întrebau: Ce voiește să ne spună acest semănător de vorbe? Alții ziceau: Se pare că este crainicul unor dumnezei streini, fiindcă binevestea pe Iisus și învie-re.

19. Atunci l-au luat cu ei, l-au dus în Areopag și i au spus: Putem să știm și noi care este această învățătură nouă pe care o înveți tu?

20. Căci tu aduci la auzul nostru ceva strein; voim deci să știm ce poate fi aceasta.

21. Fiindcă toți Atenienii ca și streinii care stăteau în Atena cu nimic nu-și treceau vremea decât să spună ori să audă ce mai este nou.

22. Ci Pavel stând în mijlocul Areopagului a rostit: Bărbați atenieni, voi sunteți în ochii mei, după toate câte văd, osebit de cucernici.

23. Căci străbătând orașul vostru și privind la ce vă închinați voi, am aflat și un altar pe care este scris: Necunoscutului Dumnezeu. Deci eu vă vestesc vouă pe cine voi cinstiți fără să-l știți.

24. Dumnezeu care a făcut lumea aceasta și toate cele ce sunt într'însa, fiind Domnul cerului și al pământului. nu locuiește în temple făcute de mână omenească,

25. Și nici nu-l slujesc mâini omenești. căci n'are nevoie de nimic, de vreme ce el dă tuturor viață și suflare și toate,

26. El a făcut, dintr'un sânge, întregul neam al oamenilor, ca să locuiască peste toată fața pământului și a așezat de mai înainte vremurile și hotarele așezării lor,

27. Făcându-i să caute pe Dumnezeu și să dibuiască până când îl vor găsi, măcar că nu e departe de fiecare dintre noi.

28. Căci în el avem viață, în el ne mișcăm și suntem, precum au zis și unii dintre poezii voștri: din neamul lui suntem și noi.

29. Deci, dacă suntem neam al lui Dumnezeu, nu trebuie să credem că Dumnezeu este asemenea cu aurul, sau cu argintul, sau cu marmura cioplită de meșteșugul și de închipuirea omului.

30. Dar Dumnezeu, trecând cu vederea veacurile neștiinței, vestește acum pe oameni ca toți, pretutindeni, să se pocăiască,

31. Intrucât a hotărît o zi când va să judece lumea cu dreptate, prin bărbatul pe care l-a rânduit spre aceasta, după ce a pus credința la îndemâna tuturor, înviindu-l pe el din morți.

32. Auzind ei despre învierea morților, unii l-au luat în răs, alții i-au spus: Te vom asculta despre aceasta și altă dată.

33. Astfel Pavel a ieșit din mijlocul lor.

34. Dar câțiva bărbați s'au alăturat de el și au crezut, între care Dionisie Areopagitul și o femeie cu numele Darnaris și alții împreună cu ei.

18.

Pavel se leagă în Corint cu Acvila și Priscila. A treia călătorie a lui Pavel. Apolo în Efes.

1. După acestea, Pavel a plecat din Atena și a venit în Corint.

2. Acolo au găsit pe un Iudeu cu numele Acvila, născut în Pont, venit de curând din Italia, împreună cu Priscila femeia lui, în urma poruncii lui Claudiu ca toți Iudeii să plece din Roma, și a mers la ei.

3. Și a rămas la ei, căci avea aceeași meserie și lucrau împreună. Erau de meserie țesători de corturi.

4. Dar în fiecare Sâmbătă, Pavel ridica glasul în sinagogă și aducea la credință Iudei și Elini.

5. Când Sila și cu Timotei au venit din Macedonia, Pavel propovăduia cuvântul

cu mare zel, dovedind Iudeilor că Iisus este Mesia,

6. Dar ei stăteau împotriva și huleau. Atunci Pavel și-a scuturat veșmintele și a rostit către ei: Sângele vostru vie peste capul vostru! Eu n'am nici o vină. De acum înainte mă voi duce la păgâni.

7. Și trecând de acolo a intrat în casa unui prozelit cu numele Titiu Iustu, a cărui casă era alături de sinagogă.

8. Dar Crispu, mai marele sinagogii, a crezut în Domnul, cu toată casa sa; asemenea mulți din Corinteni, auzind pe Pavel, credeau și se botezau.

9. Și Domnul a zis lui Pavel, noaptea, în vedenie: Nu te teme, ci vorbește și nu tăcea,

10. Pentru că eu sunt cu tine și nimeni nu va cădea asupra ta ca să te vatăme. Căci am mult popor în orașul acesta.

11. Deci a stat în Corint un an și șase luni, învățând între ei cuvântul lui Dumnezeu.

12. Dar pe când Galion era proconsulul Ahaiei, Iudeii s'au sculat toți într'un cuget împotriva lui Pavel și l-adas la scaunul de judecată,

13. Zicând: Acesta înduplecă pe oameni să se închine lui Dumnezeu afară din lege.

14. Ci când Pavel era gata să răspundă, Galion a rostit către Iudei: Dacă ar fi vre-o strâmbătate sau vre-o faptă vicleană v'as asculta, o Iudeilor, precum se cade;

15. Dar fiindcă sunt neînțelegeri despre învățătură și despre nume de dascăli și despre legea voastră, singuri vedeți-vă de ele. Judecător în aceste lucruri eu nu voiesc să fiu.

16. Și i-a gonit de la tribunal.

17. Atunci toți au pus mâna pe Sostene, mai marele sinagogei, și l-au bătut înaintea tribunalului. Dar Galion nu lua în seamă nimic din acestea.

18. Ci Pavel, după ce a stat încă multe zile în Corint, și-a luat rămas bun de la frați și a plecat pe apă în Siria, împreună cu Priscila și Acvila, care s'a ras pe cap, la Chenhrea, căci avea o juruință.

19. Sosind în Efes, Pavel i-a lăsat pe ei acolo, iar el a intrat în sinagogă și a desohis vorba cu Iudeii.

20. Şi ei l-au rugat să rămână la ei mai multă vreme, dar Pavel nu s'a învoit,

21. Ci despărţindu-se de ei le-a spus: Trebuie, negreşit, ca sărbătoarea care vine s'o fac la Ierusalim, dar cu voia Domnului mă voi întoarce iar la voi. Şi a plecat de la Efes, cu corabia.

22. Dându-se jos la Cezareia, s'a suit la Ierusalim şi, după ce s'a întâlnit frăţeşte cu cei din Biserică, a coborît la Antiohia.

23. După ce a stat câţeva vreme, a porces şi, străbătând de-a-rândul ţinutul Galatiei şi Frigia, a întărit pe toţi ucenicii.

24. Intr'acestea, un iudeu cu numele Apolo, născut în Alexandria, bărbat învăţat, care era tare în Scripturi, a sosit în Efes.

25. Acesta primise învăţătura despre calea Domnului şi cu inimă fierbinte vorbea şi învăţa fără greş cele despre Iisus, dar cunoştea numai botezul lui Ioan.

26. Şi el a început să vorbească fără sfială în sinagogă. Auzindu-l Priscila şi Acvila l-au luat cu ei şi i-au lămurit şi mai cu deamăruntul calea lui Dumnezeu.

27. Şi i-a fost vrerea ca să treacă în Ahaia, iar fraţii au scris ucenicilor şi i-au îndemnat stăruitor ca să-l primească bine. Şi sosind în Corint a fost de mare ajutor, prin darul Domnului, celor ce crezuseră.

28. Căci cu tărie şi de faţă cu toată lumea, el închidea Iudeilor gura, dovădind din Scripturi că Iisus este Mesia.

19.

Pavel în Efes. Răscoola argintarului Demetriu.

1. Pe când Apolo era în Corint, Pavel, după ce a străbătut ţările de sus ale Asiei, a coborît la Efes. Şi găsind câţiva ucenici,

2. I-a întrebat: Primit-aţi voi Duhul Sfânt, când aţi crezut? Ei însă i-au răspuns: Nici n'am auzit măcar că este Duhul Sfânt.

3. Zis-a Pavel: Dar cu ce botez v'aţi botezat? Ei au spus: Cu botezul lui Ioan.

4. Atunci Pavel a grăit: Ioan a botezat cu botezul pocăinţei, spunând norodului să creadă în cel ce era să vie după el, adică în Iisus.

5. Auzind ei așa, s'au botezat în numele Domnului Iisus.

6. Iar când Pavel şi-a pus mâinile peste ei, Duhul Sfânt a venit asupra lor şi vorbeau în limbi şi proiceau.

7. Şi erau cu toţii vreo doisprezece înşi.

8. Apoi a intrat în sinagogă şi a propovăduit cu îndrăzneală timp de trei luni, ţinând piept cu cuvântul şi incredinţându-i pe Iudei despre lucrurile în-părăţiei lui Dumnezeu.

9. Dar unii erau învârtoşaţi şi nu se înduplecau, bărfind calea Domnului, înaintea mulţimii. Atunci Pavel s'a despărţit de ei şi a osebit pe ucenicii, învăţând în fiecare zi în şcoala lui Tiranus.

10. Şi aceasta a ţinut vreme de doi ani, așa încât toţi cei ce locuiau în Asia, şi Iudei şi Elini, au auzit cuvântul Domnului.

11. Iar Dumnezeu făcea prin mâinile lui Pavel minuni neobişnuite.

12. Astfel că credincioşii puneau peste bolnavi ştergere sau pestelci purtate de Pavel şi boalele se depărtau de ei, iar duhurile cele rele ieşeau din ei.

13. Atunci câţiva Iudei dintre cei ce cutreeră lumea, zicând că sunt alungători de demoni, au încercat şi ei să cheme peste cei bântuitori de duhurile rele numele Domnului Iisus, zicând: Vă jur pe Iisus pe care-l propovăduşte Pavel!

14. Cei care făceau aceasta erau feciorii marelui preot iudeu Scheva, şapte la număr.

15. Atunci duhul cel rău răspunzând le-a grăit: Pe Iisus îl cunosc şi ştiu cine este Pavel, dar cine sunteţi voi?

16. Şi sărind asupra lor omul în care era duhul cel rău i-a biruit pe amândoi şi i-a strunit atât de tare încât au scăpat din casa aceea goi şi răniţi.

17. Întâmplarea aceasta a ajuns la ştirea tuturor locuitorilor din Efes, Iudei şi Elini, şi peste ei toţi a căzut frica, iar numele Domnului Iisus se preamărea.

18. Mulţi dintre cei ce crezuseră veneau şi se mărturiseau şi spuneau faptele lor.

19. Și destul de mulți dintre cei ce se ținuseră de meșteșugul vrăjitoresc își aduceau cărțile și le dădeau foc în fața tuturor. Și au socotit prețul lor și au găsit că făceau cincizeci de mii de bani de argint.

20. Atât de puternic creștea cuvântul Domnului și se întărea.

21. După ce au trecut acestea, Pavel s'a hotărât, întru Duhul, să treacă prin Macedonia și prin Ahaia și să se ducă la Ierusalim. Și zicea: După ce voi fi acolo, trebuie să văd și Roma.

22. Și trimitând în Macedonia pe doi dintre cei care îl slujeau, pe Timotei și pe Erast, el, până la o vreme, a rămas în Asia.

23. Ci, în vremea aceea, s'a făcut mare turburare pentru calea Domnului.

24. Căci un argintar cu numele Demetriu, care făcea în argint temple mici ale Dianei și aducea meșterilor săi foarte mare câștig.

25. I-a adunat pe aceștia și pe alți lucrători cu meserii la fel și le-a zis: Prietenilor, voi știți că belșugul nostru vine din această îndeletnicire;

26. Acum, priviți și auziți că, nu numai în Efes, dar aproape în toată Asia, Pavel acesta a înduplecat și a scos din fire mulțime de norod, învățând cum că dumnezeii făcuți de mâini nu sunt dumnezei.

27. Din aceasta, nu numai că meseria noastră e în primejdie să ajungă fără trecere, dar și templul mării zeițe Diana e în primejdie să nu mai aibă nici un preț, iar cu vremea, mărirea ei — a ei la care se închină toată Asia și toată lumea — să fie doborâtă.

28. Auzind ei așa, s'au umplut de mânie și strigau cât îi lua gura: Mare este Diana Efesenilor!

29. Și cetatea s'a umplut de huet și Efesenii au pornit toți la circ, târind cu ei pe macedonenii Gaiu și Aristarh, tovarășii de călătorie ai lui Pavel.

30. Iar Pavel voind să intre în mulțimea adunată, ucenicii l-au ținut de rău,

31. Ba câțiva dintre dregătorii împărătești, care îi erau prieteni, au trimis la el și l-au rugat să nu se ducă la circ.

32. Și unii strigau una, alții strigau alta, căci în adunare era mare învâlmășag, iar cei mai mulți nu știau pentru ce s'au strâns acolo.

33. Atunci, din gloată, au scos la iveală pe Alexandru, împins înainte de Iudei, iar Alexandru făcând semne cu mâna voia să țină poporului un cuvânt de dezvinovățire.

34. Dar când au cunoscut că este Iudeu, din pieptul tuturor a izbucnit un singur glas și aproape două ceasuri au strigat: Mare este Diana Efesenilor!

35. După ce scriitorul orașului a potolit mulțimea, a rostit: Bărbați Efesenii! Cine este, între oameni, care să nu știe cum că cetatea Efesenilor este păzitoarea templului mării Diane și a chipului ei căzut din cer?

36. Și fiindcă aceasta e mai presus de orice tăgadă, cade-se ca voi să vă potoliți și să nu faceți nimic cu pipcală.

37. Căci ați adus pe oamenii aceștia care nu sunt nici furi de cele sfinte, nici hulitori împotriva zeiței noastre.

38. Apoi, dacă Demetriu și meșterii care sunt cu el au vre-o plângere împotriva cuiva, cheme-se în judecată unii pe alții. Doar se țin zile de judecată și proconsuli nu lipsesc.

39. Iar de vă este aminte de alte lucruri, se vor dezlega în legiuită adunare.

40. Căci noi suntem în primejdie să fim invinuiți de răscoală, pentru ziua de azi, întrucât nu avem nici o pricină cu care să putem să dăm seamă de această îngrămădeală.

41. După ce a vorbit acestea a desfăcut adunarea.

20.

Pavel călătorește iar prin Macedonia. Înviază pe Evlchie în Troia și își ia rămas bun de la biserica Efesului.

1. După ce a încetat turburarea, Pavel a chemat pe ucenici, i-a întărit cu sufletul și luându-și rămas bun a ieșit să se ducă în Macedonia.

2. Și străbătând acele părți și dând ucenicilor multe sfaturi și îndemnuri a sosit în Elada.

3. Şi a stat trei luni. Dar când era să plece, pe apă, în Siria, Iudeii au uneltit împotriva vieţii lui şi atunci s'a hotărît să se întoarcă prin Macedonia.

4. Cu el pe drum mergeau, până în Asia, Sopatru din Bereia, feciorul lui Păru, Aristarh şi Secund din Tesalonic, Gaius din Derbe şi Timotci, iar din Asia: Tihic şi Trofim.

5. Aceştia plecând înainte ne-au aşteptat în Troia.

6. Iar noi, după zilele Azimilor, am pornit cu corabia de la Filipi şi în cinci zile am sosit la ei, în Troia, unde am rămas şapte zile.

7. În ziua întâia a săptămânii, adunându-ne noi ca să frângem pâinea, Pavel, care avea de gând să plece a doua zi, a început să le vorbească şi a prelungit cuvântarea lui până la miezul nopţii.

8. Iar în odaia de sus, unde erau adunaţi, erau multe lumini aprinse.

9. Şi un băiat cu nuncile Evthie, şezând pe fereastră, pe când Pavel ţinea lugalul său cuvânt, a adormit adânc şi astfel, doborât de somn, a căzut jos din catul al treilea şi l-au ridicat mort.

10. Atunci Pavel dându-se jos s'a plecat peste el, l-a luat în braţe şi a zis: Nu vă turburaţi, căci sufletul lui este în el.

11. Apoi s'a suit, a frânt pâinea, a mâncat şi a mai vorbit încă mult, până la ziuă. După aceea, a purces.

12. Iar pe băiat l-au adus viu şi peste măsură s'au mângâiat.

13. Noi am plecat înainte în corabie şi am plutit spre Asos, ca să luăm de acolo pe Pavel, iarăşi cu noi, căci astfel rânduise, fiindu-i voia să mcargă pe jos.

14. Iar dacă s'a întâlnit cu noi la Asos, l-am luat în corabie şi am ajuns la Mitilene.

15. De acolo, plutind înainte am sosit a doua zi în faţa ostrovului Chios. În ziua următoare am fost pe coasta ostrovului Samos, iar a patra zi după ce am mas la Troghilion, am oprit corabia la Milet.

16. Pavel hotărîse să treacă pe apă pe lângă Efes, ca să nu i se întâmple să întârzie în Asia; pentru că se grăbea să fie, dacă i-ar fi cu putinţă, la Ierusalim, de ziua Cincizecimii.

17. Însă, din Milet, a trimis la Efes şi a chemat la sine pe bătrânii bisericii.

18. Şi când au venit la el, le-a grăit: Voi ştiţi cum m'am purtat cu voi, în toată vremea, din ziua cea dintâi când am călcat în Asia,

19. Cum am slujit Domnului cu toată smerenia şi câte lacrimi şi ispite m'au întâmpinat din uneltirile Iudeilor.

20. Voi ştiţi cum n'am ascuns nimic din cele folositoare, ca să nu vi le vestesc şi să vă învăţ, fie cu toţi de faţă, fie din casă în casă,

21. Mărturisind şi Iudeilor şi Elinilor pocăinţa cea întru Dumnezeu şi credinţa în Domnul nostru Iisus Christos.

22. Iar acum iată că legat cu duhul nu duc la Ierusalim, fără să ştiu cele ce mi se vor întâmpla acolo,

23. Fără numai că Duhul Sfânt, din oraş în oraş, mă încredinţează şi îmi spune că mă aşteaptă lanţuri şi necazuri.

24. Dar nu bag seama la nimic şi nu pun nici un preţ pe viaţa mea, numai să împlinesc calea mea şi slujba pe care am luat-o de la Domnul Iisus, de a mărturisi evanghelia darului lui Dumnezeu.

25. Şi acum, iată, eu ştiu că voi toţi, printre care am petrecut propovăduind împărăţia lui Dumnezeu, nu veţi mai vedea faţa mea.

26. Pentru aceea, în această zi, adevăr vă spun că sunt curat de sângele orîşicui,

27. Căci nu m'am ferit să vă vestesc tot sfatul lui Dumnezeu.

28. Luaţi dar aminte de voi şi de toată turma, întru care Duhul Sfânt v'a pus pe voi episcopi ca să păstoriţi biserica Domnului, pe care a câştigat-o cu însuşi sângele său.

29. Că eu ştiu aceasta, că după ducerea mea vor intra, între voi, lupi crânceni, care nu vor cruşa turma.

30. Şi dintre voi înşivă se vor scula bărbaţi, învăţând învăţături sucite, ca să tragă pe ucenici după ei.

31. Drept aceea, priveghiaţi, aducându-vă aminte că timp de trei ani n'am conţinut, noaptea şi ziua, să vă îndemn cu lacrimi pe fiecare dintre voi.

32. Şi acum, fraţilor, vă încredinţez pe voi lui Dumnezeu şi cuvântului da-

rului său cel ce poate să vă clădească desăvârşit şi să vă dea moştenirea între toţi cei sfinţiţi.

33. Argint, sau aur, sau haină, n'am pofţit de la nimeni.

34. Singuri ştiţi cum mâinile acestea au lucrat pentru nevoile mele şi ale tovarăşilor mei.

35. Intru toate v'am dat vouă pildă că, ostenindu-vă astfel, cade-se să ajutaţi pe cei neputincioşi şi să ţineţi minte cuvintele Domnului Iisus, căci el a zis: Eşti mai fericit când dai, decât când ieşi.

36. Şi zicând acestea a ingenunchiat şi s'a rugat cu ei toţi.

37. Şi mare jale i-a cuprins pe toţi şi căzând pe grumazii lui Pavel îl îmbrăţişau,

38. Intristaţi cu osebite de cuvântul pe care îl spusese, că faţa lui nu vor mai vedea-o. Apoi îl petrecură la corabie.

21.

Pavel călătoreşte de la Milet până la Ierusalim. Iudeii pun mâna pe el în templu şi ajunge în cazarma Antonia.

1. După ce ne-am despărţit cu greu de ei, am plecat pe apă, şi ţinând drumul drept am venit în Cos şi a doua zi la Rodos, iar de acolo la Patara.

2. Şi găsind o corabie care mergea în Fenicia, ne-am urcat în ea şi am pornit.

3. Când am ajuns în zarea Ciprului, l-am lăsat pe stânga şi am plutit spre Siria şi ne-am dat jos la Tir, căci acolo corabia era să se descarce de povară.

4. Dând de ucenici, am rămas acolo şapte zile. Iar ei spuneau lui Pavel prin Duhul Sfânt să nu se sue la Ierusalim.

5. Când am împlinit cele şapte zile, am ieşit şi am pornit la drum. Iar ei toţi, împreună cu femeile şi cu copiii, ne-au petrecut până afară din oraş. Şi la ţărnul mării am ingenunchiat şi ne-am rugat.

6. Apoi ne-am despărţit unii de alţii; noi am intrat în corabie, iar ei s'au întors pe la vetre.

7. Sfârşind călătoria noastră pe apă, de la Tir am purces la Ptolemais, am îmbrăţişat pe fraţi de bun găsit şi am rămas la ei o zi.

8. Pornind a doua zi, am venit în Cezareia. Am intrat în casa lui Filip binevestitorul, unul dintre cei şapte diaconi, şi am rămas la el.

9. Ci el avea patru fiice, fete mari, care erau prorociţe.

10. Stând așa mai multe zile, a coborît din Iudeia un proroc cu numele Agabus,

11. Şi venind la noi a luat brăul lui Pavel, s'a legat cu el de picioare şi de mâini şi a rostit: Acestea zice Duhul Sfânt: Pe bărbatul al cui este acest brâu așa îl vor lega Iudeii în Ierusalim şi-l vor da în mâinile păgânilor.

12. Când am auzit acestea, l-am rugat şi noi şi cei din Cezareia, să nu se ducă la Ierusalim.

13. Atunci Pavel a luat vorba şi a zis: Ce faceţi, de plângeţi şi-mi sfâşiaţi inima! Eu sunt gata nu numai să fiu legat, ci să şi mor, în Ierusalim, pentru numele Domnului Iisus.

14. Deci nevoind să asculte, ne-am potolit şi am zis: Facă-se voia Domnului.

15. După aceste zile, am ridicat poverile de drum şi ne-am dus la Ierusalim.

16. Şi au venit cu noi şi din ucenicii din Cezareia şi ne-am dus la unul Mnason, de fel din Cipru, ucenic de multă vreme, la care era să stăm în gazdă.

17. Când am sosit în Ierusalim, fraţii ne-au primit cu bucurie.

18. A doua zi, Pavel a mers cu noi la Iacob şi s'au adunat acolo toţi bătrânii.

19. Şi după ce s'a închinat lor, le-a povestit cu deamăruntul cele ce făcuse Dumnezeu între păgâni, prin slujba încredinţată lui.

20. Iar ei ascultând dădeau mărire lui Dumnezeu. Apoi i-au zis: Frate, tu vezi câte zecimi de mii dintre Iudei au venit la credinţă şi cum toţi sunt plini de râvnă pentru lege.

21. Acum, ei au auzit despre tine că înveţi pe toţi Iudeii care trăiesc printre păgâni, să se lepede de Moise, spunându-le să nu-şi taie împrejur copiii şi să nu mai calce după obiceiurile noastre.

22. Ce este de făcut? Negreşit că mulţimea se va aduna, căci vor auzi că ai venit.

23. Fă, deci, ceea ce îţi zicem: Avem patru bărbaţi care au asupra lor o jurinţă;

24. Ia-i pe aceştia cu tine, curăţeşte-te împreună cu ei şi cheltuieşte pentru ei cu jertfele, ca să poată să-şi radă capul. Aşa vor şti toţi că nimic nu este adevărat din cele ce au auzit despre tine, dar că tu însuşi umbli cum zice legea şi o păzeşti.

25. Cât despre păgânii care au crezut, noi le-am trimis scrisoare, hotărîndu-le să se ferească de ce-a fost jertfit idolilor şi de sânge şi de carnea dobitoacelor sugrumate şi de desfrânare.

26. Atunci Pavel, luând cu el pe acei bărbaţi, s'a curăţit împreună cu ei şi a doua zi a intrat în templu să vestească în ce zi se împlinesc zilele de curăţire şi deci când trebuie să fie adusă jertfa pentru fiecare dintre ei.

27. Dar când cele şapte zile erau să se sfârşească, Iudeii din Asia l-au văzut pe Pavel în templu, au întăritat tot norodul şi au pus mâna pe el,

28. Strigând: Bărbaţi israeliţi, daţi ajutor! Acesta este omul care propovăduieşte la toţi şi pretutindeni împotriva norodului şi a legii şi a locului acestuia, ba încă a băgat în templu şi Elini şi a spurcat locul acesta sfânt.

29. Căci ei văzură mai înainte pe Trofim din Efes, cu Pavel, în oraş, şi pe acesta gândeau ei că Pavel l-a băgat în templu.

30. Şi s'a zguduit tot oraşul şi norodul a dat năvală, şi apucându-l pe Pavel l-au scos afară din templu, iar uşile se închiseră în toată graba.

31. Dar când căutau ei ca să-l răpue, i-a venit vorba tribunului cohortei că tot Ierusalimul e în răscoală.

32. Tribunalul luând îndată ostaşi şi centurioni a alergat la ei; iar ei, când au văzut pe tribun şi pe ostaşi, s'au oprit şi n'au mai bătut pe Pavel.

33. Atunci tribunalul venind aproape şi punând mâna pe el a poruncit să-l lege cu două lanţuri; apoi a întrebat cine este şi ce a făcut.

34. Dar în gloată unii strigau una, alţii alta. Deci tribunalul neputând din pricina huetului să cunoască nimic temeinic, a poruncit să-l ducă în cetăţuia Antonia.

35. Când a sosit la trepte, a trebuit, de silnicia gloatei, ca Pavel să fie dus pe sus de ostaşi.

36. Căci mulţimea norodului se ţinea după el, zbirând: Omorîţi-l!

37. Când era să-l bage în cazarmă, Pavel a zis către tribun: Mi-este oare iertat să-ţi vorbesc ceva? El a răspuns: Ştii elineşte?

38. Nu eşti tu, dară, Egipteanul care, mai nainte de zilele acestea, s'a răsculat şi a scos în pustie cei patru mii de ucigaşi?

39. Dar Pavel a rostit: Eu sunt Iudeu din Tarsus, cetăţean al unui vestit oraş al Ciliciei. Te rog, dă-mi voie să vorbesc poporului.

40. Deci, dându-i-se voie, Pavel a stat în picioare pe trepte şi a făcut norodului semn cu mâna. Şi linişte mare s'a făcut, iar Pavel, rostindu-se în limba evreiască, a grăit:

22.

Pavel povesteşte Iudeilor întâmplarea întoarcerii lui Christos.

1. Fraţilor şi părinţilor, ascultaţi acum cuvântul meu de dezvinovăţire faţă cu voi!

2. Auzind că le vorbeşte în limba evreiască, au fost şi mai liniştiţi. Iar Pavel a zis:

3. Eu sunt Iudeu născut în Tarsul Ciliciei, dar am crescut în acest oraş, învăţând la picioarele lui Gamaliel să ţin cu străşnicie legea părintească, plin fiind de răvnă pentru Dumnezeu, precum sunteţi astăzi şi voi toţi.

4. Eu am prigonit această învăţătură până la moarte, legând şi dând spre închisoare şi bărbaţi şi femei,

5. Precum poate să-mi dea mărturie şi marele preot şi tot soborul bătrânilor. De la ei am şi luat scrisori către fraţii din Damasc şi m'am dus să-i aduc pe cei ce erau acolo legaţi la Ierusalim, ca să fie pedepsiţi.

6. Dar pe când eram pe drum şi mă apropiam — către amiază — de Damasc, deodată o lumină puternică, din cer, a strălucit de jur-împrejurul meu.

7. Atunci am căzut la pământ şi am auzit un glas care-mi zicea: Saule, Saule, de ce mă prigoneşti?

8. Iară eu am răspuns: Cine ești, Doamne? Zis-a către mine: Eu sunt Iisus din Nazaret pe care tu îl prigonești.

9. Cei ce erau cu mine au văzut într'adevăr lumina, dar n'au auzit vocea celui care îmi vorbea.

10. Ci eu am întrebat: Doamne, ce să fac? Iar Domnul a rostit către mine: Scoală-te și du-te în Damasc și acolo îți se va spune despre toate câte rânduite sunt pentru tine să le faci.

11. Și fiindcă nu mai vedeam nimic, din pricina strălucirii acelei lumini, am venit în Damasc dus de mână de către cei ce erau cu mine.

12. Atunci unul, Anania, bărbat cucernic, după lege și astfel socotit de către toți Iudeii sălășlăuiți în Damasc,

13. Venind la mine și stând alături, mi-a zis: Frate Saule, primește-ți iar vederile. Iar eu, în aceeași clipă, am ridicat ochii spre el și l-am văzut.

14. Apoi a zis: Dumnezeuul părinților noștri te-a ales de mai înainte pe tine ca să cunoști voia lui și să vezi pe Cel Drept și să auzi glas din gura lui;

15. Căci martor vei fi lui, în fața tuturor oamenilor, despre cele ce ai văzut și auzit.

16. Și acum, ce mai aștepti? Scoală-te, primește botezul și spală-te de păcatele tale, chemând numele Domnului.

17. Când m'am întors la Ierusalim și mă rugam în templu, mi s'a întâmplat o răpire de mine însumi.

18. Și l-am văzut pe Domnul care-mi zicea: Grăbește-te și ieși curând din Ierusalim pentru că nu vor primi mărturia ta despre mine.

19. Iar eu am zis: Doamne, ei singuri știu că eu eram cel ce aduceam la închisoare și băteam, prin sinagoge, pe credincioșii tăi,

20. Iar când au vărsat sângele lui Ștefan, martorul tău, am fost și eu de față și găseam bună fapta lor și păzeam veșmintele ucigașilor lui.

21. Ci el zis-a către mine: Mergi, că eu te voi trimite afară, departe între neamuri.

22. Și l-au ascultat până la acest cuvânt. Aici, au ridicat glasul și au strigat: Luați-l de pe pământ pe unul ca acesta! Căci nu i se cade să mai trăiască.

23. Și au început să răcnească, să-și smulgă hainele de pe ei și să arunce cu pulbere în văzduh.

24. Atunci tribunul a poruncit să-l bage pe Pavel în cazarmă, spunând să-l ia la cercetare, cu biciul, ca să afle pentru care cuvânt strigau așa împotriva lui.

25. Dar când l-au întins la trăgătoare, Pavel a zis către sutașul care era de față: Vă este oare iertat să bateți un om care este cetățean roman și este nejudecat?

26. Auzind așa sutașul, s'a dus la tribun și vestindu-l i-a zis: Ce ai de gând să faci? Că omul acesta este cetățean roman.

27. Atunci venind la el tribunul a întrebat: Spune-mi, tu ești cetățean roman? Pavel a zis: De bună seamă!

28. Tribunul a răspuns: Eu am dobândit această cetățenie cu multă cheltuială. Pavel a întâmpinat: Eu însă m'am născut cetățean.

29. Deci cei ce erau gata să-l ia la cercetare s'au dat laoparte numaidecât, iar tribunul, care pusese să-l lege, s'a temut când a aflat că este cetățean roman.

30. A doua zi, voind să știe temeiul pentru ce era părît de Iudei, l-a delegat și a poruncit să se adune arhieriei și tot sinedriul. Apoi, aducându-l jos pe Pavel, l-a pus înaintea lor.

23.

Saduceii și Fariseii nu se înțeleg în privința lui Pavel. El vede, noaptea, pe Domnul. Uneltirile Iudeilor. Pavel e dus la Cezareia.

1. Iar Pavel privind sinedriul în față, a cuvântat: Bărbaților și fraților, eu mi-am dus viața mea, înaintea Domnului, până la această zi, cu deplin cuget curat.

2. Ci arhierul Anania a poruncit celor ce ședeau lângă el să-l bată peste gură.

3. Atunci Pavel a rostit către el: Te va bate Dumnezeu, perete văruit! Că tu șezi să mă judeci după lege și poruncești să mă bată fără de lege!

4. Cei ce stăteau lângă el ziseră: Pe arhierul lui Dumnezeu îl faci tu de ocară?

5. Pavel răspunse: Fraților, nu știam că este arhieru; căci este scris: Pe mai marele poporului tău să nu-l vorbești de rău.

6. Dar Pavel știind bine că sunt o parte Saduchei și cealaltă Farisei, a strigat în sinedriu: Bărbaților și fraților! Eu sunt Fariseu, fecior de Farisei. Pentru nădejdea și învierea morților sunt eu în judecată.

7. Când a grăit aceasta, între Farisei și Saduchei s'a iscat neînțelegere și mulțimea lor s'a dezbinat.

8. Că Saduchei zic cum că nu este înviere, nici înger, nici duh, iar Fariseii le mărturisesc pe amândouă.

9. Atunci s'a făcut mare strigăt și sculându-se unii cărturari din partea Fariseilor țineau piept și ziceau: Nici un rău nu aflăm în acest om. Căci — dacă i-a vorbit lui un duh sau un înger?

10. Deci născându-se mare dezbinare și temându-se tribunul ca Pavel să nu fie sfâșiat de ei, a poruncit ostașilor să se pogoare, să-l smulgă din mijlocul lor și să-l ducă în cazarmă.

11. Ci în noaptea următoare a stat Domnul lângă el și i-a zis: Fii cu inimă, Pavele! Căci precum ai mărturisit despre mine la Ierusalim, astfel trebuie să mărturisești și la Roma.

12. Când s'a ivit ziua, Iudeii au făcut o tovarășie și s'au legat cu blestem să nu mănânce, nici să bea, până ce nu vor omori pe Pavel.

13. Și cei ce făcuseră între ei acest jurământ erau mai mulți de patruzeci,

14. Care, ducându-se la arhierii și la bătrâni, le-au spus: Ne-am legat pe noi înșine cu blestem să nu punem nimic în gură, până ce nu-l omorim pe Pavel.

15. Acum dar, voi împreună cu sinedriu dați de știre tribunului să-l aducă la voi, jos, ca și cum ați avea de gând mai cu deamăruntul să-l cercetați. Iar noi, mai înainte ca el să se apropie, gata suitem să-l răpunem.

16. Dar fiul surorii lui Pavel, auzind de această ueltire, s'a înfățișat, a pătruns în cazarmă și a vestit pe Pavel.

17. Atunci Pavel a chemat pe unul din sutași și i-a zis: Du pe băiatul acesta la tribun, căci are ceva să-i spună.

18. Sutașul l-a luat, l-a dus la tribun și a vorbit: Pavel cel închis m'a chemat și m'a rugat să aduc pe băiatul acesta la tine, având să-ți spună oarece.

19. Tribunalul luându-l de mână, s'a dus cu el deoparte și l-a întrebat: Ce lucru ai să-mi spui?

20. Atunci el a grăit: Iudeii s'au înțeles să te roage ca mâine să-l pogori pe Pavel la sinedriu, ca și cum le-ar fi gândul să cerceteze mai amănunțit pricina lui.

21. Dar tu să nu te încrezi în ei. Căci dintre ei îl pândesc mai mulți de patruzeci de inși, care s'au legat pe ei înșiși cu blestem, nici să mănânce, nici să bea, până când nu-l vor răpune. Și acum ei sunt gata, așteptând făgăduiala ta.

22. Tribunalul a trimis acasă pe băiat poruncindu-i: Nimănui să nu spui că mi-ai destăinuit aceste lucruri.

23. Apoi, ohemând la sine pe doi dintre sutași, le-a zis: Țineți gata, de la ceasul al treilea din noapte, două sute de ostași, șaptezeci de călăreți și două sute de sulitași, ca să meargă până la Cezareia.

24. Și dobitoace de povară să aibă la îndemână, ca să-l pună pe Pavel și să-l ducă teafăr la Felix Procuratorul.

25. Apoi a scris o scrisoare având acest cuprins:

26. Claudiu Lisias, prea puternicului procurator Felix, multă sănătate!

27. Pe omul acesta l-au fost prins Iudeii și erau să-l omoare; ci eu m'am dus peste ei cu oaste și l-am scăpat, aflând că este cetățean roman.

28. Și vrând să știu pricina pentru care îl asupreau l-am dus înaintea sinedriului lor.

29. Și am găsit că e pârît pentru întrebări din legea lor, dar fără să aibă vre-o vină vrednică de moarte sau de lanțuri.

30. Când mi s'a destăinuit, însă, că din ei vor să întindă o cursă acestui om, l-am trimis la tine și le-am dat de știre și parișilor să-și spună cuvântul înaintea ta.

31. Deci ostașii l-au luat pe Pavel, precum li s'a poruncit, și l-au dus noaptea la Antipatris.

32. A doua zi, lăsând pe călăreţi să se ducă cu el, s'au întors la tabără.

33. Călăreţii intrând în Cezareia şi dând procuratorului scrisoarea i-au înfăţişat şi pe Pavel.

34. Procuratorul, după ce a citit, a înţeles din care ţinut este Pavel şi aflând că este din Cilicia :

35. Voi sta să te ascult, a zis el, când şi părşii tăi vor fi aici. Apoi a poruncit să fie pus sub pază, în pretoriul lui Irod.

24.

Pavel se dezvinovăţeşte înaintea lui Felix.

1. După cinci zile, a venit arhiereul Anania cu câţiva dintre bătrâni şi cu un ritor anume Tertul şi au arătat procuratorului plângerea lor împotriva lui Pavel.

2. Iar după ce l-au chemat pe Pavel, Tertul a început să-l învinuiască astfel:

3. Prea puternice Felix, prin tine ne bucurăm de multă pace şi prin puterea ta de grijă îmbunătăţiri s'au făcut acestui neam. Aceasta o mărturisim cu deplină mulţumită, în tot timpul şi pretutindeni.

4. Dar ca să nu te ostenesc prea mult, te rog să ne ascuţi, întru a ta bunătate, în puţine cuvinte.

5. Pe omul acesta l-am dovedit oiumă şi urzitor de răzvrătiri printre toţi Iudeii de pe lume. El este căpetenia eresului Nazareilor;

6. Şi a încercat să pângărească şi templul, dar am pus mâna pe el şi am voit să-l judecăm după legea noastră.

7. Ci venind tribunul Lisias, l-a smuls cu multă silnicie din mâinile noastre,

8. Şi a poruncit ca părşii lui să vie înaintea ta. De la el putea-vei, cercetând tu însuşi, să cunoşti amănunţit toate învinuirile pe care i le aducem.

9. Iar Iudeii împreună adevereau, zicând că acestea sunt așa.

10. Atunci procuratorul făcându-i semn să vorbească, Pavel a răspuns: Fiindcă ştiu că de mulţi ani ești judecător acestui neam, bucuros sunt să vorbesc întru apărarea mea.

11. Tu poți să afli lesne că nu sunt mai mult decât douăsprezece zile, de când m'am suit în Ierusalim ca să mă închin.

12. Şi nu m'au găsit nici în templu, pricindu-mă cu cineva sau făcând răzcoală în norod, nici în sinagogi, nici în cetate.

13. Nici nu pot să-ți dovedescă cele ce spun acum împotriva mea.

14. Aceasta, însă, îți mărturisesc: că așa slujesc Dumnezeului părinților mei, după învățătura pe care ei o numesc eres, și cred toate cele scrise în lege și în proroci,

15. Având nădejde în Dumnezeu, precum și aceștia înșiși o așteaptă că va să fie învierea dreptilor și a nedreptilor.

16. Drept aceea, mă și străduiesc să am, față de Dumnezeu și de oameni, un cuget pururea fără vină.

17. Iar după mulți ani, am venit ca să aduc neamului meu milostenii și prinoase.

18. Cu acest prilej, câțiva Iudei din Asia m'au găsit — curățit — în templu, dar nu cu gloată, nici cu gâlceavă.

19. Aceia trebuiau să fie de față înaintea ta și să mă învinuiască, dacă aveau ceva împotriva mea.

20. Sau chiar aceștia să spună ce strâmbătate mi-au găsit, când am stat înaintea sinedriului,

21. Decât doar pentru acest singur cuvânt pe care l-am strigat stând între ei: Din pricina învierii morților sunt eu azi în judecată înaintea voastră.

22. Dar Felix, care cunoștea destul de bine ce este această învățătură, i-a amânat zicând: Când va veni tribunul Lisias voi hotărî asupra pricinii voastre.

23. Apoi a poruncit sutașului să ție pe Pavel sub pază, dar să-i lase tihnă și să nu oprească pe nimeni dintre ai lui ca să vie să-l slujască.

24. După câteva zile, Felix venind cu Drusila, femeia lui, care era din nemul Iudeilor, a trimis să cheme pe Pavel și l-a ascultat despre credința cea întru Christos Iisus.

25. Ci vorbind el de dreptate și de înfrânare și de judecata viitoare, Felix s'a înfricoșat și a răspuns: De acum, te du. Și când voi afla prilej, iar te voi chema.

26. În același timp, el nădăjduia că i se vor da bani de către Pavel; de aceea mai adesea trimițând să-l cheme stătea cu el de vorbă.

27. Dar când s'au împlinit doi ani, în locul lui Felix a urmat Porcius Festus. Și voind să le fie Iudeilor pe plac, Felix a lăsat pe Pavel la închisoare.

25.

Pavel înaintea procuratorului Porcius Festus și a craiului Agripa.

1. Iar Festus, după ce a pășit în ținutul său, la trei zile s'a supt din Cezareia la Ierusalim.

2. Atunci arhieriei și fruntașii Iudeilor i s'au înfățișat cu păra lor împotriva lui Pavel și s'au rugat de el,

3. Și i-au cerut ca un hatâr să-l trimită pe Pavel la Ierusalim, în vreme ce ei pregăteau cursa lor, ca să-l omoare în cale.

4. Dar Festus a răspuns că Pavel e bine păzit în Cezareia, apoi că el însuși va pleca degrabă acolo.

5. Deci, a zis el, să vie împreună cu mine cei ce au cădere dintre voi, și dacă acest om a făcut vre-o fărădelege, să-l pârască.

6. După ce-a rămas la ei nu mai mult ca opt ori zece zile, a pogorit în Cezareia, iar a doua zi, șezând în tribunal, a poruncit să-l aducă pe Pavel.

7. Ci venind Pavel, Iudeii pogoriți din Ierusalim l-au înconjurat și împotriva lui au adus multe și grele învinuiri, pe care însă nu puteau să le dovedească.

8. Iar Pavel se apăra zicând: N'am greșit cu nimic, nici față de legea Iudeilor, nici față de templu, nici față de Cezarul.

9. Festus, voind să-i mulțumească pe Iudei, a răspuns lui Pavel, și a zis: Vrei să mergi la Ierusalim și acolo să te judeci, înaintea mea, asupra acestor lucruri?

10. Dar Pavel a grăit: Stau înaintea tribunalului Cezarului; aici se cuvine să fii judecat. Iudeilor nu le-am stricat nimic, precum prea bine știi și tu.

11. Dacă am stricat și am făptuit ceva vrednic de moarte, nu mă dau în lături de la moarte; dacă însă nu se alege nimic din cele ce ei îmi pun în sarcină, nimeni n'are dreptul să mă dea în mâna lor. Cer să fii judecat de Cezarul.

12. Atunci Festus, luând cuvânt cu sfetniciei lui, a răspuns: Ai cerut să fii judecat de Cezarul, la Cezarul te vei duce.

13. După ce au trecut câteva zile, oraiul Agripa și Berenice au sosit în Cezareia, ca să ureze lui Festus bun venit,

14. Și pentru că au rămas acolo mai multe zile, Festus în fața craiului a deschis vorba despre Pavel și a zis: Este aici un bărbat, lăsat de Felix în închisoare,

15. În privința căruia, când am fost în Ierusalim, mi s'au jeluait arhieriei și bătrânii Iudeilor și au cerut osândirea lui.

16. Eu însă le-am răspuns că Romanii n'au obiceiul să osândească un om, până când învinuitul n'are în față pe pârâșii lui și nu i se dă răgaz să se apere de învinuire.

17. Tribunalul ei au venit aici. Eu, fără nici o amânare, a doua zi, am stat în tribunal și am poruncit să-l aducă pe bărbat.

18. Dar pârâșii care s'au ridicat împotriva lui nu i-au adus nici o învinuire dintre cele rele, precum bănuiam eu,

19. Ci aveau cu el niște neînțelegeri pentru a lor credință și pentru un Iisus mort, de care însă Pavel zicea că este viu.

20. Eu, fiind la strâmtoare cu cercetarea acestei pricini, l-am întrebât dacă nu voiește să meargă la Ierusalim și acolo să se judece pentru acestea.

21. Dar Pavel a spus că cere să fie pus deoparte, ca să fie cercetat de Împăratul. Deci am dat poruncă să-l păzească, până ce îl voi trimite la Cezarul.

22. Atunci Agripa către Festus: Aș vrea să aud și eu pe acest om.— Il vei auzi mâine, — rostește el.

23. A doua zi Agripa și Berenice au sosit cu mult alai și au intrat în locul de ascultare împreună cu tribunii și cu bărbații cei mai de frunte ai orașului; iar Festus a dat poruncă și l-au adus pe Pavel.

24. Apoi Festus grăiește: Agripo Doamne și voi toți care sunteți cu noi de față, vedeți pe acela pentru care toată mul-

timea Iudeilor a stăruit la mine, și în Ierusalim și aici, strigând că nu i se cade să mai trăiască.

25. Eu am înțeles că n'a făptuit nimic vrednic de moarte, totuși fiindcă el singur a cerut să fie judecat de Impăratul, am hotărât să-l trimit.

26. Dar ceva temeinic să scriu Stăpânului despre el, nu am. De aceea l-am adus înaintea voastră și mai cu seamă înaintea ta, mărite Agripo, ca, după ce va fi cercetat, să am ce să scriu.

27. Căci mi se pare nerozie să trimit un om legat și să nu arăt și cuvintele împotriva lui.

26.

Pavel se dezvinovățește înaintea lui Festus și a craiului Agripa. Amândoi îl găsesc nevinovat.

1. Agripa a rostit către Pavel: Ți este îngăduit să vorbești pentru tine. Atunci Pavel, întinzând mâna, a vorbit întru apărarea sa:

2. Mă socotesc fericit, o mărite Agripo, că astăzi, înaintea ta, pot să mă apăr de toate câte mă părăso Iudeii.

3. Mai ales pentru că tu cunoști toate obiceiurile și neînțelegerile dintre Iudei. Drept aceea te rog să mă ascuți cu îngăduială.

4. Astfel, viețuirea mea, de tânăr, cum a fost ea de la început în poporul meu și în Ierusalim, o știu toți Iudeii.

5. Dacă vor să spună adevărul ei știu despre mine, de mult, că am trăit ca Farisen, adică după eresul cel mai strașnic al legii noastre.

6. Și acum stau să fiu judecat pentru nădejdea în făgăduința de Dumnezeu făcută către părinții noștri,

7. Și la care cele douăsprezece seminții ale noastre, slujind lui Dumnezeu fără încetare, zi și noapte, nădăjduesc să ajungă. Pentru nădejdea aceasta, Doamne, sunt părît de Iudei!

8. De ce se socotește de voi de necrezut că Dumnezeu înviază pe cei morți?

9. Eu unul am gândit, în mintea mea, că față cu numele lui Iisus Nazarineanul trebuie să fac tot ce e protivnic,

10. Ceea ce am și făcut în Ierusalim, căci pe mulți sfinți i-am închis în temnițe cu puterea pe care o luasem de la arhierei. Iar când erau dați la moarte întăream și eu cu glasul meu.

11. Li pedepseam adesea prin toate sinagogele și-i sileam să hulească și, înverșunat peste măsură împotriva lor, îi urmăream până și prin cetățile de dinafară.

12. În vremea acestora, ducându-mă la Damasc, cu întărire și cu o mână de oameni din partea arhiereilor,

13. Am văzut, o mărite Doamne, la amiază, în calea mea, o lumină din cer mai puternică decât slava soarelui și care m'a învăluit în strălucirea ei, ca și pe cei ce călătoreau cu mine.

14. Atunci noi am căzut cu toții la pământ, iar eu am auzit un glas care-mi zicea în limba evreiască: Saule, Saule, de ce mă prigonești? Greu îți este să lovești în țepușă cu piciorul.

15. Ci eu am grăit: Cine ești tu, Doamne? Iar Domnul a răspuns: Eu sunt Iisus pe care tu îl prigonești.

16. Dar scoală-te și stai în picioare. Căci spre aceasta m'am arătat ție, ca sa te rânduesc slujitor și martor, atât celor ce ai văzut, cât și celor pentru care va fi să mă arăt ție.

17. Te-am scos pe tine din acest popor și dintre neamurile către care te trimit,

18. Ca să le deschizi ochii, să se întoarcă de la întuneric la lumină și de la stăpânirea lui Satan la Dumnezeu, și prin credința întru mine să primească iertarea păcatelor și parte cu cei ce s'au sfințit.

19. Drept aceea, mărite Agripo, n'am fost neascultător cereștii arătări,

20. Ci mai întâi celor din Damasc și din Ierusalim, apoi în tot ținutul Iudeii, apoi păgânilor le-am vestit să se pocăiască și să se întoarcă la Dumnezeu, făcând lucruri vrednice de pocăință.

21. Pentru acestea, Iudeii au pus mâna pe mine, pe când eram în templu, și au încercat să mă omoare.

22. Inșă dobândind ajutorul cel de la Dumnezeu, stau până în ziua aceasta și mărturisesc, și la mic și la mare, fără să

spun nimic decât ceea ce și prorocii și Moise au spus că va să fie:

23. Că adică Christos va trebui să pătimească și să fie cel dintâi din învierea morților și să propovăduiască lumina deopotrivă poporului Israil și păgânilor.

24. Și grăind acestea Pavel întru apărarea sa, Festus a rostit cu glas puternic: Pavele, ești nebun! Învățatura ta cea multă te duce la sminteală.

25. Dar Pavel: Nu sunt nebun, prea puternice Festus, — zice el, — ci grăiesc cuvintele adevărului și ale înțelepciunii.

26. Craiul știe despre acestea și în fața lui vorbesc fără sfială, fiind îndreptat că nimic nu i-a rămas ascuns, pentru că aceste lucruri nu s'au întâmplat într'un ungher.

27. Crezi tu, craiule Agripo, în prorocii? Știu că crezi.

28. Atunci Agripa rostește către Pavel: Cu puțin de nu mă îndupleci să mă fac și eu creștin!

29. Iar Pavel: Ori cu puțin, ori cu mult, eu m'aș ruga lui Dumnezeu ca nu numai tu, ci și toți care mă ascultați astăzi să fiți astfel cum sunt și eu, afară doar de aceste lanțuri.

30. Ci craiul s'a sculat și procuratorul și Berenice și cei care ședeau împreună cu ei.

31. Și depărtându-se vorbeau unii cu alții și ziceau: Omul acesta nu face nimic vrednic de moarte sau de închisoare.

32. Apoi Agripa a zis către Festus: Acest om putea să fie lăsat liber, dacă n'ar fi cerut să fie judecat de Cezarul.

27.

Pavel, în lanțuri, e pornit cu corabia spre Italia. Greutățile călătoriei. Corabia se sfărâmă, lângă Malta, dar oamenii scapă.

1. Când a fost hotărît să plecăm pe apă în Italia, au dat în primire pe Pavel și pe alți câțiva întemnițați unui sutaș cu numele Iuliu, din Cohorta Augusta.

2. Am intrat într'o corabie de la Adramit, care avea să treacă prin locurile de pe coasta Asiei, și am purces; iar cu noi era Aristarh, Macedonean din Tesalonie.

3. A doua zi, am ajuns în Sidon Iuliu purtându-se față de Pavel cu iubire de oameni, i-a dat voie să se ducă la prieteni și să primească purtarea lor de grijă.

4. Pornind de acolo, am plutit pe lângă Cipru, pentru că vânturile erau împotriva.

5. Apoi am străbătut marea Ciliciei și a Pamfiliei, și am sosit la Mira Liciei.

6. Acolo sutașul a găsit o corabie din Alexandria în drum spre Italia și ne-a suit în ea.

7. Multe zile am plutit cu încetineală și am ajuns de abia în dreptul Cnidului și fiindcă vântul nu ne slăbea am intrat sub Creta, pe lângă Salmone.

8. Și cu multă greutate, mergând noi pe lângă ea, am sosit într'un loc numit Bune-Limanuri, de care este aproape orașul Lasca.

9. Se scursese multă vreme și călătoria era acum primejdioasă, fiindcă trecuse și postul (de Iom-Kippor). Pavel îi îndemna.

10. Și le zicea: Bărbaților, văd că mergerea pe apă va să fie cu silințe peste fire și cu multă pagubă, nu numai pentru încărcătură și pentru corabie, dar și pentru viețile noastre.

11. Dar sutașul se încredea mai mult în cărmaci și în căpitanul corăbiei decât în cele spuse de Pavel.

12. Limanul nefiind bun de iernat, cei mai mulți dintre ei au dat sfatul să pleacă de acolo și dacă s'ar putea să ajungem și să iernăm la Fenix, un liman din Creta, așezat spre miază-zi și apus și spre miază-noapte și apus.

13. Când a început să sufle un vânt de miază-zi au crezut că sunt stăpâni pe punerea lor la cale, au ridicat ancora și au văslit cât mai aproape de țarmul Cretei.

14. Insa nu după multă vreme s'a năpustit pe ostrov un vânt viforos, care se numește Evrachilonul.

15. Și smulgând corabia, iar corabia neputând să stea împotriva vântului, ne-am lăsat să fim duși în voia lui.

16. Pe când treceam pe sub un ostrov mic anume Claudia, am izbutit cu greutate să prindem luntrea.

17. Apoi, după ce au ridicat-o, au pus mâna pe odgoane și au încins corabia pe

dedesubt. Iar de frică să nu dea peste Sirte, au lăsat pânzele jos și vântul îi ducea așa.

18. Și pentru că vijelia ne impresura cu strășnicie, în ziua următoare au lepădat povara din corabie.

19. Iar a treia zi, cu mâinile lor, aruncară uneltele corăbiei.

20. Mai multe zile, nici soarele nici stelele nu se arătară, iar furtuna băntuia fără scădere; drept aceea, orice nădejde de scăpare ni se luase.

21. Apoi, de multă vreme, nimeni nu mâncase. Atunci Pavel stând în mijlocul lor le-a grăit: Trebuia, o bărbaților, să ascultați de vorba mea și să nu plecați din Creta; și n'ați fi îndurat nici primejdia aceasta, nici această pagubă.

22. Dar acum vă îndemn să fiți cu inimă bună, căci nici un suflet dintre voi nu va pieri, fără numai corabia.

23. Căci, astăzi noapte, un înger al Dumnezeuului al cărui sunt eu și căruia îi slujesc a stat înaintea mea,

24. Și mi-a zis: Nu te teme, Pavele. Tu trebuie să stai înaintea Cezarului și iată: Dumnezeu ți-a dăruit pe toți cei ce sunt în corabie cu tine.

25. De aceea, bărbaților, fiți cu inimă bună, căci am încredere în Dumnezeu că așa va fi după cum mi s'a spus.

26. Ci trebuie să dăm de vre-un ostrov.

27. Întru a paisprezecea noapte de când vântul ne purta încoace și încolo pe Adriatică, pe la miezul nopții, corăbierii își dădură cu bănuială că un pământ oarecare este în apropiere.

28. Atunci, lăsând măsura în jos, găsiră douăzeci de stânjeni și, trecând puțin mai departe, măsurară din nou și găsiră cinsprezece stânjeni.

29. Deci, temându-se ca nu cumva să cădem în loc stâncos, au aruncat patru ancore, de la partea din urmă a corăbiei și au așteptat cu nerăbdare să se facă ziua.

30. Dar corăbierii căutau să fugă din corabie și au scoborit luntrea în mare sub cuvânt că vor să întindă și ancorele de la pisc.

31. Pavel a spus sutașului și ostașilor: Dacă aceștia nu rămân în corabie, voi nu puteți să scăpați.

32. Atunci ostașii tăiară funiile luntri și o lăsară să cadă.

33. Ci, până să se facă ziua, Pavel i-a rugat pe toți să ia să mănânce, zicându-le: Sunt azi paisprezece zile de când stăruii în așteptare și în nemăncare, fără să gustați nimic.

34. Pentru aceea, vă rog luați de mâncăți, căci aceasta este spre scăparea voastră. Că nici unuia din voi un fir de păr din cap nu-i va pieri.

35. Și grăind acestea și luând pâine, a mulțumit lui Dumnezeu înaintea tuturor, a frânt și a început să mănânce.

36. Atunci toți prinzând inimă au luat și ei de mâncare.

37. Și erau în corabie, de toți, două sute șaptezeci și șase de suflete.

38. După ce s'au săturat, au ușurat corabia, aruncând grăul în mare.

39. Când s'a făcut ziua, ei n'au cunoscut pământul, ci vedeau un sân de mare, având țârm de nisip. Și au hotărît să scoată corabia într'acolo de le va fi cu putință.

40. Atunci au deznodat ancorele și le-au lăsat în mare; în același timp au slăbit legăturile cârmelor. Apoi au ridicat vetrila din frunte, în bătaia vântului, și au ținut către țârm.

41. Dar au nimerit într'un crac de nisip și au înțepenit corabia, așa încât piscul înfigându-se stătea neclintit, iar partea dinapoi se sfărâma de urgia valurilor.

42. Ci ostașii sfătuiră să omoare pe cei legați, ca să nu scape vre-unul, înnotând.

43. Sutașul însă, voind să ferească pe Pavel, i-a oprit de la gândul lor și a poruncit ca aceia care știau să înnoate să se arunce în mare și să iasă la țârm, cei dintâi,

44. Iar ceilalți, care pe scânduri, care pe câte ceva de la corabie. Și astfel au ajuns cu toții să scape la uscat.

28.

Localnicii din Malta sunt bucuroși de oaspeți. Pavel lecuște pe bolnavi. Sosește în Italia și în Roma și predică doi ani.

1. După ce am scăpat, aflară atunci că ostrovul se numește Malta.

2. Iar locuitorii din ostrov ne arătară osebită dragoste de oameni, căci aprinzând foc ne luară pe toți la ei, din pricina ploii care era și din pricina frigului.

3. Ci Pavel strângând grămadă de găteje și punându-le pe foc, o năpărcă a ieșit de căldură și s'a agățat de mâna lui.

4. Când barbarii văzură jivina spânzurată de mâna lui, ziseră unii către alții: Negresit că acest om este un ucigaș pe care dreptatea lui Dumnezeu nu l-a îngăduit să mai trăiască, măcar că din valuri a scăpat.

5. Însă Pavel scuturând jivina în foc, n'a pățimit nici un rău.

6. Dar ei se așteptau că el va să se umfle, ori să cadă mort, dintr'o dată. Ci după ce au așteptat multă vreme și au văzut că nu i se întâmplă nimic băttor la ochi, și-au schimbat cugetele și ziceau de el că este un zeu.

7. Împrejurul aceluia loc avea țarine un anume Publius, fruntașul ostrovului. Acesta ne-a primit la el și ne-a găzduit, prietenește, trei zile.

8. Și s'a întâmplat că tatăl lui Publius zăcea în pat, bântuit de friguri și de urdinare cu sânge. Ci Pavel, intrând la el și rugându-se, și-a pus mâinile peste el și l-a făcut sănătos.

9. După această vindecare, și ceilalți din ostrov, care aveau slăbiciuni, veneau și se tămăduiau.

10. Și aceștia ne-au cinstit cu multe daruri și când a fost să plecăm cu corabia ne-au pus la îndemână cele ce ne trebuiau.

11. După trei luni, am purces cu o corabie din Alexandria, care iernase în ostrov și care avea icoana fraților Dioscuri (Castor și Pollux).

12. Ajungând la Siracuză, am zăbovit trei zile.

13. De acolo, pe înconjur, am sosit la Regium. O zi în urmă, a început un vânt de miază-zi și a doua zi am ajuns la Puteoli.

14. Acolo am găsit frați care ne-au rugat să rămânem la ei o săptămână. Și așa am venit la Roma.

15. Auzind despre noi, frații de acolo au venit întru întâmpinarea noastră până la Forul lui Apui și la Trei Taverne. Iar

Pavel, văzându-i, a mulțumit lui Dumnezeu și s'a îmbărbătat.

16. Când am intrat în Roma, sutașul a dat pe cei legați în primire voevodului oastei, iar lui Pavel i-au îngăduit să locuiască singur, cu ostașul care îl păzea.

17. Și după trei zile, Pavel a pofțit la el pe cei care erau fruntașii Iudeilor. Iar când s'au adunat laolaltă, a rostit către ei: Bărbaților și fraților, deși eu n'am făcut nimic împotriva poporului nostru sau a datinelor părintești, am fost dat din Ierusalim, ca un pușcăriaș, în mâinile Romanilor.

18. Aceștia, după ce m'au cercetat, voiau să-mi dea drumul, fiindcă nu se dovedea la mine nici o pricină vrednică de moarte.

19. Ci Iudeii s'au rostit împotriva. Atunci am fost silit să cer să fiu judecat de Cezarul, dar nu că așa avea vre-o pără de adus neamului meu.

20. Pentru atare cuvânt, v'am chemat la mine să vă văd și să vorbesc cu voi. Căci pentru nădejdea lui Israil stau eu ferecat cu lanțul acesta.

21. Ei au răspuns lui Pavel: Noi n'am primit din Iudeia nici scrisori în privința ta, nici vre-unul dintre frați nu a venit ca să ne dea de știre sau să zică ceva rău despre tine.

22. Găsim însă cu cale să auzim de la tine ceea ce gândești; căci despre eresul acesta ne este cunoscut că pretutindeni se vorbește împotriva-i.

23. Deci, rânduindu-i o zi, au venit la el la gazdă mai mulți. Și de dimineața până seara, Pavel le-a lămurit și le-a mărturisit împărăția lui Dumnezeu, căutând să-i încredințeze despre Iisus din legea lui Moise și din proroci.

24. Și unii dădeau crezare celor spuse, iar alții nu credeau.

25. Deci, fără să se înțeleagă unii cu alții, au plecat. Ci Pavel a mai spus un cuvânt: Bine a grăit Duhul Sfânt, prin Isaia Proorocul, către părinții voștri,

26. Când a zis: Mergi la norodul acesta și zi: Cu auzul veți auzi, și nu veți înțelege, și uitându-vă veți privi, dar nu veți vedea.

27. Căci inima acestui norod s'a învârtoșat și cu urechile au auzit greu și ochii lor și i-au închis. Ca nu cumva să vadă cu ochii și să audă cu urechile și cu

inima să înțeleagă și să se întoarcă și eu să-i însănătoșez.

28. Deci cunoscut să vă fie vouă că această mântuire a lui Dumnezeu trimisă a fost neamurilor; și ele vor asculta.

29. Și după ce a zis el acestea, Iudeii plecară având între ei mare neînțelegere.

30. Iar Pavel a rămas doi ani deplini, în casa luată de el cu chirie, și primea pe toți care veneau la el,

31. Propovăduind împărăția lui Dumnezeu și învățând despre Domnul Iisus Christos, cu toată îndrăzneala și fără nici o piedică.

EPISTOLA SFÂNTULUI APOSTOL PAVEL CĂTRE ROMANI

1.

Inceput și închinare. Evanghelia dă pe față îndreptarea din credință, pentru păgânătatea care stă sub mânia lui Dumnezeu.

1. Pavel, slujitor al lui Iisus Christos, chemat de el apostol, pus de o parte spre vestirea Evangheliei lui Dumnezeu,

2. Pe care a făgăduit-o mai înainte — prin proorocii săi, în sfințele Scripturi, —

3. Despre Fiul său, născut din sămânța lui David, după trup,

4. Și rânduit Fiul al lui Dumnezeu într-o putere, după Duhul Sfințeniei, prin învierea lui din morți, adică despre Iisus Christos, Domnul nostru,

5. Prin care am luat dar și apostolie, ca să aduc, în numele său, la ascultarea credinței toate neamurile,

6. Între care sunteți și voi, prin chemarea lui Iisus Christos:

7. Tuturor celor ce sunteți în Roma, iubitori ai lui Dumnezeu, sfinți chemați de el, dar vouă și pace de la Dumnezeu, Tatăl nostru și de la Domnul Iisus Christos!

8. Mai întâi mulțumesc Dumnezeului meu, prin Iisus Christos, pentru voi toți, fiindcă credința voastră este vestită în toată lumea;

9. Căci martor îmi este Dumnezeu, căruia-i slujesc cu duhul meu, întru Evanghelia Fiului său, că vă pomenesc neîncetat,

10. Cerând, în rugăciunile mele, puterea, să am, prin voința lui, vreodată, cumva, prilej de drum până la voi.

11. Pentru că doresc cu mare dor să vă văd, ca să vă împărtășesc vre un dar duhovnicesc, spre întărirea voastră.

12. Ori mai bine să mă mângâi im-

preună cu voi, prin credința, cea de o parte și de alta, a voastră și a mea.

13. Fraților, nu vreau ca voi să nu știți că de multe ori mi-am pus în gând să vii la voi, dar am fost până acum împiedicat să am și între voi oarecare roadă, ca și între celelalte neamuri.

14. Dator sunt și Elinilor și barbarilor și învățaților și neînvățaților;

15. Astfel că, despre mine, eu sunt prea bucuros să vă vestesc Evanghelia și vouă celor din Roma.

16. Căci nu mă rușinez de Evanghelia lui Christos, pentru că este puterea lui Dumnezeu, spre mântuirea oricui care crede, atât Iudeu, mai întâi, cât și Elin,

17. Și în ea se dă pe față acea dreptate de la Dumnezeu, care vine din credință și e pentru credință, precum este scris: Iar dreptul din credință va fi viu.

18. Iar mânia lui Dumnezeu se descopere din cer peste toată păgânătatea și peste toată nelegiuirea oamenilor care țin adevărul în robia nedreptății.

19. Fiindcă ceea ce se poate ști despre Dumnezeu vădit este în inimile lor și Dumnezeu este cel ce le-a vădit-o.

20. Într'adevăr, însușirile lui nevăzute, puterea lui cea veșnică și a lui dumnezeire se văd prin cugetare de la începutul lumii în fapăturile lui, ca ei să fie fără cuvânt de apărare.

21. De vreme ce, cunoscând pe Dumnezeu, nu l-au mărit ca pe un Dumnezeu, nici nu i-au mulțumit, ci s'au rățacit în închipuirile lor și inima lor cea neînțelegătoare se a întunecat.

22. Ținându-se că sunt înțelepți, au ajuns nebuni.

23. Și au schimbat mărirea lui Dumnezeu celui nesticăcios în asemănarea și în înfățișarea omului stricăcios și a păsărilor și a dobitoacelor cu patru picioare și a târtoarelor.

24. De aceea, Dumnezeu i-a dat necurăției, după pofta inimilor lor, ca să-și pângărească trupurile lor, ei înde ei.

25. Ca unii care au răstălmăcit adevărul lui Dumnezeu în minciună și s'au închinat și au slujit făpturii în loc să-i slujească Făcătorului, cel ce este binecuvântat în veci, amin!

26. Din această pricină, Dumnezeu i-a năpustit unor patimi de ocară, căci la ei femeile au schimbat fireasca întrebuințare în cea împotriva firii.

27. Așijderea și bărbații, lăsând întrebuințarea firească a femeii, s'au aprins în pofta lor, unii pentru alții, bărbați cu bărbați, săvârșind rușinea și luând în trupul lor răsplata cuvenită rătăcirii lor.

28. Și precum n'au găsit cu cale să-l cunoască pe Dumnezeu de aproape, așa și Dumnezeu i-a lăsat la mintea lor netrebnică, să facă cele neiertate,

29. Plini fiind de tot soiul de nelegiuire, de viclenie, de lăcomie, de răutăți, plini de pizmă, de ucidere, de ceartă, de înșelăciune, de purtări nesuferite,

30. Șoptitori, bârfitori, uritori de Dumnezeu, cutezători, trufași, lăudaroși, născocitori de rele, nesupuși părinților.

31. Desmetici, călcători de cuvânt, fără iubire firească, fără milă.

32. Ei, cu toate că au cunoscut hotărîrea lui Dumnezeu cum că cei ce fac unele ca acestea vrednici sunt de moarte, nu numai că le fac, dar și încuviințează pe alți făptuitori.

2.

Iudeii sunt tot atât de plini de păcate ca și păgânii.

1. Pentru aceea, oricine ai fi, o, omule care judeci, ești fără cuvânt de apărare, căci în ceea ce pe altul judeci, pe tine însuți te osândești, de vreme ce, tu, judecătorule, făptuești aceleași lucruri.

2. Ci noi știm că judecata lui Dumnezeu este, după adevăr, asupra celor ce fac unele ca acestea.

3. Și socotești, oare, omule care judeci pe cei ce fac unele ca acestea, dar le faci și tu, că tu vei scăpa de judecata lui Dumnezeu?

4. Sau disprețuiești tu bogăția bună-tății lui și a îngăduinții și a îndelungii lui răbdări și nu știi că bunătatea lui Dumnezeu te îndeamnă la pocăință?

5. Și după împietrirea ta și după inima ta nepocăită îți agonisești mânia în ziua mâniei și a rătării dreptei judecăți a lui Dumnezeu.

6. Care va da fiecăruia după faptele lui.

7. Adică viață veșnică celor ce, prin stăruință în fapta bună, caută mărire, cinste și nesticăciune,

8. Dar mânie și urgie fiilor zavistiei, care nu se supun adevărului, ci se supun nedreptății.

9. Da, necaz și strămtorare peste sufletul oricărui om care făptuește răul, peste Iudeu, mai întâi, dar și peste Elin:

10. Mărire, cinste și pace oricui care lucrează binele, după cum, mai întâi, Iudeului, tot așa Elinului.

11. Căci Dumnezeu nu caută la fața omului!

12. Câți, deci, fără să aibă legea, au păcătuit, fără de lege vor și pieri; iar câți au păcătuit cu legea în față, după lege judeca-se-vor.

13. Fiindcă nu cei ce aud legea sunt drepti la Dumnezeu, dar cei ce îndeplinesc legea se vor îndrepta.

14. Când păgânii cei ce nu au legea din fire fac ce poruncește legea, așa lipsiți de lege, ei singuri își sunt lege,

15. Ca unii care arată fapta legii scrisă în inimile lor, prin mărturia cugetului lor și prin cercetarea de sine, care li și înavinovește, li și dezvinovește.

16. Ceea ce se va vedea în ziua când Dumnezeu va judeca, prin Iisus Christos, după Evanghelia mea, cele ascunse ale oamenilor.

17. Ci dacă tu te chemi Iudeu și te razimi pe lege și te lauzi cu Dumnezeu,

18. Și cunoști voia lui și știi să încuviințezi cele bune, căci ai învățat din lege,

19. Tu care te crezi pe tine călăuză orbilor și luminezi celor ce sunt în întuneric,

20. Povătuitor celor fără minte, dascăl celor nevrăstnici, ca unul care ai în lege icoana cunoștinței și a adevărului,

21. Tu, în sfârșit, care înveți pe altul, pe tine însuși nu te înveți! Tu propovăduiești: Să nu furi — și tu furi!

22. Tu rostești: Să nu curvești — și tu curvești! Tu urgiiești idoli — dar le jefuești capitele!

23. Tu care te lauzi cu legea, îl necinstești pe Dumnezeu, prin călcarea legii!

24. Pentru că: numele lui Dumnezeu, din pricina voastră, este hulit între neamuri, — precum este scris.

25. Tăierea împrejur folosește într'adevăr dacă păzești legea; dacă însă ești călcător de lege, tăierea ta împrejur se face netăiere împrejur.

26. Și atunci dacă cel netăiat împrejur păzește hotărârile legii, netăierea lui împrejur nu va fi oare socotită ca tăiere împrejur?

27. Iar el — din fire netăiat împrejur, dar împlinitor al legii — nu te va judeca oare pe tine, care, cu toată slova legii și tăierea împrejur, ești călcător de lege?

28. Pentru că nu cel ce se arată pe dinafară e Iudeu, nici adevărata tăiere împrejur nu este cea de dinafară, în trup:

29. Ci este Iudeu cel intru ascuns, iar tăiere împrejur este aceea a inimii, în spirit, nu în literă; și lauda lui nu vine de la oameni, ci de la Dumnezeu.

3.

Toți oamenii, fărăosebire, sunt păcătoși și ajung drepti fără merit, prin credință.

1. Atunci care este întâietatea Iudeului, sau care este folosul tăierii împrejur?

2. Este mare în toate privințele, mai întâi pentru că lor li s'au încredințat cuvintele lui Dumnezeu.

3. Căci ce este dacă unii n'au crezut? Oare necredința lor va nimici credințioșia lui Dumnezeu?

4. Ferească Domnul! Ci rămână Dumnezeu adevărat în cuvântul lui, iar orice om mincinos, precum este scris: Să fii găsit drept în cuvintele tale și să biruiești când te vor judeca.

5. Dar de vreme ce nedreptatea noastră învederează dreptatea lui Dumnezeu, ce vom zice? Nu cumva că Dumnezeu e nedrept, când revărsă mânia lui? Omește vorbe.

6. Ferească Domnul! Căci atunci cum va judeca Dumnezeu lumea?

7. Ce vom zice? Că de vreme ce adevărul lui Dumnezeu, prin minciuna mea, a prisosit spre slava lui, pentru ce dar mai sunt eu judecat ca păcătos?

8. Și iarăși, de ce n'am face cele rele, ca să vie cele bune? Precum suntem huliți și precum spun unii că ne rostim noi. Osânda acestora este dreaptă!

9. Așa dar, ce este? Avem noi vre-o precădere? Nu, deloc. Căci am învinuit mai înainte atât pe Iudei, cât și pe Elini, că toți sunt sub păcat,

10. După cum este scris: Nu este drept; nu este nici unul;

11. Nu este cine să înțeleagă, nu este cine să caute pe Dumnezeu;

12. Toți s'au abătut, împreună netrebnici s'au făcut. Nu este cine să facă binele, nici măcar unul nu este;

13. Mormânt deschis este gâtulejul lor; cu limbile lor vorbit-au viclenii; venin de aspidă e sub buzele lor;

14. Gura lor e plină de blestem și de amărăciune;

15. Luți sunt picioarele lor spre vârsare de sânge;

16. Prăpăd și nenorocire sunt în drumurile lor,

17. Și calea păcii ei nu au cunoscut-o;

18. Nu este frică de Dumnezeu înaintea ochilor lor.

19. Știm însă că toate câte zice legea, le rostește pentru cei care sunt sub lege, ca orice gură să fie închisă și toată lumea să fie vinovată înaintea lui Dumnezeu.

20. Pentru că din faptele legii nici un om nu se va îndrepta înaintea lui, de vreme ce prin lege vine cunoștința păcatului.

21. Ci acum în afară de lege s'a arătat o îndreptare de la Dumnezeu, mărturisită de lege și de proroci,

22. Adică îndreptarea care vine de la Dumnezeu, prin credința lui Iisus Christos, pentru toți și peste toți cei ce cred, căci nu este deosebire.

23. Fiindcă toți au păcătuit și sunt lipsiți de mărirea lui Dumnezeu;

24. Și sunt îndreptați în dar, cu harul lui, prin răscumpărarea cea în Christos Iisus.

25. Pe el, Dumnezeu l-a rânduit jertfă de ispășire, prin credința în sângele lui, ca să-și arate a sa dreptate — căci trecuse cu vederea păcatele făcute mai înainte.

26. În vremea îngăduinței lui Dumnezeu — ca să-și arate a sa dreptate, în zilele de față, dovedindu-se pe sine drept și îndreptând pe cel ce este din credința în Iisus.

27. Atunci, unde este pricina de laudă? A fost înlăturată. Prin oare lege? Prin legea faptelor? Nu, ci prin legea credinței.

28. Căci noi oredem că omul se îndreptează prin credință, fără faptele legii.

29. Oare Dumnezeu este numai al Iudeilor? Nu este el și Dumnezeul păgânilor? De bună seamă și al păgânilor,

30. De vreme ce unul este Dumnezeu, oare va îndrepta, din credință, pe cei tăiați împrejur și iarăși prin credință pe cei netăiați împrejur.

31. Dar nu cumva, prin credință, noi desființăm legea? Ferească Domnul! Dimpotrivă, întărim legea.

4.

Îndreptarea prin credință e întărită cu pilda lui Avraam și cu mărturia lui David.

1. Ce vom zice acum că a dobândit după trup strămoșul nostru Avraam?

2. Dacă Avraam s'a îndreptat din fapte, are cuvânt de laudă, dar nu înaintea lui Dumnezeu.

3. Căci, ce spune scriptura? Și Avraam a crezut lui Dumnezeu și i s'a socotit lui ca dreptate.

4. Celui care lucrează nu i se socotește plata ca dar, ci ca datorie;

5. Pe când celui care nu lucrează, ci crede în cel ce îndreptează pe păcătos, credința lui se socotește ca dreptate.

6. Intocmai cum și David fericește pe omul căruia Dumnezeu îi socotește dreptatea, fără de fapte:

7. Fericiți aceia cărora s'au iertat fărădelegile și li s'au acoperit păcatele!

8. Fericit bărbatul căruia Domnul nu-î ține păcatul în seamă!

9. Deci, fericea aceasta este ea numai pentru cei tăiați împrejur sau și pentru cei netăiați împrejur? Căci zicem încă o dată: i s'a socotit lui Avraam credința ca dreptate.

10. Dar cum i s'a socotit? Când era tăiat împrejur sau când era netăiat împrejur? Nu când era tăiat împrejur, ci când era netăiat împrejur.

11. Iar semnul tăierii împrejur l-a primit ca pecetie a dreptății, pentru credința lui din vremea netăierii împrejur, ca să fie părintele tuturor celor ce cred, deși netăiați împrejur, și să li se socotească și lor credința ca dreptate.

12. Apoi și părinte al celor tăiați împrejur. Dar nu al celor care sunt numai tăiați împrejur, ci și umblă în urmele credinței pe care o avea părintele nostru Avraam, pe când era netăiat împrejur.

13. Pentru că Avraam și seminția lui nu prin lege au primit făgăduința că vor moșteni lumea, ci prin dreptatea din credință.

14. Căci dacă moștenitorii sunt cei ce au legea, atunci credința a ajuns zadarnică, iar făgăduiala s'a desființat,

15. De vreme ce legea pricinuește mânie; dar unde nu e lege, nu e nici călcare de lege.

16. De aceea moștenirea făgăduită este din credință, ca să fie din dar și ca făgăduiala să rămână temeinică pentru toți urmașii, nu numai pentru cei ce se țin de lege, dar și pentru cei ce se țin de credința lui Avraam, carele este părintele nostru al tuturor,

17. Precum este scris: Pusu-te-am pe tine părinte al multor neamuri. El e părintele nostru în fața celui în care a crezut, adică a lui Dumnezeu, care înviază pe cei morți și chiamă la ființă cele ce încă nu sunt.

18. Avraam, cu nădejde și împotriva nădejdiei, a crezut că el va fi într'adevăr părintele multor neamuri, după cum i s'a spus: Așa va fi seminția ta.

19. Și fără să slăbească în credință, deși s'a văzut pe sine amorf în trupul — căoi era aproape de o sută de ani — și a văzut amorfirea pântecelui Sarei,

20. Totuși, nu s'a indoit, prin necredință, despre făgăduiala lui Dumnezeu, ci s'a învârtosât în credință, dând mărire lui Dumnezeu,

21. Ca unul care a crezut desăvârșit că ceea ce a făgăduit puternic este să și îndeplinească.

22. De aceea, credința lui i s'a scotit ca dreptate,

23. Dar nu s'a scris numai pentru el că i s'a scotit,

24. Ci și pentru noi, căci și nouă va să ni se socotească, nouă care credem în cel ce a înviat dintre morți pe Iisus, Domnul nostru,

25. Carele s'a dat pentru păcatele noastre și s'a sculat pentru îndreptarea noastră.

5.

Roadele îndreptării din credință: Precum păcatul și moartea venit-au prin Adam peste noi toți, așa, prin Christos, îndreptarea și viața.

1. Așa dar, fiind îndreptați din credință, avem pace cu Dumnezeu, prin Domnul nostru Iisus Christos,

2. Căruia datori îi suntem că am dobândit prin credință apropiere la darul acesta, în care stăm, și că ne lăudăm întru nădejdea mării lui Dumnezeu.

3. Și nu numai atât, ci ne lăudăm și în suferințe, binc știind că suferința căsunează răbdare,

4. Și răbdarea încercare, și încercarea nădejde.

5. Iar nădejdea nu dă de rușine, pentru că iubirea lui Dumnezeu s'a vărsat în inimile noastre, prin Duhul Sfânt, cel dăruit nouă.

6. Căci Christos, când noi eram încă fără vlagă, la ceasul hotărât a murit pentru necredincioși.

7. Ci pentru unul drept cu greu va muri cineva, iar pentru binele celor mulți poate se hotărăște cineva să moară.

8. Dar Dumnezeu învederează dragostea lui către noi prin aceea că, pentru noi, Christos a murit când noi eram încă păcătoși.

9. Cu atât mai vărtos, prin urmare, fiind acum îndreptați întru sângele lui, izbăvi-ne-vom prin el de mânie.

10. Căci dacă, pe când eram vrăjmași, ne-am împăcat cu Dumnezeu, prin moartea Fiului său, cu atât mai mult, o dată împăcați, ne vom mântui prin viața lui.

11. Și nu numai atât, ci și lăudându-ne în Dumnezeu prin Domnul nostru Iisus Christos, prin care am primit acum împăcarea.

12. Drept aceea, precum printr'un singur om a intrat păcatul în lume și prin păcat moartea și astfel moartea a străbătut în toți oamenii, prin aceea că toți au păcătuit, —

13. Fiindcă, până la lege, păcatul era în lume, dar păcatul nu se socotește, când nu este lege.

14. Ci moartea a domnit de la Adam până la Moise și peste cei ce nu păcătuiseră, după asemănarea greșelii lui Adam, care este chipul celui ce era să vie.

15. Însă nu e cu greșala cum e cu dăruiala, căci dacă prin greșala unuia a căzut moartea pe cei mulți, cu atât mai vărtos harul lui Dumnezeu și dăruiala lui au prisosit, spre mântuirea celor mulți, prin harul unui singur om, Iisus Christos.

16. Și ce aduce darul nu seamănă cu ce a adus acel unul, care a păcătuit; căci pe când judecata, pornind de la el unul, se face osândire, darul care iartă, pornind de la multe călcări de lege, se face izbăvire.

17. Intr'adevăr, dacă prin greșala unuia, moartea a domnit prin unul singur, cu atât mai mare cuvânt cei ce primesc belșugul harului și al darului dreptății vor împărți în viață prin unul Iisus Christos. —

18. Astfel dar, după cum printr'o singură greșală a venit osândă pentru toți oamenii, așijdrea, printr'o singură îndreptare, pentru toți oamenii a venit îndreptarea care dă viață;

19. Și precum din neascultarea unui om toți s'au făcut păcătoși, tot așa din ascultarea unuia, mulți se vor face drepti.

20. Iar legea a intrat ca să se înmulțească greșala; unde însă păcatul s'a înmulțit darul a prisosit;

21. Așa că, precum păcatul a stăpânit în moarte, tot astfel să stăpânească darul, prin dreptate, spre viața veșnică, prin Iisus Christos, Domnul nostru.

6.

Sfințirea și ascultarea cea nouă sunt rodul dreptății din credință.

1. Ce vom zice, atunci? Rămâneam-vom oare în păcat, ca să se înmulțească darul?

2. Ferească Domnul! Noi care am murit păcatului, cum vom mai trăi în păcat?

3. Au nu știți că toți căți în Christos Iisus ne-am botezat, întru moartea lui ne-am botezat?

4. Deci ne-am îngropat cu el, în moarte, prin botez; așa încât, după cum Christos a înviat din morți, prin mărirea Tatălui, tot așa și noi să umblăm întru înnoirea vieții;

5. Că dacă ne-au făcut cu el o singură tulpină, întru asemăuarea morții lui, atunci vom fi la fel și în învierea lui.

6. Dându-ne bine seama că omul nostru cel vechi a fost împreună răstignit cu el, ca să se nimicească trupul păcatului, așa încât să nu mai fim robii păcatului,

7. Fiindcă cine a murit este slobod de păcat.

8. Și dacă am murit împreună cu Christos, credem că vom și vieții împreună cu el,

9. Știind cum că Christos, după ce a înviat din morți, nu mai moare. Moartea nu mai are stăpânire peste el.

10. Căci, cu moartea lui, a murit păcatului o dată; iar cu viața lui viețuiește lui Dumnezeu.

11. Așa și voi, socotiți-vă înșivă că sunteți morți păcatului, dar vii pentru Dumnezeu, în Christos Iisus, Domnul nostru.

12. Drept aceea, să nu stăpânească păcatul în trupul vostru cel muritor, ca să vă supuneți la poftele lui,

13. Și nu dați păcatului mădularele voastre, făcându-le scule ale nedreptății, oi înfățișați-vă pe voi lui Dumnezeu, ca vii, sculați din morți, și mădularele voastre ca scule de dreptate pentru Dumnezeu.

14. Pentru că păcatul nu va avea putere asupra voastră, căci nu mai sunteți sub lege, oi sub dar.

15. Atunci, ce? Să păcătuim, fiindcă nu suntem sub lege, ci sub dar? Ferească Domnul!

16. Au nu știți că, de vă dați cuiva pe voi robi de ascultare, robi sunteți și voi și supuneți: fie păcatului spre moarte, fie ascultării de Dumnezeu spre dreptate?

17. Dar mulțumim lui Dumnezeu că, deși erați robi ai păcatului, v'ați supus din toată inima dreptarului învățaturii cu care v'ați deprins.

18. Așa că, scăpați fiind din robia păcatului, v'ați făcut robi dreptății.

19. — Omeneste vorbesc, din pricina neputinței trupului vostru. — După cum ați făcut mădularele voastre roabe necurăției și fărădelegii, spre fărădelege, tot așa faceți acum mădularele voastre roabe dreptății spre sfințire.

20. Căci atunci când erați robi ai păcatului erați slobozi față de dreptate.

21. Deci ce roadă aveți atunci? Roade de care acum vă e rușine, pentru că sfârșitul aceloră este moartea.

22. Dar acum, izbăviți fiind de păcat și robi făcându-vă lui Dumnezeu, aveți roada voastră în sfințenie, iar sfârșitul: viața veșnică.

23. Pentru că simbria păcatului este moartea, iar darul lui Dumnezeu: viața veșnică, întru Christos Iisus, Domnul nostru.

7.

Dreptatea din credință scutește de legea veche și ne pune datorie să ne supunem lui Christos. Lupta între carne și duh.

1. Oare nu știți, fraților, — căci vorbesc unor cunoscători ai legii, — că legea are putere asupra omului atât timp cât el e în viață?

2. Căci femeia măritată e legată de bărbatul său, prin lege, atât cât el trăiește; iar dacă a murit bărbatul, dezlegată e de legea care o lega de bărbat.

3. Astfel dar, cât el e în viață, dacă se mărită cu alt bărbat, se va numi precurvară; iar dacă a murit bărbatul, este slobodă de lege, ca să nu fie precurvară, măritându-se cu alt bărbat.

4. Așa, frații mei, și voi ați murit, față cu legea, prin trupul lui Christos, spre a fi ai altuia, ai celui ce a înviat din morți, ca să aducem roade lui Dumnezeu.

5. Căci pe când eram sub stăpânirea cărnii, patimile păcatelor, care erau prin lege întăritate, lucrau în mădulele noastre, ca să-i aducem roade morții.

6. Dar acum, ne-am desfăcut de lege și am murit față de ea, care ne ținea în silnicie, așa încât noi slujim lui Dumnezeu întru înnoirea duhului și nu întru bătrânețea slovei.

7. Așa dar ce vom zice? Este legea păcat? Ferească Domnul! Dar păcatul nu l-am cunoscut fără numai prin lege. Căci n'aș fi știut pofta, dacă legea n'ar fi zis: Să nu poftesti!

8. Ci prilej luând, păcatul prin poruncă a lucrat în mine tot soiul de poftă. Căci în afară de lege păcatul este mort.

9. Odinioară, trăiam fără lege, dar când a venit porunca, păcatul a prins viață,

10. Iar eu am murit! Și porunca spre viață, tocmai ea, la mine s'a nimerit spre moarte.

11. Pentru că păcatul, luând pornire, m'a înșelat prin poruncă și m'a ucis prin ea.

12. Astfel dar, legea e sfântă și porunca e sfântă și dreaptă și bună.

13. Atunci, ce era bun a fost pentru mine moarte? Ferească Domnul! Ci păcatul, ca să se arate păcat, mi-a cășunat moartea, chiar prin ceea ce a fost bun, și pentru ca păcatul prin poruncă să fie peste măsură de păcătos.

14. Știm cu adevărat că legea e duhovnicească, dar eu sunt de carne vândut sub păcat,

15. Pentru că nu știu ce fac; căci nu ceea ce voiesc îndeplinesc, dar ceea ce urăsc, tocmai aceea săvârșesc.

16. Iar dacă fac ceea ce nu mi-e voia, mă potrivesc cu legea și zic că este bună.

17. Ci acum nu mai săvârșesc eu aceea, ci păcatul care locuiește în mine.

18. Fiindcă știu că în mine, adică în trupul meu, nu locuiește ce e bun. Căci de voit voiesc, dar de lucrat binele nu-l lucrez;

19. Căci nu binele pe care îl vreau, îl fac, ci răul pe care nu-l voiesc, pe acesta îl săvârșesc.

20. Și atunci, dacă fac ceea ce nu-mi este voia, nu mai sunt eu făptulorul, ci păcatul care locuiește întru mine.

21. Găsesc deci această lege, în mine, care vreau să fac bine, că anume răul se ține de mine.

22. Că, după omul cel lăuntric, mă bucur de legea lui Dumnezeu,

23. Dar văd în mădulele mele o altă lege, care se luptă împotriva minții mele și mă face rob legii păcatului, cea din mădulele mele.

24. Om nenorocit ce sunt! Cine mă va izbăvi de trupul morții acesteia?

25. Mulțumesc lui Dumnezeu, prin Iisus Christos, Domnul nostru! Deci dar, eu însumi, cu mintea mea, slujesc legii lui Dumnezeu, iar cu trupul: legii păcatului.

8.

Credincioșii sunt slobozi față de osândă. Ei sunt fiii lui Dumnezeu și împreună moștenitori cu Christos. Sfântul Duh mijlocitorul.

1. Drept aceea, asupra celor ce sunt în Christos Iisus nu este acum nici o osândă.

2. De vreme ce legea duhului vieții în Iisus Christos m'a liberat de legea păcatului și a morții.

3. Căci — lucru peste putință legii, întru cât era neputincioasă din pricina cărnii — Dumnezeu a trimis, pentru păcat, pe însuși Fiul său, în trup asemănător trupului păcatului, și în trup a osândit păcatul,

4. Pentru ca hotărârea legii să se împlinească întru noi cei ce nu umblăm potrivit trupului, ci potrivit duhului,

5. Căci cei ce se țin de trup potfesc cele trupești, iar cei ce se țin de duh, cele duhovnicești.

6. Ci pofta cărnii este moarte, pe când cugetul duhului este viață și pace;

7. Deoarece pofta cărnii este vrășmășie împotriva lui Dumnezeu, fiindcă nu se supune legii lui Dumnezeu și nici nu poate.

8. Iar cei ce sunt în carne nu pot să placă lui Dumnezeu.

9. Voi, însă, nu sunteți sub puterea cărnii, ci a duhului, dacă într'adevăr Duhul lui Dumnezeu sălășluiește întru voi. Iar dacă cineva nu are duhul lui Christos: acela nu este al lui.

10. Și de e Christos în voi, trupul, pe de o parte, este mort, din pricina păcatului, dar duhul, pe de altă parte, este viață, din pricina îndreptării date de Dumnezeu.

11. Iar dacă duhul celui ce a înviat pe Iisus din morți locuiește întru voi, el cel ce a înviat pe Iisus din morți, vii va face și trupurile voastre muritoare, din pricina Duhului său carele sălășluiește întru voi.

12. Drept aceea, fraților, nu suntem datori trupului, ca să viețuim după trup.

13. Căci dacă viețuiți potrivit trupului, veți muri, iar dacă ucideți, cu Duhul, faptele trupului, veți fi vii.

14. Fiindcă toți câți sunt mânați de Spiritul lui Dumnezeu, ei fiii lui Dumnezeu sunt.

15. Într'adevăr, n'ați primit duh de robie, ca să vă fie iarăși frică, ci ați primit spiritul înfierii, prin care strigăm: Abba! (Părinte!)

16. Spiritul însuși mărturisește împreună cu spiritul nostru că suntem fii ai lui Dumnezeu.

17. Și dacă suntem fii, suntem și moștenitori — moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună moștenitori cu Christos, dacă într'adevăr suferim împreună cu el, ca împreună cu el să ne și preamărim.

18. Ci socotesc că durerile ceasului de față nu pot să stea în cumpănă cu mărirea care va să se arate pentru noi.

19. Pentru că dorul statornic al fapturii așteaptă cu nerăbdare descoperirea fiilor lui Dumnezeu.

20. Căci făptura a fost supusă deșertăciunii — nu de voia ei, ci din pricina aceluia care a supus-o — totuși cu nădejde:

21. De vreme ce făptura însăși se va izbăvi din robia stricăciunii, ca să se bucure de libertatea mării fiilor lui Dumnezeu.

22. Fiindcă știm că toată făptura suspină laolaltă și este până acum ca în dureri de naștere.

23. Și nu numai atât, ci și noi, care avem părga Duhului, noi singuri suspinăm în noi înșine, așteptând cu nerăbdare înfierea, răscumpărarea trupului nostru.

24. Căci întru nădejde ne-am mântuit; dar nădejdea care se vede nu mai e nădejde. Cum ar nădăjdui cineva ceea ce vede?

25. Iar de nădăjduim ceea ce nu vedem, așteptăm cu stăruință.

26. Asemenea și Duhul vine slăbiciunii noastre într'ajutor, căci să ne rugăm cum trebuie: nu știm, ci singur Duhul se roagă pentru noi cu suspinuri negraite.

27. Însă cercetătorul inimilor știe care este năzuința Duhului, căci el se roagă pentru sfinți după voia lui Dumnezeu.

28. Știm, apoi, că pentru cei ce iubesc pe Dumnezeu, adică pentru cei ce sunt chemați după a sa știință mai dinainte, toate laolaltă lucrează înspre bine.

29. Căci pe care i-a cunoscut mai înainte, pe aceia mai înainte i-a și hotărît să fie asemenea icoanei Fiului său, ca el să fie întâi născut între foarte mulți frați.

30. Iar pe care i-a hotărît mai înainte, pe aceia i-a și chemat; și pe care i-a chemat, pe aceia i-a și îndreptat, iar pe care i-a îndreptat, pe aceia i-a și preamărit.

31. Ce vom zice dar, la acestea? Dacă Dumnezeu e pentru noi, cine este împotriva noastră?

32. Când el pe însuși Fiul său nu l-a cruțat, ci l-a dat morții pentru noi toți, cum nu ne va da el oare toate împreună cu el?

33. Cine va ridica pâră împotriva aleșilor lui Dumnezeu? Dumnezeu este cel ce îndreptează.

34. Cine va osândi? Oare Christos? Christos cel ce a murit, ba mai bine cel ce a înviat, cel ce este de-a-dreapta lui Dumnezeu — el mijlocește pentru noi!

35. Cine ne va despărți pe noi de iubirea lui Christos? Oare necazul? Ori strămtorarea, ori prigoana, ori foametea, ori golăteala, ori primejdia, ori sabia?

36. Căci precum este scris: Pentru tine suntem omorâți toată ziua; socotim-ne-am ca niște oi de junghiere.

37. Ci în toate acestea suntem mai mult decât biruitori, prin acela care ne-a iubit.

38. Pentru că sunt încredințat că nici moartea, nici viața, nici îngerii, nici stăpânirile, nici ce este acum, nici ce va să fie, nici puterile

39. Înălțimii, nici puterile genunei și nici o altă făptură nu va putea să ne despartă pe noi de dragostea lui Dumnezeu, cea întru Iisus Christos, Domnul nostru.

9.

Alegerea lui Israel, odinioară, și miluirea păgânilor, acum, sunt lucrul liberei îndurări a lui Dumnezeu.

1. Spun adevărul în Christos, nu mint — cugetul meu mi-o dovedește prin Duhul Sfânt —

2. Că mare îmi este jalea și necurmată durerea inimii.

3. Pentru că aș dori de s'ar putea să fiu eu însumi anatema, departe de Christos, pentru frații mei, pentru rudele mele după trup,

4. Ca unii ce sunt Israiliți, a căroră este înfierea e mărirea și așezămintele și rânduiala legii și slujba dumnezeiască și făgăduințele,

5. Ai căror sunt părinții și din care după trup este Christos, cel ce este peste toate Dumnezeu, binecuvântat în veci, amin!

6. Dar nu spun aceasta ca și cum cuvântul lui Dumnezeu ar fi căzut. Căci nu toți care sunt din Israel sunt și Israiliți.

7. Nici — pentru că sunt sămânța lui Avraam — sunt toți și fii, ci: urmașii lui Isaac vor fi urmașii tăi,

8. Adică: nu copiii trupului sunt copiii Domnului, ci se socotesc urmași fiii făgăduinței.

9. Căci: voi veni din nou pe vremea aceasta și Sara avea-va un fecior, — este, doar, cuvânt de făgăduință.

10. Dar nu a fost așa numai cu Sara, ci și cu Rebeca, zămisind ea cei doi gemeni de la unul Isaac, părintele nostru:

11. Căci, mai înainte de nașterea lor și fără să fi făcut ei ceva bine ori rău —

ca rânduiala lui Dumnezeu cea după alegere să rămână în picioare, nu pe temeiul faptelor, ci din alegerea celui care chiamă —

12. I s'a zis Rebecăi: Cel mai mare va sluji celui mai mic!

13. Precum este scris: Pe Iacob l-am iubit, iar pe Esau l-am urit.

14. Ce vom zice dar? Nu cumva că la Dumnezeu e nedreptate? Ferească Domnul!

15. Căci grăiește către Moise: Miluivoi pe care vreau să-l miluiesc și îndura-mă-voi de cine vreau să mă îndur.

16. Așa dar, nu este de la cel care voiește, nici de la cel ce aleargă, ci de la Dumnezeu care miluiește.

17. Căci Scriptura zice lui Faraon: Pentru aceasta chiar te-am ridicat, ca să arăt în tine puterea mea și ca numele meu să se vestescă în tot pământul.

18. Deci dar pe cine vrea il miluiește și iar pe cine vrea il împietrește.

19. Tu, acum, îmi vei zice: Atunci de ce mai bagă vină? Căci voinței lui cine poate să-i stea împotriva?

20. Dar, mai înainte, cine ești tu, o omule, ca să te cerți cu Dumnezeu? Oare vasul de lut va zice către cel ce l-a făcut: De ce m'ai făcut așa?

21. Sau nu are olarul putere peste lutul lui, ca din aceeași frământătură să facă un vas de cinste, iar altul de necinste?

22. Și ce este dacă Dumnezeu, voind să-și arate mânia și cunoscută să facă puterea sa, a suferit cu multă răbdare vasele mănii sale, gătite spre piere?

23. Așijderea ca să arate bogăția mării sale, către vasele îndurării, pe care mai dinainte le-a gătit spre mărire,

24. Adică pe noi, pe care ne-a și chemat, nu numai dintre Iudei, ci și dintre păgâni,

25. Precum zice și în Osea: Chema-voi pe cine nu era norodul meu: norodul meu, și pe cine nu era iubită: iubită.

26. Și va fi că în locul unde li s'a zis: Voi nu sunteți norodul meu — acolo chema-se-vor fii ai Dumnezeului celui viu.

27. Iar Isaia strigă despre Israel: Dacă numărul fiilor lui Israel ar fi ca

nisipul mării, rămășița numai se va mântui.

28. Pentru că împlinind și scurtând, Domnul va îndeplini, pe pământ, cuvântul său,

29. Și precum a proorocit Isaia: Dacă Domnul Savaot nu ne-ar fi lăsat nouă sămânță pentru noul Israil, am fi ajuns ca Sodoma și am fi fost la fel cu Gomora.

30. Ce vom zice atunci? Că păgânii, care nu umblau după dreptate, au dobândit îndreptare, însă îndreptarea din credință,

31. Iar Israil, umblând după legea dreptății, n'a ajuns la legea care dă îndreptare.

32. Pentru ce? Pentru că voind să ajungă nu prin credință, ci ca din faptele legii, s'au poticnit de piatra poticnirii,

33. Precum este scris: Iată, pun în Sion piatră de poticnire și stâncă de sminteală, — și: Cine crede în el nu se va rușina.

10.

Iudeii au umblat după îndreptare, cu puterile lor, de aceea n'au găsit îndreptarea care vine din credință.

1. Fraților, dorul inimii mele și rugăciunea mea la Dumnezeu, pentru ei, este ca să se mântuiască.

2. Fiindcă — martor le sunt — au râvnă pentru Dumnezeu, dar fără de pricepere.

3. Deoarece necunoscând dreptatea lui Dumnezeu și căutând să statornicească dreptatea lor, dreptății lui Dumnezeu nu s'a supus.

4. Căci Christos este sfârșitul legii, spre îndreptarea oricui care crede.

5. Într'adevăr, Moise scrie despre îndreptarea care vine din legc, că: omul care va îndeplini-o viu va fi prin ea.

6. Ci dreptatea din credință grăicște așa: Să nu zici în inima ta: Cine se va sui în cer? Căci aceasta însemnează a pogori pe Christos!

7. Sau să zici: Cine se va pogori în genune? Căci aceasta însemnează a scoate afară pe Christos dintre morți!

8. Dar ce zice Scriptura?: Aproape de tine e cuvântul, în gura ta și în inima ta. — Acesta este cuvântul credinței pe care-l predicăm:

9. Dacă mărturisești cu gura ta că Iisus este Domnul și crezi în inima ta că Dumnezeu l-a înviat pe el din morți, vei fi mântuit.

10. Căci cu inima credem ca să ne îndreptăm, iar cu gura mărturisim ca să ne mântuim.

11. Precum zice Scriptura: Oricine crede în el nu se va rușina.

12. Fiindcă nu este deosebire între Iudcu și Elin, întrucât același Christos este Domnul tuturor, bogat față cu toți care îl chiamă pe nume.

13. Căci: Oricine va chema numele Domnului se va mântui.

14. Dar cum vor chema numele aceluia în care încă n'au crezut? Și cum vor crede în acela de care n'au auzit? Și cum vor auzi fără de propovăduitor?

15. Și cum vor propovădui fără de apostolie? Picum este scris: Cât de frumoase sunt picioarele celor ce vestesc pacea, celor ce vestesc lucrurile bune!

16. Dar nu toți s'au supus Evangheliei. Căci Isaia zice: Doamne, cine a crezut ce-a auzit de la noi?

17. Prin urmare, credința vine din predică auzită, iar predica este prin cuvântul lui Christos.

18. Ci întreb: Oare n'au auzit? Dimpotrivă, glasul lor a străbătut peste tot pământul și cuvintele lor au ajuns până la marginile lumii.

19. Atunci întreb: Nu cumva Israil n'a înțeles? Moise spune cel dintâi: Voi întărâta râvna voastră cu cine nu este poporul meu și voi atâța mânia voastră cu un popor nepriceput.

20. Iar Isaia îndrăznește și zice: Aflat am fost de cei ce nu mă căutau și văzut m'am făcut celor ce nu întrebau de mine.

21. Dar către Israil rostește: Toată ziua întins-am mâinile mele către un popor neascultător și cu vorbe răzvrătite.

11.

Alegerea lui Israel rămâne neschimbată, dar trecătoarea lui necredință a adus mîlirea păgînilor. Căile Domnului sunt deapăruri minunate și nepătrunse.

1. Intreb deci: Oare lepădat-a Dumnezeu poporul său? Ferească Domnul! Căci și eu sunt Israelit, din sămînța lui Avraam, din spița lui Veniamin.

2. Nu! Dumnezeu n'a lepădat poporul său pe care dinainte l-a cunoscut. Nu știți oare ce zice Scriptura, unde e vorba de Ilie, când mijlocește el la Dumnezeu împotriva lui Israel:

3. Doamne, pe proorcii tăi i-au omorît, jertfelnicele tale le-au surpat și eu am rămas singur; și acum caută să-mi ia viața.

4. Dar ce-i spune răspunsul dumnezeesc?: Mi-am pus deoparte șapte mii de bărbați, care nu și-au plecat genunchiul înaintea lui Baal.

5. Deci, tot așa și în vremea de acum: este o rămășiță după alegerea darului.

6. Iar de este din dar, nu mai este din fapte, altfel darul nu mai este dar. Iar de este din fapte, nu mai este dar, altfel fapta nu mai este faptă.

7. Atunci, ce s'a întîmplat? Ce căuta Israel, tocmai aceea n'a dobîndit, pe cînd cei aleși au dobîndit. Iar ceilalți s'au împietrit,

8. Precum este scris: Dumnezeu le-a dat un duh de toropeală, ochi ca să nu vadă și urechi ca să nu audă, pînă în ziua de azi.

9. Iar David zice: Facă-se masa lor cursă și laț și împiedicătoare și dreaptă răsplătire!

10. Intunece-se ochii lor ca să nu vadă și spinarea lor ține-o pururea încovoiată!

11. Așa dar, întreb: S'a poticnit oare ca să se prăbușească? Ferească Domnul! Ci, prin căderea lor, neamurilor le-a venit mîntuirea, ca Israel să rîvnească la ele.

12. Dacă dar greșala lor a fost bogăția lumii și micșorarea lor a vîntura păgînilor, cu cît mai vîntos: întreg numărul lor!

13. Căci v'o spun vouă, care sunteți credincioși veniți dintre păgîni: Intrucît

sunt apostolul păgînilor dau slujbei mele toată slava,

14. Doar voi izbuti să ațîț, rîvna celor din neamul meu și să scap cățiva din ei.

15. Căci dacă înlăturarea lor a adus împăcarea lumii, ce va fi primirea lor la loc, dacă nu o înviere din morți?

16. Fiindcă, dacă ce-ai luat înțai din cîpistere este sfînt, și frămîntătura este sfîntă; și dacă rădăcina este sfîntă, și ramurile sunt la fel.

17. Iar dacă unele din ramuri au fost frînte și tu, care erai mîslin sălbatic, ai fost altoit în locul lor și părtaș te-ai făcut rădăcinii și sucului mîslinului,

18. Nu te mîndri față de ramuri; iar dacă te mîndrești, bagă de seamă că nu tu ții rădăcina, ci rădăcina pe tine.

19. Dar vei zice: Aceste ramuri au fost tăiate, ca să fiu altoit eu.

20. Prea bine! Din pricina necredinței au fost tăiate, iar tu stai prin credință. Nu gîndi lucruri înalte despre tine, ci teme-te;

21. Că dacă Dumnezeu n'a cruțat ramurile firești, nici pe tine nu te va cruța.

22. Vezi, deci, bunătatea și asprimea lui Dumnezeu: Asprimea lui către cei ce au căzut și bunătatea lui către tine, dacă vei stărui în această bunătate; altfel tăiat vei fi și tu.

23. Dar și aceia, de nu vor stărui în necredință, vor fi altoiți; căci puternic este Dumnezeu să-i altoiască iarăși.

24. Căci dacă tu ai fost tăiat din firescul mîslin sălbatic și împotriva firii ai fost altoit în mîslinul bun, cu atît mai vîntos aceștia, care sunt firești, vor fi altoiți în chiar mîslinul lor.

25. Pentru că nu voiesc, fraților, ca voi să nu știți taina aceasta, ca să nu vă bizuiți pe înțelepciunea voastră, că împietrirea în parte a lui Israel s'a făcut pînă ce va intra tot numărul păgînilor.

26. Și astfel întregul Israel se va mîntui precum este scris: Din Sion va veni Izbăvitorul și va înlătura nelegiuirea lui Iacob;

27. Și acesta este legămîntul meu cu ei, cînd voi ridica păcatele lor.

28. E adevărat că ei, cu privire la Evanghelie, sunt vrăjmași, din pricina

voastră, dar cu privire la alegere, ei sunt iubiți, din pricina părinților.

29. Fiindcă Dumnezeu nu-și mai ia înapoi darurile și chemarea lui.

30. După cum voi, altădată, n'ați ascultat de Dumnezeu, dar acum ați fost miluiți prin neascultarea lor,

31. Tot așa și ei n'au ascultat acum ca prin mila lui, dăruită vouă, miluiți să fie acum și ei.

32. Căci Dumnezeu i-a închis pe toți întru neascultare, pentru ca pe toți să-i miluiască.

33. O, adâncime a bogăției și a înțelepciunii și a științei lui Dumnezeu! Cât sunt de nepătrunse judecățile lui și cât de neurmate căile lui!

34. Căci cine a cunoscut gândul Domnului sau cine a fost sfetnicul lui?

35. Sau cine mai înainte i-a dat lui și va lua înapoi răsplată?

36. Pentru că de la el și prin el și întru el sunt toate. A lui fie mărirea în veci! Amin!

12.

Indemnuri la sfințenie. Intrebuințarea folositoare a deosebitelor daruri.

1. Deci indemnuri-vă pe voi, fraților, prin îndurările lui Dumnezeu, să înfățișați trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, Domnului bine plăcută și ca o înțeleaptă închinăciune a voastră.

2. Să nu vă asemănați chipului acestui veac, ci să vă schimbați, prin înnoirea minții, ca să fiți în stare să deosebiți care este voia lui Dumnezeu, ce este bun, plăcut, desăvârșit.

3. Căci în puterea darului ce mi s'a dat, spun oricui care este între voi să nu năzuiaască mai sus decât i se cuvine să năzuiaască, ci să cugete cumpănit, fiecare precum Dumnezeu i-a împărțit măsura credinței.

4. Ci precum într'un singur trup avem multe mădulare și mădularele nu au toate aceeași lucrare,

5. Așa și noi, cei mulți, suntem în Christos un trup, iar fiecare dintre noi mădulare suntem unii altora;

6. Dar avem felurite daruri, după darul ce ni s'a dat: Dacă avem profeție, să profetăm după măsura credinței;

7. Dacă avem slujbă, să stăruim în slujbă; dacă unul învață, să se sâr-guiască în învățatură;

8. Dacă îndeamnă, să fie la îndem-nare; dacă împarte altora, să împartă ou firească nevinovăție; dacă stă în frunte, să fie cu tragere de inimă; dacă miluește, să miluiască cu voie bună!

9. Dragostea să fie nefățarnică. Urgi-siți răul. Lipiți-vă de ce e bine.

10. În iubire frățescă, unii pe alții iubiți-vă; în cinste, unii altora dați-vă întâietate.

11. La sânguință, nu pregetați; cu duhul fiți fierbinți; pe Domnul slujiți-l ca robii lui.

12. Bucurați-vă cu bucuria nădejzii; în suferință fiți răbdători; la rugăciune dați-vă toată stăruința.

13. Faceți-vă părtași sfinților la tre-buințele lor; fiți gata să primiți în gazdă.

14. Binecuvântați pe cei ce vă prigo-neso, binecuvântați-i și nu-i blestemați.

15. Bucurați-vă cu cei ce se bucură; plângeți cu cei ce plâng.

16. Năzuiți același lucru unii pentru alții: nu năzuiți la cele înalte, ci lăsați-vă duși spre cele smerite. Nu vă țineți de înțelepți pe voi înșivă.

17. Nu întoarceți nimănui răul cu rău. Purtați grijă de cele bune fața de toți oamenii.

18. Dacă se poate, pe cât stă în puterea voastră, trăiți în bună pace cu toți oamenii.

19. Nu vă răzbunați singuri, iubiților, ci lăsați loc mâniei lui Dumnezeu, căci scris este: A mea este răzbuința; eu voi răsplăti, — zice Domnul.

20. Deci, dacă vrăjmașul tău este flămând, dă-i de mâncare; dacă îi este sete, dă-i să bea, căci făcând aceasta grămădi-vei cărbuni de foc pe capul lui.

21. Nu te lăsa biruit de rău, ci biruește răul cu binele.

13.

Să ne supunem stăpânirilor: să avem dragoste față de aproapele și să umblăm în lumină.

1. Orice suflet să se supună înaltelor stăpâniri, căci nu este stăpânire fără

numai de la Dumnezeu; iar cele ce sunt, de Dumnezeu sunt rânduite.

2. Pentru aceea, cine se împotrivesc stăpânirii se împotrivesc rânduielii lui Dumnezeu. Iar împotrivorii vor lua osândă asupra lor.

3. Dregătorii nu sunt spaimă pentru fapta bună, ci pentru cea rea. Voiești, deci, să nu-ți fie frică de stăpânire? Fă binele și vei avea laudă de la ea.

4. Căci dregătorul este slujitorul lui Dumnezeu spre binele tău. Iar dacă faci rău, teme-te; căci nu în zadar poartă sabia, de vreme ce este slujitorul lui Dumnezeu și izbânditorul mâniei lui, asupra celui ce săvârșește răul.

5. De aceea, nevoie este să vă supuneți, nu numai de frica pedepsei, dar și pentru cugetul vostru.

6. Că pentru aceasta plătiți și dădii; căci dregătorii sunt slujitorii lui Dumnezeu, stărînd în slujba lor neîncetat.

7. Dați tuturor cele cu care sunteți datori: celui cu dajdia, dajdie; celui cu vama, vamă; celui cu teama, teamă; celui cu cinstea, cinste.

8. Nimănu-i cu nimic nu fiți datori, fără numai să vă iubiți unii pe alții; că acela care iubește pe aproapele a împlinit legea.

9. Pentru că: să nu precurvești; să nu ucizi; să nu furi; să nu mărturisești strâmb; să nu poftesti... și orice altă poruncă ar mai fi, se cuprinde întru acest cuvânt: Să iubești pe aproapele tău ca însuși pe tine.

10. Iubirea nu face rău aproapelui; drept aceea, iubirea este împlinirea legii.

11. Și aceasta fiindcă știți în ce timp ne găsim, căci acum este ceasul să vă treziți din somn, deoarece acum mântuirea este mai aproape de noi decât atunci când am primit credința.

12. Noaptea e pe sfârșite; ziua este aproape. Să lepădăm dar lucrurile întunericului și să ne îmbrăcăm cu armele luminii.

13. Să umblăm cuviincios, ca la lumina zilei; nu în ospețe și în beții, nu în desfrânări și în destrăbălare, nu în ceartă și în zulie,

14. Ci înveșmântați-vă în Domnul Iisus Christos și nu purtați atâta grijă de trupul vostru, încât să-i deșteptați dorințele.

14.

Cum să ne purtăm cu cei slabi și să nu dăm prilej de sminteală nimănu-i.

1. Primiți cu bine pe cel slab în credință, fără să stați să cerneți gândurile lui.

2. Unul are încredere să mănânce de toate; cel slab, însă, mănâncă legume.

3. Cel ce mănâncă să nu privească de sus pe cel ce nu mănâncă; iar cel ce nu mănâncă să nu judece pe cel ce mănâncă; fiindcă Dumnezeu l-a primit între ai săi.

4. Cine ești tu ca să judeci pe sluga altuia? Dacă stă drept sau cade, Domnul lui ține socoteală. Dar va sta, căci Domnul are putere ca să-l facă să stea.

5. Unul osebește o zi de alta, iar altul judecă toate zilele asemenea. Fiecare să fie, în cugetul lui, deplin încredințat.

6. Cine socotește ziua ca zi legată, o socotește pentru Domnul; și cine o dezleagă, o dezleagă pentru Domnul. Cine mănâncă, pentru Domnul mănâncă, pentru că mulțumește lui Dumnezeu, și cine nu mănâncă, tot pentru Domnul nu mănâncă, și mulțumește și el lui Dumnezeu.

7. Căci nimeni dintre noi nu trăiește pentru sine și nimeni nu moare pentru sine.

8. Că, de trăim, pentru Domnul trăim și, de murim, pentru Domnul murim. Deci, fie că trăim, fie că murim, suntem ai Domnului.

9. Căci pentru aceasta a murit și a înviat Christos, ca să aibă stăpânire și peste morți și peste vii.

10. Tu, dar, de ce judeci pe fratele tău? Și tu, de ce te uiți de sus la fratele tău? De vreme ce toți ne vom înfățișa înaintea judecății lui Dumnezeu.

11. Căci scris este: Viu sunt eu! — zice Domnul. — Orice genunchi se va pleca înaintea mea și orice limbă va da slavă lui Dumnezeu.

12. Astfel, fiecare din noi va da pentru sine seamă lui Dumnezeu.

13. Deci să nu ne mai judecăm unii pe alții, ci mai vărtos judecați aceasta: să nu dați fratelui prilej de poticneală sau de sminteală.

14. Știu și sunt încredințat în Domnul Iisus că nimic nu e spurcat prin sine,

fără numai pentru cel care gândește că e ceva spurcat, — pentru acela spurcat este.

15. Ci dacă, pentru o mâncare, fratele tău se mănnește, nu mai umbli potrivit iubirii. Nu pierde, cu mâncarea ta, pe acela pentru care a murit Christos.

16. Nu lăsați ca bunul vostru să fie defăimat.

17. Pentru că împărăția lui Dumnezeu nu este demânzare și băutură, ci dreptate și pace și bucurie întru Duhul Sfânt.

18. Iar cel ce slujește, în felul acesta, pe Christos, plăcut este lui Dumnezeu și încuviințat e de oameni.

19. Drept aceea, să urmărim faptele păcui și ale întăririi dintre noi.

20. Nu strica, pentru mâncare, lucrul lui Dumnezeu. E adevărat că toate sunt curate, dar rău este pentru omul care, mâncând, dă altuia sau sieși prilej de poticeală.

21. Bine este să nu mănânci carne, nici să bei vin, nici să faci ceva de care fratele tău se poticește, se smintește, ori slăbește în credință.

22. Credința pe care o ai, s'o ai pentru tine însuși, în fața lui Dumnezeu. Fericit este cel ce nu se judecă singur, în ceea ce încuviințează!

23. Dar cel ce stă la îndoială e osândit, dacă va mânca, fiindcă n'a fost din credință. Și tot ce nu vine din credință — e păcat.

15.

Indemnuri la răbdare cu cei slabi și la unirea frătească. Izbânda și împrăștierea Evangheliei prin predica Apostolului.

1. Datori suntem noi cei tari să purtăm slăbiciunile celor fără putere și să nu căutăm plăcerea noastră.

2. Fiecare dintre noi să fie aproapelui pe plac, la ce e bine, pentru zidirea lui.

3. Că și Christos n'a căutat a sa plăcere, ci, precum este scris: Ocările celor ce te ocărăsc pe tine au căzut asupra mea.

4. Deoarece toate câte s'au scris mai înainte, s'au scris spre învățătura noastră, ca, prin răbdarea și mângâierea care vin din Scripturi, nădejde să avem.

5. Iar Dumnezeuul răbdării și al mângâierii să vă dăruiască vouă, unul față cu altul, același cuget după Iisus Christos,

6. Pentru ca toți, laolaltă și cu o singură gură, să preamăriți pe Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru Iisus Christos.

7. Drept aceea, primiți-vă sufletește unii pe alții, precum și Christos v'a primit pe voi, spre mărirea lui Dumnezeu.

8. Căci spun că Christos s'a făcut slujitor al tăierii împrejur pentru adevărul lui Dumnezeu, ca să împlinească făgăduințele date părinților,

9. În vreme ce păgânii preamăresc pe Dumnezeu pentru îndurarea lui, precum este scris: Pentru aceasta te voi lăuda între neamuri și voi cânta întru slava numelui tău.

10. Și iar zice scriptura: Veseliți-vă, neamurilor, împreună cu norodul lui.

11. Și încă o dată: Lăudați pe Domnul, toate neamurile; preamărească-l pe el toate noroadele.

12. Iar Isaia zice și el: Și va fi să se arate, în ziua aceea, rădăcina lui Iesei și cel ce se ridică să domnească peste neamuri; întru acela neamurile vor nădăjdui.

13. Ci Dumnezeuul nădejdiei să vă umple pe voi de toată bucuria și pacea, în credință, ca să prisosească nădejdea voastră, prin puterea Duhului Sfânt.

14. De altă parte, fraților, sunt îndemnat eu însumi despre voi că și voi sunteți plini de cuget bun, plini de toată cunoștința și în stare să vă povățuiți unii pe alții.

15. Ci v'am scris, fraților, mai cu îndrăzneală, ca să vă amintesc în parte de unele lucruri, în puterea darului ce mi-a fost dat de Dumnezeu,

16. Ca să fiu slujitorul lui Iisus Christos între păgâni, slujind preoțește Evanghelia lui Dumnezeu, pentru ca jertfa neamurilor să fie bine primită, sfințită întru Duhul Sfânt.

17. Așa dar, în Christos Iisus, am cuvânt de laudă, în slujba mea către Dumnezeu.

18. Căci n'aș cuteza să spun că a fost vre-un lucru pe care să nu-l fi săvârșit

Christos prin mine, spre aducerea păgânilor la credință, prin cuvânt și prin faptă,

19. Prin puterea semnelor și a minunilor, prin vârtutea Duhului lui Dumnezeu, așa încât de la Ierusalim și din ținuturile de primprejur până în Iliria, am împlinit propovăduirea Evangheliei lui Christos.

20. Și așa mi-a fost răvna să binevestesc nu acolo unde numele lui Christos ajunsese, ca să nu clădesc pe temelia altora,

21. Ci, precum este scris: Căroră nu li s'a vestit despre el, aceia îl vor vedea, și cei ce n'au auzit despre el, aceia îl vor cunoaște.

22. Aceasta m'a și împiedicat, de atâtea ori, ca să vin la voi.

23. Acum, însă, nemai având loc în aceste ținuturi și având dorința să vin la voi, de mulți ani,

24. Voi veni când mă voi duce în Spania. Căci nădăjduesc să vă văd în trecere, și de către voi să fiu călăuzit până acolo, după ce, mai întâi, voi îndestula măcar în parte dorința mea să vă văd.

25. În ceasul de față, mă duc la Ierusalim, cu o sarcină în folosul sfinților.

26. Căci Macedonia și Ahaia bine au voit să facă o strângere de ajutoare pentru săracii dintre sfinți, care trăiesc în Ierusalim.

27. Așa a fost buna lor voință, dar sunt și datori față de ei. Pentru că, dacă păgânii s'au împărțat de cele duhovnicești ale Iudeilor, datori sunt ca să-i slujească și ei, cu cele pământești.

28. După ce voi fi sfârșit cu această sarcină și voi fi incredințat în mâna lor rodul acesta, voi merge — trecând pe la voi — în Spania.

29. Și știu că, venind la voi, voi veni cu tot belșugul binecuvântării lui Christos.

30. Și va rog pe voi, fraților, pentru Domnul nostru Iisus Christos și pentru iubirea Duhului sfânt, să vă luptați, pentru mine, în rugăciunile voastre către Dumnezeu,

31. Ca să scap de răzvrătiții din Iudeia și ca darul pe care-l duc la Ierusalim să fie bine primit de către sfinți,

32. Așa încât, cu voia lui Dumnezeu, să sosesc la voi cu bucurie și să mă odihnesc în mijlocul vostru.

33. Iar Dumnezeuul păcii să fie cu voi cu toți. Amin!

16.

Apostolul le dă în grijă pe diaconița Febe. Inchinăciuni celor din Roma. Primejdia dezbinărilor. Doxologie.

1. Vă dau în grijă pe Febe, sora noastră, care este slujitoarea la biserica din Chenhrea,

2. Ca s'o primiți în Domnul, cu vrednicia cuvenită sfinților și să-i fiți de ajutor la orice ar avea nevoie de ajutorul vostru. Căci și ea a ajutat pe mulți și chiar pe mine.

3. Imbrățișați pe Prisca și Acvila, tovarașii mei de lucru întru Christos Iisus.

4. Ca unii care, pentru viața mea, au pus jos grumazul lor și căroră nu numai ei le dau mulțumită, ci și toate bisericile păgânilor;

5. Asemenea și pe cei ce se adună în casa lor. Imbrățișați pe Epenet, iubitul meu, care este pârğa Asiei, întru Christos.

6. Imbrățișați pe Mariam, care s'a ostenit mult pentru noi.

7. Imbrățișați pe Andronic și pe Iunian, neamurile mele și împreună închiși cu mine, care sunt fruntași între apostoli și au fost în Christos înaintea mea.

8. Imbrățișați pe Ampliat, iubitul meu în Domnul.

9. Imbrățișați pe Urban, tovarașul meu de muncă în Christos, și pe Stahis, iubitul meu.

10. Imbrățișați pe Apelles, cel încercat în Christos. Imbrățișați pe cei ce sunt din casa lui Aristobul.

11. Imbrățișați pe Irodion, rudenia mea. Imbrățișați pe cei din casa lui Narcis care sunt în Domnul.

12. Imbrățișați pe Trifana și pe Trifoza, pe ostenitoarele întru Domnul. Imbrățișați pe iubita Persida, care mult s'a ostenit în Domnul.

13. Imbrățișați pe Rufus, cel ales întru Domnul, și pe mama lui, care este și a mea.

14. Imbrățișați pe Asincrit, pe Flegon, pe Ermes, pe Patroba, pe Erma și pe frații care sunt împreună cu ei.

15. Imbrățișați pe Filolog și pe Iulia, pe Nereu și pe sora lui, pe Olimpan și pe toți sfinții care sunt împreună cu ei.

16. Imbrățișați-vă unii pe alții cu sărutare sfântă. Vă imbrățișează pe voi toate bisericile lui Christos.

17. Indemnu-vă, fraților, să fiți cu luare aminte asupra celor ce fac dezbinări și sminteli împotriva învățaturii pe care ați învățat-o. Depărtați-vă de ei.

18. Pentru că unii ca aceștia nu slujesc Domnului nostru Iisus Christos, ci pântecelui lor, și prin vorbele lor blânde și prin blagoslovenile lor înșeală inimile celor fără de răutate.

19. Ci ascultarea voastră a ajuns la anzul tuturor, de aceea mă bucur de voi. Dar voiesc să fiți înțelepți față cu binele și nevinovați față cu răul.

20. Iar Dumnezeu! păcii va zdrobi

repede sub picioarele voastre pe Satana. Darul Domnului nostru Iisus cu voi!

21. Vă imbrățișează Timotei, tovarășul meu de lucru, și Luciu și Iason și Sosipatru, cei de un neam cu mine.

22. Vă imbrățișez în Domnul eu Terțius, cel ce am scris epistola aceasta.

23. Vă imbrățișează Gaiu, gazda mea și a toată biserica. Vă imbrățișează Erast, vistiernicul cetății, și fratele Quartus.

24. Darul Domnului nostru Iisus Christos să fie cu voi cu toți. Amin!

25. Iar celui ce poate să vă întărească potrivit cu Evanghelia mea și cu propovăduirea despre Iisus Christos, potrivit cu dezvăluirea tainei celei ascunse de-a-lungul veșnicilor veacuri,

26. Iar acum dată pe față și adusă la cunoștința tuturor neamurilor, prin scrisori profetice, după rânduiala veșnicului Dumnezeu, ca să se supună credinței,

27. Unuia, prea înțeleptului Dumnezeu prin Iisus Christos, lui fie mărirea, în vecii vecilor! Amin!

EPISTOLA I-a A SFÂNTULUI APOSTOL PAVEL CĂTRE CORINTENI

1.

Intrare. Mulțumită pentru credința Corintenilor. Răul dezbinărilor. Cuvântul Crucii: nebunie pentru cei ce pier, puterea lui Dumnezeu pentru cei ce se mântuiesc.

1. Pavel, apostol al lui Iisus Christos, chemat prin voința lui Dumnezeu, și fratele nostru Sostene,

2. Bisericii lui Dumnezeu celei care este în Corint, credincioșilor sfințiți în Iisus Christos, celor chemați să fie sfinți, împreună cu toți cei ce cheamă numele Domnului nostru Iisus Christos — al lor și al nostru — în orice loc ar fi,

3. Dar vouă și pace de la Dumnezeu, Tatăl nostru, și de la Domnul Iisus Christos.

4. Mulțumesc Dumnezeului meu, în privința voastră, pururea, pentru darul

lui Dumnezeu, pe care vi l-a dat în Christos Iisus.

5. Căci prin el v'ați îmbogățit deplin, în orice învățătură și în orice cunoștință.

6. Precum a fost când a prins în voi tărie mărturisirea lui Christos,

7. Așa încât să nu vă lipsească nici un fel de dar, acum când așteptați arătarea Domnului nostru Iisus Christos.

8. El vă va și întări până la urmă, ca să fiți fără de vină, în ziua Domnului nostru Iisus Christos.

9. Credincios este Dumnezeu, prin care ați fost chemați la împărțirea cu Fiul său Iisus Christos, Domnul nostru.

10. Indemnu-vă, fraților, pentru numele Domnului nostru Iisus Christos, ca toți să graiți la fel și să nu fie dezbinări în sânul vostru; ci să fiți cu totul potriviți în același ouget și în aceeași judecată.

11. Căci, fraților, prin oameni de la Hloe, din casă, mi-a venit știre despre voi cum că la voi sunt certuri;

12. Adică vreau să spun, că fiecare dintre voi rostește: — Eu unul sunt al lui Pavel. — Și eu sunt al lui Apolo. — Și eu sunt al lui Chefa. — Iar eu sunt al lui Christos!

13. Oare s'a împărțit Christos? Nu cumva s'a răstignit Pavel pentru voi? Sau fost-ați botezați în numele lui Pavel?

14. Mulțumesc lui Dumnezeu că nici pe unul din voi n'am botezat, fără numai pe Crispus și pe Gaius,

15. Ca să nu zică nimeni că ați fost botezați în numele meu.

16. Am botezat și casa lui Stefana; afară de aceștia nu știu să mai fi botezat pe altcineva.

17. Căci Christos nu m'a trimis ca să botez, ci ca să binevestesc, dar nu cu înțelepciunea cuvântării, ca să nu rămână stearpă crucea lui Christos.

18. Intr'adevăr, cuvântul crucii pentru cei ce pier — e nebunie; pentru noi, însă, cei ce ne mântuim, este puterea lui Dumnezeu.

19. Căci scris este: Pierde-voi înțelepciunea înțelepților și știința celor învățați voi nimici-o.

20. Unde e înțeleptul? Unde e cărturarul? Unde e priciuitorul acestui veac? N'a scos Dumnezeu înțelepciunea lumii de nebulă?

21. Că de vreme ce lumea, prin înțelepciunea ei, n'a cunoscut pe Dumnezeu, întru înțelepciunea lui Dumnezeu, bine a voit Domnul să mântuiască pe cei credincioși prin nebunia propovăduirii.

22. Iudeii cer minuni, iar Elinii caută înțelepciune.

23. Ci noi propovăduim pe Christos cel răstignit: pentru Iudei, sminteală, pentru păgâni, nebunie.

24. Dar pentru ei, cei chemați, fie Iudei, fie Elini: pe Christos, puterea lui Dumnezeu și înțelepciunea lui Dumnezeu.

25. Pentru că nebunia lui Dumnezeu este mai înțeleaptă decât înțelepciunea oamenilor, și slăbiciunea lui Dumnezeu mai puternică decât tăria lor.

26. Intr'adevăr, fraților, uitați-vă la voi, cei chemați, că nu mulți sunt înțelepți

omenește, nu mulți sunt puternici, nu mulți sunt de neam;

27. Și Dumnezeu și-a ales pe cele ne-bune ale lumii, ca să rușineze pe înțelepți; Dumnezeu și-a ales pe cele slabe ale lumii, ca să dea de rușine pe cele tari;

28. Dumnezeu și-a ales pe cele de neam prost ale lumii, pe cele nebăgate în seamă, pe cele ce nu sunt, ca să dea jos pe cele ce sunt.

29. Așa încât nici un trup să nu se laude în fața lui Dumnezeu.

30. De la el, dar, sunteți voi în Christos Iisus, carele pentru noi s'a făcut înțelepciune de la Dumnezeu, și dreptate și sfințire și răscumpărare,

31. Pentru ca, după cum este scris: Cine se laudă, în Domnul să se laude.

2.

Invățătura lui Christos este cerească, plină de putere și de Duh.

1. Fraților, eu însumi, când am venit la voi și v'am vestit taina lui Dumnezeu, n'am venit ca meșter cuvântător, ori ca înțelept.

2. Căci am judecat să nu știu între voi altceva decât pe Iisus Christos și pe acesta răstignit.

3. Și întru slăbiciune și cu frică și tremurând tot, m'am ivit între voi.

4. Iar cuvântul meu și propovăduirea mea nu stăteau în dovezile meșteșugite ale înțelepciunii omenești, ci în dovedirea Duhului și a Puterii.

5. Așa încât credința voastră să nu-și aibă teineul în înțelepciunea oamenilor, ci în puterea lui Dumnezeu.

6. Propovăduim și noi o înțelepciune — celor ce sunt desăvârșiți — dar nu înțelepciunea acestui veac, nici a stăpânitorilor acestui veac, porniți să piară,

7. Ci propovăduim înțelepciunea lui Dumnezeu, cea din taină și ascunsă, pe care Dumnezeu, mai înainte de toți vecii, a rânduit-o spre mărirea noastră,

8. Și pe care nici unul din fruntașii acestui veac n'a cunoscut-o, căci, dacă ar fi cunoscut-o, n'ar fi răstignit pe Domnul slavei.

9. Dar, precum este scris: Cele ce ochiul n'a văzut și urechea n'a auzit și

la inima omului nu s'au suit, acestea le-a gătit Dumnezeu pentru cei ce-l iubesc.

10. Ci nouă ni le-a dezvăluit Dumnezeu, prin Duhul său, fiindcă Duhul toate le cercetează, chiar și adâncurile lui Dumnezeu.

11. Că cine dintre oameni știe ale omului, fără numai duhul omului care este în el; așa și ale lui Dumnezeu nimeni nu le-a cunoscut, fără numai Duhul lui Dumnezeu.

12. Iară noi n'am primit duhul lumii, ci Duhul cel de la Dumnezeu, ca să cunoaștem cele dăruite nouă de Dumnezeu.

13. Și acestea le și grăim, dar nu cu cuvinte din școala înțelepciunii omenești, ci cu cuvinte învățate de la Duhul Sfânt, lămurind lucruri duhovnicești oamenilor duhovnicești.

14. Omul neduhovnicesc nu primește adevărurile Duhului lui Dumnezeu, căci pentru el sunt nebunie, și nu poate să le înțeleagă, fiindcă trebuie să judecate duhovnicește.

15. Dar omul duhovnicesc toate le judecă, pe el, însă, nu-l judecă nimeni.

16. Pentru că: Cine a cunoscut gândul lui Dumnezeu, care să-i dea învățătură? Noi, însă, avem gândul lui Christos.

3.

Răul dezbinărilor. Temelia Bisericii este unul: Christos. Creștinii sunt templul lui Dumnezeu.

1. Ci eu, fraților, n'am putut să vă vorbesc ca unor oameni duhovnicești, ci ca unora trupești, ca unor prunci în Christos.

2. Cu lapte v'am hrănit, nu cu bucate, căci nu puteați mânca și încă nici acum nu puteți.

3. Fiindcă sunteți tot trupești. Câtă vreme este între voi pizmă și ceartă și dezbinări nu sunteți oare oamenii trupului și nu umblați voi ca toți cei de rând?

4. Când zice unul: Eu sunt al lui Pavel, iar altul: Ba eu sunt al lui Apolo, — nu sunteți voi oameni slabi?

5. Dar ce este Apolo? Și ce este Pavel? Slujitori prin care ați fost aduși la cre-

dință; fiecare după cum i-a dat Dumnezeu.

6. Eu am sădit; Apolo a udat; dar Dumnezeu a făcut să crească.

7. Astfel, nici cel ce sădește nu e ceva, nici cel ce udă, ci numai Dumnezeu care face să crească.

8. Cel care sădește și cel care udă sunt între ei deopotrivă; și fiecare va lua plata lui, după osteneala lui.

9. Căci noi suntem ajutoare de muncă ale lui Dumnezeu; voi sunteți ogorul lui Dumnezeu, clădirea lui Dumnezeu.

10. După darul lui Dumnezeu, cel dat mie, eu, ca un înțelept meșter clăditor, am pus temelia; altul clădește deasupra. Dar fiecare să ia seama cum clădește.

11. Nimeni nu poate pune altă temelie decât cea o dată pusă, care e Iisus Christos.

12. Iar pe această temelie, care ce zidește: aur, argint, pietre scumpe, lemne, fân ori trestie,

13. Lucrul fiecăruia se va face cunoscut; îi va da pe față ziua Domnului. Pentru că această zi se descopere prin foc, și ce fel este lucrul fiecăruia, focul însuși va cerca-o.

14. Dacă lucrul lui pe care l-a clădit va rămânea, va lua plată.

15. Dacă lucrul lui va arde, va fi păgubaș de plată, dar el se va mântui, așa însă ca prin foc.

16. Nu știți oare că voi sunteți templul lui Dumnezeu și că Duhul lui Dumnezeu sălășluște întru voi?

17. Dacă strică unul templul lui Dumnezeu, strica-l va Dumnezeu pe el, pentru că locașul Domnului sfânt este și așa sunteți și voi.

18. Nimeni pe sine să nu se înșele: dacă cineva, între voi, gândește că e înțelept în veacul acesta, să se facă nebun, ca să fie înțelept.

19. Căci înțelepciunea lumii acesteia este nebunie înaintea lui Dumnezeu, de vreme ce scris este: Cel ce prinde pe înțelepți întru viclenia lor.

20. Și iarăși: Domnul cunoaște gândurile înțelepților că sunt deșarte.

21. Drept aceea, nimeni să nu-și pună lauda în oameni, căci toate sunt ale voastre:

22. Fie Pavel, fie Apolo, fie Chefa, fie lumea, fie viața, fie moartea, fie cele de față, fie cele viitoare — toate sunt ale voastre,

23. Iar voi ai lui Christos, Christos al lui Dumnezeu.

4.

Slujitorii lui Christos. Apostolul Pavel și Corinteni aduși de el la credință. Timotei înainte mergător al lui Pavel.

1. Așa să ne socotească pe noi fiecare: ca slujitori ai lui Christos și ca iconomi ai tainelor lui Dumnezeu.

2. Acum, la iconomi, numai atât se caută: să fie cineva dovedit credincios.

3. Ci pentru mine este lucrul cel mai mic să fiu judecat de voi sau de vre-un tribunal omenesc; ba nici eu singur nu mă judec.

4. Căci, deși nu mă știu vinovat cu nimic, nu întru aceasta m'am îndreptat. Cel care mă judecă pe mine este Domnul.

5. Drept aceea, nu judecați nimic mai înainte de vreme, adică până ce nu va veni Domnul, care va aduce la lumină cele ascunse în întuneric și va da pe față sfaturile inimilor. Atunci fiecare avea-va de la Dumnezeu lauda cuvenită.

6. Acestea, fraților, le-am zis chip pentru mine și pentru Apolo, dar ele sunt pentru voi, ca să învățați, din pilda noastră, să nu treceți peste ce e scris, să nu vă făliți, fiecare cu câte unul împotriva celuilalt.

7. Cine te alege pe tine? Ce lucru ai pe care să nu-l fi primit? Și dacă l-ai primit, de ce te fălești ca și cum nu l-ai fi primit?

8. V'ați și săturat! V'ați și îmbogățit! Împărați ați ajuns fără noi! O, de-ați fi ajuns, ca să împărțim și noi cu voi!

9. Căci îmi pare că Dumnezeu pe noi apostolii ne-a arătat ca pe cei din urmă oameni, ca pe niște osândiți la moarte, fiindcă lumii ne-am făcut privesițe, și înșelători și oamenilor.

10. Noi suntem nebuni pentru Christos; voi, însă, înțelepți întru Christos. Noi suntem slabi; voi sunteți tari. Voi sunteți plini de slavă; noi suntem de necinste!

11. Până în ceasul de acum îndurăm foame și sete; goi umblăm și primim bătaii; suntem fără de cămin,

12. Și ne trudim muncind cu mâinile noastre. Ocăriți, noi binecuvântăm. Prigoniți, noi răbdăm.

13. Huliți, noi mângâiem. Ca măturătura lumii ne-am făcut, ca gunoiul tuturor, până astăzi!

14. Nu ca să vă rușinez vă scriu acestea, dar ca să vă dojenesc, ca pe niște copii ai mei iubiți.

15. Pentru că zece mii de învățători de ați avea în Christos, totuși nu aveți mai mulți părinți. Căci eu v'am născut pe voi întru Christos Iisus, prin Evanghelie.

16. Deci, vă rog, luați-vă după mine, precum și eu după Christos.

17. Pentru aceea chiar, am trimis la voi pe Timotei, care este fiul meu iubit și credincios în Domnul. El vă va aduce aminte care sunt cărările mele în Christos Iisus, ce fel învăț eu pretutindeni, în orice biserică.

18. Unii, crezând că n'am să mai viu la voi, s'au semețit.

19. Dar voi veni la voi degrabă — dacă Domnul va voi — și voi cunoaște atunci nu cuvântul acestor semeți, ci puterea lor.

20. Căci împărăția lui Dumnezeu nu stă în vorbe, ci în fapte.

21. Ce voiți? Să viu la voi cu toiagul, sau să viu cu dragoste și cu duhul blândeții?

5.

Împotriva celui ce trăia cu soția tatălui său. Izgonirea păcătoșilor din biserică.

1. În deobște, se aude că la voi e desfrânare și o astfel de desfrânare cum nici între păgâni nu s'a văzut, ca unul să trăiască cu femeia tatălui său.

2. Iar voi vă țineți mândri, în loc — mai curând — să vă fi jelit ca să piară din mijlocul vostru cel ce a săvârșit această faptă!

3. Ci eu, deși departe cu trupul, însă de față cu duhul, am și judecat, ca și cum aș fi de față, pe cel ce a făcut una ca aceasta:

4. În numele Domnului nostru Iisus Christos, adunați fiind voi împreună cu

duhul meu, cu puterea Domnului nostru Iisus,

5. Dau pe unul ca acesta Satanei, spre pieirea trupului, ca sufletul să se mântuiască în ziua Domnului Iisus.

6. Semeția voastră nu e bună. Oare nu știți că puțin aluat doșpește toată frământătura?

7. Curății aluatul cel vechi, ca să fiți frământătură proaspătă, precum și sunteți fără de aluat; căci Christos, mielul nostru de Paști, a fost înjunghiat.

8. Drept aceea, să facem praznicul nu cu aluat vechi, nici cu aluat de răutate și de violenție, dar cu azimile curăției și ale adevărului.

9. V'am scris, în scrisoarea mea, să nu vă amestecați cu desfrânații.

10. Dar nu — în întregime — cu desfrânații acestei lumi sau cu agonisitorii lacomii, sau cu jefuitorii, sau cu slujitorii idoloilor, căci altfel ar trebui să ieșiți afară din lume.

11. Ci eu v'am scris vouă să n'aveți amestec cu vre-unul care, frate fiind cu numele, este desfrânat, sau zgârcit, sau se închină la idoli, sau e rău de gură, sau e bețiv, sau e hrăpitor. Cu unul ca acesta nici să nu ședeți la masă.

12. Căci ce am eu să judec pe cei din afară? Însă pe cei dinlăuntru oare nu-i judecați voi?

13. Pe cei din afară îi va judeca Dumnezeu. Smulgeți pe cel viclean din mijlocul vostru.

6.

Despre frații care se judeca înaintea tribunalelor păgâne. Feriți-vă de desfrânare și de nedreptate.

1. Cutează oare vre-unul dintre voi, când are vre-o pricină cu alt frate, să se judece înaintea păgânilor și nu înaintea sfinților?

2. Au nu știți că efinții vor judeca lumea? Și dacă voi sunteți judecătorii lumii, nu sunteți voi deostoinici să judecați lucruri atât de mici?

3. Nu știți, oare, că noi vom judeca pe îngeri, necum cele lumești?

4. Așa dar, dacă aveți judecăți lumești, pe cei nebăgați în seamă din biserică, pe aceștia să-i puneți să vă judece!

5. O spun spre rușinea voastră: Nu este, astfel, între voi nici un om înțelept, care să fie în stare să judece pricinile dintre frați?

6. Ci frate cu frate se judecă, și aceasta înaintea necredincioșilor!

7. Negreșit, și aceasta este cădere pentru voi că aveți judecăți unii cu alții. Pentru ce nu suferiți mai bine strâmbătate? Pentru ce nu vă lăsați mai bine pagubași?

8. Ci voi nedreptățiți, ci voi cășunați pagubă, și aceasta fraților!

9. Nu știți oare că nedreptii nu vor moșteni împărăția lui Dumnezeu? Nu vă faceți socotelii greșite: nici desfrânații, nici slujitorii idoloilor, nici precurvarii, nici moleșiții, nici sodomiții,

10. Nici furii, nici nesățioșii de avere, nici bețivii, nici cei răi de gură, nici hrăpitorii nu vor moșteni împărăția lui Dumnezeu.

11. Și așa erați unii din voi. Ci v'ați spălat, ci v'ați sfințit, ci v'ați îndreptat întru numele Domnului Iisus Christos și întru Duhul Dumnezeului nostru.

12. Toate îmi sunt iertate, dar nu toate sunt de folos. Toate îmi sunt iertate, dar nu mă voi lăsa biruit de nimic.

13. Bucatele sunt pentru pânțele și pânțele pentru bucate, și Dumnezeu va nimici și pe unul și pe celelalte. Trupul, însă, nu e pentru desfrânare, ci pentru Domnul, și Domnul este pentru trup.

14. Dumnezeu, care a înviat pe Domnul, și pe noi ne va învia, prin puterea sa.

15. Au nu știți că trupurile voastre sunt mădularele lui Christos? Lua-voi deci mădularele lui Christos, ca să fac din ele mădularele unei desfrânate? Ferească Domnul!

16. Nu știți, apoi, că cine se împreună cu desfrânața este un singur trup cu ea? Căci vor fi — zice Scriptura — cei doi un singur trup.

17. Pe când cel ce se unește cu Domnul este un singur Duh cu el.

18. Fugăți de desfrânare. Orice păcat pe care-l va săvârși omul este în afară

de trup. Cine se dedă însă desfrânării păcătuște în însuși trupul său.

19. Sau nu știți că trupul vostru este templul Duhului Sfânt, care locuște întru voi și pe care-l aveți de la Dumnezeu, și cum că voi nu sunteți ai voștri?

20. Căci cumpărați ați fost cu preț! Preamăriți dar pe Dumnezeu în trupul vostru și în duhul vostru, ca unele care sunt ale lui Dumnezeu.

7.

Despre căsătorie și despre starea necăsătorită.

1. În privința celor ce mi-ați scris, vă răspund că e bine pentru om să nu se atingă de femeie.

2. Dar, ca pază împotriva desfrânărilor, fiecare bărbat să-și aibă femeia lui și fiecare femeie să-și aibă bărbatul ei.

3. Bărbatul datornica iubire să-i dea femeii, așijderea și femeia bărbatului.

4. Femeia pe al ei trup nu e stăpână, ci bărbatul; așijderea și bărbatul nu e stăpân pe trupul lui, oi femeia.

5. Să nu vă lipsiți unul pe altul de datoria căsătorească, fără numai cu bună învoială până la o vreme, ca să vă îndelețniciți cu postul și cu rugăciunea. Apoi să fiți iarăși împreună, ca să nu vă ispitească Satana, din pricina neînfrânării voastre.

6. Aceasta o spun din îngăduință, nu din poruncă.

7. Eu aș vrea ca toți oamenii să fie cum sunt eu însumi. Dar fiecare are de la Dumnezeu darul lui, unul așa, altul într'altfel.

8. Celor ce sunt necăsătoriți și vădnelor le spun: bine este pentru ei să rămână ca și mine.

9. Dacă însă nu pot să se înfrâneze, să se căsătorească. Fiindcă mai bine este să se căsătorească decât să ardă.

10. Celor ce sunt căsătoriți, poruncesc-le — nu eu, ci Domnul: femeia de bărbat să nu se despartă.

11. Iar dacă s'a despărțit, să rămână nemăritată, ori să se împace cu bărbatu-său; tot așa, bărbatul să nu-și lase nevasta.

12. Celorlalți le grăiesc eu, nu Domnul: Dacă un trate are o femeie păgână și ea voiește să viețuiască cu el, să nu o lase.

13. Și dacă o femeie are un bărbat păgân și el voiește să viețuiască cu ea, să nu-și lase bărbatul.

14. Căci bărbatul păgân se sfințește prin femeia creștină și femeia păgână se sfințește prin bărbatul frate. Altmin-trelea, copiii voștri ar fi necurați, pe când acum ei sunt sfinți.

15. Dacă însă partea păgână se desparte, să se despartă. În astfel de împrejurare, fratele sau sora nu sunt legați: Căci Dumnezeu ne-a chemat spre pace.

16. Căci, de unde știi tu, femeie, dacă îți vei mântui bărbatul? Sau de unde știi tu, omule, dacă îți vei mântui femeia?

17. Atât numai — fiecăruia precum i-a împărțit Dumnezeu. Care cum era, când l-a chemat Dumnezeu, așa să-și meargă drumul. Astfel orânduiesc în toate bisericile.

18. Fost-a unul chemat fiind tăiat împrejur? Să nu se acundă. Este unul chemat în netăiere împrejur? Să nu se taie împrejur.

19. Tăierea împrejur nu e nimic; netăierea împrejur nu e nimic. Paza poruncilor lui Dumnezeu este temeiul.

20. Fiecare în felul de trai în care a fost chemat, în acela să rămână.

21. Fost-ai chemat fiind rob? Fii fără grijă. Ci de poți, cu toate acestea, să fii slobod, mai degrabă folosește-te.

22. Robul care a fost chemat de Domnul este liberul Domnului. Tot așa cel chemat liber este robul lui Christos.

23. Cu preț ați fost cumpărați. Nu vă faceți robii oamenilor.

24. Fiecare, fraților, întru ce a fost chemat, întru aceea să rămâie înaintea lui Dumnezeu.

25. În ce privește pe fecioare, u'am poruncă de la Domnul. Vă dau însă sfatul meu, ca unul care miluit am fost de Domnul să fiu vrednic de crezare.

26. Socotesc, deci, că aceasta este bine pentru nevoia ceasului de față: Bine este pentru oricine să fie așa cum se găsește.

27. Legat ești cu femeie? Nu căuta desfacere. Dezlegat ești de femeie? Nu căuta femeie.

28. Dacă însă te vei însura, n'ai greșit. Și fecioara, dacă se va mărita, n'a greșit. Numai că unii ca aceștia vor avea suferință în trupul lor. Și eu aș vrea să vă cruț pe voi.

29. Aceștia v'o spun fraților: De a doua vreme s'a scurtat. Așa încât și cei ce au femei să fie ca și cum nu ar avea;

30. Și cei ce plâng să fie ca și cum n'ar plânge; și cei ce se bucură, ca și cum nu s'ar bucura; și cei ce cumpără, ca și cum n'ar stăpâni;

31. Și cei ce se folosesc de lumea aceasta ca și cum nu s'ar folosi de ea. Căci fața acestei lumi se trece.

32. Ci eu aș vrea ca voi să fiți fără de grijă. Cel necăsătorit se îngrijește de ale Domnului, cum să placă Domnului.

33. Cel ce s'a căsătorit se îngrijește de ale lumii, cum să placă femeii.

34. Și astfel e împărțit. Femeia nemăritată, fecioara, poartă grijă de cele ale Domnului, ca să fie sfântă și cu trupul și cu duhul. Care s'a măritat însă, poartă grijă de cele lumești, ca să placă bărbatului.

35. Aceasta o rostesc chiar în folosul vostru, nu ca să vă întind un laț, ci spre buna cuviință, așintirea și nestinghereala slujbei voastre către Domnul.

36. Iar de gândește cineva că nu este cinstit pentru fiica lui să-și treacă floarea vârstei și astfel trebuie să fie măritată, facă ce voiește. Nu greșește; căsătorească-se.

37. Dar cine nu e silit de nimeni, stă neclintit în cugetu-i, și — având stăpânire peste a lui voință — a hotărît aceasta în inima lui ca să-și ție fecioara: va face bine.

38. Așa încât cel ce mărită pe fiică-sa face bine; dar cel ce n'o mărită va face și mai bine.

39. Femeia este legată de lege atâta vreme cât trăiește bărbatu-său. Dacă bărbatul va muri, slobodă este să se mărite cu cine vrea, numai că întru Domnul.

40. Dar mai fericită este de rămâne așa cum o sfătuesc eu. Și socot oă și eu am duhul lui Dumnezeu.

8.

Nu trebuie să dăm sminteală celor slabi, luând parte la mesele idolești.

1. Cât despre carnea de la jertfele idolești, știm că avem cu toții cunoștință. Cunoștința îngâmfează, iar iubirea clădește.

2. Dacă cineva își inchipuiește că cunoaște ceva, încă n'a ajuns să cunoască cum se cuvine să cunoască.

3. Dacă, însă, iubește cineva pe Dumnezeu, acela cunoscut este de Dumnezeu.

4. Despre mâncarea cărnurilor de la jertfelc idolești știm că, în lume, nu este nici un idol și că nu este nici un dumnezeu decât Unul singur.

5. Căci, deși sunt destui așa numiți dumnezei, fie în cer fie pe pământ, — întru cât sunt, cu belșug, și dumnezei și domni, —

6. Totuși, pentru noi este un singur Dumnezeu, Tatăl, dintru care sunt toate și noi întru el, și un singur Domn, Iisus Christos, prin care sunt toate și noi prin el.

7. Dar nu toți au această cunoștință. Ci unii, cu obișnuința lor de până acum să creadă în idoli, mănâncă din aceste cărnuri ca într'adevăr jertfite idolilor și cugetul lor fiind slab se pângărește.

8. Demâncarea nu ne face mai primiți în fața lui Dumnezeu. Că nici dacă mâncăm n'avem câștig, nici dacă nu mâncăm n'avem pagubă.

9. Băgați de seamă, însă, ca nu cumva această putere a voastră să ajungă piatră de poticnire pentru cei slabi de înger.

10. Într'adevăr, dacă pe tine cel ce ai cunoștință te va vedea unul șezând la masă într'o capiște, așa e că — slab de cuget precum este — el se va simți îmbărbătat ca să mănânce din jertfele idolești?

11. Astfel, prin cunoștința ta, se prăpădește cel slab, fratele tău, pentru care a murit Christos!

12. Și așa, păcătuiind împotriva fraților și lovind în cugetul lor neputinicos, păcătuiți împotriva lui Christos.

13. Drept aceea, dacă o mâncare smințește pe fratele meu, nu voi mânca în veac carne, ca să nu aduc sminteală fratelui meu.

9.

Cum s'a slujit Apostolul de puterea-i de apostol, între credincioși. Indemn la luptă pentru cununa cea neveștejită.

1. Nu sunt eu stăpân pe mine? Nu sunt eu apostol? N'am văzut eu pe Iisus Domnul nostru? Nu sunteți voi lucrul meu întru Domnul?

2. Dacă altora nu le sunt apostol, vouă, negreșit, vă sunt. Căci voi sunteți pecetia apostolice mele întru Domnul.

3. Aceasta este apărarea mea către cei ce mă iau la ceretare.

4. N'avem, oare, dreptul să mâncăm și să bem în sarcina bisericilor?

5. N'avem, oare, dreptul să purtăm cu noi o femeie soră, ca și ceilalți apostoli, ca și frații Domnului, ca și Chefa?

6. Sau numai eu și Barnaba nu avem dreptul să nu muncim?

7. Cine slujește vreodată, în oaste, pe cheltuiala lui? Cine sădește vie și nu mănâncă din rodul ei? Sau cine păstorește o turmă și nu mănâncă din laptele turmei?

8. Spun oare acestea numai după mințea omenească? Nu le spune și legea?

9. Căci în legea lui Moise este scris: Să nu legi gura bouului care treeră. Oare aici îi este aminte lui Dumnezeu de boi?

10. Nu vorbește, într'adins, pentru noi? Ba pentru noi a scris: Cel ce ară trebuie să are cu nădejdea și cel ce treeră tot cu nădejdea că, la treeris, va avea parte de rodul său.

11. Dacă am semănat la voi cele duhovnicești, mare lucru este să secerăm din ale voastre cele pământești?

12. Dacă alții se bucură de acest drept asupra voastră, pentru ce nu mai degrabă noi? Dar nu ne-am folosit de dreptul acesta, ci toate le răbdăm ca să nu punem piedică Evangheliei lui Christos.

13. Au nu știți că cei ce lucrează cele sfinte mănâncă din prinoasele templului și cei ce slujesc altarului se împărtășesc din altar?

14. Tot așa a rânduit și Domnul pen-

tru cei ce propovăduesc Evanghelia să se hrănească din Evanghelie.

15. Eu unul nu m'am folosit de nici unul din aceste drepturi și nu v'am scris acestea cu gând să mi se facă și mie tot așa. Căci ar fi de dorit, pentru mine, mai degrabă să mor decât să-mi nimicească cineva acest cuvânt de laudă.

16. Că de vestesc Evanghelia n'am cuvânt de laudă, întrucât poruncă mare stă deasupra mea. Vai mie dacă nu binevestesc!

17. Negreșit, lucrând de bună voie, ar fi să am răsplată, însă fiindcă lucrez din poruncă, am numai o dregătorie dată în grijă.

18. Atunci care este plata mea? Aceasta este că, propovăduind, pun Evanghelia înaintea oamenilor fără plată, fără să mă folosesc de puterea mea întru Evanghelie.

19. Căci, deși față cu toată lumea sunt stăpânul meu însumi, m'am făcut rob tuturor, ca să câștig cât mai mulți.

20. Cu Iudeii am fost ca un Iudeu, ca să câștig pe Iudei. Cu cei de sub lege ca unul de sub lege, deși eu nu sunt sub lege, ca să câștig pe cei de sub lege.

21. Cu cei ce n'au legea, m'am făcut ca unul fără lege, deși, având legea lui Christos, nu sunt fără legea lui Dumnezeu, ca să câștig pe cei ce nu au legea.

22. Cu cei slabi m'am făcut slab, ca pe cei slabi să-i câștig. Tuturor m'am făcut toate, ca, în orice chip, să măntuiesc pe unii.

23. Ci toate le fac pentru Evanghelie, ca să fiu părtaș la ea.

24. Nu știți voi că acei care aleargă în stadiu, toți aleargă, dar numai unul ia cununa? Alergați așa ca s'o luați.

25. Apoi, orice luptător la jocuri de toate se înfrânează. Și aceia — ca să ia o cunună care se vestejește. Cu atât mai mult noi, pentru una care nu se vestejește.

26. Așa dar, așa alerg, și nu orbește. Așa mă lupt cu pumnul, fără să bat văzduhul.

27. Ci strunesc puternic trupul meu și-l târâsc biruit, ca nu cumva, după ce crainic am fost altora, eu însumi să ajung de lepădat.

10.

Iudeii, în pustie, au cunoscut dreapta asprime a lui Dumnezeu. Cina Domnului trebuie ținută întru sfințenie. Grija pentru cugetul celor slabi.

1. Fraților, nu voiesc ca voi să pierdeți din vedere că părinții noștri au fost toți sub nor și că toți au trecut prin mare.

2. Toți, întru Moise, s'au botezat în nor și în mare;

3. Toți au mâncat aceeași mâncare duhovnicească;

4. Și toți aceeași băutură duhovnicească au băut, pentru că beau dintr'o stâncă duhovnicească, pornită după ei. Iar stâncă era Christos.

5. Dar cei mai mulți dintre ei nu erau plăcuți lui Dumnezeu și le-au rămas leșurile în pustie.

6. Acestea au fost pilde pentru noi, ca să nu poftim la cele rele cum au poftit aceia;

7. Nici să fiți slujitorii idoloilor, ca unii dintre ei, precum este scris: A șezut norodul de-a mâncat și a băut și s'a sculat la joc;

8. Nici să curvim, cum au curvit unii dintre ei, și au căzut într'o zi douăzeci și trei de mii;

9. Nici să ispitim pe Domnul, precum l-au ispitit unii din ei, și pieriră mușcați de șerpi;

10. Nici să cârțiți, după cum au cârtit unii din ei, și au fost ucși de ingerul nimicitor.

11. Toate acestea li se întâmplau aceora ca semne ou tălc în viitor și au fost scrise ca să luăm învățătură noi, pe care ne-a ajuns sfârșitul veacurilor.

12. Drept aceea, cel ce crede că stă bine să ia sama să nu cadă.

13. Nu v'a apucat ispita care să fi fost peste puterea omenească. Dumnezeu e credincios! El nu va îngădui ca să fiți încercați mai mult decât puteți, ci, o dată cu ispita, va face și albie ispitei ca să puteți răbda.

14. Astfel, iubiții mei, fugiți de slujba idoloilor.

15. Vă vorbesc ca unor oameni cu judecată. Judecați ce vă spun:

16. Paharul binecuvântării, pe care-l binecuvântăm, nu este oare împărțirea sângelui lui Christos? Pâinea pe care o frângem nu este oare împărțirea trupului lui Christos?

17. Fiindcă o pâine este, un trup suntem și noi cei mulți, căci toți ne împărțim dintr'o pâine.

18. Priviți la Israelul cel trupesc: Cei care mânăncă jertfele nu sunt ei părtași altarului?

19. Deci, ce spun eu? Că ce s'a jertfit pentru idoli e ceva? Sau că idolul este ceva?

20. Nicidecum. Ci spun că cele ce jertfesc păgânii, jertfesc demonilor și nu lui Dumnezeu. Și nu voiesc ca voi să fiți părtași cu demonii.

21. Nu puteți să beți paharul Domnului și paharul demonilor; nu puteți să vă împărțiți din masa Domnului și din masa demonilor.

22. Sau vom să facem Domnului în ciudă? Nu cumva suntem mai tari ca el?

23. Toate îmi sunt iertate, dar nu toate îmi folosesc. Toate îmi sunt iertate, dar nu toate întăresc sufletul.

24. Nimeni să nu caute ale sale înlesniri, ci fiecare pe ale aproapelui.

25. Mâncați orice se vinde în măcelărie, fără să întrebați nimic, pentru cugetul vostru.

26. Căci al Domnului este pământul și toate câte se cuprind în el.

27. Dacă vre-unul dintre necredincioși vă chiamă pe voi la masă și voiți să vă duceți, mâncați orice vă este pus înainte, fără să întrebați nimic, pentru cugetul vostru.

28. Dar de vă spune cineva: Aceasta e carne care a fost jertfită! — nu mâncați pentru cel care v'a spus și pentru cuget.

29. Zic cuget, dar nu al tău, ci al celuilalt. Și de ce să nu dau prilej ca libertatea mea să fie judecată de un cuget străin?

30. Dacă mânănc dintr'o mâncare și mulțumesc lui Dumnezeu, de ce să fiu hilit tocmai pentru lucrul pentru care mulțumesc?

31. De aceea ori de mâncați, ori de beți, ori altceva de faceți, toate spre mărirea lui Dumnezeu, să le faceți.

32. Nu fiți piatră de poticneală nici Iudeilor, nici Elinilor, nici bisericilor lui Dumnezeu,

33. Precum și eu, tuturor, în toate, mă străduiesc să plac, căutând nu folosul meu, ci folosul celor mulți, ca să se mântuiască.

11.

Despre cuviința cu care să stăm în Biserică și la cina Domnului.

1. Luați-vă după mine, după cum și eu m'am luat după Christos.

2. Fraților, vă laud că în toate vă aduceți aminte de mine și țineți predaniile așa cum vi le-am dat.

3. Dar voiesc ca voi să știți că Christos este capul bărbatului, și capul femeii este bărbatul, iar capul lui Christos Dumnezeu.

4. Orice bărbat, care se roagă sau proorocește, având ceva pe cap, necinstește capul său.

5. Iar orice femeie care se roagă sau proorocește cu capul dezvelit, capul și-l necinstește. Căci tot atât este ca și cum ar fi rasă.

6. Căci dacă o femeie nu-și pune vâl pe cap, atunci să se sc și tundă. Dacă însă pentru o femeie e rușine să se tundă ori să se radă, să-și pună vâl.

7. Bărbatul nu trebuie să-și acopere capul, fiind chipul și mărirea lui Dumnezeu, pe când femeia este mărirea bărbatului.

8. Pentru că n'a fost luat bărbatul din femeie, ci femeia din bărbat.

9. Și nici n'a fost zidit bărbatul pentru femeie, ci femeia pentru bărbat.

10. Pentru aceea, femeia trebuie — din pricina îngerilor, care sunt de față, — să aibă pe cap un semn de stăpânire.

11. Totuși, în Domnul, nici femeia nu e fără de bărbat, nici bărbatul nu e fără de femeie.

12. Că precum femeia este din bărbat, așa și bărbatul, vine prin femeie și toate sunt de la Dumnezeu.

13. Judecați voi singuri: cuviincios este ca o femeie să se roage lui Dumnezeu cu capul gol?

14. Nu vă învață oare însăși firea că bărbatul, dacă își lasă părul lung, e de ocară?

15. Pe când femeia, dacă poartă părul lung, este de cinste? Căci cosița i-a fost dată ca zăbranic.

16. Iar dacă se pare cuiva că aici poate să ne găsească pricină, un astfel de obicei, ca femeile să se roage cu capul gol, noi nu avem, nici Bisericile lui Dumnezeu.

17. Dându-vă aceasta în pază, nu vă gălesc de laudă că vă adunați nu spre mai binele, ci spre mai răul vostru.

18. Mai întâi, aud că la adunările voastre din Biserică, între voi sunt dezbinări și în parte o și cred.

19. Căci trebuie să fie între voi și eresuri, ca să iasă la lumină cei lămuriiți.

20. Când vă adunați deci laolaltă, nu e chip ca să mâncați Cina Domnului.

21. Căci, șezând la masă, fiecare se grăbește să-și ia demâncarea lui, așa încât pe când unuia îi e foame, altul este beat.

22. N'aveți oare case ca să mâncați și să beți? Ori disprețuiți Biserica lui Dumnezeu și vreți să rușinați pe cei ce n'au? Ce să vă zic? Să vă laud? Într'aceasta nu vă laud.

23. Căci am primit de la Domnul ceea ce v'am și dat vouă: cum că Domnul Iisus, în noaptea în care a fost vândut, a luat pâine,

24. Și mulțumind a frânt și a zis: Luați, mâncați, acesta este trupul meu, carele se frânge pentru voi. Aceasta să faceți spre pomenirea mea.

25. Asemenea și paharul — după ce-au cinat — zicând: Acest pahar este legea cea nouă întru sângerile mele. Aceasta să faceți, ori de câte ori veți bea, spre pomenirea mea.

26. Pentru că, de câte ori mâncați această pâine și beți acest pahar, moartea Domnului vestiți, până la venirea lui.

27. Astfel, cine, cu nevređnicie, mănâncă pâinea sau bea paharul Domnului, vinovat va fi de trupul și de sângele Domnului.

28. Cerceteze-se, deci, omul pe sine și numai așa să mănânce din această pâine și să bea din acest pahar.

29. Căci cine mănâncă și bea, fără să-și dea socoteală de trupul Domnului, mănâncă și-și bea osândă sieși.

30. De aceea, printre voi, mulți sunt slabi și bolnavi și bună parte mor.

31. Dacă ne-am judeca noi pe noi înșinc, n'am fi judecați.

32. Dar Domnul ne judecă și ne pedepsește, ca să nu fim osândiți împreună cu lumea.

33. Astfel, frații mei, când vă adunați ca să mâncați, așteptați-vă unii pe alți.

34. Dacă îi este cuiva foame, să mănânce acasă, ca să nu vă adunați spre osândă. Celelalte pricini le voi rândui când voi veni.

12.

Despre darurile duhovnicești și despre dreptă lor întrebuițare.

1. Iar despre darurile duhovnicești, nu vreau, fraților, să fiți în necunoștință.

2. Știți că, pe când erați păgâni, vă duceați către idolii cei muți, ca și cum ați fi fost mânați.

3. Pentru aceea, vă spun vouă că precum nimeni, grăind în Duhul lui Dumnezeu, nu zice: Anatema fie Iisus! tot așa nimeni nu poate să zică: Domn este Iisus,—fără numai în Duhul Sfânt.

4. Darurile sunt felurite, dar Duhul este același.

5. Și felurite slujiri sunt, dar e același Domn.

6. Și lucrările sunt iarăși felurite, dar e același Dumnezeu care lucrează toate în toți.

7. Ci fiecăruia Duhul, în arătarea lui, îi dă spre folosul tuturor:

8. Unuia, prin Duhul Sfânt, i se dă cuvânt de înțelepciune; altuia, după același Duh, cuvânt de înțelegere.

9. Într'același Duh, unuia se dă credință, iar altuia darul vindecărilor într'unul și același Duh;

10. Unuia puterea să lucreze minuni; altuia proorocia; unuia darul să deosebească duhurile; altuia felurimea limbilor și altuia tălmăcirea limbilor.

11. Toate acestea, însă, le lucrează unul și același Duh, împărțind fiecăruia deosebi, după cum hotărăște.

12. Căci precum trupul unul este, deși are mădulare multe, iar toate mădularele trupului, cu toată mulțimea lor alcătuiesc un singur trup, așa este și Christos.

13. Într'adevăr, noi toți într'un singur Duh ne-am botezat, ca să fim un singur trup, fie Iudei, fie Elini, fie robi, fie slobozi, și toți la un singur Duh ne-am adăpat.

14. Dar și trupul nu este un singur mădular, ci mai multe.

15. Dacă piciorul ar zice: Fiindcă nu sunt mână, nu fac parte din trup, — nu este el, cu toate acestea, mădularul trupului?

16. Și urechea dacă ar zice: Fiindcă nu sunt ochi, nu fac parte din trup, — nu este ea, cu toate acestea, mădularul trupului?

17. Dacă trupul, tot, ar fi ochi, unde ar fi auzul? Dacă tot ar fi auz, unde ar fi mirosul?

18. Astfel, Dumnezeu a pus în trup aceste mădulare, pe fiecare din ele cum a voit.

19. Dacă toate ar fi un singur mădular, unde ar fi trupul?

20. Ci acum sunt multe mădulare, însă un singur trup.

21. Nu poate ochiul să zică mâinii: N'am trebuință de tine; sau, iarăși, capul să zică picioarelor: N'am trebuință de voi.

22. Ci mădularele trupului socotite ca mai slabe sunt, cu atât mai vărtos, trebuincioase.

23. Părțile trupului pe care le socotim mai de necinste, pe acelea cu mai multă cinste le îmbrăcăm și cele necuviincioase ale noastre au mai multă bunăcuviință;

24. Pe când cele cuviincioase ale noastre n'au nevoie. Dar Dumnezeu a întocmit astfel trupul, dând mai multă cinste acolo unde ea lipsește,

25. Ca să nu fie neunire în trup, ci membrele să îngrijească deopotrivă unele de altele.

26. Și dacă un mădular suferă, toate mădularele suferă împreună, și dacă un

mădular este cinstit, toate mădularele se bucură împreună.

27. Iar voi sunteți trupul lui Christos și mădulare fiecare în parte.

28. Pe unii i-a pus Dumnezeu, în Biserică, mai întâi: apostoli, al doilea: profeți, al treilea: învățători; apoi pe cei cu darul puterilor minunate; în urmă pe cei cu darul tămăduirilor, milosteniilor, cărmuirii, felurimii limbilor.

29. Oare toți sunt apostoli? Oare toți sunt prooroci? Oare toți învățători? Oare toți putere au să săvârșească minuni?

30. Oare toți au darul vindecărilor? Oare toți vorbesc în limbi? Oare toți pot să talmăcească?

31. Răvniți la darurile cele mai desăvârșite. Și eu vă arăt încă o cale mai presus de orice altă cale:

13.

Iubirea este mai presus de toate, mai mare chiar decât credința și decât speranța.

1. Toate limbile omenești și îngerești de le-aș vorbi, dacă nu am dragoste, m'am făcut aramă sunătoare, ori chim bal gălăgios.

2. Și dar prooroceșc dacă aș avea și tainele toate le-aș cunoaște și orișice știință, și de-aș avea credință atât de multă să mut munții din loc,— dacă nu am dragoste, nimic nu sunt.

3. Și toată averea mea de-aș face-o milostenii și trupul mi l-aș da să fie ars, — dacă nu am dragoste, nimic nu-mi folosește.

4. Dragostea rabdă îndelung; dragostea este plină de bunătate; dragostea nu știe de pizmă; nu se laudă; nu se trufeste.

5. Dragostea nu se poartă cu necuviință, nu caută ale sale, nu se aprinde de mânie, nu pune la socoteală răul.

6. Nu se bucură de nedreptate, ci se bucură de adevăr.

7. Toate le suferă, toate le crede, toate le nădăjduiește, toate le rabdă.

8. Dragostea nu pierie niciodată. Cât despre proorocii — se vor desființa; cât despre darul limbilor — va înceta; cât despre știință — se va sfârși.

9. Căci cunoștința noastră e frântură și proorocia noastră tot frântură.

10. Când însă va veni ce este desăvârșit, ce este frântură va conțeni.

11. Când eram copil, vorbeam ca un copil, simțeam ca un copil, judecam ca un copil; când m'am făcut bărbat, am lepădat chipul copilăresc.

12. Acum vedem ca prin oglindă, în ghicitură, atunci însă, față către față; acum cunosc în parte, dar atunci voi cunoaște pe deplin, precum cunoscut am fost și eu.

13. Ci acum: credința, nădejdea, dragostea — rămân aceste trei. Dar mai mare între ele este dragostea.

14.

Darul limbilor și darul profeției. Cum să fie și cum să nu fie întrebuințat darul limbilor. Femeia trebuie să tacă în Biserică.

1. Străduiți-vă să aveți dragoste. Răvniți și celelalte daruri duhovnicești, dar mai vărtos ca să proorociți.

2. Pentru că cine vorbește în limbă insuflată nu vorbește oamenilor, ci lui Dumnezeu, căci nimeni nu-l înțelege, ci el, în duh, grăiește taine.

3. Cine proorocește, însă, vorbește oamenilor, spre întărire, și îndemn și mângâiere.

4. Cel ce grăiește în limbă pe sine singur se zidește, pe când cel ce proorocește zidește biserica.

5. Eu doresc ca voi toți să graiți în limbi insuflate, dar mai cu seamă să proorociți. Cel ce proorocește e mai mare decât cel ce grăiește în limbi, afară numai dacă talmăcește ce spune, ca și Biserica să găsească întărire.

6. Acum, fraților, dacă aș veni la voi, grăind în limbi, de ce folos v'aș fi, dacă nu vă vorbesc — sau descoperire, sau cunoștință, sau proorocie, sau învățătură?

7. Chiar și cu sculele neînsuflăpitate de cântare — fie flaut, fie harfă — dacă între sunete nu pui deosebire, cum se va cunoaște ce-ai zis din flaut, ori ce-ai cântat din harfă?

8. Și dacă trâmbița va da un sunet fără noimă, cine se va pregăti de bătaie?

9. Așa și voi: dacă prin limbă nu veți da o vorbă lesne de înțeles, cum se va cunoaște ce-ați grăit? Veți fi niște oameni care vorbesc în vânt.

10. Sunt în lume cine știe câte feluri de limbi, dar nici una nu e fără de înțeles.

11. Așa dar, dacă nu știu rostul limbii, voi fi barbar pentru cel care vorbește, și cel care vorbește iarăși barbar pentru mine.

12. Astfel și voi, de vreme ce râvniți după daruri duhovnicești: căutați să prisoșiți în ele, spre zidirea Bisericii.

13. Drept aceea, cel ce grăiește în limbă să se roage ca să aibă și darul să tălmăcească.

14. Fiindcă, dacă mă rog în limbă în-suflată, duhul meu e în rugăciune, dar mintea mea este nereditoare.

15. Atunci ce voi face? Mă voi ruga cu duhul, dar mă voi uga și cu mintea; voi cânta cu duhul, dar voi cânta și cu mintea.

16. Astfel, dacă binecuvintezi cu duhul, cel ce ține locul omului de rând cum va zice amin, la mulțumirea ta, câtă vreme el nu știe ce zici?

17. Negreșit, cuvântul tău de mulțumire e frumos, dar celălalt nu se întărește.

18. Mulțumind lui Dumnezeu, vorbesc în limbă în-suflată mai mult decât voi toți;

19. Dar în Biserică vreau mai bine să rostesc cinci cuvinte cu înțeles, ca să învăț și pe alții, decât zece mii de vorbe în limbă în-suflată.

20. Fraților, nu fiți copii la minte. Fiți copii când e vorba de răutate. La minte, însă, fiți oameni desăvârșiți.

21. În lege este scris: Grăi-voi către acest popor prin oameni de altă limbă și prin buzele streinilor; și nici așa nu vor asculta de mine, — zice Domnul.

22. Așa încât limbile sunt spre semn nu credincioșilor, ci necredincioșilor; iar vorbirea profetică, dimpotrivă, nu necredincioșilor, ci credincioșilor.

23. Deci, dacă s'ar aduna Biserica toată laolaltă și toți ar vorbi în limbi și ar pătrunde înlăuntru din neștiutori ori din necredincioși, nu vor zice oare că v'ați ieșit din minți?

24. Pe când, dacă toți ar vorbi ca prooroci și ar intra vre-un păgân sau vre-un neștiutor, el e mustrat de toți, el e judecat de toți;

25. Tainele inimii lui ajung învederate și astfel, căzând cu fața la pământ, se va închina lui Dumnezeu și va mărturisi că: într'adevăr Dumnezeu este în mijlocul vostru.

26. Atunci care este încheierea, fraților? Când vă adunați împreună, unul are o cântare, unul o învățătură, unul o descoperire, altul de grăit în limbă, altul o tălmăcire: toate să se facă spre zidirea tuturor.

27. Dacă e să grăiască în limbă, să fie câte doi, sau cel mult trei, și pe rând; și unul să tălmăcească.

28. Iar dacă nu e tălmăcitor, să tacă în Biserică și numai șie să-și grăiască și lui Dumnezeu.

29. Și proorcii să vorbească doi, sau trei, iar ceilalți să judece.

30. Dacă, însă, unul care șade are o descoperire, cel dintâi să tacă.

31. Unul câte unul puteți să vorbiți toți profetic, ca toți să primească învățătură și toți să se mângâie.

32. Iar durerile profetilor se supun profetilor,

33. Pentru că Dumnezeu nu este Dumnezeu neorânduiei, ci al păcii. Ca în toate bisericile sfinților,

34. Femeile să tacă, în adunările bisericesti, căci lor nu le este îngăduit să vorbească, ci să fie plecate, precum zice și legea.

35. Iar dacă voiesc să învețe ceva, să întrebe acasă pe bărbații lor, căci șade rău unei femei să vorbească în Biserică.

36. Au cuvântul lui Dumnezeu a ieșit de la voi? Sau ajunse-a numai până la voi?

37. Dacă socotește cineva că e proorc sau om duhovnicesc, să cunoască bine ce vă soriu — că sunt poruncile Domnului.

38. Iar cine nu vrea să știe — să nu știe.

39. Astfel dar, frații mei, râvniți să vorbiți ca prooroci și graiul în limbi nu-l opriți.

40. Dar toate să se facă cu bună cuviință și după rânduială.

15.

Învierea Domnului și învierea noastră.

1. Vă aduc aminte, fraților, de Evanghelia pe care v'am binevestit-o, pe care ați primit-o, întru care și stați,

2. Prin care și sunteți mântuiți; vă aduc aminte cu ce cuvinte v'am propovăduit-o — dacă o țineți cu tărie, afară numai dacă n'ați crezut în deșert:

3. V'am dat, întâi de toate, să știți ceea ce am primit și eu, că Christos a murit pentru păcatele noastre, potrivit scripturilor;

4. Și că s'a îngropat și a înviat a treia zi, potrivit scripturilor;

5. Și s'a arătat lui Chefa, apoi celor doisprezece.

6. În urmă s'a arătat deodată la peste cinci sute de frați, dintre care cei mai mulți trăiesc până astăzi, iar câțiva au adormit;

7. După aceea, s'a arătat lui Iacob, apoi tuturor apostolilor;

8. Iar la urma tuturor, ca născutului fără de vreme, mi s'a arătat și mie.

9. Căci dintre apostoli eu sunt cel mai mic, ca unul care nu sunt vrednic să mă numesc apostol, pentru că am prigonit Biserica lui Dumnezeu.

10. Ci prin darul lui Dumnezeu sunt ceea ce sunt; și darul lui hărăzit mie n'a fost zadarnic, ba am muncit mai mult decât ei toți. Totuși nu eu, ci darul lui Dumnezeu care este cu mine.

11. Deci, fie că eu, fie că ei, noi așa propovăduim și voi așa ați crezut.

12. Iar de vreme ce Christos se propovăduiește că a înviat din morți, cum zic unii, printre voi, că nu este o înviere a morților?

13. Dacă nu este o înviere a morților, nici Christos n'a înviat.

14. Și dacă Christos n'a înviat, deșartă este atunci predica noastră, deșartă este și credința voastră.

15. Ba încă ne dovedim și martori mincinoși față cu Dumnezeu, căci am mărturisit, împotriva lui Dumnezeu, că a înviat pe Christos, pe care nu l-a înviat, dacă, cu adevărat, morții nu înviază.

16. Căci, dacă morții nu înviază, nici Christos n'a înviat.

17. Iar dacă Christos n'a înviat, zadarnică este credința voastră. Sunteți și acum în păcatele voastre;

18. Și atunci pierduți sunt și cei ce au adormit întru Christos.

19. Iar dacă nădejdea noastră în Christos este numai pentru viața aceasta, suntem mai de plâns decât toți oamenii.

20. Acum însă Christos a înviat din morți, fiind pârگا învierii celor adormiți.

21. Că de vreme ce printr'un om a venit moartea, tot printr'un om și învierea morților.

22. Și precum întru Adam toți mor, așa și întru Christos toți vor învia.

23. Ci fiecare în rândul cetei sale: pârگا este Christos; apoi cei ai lui Christos, la venirea lui.

24. După aceea, fi-va sfârșitul, când Domnul va da împărăția lui Dumnezeu și Tatăl, când va nimici orice domnie și orice stăpânire și orice putere.

25. Căci el trebuie să împărățească până ce va pune pe toți vrăjmașii săi, sub picioarele sale.

26. Vrajmașul cel din urmă care va fi nimicit este moartea.

27. Căci toate le-a supus sub picioarele lui. Dar când zice Scriptura că toate i-au fost supuse, învederat este că afară de Cel care i-a supus lui toate.

28. Iar când toate se vor supune lui, atunci și Fiul însuși se va supune Celui ce i-a supus lui toate, ca Dumnezeu să fie totul în toți.

29. Altfel, ce vor face cei care se boțează pentru morți? Dacă morții nu înviază nicidecum, pentru ce se mai boțează pentru ei?

30. De ce mai suntem și noi în primejdie în fiecare ceas?

31. Zilnic îmi stă moartea în față! V'o spun, fraților, pe slava pe care o am pentru voi, întru Christos Iisus, Domnul nostru.

32. Dacă numai din încredințare omenescă m'am luptat în Efes cu fiarele sălbătice, care îmi este folosul? Dacă morții nu înviază, să bem și să mâncăm, căci mâine vom muri!

33. Nu vă lăsați înșelați: tovărășiile rele strică obiceiurile bune.

34. Treziți-vă cum se cade și nu păcătuți. Căci sunt unii între voi care nu au cunoștință de Dumnezeu. O spun spre rușinea voastră.

35. Dar va zice cineva: Cum înviază morții? Și cu ce trup au să vie?

36. Nebun ce ești! Tu ce semeni nu dă viață, dacă nu va fi murit.

37. Și ce semeni? Nu trupul ce va să fie îl semeni, ci numai grăunțul gol, dacă se întâmplă de grâu, sau de altceva din celelalte;

38. Iar Dumnezeu îi dă un trup, după a sa voință, fiecărei semințe un trup al ei.

39. Nu toate trupurile sunt la fel, ci un fel este trupul omenesc, un fel este trupul dobitoacelor, un fel este trupul zburătoarelor, alt fel este trupul peștilor.

40. Sunt apoi trupuri cerești și trupuri pământesti; dar alta este mărirea celor cerești, și alta a celor pământesti.

41. Alta este strălucirea soarelui, alta strălucirea lunii și alta strălucirea stelelor. Iar stea de stea se deosebește în strălucire.

42. Așa este și cu învierea morților: Se seamănă trupul întru stricăciune, înviază întru nestricăciune;

43. Se seamănă întru necinste, înviază întru mărire; se seamănă întru slăbiciune, înviază întru putere;

44. Se seamănă trup firesc, înviază trup duhovnicesc. Că de este un trup firesc, este și un trup duhovnicesc.

45. Precum și este scris: Făcutu-s'a Adam, omul dintâi, cu suflet viu; iar Adam cel de pe urmă cu duh dătător de viață.

46. Dar nu cel duhovnicesc este întâiul, ci firescul, după aceea cel duhovnicesc.

47. Omul cel dintâi, luat din pământ, e pământesc; omul cel de-al doilea este din cer.

48. Cum este cel pământesc, așa sunt și cei pământesti; și cum este cel ceresc, așa sunt și cei cerești.

49. Și după cum am purtat chipul celui pământesc, purta-vom și chipul celui ceresc.

50. Aceasta însă o zic, fraților: carnea și sângele nu pot să moștească împă-

răția lui Dumnezeu, nici stricăciunea nu moștește nestricăciunea.

51. Iată, taină vă spun vouă: Nu toți vom adormi, dar toți vom fi schimbați.

52. Intr'o fărâamă, într'o clipeală de ochi, la trâmbița cea de apoi. Căci trâmbița va suna și morții se vor scula fără stricăciune, iar noi vom fi schimbați.

53. Fiindcă trebuie ca acest trup stricăcios să se îmbrace întru nestricăciune și acest trup muritor să se îmbrace întru nemurire.

54. Iar când acest trup stricăcios se va îmbrăca întru nestricăciune și acest trup muritor se va îmbrăca întru nemurire, atunci va fi cuvântul care este scris: Moartea a fost înghițită de biruință.

55. Moarte, unde este biruința ta? Moarte, unde este boldul tău?

56. Și boldul morții este păcatul, iar puterea păcatului este legea.

57. Dar, mulțumită lui Dumnezeu, celui ce ne dă nouă biruința, prin Domnul nostru Iisus Christos!

58. Drept aceea, frații mei iubiți, fiți statornici, neclătinați, sporind în lucrul Domnului, pururea, bine știind că osteneala voastră nu este deșartă întru Domnul.

16.

Strângerea de ajutoare pentru frați. Timotei, Apolo, casa lui Stefana: închinăciuni.

1. Cât pentru strângerea de ajutoare, care este pentru frați, precum am rânduit Bisericii Galatiei, așa să faceți și voi.

2. La fiecare zi-întâi a săptămânii, fiecare dintre voi să-și pună deoparte și să strângă din câștigul ce-a avut, ca să nu se facă strângerile deabia atunci când voi veni.

3. Iar după ce voi veni, pe care îi veți socoti, pe aceia îi voi trimite cu scrisori, să ducă darul vostru la Ierusalim.

4. Și de va fi cu cale ca și eu să mă duc, vor merge împreună cu mine.

5. Ci voi veni la voi când voi trece prin Macedonia, fiindcă iau drumul prin Macedonia.

6. La voi poate că voi rămânea mai mult, sau voi și ierna, ca să mă petreceți în călătoria ce voi face.

7. Căci nu vreau să vă văd acum numai în treacăt, ci am nădejde să zăbovesc la voi câtăva vreme, de va îngădui-o Domnul.

8. Voi rămânea, însă, în Efes până la praznicul Cincizecimii,

9. Căci mi s'a deschis o ușă mare, spre lucru mult, și sunt mulți protivnici.

10. Când va veni Timotei, luați seama să fie la voi fără de teamă, căci lucrul Domnului lucrează, ca și mine.

11. Nimeni deci să nu-l disprețuiască; ci să-l petreceți cu pace ca să vie la mine, că il aștept împreună cu frații.

12. Cât despre fratele Apolo, l-am îndemnat foarte mult să vie la voi, împreună cu frații, dar nicidecum nu i-a fost voia să vie acum. Ci va veni când va găsi prilej.

13. Priveghiați, fiți statornici în credință, fiți bărbați, întăriți-vă.

14. Toate ale voastre într-o dragoste să se petreacă!

15. Vă rog, însă, fraților (știți casa lui Stefana, că este pârğa Ahaiei și spre slujirea sfinților s'au rânduit ei pe ei înșiși),

16. Ca și voi să fiți supuși unora ca aceștia și oricui care lucrează împreună și se ostenește.

17. Mă bucur de venirea lui Stefana, a lui Fortunat și a lui Ahaic, pentru că aceștia au împlinit lipsa voastră,

18. Și au făcut să se odihnească duhul meu și al vostru. Cunoașteți bine, deci, pe unii ca aceștia.

19. Se închină vouă Bisericele Asiei. Vă îmbrățișează, în Domnul, cu tărie Acvila și Prisca, împreună cu Biserica din casa lor.

20. Vă îmbrățișează frații toți. Imbrățișați-vă unii pe alții cu sărutare sfântă.

21. Inchinăciunea mea v'o scriu cu mâna mea, eu Pavel.

22. Cel ce nu iubește pe Domnul să fie anatema! Maran atha! (Domnul vine).

23. Darul Domnului Iisus cu voi!

24. Dragostea mea cu voi cu toți, în Christos Iisus! Amin!

EPISTOLA a II-a A SFÂNTULUI APOSTOL PAVEL CĂTRE CORINTENI

1.

Mângâierile Apostolului în mijlocul suferințelor. Apărarea lui împotriva învinuirii de nestatornicie.

1. Pavel, apostol al lui Christos Iisus prin voința lui Dumnezeu, și Timotei frațele: Bisericii lui Dumnezeu celei din Corint, împreună cu toți sfinții care sunt în toată Ahaia,

2. Dar vouă și pace, de la Dumnezeu Tatăl nostru și de la Domnul Iisus Christos!

3. Bindecuvântat este Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru Iisus Christos, părintele îndurărilor și Dumnezeu al toată mângâierea,

4. Cel ce ne mângâie pe noi într-o necazul nostru, ca să putem să mângâiem și noi, prin mângâierea cu care

înșine suntem mângâiați de Dumnezeu, pe cei care se află în orice suferință.

5. Că precum prisosesc patimile lui Christos într-o noi, așa, prin Christos, prisosește și mângâierea noastră.

6. Fie deci că suntem strâmtorați, este pentru a voastră mângâiere și mântuire; fie că suntem mângâiați, este pentru a voastră mângâiere, care vă dă putere să îndurați cu răbdare aceleași suferințe pe care le suferim și noi. Și nădejdea noastră este tare, pentru voi,

7. Știind că, precum sunteți părtași suferințelor, așa și mângâierii.

8. Nu voim, fraților, ca voi să nu știți de necazul nostru, care ni s'a făcut în Asia, că peste măsură, peste puteri, am fost îngreuiți, încât nu mai nădăjdum să mai scăpăm cu viață.

9. Ci noi, în noi înșine, ne socoteam ca osândiți la moarte, dar aceasta a fost ca să nu ne punem încrederea în noi, ci în Dumnezeu, cel ce înviază pe cei morți,

10. Care ne-a izbăvit pe noi dintr'o moarte ca aceasta și ne izbăvește și în care nădejde avem că ne va izbăvi și mai departe,

11. Mai ales dacă și voi ne veniți în ajutor cu rugăciunile voastre, așa încât darul acesta făcut nouă, prin rugăciunea multora, să fie prilej de mulțumită, adusă de către mulți, pentru noi.

12. Că lauda noastră aceasta este: mărturia cugetului nostru că ne-am purtat în lume, și mai ales la voi, întru sfințenie și întru curăția cea dumnezeiască, nu întru înțelepciunea trupească, ci întru harul lui Dumnezeu.

13. Nu vă scriem vouă altceva fără numai cele ce citiți și înțelegeți. Și am nădejde că până la sfârșit veți înțelege —

14. După cum ne-ați și înțeles în parte — că noi suntem lauda voastră, precum și voi lauda noastră, în ziua Domnului nostru Iisus.

15. Cu această încredințare, aveam de gând să viu mai întâi la voi, ca să aveți de două ori bucurie:

16. Să trec pe la voi să mă duc în Macedonia și din Macedonia iarăși să viu la voi și să fiu petrecut de voi în Iudeia.

17. Deci, când mi-am pus în minte acestea, m'am purtat oare cu ușurință? Sau cele ce pun la cale, le pun la cale trupește, așa încât, la mine, cuvântul da-da să iasă nu-nu?

18. Pe Dumnezeu cel credincios! Cuvântul nostru către voi nu este da și ba.

19. Căci Fiul lui Dumnezeu, Iisus Christos, cel propovăduit de noi întru voi — de mine, de Silvan și de Timotei — nu a fost da și ba, ci a fost în el numai da.

20. Fiindcă oricâte sunt făgăduințele lui Dumnezeu, în Iisus Christos sunt da; de aceea tot prin el este Amin, rostit de noi, lui Dumnezeu întru mărire.

21. Iar cel ce ne întărește pe noi împreună cu voi, întru Christos, și cel ce ne-a uns pe noi: Dumnezeu este,

22. Carele ne-a și pecetluit pe noi și a dat arvuna Duhului, în inimile noastre.

23. Ci eu chem pe Dumnezeu mărturie asupra sufletului meu, că din crîțare pentru voi n'am mai venit în Corint,

24. Nu că adică avem stăpânire peste credința voastră, dar suntem împreună lucrători ai bucuriei voastre; căci în credință nu șovăiți.

2.

Nevenirea lui Pavel a fost o cruțare pentru Corinteni. Ii îndeamnă să ierte pe cel ce a greșit și s'a pocăit. Călătoriile lui Pavel și izbânzile lui.

1. Am judecat așa, în mintea mea, să nu viu din nou la voi cu întristare.

2. Căci dacă eu vă întristez, cine mai este care să mă înveselească, fără numai cel întristat de mine?

3. Și v'am scris ce v'am scris, ca nu cumva la venirea mea să am întristare din partea celor de la care bucurie se cădea să am, încredințat fiind despre voi toți că bucuria mea este și a voastră a tuturor.

4. Căci cu multă mâhnire, cu inima strânsă de durere și cu multe lacrimi sorisu-v'am, nu ca să vă întristați, ci ca să cunoașteți dragostea pe care o am cu prisosință către voi.

5. Și dacă unul a fost pricină de întristare, nu pe mine m'a întristat, ci, în parte — ca să nu spun prea mult — pe voi pe toți.

6. Destul este pentru unul ca acesta pedeapsa ce i s'a dat de către cei mai mulți.

7. Așa încât voi, dimpotrivă, mai bine să-l iertați și să-l mângâiați, ca să nu fie copleșit de prea multă mâhnire.

8. Drept aceea, vă îndemn să-l întăriți iarăși, întru iubirea voastră.

9. Că pentru aceasta am și scris, ca să cunosc credințioșia voastră, dacă sunteți ascultători în toate.

10. Iar cui îi iertați ceva, îi iert și eu; pentru că și eu, dacă am iertat ceva, am iertat pentru voi, în fața lui Christos,

11. Ca să nu dăm Satanei câștig asupra noastră, căci gândurile lui nu ne sunt necunoscute.

12. Când am ajuns în Troada, pentru Evanghelia lui Christos, măcar că mi s'a fost deschis o ușă întru Domnul,

13. N'am avut odihună în duhul meu, fiindcă n'am găsit pe Titu, fratele meu, ci luându-mi ziua bună de la ei, am plecat în Macedonia.

14. Mulțumită fie adusă, deci, lui Dumnezeu, celui ce ne face pururea biruitori întru Christos și, prin noi, răspândește în tot locul mireazma cunoștinței lui!

15. Pentru că suntem, pentru Dumnezeu, buna mireasmă a lui Christos și între cei ce se mântuesc și între cei ce pier:

16. Unora adică miros de moarte, spre moarte, iar altora miros de viață, spre viață. Dar pentru aceasta, cine e destoinic?

17. Căci nu suntem la fel cu cei mulți care amestecă cuvântul lui Dumnezeu, ci ca dintru curăția inimii, ci ca de la Dumnezeu, în fața lui Dumnezeu, așa grăim în Christos.

3.

Inșiși Corinteni sunt epistola lui Pavel. Litera și Spiritul. Acoperământul lui Moise se ridică în Christos.

1. Incepem, încă o dată, să spunem cine suntem? Sau nu cumva avem nevoie — cum au unii — de epistole de cunoaștere, către voi sau de la voi?

2. Epistola noastră sunteți voi, scrisă în inimile noastre, cunoscută și citită de toți oamenii,

3. Căci vă dovedeți că sunteți epistola lui Christos, slujită de către noi, scrisă nu cu cerneală, ci cu Duhul Dumnezeului celui viu, nu pe table de piatră, ci pe tablele de carne ale inimii.

4. O astfel de încredere avem, dar prin Christos, către Dumnezeu

5. Nu că, prin noi înșine, suntem destoinici să socotim ceva ca venind de la noi, ci destoinicia noastră este de la Dumnezeu,

6. Cel ce ne-a învrednicit să fim slujitorii unui nou așezământ, nu al literiei, ci al spiritului; pentru că litera ucide, iar spiritul face viu.

7. Iar dacă slujirea cea de moarte aducătoare, săpată în litere, pe lespezi de piatră, s'a făcut întru slavă, așa încât fiii lui Israel nu puteau să-și aștească ochii la fața lui Moise — din pricina slavei chipului său măcar că trecătoare, —

8. Cum nu va fi, mai vărtos, slujirea Duhului, plină de slavă?

9. Căci de-a avut parte de mărire slujirea care aduce osânda, cu mult mai mult prisosește întru mărire slujirea care aduce dreptatea.

10. Ba încă, în privința aceasta, ce-a fost slăvit odinioară a fost fără de slavă față în față cu această mărire covârșitoare.

11. Iar dacă ce este trecător s'a săvârșit cu slavă, cu atât mai vărtos ce e netrecător rămânea-va întru slavă.

12. Având deci o astfel de nădejde, noi lucrăm cu multă îndrăzneală,

13. Și nu facem ca Moise care punea un zăbranic pe fața sa, pentru ca fiii lui Israel să nu vadă sfârșitul strălucirii celei trecătoare.

14. Dar simțurile lor s'au învărtosat. Căci până în ziua de azi, la citirea Vechiului Testament, dăinuiește același zăbranic, fără să fie ridicat, căci el se desființează în Christos.

15. Până astăzi, când se citește Moise, zace un zăbranic pe inimile lor.

16. Ci când se vor întoarce către Domnul, zăbranicul se va lua.

17. Domnul este Spiritul; și unde este Spiritul Domnului, acolo este libertate.

18. Iar noi toți, cu fața descoperită, răsfângând ca o oglindă mărirea Domnului, ne prefacem în aceeași asemănare, din mărire în mărire, precum este de la Domnul — care este Spiritul.

4.

Pentru unii, Evanghelia este descoperită; pentru alții, acoperită. Toate suferințele sunt biruite pe temeiul nădejzii în mărirea veșnică.

1. Drept aceea, având această rănduială după mila cu care am fost miluiți, nu ne pierdem nădejdea,

2. Ci lepădându-ne de cele ascunse și rușinoase, nu umblăm întru viclenie, nici

nu prefacem cuvântul lui Dumnezeu, dar prin arătarea adevărului ne facem pe noi înșine cunoscuți — în fața lui Dumnezeu — cugetului tuturor oamenilor.

3. Iar dacă Evanghelia noastră mai este acoperită, este acoperită pentru fiii pierzării,

4. In care Dumnezeuul veacului acestuia a orbit mințile necredincioșilor, ca să nu le strălucească lumina Evangheliei măririi lui Christos, cel ce este chipul lui Dumnezeu.

5. Căci nu ne propovăduim pe noi înșine, ci pe Christos Iisus, Domnul, iar noi înșine suntem slujitorii voștri, prin Iisus.

6. Fiindcă Dumnezeu care a zis: Strălucească, din întuneric, lumina! el a făcut ziua în inimile noastre, ca să strălucească cunoștința măririi lui Dumnezeu, pe fața lui Christos.

7. Avem, însă, comoara aceasta în vase de lut, ca să se învedreze că înălțimea puterii este a lui Dumnezeu, iară nu de la noi,

8. Cei ce suntem obijduiți din toate părțile, dar nu striviți; în mare cumpănă, dar nu deznădăjduiți;

9. Prigoniți, dar nu năpustiți; trântiți jos, dar nu nimiciți;

10. Noi totdeauna purtăm în trup moartea lui Iisus, ca și viața lui Iisus să se arate în trupurile noastre.

11. Căci pururea noi cei vii dați suntem spre moarte pentru Iisus, ca și viața lui Iisus să se arate în carnea noastră cea muritoare.

12. Astfel că în noi lucrează moartea, iar în voi viața.

13. Și având același duh al credinței — după cum este scris: Crezut-am, pentru aceea am și grăit — și noi credem, pentru aceea și grăim,

14. Știind că cel ce a înviat pe Domnul Iisus ne va învia și pe noi cu Iisus și ne va înfățișa împreună cu voi.

15. Căci toate sunt spre folosul nostru, ca darul revărsându-se cu belșug să sporească, prin cei mulți, mulțumita întru slava lui Dumnezeu.

16. De aceea, nu ne descurajăm și, măcar că omul nostru oel dinafară se prăpădește, omul nostru cel dinlăuntru se înnoește din zi în zi.

17. Pentru că suferința noastră, ușoară și de o clipă, ne agonisește nouă, mai presus de orice măsură, o cumpănă veșnică de mărire,

18. Ca unora care n'avem în vedere cele ce se văd, dar cele ce nu se văd, fiindcă cele ce se văd sunt vremelnice, pe când cele ce nu se văd sunt veșnice.

5.

Trebue să ne îmbrăcăm cu haina cea nouă, cerească, peste cea pământească. Dorința după viața veșnică. Ispășirea și împăcarea noastră.

1. Ci noi știm că dacă pământeasca noastră locuință, în cortul acesta, se va desface, avem în ceruri clădire de la Dumnezeu, casă veșnică, nefăcută de mână.

2. De aceea suspinăm, în acest trup, dorind să ne îmbrăcăm cu locuința noastră cea din cer,

3. Dacă totuși vom fi găsiți înveșmântați, iar nu goi.

4. Că noi cei ce suntem în cortul acesta suspinăm îngreuiți, de vreme ce dorim nu să scoatem haina noastră, ci să ne îmbrăcăm cu cealaltă, pe deasupra, așa încât ce este muritor să fie înghițit de viață.

5. Iar cel ce ne-a desăvârșit spre aceasta e Dumnezeu, care ne-a dat nouă arvuna Duhului.

6. Indrăznind deci pururea și știind că atâta vreme cât sălășluim în trup suntem departe de Domnul,

7. Căci azi umblăm prin credință nu prin vedere față către față,

8. Noi avem bună încredere și suntem bucuroși mai bine să nu locuim în trup, ci să ne sălășluim la Domnul,

9. Drept aceea, fie că petrecem în trup, fie că ne despărțim de el, străduința noastră este să fim bine plăcuți Domnului.

10. Pentru că noi toți trebue să ne înfățișăm înaintea scaunului de judecată al lui Christos, ca fiecare, după faptele sale cele săvârșite în trup, să primească ori bine ori rău.

11. Pentru aceea, cunoscând frica Domnului, căutăm să înduplecăm pe

oameni. Lui Dumnezeu îi suntem bine cunoscuți, dar nădăjduesc că și în cugetele voastre ne arătăm cum suntem.

12. Nu vă înșirăm iarăși cine suntem, ci voim să vă dăm prilej de laudă, pentru noi, ca să-l aveți față cu aceia care se laudă cu obrazul și nu cu inima.

13. Căci dacă ne-am ieșit din minte, cum zic ei, este pentru Dumnezeu, iar dacă suntem cu mintea întregă, este pentru voi.

14. Ci dragostea lui Christos ne strânge cu putere ca pe unii care socotim că unul a murit pentru toți; așa dar toți au murit.

15. Și a murit pentru toți, ca acei ce viază să nu mai vieze loruși, ci aceleia care, pentru ei, a murit și a înviat.

16. De aceea, noi nu mai știm de acum pe nimeni după trup; chiar dacă am cunoscut pe Christos după trup, acum nu-l mai cunoaștem.

17. Deci, dacă este cineva în Christos, este făptură nouă; cele vechi au trecut, iată: s'au făcut noi.

18. Iar toate sunt de la Dumnezeu, care ne-a împăcat sieși prin Christos și ne-a dat nouă slujirea împăcării.

19. Pentru că Dumnezeu era întru Christos și a împăcat lumea cu sine însuși, nemai ținând în socoteală greșalele lor și încredințându-ne nouă cuvântul împăcării.

20. Așa dar solim pentru Christos, ca și cum Dumnezeu v'ar îndemna prin noi. Rugăm-vă, în locul lui Christos, împăcați-vă cu Dumnezeu!

21. Căci pe el, care n'a cunoscut păcatul, pentru noi l-a făcut păcat, ca să dobândim întru el dreptatea lui Dumnezeu.

6.

Slujitorii lui Dumnezeu se dovedesc în toate ca atari. Christos și Beliar. Sfinții lui Dumnezeu.

1. Fiind, dar, împreună lucrători cu Christos, vă îndemnăm să nu primiți în zadar darul lui Dumnezeu,

2. Căci zice: La vreme priincioasă te-am ascultat și în ziua mântuirii te-am ajutat; iată acum vreme priincioasă, iată acum ziua mântuirii.

3. Iar noi întru nimic nu dăm nici o sminteală, ca să nu fie slujirea noastră defăimată,

4. Ci în toate ne facem cunoscuți ca slujitorii lui Dumnezeu, întru multă răbdare, în suferințe, în nevoi, în strâmtorări,

5. În bătaii, în închisori, în turburări, în osteneli, în vegheri, în posturi;

6. Prin curăție, prin cunoștință, prin îndelungă răbdare, prin bunătate, prin Spiritul Sfânt, prin dragoste nefățarnică;

7. Intru cuvântul adevărului, întru puterea lui Dumnezeu, prin armele cele de-a-dreapta și cele de-a-stânga ale dreptății;

8. Prin mărire și înjosire, prin defăimare și laudă; ca amăgitori, deși iubitori de adevăr;

9. Ca neștiuți, deși bine cunoscuți; ca fiind pe pragul morții, deși iată că trăim; ca pedepsiți, dar nu uciși;

10. Ca întristați, dar pururea bucurându-ne; ca săraci, dar pe mulți îmbogățind; ca neavând nimic, deși toate sunt în stăpânirea noastră.

11. O Corintenilor, gura noastră s'a deschis către voi, inima noastră s'a lărgit.

12. În inima noastră nu sunteți la strâmtoare; dar strâmtoare este, pentru noi, în inimile voastre.

13. Plătiți-mă cu aceeași plată — vă vorbesc ca unor copii ai mei — lărgiți și voi inimile voastre!

14. Nu vă înjuțați la jug străin, cu cei necredincioși, căci ce însoțire are dreptatea cu fărădelegea? Sau ce împărtășire are lumina cu întunericul?

15. Și ce potrivire este între Christos și Beliar, sau ce parte are un credincios cu un necredincios?

16. Ce legătură are templul lui Dumnezeu cu idolii? Căci noi suntem templul Dumnezeului celui viu, precum Domnul a zis că: Voi locui întru ei și voi umbla și voi fi Dumnezeul lor și ei vor fi poporul meu.

17. De aceea, ieșiți din mijlocul lor și vă osebiți, zice Domnul, și de ce este necurat să nu vă atingeți, și eu vă voi primi la mine.

18. Și voi fi vouă tată și voi îmi veți fi fii și fiice, zice Domnul Atotțâitorul.

7.

*Știrea adusă de Titu despre Corinteni.
Intristarea mântuitoare.*

1. Deci, având aceste făgăduințe, iubiților, să ne curățim pe noi de toată spurcăciunea cărnii și a duhului, desăvârșind sfiuțenia întru frica lui Dumnezeu.

2. Faceți-ne loc în inimile voastre! N'am năpăstuit pe nimeni, n'am vătămat pe nimeni, n'am înșelat pe nimeni.

3. Nu o spun ca să vă osândesc, căci am zis mai înainte că sunteți în inima noastră, până la moartea împreună și la viața împreună.

4. Multă îmi este încrederea în voi! Multă îmi este lauda pentru voi! Umplutu-m'am de mângâiere! Cu toată întristarea mea sunt covârșit de bucurie!

5. Căci, după ce am sosit în Macedonia, trupul nostru n'a avut nici o odihnă, necăjiți fiind în toate chipurile; dinafară lupte, dinlăuntru temeri.

6. Dar Dumnezeu cel ce mângâie pe cei smeriți ne-a mângâiat pe noi, cu venirea lui Titu,

7. Și nu numai cu venirea lui, ci și cu mângâierea cu care el a fost mângâiat de către voi, spunându-ne nouă dorul vostru, plânsul vostru, tragerea voastră de inimă pentru mine, încât eu foarte m'am bucurat.

8. Fiindcă, deși v'am întristat prin epistola mea, nu-mi pare rău; și dacă mi-a părut rău, căci văd că acea epistolă v'a întristat, măcar că vremelnic,

9. Acum mă bucur, nu pentru că v'ați fost întristat, ci pentru că întristarea voastră a fost spre pocăință. Intristați ați fost după voia lui Dumnezeu, ca să nu fiți întru nimic păgubiți de către noi.

10. Căci întristarea cea după Dumnezeu lucrează pocăință spre mântuire, fără părere de rău; pe când întristarea lumii lucrează moarte.

11. Că, iată, câtă sânguință n'a săvârșit întru voi tocmă această întristare după voia lui Dumnezeu: ce dezvinovățire, ce mahnire, ce teamă, ce dorință, ce râvnă, ce răzbuinare! În tot chipul, dovedit-ați că voi înșivă sunteți curați, în această pricină.

12. Astfel dar, și de v'am scris, nu v'am scris pentru cel ce a făcut strâmbătate, nici pentru cel ce a suferit strâmbătate, ci ca să se dea pe față, la voi, înaintea lui Dumnezeu, sânguința voastră cea pentru noi.

13. De aceea, ne-am mângâiat; dar pe lângă mângâierea noastră ne-am bucurat peste măsură mai ales de bucuria lui Titu, căci duhul lui s'a odihnit, din partea voastră a tuturor.

14. Căci dacă m'am laudat întrucâtva, cu voi, față de el, n'am fost dat de rușine, ci precum toate întru adevăr le-am grăit vouă, tot așa și lauda noastră către Titu adevăr s'a făcut.

15. Și inima lui este cu atât mai mult plină de voi, când își aduce aminte de ascultarea voastră a tuturor, cum l-ați primit cu temere și cu frică mare.

16. Ci mă bucur că, în toate, pot să mă încred în voi.

8.

Pavel laudă pe creștinii din Macedonia, pentru strângerea de ajutoare și îndeamnă pe Corinteni să facă și ei asemenea.

1. Fraților, vă dăm de știre despre darul pe care Dumnezeu l-a dăruit Bisericii Macedoniei;

2. Cum, adică, întru multă ispitire de neazuri, belșugul bucuriei lor și sărăcia lor cea adâncă au rodit, cu prisos, în bogăția dărniceii lor.

3. Că, de bunăvoia lor, au dat după puteri, ba mărturisesc că și peste puteri,

4. Rugându-ne cu multă stăruință să le dăruim și lor ca să fie părtași la strângerea de ajutoare ce este pentru sfinți.

5. Și au făcut nu după cum am nădărdit, ci ei singuri pe sine s'au dat Domnului, mai întâi, și nouă, apoi, prin voiața lui Dumnezeu.

6. Atunci noi l-am îndemnat pe Titu ca, precum a început mai înainte, așa să și sfârșească, între voi, și această binefacere.

7. Ci precum întru toate aveți belșug, în credința, în cuvânt, în cunoștință, în orice sânguință, în iubirea voastră

către noi, așa și în această binefacere belșug să dovedești.

8. Nu vă dau poruncă spunându-vă aceasta, ci pun la încercare prin pilda râvnei altora, și curăția iubirii voastre.

9. Cunoașteți prea bine îndurarea Domnului nostru Iisus Christos, că el bogat fiind, pentru voi s'a făcut sărac, ca voi, cu sărăcia lui, să vă îmbogățiți.

10. Și aici vă dau un sfat, spre tot folosul vostru, — vouă care, încă de anul trecut, ați început nu numai să făptuiți, dar cei dintâi să voiți, —

11. Anume: duceți acum până la capăt și îndeplinirea, ca precum ați fost gata să voiți, tot așa și să desăvârșiți, după puterile voastre.

12. Căci, dacă e la mijloc bunăvoință, bine primit este darul, după cât are fiecare, nu după cât nu are.

13. Nu doar ca altora să le fie ușor, iar vouă să vă fie greu, ci ca să fiți deopotrivă. În ceasul de acum prisosul vostru să umple lipsa acelor,

14. Ca și prisosul lor să fie spre plinirea lipsei voastre, așa încât să fie potrivire.

15. Precum este scris: Cel cu multul n'a avut mai mult și cel cu puținul n'a avut mai puțin.

16. Dar mulțumită lui Dumnezeu celui care dă, în inima lui Titu, aceeași râvnă pentru voi.

17. Căci, pe de o parte, a primit îndemnul nostru, iar pe de altă parte, făcându-se și mai sărguitor, de bună voie lui pornește către voi.

18. Și trimitem împreună cu el și pe fratele a cărui laudă, întru Evanghelie, răspândită este în toate Bisericile;

19. Dar nu numai atât, ci este și ales de Biserici, ca să mă însoțească în călătorie, cu darul acesta, pus de noi la cale, spre chiar mărirea Domnului și spre dovedirea nepregetării noastre.

20. Prin aceasta, ne ferim ca să nu ne defăimeze cineva, în această imbelșugată strângere de daruri, slujită de către noi.

21. Pentru că ne îngrijim de cele bune, nu numai înaintea Domnului, ci și înaintea oamenilor.

22. Trimis-am împreună cu ei, și pe fratele nostru pe care l-am încercat de multe ori întru multe, ca fiind sărguitor, iar acum este și mai sărguitor, prin multa încredere ce are întru voi.

23. Astfel, dacă e vorba de Titu, el este părtașul meu și cu mine împreună lucrător la voi, dacă e vorba despre frații noștri, ei sunt trinișii bisericilor și mărirea lui Christos.

24. Arătați deci, către ei, în fața Bisericilor, dovada dragostei voastre, ca și a laudei noastre, pentru voi.

9.

Strângerea de ajutoare trebuie făcută în grabă. Răsplata binefacerilor.

1. Despre această strângere de ajutoare pentru sfinți este de prisos să vă mai scriu.

2. Căci știu bunăvoința voastră, cu care, pentru voi, mă laud către Macedonenii, că: Ahaia este gata din anul trecut; și râvna voastră a însuflețit pe foarte mulți.

3. Am trimis, dar, pe frați, ca lauda noastră despre voi, în punctul acesta, să nu fie zadarnică, ci să fiți gata, precum ziceam.

4. Ca nu cumva când Macedonenii vor veni cu mine și vă vor găsi nepregătiți, să ieșim noi de rușine — ca să nu zicem: voi — în această biziure.

5. Drept aceea, am gândit că e trebuincios să îndemn pe frați să vie mai din vreme la voi și să pregătească dăruiala voastră, cea mai dinainte făgăduită, ca ea să fie gata, dar așa ca o blagoslovenie, nu ca o stoarcere.

6. Aceasta însă s'o știți bine: cel ce seamănă cu zgârcenie, cu zgârcenie va și secera, iar cel ce seamănă întru binecuvântare, întru binecuvântare va și secera.

7. Fiecare să dea precum s'a hotărât în inima sa, nu cu părere de răn sau de silă, căci pe cine dă cu voie bună Dumnezeu îl iubește.

8. Și puternic este Dumnezeu să înmulțească tot darul întru voi, ca întru toate, pururea, toată îndestularea s'o aveți și să prisosiți, spre tot lucrul bun

9. Precum este scris: Risipit-a, dat-a săracilor; dreptatea lui rămâne în veac.

10. Iar cel ce dă sământă sămănătorului și pâine spre mâncare, vă va da și va înmulți sămânța voastră și va face să crească roadele dreptății voastre,

11. Ca întru toate să vă îmbogățiți, spre toată binefacerea, ca una care prin noi lucrează aduceri de mulțumită lui Dumnezeu.

12. Pentru că slujirea acestui dar nu numai că îndestulează lipsurile sfinților, dar revarsă prisos de mulțumiri în fața lui Dumnezeu;

13. Căci ei, în urma dovezii acestei dăruirii, preamăresc pe Dumnezeu, pentru supunerea voastră la mărturisirea Evangheliei lui Christos și pentru inima curată, cu care, din avuțiile voastre, faceți parte lor și tuturor;

14. Și se roagă pentru voi și vă poartă iubire, pentru darul lui Dumnezeu, cel ce prisosește întru voi.

15. Ci mulțumită lui Dumnezeu, pentru darul său cel negrăit!

10.

Pavel este același, și fiind de față, și lipsind. Adevărata mărire.

1. Insumi eu Pavel mă îndemn, cu blândețea și cu bunătatea lui Christos —eu, care fiind de față sunt smerit între voi, dar, în lipsă, îndrăznesc față de voi.

2. Vă rog, dar, să nu mă siliți, când voi fi de față, să îndrăznesc cu încrederea cu care gândesc că voi îndrăzni împotriva unora care ne țin că umblăm după lucruri pământești.

3. Căci, deși umblăm în trup, nu ne oștim trupește.

4. Iar armele cu care ne luptăm nu sunt omenești, ci puternice, înaintea lui Dumnezeu, ca să dărâme întăriturile;

5. Noi surpăm izvodirile minții și orice înălțare, care se ridică împotriva cunoașterii lui Dumnezeu, și tot gândul îl robim, spre ascultarea lui Christos.

6. Și gata suntem să pedepsim orice nesupunere, atunci când supunerea voastră va fi deplină.

7. Judecați lucrurile așa cum se arată: dacă cineva are încredere în sine că este al lui Christos, socotească și aceasta cu sine însuși, că, precum el este al lui Christos, tot așa suntem și noi.

8. Și chiar de mă voi lăuda ceva mai mult cu puterea noastră pe care ne-a dat-o Domnul spre clădire, iar nu spre dărâmarea voastră, nu mă voi rușina.

9. Dar să nu vă par că aş vrea să vă înfricoșez cu epistolele mele.

10. Căci scrisorile lui, zic ei, sunt cu greutate și puternice, dar înfățișarea lui trupească e fără vlagă și cuvântul lui e de nimic.

11. Cel ce vorbește astfel să-și dea seama că așa cum suntem, prin cuvânt, în epistolele noastre, când stăm departe, tot așa suntem și în faptă, când stăm în față.

12. Nu cutezăm să ne numărăm sau să ne asemănăm cu unii care se laudă pe sine singuri, că aceștia care se măsoară cu însăși măsura lor și se aseamănă pe ei cu ei înșiși se dovedesc nepricepuți.

13. Iar noi nu ne vom lăuda dincolo de măsura noastră, ci după măsura marginii puse nouă, cu care ne-a măsurat Dumnezeu, ca să ajungem și până la voi.

14. Nu ne întindem peste hotarul nostru, ca nesosiți la voi, căci doar am ajuns cu Evanghelia lui Christos, până la voi.

15. Nu ne lăudăm dincolo de măsura noastră, adică cu osteneala altora, ci avem nădejde că, tot crescând credința voastră, ne vom mări întru voi, din ce în ce mai mult, dar în marginile hotărite nouă,

16. Ca să propăvăduim și în ținuturile de dincolo de voi, dar fără să ne lăudăm în tărâm străin, cu lucrurile făcute de-a-gata.

17. Iar cel ce se laudă să se laude întru Domnul.

18. Pentru că nu cel ce se laudă singur este dovedit de bun, dar acela pe care Domnul îl laudă.

11.

Sârquînța lui Pavel față de Corinteni și neprimirea de plată. Față de protinicii săi, Pavel arată virtuțile și ostenețile sale.

1. Facă-se să răbdați de la mine un dram de nerozie! Ci mă și răbdați,

2. Căci vă răvnesc pe voi cu răvna lui Dumnezeu, întrucât v'am logodit unui singur bărbat, lui Christos, ca să vă înfățișez ca pe o fecioară neprihănită.

3. Dar mă tem ca nu cumva, precum șarpele a amăgit pe Eva, cu viclenia lui, tot așa să se strice și cugetele voastre de la curăția cea întru Christos.

4. Căci dacă cel dintâi venit vă propovăduște un alt Iisus decât acela pe care vi l-am propovăduit, sau luați un alt duh decât acela pe care l-ați luat sau altă Evanghelie decât aceea pe care ați primit-o — voi îngăduiți foarte bine.

5. Dar eu socotesc că întru nimic n'am rămas mai prejos decât cei mai de frunte apostoli.

6. Căci, deși în vorbire sunt lipsit de meșteșug, nu sunt însă lipsit de cunoștință, ci v'am dovedit-o, întru toate, în fața tuturor.

7. Sau am făcut păcat că v'am propovăduit în dar Evanghelia lui Dumnezeu, smerindu-mă pe mine însumi, pentru ca voi să vă înălțați?

8. Alte Biserici am prădat, luând plată, ca să vă slujesc pe voi și, fiind la voi și în lipsă aflându-mă, n'am fost sarcină nimănui,

9. Pentru că frații veniți din Macedonia au îndestulat lipsa mea. Și întru toate m'am păzit să nu vă fiu povară și mă voi păzi.

10. Pe adevărul lui Christos care este în mine, că lauda aceasta nu-mi va fi tăgăduită în ținuturile Ahaiei.

11. Pentru ce? Pentru că nu vă iubesc? Dumnezeu știe!

12. Dar ceea ce fac, voi face în viitor, ca să tai prilejul celor ce poftesc prilej, așa încât în cele ce se laudă să fie dovedite că sunt ca și noi.

13. Pentru că unii ca aceștia sunt apostoli mincinoși, lucrători vicleni, care iau chip de apostoli ai lui Christos.

14. Și nu este de mirare, deoarece însuși Satana se prefacă în înșel al luminii.

15. Nu este, dar, lucru mare dacă și slujitorii lui iau chip de slujitori ai dreptății, al căror sfârșit va fi după faptele lor.

16. Iarăși zic să nu mă socotească nimeni drept fără minte, iar de nu, primiți-mă măcar ca pe un nerod, ca să mă laud și eu cât de puțin.

17. Ceea ce spun în această privință a laudei, nu o spun după Domnul, ci ca din nerozie.

18. De vreme ce mulți se laudă după trup, mă voi lauda și eu,

19. Pentru că voi, înțelepți fiind, îngăduiți bucuș pe cei fără de minte.

20. Căci voi îngăduiți dacă vă robește cineva, dacă mănâncă bucată voastră, dacă vă ia paraua, dacă vă privește cu mândrie, dacă vă lovește peste obraz.

21. Spre rușinea mea mărturisesc cum că noi aici ne-am arătat prea slabi. Dar în orice ar cuteza să se laude cineva — vorbesc ca un nebun — cutez și eu!

22. Sunt ei Ebrei? Ebreu sunt și eu. Sunt ei Israiliți? Israilit sunt și eu. Sunt ei sămânța lui Avraam? Așa sunt și eu.

23. Sunt ei slujitori ai lui Christos? Nebunește fie spus: eu sunt mai mult ca ei! În ostenele mai mult, în bătaii mai mult, în închisori peste măsură, în primejdii de mai multe ori.

24. De la Iudei, de cincii ori am luat patruzeci de bice, fără unul.

25. De trei ori am fost bătut cu vergi; o dată am fost împroșcat cu pietre; de trei ori s'a sfărâmat corabia cu mine; o noapte și o zi m'am zbatut în mijlocul mării.

26. În călătorii — de multe ori, în primejdii de răuri, în primejdii din partea tâlharilor, în primejdii din partea neamului meu, în primejdii din partea păgânilor, în primejdii în orașe, în primejdii în pustie, în primejdii pe mare, în primejdii între frații mincinoși;

27. În osteneală și în muncă, în privegheri prea adesea, în foame și în sete,

în posturi de multe ori, în frig și în go-
lătate.

28. Lăsând laoparte aceste lucruri de
dinafară, în fiecare zi sunt îmbulzit și
port grijă tuturor Bisericiiilor.

29. Cine este slab și eu să nu mă
simt slab cu el? Cine se zdruncină din
credință și eu să nu mă aprind de focul lui?

30. Dacă trebuință este să mă laud,
cu ale mele neputințe mă voi lăuda!

31. Dumnezeu și Tatăl Domnului no-
stru Iisus, cel ce este binecuvântat în
veci, știe că nu mint!

32. În Damasc, dregătorul craiului A-
reta păzea cetatea Damascului, vrând să
mă prindă;

33. Ci printr'o ferestruică, am fost lăsat
în jos, în coșniță, peste zid, și am scăpat
din mâinile lui.

12.

*Vedeniile cerești ale lui Pavel. Boldul
cărni. Pavel va veni în curând în
Corint.*

1. E nevoie de laudă, dar cui îi fo-
losește? Căci voi veni la vedenii și la
descoperiri ale Domnului.

2. Cunosc un om întru Christos, care,
mai înainte cu paisprezece ani — dacă
a fost cu trupul, nu știu; dacă a fost
afară din trup, nu știu, Dumnezeu știe
— a fost răpit până în al treilea cer;

3. Și știu despre acest om — dacă
a fost cu trupul, dacă a fost fără de
trup, nu știu, Dumnezeu știe —

4. Că a fost răpit în rai și a auzit
cuvinte de nespus, pe care nu-i este ier-
tat omului să le rostească.

5. Pentru unul ca acesta mă voi lăuda,
cât pentru mine însumi nu mă voi lăuda,
fără numai întru neputințele mele.

6. Chiar de mi-ar fi voia să mă laud, nu
voi fi nerod, pentru că voi spune ade-
vărul; dar mă feresc de aceasta, ca
să nu mă socotească nimeni mai pre-
sus decât mă vede sau decât aude de la
mine.

7. Și pentru ca să nu mă trufesc cu
măreția acestor descoperiri, datu-mi-s'a
mie un ghimpe în carne, un înger al
Satanei, ca să mă bată peste obraz
și să nu mă trufesc.

8. Asupra lui, de trei ori am rugat
pe Domnul, ca să-l depărteze de la mine;

9. Dar mi-a zis: Iți este deajuns darul
meu, pentru că puterea mea se desăvâr-
șește întru neputință. Deci, foarte bu-
curos mă voi lăuda mai ales întru ne-
putințele mele, ca să locuiască întru
mine puterea lui Christos.

10. De aceea, sunt bucuos de slă-
biciuni, de dăfăimări, de nevoi, de pri-
goniri, de strămtorări pentru Christos,
căci tocmai când sunt slab, atunci sunt
tare.

11. M'am lădat ca un nerod. Voi
m'ați silit. Căci mi se cădea ca lauda mea
să vie de la voi, pentru că întru nimic
n'am rămas mai prejos decât cei mai
de frunte apostoli, măcar că eu nu sunt
nimic.

12. Iar dovezile mele de apostol s'au
săvârșit în mijlocul vostru, întru toată
răbdarea, prin semne, prin minuni și
prin puteri.

13. Prin ce lucru fost-ați voi mai pre-
jos decât celelalte Biserici, decât numai
prin aceea că eu nu v'am fost povară?
Iertați-mă de neajunsul acesta.

14. Iată acum, a treia oară, gata sunt
să viu la voi și nu vă voi fi povară,
căci nu caut ale voastre, ci pe voi. Pen-
tru că nu copiii sunt datori să strângă
pentru părinți, ci părinții pentru copii.

15. Deci eu foarte bucuos voi che-
tui și mă voi jerti pentru sufletele
voastre, măcar că, iubindu-vă cu pri-
sosiță, eu sunt iubit mai puțin.

16. Ci fie! Eu nu v'am împovărat. Dar
fiind om viclean, v'am prins cu meș-
teșug.

17. Tras-am eu foloase de la voi, prin
vre-unul din aceia pe care i-am trimis?

18. L-am rugat pe Titu și am trimis,
împreună cu el, pe celălalt frate. V'a
supărat Titu cu ceva? N'am umbat noi
întru același duh? N'am călcat noi în
aceleși urme?

19. Voi socotiți mereu că ne facem
apărarea înaintea voastră. Dar noi grăim
în Christos, în fața lui Dumnezeu. Și
toate acestea, iubirii mei, pentru zidirea
voastră.

20. Căci mă tem ca nu cumva, după
ce voi fi venit, să nu vă gădesc pe voi

asa precum voiesc, iar eu să fiu găsit de voi așa precum nu voiți, mă tem adică de priciri, de pizmă, de întărâtări, de zavistii, de clevetiri, de vorbe la ureche, de îngâmări, de turburări.

21. Și atunci venind iarăși la voi să nu mă smerească Dumnezeuul meu, înaintea voastră, și să nu plâng pe mulți dintre cei ce mai înainte au păcătuț și nu s'au pocăit de necurăția, de desfrânarea și de necumpătarea pe care le-au făptuit.

13.

Apropiata venire în Corint. Indemnuri la viață orânduită.

1. Viu acum la voi a treia oară. Pe temeiul spusei a doi ori a trei martori să se statornicească orice pricină.

2. Am spus din vreme, când eram de față a doua oară, și acum, când sunt departe, o spun din vreme celor ce au păcătuț și tuturor celorlalți, că, venind încă o dată, voi fi necruțator,

3. De vreme ce voi căutați dovadă că Christos grăiește întru mine — cel ce nu este neputincios în voi, ci puternic e în sânul vostru.

4. Căci, dacă s'a răstignit în neputință, prin puterea lui Dumnezeu e, însă, viu. Așa și noi, suntem neputincioși întru el, dar, prin puterea lui Dumnezeu, vii vom fi cu el în inimile voastre.

5. Ispitiți-vă pe voi înșivă, dacă sunteți în credință; puneți-vă la încercare pe voi înșivă. Sau voi singuri nu vă cunoașteți bine că Christos Iisus este întru voi? Afară numai dacă nu sunteți creștini netrebnci.

6. Nădăjdnesco, însă, că veți cunoaște cum că noi nu suntem netrebnci.

7. Și ne rugăm lui Dumnezeu să nu săvârșiți nici un rău, nu ca să ne arătăm noi lămuriți, ci pentru ca voi să faceți binele, iar noi să fim ca netrebnci.

8. Impotriva adevărului n'avem nici o putere; avem pentru adevăr.

9. Bucuria noastră este când suntem slabi; ci voi să fiți puternici. Aceasta și cerem în rugăciunea noastră: desăvârșirea voastră.

10. Pentru aceea vă scriu acestea, fiind departe, ca, atunci când voi fi de față, să nu lucrez cu asprime, potrivit puterii pe care mi-a dat-o Domnul, nu spre dărâmare, ci spre clădire.

11. La urmă, fraților, fiți sănătoși! Căutați desăvârșirea, mângăiați-vă, fiți uniți în cuget, trăiți în pace și Dumnezeuul dragostei și al păcii va fi cu voi.

12. Imbrățișați-vă unii pe alții cu sărutarea sfântă. Sfintii toți vă imbrățișează.

13. Darul Domnului nostru Iisus Christos și dragostea lui Dumnezeu și împărțirea Sfântului Duh să fie cu voi cu toți. Amin!

EPISTOLA SFÂNTULUI APOSTOL PAVEL CĂTRE GALATENI

1.

Nestatornicia Galatzenilor. Viața lui Pavel, înainte și după drumul Damascului.

1. Pavel apostol — nu de la oameni, nici prin om, ci prin Iisus Christos și prin Dumnezeu Tatăl, care l-a înviat pe el din morți —

2. Și toți frații care sunt împreună cu mine, Bisericilor Galatiei:

3. Dar vouă și pace de la Dumnezeu Tatăl și de la Domnul nostru Iisus Christos,

4. Cel ce s'a dat pe sine pentru păcatele noastre, ca să ne scoată pe noi din acest veac viclean, după voia lui Dumnezeu și a Tatălui nostru,

5. Căruia mărire îi fie adusă în vecii vecilor, amin!

6. Mă mir că așa degrabă vă întoarceți cu inima — de la cel ce v'a chemat pe voi, prin darul lui Christos — spre altfel de Evanghelie;

7. Nu doar că este altă Evanghelie, ci sunt unii care vă turbură pe voi și

voiesc să răstoarne Evanghelia lui Christos.

8. Dar chiar dacă noi înșine sau un inger din cer ar vesti altă Evangheliie decât aceea pe care v'am vestit-o, să fie anatema!

9. Precum am zis mai înainte, și acum zic din nou: dacă vă propovăduiește cineva altfel decât ați primit, să fie anatema!

10. Umblu eu, acum, să câștig pe oameni ori pe Dumnezeu? Sau caut eu să fiu oamenilor pe plac? Dacă aș mai fi pe placul oamenilor, n'aș fi robul lui Christos.

11. Vă fac dar cunoscut, fraților, că Evanghelia cea binevestită de mine nu este lucru omenesc;

12. Căci nici n'am luat-o, nici n'am învățat-o de la oameni, ci prin descoperirea lui Iisus Christos.

13. Ci ați auzit de purtarea mea de altădată întru Iudaism, că peste măsură prigoneam biserica lui Dumnezeu și o duceam la pieire.

14. Și spoream în Iudaism mai presus decât mulți din neamul meu, care erau de vârsta mea, și aveam fierbinte râvnă pentru datinile mele strămoșești.

15. Dar când cel ce m'a ales din pân-tecele maicii mele și m'a chemat prin darul său, bine a voit

16. Să descopere pe Fiul său întru mine, pentru ca să-l propovăduiesc între neamuri, numaidecât, fără să mă sfătuiesc cu nici un om,

17. Nici să mă duc la Ierusalim, la apostolii cei mai înainte decât mine, m'am dus în Arabia și iarăși m'am întors în Damasc.

18. Apoi, după trei ani, am făcut un drum la Ierusalim, ca să-l cercetez pe Chefa și am rămas la el cincisprezece zile.

19. Iar pe altul din apostoli n'am văzut, fără numai pe Iacob, fratele Domnului.

20. Despre cele ce vă scriu, iată, înaintea lui Dumnezeu, că nu vă mint.

21. După aceea, am venit în laturile Siriei și ale Ciliciei.

22. Dar, după față, eram necunoscut Bisericilor Iudeii, celor întru Christos,

23. Ci numai auzeau că: cel ce ne prigonea pe noi odinioară, acum bine-

vestește credința pe care oarecând o nimicea;

24. Și pentru mine, preamăreau pe Dumnezeu.

2.

Adunarea Apostolilor în Ierusalim. Disputa lui Pavel cu Petru în Antiohia. Legea și Credința.

1. Pe urmă, după paisprezece ani, m'am suit iarăși la Ierusalim împreună cu Barnaba și am luat cu mine și pe Titu.

2. M'am suit potrivit unei descoperiri și am arătat Evanghelia pe care o propovăduiesc, între neamuri, anume deosebi celor cu vază, ca nu cumva să alerg sau să fi alergat în deșert.

3. Ci nici Titu, care era cu mine și care era Elin, n'a fost silit să se taie împrejur.

4. Aceasta, din pricina fraților mincinoși, furișați, care se vârăseră să isco-dească libertatea noastră, ce avem întru Christos Iisus, și să ne facă robii lor.

5. Acestora nici un ceas măcar nu ne-am îngăduit să ne supunem, pentru ca adevărul Evangheliei să rămână neclintit, la voi.

6. Iar de la cei ce se socotesc a fi ceva, — orice erau ei altădată, eu nu fac nici o deosebire: Dumnezeu nu caută la fața omului, — acești bino văzuți n'au adăogat nimic la Evanghelia mea.

7. Ci, dimpotrivă, văzând că mie mi-a fost încredințată Evanghelia pentru cei netăiați împrejur, după cum lui Petru Evanghelia pentru cei tăiați împrejur,

8. Căci cel ce l-a mânat pe Petru la apostolia tăierii împrejur m'a mânat și pe mine la apostolia către neamuri,

9. Ei, după ce-au cunoscut darul ce mi-a fost hărăzit mie — Iacob și Chefa și Ioan, care sunt socotiți ca stâlpi ai Bisericii — mi-au dat, mie și lui Barnaba, mâna dreaptă de întovărășire, pentru ca noi să binevestim între neamuri, iar ei între cei tăiați împrejur.

10. Atât numai ne-au cerut să ne aducem aminte de săraci, ceea ce mi-am dat toată silința să fac chiar așa.

11. Iar când Chefa a venit în Antiohia, pe față i-am stat împotrivă, căci era vrednic de înfruntare.

12. Fiindcă, până a nu scsi carecare trimiși de la Iacob, el mânca împreună cu păgânii; dar când au scsit, se ferea și se osebea, temându-se de ceidn tăierea împrejur.

13. Atunci, împreună cu el își schimbară purtarea și ceilalți Iudei, așa încât chiar Barnaba a fost târit în fățaria lor.

14. Când am văzut că nu calcă drept, petrivit cu adevărul Evangheliei, am zis lui Chefa, înaintea tuturor: Dacă tu, care ești Iudeu, trăiești ca păgânii și nu ca Iudeii, cum silești pe păgâni să trăiască după datinile iudaice?

15. Noi suntem din naștere Iudei, și un păcătoși din păgânătate.

16. Dar pentru că știm că omul nu se îndreptează din faptele legii, ci numai prin credința în Christos Iisus, am crezut și noi în Christos Iisus, ca să ne îndreptăm din credința în Christos, iar nu din faptele legii, căci din faptele legii nimeni nu se va îndrepta.

17. Acum, dacă, în căutarea ncastră să ne îndreptăm întru Christos, ne aflăm și noi înșine păcătoși, este care Christos slujitor al păcatului? Nicidecum!

18. Căci dacă zidesc din nou ceea ce am dărâmat, mă adevaresc pe mine însumi călcător de peruncă.

19. Ci eu, prin lege, am murit față de lege, ca să fiu viu pentru Dumnezeu.

20. M'am răstignit împreună cu Christos; și nu eu mai trăiesc, ci Christos trăiește întru mine. Și viața mea de acum, în trup, c trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu cel ce m'a iubit și s'a dat pe sine însuși pentru mine.

21. Nu lepăd darul lui Dumnezeu; căci dacă dreptatea vine prin lege, atunci Christos a murit în deșert.

3.

Spiritul este primit din credință. Credința lui Avraam. Fiii lui Avraam. Făgăduința lui Dumnezeu. Legea. Christos. Legea duce la Christos. Fiii credinței sunt fiii lui Avraam.

1. O, Galateni fără de minte, cine v'a fermecat pe voi, să nu vă plecați adevărului, pe voi cărora zugrăvit a fost ca dinaintea ochilor Iisus Christos cel răstignit?

2. Aceasta voiesc numai să aflu de la

voi: Din faptele legii primit-ați voi Spiritul sau din ascultarea credinței?

3. Atât de fără de minte sunteți? După ce ați început în Spirit, căutați acum desăvârșirea în carne?

4. In zadar suferit-ați voi atât de multe? (Dacă în zadar a fost.)

5. Cel care vă dă vouă Spiritul și lucrează între voi minuni, le face care din faptele legii sau din ascultarea credinței?

6. Precum este scris: Avraam a crezut lui Dumnezeu și i s'a socotit lui spre dreptate.

7. Să știți, dar, că cei ce sunt din credință, aceștia sunt fiii lui Avraam.

8. Iar Scriptura văzând mai înainte că Dumnezeu îndreptează neamurile din credință, mai înainte a binevestit lui Avraam: Binecuvânta-se-voi întru tine toate neamurile.

9. Drept aceea, cei ce sunt din credință se binecuvintează împreună cu credinciosul Avraam.

10. Căci câți sunt din faptele legii sub blestem sunt, că scris este: Blestemat este cricine care nu stăruște întru toate cele scrise în cartea legii, ca să le facă.

11. Iar cum că, prin lege, nu se îndreptează nimeni înaintea lui Dumnezeu este lucru învederat, deoarece: Dreptul din credință va fi viu.

12. Legea însă nu este din credință, dar cel care va face ale legii, prin ele va fi viu.

13. Christos ne-a răscumpărat din blestemul legii, făcându-se pentru noi blestem (pentru că scris este: Blestemat este cricine care este spânzurat pe lemn),

14. Ca întru Christos Iisus să vie peste neamuri binecuvântarea lui Avraam și să primim, prin credință, făgăduința Duhului.

15. Fraților, să iau o pildă din viața omenească: O diată, măcar că lucru omenească, c dată ce este întărită, nimeni n'o desființează, nici nu-i mai adăcă ceva.

16. Făgăduințele au fost rcstite lui Avraam și urmașului său. Nu zice: și urmașilor, — ca de mai mulți, — ci ca de unul singur: și urmașului tău, — care este Christos.

17. Iată dar ce zic: Legea care vine după patru sute și treizeci de ani nu desființează așezământul întărit mai în-

inte de Dumnezeu, așa încât să nîmi-cească făgăduința.

18. Căci dacă moștenirea este din lege, nu mai este din făgăduință, dar Dumnezeu i-a dăruit lui Avraam moștenirea prin făgăduință.

19. Atunci ce rost are legea? A fost adaogată, pentru calcările de lege, până când era să vie urmașul, căruia i s'a dat făgăduința, și a fost rînduită prin îngeri, în mâna unui mijlocitor.

20. Iar mijlocitorul mijlocește cel puțin între doi, pe când Dumnezeu unul este.

21. Este deci legea împotriva făgăduințelor lui Dumnezeu? Nicidecum! Căci dacă s'ar fi dat o lege care să poată să dea viață, cu adevărat dreptatea ar veni din lege.

22. Dar Scriptura a închis toate sub păcat, pentru ca făgăduința din credință în Iisus Christos să se dea celor ce cred.

23. Mai înainte de venirea credinței, noi eram păziți sub lege și închiși, până la credința care era sa se descopere.

24. Astfel că legea ne-a fost nouă un învățător spre Christos, ca să ne îndreptăm din credință.

25. Iar dacă a venit credința, nu mai suntem sub învățător.

26. Căci toți sunteți fiii lui Dumnezeu, prin credința în Iisus Christos.

27. Căți în Christos v'ați botezat, în Christos v'ați îmbrăcat.

28. Nu mai este Iudeu, nici Elin; nu mai este rob, nici slobod; nu mai este parte bărbătească și parte femeiască, pentru că voi toți una sunteți, întru Christos Iisus.

29. Iar dacă sunteți ai lui Christos, atunci sunteți sămânța lui Avraam, moștenitori potrivit făgăduinței.

4.

In Christos, suntem fiii lui Dumnezeu, deci liberi față cu Legea. Agar și Sara sunt icoana celor două așezăminte.

1. Ce zic eu acum? Atâta vreme cât moștenitorul e copil, nu se deosebește întru nimic de rob, măcar că este peste toate stăpân;

2. Ci este sub epitropi și îngrijitori, până la vremea rînduită de tatăl său.

3. Tot așa și noi. când eram copii, eram robiți de stihiiile lumii.

4. Iar dacă a venit plinirea vremii, Dumnezeu a trimis pe Fiul său, născut din femeie, născut sub lege,

5. Ca pe cei de sub lege să-i răscumpere, ca să dobîndim înfierea.

6. Și pentru că sunteți fii, trimis-a Dumnezeu pe Duhul Fiului său în inimile voastre, care strigă: Abba! (Părinte).

7. Astfel dar, nu mai ești rob, ci fiu, iar de ești fiu, și moștenitor — prin harul lui Dumnezeu.

8. Ci atunci, necunoscând pe Dumnezeu, slujeați celor ce din fire nu sunt dumnezei.

9. Acum însă, după ce ați cunoscut pe Dumnezeu, mai vîrtos după ce ați fost cunoscuți de Dumnezeu, cum vă întoarceți din nou la cele stihii slăbănoage și sărmame, căror iarăși de iznoavă voți să le slujiți?

10. Țineți zile și luni și răstimpuri și sărbători și ani?

11. Mă tem, în privința voastră, să nu mă fi ostenit la voi zadarnic.

12. Fiți, vă rog, fraților, precum sunt eu, că și eu am fost cum sunteți voi. Nu mi-ați făcut nici un neajuns!

13. Pentru că, bine știți, când v'am binevestit întăia oară, eram cuprius de mare slăbiciune;

14. Totuși voi, puși la încercare, în carnea mea, nu m'ați disprețuit, nici nu m'ați aruncat cu scărbă, ci m'ați primit ca pe un finger al lui Dumnezeu, ca pe însuși Christos Iisus.

15. Deci, unde este fericirea voastră? Căci vă mărturisesc că, de-ar fi fost cu putință, ochii voștri i-ați fi scos și mi i-ați fi dat mie.

16. M'am făcut, prin urmare, vrăjmașul vostru, fiindcă v'am vorbit adevărul?

17. Ei umblă după iubirea voastră, dar în chip necinstit; ci vor să vă osebească de mine ca să-i iubiți pe ei.

18. Râvna pentru lucruri bune e bună totdeauna, și nu numai atunci când sunt la voi, de față.

19. O copiii mei, pentru care trăiesc din nou durerile de mamă, până ce Christos va prinde chip în voi,

20. Aș vrea acum să mă găsească la voi și glasul să mi-l schimb, căci mare e nedumerirea mea, în privința voastră!

21. Spuneți-mi, voi care vreți să fiți sub lege, n'auziți voi legea?

22. Că scris este că Avraam a avut doi feciori: unul din femeia roabă și altul din femeia liberă.

23. Dar cel din femeia roabă s'a născut după trup, pe când cel din femeia liberă s'a născut din făgăduință.

24. Unele ca acestea au altă înțelegere decât arată vorba, căci aceste femei sunt două legi: una de la Muntele Sinai, care naște spre robie — este Agar.

25. Agar este numele Muntelui Sinai, în Arabia, și stă în același rând cu cetatea Ierusalimului de acum, care zace în robie împreună cu copiii ei.

26. Cealaltă, care închipuiește Ierusalimul cel de sus, este slobodă și este maica noastră.

27. Căci scris este: Veselește-te, tu cea stearpă, care n'ai născut! Izbucnește de bucurie și strigă tare, tu care nu știai de durerile facerii, căci mulți sunt copiii celei năpustite! Mai mulți decât ai celei care are bărbat.

28. Iar voi, fraților, sunteți, ca Isaac, fiii făgăduinței.

29. Ci precum, odinioară, cel născut după trup prigonea pe cel născut după duh, tot așa și acum.

30. Dar ce zice Scriptura? Izgonește pe roabă și pe feciorul ei, căci nu va moșteni feciorul roabei, împreună cu feciorul celei slobode.

31. Drept aceea, fraților, nu suntem copiii roabei, ci copiii celei slobode.

5.

Stăruința în libertatea creștină împotriva iudaizanților. Legea e desăvârșită prin credință, iubire și sfințenie.

1. Intru libertatea cu care Christos ne-a făcut liberi, țineți-vă cu tărie și nu vă prindeți iar în jugul robiei.

2. Iată eu, Pavel, vă spun vouă că de vă veți tăia împrejur, Christos la nimic nu vă va folosi.

3. Și mărturisesc încă o dată oricui primește tăierea împrejur că este dator să împlinescă toată legea.

4. V'ați prăbușit de la Christos, voi care voiți să vă îndreptați din lege; ați căzut din dar.

5. Noi însă așteptăm, în Duhul, prin credință, nădejdea dreptății.

6. Căci în Christos Iisus nici tăierea împrejur nu prețuește nimic, nici netăierea împrejur, ci credința care este lucrătoare prin iubire.

7. Era bine cum alergați; cine v'a tăiat calea, ca să nu vă supuneți adevărului?

8. Induplecarea aceasta nu este de la cel care vă chiamă.

9. Puțin aluat dospește toată frământătura.

10. Eu am încredere despre voi, întru Domnul, că nu veți cugeta într'altfel; dar cel ce vă tulbură pe voi își va purta osânda, oricine ar fi el.

11. Cât despre mine, fraților, dacă propovăduiesc și acum tăierea împrejur, pentru ce mai sunt prigoniți? Atunci sminteala crucii a încetat!

12. O, de s'ar tăia de tot cei ce vă răsvrătesc pe voi!

13. Voi, fraților, ați fost chemați la libertate; numai, nu vă folosiți de libertate cu prilejuri trupești, ci slujiți-vă, prin iubire unul pe altul.

14. Căci toată legea se cuprinde într'un singur cuvânt, în acesta: Iubește pe aproapele tău ca pe tine însuși.

15. Iar dacă vă mușcați unul pe altul și vă mâncați, luați seama să nu vă nimiciți voi între voi.

16. Zic dar: Umblați duhovnicește și nu veți împlini poftele trupului.

17. Fiindcă poftele trupului sunt protivnice Duhului, și ale Duhului protivnice trupului; trup și duh sunt dușmani între sine, ca să nu faceți orice ați voi.

18. Iar de vă purtați cu Duhul, nu sunteți sub lege.

19. De altă parte, faptele trupului sunt cunoscute, ca unele ce sunt desfrânarea, necurăția, destrăbălarea,

20. Slujirea idolilor, fermecătoria, vrăjbiile, sfada, zulia, mâniile, gâlcevile, dezbinările, deosebirile,

21. Pizmuirile, bețiile, chefurile și cele asemenea acestora, despre care, vă spun dinainte, precum dinainte am și spus, că

cei ce fac unele ca acestea nu vor moșteni împărăția lui Dumnezeu.

22. Dimpotrivă, roadele Duhului sunt dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credințioșia,

23. Blândețea, înfrânarea; împotriva unora ca acestea nu este lege.

24. Iar cei ce sunt ai lui Christos Iisus au răstignit carnea împreună cu patimile și cu poftele ei.

25. Dacă trăim cu Duhul, cu Duhul să și umblăm.

26. Să nu fim iubitori de mărire deșartă, întărâtându-ne unii pe alții și pizmuindu-ne între noi.

6.

Trebuie să mângâiem pe frații rătăciți. Lauda lui Pavel este crucea lui Christos.

1. Fraților, chiar când va cădea cineva fără de veste într'o greșală, voi cei duhovnicești îndreptați-l pe unul ca acesta cu duhul blândeșilor, luând seama asupra ta însuși ca să nu fii și tu ispitit.

2. Purtați-vă sarcinile unii altora și veți împlini astfel legea lui Christos.

3. Pentru că, dacă gândește vre-unul că este ceva, deși nu este nimic, se amăgește pe sine însuși.

4. Cerceteze-și fiecare faptele și atunci va avea cuvânt de laudă, dar numai în inima sa și nu prin asemănare cu altul.

5. Căci fiecare va purta partea lui de răspundere.

6. Cel care primește cuvântul învățăturii să facă parte învățătorului din toate câte are.

7. Nu vă amăgiți; pe Dumnezeu nimeni nu-l păcălește. Ceea ce va semăna omul, aceea va și secera.

8. Cel care seamănă în carnea sa, din carnea sa va secera putreziciune, iar cel care seamănă în Duhul, din Duhul secera-va viață veșnică.

9. Să facem mereu binele, fără să ne lenevim, căci dacă nu ne lenevim, vom secera la timpul potrivit.

10. Deci dar, până când avem vreme, să lucrăm cele bune față cu toți și mai vărtos față cu ai noștri cei de o credință.

11. Vedeți cu ce litere mari vă scriu, cu însăși mâna mea.

12. Câți vor să fie bine văzuți trupește, aceia vă silesc să vă tăiați împrejur, numai ca să nu sufere prigoană pentru crucea lui Christos.

13. Pentru că nici ei singuri, cei tăiați împrejur, nu păzesc legea, ci poftesc ca voi să vă tăiați împrejur, ca să se laude în carnea voastră.

14. Iar mie să nu-mi fie a mă lauda, fără numai în crucea Domnului nostru Iisus Christos, prin care lumea este răstignită pentru mine, și eu pentru lume!

15. Căci în Christos Iisus nici tăierea împrejur nu prețuește nimic, nici netăierea împrejur, ci făptura cea nouă.

16. Și câți vor umbla după dreptarul acesta — pace și milă asupra lor și asupra Israelului lui Dumnezeu!

17. De aci înainte, nimeni să nu-mi mai facă supărare, căci port pe trupul meu semnele Domnului Iisus.

18. Darul Domnului nostru Iisus Christos să fie cu duhul vostru, fraților. Amin!

EPISTOLA SFÂNTULUI APOSTOL PAVEL CĂTRE EFESENI

1.

Binefacerile lui Dumnezeu către cei aleși. Pavel se roagă ca Efesenii să ajungă să cunoască desăvârșit mântuirea cea întru Christos și a lui Dumnezeu.

1. Pavel, apostol al lui Iisus Christos prin voința lui Dumnezeu, sfinților care

sunt în Efes și credincioșilor întru Christos Iisus,

2. Dar vouă și pace de la Dumnezeu Tatăl nostru și de la Domnul Iisus Christos!

3. Binecuvântat fie Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru Iisus Christos, cel ce întru Christos ne-a binecuvântat pe noi,

în cereștile locașuri, cu tot felul de binecuvântări duhovnicești;

4. Precum în el ne-a fost ales, mai înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinți fără de prihană, în fața lui,

5. Mai înainte rânduindu-ne, în a sa iubire, să ne înfizeze prin Iisus Christos, potrivit bunei găsiri cu cale a voinței sale,

6. Spre lauda măririi darului său, cu care dăruitu-ne-a pe noi, prin Fiul său iubit.

7. Întru el, prin sângele lui, avem răs-cumpărarea și iertarea păcatelor, potrivit harului său prea bogat,

8. Pe care l-a făcut să prisosească întru noi, prin tot felul de înțelepciune și de pricepere.

9. Dumnezeu ne-a făcut cunoscută taina voinței sale, după bună plăcerea sa, astfel cum hotărîse în sine mai înainte,

10. Spre întocmirea împlinirii vremilor, ca toate să le adune iarăși în Christos, cele din ceruri și cele de pe pământ, toate într'însul,

11. Întru care și moșteni ne-a făcut, hotărîți fiind mai înainte — după rânduiala celui ce toate le lucrează, potrivit sfatului voinței sale —

12. Ca să fim spre lauda măririi sale, noi cei ce mai înainte am nădăduit întru Christos.

13. În el și voi — după ce ați auzit cuvântul adevărului, bună vestirea mântuirii voastre — în el crezând, ați fost pecetluiți cu Sfânt Duhul făgăduinței,

14. Carele este arvuna moștenirii noastre, spre răs-cumpărarea celor dobândiți de Dumnezeu și spre lauda măririi sale.

15. Drept aceea, și eu auzind de credința voastră în Domnul Iisus și de dragostea cea către toți sfinții,

16. Nu încetez a mulțumi pentru voi, pomenindu-vă în rugăciunile mele,

17. Ca Dumnezeu Domnului nostru Iisus Christos, Tatăl slavei, să vă dea vouă duhul înțelepciunii și al descoperirii, spre cunoștința lui,

18. Și să vă lumineze ochii inimii ca să pricepeți care este nădejdea la care v'a chemat, care este bogăția slavei moștenirii lui, păstrată sfinților,

19. Și care este covârșitoarea-i mărimii a puterii, după lucrarea tăriei vârtuții sale, pentru noi ce credem.

20. Puterea aceasta Dumnezeu a arătat-o în Christos, sculându-l pe el din morți și așezându-l de-a-dreapta sa, întru cele cerești,

21. Mai presus decât toată domnia și stăpânirea și puterea și dregătoria și decât tot numele ce se numește, nu numai în veacul acesta, ci și în cel viitor.

22. Și toate le-a supus sub picioarele lui și mai presus de toate l-a dat pe el cap Bisericii,

23. Ca una care este trupul lui, împlinirea celui ce împlinește toate întru toți.

2.

Christos este mântuirea păcătoșilor. La pacea lui Christos sunt chemați și păgânii.

1. Iar pe voi v'a făcut viu, cei ce erați morți prin greșalele și prin păcatele voastre,

2. În care ați umblat mai înainte, potrivit veacului lumii acesteia, potrivit stăpânitorului puterilor văzduhului, adică spiritului care lucrează acum în fiii răzvrățirii.

3. Printre aceștia și noi toți am petrecut odinioară, după poftele trupului nostru, făcând voile cărnii și ale simțurilor și, din fire, eram fiii mâniei ca și ceilalți.

4. Dar Dumnezeu bogat fiind în milă, pentru multa sa iubire cu care ne-a iubit,

5. Pe noi cei ce eram morți prin greșalele noastre, ne-a făcut viu împreună cu Christos — în dar sunteți mântuiți!

6. Și împreună cu el ne-a sculat și împreună ne-a așezat întru cele cerești, în Christos Iisus,

7. Ca să arate, în veacurile viitoare, covârșitoarea bogăție a harului său, prin bunăstarea ce a avut către noi întru Christos Iisus.

8. Căci în dar sunteți mântuiți, prin credință, și aceasta nu e de la voi: este dărnicia lui Dumnezeu.

9. Nu din faptele voastre, ca să nu se laude nimeni.

10. Pentru că a lui făptură suntem, zidiți în Christos Iisus, spre fapte bune, pe care Dumnezeu le-a gătit mai înainte, ca să umblăm întru ele.

11. Drept aceea, aduceți-vă aminte că odinioară, voi păgânii cu trupul, voi care erați numiți netăiere împrejur, de către așa numita tăiere împrejur făcută în carne, cu mâna,

12. Aduceți-vă aminte că erați, în vremea aceea, în afară de Christos, osebiți de cetățenia lui Israel și streini de așezămintele făgăduinței, lipsiți de nădejde și fără de Dumnezeu, în lume.

13. Acum însă, fiind în Christos Iisus, voi care altădată erați departe, aproape v'ați făcut prin sângele lui Christos.

14. Căci el este pacea noastră, el care a făcut diu cele două lumi una, adică a surpat peretele din mijloc al despărțiturii, vrăjmășia,

15. Desființând, în trupul său, legea poruncilor și învățăturile ei, ca, întru sine, pe cei doi să-i zidească într'un singur om nou și să întemeieze pacea,

16. Și să-i împace cu Dumnezeu, pe amândoi, uniți într'un singur trup, prin cruce, omorînd prin ea vrăjmășia.

17. Și a venit și pace a binevestit, vonă celor de departe și celor de aproape;

18. Căci printr'însul avem, și unii și alții, apropiere către Tatăl, într'unul și același Spirit.

19. Deci dar, nu mai sunteți streini și locuitori vremelnici, ci sunteți împreună cetățeni ai sfinților și casnici ai lui Dumnezeu,

20. Zidiți fiind pe temelia apostolilor și a prorocilor, unde însuși Iisus Christos este piatra cea din vârful unghiului.

21. Întru el, orice clădire bine alcătuită crește ca să ajungă un templu sfânt în Domnul.

22. Întru el și voi împreună sunteți zidiți, spre locaș al lui Dumnezeu, în Duhul.

2.

Taina mântuirii neamurilor. Pavel este apostolul lor. Christos sălășluiește în inimile credincioșilor.

1. Pentru aceasta, eu Pavel, întemnițatul lui Iisus Christos, pentru voi păgânii...

2. (Dacă, negreșit, ați auzit de iconomia darului lui Dumnezeu care mi-a fost dat mie pentru voi,

3. Cum că prin descoperire mi s'a dat în cunoștință această taină, precum pe scurt apucați a vă scrie,

4. De unde, citind, puteți să cunoașteți priceperea mea în taina lui Christos,

5. Care n'a fost făcută cunoscută fiilor oamenilor, în alte veacuri, cum s'a descoperit acum sfinților săi apostoli și proroci, prin Duhul:

6. Anume că păgânii sunt împreună moștenitori cu Iudeii și mădulare ale aceluiași trup și împreună părtași ai făgăduinței, în Christos Iisus, prin Evanghelie,

7. Căreia slujitor m'am făcut, după dăruirea harului lui Dumnezeu, ce mi-a fost dat mie, prin lucrarea puterii sale.

8. Mie, celui cu mult mai mic decât toți sfinții mi-a fost dat darul acesta, ca să binevestesc neamurilor neprini-toarea de cercetare bogăție a lui Christos,

9. Și să învederez tuturor care este iconomia tainei celei din veci ascunse în Dumnezeu, ziditorul a toate.

10. Pentru ca înțelepciunea lui Dumnezeu cea de multe feluri să se facă cunoscută acum, prin Biserică, domniilor și stăpânirilor, în cereștile locașuri,

11. După punerea la cale cea de veacuri pe care a desăvârșit-o în Christos Iisus, Domnul nostru,

12. Întru care avem, prin credința în el, îndrăzneală să ne apropiem de Dumnezeu, cu deplină încredere.

13. De aceea, vă rog să nu vă pierdeți cumpătul, din pricina suferințelor mele pentru voi; ele sunt mărirea voastră.

14. Pentru aceasta îmi plec genunchii înaintea Tatălui,

15. Din care își trage numele orice neam în cer și pe pământ,

16. Să vă dăruiască, după bogăția slavei sale, ca să fiți puternic întăriți, prin Duhul său, în omul dinlăuntru,

17. Și Christos să se sălășluiească prin credință, în inimile voastre;

18. Așa încât, înrădăcinați și întemeiați fiind în iubire să puteți să înțelegeți împreună cu toți sfinții care este lărgimea și lungimea și adâncimea și înălțimea,

19. Și să cunoașteți iubirea lui Christos, cea mai presus de cunoștință, ca plini să fiți de toată plinătatea lui Dumnezeu.

20. Iar celui care poate să facă, prin puterea cea lucrătoare în noi, cu mult mai presus decât toate câte cerem sau pricepem noi,

21. Lui fie mărirea, în Biserică și întru Christos Iisus, în toate neamurile și în veacul veacului. Amin!

4.

In multimea felurilor daruri trebuie păstrată unirea credinței. Biserica este trupul lui Christos. Viața cea nouă se arată prin curăție.

1. Drept aceea, îndemnu-vă pe voi, eu cel întemnițat pentru Domnul, să umblați cu vrednicie, după chemarea cu care ați fost chemați,

2. Cu toată smerenia și blândețea, cu îndelungă răbdare, îngăduindu-vă unii pe alții, în iubire,

3. Silindu-vă să păziți unirea spiritului, în legătura păcii.

4. Este un singur trup și un singur Spirit, precum și chemați ați fost la o singură nădejde a chemării voastre;

5. Este un Domn, o credință, un botez,

6. Un Dumnezeu și Tatăl tuturor, care este peste toate și prin toate și întru voi toți.

7. Iar fiecăruia dintre noi datu-i s'a darul după măsura dărniciiei lui Christos.

8. Pentru aceea zice: S'a suit în înălțime, a robit gloată de robi, a dat oamenilor daruri.

9. (Iar aceea că: s'a suit — ce înseamnă fără numai că s'a și pogorit în părțile cele mai de jos ale pământului?)

10. Cel ce s'a pogorit acela este care s'a suit mai presus de toate cerurile, ca toate să le umple.)

11. Și el a dat pe unii ca să fie apostoli, pe alții proroci, pe alții binevestitori, pe alții păstori și învățători,

12. Spre desăvârșirea sfinților, la lucrul slujbei, spre zidirea trupului lui Christos,

13. Până când toți vom fi ajuns la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea bărbatului desăvârșit, la măsura vârstei plinirii lui Christos,

14. Ca să nu mai fim copii și jucăria valurilor, purtați încoace și încolo de

orice vânt al învățaturii, prin înșelăciunea oamenilor, prin viclesugul lor, spre uel-tirea rătăcirii,

15. Ci, fiind credincioși adevărului, prin iubire să sporim întru toate, pentru el, care este capul: Christos.

16. Din el, tot trupul bine alcătuit și bine încheiat, prin toate legăturile care îi dau tărie, își săvârșeste creșterea, potrivit lucrării măsurate fiecăruia din mădulare, și se zidește întru dragoste.

17. Așa dar, aceasta zic și încredințez, în Domnul, ca voi să nu mai umblați de acum după cum umblă păgânii, în deșertăciunea minții lor,

18. Intunecați fiind la cuget, înstreinați fiind de viața lui Dumnezeu, din pricina necunoștinței care zace în ei și din pricina împietririi inimilor lor.

19. Aceștia petrec în nesimțire și s'au dat pe sine desfrânării, săvârșind cu nesăț toate faptele necurăției.

20. Voi, însă, n'ați învățat așa pe Christos.

21. Dacă, într'adevăr, l-ați ascultat și ați primit învățătura lui, așa cum este adevărul întru Iisus,

22. Să vă dezbrăcați, adică, față cu viețuirea voastră de mai înainte, de omul cel vechi, care se strică prin poftele amăgitoare,

23. Și să vă primeniți, în duhul cugetului vostru,

24. Imbrăcându-vă în omul cel nou, care este făcut după chipul lui Dumnezeu, în dreptatea și în sfințenia adevărului.

25. Pentru aceea, lepădând minciuna, grăiți adevărul fiecare cu aproapele său, căci unul altuia suntem mădulare.

26. La mânie, nu păcătuți. Soarele să nu apună peste întărătarea voastră.

27. Nici nu dați prilej diavolului.

28. Cine a furat să nu mai fure, ci mai vărtos să se ostenească lucrând, cu mâinile lui, lucru cinstit, ca să aibă să dea celui ce n'are.

29. Din gura voastră să nu iasă nici un cuvânt rău, ci numai care este bun, spre clădire, unde e nevoie, și care să dea har acelor ce ascultă.

30. Și nu întristați Duhul cel Sfânt al lui Dumnezeu, întru care ați fost pecet-luiți pentru ziua răscumpărării.

31. Orice amărăciune și supărare și mânie și izbucnire și defăimare să piară de la voi, împreună cu orice răutate.

32. Ci fiți buni între voi și milostivi, iertând unul altuia, precum și Dumnezeu v'a iertat vouă, în Christos.

5.

Indemnuri cum să ne purtăm în viață cu sfințenie. Datoriile soților.

1. Fiți dar următorii lui Dumnezeu, ca niște fii iubiți,

2. Și umblați întru iubire, precum și Christos v'a iubit și s'a dat pe sine pentru noi, prinos și jertfă lui Dumnezeu, întru miros cu bună mireasmă.

3. Iar desfrânarea și orice necurăție și poftă de avere nici să se pomenească între voi, precum se cuvine sfinților;

4. Nici măscăriciune, nici vorbă nebunească, nici glumă care nu se cade, ci mai vărtos mulțumită.

5. Căci aceasta s'o știți bine, că nici un desfrânat, sau necurat, sau zgârcit (care este un închinător la idoli) nu are moștenire în împărăția lui Christos și a lui Dumnezeu.

6. Nimeni să nu vă amăgească cu cuvinte deșarte, căci pentru aceasta vine mânia lui Dumnezeu pentru fiii neascultării.

7. Deci nu vă faceți părtași cu ei. 8. Altădată erați întuneric, iar acum sunteți lumină întru Domnul; umblați ca fii ai luminii!

9. Pentru că roada luminii e în orice bunătațe, dreptate și adevăr.

10. Cerați ce este bine plăcut Domnului.

11. Și nu vă amestecați în faptele cele sterpe ale întunericului, ci mai vărtos osândiți-le pe față.

12. Căci cele ce se fac întru ascuns de ei rușine este a le și grai.

13. Iar tot ce este osândit pe față se învederează prin lumină, căci tot ce se învederează e lumină.

14. Pentru aceea zice: Deșteaptă-te, cel ce dormi, și te scoală din morți și te va lumina Christos.

15. Deci luați seama cu strășnicie cum umblați, nu ca niște neînțelepți, ci ca cei înțelepți,

16. Răscumpărând vremea, căci zilele sunt rele.

17. Pentru aceea, nu fiți fără de minte, ci înțelegeți care este voia Domnului.

18. Și nu vă îmbățați de vin, întru care este desfrânare, ci vă umpleți de Duhul.

19. Vorbiți între voi în psalmi și în laude și în cântări duhovnicești, laudând și cântând Domnului, în inimile voastre,

20. Mulțumind pururea, pentru toate, întru numele Domnului nostru Iisus Christos, lui Dumnezeu și Tatăl.

21. Supuneți-vă unul altuia, în frica lui Christos.

22. Femeile să se supună bărbaților lor ca Domnului.

23. Pentru că bărbatul este capul femeii, precum și Christos capul Bisericii, trupul său, al cărui Mântuitor el este.

24. Ci precum biserica se supune lui Christos, așa și femeile bărbaților lor, întru toate.

25. Bărbaților, iubiți femeile voastre, după cum și Christos a iubit Biserica și s'a dat pe sine pentru ea,

26. Ca s'o sfințească prin cuvânt, după ce a curățit-o prin baia botezului,

27. Și ca s'o înfățișeze siseși, Biserică măreață, neavând întinăciune sau zbârcitură, ori altceva de acest fel, ci ca să fie sfântă și fără de prihană.

28. Astfel dar, bărbații sunt datori să-și iubească femeile, ca pe ineseși trupurile lor. Cel ce-și iubește femeia, pe sine se iubește.

29. Căci nimeni vreodată nu și-a urât trupul său, ci fiecare îl hrănește și îl încălzește, precum și Christos Biserica,

30. Pentru că suntem mădulare ale trupului lui, din carnea lui și din oasele lui.

31. Pentru aceea, va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va lipi de femeia sa și vor fi amândoi un trup.

32. Taina aceasta este mare; ci eu o înțeleg despre Christos și despre Biserica.

33. Dar și voi, fiecare astfel să-și iubească femeia ca pe sine însuși; iar femeia să se teamă de bărbat.

6.

Copiii și părinții. Slugile și stăpânii. Armele Duhului. Oștirea lui Christos. Tihic. Făgăduința.

1. Fiilor, ascultați în Domnul pe părinții voștri, căci aceasta este cu dreptate.

2. Cinsteste pe tatăl tău și pe mama ta: este porunca cea dintâi care are făgăduința.

3. Ca să-ți fie bine și să trăiești ani mulți pe pământ.

4. Și voi, părinților, nu întărați la mână pe copiii voștri, ci creșteți-i întru învățătura și înțeleptirea Domnului.

5. Robilor, ascultați pe stăpânii voștri cei pământești, cu frică și cu cutremur, întru curăția inimii voastre, ca și pe Christos,

6. Nu slujind numai în față, ca unii care caută să placă oamenilor, ci ca slugile lui Christos, făcând din suflet voia lui Dumnezeu.

7. Slujiți cu bună voință, ca și cum ați sluji Domnului și nu oamenilor,

8. Știind fiecare, fie rob, fie de sine stăpân, că faptele bune pe care le va face, pe acelea le va lua ca plată, de la Domnul.

9. Iar voi, stăpânilor, faceți tot așa, față de slugi, și încetați cu amenințarea, ca unii care știți că Domnul lor și al vostru este în ceruri și că la el nu încapă părtinire.

10. În sfârșit, fraților, fiți puternici în Domnul și întru tăria vârtuții lui.

11. Imbrăcați-vă cu toate armele lui Dumnezeu, ca să puteți să țineți piept împotriva uneltirilor Diavolului.

12. Căci lupta noastră nu este împotriva sângelui și a trupului, ci împotriva domniilor, împotriva stăpânilor, împotriva căpeteniilor acestui întuneric, îm-

potriva duhurilor răutății, răspândite în văzduhuri.

13. Pentru aceea, luați toate armele lui Dumnezeu, ca să puteți sta împotriva în ziua cea rea și, toate biruindu-le, să rămâneți în picioare.

14. Țineți-vă bine deci, având mijlocul vostru încins cu adevărul și îmbrăcându-vă cu plătoșa dreptății.

15. Și încălțați picioarele voastre, gata fiind pentru Evanghelia păcii.

16. Peste toate, luați pavăza credinței cu care veți putea să stingeți toate săgețile cele arzătoare ale vicleanului.

17. Luați și coiful mântuirii și sabia Duhului, care este cuvântul lui Dumnezeu.

18. Faceți în toată vremea, întru Duhul, tot felul de rugăciuni și de cereri, și întru aceasta priveghiați cu toată stăruința, rugându-vă pentru toți sfinții.

19. Rugați-vă și pentru mine ca să mi se dea mie cuvânt, când voi deschide gura mea, să arăt cu îndrăzneală taina Evangheliei,

20. Al cărei sol, legat în lanțuri, sunt, ca să vorbesc despre Evanghelia fără sfială, precum mi se cade să vorbesc.

21. Iar ca să știți și voi treburile mele și ce fac, Tihic, iubitul frate și credinciosul slujitor întru Domnul, toate vi le va aduce la știință.

22. L-am trimis pe el la voi tocmai pentru aceasta, ca să aflați cum ne merge nouă și să mângâie inimile voastre.

23. Pace, fraților, și dragoste, cu credință, de la Dumnezeu Tatăl și de la Domnul Iisus Christos.

24. Darul fie cu toți care iubesc pe Domnul nostru Iisus Christos, cu dragoste nepieritoare!

EPISTOLA SFÂNTULUI APOSTOL PAVEL CĂTRE FILIPENI

1.

Iubirea Sfântului Apostol către Filipeni. Roadele lanțurilor lui. Sfântul Apostol numai pentru Biserică voiește să mai trăiască. El trebuie să sufere pentru Christos.

1. Pavel și Timotei, slujitorii lui Christos Iisus, tuturor sfinților întru Chi-

stos Iisus, celor ce sunt în Filipi, înpreună cu episcopii și diaconii,

2. Dar vouă și pace, de la Dumnezeu Tatăl nostru și de la Domnul Iisus Christos.

3. Mulțumesc Dumnezeului meu ori de câte ori îmi amintesc de voi,

4. Căci pururea, în toate rugăciunile mele, mă rog pentru voi toți, cu bucurie,

5. Pentru împărțirea voastră întru Evanghelie, din ziua dintâi până acum.

6. Și sunt încredințat de aceasta, că cel ce a început în voi lucrul cel bun îl va duce la capăt, până în ziua lui Christos Iisus.

7. Precum este cu dreptate ca să gândesc astfel despre voi toți; căci vă port în inima mea, atât în lanțurile mele, cât și în apărarea și în întărirea Evangheliei, pe voi toți care părtași sunteți la același har ca mine.

8. Căci martor îmi este Dumnezeu că vă doresc pe voi pe toți, cu duioșia lui Christos Iisus.

9. Și aceasta mă rog, ca iubirea voastră să prisosească tot mai mult și mai mult, în cunoștință și în orice pricepere,

10. Ca să puteți să prețuiți cele ce sunt mai de folos și ca să fiți lămurii și fără de prihană în zina lui Christos,

11. Plini fiind de roadele dreptății care sunt prin Iisus Christos, spre mărirea și lauda lui Dumnezeu.

12. Vo esc să știți, fraților, că cele petrecute cu mine s'au întors mai vârtos spre sporirea Evangheliei,

13. În așa fel că lanțurile mele, pe care le port pentru Christos, au ajuns cunoscute în tot pretoriul și tuturor celorlalți;

14. Și cei mai mulți dintre frații întru Domnul, îmbărbătați prin lanțurile mele, au mai multă îndrăzneală, ca să propovăduiască fără teamă cuvântul lui Dumnezeu.

15. Unii, negreșit, vestesc pe Christos din pizmă și din duh de ceartă, alții, însă, din bunăvoință.

16. Unii fac din iubire către mine, știind că stau aici pentru apărarea Evangheliei;

17. Ceilalți însă, din zavistie, vestesc pe Christos, nu cu gânduri curate, ci socotind să-mi cășuneze suferința, în legăturile mele.

18. Dar ce este? Nimic altceva decât că în tot chipul, fie din cuvânt de fățarie, fie din cuvânt de adevăr, Christos se propovăduiește și întru aceasta mă bucur. Și mereu mă voi bucura,

19. Pentru că știu că aceasta îmi va fi mie spre mântuire, prin rugăciunile voastre și cu ajutorul Duhului lui Iisus Christos,

20. Potrivit cu așteptarea mea stăruitoare și cu nădejdea mea că întru nimic nu voi da de rușine, ci întru toată îndrăzneala, precum totdeauna așa și acum, Christos va fi mărit în trupul meu, fie prin viață, fie prin moarte;

21. Căci viața mea este Christos, iar moartea îmi este un câștig.

22. Dacă însă a vieții în trup însemnează pentru mine să lucrez și să am roadă, atunci nu știu să spun ce voi alege.

23. Mi-e inima prinsă din două părți: doresc să mă despart de trup și să fiu împreună cu Christos, și aceasta e cu mult mai bine;

24. De altă parte însă, este mai de folos pentru voi să zăbovesc în trup.

25. Și având această încredințare, știu că voi rămânea și împreună voi petrece cu voi toți, spre înaintarea voastră și bucuria creștinii,

26. Pentru ca cuvântul laudei voastre să prisosească în Christos Iisus, pentru mine, atunci când voi veni iarăși între voi.

27. În petrecerea voastră în lume, purtați-vă numai în chip vrednic de Evanghelia lui Christos, așa încât fie că viu și vă văd, fie că sunt departe și aud vești despre voi, să știu că sunteți statornici într'un duh, împreună luptându-vă în același cuget, pentru credința Evangheliei,

28. Fără să vă înfricoșați întru nimic de cei protivnici, ceea ce pentru ei va fi un semn de pierzanie, iară pentru voi de mântuire. Aceasta este de la Dumnezeu.

29. Căci vouă vi s'a dăruit, pentru Christos, nu numai să credeți întru el, ci să și suferiți pentru el,

30. Ducând aceeași luptă pe care ați văzut-o altădată la mine și pe care ați auzit că o duc și acum.

2.

Să urmăm pilda iubirii lui Iisus Christos. Smerenia și mărirea lui Christos. Să ne silim să dobândim mântuirea. Timotei și Epafrodit sunt vrednici de laudă.

1. Deci, cu orice îndemn care este în Christos, cu orice mângâiere a dragostei,

cu orice împărtășire a Duhului, cu orice milostivire și îndurare,

2. Impliniți bucuria mea ca să gândiți la fel, având aceeași iubire, același suflet, aceeași cugetare.

3. Nu faceți nimic din duh de împerechere, nici din mărire deșartă, ci, cu smerenie, unul pe altul socotească-l drept mai de cinstă ca el însuși.

4. Să nu caute nimeni numai de ale sale, ci fiecare și de ale altuia.

5. Aveți în voi simțirea care era în Christos Iisus.

6. Cel ce, fiind în chipul lui Dumnezeu, n'a ținut ca la o pradă la egalitatea sa cu Dumnezeu,

7. Ci s'a golit pe sine, a luat chip de rob, făcându-se oamenilor asemenea și la înfățișare dovedindu-se ca un om.

8. S'a smerit pe sine, ascultător făcându-se până la moarte, și încă moarte de cruce.

9. Pentru aceea, și Dumnezeu l-a prea înălțat și i-a dăruit lui numele care este mai presus de orice nume,

10. Ca, întru numele lui Iisus, tot genunchiul să se plece, al celor cerești și al celor pământești și al celor de desubt,

11. Și toată limba să mărturisească că Domn este Iisus Christos, întru mărirea lui Dumnezeu Tatăl.

12. Drept aceea, iubiiții mei, precum pururea m'ați ascultat, nu numai când eram de față, ci cu mult mai vărtos acum când sunt departe, cu frică și cu cutremur desăvârșiți mântuirea voastră;

13. Căci Dumnezeu este cel ce luorează în voi și ca să voiți și ca să săvârșiți, după a lui bună voință.

14. Toate să le faceți fără de cârtiri și fără de îndoială,

15. Ca să fiți fără de prihană și fără de răutate, fii ai lui Dumnezeu, neîntinați, în mijlocul unui neam suoit și destrămat, întru care străluciți ca niște luminători în lume,

16. Ținând cu putere cuvântul vieții, mie spre laudă, în ziua lui Christos, că nu în deșert am alergat, nici în deșert m'am ostenit.

17. Și chiar dacă ar fi să vărs sângele meu peste jertfa voastră, la slujba

credinței voastre, mă bucur și vă fericesc pe voi pe toți.

18. Așijderea și voi, bucurați-vă și fericiți-mă.

19. Ci nădăduesc, întru Domnul Iisus, că voi trimate pe Timotei la voi fără de zăbavă, ca și eu să fiu cu inimă bună aflând vești despre voi.

20. Căci nu am pe nimeni altul la un gând cu mine și care să vă poarte grija cu tot dinadinsul,

21. Fiindcă toți caută de treburile lor, nu de ale lui Christos.

22. Dar dovezile răvnei lui le cunoașteți, căci împreună cu mine a slujit la sporul Evangheliei, întocmai ca un copil lângă tatăl său.

23. Pe el, deci, nădăduesc să-l trimit, îndată ce voi vedea cum iese judecata mea.

24. Sunt însă încredințat în Domnul că eu insumi voi veni în curând.

25. Am socotit de grabnică nevoie să vă trimit pe Epafrodit, fratele și împreună lucrătorul și împreună luptătorul meu, cum și trimisul vostru spre întâmpinarea lipsurilor mele,

26. De vreme ce avea mare dor de voi toți și era mâhnit, căci ați auzit că a fost bolnav.

27. Intr'adevăr, bolnav a fost aproape de moarte, dar Dumnezeu a avut milă de el și nu numai de el, ci și de mine, ca să nu am întristare peste întristare.

28. Deci l-am trimis cu mai degrabă, ca, văzându-l, voi iarăși să vă bucurați, iar eu să fiu mai puțin mâhnit.

29. Primiți-l, dar, în Domnul, cu toată bucuria și pe unii ca aceștia în cinste să-i aveți,

30. Fiindcă pentru lucrul lui Christos a trecut pe lângă moarte, punându-și viața în primejdie, ca să mă slujească, în locul vostru.

3.

Sfântul Apostol îndeamnă pe Filipeni să se ferească de protinivicii Iudei și să-i urmeze lui, în purtarea lor de creștini.

1. Mai departe, frații mei, bucurați-vă întru Domnul. Ca să vă scriu aceeași lucruri — mie nu-mi este anevoie, iar vouă vă este de folos.

2. Păziți-vă de căini! Păziți-vă de lucrătorii cei răi! Păziți-vă de scrijilătură!

3. Pentru că noi suntem tăierea împrejur, noi cei ce slujim în Duhul lui Dumnezeu, și ne lăudăm în Christos Iisus și nu ne bizuim în trup;

4. Măcar că eu aș putea să mă bizuesc și în cele trupești. Dacă vre-un altul socotește că are dreptul să se încreadă în cele trupești — eu și mai mult!

5. La opt zile, am fost tăiat împrejur; sunt din neamul lui Israel, din seminția lui Veniamin, Evreu din Evrei. În ce privește legea: fariseu;

6. În ce privește răvna: prigonitor al Bisericii; în ce privește dreptatea cea din lege: fără de prihană, în viețuirea mea.

7. Dar cele ce îmi erau mie câștig, acestea le-am socotit pentru Christos pagubă.

8. Ci, mai vârtos, toate le socotesc că sunt pagubă, față de înălțimea cunoștinței lui Christos Iisus, Domnul meu, pentru care m'am păgubit de toate și le privesc drept gunoaie, ca să câștig pe Christos,

9. Și să mă aflu întru el, nu având dreptatea mea cea din lege, dar aceea care este prin credința lui Christos, dreptatea cea de la Dumnezeu, pe temeiul credinței:

10. Ca să-l cunosc pe el și puterea învierii lui și să fiu primit părtaș la patimile lui, și asemenea să fiu cu el, în moartea lui,

11. Ca, doar-doar, să pot ajunge la învierea cea din morți.

12. Nu că am și apucat răsplata ori că sunt desăvârșit, dar alerg după ea s'o cuceresc, întrucât cucerit am fost și eu de către Christos Iisus.

13. Fraților, eu pe mine însumi, până acum, nu mă socotesc să fi ajuns;

14. Dar una fac: uitând cele ce sunt în urma mea, mă întind cât pot spre cele dinainte, alerg la semn, la răsplata dumnezeieștii chemări de sus, întru Christos Iisus.

15. Așa dar, câți suntem desăvârșiți aceasta să gândim și, dacă întru ceva gândiți într'altfel, Dumnezeu vă va lumina și într'aceea.

16. Dar din punctul de unde am ajuns, să mergem înainte cu același pas.

17. Fraților, faceți-vă următorii mei și uitați-vă la aceia care umblă astfel precum aveți pildă de la noi.

18. Căci mulți — despre care v'am vorbit adeseori, iar acum vă spun cu lacrimi — mulți se poartă ca dușmani ai crucii lui Christos.

19. Sfârșitul acestora este pieirea. Pântecetele este Dumnezeu lor, iar mărirea lor este în rușinea lor, ca unii care au în gând cele pământești.

20. Căci cetățenia noastră este în ceruri, de unde și așteptăm cu stăruință ca Mântuitor, pe Domnul Iisus Christos,

21. Care va schimba la înfățișare trupul smereniei noastre, întru asemănarea trupului mării sale, lucrând cu puterea ce are să supună sieși toate.

4.

Sfaturi și îndemnuri. Dărnicia Filipenilor este de lăudat. Urări și închinăciuni.

1. Deci, frații mei iubiți și mult doriți, bucuria și cununa mea, stați așa statornici întru Domnul, prea iubiților!

2. Indemn pe Evodia și indemn pe Sintihi, și aibă aceleași gânduri întru Domnul.

3. Ba te rog și pe tine, credincios al meu tovarăș, ia-le cu îngăduială, ca pe unele care au luptat pentru Evanghelie, împreună cu mine și cu Climent și cu ceilalți soți ai mei de lucru, ale căror nume scrise sunt în cartea vieții.

4. Bucurați-vă pururea întru Domnul. Din nou voi spune: Bucurați-vă.

5. Blândețele voastre să se facă știute tuturor oamenilor. Domnul este aproape.

6. Nu vă împovărați cu nici o grijă. Ci întru toate, prin închinăciune și prin rugă cu mulțămită, cererile voastre să fie arătate lui Dumnezeu.

7. Și pacea lui Dumnezeu, ceea ce covârșește orice minte, va păzi inimile voastre și cugetele voastre, în Christos Iisus.

8. Mai departe, fraților, câte sunt adevărate, câte sunt de cinste, câte sunt drepte, câte sunt curate, câte sunt de iubit, câte sunt cu nume bun, orice faptă bună

și orice laudă — la aceasta să vă fie gândul.

9. Cele ce ați învățat și ați luat și ați auzit și ați văzut la mine, acestea să le faceți și Dumnezeuul păcii va fi cu voi.

10. M'am bucurat însă, în Domnul, cu bucurie mare, că purtarea voastră de grijă, pentru mine, a dat acum floare încă o dată. La aceasta vă și gândeați, dar nu aveți timp prielnic.

11. N'o spun, doar, ca unul ce e în lipsă; fiindcă eu m'am deprins să fiu îndestulat cu ce am la îndemână.

12. Știu să fiu și smerit, știu să am și de prisos; în orice și în toate m'am învățat să fiu și sătul și flământ, și în belșug și în nevoie.

13. Toate pot să le fac întru Cel ce mă îmbracă cu putere.

14. Însă bine ați făcut că ați luat parte împreună cu mine la strămtorarea mea.

15. Doar și voi o știți, Filipenilor, că la începutul Evangheliei, când am plecat din Macedonia, nici o Biserică nu s'a

unit cu mine, când e vorba de dat și de primit, fără numai voi singuri.

16. Pentru că și în Tesalonic, o dată și a doua oară, mi-ați trimis ca să am cele trebuincioase.

17. Nu pentru că umblu după darul vostru, dar umblu după dobânda care tot sporește, la socoteala voastră cea din ceruri.

18. Acum am de toate și am și de prisos; plin mă simt, după ce am primit de la Epafrodit cele ce mi-ați trimis, miros cu bună mireasmă, jertfă primită, bine plăcută lui Dumnezeu.

19. Iar Dumnezeuul meu să îplinească toate câte aveți de lipsă, după bogăția sa, cu mărire, întru Christos Iisus.

20. Iar lui Dumnezeu și Tatăl nostru, mărire în vecii vecilor! Amin.

21. Imbrățișați în Christos Iisus pe toți sfinții. Vă îmbrățișează pe voi frații care sunt împreună cu mine.

22. Vă îmbrățișează pe voi toți sfinții, dar mai ales cei din casa Cezarului.

23. Darul Domnului Iisus Christos să fie cu duhul vostru! Amin!

EPISTOLA SFÂNTULUI APOSTOL PAVEL CĂTRE COLOSENI

1.

Pavel laudă pe Coloseni și-i îndeamnă să sporească în credință. Dumnezeiasca vrednicie a lui Christos, izbăvitorul nostru al tuturor. Pavel se bucură în suferințele sale.

1. Pavel, apostolul lui Christos Iisus prin voința lui Dumnezeu, și Timotei, fratele nostru,

2. Sfinților și credincioșilor frați întru Christos, care sunt în Colose, dar vouă și pace de la Dumnezeu Tatăl nostru și de la Domnul nostru Iisus Christos.

3. Mulțumim lui Dumnezeu și Tatălui Domnului nostru Iisus Christos, și ne rugăm pururea pentru voi,

4. Căci am auzit despre credința voastră întru Christos Iisus și despre dragostea ce aveți către toți sfinții,

5. Pentru nădejdea cea gătită vouă în ceruri, pe care ați auzit-o mai înainte în cuvântul adevărului Evangheliei,

6. Celei ce — ajungând la voi, precum și în toată lumea — aduce roadă și sporește întocmai ca la voi, din ziua în care ați auzit și ați cunoscut, cu adevărat, darul lui Dumnezeu.

7. Astfel ați primit învățătură de la Epafra, tovarășul nostru de muncă prea iubit, care este pentru voi credincios slujitor al lui Christos,

8. Și care ne-a dezvăluit iubirea voastră cea întru Duhul.

9. Drept aceea, și noi, din ziua în care am aflat, nu contenim să ne rugăm pentru voi și să cerem ca să vă umpleți de cunoștința voinței lui, întru toată înțelepciunea și priceperea duhovnicească,

10. Umblând cu vrednicie înaintea Domnului, plăcuți lui întru toate, aducând roadă în orice lucru bun și sporind în cunoștința lui Dumnezeu.

11. Și întăriți fiind cu toată vârtutea, prin puterea mării lui, spre orice stăruința și bucuroasă îndelungă răbdare,

12. Mulțumim Tatălui celui ce ne-a învrednicit pe noi să luăm parte la moștenirea sfinților întru lumină.

13. El ne-a scos de sub puterea întinericului și ne-a strănutat în împărăția Fiului lui iubirii sale,

14. Întru carele avem răscumpărarea prin sângele lui, adică iertarea păcatelor,

15. Și care este chipul lui Dumnezeu celui nevăzut, mai întâi născut decât toată făptura.

16. Pentru că într'însul au fost făcute toate, în ceruri și pe pământ, cele văzute și cele nevăzute, fie tronuri, fie domnii, fie căpetenii, fie stăpâniri. Toate s'au făcut prin el și pentru el.

17. El este mai înainte decât toate, și toate într'însul sunt așezate,

18. Și el este capul trupului, adică al Bisericii, cel ce este începutul, întâiul născut din morți, ca să fie întru toate cel din frunte.

19. Căci în el binevoit-a Dumnezeu să sălăsluiască toată plinătatea,

20. Și printr'însul toate cu sine să le împace, fie cele de pe pământ, fie cele din ceruri, făcând pace printr'însul, prin sângele crucii sale.

21. Dar pe voi care oarecând erați înstrăinați și vrăjmași, cu mintea voastră către lucrurile rele, de acum v'a împăcat,

22. Prin moartea Fiului său în trupul cărnii lui, ca să vă pună înaintea sa: sfinți fără de prihană și nevinovați,

23. Dacă, într'adevăr, rămâneți întemeiați în credință, întăriți și neclintiți de la nădejdea Evangheliei pe care ați auzit-o, care a fost propovăduită la toată făptura de sub cer și al cărei slujitor făcutu-m'am eu, Pavel.

24. Acum mă bucur de suferințele mele pentru voi și împlinesc în carnea mea lipsurile necazurilor lui Christos, pentru trupul lui, care este Biserica,

25. Al cărei slujitor m'am făcut, potrivit economiei lui Dumnezeu, ce mi-a fost dat mie pentru voi, ca să aduc la îndeplinire cuvântul lui Dumnezeu,

26. Taina cea ascunsă din veacuri și din neamuri, iar acum dată pe față sfinților săi.

27. Aceștia vor-a Dumnezeu să le arate care este bogăția slavei acestei taine între neamuri, adică Christos cel dintru voi, nădejdea mării,

28. Pe care noi îl vestim, sfătuirând pe orice om și învățând pe orice om, întru toată înțelepciunea, ca să înfățișăm pe tot omul, desăvârșit în Christos.

29. Spre aceasta mă și ostenesc și mă lupt, potrivit lucrării lui, care se săvârșește, puternică, în mine.

2.

Impotriva învățătorilor mincinoși. Înnoimântați fiind noi cu Christos, am și înviat. Ștergerea înscrisului care era împotriva noastră.

1. Ci voiesc ca voi să știți cât de mare luptă am pentru voi și pentru cei din Laodicheia și pentru toți câți n'au văzut fața mea în trup,

2. Ca să se mângâie inimile lor, să fie strâns uniți în iubire, și bogați să fie în deplina încredințare a priceperii și a cunoștinței tainei lui Dumnezeu, adică a lui Christos,

3. Întru care sunt ascunse toate vistierile înțelepciunii și ale științei.

4. Vă spun aceasta ca nimeni să nu vă înșele prin cuvinte amăgitoare.

5. Că, deși cu trupul sunt departe, cu duhul însă sunt împreună cu voi, bucurându-mă și văzând rânduiala voastră și tăria credinței voastre în Christos.

6. Deci, precum ați primit pe Christos Iisus, Domnul, întru el să umblați,

7. Înradăcinați și clădiți într'însul, întăriți în credință, după cum ați învățat, și prisosind în ea cu mulțumită.

8. Luați aminte să nu vă fure mințile cineva cu filozofia și cu deșarta înșelăciune din predania omenească, după stihile lumii și nu după Christos.

9. Căci în el locuște, trupește, toată plinătatea dumnezeirii.

10. În el, aveți deplină viață, capul fiind el a toată domnia și stăpânirea.

11. Tot în el ați fost tăiați împrejur, cu tăiere împrejur nefăcută de mână, prin dezbrăcarea trupului pământesc, prin tăierea împrejur a lui Iisus Christos.

12. Ingropați fiind împreună cu el, prin botez, cu el ați și înviați prin credința în puterea lui Dumnezeu, cel ce l-a sculat pe el din morți.

13. Iar pe voi care erați morți, în fără-delegile și în netăierea împrejur a cărnii voastre, v'a făcut viu, împreună cu sine, iertându-ne nouă toate greșalele.

14. El a șters, cu poruncile Evangheliei, zapisul cel despre noi, care era protivnic nouă și l-a luat din mijloc, pironindu-l pe cruce.

15. El a despuiat domniile și puterile și le-a dat în vileag, cu hotărîre, biruind asupra lor prin cruce.

16. Nimeni, deci, să nu vă bage vină pentru mîncare sau băutură sau cu privire la vre-o sărbătoare, sau lună nouă, sau Sămbătă,

17. Care sunt umbra celor viitoare, iar trupul — al lui Christos.

18. Nimeni să nu vă smulgă cununa biruinței, ținând la smerenie și la slujirea îngerilor, umblând cu vedeniile lui și îngămfându-se zadarnic în închipuirea lui trupească,

19. În loc să țină cu putere la capul de la care trupul tot, prin încheieturi și legături, îndestulându-se și întocmindu-se, sporește în creșterea lui Dumnezeu.

20. Dacă ați murit împreună cu Christos față cu stihiiile lumii, pentru ce atunci, ca și cum ați fi viețuind în lume, răbdați porunci ca acestea:

21. Nu te atinge! Nu gusta! Nu pune mîna!

22. Despre lucruri menite toate să piară prin întrebuintare, potrivit unor rânduiești și învățături omenești?

23. Toate acestea au oarecare trecere de înțelepciune, ca fiind cucernicie de bună voie, smerenie și necruțarea trupului, dar n'au nici un preț și sunt tot spre măgulirea omului pământesc.

3.

Aleșii Domnului trebuie să caute cele ce restă. Omul cel nou trebuie să se îmbrace cu viața cea nouă. Datoriile soților, copiilor, părinților, slugilor, stăpânilor.

1. Așa dar, dacă ați înviați împreună cu Christos, căutați cele de sus, unde Christos se află șezând de-a-dreapta lui Dumnezeu.

2. Cugetați cele de sus, nu cele de pe pământ.

3. Căci voi ați murit și viața voastră este ascunsă cu Christos în Dumnezeu.

4. Iar când Christos, care este viața voastră, se va arăta, atunci și voi, împreună cu el, vă veți arăta întru mărire.

5. Drept aceea, omoriți mădularele voastre — ale omului pământesc: desfrânarea, necurăția, patima, pofta rea și zgârcenia, care este o închinare la idoli.

6. Pentru unele ca acestea se pornește mânia lui Dumnezeu. peste fiii neascultării.

7. În atari păcate ați umblat și voi odinioară, pe când trăiați în ele.

8. Acum deci lepădați și voi toate acestea: mânia, iuțimea, răutatea, defăimarea, cuvântul de rușine, din gura voastră.

9. Nu vă mințiți unul pe altul, fiindcă v'ați dezbrăcat de omul cel vechi, dimpreună cu faptele lui,

10. Și v'ați îmbrăcat cu cel nou, care se înnoiește, spre deplină cunoștință, după chipul celui ce l-a zidit.

11. Aici nu mai încape Elin, nu mai încape Iudeu, tăiere împrejur și netăiere împrejur, barbar, Schit rob ori slobod, ci toate și întru toate e Christos.

12. Imbrăcați-vă, dar, ca aleși ai lui Dumnezeu, sfinți și prea iubiți, cu milostivirile îndurării, cu bunățate, cu smerenie, cu blîndețe, cu îndelungă răbdare,

13. Îngăduindu-vă unul pe altul și iertând unul altuia, dacă are cineva vre-o plângere împotriva cuiva; după cum și Christos v'a iertat vouă, așijderea iertați și voi.

14. Iar peste toate acestea îmbrăcați-vă cu iubire, care este legătura desăvârșirii.

15. Și pacea lui Christos, întru care ați fost chemați, ca să fiți un singur trup, să stăpânească în inimile voastre; și vedeți-vă mulțumitori.

16. Cuvântul lui Christos să locuiască în voi cu bogăție. Învățați-vă și povățuiți-vă pe voi, cu toată înțelepciunea. Cântați în inimile voastre lui Dumnezeu, mulțumindu-i în psalmi, în laudări și în cântări duhovnicești.

17. Orice faceți, cu cuvântul sau cu lucrul, toate să le faceți în numele Domnului Iisus și prin el să mulțumiți lui Dumnezeu și Tatăl.

18. Femeilor, fiți supuse bărbaților voștri, precum se cuvine, în Domnul.

19. Bărbaților, iubiți pe femeile voastre și nu fiți amarnici față de ele.

20. Copiilor, ascultați pe părinții voștri întru toate, căci aceasta este bine plăcut în fața Domnului.

21. Părinților, nu' întărați pe copiii voștri, ca să nu se deznădăduiască.

22. Robilor, ascultați întru toate pe stăpânii voștri cei trupești, nu slujindu-le numai în față, ca unii care caută să placă oamenilor, ci în curăția inimii, temându-vă de Domnul.

23. Orice lucrați, lucrați din toată inima ca pentru Domnul și nu ca pentru oameni.

24. Bine știind că de la Domnul veți primi răsplata moștenirii. Slujiți Domnului Christos.

25. Iar cel ce umblă cu strâmbătate își va lua plata strâmbătății, întrucât nu este părtinire.

4

Rugăciunea este de trebuință. Trebuie să ne purtăm înțelepțește. Tihic și Onisim.

1. Stăpânilor, dați slugilor voastre ce este drept și potrivit, căoi știți că și voi aveți stăpân în ceruri.

2. Stăruți în rugăciune; fiți treji în ea și mulțumiți lui Dumnezeu,

3. Rugându-vă totdeauna și pentru noi, ca Dumnezeu să ne deschidă ușa cuvântului, spre a vesti taina lui Christos, pentru care mă găsesc în lanțuri,

4. Și s'o fac deobște cunoscută grăind cum se cuvine.

5. Purtați-vă cu înțelepciune față cu cei ce sunt afară din Biserică; folosiți-vă de prilejuri când se ivesc.

6. Vorbirea voastră să fie totdeauna plăcută, cu sare dreasă, ca să știți cum trebuie să răspundeți fiecăruia.

7. Despre toate câte mă privesc pe mine vă va lămuri Tihic, fratele meu prea iubit, slujitorul credincios și tovarășul de muncă întru Domnul.

8. L-am trimis pe el la voi tocmai pentru aceasta, ca să știți cum ne aflăm și ca să mângâie inimile voastre.

9. L-am timis împreună cu Onisim, credinciosul și iubitul nostru frate, care este dintre voi; ei vă vor aduce la știință toate cele de aici.

10. Vă îmbrățișează Aristarh, tovarășul meu de închisoare, cum și Marcu, nepotul lui Barnaba, în privința căruia ați primit porunci. Când va veni la voi, cu bine să-l primiți.

11. Asemenea și Iisus, cel ce se numește Iustus. Din tăierea împrejur numai aceștia au lucrat împreună cu mine, pentru împărăția lui Dumnezeu. Ei au fost cei ce mi-au adus mângâiere.

12. Vă îmbrățișează Epafra, care este dintre voi slujitor al lui Iisus Christos, pururea luptând pentru voi în rugăciunile sale, ca să stați desăvârșiți și să fiți deplin întemeiați în tot ce voiește Dumnezeu.

13. Căci martor îi sunt că are multă trudă pentru voi și pentru cei din Laodicheia și pentru cei din Ierapole.

14. Vă îmbrățișează Luca, doftorul prea iubit, precum și Dima.

15. Îmbrățișați pe frații din Laodicheia și pe Nimfa și Biserica din casa lor.

16. Și după ce scrisoarea aceasta se va citi de către voi, puneți la cale să se citească și în Biserica Laodichenilor, iar pe cea din Laodicheia să o citiți și voi.

17. Și spuneți lui Arhip: Vezi de slujba pe care ai primit-o, întru Domnul, ca să o duci la un bun liman.

18. Închinăciunea mea v'o scriu cu mâna mea, eu Pavel. Aduceți-vă aminte de lanțurile mele. Darul fie cu voi!

EPISTOLA I-a A SFÂNTULUI APOSTOL PAVEL CĂTRE TESALONICENI

1.

Tesalonicenii sunt de laudă pentru credința lor.

1. Pavel și Silvan și Timotei, Bisericii Tesalonicenilor, care este în Dumnezeu Tatăl și în Domnul Iisus Christos, dar și pace fie vouă!

2. Mulțumim lui Dumnezeu totdeauna pentru voi toți și vă pomenim în rugăciunile noastre,

3. Aducându-ne aminte neincetat, înaintea lui Dumnezeu și Tatăl nostru, de lucrul credinței voastre și de osteneala iubirii voastre și de stăruința nădejzii voastre în Domnul nostru Iisus Christos.

4. Fraților, de Domnul prea iubiți, noi știm cum ați fost aleși,

5. Căci bunăvestirea noastră nu s'a petrecut la voi numai în cuvânt, ci și întru putere și în Duhul Sfânt și în deplină bunăcredințare, — precum bine știți ce fel am fost între voi, pentru folosul vostru.

6. Iar voi v'ați făcut următori ai noștri și ai Domnului și ați primit cuvântul cu bucuria Duhului Sfânt, măcar că ați avut multe necazuri.

7. Așa încât v'ați făcut pildă tuturor celor ce cred în Macedonia și în Ahaia,

8. Pentru că, de la voi, cuvântul Domnului a răsunat nu numai în Macedonia și în Ahaia, ci credința noastră în Dumnezeu a pătruns în tot locul, astfel că nu e nevoie să mai spunem ceva.

9. Căci toți povestesc despre noi cum am fost primiți la voi și cum v'ați întors la Dumnezeu, de la idoli, ca să slubiți viului și adevăratului Dumnezeu.

10. Și să adăstați pe Fiul său din ceruri, pe care l-a înviat din morți, pe Iisus cel ce ne izbăvește de mânia cea viitoare.

2.

Râvna lui Pavel pentru predicarea Evangheliei. Credința statornică a Tesalonicenilor. Dorința lui Pavel ca iar să vadă pe Tesaloniceni.

1. Căci singuri știți, fraților, că venirea noastră la voi n'a fost fără de roadă.

2. Ci, după ce am suferit și am fost, precum știți, ocăriți în Filipi, am îndrăznit în Dumnezeu nostru, să grăim în fața voastră, deși cu multă luptă, Evanghelia lui Dumnezeu.

3. Pentru că îndemnarea noastră nu venea din rătăcire, nici din gânduri necurate, nici din înșelăciune,

4. Ci, după cum am fost socotiți vrednici de Dumnezeu ca să ni se încredințeze Evanghelia, așa vorbim, nu căutând să plăcem oamenilor, ci lui Dumnezeu care lămurăște inimile noastre.

5. Pentru că niciodată nu ne-am arătat cu cuvinte de lingusire, după cum bine știți, nici cu ascunse porniri de lăcomie. Dumnezeu îmi este martor.

6. Nici n'am căutat mărire de la oameni, nici de la voi, nici de la alții, deși ca apostoli ai lui Christos puteam să vă cerem osebă cinstire.

7. Noi însă am fost în mijlocul vostru cu totul blânzi, așa precum o crescătoare încălzește pe fiii săi;

8. Astfel, plini de iubire pentru voi, eram bucurăși să vă dăm nu numai Evanghelia lui Dumnezeu, ci chiar și sufletele noastre, într'atât ne erați de dragi.

9. Vă aduceți aminte, fraților, de osteneala și de truda noastră; lucrând zi și noapte, ca să nu fim povară nici unuia din voi, așa v'am propovăduit Evanghelia lui Dumnezeu.

10. Voi sunteți martori și Dumnezeu de asemeni cât de sfânt și cât de drept și fără de prihană ne-am purtat între voi, credincioșii;

11. Ca un părinte pe copiii săi, precum știți, așa v'am îndemnat și v'am povățuit pe fiecare dintre voi,

12. Și v'am rugat cu stăruință să umblați cum se cuvine înaintea lui Dumnezeu celui ce vă chiamă la împărăția și la mărirea sa.

13. Drept aceea și noi mulțumim lui Dumnezeu neîncetat că, luând voi cuvântul ascultării de Dumnezeu de la noi, nu ați luat cuvânt omenesc, ci, precum este adevărat, cuvântul lui Dumnezeu, carele și lucrează întru voi cei ce credeți.

14. Căci voi, fraților, v'ați făcut următori ai Bisericii lui Dumnezeu care sunt în Iudeia, în Christos Iisus, pentru că ați suferit și voi aceleași, de la cei de un neam cu voi, după cum și ele de la Iudei,

15. Care pe Domnul Iisus l-au omorât ca și pe prooroci; și pe noi ne-au prigonit și sunt neplăcuți lui Dumnezeu și tuturor oamenilor sunt protivnici,

16. Fiindcă ne opresc să propovăduim păgânilor ca să se măntuiască. Așa încât ei împlinesc pururea măsura păcatelor lor. Iar mânia lui Dumnezeu a ajuns de istov asupra lor.

17. Ci noi, fraților, o bucată de vreme despărțiți fiind de voi, cu ochii nu cu inima, ne-am sârguit din răputeri, cu mare dor, să vedem iarăși fața voastră.

18. Pentru aceea, am voit să venim la voi, în deosebi eu Pavel, o dată și încă o dată, dar ne-a împiedicat Satana.

19. Deoarece care este nădejdea noastră, bucuria noastră, cununa laudei noastre, dacă nu chiar voi, înaintea Domnului nostru Iisus, întru a lui venire?

20. Negreșit, voi sunteți slava noastră și bucuria noastră.

3.

Pavel, neputând să vină în Tesalonic, a trimis pe Timotei, care, la înapoiere, i-a adus știri îmbucurătoare.

1. Drept aceea, nemai putând răbda, am hotărât să rămânem singuri în Atena.

2. Și am trimis pe Timotei, fratele nostru și slujitorul lui Dumnezeu și împreună lucrător cu noi în Evanghelia lui Christos, ca să vă întărească și să vă îmbărbăteze în credința voastră,

3. Ca nimeni să nu se clatine în turbările de față. Căci singuri știți că spre aceasta suntem puși.

4. Și când eram la voi v'am spus de mai înainte că vom avea de suferit ne-cazuri, precum s'a și întâmplat și știți prea bine.

5. Pentru aceea, și eu fiind nerăbdător, am trimis ca să cunosc credința voastră, ca nu cumva să vă fi ispitit Ispititorul și în deșert să fie osteneala noastră.

6. Acum însă, fiindcă Timotei a venit la noi de la voi și ne-a binevestit despre credința și dragostea voastră și că aveți de noi bună amintire pururea, dorind ca să ne vedeți, după cum și noi pe voi,

7. Pentru acest cuvânt, fraților, ne-am simțit mângâiați în voi, prin credința voastră, în toată nevoia și strămtorarea noastră.

8. Căci acum noi suntem vii, dacă voi stați neclintiți întru Domnul.

9. Și ce mulțumită pentru voi putem să dăm în schimb lui Dumnezeu, în toată bucuria cu care ne bucurăm, pentru voi, înaintea Dumnezeului nostru?

10. Noaptea și ziua ne rugăm, din belșug, ca să ajungem să vedem fața voastră și să dregem lipsurile credinței voastre,

11. Iar însuși Dumnezeu și Tatăl nostru și Domnul nostru Iisus Christos să îndrepteze calea noastră către voi!

12. Și pe voi să vă înavuțească Domnul și să vă facă să prisosiți în dragostea unuia către celălalt și către toți, precum prisosim și noi față de voi.

13. Spre întărirea inimilor voastre, ca să fiți fără de prihană întru sfințenie, înaintea lui Dumnezeu și Tatăl nostru, la venirea Domnului nostru Iisus Christos, cu toți sfinții săi. Amin!

4.

Trebuie să stăruim în curăție și în iubire. Despre cei adormiți și despre cei rămași vii, la venirea Domnului.

1. Afară de acestea, fraților, vă rugăm și vă îndemnăm, în Domnul Iisus, ca după cum ați luat de la noi dreptar cum se cuvine să umblați și să plăceți lui Dumnezeu — în care chip și umblați — așa să sporțiți din ce în ce mai mult.

2. Fiindcă știți ce porunci v'am dat, de la Domnul Iisus.

3. Căci voința lui Dumnezeu aceasta este: sfințirea voastră, ca să vă feriți de desfrânare,

4. Ca să știți fiecare dintre voi să stăpânească vasul său în sfințenie și în cinste,

5. Nu în patima poftelor, cum fac păgânii care nu cunosc pe Dumnezeu.

6. Nimeni să nu nedreptățească în treburi și să nu ia mai mult de la fratele său, căci Domnul este răzbunător în toate acestea, după cum v'am și spus mai înainte și v'am dat dovezi.

7. Căci Dumnezeu nu ne-a chemat la necurăție, ci la sfințire.

8. Drept aceea, cel ce defăimează cuvântul meu, nu defăimează un om, ci pe Dumnezeu, carele v'a dat pe Duhul său cel Sfânt.

9. Despre iubirea frățescă nu aveți trebuință ca să vă scriu, pentru că voi înșivă sunteți învățați de la Dumnezeu ca să vă iubiți unul pe altul.

10. Aceasta o și faceți, față de toți frații din toată Macedonia. Dar vă îndemnăm, fraților, să aveți prisos peste prisos!

11. Și să vă puneți toată răvna ca să trăiți în liniște, să faceți care ce are de făcut și să lucrați cu mâinile voastre, precum v'am dat poruncă,

12. Așa încât să umblați cuviincios față de cei din afară de biserică și să nu aveți trebuință de nimeni.

13. Fraților, despre cei ce au adormit, nu voim să fiți în neștiință, ca să nu vă întristați în rând cu ceilalți care nu au nădejde,

14. Deoarece, dacă credem că Iisus a murit și a înviat, tot așa credem că Dumnezeu, pe cei adormiți întru Iisus, aduce-i-va împreună cu el.

15. Căci aceasta vă spunem, după cuvântul Domnului, că noi cei vii, care vom fi rămas la venirea lui, nu vom lua înainte celor adormiți.

16. Pentru că însuși Domnul, cu strigare mare, la glasul arhanghelului și întru trâmbița lui Dumnezeu, va pogori din cer, și cei morți întru Christos vor învia întâi.

17. După aceea, noi cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiți, împreună cu ei, în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh, și așa pururea vom fi cu Domnul.

18. Astfel dar mângâiați-vă între voi, cu aceste cuvinte.

5.

Venirea Domnului va fi fără de veste. Fiii luminii trebuie să vegheze. Supunere către mai marii noștri. Sfătuiți și urări.

1. Iar despre vremuri și despre ceasul sorocit, fraților, n'aveți nevoie ca să vă scriem.

2. Căci singuri știți prea bine că ziua Domnului vine așa, ca un fur în puterea nopții.

3. Atunci când vor zice: Pace și liniște! atunci, fără de veste, dă peste ei pieirea, la fel cum dau durerile peste cea însărcinată, și scăpare nu vor avea.

4. Voi însă, fraților, nu sunteți în întuneric, ca să vă apuce ziua aceea ca un fur.

5. Căci voi toți sunteți fii ai luminii și fii ai zilei; nu suntem de nopții, nici ai întunericului.

6. Deci dar, să nu dormim ca și ceilalți, ci să priveghem și să fim treji.

7. Fiindcă cei ce dorm, noaptea dorm; și cei ce se îmbată, noaptea se îmbată.

8. Dar noi fiind ai zilei, să fim treji, îmbrăcându-ne în platoșa credinței și a dragostei și punând coiful nădejzii de mântuire;

9. De vreme ce Dumnezeu nu ne-a pus spre mânie, ci spre dobândirea mântuirii, prin Domnul nostru Iisus Christos,

10. Cel ce a murit pentru noi, pentru ca noi — fie că veghem, în viață, fie că dormim în mormânt — cu el împreună vii să fim.

11. De aceea, mângâiați-vă între voi, și clădiți-vă unul pe altul, așa precum și faceți.

12. Vă mai rugăm, fraților, să aveți luare aminte pentru cei ce se ostenesc între voi, pentru cei ce vă cârmuiesc în Domnul și bine vă sfătuesc;

13. Și pentru munca lor să-i socotiți pe ei vrednici de prisoselnică dragoste. Traiți între voi în bună pace.

14. Vă rugăm însă, fraților, dojeniți pe cei fără de rânduială, îmbărbătați pe cei slabi de înțeles, sprijiniți pe cei neputincioși, fiți îndelung răbdători față de toți.

15. Luați seama să nu răsplătească cineva cuiva răul cu rău, ci totdeauna țineți-vă de cele bune, unul față cu altul și față cu toată lumea.

16. Bucurați-vă pururea.

17. Rugați-vă necontenit.

18. Dați mulțumită pentru toate, căci aceasta este voința lui Dumnezeu, pentru voi, întru Christos Iisus.

19. Duhul să nu-l stingeți.

20. Proorociile să nu le scorbriți.

21. Toate puneți-le la încercare; țineți ce este bine;

22. Feriți-vă de orice înfățișare a răului.

23. Și însuși Dumnezeu păcii să vă sfințească pe voi desăvârșit, și duhul vostru și sufletul și trupul păzească-se în întregime, fără de prihană, întru venirea Domnului nostru Iisus Christos!

24. Credincios este cel care vă chiamă. El va și îndeplini.

25. Fraților, rugați-vă pentru noi.

26. Imbrățișați pe toți frații, cu sărutare sfântă.

27. Juru-vă pe voi, întru Domnul, ca să citiți scrisoarea aceasta tuturor sfinților frați.

28. Darul Domnului nostru Iisus Christos să fie cu voi. Amin!

EPISTOLA a II-a A SFÂNTULUI APOSTOL PAVEL CĂTRE TESALONICENI

1.

Pavel laudă credința Tesalonicenilor. Christos răsplătește și la buni și la răi.

1. Pavel și Silvan și Timotei, Bisericii Tesalonicenilor în Dumnezeu Tatăl nostru și în Domnul Iisus Christos,

2. Dar vouă și pace, de la Dumnezeu Tatăl nostru și de la Domnul Iisus Christos.

3. Datori suntem, fraților, să mulțumim pentru voi pururea lui Dumnezeu, precum se cuvine, fiindcă credința voastră crește covârșitor și dragostea fiecăruia din voi prisosește față de fiecare;

4. Astfel încât noi înșine ne laudăm cu voi, în Bisericile lui Dumnezeu, pentru statornicia și credința voastră, în toate prigonirile voastre și în strâmtorările pe care le suferiți.

5. Cu voi se arată un semn învederat al dreptei judecăți a lui Dumnezeu, în învrednicirea voastră de împărăția lui Dumnezeu, pentru care pătimiți,

6. De vreme ce drept este înaintea lui Dumnezeu să răsplătească cu necaz celor ce vă necăjesc pe voi,

7. Iar vouă celor necăjiți să vă dea odihnă, alături de noi, atunci când Domnul Iisus se va ivi din cer, cu îngerii puterii sale,

8. În văpaie de foc, și va osândi pe cei ce nu cunosc pe Dumnezeu și pe cei ce nu se supun Evangheliei Domnului nostru Iisus.

9. Unii ca aceștia lua-vor ca pedcapsă picierea veșnică de la fața lui Dumnezeu și de la slava tăriei dumnezecești,

10. În ziua aceea când va veni să se preamărească întru sfinții săi și să fie privit cu uimire de către toți pe cei ce au crezut. Între ei fi-veți și voi, pentru că mărturia noastră, între voi, găsit-a crezământ.

11. Pentru aceasta, ne și rugăm pururea pentru voi, ca Dumnezeu nostru să vă facă vrednici de chemarea sa și să împlinească. cu putere, toată pornirea voastră spre bunătațe, tot lucrul credinței voastre,

12. Ca să se preamărească, în voi, numele Domnului nostru Iisus și voi într'însul, prin darul Dumnezeului nostru și al Domnului Iisus Christos.

2.

Antichrist se arată înaintea venirii lui Christos. Stăruința în credința cea dreaptă.

1. În privința venirii Domnului nostru Iisus Christos și a adunării noastre împreună cu el, vă rugăm, fraților,

2. Să nu vă lăsați prea degrabă zguduiți în cugetul vostru, nici să vă spăimântați, nici de duh proorocesc, nici de vorbă, nici de vre-o scrisoare ca pornită de la noi, precum că ziua Domnului a și sosit.

3. Să nu vă amăgească nimeni, cu nici un chip. Căci ziua Domnului nu va sosi până ce mai întâi nu va veni lepădarea de credință și nu se va da pe față omul nelegiurii, fiul pierzării,

4. Protivnicul înălțându-se mai presus de tot ce se numește Dumnezeu sau e făcut pentru închinare, așa încât să se așeze în templul lui Dumnezeu și pe sine să se dea drept Dumnezeu.

5. Nu vă aduceți aminte că, pe când eram încă la voi, vă spuneam aceste lucruri?

6. Și acum știți bine ce-l oprește ca să nu se arate decât la vremea lui.

7. Pentru că taina fărădelegii se și înfăptuiează, numai că este unul care o ține acum pe loc, până ce va fi dat laoparte.

8. Și atunci se va arăta cel fără de lege, pe care Domnul Iisus îl va ucide cu suflarea gurii sale și-l va nimici cu strălucirea venirii sale.

9. Iar ivirea aceluia va fi prin lucrarea lui Satan, însoțită de tot felul de puteri și de semne și de minuni mincinoase,

10. Și de amăgiri nelegiuite, pentru fiii pierzării, fiindcă n'au primit iubirea adevărului, ca să se mântuiască.

11. Pentru aceea, Dumnezeu le trimite amăgiri puternice, ca să dea crezământ minciunii,

12. Și ca să cadă sub osândă toți cei ce n'au crezut adevărul, ci au îndrăgit nedreptatea.

13. Iar noi, fraților iubiți de Domnul, datori suntem totdeauna să mulțumim lui Dumnezeu pentru voi, că v'a ales Dumnezeu din început, spre mântuire, întru sfințirea Duhului și întru credința adevărului,

14. La care v'a chemat prin Evanghelia noastră, ca să câștigați și voi partea voastră la mărirea Domnului nostru Iisus Christos.

15. Drept aceea, fraților, stați neclintți și țineți predaniile pe care le-ați învățat, fie prin cuvânt, fie prin epistola noastră.

16. Iar însuși Domnul nostru Iisus Christos și Dumnezeu, Tatăl nostru, carele ne-a iubit pe noi și ne-a dat, prin darul său, veșnică mângâiere și bună nădejde,

17. Să mângâie inimile voastre și să vă întărească, la orice faptă bună și la orice vorbă bună!

3.

Indemn la rugăciune, pentru răspândirea cuvântului Evangheliei. Tesalonicenii trebuie să se ferească de cei fără rânduială.

1. Pe lângă toate acestea, fraților, rugați-vă pentru noi, ca cuvântul Domnului să-și facă drumul, grabnic, și ca și la voi să se preamărească,

2. Și ca să ne izbăvim de oamenii nesăbuiți și răi. Căci credința nu este a tuturor.

3. Ci credincios este Domnul, el care vă va întări și vă va păzi de cel viclean!

4. Despre voi încredințați suntem în Domnul că cele ce vă poruncim le faceți și le veți face.

5. Iar Domnul să îndrepteze inimile voastre spre dragostea lui Dumnezeu și spre răbdarea lui Christos!

6. Fraților, vă poruncim în numele Domnului nostru Iisus Christos, să vă feriți de orice frate care umblă fără de rânduială și nu după învățătura primită de la noi,

7. Căci singuri știți cum trebuie să călcați pe urmele noastre, că noi n'am fost fără de rânduială, când am fost la voi,

8. Nici n'am mâncat de la cineva, pâine în dar, ci cu muncă și cu trudă am lucrat noaptea și ziua, ca să nu împovărăm pe nimeni dintre voi.

9. Nu doar că n'avem puterea aceasta, ci ca să vă dăm o pildă cu noi înșine ca să faceți ca noi.

10. Când ne aflăm la voi, v'am dat porunca aceasta: cine nu vrea să lucreze acela să nu mănânce.

11. Și auzim că unii de la voi umblă fără nici un rost, nu lucrează nimic, ci se amestecă în treburile altora.

12. Unora ca acestora le poruncim și-i îndemnăm în Domnul Iisus Christos ca să muncească în liniște și să-și mănânce pâinea de ei agonisită.

13. Iar voi, fraților, nu pregetați să faceți ce e bine.

14. Și dacă vre-unul nu ascultă de cu-

vântul nostru din epistola aceasta, pe acela să-l însemnați și să nu mai aveți cu el nici un amestec, ca să-i fie rușine.

15. Dar nu-l socotiți ca pe un vrăjmaș, ci dojeniți-l ca pe un frate.

16. Și însuși Domnul păcii dăruiască-vă vouă pace totdeauna și în tot chipul! Domnul fie cu voi cu toți!

17. Urarea mea cu mâna mea — a lui Pavel; acesta este semnul meu în orice scrisoare. Așa scriu.

18. Darul Domnului nostru Iisus Christos cu voi toți!

EPISTOLA I-a A SFÂNTULUI APOSTOL PAVEL CĂTRE TIMOTEI

1.

Învățătura Evangheliei trebuie ferită de învățături deșarte. Legea și darul lui Christos. Pavel se dă pe sine pildă. Imeneu și Alexandru.

1. Pavel, apostol al lui Christos Iisus după porunca lui Dumnezeu Mântuitorul nostru și a lui Christos Iisus nădejdea noastră,

2. Lui Timotei adevăratului fiu întru credință, dar, milă, pace, de la Dumnezeu Tatăl și de la Christos Iisus, Domnul nostru.

3. Când am plecat în Macedonia, te-am îndemnat să rămâi în Efes, ca să pui în vedere câtorva să nu învețe învățături străine,

4. Nici să ia aminte la basme și la genealogii fără de sfârșit, ca unele care dau prilej la întrebări în loc să dea tocmirea lui Dumnezeu cea din credință,

5. Pe când ținta poruncii Domnului este dragostea din inimă curată, din cuget bun și din credință nefățarnică.

6. În privința acestora unii au călcat alătura și s'au întors spre deșartă vorbire.

7. Ei vor să fie învățatori ai legii, dar nu înțeleg nici cele ce spun, nici lucrurile despre care se rostesc cu tărie.

8. Noi știm că legea este bună, dacă se folosește cineva de ea potrivit legii,

9. Știind aceasta că legea nu este pusă pentru cel drept, ci pentru cei fără de lege și răzvrățiți, pentru cei necinstitori de Dumnezeu și păcătoși, pentru cei necuvioși și spurcați, pentru ucigașii de tată și ucigașii de mamă, pentru omorâtorii de oameni,

10. Pentru desfrânați, pentru sodomiți, pentru vânzătorii de oameni, pentru mincinoși, pentru cei care jură strâmb și pentru tot ce stă împotriva învățaturii sănătoase,

11. După Evanghelia mării fericitului Dumnezeu, care mi-a fost încredințată mie.

12. Mulțumesc celui ce m'a întărit, lui Christos Iisus Domnul nostru, că m'a socotit credincios și m'a pus să-i slujesc,

13. Pe mine care mai înainte huleam, prigoneam și înfruntam. Totuși am fost miluit, căci, în necredința mea, am lucrat din neștiință.

14. Ci a prisosit cu bogăție darul Domnului nostru, împreună cu credința și cu dragostea cea întru Christos Iisus.

15. Vrednic de încredere și de toată primirea e cuvântul că Iisus Christos a venit în lume ca să mântuiască pe cei păcătoși dintre care cel dintâi sunt eu.

16. Ci tocmai pentru aceea am fost miluit, ca Iisus Christos să arate mai întâi, în mine, toată îndelunga sa răbdare, drept pildă celor ce erau să creadă într'însul spre dobândirea vieții veșnice.

17. Împăratului vecilor, nemuritorului, nevăzutului, singurului Dumnezeu, fie cinste și mărire în vecii vecilor. Amin!

18. Această poruncă îți dau în seamă, fiule Timotei, ca potrivit proorociilor făcute mai înainte asupra ta, să te lupți lupta cea bună, după cuvântul lor,

19. Având credință și cuget bun, pe care fiindcă unii le-au lepădat, s'a sfărâmat cu ei corabia credinței;

20. Dintre aceștia sunt Imeneu și Alexandru, pe care i-am dat Satanei, ca să se învețe să nu hulească.

2.

Rugăciuni pentru toți. Dumnezeu este unul și mijlocitorul unul. Cuvioșia celor care se roagă. Femeia în Biserică.

1. Vă îndemn deci, înainte de toate, să faceți cereri, rugăciuni, mijlociri, mulțumite, pentru toți oamenii,

2. Pentru împărați și pentru toți care sunt în înalte dregătorii, ca să petrecem viața lină și tihnită, întru toată temerea de Dumnezeu și buna cuviință.

3. Că acesta este lucru bun și primit înaintea lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru,

4. Care voiește ca toți oamenii să se măntuiască și să vie la cunoștința adevărului.

5. Căci unul este Dumnezeu, unul este și mijlocitorul între Dumnezeu și oameni: cel ce s'a făcut om: Christos Iisus,

6. Care s'a dat pe sine preț de răscumpărare pentru toți, precum s'a dovedit la timpul cuvenit.

7. Spre aceasta pus am fost crainic și apostol — adevăr grădesc, nu spun minciună — învățator păgânilor, întru credință și adevăr.

8. Vreau așa dar ca bărbații să se roage în tot locul, ridicând mâini curcine, fără de mânie și fără de gâlceavă.

9. Așijderea și femeile, să se poarte în port cuviincios, făcându-și lor podoabă din sfială și din cumpătare, nu din păr îm-

pletit și din aur sau din mărgăritare sau din veșminte de mult preț;

10. Ci, precum se cuvine unor femei care se fâgăduesc temerii de Dumnezeu, făcându-și lor podoabă din fapte bune.

11. Femeia să învețe în liniște, cu toată ascultarea.

12. Nu îngăduesc femeii nici să învețe pe altul, nici să stăpânească pe bărbat, ci să stea liniștită.

13. Că Adam s'a zidit întâi, apoi Eva.

14. Și nu Adam a fost amăgit, ci femeia, amăgită fiind, s'a făcut călcătoare de poruncă.

15. Dar se va mântui prin naștere de fii, dacă stăruiește, cu deplină înțelepciune, în credință, în iubire și în sfințire.

3.

Episcopii și diaconii. Taina credinței creștine.

1. E cuvânt prea adevărat că, dacă pofteste cineva episcopie, bun lucru pofteste.

2. Se cade însă episcopului să fie fără de prihană, bărbat al unei femei, treaz, întreg la minte, cuviincios primitor de streini, îndemânatice să învețe pe alții,

3. Nebețiv, nedeprins să bată, ci blând, nesfadnic, neubitor de argint,

4. Bun chivernisitor în casa lui, având copii ascultători, întru desăvârșită bună cuviință.

5. Căci dacă cineva a sa casă nu știe să și-o rânduiască, cum va purta grija de biserica lui Dumnezeu?

6. Episcopul să nu fie de curând sădit în via Domnului, ca nu cumva trufindu-se să cadă în osânda diavolului.

7. Mai trebuie să aibă mărturie bună de la cei de dinafară, ca să nu cadă în ocară și în cursa diavolului.

8. Tot așa, diaconii să fie oameni de cinste, nu îndoielnici la cuvânt, nebăutori de vin mult, nu agonisitori de câștig rușinos,

9. Păstrând taina credinței întru cuget curat.

10. Dar și aceștia să fie mai întâi puși la încercare, apoi, dacă se dovedesc fără prihană, să se diaconească.

11. Femeile lor aşijderea să fie cuviincioase, neclevetitoare, cu luare aminte, credincioase întru toate.

12. Diaconii să fie bărbaţi ai unei femei, să-şi rostească bine casele şi pe copiii lor.

13. Că acei care au slujit bine treaptă bună loruşi dobândesc şi multă îndrăzneală în credinţa cea întru Christos Iisus.

14. Iţi scriu acestea deşi am nădejde că voi veni la tine fără întârziere;

15. Dacă însă zăbovesc, să ştii cum trebuie să petreci în casa lui Dumnezeu care este Biserica Dumnezeului celui viu, stâlp şi temelie adevărului.

16. Şi cu adevărat, mare este taina creştinătăţii: Dumnezeu s'a arătat în trup, s'a îndreptat în Duhul, a fost văzut de îngeri, s'a propovăduit între neamuri, a fost crezut în lume, s'a înălţat întru mărire.

4.

Invăţătorii mincinoşi ce au să vie. Porunci date lui Timotei.

1. Dar Duhul grăieşte lămurit că, în vremile cele de apoi, unii se vor depărta de la credinţă luând aminte la duhurile cele înşelătoare şi la învăţăturile demonilor,

2. Prin făţarnicia unor mincinoşi, care sunt înfierăţi în cugetele lor.

3. Aceştia opresc de la căsătorie şi de la unele bucate, pe care Dumnezeu le-a făcut, spre gustare cu mulţumită, pentru cei credincioşi şi pentru cei ce au cunoscut adevărul.

4. De vreme ce orice făptură a lui Dumnezeu este bună şi nimic nu este de lepădat, dacă se ia cu mulţumită,

5. Căci se sfinţeşte prin cuvântul lui Dumnezeu şi prin rugăciune.

6. Punându-le înainte fraţilor, toate acestea, vei fi bun slujitor al lui Christos Iisus, arătându-te hrănit cu cuvintele credinţei şi ale buneii învăţături de care te-ai ţinut.

7. Iar de basmele cele lumeşti şi băbeşti, te fereşte. Ci deprinde-te pe tine cu buna cucernicie.

8. Căci deprinderea trupească la puţin foloseşte, dar evlavia spre toate este de

folos, având făgăduinţa vieţii de acum şi a celei ce va să vie.

9. Plin de adevăr este acest cuvânt şi vrednic de toată primirea.

10. Fiindcă pentru aceasta ne ostenim şi ne luptăm, căci ne-am pus nădejdea în Dumnezeu cel viu, care este Mântuitorul tuturor oamenilor, în deosebi al credincioşilor.

11. Acestea să le porunceşti şi să le dai de învăţătură.

12. Nimeni să nu dispreţuiască tineretele tale, ci te fă pildă credincioşilor cu cuvântul, cu purtarea, cu dragostea, cu credinţa, cu curăţia.

13. Până la venirea mea, ia aminte la citit, la îndemnat, la învăţătură.

14. Nu fi nepăsător faţă de darul ce este întru tine, care ţi s'a dat prin proorocie, cu punerea mâinilor preoţiei.

15. Cugetă la acestea, ţine-te de acestea, ca înaintarea ta să fie învederată pentru toţi.

16. Păzeşte-te pe tine însuşi şi învăţătura; stărueste în ea, căci făcând aceasta, şi pe tine te vei mântui şi pe cei care te ascultă.

5.

Cum trebuie a îndemna. Care văduve trebuiesc ajutate. Despre preoţi. Despre păcătoşi.

1. Pe cel bătrân să nu-l înfrunţi, ci să-l îndemni ca pe un părinte; pe cei mai tineri, ca pe fraţi.

2. Pe femeile bătrâne îndeamnă-le ca pe nişte mame; pe cele tinere, ca pe surori, în toată curăţia.

3. Pe cele văduve cinsteşte-le, pe cele cu adevărat văduve.

4. Dacă vre-o văduvă are feciori sau nepoţi, aceştia să se înveţe să cinstească în frica lui Dumnezeu mai întâi casa lor şi să dea răsplătire părinţilor, pentru că aceasta este bine şi primit înaintea lui Dumnezeu.

5. Cea cu adevărat văduvă şi rămasă singură are nădejdea în Dumnezeu şi stărueste în cereri şi în rugăciuni, noaptea şi ziua.

6. Iar cea care trăieşte în desfătări, deşi vie, e moartă.

7. Dă-le şi aceste porunci, ca să fie fără de prihană.

8. Dacă însă cineva nu poartă grijă de ai săi și mai ales de ai casei, s'a lepădat de credință și este mai rău decât un necredincios.

9. Văduva care are mai puțin de șaizeci de ani să nu fie înscrisă între văduve și numai dacă a fost femeia unui singur bărbat,

10. Bine cunoscută pentru faptele ei bune; dacă adică și-a crescut copiii, dacă a fost primitoare de streini, dacă a spălat picioarele sfinților, dacă a venit în ajutorul celor strămtorați, dacă s'a ținut stăruitor de tot ce este lucru bun.

11. Iar de văduvele cele tinere te fereste. Căci atunci când se infierbăntează împotriva lui Christos poftesc să se mărite,

12. Și-și agonisesc osândă, fiindcă și-au călcat legământul dintâi.

13. Dar în același timp se învață să fie leneșe, umblând din casă în casă; și nu numai leneșe, ci și limbute, și iscoditoare, grăind cele ce nu se cade.

14. Drept aceea, hotărâsc ca văduvele tinere să se mărite, să aibă copii, să-și vadă de case, și să nu dea protivnicului nici un prilej de ocară.

15. Căci unele s'au și întors, ca să se ducă după Satana.

16. Dacă vre-un frate sau vre-o soră credincioasă are în casă văduve, să aibă grija lor, ca Biserica să nu fie împovărată, ci să poată să ajute pe cele cu adevărat văduve.

17. Preoții cei ce-și țin bine dregătoria să se învrednicească de îndoită cinste, mai ales cei ce se ostenesc în cuvânt și în învățatură.

18. Pentru că scriptura zice: Să nu legi gura lui care treereă, — și: Vrednic este lucrătorul de plata sa.

19. Pără împotriva preotului să nu primești, fără numai din gura a doi ori a trei martori.

20. Pe cei ce păcătuiesc mustră-i de față cu toți, ca și ceilalți să aibă teamă.

21. Te jur înaintea lui Dumnezeu și a lui Iisus Christos și a îngerilor lui celor aleși, să păzești acestea, fără hotărâre de mai înainte luată nefăcând nimic cu părtinire.

22. Nu pune, prea degrabă, mâinile peste nimeni, nici nu te face părtaș la păcatele streine. Păstrează-te pe tine curat.

23. Nu mai bea numai apă, ci folosește-te de puțin vin, pentru stomacul tău și pentru deseale tale slăbiciuni.

24. Păcatele unor oameni sunt prea înveredate și merg de mai înainte la judecată, ale altora însă se arată mai pe urmă.

25. Tot așa și faptele cele bune: se arată de departe, și chiar când este într'altfel nu pot să stea ascunse.

6.

Purtarea robilor creștini. Invățătorii mincinoși. Despre cei poftitori de avuție. Despre datoriiile celor bogăți.

1. Cei ce se găesc sub jugul robiei să-și scotească pe stăpânii lor vrednici de toată cinstea, ca să nu fie hulite numele și învățătura lui Dumnezeu.

2. Iar cei ce au credincioși ca stăpâni să nu-i disprețuiască, sub cuvânt că sunt frați în credință, ci și mai mult să-i slujească, tocmai fiindcă primitorii bunei lor slujiri sunt credincioși și prea iubiți. Acestea să-i înveți și să le poruncești.

3. Dacă învață cineva într'alt chip și nu se ține de cuvintele cele sănătoase ale Domnului nostru Iisus Christos și de învățătura cea după buna credință,

4. Acela e un îngâmfat, nu știe nimic, bolind de boala cercetărilor și a certurilor de cuvinte, din care pornesc pizma, sfada, defăimările, bănuielile nedrepte,

5. Gâlceville necurmte ale oamenilor stricați la minte și lipsiți de adevăr, care scotesc că evlavia este un mijloc de câștig.

6. Și într'adevăr evlavia este câștig, dar atunci când se îndestulează cu ce are.

7. Pentru că noi n'am adus nimic în lume, tot așa cum nici nu putem să scoatem ceva din ea afară,

8. Ci, având de mâncare și îmbrăocăminte, cu acestea fi-vom îndestulați.

9. Cei ce vor să se îmbogățească, dimpotrivă, oad în ispită și în laț și în multe pofte nebunești și vătămătoare ca unele care confundă pe oameni în pierzanie și în osândă.

10. Căci iubirea de argint este rădăcina tuturor răutăților și cei ce au pofțit-o cu înfocare au rățacit de la credință și s'au străpuns cu mulțime de dureri.

11. Ci tu, omule al lui Dumnezeu, fugi de acestea și urmează dreptatea, oucernicia, credința, dragostea, răbdarea, blândețea.

12. Luptă-te lupta dreaptă a credinței, cucerește viața veșnică la care ai fost chemat și pentru care ai dat bună mărturisire înaintea multor martori.

13. Poruncescu-ți înaintea lui Dumnezeu, cel ce aduce toate la viață, și înaintea lui Iisus Christos, cel ce, în fața lui Pontiu Pilat, mărturisii frumoasa lui mărturisire,

14. Să păzești porunca, fără pată, fără vină, până la arătarea Domnului nostru Iisus Christos,

15. Pe care, la timpul cuvenit, o va arăta fericitul și singurul stăpânitor, Împăratul împăraților și Domnul domnilor,

16. Cel ce singur are nemurire și locește întru lumina neapropiată, pe care nu l-a văzut nimeni dintre oameni, nici nu poate să-l vadă. Lui oinste și stăpânire veșnică! Amin!

17. Celor bogăți în veacul de acum poruncește-le să nu-și facă inchipuiri trufase, nici să-și pună nădejdea în bogăția cea nestatornică, oi întru Dumnezeu, care ne dă cu belșug toate, spre îndulcirea noastră.

18. Poruncește-le să facă ce e bine, să se înavuțească în fapte bune, să fie darnici, să fie cu inima largă,

19. Agonisindu-și lor bună temelie în veacul viitor și câștigători făcându-se vieții celei adevărate.

20. O Timotei! păzește ceea ce ți s'a încredințat, depărtându-te de vorbirile deșarte și lumești și de împotrivirile științei mincinos numite astfel,

21. De care unii legându-și sufletul, au călcat alături cu credința. Darul fie cu voi!

EPISTOLA a II-a A SFÂNTULUI APOSTOL PAVEL CĂTRE TIMOTEI

1.

Pavel laudă pe Timotei. Loida și Eunice. Credința și învățătura sănătoasă trebuiesc păzite. Lauda lui Onisifor.

1. Pavel, apostolul lui Christos Iisus, prin voia lui Dumnezeu, ca să vestesc făgăduința vieții care este în Christos Iisus,

2. Lui Timotei, iubitelui fiu, dar, milă, pace de la Dumnezeu Tatăl și de la Christos Iisus, Domnul nostru!

3. Mulțumesc lui Dumnezeu, pe care îl slujesc — ca și strămoșii mei — întru cuget curat, oă te pomenesc neîncetat, zi și noapte, în rugăciunile mele.

4. Căci îmi aduc aminte de lacrimile tale și am dor mare să te văd, ca să mă bucur din toată inima.

5. Imi aduc iarăși aminte de credința ta neprefăcută, care, precum s'a sălășluit întâi în bunica ta Loida și în mama ta Eunice, tot așa sunt încredințat oă și întru tine.

6. Pentru care cuvânt, te îndemn să ții aprins darul lui Dumnezeu, cel ce este în tine, prin punerea mâinilor mele.

7. Căci Dumnezeu nu ne-a dat duhul temerii, ci al puterii și al dragostei și al minții sănătoase.

8. Deci, nu te rușina de mărturisirea Domnului nostru, nici de mine, care sunt în temniță pentru el, ci cu puterea lui Dumnezeu, fii părtaș necazurilor Evangheliei.

9. El ne-a mântuit și ne-a chemat cu chemare sfântă, nu după faptele noastre, oi după a sa găsire cu cale și după darul

ce ne-a fost dat în Christos Iisus, mai înainte de începutul veacurilor,

10. Iar acum s'a dat pe față prin arătarea Mântuitorului nostru Christos Iisus, cel ce a nimicit moartea și a adus la lumină viața și nemurirea, prin a sa Evanghelie.

11. Spre aceasta pus am fost propovăduitor și apostol și învățător păgânilor.

12. Din această pricină și sufăr toate acestea, dar nu mă rușinez, că știu cui am crezut și sunt încredințat că puternic este să păzească odorul meu, până la ziua cea mare.

13. Ține-te de dreptarul învățăturilor sănătoase, pe care le-ai auzit de la mine, cu credința și cu iubirea ce este în Christos Iisus.

14. Odorul cel bun ce ți s'a încredințat, păzește-l, cu ajutorul Sfântului Duh, care sălășluște întru noi.

15. Știți că toți cei din Asia s'au lepădat de mine, dintre care Figel și Ermogene.

16. Domnul să aibă milă de casa lui Onisifor, căci de multe ori mi-a înviorat sufletul și de lanțurile mele nu s'a ruginat,

17. Ci sosind în Roma, a cercetat despre mine cu sârguință și m'a găsit.

18. Dăruiește-i Domnul, ca în ziua cea mare, milă să găsească de la Domnul. Iar câtă slujbă mi-a făcut el în Efes, tu știi mai bine ca oricine.

2.

Cununa celor ce se oștesc pentru Christos. Cum trebuie să petreacă învățătorii cei buni. Impotriva lui Imeneu și a altor învățători mincinoși.

1. Tu deci, fiul meu, întărește-te în darul care e în Christos Iisus,

2. Și cele ce ai auzit de la mine, cu mulți martori de față, acestea le încredințează la oameni credincioși, care vor fi destoinici să învețe și pe alții.

3. Ia-ți partea ta de suferință, ca un bun ostaș al lui Christos Iisus.

4. Nici un ostaș când intră în oștire nu se încurcă în treburile vieții, tocmai ca pe plac să fie celui care strănge oaste.

5. Iar când se luptă cineva la jocuri, nu ia cununa, dacă nu s'a luptat după legele jocului.

6. Cuvine-se ca plugarul ce se oștește să mănânce mai întâi din roade.

7. Înțelege cele ce-ți grăiesc. Căci Domnul îți va da pricepere în toate.

8. Adu-ți aminte de Iisus Christos, care a înviat din morți și este din neamul lui David — după Evanghelia mea.

9. Pentru această Evanghelie sufăr până acolo, că sunt ținut în lanțuri ca un făcător de rele. Dar cuvântul lui Dumnezeu nu știe de lanțuri.

10. De aceea, toate le rabd, pentru cei aleși, ca și ei să aibă parte de mântuirea care este în Christos Iisus și de mărirea veșnică.

11. Adevărat este cuvântul: Dacă am murit împreună cu el, vom și învia împreună cu el.

12. Dacă stăruim în răbdare, vom și împărăți împreună cu el; de-l vom tăgădui, și el ne va tăgădui;

13. Dacă îi suntem necredincioși, el rămâne credincios, căci nu poate să se tăgăduiască pe sine însuși.

14. Amintește-le de acestea și jură-i înaintea lui Dumnezeu să nu se certe, pentru cuvinte, ceea ce la nimic nu folosește, fără numai la surparea ascultărilor.

15. Silește-te să te arăți pe tine însuși lămurit înaintea lui Dumnezeu, lucrător cu față curată, drept îndreptând cuvântul adevărului.

16. Iar d lumeștile și deșartele vorbiri te ferește. Căci ele vor spori nelegiuirea tot mai mult,

17. Și cuvântul lor va roade ca gârnă. Așa fel sunt Imeneu și Filet,

18. Care au rătăcit de la adevăr, zicând că învierea s'a și petrecut, și răstoarnă credința unora.

19. Însă temelială pusă de Dumnezeu stă neclintită, având pecetia aceasta: Cunoscut-a Domnul pe cei ce sunt ai lui, și să se depărteze de la nedreptate oricine care numește numele Domnului.

20. Iar într'o casă mare nu sunt numai vase de aur și de argint, ci și de lemn și de lut; și unele sunt spre cinste, iar altele spre necinste.

21. Deci, dacă se va curăți cineva pe sine de acestea, va fi vas de cinste, sfințit, de bună treabă stăpânului, gătit spre orice lucru bun.

22. Apoi, de poftele tineretilor fugi și urmează dreptatea, credința, dragostea, pacea cu toți cei ce cheamă pe Domnul din inimă curată.

23. Ține-te departe de întrebările ne-bunești și neziditoare, bine știind că dau prilej de ceartă.

24. Ci unui slujitor al Domnului nu i se cade să se certe, ci să fie blând față cu toți, destoinic să dea învățatură, răbdător la necazuri,

25. Meșter să dojenească cu blândete pe cei ce stau împotriva, ca doar le-o da Dumnezeu pocăință spre cunoașterea adevărului,

26. Și aduși fiind de el din nou la viață, ca să facă voința lui Dumnezeu, să se trezească din cursa diavolului.

3.

Răutatea și păcatele vremurilor din urmă. Timotei, urmaș credincios al lui Pavel. Scriptura însușită de Dumnezeu.

1. Aceasta însă să știi că în zilele din urmă vor veni vremuri cumplite,

2. Că vor fi oameni iubitori de sine, iubitori de argint, lăudaroși, trufași, hulitori, neascultători de părinți, nemulțumitori, fără cucernicie,

3. Lipsiți de dragoste, neinduplecați, clevetitori, neînfrânați, nedomestnici, ne-iubitori de bine,

4. Vânăzători, porniți, îngâmfăți, iubitori de desfătări mai mult decât iubitori de Dumnezeu,

5. Având înfățișarea adevăratei credințe, dar tăgăduind puterea ei. Depărtează-te și de aceștia.

6. Căci dintre aceștia sunt cei ce se vără prin caseși robesc pe muieruștele împovărate de păcate și purtate de multe feluri de poftă,

7. Pururea învățând și neputând niciodată să ajungă la deplina cunoștință a adevărului.

8. Și după cum Iannes și Iambres s'au împotrivit lui Moise, așa și aceștia stau

împotriva adevărului, oameni stricați la minte și netrebnci pentru credință.

9. Dar nu vor merge mai departe, pentru că nebulia lor va fi învederată tuturor, precum a fost și a acelora.

10. Tu însă ai urmat învățătura mea, strădania mea, ținta mea, credința mea, îndelunga mea răbdare, dragostea mea, îngăduința mea,

11. Prigonirile și suferințele care mi s'au făcut în Antiohia, în Iconia, în Listra, câte goane toate pe care le-am îndurat. Și din toate m'a izbăvit Domnul.

12. Ci toți care voiesc să trăiască cucernic în Christos Iisus vor fi prizoniți.

13. Iar oamenii răi și anăgitori vor merge din rău în mai rău, rătăcind pe alții și rătăciți ei înșiși.

14. Tu însă rămâi în cele ce-ai învățat și de care ești încredințat, deoarece știi de la cine ai primit învățatură,

15. Și fiindcă, de mic copil, cunoști Sfintele Scripturi, care pot să te înțelepțească spre mântuire, prin credința cea întru Christos Iisus.

16. Toată scriptura este însușită de Dumnezeu și de folos spre învățatură, spre muștrare, spre îndreptare, spre înțeleptirea care duce la dreptate,

17. Astfel ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit, pregătit pentru orice lucru bun.

4.

Stăruința împotriva celor abātuți de la credință. Simțind că sfârșitul este aproape, Pavel cheamă pe Timotei și pe Marcu și cere să-i aducă unele lucruri ale sale. Intâia apărare. Urări.

1. În fața lui Dumnezeu și a lui Christos Iisus, care va să judece viii și morții, juru-te pe tine pe arătarea lui și pe împărăția lui:

2. Propovăduiește cuvântul, stăruiește cu timp și fără de timp, muștră, ceartă, îndeamnă, cu toată îndelunga răbdare și dând neconținut învățatură.

3. Căci va veni o vreme când nu vor mai suferi învățătura sănătoasă, ci, dornici să-și gădile auzul, își vor grămădi învățatori după poftele lor,

4. Și-și vor întoarce urechile de la adevăr, și se vor îndrepta către basme.

5. Însă tu fii treaz în toate, suferă răul, fă lucru de binevestitor, fii cu toată inima la slujba ta.

6. Că eu de-acum sunt gata pentru jertfă și timpul despărțirii mele a sosit.

7. M'am luptat lupta cea bună; am ajuns la capătul drumului, am păzit credința.

8. De aici încolo, îmi stă înainte cununa dreptății, pe care Domnul îmi va da-o în Ziua Aceea, El, dreptul judecător, și nu numai mie, ci și tuturor celor ce au iubit arătarea lui.

9. Silește-te să vii curând la mine,

10. Căci Dima, iubind veacul de acum, m'a lăsat și s'a dus la Tesalonic, Crescent în Galatia, Titu în Dalmația.

11. Numai Luca este cu mine. Ia pe Marcu și adu-l cu tine, căci îmi este de mare folos la slujbă.

12. Pe Tihic l-am trimis la Efes.

13. Când vei veni, adu-mi felonul pe care l-am lăsat în Troada, la Carp, precum și cărțile, mai ales pergamentele.

14. Alexandru, căldărarul, mi-a făcut multe rele; Domnul îi va plăti după faptele lui.

15. Păzește-te și tu de el, căci s'a împotrivit foarte cuvântărilor noastre.

16. La întâia mea apărare, nimeni nu mi-a venit în ajutor, ci toți m'au părăsit. Să nu li se țină în socoteală!

17. Dar Domnul mi-a stat într'ajutor și m'a întărit, pentru ca, prin mine, Evanghelia să fie pe deplin vestită și s'o audă toți păgânii; iar eu am scăpat din gura leului.

18. Domnul mă va izbăvi de orice lucru rău și mă va mântui, în împărăția sa cea cerească. Lui fie mărire în vecii vecilor! Amin!

19. Imbrățișează pe Prisca și pe Acvila și casa lui Onisifor.

20. Erast a rămas în Corint; pe Trofim l-am lăsat în Milet, fiind bolnav.

21. Silește-te să vii mai înainte de începutul iernii. Te imbrățișează Eubul și Pudentiu și Linu și Claudia și frații toți.

22. Domnul să fie cu duhul tău! Darul să fie cu voi! Amin!

EPISTOLA SFÂNTULUI APOSTOL PAVEL CĂTRE TIT

1.

Inchinăciune. Lucrul lui Tit, întru înjghebarea bisericii din Creta. Ce fel sunt Cretanii. Toate sunt curate pentru cei curați.

1. Pavel, slujitor al lui Dumnezeu și apostol al lui Iisus Christos, pentru credința aleșilor lui Dumnezeu și pentru cunoștința adevărului celui întocmai cu buna cucerire,

2. — Intru nădejdea vieții veșnice, făgăduite mai înainte de anii vecilor de Dumnezeu care nu minte

3. Și care, la timpul convenit, și-a făcut cunoscut cuvântul său, prin propovăduirea încredințată mie, după porunca Mântuitorului nostru Dumnezeu —

4. Lui Tit, adevăratului meu fiu, din credința noastră amândorora, dar și pace, de la Dumnezeu Tatăl și de la Christos Iisus, Mântuitorul nostru.

5. Pentru aceasta te-am lăsat în Creta, ca să îndreptezi cele ce mai lipsesc și să așezi preoți prin cetăți, precum ți-am rânduit,

6. De este cineva fără de prihană, bărbat al unei femei, având fii credincioși, nu sub învinuire de desfrânare sau neascultători.

7. Căci se cuvine episcopului să fie fără de prihană, ca un iconom al lui Dumnezeu, nu de capul lui, nu grabnic la mânia, nu dat la băutura, nebătăuș, nepotitor de câștig urit,

8. Ci primitor de oaspeți, iubitor de bine, treaz la minte, drept, cuvios, în frânat,

9. Ținându-se de cuvântul cel credincios al învățurii, ca destoinic să fie și să îndemne la învățătura cea sănătoasă și să răfuască pe protivnici.

10. Pentru că sunt mulți răzvrățiți,

grăitori în deșert și înșelători, mai ales cei din tăierea împrejur,

11. Căroră trebuie să le astupi gura, ca unora care răstoarnă case întregi, învățând pentru agonisită rușinoasă, cele ce nu se cad.

12. Unul dintre ei, chiar un prooroc al lor, a rostit: Cretanii sunt pururea mincinoși, fiare urcicioase, leneși și mândri.

13. Mărturia aceasta este adevărată; pentru care pricină mustri-i cu asprime, ca să fie sănătoși în credință,

14. Și să nu dea ascultare basmelor iudaicești și poruncilor unor oameni care își întorc fața de la adevăr.

15. Toate sunt curate pentru cei curați; iar pentru cei înținați și necredincioși nimic nu este curat, ci li s'a spurcat lor și mintea și cugetul.

16. Ei spun tare că știu pe Dumnezeu, dar cu faptele lor îl tăgăduesc, urciune fiind, nesupuși fiind și la orice lucru bun netrebnici.

2.

Sfaturi bătrânilor, bătrânelor, tinerilor, slugilor. Darul cel măntuitor s'a arătat tuturor.

1. Ci tu grăiește cele ce se cuvin învățaturii sănătoase.

2. Spune bătrânilor să fie treji, cinstiți, întregi la minte, sănătoși în credință, în dragoste, în răbdare;

3. Așijderea bătrânelor, să aibă în înfățișarea lor o sfântă cuviință, să nu fie zavistnice, să nu fie robite de vin: prea mult, să învețe de bine,

4. Ca să cumintească pe cele tinere să-și iubească bărbații, să-și iubească copiii,

5. Și să fie cumpătate, curate, gospodine, cu inimă bună, plecate bărbaților lor, ca să nu fie vorbit de rău cuvântul lui Dumnezeu.

6. Povățuește, asemenea, pe cei tineri să fie înfrânați.

7. Întru toate arată-te pe tine pildă de fapte bune, dovedind în învățatură nesticăciune, cinste,

8. Cuvânt sănătos și fără vină, pentru ca împotrivorul să se rușineze, neavând de zis nimic rău despre noi.

9. Indeamnă pe robi să se supună stăpânilor lor, să le fie bine plăcuți întru toate, să nu le întorcă vorba,

10. Să nu fure nimic, ci să le arate desăvârșită bună credință, ca să facă de cinste întru toate învățătura Mântuitorului nostru Dumnezeu.

11. Căci darul lui Dumnezeu s'a dat pe față, măntuitor pentru toți oamenii,

12. Învățându-ne pe noi să lepădăm păgânătatea și poftele lumești și, în veacul de acum, să trăim, cu înțelegere înțelepciune, cu dreptate și cu cucernicie,

13. Și să așteptăm fericita nădejde și arătarea slavei marelui Dumnezeu și a Mântuitorului nostru Christos Iisus,

14. Carele s'a dat pe sine pentru noi, ca să ne izbăvească de toată fărădelegea și să-și curățească un popor al lui, râvnitor de fapte bune.

15. Acestea grăiește și indeamnă și ceartă cu toată tăria. Nimeni să nu te disprețuiască.

3.

Cum trebuie să fie cei ce sunt înnoiți prin Duhul. Dezbinătorul trebuie ocolit. Felurite însărcinări.

1. Adu-le aminte să se supună stăpânilor și dregătorilor, să asculte, să fie gata spre orice lucru bun,

2. Să nu defaime pe nimeni, să nu se gălcească cu nimeni, să fie liniștiți, să arate către toți oamenii deplină blândețe.

3. Pentru că și noi eram altădată fără de minte, neascultători, amăgiți, slujind poftelor și multor feluri de desfătări, petrecând viața în răutate și pizmuire, urțiți și urindu-ne unul pe altul.

4. Dar când bunătatea și iubirea de oameni a Mântuitorului nostru Dumnezeu s'au arătat,

5. El ne-a măntuit, nu din faptele cele întru dreptate, săvârșite de noi, ci după a lui îndurare, prin baia nașterii celei de a doua și prin înnoirea Duhului Sfânt,

6. Pe care l-a vărsat peste noi, cu bogăție, prin Iisus Christos, Mântuitorul nostru,

7. Ca, îndreptându-ne prin darul lui, să ne facem potrivit nădejzii, moștenitorii vieții celei veșnice.

8. Vrednic de crezare este acest cuvânt și asupra acestora voiesc să mărturisesc cu tărie, pentru ca acei ce au crezut în Dumnezeu să aibă grijă să se țină de fapte cinstite. Că acestea sunt bune pentru oameni și de folos.

9. Iar de întrebările nebunești și de genealoghii și de gâlceavă și de sfezile pentru Lege, te ferește, căci sunt nefolositoare și deșarte.

10. De omul eretic, după întâia și a doua mustrare, depărtează-te,

11. Deoarece știi că unul ca acesta s'a abătut și a căzut în păcat, fiind singur de sine osândit.

12. Când voi trimite pe Artemas la tine, sau pe Tihic, sârguește-te să vii la mine la Nicopoli, căci acolo m'am hotărât să iernez.

13. Pe Zenas, știutorul de pravili, și pe Apolos trimite-i mai înainte, cu bună grijă, ca nimic să nu le lipsească.

14. Și să învețe și ai noștri să poarte grijă de lucrurile bune, spre treburile cele de neapărată nevoie, ca să nu fie fără de roadă.

15. Te îmbrățișează toți care sunt cu mine. Imbrățișează pe cei ce ne iubesc întru credință. Darul fie cu voi cu toți! Amin!

EPISTOLA SFÂNTULUI APOSTOL PAVEL CĂTRE FILIMON

Pavel laudă pe Filimon și mișlocește ca să ierte pe Onisim, robul său, primindu-l iarăși ca pe un frate în Domnul.

1. Pavel, întemnițatul lui Iisus Christos, și fratele Timotei, prea iubitului Filimon, soțul nostru de lucru,

2. Și sorei Apia și lui Arhip, cel împreună oștean cu noi, și Bisericii din casa ta,

3. Dar vouă și pace de la Dumnezeu Tatăl nostru și de la Domnul Iisus Christos!

4. Mulțumesc pururea Dumnezeului meu, când te pomenesc în rugăciunile mele,

5. Căci am auzit despre dragostea ta și despre credința pe care o ai către Domnul Iisus și către toți sfinții.

6. Și mă rog ca părtășia ta la credință să se facă lucrătoare în deplina cunoștință a oricărei fapte bune, pe care o faceți pentru Christos,

7. Căci am avut multă bucurie și mângâiere, din dragostea ta, întrucât inimile sfinților, frate, s'au odihnit prin tine.

8. Drept aceea, deși având întru Christos tot dreptul să-ți poruncesc ce se cuvine,

9. Pentru cuvântul dragostei însă îți fac mai degrabă o rugămintă. Așa cum sunt, eu bătrânul Pavel, iar acum și întemnițatul lui Iisus Christos,

10. Te rog pe tine pentru copilul meu, pe care l-am născut fiind în lanțuri, te rog pentru Onisim,

11. Cel ce altădată nu-ți era bun la nimic, dar acum și ție și mie de folos. L-am trimis înapoi la tine,

12. Pe el, adică chiar inima mea!

13. Eu vream să-l țiiu la mine, ca, în locul tău, să-mi slujească întru legăturile Evangheliei,

14. Dar fără de încuviințarea ta n'am voit să fac nimic, ca fapta ta cea bună să nu fie de silă, ci de bună voie.

15. Căci poate pentru aceea a fost despărțit de tine câtva timp, ca veșnic să fie al tău,

16. De acum nu ca rob, ci mai presus de rob, ca frate prea iubit, — mai ales pentru mine, dar cu atât mai vărtos pentru tine, și după trup și în Domnul.

17. Deci, dacă mă socotești părtaș cu tine, primește-l cum m'ai primi pe mine.

18. Iar de te-a păgubit cu ceva sau îți este dator ceva, pune aceasta în socoteala mea.

19. Eu, Pavel, îți scriu cu mâna mea; eu îți voi plăti, ca să nu îți spun că tu, cu tine însuși, ești datornicul meu.

20. Așa, frate! Să mă bucur și eu de tine întru Domnul! Odihnește, în Christos, inima mea!

21. Binecînd încredințat de ascultarea ta, scris-am ție, știind că și mai presus decât graiesc vei face.

22. Ci o dată cu aceasta îmi și pregă-

tește loc de găzduit, fiindcă nădăjduesc, că prin rugăciunile voastre voi fi dăruit vouă.

23. Te îmbrățișează Epafraș, tovarășul meu de lanțuri întru Christos Iisus, cum și

24. Marcu, Aristarh, Dima, Luca, soții mei de lucru.

25. Darul Domnului nostru Iisus Christos să fie cu duhul vostru! Amin!

EPISTOLA SFÂNTULUI APOSTOL PAVEL CĂTRE EVREI

1.

Dumnezeu a trimis oamenilor pe Fiul său, care este peste toate, mult mai presus decît îngerii.

1. După ce Dumnezeu, odinioară, în multe rânduri și în multe chipuri, a vorbit părinților noștri prin prooroci, către sfârșitul acestor vremuri ne-a grăit nouă prin Fiul,

2. Pe care l-a pus moștenitor a toate și prin care a și făcut veacurile.

3. Fiul, care este strălucirea slavei și icoana ființei lui Dumnezeu și care ține toate cu cuvântul puterii sale, după ce a săvârșit curățirea păcatelor noastre, a șezut de-a-dreapta mării întru cele prea înalte,

4. Făcându-se cu atât mai bun decît îngerii, cu cât a moștenit mult mai deosebit nume decît ei.

5. De vreme ce căruia dintre îngeri i-a zis Dumnezeu vreodată: Fiul meu ești tu; eu astăzi te-am născut; și iarăși: Eu îi voi fi tată și el îmi va fi fiu?

6. Și iarăși, când aduce în lume pe cel întâi născut, el zice: Și să se închine lui toți îngerii lui Dumnezeu.

7. Despre îngeri se rostește așa: Cel ce face din vântului solii și din para focului pe slujitorii săi,

8. Pe când despre Fiul: Scaunul tău, Dumnezeule, stă în veacul veacului, și schiptrul dreptății este schiptrul împărăției tale.

9. Iubit-ai dreptatea și ai urfît fără-delegea, pentru aceea te-a uns pe tine,

Dumnezeule, Dumnezeul tău cu untul de lemn al bucuriei, mai mult decît pe părtașii tăi.

10. Și apoi: Întru început tu, Doamne, pământul l-ai întemeiat și cerurile sunt lucrul mâinilor tale;

11. Ele vor pieri, dar tu rămâi, și toate ca o haină se vor învechi;

12. Ca pe un veșmânt le vei schimba și schimbate vor fi. Dar tu același ești și anii tăi nu vor înceta.

13. Și căruia dintre îngeri zis-a Dumnezeu vreodată: Șezi de-a-dreapta mea până ce voi pune pe vrăjmașii tăi așternut picioarelor tale?

14. Îngerii oare nu sunt toți duhuri slujitoare, trimiși ca să slujească, pentru cei ce vor fi moștenitorii mântuirii?

2.

Trebuie să ascultăm de Fiul lui Dumnezeu mai mult decît de legea mijlocită prin îngeri, Christos s'a făcut om și a pălinit pentru mântuirea noastră.

1. Pentru aceea, cade-se ca noi să luăm aminte cu prisosință la cele auzite, ca nu cumva să alunecăm pe alături.

2. Căci dacă cuvântul grăit prin îngeri a ajuns de neclintit și orice călcare de poruncă și orice neascultare și-a primit dreptă răsplătire,

3. Cum vom scăpa noi, dacă vom fi nepăsători la o astfel de mântuire, care, luând obârșie din propovăduirea Domnului, ne-a fost adevărată de cei ce au ascultat-o,

4. Pe când Dumnezeu întărea mărturia lor, cu semne și cu minuni și cu multe feluri de puteri și cu darurile Duhului Sfânt, împărțite după a sa voință?

5. Pentru că nu îngerilor a supus Dumnezeu lumea viitoare, despre care vorbim.

6. Iar oarecine a mărturisit undeva, zicând: Ce este omul, că-l pomenești pe el, sau Fiul omului, că îl cercetezi pe el?

7. Pusu-l-ai pe el, scurtă vreme, mai prejos de îngeri; cu mărire și cu cinste l-ai încununat;

8. Toate le-ai supus sub picioarele lui. Dar prin aceea că a supus lui toate, înțelegem că nimic n'a lăsat nesupus. Acum însă, încă nu vedem cum că toate i-au fost supuse.

9. Ci pe cel ce, scurtă vreme, a fost pus mai prejos de îngeri, pe Iisus, îl vedem încununat cu mărire și cu cinste, din pricina morții pe care a suferit-o, astfel că, prin darul lui Dumnezeu, el a gustat moartea pentru fiecare om.

10. Căci, ducând pe mulți fii la mărire, i se cădea aceluia, pentru care sunt toate și prin care sunt toate, ca să desăvârșească prin suferință pe începătorul mântuirii lor.

11. Pentru că și cel ce sfințește și cei ce sunt sfințiți, sunt toți dintr'unul; de aceea nu se rușinează ca să-i numească frați,

12. Atunci când zice: Spune-voi fraților mei numele tău. În mijlocul adunării te voi lauda.

13. Și iarăși: Intr'însul îmi voi pune nădejdea mea; și încă o dată: Iată-mă, eu și copiii pe care mi i-a dat Dumnezeu.

14. Deci, de vreme ce copiii s'au făcut părtași sângelui și trupului, în același fel și el aceluiași s'a împărțășit ca să surpe, prin moartea sa, pe cel ce are stăpânirea morții, adică pe diavolul,

15. Și ca să izbăvească pe acei pe care frica morții îi ținea în robie, toată viața.

16. Căci, negreșit, nu de îngeri are grijă, ci de seminția lui Avraam are grijă.

17. De unde, dator era ca întru toate să se asemene fraților, ca să fie milostiv și credincios arhieru în cele către Dumnezeu, pentru ispășirea păcatelor poporului.

18. Căci prin aceea că a pățimit, fiind ispitit el însuși, poate să ajute și celor ce se ispitesc.

3.

Christos este mai mare decât Moise. Dacă neascultarea de Moise aduce pedeapsă, cu atât mai mare cuvânt neascultarea de Christos.

1. Pentru aceea, frați sfinți, care sunteți părtași chemării celei cerești, îndreptați privirea voastră la trimisul și la arhierul mărturisirii noastre, la Iisus,

2. Care credincios a fost celui ce l-a rânduit, precum și Moise, în toată casa Domnului.

3. Pentru că Iisus s'a învrednicit de mai multă mărire decât Moise, după cum are mai multă cinste decât casa cel ce-a clădit-o.

4. Căci orice casă e zidită de către cineva, iar ziditorul a toate este Dumnezeu.

5. Moise a fost credincios în toată casa Domnului, ca o slugă, spre mărturia celor ce erau să fie descoperite în viitor,

6. Pe când Christos a fost credincios ca fiu, peste casa sa. Și casa lui suntem noi, numai dacă ținem până la sfârșit, cu neclintire, îndrăzneala mărturisirii și lauda nădejzii noastre.

7. Drept aceea, precum zice Duhul Sfânt: Dacă veți auzi astăzi glasul lui, 8. Nu învățosați inimile noastre, ca la întărătare, ca în ziua ispitirii din pustie,

9. Unde m'au ispitit părinții voștri, ca să mă încerce, și au văzut faptele mele, timp de patru zeci de ani.

10. De aceea am prins mânie pe neamul acesta și am zis: Pururea ei rătăcesc cu inima, și căile mele nu le-au cunoscut.

11. Că m'am jurat întru mânia mea: Nu vor intra întru odihna mea!

12. Luați seama, fraților, să nu fie cumva, în vre-unul din voi, o inimă vicleană a necredinței, ca să vă depărteze de la viul Dumnezeu.

13. Ci îndemnați-vă unii pe alții, în fiecare zi, până ce putem să zicem: Astăzi! — ca nimeni dintre voi să nu se învârtoșeze cu înșelăciunea păcatului.

14. Căci ne-am făcut părtași ai lui Christos, numai dacă vom păstra teinele, până la urmă, îneputul stării noastre întru el,

15. De vreme ce se zice: Dacă veți auzi glasul lui, nu învârtosați inimile voastre, ca la întăritare.

16. Cine deci au făcut întăritarea, măcar că au auzit? Oare nu toți care au ieșit din Egipt, cu poava lui Moise?

17. Și împotriva cui a ținut mânie timp de patruzeci de ani? Au nu împotriva celor ce au păcătuit, ale căror leșuri au căzut în pustie?

18. Și cui s'a jurat că nu vor intra întru odihna sa, fără numai celor ce au fost neascultători?

19. Vedem, dar, că n'au putut să intre, din pricina necredinței lor.

4.

Odihna făgăduită Iudeilor este dată celor ce cred în Christos. Puterea cuvântului lui Dumnezeu. Christos arhiereu.

1. Să ne temem, deci, ca nu cumva, câtă vreme ni se lasă făgăduința să intrăm întru odihna lui, vre-unul dintre noi să se pară că a rămas pe urmă.

2. Pentru că și nouă ne-a venit vestea cea bună ca și acelora, dar cuvântul propovăduirii nu le-a fost lor de folos, întrucât nu s'a înfrățit cu credința în ei, auzitorii.

3. Pe când noi, fiindcă am crezut, intrăm în odihnă, după cuvântul grăit: M'am jurat întru mânia mea: nu vor intra întru odihna mea! măcar că lucrurile erau isprăvite de la întemeierea lumii.

4. Căci undeva, despre ziua a șaptea, a zis astfel: Și s'a odihnit Dumnezeu în ziua a șaptea de toate lucrurile sale.

5. Iar aici, încă o dată: Nu vor intra întru odihna mea!

6. Deci, de vreme ce rămâne ca unii să intre în odihnă, iar aceia cărora mai dinainte li s'a binevestit, pentru nesupunerea lor, n'au intrat,

7. Dumnezeu hotărăște din nou o zi: Astăzi,—rostind prin gura lui David, după atâta vreme, precum s'a zis mai sus:

Dacă veți auzi astăzi glasul lui, nu învârtosați inimile voastre.

8. Căci dacă Iosua i-ar fi dus la odihnă, Dumnezeu n'ar mai fi vorbit, după aceea, de altă zi.

9. Așa dar, pentru poporul lui Dumnezeu rămâne încă timp de odihnă.

10. Pentru că cine a intrat în odihna lui Dumnezeu s'a odihnit și el de lucrurile lui, precum Dumnezeu de ale sale.

11. Să ne sârguim, dar, ca să intrăm în acea odihnă, ca nimeni să nu cadă în aceeași pildă a neascultării,

12. Căci cuvântul lui Dumnezeu e viu și lucrător, mai ascuțit decât orice sabie, cu două tăișuri, și pătrunde până la despărțitura dintre suflet și duh, dintre înche eturi și măduvă, și destoinic este să judece simțirile și cugetările inimii,

13. Și nu este nici o făptură ascunsă, înaintea lui, ci toate sunt goale și descoperite, pentru ochii celui în fața, căruia ne vom da socoteală.

14. Drept aceea, având arhiereu mare, care a străbătut cerurile, pe Isus, Fiul lui Dumnezeu, să ținem cu tărie mărturisirea,

15. Că nu avem arhiereu care să nu poată suferi cu noi, la neputințele noastre, ci arhiereu ispitit întru toate, după asemănarea noastră, afară de păcat.

16. Să ne apropiem deci, cu îndrăznire, de scaunul darului, ca să luăm milă și har să aflăm, spre ajutor, la vreme potrivită.

5.

Christos este arhiereu în veci, preot ca Melchisedec. Pentru cei tari este trebuință de hrană tare, pentru cei mici de lapte.

1. Într'adevăr, orice arhiereu, fiind luat dintre oameni, este pus pentru oameni, în cele ce-l privesc pe Dumnezeu, ca să aducă daruri și jertfe, pentru păcate;

2. El poate să fie îngăduitor cu cei neștiutori și rătăciți, de vreme ce și el este împresurat de slăbiciuni.

3. Din această pricină dator este, precum pentru popor, așa și pentru sine să jertfească pentru păcate.

4. Și nimeni nu-și ia sieși cinstea aceasta, ci dacă este chemat de Dumnezeu, după cum și Aaron.

5. Așa și Christos nu s'a preamărit pe sine însuși, ca să se facă arhiereu, dar cel ce a grăit către el: Fiul meu ești tu, eu astăzi te-am născut.

6. Precum zice și în alt loc: Tu ești preot în veac, după rânduiala lui Melchisedec.

7. În zilele trupului său, el a adus, cu strigăt tare și cu lacrimi, cereri și rugăciuni, către cel ce putea să-l mântuiască din moarte și auzit a fost pentru buna sa cucernicie.

8. Și deși era fiu a învățat ascultarea din cele ce a pățimit,

9. Și făcându-se desăvârșit, s'a făcut tuturor celor ce-l ascultă pricină de mântuire veșnică.

10. Iar de Dumnezeu a fost numit arhiereu după rânduiala lui Melchisedec.

11. În privința aceasta avem mult de vorbit și lucruri grele de lămurit, de vreme ce v'ați făcut leneși la pricepere.

12. Căci voi, care de multă vreme s'ar fi cuvenit să fiți învățători, aveți iarăși trebuință ca cineva să vă învețe cele dintâi începuturi ale cuvintelor lui Dumnezeu și ați ajuns să aveți nevoie nu de hrană vârtoasă, ci de lapte.

13. Pentru că oricine care se ține cu lapte este nepriceput în cuvântul dreptății, de vreme ce este prunc.

14. Iar hrana tare este pentru cei desăvârșiți, care au, prin obișnuință, simțurile învățate să deosebească binele și răul.

6.

Trebuie să tindem către desăvârșire. Credința lui Avraam și jurământul lui Dumnezeu.

1. De aceea, lăsând începuturile cuvântului despre Christos, să ne ridicăm spre cele desăvârșite, fără să mai punem din nou temelia învățaturii despre pocăința de faptele moarte, despre credința în Dumnezeu,

2. Despre învățătura botezului, despre punerea mâinilor, despre învierea morților și despre judecata veșnică.

3. Și aceasta vom face-o, cu voia lui Dumnezeu.

4. Căci este cu neputință, — pentru cei ce s'au luminat odată și au gustat darul cel cereș și părtași s'au făcut Duhului Sfânt,

5. Și au gustat cuvântul cel bun al lui Dumnezeu și puterile veacului viitor,—

6. Cu neputință este pentru ei, dacă au căzut, să se înnoiască iarăși spre pocăință, fiindcă ei răstignesc Iorși, a doua oară, pe Fiul lui Dumnezeu și-l fac de batjocură.

7. Țarina, când soarbe ploaia ce pogoaară adeseori asupra ei, și rodește iarba, folositoare celor pentru care a fost muncită, primește binecuvântare de la Dumnezeu.

8. Dar dacă aduce spini și pălămidă se face netrebnică și blestemul îi stă aproape, iar la urmă focul o așteaptă.

9. Ci despre voi, iubitorilor, măcar că vorbin astfel, suntem încredințați de lucruri mai bune și aducătoare de mântuire.

10. Căci Dumnezeu nu este nedrept ca să uite lucrul vostru și dragostea pe care ați arătat-o pentru numele lui, slujind altădată și slujind și astăzi sfinților.

11. Dorim, dar, ca fiecare dintre voi să arate aceeași râvnă, spre adevărarea nădejzii, până la sfârșit,

12. Ca să nu fiți târzielnici, ci următorii ai celor ce, prin credință și îndelungă răbdare, s'au făcut moștenitori făgăduințelor.

13. Ci Dumnezeu, când a dat lui Avraam făgăduință, de vreme ce n'avea pe cine să jure, mai mare ca Dumnezeu, s'a jurat pe sine însuși,

14. Zicând: Cu adevărat, binecuvântând te voi binecuvânta, și înmulțind te voi înmulți.

15. Și așa, având Avraam îndelungă răbdare, a dobândit făgăduința.

16. Pentru că oamenii se jură pe cel ce e mai mare și jurământul e la ei o cheazășie și sfârșitul oricărei neînțelegeri.

17. În aceasta, Dumnezeu voind să arate și mai mult, moștenitorilor făgăduinței, nestrămutarea hotărârii lui, a pus la mijloc jurământul:

18. Ca prin două fapte nestrămutate — făgăduința și jurământul — în care e cu neputință ca Dumnezeu să fi mințit, noi, cei ce căutăm scăpare, să avem în demn puternic ca să ținem nădejdea pusă înainte.

19. Nădejdea aceasta este pentru noi ca o anghiră a sufletului, neclintită și tare, pătrunzând până dincolo de cata-peteasmă,

20. Unde Iisus intrat-a pentru noi, ca înainte mergător, fiind făcut, după rânduiala lui Melchisedec, arhieru în veac.

7.

Melchisedec este mai mare decât Avraam și decât Leviții. Christos este, în veac, arhierul nostru desăvârșit.

1. Intr'adevăr, acest Melchisedec, împăratul Salemului, preotul lui Dumnezeu celui înalt, întâmpină pe Avraam, care se întorcea de la înfrângerea regilor, și-l binecuvintează.

2. Melchisedec, cărui Avraam i-a dat zeciuială din toate, se tâlcuește mai întâi: împăratul dreptății, apoi el este și împărat al Salemului, ceea ce înseamnă împăratul păcii.

3. Fără tată, fără mamă, fără spiță de neam, neavând nici început al zilelor, nici sfârșit al vieții, și făcut fiind asemenea Fiului lui Dumnezeu, el rămâne preot pururea.

4. Vedeți acum cât de mare e acesta, căruia chiar patriarhul Avraam i-a dat zeciuială din prada de război.

5. Cei din fiii lui Levi, care primesc preoția, au poruncă, după lege, să ia zeciuială de la popor, adică de la frații lor, măcar că și aceștia au ieșit din coapsele lui Avraam.

6. Iar Melchisedec, care nu-și trage neamul din ei, a luat zeciuială de la Avraam și pe Avraam, care are făgăduințele, l-a binecuvântat.

7. Fără de nici o împotrivire, cel mai mic ia binecuvântare de la cel mai mare.

8. Și aici iau zeciuială niște oameni muritori, pe când dincolo: unul mărturisit că este viu.

9. Apoi trebuie să spunem că priu Avraam a dat zeciuială și Levi, zeciuitorul,

10. Fiindcă el era încă în coapsele lui Avraam când l-a întâmpinat Melchisedec.

11. Dacă deci desăvârșirea ar fi fost prin preoția Leviților, căci legea s'a dat poporului pe temeiul preoției lor, ce nevoie mai era să se ridice un alt preot după rânduiala lui Melchisedec, și nu se zice după rânduiala lui Aaron?

12. Iar dacă preoția s'a schimbat, urmează numaidecât și schimbarea legii.

13. Fiindcă acela despre care se spun acestea, își ia obârșia dintr'o altă seminție, de unde nimeni n'a slujit altarului,

14. Prea știut fiind că Domnul nostru a răsărit din Iuda, iar despre seminția aceasta, cu privire la preoți, Moise n'a vorbit nimic.

15. Apoi este lucru și mai lămurit, că dacă se ridică un alt preot după asemănarea lui Melchisedec,

16. El s'a făcut nu după legea unei porunci trupești, ci cu puterea unei vieți nepieritoare,

17. Căci mărturisește despre el: Tu ești preot în veac, după rânduiala lui Melchisedec.

18. Astfel, porunca dată întâi se desființează, pentru neputința și nefolosul ei;

19. Căci legea n'a desăvârșit nimic, iar în locul ei își face cale o nădejde mai bună, prin care ne apropiem de Dumnezeu.

20. Ci încă a fost la mijloc și un jurământ, căci pe când aceia s'au făcut preoți fără de jurământ.

21. Acesta s'a făcut cu jurământul celui ce i-a grăit: Juratu-s'a Domnul și nu se va căi: Tu ești preot în veac, după rânduiala lui Melchisedec.

22. Pe măsura aceasta, Iisus s'a făcut chezașul unui mai bun legământ.

23. Apoi acolo s'a ridicat un șir de preoți, fiindcă moartea fi împiedica să dăinuiască;

24. Aici însă Iisus, prin aceea că rămâne în veac, are o preoție care nu mai trece la altul.

25. Pentru aceasta și poate să mănuiască desăvârșit pe cei ce se apropie, printr'insul, de Dumnezeu, căci pururea e viu ca să mijlocească pentru ei.

26. Un astfel de arhieru se cuvenea să avem: sfânt, fără de răutate, fără de pată, osebit de cei păcătoși și mai înalt decât cerurile.

27. El nu mai are, în fiecare zi, nevoie, ca acei arhierii, să aducă jertfe, întâi pentru păcatele sale, apoi pentru ale poporului, căci a făcut aceasta o dată, aducându-se jertfă pe sine însuși.

28. Legea pune ca arhierii oameni care au neputințe, pe când cuvântul jurământului, venit în urma legii, pune pe Fiul, desăvârșit în veacul veacului.

8.

Arhierul nostru cel ceresc este mijlocitorul unui nou legământ, mult mai bun decât cel vechi.

1. Lucru de căpetenie din cele spuse este că avem astfel de arhieru care s'a așezat de-a-dreapta scaunului mării, în ceruri,

2. Slujitor altarului și cortului celui adevărat, pe care l-a înfipt Dumnezeu și nu omul.

3. Apoi, orice arhieru este pus ca să aducă daruri și jertfe; de aceea trebuincios era ca și acest arhieru să fi avut ceva ce să aducă.

4. Dacă ar fi pe pământ, nici n'ar fi preot, fiindcă aici sunt aceia care aduc darurile, potrivit legii,

5. Și care slujesc închipuirii și umbrei celor cerești, precum a primit poruncă Moise, când era să înființeze cortul: Ia seama — zice Domnul — să faci toate după chipul ce ți-a fost arătat în munte.

6. Acum însă, arhierul nostru a dobândit o slujire cu atât mai osebită, cu cât este și mijlocitorul unui legământ mai bun, ca unul care este întemeiat pe mai bune făgăduințe.

7. Căci dacă cel dintâi legământ era fără de prihană, nu mai căuta loc pentru al doilea:

8. Ci Dumnezeu îi mustră și le zice: Iată vin zile, — zice Domnul, — când voi face, cu casa lui Israil și cu casa lui Iuda, legământ nou.

9. Nu ca legământul pe care l-am făcut cu părinții lor, în ziua când i-am apucat de mână ca să-i scot din pământul

Egiptului; căci ei n'au stăruit în legământul meu, de aceea și eu i-am năpustit, — zice Domnul.

10. Ci acesta e legământul pe care îl voi întocmi casei lui Israil, după acele zile, — zice Domnul: Pune-voi legile mele în cugetul lor și în inima lor le voi scrie, și voi fi Dumnezeuul lor și ei vor fi poporul meu.

11. Și nu va mai învăța fiecare pe vecinul său și fiecare pe fratele său zicând: Cunoaște pe Domnul! căci toți mă vor cunoaște, de la cel mai mic până la cel mai mare al lor.

12. Că voi fi milostiv cu nelegiuirile lor și de păcatele lor nu-mi voi mai aduce aminte.

13. Când a zis: un nou legământ, Domnul a învechit pe cel dintâi. Iar ce se învechește și îmbătrânește este aproape de picire.

9.

Cortul descoperirii și jertfele legii vechi. Ispășirea după legea veche nu este îndestulătoare. Ispășirea făcută de Christos este desăvârșită.

1. E adevărat că și vechiul legământ avea îndrumări pentru slujba dumnezeiască și un jertfelnic pământesc,

2. Căci s'a întocmit cortul descoperirii. În el se aflau, mai întâi, sfeșnicul și masa și pâiniile punerii înainte; partea aceasta se zicea Sfânta.

3. Apoi, după perdeaua a doua, era locul numit Sfânta Sfințelor,

4. Având tămâietorul de aur și sicriu legii, ferecat peste tot cu aur. În sicriu era năstrapa de aur, care avea mana, era toiagul lui Aaron ce odrăslise și tablele legii.

5. Deasupra sicriului erau Heruvimii mării, cari umbreau jilțul îndurărilor — dar despre acestea nu putem acum să vorbim cu deamăruntul.

6. Astfel fiind întocmite aceste încăperi, preoții intră pururea în cea dintâi, săvârșind slujbele dumnezeiești;

7. În cea de a doua, însă, numai arhierul, o dată pe an, și nu fără de sânge pe care îl aduce pentru sine însuși și pentru păcatele poporului.

8. Prin aceasta Duhul Sfânt ne lămurește că drumul către Sfânta Sfințitor nu era să fie arătat, câtă vreme cortul întâi mai stă în picioare,

9. Ca unul care este o icoană pentru timpul de față și însemnează că darurile și jertfele ce se aduc n'au putere să desăvârșească cugetul închinătorului.

10. Acestea sunt numai legiuiri pământești — despre mâncări, despre băuturi, despre felurite spălări — și sunt puse până la o vreme de îndreptare.

11. Iar Christos venind arhiereu bună-tăților celor viitoare a trecut prin cortul cel mai mare și mai desăvârșit, nu făcut de mână, adică nu din zidirea aceasta;

12. El a intrat o singură dată, în Sfânta Sfințitor, nu cu sânge de țapi și de viței, ci cu însuși sângele său, și a dobândit o veșnică răscumpărare.

13. Căci dacă sângele țapilor și al taurilor și cenușa junicii, stropind pe cei spurcați, îi sfințește spre curățirea trupului,

14. Cu cât mai mult sângele lui Christos, care, prin Duhul veșnic, s'a adus lui Dumnezeu pe sine jertfă fără de prihană, nu va curăți cugetul vostru de faptele cele moarte, ca să slujiți viului Dumnezeu?

15. Și pentru aceasta el este mijlocitorul unui nou legământ, ca, prin moartea petrecută spre răscumpărarea greșalelor de sub întâiul legământ, cei chemați să ia făgăduința veșniciei moșteniri.

16. Căci acolo unde este o diată trebuie neapărat să fie vorba despre mbarțea celui ce a făcut diata.

17. O diată ajunge temeinică după moarte, fiindcă nu are nici o putere câtă vreme trăiește cel ce a făcut-o.

18. De aceea, nici întâiul legământ n'a fost sărbătorit fără sânge.

19. Intr'adevăr, Moise, după ce a rostit, față cu tot poporul, toate poruncile din lege, luând sângele cel de viței și de țapi, cu apă și cu lână roșie și cu isop, a stropit și cartea și pe tot poporul,

20. Și a zis: Acesta este sângele legământului pe care l-a poruncit vouă Dumnezeu.

21. Și a stropit, la fel, cu sânge, cortul și toate vasele pentru slujba dumnezeiască.

22. După lege, aproape toate se curățesc cu sânge și fără vărsare de sânge nu se dă iertare.

23. Trebuie dar ca chipurile celor din ceruri să se curățească prin acestea, iar însăși cele cerești, cu mai bune jertfe decât acestea.

24. Căci Christos n'a intrat într'o Sfântă a Sfințitor făcută de mâini — închipuirea celei adevărate — ci chiar în cer, ca să se înfățișeze pentru noi, înaintea lui Dumnezeu,

25. Și nu ca să se aducă pe sine însuși jertfă de mai multe ori, ca arhiereul care intră în Sfânta Sfințitor, cu sânge strein, în fiecare an.

26. Altfel, ar fi trebuit să pătimească de mai multe ori, de la întemeierea lumii; ci acum, la sfârșitul veacurilor, s'a arătat o dată, spre surparea păcatului, prin jertfa sa.

27. Și precum este rânduit oamenilor o dată să moară, iar după aceea să fie judecata,

28. Tot așa și Christos, după ce a fost adus o dată jertfă, ca să ridice păcatele multora, a două oară, fără de păcat, se va arăta celor ce cu stăruință îl așteaptă spre mântuire.

10.

Legea este umbra Noului Legământ. Jertfele ispășitoare ale legii și adevărata jertfă ispășitoare a lui Christos. Jertfele sunt desființate. Păcatul căderii de la Evanghelie. Lauda credinței statornice.

1. Intr'adevăr, legea având umbra bună-tăților viitoare, iar nu însăși icoana lucrurilor, nu poate niciodată, cu aceleași jertfe, aduse neincetat în fiecare an, să facă desăvârșiți pe cei ce se apropie.

2. Altfel, n'ar fi încetat oare jertfele aduse, dacă cei ce săvârșesc slujba dumnezeiască, fiind o dată curățiți, n'ar mai avea nici o știință de păcate?

3. Ci, prin ele, an de an, se face pomemirea păcatelor.

4. Pentru că este cu neputință ca sângele de tauri și de țapi să înlăture păcatele.

5. Drept aceea, întrând în lume zice: Jertfă și prinos n'ai voit, dar mi-ai în-tocmit un trup.

6. Arderi de tot și jertfe pentru păcat nu ți-au plăcut;

7. Atunci am zis: Iată viu! In sulul cărții scris este pentru mine ca să fac voia ta, Dumnezeuule.

8. Zicând mai sus că: Jertfă și prinoase și arderile de tot și jertfele pentru păcat n'ai voit nici nu ți-au plăcut — și acestea se aduc doar după lege —

9. Așaogă după aceea: Iată viu ca să fac voia ta. Desființează deci rostul întâi, ca să statornicească rostul al doilea.

10. Și întru această voință suntem sfințiți, o dată de istov, prin prinosul trupului lui Iisus Christos.

11. Într'adevăr, pe când orice preot stă și slujește în fiecare zi și aceleași jertfe aduce de multe ori, ca unele care niciodată nu pot să înlăture păcatele,

12. Acesta, dimpotrivă, aducând o singură jertfă pentru păcate, s'a așezat, de vecii vecilor, la dreapta lui Dumnezeu,

13. Și așteaptă până ce vrăjmașii lui vor fi puși așternut picioarelor lui.

14. Căci, printr'o singură jertfă adusă, a adus la veșnică desăvârșire pe cei ce se sfințesc;

15. Dar și Duhul cel Sfânt ne mărturisese, fiindcă după ce a zis:

16. Acesta este legământul pe care îl voi întocmi cu ei, după acele zile, — zice Domnul: Da-voi legile mele în inimile lor și le voi scrie în cugetele lor,

17. Și adăogă: Iar de păcatele lor și de fărădelegile lor nu-mi voi mai aduce aminte.

18. Unde este, dar, iertarea acestora, nu mai este jertfă pentru păcate.

19. Drept aceea, fraților, având, întru sângele lui Iisus, îndrăzneală să intrăm în Sfânta Sfințelor,

20. Pe calea cea nouă și vie pe care pentru noi a croit-o, prin catapeteasmă, adică prin trupul său,

21. Și având mare preot peste casa lui Dumnezeu,

22. Să ne apropiem cu inimă adevărată, întru deplinătatea credinței, cu inimile curățite de orice cuget rău, și cu trupul lăut în apă curată.

23. Să ținem mărturisirea nădejzii cu neclintire, pentru că credincios este cel ce a făgăduit,

24. Și să ne luăm seama unul altuia, ca să ne îmbărbătăm la dragoste și la fapte bune,

25. Fără să părăsim adunarea cea înde noi, precum le este obiceiul unora, ci îndemnători făcându-ne, cu atât mai mult cu cât vedeți că ziua se apropie.

26. Căci dacă păcătuim de voia noastră, după ce am luat cunoștință despre adevăr, nu mai rămâne, pentru păcate, nici o jertfă,

27. Ci o înfricoșată așteptare a judecării și iuțimea focului care va mistui pe cei protivnicoi.

28. Cine a lepădat legea lui Moise e ucis fără de milă, pe cuvântul a doi sau trei martori;

29. Gândiți-vă cu cât mai aspră fi-va pedeapsa convenită celui ce a călcat în picioare pe Fiul lui Dumnezeu, și sângele legământului, cu care s'a sfințit, l-a necinstit și duhul harului l-a făcut de ocară!

30. Căci cunoaștem pe cel ce a zis: A mea este răzbunarea; eu voi răsplăti. Și iarăși: Domnul va judeca pe poporul său.

31. Infricoșat lucru este să cădem în mâinile viului Dumnezeu.

32. Aduceți-vă dar aminte de zilele mai de demult, în care, după ce ați fost luminați, ați răbdat grea luptă de suferințe,

33. Parte, făcându-vă de priveriște cu ocările și cu necazurile îndurate, parte, suferind împreună cu cei ce treceau prin unele ca acestea;

34. Căci ați avut milă de cei închiși, iar hrăpirea averilor voastre ați primit-o cu bucurie, bine știind că voi aveți o mai bună și statornică avere.

35. Nu lepădați, dar, încrederea voastră, care are mare răsplătire.

36. Căci aveți nevoie de răbdare, ca, după ce ați făcut voia lui Dumnezeu, să puteți să dobândiți ce v'a fost făgăduit.

37. Ci mai este puțin timp, prea puțin, și cel ce e să vie va veni și nu va întârzia.

38. Și cel drept al meu va fi viu prin credință, iar dacă cineva dă înapoi, sufletul meu nu are dragoste către el.

39. Noi nu suntem fiii sfielii, ca să ne prăpădim, ci fiii credinței, ca să ne câștigăm sufletul.

11.

Credința și roadele ei, dovedite cu pilda dreptilor din Vechiul Testament.

1. Iar credința este adevărarea celor nădărnice, dovada lucrurilor celor nevăzute.

2. Prin ea cei din vechime au luat buna lor mărturie.

3. Prin credință pricepem că s'au înțemeiat veacurile cu cuvântul lui Dumnezeu, astfel că ceea ce vedem n'a ieșit din lucruri văzute.

4. Prin credință, Abel a adus lui Dumnezeu mai bună jertfă decât Cain, pentru care a luat mărturie că este drept, mărturisind Dumnezeu despre darurile lui; și prin credință grăiește și azi, măcar că a murit.

5. Prin credință, Enoh a fost luat de pe pământ ca să nu vadă moartea, și nu s'a mai aflat, pentru că Dumnezeu îl strămutase, — ci mai înainte ca să-l strămute, el avut-a mărturie că a bineplăcut lui Dumnezeu.

6. Fără credință, dar, nu este cu putință să fim plăcuți lui Dumnezeu, căci cine se apropie de Dumnezeu trebuie să creadă că el este și că se face răsplătitor celor care îl caută.

7. Prin credință, luând Noe înștiințare de la Dumnezeu despre cele ce nu se vedeau încă, a gătit, cu bună ocucernicie, o corabie spre mântuirea casei sale; prin credință el a osândit lumea și dreptății celei din credință s'a făcut moștenitor.

8. Prin credință, Avraam, când a fost chemat, a ascultat de-a ieșit la locul pe care era să-l ia spre moștenire și a ieșit neștiind încotro merge.

9. Prin credință, a sălășluit vremelnice în pământul făgăduinței, ca într'un pământ străin, locuind în corturi cu Isaac și cu Iacob, cei dimpreună moștenitori ai aceleiași făgăduințe.

10. Căci aștepta cetatea cu temelii puternice, al cărei meșter și lucrător este Dumnezeu.

11. Prin credință, însăși Sara a primit putere să zămislească fiu, — măcar că trecuse de vârsta cuvenită, — pentru că l-a socotit credincios pe cel ce făgăduise.

12. Pentru aceea, dintr'un singur om, și acela ca și mort, s'au născut atâți urmași, mulți ca stelele cerului și ca nisipul cel fără de număr de pe țărmul mării.

13. Toți aceștia au murit întru credință, fără să apuce făgăduințele, ci văzându-le de departe și iubindu-le cu dor și mărturisind că, pe pământ, ei sunt streini și călători.

14. Iar cei ce grăiesc unele ca acestea dovedesc că ei își caută lor patrie.

15. Intr'adevăr, dacă ar fi avut în minte pe aceea din care ieșiseră, aveau vreme să se întoarcă.

16. Dar acum ei doresc una mai bună, adică pe cea cerească. Pentru aceea Dumnezeu nu se rușinează de ei ca să se numească Dumnezeul lor, căci le-a gătit lor cetate.

17. Prin credință, Avraam, când a fost încercat, a adus pe Isaac. Cel ce promise făgăduințele aducea jertfă pe fiul său unul născut!

18. Către el grăise Dumnezeu: În Isaac se va socoti sămânța ta.

19. Ci Avraam a socotit că Dumnezeu este puternic să-l învieze și din morți: drept aceea l-a dobândit înapoi ca un fel de parabolă a învierii lui Iisus Christos.

20. Prin credință despre cele viitoare. a binecuvântat Isaac pe Iacob și pe Esau,

21. Prin credință, Iacob, când a fost să moară, a binecuvântat pe fiecare din fiii lui Iosif și s'a închinat, rezemându-se pe vârful toiagului său.

22. Prin credință, Iosif, la sfârșitul vieții, a pomenit despre ieșirea fiilor lui Israel și a dat porunci cu privire la oasele, sale.

23. Prin credință, când s'a născut Moise, a fost ascuns de părinții lui trei luni, căci l-au văzut prunc frumos și nu s'au temut de porunca împăratului.

24. Prin credință, Moise, când s'a făcut mare, n'a vrut să fie numit fiul fiicei lui Faraon,

25. Ci a ales mai bine să pătimească cu poporul lui Dumnezeu, decât să aibă dulceața păcatului cea trecătoare,

26. Socotind că ocară lui Christos este mai mare bogăție decât comorile Egiptului, fiindcă se uita la răsplătire.

27. Prin credință a părăsit Egiptul, fără să se teamă de urgia împăratului, căci a rămas neclintit, ca unul care a văzut pe nevăzutul Împărat.

28. Prin credință a rânduit Paștile și stropirea cu sânge, ca îngerul nimitor să nu se atingă de întâii lor născuți.

29. Prin credință au trecut Israelii Marea Roșie, ca pe uscat, pe când Egiptenii. încercând și ei s'o treacă, au fost înghițiți.

30. Prin credință zidurile Ierihonului au căzut, după ce au fost înconjurare șapte zile.

31. Prin credință, Rahab, desfrânata, fiindcă primise cu pace iscoadele, n'a pierit împreună cu cei neascultători.

32. Și ce voi mai zice? Căci timpul nu-mi va ajunge, ca să vorbesc de Gheodeon, de Barac, de Samson, de Ieftae, de David, de Samuil și de prooroci,

33. Care prin credință au biruit împărății, au făcut dreptate, au dobândit făgăduințele, au astupat gurile leilor,

34. Au stins puterea focului, au scăpat de ascușitul săbiei, s'au împuternicit, din slabi ce erau s'au făcut tari în război, au întors taberile vrăjmașilor în fugă.

35. Prin ei, unele femei și-au luat pe morții lor înviați. Unii au fost chinuiți, neprimind izbăvirea, ca să dobândească mai bună înviere;

36. Alții au suferit batjocură și bici, ba chiar lanțuri și închisoare.

37. Au fost uciși cu pietre, au fost puși la cazne, au fost hierăstruiți, au murit uciși cu sabia, au pribegit în piei de oaie și în piei de capră, lipsiți, strâmtorați, rău primiți.

38. Ei, de care lumea nu era vrednică, au rătăcit în pustii și în munți și în peșteri și în crăpăturile pământului.

39. Ci toți aceștia care, pentru credința lor, au fost de pomenire, n'au primit ce le fusese făgăduit,

40. Pentru că Dumnezeu rânduse pentru noi ceva mai bun, ca ei să nu ia fără noi desăvârșirea.

12.

Să ne îndemnăm la răbdare, având ochii ațintiți asupra lui Iisus. Să ne îndemnăm la sfințenie, având ochii ațintiți asupra cerescului Ierusalim.

1. Drept aceea și noi, având împrejurul nostru atâta nor de martori, să lepădăm orice povară și păcatul grabnic la împresurat și să alergăm cu stăruință în lupta de întrecere care ne stă înainte,

2. Cu ochii ațintiți asupra lui Iisus, începătorul și plinitorul credinței, care pentru bucuria pusă înainte-i a suferit crucea, n'a ținut seama de ocară ei și a șezut de-a dreapta tronului lui Dumnezeu.

3. Luați bine aminte, dar, la cel ce a răbdat de la păcătoși, asupra sa, o atât de mare împotrivire, ca să nu vă lăsați osteniți, slăbind în sufletele voastre.

4. În lupta voastră cu păcatul, nu v'ați împotrivit încă până la sânge.

5. Și ați uitat îndemnul care vă grăiește ca unor fii: Fiul meu, nu defăima certarea Domnului, nici nu-ți pierde cumpătul, când ești mustrat de el,

6. Căci pe care Domnul îl iubește îl ceartă și pe orice fiu pe care îl primește îl bate cu varga.

7. Răbdați spre înțeleptirea voastră. Dumnezeu vă ia pe voi ca pe niște fii. Și care este fiul pe care tatăl său nu-l pedepsește?

8. Iar dacă sunteți fără de certare, de care toți au parte, atunci sunteți feciori din desfrânare și nu fii adevărați.

9. Apoi, dacă aveam înțelepțitori pe părinții noștri, după carne, și ne șfiam de ei, oare nu ne vom supune cu atât mai vărtos Tatălui duhurilor, ca să fim vii?

10. Pentru că ei, precum găseau cu cale, ne pedepseau pentru puține zile, iar acesta spre folosul nostru, ca să ne împărtășim din sfințenia lui.

11. Orice mustrare la ceasul ei, nu pare că e de bucurie, ci de intrustare, dar mai pe urmă dă celor încercați cu ea roadele păcii și ale dreptății.

12. Pentru aceea, îndreptați mâinile cele ostenite și genunchii cei slăbănogiți.

13. Căutați făgașuri drepte pentru picioarele voastre, așa încât cine este șchiop să nu dea alături, ci mai vărtos să se vindece.

14. Căutați pacea cu toată lumea și sfințenia, fără de care nimeni nu va vedea pe Domnul.

15. Îngrijiți cu luare aminte ca nimeni să nu rămână lipsit de darul lui Dumnezeu și ca, odrăslind vre o rădăcină veninoasă, să nu vă turbure și prin ea mulți să nu se molipsească.

16. Și să nu fie vre-unul desfrânat sau lumeț ca Esau, care pentru o mâncare și-a vândut dreptul de întâi născut.

17. Știți că, mai pe urmă, când a dorit să moștenească binecuvântarea, nu a fost luat în seamă, căci deși cu lacrimi a căutat, n'a mai avut cum să schimbe hotărrea tatălui său.

18. Voi nu v'ați apropiat nici de muntele ce putea fi pipăit, nici de focul care ardea cu flacăra, nici de nor, nici de beznă, nici de vijelie,

19. Nici de glasul trâmbiței, nici de răsunetul cuvintelor despre care cei ce le auzeau s'au rugat să nu li se mai grăiască,

20. Deoarece nu puteau să sufere porunca: măcar și dobitoc de s'ar atinge de munte să fie ucis cu pietre sau să fie străpuns cu săgeata.

21. Și atât de înfricoșată era arătarea încât Moise a zis: Sunt înspăimântat și mă cutremur!

22. Ci v'ați apropiat de muntele Sionului și de cetatea Dumnezeului celui viu, de Ierusalimul cel ceresc și de zeci de mii de îngeri slăvitori,

23. Și de adunarea celor întâi născuți care sunt scriși în ceruri, și de Dumnezeu, judecătorul tuturor, și de duhurile drepților celor desăvârșiți,

24. Și de Iisus mijlocitorul noului legământ și de sângele stropirii care grăiește mai bine decât al lui Abel.

25. Luați seama să nu vă lepădați de cel care vorbește. Căci dacă aceia n'au scăpat de pedeapsă, nevoind să asculte pe cel ce le grăia pe pământ, ou atât mai

vărtos noi, îndepărtându-ne de cel ce ne grăiește din ceruri.

26. Glasul lui, odinioară, a zguduit pământul, iar acum făgăduit-a rostind: Încă o dată clătina-voi nu numai pământul, ci și cerul —

27. Iar prin aceea că zice: încă o dată, arată schimbarea celor clătinate, ca a unor lucruri făcute, ca să rămână cele neclintite.

28. Drept aceea, fiindcă primim o împărăție neclintită, să fim mulțumitori și așa să-i aducem lui Dumnezeu închinare plăcută, ou bună cucernicie și cu sfială.

29. Căci Dumnezeul nostru este și foc mistuitor.

13.

Felurite sfaturi. Christos este unul și același. Urări de bine.

1. Rămâneți întru dragostea frățescă.

2. Primirea de oaspeți să n'o uitați, căci prin aceasta unii, fără ca să știe, au primit în gazdă îngeri.

3. Aduceți-vă aminte de cei închiși, ca și cum ați fi închiși cu ei; aduceți-vă aminte de cei chinuți, întrucât și voi sunteți în trup.

4. Cinstită să fie nunta întru toate și patul nespurcat. Iar pe curvari și pe precurvari îi va judeca Dumnezeu.

5. Feriți-vă de iubirea de argint și vă îndestulați cu cele ce aveți, căci însuși Dumnezeu a zis: Nu te voi lăsa, nu te voi părăsi nicidecum.

6. Pentru aceea, având buna îndrăzneală să zicem: Domnul este într'ajutorul meu; nu mă voi teme! Ce-mi va face mie omul?

7. Aduceți-vă aminte de mai marii voștri, care v'au grăit vouă cuvântul lui Dumnezeu; priviți cu luare aminte cum și-au încheiat viața și le urmați credința.

8. Iisus Christos — eri și azi și în veci — este același.

9. Nu vă lăsați furați de învățăturile streine cele de multe feluri; căci bine este să întăriți prin dar inimile voastre, nu cu demâncări, de la care n'au avut nici un folos cei ce au umblat cu ele.

10. Avem altar dintru care nu au dreptul să mănânce cei ce slujesc corutului.

11. Intr'adevăr, trupurile dobitoacelor — al căror sânge e adus de arhiereu, pentru păcat, în Sfânta Sfințelor — sunt arse afară din tabără.

12. Pentru aceea și Iisus, ca să sfințească poporul cu sângele său, a pățimit afară din poartă.

13. Deci dar, să ieșim la el, afară din tabără, luând asupra noastră ocară lui.

14. Căci nu avem aici cetate stătătoare, ci o căntăm pe cea ce va să fie.

15. Așa dar printr'insul să aducem pururea lui Dumnezeu jertfă de laudă, adică rodul buzelor, care premăresc numele lui.

16. Iar facerea de bine și dărnicia nu le dați uitării; căci la jertfe ca acestea Dumnezeu privește cu plăcere.

17. Ascultați pe învățătorii voștri și vă supuneți lor, fiindcă ei priveghează pentru sufletele voastre, având să dea de ele seamă — ca să facă aceasta cu

bucurie, și nu suspinând, lucru care n'ar fi spre folosul vostru.

18. Rugați-vă pentru noi; căci suntem incredințați că avem un cuget bun, dorind ca întru toate cu cinste să trăim.

19. Ci vă rog, iar și iar, așa să faceți, ca să vă fiu înpoiăat cât mai curând.

20. Iar Dumnezeul păcii, cel ce prin sângele veșnicului legământ a sculat din morți pe păstorul cel mare al oilor, pe Domnul nostru Iisus,

21. Să vă întărească în orice lucru bun, ca să faceți voia lui, și să lucreze în noi ceea ce este bine plăcut în fața lui, prin Iisus Christos, căruia fie mărirea în vecii vecilor. Amin!

22. Și vă rog, fraților, să îngăduiți acest cuvânt de îndemnare, căci vi l-am scris pe scurt.

23. Să știți că fratele Timotei este slobod. Dacă vine mai degrabă, vă voi vedea împreună cu el.

24. Spuneți închinăciune tuturor mai marilor voștri și tuturor sfinților. Inchină-se vouă cei ce sunt din Italia.

25. Darul fie cu voi cu toți! Amin!

EPISTOLA SOBORNICEASCĂ A SFÂNTULUI APOSTOL IACOB

1.

Ispitele sunt folositoare. Avuțiile trec degrabă. Ascultarea și împlinirea legii. Limba trebuie ținută în frâu.

1. Iacob, robul lui Dumnezeu și al Domnului Iisus Christos, celor douăsprezece scminții, care sunt în Diaspora, voie bună!

2. Drept mare bucurie să socotiți, fraților, feluritele ispite în care cădeți,

3. Știind că încercarea credinței voastre lucrază răbdare;

4. Iar răbdarea să-și aibă lucrul ei desăvârșit, ca să fiți desăvârșiți și întregi fără nici un fel de lipsă.

5. Și de este cineva din voi lipsit de înțelepciune, să ceară de la Dumnezeu care dă tuturor de-a-dreptul și nu înfruntă; și se va da lui.

6. Să ceară însă cu credință, fără să aibă nici o îndoială, pentru că cine se îndoiește este asemenea cu valul mării, mișcat de vânt și aruncat încoace și încolo.

7. Să nu gândească omul acela că va lua ceva de la Dumnezeu,

8. Bărbat îndoielnic, cum este, nestatornic în toate căile sale.

9. Iar fratele cel smerit să se lande întru înălțimea sa,

10. Pe când cel bogat, întru smerenia sa, pentru că va trece ca floarea ierbii.

11. Căci a răsărit soarele arzător și a uscat iarba și floarea ei a căzut și frumusețea feții ei a pierit; tot așa și bogatul în alergăturile sale se va vesteji.

12. Fericit este bărbatul care rabdă ispita, căci lămurit făcându-se va lua

cununa vieții, pe care a făgăduit-o Dumnezeu celor ce îl iubesc.

13. Nimeni să nu zică, atunci când este ispitit: De la Dumnezeu mă ispitesc, — pentru că Dumnezeu nu poate să fie ispitit de rele și el însuși nu ispitește pe nimeni.

14. Ci fiecare este ispitit, când este tras și momit, de însăși pofta sa.

15. După aceea, pofta, când a zămislit, naște păcat, iar păcatul, o dată săvârșit, aduce moarte.

16. Nu vă înșelați, frații mei prea iubiți:

17. Toată darea cea bună și tot darul desăvârșit de sus este, pogorându-se de la părintele luminilor, la care nu este schimbare, sau umbră de mutare.

18. Fiindcă astfel a fost voința lui, el ne-a născut prin cuvântul adevărului, ca să fim noi o pargă a fapturilor lui.

19. Știți, frații mei prea iubiți: Orice om să fie grabnic să asculte, zăbavnice să vorbească, zăbavnice la mânie;

20. Căci mânia omului nu lucrează dreptatea lui Dumnezeu.

21. Pentru aceea, lepădând toată spurcăciunea și prisosința răutății, primiți cu blândețe cuvântul sădit în voi, care poate să mântuiască sufletele voastre.

22. Dar faceți-vă împlinatori ai cuvântului, nu numai auzitori ai lui, amăgindu-vă pe voi înșivă.

23. Căci dacă cineva este auzitor al cuvântului, iar nu împlinator, el seamănă cu omul care privește în oglindă fața sa firească:

24. S'a privit pe sine și s'a dus și îndată a uitat ce fel era.

25. Cine s'a uitat însă de aproape în legea cea desăvârșită a libertății și a stăruit în ea, făcându-se nu auzitor care uită, ci împlinator al lucrului, acela fericit va fi în faptele sale.

26. Dacă cineva socotește că e cucernic, dar nu își ține limba în frâu, ci își amăgește inima, cucernicia acestuia este zadarnică.

27. Cucernicia curată și neîntinată înaintea lui Dumnezeu și Tatăl aceasta este: să cercetăm pe orfani și pe văduve, în necazurile lor, și să ne păzim pe noi fără de pată, din partea lumii.

2.

Să nu disprețuim pe săraci. În iubirea către aproapele legea se împlinește. Credința trebuie dovedită prin fapte. Avraam și Rahab.

1. Frații mei, să nu căutați la fața omului, o dată ce aveți credință în Domnul nostru Iisus Christos, Domnul slaveli.

2. Căci, de pildă, dacă va intra în adunarea voastră un om cu inele de aur în degete și îmbrăcat în veșmânt strălucit și va intra și un om sărac, în haină soioasă,

3. Iar voi puneți ochii pe cel care poartă veșmântul strălucit și-i ziceți: Tu șezi aici, în toată via, pe când săracului îi ziceți: Tu stai acolo, în picioare, sau: Șezi jos, la picioarele mele,

4. N'ați făcut voi, oare, în gândul vostru, deosebire între unul și altul, și nu v'ați făcut judecători cu socoteli viclene?

5. Ascultați, frații mei prea iubiți: au nu Dumnezeu i-a ales pe cei ce sunt săraci, în ochii lumii, ca să fie bogați în credință și moștenitori împărăției pe care a făgăduit-o celor ce îl iubesc?

6. Iar voi ați necinstit pe cel sărac! Oare nu bogații vă asuprașc pe voi și nu ei vă târăsc la scaunele de judecată?

7. Nu sunt ei cei ce hulesc numele cel bun cu care vă chemați?

8. Dacă, într'adevăr, împliniți legea împărătească, potrivit Scripturii: Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși, bine faceți;

9. Iar de vă uitați la fața omului, faceți păcat, și legea vă osândește ca pe niște călcători de lege.

10. Pentru că cine va păzi toată legea, dar va greși într'o singură poruncă, s'a făcut vinovat față de toate poruncile.

11. Căci cel ce a zis: Să nu precurvești, a zis și: Să nu ucizi. Și de nu precurvești, dar ucizi, te-ai făcut călcător legii.

12. Așa să grați și așa să lucrați, ca unii care vor fi judecați prin legea libertății.

13. Căci judecata este fără milă pentru cel care n'a dovedit milă. Ci mila biruiește în fața judecății.

14. Ce folos, fraților, dacă zice cineva că are credință, iar fapte nu are? Oare credința poate să-l mântuiască?

15. Dacă un frate sau o soră sunt goi și lipsiți de hrana cea de toate zilele,

16. Și cineva dintre voi le-ar zice: Mergeți cu pace! Încălziți-vă și vă săturați! — dar fără să le dați cele trebuincioase trupului, care ar fi folosul?

17. Așa și cu credința: dacă nu are fapte, e moartă în ea însăși.

18. Ci va zice cineva: Tu ai credință, iar eu am fapte; arată-mi credința ta fără fapte și eu îți voi arăta, din faptele mele, credința mea.

19. Tu crezi că unul este Dumnezeu? Bine faci; și demonii cred și se cutremură.

20. Vrei însă să înțelegi, omule ușuratic, că credința fără fapte este steapă?

21. Avraam, părintele nostru, au nu din fapte a fost socotit drept, când a adus pe Isaac, fiul său, jertfă la altar?

22. Vezi că credința lucra împreună cu faptele lui și din fapte credința s'a desăvârșit.

23. Și s'a împlinit scriptura care zice: Și a crezut Avraam lui Dumnezeu și i s'a socotit lui spre dreptate și prietenul lui Dumnezeu s'a chemat.

24. Vedeți dar că din fapte se îndreptează omul, iar nu numai din credință.

25. Așijderea și Rahab, desfrânată, au nu din fapte s'a îndreptat, când a primit pe iscoade și le-a scos afară, pe altă cale?

26. Căci precum trupul fără de duh este mort, așa și credința fără de fapte moartă este.

3.

Mare greutate și mare vrednicie este în înfrânarea limbii. Adevărata înțelepciune.

1. Nu vă faceți, mulți, învățători, frații mei, știind că mai mare osândă vom lua,

2. Pentru că toți greșim în multe chipuri; dacă nu greșește cineva în cuvânt, acela este bărbat desăvârșit, în stare să se înfrâneze în întregime.

3. Dacă, dar, noi punem în gura cailor frâul, ca să ni-i supunem, ducem după noi și trupul lor, întreg.

4. Iată și corăbiile, deși sunt atât de mari și împinse de vânturi aprige, sunt totuși purtate de o cârmă foarte mică încotro hotărăște pornirea cârmaciului.

5. Așa și limba: mic mădular este, dar cu mari lucruri se fălește! Iată ce licură de foc și cât codru aprinde!

6. Foc este și limba, lumea fărădelegii! Limba își are locul ei între mădulele noastre, dar spurcă tot trupul și vără în flăcări aria vieții, după ce aprinsă a fost și ea de flăcările Gheenei.

7. Pentru că toată firea, a fiarelor și a pasărilor, a târtoarelor și a vietăților din mare, se domolește și s'a domolit de firea omenească,

8. Dar limba, nimeni dintre oameni nu poate s'o domolească! Ea este rău fără astâmpăr; ea este plină de venin aducător de moarte.

9. Cu ea binecuvântăm pe Domnul și Tatăl, și cu ea blestemăm pe oameni, care sunt făcuți după asemănarea lui Dumnezeu.

10. Din aceeași gură, iese binecuvântarea și blestemul. Nu trebuie, frații mei, să fie așa.

11. Oare izvorul aruncă, din aceeași vână, și apa dulce și pe cea amară?

12. Nu cunva poate smochinul, fraților, să facă măslină, sau vița viei să facă smochine? Tot așa, izvorul sărat nu poate să dea apă dulce.

13. Cine este, între voi, înțelept și priceput? Să-și arate, din buna-i purtare, faptele lui, făcute întru blândețea înțelepciunii.

14. Iar dacă aveți râvnire amară și zavistie, în inimile voastre, nu vă lăudați nici minții împotriva adevărului.

15. Înțelepciunea aceasta nu vine de sus, ci este pământească, trupească, demonicească.

16. Pentru că unde este pizmă și zavistie, acolo este neorânduială și orice lucru rău.

17. Iar înțelepciunea cea de sus întâi este curată, apoi pașnică, blândă, ascultătoare, plină de milă și de roade bune, neîndoielnică și nefățarnică.

18. Și roada dreptății este semănată întru pace celor ce lucrează pacea.

4.

Să fugim de plăcerile deșarte. Impotriva bărfitorilor și a celor ce se încred în ei înșiși.

1. De unde vin războaiele și de unde certurile dintre voi? Nu oare de aici: din poftele voastre care se luptă în mădulele voastre?

2. Pofțiți și nu aveți; ucideți și pizmuți și nu puteți să dobândiți; vă sfâdiți și vă războiți. Și nu aveți pentru că nu cereți.

3. Cereți și nu primiți, pentru că cereți rău, cu gând să risipiți pe plăcerile voastre.

4. Precurvarilor! Nu știți oare că prietenia lumii este dușmănie față de Dumnezeu? Așa dar, cine voi va să fie prieten cu lumea se face vrăjmaș lui Dumnezeu.

5. Au vi se pare că scriptura grăiește în deșert? Dubul pe care Dumnezeu l-a sălășluit în noi ne iubește cu zăluie,

6. Inșă dă mai mare dar. Pentru aceea zice: Domnul celor mândri le stă împotriva, pe când celor smeriți le dăruiește dar.

7. Supuneți-vă, deci, lui Dumnezeu. Stați împotriva diavolului și va fugi de la voi.

8. Apropiati-vă de Dumnezeu și se va apropia de voi. Curățiți-vă mâinile, păcătoșilor, și lămurii-vă inima, voi cei cu inima împărțită.

9. Pătrundeți-vă de durere. Intristați-vă și vă jeliți. Răsul vostru întoarce-se în obidă și bucuria voastră întru zdrobire.

10. Smeriți-vă înaintea Domnului și el vă va înălța.

11. Nu grăiți de rău unul pe altul, fraților. Cel ce grăiește de rău pe fratele său, ori judecă pe fratele său, grăiește de rău legea și judecă legea; iar dacă judeci legea nu ești împlinitor al legii, ci judecător.

12. Unul este dătătorul legii și judecătorul: cel ce poate să măntuiască și să piardă. Iar tu cine ești, care judeci pe aproapele?

13. Veniți acum cei care ziceți: Astăzi sau mâine, vom merge într'acel oraș și vom sta acolo un an și vom face negoț și vom câștiga.

14. Voi care nu știți ce se va întâmpla mâine! Căci ce este viața voastră? Abur sunteți care se arată o clipită și după aceea pier.

15. În loc ca voi să ziceți: Dacă Domnul voiește, vom trăi și vom face aceasta sau aceea.

16. Ci acum vă lăudați în deșartele voastre bizuirii. Orice laudă de felul acesta este rea.

17. Drept aceea, cine știe să facă ce e bine și nu face, păcat are.

5.

Sfaturi către cei avuți. Răbdarea temătorilor de Dumnezeu. Nu trebuie să jurăm. Ingrijirea bolnavilor. Puterea rugăciunilor. Despre cei căzuți.

1. Veniți acum, voi, bogaților, plângeți și vă tânguiți de necazurile care vor să vie asupra voastră.

2. Bogăția voastră a putrezit și hainele voastre le-au mâncat molii.

3. Aurul vostru și argintul au ruginit și rugina lor va fi mărturie asupra voastră și va mânca trupurile voastre, ca focul. Strâns-ați comori în zilele cele de apoi!

4. Iată, plata lucrătorilor care au secerat țarinile voastre, plata oprită de voi, strigă; și strigătele secerătorilor au intrat în urechile Domnului Savaot.

5. Desfătați-v'ăți pe pământ și v'ăți dezmiertat; hrăniți-vă inimile voastre în ziua înjunghierii.

6. Osândiți-ați, omoriți-ați pe cel drept; el nu vi se împotrivesc.

7. Drept aceea, fiți îndelung răbdători, fraților, până la venirea Domnului. Iată, plugarul așteaptă roada cea scumpă a pământului, adăstând-o cu răbdare, până ce primește ploaia timpurie și târzie.

8. Răbdați, dar, și voi; întâriți inimile voastre, căci venirea Domnului s'a apropiat.

9. Nu susținați, fraților, unul împotriva celuilalt, ca să nu fiți judecați; iată, judecătorul stă înaintea ușilor.

10. Luați, fraților, ca pildă de suferință și de îndelungă răbdare pe proorocii care au grăit în numele Domnului.

11. Iată, fericim pe cei ce au răbdat: ați auzit de răbdarea lui Iov și ați văzut sfârșitul hărăzit lui de Domnul; căci mult milostiv este Domnul și plin de îndurare.

12. Iar mai înainte de toate, frații mei, să nu vă jurați nici pe cer, nici pe pământ, nici cu orice alt jurământ, ci să vă fie vouă ce este așa, așa, și ce este nu, nu, ca să nu cădeți sub judecată.

13. E vre-unul dintre voi în suferință? Să se roage. Este cineva cu inimă bună? Să cânte psalmi.

14. Este cineva bolnav între voi? Să cheme preoții Bisericii și să se roage pentru el, ungându-l cu untdelemn, întru numele Domnului.

15. Șe rugăciunea credinței va mântui pe cel bolnav și Domnul îl va ridica,

și de va fi făcut păcate se vor ierta lui.

16. Mărturișiți-vă unul altuia păcatele și vă rugați unul pentru altul, ca să vă vindecați, că mult poate rugăciunea dreptului în lucrarea ei.

17. Ilie era om, asemenea cu noi în slăbiciuni, și cu rugăciune s'a rugat ca să nu plouă și nu a plouat pe pământ trei ani și șase luni.

18. Și iarăși s'a rugat și cerul a dat ploaie și pământul a odrăslit roada sa.

19. Frații mei, dacă vre-unul dintre voi va rătăci de la adevăr și-l va întoarce cineva,

20. Să știe că cel ce a întors pe păcătos de la rătăcirea căii lui, își va mântui sufletul din moarte și va acoperi mulțime de păcate.

EPISTOLA I-a SOBORNICEASCĂ A SFÂNTULUI APOSTOL PETRU

1.

Christos este mântuirea și nădejdea noastră. Durerile de azi lămuresc credința. Mântuirea aceasta a fost din vechi proorocită. Indemnuri la viață sfântă.

1. Petru, apostol al lui Iisus Christos, către cei ce trăiesc risipiți printre streini, în Pont, în Galatia, în Capadocia, în Asia și în Bitinia,

2. Aleși după cea mai înainte cunoștință a lui Dumnezeu Tatăl și sfințiți de către Duhul, ca să asculte de credință și să fie părtași la stropirea cu sângele lui Iisus Christos, dar vouă și pacea să se înmulțească!

3. Binecuvântat fie Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru Iisus Christos, carele, după mare mila sa, prin învierea lui Iisus Christos din morți, ne-a născut pe noi din nou, spre nădejde vie,

4. Spre moștenire neștrăicuoasă și neîntinată și neveștejită, păstrată în ceruri pentru voi,

5 Cei ce sunteți păziți cu puterea lui Dumnezeu, prin credință, ca să dobân-

diți mântuirea, gata să se dea pe față în această vreme de apoi.

6. Întru aceasta vă bucurați; măcar că acum, dacă trebuie, sunteți întristați câtva timp, cu multe feluri de ispite,

7. Pentru ca lămurirea credinței voastre, cea cu mult mai scumpă decât aurul cel pieritor — dar totuși lămurit prin foc — să se găsească spre laudă, spre mărire și spre cinste, la arătarea lui Iisus Christos.

8. Pe el, fără să-l fi văzut, îl iubiți; întru el, deși acum nu-l vedeți, voi credeți și vă bucurați cu bucurie negrăită și prea mărită,

9. Căci dobândiți prețul credinței voastre. adică mântuirea sufletelor voastre.

10. Cu privire la această mântuire, au căutat cu stăruință și au cercetat cu deamăruntul proorocii, care au proorocit despre darul cel hotărât vouă,

11. Cercetând vremea și împrejurările arătate lor de Duhul lui Christos, lucrător întru ei, când le mărturisea de mai înainte despre patimile lui Christos și despre mărirea cele de după ele.

12. Lor le-a fost descoperit că nu pentru ei înșiși, ci pentru voi, slujeau ei aceste lucruri, care acum vi s'au vestit prin cei ce, întru Duhul Sfânt trimis din cer, v'au propovăduit Evanghelia și la care îngerii doresc să stea să privească.

13. Pentru aceea, încingând mijloacele cugetului vostru, fiți în toată paza și nădărduiți desăvârșit în darul care se aduce vouă, la arătarea lui Iisus Christos.

14. Ca fii ai ascultării, nu vă potriviți poftele de mai înainte, din timpul neștiinței voastre,

15. Ci, după Sfântul carele v'a chemat pe voi, și voi fiți sfinți, întru toată petrecerea vieții.

16. Căci scris este: Fiți sfinți, pentru că sfânt sunt eu.

17. Și dacă chemați Tată pe cel ce judecă cu nepărtinire, după lucrul fiecăruia, petreceți întru frică zilele vremelnice voastre,

18. Știind că nu cu lucruri stricăcioase, cu argint sau cu aur, ați fost răscumpărați din felul vostru de viață, cel deșert, lăsat de la părinți,

19. Ci cu scump sângele — ca al unui miel neprihănit și fără pată — al lui Christos,

20. Care într'adevăr a fost orânduit mai înainte de întemeierea lumii, dar a fost arătat, în anii cei mai de pe urmă, pentru voi.

21. Printr'însul voi ați crezut în Dumnezeu, cel ce l-a înviat pe el din morți, și i-a dat lui mărirea, astfel ca credința voastră și nădejdea să vă fie în Dumnezeu.

22. De vreme ce, ascultând de adevăr, ați curățit sufletele voastre, ca să aveți nefățarnică iubire frățească, iubiți-vă unul pe altul, din toată inima, cu toată stăruința,

23. Fiind născuți a doua oară, nu din sămânță stricăcioasă, ci din nesticăcioasă, prin cuvântul cel viu și dăinuiitor în veac al lui Dumnezeu.

24. Pentru că toată făptura este ca iarba, și toată mărirea ei ca floarea ierbii: uscatu-s'a iarba și floarea a căzut,

25. Iar cuvântul Domnului rămâne în veac. Și acesta este cuvântul cel ce bine s'a vestit întru voi.

2.

Christos: piatra cea din capul unghiului, și noi așijderea: pietre vii. Supunerea către stăpâniri. Datoriile slugilor. Pilda lui Christos.

1. Deci, lepădând toată răutatea și tot violeșugul și fățarniciile și pizmele și toate clevetirile,

2. Ca niște prunci de curând născuți, doriți cu dor laptele cel duhovnicesc și neprefăcut, ca prin el să creșteți spre mântuire.

3. De vreme ce ați gustat că bun este Domnul,

4. Aproțiați-vă de el, piatra cea vie, de oameni, într'adevăr, neluată în seamă, dar la Dumnezeu aleasă și de preț;

5. Și voi înșivă clădiți-vă, ca pietre vii, în casă duhovnicescă, în preoție sfântă, ca să aduceți jertfe duhovnicești, plăcute lui Dumnezeu, prin Iisus Christos.

6. Pentru că scris este în Scriptură: Iată, pun în Sion piatra din capul unghiului, aleasă, de mare preț, și cel ce va crede în ea nu se va rușina.

7. Pentru voi deci, care credeți, piatra e de mare preț; pentru cei ce nu cred însă, este piatra pe care n'au băgat-o în seamă ziditorii; aceasta a ajuns să fie capul unghiului, și piatră de poticnire și stâncă de sminteală.

8. Ei se poticnesc de ea, fiindcă n'au dat ascultare cuvântului spre care au și fost puși.

9. Ci voi sunteți seminție aleasă, preoție împărătească, neam sfânt, popor agnostic de Dumnezeu, ca să vestiți în lume bunătățile celui ce v'a chemat din întuneric, la lumina sa cea minunată,

10. Voi care odinioară nu erați popor ales, iar acum sunteți poporul lui Dumnezeu, voi care odinioară n'aveați parte de milă, iar acum sunteți miluiți.

11. Iubiților, vă îndemn ca pe niște străini ce sunteți și călători aici pe pământ, să vă feriți de poftele cele trupești care se războiesc împotriva sufletului.

12. Purtați-vă cu cinste între păgâni, astfel ca, de unde acum vă bărfesc ca pe niște făcători de rele, privind ei mai de aproape faptele voastre cele bune, să

preamărească pe Dumnezeu, în ziua când îi va cerceta.

13. Supuneți-vă, pentru Domnul, oricărei întocmiri omenești, fie împăratului, fiindcă este înalt stăpânitor,

14. Fie dregătorilor, ca unora ce sunt trimiși de el, spre pedepsirea făcătorilor de rele și spre lauda făcătorilor de bine,

15. Căci așa este voia lui Dumnezeu, ca voi, prin faptele voastre cele bune, să închideți gura celor fără cunoștință și fără minte.

16. Trăiți ca oameni liberi, dar nu ca și cum ați avea libertatea drept acoperământ al vicleniei, ci ca robi ai lui Dumnezeu.

17. Dați tuturor cinste. Iubiți tovarășia dintre frați. Temeți-vă de Dumnezeu. Cinstiți pe împăratul.

18. Voi, slugilor, plecați-vă stăpânilor voștri, cu toată frica, nu numai celor buni și blânzi, ci și celor greu de mulțumit.

19. Căci aceasta este bine primit, dacă cineva, cu gândul la Dumnezeu, suferă întristări, pătimind pe nedrept.

20. Într'adevăr, ce laudă este, dacă, pentru greșală, primiți bătaie, întru răbdare? Iar dacă, pentru binele făcut, veți pătimi și veți răbda, aceasta este bine primit la Dumnezeu.

21. Ci spre aceasta ați fost chemați, că și Christos a pățimit pentru voi, lăsându-vă pildă, ca să urmați urmele lui,

22. Care n'a săvârșit nici un păcat, nici s'a aflat vicleșug în gura lui.

23. Și care, ocărit fiind, nu răspundea cu ocară; dat la chinuri, nu amenința, ci se lăsa în știrea celui ce judecă cu dreptate.

24. El a purtat păcatele noastre, în trupul său, pe lemn, pentru ca noi, murind față de păcate, să viețuim dreptății. Cu rănile lui v'ați vindecat.

25. Pentru că erați ca niște oi rătăcite, dar v'ați întors la păstorul și la păzitorul sufletelor voastre.

3.

Indemnuri soților. Indemnuri tuturor spre dragoste și blândețe. Suferința Domnului și pogorîrea lui în iad. Puterea botezului.

1. Așijderea și voi, femeilor, supuneți-vă bărbaților voștri, așa încât chiar

dacă sunt unii care nu se pleacă Cuvântului, să fie câștigați, fără vorbă, prin purtarea femeilor lor,

2. Văzând de aproape viața voastră curată și plină de sfială.

3. Podoaba voastră să fie nu cea din afară, ci împletirea părului, cu atârnatul sculelor de aur și cu îmbrăcarea hainelor,

4. Ci să fie omul cel ascuns al inimii, întru nesticăcioasa podoabă a duhului blând și liniștit, care este de mare preț înaintea lui Dumnezeu.

5. Pentru că așa se împodobeau, odinioară, și sfințele femei, care nădăjduiau în Dumnezeu, supunându-se bărbaților lor,

6. Precum Sara asculta pe Avraam și-l numea pe el domn. Voi sunteți fiicele ei, dacă faceți ce e bine și nu vă înfricoșați de nici o frică.

7. Voi, bărbaților, de asemenea, trăiți înțelepțește cu femeile voastre, ca fiind făpturi mai slabe, și faceți-le parte de cinste, ca unora care, împreună cu voi, sunt moștenitoare darului vieții, așa încât rugăciunile voastre să nu fie împiedicate.

8. Pe urmă, să fiți toți într'un gând, împreună simțitori, iubitori de frați, îndurați, smeriți.

9. Nu răsplătiți răul cu rău sau ocară cu ocară, ci, dimpotrivă, binecuvântați, căci spre aceasta ați fost chemați, ca să moșteniți binecuvântarea.

10. Pentru că cine voiește să iubească viața și să vadă zile bune să-și oprească limba de la rău și buzele sale ca să nu grăiască vicleșug;

11. Să se ferească de rău și să facă bine; să caute pacea și să se țină de ea;

12. Căci ochii Domnului sunt peste cei dreپți și urechile spre rugăciunile lor, iar fața Domnului este împotriva celor ce fac rele.

13. Și cine vă va face vouă rău, dacă sunteți plini de răvnă pentru bine?

14. Ci de veți și pătimi pentru dreptate, fericiți veți fi. Iar de teama lor să nu vă temeți, nici să vă turburați;

15. Ci pe Domnul — pe Christos — să-l sfințiți în inimile voastre și să fiți gata totdeauna să răspundeți oricui care

vă cere socoteală despre nădejdea voastră, însă cu blândețe și cu cuviință,

16. Având cuget curat, ca, tocmai în ceea ce sunteți clevețiți, să iasă de rușine cei ce grăiesc de rău purtarea voastră cea bună întru Christos.

17. Căci mai bine este — dacă așa este voia lui Dumnezeu — să pătimiți făcând cele bune, decât făcând cele rele.

18. Pentru că și Christos a suferit odată moartea pentru păcate, el cel drept pentru cei nedrepti, ca să ne aducă pe noi la Dumnezeu, omorât fiind cu trupul, dar viu făcut cu duhul.

19. Cu duhul el a purces și a propovăduit și duhurilor ținute în închisoare,

20. Adică duhurilor neascultătoare altădată, când îndelunga răbdare a lui Dumnezeu tot aștepta, în zilele lui Noe, și se pregătea corabia în care puține suflete, anume opt, s'au mântuit prin apă.

21. Iar această mântuire prin apă închipuia botezul care vă mântuește astăzi și pe voi, nu ca ștergerea necurăteniei trupului, dar ca deshiderea cugetului bun către Dumnezeu, prin învierea lui Iisus Christos,

22. Care este de-a-dreapta lui Dumnezeu, după ce s'a suit la cer, și se supun lui îngerii, și stăpânirile și puterile.

4.

Indemnuri către credincioși să se lase de păcat, să aibă mereu pildă pe Domnul și să se aminte la obștescul sfârșit care se apropie. Mângâierea în ziua prigoanelor.

1. Așa dar, fiindcă Christos a pătit cu trupul, înarmați-vă și voi cu gândul acesta, că cine a suferit cu trupul a isprăvit cu păcatul,

2. Ca să nu mai trăiască, atât timp cât mai are de trăit în trup, după poftele oamenilor, ci după voia lui Dumnezeu.

3. Destul este că în vremurile trecute ați făcut cu desăvârșire voia păgânilor, umblând în desfrânări, în poftes, în beții, în ospete, fără măsură, în petreceri cu vin mult și în neiertate slujiri idolești.

4. De aceea, ei se miră că voi nu mai alergați cu ei în aceeași revărsare a desfrâului și vă hulesc.

5. Ei își vor da seama înaintea celui ce este gata să judece viii și morții.

6. Că spre aceasta s'a binevestit și morților, ca să fie judecați la fel cu oamenii care sunt în trup, dar să aibă, după Dumnezeu, viață cu duhul.

7. Iar sfârșitul tuturor s'a apropiat; fiți dar cu mintea întreagă și priveghiați în rugăciuni.

8. Mai înainte de toate, țineți din răsuputeri la dragostea dintre voi, pentru că dragostea acoperă mulțime de păcate.

9. Fiți, între voi, primitori de oaspeți, fără de cârtire.

10. După darul pe care l-a primit fiecare, sluiți-vă de el spre folosul tuturor ca niște buni iconomi ai darului celui de multe feluri al lui Dumnezeu.

11. Dacă vorbește cineva, cuvintele lui să fie ca ale lui Dumnezeu; dacă slujește cineva, slujba lui să fie ca din puterea pe care o dă Dumnezeu, pentru ca întru toate Dumnezeu să se mărească, prin Iisus Christos, căruia îi este mărirea și stăpânirea în vecii vecilor. Amin!

12. Iubiților, nu vă mirați de pârjolul aprins între voi, spre ispitire, ca și cum vi s'ar întâmpla ceva strein,

13. Ci, întrucât sunteți părtași la suferințele lui Christos, bucurați-vă, ca și la descoperirea mării lui să vă bucurați cu bucurie mare.

14. De sunteți ocăriți pentru numele lui Christos, fericiți sunteți, căci duhul mării și al lui Dumnezeu se odihnește asupra voastră.

15. Nimeni dintre voi să nu sufere ca ucigaș, sau fur, sau făcător de rele, sau ca un ispititor de lucruri streine.

16. Iar de suferă ca creștin, să nu se rușineze, ci să preamărească pe Dumnezeu, pentru numele acesta.

17. Căci vremea este ca să înceapă judecata de la casa lui Dumnezeu; și dacă începe întâi de la noi, care va fi sfârșitul celor care nu ascultă de Evanghelia lui Dumnezeu?

18. Și dacă dreptul abia se mântuiește, unde se vor arăta necredinciosul și păcătosul?

19. Pentru aceea, și cei ce sufăr, după voia lui Dumnezeu, să-și încredințeze

lui, credinciosului Ziditor, sufletele lor, lucrând fapte bune.

5.

Datoriile mai marilor bisericii și ale celorlalți. Indemnuri la umilință și la priveghere. Urări de bine și închinăciuni.

1. Pe presviterii cei dintre voi îi rog, ca unul ce sunt împreună presviter și martor al patimilor lui Christos și părtaș al mării celei ce va să se descopere:

2. Păstoriți turma lui Dumnezeu, dată în paza voastră, cercetându-l, nu cu silnicie, ci cu voie bună, după Dumnezeu, nu pentru câștig urit, ci cu osârdie,

3. Nu ca și cum ați fi stăpâni peste biserici, ci pilde făcându-vă turmei.

4. Iar când se va arăta Mai-marele-păstorilor, veți lua cununa mării, cea nevestejită.

5. Tot așa și voi, tinerilor, plecați-vă celor bătrâni; și toți, unii față cu alții înveșmântați-vă întru smerenie, pentru că Dumnezeu celor trufași le stă împotrivă, iar celor smeriți le dă dar.

6. Deci, smeriți-vă sub mâna cea tare a lui Dumnezeu, ca să vă înalțe la timpul cuvenit.

7. Aruncați asupra lui toată grija voastră, căci el are grijă de voi.

8. Fiți treji, priveghiați; protivnicul vostru, diavolul, răcnind ca un leu, umblă căutând pe cine să înghită,

9. Căruia stați împotrivă, vârtoși în credință, știind că aceleași suferințe se împlinesc și cu frații voștri împrăștiați în lume.

10. Ci Dumnezeu a tot darul, care v'a chemat la mărirea sa cea veșnică, întru Christos, el însuși — după ce veți suferi puțină vreme — vă va duce la desăvârșire, vă va întări, vă va înpuțernici, vă va întemeia.

11. A lui fie mărirea și puterea în vecii vecilor, Amin!

12. V'am scris aceste puține lucruri, prin Silvan pe care îl știu frate credincios, ca să vă îndemn și să vă mărturisesc că adevăratul dar al lui Dumnezeu este acesta, în care stați.

13. Cei aleși, împreună cu voi, din Babilon, și Marcu, fiul meu, vă îmbrățișează.

14. Imbrățișați-vă unul pe altul cu sărutarea dragostei. Pace vouă tuturor celor întru Christos!

EPISTOLA a II-a SOBORNICEASCĂ A SFÂNTULUI APOSTOL PETRU

1.

Scara virtuților creștine. Petru, cel ce a văzut Schimbarea la față, își vestește sfârșitul. Cuvântul proorocește.

1. Simon Petru, slujitor și apostol al lui Iisus Christos, celor ce, prin dreptatea Dumnezeului nostru și a Mântuitorului Iisus Christos, au dobândit o credință de același preț cu a noastră,

2. Dar vouă și pacea să se înmulțească, întru cunoștința lui Dumnezeu și a lui Iisus, Domnului nostru.

3. Dumnezeiasca lui putere ne-a dăruit toate cele ce sunt spre viață și spre bună cucernicie, făcându-ne să cunoaștem pe

cel ce ne-a chemat prin a sa mărire și prin a sa vârtute.

4. Cu aceasta, el ne-a hărăzit făgăduințe mari și de mare preț ca prin ele să vă faceți părtași dumnezeieștii firi și să scăpați de stricăciunea poftelor celei din lume.

5. Pentru acest cuvânt, puneți și din partea voastră toată sârguința și adăogați la credința voastră: fapta bună, iar la fapta bună: cunoștința,

6. La cunoștință: înfrânarea, la înfrânare: răbdarea, la răbdare: evlavia,

7. La evlavie: îngăduiala frățească, iar la îngăduiala frățească: dragos-
tea.

8. Căci dacă aceste lucruri sunt în voi și tot sporesc, ele nu vă vor lăsa nici trândăvi, nici sterpi, întru cunoștința Domnului nostru Iisus Christos.

9. Iar cel ce nu are acestea e cu vederea micșorată și stinsă și a uitat de curățirea păcatelor lui de demult.

10. Pentru aceea, fraților, siliți-vă cu atât mai vărtos să faceți temeinică chemarea și alegerea voastră, căci făcând acestea nu veți greși niciodată,

11. Ci astfel vi se va da cu bogăție intrarea în veșnica împărăție a Domnului nostru și Mântuitorului Iisus Christos.

12. Drept aceea, voi avea grijă pururea să vă aduc aminte de acestea, măcar că le știți și sunteți întăriți în adevărul ce e cu voi.

13. Socotesc că este drept, câtă vreme sunt în acest cort, să vă țin treji, prin aducerea aminte,

14. Fiindcă știu că degrabă voi lepăda cortul acesta, precum mi-a arătat Domnul nostru Iisus Christos.

15. Ci mă voi și sărgui, ca să puteți în orice timp, după plecarea mea, să țineți minte aceste lucruri,

16. Pentru că noi v'am adus la cunoștința puterea Domnului nostru Iisus Christos și venirea lui, nu luându-ne după basme meșteșugite, ci văzând mărirea lui cu ochii noștri.

17. Intr'adevăr, el a primit de la Dumnezeu Tatăl cinste și mărire, atunci când, din înălțimea slavei, un glas ca acesta a venit către el: Acesta este Fiul meu cel iubit întru care bine am voit.

18. Și acest glas noi l-am auzit pogorîndu-se din cer, pe când eram cu Domnul, în muntele cel sfânt.

19. Avem astfel întărirea cuvântului proorocesc, la care bine faceți luând aminte. ca la o făclie ce strălucește în loc întunecos, până când se va lumina de ziua și luceafărul va răsări în inimile voastre.

20. Dar mai înainte de toate trebuie să știți că nici o proorocie a Scripturii nu se tâlcuește după cum îl taie capul pe fiecare,

21. Pentru că niciodată proorocia nu s'a făcut din voia omului, ci oamenii cei sfinți ai lui Dumnezeu au grăit purtați fiind de Dubul Sfânt.

2.

Venirea învățătorilor mincinoși. Pilde de pedeapsa ce așteaptă pe desfrânați și pe amăgitori. Păcatul celor ce se leapădă de credință.

1. Dar au fost în popor și prooroci mincinoși, după cum și între voi fi-vor învățători mincinoși, care vor strecura eresuri pierzătoare și, tăgăduind chiar pe Stăpânul cel ce i-a răscumpărat, își vor aduce lor o grabnică piere.

2. Mulți se vor lua după învățăturile lor destrăbălate și din pricina lor calea adevărului va fi hulită.

3. Din poftă de avere și cu cuvinte amăgitoare ei vor face cu voi neguțătorie. Dar osânda lor, rostită de multă vreme, nu stă trândavă și pierzarea lor nu dormitează.

4. Căci dacă Dumnezeu n'a cruțat pe îngerii care au păcătuit, ci i-a aruncat în iad și i-a dat peșterilor întunericului, ținându-i spre judecată.

5. Și n'a cruțat lumea veche, ci a păstrat numai pe Noe, propovăduitorul dreptății, cu alți șapte, când a adus potopul peste cei fără de credință,

6. Și cetățile Sodomei și Gomorei, osândindu-le la răsturnare, le-a prefăcut în cenușă, ca o pildă nelegiuitorilor din viitor,

7. Iar pe dreptul Lot, chinuit de petrecerea desfrânată a celor nelegiuți, l-a izbăvit.

8. Pentru că dreptul acesta, locuind între ei, prin ce vedea și auzea, zi cu zi, din faptele lor fără de lege, chinuia sufletul său cel drept:

9. Aceasta ne învață că Dumnezeu știe să scape din ispite pe cei bine credincioși, iar pe cei nedrepti să-i păstreze, ca să fie pedepsiți în ziua judecății.

10. Și mai vărtos pe cei ce se lasă, după îmboldirile cârnii, întru poftă spurcate și disprețuesc domnia cerească. Cutezători îngâmfați, ei nu se cutremură să hulească măririle îngerești din cer.

11. Pe când îngerii, deși sunt mai mari în tărie și în putere, nu aduc, în fața Domnului, judecată defăimătoare împotriva lor.

12. Aceștia însă, ca niște dobitoace fără minte, din fire făcute să fie prinse

și nimicite, hulind cele ce nu cunosc, pier-vor întru stricăciunea lor,

13. Și vor lua astfel plata nedreptății. Ei socotesc drept fericire să se îmbuibeze în fiecare zi; ei sunt pete și ocară și când ospătează cu voi ei se dezmiardă întru înșelăciunile lor.

14. Ochii lor sunt plini de precurvie și nesățioși de păcat; ei amăgesc sufletele cele nestatornice; inima lor e deprinsă la lăcomie și sunt fiii blestemului.

15. Părăsind calea cea dreaptă, au ră-tăcit și au apucat calea lui Balaam, fiul lui Bosor, care a iubit plata nodreptății, 16. Dar a primit muștrare pentru căl-carea lui de lege, căci dobitocul fără grai, pe care era călare, grăind cu voce omenească, a oprit nebunia proorocului.

17. Aceștia sunt fântâni fără de apă și neguri purtate de furtună, cărora li se păstrează întunericul cel mai nepătruns,

18. Pentru că spunând vorbe trufase și deșarte, ei momesc, întru poftele trupului și întru desfrânări, pe cei care de abia au scăpat de cei ce viețuiesc în rătăcire.

19. Ei le făgăduesc libertate, când ei înșiși sunt robii stricăciunii, fiindcă ce te biruește aceea te stăpânește.

20. Dacă ei, după ce au scăpat de în-tinăciunile lumii, prin cunoștința Dom-nului și Mântuitorului nostru Iisus Chri-stos, iarăși se împleticesc în acestea și sunt învinși li s'au făcut cele de pe urmă mai rele decât cele dintâi.

21. Căci era mai bine pentru ei să nu fi cunoscut calea dreptății, decât, după ce au cunoscut-o, să se întoarcă înapoi de la sfânta poruncă încredințată lor.

22. Cu ei s'a întâmplat adevărul din zicală: Câinele vine înapoi la vărsătura lui, și: Scroafa lăută vine să se tăvălească în mocirlă.

3.

Arderea lumii și înnoirea ei. Venirea pe neașteptate a lui Christos. Cerurile cele noi. Greutatea înțelegerii unor lucruri din epistolele apostolului Pavel.

1. Iubiților, aceasta este acum a doua epistolă pe care v'o scriu; în amândouă caut să trezesc amintirile voastre și dreapta voastră judecată,

2. Ca să vă aduceți aminte de cuvintele cele mai înainte zise de sfinții prooci și de porunca Domnului și Mântuitorului dată prin ai voștri apostoli.

3. Intâi, trebuie să știți că în zilele cele de apoi, veni-vor, cu batjocură, batjocoritori care vor umbla după poftele lor,

4. Și vor zice: Unde este făgăduința venirii lui? că de când au adormit pă-rinții toate așa rămân, ca de la începutul făpturii.

5. Căci ei uită, când se încumetă să spună aceasta, că cerurile erau de demult și că pământul s'a închegat, la cuvântul Domnului, din apă și prin apă.

6. Și prin apă lumea de atunci a pierit înecată.

7. Iar cerurile de acum și pământul sunt iconomisite prin același cuvânt și păstrate focului, întru ziua judecății și a pieirii oamenilor necredincioși.

8. Ci aceasta una să nu vă rămână ascunsă, iubiților, că o singură zi, înaintea Domnului, este ca o mie de ani și o mie de ani ca o singură zi.

9. Domnul nu întârziează cu făgă-duința sa, după cum socotesc unii că e întârziere, ci îndelung răbdă pentru voi, nevrând să piară cineva, ci toți să vie la pocăință.

10. Iar ziua Domnului va veni ca un fur; atunci cerurile pieri-vor cu vuet mare; stihiiile, arzând, se vor desface, și pământul și lucrurile de pe el vor arde de istov.

11. Deci, dacă toate acestea se vor desființa, cât de mult vi se cuvine vouă să umblați întru viață sfântă și cucernicie,

12. Așteptând și grăbind venirea zilei Domnului, din pricina căreia cerurile luând foc se vor nimici, iar stihiiile, aprinse, se vor topi.

13. Că noi așteptăm, potrivit făgă-duințelor lui, ceruri noi și pământ nou în care dreptatea locuiește.

14. Pentru aceea, iubiților, așteptând acestea, sărguiți-vă să fiți aflați de fel în pace, fără prihană și fără vină.

15. Și răbdarea cea multă a Domnului nostru socotiți-o drept mântuire, pre-cum v'a scris și iubitul nostru frate Pavel, după înțelepciunea dată lui,

16. Cum face în toate epistolele lui, unde vă vorbește despre acestea. În ele sunt unele lucruri cu anevioie de înțeles, pe care cei neștiutori și neîntăriți le răstălmăcesc, ca și pe celelalte scripturi, spre a lor pierzanie.

17. Deci, voi, iubitorilor, fiindcă știți

mai dinainte, păziți-vă, ca nu cumva lăsându-vă târiți de rătăcirea celor fără de lege, să cădeți din întărirea voastră.

18. Ci creșteți întru darul și cunoștința Domnului nostru și Mântuitorului Iisus Christos. A lui este mărirea, acum și în ziua veacului! Amin!

EPISTOLA I-a SOBORNICEASCĂ A SFÂNTULUI APOSTOL IOAN

1.

Dovadă despre cuvântul vieții. Dumnezeu este lumină și cei care sunt ai lui umblă în lumină. Sângele lui Christos ne curățește de păcat.

1. Ce era de la început, ce am auzit, ce am văzut cu ochii noștri, ce am privit, și mâinile noastre au pipăit despre Cuvântul vieții, aceea v'a vestim.

2. Pentru că viața s'a arătat și am văzut-o, și mărturisim și v'a vestim viața cea de veci, care era la Tatăl și s'a arătat nouă.

3. Ce am văzut și am auzit aceea v'a vestim și vouă, ca și voi să aveți împărtășire cu noi. Iar împărtășirea noastră este cu Tatăl și cu Fiul său Iisus Christos.

4. Și acestea vi le scriem ca a noastră curie să fie desăvârșită.

5. Și aceasta e solia pe care am auzit-o de la el și pe care v'o solim că Dumnezeu este lumină și nici un întuneric nu este întru el.

6. Dacă zicem că avem împărtășire cu el și umblăm în întuneric, mințim și nu facem adevărul.

7. Iar dacă umblăm întru lumină, precum el este în lumină, atunci avem împărtășire unul cu altul, și sângele lui Iisus, Fiul lui, ne curățește pe noi de tot păcatul.

8. Dacă zicem că păcat nu avem, ne amăgim pe noi înșine și adevărul nu este întru noi.

9. Dacă mărturisim păcatele noastre, el este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curățească pe noi de toată s-a îmbătatea.

10. Dacă zicem că n'am păcătuit, îl facem mincinos și cuvântul lui nu este întru noi.

2.

Christos este mijlocitorul nostru către Tatăl și ispășirea noastră. Poruncă să ne iubim unii pe alții. Iubirea lumii. Antichristii sunt mulți. Mincinos este cine tăgăduște că Iisus este Mesia. Ungerea adevărată.

1. Copiii mei, acestea vi le scriu, ca să nu păcătuți. Și dacă a păcătuit cineva, avem mijlocitor către Tatăl, pe Iisus Christos cel drept.

2. El este jertfa de ispășire pentru păcatele noastre, dar nu numai pentru ale noastre, ci și pentru ale lumii întregi.

3. Și întru aceasta știm că l-am cunoscut, dacă păzim poruncile lui.

4. Cel ce zice: L-am cunoscut, dar poruncile lui nu le păzește, mincinos este și întru el adevărul nu se află.

5. Iar cine păzește cuvântul lui, întru acela, cu adevărat, dragostea lui Dumnezeu este desăvârșită. După aceasta cunoaștem că suntem întru el.

6. Cine zice că petrece întru el dator este, precum acela a umblat, și el așa să umble.

7. Iubiților, nu v'a scriu poruncă nouă, ci o poruncă veche pe care o aveți de la început; porunca cea veche este cuvântul pe care l-ați auzit.

8. Ci totuși v'a scriu poruncă nouă, — ceea ce este adevărat întru el și întru voi — pentru că întunericul se duce și lumina cea adevărată începe să răsară.

9. Cine zice că este în lumină și pe fratele său îl urăște, acela este în întuneric până acum.

10. Cine iubește pe fratele său rămâne în lumină și sminteală nu se află în el.

11. Iar cel ce urăște pe fratele său este în întuneric și umblă în întuneric și nu știe încotro se duce, pentru că întunericul a orbit ochii lui.

12. Vă scriu vouă, copiilor, fiindcă iertate v'au fost păcatele, pentru numele lui.

13. Vă scriu vouă, părinților, pentru că ați cunoscut pe cel ce este de la început. Vă scriu vouă, tinerilor, fiindcă ați biruit pe cel viclean. Scrisu-v'am, fetii mei, pentru că ați cunoscut pe Tatăl.

14. Scris-am vouă, părinților, fiindcă ați cunoscut pe Cel ce este de la început. Scris-am vouă, tinerilor, căci sunteți tari și cuvântul lui Dumnezeu rămâne întru voi și ați biruit pe cel viclean.

15. Nu iubiți lumea, nici cele ce sunt în lume. Dacă cineva iubește lumea, iubirea Tatălui nu este întru el.

16. Pentru că tot ce este în lume, adică pofta trupului și pofta ochilor și deșarta slavă a vieții, nu este de la Tatăl, ci este din lume.

17. Iar lumea se trece și pofta ei, dar cel ce face voia lui Dumnezeu rămâne în veac.

18. Copiii mei, este ceasul de pe urmă, și precum ați auzit că vine Antichrist, iar acum mulți antichristi s'au arătat, de aici cunoaștem că este ceasul de pe urmă.

19. Dintre noi au ieșit, dar nu erau dintre noi, căci de-ar fi fost dintre noi, ar fi rămas cu noi, ci ca să se arate că nu sunt toți dintre noi, de aceea au ieșit.

20. Iară voi ungere aveți de la Cel Sfânt și știți toate.

21. V'am scris vouă nu pentru că nu știți adevărul, ci pentru că îl știți, și știți că nici o minciună nu vine din adevăr.

22. Cine este mincinosul, fără numai cel ce tăgăduiește că Iisus este Christos? Acesta este Antichrist, care tăgăduiește pe Tatăl și pe Fiul.

23. Oricine care tăgăduiește pe Fiul nu are nici pe Tatăl; cine mărturisește pe Fiul are și pe Tatăl.

24. Voi, ceea ce ați auzit de la început în voi să rămâne; de va rămânea în voi ceea ce ați auzit de la început, rămâneaveți și voi în Fiul și în Tatăl.

25. Și aceasta este făgăduința pe care el ne-a făgăduit-o: viața cea veșnică.

26. Acestea v'am scris vouă despre cei ce vă amăgesc.

27. Cât pentru voi, ungerea pe care ați luat-o de la el rămâne întru voi și n'aveți trebuință ca să vă învețe cineva, ci, precum ungerea lui vă învață despre toate și învățătura aceasta adevărată este și nu este minciună, rămâneți întru el, așa cum v'a învățat.

28. Deci acum, copiii mei, rămâneți întru el, ca să avem îndrăzneală când se va arăta și să nu ne rușinăm de el, la venirea lui.

29. Dacă știți că este drept, mai cunoașteți că oricine care face dreptate s'a născut de la el.

3.

Fiii lui Dumnezeu sunt fericiți prin nădejdea lor în Tatăl, sunt curați de păcat, iubitori de frați, dar urți de lume. Iubirea către aproapele și către Dumnezeu.

1. Vedeti câtă iubire ne-a dăruit nouă Tatăl, ca să ne numim fii ai lui Dumnezeu; și așa suntem. Pentru aceea lumea nu ne cunoaște, fiindcă nu l-a cunoscut nici pe el.

2. Iubiților, acum suntem fii ai lui Dumnezeu și ce vom fi nu s'a arătat, până acum. Ci știm că atunci când el se va arăta, fi-vom asemenea lui, fiindcă îl vom vedea precum este.

3. Și oricine care și-a pus în el nădejdea aceasta se curățește pe sine, așa cum acela curat este.

4. Oricine care făptuește păcatul săvârșește și călcarea legii: păcatul este călcarea legii.

5. Și voi știți că el s'a arătat ca să ridice păcatele și păcat întru el nu este.

6. Oricine care petrece întru el nu păcătuiește; oricine care păcătuiește nu l-a văzut, nici nu l-a cunoscut.

7. Copiii mei, nimeni să nu vă amăgească. Cel ce face dreptatea este drept, precum acela drept este.

8. Cine săvârșește păcatul este de la diavolul, pentru că de la început diavolul păcătuește. Pentru aceasta s'a arătat Fiul lui Dumnezeu ca să sfărâme lucrările diavolului.

9. Oricine care este născut din Dumnezeu nu săvârșește păcat, pentru că sămânța lui Dumnezeu rămâne într'însul; și nu poate să păcătuiască fiindcă este născut din Dumnezeu.

10. Întru aceasta cunoaștem pe fiii lui Dumnezeu și pe fiii diavolului; oricine care nu face dreptate nu este din Dumnezeu, nici cel ce nu iubește pe fratele său.

11. Pentru că aceasta este solia pe care ați auzit-o de la început, ca să ne iubim unul pe altul.

12. Nu precum Cain, care era de la cel viclean și a ucis pe fratele său. Și pentru care pricină l-a ucis? Fiindcă faptele lui erau rele, iar ale fratelui său erau drepte.

13. Nu vă mirați, fraților, dacă lumea vă urăște.

14. Noi știm că ne-am strămutat din moarte la viață, pentru că iubim pe frați; cine nu iubește pe fratele său rămâne întru moarte.

15. Oricine care urăște pe fratele său este omoritor de oameni și știți că orice omoritor de oameni nu are viață veșnică, dăinuitoare în el.

16. Într'acestea am cunoscut iubirea, că el și-a pus sufletul său pentru noi; și noi datori suntem să ne punem sufletele pentru frați.

17. Iar cine are bogăția lumii acesteia și se uită la fratele său care este în nevoie și își închide inima dinspre el, cum rămâne în acela dragostea lui Dumnezeu?

18. Feții mei, să nu iubim cu vorba, numai din gură, ci cu fapta și cu adevărul.

19. Într'aceasta vom cunoaște că suntem din adevăr și în fața lui Dumnezeu vom da odihnă inimilor noastre.

20. Fiindcă, ori de ce ne-ar osândi inima noastră Dumnezeu este mai mare decât inima noastră și știe toate.

21. Iubiților, dacă inima noastră nu ne scoate vinovați, avem îndrăznire către Dumnezeu.

22. Și orice cerem, primim de la el, pentru că păzim poruncile lui și cele plătute înaintea lui le facem.

23. Și aceasta este porunca lui, ca să credem întru numele lui Iisus Christos, Fiul său, și să ne iubim unul pe altul, precum ne-a dat poruncă.

24. Cel ce păzește poruncile lui rămâne în Dumnezeu și Dumnezeu în el, și din aceasta cunoaștem că rămâne în noi, din duhul pe care ni l-a dat.

4.

Trebuie să ne ferim de spiritele amăgi-toare. Iubirea lui Dumnezeu către noi cere iubirea noastră către frați.

1. Iubiților, nu dați crezare oricărui duh, ci ispițiți duhurile, de sunt de la Dumnezeu, fiindcă mulți prooroci minci-noși au ieșit în lume.

2. Într'aceasta să cunoașteți duhul lui Dumnezeu: orice duh care mărturisește pe Iisus Christos, venit în trup, este de la Dumnezeu.

3. Și orice duh care nu mărturisește pe Iisus nu este de la Dumnezeu, ci este duhul lui Antichrist, despre care ați auzit că vine și acum este chiar în lume.

4. Voi, copii, sunteți din Dumnezeu și i-ați bătut pe ei, căci mai mare este cel ce e în voi, decât cel ce este în lume.

5. Aceia sunt din lume, de aceea grăiesc ca din lume și lumea îi ascultă.

6. Noi suntem din Dumnezeu; cine cunoaște pe Dumnezeu ascultă de noi; cine nu este din Dumnezeu nu ascultă de noi. Din aceasta cunoaștem duhul adevărului și duhul rătăcirii.

7. Iubiților, să ne iubim unul pe altul, pentru că dragostea este de la Dumnezeu și oricine iubește este născut din Dumnezeu și cunoaște pe Dumnezeu.

8. Cel ce nu iubește n'a cunoscut pe Dumnezeu, căci Dumnezeu este iubire.

9. Întru aceasta s'a arătat dragostea lui Dumnezeu către noi, că pe Fiul său cel Unul Născut l-a trimis Dumnezeu în lume, ca prin el viață să avem.

10. În aceasta este dragostea, nu fiindcă noi am iubit pe Dumnezeu, ci fiindcă el ne-a iubit pe noi și a trimis

pe Fiul său jertfă de ispășire pentru păcatele noastre.

11. Iubiților, dacă Dumnezeu astfel ne-a iubit pe noi, și noi datori suntem să ne iubim unul pe altul.

12. Pe Dumnezeu nimeni nu l-a privit vreedată, dar de ne iubim unul pe altul Dumnezeu rămâne întru noi și dragostea lui în noi este desăvârșită.

13. Din aceasta cunoaștem că rămânem într'însul și el întru noi, fiindcă ne-a dat din duhul său.

14. Si noi am văzut cu ochii noștri și mărturisim că Tatăl a trimis pe Fiul, Mântuitor al lumii.

15. Cine mărturisește că Iisus este Fiul lui Dumnezeu, Dumnezeu rămâne întru el și el în Dumnezeu.

16. Și noi am cunoscut și am crezut iubirea pe care Dumnezeu o are către noi. Dumnezeu este iubire și cel ce rămâne în iubire rămâne în Dumnezeu și Dumnezeu rămâne întru el.

17. Într'aceasta e desăvârșită la noi iubirea, ca să avem îndrăznire în ziua judecării, fiindcă precum este Acela, așa suntem și noi, în lumea aceasta.

18. În iubire nu este frică. ci iubirea desăvârșită alungă frica. pentru că frica merge alături cu pedeapsa, iar cel ce se teme nu este desăvârșit în iubire.

19. Noi iubim pe Dumnezeu, fiindcă el ne-a iubit cel dintâi.

20. Dacă zice cineva: Iubesc pe Dumnezeu, iar pe fratele său îl urăște, mincinos este! Pentru că cel ce nu iubeste pe fratele său, pe care l-a văzut, pe Dumnezeu, pe care nu l-a văzut, nu poate să-l iubească.

21. Și această poruncă avem de la el: Cine iubeste pe Dumnezeu să iubească și pe fratele său.

5.

Prin credință și supunere iubim pe Dumnezeu. Trei mărturisesc despre Christos și acești trei una sunt. Puterea rugăciunii.

1. Oricine care crede că Iisus este Christos este născut din Dumnezeu, și oricine iubeste pe cel care a născut iubeste și pe cel ce s'a născut dintr'însul.

2. Din aceasta cunoaștem că iubim pe fiii lui Dumnezeu, când iubim pe Dumnezeu și îndeplinim poruncile lui.

3. Căci dragostea de Dumnezeu aceasta este: să păzim poruncile lui; și poruncile lui nu sunt grele.

4. Pentru că oricine este născut din Dumnezeu biruește lumea, și aceasta este biruința care a biruit lumea: credința noastră.

5. Cine este cel ce biruește lumea, fără numai cel ce crede că Iisus este Fiul lui Dumnezeu?

6. Acesta este cel care a venit prin apă și prin sânge: Iisus Christos, nu numai prin apă, ci prin apă și prin sânge; și Duhul său este cel ce mărturisește, căci Duhul este adevărul.

7. Căci trei sunt care mărturisesc în cer: Tatăl, Cuvântul și Sfântul Duh, și acești trei una sunt.

8. Și trei sunt care mărturisesc pe pământ: Duhul și apa și sângele, și acești trei mărturisesc la fel.

9. Dacă primim mărturia oamenilor, mărturia lui Dumnezeu este mai mare, căci aceasta este mărturia lui Dumnezeu: că a mărturisit pentru Fiul său.

10. Cine crede în Fiul lui Dumnezeu are această mărturie în el însuși. Cine nu dă crezare lui Dumnezeu l-a făcut mincinos, pentru că n'a crezut în mărturia pe care a mărturisit-o Dumnezeu pentru Fiul său.

11. Iar mărturie e aceasta că Dumnezeu ne-a dat viață veșnică și această viață este întru Fiul său.

12. Cel ce are pe Fiul are Viață; cel ce nu are pe Fiul lui Dumnezeu nu are Viață.

13. Acestea scris-am vouă, ca să știți că aveți viață veșnică, vouă care credeți în numele Fiului lui Dumnezeu.

14. Și aceasta este îndrăznirea ce avem către el că, dacă cerem ceva după voința lui, el ne ascultă.

15. Și dacă știm că el ne ascultă, orice îi cerem, atunci știm că dobândim cererile pe care i le-am cerut.

16. Dacă vede cineva pe fratele său păcătuiind — păcat nu de moarte — să

se roage, și Dumnezeu va da viață aceluia frate, anume celor ce nu păcătuiesc de moarte. Este însă păcat de moarte; nu zic să se roage pentru așa păcat.

17. Orice nedreptate este păcat, dar este și păcat care nu e de moarte.

18. Știm că oricine care e născut din Dumnezeu nu păcătuiește; ci Cel ce s'a născut din Dumnezeu îl păzește, și cel viclean nu se atinge de el.

19. Știm că suntem din Dumnezeu și lumea întreagă zace întru cel viclean.

20. Știm iarăși că Fiul lui Dumnezeu a venit și ne-a dat nouă pricepere, ca să cunoaștem pe Dumnezeu cel adevărat; și noi suntem în Dumnezeu cel adevărat, adică întru Fiul său Iisus Christos. Acesta este adevăratul Dumnezeu și viața cea de veci.

21. Fiilor, păziți-vă de idoli.

EPISTOLA a II-a SOBORNICEASCĂ A SFÂNTULUI APOSTOL IOAN

Iubirea către Dumnezeu stă în păzirea poruncilor lui. Trebuie să fugim de amăgitori.

1. Bătrânul, către aleasa Doamnă și către fiii ei, pe care eu îi iubesc întru adevăr, și nu numai eu, ci și toți care au cunoscut adevărul,

2. Pentru adevărul ce rămâne întru noi și va fi cu noi în veac,

3. Dar, îndurare, pace fi cu voi, de la Dumnezeu Tatăl și de la Iisus Christos, Fiul Tatălui, întru adevăr și întru iubire!

4. Bucuratu-m'am foarte căci am aflat pe unii din fiii tăi, umblând întru adevăr; precum am primit poruncă de la Tatăl.

5. Și acum te rog, Doamnă, — nu ca și cum ți-aș gerie poruncă nouă, ci pe aceea pe care o aveam de la început — ca să ne iubim unul pe altul.

6. Și aceasta este iubirea, ca să umblăm după poruncile lui, și aceasta este porunca — precum ați auzit dintru început — ca să umblați întru iubire.

7. Pentru că mulți amăgitori au ieșit în lume, care nu mărturisesc că Iisus Christos a venit în trup: acesta este amăgitorul și Antichristul.

8. Luați-vă seama voi vouă înșivă, ca să nu pierdeți ceea ce ați lucrat, ci să primiți plată deplină.

9. Oricine apucă înainte și nu rămâne în învățătura lui Christos nu are pe Dumnezeu; cel ce rămâne în învățătura lui, acela are și pe Tatăl și pe Fiul.

10. Dacă cineva vine la voi și nu aduce învățătura aceasta, să nu-l primiți în casă și să nu-i ziceți: bun venit!

11. Căci cel ce-i zice: bun venit! se face părtaș cu faptele lui cele rele.

12. Multe având a vă scrie, n'am voit să le scriu pe hârtie și cu cerneală, ci nădăjduesc să viu la voi și să grăiesc gură către gură, ca bucuria noastră să fie deplină.

13. Te îmbrățișează fiii surorii tale celei alese.

EPISTOLA a III-a SOBORNICEASCĂ A SFÂNTULUI APOSTOL IOAN

Gaiu, cel primitor de oaspeți, e vrednic de laudă. Diotref și Demetriu.

1. Bătrânul, către Gaiu cel iubit, pe care eu îl iubesc întru adevăr.

2. Iubitule, mă rog să ai spor în toate

lucrurile și să mergi bine cu sănătatea, precum cu sufletul bine mergi.

3. M'am bucurat foarte când au venit frații și au mărturisit despre adevărul tău, așa cum umbli tu întru adevăr.

4. Mai mare bucurie decât aceasta nu am decât să aud că fiii mei umblă întru adevăr.

5. Iubitule, cu credință faci oricâte faci pentru frați și anume pentru frații streini,

6. Care, în fața Bisericii, au dat mărturie despre dragostea ta. Bine vei face să-i ajuți în călătoria lor, după cum se cuvine înaintea lui Dumnezeu.

7. Căci pentru numele lui Christos pornit-au ei la drum, fără să ia nimic de la păgâni.

8. Noi, deci, datori suntem să sprijinim pe unii ca aceștia, ca să fim împreună lucrători pentru adevăr.

9. Am scris ceva Bisericii, dar Diotref, care ține să fie cel dintâi între ei, nu ne primește.

10. Pentru aceea, când voi veni, îi voi pomeni de faptele pe care le face,

înșirând despre noi vorbe urite; și nemulțumit fiind cu acestea, nici el nu primește pe frați, nici pe cei care voiesc să primească nu-i lasă și-i dă afară din Biserică.

11. Iubitule, nu urma răul, ci binele. Cel ce face bine din Dumnezeu este; cel ce face rău n'a văzut pe Dumnezeu.

12. Lui Demetriu datu-i-s'a mărturie de către toți și de către însuși adevărul; mărturie îi dăm și noi, și știi că mărturia noastră este adevărată.

13. Multe lucruri aveam să-ți scriu; totuși nu voiesc să ți le scriu cu cerneală și condei.

14. Ci nădăjduesc să te văd în curând și atunci vom grăi gură către gură.

15. Pace ție! Prietenii te îmbrățișează. Spune închinăciune prietenilor, fiecăruia cum îl cheamă.

EPISTOLA SOBORNICEASCĂ A SFÂNTULUI APOSTOL IUDA

Apostolul îndeamnă pe cititori să lupte pentru credința care s'a dat sfinților. Pilde de pedeapsă trimisă asupra celor răi: Iudeii, îngerii, Sodoma și Gomora. Arhanghelul Mihail și Satana. Cuvintele lui Enoh și ale Apostolilor.

1. Iuda, slujitor al lui Iisus Christos și frate al lui Iacob, celor ce sunt chemați, iubiți întru Dumnezeu Tatăl și păstrați pentru Iisus Christos,

2. Milă vouă și pace și iubirea să se înmulțească!

3. Iubiților, fiindcă am ținut cu tot dinadinsul să vă scriu despre mântuirea noastră cea deobște, simțit-am nevoie să vă scriu și să vă îndemn ca să luptați pentru credință, așa cum a fost dată ea sfinților, o singură dată.

4. Căci s'au strecurat printre voi unii oamenii fără frica lui Dumnezeu, de demult de mai înainte scriși spre această osândă, care schimbă darul Dumnezeului nostru în desfrânare și tăgăduesc pe sin-

gurul nostru Stăpân și Domn, pe Iisus Christos.

5. Voiesc, dar, să vă aduc aminte, întru cât voi ați știut odată toate acestea, că Domnul, după ce a izbăvit pe popor din pământul Egiptului, a pierdut după aceea pe cei ce n'au crezut.

6. Iar pe îngerii care nu și-au păzit vrednicia, ci au părăsit locașul lor, i-apus la păstrare, sub întuneric, în lanțuri veșnice, spre judecata zilei celei mari.

7. Tot așa, Sodoma și Gomora și cetățile dimprejurul lor, care, în același chip ca acestea, s'au dat la desfrânare și au umblat după carne streină, stau înaintea ca pildă, suferind pedeapsa focului celui veșnic.

8. Asemenea deci și aceștia, visuri vășând, pângăresc trupul, leapădă stăpânirea și hulesc măririle cerești.

9. Ci Mihail Arhanghelul, când stătea în pricină cu diavolul și se certa cu el, pentru trupul lui Moise, n'a îndrăznit să aducă judecată de hulă, ci a zis: Certe-te pe tine Domnul!

10. Aceștia, însă, defaimă cele ce nu cunosc, iar cele ce, ca dobitoacele necuvântătoare, știu din fire, într'acestea își găsec pieirea.

11. Vai lor! că au umblat în calea lui Cain și, pentru plată, s'au dat cu totul în rătăcirea lui Balaam și au pierit ca în răzvrătirea lui Core.

12. Aceștia sunt petele de necurățenie, de la mesele voastre obștești, ospătând fără sfială împreună cu voi, pășunându-se pe ei înșiși, nori fără de apă, purtați de vânturi, pomi tomnatici, fără rod, de două ori uscați și dezrădăcinați,

13. Valuri sălbaticе ale mării, care își spumegă a lor rușine, stele rătăcitoare, cărora întunericul li se păstrează în veșnicie.

14. Dar și Enoh, al șaptelea de la Adam, a proorocit despre aceștia, zicând: Iată, venit-a Domnul întru zecimi de mii de sfinți ai lui,

15. Ca să facă judecată împotriva tuturor și să mustre pe toți necredincioșii, de toate faptele păgânătății lor, întru care au făcut fărădelege și de toate cuvintele de înfruntare, pe care ei, păcătoși netemători de Dumnezeu, le-au rostit împotriva lui.

16. Aceștia sunt cârtitori. nemulțumiți cu starea lor, umblând cum îi

poartă poftele, iar gura lor grăiește lucruri trufașe, deși, pentru folos, dau unor fețe mare cinste.

17. Voi însă, iubiților, aduceți-vă aminte de cuvintele zise mai dinainte de către apostolii Domnului nostru Iisus Christos,

18. Că ei vă spuneau cum că în vremea de pe urmă fi-vor batjocoritori, umblând potrivit cu poftele lor de nelegiuiri.

19. Aceștia sunt cei ce fac dezbinări, oameni firești, care nu au Duhul.

20. Ci voi, iubiților, clădiți-vă pe voi înșivă, întru a voastră prea sfântă credință, rugându-vă în Duhul Sfânt.

21. Păziți-vă întru dragostea lui Dumnezeu și așteptați mila Domnului nostru Iisus Christos, spre viața cea veșnică.

22. Ci pe unii, șovăitori, muștrați-i;

23. Pe alții, smulgându-i din foc, mântuiți-i; de alții însă, fie-vă milă cu frică, urând și cămașa, de carnea lor mănjită.

24. Iar celui ce poate să vă păzească pe voi de orice cădere și să vă pună, înaintea mării lui, neprihăniți, cu bucurie mare,

25. Singurului Dumnezeu, Mântuitorul nostru, prin Iisus Christos, Domnul nostru, slavă, preamărire, putere și stăpânire, mai înainte de tot veacul și acum și întru toți vecii. Amin!

APOCALIPSUL SFÂNTULUI IOAN TEOLOGUL

1.

Ioan trimite urări de bine la șapte biserici. În Patmos are cerească arătare. El vede pe Fiul omului între șapte stele și arând în mâna dreaptă șapte stele.

1. Descoperirea lui Iisus Christos pe care i-a dat-o Dumnezeu, ca să arate robilor săi cele ce trebuie să se petreacă în curând, iar el, prin trimiterea îngerului său, a destăinuit-o robului său Ioan,

2. Care a mărturisit cuvântul lui Dumnezeu și mărturia lui Iisus Christos, toate câte a văzut.

3. Fericit este cel ce citește și cei ce ascultă cuvântul acestei proorocii și pă-

strează cele scrise într'nsa! Căci vremea este aproape.

4. Ioan, celor șapte Biserici, care sunt în Asia: Dar vouă și pace de la cel ce este și cel ce era și cel ce vine și de la cele șapte duhuri, care sunt înaintea scaunului lui.

5. Și de la Iisus Christos, martorul cel credincios, cel întâi născut din morți, și Domnul împăraților pământului. Lui, care ne iubește și ne-a dezlegat pe noi din păcatele noastre, întru sângele său,

6. Și ne-a făcut pe noi împărație, preoți lui Dumnezeu și Tatăl său, lui fie mărirea și puterea, în vecii vecilor. Amin!

7. Iată, el vine cu norii, și orice ochi îl va vedea și-l vor vedea și cei ce l-au

împuns și se vor jeli, din pricina lui, toate semințiile pământului. Așa, Amin!

8. Eu sunt Alfa și Omega, zice Domnul Dumnezeu, cel ce este, cel ce era și cel ce vine, Atotțiitorul.

9. Eu Ioan, fratele vostru și împreună cu voi părtaş la suferința și la împărăția și la răbdarea, care sunt întru Iisus, fost-am în ostrovul ce se chiamă Patmos, pentru cuvântul lui Dumnezeu și pentru mărturia lui Iisus.

10. Fost-am răpit întru Duhul, în ziua Domnului, și am auzit, în urma mea, glas mare ca de trâmbiță,

11. Care zicea: Ceea ce vezi, scrie în carte și trimite celor șapte Biserici: la Efes, și la Smirna, și la Pergam și la Tiatura și la Sarde și la Filadelfia și la Laodichia.

12. Și m'am întors să văd al cui este glasul care vorbea cu mine și întorcându-mă am văzut șapte sfeșnice de aur.

13. Și în mijlocul sfeșnicelor pe cineva asemenea unui Fiu al omului, îmbrăcat în veșmânt lung până la picioare și încins, pe sub sâni, cu un brâu de aur.

14. Capul lui și părul lui erau albe ca lâna albă și ca zăpada, și ochii lui ca para focului.

15. Picioarele lui erau asemenea aramei, care a ars în cuptor, iar glasul lui era ca vuetul apelor mari;

16. În mâna lui cea dreaptă avea șapte stele; și din gura lui ieșea o sabie ascuțită cu două tășniri, iar înfățișarea lui era ca soarele, când strălucește întru a sa putere.

17. Și când l-am văzut, am căzut la picioarele lui ca un mort; ci el, punându-și mâna dreaptă peste mine, a grăit: Nu te teme! Eu sunt cel dintâi și cel de pe urmă,

18. Și cel ce sunt viu. Am fost mort, și, iată, sunt viu, în vecii vecilor, și am cheile morții și ale iadului.

19. Scrie, deci, cele ce ai văzut și cele ce sunt și cele ce au să fie după acestea,

20. Cum și taina celor șapte stele pe care le-ai văzut în dreapta mea și a celor șapte sfeșnice de aur: cele șapte stele sunt îngerii celor șapte Biserici, iar sfeșnicile cele șapte — șapte Biserici sunt.

2.

Porunca dată lui Ioan de Domnul, ca să scrie îngerilor, adică episcopilor Bisericilor Efesului, Smirnei, Pergamului, Tiaturei. Poruncile Domnului, lipsurile Bisericilor.

1. Scrie îngerului Bisericii din Efes: Acestea zice cel care ține cele șapte stele în dreapta sa, cel care umblă în mijlocul celor șapte sfeșnice de aur:

2. Știu faptele tale și osteneala ta și răbdarea ta și cum că nu poți suferi pe cei răi, și ai cercat pe cei ce se zic pe sine apostoli și nu sunt, și i-ai aflat de mincinoși.

3. Stăruiești în răbdare și ai tras necazur pentru numele meu și nu te-ai lăsat prins de oboseală.

4. Dar am împotriva ta cuvântul că de dragostea ta cea dintâi te-ai lepădat.

5. Drept aceea, adu-ți aminte de unde ai căzut și te pocăește și fă faptele de mai înainte; iar de nu, viu la tine curând și voi mișca sfeșnicul tău din locul lui, dacă nu te vei pocăi.

6. Ai, însă, partea bună că urăști faptele Nicolaiților, pe care le urăsc și eu.

7. Cine are urechi să audă ceea ce Duhul zice Bisericilor: Celui ce va birui îi voi da să mănânce din pomul vieții, care este în raiul lui Dumnezeu.

8. Iar îngerului Bisericii din Smirna scrie-i: Acestea zice cel dintâi și cel de pe urmă, cel care a murit și a înviat:

9. Știu necazul tău și sărăcia ta — tu însă ești bogat — și hula din partea celor ce se zic pe sine Iudei, și nu sunt, ci sinagogă a Satanei.

10. Nu te teme nicidecum de cele ce ai să pătimești. Că iată, diavolul va să arunce dintre voi în temniță, ca să vă ispitiți, și veți avea necaz zece zile. Fii credincios până la moarte și îți voi da cununa vieții.

11. Cine are urechi să audă ceea ce Duhul zice Bisericilor: Cel ce biruiește nu va fi vătămat de moartea cea de-a doua.

12. Iar îngerului Bisericii din Pergam scrie-i: Acestea zice cel ce are sabia cea de ambele laturi ascuțită:

13. Știu unde sălășluiești: unde este scaunul Satanei; și îți numele meu și n'ai

tăgăduit credința mea, în zilele lui Antipa, martorul meu cel credincios, care a fost ucis la voi, acolo unde Satana locuiește.

14. Ci am împotriva ta câteva lucruri, că ai acolo pe unii care țin învățătura lui Balaam, cel ce învață pe Balac să pună piatră de poticneală înaintea fiilor lui Israel, ca să mănânce carne jertfită idolilor și să se dea desfrânării.

15. Astfel ai și tu de cei ce țin învățătura Nicolaiților, tot așa.

16. Pocăește-te; iar de nu, viu la tine curând și voi face cu ei război, cu sabia gurii mele.

17. Cine are urechi, să audă ceea ce Duhul zice Bisericii: Biruitorului îi voi da din mana cea ascunsă și-i voi da lui o pietricică albă și pe pietricică scris un nume nou, pe care nimeni nu-l știe, fără numai primitorul.

18. Iar îngerului Bisericii din Tiatira scrie-i: Acestea zice Fiul lui Dumnezeu, ai cărui ochi sunt ca para focului și piccioarele asemenea aramei strălucitoare.

19. Știu faptele tale, și dragostea și credința și slujirea și răbdarea ta, și știu că faptele tale cele de urmă sunt mai multe decât cele dintâi.

20. Dar am împotriva ta cuvântul că lași pe femeia Iezabela, care se zice pe sine proorociță, și învață și amăgește pe robii mei, ca să facă desfrânări și să mănânce cele jertfite idolilor.

21. Și i-am dat timp să se pocăiască și nu voiește să se pocăiască de desfrânarea ei.

22. Iată, o arunc pe ea la pat și pe cei ce precurvesc cu ea în mare strâmtorare, dacă nu se vor pocăi de faptele lor.

23. Și pe fiii ei cu moarte îi voi ucide și vor cunoaște toate Bisericile că eu sunt cel care cercetez răunchii și inimile și voi da vouă, fiecărui, după faptele voastre.

24. Iar vouă celorlalți din Tiatira, câți nu au învățătura aceasta, ca unii cari n'au cunoscut adâncurile Satanei, după cum spun ei, vouă vă zic: nu pun peste voi altă greutate.

25. Inșă, ceea ce aveți, țineți până voi veni.

26. Și celui ce biruiește și celui ce păzește, până la capăt, faptele mele, îi voi da lui stăpânire peste neamuri.

27. Și le va păstori pe ele cu toiag de fier și ca vasele olarului le va sfărâma,— precum și eu am luat putere de la Tatăl meu.

28. Și-i voi da lui steaua cea de dimineată.

29. Cine are urechi, să audă ceea ce Duhul zice Bisericii.

3.

Epistola a cincea către Biserica din Sarde; a șasea către Biserica din Filadelfia. Numele noului Ierusalim. Epistola a șaptea către Biserica din Laodichia.

1. Iar îngerului bisericii din Sarde scrie-i: Acestea zice cel ce are cele șapte duhuri ale lui Dumnezeu și cele șapte stele: Știu faptele tale, că ai nume, că trăiești, dar ești mort.

2. Priveghiază și întărește ce a mai rămas și era să moară. Căci n'am găsit faptele tale depline înaintea Dumnezeului meu.

3. Drept aceea, adu-ți aminte cum a primit și ai auzit și păstrează și te pocăește. Iar de nu vei priveghia, voi veni ca un fur și nu vei ști în care ceas voi veni asupra ta.

4. Dar ai câțiva oameni în Sarde care nu și-au mănjit hainele lor, ci ei vor umbra cu mine îmbrăcați în veșminte albe, căci vrednici sunt.

5. Cel ce biruiește fi-va astfel îmbrăcat în veșminte albe și nu voi șterge deloc numele lui din cartea vieții și voi mărturisi numele lui înaintea părintelui meu și înaintea îngerilor lui.

6. Cine are urechi, să audă ceea ce Duhul zice Bisericii.

7. Iar îngerului Bisericii din Filadelfia scrie-i: Acestea zice Cel Sfânt, Cel Adevărat, cel ce are cheia lui David, cel ce deschide și nimeni nu va închide, și închide și nimeni nu va deschide:

8. Știu faptele tale; iată, am lăsat înaintea ta o ușă deschisă, pe care nimeni nu poate să o închidă, fiindcă, deși ai putere mică, tu ai păzit cuvântul meu și nu ai tăgăduit numele meu.

9. Iată, îți dau din sinagoga Satanei, dintre cei care se zic pe sine că sunt Iudei

și nu sunt, ci mint, iată îi voi face să vie și să se închine înaintea picioarelor tale și vor cunoaște că te-am iubit.

10. Pentru că ai păzit cuvântul răbdării mele, și eu te voi păzi pe tine de ceasul ispitei ce va să vie peste toată lumea, ca să încerce pe cei ce locuiesc pe pământ.

11. Viu curând; ține ce ai, ca nimeni să nu ia cununa ta.

12. Pe cel ce biruește îl voi face stâlp în templul Dumnezeului meu și afară nu va mai ieși, și voi scrie pe el numele Dumnezeului meu și numele cetății Dumnezeului meu, — al noului Ierusalim, care se pogoară din cer, de la Dumnezeul meu, — și numele meu cel nou.

13. Cine are urechi, să audă ceea ce Duhul zice Bisericilor.

14. Iar îngerului Bisericii din Laodichia scrie-i: Acestea zice Cel ce este Amin, martorul cel credincios și adevărat, începutul zidirii lui Dumnezeu:

15. Știu faptele tale; că nu ești nici rece, nici fierbinte. O, de ai fi rece sau fierbinte!

16. Astfel, fiindcă ești căldicel, nici fierbinte, nici rece, am să te vărs din gura mea.

17. Fiindcă tu zici: Sunt bogat și m'am îmbogățit și de nimic nu am nevoie! — Și nu știi că tu ești cel ticălos și vrednic de plâns, și sărac și orb și gol!

18. Sfătuescu-te să cumperi de la mine aur lămurit în foc, ca să te îmbogățești, și veșminte albe, ca să te îmbraci și să nu se dea pe față rușinea goliciunii tale, și alifie de ochi, ca să-ți ungi ochii și să vezi.

19. Eu pe câți îi iubesc îi mustru și îi pedepesc; răvnește, dar, și te pocăiește.

20. Iată, stau la ușă și bat; de va auzi cineva glasul meu și va deschide ușa, voi intra la el și voi cina cu el și el cu mine.

21. Celui ce biruește îi voi da să șadă cu mine în scaunul meu, precum și eu am biruit și am șezut cu Tatăl meu, în scaunul lui.

22. Cine are urechi, să audă ceea ce Duhul zice Bisericilor.

Privești cerească. Tronul lui Dumnezeu cu douăzeci și patru de bătrâni și cu patru Heruvimi.

1. După aceasta, m'am uitat și iată o ușă era deschisă în cer și glasul cel dintâi, glasul ca de trâmbiță, pe care l-am auzit vorbind cu mine îmi grăiește: Sue-te aici, și îți voi arăta cele ce trebuie să fie după acestea.

2. Indată am fost răpit în Duhul și iată un tron era în cer și pe tron ședea cineva,

3. Și cel ce ședea semăna la vedere cu piatra de iasp și de sardoniu, iar de jur-împrejurul tronului era un curcubeu, cu înfățișarea smaragdului.

4. Și douăzeci și patru de scaune înconjurau tronul, și pe scaune, douăzeci și patru de bătrâni, șezând, îmbrăcați în haine albe și purtând pe capetele lor cununi de aur.

5. Și din tron ieșeau fulgere și glasuri și tunete și șapte făclii de foc ardeau înaintea tronului, care sunt cele șapte duhuri ale lui Dumnezeu.

6. Și înaintea tronului, ca o mare de sticlă, asemenea cu cristalul. Iar în mijlocul tronului și împrejurul scaunului, patru ființe, pline de ochi, dinainte și dinapoi.

7. Și ființa cea dintâi era asemenea leului, a doua ființă asemenea vițelului, a treia ființă avea față ca de om, iar a patra ființă era asemenea vulturului care zboară.

8. Și cele patru ființe, ayând fiecare din ele câte șase aripi, sunt pline de ochi, de jur-împrejur și pe sub aripi, și odihnă nu au, ziua și noaptea zicând: Sfânt, Sfânt, Sfânt, Domnul Dumnezeu, Atot-țitorul, cel ce era, și cel ce este și cel ce vine.

9. Iar când cele patru ființe dădeau mărire, cinste și mulțumită celui ce șade pe scaun, celui ce este viu în vecii vecilor,

10. Atunci cei douăzeci și patru de bătrâni cădeau înaintea celui ce șade pe scaun și se închinau celui ce este viu în vecii vecilor și aruncând cununile lor înaintea tronului, ziceau:

11. Vrednic ești, Doamne și Dumnezeu nostru, să primești mărirea și cinstea și puterea, căci tu ai zidit toate lucrurile și prin voința ta ele erau și s'au făcut.

5.

Cartea cu șapte peceți este dată Mielului. Mielul este lăudat cu cântări cerești.

1. Am văzut, apoi, în mâna dreaptă a celui ce ședea pe scaun, o carte scrisă, înlăuntru și pe dos, pecetluită cu șapte peceți.

2. Și văzut-am un înger puternic, care striga cu glas mare: Cine este vrednic să deschidă cartea și să desfacă pecele ei?

3. Dar nimeni în cer, nici pe pământ, nici sub pământ nu putea să deschidă cartea, nici să se uite în ea.

4. Și plângeam cu amar că nimeni n'a fost vrednic să deschidă cartea, nici să se uite în ea.

5. Ci unul dintre bătrâni îmi grăiește: Nu plânge, că iată a biruit leul, cel ce este din seminția lui Iuda, rădăcina lui David, ca să deschidă cartea și cele șapte peceți ale ei.

6. Atunci am văzut, la mijloc — între tron, cele patru ființe și bătrâni — stând un Miel, ca înjunghiat, și care avea șapte coarne și șapte ochi, care sunt cele șapte duhuri ale lui Dumnezeu. trimise în tot pământul.

7. Și a venit și a luat cartea, din dreapta celui ce ședea pe tron.

8. Și când a luat cartea, cele patru ființe și cei douăzeci și patru de bătrâni au căzut înaintea Mielului, având fiecare alăută și năstrape de aur, pline cu tămâie, care sunt rugăciunile sfinților.

9. Și cântau o cântare nouă și ziceau: Vrednic ești să iei cartea și să deschizi pecelele ei, căci ai fost înjunghiat și ai răscumpărat lui Dumnezeu, cu sângele tău, oameni din toată seminția și limba și norodul și neamul;

10. Și i-ai făcut pe ei, Dumnezeul nostru, împărăție și preoți și împărăți-vor pe pământ.

11. Și am văzut și am auzit glas de îngeri mulți, de jur-împrejurul tronului și al ființelor și al bătrânilor, și era nu-

mărul lor zeci de mii de zeci de mii și mii de mii,

12. Și ziceau cu glas mare: Vrednic este Mielul cel înjunghiat să ia puterea, și bogăția, și înțelepciunea, și tăria, și cinstea, și mărirea și binecuvântarea.

13. Și toată făptura care este în cer și pe pământ, și sub pământ și în mare și toate câte sunt într'însele, le-am auzit zicând: Celui ce șade pe tron și Mielului, fie binecuvântarea și cinstea și mărirea și puterea, în vecii vecilor!

14. Și cele patru ființe ziceau: Amin! Iar bătrânii căzură și se închinară.

6.

Desfacerea celor dintâi șase peceți. Împărății și domniii lumii se ascund în peșteri și în crăpăturile stâncilor.

1. Și am văzut când Mielul a deschis pe cea dintâi din cele șapte peceți, și am auzit pe una din cele patru ființe, zicând cu glas ca de tunet: Vino.

2. Și m'am uitat și iată un cal alb, și cel care călărea pe el avea un arc; și i s'a dat lui cunună și a pornit ca un biruitor și ca să biruiască.

3. Când a deschis pecetia a doua, am auzit zicând pe a doua ființă: Vino

4. Și a ieșit alt cal, roșu ca focul; și celui ce călărea pe el datu-i-s'a să ia pacea de pe pământ, ca oamenii să se junghie între ei; și o sabie mare i s'a dat.

5. Și când a deschis pecetia a treia, am auzit zicând pe a treia ființă: Vino. Și m'am uitat și iată un cal negru, și cel care călărea pe el avea o cumpănă în mâna lui.

6. Și am auzit, în mijlocul celor patru ființe, ca un glas care zicea: Măsura de grâu, un dinar, și trei măsuri de orz, un dinar. Dar de untul de lemn și de vin să nu te atingi.

7. Și când a deschis pecetia a patra, am auzit glasul ființei a patra zicând: Vino.

8. Și m'am uitat și iată un cal galben-vântar, și numele celui ce călărea pe el era Moartea; și Iadul se ținea după el; și li s'a dat lor putere peste a patra parte a pământului, ca să ucidă cu sabie și cu

foamete, și cu moarte și cu fiarele de pe pământ.

9. Și când a deschis pecetia a cincea, am văzut, sub jertfelnic, sufletele celor înjunghiați pentru cuvântul lui Dumnezeu și pentru mărturia pe care au dat-o.

10. Și strigau cu glas mare și ziceau: Până când, Stăpâne sfinte și adevărate, nu vei judeca și nu vei răzbuna sângele nostru, față de cei ce locuiesc pe pământ?

11. Și fiecăruia dintre ei i s'a dat câte un veșmânt alb și li s'a spus să stea în tihnă, încă puțină vreme, până când vor împlini numărul și cei împreună slujitori cu ei și frații lor, cei ce aveau să fie omorâți ca și ei.

12. Și m'am uitat când a deschis pecetia a șasea și s'a făcut cutremur mare și soarele s'a făcut negru ca un sac de păr și luna întregă s'a înroșit ca sângele.

13. Și stelele cerului căzură pe pământ, precum smochinul își leapădă smochinele sale verzi, când este zguduit de vijelie.

14. Iar cerul s'a dat înlături, ca o carte de piele pe care o faci sus, și toți munții și toate ostroavele s'au mișcat din locurile lor.

15. Atunci, împărații pământului și boierii și căpitanii și bogații și cei puternici și toți robii și toți slobozii s'au ascuns în peșteri și în stâncile munților,

16. Strigând munților și stâncilor: Cădeți peste noi și ne ascundeți pe noi de fața Celui ce șade pe tron și de mânia Mielului;

17. Căci a venit ziua cea mare a mâniei lor, și cine are putere ca să stea pe loc!

7.

Pecelluirea a o sută și patruzeci și patru de mii din seminția lui Israel. Mulțime, în veșminte albe, laudă pe Dumnezeu și pe Miel.

1. După aceasta, văzut-am patru îngeri, stând la cele patru unghiuri ale pământului și ținând cele patru vânturi ale lui, ca să nu sufle vânt pe pământ, nici peste mare, nici peste vre-un copac.

2. Am văzut apoi alt înger care se ridica dela răsăritul soarelui și avea pecetia Viului Dumnezeu. Ingerul a strigat

cu glas puternic către cei patru îngeri, cărora li s'a dat să vatăme pământul și marea,

3. Și le-a zis: Nu vatămați pământul, nici marea, nici copacii, până ce nu vom pecetlui, pe frunte, pe robii Dumnezeului nostru.

4. Și am auzit numărul celor pecetluiți: o sută patruzeci și patru de mii de pecetluiți, din toate semințiile fiilor lui Israel:

5. Din seminția lui Iuda, douăsprezece mii de pecetluiți; din seminția lui Ruben, douăsprezece mii; din seminția lui Gad, douăsprezece mii;

6. Din seminția lui Așer, douăsprezece mii; din seminția lui Neftali, douăsprezece mii; din seminția lui Manase, douăsprezece mii;

7. Din seminția lui Simeon, douăsprezece mii; din seminția lui Levi, douăsprezece mii; din seminția lui Isahar, douăsprezece mii;

8. Din seminția lui Zevulon, douăsprezece mii; din seminția lui Iosif, douăsprezece mii; din seminția lui Veniamin, douăsprezece mii de pecetluiți.

9. După acestea m'am iuitat și iată gloată multă, pe care nimeni nu putea s'o numere — din tot neamul și semințiile și popoarele și limbile — stând înaintea tronului și înaintea Mielului, îmbrăcată în veșminte albe și având în mână ramuri de finic.

10. Și mulțimea striga cu glas mare, zicând: Mântuirea este de la Dumnezeuul nostru, care șade pe tron, și de la Miel.

11. Și toți îngerii stăteau împrejurul tronului și al bătrânilor și al celor patru ființe și au căzut, înaintea tronului, pe fețele lor, și s'au închinat lui Dumnezeu,

12. Zicând: Amin! Binecuvântarea, și mărirea, și înțelepciunea și mulțumita și cinstea și puterea și tăria — Dumnezeului nostru, în vecii vecilor! Amin!

13. Iar unul dintre bătrâni a deschis gura și mi-a zis: Aceștia care sunt îmbrăcați în veșminte albe, cine sunt și de unde au venit?

14. Zis-am către ei: Doamne, tu știi. El mi-a răspuns: Aceștia sunt cei ce vin din strămtorarea cea mare și și-au spălat veșmintele lor și le-au făcut albe în sângele Mielului.

15. Pentru aceea, sunt înaintea tronului lui Dumnezeu și slujesc lui ziua și noaptea, în templul lui, și cel ce șade pe tron înălța-va cortul lui asupra lor;

16. Nu vor mai flămânzi, nici nu vor mai însetoșa, nici nu va mai cădea soarele peste ei și nici o arșiță;

17. Căci Mielul, cel ce stă la mijlocul tronului, îi va pășuna pe ei și-i va duce la izvoarele apelor vieții și Dumnezeu va șterge orice lacrimă din ochii lor.

8.

A șaptea pecetie. Șapte îngeri cu șapte trâmbițe.

1. Și când Mielul a deschis pecetia a șaptea, s'a făcut tăcere în cer, ca la o jumătate de ceas.

2. Și am văzut pe cei șapte îngeri, care stau înaintea lui Dumnezeu și li s'a dat lor șapte trâmbițe.

3. Și a venit alt inger și a stat la altar, având cădelniță de aur, și i s'a dat lui tămâie multă, ca s'o aducă, împreună cu rugăciunile tuturor sfinților, pe jertfelnicul de aur dinaintea tronului.

4. Și fumul tămâii s'a suit, din mâna ingerului, înaintea lui Dumnezeu, împreună cu rugăciunile sfinților.

5. Apoi ingerul a luat cădelnița și a umplut-o din focul jertfelnicului și a aruncat cărbunii pe pământ; și s'au pornit tunete și glasuri și fulgere și pământul s'a cutremurat.

6. Iar cei șapte îngeri, care aveau cele șapte trâmbițe, s'au gătit ca să trâmbițeze.

7. Și a trâmbițat întâiul inger; și s'a pornit grindină și foc amestecat cu sânge și au căzut pe pământ; și a ars din pământ a treia parte, și a ars din copaci a treia parte, iar iarba verde a ars de tot.

8. A trâmbițat, apoi, al doilea inger; și ca un munte întreg de foc și de flăcări s'a prăbușit în mare; și a treia parte din mare s'a prefăcut în sânge;

9. Și a murit a treia parte din făpturile cu viață în ele, care sunt în mare și a treia parte din corăbii s'a sfărâmat.

10. Și a trâmbițat al treilea inger; și a căzut din cer o stea uriașă, arzând ca

o făclie, și a căzut peste a treia parte din râuri și peste izvoarele apelor.

11. Și numele stelei se chiamă Absintos. Și a treia parte din ape s'a făcut amară ca pelinul și mulți dintre oameni au murit din pricina apelor, pentru că se făcuseră amare.

12. Și a trâmbițat și al patrulea inger; atunci a treia parte din soare fu lovită și a treia parte din lună și din stele a treia parte, ca să fie întunecată a treia parte, a lor și ziua să-și piardă din lumină a treia parte și noaptea tot așa.

13. Și am văzut și am auzit un vultur, care zbură spre creștetul cerului și striga cu glas mare: Vai, vai, celor ce locuiesc pe pământ, din pricina celorlalte porunci ale trâmbiței ingerilor celor trei, care sunt gata să trâmbițeze!

9.

Trâmbița a cincea și a șasea. Cele ce se întâmplă după ce au sunat. Cei patru îngeri de la Eufrat.

1. Și a trâmbițat al cincilea inger; și am văzut o stea căzută din cer pe pământ și i s'a dat cheia fântânii adâncului.

2. Și a deschis fântâna adâncului și fum s'a ridicat din fântână, ca fumul unui cuptor mare, și soarele și văzduhul s'au întunecat de fumul fântânii.

3. Și din fum au ieșit lăcuste, pe pământ, și li s'a dat lor putere precum au putere scorpionele pământului.

4. Și li s'a poruncit să nu vatăme iarba pământului și nici o verdeață și nici un copac, fără numai pe oamenii care nu au pecetia lui Dumnezeu pe frunțile lor.

5. Și datu-li-s'a a nu ca să-i omoare, ci ca să fie chinuți cinci luni; și chinul lor este la fel cu chinul scorpiei, când a înțepat pe om.

6. Și în zilele acelea, căuta-vor oamenii moartea și nu o vor afla și vor pofti să moară; moartea însă va fugi de ei.

7. Iar înfățișarea lăcustelor era asemenea unor cai pregătiți de război. Pe capetele lor aveau coronuri de aur, și fețele lor erau ca fețele omenesti.

8. Aveau păr ca femeile și dinții lor erau ca dinții leilor.

10.

9. Aveau, apoi, pieptare ca pieptarele de fier, iar vuetul aripilor lor era la fel cu vuetul unei mulțimi de care și de cai, care aleargă la luptă.

10. Și au cozi și bolduri asemenea scorpilor; și puterea lor e în cozile lor, ca să vatăme pe oameni, cinci luni.

11. Și au ca împărat al lor pe îngerul adâncului, al cărui nume în evreește este Abaddon, iar în elinește are numele Apolion.

12. Întâiul vai a trecut; iată vine încă un vai și încă unul, după acestea.

13. Și a trâmbițat al șaselea înger. Atunci am auzit un glas, din cele patru cornuri ale jertfelnicului de aur, care este înaintea lui Dumnezeu,

14. Zicând către îngerul al șaselea, cel ce avea trâmbița: Dezleagă pe cei patru îngeri care sunt legați, la râul cel mare, Eufratul.

15. Și fură dezlegați cei patru îngeri, care erau gătiți spre ceasul și ziua și luna și anul acela, ca să omoare a treia parte din oameni.

16. Și numărul oștirilor era două sute de milioane de călăreți, căci am auzit numărul lor.

17. Și așa am văzut, în vedenie, caii și pe cei ce ședeau pe ei: călăreții aveau platoșe ca fața focului și a iachintului și a pucioasei, iar capetele cailor semănau cu capetele leilor și din gurile lor ieșea foc și fum și pucioasă.

18. De aceste trei bătăi — de focul și de fumul și de pucioasa care ieșea din gurile lor — ucisă a fost a treia parte din oameni.

19. Pentru că puterea cailor este în gura lor și în cozile lor; căci cozile lor sunt asemenea șerpilor, având capete, și cu acestea vatămă.

20. Dar ceilalți oameni, care nu au murit din rănilor acestora, nu s'au pocăit deloc de faptele mâinilor lor, ca să nu se mai închine demonilor și idolilor de aur și de argint, și de aramă și de piatră și de lemn, care nu pot nici să vadă, nici să audă, nici să umble;

21. Și nu s'au pocăit de uciderile lor, nici de fermecătorile lor, nici de curvia lor, nici de furtişagurile lor.

Un înger se arată, ținând în mână o carte deschisă. Poruncă lui Ioan să înghită această carte.

1. Și am văzut alt înger puternic, pogorindu-se din cer, învăluit într'un nor, și pe capul lui era curcubeul, iar fața lui strălucea ca soarele și picioarele lui erau ca stâlpi de foc.

2. Și în mâna lui avea o carte mică, deschisă. Și a pus piciorul lui cel drept pe mare, iar pe cel stâng pe pământ.

3. Și a strigat cu glas puternic, precum răcnește leul. Iar când a strigat, cele șapte tunete au slobozit glasurile lor.

4. Ci când au vorbit cele șapte tunete, voiam să scriu, dar am auzit o voce care zicea din cer: Pecetluște cele ce au spus cele șapte tunete și nu le scrie.

5. Iar îngerul pe care l-am văzut stând pe mare și pe pământ, și-a ridicat mâna dreaptă către cer,

6. Și s'a jurat pe cel ce este viu în vecii vecilor, care a făcut cerul și cele ce sunt în cer, și pământul și cele ce sunt pe pământ, și marea și cele ce sunt în mare, că timp nu va mai fi,

7. Ci, în zilele când va grăi al șaptelea înger, când va fi să trâmbițeze, atunci săvârșită este taina lui Dumnezeu, precum bine a vestit robilor săi, proorocilor.

8. Iar glasul din cer, pe care-l auzisem, iarăși a vorbit cu mine și a zis: Mergi de ia cartea cea deschisă din mâna îngerului care stă pe mare și pe pământ.

9. Și m'am dus la înger și i-am zis să-mi dea cartea. Și îmi răspunde: Ia-o și mânân'o; și va amări pântecul tău, dar în gura ta va fi dulce ca mierea.

10. Atunci am luat cartea din mâna îngerului și am mâncat-o; și era în gura mea dulce ca mierea, dar după ce am mâncat-o pântecul meu s'a amărit.

11. Și cuvântează către mine: Tu trebuie să proorocești, încă o dată, la popoare și la neamuri, și la limbi și la mulți împărați.

11.

Măsurarea templului. Doi martori uciși de Fiară înviază și se înalță la cer. Trâmbița a șaptea. Cântarea. Templul lui Dumnezeu în cer.

1. Apoi mi-au dat o trestie asemenea unui toiag și mi-au zis: Scoală-te și măsoară templul lui Dumnezeu și jertfelnicul și pe cei ce se închină într'însul.

2. Iar curtea cea dinafară a templului scoate-o din socoteală și n'o măsură, pentru că a fost dată păgânilor, care vor călca în picioare cetatea sfântă patruzeci și două de luni.

3. Și voi da putere celor doi martori ai mei și vor prooroci, îmbrăcați în sac, o mie două sute și șizeci de zile.

4. Aceștia sunt cei doi măslini și cele două sfeșnice care stau înaintea Domnului pământului.

5. Și dacă voiește cineva să-i vatăme, foc iese din gura lor și mistuește pe vrăjmașii lor; deci dacă ar voi cineva să-i vatăme, așa i se cade să fie ucis.

6. Aceștia au putere să închidă cerul, ca ploaia să nu plouă în zilele proorociei lor și putere au peste ape să le schimbe în sânge și să bată pământul cu orice fel de bătaie, ori de câte ori vor voi.

7. Iar când vor isprăvi cu mărturia lor, Fiară care se sue din adânc va face război cu ei, și-i va birui și-i va omori.

8. Și leșurile lor zăcea-vor pe ulițele cetății celei mari, care se chiamă duhovnicește Sodoma și Egipt, unde a fost răstignit și Domnul lor.

9. Și din popoare, din seminții, din limbi și din neamuri privi-vor la leșurile lor trei zile și jumătate și nu vor îngădui ca ele să fie puse în mormânt.

10. Iar locuitorii de pe pământ se bucură de moartea lor și sunt în veselie și-și trimit daruri unul altuia, pentru că acești doi prooroci au chinuit pe locuitorii de pe pământ.

11. Inșă după cele trei zile și jumătate, duh de viață de la Dumnezeu a intrat în ei și au stătut pe picioarele lor și frică mare a căzut peste cei ce se uitau la ei.

12. Și din oer au auzit glas puternic, zicându-le: Suiți-vă aici! Și s'au suit la

cer, în nori, și au privit la ei dușmanii lor.

13. Și în ceasul acela s'a făcut cutremur mare și a zecea parte din cetate s'a prăbușit și au pierit în cutremur șapte mii de fețe omenești, iar ceilalți s'au înfricoșat și au dat mărire Dumnezeului cerului.

14. Al doilea vai a trecut; al treilea vai, iată, vine degrabă.

15. Și a trâmbițat al șaptelea inger și s'au pornit, în cer, glasuri puternice care ziceau: Impărăția lumii a ajuns împărăția Domnului nostru și a Christosului său, și va împărăți în vecii vecilor.

16. Și cei douăzeci și patru de bătrâni care șed înaintea lui Dumnezeu, în scaunele lor, au căzut cu fețele la pământ și s'au închinat lui Dumnezeu,

17. Grăind: Mulțumim ție, Doamne Dumnezeule, Atotțitorule, cel ce ești și cel ce erai și cel ce vii, că ai luat puterea ta cea mare și ai început să împărățești.

18. Ci păgânii s'au mâniat, dar a venit mânia ta și vremea celor morți, ca să fie judecați și să răsplătești pe robii tăi, pe prooroci și pe sfinți și pe cei ce se tem de numele tău, pe cei mici și pe cei mari, și să prăpădești pe cei ce prăpădesc pământul.

19. Atunci se deschise templul lui Dumnezeu, în cer, și se văzu în templu chivotul legământului său și se porniră fulgere și vuet și tunete și cutremur și grindină mare.

12.

Femeia care naște și Balaurul. Balaurul, biruit de Mihail, urmărește pe femeie și pe cei din sămânța ei.

1. Și s'a arătat în cer un semn mare: o femeie înveșmântată cu soarele; și luna era sub picioarele ei și pe cap purta cunună din douăsprezece stele.

2. Și era însărcinată și striga, chinindu-se și muncindu-se ca să nască.

3. Și alt semn s'a arătat în cer: iată un balaur mare, roșu, având șapte capete și zece coarne, și pe capetele lui șapte cununi împărătești.

4. Iar coada lui târa a treia parte din stelele cerului, și le-a aruncat pe pământ.

Și balaurul stătu înaintea femeii care era să nască, pentru ca, dacă va fi născut, să înghită pe copilul ei.

5. Și a născut un copil bărbat, care va să păstorească toate neamurile cu toiag de fier. Și copilul ei fu răpit la Dumnezeu și la scaunul lui.

6. Iar femeia fugi în pustie, unde are loc gătit de Dumnezeu, ca să o hrănească pe ea acolo o mie două sute și șazeci de zile.

7. Și s'a făcut război în cer: Mihail și îngerii lui au pornit război cu balaurul, iar balaurul și îngerii lui au stat în luptă,

8. Dar n'au izbutit, nici nu s'a mai găsit pentru ei loc în cer.

9. Și aruncat a fost balaurul cel mare, șarpele cel de demult, care se chiamă diavol și Satana, cel ce înșală toată lumea, aruncat a fost pe pământ și îngerii lui aruncați au fost cu el.

10. Și am auzit glas mare, în cer, zicând: Acum s'a făcut mântuirea și puterea și împărăția Dumnezeului nostru și stăpânirea Christosului său, căci aruncat a fost parișul fraților noștri, cel ce îi păra pe ei, înaintea Dumnezeului nostru ziua și noaptea.

11. Ci ei l-au biruit prin sângele Mielului și prin cuvântul mărturiei lor și nu și-au iubit viața lor până la moarte.

12. Pentru aceasta, bucurați-vă, ceruri și cei ce locuiți într'însele. Vai însă pământului și mării! Fiindcă diavolul a coborât la voi, având mânie mare, căci știe că timpul lui e scurt.

13. Iar când a văzut balaurul că a fost aruncat pe pământ, a prigonit pe femeia care născuse pe pruncul bărbat.

14. Dar datu-i-s'au femeii cele două aripi ale marelui Vultur, ca să zboare în pustie, la locul ei, unde e hrănită acolo un răstimp și răstimpuri și jumătate de răstimp, departe de fața șarpelui.

15. Atunci șarpele a aruncat din gura lui, după femeie, apă ca un puhoi, ca s'o ia puhoiul.

16. Ci pământul i-a venit femeii într'ajutor, căci pământul și-a deschis gura sa și a înghițit puhoiul pe care-l aruncase balaurul din gură.

17. Și balaurul s'a aprins de mânie asupra femeii și a pornit să facă război cu ceilalți din seminția ei, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și țin mărturia lui Iisus.

18. Iar eu am stat pe nisipul mării.

13.

Fiara care se ridică din mare defăimează pe Dumnezeu și dă război sfinților. O altă fiară. proorocul mincinos, se ridică din pământ. Numele primei: Șase sute șazeci și șase.

1. Și am văzut suindu-se din mare o fiară, care avea zece coarne și șapte capete, și pe coarnele ei zece steme și pe capetele ei, nume de hulă.

2. Și fiara pe care am văzut-o era asemenea pardosului, picioarele ei erau ca ale ursului, iar gura ei ca gura leilor. Și balaurul îi dădu fiarei puterea lui și scaunul lui și stăpânire mare.

3. Și unul din capetele fiarei era ca înjunghiat de moarte, dar rana ei cea de moarte fu vindecată și tot pământul, minunat, se uita după fiară.

4. Și s'au închinat balaurului, fiindcă i-a dat fiarei stăpânirea; apoi s'au închinat fiarei, zicând: Cine este asemenea fiarei și cine poate să se lupte cu ea!

5. Și i s'a dat ei gură să grăiască semeții și hule și i s'a dat putere să lucreze timp de patruzeci și două de luni.

6. Și și-a deschis gura sa spre hule asupra lui Dumnezeu, ca să hulească numele lui și cortul lui și pe cei ce locuiesc în cer.

7. Și i s'a dat să facă război cu sfinții și să-i biruiască, și i s'a dat ei stăpânire peste toată seminția și norodul și limba și neamul.

8. Și închina-se vor ei toți cei ce locuiesc pe pământ, ale căror nume nu sunt scrise, de la întemeierea lumii, în cartea vieții Mielului celui înjunghiat.

9. De are cineva ureche, să audă!

10. Cine ia pe alții robi, de robie are parte; cine cu sabia va ucide, trebuie să fie ucis de sabie. Aici este răbdarea și credința sfinților.

11. Am văzut apoi altă fiară, suindu-se din pământ, și avea două coarne asemenea Mielului, dar grăia ca un balaur.

12. Și stăpânirea celei dintâi fiare o are toată în mână, în fața ei. Și face pământul și pe locuitorii de pe el ca să se închine fiarei celei dintâi, a cărei rană de moarte fusese vindecată.

13. Și face semne mari! Chiar și foc face să se pogoare din cer, pe pământ, înaintea oamenilor,

14. Și amăgește pe cei ce locuiesc pe pământ prin semnele ce i s'a dat să facă înaintea fiarei, zicând celor ce locuiesc pe pământ să facă fiarei chip, ei care a fost rănită cu sabia și a rămas în viață.

15. Și i s'a dat ei să însufle duh chipului fiarei, așa încât chipul fiarei să grăiască. Iar pe câți nu se vor închina chipului fiarei, putere avea ca să-i ucidă.

16. Și-i silește pe toți, pe cei mici și pe cei mari, și pe cei bogați și pe cei săraci, și pe cei slobozi și pe cei robi, ca să-și pună semn pe mâna lor cea dreaptă sau pe frunte.

17. Încât nimeni să nu poată cumpăra sau vinde, fără numai cel ce are semnul, adică numele fiarei sau numărul numelui fiarei.

18. Aici este înțelepciunea. Cine are pricepere socotească numărul fiarei; căci este număr de om. Și numărul ei este șase sute șazeci și șase.

14.

Mielul și cei răscumpărați sălășluiesc în Sion. Trei îngeri vestesc judecățile lui Dumnezeu. Secerișul și culesul viei.

1. Și m'am uitat și iată Mielul stătea pe muntele Sionului și cu el o sută patruzeci și patru de mii, care aveau numele lui și numele Tatălului lui, scris pe frunțile lor.

2. Atunci am auzit sunet din cer, ca vuet de ape multe și ca bubuitul unui tunet puternic, iar viersul pe care l-am auzit, ca viersul unor cântăreți, zicând cu alăutele lor.

3. Și cântă o cântare nouă, înaintea tronului și înaintea celor patru făpturi și înaintea bătrânilor; și nimeni nu putea să învețe cântarea, fără numai cei o sută patruzeci și patru de mii, care fuseseră răscumpărați de pe pământ.

4. Aceștia sunt care nu s'au întinat cu femeii, căci sunt feciorelnici. Aceștia sunt care merg după Miel oriunde se va duce. Aceștia au fost răscumpărați dintre oameni, pargă lui Dumnezeu și Mielului.

5. Iar în gura lor nu s'a aflat minciună, fiindcă sunt fără prihană.

6. Am văzut apoi alt inger care zbura pe mijlocul cerului, având să binevestească evanghelia veșnică celor ce locuiesc pe pământ și la tot neamul, și seminția și limba și poporul.

7. Și striga cu glas puternic: Temeți-vă de Dumnezeu și dați lui mărire, că a venit ceasul judecății lui, și vă închinați celui ce a făcut cerul și pământul și marea și izvoarele apelor.

8. Și alt inger a venit după cel dintâi, zicând: A căzut, a căzut Babilonul, ceataea cea mare, care a adăpat toate neamurile din vinul patimei și al desfrăului ei!

9. Și al treilea inger a venit după ei, strigând cu glas puternic: Cine se închină fiarei și chipului ei și primește semnul ei pe fruntea lui sau pe mâna lui,

10. Va bea și el din vinul aprinderii lui Dumnezeu, turnat, neamestecat, în potirul mâniei sale și se va chinu în foc și în pucioasă, înaintea sfinților îngeri și înaintea Mielului.

11. Și fumul chinului lor se sue în vecii vecilor. Și nu au odihnă nici ziua, nici noaptea cei ce se închină fiarei și chipului ei și oricine care primește semnul numelui ei.

12. Aici este răbdarea sfinților, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Iisus.

13. Și am auzit un glas din cer zicând: Scrie: Fericiți cei morți, cei ce de acum mor întru Domnul! Da, grăiește Duhul, odihnească-se de ostenelele lor, căci faptele lor vin cu ei.

14. Și am privit și iată un nor alb și cel ce ședea pe nor era asemenea Fiului omului, având pe capul lui cunună de aur și în mâna lui secere ascuțită.

15. Și alt inger a ieșit din templu și a strigat, cu glas mare, celui ce ședea pe nor: Pune secerea și seceră, că a venit ceasul de secerat, fiindcă s'a copt secerișul pământului.

16. Atunci cel ce ședea pe nor a aruncat, pe pământ, seceea lui și pământul fu secerat.

17. Apoi un alt înger a a ieșit din templul cel ceresc, având și el un cosor ascuțit,

18. Și încă un înger a ieșit din altar, având putere asupra focului, și a strigat cu glas mare celui ce avea cosorul ascuțit și a grăit: Pune cosorul tău cel ascuțit și culege strugurii viei pământului, căci boabele ei s'au copt.

19. Atunci îngerul aruncă pe pământ cosorul lui și culese via pământului, și ciorchinii îi aruncă în teascul cel mare al mâniei lui Dumnezeu.

20. Și teascul fu călcat afară din cetate și a ieșit sânge din teasc, până la zăbalele cailor și în depărtare de o mie șase sute de stadii.

15.

Cântarea biruitoarelor fiarei. Șapte îngeri cu șapte cupe ale mâniei.

1. Văzut-am, apoi, în cer alt semn, mare și minunat: șapte îngeri având șapte pedepse, cele de pe urmă, căci cu ele s'a sfârșit mânia lui Dumnezeu.

2. Am văzut ca o mare de cleștar, amestecat cu foc, și pe biruitoarii din ispită cu fiara și cu chipul fiarei și cu numărul numelui ei, stând lângă marea de cleștar și având alăutele lui Dumnezeu.

3. Și ei cântau cântarea lui Moise, robul lui Dumnezeu, și cântarea Mielului, zicând: Mari și minunate sunt lucrurile tale, Doamne Dumnezeule Atotțîitorule! Drepte și adevărate sunt căile tale, Împărate al neamurilor!

4. Cine nu se va teme de tine, Doamne, și nu va mări numele tău? Că tu singur ești sfânt, că toate neamurile vor veni și se vor închina înaintea ta, pentru că judecățile tale s'au dat pe față.

5. Și după aceasta, m'am uitat și s'a deschis templul cortului mărturiei din cer.

6. Și au ieșit din templu cei șapte îngeri cu cele șapte pedepse, îmbrăcați în veșmânt de în curat, prea alb, și încinși, pe sub sâni, cu brăe de aur.

7. Și una din cele patru făpturi dădu celor șapte îngeri șapte năstrape de aur,

pline de mânia lui Dumnezeu celui ce este viu în vecii vecilor.

8. Iar templul se umplu de fum, din mărirea lui Dumnezeu și din puterea lui, și nimeni nu putea să intre în templu, până ce se vor sfârși cele șapte rane ale celor șapte îngeri.

16.

Vărsarea celor șapte cupe ale mâniei și cele șapte plăgi ce vin asupra pământului.

1. Și am auzit glas mare, din templu, zicând celor șapte îngeri: Duceți-vă și vărsați pe pământ cele șapte năstrape ale mâniei lui Dumnezeu.

2. Și s'a dus cel dintâi și a vărsat năstrapa lui, pe pământ. Și o bubă rea și ucigașă s'a ivit pe oamenii care aveau semnul fiarei și care se închinau chipului fiarei.

3. Și al doilea înger a vărsat năstrapa lui în mare, și marea s'a prefăcut în sânge, ca sângele de mort, și orice suflare de viață a murit, din câte sunt în mare.

4. Iar cel de al treilea a vărsat năstrapa lui în râuri și în izvoarele apelor, și s'au prefăcut în sânge.

5. Și am auzit pe îngerul apelor zicând: Drept ești tu, cel ce ești și cel ce erai, Sfinte Doamne, că ai făcut această judecată.

6. Fiindcă au vărsat sângele sfinților și al proorocilor, tot sânge le-ai dat să bea. Vrednici sunt!

7. Și am auzit grai din altar grăind: Așa, Doamne Dumnezeule Atotțîitorule, adevărate și drepte sunt judecățile tale!

8. Apoi al patrulea înger a vărsat năstrapa lui în soare și i se dădu soareului să dogorească pe oameni cu focul lui.

9. Și oamenii fură fripți cu mare arșiță și huliră numele lui Dumnezeu, care are putere peste plăgile acestea, și nu se pocăiră ca să-i dea mărirea.

10. Atunci al cincilea înger a vărsat năstrapa lui pe scaunul fiarei și în împărăția ei s'a făcut întuneric și oamenii își mușcau limbile de durere.

11. Și au hulit pe Dumnezeul cerului, din pricina durerilor și a bubelor lor, dar de faptele lor nu s'au pocăit.

12. Și al șaselea înger a vărsat năstrapa lui în râul cel mare al Eufratului și apele lui secară, ca să fie gătită calea împăraților de la soare-răsare.

13. Și am văzut, din gura balaurului și din gura fiarei și din gura proorocului celui mincinos, trei duhuri necurate ca niște broaște.

14. Căci sunt duhuri demonicești făcătoare de semne și care se duc la împărății lumii întregi, să-i adune la războiul zilei celei mari a lui Dumnezeu Atot-putătorul.

15. Iată, viu ca un fur. Fericit este cel ce priveghiază și păstrează veșmintele sale, ca să nu umble gol și să se vadă rușinea lui!

16. Și i-au strâns la locul cese chiamă evreește Har-Maghedon.

17. Și al șaptelea înger a vărsat năstrapa lui în văzduh și glas mare a ieșit din templul cerului, de la tron, strigând: Sfârșitu-s-a!

18. Și s'au pornit fulgere și vuet și tunete și s'a făcut cutremur mare, așa cum nu a fost de când s'a zidit omul pe pământ un cutremur atât de puternic.

19. Și cetatea cea mare s'a rupt în trei bucăți și cetățile păgânilor s'au prăbușit, și Babilonul cel mare fu pomenit înaintea lui Dumnezeu, ca să-i dea paharul vinului clocotitoareii lui mâinii.

20. Și toate ostroavele pieriră și munții nu se mai aflară.

21. Și grindină mare, cu bobul cât talantul se prăvăli din cer peste oameni. Ci oamenii hulară pe Dumnezeu, din-pricina pedepsei cu grindină, căci urgia ei era mare foarte.

17.

Desfrânata cea mare, numită Babilonul, umblă, beată de sânge, pe o fiară cu șapte capete și cu zece coarne.

1. Apoi unul dintre cei șapte îngeri, care au cele șapte năstrape, a venit și a grăit către mine, zicând: Vino să-ți arăt judecata desfrânatei celei mari, care sălășluște pe ape multe,

2. Și cu care au curvit împărății pământului și cei ce locuiesc pe pământ s'au îmbătat de vinul curviei ei.

3. Și m'a dus, cu duhul, în pustie. Și am văzut o femeie șezând pe o fiară roșie, plină de nume de hulă, având șapte capete și zece coarne.

4. Și femeia era îmbrăcată în purpură și în stacojiu și împodobită cu aur și cu pietre scumpe și cu mărgăritare, având în mână pahar de aur, plin de uriciunile și de pângărelile curviei ei,

5. Iar pe fruntea ei scris nume tainic: Babilonul cel mare, mama curvelor și a uriciunilor pământului.

6. Și am văzut o femeie, beată de sângele sfinților și de sângele martorilor lui Iisus, și văzând-o m'am mirat cu mirare mare.

7. Ci îngerul mi-a zis: De ce ești în mirare? Eu îți voi spune taina femeii și a fiarei care o poartă și care are cele șapte capete și cele zece coarne.

8. Fiara pe care ai văzut-o era și nu este, și va să se suie din adânc și să meargă spre pieire. Și se vor mira cei ce locuiesc pe pământ — ale căror nume nu sunt scrise de la întemeierea lumii, în cartea vieții — văzând pe fiară că era și nu este, dar se va arăta.

9. Aici trebuie mintea care are înțelepciune. Cele șapte capete sunt șapte munți, deasupra cărora șade femeia,

10. Dar sunt și șapte împărați: cinci au căzut, unul mai este, celălalt încă nu a venit, iar când va veni are de stat puțină vreme.

11. Și fiara care era și nu este — este și el al optulea, deși este dintre cei șapte și merge spre pieire.

12. Și cele zece coarne pe care le-ai văzut sunt zece împărați, care încă n'au luat împărăția, dar care lua-vor stăpânire de împărați, un ceas, cu fiara.

13. Aceștia au un singur cuget și puterea și stăpânirea lor o dau fiarei.

14. Ei vor porni război împotriva Mielului, dar Mielul îi va birui, pentru că este Domnul Domnilor și Împăratul împăraților, și vor birui și cei împreună cu el, chemați și aleși și credincioși.

15. Apoi îngerul îmi zice: Apele pe care le-ai văzut și deasupra cărora șade curva sunt popoare și gloate și neamuri și limbi.

16. Și cele zece coarne pe care le-ai văzut și fiara urî-vor pe curvă și vor face-o să fie pustie și goală și carnea ei vor mânca-o și pe ea vor arde-o cu foc.

17. Pentru că Dumnezeu a pus în inimile lor să facă sfatul lui și să se întâlnească într'un gând și să dea fiarei împărăția lor, până se vor împlini cuvintele lui Dumnezeu.

18. Iar femeia pe care ai văzut-o este cetatea cea mare care are împărăție peste împărății pământului.

18.

Vestea căderii Babilonului. Poporul Domnului să iasă din cetate! Cei care se julesc și cei care se bucură de căderea ei.

1. După acestea, am văzut alt înger pogorîndu-se din cer, având putere mare, și pământul s'a luminat de slava lui,

2. Și a strigat cu glas puternic și a zis: A căzut, a căzut Babilonul cel mare și a ajuns locaș demonilor, pușcărie tuturor duhurilor necurate și colivie tuturor pasărilor spurcate și urite omului.

3. Pentru că din vinul aprinderii și al curviei ei au bătut toate neamurile și împărății pământului cu ea au curvit și neguțătorii lumii din mulțimea desfătărilor ei s'au îmbogățit.

4. Am auzit, apoi, alt glas din cer, zicând: Ieșiți din ea, poporul meu, ca să nu vă împărtășiți din păcatele ei și să nu luați din bătăile ei.

5. Fiindcă păcatele ei au ajuns până la cer și Dumnezeu și-a adus aminte de nedreptățile ei.

6. Dați-i înapoi precum v'a dat și ea și după faptele ei cu măsură îndoită îndoiti măsurăți-i; în potirul în care v'a turnat, turnați-i de două ori.

7. Pe cât s'a mărit pe sine și a fost în desfătări, tot pe atâta dați-i chin și plângere. Fiindcă în inima ei zice: Sed ca împărăteasă și văduvă nu sunt și jale nu voi vedea nicidecum!

8. Pentru aceea într'o singură zi vor veni bătăile peste ea: moarte și tânguire și foamete, și focul va arde-o de istov, căci puternic este Domnul Dumnezeu, judecătorul ei.

9. Iar împărății pământului, care au curvit cu ea și s'au dezmiertat cu ea, se vor jeli și se vor bate în piept pentru ea, când vor vedea fumul focului în care arde.

10. De departe, unde stau de frica chinurilor ei, ei zic: Vai! vai! cetatea cea mare, Babilonul, cetatea cea tare, că într'un ceas a venit judecata ta!

11. Și neguțătorii plâng și se tânguesc asupra ei, căci nimeni nu mai cumpără marfa lor,

12. Marfă de aur și de argint, pietre prețioase și mărgăritare, in și porfiră, mătase și stacojiu, tot felul de lemn bine mirositor și tot felul de scule de fildeș, tot felul de scule de lemn de mare preț și marfă de aramă și de fier și de marmură,

13. Și scorțișoară și balsam și mirodenii și mir și tămâie și vin și untdelemn și făină de grâu curat și grâu și vite și oi și cai și căruțe și trupuri și suflete de oameni.

14. Și roadele după care poftea sufletul tău s'au dus de la tine și tot ce era ales și gingaș și toată strălucirea au pierit de la tine și niciodată nu le vor mai găsi.

15. Iar neguțătorii acestor lucruri, care s'au îmbogățit de pe urma ei, vor sta departe de frica chinurilor ei, plângând și tânguindu-se,

16. Și zicând: Vai! vai! cetatea cea mare, cea înveșmântată în in și în porfiră și în stacojiu și împodobită cu aur și cu pietre scumpe și cu mărgăritare! Că într'un ceas s'a pustiit atâta bogăție!

17. Și toți cărmacii, și toți plutașii de pe coastă și corăbierii și toți câți își fac viața pe mare stăteau departe,

18. Și strigau, uitându-se la fumul focului în care ardea, și ziceau: Care cetate era asemenea cu cetatea cea mare!

19. Și-și puneau țărână pe capetele lor și strigau și se jeleau, se tânguiau și ziceau: Vai! vai! cetatea cea mare, în care s'au îmbogățit, din comorile ei, toți cei ce țin corăbii pe mare, că într'un ceas s'a pustiit!

20. Veselește-te de ea, cerule! Și voi, sfinților, și voi, apostolilor, și voi, proorcilor, pentru că Dumnezeu v'a făcut dreptate, în judecata ce ați avut cu ea.

21. Iar un înger prea puternic a ridicat o piatră, mare cât o piatră de moară, și a aruncat-o în mare zicând: Cu astfel de avânt, aruncat va fi Babilonul, cetatea cea mare, și își va pierde urma.

22. Și viersul celor ce zic din chitară și din gură și din fluer și din corn nu se va mai auzi de acum în tine și nici un meșteșugar de orice fel de meșteșug nu se va mai afla în tine și huruitul morii nu se va mai auzi în tine niciodată!

23. Și niciodată lumina lămpii nu se va mai ivi în tine; și glasul mirelui și al miresei nu se vor mai auzi în tine niciodată, pentru că neguțătorii tăi erau stăpânitorii lumii și pentru că toate neamurile s'au rătăcit cu femecătoria ta.

24. Și s'a găsit în ea sângele proorocilor și al sfinților și al tuturor celor înjunghiați pe pământ.

19.

Cântarea de biruință. Pregătirea nunții Mielului. Christos cu ai săi biruiește fiara și pe închinătorii ei. Ospățul pasărilor.

1. După acestea, am auzit în cerca un glas puternic de gloată multă, zicând: Aliluia! Mântuirea și mărirea și puterea sunt ale Dumnezeuului nostru!

2. Pentru că adevărate și drepte sunt judecățile lui! Pentru că a judecat pe curva cea mare, care a stricat pământul cu desfrânarea ei, și a răzbunat sângele robilor săi din mâna ei!

3. Și a doua oară au zis: Aliluia! Și fumul focului în care arde ea se suie în vecii vecilor.

4. Iar cei douăzeci și patru de bătrâni și cele patru făpturi au căzut și s'au închinat lui Dumnezeu, cel ce șade pe tron, și au zis: Amin, Aliluia!

5. Și un glas a ieșit din tron, zicând: Lăudați pe Dumnezeul nostru, toți slujitorii lui, cei ce vă temeți de el, mici și mari.

6. Atunci am auzit ca un glas de gloată multă și ca un vuet de valuri fără număr și ca un buibuit de tunete puternice, și glasul zicea: Aliluia! Pentru că Domnul Dumnezeuul nostru, Atotțiitorul, se află împărat.

7. Să ne bucurăm și să ne veselim și să-i dăm lui mărire, căci a venit nunta Mielului, și mireasa lui s'a pregătit,

8. Și datu-i-s'a ei să se înveșmânte cu în curat, prea alb, — căci inul este viața cea dreaptă a sfinților.

9. Apoi îngerul a zis: Scrie: Fericiți cei chemați la cina nunții Mielului! Și îmi zice iar: Acestea sunt adevăratele cuvinte ale lui Dumnezeu.

10. Ci am căzut înaintea picioarelor lui, ca să mă închin lui. Dar el m'a ținut de rău: Vezi să nu faci aceasta! Sunt împreună slujitor cu tine și cu frații tăi, care au mărturia lui Iisus. Lui Dumnezeu te închină. — Căci mărturia lui Iisus este duhul proorociei. —

11. Și am văzut cerul deschis și iată un cal alb, și cel ce șade pe el se numește Credincios și Adevărat, și judecă și se războiește întru dreptate.

12. Iar ochii lui sunt ca para focului și pe capul lui sunt cununi multe și are nume scris pe care nimeni nu-l înțelege, fără numai el.

13. Și este îmbrăcat în veșmânt stropit cu sânge și numele lui se chiamă: Cuvântul lui Dumnezeu.

14. Și oștile din cer veneau după el, călare pe cai albi, purtând veșminte de în alb, curat.

15. Iar din gura lui ieșea sabie ascuțită, ca să lovească pe păgâni cu ea. Și el îi va păstori cu toiaș de fier și va călca teascul vinului clocotitor al mâniaei lui Dumnezeu Atotțiitorul.

16. Și pe haina lui și pe coapsa lui are nume scris: Împăratul împăraților și Domnul domnilor.

17. Apoi am văzut un înger stând în soare, și strigat-a cu glas puternic, grăind tuturor pasărilor care zboară spre creștetul cerului: Veniți și vă adunați la cina Marelui Dumnezeu,

18. Ca să mâncați trupurile împăraților și trupurile gheeneralilor și trupurile celor viteji și trupurile cailor și ale călăreților lor, și trupurile tuturor celor liberi și celor robi, și celor mici și celor mari.

19. Și am văzut fiara și pe împărații pământului și oștirile lor, adunate ca

să facă război cu cel ce șade pe cal și cu oștirea lui.

20. Și fiara a fost răpusă și cu ea proorocul mincinos, cel ce făcea înaintea ei semnele cu care amăgise pe cei ce au purtat semnul fiarei și pe cei ce s'au închinat chipului ei. Ei amândoi au fost aruncați de vii, în iezerul de foc unde arde pucioasă.

21. Iar ceilalți, uciși au fost cu sabia care iese din gura celui ce șade pe cal, și toate păsările s'au săturat din leșurile lor.

20.

Balaurul este legat. Sfinții se scoală la împărăția de o mie de ani. Gog și Magog. Diavolul este prăbușit. Judecata de apoi.

1. Apoi am văzut un inger, pogorindu-se din cer, având cheia genunei și un lanț mare în mâna lui.

2. Și a prins pe balaur, pe șarpele cel vechi, care este diavolul și Satana, și l-a legat pe o mie de ani,

3. Și l-a aruncat în adânc și l-a închis și a pecetluit deasupra lui, ca să nu mai amăgească noroadele, până ce se vor sfârși cei o mie de ani. După aceea, trebuie să fie dezlegat câtăva vreme.

4. Și am văzut jețuri și pe cei ce s'au așezat în ele și li s'a dat lor putere să țină judecată. Și am văzut sufletele celor ce li se tăiașe capul pentru mărturia lui Iisus și pentru cuvântul lui Dumnezeu, ca unii care nu s'au închinat fiarei, nici chipului ei, și nu au primit semnul, pe fruntea și pe mâna lor. Și ei au înviat și au împărătit cu Christos o mie de ani.

5. Iar ceilalți morți nu înviază până ce nu se vor sfârși cei o mie de ani. Aceasta este învierea cea dintâi.

6. Fericit și sfânt este cel ce are parte de învierea cea dintâi. Peste aceștia moartea cea de-a doua nu are putere, ci vor fi preoți ai lui Dumnezeu și ai lui Christos și vor împărăți cu el o mie de ani.

7. Și când se vor sfârși cei o mie de ani, Satana va fi dezlegat din închisoarea lui.

8. Și va ieși să înșele neamurile, care sunt în cele patru unghiuri ale pământu-

lui, pe Gog și pe Magog, și să-i adune la război; iar numărul lor este ca nisipul mării.

9. Și s'au suit pe fața pământului, și au înconjurat tabăra sfinților și cetatea cea iubită. Ci s'a pogorit foc din cer și i-a mistuit.

10. Iar diavolul, amăgitorul lor, a fost aruncat în iezerul de foc și de pucioasă, unde este și fiara și proorocul mincinos, și vor fi chinuiți acolo, zi și noapte, în vecii vecilor.

11. Am văzut, apoi, un tron mare alb și pe Cel ce șede pe tron, iar dinaintea feței lui pământul și cerul fugiră și loc nu se mai găsi pentru ele.

12. Și am văzut pe morții, pe cei mari și pe cei mici, stând înaintea tronului și cărțile fură deschise și altă carte fu deschisă — care este cartea vieții — și morții fură judecați din cele scrise în cărți, potrivit cu faptele lor.

13. Și marea a dat pe morții cei din ea și moartea și iadul au dat pe morții lor, și judecați au fost, fiecare după faptele sale.

14. Apoi moartea și iadul fură aruncați în iezerul de foc. Aceasta este moartea cea de-a doua: iezerul cel de foc.

15. Iar cine n'a fost aflat scris în cartea vieții, aruncat a fost în iezerul de foc.

21.

Cerul cel nou. Pământul cel nou. Noul Ierusalim. Douăsprezece porți și douăsprezece pietre de temelie, lumina dumnezeiască în loc de soare.

1. Și am văzut un cer nou și un pământ nou. Căci cerul cel dintâi și pământul cel dintâi au trecut, iar marea nu mai este.

2. Și am văzut cetatea sfântă, noul Ierusalim, pogorindu-se din cer de la Dumnezeu, gătită ca o mireasă, împodobită pentru mirele ei.

3. Și am auzit, din tron, un glas puternic care zicea: Iată, cortul lui Dumnezeu este între oameni! Și va sălășlui cu ei și ei vor fi poporul lui și însuși Dumnezeu va fi cu ei.

4. Și va șterge orice lacrimă din ochii lor și moartea nu va mai fi; nici plângere, nici strigăt, nici durere nu vor mai fi, căci cele dintâi au trecut.

5. Și cel ce șade pe tron grăi: Iată, noi le fac pe toate. Apoi zice: Scrie, fiindcă aceste cuvinte sunt credincioase și adevărate.

6. Și iar îmi zise: Făcutu-s'a! Eu sunt Alfa și Omega, începutul și sfârșitul. Celui ce însetează îi voi da să bea, în dar, din izvorul apei vieții.

7. Cel ce biruște va moșteni acestea și-i voi fi lui Dumnezeu și el îmi va fi mie fiu.

8. Cât despre fricoși și necredincioși și spurcați și ucigași și curvari și ferme-cători și închinători de idoli și tot soiul de mincinoși — partea lor este în iezerul care arde cu foc și cu pucioasă: ceea ce este moartea a doua.

9. Apoi a venit unul din cei șapte îngeri, care aveau cele șapte năstrape pline cu cele șapte pedepse de apoi, și a grăit către mine și a zis: Vino să-ți arăt pe mireasa, femeia Mielului.

10. Și m'a dus pe mine, cu duhul, într'un munte mare și înalt și mi-a arătat cetatea cea sfântă, Ierusalimul, pogorîndu-se din cer, de la Dumnezeu,

11. Invăluită în slava lui Dumnezeu. Lumina ei era asemenea cu piatra cea de mare preț, cu piatra de iaspis, limpede cum e cleștarul,

12. Și avea zid mare și înalt și avea douăsprezece porți, iar la porți doisprezece îngeri și nume scrise deasupra, care sunt numele celor douăsprezece seminții, ale fiilor lui Israel.

13. Spre răsărit trei porți și spre miază-noapte trei porți și spre miază-zi trei porți și spre apus trei porți.

14. Iar zidul cetății avea douăsprezece pietre de temelie și în ele douăsprezece nume, ale celor doisprezece apostoli ai Mielului.

15. Și cel ce vorbea cu mine avea măsură o trestie de aur, ca să măsoare cetatea și porțile ei și zidul ei.

16. Și cetatea este în patru colțuri și lungimea ei este tot atâta. Deci a măsurat cetatea cu trestia: două-

sprezece mii de stadii. Lungimea și lărgimea și înălțimea ei sunt deopotrivă.

17. Și a măsurat și zidul ei: o sută patruzeci și patru de coți, după măsura omenească, dar și după măsura îngerului.

18. Și zidăria zidului ei este de iaspis, iar cetatea este de aur curat, ca sticla cea curată.

19. Temeliile zidului cetății sunt împodobite cu tot felul de pietre scumpe: întâia piatră de temelie este de iaspis, a doua de safir, a treia de calcedoniu, a patra de smaragd,

20. A cincea de sardonix, a șasea de cornalină, a șaptea de hrisolit, a opta de beril, a noua de topaz, a zecea de hrisopras, a unsprezecea de iachint, a douăsprezecea de ametistă.

21. Iar cele douăsprezece porți sunt douăsprezece mărgăritare; fiecare din porți este dintr'un mărgăritar. Și căile cetății sunt de aur curat, și străvezii ca sticla.

22. Dar templu n'am văzut într'însa, pentru că templu ei este Domnul Dumnezeu, Atotțiitorul, și Mielul.

23. Și cetatea nu are trebuință de soare, nici de lună, ca să o lumineze, căci mărirea lui Dumnezeu a luminat-o și făclia ei este Mielul.

24. Și neamurile vor umbla în lumina ei, iar împărații pământului aducevor la ea mărirea lor.

25. Și porțile cetății nu se vor mai închide în fiecare zi, căci noapte nu va mai fi acolo.

26. Și căra-vor într'însa odoarele și comorile neamurilor.

27. Și în cetate nu va intra nimic pângărit și nimeni care e dedat cu spurcăciunea și cu minciuna, ci numai cei scriși în Cartea Vieții Mielului.

22.

Râul și pomul vieții. Fericirea veșnică. Ioan este martorul credincios. Făgăduința și judecata lui Dumnezeu. Venirea lui Christos.

1. Mi-a arătat, apoi, râul și apa vieții, împede cum e cleștarul și care izvorăște din tronul lui Dumnezeu și al Mielului,

2. Și curge prin mijlocul cetății. Iar pe cele două maluri ale râului crește pomul vieții, făcând douăsprezece feluri de roade, în fiecare lună dându-și rodul; și frunzele pomului sunt spre tămăduirea neamurilor.

3. Nici un blestem nu va mai fi. Și tronul lui Dumnezeu și al Mielului va fi într'însa și slujitorii lui îi vor sluji.

4. Și vor vedea fața lui și numele lui va fi pe frunțile lor.

5. Și noi, ¹ nu va mai fi; și nu au trebuință de lumina lămpii sau de lumina soarelui, pentru că Domnul Dumnezeu le va fi lor lumină și vor împărăți în vecii vecilor.

6. Și îngerul mi-a zis: Aceste cuvinte sunt credincioase și adevărate și Domnul — Dumnezeu duhurilor proorocilor — a trimis pe îngerul său ca să arate robilor săi cele ce trebuie să se întâmple în curând.

7. Că iată viu curând. Fericit cel ce păzește cuvintele proorociei acestei cărți!

8. Și eu, Ioan, sunt cel ce am văzut și am auzit acestea. Iar când am auzit și am văzut, am căzut să mă închin înaintea picioarelor îngerului care mi-a arătat acestea.

9. Dar el îmi zice: Vezi să nu faci aceasta! Căci sunt împreună slujitor cu tine și cu frații tăi proorocii și cu cei ce păstrează cuvintele cărții acesteia. Lui Dumnezeu te închină.

10. Apoi mi-a zis: Să nu pecetluști cuvintele proorociei acestei cărți, căci vremea este aproape.

11. Cine e nedrept, să nedreptățească înainte. Cine e spurcat, să se spurce și

mai greu. Cine este drept, să facă dreptate mai departe. Cine este sfânt, să se sfințească și mai mult.

12. Iată, viu curând și plata mea este cu mine, ca să dau fiecăruia după cum este fapta lui.

13. Eu sunt Alfa și Omega, cel dintâi și cel de pe urmă, începutul și sfârșitul.

14. Fericiti cei ce spală veșmintele lor, ca să aibă stăpânire peste pomul vieții și prin porți să intre în cetate!

15. Afară căinii și vrăjitorii și curvarii și ucigașii și închinătorii de idoli și toți cei ce lucrează și iubesc minciuna!

16. Eu, Iisus, am trimis pe îngerul meu ca să mărturisească vouă acestea, în fața bisericilor. Eu sunt rădăcina și sămânța lui David, steaua strălucitoare cea de dimineață.

17. Iar Duhul și mireasa zic: Vino. Și cel ce are sete să vină și cel însetat să vie. Cui îi este voia, să ia în dar din apa vieții.

18. Și eu mărturisesc oricui care ascultă cuvintele proorociei acestei cărți: De va mai pune cineva ceva la ele, Dumnezeu va pune asupra lui pedepsele ce sunt scrise în cartea aceasta;

19. Iar de va scoate cineva din cuvintele cărții acestei proorocii, Dumnezeu va scoate partea lui din pomul vieții și din cetatea sfântă despre care se scrie în cartea aceasta.

20. Cel ce mărturisește acestea zice: Da, viu curând. — Amin! Vino, Doamne Iisuse!

21. Darul Domnului Iisus Christos, cu voi cu toți! Amin!

TABLA DE MATERIE

	Pag.
PREFAȚĂ	V
VECHIUL TESTAMENT	
Facerea	1
Ieșirea	58
Leviticul	105
Numerii	140
Deuteronomul	185
Cartea lui Iosua	224
Cartea Judecătorilor	251
Cartea Rut	279
Cartea întâia a lui Samuil	283
Cartea a doua a lui Samuil	319
Cartea întâia a Regilor	349
Cartea a doua a Regilor	384
Cartea întâia a Cronicilor	416
Cartea a doua a Cronicilor	447
Esdra	486
Neemia	497
Estera	513
Cartea lui Iov	521
Psaltirea	553
Proverbele lui Solomon	628
Eclesiastul	653
Cântarea Cântărilor	662
Profetul Isaia	667
Profetul Ieremia	720
Plângerile lui Ieremia	782
Profetul Iezechil	787
Profetul Daniil	842
Profetul Ozee	859
Profetul Ioil	868
Profetul Amos	871
Profetul Obadia	877
Profetul Iona	878
Profetul Mihela	880
Profetul Naum	885
Profetul Avacum	887
Profetul Sofonie	889
Profetul Agheu	892

TABLA DE MATERIE

	Pag.
Profetul Zaharia	893
Profetul Maleahi	903
Cartea lui Tobit	906
Cartea Iuditei	916
Cartea lui Baruh	932
Epistola Proorocului Ieremia	937
Cântarea celor trei tineri	940
Cartea a treia a lui Ezdra	942
Înțelepciunea lui Solomon	959
Cartea Înțelepciunii lui Iisus, fiul lui Sirah, sau «Eclesiasticul»	976
Istoria Suzanei	1023
Bel și balaurul	1025
Cartea întâia a Macabellor	1027
Cartea a doua a Macabellor	1060
Cartea a treia a Macabellor	1086
Rugăciunea Regelui Manase	1098

NOUL TESTAMENT

Sfânta Evanghelle cea de la Matei	1099
Sfânta Evanghelle cea de la Marcu	1133
Sfânta Evanghelle cea de la Luca	1154
Sfânta Evanghelle cea de la Ioan	1192
Faptele Sfinților Apostoli	1220
Epistola Sf. Apostol Pavel către Romani	1256
Epistola I a Sf. Apostol Pavel către Corinteni	1271
Epistola a II-a a Sf. Apostol Pavel către Corinteni	1286
Epistola Sf. Apostol Pavel către Galateni	1296
Epistola Sf. Apostol Pavel către Efeseni	1301
Epistola Sf. Apostol Pavel către Filipeni	1306
Epistola Sf. Apostol Pavel către Coloseni	1310
Epistola I a Sf. Apostol Pavel către Tesaloniceni	1314
Epistola a II-a a Sf. Apostol Pavel către Tesaloniceni	1317
Epistola I a Sf. Apostol Pavel către Timotei	1319
Epistola a II-a a Sf. Apostol Pavel către Timotei	1323
Epistola Sf. Apostol Pavel către Tit	1326
Epistola Sf. Apostol Pavel către Filimon	1328
Epistola Sf. Apostol Pavel către Evrei	1329
Epistola sobornicească a Sf. Apostol Iacob	1340
Epistola I sobornicească a Sf. Apostol Petru	1344
Epistola a II-a sobornicească a Sf. Apostol Petru	1348
Epistola I sobornicească a Sf. Apostol Ioan	1351
Epistola a II-a sobornicească a Sf. Apostol Ioan	1355
Epistola a III-a sobornicească a Sf. Apostol Ioan	1355
Epistola sobornicească a Sf. Apostol Iuda	1356
Apocalipsul Sf. Ioan Teologul	1357

Let 140.—